

Giới thiệu Tàng Hồng Linh Điệp Ký

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Tàng Hồng Linh Điệp Ký thuộc thể loại truyện kiếm hiệp hay đặc sắc của tác giả Trần Thanh vân. Truyện đặc sắc và thu hút bạn đọc ở chính lối kể chuyện thực sống động lại chân thực không quá hoa mỹ lại rất gần gũi. Bạn sẽ được trải nghiệm những cuộc tranh đấu, hành trình phiêu lưu trên chốn giang hồ những câu chuyện võ hiệp đầy màu sắc và cuốn hút đến từng chi tiết.

Dù là một truyện kiếm hiệp song những chi tiết trong truyện lại mang theo phảng phất chút cổ tiên, mơ hồ nhưng lại rõ nét. Trong óc Huỳnh Minh thoáng hiện một hình ảnh xinh đẹp khác, hình ảnh này chính là thiếu nữ áo xanh vừa đi khỏi lúc nãy, vẻ đẹp siêu trần thoát tục ấy mới thực sự là đẹp, vẻ đẹp ấy vừa thánh thiện vừa cao quý, khiến người thoát trông thấy phải loạn mê tâm ý ngay, thế nhưng chẳng sinh tà niệm, y như một hoa lan trên quý chỉ để người thưởng thức, chứ không được động chạm tới, khí chất đó trời sinh nét đẹp tự nhiên biểu lộ ra ngoài.

Trong lòng Ngọc Dịch Thư Sinh thoáng so sánh như vậy, tức thì bốn thiếu nữ cung trang có gương mặt yêu kiều xinh đẹp này bỗng thất sắc hết.

Thần tình hơi thay đổi của Ngọc Dịch Thư Sinh có thể qua mắt người khác, nhưng quyết không thể nào qua mắt được Bà Dương phu nhân là người đã đọc được tâm ý của y, thế rồi bà ta cười nhạt một tiếng, nói:

- Này tam công tử, hình như ngươi chẳng nói lời thực tình chút nào hết?

Ngọc Dịch Thư Sinh bất giác giật bắn người lên, thế nhưng y cũng không phải là tay ngang, liền cười sang sảng một tiếng nói:

- Phu nhân nói thế, vẫn bối lại lấy làm áy náy vô cùng, nếu phu nhân cho rằng vẫn bối vừa rồi nói bốn vị quý môn nhân đẹp như tiên nữ giáng trần là những lời nói không thực tình, há chẳng phải bảo rằng vẫn bối có mắt mà không có con ngươi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mẫu Nữ Bất Hợp

Khí trời âm u, những đám mây nặng nề dày đặc bao phủ một vùng, chẳng hề có chút gió nào cả, trời oi bức đến nỗi khó chịu vô cùng.

Có một ngôi trang viện to lớn tọa lạc bên hồ Bà Dương tại Nhiên Châu Thành Tây, trang viện này chiếm một diện tích khá rộng lớn, mặt chính là lục địa, còn mặt sau trang viện thì day lưng ra hồ Bà Dương, trước cổng lầu nguy nga tráng lệ có treo tấm biển to lớn đề bốn chữ Hoa Nguyệt Biệt Trang bằng sắc vàng kim, hai cánh cửa thì sơn màu đỏ sậm, người ta thoáng trông thấy liền nảy sinh cảm giác thần bí.

Lúc này, vào giờ chính ngọ, đúng ra là lúc mặt trời đứng bóng, tiếc rằng bầu trời hôm nay u ám âm trầm, cho nên, cảnh hồ đẹp đẽ nọ cũng trở nên thất sắc.

Bấy giờ, trong đại sảnh đường hoa lệ của Hoa Nguyệt Biệt Trang, có hai nữ nhân ngồi đầu mặt với nhau, một phụ nhân lớn tuổi mặc cung trang có gương mặt khá sáng sủa, còn người đối diện với bà ta là một thiếu nữ áo xanh trạc hai mươi tuổi, ăn mặc giản dị nhưng vẫn không làm sao che giấu được nét đẹp siêu trần thoát tục của cô ta, có điều gương mặt hơi xanh xao, ra vẻ bệnh hoạn.

Cả hai người đều cúi đầu trầm mặc không ai nói gì hết, bầu không khí nơi đây thực phù hợp với khí trời bên ngoài.

Một hồi thật lâu, phụ nhân ăn mặc cung trang cảm khái thở dài một tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong sảnh đường, cất giọng u oán nói:

- Này Ngọc Phương, con đã chịu khó từ nơi xa xôi đến đây tìm mẹ, thì con... cứ mang chút ít vàng bạc trở về để hai người phụ tử có mà tiêu dùng..

Thiếu nữ áo xanh ngẩng mặt lên, ánh mắt lộ vẻ quật cường và kiên quyết, nói giọng lạnh lùng:

- Thừa mẹ, con đến đây không phải để xin vàng bạc!

Âm thanh của phụ nhân cung trang bỗng trở nên lạnh lùng, lạnh đến nỗi không còn chút tư hào tình cảm nào, nói:

- Chẳng phải vừa rồi ngươi nói rằng sinh hoạt của hai phụ tử ngươi rất cực khổ đó ư? Thiếu nữ áo xanh khẽ gật đầu nói:

- Phải, quả thật rất cực khổ, nhất là trong tâm càng khổ hơn nhiều. Phụ nhân mặc cung trang hỏi:

- Vậy ngươi đến đây làm gì?

- Xin mẹ giải tán nơi đây, theo con trở về nhà, cha cần mẹ trở về, nếu không có mẹ thì chẳng ra một gia đình gì nữa...

Phụ nhân mặc cung trang bĩu môi nói:

- Không thể được! Ta phí cả hai mươi năm tâm huyết mới có thành tựu như ngày hôm nay, bảo ta giải tán... thì không được rồi.

Hai mắt thiếu nữ áo xanh đỏ bùng lên, nói:

- Thưa mẹ, dù gì mẹ cũng là một người phụ nữ có chồng con, hơn nữa, điều này... Phụ nhân cung trang cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Nay Ngọc Phương, con chó điều này điều nọ, mẹ biết ý con muốn nói gì, con cho rằng tiếng tăm Hoa Nguyệt Biệt Trang không danh dự chứ gì? Thế nhưng, mẹ lặp lại cho con nghe lần nữa, dù tốt xấu thế nào đi nữa, Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng là một môn phái giang hồ, đồng thời mẹ chưa từng mượn cờ hiệu của cha con bao giờ kia mà.

Thiếu nữ áo xanh đứng phắt dậy, cất giọng thê lương nói:

- Thưa mẹ, người không chịu hồi tâm chuyển ý chứ gì?

Phụ nhân mặc cung trang chẳng do dự chút nào cả, lạnh lùng nói:

- Điều này chẳng có gì phải hồi tâm hay không hồi tâm cả. Ngọc Phương, tốt hơn hết con cứ mang một ít kim châu về nhà, như thế hai phụ tử con sẽ được an hưởng một đời...

Thiếu nữ áo xanh nghiêng răng, mím môi nói:

- Thưa mẹ, con nói cho mẹ hay, xin mẹ chớ giận. Cha quyết không khi nào lấy vàng bạc kim châu của lão nhân gia người đâu, cho dù nghèo túng đến đâu phải chết đói cũng thế.

Phụ nhân mặc cung trang mặt hơi biến sắc, cuối cùng bà ta vẫn gượng cười, nói:

- Nay Ngọc Phương, bằng không con cứ ở lại đây với mẹ...

Thiếu nữ áo xanh khẽ nghiêng răng và trợn ngược đôi mày liễu lên, hình như muốn nói nhiều điều lắm thì phải, song cuối cùng cô ta chỉ thốt ra một chữ:

- Không!

Nghe cô ta nói thế, phụ nhân mặc cung trang liền khôi phục nét mặt lạnh lùng như lúc nãy, cất giọng lạnh nhạt nói:

- Ngươi đã cứng đầu như ông già ngươi thì ta cũng đành chịu, vậy thì ngươi hãy đi về đi!

Thiếu nữ áo xanh nghiêng răng, cố đè nén con xúc động trong lòng, đi được vài bước, bỗng ngoái cổ nhìn ra sau hỏi:

- Còn Ngọc Phân muội của con đâu rồi?

- Y có công việc đã đi vắng mấy hôm nay.

- Thưa mẹ, người... làm thế này, Ngọc Phân muội sẽ hồng cho mà coi. Phụ nhân cung trang bỗng trợn trừng đôi mắt, cắn phần la hét nói:

- Cầm mồm lại, ngươi dám lên mặt dạy đời ta ư?

Hai mắt thiếu nữ áo xanh óng ánh lệ, chăm chăm nhìn bà mẹ một cái, sau đó nói giọng u oán:

- Thưa mẹ, con về thôi!

Ngay lúc này, có một thiếu phụ yêu kiều bước tới cửa sảnh đường, cúi đầu hành lễ, cung kính thưa rằng:

- Bẩm phu nhân, có khách cầu kiến... Phu nhân cung trang khoát tay nói:

- Ngươi lại quên lời dặn của ta rồi, hôm nay ta không tiếp kiến bất cứ một khách nhân nào cả.

Thiếu nữ kiều diễm nọ kêu vang lia lịa, nói:

- Bẩm phu nhân, thế nhưng lại lịch khách nhân này chẳng phải tầm thường...

- Lại lịch thế nào mà chẳng tầm thường ư? Người nào vậy?

- Tam Sương đệ nhất gia, tam công tử Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh ở Động Đình Quân...

Nghe nói thế mặt mày phụ nhân cung trang hơi biến sắc, bất giác kêu ồ một tiếng, nói:

- Huỳnh tam công tử ư?... Thôi được, tạm thời mời y vào quý tân quán dùng trà chờ đợi, ta sẽ ra ngay bây giờ...

Bà ta chưa nói hết lời, có một tiếng cười sang sảng từ ngoài sảnh đường bỗng vọng vào, kẻ đó chỉ thấy một thư sinh mặc áo gấm có gương mặt giống như vẻ mặt nữ nhân bước trên lối đi rải sỏi, ra vẻ phong nhã từ từ đi hướng vào sảnh đường.

Phụ nhân cung trang thoáng cau mày, nói:

- Thì cứ mời y vào đây luôn cũng được. Dứt lời, bà ta ngồi bật dậy bước ra luôn.

Thiếu nữ áo xanh ngăn người ra tại chỗ, nàng chẳng biết mình nên bỏ đi ngay hay là vẫn ở lại đây?

Thiếu nữ kiều diễm nọ vội thoăn thoắt bước tới vài bước, nghinh đón Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh, nói:

- Thưa tam công tử, phu nhân mời vào.

Nói xong, y nghiêng mình đứng sang một bên, tươi cười cúi đầu vái chào một cái. Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh khẽ gật đầu một cái, nói:

- Có lẽ tôn giá chính là Chức Nữ Vi Hàm Tiểu tổng quản của Hoa Nguyệt Biệt Trang thì phải?

Thiếu phụ kiều diễm mỉm cười, gật đầu nói:

- Đúng thế, thất lễ vô cùng, chưa báo danh với công tử trước. Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh vui cười, nói:

- Không dám, tôn giá là đệ nhất hồng nhân trong trang viện, mong hãy chiếu cố thêm.

Dứt lời, y ngược đầu đi thẳng vào sảnh đường. Ánh mắt vừa thoát chạm phải thiếu nữ áo xanh, bất giác ngăn người trong giây lát, nhưng y liền cảnh giác mình mất lễ độ, vội vàng nghiêm sắc mặt tiến lên hai bước, hướng về phụ nhân cung trang chấp tay xá một xá, nói:

- Tam Sương Huỳnh Minh mạo muội bái kiến, xin phu nhân thứ lỗi cho. Mặt mày hớn hở, phụ nhân cung trang cúi người trả lễ, nói:

- Được tam công tử quang lâm ủng hộ, tệt trang thêm phần huy hoàng, mời công tử ngồi.

Ngọc Địch Thư Sinh xoay nửa người nhìn thiếu nữ áo xanh, nói:

- Chắc cô nương đây có lẽ là minh châu của phu nhân..

Phụ nhân cung trang không đợi đối phương nói hết lời, liền mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là tiểu nữ.

Phụ nhân cung trang vừa nói vừa đưa mắt nhìn thiếu nữ áo xanh, nói tiếp:

- Con mau chào Huỳnh tam công tử nào!

Mặt mày thiếu nữ áo xanh ửng đỏ, lập tức cúi người vái chào một cái. Ngọc Địch Thư Sinh chấp tay xá dài một cái, nói:

- Nghe giang hồ đồn đại rằng, cô nương là đệ nhất mỹ nhân đương kim vô lâm, hôm nay hội ngộ, quả nhiên danh bất hư truyền, bản công tử được trông thấy tiên dung, quả thực là tam sinh hữu hạnh.

Thiếu nữ áo xanh khẽ cười một tiếng rất lễ độ, cúi đầu không nói gì hết.

Ngọc Địch Thư Sinh thò tay vào tay áo lấy một cái hộp gấm ra, hai tay dâng lên, bước tới trước khẽ đặt hộp gấm lên bàn gần chỗ ngồi phụ nhân cung trang, cúi người nói:

- Đây là chút ít lễ vật, xin được kính dâng phu nhân, mong phu nhân lấy tiếp nạp. Nói xong, y liền lui sang một bên và ngồi trên ghế luôn.

Phụ nhân cung trang kêu "chao ôi" một tiếng, nói:

- Làm sao dám nhận hậu lễ của tam công tử như vậy, chẳng hay lệnh tôn đường vẫn khỏe chứ?

Ngọc Địch Thư Sinh ngồi tại chỗ, khẽ gật đầu thưa rằng:

- Nhờ phu nhân chúc phúc, nên gia phụ mẫu luôn vẫn khỏe.

Nói xong, y làm ra vẻ vô ý, liếc mắt nhìn thiếu nữ áo xanh một cái. Phụ nhân cung trang cười nhạt một tiếng, nói:

- Chẳng hay tam công tử quang lâm tệt trang có điều chi chỉ giáo chăng? Ngọc Địch Thư Sinh cười nhả nhận một tiếng, nói:

- Văn bối nghe người ta đồn rằng Hoa Nguyệt Biệt Trang là nơi tập trung danh hoa vô lâm, dưới tọa hạ của Dương phu nhân, chẳng có mấy may cô

nuong nào tầm thường hết, cho nên ngày hôm nay vẫn bồi muốn đến đây để được mở mắt một phen.

Dương phu nhân chậm rãi nói:

- Lòi đồn đại há có thể tin hết như vậy, như nhân vật tài hoa có tiếng ở Tam Sương là tam công tử đây, e rằng trong Hoa Nguyệt Biệt Trang khó tìm ra người nào tiếp đãi công tử rồi.

Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh xua tay lia lịa, nói:

- Phu nhân nói như vậy khiến cho vẫn bồi lấy làm hồ thẹn vô cùng.

Y vừa nói vừa liếc mắt nhìn thiếu nữ áo xanh đang đứng bên cạnh một cái, cất giọng nói tiếp:

- Chỉ một lệnh thiên kim thôi, cũng thừa sức được được xem là mỹ nhân trong mỹ nhân rồi!

Thiếu nữ áo xanh nghe nói thế, liền ngược đầu nhìn đại môn sảnh đường, hai mắt lộ vẻ kinh miệt, vì Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh ngòai nghiêng người một bên, cho nên không trông thấy thần sắc của thiếu nữ áo xanh.

Bấy giờ có một thiếu nữ cung trang trạc tuổi hai mươi dâng trà thơm lên, hai mắt của Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh bỗng sáng ngời lên, chỉ thấy da thịt thiếu nữ dâng trà này trắng như bạch ngọc, mi mắt như hoa, yêu kiều khả ái, nụ cười lộ ở hai bên khóe miệng trông thật hấp dẫn mê hồn.

Hình như thiếu nữ áo xanh không còn chịu nổi bầu không khí tại nơi đây, cô ta ngoái cổ nhìn ra sau, nói:

- Thưa mẹ, con xin cáo từ!

Nói xong, cô ta chẳng đợi mẫu thân có phản ứng gì hết, đã vội thoăn thoắt bước ra sảnh đường, cô ta cũng chẳng thèm cáo biệt với Ngọc Dịch Thư Sinh luôn.

Thiếu nữ dâng trà nọ lui sang một bên, đứng sau lưng Bà Dương phu nhân.

Ngọc Dịch Thư Sinh đưa mắt tiễn thiếu nữ áo xanh đi khỏi, trong lòng bỗng như cảm thấy đánh mất một thứ gì.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu tổng quản Hoa Nguyệt Biệt Trang vốn đang đứng ở hành lang, y thoạt trông thấy thiếu nữ áo xanh bước ra sảnh đường, vội bước tới nghinh đón, nói:

- Mời tiểu thu vào hậu viện nghỉ ngơi. Thiếu nữ áo xanh nói giọng lạnh lùng:

- Không! Ta phải đi ngay bây giờ.

Dứt lời thoắt bước đi luôn.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu tổng quản đành đi theo sau lưng cô ta, khi ra tới tiền đường, một thiếu nữ kinh trang vội vàng bước tới thưa rằng:

- Bẩm cáo tổng quản, có người xông pha biệt trang. Chức Nữ Vi Hàm Tiểu tổng quản mặt hơi biến sắc nói:

- Ai lại cả gan như thế?

- Đối phương là một phụ nhân!

- Ngươi cứ giải quyết mụ là xong, chứ vào đây la ó kinh hãi làm gì?

- Võ công đối phương kinh hồn lắm... Xem kìa, đối phương đã vào tới nơi rồi.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu ngoái cổ nhìn ra sau, thấy một phụ nhân trung niên trạc bốn mươi tuổi, rảo bước về phía sảnh đường, có vài thiếu nữ kinh trang tay cầm trường kiếm chạy theo sau đối phương. Trông thấy tình hình bọn thiếu nữ kinh trang không ngăn cản nổi đối phương.

Thiếu nữ áo xanh trông thấy tình thế này, bất giác dừng lại. Chức Nữ Vi Hàm Tiểu hét to một tiếng, nói:

- Hãy dừng bước lại!

Phụ nhân trung niên nghe tiếng la hét liền dừng bước lại, cặp mắt đỏ ngầu, tia ra luồng sát khí khủng khiếp đáng sợ.

Vài thiếu nữ kinh trang đang truy kích đối phương cũng lập tức dừng ở sau lưng cách chỗ phụ nhân độ khoảng một trượng.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu đưa mắt nhìn phụ nhân từ trên xuống dưới một lát, sau đó hỏi:

- Ngươi là ai, tại sao dám xông pha vào Hoa Nguyệt Biệt Trang của bọn này thế? Phụ nhân trung niên nọ nghiêng răng kêu ken két, gầm rống nói:

- Cố Nhược Mai chính là con gái ta, các ngươi đã dụ dỗ và bắt cóc y đến đây, sau đó lại bắt ép y gả cho Ngân Phong Tú Sĩ Viên Từ Cang, đến nỗi đã hại mất mạng sống của y...

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Nếu quả thật Cố Nhược Mai chết trong tay của Ngân Phong Tú Sĩ Viên Từ Cang, thì ngươi nên tìm họ Viên mới phải, tại sao...

Phụ nhân trung niên giận dữ la hét, nói:

- Chính các ngươi bảo y đánh cắp gia truyền chi bảo của Viên gia, nên y mới bị Ngân Phong Tú Sĩ Viên Từ Cang sát hại!

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu giọng nói lạnh lùng:

- Nay Cố đại nương, ngươi ăn nói phải cẩn thận một chút chứ... Phụ nhân nổi giận ùng ùng, nói:

- Ta không cần biết gì nữa, bây giờ ta phải trả thù cho con gái ta mà thôi. Chức Nữ Vi Hàm Tiểu đưa mắt liếc thiếu nữ áo xanh một cái, nói:

- Bây giờ trong trang có tân khách, chúng ta sang một địa điểm khác nói chuyện với nhau, thế nào?

Phụ nhân trung niên dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- Tân khách cái quái gì, chỉ là khách chơi điểm thế thôi! Hôm nay ta quyết phải tìm ra mộ chứa gái nọ thì mạng mới được...

Câu nói này chói tai hết sức, mặt mày thiếu nữ áo xanh hơi biến sắc, người trong võ lâm đã xem mẹ cô ta như một lão bảo mẫu.

Hai mắt Chức Nữ Vi Hàm Tiểu bỗng tia ra luồng sát khí lạnh lùng, giận dữ gầm hét nói:

- Ngươi đang nói gì thế?

Phụ nhân trung niên nghiêng răng nói:

- Ta nói y là lão bảo mẫu, là mộ điểm già, ta phải thí mạng với y... Bà ta vừa nói vừa lướt tới trước.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu gầm hét một tiếng.

- Muốn chết!

Kêu vu một tiếng, tấn công ra một chương mãnh liệt hết sức. Phụ nhân trung niên trợn ngược đôi lông mày lên, nói:

- Ngươi cũng là chồn cùng một gò rồi!

Dứt lời, bà ta lượn mình nhảy vọt đi, vung chương phản kích ngay.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu vì sợ kinh động các khách nhân trong sảnh nên chương vừa đánh ra nửa chừng vội thu hồi lại ngay, lao mình tránh sang một bên, nói:

- Nơi chốn này không phải là chỗ để ngươi tự do lộng hành đâu!

Phụ nhân trung niên cảm phẫn, kêu hừ một tiếng, lập tức biến chương lực thành chỉ lực, lướt tới tấn công tiếp, Chức Nữ Vi Hàm Tiểu vẫn không hoàn thủ, lại lượn mình nhảy qua một bên lần nữa, phụ nhân trung niên thấy thế chuẩn bị xông vào nội sảnh...

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu bỗng giơ tay hất nhẹ một cái, tức thì có một luồng ánh sáng cực nhanh bay vọt tới, phụ nhân trung niên kêu ư một tiếng, đánh bật một cái, té nằm trên đất bất động luôn.

Thiếu nữ áo xanh nói giọng xúc động:

- Chớ sát hại bà ta, hãy để y đi cho rồi!

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu quay sang thiếu nữ áo xanh, nói:

- Tiểu thư, nàng chẳng nghe thấy y mở miệng buông lời nhục mạ phụ nhân ư? Đây là tự y chuốc khổ vào thân vậy!

Nói xong, y rút bàn tay về, luồng sáng lại bay vào tay áo của y ngay. Thiếu nữ áo xanh trợn ngược đôi mày liễu lên, nói:

- Nay Vi tổng quản, ngươi...

Thiếu nữ áo xanh chưa nói hết lời, chỉ thấy chiếc thủ cấp của phụ nhân nọ lăn sang một bên, máu tươi từ nơi xương rồng phun ra tua tủa, trông cảnh tượng chết của phụ nhân rùng rợn hết sức.

Hình như Chức Nữ Vi Hàm Tiểu xem giết người là trò chơi trẻ nhỏ, thần sắc của y chẳng hề thay đổi chút nào, khoát tay nói:

- Mang xác chết vứt ra ngoài và quét dọn hiện trường cho sạch sẽ, nhanh lên.

Vài thiếu nữ kinh trang kêu vang một tiếng, lập tức động thủ quét dọn hiện trường ngay.

Thiếu nữ áo xanh giận dữ, nói:

- Đây Vi tổng quản, người tàn nhẫn và cay độc thật... Chức Nữ Vi Hàm Tiểu nói giọng lạnh nhạt:

- Thừa tiểu thư, đây chính là đạo lý sinh tử ở chốn giang hồ, nếu khoan hồng kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Thiếu nữ áo xanh nghiêng răng kêu hừ một tiếng, nói:

- Bà ta đánh mất con gái đã đành, bây giờ lại bồi thêm một mạng sống của mình. Đây Vi tổng quản, người không sợ trời trừng phạt người sao?

- Thừa tiểu thư, nếu nói như người thì không cần hành tẩu giang hồ làm gì nữa.

- Hành tẩu giang hồ vì đạo hạnh hay là vì tạo ác nghiệp ư?

- Thừa tiểu thư, tôi không tranh luận với cô...

- Được, ta vào trong tìm mẹ ta...

- Đây tiểu thư, bây giờ trong sảnh đường có khách quý, người không nên làm mất mặt phụ nhân.

Thiếu nữ áo xanh thoát nghe hai chữ khách quý trong lòng như bị lửa đốt, lời nói của phụ nhân lúc này văng vẳng còn bên tai... khách quý cái quái gì, chỉ là khách chơi điểm thế thôi...

Thiếu nữ áo xanh suy nghĩ đến đây, cảm phần đưa mắt nhìn Chức Nữ Vi Hàm Tiểu một cái, cô ta cố cầm giữ nước mắt lại, gơ tay bịt mặt bỏ đi luôn.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu đưa mắt nhìn bóng lưng xa dần của thiếu nữ áo xanh, lắc đầu thở dài một tiếng.

Trong nội sảnh, Bà Dương phu nhân mặt mày vui tươi, chậm rãi nói:

- Đây Tam công tử, bản thân thành lập Hoa Nguyệt Biệt Trang này với tôn chỉ muốn để cho nữ nhân có cơ hội mở mày mở mặt, và với mục đích nữa, mong rằng trong chốn vô lâm này không còn khoảng nam oán nữ nữa, thiên địa âm dương, nam nữ hòa hợp, đôi bên đều có lợi, đây vốn là đạo lý tự nhiên...

Ngọc Địch Thụ Sinh nhướn đôi mày kiếm lên nói:

- Cao luận! Cao luận!

Bà Dương phu nhân nghiêm sắc mặt, nói tiếp:

- Đương nhiên hành động này cũng khó tránh khỏi khiến mọi người có dị luận.

Bà Dương phu nhân nói xong, làm ra vẻ ung dung mở nắp hộp gấm mà Ngọc Địch Thụ Sinh đã biểu cho bà ta, hộp gấm thoát vừa được mở ra, bất giác xúc động nói:

- A! Tam công tử, già này sao dám nhận hậu lễ của công tử như vậy... Ngọc Địch Thụ Sinh cười khẽ một tiếng nói:

- Phụ nhân, người nói thế khiến văn bối lấy làm hổ thẹn vô cùng, trong Hoa Nguyệt Biệt Trang có biết bao kỳ trân dị bảo, một đôi Huyết Ngọc Chạc của tại hạ có đáng kể chi, xin phụ nhân vui lòng nhận cho.

Bà Dương phu nhân ngẩng ngửa đôi Huyết Ngọc Chạc giấy lát, sau đó bỏ vào hộp gấm đặt nắp lại, nói:

- Vậy thì già này không khách sáo, đành nhận lấy món thịnh tình của tam công tử mà thôi.

Nói xong, bà ta giao cái hộp gấm cho thiếu nữ cung trang đứng ở đằng sau lưng, nói:

- Mang vào hậu viện giao lại cho Thảm đại nương, đây là báu vật hy hữu trên thế gian.

Đồng thời căn dặn họ chuẩn bị yến tiệc cho ta ngay.

Thiếu nữ cung trang cung kính kêu vang một tiếng, hai tay đón lấy hộp gấm, thoăn thoắt bước đi luôn.

Ngọc Dịch Thư Sinh cau mày nói:

- Văn bối đến đây chưa chi đã làm phiền...

Bà Dương phu nhân ngắt lời y, nói giọng sang sảng rằng:

- Công tử chớ khiêm tốn quá thế, có khi nào già này mời được một khách quý như vậy, há có thể không tận chút lòng địa chủ cơ chứ?

Thình lình có một tràng tiếng nói trong trẻo vang lên, tức thì có bốn thiếu nữ cung trang lần lượt bước vào sảnh đường, họ đồng lúc chấp tay vái chào, cùng thưa rằng:

- Xin kính chúc phu nhân kim an!

Bà Dương phu nhân khoát tay, nói:

- Miễn lễ, các người mau ra mắt yết kiến Huỳnh tam công tử của Tam Sương đệ nhất gia nào.

Bốn thiếu nữ cung trang đồng lúc quay người qua hướng Huỳnh Minh công tử, cúi đầu hành lễ, đồng thanh thưa rằng:

- Xin chào tam công tử!

Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh vội vàng ngồi dậy trả lễ, gật đầu lia lịa nói:

- Không dám! Không dám!

Bốn thiếu nữ cung trang làm dáng yêu kiều cùng đứng lui sang một bên, bốn cặp mắt nhu tình cùng liếc nhìn Ngọc Dịch Thư Sinh, trên gương mặt như hoa phù dung nở nụ cười khiêu khích. Ngọc Dịch Thư Sinh trông thấy thế bất giác hồn vía lên mây.

Bốn thiếu nữ cung trang này không một ai mà chẳng đẹp, mặc dù bốn gương mặt khác nhau, nhưng mỗi người có một nét đẹp riêng, hoàn toàn không thể nào khẳng định ai đẹp hơn ai được hết.

Ngọc Dịch Thư Sinh nhủ thầm trong bụng rằng, Bà Dương phu nhân tìm từ đâu được những cô gái nhân này như thế. Ta chỉ cần ngắm nhìn như vậy cũng đã cảm thấy diễm phúc lắm rồi.

Bà Dương phu nhân mỉm cười, nói:

- Đây tam công tử, chúng nó không đến nỗi xấu lắm chứ?

Bốn thiếu nữ cung trang khẽ đưa tay áo che miệng, đưa mắt nhìn y rất tình tứ, tức thì trong lòng Ngọc Dịch Thư Sinh ngứa ngáy khó chịu vô cùng, mồm miệng linh hoạt vốn có của y đã đáp ứng, nói:

- Ô! Đẹp... quá thế, đúng là tiên nữ giáng trần! Thình lình...

Trong óc Huỳnh Minh thoáng hiện một hình ảnh xinh đẹp khác, hình ảnh này chính là thiếu nữ áo xanh vừa đi khỏi lúc nãy, vẻ đẹp siêu trần thoát tục ấy mới thực sự là đẹp, vẻ đẹp ấy vừa thánh thiện vừa cao quý, khiến người thoát trông thấy phải loạn mê tâm ý ngay, thế nhưng chẳng sinh tà niệm, y như một hoa lan trần quý chỉ để người thưởng thức, chứ không được động chạm tới, khí chất đó trời sinh nét đẹp tự nhiên biểu lộ ra ngoài.

Trong lòng Ngọc Dịch Thư Sinh thoáng so sánh như vậy, tức thì bốn thiếu nữ cung trang có gương mặt yêu kiều xinh đẹp này bỗng thất sắc hết.

Thần tình hơi thay đổi của Ngọc Dịch Thư Sinh có thể qua mắt người khác, nhưng quyết không thể nào qua mắt được Bà Dương phu nhân là người đã đọc được tâm ý của y, thế rồi bà ta cười nhạt một tiếng, nói:

- Đây tam công tử, hình như người chẳng nói lời thực tình chút nào hết?

Ngọc Dịch Thư Sinh bất giác giật bắn người lên, thế nhưng y cũng không phải là tay ngang, liền cười sang sảng một tiếng nói:

- Phu nhân nói thế, văn bối lại lấy làm áy náy vô cùng, nếu phu nhân cho rằng văn bối vừa rồi nói bốn vị quý môn nhân đẹp như tiên nữ giáng trần là những lời nói không thực tình, há chẳng phải bảo rằng văn bối có mắt mà không có con người sao?

Mặc dù Bà Dương phu nhân không bằng lòng lời biện giải này của y, nhưng bà ta cũng chẳng muốn phá vỡ bầu không khí vui vẻ này, liền lái sang đề tài khác, nói:

- Tam công tử tài hoa cái thế, lúc nãy già này nói đùa thế thôi, mong công tử chớ bận tâm điều này nữa.

Ngọc Dịch Thư Sinh thông minh xuất chúng, y không trả lời Bà Dương phu nhân, song lại quay sang nói với bốn thiếu nữ cung trang rằng:

- Bốn vị cô nương không trách thái độ thất lễ của tại hạ chứ? Một trong bốn thiếu nữ cung trang mỉm cười, nói:

- Tam công tử nói thế quá lời rồi, chúng tiểu nữ nào dám nói lời trách cứ, nếu công tử không chê bai là chúng tôi đã lấy làm đại hạnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ngư Lang Bờ Hồ

Sắc trời âm u tối như mực, có một bóng người đi dọc theo bờ hồ, người này không ai xa lạ mà chính là thiếu nữ áo xanh Ngọc Phương vừa giật dỗi rời khỏi Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Cô ta y như là một con chim sẻ bị kinh hoàng, đang bay lượn tứ tán.

Nàng chẳng biết mình đang làm gì, và cũng không biết nên chạy về đâu đây, nàng cứ theo bản năng tự nhiên phi thân chạy tới trước mà thôi, bên tai nàng văng vẳng nổi lên tiếng nói của phụ nhân trung niên nọ "... lão mẫu... mẹ điểm gà..."

Nàng chẳng muốn nghe chút nào, thế nhưng âm thanh nọ càng lúc càng rõ hơn, nàng không làm sao thoát ly được tiếng nói này hết.

Chẳng biết chạy được bao xa, và cũng không biết bây giờ là lúc nào, nhưng nàng cảm thấy rằng có lẽ rời khỏi Hoa Nguyệt Biệt Trang xa lắm thì phải, nàng bắt đầu cảm thấy uể oải kiệt sức, đầu óc choáng váng, đánh bạch một cái, nàng đã té nằm trên đất luôn.

Thiếu nữ áo xanh nhủ thầm trong bụng, mình có chết như vậy cũng tốt thôi, thế giới này dơ bẩn vô cùng, sống để thọ khổ thêm, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nàng suy nghĩ đến đây, cứ cho rằng mình đã chết thực rồi, được giải thoát rồi, linh hồn từ từ thăng lên cao... biến mất trong bóng tối hư vô.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian nàng lại trở về thực tại lạnh lùng tàn bạo, nàng nhìn thấy đồng dã, rừng hoang, bầu trời u ám.

Nàng vùng vẫy ngồi bật dậy, cảm thấy trước ngực đau nhức vô cùng, lăm bắm nói thầm. Trời ơi! Tại sao chẳng để ta chết phứt cho rồi, hành hạ ta như thế chưa đủ sao? Tại sao ta phải sống tiếp để thọ nhục như vậy...

Nàng gắng gượng đứng phắt dậy, ngo ngắc cất bước tiến về phía y như một người mộng du.

Nàng đi mãi, đi mãi, thấy phía trước một màu xanh bích mệnh mông, thì ra cô ta đã đến một bãi đá gần bờ hồ, dưới chân nàng là nước hồ sâu lạnh, cũng một màu âm u như bầu trời.

Nàng chờ người ra giây lát, sau đó lăm bắm nói thầm rằng: "Nước có thể rửa sạch vết nhơ bẩn, tất nhiên cũng có thể rửa sạch cả đau khổ, a... có lẽ bên dưới hồ nước là một nơi chốn tuyệt đối an tịnh thì phải, nằm dưới nước làm bạn với loài cá, chao ôi, đẹp biết bao... có lẽ đây là chỗ ở lý tưởng nhất, từ rày về sau không còn đau khổ nữa, tất cả xong hết... từ giờ vậy!"

Thế rồi cô ta ngước đầu nhìn bầu trời u ám, nói:

- Từ biệt thế giới tội lỗi và đời người đầy đau khổ.

Dứt lời, kêu tùm một tiếng, cô ta đã nhảy xuống dòng nước xanh biếc, bao la ấy luôn, thoát tiên nàng cảm thấy lành lạnh, kể đó là đau khổ vì ngập thờ, cuối cùng thì bất tỉnh nhân sự luôn.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian, nàng lại phục hồi tri thức, liền cảm thấy trong người ầm ập, nàng lại nhủ thầm: "Ồ! Chết chẳng đau khổ chút nào kia mà! Để xem qua thế giới ngoài thế giới loài người như thế nào đã..."

Suy nghĩ đến đây, nàng từ từ mở hai mắt ra, lúc đầu lờ mờ chẳng trông thấy gì hết. Nàng cố gắng định thần lại, từ từ nàng đã trông thấy cảnh vật trước mặt, phía trên là nóc nhà lợp bằng tranh, cách chỗ nàng vài thước có một cái bàn gỗ, trên bàn gỗ có ngọn đèn dầu leo lét, hình như có một người ngủ gục trên bàn, tiếng gáy kêu "o... o" nổi lên không ngớt.

Nàng bất giác giật mình nhủ thầm: "Ta chưa chết chẳng?"

Nàng suy nghĩ đến đây liền ngước đầu lên nhìn, mới hay mình đang nằm trên chiếc giường, trên người có đắp một tấm chăn bông.

- Ta chẳng chết kia mà!

Suýt nữa nàng đã buột miệng kêu lên sững sốt, nàng vùng mình định ngồi dậy, thế nhưng toàn thân mềm nhũn không còn mảy may sức lực nào hết.

Nàng giật mình nhủ thầm: "Ồ đây là nơi nào vậy? Rõ ràng mình đã nhảy xuống hồ, tại sao không chết? Người gục đầu trên bàn gỗ đang ngủ, gáy o o là ai thế?"

Nàng suy nghĩ đến đây liền trở mắt nhìn kỹ hơn, mới thấy người gục đầu ngủ tại bàn gỗ ăn mặc kiểu cách dân đánh cá, trông tuổi tác đối phương chẳng quá ba mươi, trong lòng nàng đã hiểu được vài phần...

Chàng ngư dân nọ bỗng đứng dậy ngồi thẳng người lên, lấy tay giụi đôi mắt một cái, ngoái cổ nhìn sang hướng nàng, bắt giác cả mừng, nói:

- Lạ trời lạ đất, cuối cùng cô nương cũng đã tỉnh lại. Chàng vừa nói vừa đứng phắt dậy.

Trống ngực thiếu nữ áo xanh bắt giác đập thình thịch không dừng, buột miệng nói:

- Người là ai thế?

Chàng ngư lang thoáng ngạc nhiên, nói:

- Ta là dân đánh cá!

- Chính người... đã cứu sống ta?

- Đúng thế!

- Tại sao... người lại cứu ta?

- Đây cô nương, có khi nào gặp nạn chết mà chẳng cứu sống người ư?

Tức thì trong lòng thiếu nữ áo xanh rối loạn cả lên, cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Sống cũng gian nan, mà chết cũng khó khăn, người không nên cứu ta... Chàng ngư lang ngạc nhiên nói:

- Cô nương, tục ngữ có câu "Chết sướng không bằng sống cực". Tại sao nàng lại nhảy sông tự sát như vậy? Rất có can đảm mới chết được, cô không sợ chết thì làm gì phải sợ những đau khổ trên thế gian này?

Thiếu nữ áo xanh thấy đối phương ăn nói văn nhã bất phàm, biết chàng không phải là một dân đánh cá tầm thường. Bấy giờ nàng mới trông thấy rõ ràng tuổi tác của đối phương chẳng chênh lệch với mình bao nhiêu, trông đối phương nhất biểu nhân tài, khí sắc linh tú lộ bên ngoài, song trong vẻ mặt anh tuấn có nét thực thà chất phác, mặc dù chàng ăn mặc kiểu cách ngư lang, thế nhưng không thể nào giấu khí chất phi phàm của chàng.

Nhưng bấy giờ, ý niệm chết của nàng chưa phai nhạt, chẳng còn bất cứ thứ gì làm cho nàng cảm thấy thích thú cả, thế rồi nàng thở dài một tiếng nói giọng u oán:

- Khi một người đã quyết tâm đi tìm cái chết, đương nhiên y phải có lý do, nếu có thể sống tiếp thì không cần tìm cái chết làm gì.

Chàng ngư lang gượng cười, nói:

- Cô nương nói phải, thế nhưng bây giờ cô nương đã được cứu sống, không còn chết được nữa, phải sống tiếp tục thôi...

Thiếu nữ áo xanh la lớn rằng:

- Ai bảo ta không còn chết được nữa?

Chàng ngư lang đảo ngược con người một vòng, mặt mày ửng đỏ, nói:

- Bây giờ cô nương không tiện nói chuyện nhiều, vì cô đã hôn mê cả ba ngày đêm rồi... Thiếu nữ áo xanh nghe nói thế, bắt giác giật mình nói:

- Nói sao? Ta đã hôn mê cả ba ngày ba đêm rồi ư? Chàng ngư lang khẽ gật đầu, nói:

- Phải, đúng ba ngày ba đêm rồi, suýt nữa ta đã sợ quýnh lên...

Chàng nói đến đây bỗng cảm thấy bất ổn, vội tắt tiếng không nói nữa, đưa mắt nhìn thiếu nữ áo xanh khẽ cười một tiếng.

Theo bản năng cảnh giác của một nữ nhân, chẳng biết thiếu nữ áo xanh có từ đâu một sức mạnh lạ lùng, chỉ vùng vẫy một cái đã ngồi bật dậy luôn.

Chàng ngư lang quýnh quáng nói:

- Đây cô nương, phải khéo nghỉ ngơi chứ, không được động dậy như vậy.

Khi thiếu nữ áo xanh ngồi bật dậy, hắt tẩm chăn ra mới phát hiện mình đang mặc một bộ quần áo ngắn tay của đàn ông, tức thì mặt mày đỏ bừng lên, trái tim cứ đập thình thịch luôn, nàng vừa xấu hổ vừa linh quýnh, suýt nữa buông tiếng khóc òa lên.

Một nữ nhân nằm trên giường nam nhân cả ba ngày ba đêm, đồng thời lại thay y phục, hơn nữa thay mặc y phục của nam nhân, thế thì không cần phải hỏi cung thì cũng biết nơi đây không có nữ nhân nào rồi...

Chàng ngư lang trông thấy thần tình nàng khác lạ, bất giác ngăn người ra tại chỗ luôn. Thiếu nữ áo xanh giận dữ la hét, nói:

- Trong nhà này còn ai nữa?

Chàng ngư lang cau mày nói:

- Không có ai hết, chỉ có mỗi một mình ta thôi.

Nghe nói thế, thiếu nữ áo xanh càng tỏ ra luống cuống, mặt mày tái mét, suýt nữa trái tim đã nhảy vọt ra ngoài, nàng nghiêng răng nói:

- Ta phải giết ngươi!

Chàng ngư lang giật bắn người lên, nói:

- Cô nương định giết ta ư?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

Thiếu nữ áo xanh đánh liều, nói giọng sợ hãi:

- Ta hỏi ngươi, ngươi đã làm gì bản cô nương rồi? Chàng ngư lang bàng hoàng, chẳng hiểu gì cả, nói:

- Chẳng làm gì hết, ta đi ghe đánh cá, ghé ngang bãi đá bờ hồ, thấy cô nương té dưới nước, bèn cứu cô nương về nhà, chỉ có thể thôi. Trong ba ngày nay ta đã bỏ cả ra ngoài đánh cá chỉ để lo chăm sóc cô nương, ngoài ra ta chẳng làm khác hơn.

Thiếu nữ áo xanh thẹn thùng nói:

- Y áo của ta đâu rồi?...

Chàng ngư lang vỡ lẽ, thở phào một cái nói:

- Ô! Té ra cô nương vì điều này mà nổi cơn giận, chẳng phải y áo của cô nương vẫn để ở chân giường đó sao?

Thiếu nữ áo xanh trông thấy bộ dạng thực thà của chàng, bất giác dờ khóc dờ cười, thế nhưng nàng vẫn giận dữ, nói:

- Ngươi giả làm ngớ ngẩn đó ư?

- Nàng... nói thế nghĩa là sao?

- Ngươi đã thay y phục cho ta?...

Mặt mày chàng ngư lang đỏ bừng lên, nói:

- Đúng thế, như vậy có hề gì chẳng?

Thiếu nữ áo xanh tròn xoe hai mắt, khí bốc lên ùng ùng, nói:

- Chẳng lẽ ngươi không hiểu nam nữ khác biệt, cả gan dám vô lễ với bản cô nương như vậy...

Chàng ngư lang nghiêm sắc mặt lại, thần quang tỏa sáng trên mặt, nói giọng sang sảng:

- Đây cô nương, đồng ý nam nữ hữu biệt, nhưng sự cố nguy cấp, mặc dù Trần Gia Lĩnh này là một ngư dân, thế nhưng chẳng phải là hạng tiểu nhân vô hạnh không biết lễ nghĩa, cô nương té xuống nước bất tỉnh nhân sự, không thay mặc y áo khô vào người, làm sao cứu chữa được cô nương nào? Chẳng lẽ chỉ vì hai chữ lễ giáo, cứ đưa mắt trờ trờ nhìn cô nương chết đi như thế được sao? Trong ba ngày ba đêm này, tại hạ quên ăn bỏ ngủ, cuối cùng chỉ được cô nương đáp lại hai chữ vô lễ, như thế có nghĩa là sao?

Nghe chàng nói một hồi những từ ngữ nghiêm chính, nghĩa khí, hợp tình hợp lý, tức thì thiếu nữ áo xanh cứng họng nói chẳng nên lời, nàng âm thầm xem xét thấy trong người không có gì khác lạ, thần sắc cảm phần thẹn thùng biến mất ngay, thế rồi nàng hạ giọng ấp úng nói:

- Vậy là ta đã trách lầm chàng rồi, xin cáo lỗi chàng vậy! Chàng ngư lang liền cất giọng ôn tồn nói:

- Không hề chi, chỉ cần cô nương hiểu là đủ rồi!

- Lúc này ngươi nói ngươi tên là Trần... Chàng ngư lang gật đầu nói:

- Phải, ta tên là Trần Gia Lân, còn cô nương xưng hô thế nào?

- Ta... tên là Đào Ngọc Phương.

- Ô, Đào cô nương, nàng hôn mê cả ba ngày ba đêm, chưa hề ăn uống gì hết, tất nhiên thân thể còn yếu ớt lắm, cô nương hãy nằm xuống nghỉ ngơi, ta sẽ ra ngoài tìm con cá nấu súp cho nàng dùng.

Dứt lời Trần Gia Lân bước ra ngoài luôn.

Lúc này thiếu nữ áo xanh nhất thời lĩnh quýnh nên mới ngồi bật dậy, bây giờ nghe Trần Gia Lân nói như vậy, nàng liền cảm thấy mặt mày choáng váng, vội vàng ngã lưng nằm trên giường ngay.

Bấy giờ, nàng mới cảm thấy mình sai quấy, chưa cảm ơn cứu mạng của người ta, đã vội vàng kết lối người, mặt khác nàng vẫn còn lấy làm hồ thẹn về việc thay y áo, mặc dù đối phương vì cứu người mà bất đắc dĩ hành động như vậy, thế nhưng thân thể một thiếu nữ khuê các bị một người đàn ông hoàn toàn xa lạ chạm phải, nàng vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng...

Cô ta suy nghĩ đến đây, hai má lại nóng bừng lên, nhủ thầm. Thôi được, đợi khi nào mình khỏe lại và có thể hành động, lúc đó mới tìm cách kết liễu sinh mạng này chưa muộn, chết rồi thì tất cả đều hết, chẳng cần suy nghĩ vớ vẩn làm gì nữa.

Nàng nghĩ thế, trong lòng yên ổn ngay.

Chẳng mấy chốc, Trần Gia Lân bung một tô lớn súp cá tươi nóng hổi đang còn bốc khói bước vào nhà, chàng kéo chiếc ghế gần giường, nói:

- Cô nương có thể ngồi dậy ăn không, nếu chẳng được thì tại hạ dứt cho ăn... Đào Ngọc Phương lĩnh quýnh gật đầu lia lịa, nói:

- Được, được, không dám làm phiền...

Nàng vừa nói vừa vùng vẫy ngồi dậy được nửa người, sau đó lại ngã nằm xuống. Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Để tại hạ đỡ cô nương ngồi dậy!

Nói xong, chàng không đợi Đào Ngọc Phương có phản ứng gì hết, liền bước tới đỡ nàng ngồi dậy, một tay vớ lấy tấm chăn bông xếp gọn lại kê ở sau lưng nàng.

Cho dù Đào Ngọc Phương không bằng lòng cũng đành chịu, vì nàng không còn động dậy được nữa, đành phải để cho chàng muốn làm gì thì làm.

Quả nhiên Trần Gia Lân làm việc chu đáo vô cùng, chàng để tô súp ở trong võ bầu khô, như thế khi nàng dùng súp thì tiện vô cùng.

Trần Gia Lân sợ Đào Ngọc Phương e lệ, nên chàng mỉm cười, nói:

- Nay Đào cô nương, người cứ thông thả mà ăn, ta phải ra ngoài ghé làm chút việc nữa. Nói xong, chàng quay người bước ra ngoài luôn.

Trong lòng Đào Ngọc Phương lấy làm cảm kích vô cùng, nàng cảm thấy chàng ngư lang này cẩn thận, lão thành, tri lễ và ăn nói rất văn nhã, y như là một đệ tử của nho giáo.

Nàng thử húp vài hớp súp, quả nhiên thơm ngon vô cùng, chỉ trong chốc lát nàng đã dùng xong tô súp cá này, tức thì tinh thần sáng khoái ngay.

Cũng vào lúc này, Trần Gia Lân bước vô nhà, thu dọn bát đĩa trước, sau đó kéo ghế ngồi cạnh bàn, và vắn ngọn đèn dầu cho sáng hơn.

Đào Ngọc Phương mặt mày ửng đỏ, nói:

- Món súp cá ngon thật, cảm ơn chàng nhiều lắm. Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt, nói:

- Vì cô nương đói cả ba ngày đêm nên hôm nay phải dùng súp cá, ngay mai cô nương có thể dùng cháo được rồi.

Đào Ngọc Phương thắc mắc, hỏi:

- Chàng nấu nướng tại đâu thế?

- Ô... điều này... ta nấu nướng trên ghe, hiện giờ chiếc ghe cập gần đây thôi.

- Nơi này là địa phương nào?

- Ta cũng chẳng biết, vì ngày thường ít người đến vùng này lắm.

- Ai đã ở trong phòng tối này...

Đào Ngọc Phương vừa nói, vừa chỉ tay vào trong phòng trong. Trần Gia Lân lắc đầu, nói:

- Không ai ở cả, chắc cô nương lấy làm lạ tại sao không an trí cô nương trong đó mà lại để cô nương nằm nghỉ ngoài này, vì phòng trong là phòng nghỉ của tiên sư, vì tôn kính lão nhân gia người, nên tại hạ cứ bỏ trống, không dám sử dụng đến.

Đào Ngọc Phương động lòng hỏi:

- Nói vậy Trần thiếu hiệp cũng là người võ lâm rồi? Trần Gia Lâm khẽ gật đầu một cái, nói:

- Có lẽ là thế...

Đào Ngọc Phương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao nói là có lẽ ư?

- Ồ... người luyện võ, đương nhiên được xem là người võ lâm. Thế nhưng tại hạ không hành tẩu giang hồ, chỉ trông vào nghề đánh cá sống qua ngày mà thôi, cho nên cũng có thể nói rằng tại hạ không phải là người võ lâm.

Đào Ngọc Phương thắc mắc hỏi tiếp:

- Đại danh của lệnh tiên sư xưng hô thế nào vậy?

Trần Gia Lâm trầm ngâm giây lát, cười cay đắng một tiếng, nói:

- Khi tiên sư còn tại thế căn dặn không được đề cập đến danh hụy của lão gia người, cho nên... xin cô nương lượng thứ, tại hạ không thể phụng cáo điều này được!

Đào Ngọc Phương mỉm cười, nói:

- Không có chi, ta chỉ hỏi qua thế thôi, có điều ta vẫn chưa cảm tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp...

Trần Gia Lâm xua hai tay nói:

- Chớ nói ân cứu mạng làm gì, chút ít việc nho nhỏ có đáng kể chi. Nghe khẩu khí cô nương, chắc là người trong võ lâm thì phải, xin lượng thứ cho tại hạ nói điều thẳng thắn, trông khí chất của cô nương, tú bên ngoài huệ bên trong, có thể nói rằng thuộc nữ lưu giống phượng hoàng, ắt là người có lai lịch lớn, tại sao lại tìm đến bờ hồ hoang dã để tự sát...

Đào Ngọc Phương nghe nói thế, hai mắt đỏ bừng lên, số mạng bất hạnh bỗng dâng trào trong lòng, nhất thời nàng cũng chẳng biết trả lời thế nào về vấn đề này đây.

Trần Gia Lâm là người thông minh, thoát trông thấy thần tình đối phương, biết ngay cô ta có tư ẩn khó nói, thế rồi chàng làm ra vẻ thản nhiên, nói:

- Cô nương chớ buồn lòng làm gì, không nói cũng chẳng sao, nghe giọng nói cô nương hình như không phải người địa phương này...

Đào Ngọc Phương gật đầu, nói:

- Đúng thế, ta không phải là người ở tại địa phương này.

- Trong gia đình cô nương còn những ai nữa?

Đào Ngọc Phương nghe chàng hỏi thế lại ngẩn người ra tại chỗ lần nữa.

Hai mắt ầng ánh ngập lệ, nàng sức liên tưởng đến người cha đui mù cả hai mắt, lão nhân gia người đang cần người chăm sóc sự ăn ngủ của lão, nàng vừa nghĩ đến đây, trong lòng lấy làm hối hận vô cùng, nếu chẳng may nàng chết thật, bỏ lại một cha già đui mù hai mắt đáng thương hại, như vậy mình có phải là một đứa con đại bất hiếu không?

Trần Gia Lâm lại trông thấy nàng im lặng không nói gì cả, thế rồi chàng không tiện hỏi gì thêm.

Đào Ngọc Phương trầm tư giây lát, cuối cùng nàng cất tiếng, nói:

- Ta là một cô gái mồ côi!

Trần Gia Lâm tròn to hai mắt, hơi xúc động, nói:

- Ta cũng là một cô nhi, từ bé đã mất cả song thân, được ân sư thu nhận nuôi dưỡng thành người.

- À!

Đào Ngọc Phương thất thanh kêu lên một tiếng, nàng nói nàng là một cô gái mồ côi chỉ là nói dối, thế mà đối phương đã trả lời một câu nói thật, trong

lòng nàng không hỏi hận sao được, đứng ra nàng không nên nói dối với chàng, huống chi chàng là ân nhân cứu mạng của mình, thế nhưng lời nói đã thốt ra khỏi miệng không còn thay đổi được nữa.

Trần Gia Lân ngồi bật dậy, quan tâm nói:

- Nàng cô nương, nàng nên nghỉ ngơi cho nhiều, ngày mai chúng ta sẽ gặp lại.

Đào Ngọc Phương đưa ánh mắt cảm kích nhìn Trần Gia Lân một cái, ngạc nhiên hỏi:

- Chàng ngủ tại đâu?

Nàng vừa thốt câu nói này ra, bỗng cảm thấy bất ổn, hai má nóng bừng lên ngay. Trần Gia Lân thì nghiêm chỉnh đáp:

- Bây giờ đã khuya rồi, tại hạ lên ghe nằm nghỉ cũng được!

Dứt lời, chàng cẩn thận nhẹ tay đóng cửa lại, sau đó rời khỏi ngay.

Đào Ngọc Phương trần trọc thức cả đêm không sao ngủ nổi, nàng cứ suy nghĩ lung tung, mãi cho đến gần sáng mới thiếp đi.

Trời mờ sáng...

- Đây Đào cô nương, ta có thể vào nhà chăng?

Đào Ngọc Phương giật mình thức dậy ngay, nàng mở to hai mắt ra, thấy ngọn đèn dầu đã tắt lúc nào mà chẳng hay, ánh sáng từ bên ngoài soi xuyên qua khe cửa, nàng ngồi dậy nói:

- Mời chàng cứ vào, ta đã thức giấc rồi!

Trần Gia Lân đẩy cửa bước vào trong nhà, trong tay chàng lại bụng thêm một tô súp cá nóng hổi.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn Đào Ngọc Phương một cái, nói:

- Đây cô nương, mời cô dùng chút điểm tâm sáng! Đào Ngọc Phương e lệ nói:

- Chàng cứ việc để trên bàn, ta sẽ dùng ngay!

Nói xong, vội bước xuống giường, nàng mới đi được một bước, bỗng thất thanh kêu lên một tiếng, té ngã xuống luôn.

Trần Gia Lân trông thấy thế, lập tức lượn mình lướt tới đỡ lấy thân liễu sắp phải té ngã ra đất của Đào Ngọc Phương, kêu keng một tiếng, cả cái tô súp cá đánh rơi xuống đất, tức thì cái bát bị đánh vỡ ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Duyên Nợ Tiền Định

Trần Gia Lân vội đặt nàng nằm trên giường, nói:

- Đây Đào cô nương, nàng còn yếu ớt lắm, không nên quật cường bước xuống giường làm gì.

Đào Ngọc Phương nhắm chặt hai mắt lại, nước mắt cứ nhỏ ròn ròn xuống.

- Đào cô nương, thường thì người té xuống nước cứu lên chỉ dưỡng sức vài ngày là khỏe ngay, vì trường hợp cô rơi xuống nước thời gian quá lâu, hơn nữa có lẽ lúc té xuống nước đã đụng vào đá ngầm bên dưới, đến nỗi phụ thọ thương, cho nên... Cô nương phải chịu khó dưỡng sức thêm một thời gian.

Đào Ngọc Phương mở mắt ra, đưa đôi mắt ngập lệ ngơ ngác nhìn chàng, một hồi thật lâu mới cất giọng u oán nói:

- Hận rằng... ta không thể báo đáp chàng... Trần Gia Lân lắc đầu lia lịa, nói:

- Cô nương lầm rồi, ta cứu người chỉ vì đây là việc làm thôi, chứ không phải muốn nàng báo đáp ta đâu?

- Ta vẫn biết thế, chàng thi ân bất cần báo, thế nhưng người thọ ân không thể nghĩ như vậy kia mà!

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nói:

- Cô nương cứ nằm đây cho khỏe, ta ra ngoài làm tô súp khác cho nàng. Đào Ngọc Phương kêu ồ một tiếng, nói:
- Đáng tiếc thật, ta lỡ tay đánh vỡ một bát súp nóng hổi...
- Cá tươi dưới hồ dùng chẳng hết, có chi đáng tiếc đâu, nếu cô nương thích ăn, ăn cả đời cũng không hết.

Nói xong, Trần Gia Lâm bước ra ngoài luôn.

Trong lòng Đào Ngọc Phương lấy làm cảm động vô cùng, nàng cứ ngẫm nghĩ ý nghĩa câu nói ăn cả đời vừa thốt ra lúc nãy của chàng.

Trần Gia Lâm nói câu này vốn là vô ý, nhưng khi lọt vào tai nàng thì trở thành hữu ý, câu nói ăn cả đời ám chỉ gì đây?

Đào Ngọc Phương nhủ thầm, chàng săn sóc mình cả ba ngày ba đêm, cộng với hôm nay tất cả là bốn ngày đêm rồi, ta có thể không báo đáp ân đức này chăng? Có điều quý hơn nữa chàng đã giữ lễ nghiêm ngặt, tuy ở trong phòng tối, song chẳng vô lễ...

Đào Ngọc Phương thoát liên tưởng đến việc thay y phục, nàng nghe nói rằng cứu chữa người té dưới nước ắt phải đổ hết nước tích tụ trong bụng người, đồng thời còn phải ma sát cấp cứu, thế là không cần phải nói nữa, chẳng những chàng đã xem khắp thân thể mình, hơn nữa cũng đã sờ mó mọi nơi...

Chỉ trong chốc lát, Trần Gia Lâm lại mang một bát súp cá vào, lần này chàng có kinh nghiệm rồi, chàng di chuyển cả cái bát đến cạnh giường nằm luôn, như vậy Đào Ngọc Phương ăn uống sẽ tiện hơn.

Chàng kéo ghế ngồi ở kế bên, đưa mắt nhìn nàng ăn. Đào Ngọc Phương thẹn thùng hỏi:

- Này ngư lang ca, chàng không ăn chút ít đi?

Nghe nàng gọi ba chữ ngư lang ca, Trần Gia Lâm đã ngẩn người ra tại chỗ, mặt mày nóng bừng lên, quên cả trả lời nàng luôn.

Đào Ngọc Phương trông thấy thần tình ngớ ngẩn của chàng, bật cười nói:

- Chàng bị sao thế?

Trần Gia Lâm không trả lời nàng, lại khen nàng:

- Nàng... nàng đẹp lắm!

Đào Ngọc Phương nghe chàng nói thế, bất giác run bắn người lên, với linh cảm vốn có của thiếu nữ, nàng đã ý thức rằng tình huống đang từ từ hình thành, nhưng nàng không có ý định từ chối tình huống này xảy ra, nàng chỉ ngẫm nghĩ nếu làm như vậy có hại cho chàng hay không?

Ngay lúc này, có một âm thanh già lão từ bên ngoài vọng vào, nói:

- Trần tiểu ca có ở nhà hay không? Mấy hôm nay sao chẳng thấy người đi đánh cá vậy...

Trần Gia Lâm lên tiếng trả lời:

- Có!

Khi chàng đứng dậy, thì đối phương đã bước gần cửa, chỉ thấy một lão nhân đội nón rom, ngay thất lưng có đeo một cái rỏ cá.

Trần Gia Lâm đành phải đứng ngang cửa, chàng muốn che khuất ánh mắt đối phương.

- Này tiểu ca, già này cứ tưởng người sinh bệnh rồi chứ, cho nên phải đến đây thăm người. Trông mặt mày người hồng hào thế này, rốt cuộc có việc gì xảy ra sao lại chẳng thấy người ra hồ đánh cá vậy?

- Ồ... thế à, ta có chút việc nên không ra ngoài mà thôi!

- Người... bận công việc ư?

- Ủa! Lão già lại mang theo cả rỏ cá, chẳng lẽ đánh bắt được thứ gì trên quý ư? Lão nhân vuốt ve hàm râu hoa râm, cười ha ha nói:

- Này tiểu ca! Sáng sớm hôm nay già ở Nam Xá vừa đánh được một món quý báu, đang chuẩn bị đưa tới Hoa Nguyệt Biệt Trang, chỉ có số cô nương được nam nhân cung phụng nọ mới trả giá cao...

Đào Ngọc Phương ở trong nhà nghe thấy lời nói lấy làm chói tai vô cùng.

Trần Gia Lâm sợ lão nhân nọ phát hiện Ngọc Phương, nên chàng giả đờ làm ra vẻ an tâm, nói:

- Sao lão gia không mau mau mang đi cho họ, nếu hàng chết thì chẳng đáng giá... Lão nhân cau mày nói:
- Hấp tấp làm gì một vài tiếng đồng hồ, mấy chục dặm đường sông, ắt không thể đến trước giờ Ngọ rồi.

Bây giờ Đào Ngọc Phương mới biết nói đây cách xa Hoa Nguyệt Biệt Trang cả vài chục dặm rồi.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu, nói:

- Quả thật lão gia nói chẳng sai chút nào, rốt cuộc lão gia đánh lưới được vật gì vậy?
- Ngươi đoán thử xem nào?
- Kim Tuyến Lý? (cá chép)
- Không phải!
- Quyển Tu Hà? (tôm hùm)
- Không phải!

Trần Gia Lân lắc đầu tỏ vẻ chịu thua, nói:

- Thế lão gia nói đi, ta không sao đoán nổi rồi.
- Đây tiểu ca, già này nói ra ngươi phải giật mình không sai, có lẽ ngươi cũng chưa đánh lưới được bao giờ, già này đánh cá đã vài chục năm, lần này là lần thứ ba đánh lưới được, hắc hắc. Tối thiểu cũng phải bán được mười lạng bạc không sai. Ngươi có nghe nói Xích Vĩ Tế Lân (loài cá đuôi đỏ) bao giờ chưa?

Trần Gia Lân quên bẵng mọi việc, kêu to rằng:

- Tuyệt cơ! Nàng đang cần dùng món này! Lão nhân bắt giắc trọn to hai mắt, hỏi:
- Ai cần dùng ư?

Trần Gia Lân nhất thời lỡ miệng, ấp úng nói chẳng nên lời.

Lão nhân lấy làm hồ nghi, liền thò đầu nhìn vào nhà, tình cờ lại trông thấy Đào Ngọc Phương cũng đưa mắt nhìn ra ngoài, lão thoáng ngạc nhiên trong giây lát, khẽ cười la lên:

- Cha chả! Đại sự như vậy mà ngươi lại giấu giếm già này được sao, này tiểu ca, ngươi lập gia đình bao giờ vậy?

Mặt mày Trần Gia Lân đỏ bừng lên, nói:

- Ta... ta... ta không có... Lão nhân vuốt râu nói:
- Tiểu ca mắc cỡ chẳng, đây là nhân sinh đại sự, và cũng là hỷ sự, có phải là việc xấu hổ đâu, ngươi sống cô độc mãi như thế cũng chẳng nên, huống chi trai lớn có vợ, gái lớn có chồng, con bắt hiếu là con không nòi giống! Thế là ngươi quấy rồi, có phải ngại rằng già này đòi ngươi vài ly rượu mừng ư? Ồ! Chẳng trách gì không mời già này vào nhà ngồi, để già này đổi thành họ đứng...

Trần Gia Lân luống cuống đến nỗi đỏ mặt tía tai, nói:

- Đây lão gia hiểu lầm rồi, không phải như thế đâu, ta chỉ cứu vị cô nương này thoát chết...

Lão nhân cau mày, hạ giọng nói:

- Ngươi từ dưới hồ đánh cứu nàng chăng?
- Đúng thế!
- A! Già này hiểu rồi...

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn lên vào trong một lần nữa, lão lập tức kéo Trần Gia Lân rời khỏi cửa phòng xa hơn một chút, hạ giọng nói tiếp:

- Đây tiểu ca, ngươi hãy coi chừng, già này trông thấy thiếu nữ này đẹp quá thế, chẳng giống người phàm chút nào, ngươi có nghe hồ tiên bao giờ không? Ồ! Đúng là...

Trần Gia Lân dờ khóc dờ cười, luống cuống nói:

- Lão gia lại lắm to, nằng là người, nằng tên Đào Ngọc Phương, chẳng biết tại sao nằng lại nhảy sông tự vẫn..

Lão nhân cố chấp, nói:

- Không đúng rồi, nơi đây chẳng phải quan đạo, đại lộ gì cả, hơn nửa tháng, mười ngày có khi nào trông thấy người lạ mặt đến đây bao giờ, một nữ nhân làm gì có chuyện chạy đến nơi hoang dã này để nhảy sông...

Trần Gia Lân không làm gì hơn, đành xua tay nói:

- Lão gia không tin, mời lão vào nhà xem cho biết cũng được. Lão nhân buông tiếng cười ha ha như điên như cuồng, nói:

- Này tiểu ca, miễn vậy, lão gia chỉ đùa với ngươi thế thôi. Nằng nhảy sông thọ thương thân thể yếu ớt, cần thức ăn bồi dưỡng chứ gì? Này, con Xích Vĩ Tế Lân xem như là vật của lão gia này, mong rằng ngươi tìm được một người vá áo nấu cơm cho ngươi, hẹn hôm khác lão già này mang rượu tới chúc mừng ngươi.

Nói xong, lão gỡ bỏ cá ra, đặt vào trong tay Trần Gia Lân, sau đó huýt sáo miệng một bản ngư ca đi mất.

Trần Gia Lân lắc đầu làm ra vẻ đành chịu.

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó ra bờ hồ mang bỏ cá ngâm dưới nước để con Xích Vĩ Tế Lân không chết, sau đó chàng quay trở vào nhà, đưa mắt nhìn Đào Ngọc Phương gượng cười một tiếng không nói gì hơn.

Đào Ngọc Phương đã có sự tính toán, nên nằng tỏ vẻ tự nhiên, mỉm cười nói:

- Ngư lang ca, lúc này lão gia nọ nói Xích Vĩ Tế Lân gì với chàng vậy... Nghe nằng nói thế, Trần Gia Lân mặt mày tươi tỉnh, hớn hờ nói:

- Này Đào cô nương, con Xích Vĩ Tế Lân là giống cá chép lai, ta cũng chỉ nghe nói mà thôi. Giống cá này trân quý lắm, dân đánh cá tại hồ Bà Dương, có những người đánh lưới cả đời cũng chưa gặp nó, giống cá này bỏ khí bồi nguyên, có một công hiệu thần kỳ. Vốn thì... ta có thể dùng nội gia thủ pháp ma sát trị thương cho nằng thì không phải kéo dài đến nay, thế nhưng...

Đào Ngọc Phương tiếp lời, nói:

- Thế nhưng nam nữ hữu biệt, có phải vậy không?

- Đúng... như thế!

- Nhưng chàng đã thay y áo cho ta rồi... Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên, nói:

- Điều đó... thì khác, cứu mạng không thể xen lẫn với việc đó được.

Đào Ngọc Phương đưa mắt chăm chăm nhìn chàng một cái, mỉm cười nói:

- Nếu ta trọng thương đến nỗi phải mất mạng, vậy thì chàng cứu mạng và cứu thương lại có khác biệt thế nào?

Trần Gia Lân cứng họng thốt chẳng nên lời, một hồi lâu chàng mới nghĩ ra một câu nói:

- Ta biết nằng không bao giờ chết!

- Thôi được, chớ nói nhiều làm gì, ta chỉ mong sớm phục hồi sức khỏe.

- Vậy thì ta ra ngoài làm con Xích Vĩ Tế Lân ngay!

- Ta ghi nhận thịnh tình chàng!

oOo

Mặt trời lặn về hướng tây.

Có một ngư gia thiếu phụ xinh đẹp đứng trước cửa nhà cạnh bờ hồ, cứ đưa mắt nhìn ở đằng xa xa, trở nên yêu kiều và trang nghiêm hơn.

Nằng không phải đang thưởng thức cảnh quan bờ hồ, mà nằng đang chờ đợi tình lang kéo ghe trở về.

Nằng là ai vậy?

Nằng không phải ai xa lạ mà chính là Đào Ngọc Phương đã nhảy xuống hồ tự tử và được Trần Gia Lân cứu sống, vì báo ân, đồng thời nằng kính phục hành vi của Trần Gia Lân, cho nên nằng đã trao thân gởi phận gả cho chàng ngư lang Trần Gia Lân bất phàm này.

Đào Ngọc Phương hồi tưởng những mỗi ngày gần một năm nay, chàng ngư lang cưng chiều nằng thật hết lòng, xem nằng như một tiên nữ, vì thế nằng

quên bẵng bất hạnh bản thân, đồng thời quên cả hung hiểm giang hồ, đời sống cách tuyệt vời thế gian đã làm thay đổi nàng thành một con người khác, nàng luôn luôn cảm thấy yên tĩnh, hạnh phúc, yêu và được yêu, cuộc sống bây giờ của nàng chỉ có thể thôi.

Ánh tà dương dần dần biến mất, những chấm kim tuyến óng ánh trên mặt hồ cũng theo đó tan biến luôn, thay vào đó là những đám mây u ám lơ lờ.

Đào Ngọc Phương lẩm bẩm nói thầm:

- Chàng đã đi cả hai ngày rồi, sao vẫn chưa thấy trở về ư?

Đào Ngọc Phương đưa tay sờ vào cái bụng hơi phình lên, tức thì gương mặt nàng lộ ra nét vui sướng thanh khiết, ấy là niềm vui vốn có của mỗi một người sắp phải làm mẹ, nàng tỏ ra trang nghiêm làm sao.

- Mong rằng đây là một tiểu ngư lang, thế là ta hoàn toàn mãn nguyện. Thịnh linh ngay lúc này...

Từ nơi xa xa ngoài hồ có một ghe từ từ lướt về hướng nàng. Đào Ngọc Phương mừng quá thể, đến nỗi ứa cả nước mắt, nói:

- Ô! Chàng đã về kia rồi!

Chiếc ghe cập bến, một ngư lang trẻ tuổi trên ghe nhảy lên bờ hồ, tay xách một bao to lớn, tung tăng nhảy vọt tới trước.

- Ngọc Phương!

Nghe tiếng gọi này, nàng như vừa vớ được vật quý không bằng.

- Lâm ca!

Đào Ngọc Phương thoăn thoắt bước tới định đón chàng.

Hai bóng người ôm lấy nhau, tức thì hai tâm linh cùng hòa làm một thể, một hồi lâu mới tách ra.

- Lâm ca, muội cứ tưởng rằng chàng đã đi xa cả hai năm trời, chàng có biết thiếp... hoài niệm chàng đến mức nào không?

- Phương muội, ta không dám chậm trễ chút nào cả, ta đã mua đủ đồ vật nàng cần rồi.

- Không quên thứ gì chứ?

- Ta có phải con nít đâu, làm gì có chuyện quên bẵng cả lời nàng dặn!

Trần Gia Lâm vừa nói vừa đưa mắt nhìn cái bụng bầu phình to lên cười hí hí, nói:

- Phương muội, nàng nói rằng... đây là tiểu ngư lang sao? Đào Ngọc Phương thẹn đỏ mặt, nói:

- Nếu nó là một nữ hài nhi thì sao? Trần Gia Lâm cười ha há một tiếng, nói:

- Vậy thì càng hay chứ sao, nó sẽ xinh đẹp như nàng, như một tiên nữ...

Đào Ngọc Phương bĩu môi, nói:

- Nếu chẳng may là một cô bé xấu xí thì sao nào? Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Chẳng sao, chỉ cần do nàng sinh đẻ ra là đủ rồi!

Đào Ngọc Phương cười thật tươi, nàng có một cảm giác như đang làm một nữ hoàng không bằng.

Trần Gia Lâm nghịch ngợm đưa tay sờ nhẹ vào cái bụng bầu của nàng, pha trò nói:

- Ngọc Phương, nàng có thích làm mẫu thân không? Đào Ngọc Phương hất tay chàng ra, nói:

- Bỏ tay ra nào, khó ưa thật!

Trần Gia Lâm thè lưỡi, vội xách bao đồ lên, nói:

- Chúng ta hãy vào nhà nào?

Hai vợ chồng trẻ liền nắm tay nhau đi vào trong nhà. Đào Ngọc Phương châm sáng ngọn đèn dầu lên, Trần Gia Lâm vội vàng mở bao đồ ra, nói:

- Số vải và phấn son này của nàng, còn phần này... của tiểu bảo bối, vừa ý chưa? Hừ! Ta chạy cả ba vòng trong thành và tìm đến năm sáu điểm gia mới sắm đầy đủ được như vậy, à, phải rồi, còn nữa...

Chàng nói xong, thò tay vào ngực áo lấy hai bao giấy ra. Đào Ngọc Phương thấy vậy ngạc nhiên nói:

- Đây là cái gì thế?

Trần Gia Lâm múa mấy tay chân, nói:

- Ô! Điều này chẳng đơn giản, ta thám thính cả ngày trời mới tìm được Lý thái y là một danh y có tiếng nhất trong thành, xin được toa thuốc, sau đó đến Thọ Đức Đường là một dược điểm nổi tiếng nhất trong thành hỏi hai thang thuốc này cho nàng. Đây, gói này là thuốc bổ, còn gói này là thuốc an thai, khi nàng sắp đến lúc...

Đào Ngọc Phương liếc mắt nhìn chàng một cái, xua tay lia lịa, nói:

- Thôi đủ rồi, chớ nói gì nữa!

Miệng nàng tuy nói vậy, trong lòng lấy làm sung sướng vô cùng, nàng mỉm cười nói tiếp:

- Chàng đi nghỉ ngơi đi, phen này chàng cũng khá cực nhọc rồi, thiếp phải đi nấu cơm... Trần Gia Lâm gờ tay cản nàng lại, lắc đầu lia lịa, nói:

- Không, không, nàng nằm nghỉ cho khỏe, để ta lo việc cơm nước cho, thái y có căn dặn rằng nàng không được làm việc nhiều.

Nói xong, chàng không đợi nàng có phản ứng thế nào, đã vội xắn tay áo lên xuất thủ nấu cơm ngay.

Thực ra mấy hôm nay, Đào Ngọc Phương cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tiểu nư lang trong bụng cứ múa quyền đá cước ngày đêm, thế rồi nàng cũng chiều ý chàng đành ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Ngày sắp sinh sản, Trần Gia Lâm đã đặc biệt đi vô một xóm cách chỗ chàng ở xa cả mười dặm đường, mời một sản phụ về nhà ở luôn, sau khi mang thai đủ ngày đủ tháng, Đào Ngọc Phương đã hạ sinh được một tiểu tử vừa trắng trẻo vừa mập mạp, Trần Gia Lâm lần đầu tiên được làm cha, nên trong lòng vui sướng không tả xiết, bây giờ là một gia đình ba miệng người rồi.

Tiểu nư được đặt tên là Ngọc Lâm, lấy tên một chữ trong danh tự của hai vợ chồng đặt tên cho thằng bé.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Ngọc Lâm đã tròn một tuổi.

oOo

Một hôm

Trần Gia Lâm mang cá ra chợ bán, Đào Ngọc Phương bỗng con ngồi chờ trước sân nhà. Thình lình ngay lúc này...

Bỗng có tiếng ho nhẹ từ sau lưng vang tới, Đào Ngọc Phương bất giác giật bắn người lên, vì nơi đây ít khi nào có người lạ mặt đến, nàng ngoái cổ ra sau, mới thấy một lão nhân ăn mặc như một thầy thuốc theo lối giang hồ, lão đến chỗ cách sau lưng nàng khoảng một trượng từ lúc nào mà nàng không hay biết gì hết, đôi phương đeo một túi thuốc trên vai, tay cầm một xâu chuông đồng, mặt mày sáng sủa, trông lão ra vẻ một người chính phái.

Đào Ngọc Phương cau mày nói:

- Lão trượng đến đây có việc chi chăng? Lão thầy thuốc mỉm cười nói:

- Thừa tiểu nương tử, lão phu là một thầy thuốc dạo, vì muốn tranh thủ để sang sông, không ngờ lại đi vào nơi chốn hoang dã vắng người, may mà gặp được tiểu nương tử, có thể cho lão phu xin một chén cơm lót dạ chăng?

Đào Ngọc Phương suy nghĩ trong giây lát, gật đầu, nói:

- Được, mời lão trượng vào nhà ngồi!

Khi vào tới nhà, Đào Ngọc Phương cho đứa bé nằm trên giường, sau đó ra bếp làm một bát cơm cho lão, may mà com canh cá tươi làm sẵn, nên chẳng mấy chốc nàng đã dọn lên bàn, nói:

- Mời lão trượng cứ dùng tự nhiên!

Lão thầy thuốc dạo chẳng khách sáo chút nào, liền ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn tôm cá bày trên bàn một cái, nuốt nước miếng, nói:

- Mấy khi lão phu được dùng tôm cá tươi như vậy, tiếc rằng không có rượu...

Đào Ngọc Phương vội lên tiếng, nói:

- Có, có chứ, xin lỗi lão trượng, tiểu nữ chẳng biết lão cũng thích uống rượu. Dứt lời nàng mang nửa hũ rượu ra.

Lão thầy thuốc đạo liền cười toe toét một tiếng, tự mình rót đầy một bát, hóp hai hóp rượu xong, sau đó nói:

- Thừa tiểu nương tử, lão phu xin thỉnh giáo quý danh tính của nàng xưng hô như thế nào?
- Tệ phu quân là Trần Gia Lâm, vừa mang cá tươi ra chợ bán, có lẽ cũng sắp về tới bây giờ.
- Trông tình hình... có lẽ tiểu nương tử từng luyện võ thì phải? Đào Ngọc Phương khẽ gật đầu, nói:
- Vâng, chỉ học chút ít phòng thân thôi.
- Nếu lão phu không nhìn lầm người, tiểu nương tử ắt là một cao thủ...
- Lão trượng nói quá lời thể thôi, tiểu nữ há dám đảm đương hai chữ cao thủ.

Lão thầy thuốc đạo vừa ăn uống vừa cau mày, hình như lão có tâm sự gì trọng đại thì phải, bỗng nhiên lão ngược đầu nhìn thẳng Đào Ngọc Phương, cảm khái thở dài một tiếng, trầm giọng nói:

- Nay tiểu nương tử, lão phu có một điều muốn nói, nhưng cảm thấy mạo muội, nên không tiện mở miệng...

Đào Ngọc Phương động lòng nói:

- Xin lão trượng cứ nói, không hề chi.
- Vậy lão phu xin nói thẳng thắn đây!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiếng Sấm Kinh Hoàng

Đào Ngọc Phương lấy làm bồn chồn lo lắng, đối phương là một thầy thuốc, có lẽ lão đã xem ra điều gì chẳng? Thế rồi nàng cố trấn tĩnh tinh thần, nói:

- Xin lão tiên sinh cứ thẳng thắn chỉ giáo.

Lão thầy thuốc ra vẻ trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Tiểu nương tử có bằng lòng cho lão phu khám xem huyết mạch một phen chăng?

Đào Ngọc Phương do dự giây lát, sau đó nói:

- Điều này cũng được thôi!

Nói xong, nàng ngồi ở một bên giờ tay trái để thẳng lên bàn, trong lòng lo nghĩ lung tung, nàng biết sắp có sự việc gì xảy ra với mình rồi, cặp mắt thầy thuốc này sáng như điện quang, có khả năng khám biết nội ẩn, không cần phải hỏi cũng biết đối phương là một dị nhân phong trần, quyết không phải là thầy thuốc tầm thường đâu.

Lão thầy thuốc đặt ba ngón tay lên huyết mạch của nàng, sau đó nhắm mắt lại.

Trong lòng Đào Ngọc Phương bỗng lóe lên một tia ánh sáng hy vọng, y như những đám mây dày nặng có một kẽ hở soi ra một tia sáng mặt trời, có lẽ người trước mặt là cứu tinh của mình.

Lão thầy thuốc vẫn nhắm chặt hai mắt, chậm rãi hỏi:

- Tiểu nương tử có chảy máu bao giờ chăng?

Đào Ngọc Phương mặt hơi biến sắc, nói giọng hốt hải:

- Có vài lần.

Lão thầy thuốc rút tay trở lại, mở to hai mắt ra, thở dài một cái, trầm giọng nói:

- À! Tiểu nương tử, trời kỳ hồng nhan, cô nương dung nhan đẹp như hoa...

Tức thì trái tim của Đào Ngọc Phương trầm xuống luôn, nàng cười thê lương một tiếng, tiếp lời nói:

- Dung nhan đẹp như hoa, nhưng hồng nhan bạc mệnh chứ gì?

Lão thầy thuốc cau mày, trầm tư giây lát, hỏi:

- Tiểu nương tử, không ai có thể tranh đấu với vận mệnh được hết, chớ quan trọng hóa cuộc đời được rồi, chẳng hay tôn phu có biết điều này không?

Đào Ngọc Phương cười cay đắng một cái, lắc đầu nói:

- Tiểu nữ không nói cho chàng biết nên chàng chẳng hay biết gì hết. Tiểu nữ nghĩ là...

Gương mặt lão thầy thuốc ra vẻ u sầu nói:

- Lão phu lấy làm hổ thẹn không thể đền đáp ân đức buổi com rượu này. Tiểu nương tử, lão phu xin tặng một câu nói, có lẽ sống thêm được ít lâu. Bắt đầu từ hôm nay cần phải đoạn tuyệt lễ giao hoan giữa hai phu phụ, bằng không... e rằng chẳng sống qua mùa thu năm nay, hãy nhớ kỹ những điều căn dặn này. Xin lượng thứ lão phu nói lời thẳng thắn khiến tiểu nương tử thương tâm, xin cáo từ, nếu có duyên sẽ gặp lại sau.

Nói xong, lão ngồi bật dậy, đeo túi thuốc lên vai, bước ra cửa luôn.

Đào Ngọc Phương ngồi trên ghế ngẩn người ra tại chỗ luôn, nàng chẳng để ý đến lão thầy thuốc nọ đã rời khỏi lúc nào.

Nước mắt nhỏ rờn rờn xuống, giây phút này hình như linh hồn nàng đã lìa khỏi xác thân.

Bên tai nàng văng vẳng còn tiếng căn dặn của lão thầy thuốc đạo "... đoạn tuyệt lễ giao hoan... bằng không chẳng qua khỏi mùa thu năm nay..."

Đào Ngọc Phương muốn buông tiếng khóc òa lên thêm, nhưng lại sợ kinh động đến đứa bé.

Bé Ngọc Lâm đưa hai tay vịn vào giường, thân người loạng choạng từ từ bước tới phủ phục lên đầu gối nàng, cứ đưa mặt cọ trên đùi mẹ.

Đào Ngọc Phương đưa tay vuốt ve đầu tóc ái nhi, nói giọng thảm thiết:

- Này hài nhi, con sắp mất mẹ rồi, sao số mạng con lại khổ như thế...

Tiếng nói u oán thê lương đoạn trường, có ai hiểu được nỗi khổ tâm hiện giờ của nàng chăng?

- Trời ơi! Ta đã lầm lỗi, trước kia ta chết cho rồi có hay không? Đúng ra không nên kết hợp với chàng, bây giờ... hối hận cũng đã muộn rồi, ta đã hại hai đời phụ tử các người, trời ơi, ta biết làm sao đây...

Bé Ngọc Lâm tròn to hai mắt chăm chăm nhìn mẹ hiền, trong tiểu tâm linh của hấn chẳng có cảm thụ gì hết.

- Hãy rời khỏi chàng, xa lánh chàng mãi mãi... thế nhưng còn hài nhi này thì sao? Liệu chàng có nuôi nấng được hấn lớn khôn chăng?

Nàng nghiêng răng đưa quyền quơ vào hư không lia lia, chứng tỏ nàng đau khổ đến bực nào rồi.

- Ta biết làm sao bây giờ?...

Tiếng kêu tuyệt vọng...

- Ngọc Phương!

Bỗng có một tiếng gọi thân mật từ nơi xa xa vọng tới.

Nàng vội lấy tay áo lau khô nước mắt, ẵm bé Ngọc Lâm lên, bước ra cửa, thân người nhẹ bỗng, hình như không còn chút sức lực nào cả, nàng sợ té ngã xuống, nên cực chẳng đã phải tựa lưng vào cột cửa để kìm giữ thân người lại.

Trần Gia Lâm phi thân chạy tới thật nhanh như một con chim bay về tổ, lần lượt hôn lên má hai mẹ con, bỗng nhiên chàng phát hiện hai mắt nàng đỏ ngầu, bất giác thất kinh nói:

- Phương muội, nàng... khóc rồi sao?

Đào Ngọc Phương giật bắt người lên, gượng cười nói:

- Khi không thiếp khóc làm gì, vì lúc này... bị khói nhà bếp xông vào mắt thế thôi!

- Thật đấy chứ?

- Chẳng lẽ thiếp lại nói dối chàng, lúc này có một thầy thuốc giang hồ ghé qua đây xin một bát com... chàng xem trên bàn, thiếp vẫn chưa kịp dọn dẹp.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn vào trong nhà, ngạc nhiên nói:

- Sao lại có thầy thuốc giang hồ đến đây được ư?
- Lão nói rằng muốn đi đường tắt để kịp lúc qua sông, không ngờ lão lỡ bước vào chốn vắng người như thế...
- Ô! Phải rồi, Phương muội, nàng luôn luôn không được khỏe, hôm khác ta dẫn nàng vào thành để thái y khám lại xem thế nào...
- Điều đó từ từ hãy tính.

Trần Gia Lân bỗng đưa bé, sau đó vợ chồng cùng bước vào nhà, sau khi vào nhà, Trần Gia Lân liền đặt tiểu Ngọc Lân lên giường và đưa gối với nó.

Đào Ngọc Phương ngớ ngẩn đưa mắt nhìn đôi phụ tử này, suýt nữa nàng đã khóc òa lên, thế nhưng nàng không dám khóc.

Ở chốn thiên hạ này chắc không còn sự việc gì đau khổ như thế nữa.

Cuối cùng nàng cất tiếng nói:

- Này Lân ca, nếu không có thiếp, liệu chàng... có thể chăm sóc hài nhi được chăng?

Trần Gia Lân từ trên giường nhảy tuột xuống dưới, tròn ngược hai mắt nhìn nàng, nói giọng hốt hải:

- Phương muội, nàng đang nói gì thế?

Đào Ngọc Phương nghiêng răng, gượng cười nói:

- Chớ giật mình như vậy, kéo làm hài nhi sợ hãi, thiếp chỉ nói đùa như thế thôi...

Trần Gia Lân thờ phào một cái, nói:

- Phương muội, về sau nàng chớ nói đùa như vậy nữa, không làm hài nhi sợ, mà làm cho ta phải giật mình kinh hãi.

Đào Ngọc Phương không dám nói chuyện với chàng nữa, nàng sợ rằng không kìm lòng được nói hớ bí mật này ra, nên nàng giả đồ bữu môi làm ra vẻ nũng nịu, bước vô nhà lo cơm nước cho chồng con.

Cơm nước xong, Trần Gia Lân nghỉ ngơi giây lát, sau đó lại chuẩn bị ngư cụ lên ghe.

Vào đêm mới là giờ đánh lưới thích hợp nhất.

Đào Ngọc Phương ẵm con tiến chàng ra tận bờ hồ, Trần Gia Lân căn dặn vài điều, sau đó bước lên ghe nhỏ neo đi luôn.

Trong lòng Đào Ngọc Phương khẽ gọi một cách thương tâm:

- Lân ca, từ biệt nghe...

Nước mắt đã nhỏ rờn rờn xuống, bóng ghe từ từ biến mất trong đêm tối.

Chẳng mấy chốc thằng bé đã ngủ thật ngon.

Đào Ngọc Phương ngồi cạnh giường hồi tưởng lại những lời nói của lão thầy thuốc giang hồ, nếu ở lại hai vợ chồng không thể thân cận là điều không thể thực hiện được, bây giờ chỉ còn một cách duy nhất là mình bỏ đi.

Thế nhưng, liệu mình có đành lòng bỏ lại chồng con được ư?

Nàng đau lòng suy nghĩ mãi, cuối cùng nàng quyết định phải bỏ đi!

Đào Ngọc Phương nhủ thầm:

- Mình không thể bỏ đi mà chẳng có vài lời giao phó.

Nàng suy nghĩ như thế, lập tức lấy giấy bút ra, khi nàng cầm bút, bàn tay run lấy bầy, cả nửa buổi vẫn chưa viết được chữ nào hết, nước mắt của nàng cũng đã khô cạn từ lâu, không còn nhỏ ra được nữa.

Trời sắp sáng tới nơi bây giờ, nàng biết không thể chần chừ được nữa, một khi chàng trở về, quyết tâm của nàng sẽ bị lung lay không sai.

Thế rồi nàng nghiêng răng cầm bút viết thật nhanh:

"Này Lân ca, thiếp xin từ biệt chàng, thiếp không thể mang hạnh phúc cho chàng, nên thiếp đành phải ra đi. Không cần thiết phải tìm thiếp nữa, đồng thời cũng chớ hoài niệm nữ nhân bạc mệnh này, hãy khéo chăm sóc hài nhi của chúng ta. Chính thiếp tạo ra bất hạnh này, đây là lỗi của thiếp, thiếp sẵn sàng đón nhận sự trừng phạt của thượng thiên, mong chàng hãy tìm một người khác thay thế thiếp. Xin chào biệt chàng lần cuối! Chàng phải bảo trọng lấy mình.

Người vợ bạc mệnh Đào Ngọc Phương cần bút".

oOo

Trần Gia Lân vừa đi vừa kêu gọi:

- Ngọc Phương! Ngọc Phương!...

Chàng lấy làm lạ tại sao không thấy ái thiếp ra đón chàng như mọi buổi?

Khi Trần Gia Lân vào trong nhà, đưa mắt trông thấy ái tử đang ngủ thật ngon, nhưng chẳng thấy bóng dáng ái thiếp Ngọc Phương đâu cả, chàng ngăn người trong giầy lát, sau đó chạy ra ngoài lớn tiếng kêu gọi:

- Ngọc Phương! Ngọc Phương!...

Bốn bề tịch lặng như tờ, chẳng thấy phản ứng gì hết.

Tức thì chàng ý thức rằng tình hình chẳng tầm thường rồi, chàng sức hồi tưởng chiều hôm qua nàng từng nói một câu băng quơ rằng "... nếu không có thiếp, liệu chàng có thể chăm sóc hài nhi chăng?..."

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, bất giác giật bắn người lên, chàng lập tức chạy trở vào nhà, phát hiện tấm thư giản đặt trên bàn gỗ, trực giác báo cho chàng hay có điều không lành xảy ra, suýt nữa quả tim chàng đã nhảy vọt ra ngoài.

Khi chàng đọc xong lá thư ấy, kêu ừng một tiếng, đầu óc chàng như trúng phải một cú sét đánh không bằng, té ngồi trên ghế, suýt nữa đã ngất xỉu luôn, bồi hồi thật lâu, chàng mới cất giọng bi thương, nói:

- Ngọc Phương! Tại sao nàng phải bỏ đi như vậy ư?

Thình lình...

Trần Gia Lân xông ra cửa như một con hổ điên, vừa chạy vừa kêu la inh ỏi, chàng chạy một vòng chung quanh vùng phụ cận, chàng kêu gọi đến nỗi khan cả tiếng, vẫn không thấy phản ứng gì hết.

Trần Gia Lân thất vọng quay trở lại, chàng uể oải té ngồi trên ghế nhũ thơm tại sao nàng lại bỏ cả chồng con ra đi như vậy ư? Minh đã xử tệ với nàng chỗ nào đâu? Chẳng lẽ nàng chê mình là một ngư lang hèn hạ sao? Thế nhưng hài nhi là con đẻ của nàng kia mà, nàng nhẫn tâm bỏ đi như vậy được chăng?...

Thế rồi, chàng liên tưởng đến cảnh tượng ngày hôm qua, khi chàng bán cá xong trở về tới nhà, thấy trên bàn bày những rượu thịt ăn dở, nàng bảo có một thầy thuốc giang hồ đến xin bát cơm ăn, lời nói này có thể tin được chăng? Nơi chốn hoang vắng này có thấy ai tới bao giờ đâu?...

Trần Gia Lân lại hồi tưởng cách đây hai năm về trước, nàng nhảy sông tự tử được mình cứu vớt, tại sao nàng đã tìm tới nơi chốn hoang vắng này để nhảy sông tự tử ư? Vợ chồng ăn ở hai năm trời, chẳng hề thấy nàng đề cập gì hết, cuối cùng vẫn là một sự kiện nghi vấn khó hiểu...

Chẳng lẽ nàng đã ngoại tình?

Rất có thể là như thế, mình hành nghề đánh cá đi sớm về khuya, nàng không chịu được sự cô đơn lạnh lẽo, tối hôm qua có thầy thuốc giang hồ đến đây, và sáng nay thì nàng lại mất tích.

Chắc chắn nàng đã trốn theo tình nhân rồi, thực ra chẳng phải là thầy thuốc giang hồ gì hết!

Đáng buồn cười rằng mình cứ tin điều nàng nói, không hề may mắn sinh nghi...

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, bất giác buột miệng kêu rằng:

- Này Đào Ngọc Phương, người chỉ có một thể xác đẹp để mà thôi, linh hồn người vẫn ở yên, hèn hạ...

Thực ra Đào Ngọc Phương vẫn chưa đi đâu xa cả, nàng đang núp ở bụi cây sau hè, vì nàng vẫn luyến tiếc chưa chịu bỏ đi...

Đào Ngọc Phương định lên tiếng và quay trở về với ngôi nhà ấm áp hạnh phúc này, nàng ra khỏi nhà đến bây giờ trước sau chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ, thế nhưng nàng cứ tưởng rằng đã trải qua một thời gian dài cả mười năm trời.

Bây giờ Trần Gia Lân lại lẩm bẩm nói tiếp:

- Này Đào Ngọc Phương, ta hận người, mãi mãi hận người, bất kể phải đi đến chân trời góc biển nào ta vẫn phải tìm người ra cho bằng được và giết

chết người, ta không ở lại đây nữa, ta phải dương danh lập nghiệp ở chốn giang hồ để cho người xem...

Nàng nghe chàng nói thế lại thay đổi ý kiến luôn, nàng nhủ thầm trong bụng:

- Này Lân ca, chàng cứ hận thiếp đi, đến lúc chàng có tiếng tăm thì thiếp đã hóa thành một đồng đất rồi, chàng mãi mãi không còn tìm được thiếp nữa. Hận làm cho chàng sống tiếp, làm cho chàng phấn đấu và dương danh lập nghiệp. Nếu bây giờ thiếp quay về với chàng, đến một ngày nào đó chàng chỉ bi thương mà thôi, và nỗi bi thương đó sẽ từ từ ăn mòn sinh mạng chàng. Có lẽ thiếp làm như vậy là đúng, này Lân ca, hải nhi, xin vĩnh biệt hai người...

Đào Ngọc Phương lẳng lẳng bỏ đi, nàng mang theo một trái tim tan nát bỏ đi mãi mãi.

Thằng bé không thấy mẹ nó, đã cất tiếng khóc òa lên, một khi nó khóc thì không làm sao dỗ nó nín khóc được hết. Thằng bé khóc đến nỗi còi lòng Trần Gia Lân tan nát hết, suýt chút nữa chàng đã phát điên lên.

Nỗi hận trong lòng chàng không làm sao diễn tả được hết.

- Này tiểu ca, việc gì xảy ra thế, để thằng bé la khóc inh ỏi như vậy, chắc hai chú thím đầu khẩu rồi chứ gì?

Tiếp theo tiếng nói, lão nhân đội nón rom hóm nọ đã bước vào trong nhà, lão đảo mắt nhìn một vòng, nói tiếp:

- Tiểu nương từ đâu rồi?

Trần Gia Lân ngược đầu lên, gào thét nói:

- Nàng bỏ đi rồi!

Thằng bé trông thấy người lạ mặt vào nhà, nó lại nín khóc ngay, cứ chuyển động cặp mắt ngẩn lệ nhìn lão nhân một hồi sau đó lại quay sang nhìn cha nó.

Lão nhân thoát trông thấy thần tình Trần Gia Lân, bất giác giật bắn người lên, hốt hải nói:

- Người nói sao? Y bỏ đi rồi?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy?

- Chẳng có việc gì cả, sáng nay ta đánh cá vừa trở về nhà, thì nàng đã bỏ đi...

- Thế sao? Người mang tình hình thuật lại cho lão gia xem nào?

Thế rồi Trần Gia Lân liền mang mọi việc tối qua kể lại cho lão nhân nghe một phen, sau đó đưa cả lá thư cho lão xem, cuối cùng nói cho lão nghe điều phán đoán của mình luôn.

Lão nhân cau mày vuốt râu, nói:

- Bên trong này ắt phải có nguyên nhân, người bảo rằng nàng không giữ lễ nghĩa và đã trốn theo người khác, già này quả quyết nàng không phải là hạng người như thế...

Trần Gia Lân cảm phần nói:

- Nàng đã bỏ cả chồng con ra đi thì phải giải thích thế nào đây?

Lão nhân bỗng khẽ vỗ vào đầu một cái, nói:

- Ô! Già này thật hồ đồ. Hồi sáng nay thằng Hai Khùng nói cho ta hay rằng tối hôm qua nó đưa một lão thầy thuốc giang hồ sang sông và thưởng cho nó một nén bạc, nó cao hứng đến nỗi trời vừa táng sáng đã đi vào thành mua sắm quần áo cho con dâu lão. Có lẽ chính lão thầy thuốc đó là người đến nhà người xin cơm ăn không còn nghi rồi...

Trần Gia Lân cau mày:

- Vậy thì điều nàng nói với ta là sự thực rồi, nhưng... chẳng biết việc nàng bỏ đi có liên quan gì đến lão thầy thuốc giang hồ này không?

- Có lẽ như thế!

- Này lão gia! Ta cầu lão một điều...

- Điều gì? Người cứ nói.

- Ta muốn gửi Ngọc Lân lại cho lão, nhờ con dâu lão trông hộ một thời gian có được không?

Lão nhân trợn ngược đôi lông mày, nói:

- Người định làm gì thế?

- Ta phải đi tìm con tiện nhân ấy, không giết y thì khó hả con giận của ta lắm!

- Này tiểu ca, bỏ qua cho rồi, thiên hạ mệnh mông bao la như thế, người biết đi đâu tìm y đây, không chừng một ngày nào đó y hồi tâm chuyển ý cũng nên...

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không, ta đã quyết định như vậy rồi, nếu lão gia không tiện thu nhận Ngọc Lân, ta đành phải mang nó đi theo.

- Người nói thế sao được, chỉ cậy vào ân đức của sư phụ người đối với Châu Tiêu Thiên ta, thì việc của người cũng tức là việc của ta rồi, chớ nói tiện hay không tiện làm gì, ý của ta muốn nói rằng người chớ nóng nảy hành sự như vậy, phải xem xét kỹ lại rồi mới hành động.

Trần Gia Lân dùng giọng cương quyết nói:

- Châu lão gia, văn bối đã quyết tâm làm như vậy rồi!

Lão ngư ông Châu Tiêu Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Thôi được! Ta đồng ý mang Ngọc Lân về nhà chăm sóc hộ cho người!

Trần Gia Lân bỗng phủ phục quỳ dưới đất nói:

- Thưa lão gia, xin nhận một lạy của văn bối trước...

Châu Tiêu Thiên vội đỡ chàng dậy, nói:

- Sao người lại làm thế này, lão già này chẳng ưa tục lễ như thế.

Trần Gia Lân từ dưới gối nằm rút ra một xấp giấy bạc để lên bàn, nói tiếp:

- Thưa lão gia, xin lão nhận số tiền nho nhỏ này lo cho Ngọc Lân ăn mặc về sau...

Châu Tiêu Thiên trợn ngược đôi lông mày, nói:

- Người cho rằng ta chưa trông thấy tiền bạc bao giờ ư? Nói đến tiền bạc thì ta sẽ bỏ đi ngay, đồng thời người cứ việc dẫn Ngọc Lân đi đâu thì đi!

Trần Gia Lân nghe lão nói thế, cảm động đến chảy nước mắt, không dám nói gì nữa.

Châu Tiêu Thiên nghiêm sắc mặt lại, thò tay vào túi áo lấy ra một quả cầu nho nhỏ, nói:

- Đây là trò chơi nhỏ lão phu thường mang theo trong người năm xưa trước khi chưa hành nghề đánh cá, rất nhiều người biết vật này, người chỉ cần dùng ngón tay út móc vào khoen tiểu cầu, khẽ gạt một cái, tức thì tiểu cầu phát ra âm thanh ngay, người cứ việc mang theo trong người. Trước hết người hãy đến Nhiên Châu thành thăm viếng Chúc Nhị viên ngoại, đưa tiểu cầu này ra, đối phương sẽ giúp người thám thính hành tung của lão thầy thuốc nọ, sau khi sang sông ắt phải đến Nhiên Châu.

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm cảm kích vô vàn, chàng vội giơ tay cầm lấy quả tiểu cầu ấy.

Châu Tiêu Thiên lại nói tiếp:

- Ta còn nhớ một điều nữa, bên kia hồ chính là Hoa Nguyệt Biệt Trang, một bang phái tà môn danh lừng giang hồ bấy lâu, trong trang viện toàn là giai nhân bất tục, biết đâu tiểu nương tử...

Trần Gia Lân động lòng nói:

- Ý của lão gia muốn nói rằng có lẽ Đào Ngọc Phương là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang chứ gì?

Châu Tiêu Thiên khẽ gạt đầu, nói:

- Rất có thể là như thế, nhưng người không được mạo muội xông pha vào đó, bằng không mãi mãi người chẳng điều tra được gì đâu. Hãy gặp Chúc Nhị viên ngoại trước, xin chỉ dẫn của y, y sẽ hướng dẫn người làm thế nào cho phải.

- Vâng!

- Còn nữa, người hành tẩu giang hồ chớ tùy tiện tiết lộ lai lịch sư môn! Lệnh sư ẩn cư tại đây ắt phải có nguyên nhân, hơn nữa người đã kế thừa chân truyền của tiên sư, binh khí mà lão nhân gia người đã lưu lại cho người, người luôn luôn phải giữ lấy, phải đặc biệt chú ý rằng không được tạo sát nghiệp một cách bừa bãi, đây là điều lệnh tiên sư lúc còn tại thế phó thác cho lão chuyển cáo lại cho người, vì ta thấy không cần thiết cho nên chưa từng nói với người hay, bây giờ chính là lúc lão phải nói cho người hay lời dạy của lệnh tiên sư, mong rằng người luôn luôn cảnh giác ghi nhớ vào lòng.

Trần Gia Lâm cung kính thưa rằng:

- Vãn bối không dám quên lời căn dặn này.

Châu Tiểu Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Nếu cảm thấy không cần thiết, tốt nhất chớ lưu lại ở chốn giang hồ. Xong việc hãy về ngay, đồng thời nếu tìm gặp được phu nhân người, nên tra vấn nguyên nhân cho rõ ràng, chớ nên hấp tấp hành động bừa bãi...

Trần Gia Lâm cung kính thưa rằng:

- Vâng!

- Bây giờ người giao hài nhi cho ta!

Trần Gia Lâm uể oải ngồi trên ghế ngăn người ra tại chỗ, gia đình này xem như hoàn toàn bị phá vỡ hết.

Thế rồi chàng thu dọn y áo và tiền bạc các thứ, vẫn ăn mặc trang phục ngư lang, có điều đặc biệt là bây giờ chàng mang theo một thanh kiếm cổ ở thất lưng, sau khi khóa biệt lĩnh vị sư phụ và khóa cửa nhà lại, chàng liền nhảy lên ghe, nhổ neo lướt ra giữa hồ luôn.

Qua bên kia bờ hồ, chàng neo ghe lại. Chàng biết rằng Châu lão gia sẽ lo liệu cho chàng, xong xuôi chàng nhảy lên lục địa bắt đầu cuộc sinh nhai giang hồ của chàng.

Trần Gia Lâm vượt qua hoang dã, bước ra đường lộ chính, con đường này là thông lộ để đi đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, chàng bắt giác nhũn nhũn:

- Có thật Đào Ngọc Phương là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang chăng? Chi bằng bây giờ...

Chàng đang còn suy nghĩ, bỗng nhiên một tiếng gầm hét đinh tai vang tới:

- Ê! Chó ngoan không cần đường, này tiểu tử, hãy tránh ra nào!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Công Tử Quý Phái

Trần Gia Lâm bỗng nghe thấy tiếng gầm hét, bắt giác giật bắn người lên, ngoái cổ nhìn lại sau, mới thấy có hai kỵ mã đến gần sau lưng mình. Ngồi trên ngựa là hai hán tử ăn mặc trang phục theo kẻ hạ nhân, và xa hơn vài ba trượng ở phía sau hai hán tử ấy lại có năm kỵ mã từ từ chạy tới. Trên lưng con ngựa chạy tới trước là một công tử quý phái, ăn mặc lòe loẹt, sau lưng y là bốn bộc nhân có thân hình vạm vỡ. Ô! Trông khí thế đối phương oai phong hết sức.

Một trong hai hán tử nọ lại la hét lần nữa:

- Này tiểu tử quê mùa người có điếc hay chẳng? Hán tử kia cười ha hả tiếp lời, nói:

- Cha chả, hán lại bắt chước người ta đeo grom nữa chứ, biết đâu hán là một võ sĩ cũng nên.

Nói xong, gã vung roi kêu vù một tiếng, vụt vào cổ Trần Gia Lâm nhanh như chớp.

Trần Gia Lâm giờ tay chỉ tới trước một cái, tức thì cây roi mềm nhũn đứt làm hai, vì hán tử ấy dùng sức quá mạnh, trong lúc thỉnh thoảng mất thăng bằng, tức thì từ trên lưng ngựa té nhào xuống đất luôn, gã hán tử kẻ bên mặt mày biến sắc.

Trần Gia Lâm vẫn có thể lượn mình tránh né đường roi vụt tới của đối phương, thế nhưng hán cầm phần bọn này ngang tàng, khi không lại xuất thủ đánh người, nên hán không còn nhịn nổi, đã dùng chỉ phong bắn đứt cây roi của đối phương, đối với hán đây là chuyện nhỏ, nên hán không tiếp tục tấn công gã.

Thế nhưng Trần Gia Lân có ngờ đâu đòn nạy của hắn đã làm kinh động thế tục rồi.

Có lẽ hán tử té nhào xuống ngựa nọ, ngày thường hà hiếp người ta quen rồi, chưa khi nào bị ai lấn hiếp bao giờ, nên gã chẳng suy nghĩ đến hai chữ lợi hại là thế nào hết, lập tức nhún mình đứng lên, đồng thời rút trường kiếm ra, giận dữ lao vào hướng Trần Gia Lân.

- Muốn chết sao? Hãy mau lui ra xem sao!

Âm thanh không lớn tiếng, nhưng rất là uy nghiêm.

Hán tử tiến tới nhanh, nhưng thoát nghe thấy tiếng hét, gã nhảy lùi ra sau càng nhanh hơn, y như một con chó bị chủ nhân quát mắng, gã đã ngoan ngoãn cúi đầu đứng yên tại chỗ, khí thế bá đạo lúc nãy biến đi đâu hết.

Người lên tiếng hét mắng không ai xa lạ, mà chính là công tử quý phái nọ, y vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, nhưng bây giờ đã đến gần chỗ Trần Gia Lân chỉ còn cách khoảng một trượng mà thôi.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn công tử quý phái nọ, chỉ thấy niên kỷ đối phương vào khoảng hai mươi lăm trở lại, gương mặt khá thanh tú, có điều là khi trông thấy đối phương liền nảy sinh một cảm giác khó chịu vô cùng.

Công tử quý phái nọ cười ha hả nói:

- Này bằng hữu, quả thực các hạ là cao nhân không lộ tướng rồi, cho biết danh hiệu được chứ?

Trần Gia Lân chưa từng hành tẩu giang hồ, thế nhưng hắn được sư phụ dạy dỗ vô số ám ngữ và các điều cấm kỵ trong chốn giang hồ, hắn nhủ thầm trong bụng: "Minh mới xuất đạo lần đầu làm gì có danh hiệu", hắn sực liên tưởng tới Đào Ngọc Phương thường gọi hắn bằng tiếng "Ngư Lang ca", hắn liền nảy ra một ý niệm, nếu mình dùng danh hiệu này để hành tẩu giang hồ, biết đâu chẳng dụ được Đào Ngọc Phương xuất hiện chẳng? Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức cất giọng lạnh lùng nói:

- Ngư Lang Trần Gia Lân!

Công tử quý phái nọ ngạc nhiên hỏi:

- Bằng hữu tên là gì?

Trần Gia Lân lặp lại lần nữa:

- Ngư Lang Trần Gia Lân!

Ở chốn giang hồ này lấy Ngư Lang làm danh hiệu, quả thật đây là lần đầu tiên công tử quý phái nọ nghe đến, y thắc mắc hỏi lại lần nữa:

- Bằng hữu hành nghề đánh cá chẳng?

Đồng ý Trần Gia Lân thiếu kinh lịch giang hồ, thế nhưng hắn cũng không khờ dại quá đáng, liền nghiêm sắc mặt gật đầu nói:

- Đúng thế. Ta hành nghề đánh cá đây. Chuyên môn đi ngủ hồ tứ hải đánh những thứ cá kỳ trân dị bảo, ta không khi nào thèm đánh những loại tôm nhỏ đâu.

Công tử quý phái cau mày ngăn người ra giấy lát, y không làm sao hiểu nổi câu nói kia của Trần Gia Lân.

Nói về danh hiệu thì chưa từng nghe đồn đại ở chốn giang hồ này bao giờ, còn xem về cách ăn mặc của đối phương rõ ràng là một dân đánh cá thực sự, thế nhưng luận về tướng mạo và khí chất thì kinh người hết sức, thế rồi thuận theo chiều gió, nói:

- Vậy thì hôm nay bằng hữu đến đây để đánh cá rồi?

- Đúng thế, nhưng dân đánh cá bọn này còn phải xem khí tượng, thời gian, địa điểm và cả đối tượng nữa.

Công tử quý phái nghe đối phương nói những lời này càng lấy làm kinh hãi hơn, như nhiều người giang hồ chú trọng về mưu trí, y đã suy gẫm vài câu nói này trong giấy lát, sau đó cười sang sảng một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ bằng hữu định giăng lưới chờ bắt cá tại đây chẳng? Trần Gia Lân cười nói:

- Tại hạ không khi nào giăng lưới chờ cá cả, luôn luôn trông thấy cá tới mới quăng lưới bắt chúng.

Trần Gia Lân chỉ vui miệng trả lời như vậy, thế nhưng đối phương nghe nói như vậy đã giật bắn người lên.

Công tử quý phái nọ nói lời sâu sắc rằng:

- Hôm nay xem như bằng hữu đã gắp cá tươi trên quý rồi chứ gì?

Trần Gia Lâm nghe nói thế, hiểu ngay đối phương ám chỉ mình đã thương thủ hạ của y, thế rồi hấn lạnh lùng nói:

- Tại hạ chẳng có ý định quăng lưới, chính quý thủ hạ cật thế đánh người mà thôi. Công tử quý phái nọ đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm, nói:
- Bằng hữu có biết bản công tử là ai không?

Trần Gia Lâm không ưa thái độ phách lối của đối phương chút nào cả, hấn cất giọng lạnh lùng nói:

- Đường ai nấy đi, tại hạ không biết, đồng thời cũng chẳng muốn biết. Công tử quý phái nọ trợn ngược đôi lông mày lên, nói:
- Bằng hữu cao ngạo hết sức.

Trần Gia Lâm không muốn tiếp chuyện với đối phương nữa, lập tức quay người định bỏ đi...

Công tử quý phái nọ giật dây cương cho ngựa chạy tới cản đường đi của hấn, nói giọng lạnh lùng:

- Bằng hữu hãy giao phó cho rõ ràng, sau đó hãy đi cũng chẳng muộn!
- Giao phó điều gì nào?
- Lúc này người điểm đứt roi ngựa của thủ hạ bản công tử, phải có lời giải thích rõ ràng chứ!
- Người muốn sao đây?
- Dễ dàng thôi, người thân mang trường kiếm, không thể nào bảo chẳng biết sử dụng, bản công tử muốn lãnh giáo vài chiêu...

Trần Gia Lâm bất giác nộ hỏa xung thiên, song hấn vẫn cố đè nén cơn giận, nói:

- Thanh kiếm của ta không khinh xuất ra bao! Công tử quý phái nọ ngạo nghễ nói:
- Nếu như người sợ hãi, cứ việc gỡ bỏ thanh kiếm xuống, về sau chớ hành tẩu giang hồ thì bản công tử sẽ buông tha người.

Cho dù tu dưỡng của Trần Gia Lâm cao siêu đến đâu đi nữa, hấn cũng không thể chịu nhịn được nữa, thế rồi hấn khề đẩy vành nón ra sau, hai mắt tia ra luồng sáng kinh người, cất giọng lạnh lùng:

- Các hạ chớ xem bốn bề chẳng có ai chứ?

Công tử quý phái ung dung xuống ngựa, gã hấn từ ngã nhào xuống ngựa lúc này lập tức bước tới dẫn kỵ mã đi ra, nắm thủ hạ nọ cũng lần lượt xuống ngựa hết.

Trần Gia Lâm nhủ thầm, mới xuất đạo lại gặp phải chuyện vô lý thế này, trông tình hình kiếm pháp của đối phương ắt không tầm thường rồi, mình chưa thực sự động thủ với ai hết, chẳng biết kiếm thuật của sư phụ đã truyền thụ có sử dụng được hay không?

Công tử quý phái nọ khi thế lấn người cất giọng lạnh lùng nói:

- Nay Ngự Lang, hãy rút kiếm đi, bản công tử phải xem thủ pháp đánh cá của người cao siêu cỡ nào.

Đứt lời, y vùng kiếm diễn ra thế khởi thủ ngay.

Trần Gia Lâm cũng từ từ rút kiếm ra khỏi bao luôn.

Thực ra thanh kiếm của hấn hoàn toàn chẳng giống một thanh kiếm gì hết, vì mũi kiếm đứt hết một đoạn, chỉ là một thanh kiếm cùn mà thôi.

Mấy thủ hạ của công tử quý phái nọ trông thấy thế bật cười ngay.

Thế nhưng bản thân công tử thì lại khác, y thoạt trông thấy thanh gươm quái lạ cùn đầu và có hình thù cổ quái này, mặt mày bỗng biến sắc, nét kiêu ngạo trên mặt cũng biến mất luôn.

Trần Gia Lâm trông thấy thần sắc đối phương thay đổi bất thường, trong lòng lấy làm ngạc nhiên hết sức, hấn chẳng biết đối phương đang chơi trò gì đây.

Công tử quý phái nọ ngăn người trong giây lát, sau đó tự động tra kiếm vào bao nói:

- Nay bằng hữu, việc chẳng đáng kể, bỏ qua cho rồi, bản công tử không muốn đấu với người nữa!

Mấy thủ hạ đứng bên ngoài thoạt nghe y nói thế, bất giác ngăn người ra tại chỗ hết, vì họ chưa từng trông thấy chủ nhân tự động thôi đấu bao giờ hết, đây là lần đầu tiên họ trông thấy trường hợp này, họ không giật mình kinh hãi sao được, sáu người cùng nhủ thầm, chẳng lẽ lại lịch Ngự Lang này kinh người lắm ư?

Đương nhiên cả Trần Gia Lân cũng thắc mắc không sao hiểu nổi, hần nhủ thầm trong bụng, chẳng lẽ công tử này chỉ là hạng nhân vật đầu hồ đuôi rắn, bên trong ruột không có chút thực tài sao? Đồi bên không thù không oán ta cũng chẳng muốn gây sự làm gì.

Hần suy nghĩ đến đây, liền tra kiếm vào bao ngay. Công tử quý phái lập tức thay đổi bộ mặt khác, nói:

- Này, Ngự Lang, chúng ta kết làm bằng hữu, thế nào?

Trần Gia Lân vốn thì chẳng ưa đối phương, hần trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Thành thật cáo lỗi, tại hạ không dám với cao.

Mặt mày công tử quý phái nọ đỏ bừng lên, điều yêu cầu của mình bị bác bỏ, quả thật hổ thẹn vô cùng.

Bỗng lại có một kỵ mã phi nước đại chạy tới, đối phương thấy đường bị cản trở, cực chẳng đã phải dừng ngựa lại.

Con ngựa này toàn thân trắng như tuyết, không có một sợi lông tạp nào hết, người cưỡi trên lưng ngựa là một thư sinh mặc áo gấm, đối phương có gương mặt khá giống nữ nhân.

Trần Gia Lân đưa mắt quét nhìn y một cái nhủ thầm trong bụng: "Người này là ai thế? Chẳng lẽ cũng khách tầm lạc của Hoa Nguyệt Biệt Trang chăng?"

Thư sinh áo gấm nói:

- Ô! Xin chào chư bằng hữu, cho qua được không?

Công tử quý phái ngoái cổ nhìn ra sau, cười há há một tiếng, nói:

- Ta lại tưởng ai đó, té ra Huỳnh Tam công tử.

Người này không ai xa lạ, chính là Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh. Trần Gia Lân thì chẳng quen biết đối phương.

Nghe chủ nhân lên tiếng chào hỏi, bọn thủ hạ lập tức kéo ngựa vào lề đường ngay. Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh nhảy xuống ngựa, chấp tay vái chào, nói:

- Hân hạnh! Hân hạnh! Không ngờ gặp lại các hạ tại đây. Công tử quý phái cười khẩy một tiếng, nói:

- Huỳnh huynh định đến Hoa Nguyệt Biệt Trang đó ư?

- Đúng thế!

- Tại hạ có điều này muốn hỏi huynh đài...

- Xin cứ việc nói.

- Nghe đồn rằng gần đây Huỳnh huynh thường lui tới vùng này, chẳng lẽ... Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh mặt hơi biến sắc, nói:

- Có lẽ huynh đài định làm lộ hoa sứ giả thì phải? Thế nhưng tiếc rằng danh hoa hữu chủ, cho nên... tại hạ xin khuyên huynh đài bỏ ý niệm này cho rồi!

Ngọc Dịch Thư Sinh bĩu môi, nói:

- Các hạ tự cho rằng là danh hoa chi chủ chăng? Công tử quý phái cau mày nói:

- Nói thế cũng được.

- Vậy thì chẳng may chút nào.

- Huỳnh huynh nói thế nghĩa là sao?

- Các hạ đã đến chậm một bước rồi, vì Bà Dương phu nhân đã đích thân hứa với tại hạ hôn sự này rồi..

Công tử quý phái bĩu môi, lập tức nói:

- Chao ôi! Vậy thì nên chúc mừng huynh đài rồi, chắc hôm nay định đến đây nạp lễ vật chứ gì?

Ngọc Dịch Thư Sinh dương dương tự đắc, nói:

- Thế thì không phải, nhưng ngày ấy cũng chẳng còn bao lâu nữa.

- Bản thân Võ Lâm Tiên Cơ cũng bằng lòng ư?

- Đây là việc riêng của tại hạ, các hạ chớ thắc mắc điều này làm gì?

Qua lời đối thoại của đôi bên, Trần Gia Lân cũng đã đoán được phần nào sự việc của họ, hình như cả hai người này vì Võ Lâm Tiên Cơ gì đó mà tìm đến đây, mà Võ Lâm Tiên Cơ có lẽ là nữ thiếu chủ của Hoa Nguyệt Biệt Trang, thế nhưng việc này cũng chẳng liên can gì đến mình, chớ suy nghĩ làm gì cho mệt thêm.

Công tử quý phái cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Nếu như tại hạ nói rằng chính miệng thiên kim của Bà Dương phu nhân đã hứa hẹn với tại hạ, thì huynh đài nghĩ sao?

Mặt mày Ngọc Dịch Thư Sinh đại biến sắc, y ngăn người trong giây lát, sau đó nói:

- Bản thân nàng từng nói rằng chỉ biết vâng mệnh lệnh của mẫu thân mà thôi. Công tử quý phái nói giọng lạnh lùng:

- Tại hạ xin khuyên huynh đài một lần nữa, hãy dẹp bỏ ý niệm này, và quay ngựa trở về đi.

Ngọc Dịch Thư Sinh xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Tại hạ cũng xin khuyên các hạ như thế!

- Huynh đài vẫn chấp mê bất ngộ ư?

[thiếu trang 134, 135]

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

Hai bên đứng yên hồi lâu, bỗng thấy bóng sáo kiếm ánh thấp thoáng một cái, vừa hợp lại liền tách ra ngay.

Cặp mắt của Trần Gia Lân sắc bén vô cùng, hắn đã trông thấy kiếm thuật của Quan Lạc Hiệp Thiếu quả thực lợi hại vô cùng, nhưng chiêu thức ổng sáo của Ngọc Dịch Thư Sinh thì có một môn lộ đặc biệt.

Hai bên lại trở về thế khởi thủ nhìn nhau như lúc nãy, thần sắc của hai người trầm trọng hết sức, đây chẳng những chỉ là tranh giành nữ nhân, đồng thời phải bảo vệ tiếng tăm của bản thân.

Phàm những cao thủ có tiếng tăm thường tránh né tình huống này, ngoại trừ trường hợp bất đắc dĩ, bằng không, bên thua trận truyền khắp giang hồ, tiếng tăm sẽ bị hư hỏng không sai, cho nên phàm những trận đấu đánh cuộc này phần nhiều họ hẹn nhau ở nơi chốn bí ẩn để giải quyết, vì tiếng tăm không bị ảnh hưởng.

Nếu công khai quyết đấu như vậy, phía bại trận bị vạch nát mặt, ắt phải tìm trăm mưu ngàn kế báo phục không sai, thế rồi thù hận liên kết chẳng biết đến bao giờ mới chấm dứt được.

Mặc dù Trần Gia Lân thiếu kinh nghiệm thực tế, nhưng hắn đã nghe sư phụ dạy bảo nhiều, hơn nữa đôi bên vì nữ nhân mà xảy ra tranh chấp này, hắn càng bất mãn hành vi này, chẳng muốn xem tiếp nữa, hắn suy nghĩ đến đây, đưa cặp mắt lạnh lùng, quét nhìn họ một cái, sau đó cất bước bỏ đi...

Thình lình ngay lúc này...

Ngọc Dịch Thư Sinh nhảy ra khỏi vòng chiến, la hét nói:

- Khoan đã, người này là ai thế?

Quan Lạc Hiệp Thiếu cất giọng lạnh nhạt nói:

- Bỏ qua cho rồi, Ngọc Dịch Thư Sinh nguoi không đụng nổi đối phương đâu! Trần Gia Lân nghe y đề cập đến mình bất giác dừng bước lại.

Ngọc Dịch Thư Sinh nghe nói thế, kêu hừ một tiếng, nói:

- Tại hạ không đụng nổi đối phương ư? Thế còn các hạ thì sao? Quan Lạc Hiệp Thiếu lắc đầu nói:

- Tại hạ chẳng muốn đụng với đối phương chút nào hết!

- Hắn làm gì ở đây thế?

- Tại sao huynh đài không hỏi bản thân hắn xem thế nào?

- Hắc hắc! Quan Lạc Hiệp Thiếu là người hay sinh sự, thế mà cũng có lúc không dám chọc ghẹo người, quả thật Huynh mỗ lấy làm ngạc nhiên vô cùng. Ê! Bằng hữu là cao nhân phương trời nào vậy?

Trần Gia Lân đang lấy làm ngạc nhiên, chẳng hiểu sao lúc này Quan Lạc Hiệp Thiếu thỉnh linh ngừng tay, bây giờ nghe y nói như vậy hẳn càng lấy làm ngạc nhiên hơn, thế rồi hắn đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Ngọc Định Thụ Sinh, nói:

- Giang hồ vô danh tiểu tốt Ngự Lang Trần Gia Lân chính là tại hạ đây!

Ngọc Định Thụ Sinh nghe hắn báo danh xong, bất giác ngần người ra tại chỗ, sau đó thì há há quay sang nói với Quan Lạc Hiệp Thiếu rằng:

- Các hạ chẳng đùa với tại hạ chứ?

- Người nói thế có nghĩa là sao?

- Quả thật vị bằng hữu mà các hạ không dám trêu chọc này đúng là một nhân vật danh lừng thiên hạ rồi, há há...

Thấy đối phương có lời nói khinh miệt mình, Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng, nhưng hắn chưa nói gì hết.

Quan Lạc Hiệp Thiếu thoát nghe y nói thế, lập tức hiểu tâm ý của Ngọc Định Thụ Sinh ngay. Y nghiêm mặt nói:

- Đối phương có phải là một nhân vật lừng danh hay không, sự thật vẫn có thể chứng minh kia mà, huynh đài có muốn chứng minh chẳng?

Ngọc Định Thụ Sinh là một nhân vật trầm tĩnh nhiều mưu kế, y thoát nghe Quan Lạc Hiệp Thiếu nói như vậy, trong lòng liền sinh nghi ngay, bất giác đưa mắt quan sát Trần Gia Lân giây lát, nhưng y chẳng trông thấy chàng thanh niên ăn mặc kiểu cách ngự lang quê mùa này có chỗ nào đặc biệt hết, ngoại trừ cặp mắt hơi trong sáng và có gương mặt anh tuấn, ngoài ra không có chỗ nào kinh người hết. Y nghĩ thầm trong bụng, chớ bị Quan Lạc Hiệp Thiếu đánh lừa, không khéo lại làm trò cười cho giang hồ, có lẽ người này chỉ là thủ hạ của y, cố tình giả dạng quái lạ như vậy, bằng không với tác phong ngông cuồng thường ngày của y, làm gì y chịu để cho người lạ mặt đứng xem mình đấu kiếm như vậy.

Ngọc Định Thụ Sinh suy nghĩ đến đây, tức thì lấy làm yên tâm phần nào, y cười khẩy một tiếng, nói:

- Chứng minh bằng cách nào đây?

Quan Lạc Hiệp Thiếu lạnh lùng nói:

- Đơn giản thôi, nếu huynh đài tiếp được kiếm chiêu của vị các hạ này, thì Phụng Nhất Cung ta quay ngựa hồi đầu ngay, như vậy được chứ?

Trần Gia Lân nghe y nói thế bất giác giật bắn người lên, Quan Lạc Hiệp Thiếu lại dám dùng võ công của mình đánh cuộc với Ngọc Định Thụ Sinh như thế, hai bên chưa hề quen biết với nhau bao giờ, làm sao y dám mạo hiểm như vậy chứ?

Người trầm tĩnh đa mưu luôn luôn đa nghi, nghe nói thế Ngọc Định Thụ Sinh lại bất an liền. Y rất tin tưởng lời hứa của Quan Lạc Hiệp Thiếu Phụng Nhất Cung rất có giá trị, chẳng lẽ Ngự Lang quê mùa không nghe nói đến tiếng tăm này là một cao nhân không lộ tướng ư?

Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng chẳng đơn giản, y đã đọc được tâm ý của Ngọc Định Thụ Sinh, nên lập tức bồi thêm một câu:

- Thế nào, huynh đài dám đánh cuộc này chẳng? Ngọc Định Thụ Sinh nói giọng lạnh lùng:

- Hẳn là người của các hạ chứ gì? Quan Lạc Hiệp Thiếu cười khẩy nói:

- Tại hạ và vị các hạ này mới gặp nhau chưa quá nửa tiếng đồng hồ, huynh đài chớ đa nghi như vậy.

Ngọc Định Thụ Sinh sực như hiểu ra điều gì, nói:

- Nếu nói như thế, các hạ đã chứng minh rồi, cho nên mới không dám trêu chọc đối phương chứ gì?

Quan Lạc Hiệp Thiếu chẳng chút do dự, nói:

- Chẳng phải không dám, mà là không muốn, vì chúng tôi chưa động thủ kia mà?

- Vậy thì các hạ cậy vào điều gì mà dám dùng công lực của hắn đánh cuộc với ta như thế?

- Như thế hai chúng ta không phải trực tiếp xung đột, như vậy chẳng hay sao?

Tức thì Trần Gia Lân đã trở thành đối tượng mặc cả của họ, trong lòng hắn lấy làm tức giận vô cùng, nhưng hắn sực nảy ra một kế, nhủ thầm trong bụng, chẳng phải mình đã thề rằng quyết dương danh lập nghiệp cho Đào Ngọc Phụng xem một phen đó sao? Thế thì hai người này là nhân vật có tiếng tăm trong chốn giang hồ rồi, nếu mình thừa dịp này biểu diễn ra vài chiêu, có lẽ tiếng tăm Ngự Lang mình sẽ truyền khắp giang hồ ngay.

Hắn suy nghĩ như thế, tức thì cơn giận trong lòng hạ xuống liền.

Ngọc Định Thụ Sinh thoáng suy nghĩ trong giây lát, quả nhiên Phụng Nhất Cung nói không sai chút nào, thế rồi y gật đầu biểu thị đồng ý nói:

- Được, chúng ta cứ đánh cuộc như vậy, lời nói của các hạ có giá trị chứ? Quan Lạc Hiệp Thiếu mặt hơi biến sắc, nói:

- Huynh đài cho rằng tại hạ là hạng người như thế nào?

Ngọc Dịch Thư Sinh không nói gì nữa, y lập tức quay sang hướng Trần Gia Lâm, nói:

- Có lẽ bằng hữu nghe hiểu hết rồi chứ, hãy rút kiếm ra nào.

Trần Gia Lâm đưa cặp mắt lạnh lùng quét nhìn Quan Lạc Hiệp Thiếu một cái, nói:

- Ý kiến của các hạ hay đấy, xem như tại hạ để người lợi dụng một lần đi.

Nói xong, hần quay sang hướng Ngọc Dịch Thư Sinh, từ từ rút thanh kiếm cùn đầu ra, đồng thời diễn thế kiếm khởi thủ luôn.

Quả thật cặp mắt của Ngọc Dịch Thư Sinh cũng khá bén nhọn, y thoát trông thấy khí thế của Trần Gia Lâm, bất giác giật mình thẳm một cái. Y biết rằng mình đã đụng phải cao thủ không tầm thường rồi, thế nhưng bây giờ y không thể đánh trống rút lui được, bằng không coi như thua trận, vì thế y đành phải tụ thần vận khí, vận khởi mười hai thành công lực, vung thanh sáo ngọc chuẩn bị tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xác Chết Mỹ Nhân

Thực ra Trần Gia Lâm chẳng tự tin trong vòng ba chiêu có thể hạ được Ngọc Dịch Thư Sinh.

Hần chưa biết công lực của đối phương ra sao, chỉ cậy vào quan sát tình hình y đã động thủ với Quan Lạc Hiệp Thiếu vẫn chưa đủ. Hần vận khởi mười hai thành công lực chuyển vào thân kiếm, đang chuẩn bị nên sử dụng chiêu thức gì để đối phó đối phương đây...

Quan Lạc Hiệp Thiếu đứng bên ngoài khẽ cười một tiếng, y đưa mắt chăm chú theo dõi hai người.

Thình lình...

- A!

Một tiếng gầm thét phá không vang lên, hai binh khí va chạm vào nhau kêu keng một tiếng đình tai. Ngọc Dịch Thư Sinh lùi ra sau ba bước liền, y cúi đầu xem xét ống sáo ngọc thạch của mình có bị hư hỏng gì không, trong lòng lấy làm kinh hãi hết sức, chiêu thức ngọc dịch của y thâm ảo kỳ diệu, ít khi nào chạm với binh khí của địch, thế mà ống sáo của y đã không tránh khỏi kiếm thuật thần kỳ của Ngự Lang này.

Trần Gia Lâm thông thả tra kiếm vào bao, trông mặt không có chút biểu hiện gì hết, nhưng trong lòng hần lấy làm phần khởi vô cùng. Một đòn này đã làm tăng trưởng lòng tin đối với võ nghệ của sư phụ, đồng thời cũng khảo nghiệm được công lực của mình đến mức nào rồi.

Ngọc Dịch Thư Sinh trông thấy ngọc dịch của mình không hề hấn gì, y thở phào một cái, ngược đầu lên nhìn, thấy đối phương đã tra kiếm vào bao, bất giác lấy làm ngạc nhiên, trầm giọng nói:

- Chưa phân thắng bại, tại sao bằng hữu lại thu kiếm đi?

Thực ra y miễn cưỡng lắm mới thốt được lời nói như vậy, vì y biết rằng mình không phải địch thủ của Ngự Lang này, nhưng vì danh dự và vì Võ Lâm Tiên Cơ, y quyết phải đấu tiếp, y chuẩn bị sử dụng tuyệt chiêu để cứu vãn tình thế.

Trần Gia Lâm đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đối phương, nói:

- Hai ta không thù không oán, đến đây cũng đủ rồi.

Ngọc Dịch Thư Sinh nghe hần nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ. Nếu bảo rằng mình lùi ra sau xem xét ngọc dịch có hư hỏng hay không như vậy cho là thua thì cũng chẳng đúng, thế thì tại sao đối phương lại nói đủ rồi?

Thoạt tiên chính Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng lấy làm ngạc nhiên vô cùng, bây giờ nghe hần nói như vậy, y đã trông thấy rồi, Quan Lạc Hiệp Thiếu cất giọng lạnh nhạt nói:

- Huynh đài cho ngựa hồi đầu đi, hãy hẹn hôm khác mời đến hồ Bà Dương tầm lạc vậy. Ngọc Dịch Thư Sinh cả kinh thất sắc, nhưng y vẫn gượng cười, nói:

- Các hạ nói thế có nghĩa là sao? Quan Lạc Hiệp Thiếu mỉm cười, nói:

- Huynh đài hãy xem kỹ trên ngực áo bên trái của mình thế nào đã.

Ngọc Dịch Thư Sinh nghe y nói thế, bất giác giật bắn người lên, vội cúi đầu xuống nhìn vào ngực áo, tức thì mặt mày đỏ bừng lên, thì ra trên ngực áo bên trái bị kiếm của đối phương rạch tét một đường hở dài độ nửa tấc, nếu không chăm chú nhìn thì chẳng trông thấy đường tét này.

Ngọc Dịch Thư Sinh hồ thẹn vô cùng, trở mắt nhìn Trần Gia Lân, nói:

- Bằng hữu có một thân võ công như vậy, lại làm tay sai cho người, thực chẳng đáng chút nào hết, hẹn dịp sau gặp lại.

Nói xong, y nhảy lên lưng ngựa, giắt dây cương chạy mất dạng luôn.

Trần Gia Lân có lòng nhân ái, lấy làm bất an vô cùng, chỉ vì muốn lừng danh, để cho người lợi dụng đến nỗi phải phá bỏ tiếng tăm của Ngọc Dịch Thư Sinh, không cần phải nói, cũng đã kết oán với đối phương rồi.

Quan Lạc Hiệp Thiếu cười sang sảng một tiếng, chấp tay nói:

- Đây là lần đầu tiên trong đời tại hạ được trông thấy kiếm thuật thần kỳ như vậy, tại hạ lấy làm bội phục vô cùng.

Mặc dù trong lòng Trần Gia Lân có một nửa tự nguyện xuất thủ, thế nhưng bị người lợi dụng, trong bụng cũng có chút chẳng vui, hơn nữa điều mà Quan Lạc Hiệp Thiếu tại sao dám khẳng định mình đánh thắng Ngọc Dịch Thư Sinh vẫn là một nghi vấn khó hiểu, thế rồi hắn nói giọng lạnh như tiền:

- Bây giờ các hạ có thể vào Hoa Nguyệt Biệt Trang làm tọa thượng quý khách của Bà Dương phu nhân được rồi, nhưng tại hạ xin được hỏi một điều, tại sao các hạ chưa động thủ với tại hạ, lại dám khẳng định võ công của kẻ này vượt hẳn Ngọc Dịch Thư Sinh ư?

Quan Lạc Hiệp Thiếu cười thần bí, nói:

- Về điểm này, mai sau sẽ nói cho các hạ rõ có được không? Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Các hạ không đồng ý nói, tại hạ cũng không thắc mắc làm gì, xin chào bằng hữu.

- Khoan đã!

- Các hạ còn điều chi chi giáo nữa?

- Tại hạ thành tâm muốn kết giao với huynh đài...

- Điều này chờ mai sau hãy tính!

- Huynh đài hà tất từ chối lòng thành của người như vậy, bản công tử xin nói một lời không tự lượng sức, tại hạ không tùy tiện kết giao bạn bè đâu, mà hôm nay bản công tử chủ động thỉnh cầu kết nạp, huynh đài là người đầu tiên đấy.

Thoạt nghe câu này hình như chẳng có gì là lạ cả, nhưng phân tích kỹ lại, thì cảm thấy đối phương cao ngạo tự kiêu hết sức.

Mặc dù Trần Gia Lân có lòng nhân ái, song hắn vẫn có tính ngạo khí bẩm sinh, bèn cất giọng lạnh nhạt nói:

- Công tử nói thế, quả thật tại hạ rất lấy làm vinh hạnh vô cùng, chờ khi nào có cơ hội sẽ lĩnh giáo tiếp.

Dứt lời, hắn không chờ đối phương nói gì nữa, khẽ kéo nón rom thấp xuống che lại bán phần gương mặt, cất bước đi mà chẳng nói lời từ biệt.

oOo

Trần Gia Lân thông thả đi trên quan đạo, trong lòng cứ hồi tưởng một màn lúc nãy, nếu mình không xuất thủ, chẳng biết Ngọc Dịch Thư Sinh và Quan Lạc Hiệp Thiếu ai thắng ai bại đây?

Điều đáng buồn cười là hai người lại tranh giành nữ nhân, vì tình yêu nam nữ không thể miễn cưỡng được cả, tại sao họ lại ra mặt tranh đoạt như thế được ư?

Trần Gia Lân đang còn suy nghĩ, bỗng thấy một cỗ xe ngựa bít bùng từ từ chạy tới.

Trần Gia Lân ngược đầu lên nhìn, bất giác ngăn người ra tại chỗ, Vì cỗ xe song mã bít bùng này chẳng có người lái xe, hai con ngựa này chỉ chạy dọc theo quan đạo mà thôi.

Song mã bỗng thấy phía trước có người cản đường, cũng tự động dừng lại luôn.

Trần Gia Lân thắc mắc không hiểu gì hết, rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế, chẳng lẽ song mã này thừa lúc người lái xe không chú ý đã tự động bỏ chạy chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức bước gần cỗ xe song mã ấy, bây giờ hắn trông thấy rõ hơn, bỗng xe được bịt lại một cách kín đáo, hắn không thể nào

trông thấy bên trong chứa đựng gì cả, căn cứ những mồ hôi toát ra trên mình song mã, hẳn biết rằng cỗ xe song mã bít bùng này đã chạy một lộ trình khá xa.

Thình lình...

Trần Gia Lân thoát trông thấy trên tay lái cỗ xe ngựa có một vật gì lấp lánh chiếu sáng, hẳn lập tức trở mắt nhìn kỹ, mới thấy đó là một con dao găm dài độ sáu tấc cắm sâu vào tay lái bằng gỗ ấy.

Tức thì, do Trần Gia Lân hoàn toàn chưa có kinh nghiệm giang hồ đã bàng hoàng ngăn người ra tại chỗ ngay, dao găm này tượng trưng cho cái gì vậy?

Trong lòng sinh tính tò mò, hẳn giờ tay vén màn che lên, trở mắt nhìn vào trong thùng xe, bất giác giật bắn người lên, té ra trong thùng xe có một cỗ quan tài gỗ bạch, không ngờ cỗ xe song mã này là cỗ xe vận chuyển thi thể, thế nhưng tại sao không thấy gã lái xe ư?

Hắn còn đang kinh ngạc tại chỗ, thình lình...

Có một tràng những tiếng kêu cộc cộc của kỵ mã tung vó chạy tới, hẳn giật mình ngoái cổ nhìn ra sau, chỉ thấy hai kỵ mã ngựa phi nước đại đang từ hướng Hoa Nguyệt Biệt Trang chạy tới, chỉ trong bóng chốc hai kỵ mã nọ chạy tới chỗ hắn và song song dừng ngựa lại luôn.

Té ra người cưỡi trên lưng ngựa là hai thiếu nữ yêu kiều xinh đẹp. Một trong hai thiếu nữ cất tiếng nói:

- Ủa, cỗ xe song mã dừng ở đây làm gì vậy? Thiếu nữ nọ nói:

- Ngươi xuống ngựa hỏi đối phương xem, biết đâu lại chẳng là quý khách của biệt trang.

Thiếu nữ lên tiếng trước lúc này nhảy xuống ngựa, quả nhiên hành động nhanh nhẹn gọn gàng hết sức, cô ta thoăn thoắt bước tới Trần Gia Lân, cất giọng yêu kiều nói:

- Ô! Vị đại ca lái xe kia, ngươi ở đâu đến vậy? Trần Gia Lân đưa mắt liếc nhìn y một cái, nói:

- Không biết!

Thiếu nữ nọ nghe nói thế, cười khúc khích một tiếng, nói:

- Kỳ diệu a! Ngươi lại không biết được ư?

Thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa nọ thất kinh kêu a một tiếng, lượn mình phát phơ hạ xuống ngựa lướt tới cạnh xe ngựa, trở mắt xem xét dao găm đang cắm trên tay lái giấy lát, mặt mày biến sắc, nói:

- Này phu xe, có phải ngươi từ Phù Châu đến chăng?

Trần Gia Lân giờ tay đẩy nón rơm ra sau, tức thì lộ nguyên gương mặt ra, cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại hạ đi đường ghé ngang qua đây, không phải phu xe của cỗ xe ngựa này. Thiếu nữ xuống ngựa trước buộc miệng nói:

- A! Đẹp trai hết sức!

Thiếu nữ xuống ngựa sau trợn mắt nhìn cô ta một cái, sau đó dùng cặp mắt nghi ngờ ngắm Trần Gia Lân giây lát, nói:

- Đi đường ghé ngang ư? Lạ thay, gã phu xe đâu rồi? Trần Gia Lân lắc đầu, nói:

- Không biết.

- Trong thùng xe có ai chăng?

- Cô nương tự xem xét thế nào!

Thiếu nữ nọ do dự giây lát, bước gần cỗ xe song mã giờ tay vén màn lên, tức thì thất kinh kêu a một tiếng, lùi ra phía sau vài bước liền, hai mắt tròn xoe chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Lân, nói:

- Đây là việc như thế nào đây?

Trần Gia Lân hậm hực đáp:

- Ta đã nói với ngươi rằng ta chỉ là người đi đường ghé ngang đây, nên ta không biết gì hết.

Thiếu nữ nọ bước gần xe ngựa xem qua một cái, cũng mặt mày biến sắc, hốt hải nói:

- Quan tài, chẳng lẽ...

Thiếu nữ đang đứng đối diện với Trần Gia Lâm cất giọng lạnh lùng nói:

- Hãy mở nắp quan tài khám xét trong quan tài có những gì nào!

Trần Gia Lâm nhủ thầm, chắc hai thiếu nữ này là nhân vật của Hoa Nguyệt Biệt Trang không còn sai rồi, họ lại dám công nhiên mở nắp quan khám xét, nhưng sự việc không quan hệ đến mình, tốt hơn hết chớ nhúng tay vào.

Trần Gia Lâm động tính hiếu kỳ, hắn cũng muốn xem cho biết có những gì ở bên trong quan tài, cho nên hắn đứng lại, chưa chịu đi khỏi ngay.

Kêu cộc cạch một tiếng, nắp quan tài được mở ra luôn, kẻ đó là một tiếng thất kinh nổi lên tiếp, thiếu nữ đứng bên ngoài xe ngựa la lớn, nói:

- Này thất muội, thế nào?

- Thừa tam tỷ, y là... là Thúy cô nương, y...

- Y bị thế nào?

- Bị sát hại rồi!

Thiếu nữ được gọi là tam tỷ, quay người qua vung chưởng đánh tung cả buồng xe ra, cau mày nhìn vào trong quan tài, sau đó quay sang hướng Trần Gia Lâm, giận dữ la hét hỏi:

- Ngươi vâng mệnh lệnh đưa thi hài đến đây chẳng?

Trần Gia Lâm có thân người cao lớn, mặc dù đứng cách xa cỗ xe song mã, nhưng hắn đã trông thấy rõ trong cỗ quan tài có một xác chết mỹ nhân, người chết này không lớn tuổi lắm, đứng từ xa nhìn tới y như là đang ngủ thật say sưa, có điều khiến người trông thấy phải kinh tâm táng đờm là giữa ngực xác chết mỹ nữ này có cắm một con dao găm lún sâu tận cán dao.

Trông tình hình kẻ chết này là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang rồi, thế nhưng đối phương tại sao lại bị giết như vậy?

Con dao găm cắm trên tay lái và con dao cắm vào giữa ngực xác chết giống y nhau, không cần phải hỏi cũng biết con dao găm này chính là ký hiệu của kẻ giết người, lúc này đối phương từng hỏi mình có phải đến từ Phủ Châu hay không, điều này chứng tỏ đối phương đã biết hung thủ là ai.

Thiếu nữ nọ lại la hét hỏi lần nữa:

- Hãy nói đi! Có phải ngươi đã vâng mệnh lệnh vận chuyển thi hài đến đây không? Trần Gia Lâm nói giọng lạnh lùng:

- Tại hạ đã nói rất rõ ràng rồi, tại hạ chỉ là người qua đường thôi.

- Nói láo! Hãy khai mau, tại sao lại đưa thi hài đến Biệt Trang?

- Xin cáo lỗi hai vị, tại hạ không còn thì giờ rảnh nói chuyện với hai vị nữa. Dứt lời, hắn quay người bỏ đi ngay.

Thiếu nữ khẽ phát tay áo hất về hướng Trần Gia Lâm, thì ra đối phương đã sử dụng võ công thượng thừa Lan Hoa Phát Huyết Thủ, Trần Gia Lâm đảo mình lách sang một bên, nói:

- Người đàn ông lễ phép không đấu với nữ nhân, tại hạ nhường cô nương một chiêu. Nói xong, hắn cất bước đi tiếp.

Trông thấy thân pháp thần kỳ của đối phương, thiếu nữ nọ đã giật bắn người lên, y cứ cho rằng gã phu xe này quyết không thể có võ công cao cường như vậy, thiếu nữ đang ở trên xe ngựa bay vọt tới chặn lại lối đi của Trần Gia Lâm ngay.

Trần Gia Lâm nói giọng lạnh lùng:

- Hai vị định cưỡng bức tại hạ xuất thủ sao? Thiếu nữ chặn ở phía trước nói:

- Cường bách người xuất thủ thì sao? Thiếu nữ chặn ở đằng sau tiếp lời, nói:

- Biết điều thì ngoan ngoãn theo hai tỷ muội ta đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, có lẽ phu nhân niệm tình người chỉ là kẻ phu xe do người sai khiến, buông tha người cũng nên, bằng không người không có khả năng rời khỏi đây đâu.

Trần Gia Lâm sực nảy ra một kế, nhủ thầm: "Châu lão gia từng hoài nghi Đào Ngọc Phương có lẽ là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang, tại sao mình không thừa cơ hội này vào trong thám thính một phen có hay chăng?"

Hắn thoáng suy nghĩ đến thê tử Đào Ngọc Phương, trong lòng lấy làm đau đớn vô cùng.

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây, bèn gật đầu nói:

- Thôi được, ta đi theo các người về Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng không hề chi.
- Vậy người lái cả xe đi đi!
- Xin cáo lỗi với hai vị, tại hạ chưa từng lái xe ngựa bao giờ, còn đi ghe là tại hạ rất thông thạo.
- Nói sao? Người không biết lái xe ngựa ư? Chớ giả đồ làm gì, hãy thực tình một chút nào!

Thình lình ngay lúc này...

Thiếu nữ được gọi là tam tỷ nọ bỗng hốt la lên:

- May quá! Phong đại nương đến kìa!

Trần Gia Lâm động lòng nhủ thầm. Chẳng biết Phong đại nương này là nhân vật thế nào nữa, hắn vừa suy nghĩ vừa phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy một cỗ kiệu hoa thoăn thoắt chạy tới, tốc độ kiệu hoa chạy nhanh hết sức, chỉ trong chớp mắt đã tới hiện trường ngay.

Hai thiếu nữ vội vàng bước tới đứng trước kiệu hoa cúi đầu hành lễ thưa rằng:

- Xuân Hoa, Tố Mai xin tham kiến đại nương!

Cỗ kiệu hoa dừng lại giữa lộ, nhưng người trong kiệu không hiện thân, có một âm thanh nữ nhân từ trong kiệu hoa vang ra nói:

- Có việc gì xảy ra thế?

Thiếu nữ tên Xuân Hoa cất tiếng thưa rằng:

- Bẩm đại nương, Thúc cô nương đã...
- Ta biết điều này rồi, người này là ai vậy?
- Lúc hai đệ tử đến đây, hắn đang đứng cạnh xe ngựa, nhưng hắn không nhìn nhận hắn là phu xe...
- Vốn thì hắn không phải là phu xe! Xuân Hoa ngạc nhiên nói:
- Ô! Vậy mà đệ tử đang chuẩn bị mạng hắn về Hoa Nguyệt Biệt Trang để xét xử.
- Người có tra hỏi lai lịch của hắn không?
- Thế à... chưa...
- Hừ! Hồ đồ! Hãy mau hỏi hắn xem sao?
- Vâng!

Thiếu nữ tên Xuân Hoa kêu vang một tiếng, lập tức quay qua hỏi Trần Gia Lâm rằng:

- Người nghe thấy rồi chứ, hãy nói lớn tiếng lên.

Trần Gia Lâm ngẫm nghĩ giây lát, trông tình hình họ không dẫn mình về Hoa Nguyệt Biệt Trang rồi, chỉ bằng mình cứ báo tên họ thật ra, nếu quả Đào Ngọc Phương là một phe với họ, tất nhiên phải có phản ứng ngay.

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây, liền nói lớn tiếng rằng:

- Tại hạ tên là Trần Gia Lâm hành nghề đánh cá, hiện giờ ta ở bên kia hồ. Thiếu nữ tên Xuân Hoa cau mày nói:
- Đánh cá ư? Hừ! Trông cách ăn mặc của người có lẽ không sai rồi. Phong đại nương trong hoa kiệu lên tiếng nói:
- Người đánh cá ở hồ Bà Dương, coi như chúng ta là cùng xóm, người cứ đi tự nhiên.

Trông thấy phản ứng của đôi phương như vậy, Trần Gia Lâm hơi thất vọng, hình như lão chẳng hề quen biết mình, như vậy chứng minh rằng Đào Ngọc Phương không phải là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang, thế thì mình ở lại đây làm gì nữa? Hắn suy nghĩ đến đây liền cất bước bỏ đi ngay.

Trần Gia Lâm đi được vài dặm đường, bỗng nghe thấy tiếng chim quạ kêu inh ỏi bên cạnh cánh rừng. Hắn lấy làm lạ liền chạy vào trong rừng ngay, hắn thoát vừa bước chân vào trong rừng bất giác giật bắn người lên. Thì ra hắn trông thấy một xác chết máu me lem luốc nằm dưới một gốc cây, hắn nhìn kỹ thấy vết máu còn mới, chưa khô đặc, biết ngay đôi phương bị sát hại chưa bao lâu. Nhìn trang phục của xác chết mới hay đôi phương là một phu xe, không cần hỏi cũng biết gã chết dưới tay của Phong đại nương rồi, chẳng trách gì y nói rằng "... ta biết điều này... vốn là không phải hắn..."

Vào lúc hoàng hôn, Trần Gia Lân đã vào tới thành Nhiều Châu. Đây là nơi chốn hán thường lui tới nên hán không thấy xa lạ chút nào hết. Theo thường lệ, hán đi vào tiểu khách điểm quen thuộc ấy. Sau khi dùng cơm nước xong, hán bảo tiểu nhị mua hộ một đại hồng thiếp và ghi tên họ mình vào trong đại hồng thiếp, hỏi thăm đường đi đến Chúc phủ, sau đó rời khỏi tiểu điểm tìm đến Chúc phủ ngay.

Chẳng mấy chốc Trần Gia Lân đi tới trước một cổng lầu to lớn, ngoài cổng có treo hai cái lồng đèn, trên lồng đèn có đề hai chữ "Chúc phủ" bằng màu sắc vàng kim.

Trần Gia Lân nhủ thầm "Đúng là nơi đây rồi!"

Thế rồi hán dừng lại trước cổng lầu, lớn tiếng kêu rằng:

- Trong phủ có ai chăng?

Tức thì có một lão nhân bước ra ngoài, đưa mắt nhìn Trần Gia Lân từ trên xuống dưới một lát, lão trông thấy hán ăn mặc kỳ quặc, cho rằng hán là một lãng tử giang hồ đến làm phiền mà thôi, lão liền cất giọng lạnh lùng nói:

- Đêm hôm bằng hữu kêu cửa, có điều chi chỉ giáo chăng?

Trần Gia Lân mỉm cười, tiến tới hai bước đưa đại hồng thiếp ra, nói:

- Kê hèn này đặc biệt đến bái kiến Chúc nhị viên ngoại, cảm phiền quản gia thông báo hộ được chăng?

Ông lão không đưa tay nhận danh thiếp mà đưa mắt nữa, lạnh lùng nói:

- Viên ngoại nhà lão hiện giờ không rảnh để tiếp khách, nếu bằng hữu có điều gì cứ việc nói đi.

Trong lòng Trần Gia Lân chẳng mấy vui, thế nhưng hán cố chịu đựng, lại nói tiếp:

- Kê này chẳng cần điều gì cả, chỉ dâng môn bái kiến viên ngoại mà thôi! Ông lão vẫn không chịu nhận danh thiếp của hán, gượng cười nói:

- Quả thực là gia chủ nhân không rảnh rồi để tiếp khách, bằng hữu hẹn hôm khác có được chăng?

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm áy náy khó xử vô cùng, chẳng biết có nên đứng lại nữa không. Quả thực đối phương khinh người quá thể, nhưng lão chỉ là một hạ nhân, trách cứ lão làm chi cho mệt, hán suy nghĩ giây lát liền ném tấm đại hồng danh thiếp xuống đất, thò tay vào túi áo lấy quả cầu nhỏ mà Châu lão gia đã cho mình ra, lắc quả cầu vào ngón út lắc liên tục một hồi.

Tức thì tiếng chuông kêu leng keng nghe thật êm tai vang lên ngay. Ông lão tròn to đôi mắt ngạc nhiên hỏi:

- Người làm gì thế?

Trần Gia Lân chẳng thèm trả lời gì hết, hán quay người bỏ đi ngay.

Hán thoát đi được vài bước, bỗng có một âm thanh trầm khàn có lực vang tới:

- Xin tiểu hữu dừng bước!

Trần Gia Lân nghe tiếng kêu gọi, bất giác ngoái cổ nhìn ra sau, chỉ thấy một lão nhân mặc áo lam đứng ngay trước cổng, mặt mày đối phương sáng sủa hết sức, Trần Gia Lân liền nhủ thầm trong bụng:

- Chẳng lẽ lão chính là Chúc nhị viên ngoại chăng? Hán vừa suy nghĩ vừa quay người trở lại.

Trong tay lão nhân áo lam đang cầm tấm đại hồng danh thiếp của Trần Gia Lân, lão nhìn danh thiếp một cái, sau đó hỏi:

- Tiểu hữu họ Trần ư?

Trần Gia Lân vội chấp tay thưa rằng:

- Vâng, tại hạ chính là Trần Gia Lân, xin hỏi tôn giá là...

Lão nhân áo lam không đợi Trần Gia Lân nói hết lời, lập tức nói:

- Lão phu là Bảo Sĩ Đình, tổng quản của Chúc phủ. Tiểu hữu và Châu Tiêu Thiên lão ca có quan hệ thế nào vậy?

Trần Gia Lân nghiêm túc nói:

- Châu lão gia là bạn chí thân của sư môn văn bối! Lão nhân áo lam khoát tay nói:

- Mời tiểu hữu vào!

Trần Gia Lân cất bước đi vào cổng lâu, lão gác cổng ngượng ngùng nói:

- Xin thiếu hiệp thứ lỗi cho già này. Trần Gia Lân cười khẩy, nói:

- Không hề chi cả!

Sau khi vào trong phủ, hai người bước vào một khách sảnh, phân chủ khách ngồi trên. Trần Gia Lân liền vào đề nói:

- Kê này có chút việc đặc biệt đến quý phủ xin sự giúp đỡ của Chúc nhị viên ngoại.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình cau mày làm ra vẻ khó khăn nói:

- Gia chủ nhân và Châu lão ca là đôi bạn từ bao nhiêu năm nay. Tiểu hữu đến đây là thượng khách, dù bất cứ gia chủ nhân có bận thế nào đi nữa cũng quyết phải tiếp đón tiểu hữu mới đúng. Thế nhưng đêm nay bản phủ hữu sự, kết quả thế nào vẫn chưa biết được, cho nên... thành thật cáo lỗi cùng quý tiểu hữu, tiểu hữu có việc chi cứ nói cho lão phu biết cũng không hề chi hết, có lẽ lão phu quyết định được cũng nên...

Trần Gia Lân bất giác lấy làm khó xử vô cùng, họ đang có việc, mình há có thể làm phiền người ta được chăng? Mình vẫn có thể tìm biện pháp khác để thăm thính lão thầy thuốc giang hồ kia mà.

Hắn suy nghĩ đến đây, ngượng ngịu nói:

- Chỉ là việc nhỏ mà thôi, nếu quý phủ có việc thì kê này chẳng dám làm phiền, đành phải xin cáo từ vậy!

Nói xong hắn ngồi bật dậy ngay...

Tổng quản Bảo Sĩ Đình lấy làm áy náy nói:

- Xin chuyển lời đến Châu lão ca, gia chủ nhân thành thật xin lỗi ngài. Tiểu hữu muốn cáo biệt, lão phu cũng không dám miễn cưỡng lưu tiểu hữu lại, hẹn hôm khác gặp lại thôi.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng cười lạnh lùng đình tại phá không vang tới, Bảo Sĩ Đình mặt mày biến sắc hốt hải nói:

- Không ngờ đối phương đến sớm như vậy, này tiểu hữu, bây giờ người không tiện ra ngoài rồi, mời hãy an tọa trong khách sảnh, bất luận xảy ra việc gì xin tiểu hữu chớ hiện thân ra.

Nói xong, lão lấy tay phất tắt ngọn đèn, vội vàng rời khỏi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hồng Hoa Sứ Giả

Trần Gia Lân ngăn người trong khách sảnh tối mò chẳng có chút ánh sáng, hắn không biết Chúc phủ đã xảy ra chuyện gì cả, nhưng căn cứ tiếng cười lạnh lùng đình tại lúc nãy, hắn biết sự kiện này chẳng đơn giản, đồng thời quyết không phải là việc tốt lành gì.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Mình nên làm thế nào bây giờ? Nghe lời Bảo Sĩ Đình ngồi yên trong khách sảnh chờ đợi xong việc hay là rời khỏi ngay bây giờ ư? Sự việc trong chốn giang hồ này không ngoài giết người đổ máu, ân ân oán oán mãi không bao giờ chấm dứt được hết. Hình như không có chết chóc, máu tanh thì chẳng thành chốn giang hồ, bất cứ một ai bước lên con đường giang hồ này. Thế là cùng máu tanh thù sát kết bất liễu duyên, bây giờ xem như mình đã bước vào con đường này rồi. Chúc nhị viên ngoại và Châu lão gia là bạn thâm giao, hôm nay mình gặp phải sự việc này, có nên nhúng tay vào chăng?"

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác cất bước đi ra ngoài khách sảnh.

Ngoài sảnh đường là một đình viện rộng lớn, lẳng lặng chẳng thấy một bóng người còn con nào hết.

Bên mé phải đình viện có một tường rào thấp, ngay giữa tường có khai một cửa ra vào hình bán nguyệt, bên kia cửa hình bán nguyệt cũng là một đình viện nữa. Trần Gia Lân do dự giây lát, sau đó lượn mình lướt sang bên kia đình viện ẩn mình vào trong bóng tối.

Đèn đuốc trong nội sảnh sáng như ban ngày, chiếu sáng cả nửa sân viện bên ngoài.

Có một phụ nhân trung niên đứng ở dưới thềm sát đình viện, đối phương ăn mặc lòe loẹt và có cài một bông hồng lớn trên mái tóc.

Trên thềm có một rương da thật lớn, chẳng biết bên trong có những gì hết.

Một nam một nữ đứng tại cửa nội sảnh, nam thì trạc tuổi sáu mươi, ăn mặc rất là sang trọng, còn nữ nhân là một thiếu phụ yêu kiều khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thần tình của hai người vừa bị phần vừa sợ hãi.

Không một ai nói gì hết.

Cuối cùng phụ nhân trung niên cài bông hồng trên mái tóc lên tiếng phá vỡ bầu không khí tịch lặng, nói:

- Này Chúc nhị nương, bát tự của ngươi khá lắm, đã hạ sinh được một bảo bối cho nhị viên ngoại để tiếp nối tông đường, thế nhưng ngươi quên rằng trong bát tự ngươi điều gì cũng khá cả, nhưng chỉ có một điều ngươi không thể làm là một hiền thê tử mẫu...

Thiếu phụ yêu kiều rùng mình, cất giọng hốt hải hỏi:

- Các ngươi không cho ta được là người dang hoàng và sống thêm ít lâu chăng? Phụ nhân cài bông hồng cười hắc hắc một tiếng, nói:

- Này nhị nương, chính ngươi không muốn sống nữa kia mà?

Thiếu phụ yêu kiều nghiêng răng nói:

- Các ngươi định làm gì ta nào.

Âm thanh của phụ nhân cài bông hồng bỗng trở nên tàn bạo, lạnh lùng hết sức:

- Này Lưu Ngọc Tú, ngươi am hiểu hơn ai hết, có phải vậy không? Hà tất làm mất thì giờ nữa!

Mặt mày của thiếu phụ yêu kiều trở nên tái mét không còn chút sắc máu, thế nhưng nàng vẫn cười, giọng cười khó nghe hơn tiếng khóc nhiều, có lẽ đây chỉ là nụ cười thâm ảo:

- Được, ta... sẽ tự liễu kết, thế nhưng mong rằng các ngươi sẽ buông tha phụ tử nhà họ Chúc...

- Này Lưu Ngọc Tú, ngươi không có tư cách đề xuất bất cứ điều kiện gì, những việc kia hoàn toàn không can hệ gì đến ngươi hết.

- Chẳng lẽ... các ngươi lại...

- Lưu Ngọc Tú, ngươi cả gan dám phản bội bản môn, ngươi có biết đã phạm tội gì chăng?

- Ta...

Phụ nhân cài bông hồng trên mái tóc cất giọng lạnh lùng nói:

- Bàn Hồng Hoa sứ giả vâng lệnh chủ nhân bảo ngươi hãy giao báu vật và sau đó ngươi tự liễu kết.

Thiếu phụ yêu kiều hốt hải nói:

- Thế còn hải nhi ta đâu?

Phụ nhân tự xưng là Hồng Hoa sứ giả lấy tay chỉ vào rương da đang đặt ở trên bậc thềm, nói:

- Hải nhi ngươi đang nằm trong rương da này đây.

Thình lình ngay lúc này có một gia nhân từ hậu trại chạy ra, bước tới chỗ lão nhân ăn mặc sang trọng, cung kính hành lễ thưa rằng:

- Thưa viên ngoại, trông tình hình đại phu nhân không còn...

Gia nhân nọ chưa nói hết lời thì Chúc nhị viên ngoại đã giật mình quay người chạy vào hậu trại ngay.

Hồng Hoa sứ giả lại lên tiếng nói lạnh lùng:

- Này Lưu Ngọc Tú, ngươi có cần ta xuất thủ hay không? Lưu Ngọc Tú nói giọng run run:

- Được, ta sẽ giải quyết... nhưng yêu cầu các ngươi hãy buông tha hải nhi ta... Hồng Hoa sứ giả nói giọng lạnh như tiền:

- Phí lời vô ích, ngươi có chấp hành mệnh lệnh không thì nói? Lưu Ngọc Tú buông tiếng cười như điên như cuồng, gặng dữ nói:

- Há há há... các ngươi sẽ gặp báo ứng cho mà coi.

Nàng nói tới đây bỗng im bất, đánh bịch một cái té ngồi trên bậc thềm, hai bên khóe miệng rướm máu, thì ra nàng đã tự đoạn tâm mạch tự tử luôn.

Trần Gia Lâm trông thấy thế nổi giận đùng đùng, từ trong bóng tối xông ra ngay. Tổng quản Bảo Sĩ Đình giật mình nhảy vọt tới ngăn cản hắn, nói:

- Tiểu hữu, ngươi không nên đụng tới họ...

Trần Gia Lâm bịt tai chẳng nghe lời can gián nữa, thực ra lúc bấy giờ hắn giận đến đổi mồm mũi phun ra khói lửa, cho nên hắn có nghe được lời nói nào đâu, hắn từng bước một đi tới chỗ cách trước mặt Hồng Hoa sứ giả còn khoảng tám thước rồi dừng lại.

Hồng Hoa sứ giả bình thân quay người qua, y thoát trông thấy kiểu cách ăn mặc của Trần Gia Lâm, bất giác bật cười, nói:

- Chao ôi, ngươi mới từ miền quê ra đây đó ư?

Trần Gia Lâm đẩy nón rom ra sau, hai mắt tia ra luồng điện lạnh kinh người chăm chăm nhìn vào mặt đối phương, nói giọng lạnh lùng như tiền:

- Đúng thế, tại hạ từ miền quê vừa ra đây!

- Thú nhỉ! Ngươi đến đây làm gì vậy?

- Giết người!

Hồng Hoa sứ giả đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới một cái, sau đó cười khẩy nói:

- Khẩu khí ngươi ngạo nghễ gớm, ắt là một nhân vật có tiếng tăm lớn không sai rồi, đại danh hiệu của các hạ là gì vậy?

- Ngư Lang.

Hồng Hoa sứ giả ngạc nhiên nói:

- Nói sao? Ngươi hãy nói lại xem nào?

- Ngư Lang, đánh cá vậy!

- Khả khả khả, kỳ diệu thực, đánh cá mà lại lên bờ được ư? Này Ngư Lang ca, ngươi không khùng điên chứ?

Hắn thoát vừa nghe nói ba chữ "Ngư Lang ca", tức thì liên tưởng đến Đào Ngọc Phuong.

[thiếu 4 trang]

- Xin hỏi thiếu hiệp xuất sư tại đâu? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Xin lượng thứ, tại hạ không tiện phụng cáo điểm này! Hắn nói đến đây dừng lại, trầm tư giây lát sau đó hỏi:

- Tại sao lại xảy ra sự kiện này vậy?

Tổng quản Bảo Sĩ Đình cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng, nói:

- Thiếu hiệp đã hỏi đến sự việc này, lão xin thành thật phụng cáo vậy. Lão xin nói ngắn gọn, gia chủ nhân và chủ mẫu kết hôn được hai mươi năm trời nhưng chẳng sinh được đứa con nào hết. Cách đây ba năm về trước, chủ mẫu mắc con bệnh nặng, vì lo nghĩ vấn đề nối giống cho Chúc gia, bà ta cố khuyên chủ nhân cưới vợ hai, tình cờ lại có người đến bán phủ mai mối, đối phương bảo rằng có một thiếu nữ mồ côi không nhà không cửa, bằng lòng làm thiếp cho người, thế rồi từ đó nhị phu nhân được nhập phủ.

- Sau đó thế nào nữa?

- Quả thực nhị phu nhân chẳng phụ lòng mong mỏi của mọi người. Năm trước đây đã hạ sinh một nam hài nhi, phải nói rằng gia chủ nhân và chủ mẫu cưng chiều nhị phu nhân hết sức, vì thế nhị phu nhân lấy làm cảm động khai hết sự thật ra. Nàng chỉ phụng mệnh lệnh đến đây với một ý đồ, nàng không bằng lòng lấy oán báo ân, đã chuẩn bị xa chạy cao bay, đồng thời khuyên chủ nhân ân tích từ đây để nuôi dưỡng hài nhi lớn khôn...

- Lão cứ nói tiếp xem nào.

- Ngày hôm qua bỗng nhiên bán phủ tiếp được Mẫu Đơn lệnh, đồng thời ngay lúc đó tiểu thiếu gia cũng thành linh mất tích luôn, tức thì toàn phủ luống cuống cả lên...

- Cái gì là Mẫu Đơn lệnh ư?

- Đây là một bông hoa Mẫu Đơn làm bằng bạc, nghe đồn rằng đó là một tổ chức giang hồ vừa thần bí vừa khủng khiếp đáng sợ, hể Mẫu Đơn lệnh đến đâu thì chỗ đó đổ máu, không có ai dám kháng cự hết, đêm nay... quả thực là kỳ tích chưa từng thấy.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát nói:

- Có lẽ nhị phu nhân phải hiểu nội tình thì phải? Tổng quản Bảo Sĩ Đình khề gật đầu nói:

- Đúng thế, nhưng nàng không chịu nói, có lẽ không dám nói thì phải hơn...

Lão vừa nói đến đây, sức liên tưởng đến tiểu hài nhi đang nằm trong rương da, bất giác kêu a một tiếng, vội vàng chạy tới mở nắp rương ra, lão trở mắt nhìn vào trong rương, đã thừ người ra tại chỗ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cạm Bẫy Tử Vong

Trần Gia Lâm trông thấy thần sắc của tổng quản Bảo Sĩ Đình khác lạ, cũng theo sau thò đầu nhìn vào trong rương, mới hay trong rương da có một trẻ nhỏ độ một tuổi, toàn thân tái mét chẳng còn chút sắc máu, rõ ràng thằng bé đã chết ngất, hẳn trông thấy thể bất giác cũng đờ người ra tại chỗ.

Thình lình lúc này...

Chúc nhị viên ngoại loạng choạng chạy ra ngoài, nước mắt còn đang chảy dài trên mặt...

Tổng quản Bảo Sĩ Đình sợ chủ nhân không chịu nổi đã kích này, nên vội vàng đứng trước rương da, nói:

- Đại phu nhân thế nào rồi?

Chúc nhị viên ngoại nói giọng uất nghẹn:

- Nhắm mắt luôn rồi!

Trần Gia Lâm run bắn người lên, quả thật họa vô đơn chí rồi, chỉ trong bóng chốc đã chết mấy mạng người rồi.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Cặp mắt lơ đãng của Chúc nhị viên ngoại lướt nhìn xung quanh một vòng, nói:

- Mụ ma quỷ sứ già ấy đâu rồi?

Trần Gia Lâm thay mặt tổng quản Bảo Sĩ Đình đáp rằng:

- Đi rồi!

Chúc nhị viên ngoại đưa mắt liếc nhìn Trần Gia Lâm một cái, lão cũng không thềm hỏi han lai lịch của hắn, gào hét nói:

- Tiểu Bửu không hề chi chứ?

Không một ai trả lời hết, họ biết trả lời thế nào đây?

Hình như Chúc nhị viên ngoại đã cảm thấy tình hình không ổn, lập tức tiến tới một bước, đẩy Tổng quản Bảo Sĩ Đình ra một bên, giơ tay ăm xắc chết thẳng con lên, trở mắt nhìn kỹ, tức thì mặt mày đại biến sắc, toàn thân cứ run lấy bầy không ngừng, suýt nữa hai nhãn cầu đã lòi ra luôn.

Tức thì bầu không khí ở hiện trường trở nên ngột ngạt khó thở vô cùng.

Thình lình...

Chúc nhị viên ngoại buông tiếng cười như điên cuồng.

Tiếng cười này chẳng khác gì như tiếng gào khóc của quỷ dữ nơi địa ngục, khiến người nghe phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình cả kinh nói giọng hốt hải:

- Thừa chủ nhân, người bị sao thế?

Tiếng cười điên cuồng thảm tuyệt vẫn chưa dứt, quả thực Trần Gia Lâm không còn chịu nổi nữa, hắn muốn rời khỏi đây ngay. Hắn mới bước chân vào chôn giang hồ thì đã chứng kiến cảnh tượng thảm tuyệt tàn bạo này rồi.

Chẳng lẽ giang hồ là như vậy sao?

Chẳng trách gì sư phụ và Châu lão gia bằng lòng chết già nơi xóm cá què mùa như thế.

Chúc nhị viên ngoại vừa cười như điên như khùng vừa đưa tay kéo xác chết đã lạnh cứng của nhị phu nhân.

Đánh bạch một cái, xác chết của nhị phu nhân té nằm trên đất luôn, thế nhưng nàng ta vẫn ở thế ngồi lạnh cứng, hai chân vẫn không sao duỗi thẳng được hết.

Còn tay kia của Chúc nhị viên ngoại vẫn ôm chặt xác chết thẳng bé, cười ha hả nói:

- Mẹ thẳng cu oi, chớ làm hải nhi sợ hãi. Nào, chúng ta hãy vào nhà thôi.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình nói giọng run run rằng:

- Thừa chủ nhân, người vào trong nghỉ ngơi giây lát cho khỏe.

Nói xong, lão đưa tay đỡ Chúc nhị viên ngoại ngay.

Chúc nhị viên ngoại bỗng ngưng cười, trợn mắt giận dữ nhìn Tổng quản Bảo Sĩ Đình la hét nói:

- Người là ai thế? Không được đụng đến tiểu tử bửu bối của ta.

Tổng quản Bảo Sĩ Đình giật mình lui ra phía sau ba bước liền, hốt hải nói:

- Gia đình tan nát và chết người, nên lão đã điên rồi!

Trần Gia Lâm không chịu nổi nữa, hắn quyết phải rời khỏi đây mới được, hắn từng chạm nỗi khổ vợ bỏ con lia, nay chạm cảnh tượng thảm tuyệt bảo hắn chẳng đau lòng sao được, hình như hắn cũng phải phát điên lên.

Một gia đình đang sống đầm ấm, bỗng chốc có người tử vong, có người điên, thiên hạ này còn sự kiện nào thê thảm hơn nữa chẳng?

Trần Gia Lâm vừa suy nghĩ, vừa quay đầu bỏ chạy ngay.

Sau khi rời khỏi Chúc phủ, hắn thở phào một cái thật mạnh, ngoái cổ nhìn ra sau, bất giác động lòng thương hại cho số phận của Chúc nhị viên ngoại.

oOo

Trần Gia Lâm bước vào tiểu khách sạn, sau đó đi vào phòng của mình, thay y áo nằm nghỉ trên giường, một màn thảm kịch tại Chúc phủ vẫn còn hiện ở trước mắt hắn.

Chẳng biết rốt cuộc những sự cố như thế này ở chôn giang hồ còn bao nhiêu nữa đây?

Những hình ảnh Hồng Hoa sứ giả, Mẫu Đơn lệnh, xác chết thẳng bé, thiếu phụ yêu kiều tự tử, và Chúc nhị viên ngoại nổi cơn điên lần lượt hiện ra trước mắt hắn.

oOo

Cũng đồng thời vào lúc này, ở bên kia bờ hồ có một bóng người nhỏ nhắn đang từ từ đi về hướng một căn nhà nhỏ.

Chẳng mấy chốc, bóng người này đã đến sau hè căn nhà, đối phương mắt nhìn qua cửa sổ, nhưng cửa sổ đã đóng kín lại, nên đối phương chẳng thấy gì hết, thế rồi y lại rón rén bước ra cửa trước.

Cửa trước cũng đã khóa lại, trong nhà chẳng có đèn đuốc gì cả.

Bóng người nhỏ nhắn nọ tựa lưng vào cửa nhà một cách yếu ớt, mấp máy đôi môi, lẩm bẩm nói:

- Hai phụ tử chàng đi đâu?

Người này không ai xa lạ, mà chính là Đào Ngọc Phụng đã bỏ chồng con ra đi mấy hôm nay, nàng lại quay trở về, nàng không đành lòng rời khỏi chồng con, nên đã tìm trở về đây lần nữa. Nhưng khi nàng quay trở về thì tất cả nơi đây đã thay đổi hết.

Tâm trạng của nàng bây giờ rất mâu thuẫn, nàng nghĩ rằng như thế cũng được. Trong những chuỗi ngày còn lại của mình để cung phụng người cha đui mù hai mắt, coi như là báo đền ơn dưỡng dục trong muôn một.

Thế nhưng nàng lại mong rằng hai phụ tử chàng xuất hiện ngay bây giờ, cho dù chỉ sống thêm vài tháng cũng được, có chết cũng phải chết ở ngôi nhà nhiều kỷ niệm này.

Bốn bề tịch lặng như tờ, từng cơn gió ở miền hoang dã thổi tới khiến nàng cảm thấy lạnh run.

Nàng không còn khóc nữa, vì nước mắt đã khô cạn từ lâu rồi.

Một hồi thật lâu, nàng đứng thẳng người lên, nhủ thầm "Xem như xong hết, không còn trông thấy phụ tử chàng nữa, hãy rời khỏi nơi này cho rồi!"

Thế rồi Đào Ngọc Phương cất bước di động một cách nặng nề, dần dần biến mất trong bóng tối luôn.

oOo

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn ngọn đèn dầu ngẩn người ra tại đó.

Hắn giận dữ trong nhất thời muốn xuất giang hồ dương danh diễn võ để tìm kiếm Đào Ngọc Phương thanh toán nợ nần. Bây giờ hắn đã trông thấy giang hồ phức tạp, quỷ quyệt, gian dối, thù sát đồ máu như thế, hắn có chút không thích ứng với sinh nhai này rồi.

Trần Gia Lâm lại liên tưởng đến tiểu Ngọc Lâm đang ký đường tại nhà Châu lão gia, tội nghiệp thằng nhỏ như vậy đã bị mất tình thương của phụ mẫu, chẳng biết bây giờ nó ngủ rồi chưa? Hay là đang khóc la đòi bố mẹ đây?

Đêm đã khuya lắm rồi, hắn chẳng buồn ngủ chút nào, hắn đang suy nghĩ hành trình từ đây về sau...

Thình lình ngay lúc hắn suy nghĩ vớ vẩn...

Trên cửa sổ bỗng nghe có tiếng gõ nhẹ, Trần Gia Lâm bất giác giật bắn người lên, đêm khuya canh vắng như vậy, ai đã tìm mình đây?

- Ai thế?

- Ta!

Đối phương trả lời ngắn gọn hết sức, hình như là một nữ nhân.

Trần Gia Lâm ngẩn người trong giây lát, đêm khuya canh vắng như thế, sao lại có nữ nhân tìm mình ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác buột miệng hỏi:

- Có phải danh tự của cô nương kêu là ta chăng?

Nữ nhân bên ngoài kêu hừ một tiếng, nói:

- Chứ ta đương nhiên muốn nói là ta đây, chứ không phải là người khác, nếu bằng hữu cho đó là danh tự của ta cũng được thôi.

Nghe giọng nói đối phương, hắn biết nữ nhân này lanh lợi vô cùng.

Trần Gia Lâm sực hồi tưởng trước kia hắn vào nghỉ tại điểm này cũng từng bị một cô gái hát dạo làm phiền một lần, hắn thoát vừa suy nghĩ đến đây, mặt mày nóng bừng lên, đáp:

- Vậy thì xin lỗi, mời cô nương đến tìm người khách khác!

- Ủa, bằng hữu nói thế có nghĩa là sao?

- Chẳng có sao hết. Ta phải ngủ bây giờ!

- Bằng hữu tên là Ngư Lang, có đúng vậy không?

- Đúng thế...

- Nếu ta nói rằng có người chuẩn bị giết ngươi, thì ngươi tính sao đây?

Trần Gia Lâm nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói:

- Ai định giết ta vậy?

Nữ nhân bên ngoài nói:

- Mở cửa thì ta nói cho người nghe, bằng không miễn bàn.

Trần Gia Lâm cau mày suy nghĩ, nếu quả thực đối phương là một cô gái phong trần, cố tình đặt chuyện đánh lừa mình mở cửa phòng. Sau khi y vào phòng ắt phải lắm phiền phức không sai, có người nào muốn giết mình đâu, hơn nữa mình cũng chưa gây thù kết oán với một ai cả, cứ lặng thinh không đếm xỉa y cho rồi.

Thế nhưng hần suy nghĩ kỹ lại, thoáng cảm thấy không ổn, vì đối phương đã nói lên hai chữ Ngự Lang ngoại hiệu của mình.

Chi bằng cứ tin lời nói của đối phương, nếu tình hình chẳng phải như vậy thì tính sau.

Hần suy nghĩ đến đây, lập tức mở cửa ra ngay.

Cánh cửa vừa được mở toang ra, tức thì có một mùi thơm phấn son xông vào phòng ngay. Kế đó hần trông thấy một mỹ nhân xuất hiện trước mặt, nhìn qua cách ăn mặc và khí chất của đối phương, biết y không phải là hạng gái hạ tam lưu.

Tức thì Trần Gia Lâm lúng túng cả tay chân, mặt mày nóng bừng nói:

- Mời cô nương ngồi!

Nói xong, hần tiện tay đóng cửa phòng lại.

Thiếu nữ nọ chẳng khách sáo chút nào liền ngồi trên cạnh giường, Trần Gia Lâm gượng cười ngồi trên chiếc ghế ở gần cửa sổ.

Thiếu nữ này rất xinh đẹp, đồng thời cũng rất hấp dẫn.

Hần sực nghĩ tới Đào Ngọc Phụng, tức thì sắc đẹp của thiếu nữ này tối mờ ngay, đồng thời mặt mày hần cũng trở nên buồn bã.

Thiếu nữ nọ trông thấy thần sắc hần, cau mày hỏi:

- Người có tâm sự gì chăng?

Trần Gia Lâm bắt giắc giật bắn người lên. Quả thực cặp mắt của đối phương lợi hại gớm, y vừa đưa mắt nhìn qua một cái đã thấy được mình có tâm sự. Đương nhiên hần không thể nào nói tâm sự mình ra, hần không trả lời mà còn hỏi ngược lại:

- Cô nương đêm khuya quang lâm có điều chi chỉ giáo chăng?

Thiếu nữ cười một tiếng thật tươi, nói:

- Người không định hỏi ta là ai nữa hay sao?

Trần Gia Lâm nghe đối phương nói thế, bắt giắc ngăn người trong giây lát, sau đó nói:

- Vậy thì tại hạ xin thỉnh giáo phượng danh của cô nương.

- Ta là Vũ Diễm Hoa!

Đối phương lại trả lời ngắn gọn như lúc nãy. Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng nói:

- Bây giờ tại hạ có thể thỉnh giáo mục đích của cô nương đến đây để làm gì được rồi chưa?

- Đương nhiên!

- Lúc này cô nương bảo rằng có người chuẩn bị sát hại ta?

- Đúng thế!

- Đối phương là nhân vật thế nào?

- Không biết, nhưng quyết không phải là nhân vật tầm thường.

Trần Gia Lâm nghe nói thế, lấy làm thắc mắc khó hiểu vô cùng, cô ta đến đây báo tin nhưng lại không biết đối phương là ai, thế thì lời nói của y há chẳng mâu thuẫn lắm sao?

Vũ Diễm Hoa đã biết hần đang suy nghĩ thế nào, cô ta cau đôi mày liễu, nói:

- Người cho rằng ta nói lời bông quơ chăng?

Trần Gia Lân áp ứng nói:

- Thế nhưng cô nương lại chẳng biết đối phương là ai...

Vũ Diễm Hoa ngắt lời hắn, nói:

- Ta chỉ nghe lỏm được lời nói của họ, không trông thấy mặt đối phương, đương nhiên không biết là ai rồi.

Trần Gia Lân trầm tư giây lát, nói:

- Tại hạ chưa từng kết oán với ai bao giờ. Chẳng biết người nào lại muốn giết tại hạ như vậy?

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Điều này khó nói lắm, dù gì ta cũng đã cảnh cáo người hay rồi, tự người cẩn thận đi.

Trông thần tình đối phương chẳng nói đùa chút nào hết.

Trần Gia Lân vẫn còn hồ nghi, nói:

- Tại sao cô nương lại cảnh giác với tại hạ như vậy?

- Điều này ư?... Sau này người sẽ sáng tỏ!

- Tại sao cô nương lại biết tại hạ kêu là Ngư Lang, đồng thời lại biết tại hạ nghỉ trong tiểu khách sạn này như vậy?

- Ta cũng nghe nói mà thôi, tin hay không tùy nơi người.

- Cô nương... lại thần bí như thế sao?

Vũ Diễm Hoa cười một tiếng thật tươi, nói:

- Ta chẳng thần bí chút nào cả, người có cảm giác thế thôi. Ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi, xin cáo từ vậy!

Dứt lời, cô ta ngồi dậy, tự động đẩy cửa phòng ra, thấp thoáng một cái mất dạng luôn.

Trần Gia Lân ngăn người ra tại chỗ ngay.

Quả thực thiếu nữ này thần bí hết sức, không mời mà đến, lại từ biệt một cách nhanh chóng, hai bên chẳng hề quen biết, tại sao cô ta lại chịu khó ghé đến đây cảnh giác mình ư?

Lúc này mình cứ cho rằng cô ta đến đây với ý đồ gì đó, nhưng cô ta lại đi mất.

Điều này khó hiểu vô cùng!

Quả thực đây là một nghi vấn khó giải!

oOo

Trời nắng chang chang, nắng đến độ mặt lộ bốc khói.

Những người bộ hành cứ đưa tay lau mồ hôi không ngừng, kỳ mã thì cứ sùi bọt mép luôn, đại địa trở thành một lò lửa lớn. Trên đoạn đường này chẳng có một bóng cây cỏ con nào để đứng lại nghỉ mát được hết, những đám cỏ hoang mọc lẫn lộn với những bụi cây thấp lùn chỉ đủ để cho loài thú nghỉ mát mà thôi.

Thỉnh thoảng có một vài con gió thổi tới, thế nhưng ngọn gió này cũng nóng hừng hực, thổi vào mình càng thấy khó chịu hơn.

Trần Gia Lân đầu đội nón rộng vành, cũng đang bước đi trên con lộ nóng bức này, hắn không có nơi chốn đến, cứ thế đi lang thang, đi tìm Đào Ngọc Phương đã bỏ rơi hai phụ tử hắn trong mấy hôm nay.

Hắn đang bước đi trên đường lộ, bỗng thấy trước mặt, lẽ đường có một cây thuộc giống cây ít lá, hình như có một bóng người lác lác treo thòng dưới cây. Hắn bất giác giật bắn người lên, lập tức phi thân chạy sang bên đó trở mắt nhìn kỹ, mới hay một người thắt cổ trên cây.

Người thắt cổ treo thòng dưới cây trạc tuổi năm mươi, nhìn cách ăn mặc là một nhà học chữ.

Trần Gia Lân nhảy vọt tới trước, đưa tay sờ vào ngực đối phương, thấy tim ông lão còn nóng, chứng tỏ rằng lão mới thắt cổ trên cây chẳng bao lâu. Hắn suy nghĩ trong giây lát, liền đưa một tay đỡ lấy hạ bán thân của ông lão, tay kia thì rút kiếm chặt đứt dây thừng, sau đó tra kiếm vào bao, đưa cả hai tay

Ấm ông lão lên, đảo mắt liếc nhìn chung quanh, không thấy nơi nào có bóng mát cả, cực chẳng đã hắn lại phải ôm ông lão đến gần một bụi cây lùn thấp, đặt ông lão nằm thẳng xuống, sau đó gỡ dây thắt cổ ông lão ra.

Người có võ công như hắn muốn cứu chữa một người sinh cơ chưa tận thì chẳng khó khăn chút nào.

Hắn đưa tay điểm vài nơi huyệt đạo của đối phương, tức thì ông lão hô hấp lại ngay, chỉ trong chốc lát thì lão mở mắt luôn.

- Ta chết rồi chẳng?

Trần Gia Lâm thờ phào một cái nhè nhồm nói:

- Không, thừa lão bá, lão chưa chết, lão đã sống trở lại rồi.

- Ta chưa chết sao?

Ông lão trở mình ngồi dậy, trợn mắt nhìn Trần Gia Lâm nói:

- Thời buổi này sống thực vất vả, mà chết cũng khó khăn, nguoi nhúng tay can thiệp vào việc chết của ta làm gì?

Trần Gia Lâm dờ khóc dờ cười, nói:

- Thừa lão bá, kẻ này không thể trông thấy tử nạn mà lại chẳng ra tay cứu người.

Ông lão trợn ngược đôi nguoi đỏ ngầu, căm phẫn nói:

- Tiểu tử, nguoi cho rằng lão phu chết một lần chưa đủ, định bảo già này thọ khổ thêm một lần nữa ư?

Trần Gia Lâm thông cảm lão là một người tự tử, tâm trạng lão không được tốt lắm, nên hắn chẳng buồn phiền chút nào, ngược lại hắn liền nói giọng ôn hòa với lão:

- Thừa lão bá, chẳng lẽ lão bá không nghe thấy nguoi ta thường nói rằng con kiến vẫn còn ham sống ư? Tại sao lão phải tự tử như vậy?

- Điều này có cần tiểu tử nguoi dạy dỗ ta đâu, đương nhiên không thể sống tiếp nên ta mới tìm cái chết.

- Lão bá có thể phụng cáo nguyên nhân tại sao không?

- Miễn vậy, đường ai nấy đi, nguoi chớ can thiệp vào sự việc ta nữa, à! Khó thật, phải làm lại từ đầu lần nữa...

- Nay lão bá chớ vội, lão cứ nói nguyên nhân cho kẻ này nghe, biết đâu văn bối giúp sức được cũng nên.

Ông lão đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm một cái, lắc đầu cố chấp, nói:

- Thôi, cứ để ta chết cho rồi, nguoi không tài nào giải quyết đâu.

Trần Gia Lâm nhẩn nại, nói:

- Thừa lão bá, biết đâu văn bối giải quyết được...

Hình như ông lão nói một cách miễn cưỡng rằng:

- Thôi được, để lão nói cho nguoi nghe, bằng không nguoi cứ theo quấy rầy ta mãi. Nhà lão phu ở phía trước cách đây độ khoảng mười dặm đường, hành nghề dạy học. Lão phu có đứa con gái năm nay được mười tám tuổi, mặt mày cũng khá xinh đẹp, cuối năm nay sẽ quá môn làm con dâu của Huỳnh đại hộ gia, những chuỗi ngày còn lại của lão phu chỉ trông vào đứa con gái này. Cách đây hai hôm, lão phu rảnh rỗi dẫn y về quê tổ tại thành Nhiêu Châu để tảo mộ cho mẹ y, không ngờ đi tới đây gặp phải một bọn cường đồ bắt y lẫn cả xe ngựa mang đi mất. Một thiếu nữ khuê các lọt vào tay bọn ác đồ còn gì để nói nữa... nguoi bảo lão phu không tự tử chết đi cho rồi, chứ lưu mạng già này để làm gì nữa chứ?

Trần Gia Lâm ngửa khí lộ ra ngoài, nói:

- Thừa lão bá, đây là chuyện nhỏ thôi...

Ông lão trợn to hai mắt nói:

- Nguoi còn bảo rằng chuyện nhỏ, chẳng lẽ vị tiểu ca là vị hiệp khách gì đó...

Trần Gia Lâm không muốn giải thích nhiều, khẽ cười một tiếng, hỏi ngay:

- Bọn ấy chạy về hướng nào, và đi được bao lâu rồi?

- Họ mới đi đây thôi, đồng thời khoảng thời gian lão phu thất cổ tự tử.

Lão vừa nói vừa đưa tay chỉ về hướng đằng trước, nói:

- Họ chạy về hướng đó đấy!

- Chỗ đó là nơi nào vậy?

- Hình như nơi đó có một ngôi cổ miếu!

- Được, lão bá cứ ở lại đây chờ đợi, văn bối đến đó xem thử sao?...

- Nay tiểu ca, lão phu cần ngươi một việc...

- Việc gì thế?

- Xin ngươi dẫn cả lão phu đi luôn, nếu con gái lão có mệnh hệ gì, hai phụ tử phải chết chung một nơi.

Lão vừa nói vừa lấy tay chống dưới đất đứng phắt dậy luôn, thân người loạng choạng đảo vòng lại té ngồi xuống đất nữa, lão cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Hai chân lão mềm nhũn, lão phu bò đi cũng được!

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng, nói:

- Khí trời nóng bức như vậy, nếu đợi lão bá bò đến đó thì đối phương đã đi đâu mất biệt rồi. Thôi được, để văn bối công lão bá đi cũng được.

Ông lão ngáp ngừng nói:

- Như thế sao được?

- Không hề chi, bây giờ cũng không còn cách gì khác hơn nữa, hãy lên nào, văn bối tự tin rằng cẳng chân còn mạnh lắm.

Dứt lời, hần cúi người xuống ngay, ông lão không nói gì nữa, lập tức bám vào lưng hần, đồng thời đưa hai tay choàng qua cổ hần luôn.

Thế rồi Trần Gia Lâm lập tức thi triển thân pháp chạy như gió.

Chỉ trong chốc lát, hần đã chạy tới bìa rừng, quả thực nơi đây có một ngôi cổ miếu.

Hần chưa vào rừng, đã cảm thấy mát mẻ dễ chịu rồi.

Đi tới trước cổ miếu, Trần Gia Lâm nói:

- Thưa lão bá, nếu không gặp ai hết, văn bối đành phải chạy một mình để rượt theo.

Hần chưa nói hết lời, một phụ nhân ăn mặc lòe loẹt bỗng xuất hiện trước cửa miếu, phấn son nồng nặc, mặt mày xấu xí, hai lỗ mũi hướng lên trên, cái mồm to đến nỗi có thể thọc một nắm tay trẻ nhỏ vào.

Phụ nhân ăn mặc lòe loẹt cười toe toét một tiếng, nói:

- Lão bát tử, ngươi mới về tới ư?

Ông lão kêu một tiếng nói:

- Bẩm cáo chủ nhân, lão bộc đã mang hần đến!

Trần Gia Lâm bỗng cảm thấy tình hình không ổn, hần còn đang suy nghĩ, ông lão đã siết chặt hai tay vào nhau, tức thì kẹp chặt cổ họng của hần, phụ nhân mặc áo lòe loẹt lượn mình lướt đi, đưa chỉ điểm tới lia lịa.

Tức thì Trần Gia Lâm trúng chỉ té ngã ra đất luôn.

Hần biết rằng mình đã trúng độc kế của đối phương rồi, thế nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Lời cảnh cáo của thiếu nữ thần bí đã thành sự thật, hần không ngờ lại xảy ra sớm như thế.

Trần Gia Lâm giận đến nỗi mồm mũi phun ra khói lửa, mình mới xuất đạo đã có người ám hại mình ngay, đây là điều mà hần không thể nào ngờ được, chủ nhân mà đối phương vừa gọi là ai thế? Y có thù hần gì với mình ư?

Ông lão giơ tay xách bổng Trần Gia Lân lên, theo sau phụ nhân ăn mặc lòe loẹt chạy vào trong miếu luôn.

Chẳng mấy chốc, họ vào tới đại điện, trong điện đường trống rỗng chẳng thấy ai hết.

Đánh bạch một cái, Trần Gia Lân bị ném xuống đất luôn.

Ông lão hướng về phía thần tượng cúi đầu hành lễ, rồi cất giọng cung kính nói:

- Bẩm cáo chủ nhân, lão nô đã y lệnh mang người về đây rồi!

Từ phía sau thần tượng có một âm thanh vang lên, nói:

- Hừ, khá lắm, chẳng gặp phiền phức gì chứ?

Ông lão cười đắc ý một tiếng, nói:

- Thưa chủ nhân, hình như tiểu tử này mới xuất đạo, nên chẳng phí sức chút nào hết.

- Người đã điều tra lai lịch hắn chưa?

- Thế thì chưa!

Trần Gia Lân muốn phát điên lên, nhưng hắn không làm sao mở miệng được cả.

Hắn không biết tại sao đối phương lại hạ thủ với mình như vậy.

Người thốt ra tiếng nói không thấy hiện thân là ai vậy?

Mục đích của đối phương bắt mình về đây làm gì?

Hắn âm thầm vận khởi sư môn tâm pháp, định tự giải những huyết đạo bị phong tỏa.

Phụ nhân mặc áo lòe loẹt cất giọng quái gở, nói:

- Thưa chủ nhân, chiếu theo thường lệ, xử trí với hắn chẳng?

Âm thanh thần bí nọ vang tới, nói:

- Khoan đã, đây là đại giao dịch, không thể làm câu thả được, người lập tức thông báo chủ mua, bảo đối phương giao tiền kiểm hàng ngay.

- Vâng!

Phụ nhân mặc áo lòe loẹt cất bước đi ra khỏi điện luôn.

Bấy giờ Trần Gia Lân không dám suy nghĩ gì hết, hắn cứ chuyên chú lo giải huyết, đây là cách duy nhất tự cứu của hắn.

Tức thì nội điện lại yên lặng ngay, ông lão đứng ở một bên cửa điện, thỉnh thoảng ngoái cổ nhìn Trần Gia Lân một cái.

Khoảng mười phút đồng hồ sau, Trần Gia Lân đã giải được hai huyết, chỉ cần giải thêm một huyết nữa thì hắn có thể tự do hành động, hắn cứ mong rằng đối phương chớ phát hiện điều này thì hay biết mấy.

Thình lình ngay lúc này...

Âm thanh thần bí nọ la lớn, nói:

- Hãy chú ý, tiểu tử nọ đang tự giải huyết đạo kìa!

Ông lão nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, lập tức lượn mình lướt tới cạnh Trần Gia Lân, cười hắc một tiếng, nói:

- Này tiểu tử, quả thực người cũng khá đấy!

Nói xong, gã lập tức phóng chỉ điểm vào người Trần Gia Lân vài cái liên.

Trần Gia Lân kêu thảm một tiếng phen này nguy to rồi.

Tức thì hắn không còn chút sức lực vùng vẫy luôn. Quả thật nỗi hận trong lòng hắn không có bút mực nào tả nổi hết. Hắn còn nhớ khi sư phụ tại thế còn nhắc nhở rằng nhân tâm giang hồ cực kỳ hung hiểm, bây giờ hắn đã được chứng nghiệm rồi, thế nhưng cũng muộn màng rồi, quả thực hắn chết như vậy không đáng chút nào hết.

Phụ nhân mặc áo lều loẹt lại quay trở về điện đường.

Âm thanh thần bí nọ nói:

- Thế nào?

Phụ nhân mặc áo lều loẹt gật đầu đáp:

- Không sai, chính là hấn, đồng thời chủ mua yêu cầu cả binh khí của hấn!

- Không được, thế thì trái với nguyên tắc của chúng ta, chúng ta không thể nào lưu lại bất cứ dấu vết gì hết, động thủ ngay bây giờ đi!

Lúc bấy giờ Trần Gia Lâm không còn may mắn cơ hội để nổi giận nữa, tức thì ám ảnh tử vong đã trùm vào đầu hấn ngay, điều duy nhất hấn đang suy nghĩ chính là ái tử mới tròn một tuổi và Đào Ngọc Phương vừa bỏ đi, thế nhưng dù có suy nghĩ cũng vô ích thôi.

Sau khi sinh mạng kết thúc thì tất cả cũng theo đó chấm dứt luôn.

Sắp chết đến nơi mà hấn vẫn chưa biết lý do tại sao họ phải giết hấn?

Ông lão và phụ nhân mặc áo lều loẹt bước gần Trần Gia Lâm, ông lão cười hí hí nói:

- Đây tiểu ca, chết sớm thì siêu thoát sớm, niệm tình người có lòng hảo tâm đã cứu sống lão phu một mạng nên già này sẽ cho người chết sung sướng một chút, cách chết này sạch sẽ gọn gàng, không cần phải lo việc mai tang gì cả, hóa thành nước đậm, sau đó khô lại thì xong ngay.

Ồ! Cách giết người tàn bạo gớm, thế nhưng ông lão nói có vẻ nhẹ nhàng hết sức.

Trần Gia Lâm trợn to hai mắt, xem đối phương sẽ hạ thủ với mình bằng cách nào đây.

Phụ nhân mặc áo lều loẹt thò tay vào túi áo lấy một cái lọ nhỏ ra, khẽ tay mở nắp lọ...

Trần Gia Lâm tự cho rằng không còn sống được nữa, kỳ tích không bao giờ xảy đến với hấn đâu, đồng thời hấn cũng chẳng nuôi một niềm hy vọng còn con nào cả.

Thình lình ngay lúc này...

Âm thanh thần bí nọ bỗng lên tiếng nói:

- Các người khoan hạ thủ vội, có người đến kìa!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mua Bán Mạng Người

Ông lão và phụ nhân mặc áo lều loẹt nghe nói thế, cả hai song song quay người nhìn hướng điện môn.

Trần Gia Lâm trong cảnh tuyệt vọng, liền nảy sinh một niềm sinh cơ ngay.

Chẳng biết người nào đã đến đây?

Đối phương ngẫu nhiên đến đây, hay là có mục đích mới đến đây ư?

Trần Gia Lâm không có thân thuộc và cũng chẳng có bằng hữu, thế thì có ai đến cứu hấn đâu? Huống hồ cũng chẳng có ai biết mình đang thọ nạn tại nơi đây cả.

Một nữ nhân điểm lệ vô cùng đã xuất hiện ngoài cửa đại điện, đối phương đưa mắt nhìn vào trong điện một vòng, sau đó cất giọng thanh thoát nói:

- Chao ôi! Ta lại tưởng ai đó, té ra là nhị vị Điều Khách và Hỷ Nương đang ở tại đây, có phải lại tiếp được một món hàng mua bán nào lớn lắm nữa chăng?

Âm thanh thật êm tai và dễ chịu.

Không cần phải nói cũng biết Diếu Khách và Hỷ Nương là tôn hiệu của ông lão và phụ nhân mặc áo lều lợt rồi.

Trần Gia Lâm bỗng nghe thấy tiếng nói bất giác cả mừng, vì hắn đã nhận ra giọng nói này chính là của nữ nhân tên Vũ Diễm Hoa đã đến khách điểm cảnh cáo mình tối hôm qua kia mà.

Quả thực đây chẳng khác nào như một kẻ đang chết chìm dưới nước bỗng nhiên vớ được một sợi dây cứu mạng vậy.

Diếu Khách đưa mắt nhìn Vũ Diễm Hoa một cái, cười nói:

- Nương tử xem y có đẹp không, y lại quen biết hai phu phụ ta...

Hỷ Nương tròn ngược đôi ngươi, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, căm phẫn nhìn Diếu Khách nói giọng quái dị rằng:

- Đây lão bắt tử, y đẹp, lão nương xấu có phải vậy không? Hãy coi chừng lão nương lột da ngươi...

Diếu Khách mặt mày nhăn nhó nói:

- Đây nương tử đại nhân, ngươi chớ hiểu lầm, ta chỉ nói thế thôi, có khi nào dám suy nghĩ vớ vẩn gì đâu, có nương tử rồi bất cứ mỹ nữ nào ở chốn thiên hạ này ta cũng chẳng xem vào đâu cả.

Hỷ Nương bĩu môi bảo:

- Chớ nịnh hót ta nữa, thách ngươi dám làm vậy nào! Mụ vừa nói vừa đưa mắt nhìn Vũ Diễm Hoa, hỏi:

- Đây tiểu muội tử, ngươi đến ngôi miếu này làm gì thế? Có hẹn với tình nhân chăng? Vũ Diễm Hoa làm ra vẻ thản nhiên, cười một tiếng thật tươi, nói:

- Hỷ Nương, người nói chẳng sai chút nào, chàng đã đến đây trước ta...

Cô ta vừa nói vừa bước vào trong điện, phóng mắt nhìn tới trước, thất kinh nói:

- Ô! Chính chàng đây mà! Hai ông bà đã làm gì chàng rồi? Miệng thì nói, chân thì bước về hướng Trần Gia Lâm.

Diếu Khách cất giọng lạnh lùng nói:

- Khoan đã! Ngươi báo cáo lai lịch xem nào! Vũ Diễm Hoa dừng bước lại, cười khẩy nói:

- Miễn vậy, còn báo cáo lai lịch làm gì nữa, lúc này tôn phu nhân gọi ta là tiểu muội tử, thì ngươi cứ cho ta là tiểu muội tử đi!

Hỷ Nương tròn ngược hai mắt lên, nói:

- Chớ giả mù sa mưa nữa, ngươi đến đây có mục đích chứ gì? Vũ Diễm Hoa kêu ồ lên một tiếng, nói:

- Ngươi lại nói đúng rồi!

- Vậy thì ngươi vì hấn mà đến đây ư?

- Đúng thế! Chẳng lẽ nơi đây còn ai nữa nào?

- Ngươi có biết hấn là ai không?

- Ngươi Lang chứ còn ai! Chính ta đã tìm chàng, ngươi hỏi như thế có phải là bằng thừa không?

- Ngươi ngại hấn phải đến âm phủ một mình thì cô đơn, cho nên mới đuổi đến đây để được chết chung với hấn chứ gì?

- Ô! Hỷ Nương, ngươi thông minh thật, lại nói đúng lần nữa! Hỷ Nương lạnh lùng nói:

- Ngươi chuẩn bị đi chung với hấn bằng cách nào? Tự mình lên đường, hay là... Vũ Diễm Hoa cười khẩy một tiếng, nói giọng thản nhiên rằng:

- Chớ nói lời khó nghe như thế làm gì, ta có muốn chết bao giờ đâu, ngươi thử suy nghĩ kỹ lại xem, bọn già lão vẫn còn luyện tiếu thế giới đẹp thế này, hưởng chỉ ngày tháng của bọn thanh niên trẻ tuổi còn dài, ta phải lưu lại hưởng thụ thêm một phen nữa chứ!

Hỷ Nương chớp nháy đôi mắt một cái, nói:

- Tiểu muội tử, những hạng người có miệng lưỡi lạnh lợi như ngươi rất hiếm thấy ở chốn giang hồ này. Nếu ngươi không muốn chết tại sao lại hấp tấp bước vào Đài Vọng Hương làm gì?

Vũ Diễm Hoa cười khẩy, nói:

- Nếu chẳng nhờ người dẫn đường, quả thực ta không thể nào tìm gặp hấn rồi, ta cảm ơn người trước vậy.

Té ra nàng theo dõi Hỷ Nương đến đây. Điều Khách cau mày nói:

- Này nương tử cung yêu của ta, phen này người mệt rồi, đã sợ ý đến thế, bị đối phương theo dõi mà chẳng hay biết chút nào cả, chủ nhân phải nổi cơn thịnh nộ không sai cho mà coi!

Hỷ Nương mặt hơi biến sắc, hốt hải đưa mắt nhìn về hướng thần tượng một cái, sau đó quay trở lại nói với Vũ Diễm Hoa rằng:

- Này tiểu muội tử, người không tự mình thượng lộ thì lão nương đành phải động thủ thôi.

Nói xong, hai mắt tia ra hai luồng sát khí kinh người, đồng thời lượn mình lướt tới, xòe năm ngón tay bầu vào người Vũ Diễm Hoa nhanh như chớp.

Quả thực thảo này thần tốc lợi hại vô cùng.

Vũ Diễm Hoa vẫn mặt mày tươi cười, giờ ngọc chuông vẽ một vòng tròn ở trước mặt. Động tác nhẹ nhàng trông chẳng có gì là lạ lùng cả.

Hỷ Nương lập tức rút bàn tay lại, thất kinh nói:

- Nhất Nguyên Hóa Thái Cực, người là...

Vũ Diễm Hoa giờ ngón trở ra dấu bảo đối phương không được nói tiếp, khẽ gật đầu một cái, nói:

- Người biết như thế đủ rồi, không cần phải nói ra làm gì!

Hai bên đối thoại, Trần Gia Lâm nghe hết cả, hấn nhủ thầm trong bụng: "Thế là lai lịch của Vũ Diễm Hoa này không tầm thường rồi".

Ngay lúc này âm thanh thần bí nọ từ phía sau thần tượng lại từ từ vang tới, nói:

- Cô nương là người của phía Âm Sơn, vậy chúng ta hãy giải quyết việc này cho hợp lý cũng được!

Vũ Diễm Hoa quay sang hướng thần tượng, chấp tay xá một xá, nói:

- Không ngờ chuông quý cũng có mặt tại đây, tiểu nữ thất lễ thực!

Cái tên chuông quý không giống ngoại hiệu của người võ lâm chút nào, rút cuộc đối phương là nhân vật thế nào đây?

Người thần bí nọ lên tiếng nói:

- Cô nương vâng lệnh đến đây ư?

- Nói thế cũng được!

- Ngươi Lang này là người của quý phái sao?

- Điều này khó nói lắm!

- Cô nương nói thế nghĩa là sao?

- Xin lượng thứ tiểu nữ không tiện phụng cáo điều này.

- Cô nương cứ thẳng thắn nói mục đích đến đây để làm gì đi.

- Tiểu nữ mong rằng chuông quý niệm tình buông bỏ vụ mua bán này. Hiện trường trầm tĩnh giây lát, sau đó người thần bí lại nói tiếp:

- Này cô nương, đôi bên chúng ta luôn luôn nước sông chẳng đục chạm nước giếng... Vũ Diễm Hoa ngắt lời đối phương, nói:

- Đúng thế, nhưng bắt đắc dĩ mới xin chuông quý phá lệ một lần này cho.

- Này cô nương, lão phu làm ăn chưa bao giờ rút lại hợp đồng, vụ mua bán lần này quyết phải tiếp tục, nếu buông tha thì xem như dẹp băng nghi việc rồi còn gì nữa!

Vũ Diễm Hoa đưa mắt quét nhìn Trần Gia Lâm một cái, nói:

- Thừa chuông quý, bây giờ thế này có được không, giá cả là bao nhiêu? Gia chủ nhân sẽ trả đủ đảng hoàng.

Phía sau thần tượng liền nổi lên một tràng cười ha hả, nói:

- Đây cô nương, lão phu không đến nỗi nhỏ mọn như vậy, đây không phải là vấn đề giá cả, mà quan trọng là quy luật mua bán, lão phu luôn luôn không hề đánh lừa, dù người lớn hay là trẻ nhỏ bao giờ cả, không khi nào có vấn đề phá lệ thất hứa với khách đặt hàng hết.

Vũ Diễm Hoa cau mày nói:

- Nếu nói như thế... thì chương quỹ không bằng lòng phá lệ rồi? Chương quỹ thần bí nọ lên tiếng nói tiếp:

- Xin thượng trình với quý chủ nhân hãy thông cảm cho, đồng thời cô nương cũng bảo rằng hần cũng chưa phải là người của quý phái, có cần thiết bắt ép lão phu gõ báng hiệu như vậy không?

Quả thực hai bên như đang bàn luận về một vụ mua bán. Trần Gia Lâm hoàn toàn nghe chẳng hiểu gì hết.

Bầu không khí lúc này khẩn trương vô cùng... Vũ Diễm Hoa suy nghĩ giây lát, nói:

- Tiểu nữ chỉ vâng mệnh lệnh hành sự, công việc có thành công hay không hoàn toàn không can hệ gì đến tiểu nữ hết, thế nhưng... tiểu nữ có một điều không thể phụng cáo trước, tốt nhất chương quỹ nên buông bỏ vụ làm ăn lần này.

- Cô nương uy hiếp lão phu đó ư? Vũ Diễm Hoa lắc đầu, nói:

- Tiểu nữ không hề nghĩ như thế!

- Vậy tại sao người nhất định muốn lão phu phá vỡ quy luật làm ăn ư?

- Tại vì nghề làm ăn cần nhất phải nhất bản vạn lợi, thế nhưng vụ làm ăn này thì lại lỗ vốn.

- Lão phu không hiểu ý cô nương muốn nói gì cả?

- Tiểu nữ nói thật cho chương quỹ nghe cũng không hề chi, chắc chương quỹ vẫn chưa biết chủ nhân món hàng này là ai thì phải...

Người thần bí kêu ồ một tiếng, nói:

- Phải! Lão phu nhìn nhận rằng khi lãnh vụ làm ăn này chưa điều tra rõ chủ nhân hàng hóa này, chẳng biết đối phương là ai?

Vũ Diễm Hoa suy nghĩ giây lát, rồi nói tiếp:

- Sau khi tiểu nữ phụng cáo điều này, mong rằng chương quỹ và hai vị môn hạ phải tuyệt đối giữ bí mật...

Người thần bí nói:

- Được, lão phu bằng lòng với cô nương như thế!

Trần Gia Lâm lấy làm thắc mắc khó hiểu vô cùng, chủ nhân hàng hóa mà đối phương vừa đề cập rất có thể muốn ám chỉ sư phụ, thế nhưng mình hoàn toàn chẳng hay biết chút nào về bình sinh của sư phụ cả. Khi sư phụ còn tại thế chưa hề đề cập đến quá khứ của lão nhân gia người, dù mình có hỏi thì lão cũng chẳng nói. Lại thay tại sao Vũ Diễm Hoa này lại biết sư môn của mình như thế?

Vũ Diễm Hoa cất giọng sang sảng đọc ra từng chữ một:

- Trường Hồng Quán Nhật Quý Thần Kinh!

Trần Gia Lâm chẳng hiểu câu này có nghĩa là gì cả, vì hần chưa từng nghe nói câu này bao giờ.

Vũ Diễm Hoa thoát thốt ra câu này, tức thì phát sinh hiệu nghiệm ngay, người thần bí nọ thất thanh, nói giọng hốt hãi:

- Cô nương nói thật đấy chứ?

Vũ Diễm Hoa cất giọng lạnh nhạt nói:

- Nếu chương quỹ vẫn chưa tin lời nói của tiểu nữ, sao không giải huyệt cho hần thử nghiệm món hàng này ngay bây giờ xem thế nào?

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trầm tịch ngay, có lẽ người thần bí nọ đang suy nghĩ thì phải.

Một hồi thật lâu, người thần bí nọ lên tiếng phá tan bầu không khí tịch lặng, nói:

- Đây cô nương, trông tình hình lão phu đành phải phá lệ thôi, bây giờ lão phu giao hần cho cô nương, đồng thời mong cô nương hãy giữ bí mật chớ để sự kiện này truyền ra bên ngoài.

Vũ Diễm Hoa gật đầu, nói:

- Xin tuân lệnh chưong quý!

Điều Khách và Hỷ Nương đưa mắt nhìn nhau một cái, cả hai lẳng lặng lui ra khỏi điện. Bấy giờ trong lòng Trần Gia Lâm mới hoàn toàn thực sự yên tâm, chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày hắn đã kinh lịch biết bao sự việc, đồng thời cũng học được nhiều bài học quý báu, hắn đã nhìn thấy chân diện mục chốn giang hồ rồi, đồng thời hình như trong bụng chốc hắn đã trưởng thành khá nhiều.

Vũ Diễm Hoa cười thật tươi, từ từ bước tới bên cạnh hắn. Nàng đưa tay giải hết số huyết đạo đã bị khổng chế cho hắn.

Trần Gia Lâm đứng phắt dậy, chỉnh lý y áo lại, trong lúc hắn té ngã ra đất, nón rom ấy đã đánh mất rồi.

Mặt mày Trần Gia Lâm ứng đỏ, quay sang hướng Vũ Diễm Hoa chấp tay xá dài, nói giọng ngượng ngùng:

- Vũ cô nương, tại hạ kính tạ đại ân cứu mạng của cô nương! Vũ Diễm Hoa mỉm cười, nói:

- Chớ cảm tạ làm gì. Nếu chẳng nhờ lai lịch lớn của ngươi, ta cũng đành bó tay chịu trận vậy.

Nghe nói thế, Trần Gia Lâm bất giác ngần ngừ ra tại chỗ, nhất là ba chữ lai lịch lớn càng làm hắn hoang mang khó hiểu hơn. Thiếu nữ thần bí này lại am hiểu lai lịch của sư phụ hơn cả mình nhiều, không ngờ sư phụ lại là một nhân vật xuất sắc như thế.

Đương nhiên hắn không có lý do gì lại đi hỏi thăm nàng về việc sư môn của mình được hết.

Hắn suy nghĩ đến đây, cất tiếng nói:

- Nếu chẳng nhờ cô nương kịp thời xuất hiện, tại hạ ắt phải ngộ nạn không sai... Hắn nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó lấy làm thắc mắc hỏi:

- Lý do tại sao đối phương lại muốn giết tại hạ như vậy ư? Vũ Diễm Hoa mỉm cười, nói:

- Đối phương chỉ làm ăn thôi! Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Nói sao! Đây chỉ là vụ làm ăn?

Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu một cái, nói:

- Đúng thế, họ hành nghề mua bán giết người! Trần Gia Lâm sực như hiểu rằng nói:

- Tại hạ hiểu rồi, đối phương chuyên giết người làm giao dịch, bất cứ một ai chịu giá cả đối phương, thì đối phương sẽ hạ thủ...

Vũ Diễm Hoa gật đầu lia lịa, nói:

- Đúng là như vậy đấy!

- Chẳng biết đối phương đã giết mướn cho ai vậy?

- Điều này thì ta không dám nói, đây là quy luật giang hồ, không được nói bí mật của người.

Trần Gia Lâm ngạch nhiên hỏi tiếp:

- Người chỉ thốt ra tiếng nói mà không hiện thân lúc này là ai vậy?

- Điều này thì ta có thể nói cho ngươi nghe cũng chẳng hề chi. Người giang hồ gọi y là Huyết Chưong Quý, vì đối phương chuyên môn mua bán mạng người, còn xuất thân lai lịch của y thì hiếm người biết lắm, chính ta cũng chẳng biết lai lịch của đối phương. Điều Khách và Hỷ Nương hai thủ hạ của y chính là bằng hiệu sống của y, hai người này chuyên môn ra mặt kiếm mồi và bàn luận giá cả.

Trần Gia Lâm lắc đầu, cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Giang hồ mệnh mỏng bao la, chẳng thiếu điều kỳ lạ gì hết, nếu nói như vậy, Huyết Chưong Quý này tội ác tày trời rồi.

Vũ Diễm Hoa mỉm cười, nói:

- Chúng ta chớ bàn luận việc người ta nữa. Lệnh sư vẫn khỏe chứ?

Trần Gia Lâm sực nhớ lại di ngôn sư phụ đã nhờ Châu lão gia chuyển cáo lại cho mình, không được tiết lộ bí mật sư môn, huống hồ mình chẳng biết thân phận cô ta chút nào, hắn bèn hỏi ngược lại:

- Cô nương cũng biết gia sư sao? Vũ Diễm Hoa lắc đầu, nói:

- Không biết, ta chỉ hỏi thăm hộ cho người khác thôi!

- Cô nương hỏi thăm cho ai thế? Vũ Diễm Hoa gượng cười, nói:

- Xin lượng thứ, ta không thể phụng cáo điều này!

Nói đi nói lại cuối cùng vẫn là câu nghi vấn khó hiểu, chẳng lẽ nhân sự giang hồ thầy đều thần bí như vậy sao?

Nàng không chịu nói, đương nhiên hẳn không tiện hỏi tới, đành phải im lặng thôi.

Vũ Diễm Hoa lại trở tài miệng lưỡi của nàng ra, hình như nàng đã đọc được tâm ý của mọi người.

- Nay Trần thiếu hiệp, có lẽ ta gọi người như vậy thích hợp hơn, chẳng phải ta cố tình làm ra vẻ thần bí gì đâu, vì ta có tư ẩn khó nói, có lẽ một ngày nào đó người sẽ sáng tỏ hết. Ta vẫn biết một người khi trong lòng có điều thắc mắc không được giải đáp, thường lấy làm khó chịu vô cùng..

Trần Gia Lâm gượng cười nói:

- Tại hạ cũng không nhất quyết phải biết điều này.

Vũ Diễm Hoa cũng theo sau cất tiếng cười thật tươi, nàng biết hẳn miễn cưỡng trả lời thế thôi. Con người không ai mà chẳng hiếu kỳ, cho dù một vấn đề không liên can đến mình, cũng quyết tâm tìm tằm muru ngàn kẻ làm sáng tỏ vấn đề này không sai, huống hồ một nghi vấn có liên can đến bản thân mình.

Thế nhưng nàng không nói ra tâm lý này, bèn lái sang đề tài khác:

- Chắc trên đường thiếu hiệp đi đến đây phải có sự việc gì chứ?

Trần Gia Lâm nhủ thầm trong bụng: "Trông tình hình thiếu nữ thần bí này chắc là một nhân vật thông thạo giang hồ, sao mình chẳng hỏi thăm nàng về hành tung của lão thầy thuốc giang hồ nọ xem thế nào? Có lẽ nàng sẽ cung cấp chút ít manh mối cũng nên..."

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây, bèn thành thật nói:

- Tại hạ đang tìm kiếm một người!

- Tìm người? Tìm ai vậy?

- Tìm một lão thầy thuốc giang hồ!

- Ô! Danh hiệu đối phương xưng hô thế nào?

- Không biết!

- Còn tướng mạo y thì sao?

- Không biết!

Vũ Diễm Hoa cười tủm tỉm một tiếng, nói:

- Thế thì kỳ diệu thực, thiếu hiệp tìm một người không quen biết gì hết?

Quả thực Trần Gia Lâm cũng cảm thấy buồn cười hết sức, mình tìm kiếm đối phương bằng cách này chẳng khác gì như mò kim đáy biển, bây giờ biết giải thích với nàng như thế nào đây?

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây, bèn cất tiếng nói:

- Nay Vũ cô nương, sự thật là như thế này đây. Cách đây vài ngày trước có một lão thầy thuốc giang hồ đã xuất hiện ở vùng phụ cận hồ Bà Dương, tình cờ có liên can đến một sự việc của tại hạ. Y là người mục kích sự kiện này, thế nhưng không biết lai lịch của y là ai hết, tại hạ phán đoán rằng có lẽ y sẽ đi qua con đường này...

Vũ Diễm Hoa kêu ồ một tiếng, nói:

- A! Thì ra là thế, thế nhưng thầy thuốc đạo ở chốn giang hồ này thì nhiều lắm, làm sao biết ai là người mà thiếu hiệp muốn tìm kiếm đây?

- Thế à...

Trần Gia Lâm đáp ứng nói chẳng nên lời. Vũ Diễm Hoa trầm tư giây lát, nói:

- Bây giờ thế này, ta sẽ cho người thám thính một phen xem mấy hôm nay có thầy thuốc đạo nào đã xuất hiện ở vùng này hay không, biết đâu sẽ tìm được thầy thuốc đạo mà thiếu hiệp đang tìm cũng chưa biết chừng. Khi tìm được người đó phải chứng minh bằng cách nào đây?

Trần Gia Lâm cúi đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Chỉ cần đối phương xác nhận rằng từng vào nhà một hộ ngư gia tại vùng phụ cận hồ Bà Dương xin ăn một buổi cơm, như vậy là đúng rồi.

Vũ Diễm Hoa gật đầu, nói:

- Được, ta sẽ cho người đi thám thính ngay! Trần Gia Lâm chấp tay xá dài nói:

- Tại hạ xin đa tạ cô nương trước! Vũ Diễm Hoa xua tay nói:

- Chớ khách sáo làm gì!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ và cô nương chẳng hề quen biết, vì sao cô nương lại quan tâm tại hạ như thế? Vũ Diễm Hoa cười nghịch ngợm một tiếng, nói:

- Nếu bảo rằng ta thích ngươi, ngươi có tin chăng?

Trần Gia Lâm rung động cõi lòng, quả thực nàng rất đẹp, rất lạnh lợi khả ái. Nếu cách đây hai năm trước hẳn sẽ chẳng do dự chút nào và gật đầu ngay, thế nhưng tình hình bây giờ thì khác hẳn, vì hắn đã trao toàn bộ tình cảm cho Đào Ngọc Phương rồi. Nàng bỏ đi và mang theo trái tim của hắn đi luôn, chỉ để lại nỗi hận trong hắn, bây giờ hắn chỉ là một người không có trái tim.

- Không tin!

Trần Gia Lâm lắc đầu, trả lời một cách khẳng định. Vũ Diễm Hoa nghiêng đầu về một bên nói:

- Tại sao?

Trần Gia Lâm sực nghĩ ra một điều, nói:

- Vì cô nương từng nói rằng đã mang mệnh lệnh hành sự mà thôi.

- Thế sao?

- Chẳng biết cô nương đã vâng lệnh của ai và làm việc gì, cô nương không bằng lòng nói, tại hạ cũng bất tiện hỏi tiếp, nên ta cũng cho rằng cô nương vâng lệnh hành sự thôi.

Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Chớ nói những vấn đề này nữa, nếu ta nói rằng đây là lời nói từ đáy lòng của ta thì sao?

Thình lình ngay lúc này...

Một âm thanh lạnh lùng của nữ nhân vang tới, nói:

- Chớ quên quy luật đấy!

Vũ Diễm Hoa thoát nghe thấy tiếng cảnh cáo mặt mày biến sắc, thè lưỡi nhìn Trần Gia Lâm một cái, sau đó la lớn rằng:

- Miễn vậy, ta chỉ nói đùa thế thôi, ngươi chớ tưởng thực chứ. Nàng cố ý nói lớn tiếng cho người ở bên ngoài nghe.

Trần Gia Lâm giật bắn người lên, nói:

- Ngươi vừa thốt ra tiếng nói là ai thế?

Nụ cười trên mặt Vũ Diễm Hoa biến mất ngay, kể đó là một thần tình kỳ lạ, nói:

- Y là đại tỷ của ta!

Trần Gia Lâm lấy làm ngạc nhiên nói:

- Nói sao? Cả đại tỷ của cô nương cũng đến đây ư? Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu một cái, nói:

- Đúng thế!

- Sao không mời lệnh tỷ vào tương kiến ư?

- Y bỏ đi rồi!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên, nói:

- Cô nương đứng yên bất động tại đây, làm sao biết rằng lệnh tỷ đã bỏ đi?
- Đương nhiên ta phải am hiểu tính tình của y, y không nói tiếp tức là y đã bỏ đi rồi, y không định hiện thân thể thôi.
- Lúc này lệnh tỷ nói câu đó có nghĩa là sao?
- Điều này à... y quan tâm ta, y ngại rằng ta sẽ...
- Ngại rằng cô nương sẽ thế nào?

Vũ Diễm Hoa lại hỏi phục nộ cười như lúc này, nói:

- Đây là chuyện riêng của hai tỷ muội ta, ta không thể phụng cáo cho người hay, người chớ hỏi làm gì nữa. Bây giờ hãy nói chuyện thực tế, ta sẽ lập tức giúp người thám thính tung tích của lão thầy thuốc giang hồ nọ. Bây giờ ta xin cáo từ trước, khi nào có manh mối ta sẽ tìm người sau.

Nói xong, đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm một cái, sau đó quay người rời khỏi điện đường luôn.

Khi Trần Gia Lâm theo sau chạy ra ngoài thì đối phương đã mất dạng rồi, thế nhưng mùi thơm y áo, nụ cười và dáng người yêu kiều của nàng vẫn hiện trong đầu óc hắn. Trần Gia Lâm bất giác cảm thấy buồn bã, hình như trong lòng chốc chốc đã đánh mất một cái gì quý báu không bằng.

Hắn chẳng lưu ý nàng chút nào, chỉ là một phản ứng tự nhiên giữa nam nữ thế thôi. Rốt cuộc nàng là ai, nàng thuộc môn phái, tổ chức nào?

Nàng chủ động tìm mình, đồng thời qua lời nói nàng đã tiết lộ nàng chỉ vâng lệnh chủ nhân hành sự, thế thì chủ nhân nàng là ai?

Mình chỉ là một Ngự Lang quê mùa chẳng hề có chút tiếng tăm, đồng thời mới xuất giang hồ được vài ngày, thế mà đã có người ra giá thỉnh Huyết Chương Quý giết mình, song lại có người ra mặt bảo vệ mình, như thế là sao? Quả thực hắn không thể tưởng tượng được rồi!

Trông tình hình vấn đề này có lẽ liên quan đến thanh kiếm cùn của sư phụ đã lưu lại, mà không phải là việc can hệ đến bản thân mình. Từ khi lần thứ nhất mình rút kiếm ra khỏi bao, đã khiến Quan Lạc Hiệp Thiếu giật mình kinh hãi, từ điểm này chứng tỏ rằng thanh kiếm cùn này có bí ẩn gì đây?

Nếu Đào Ngọc Phương không bỏ đi, thì mình cũng chẳng xuất giang hồ làm gì, như vậy có xảy ra việc gì đâu?

Châu lão gia từng căn dặn bảo mình phải giữ bí mật lai lịch. Năm xưa sư phụ ẩn cư tại làng đánh cá ắt phải có nguyên nhân không sai. Lời nói này ứng nghiệm rồi, có điều hắn lấy làm thắc mắc khó hiểu là tại sao Châu lão gia không chịu nói rõ mọi sự việc cho hắn hay?

Trần Gia Lâm lại liên tưởng đến người quyết tâm muốn giết chết mình. Có lần thứ nhất thì ắt phải có lần thứ hai, có lẽ đối phương không đạt mục đích quyết không chịu buông tay đâu. Nghi vấn đáng sợ này, quyết phải làm sáng tỏ mới được.

Hắn còn nhớ Huyết Chương Quý từng bảo Hỷ Nương thủ hạ của y đi tìm đối phương giao tiền xem hàng, Hỷ Nương đi chẳng mấy chốc đã quay trở về phục lệnh, điều này chứng tỏ rằng đối phương chỉ ở phụ cận đâu đây.

Đối phương không đích thân ra mặt, lại chẳng tiếc giá cả thỉnh Huyết Chương Quý giết mình, tại sao thế?

Bỗng nhiên, trong lòng hắn nảy sinh một ý niệm đáng sợ, nếu quả thực Đào Ngọc Phương trốn theo tình nhân, thì người muốn giết chết mình ắt là tình phu của nàng rồi, đương nhiên y không tiện ra mặt, đồng thời có lẽ đối phương tự cảm thấy rằng không đủ sức đối phó mình.

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây, trong lòng bắt đầu rối loạn cả lên, đồng thời nổi hận trong lòng càng đậm hơn.

Chức nhị viên ngoại nhà tan cửa nát, cuối cùng lại điên lên cũng vì cưới một thiếu nữ chẳng rõ lai lịch làm vợ hai. Nghe tổng quản Bảo Sĩ Đình nói lại rằng thiếu nữ nọ thuộc một môn phái giang hồ thần bí khủng bố, mục đích của họ muốn chiếm lấy Ôn Ngọc Bình là báu vật gia truyền của Chức phủ, vì thiếu nữ nọ phản nghịch nên họ mới phái Hồng Hoa sứ giả tới xử tử nàng.

Đào Ngọc Phương cũng là một cô gái không rõ lai lịch, nàng nhảy sông được hắn cứu thoát có khác gì trường hợp Điều Khách thất cổ trên cây dâu?

Thế thì sự ra đi của Đào Ngọc Phương có hai trường hợp xảy ra, một là trốn theo tình nhân, hai là có liên hệ đến một môn hộ bí mật nào đó.

Nếu qua nhận xét đạo đức bề ngoài của Đào Ngọc Phương, yếu tố trốn theo tình nhân thì không mấy đúng.

Nếu có dịp gặp lại Hồng Hoa sứ giả, có lẽ nghi vấn đáng sợ này sẽ được sáng tỏ không sai.

Thình lình ngay lúc này...

Có một giọng điệu thô lỗ từ ngoài sân điện vang vào nói:

- Ô! Chỗ này lý tưởng thực, chúng ta cứ ở lại đây nghỉ ngơi giây lát, đợi mặt trời lặn sau đó đi đường cũng chưa muộn, da nóng đến nỗi sắp cháy khô luôn.

Trần Gia Lân nghe tiếng nói liền nhìn ra ngoài, mới hay có một đại hán cao lớn đang bước vô tiền điện, sau lưng đại hán là một cỗ tiểu kiệu do hai hán tử trung niên áo lam khiêng vác. Nhìn sơ qua tiểu kiệu này, hán biết ngay đây là những cỗ kiệu chuyên môn cho số phụ nữ hạng gia đình tiểu lưu thuê bao dùng đi đường, hoặc là những gia đình ở miền quê thuê bao để dùng vào việc cưới gả.

Hai hán tử khiêng kiệu dừng kiệu dưới thềm trước tiền điện, sau đó dùng tay áo lau mồ hôi liên tục, hai người tự động bước qua một bên nghỉ ngơi luôn.

Hán tử cao lớn nọ bước tới trước cửa kiệu, nói:

- Này nương tử, nơi đây khá mát mẻ, nàng cứ bước ra ngoài nghỉ ngơi đi. Có một giọng điệu yêu kiều từ trong kiệu vang ra, nói:

- Nhị Lăng ca, hãy xem trong điện coi có ai không đã...

Hán tử cao lớn liền bước lên thềm điện, đi tới cửa điện vừa đưa mắt nhìn vào trong, tức thì trông thấy Trần Gia Lân ngay, y tròn mắt cất giọng lạnh lùng, nói:

- Ngươi là ai thế?

Đứng từ xa nhìn đại hán này trông có vẻ mạnh khỏe nhất biểu nhân tài, đến gần thì mới trông y có chút khùng khùng ngáo ngáo, chẳng trách gì người trong kiệu đã gọi y là Nhị Lăng ca (anh hai khùng). Quả thực y chỉ là một hán tử ngốc nghếch mà thôi.

Trần Gia Lân cất giọng lạnh nhạt đáp:

- Ta chỉ nghỉ mát tại đây mà thôi.

Đại hán đưa mắt nhìn Trần Gia Lân từ trên xuống dưới một hồi, sau đó nói:

- Ngươi thân mang trường kiếm, có lẽ là người giang hồ thì phải? Trần Gia Lân bất giác bật cười nói:

- Bằng hữu nói không sai chút nào! Đại hán khoát tay nói:

- Thế thì ngươi hãy rời khỏi đây đi! Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Tại sao phải đuổi ta đi?

Đại hán chẳng do dự chút nào, trả lời liền:

- Tại vì nương tử ta cần nghỉ ngơi. Trần Gia Lân thở phào một cái, nói:

- Miếu đường rộng lớn vô cùng, cứ tùy tiện chọn chỗ nào nghỉ ngơi không được sao, làm gì phải đuổi ta đi như vậy chứ?

Đại hán lắc đầu, nói:

- Không được, nương tử ta thường nói rằng, nhân tâm giang hồ gian trá khó lường, tốt hơn hết ngươi nên rời khỏi đây!

Trần Gia Lân dở khóc dở cười, trêu chọc y, nói tiếp:

- Ngươi trông ta có giống người gian trá chút nào không? Đại hán thực thà nói:

- Điều này thì không ai biết trước được cả, nương tử ta thường nói nhìn mặt chẳng đánh giá được lòng người.

Trần Gia Lân mỉm cười, nói:

- Này đại ca, ta cũng là người ở phụ cận... Đại hán trợn ngược đôi lông mày lên, nói:

- Ai là đại ca của ngươi, ta tên là Lâm Nhị Lăng. Trần Gia Lân bật cười nói:

- Ô! Chào Nhị Lăng ca!

Lâm Nhị Lăng cau mày nói:

- Ủa, ngươi cũng quen biết ta sao?

- Không quen!

- Thế tại sao ngươi lại gọi ta là anh hai khùng?

- Ô! Người trong kiệu vừa gọi...

Lâm Nhị Lăng cười hí hí một tiếng, ngắt lời Trần Gia Lâm, sau đó nói tiếp:

- Người trong kiệu là nương tử của ta, hừ, nàng đẹp lắm, chúng ta đang trên đường trở về quê mẹ, còn xa lắm, sau khi về tới nhà, nàng sẽ gả cho ta làm vợ ngay, thế rồi chúng ta sống hạnh phúc với nhau.

Trần Gia Lâm nghe y nói thế, bất giác dở khóc dở cười, tức thì lại khơi dậy lòng đùa nghịch thời trẻ nhỏ của hắn, hắn liền mỉm cười nói:

- Ta hiểu rồi, nàng là vợ sắp cưới của ngươì chứ gì? Lâm Nhị Lăng gật đầu lia lịa, nói:

- Đúng thế! Ngươi nói chẳng sai chút nào hết!

- Đã bảo là vợ sắp cưới, tại sao lại nói rằng trở về quê mẹ ư?

- Chính nương tử dạy ta nói như vậy, vì trước sau gì... nàng cũng gả cho ta mà thôi... Trần Gia Lâm lại ngán người ra tại chỗ luôn, tức thì chẳng biết nói gì với y nữa, đối với một người ngu ngốc, hắn không thể nào nói chuyện với y được cả.

Mặc dù Lâm Nhị Lăng hơi khùng khùng, nhưng tính tình thì nóng nảy gọn, y giận dữ la hét nói:

- Lời nói của ta đến đây là hết rồi, ngươi đi khỏi đây đi chứ. Âm thanh của nữ nhân trong kiệu vang ra, nói:

- Anh hai khùng! Bỏ qua cho rồi, ta ngồi nghỉ trong kiệu cũng được thôi.

Quả thực Lâm Nhị Lăng cũng ngoan ngoãn hết sức, y kêu hừ một tiếng, nói:

- May nhờ tiểu nương tử nói thế, bằng không ta quyết đuổi ngươi ra khỏi miếu mới xong.

Dứt lời, y quay người bước tới chỗ bậc thềm ngồi nghỉ tại đó.

Trong lòng Trần Gia Lâm lấy làm ngạc nhiên hết sức, qua lời nói người trong kiệu thì đối phương là một người có miệng lưỡi lanh lợi, sao lại bằng lòng gả cho anh chàng ngốc này ư?

Khí trời nóng bức như vậy, họ đi đường xa tại sao không thấy Lâm Nhị Lăng đổ mồ hôi, chẳng lẽ y là một cao thủ nội gia chăng?

Bỗng nhiên ngay lúc này...

Có hai thiếu nữ xinh đẹp mặc kinh trang dẫn ngựa đi vào sân viện, một trong hai thiếu nữ kinh trang nói:

- Lạ lùng thay, rõ ràng là chạy về hướng này, tại sao chẳng thấy bóng người đâu cả? Thiếu nữ kia tiếp lời, nói:

- Dù sao cũng không thoát khỏi tay chúng ta đâu, bây giờ cứ cho kỵ mã nghỉ ngơi trước đã.

Âm thanh của nữ nhân từ trong kiệu vang ra, nói:

- Anh hai ngốc, chúng ta hãy đi ngay! Lâm Nhị Lăng đứng phắt dậy nói:

- Trời nóng bức như vậy, kiệu phu còn mệt mỏi, sao không nghỉ thêm một lát để đợi mặt trời lặn?

Người trong kiệu nói:

- Chớ lười thôi nữa, hãy đi ngay nào. Lâm Nhị Lăng lớn tiếng nói:

- Ê! Chúng ta lên đường tiếp.

Hình như hai gã kiệu phu mệt mỏi lắm thì phải, hai người vẫn nằm trên thềm không muốn động dậy chút nào cả.

Hai thiếu nữ kinh trang để cho kỵ mã nghỉ ngơi đâu đó đằng hoàng, liền bước tới cạnh cửa tiểu kiệu, một trong hai thiếu nữ đưa tay định vén màn che lên.

Lâm Nhị Lăng lượn mình nhảy vọt tới trước, la hét nói:

- Ngươi định làm gì vậy?

Trần Gia Lâm ở trong điện trông thấy rõ ràng, trong lòng giật mình thầm một cái, thân pháp Lâm Nhị Lăng vừa nhảy vọt tới rõ ràng là một cao thủ võ lâm.

Thiếu nữ kinh trang họ không ngờ Lâm Nhị Lăng nhảy vọt tới nhanh như thế, bất giác cả kinh rút tay lùi ra phía sau, đưa mắt nhìn y một hồi, sau đó cười khúc khích nói:

- Chớ quái kêu như thế làm gì, ta xem qua một chút có hề chi đâu? Lâm Nhị Lăng căm phẫn nói:

- Ta cấm không được xem!

Thiếu nữ kinh trang cười khẩy một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ không dám gặp người ư?

Lâm Nhị Lăng trợn ngược đôi lông mày đậm lên, nói:

- Ăn nói hồ đồ, nàng đẹp hơn người nhiều lắm.

Thiếu nữ kinh trang nọ bật cười, nói:

- Chao ôi! Có thật chẳng? Nàng là ai vậy? Lâm Nhị Lăng lạnh lùng nói:

- Người chó thác mắc làm gì.

Thiếu nữ kinh trang cố tình bắt chước giọng điệu của Lâm Nhị Lăng, nói:

- Người cho rằng nàng đẹp hơn ta, ta không tin chút nào, ta phải xem cho bằng được mới thôi!

Dứt lời cô ta lại giơ tay ra lần nữa.

Lâm Nhị Lăng đưa đám tay thô lớn ra nói:

- Người dám vén màn ta sẽ đâm người ngay. Thiếu nữ kinh trang trêu chọc y, nói:

- Người cũng biết đâm người nữa sao? Lâm Nhị Lăng xắn tay áo lên nói:

- Không tin thì người cứ ra tay thử xem nào?

Thiếu nữ kinh trang nghiêng đầu sang một bên nói:

- Ta chẳng tin chút nào!

Dứt lời đối phương dùng thủ pháp cực thần tốc vén tấm màn kiệu lên, kẻ đó cả hai thiếu nữ cùng thất thanh kêu lên một tiếng. Thiếu nữ nọ la hét nói:

- Cha chả! Té ra...

Y nói chưa hết lời, kêu vù một tiếng, Lâm Nhị Lăng đã vung quyền đâm vào ngực thiếu nữ vén màn kiệu nhanh như chớp.

Cú đâm này mãnh liệt kinh người hết sức, đồng thời chiêu thức cũng thâm ảo vô cùng, khi Lâm Nhị Lăng đâm tới nửa chừng thế quyền liền biến ra ba thức y như có ba cái đâm tay đồng thời tấn công vào ba vị trí bất đồng của đối thủ.

Một người ngu ngốc lại có thể đánh ra những chiêu thức quyền thuật kinh hồn này, tất cả mọi người không giật mình sao được.

Thiếu nữ kinh trang nọ giật mình nhảy lùi ra sau vài bước, suýt nữa đã trúng phải cú đâm thần tốc của đối phương.

Thiếu nữ nọ thất kinh nói:

- Chớ khinh thường đối phương, đây là một đối thủ lợi hại rồi.

Lâm Nhị Lăng đâm một quyền không trúng đối phương, y liền dừng tay lại không tấn công tiếp.

Thế nhưng thiếu nữ nọ thoát vừa kêu lên một tiếng đã nhảy tới tấn công nhanh như cắt, thì ra đối phương đã sử dụng Lan Hoa Phát Huyết Thủ là môn võ công thượng thừa cực kỳ lợi hại.

Lâm Nhị Lăng không tránh né, đã bị thiếu nữ phát trúng một cái.

Trần Gia Lâm đứng trong điện nhìn thấy rõ ràng, bất giác giật bắn người lên, tại sao anh chàng ngốc này...

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Diễm Phúc Người Ngốc

Thế nhưng sự việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người, Lâm Nhị Lăng chẳng hề hấn gì hết, hình như chỉ phong của thiếu nữ kinh trang nọ chỉ phát vào mình của người khác mà thôi chứ không phải vào mình y, kêu vù một cái, Lâm Nhị Lăng lại vùng quyền đánh tới nhanh như cắt.

Chiêu thức quyền pháp cũng như lúc này, chẳng có gì khác lạ hết.

Thiếu nữ nọ không kịp ứng phó, đã bị quyền phong đẩy lùi ra phía sau bốn năm bước liền.

Thiếu nữ xuất thủ lúc này đã rút kiếm ra khỏi bao nhanh như cắt, đồng thời nhảy tới tấn công ra một kiếm luôn.

Lâm Nhị Lăng biến quyền thành chưởng, hai tay giao chéo công ra hai chiêu thần tốc kinh hồn hết sức.

Tức thì thiếu nữ nọ cũng bị đẩy lùi ra sau, mặt mày cả kinh thất sắc luôn. Thiếu nữ đứng bên ngoài liền la hét hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai thế?

- Lâm Nhị Lăng!

- Lâm Nhị Lăng?

- Đúng thế tên của ta đấy!

- Sư phụ ngươi là ai?

- Ta không nói cho ngươi nghe, vì sư phụ dặn không được nói cho ai hay hết.

Phàm những người trí lực thấp kém thường nói một là một hai là hai chẳng có ai có thể thay đổi ý kiến của y được hết.

- Người ở trong kiệu là ai vậy?

- Y là tiểu nương tử ta, chúng ta đang trên đường về quê mẹ...

Mặc dù thiếu nữ kinh trang sợ hãi võ công của y, nhưng biết y là một hán tử ngu ngốc, cô ta cau mày nói:

- Nay Lâm Nhị Lăng, ngươi trúng quỷ kế của nàng rồi, y chỉ là tỳ nữ từ trong phủ của chúng tôi đào thoát ra đấy mà thôi, chính hai chúng tôi đến tìm y đấy. Y không khi nào gả cho ngươi đâu, y chỉ lợi dụng ngươi che chở cho y đào tẩu, nếu ngươi bao che cho y chẳng những ngươi không được vợ, mà còn ra quan phủ nữa...

Lâm Nhị Lăng trợn ngược hai mắt lên, nói:

- Nói láo ta quyết không tin ai hết, tiểu nương tử nói rằng, ở chốn giang hồ này không có ai tốt lành hết.

Nói xong y quay về hướng hai gã kiệu phu đang hoảng sợ núp ở đằng xa, vẫy tay nói:

- Nhanh lên nào! Chúng ta lên đường chứ!

Hai gã kiệu phu cứ đưa mắt chăm chăm nhìn sang bên đây, nhưng chẳng dám động dậy chút nào cả.

Lúc này thiếu nữ kinh trang thoát vừa vén màn lên, cặp mắt bén nhạy của Trần Gia Lâm cũng đã trông thấy người ngồi trong kiệu, quả nhiên đối phương là một mỹ nhân.

Hai thiếu nữ đồng lúc rút kiếm ra khỏi bao, đưa mắt nhìn nhau ra dấu, một người ở bên phải, và một người từ bên trái nhảy tới tấn công vào người Lâm Nhị Lăng ngay.

Lâm Nhị Lăng trợn ngược đôi mắt hổ, vùng quyền phản công lia lịa.

Đối phương đánh tới đánh lui chỉ một chiêu lúc này, hình như y chỉ học được chỉ có mỗi chiêu này mà thôi. Thế nhưng chiêu này thần kỳ hết sức, vừa công vừa thủ biến hóa vô cùng tận. Hai thiếu nữ sử dụng hết võ công sở trường của mình, nhưng cũng không thể nào đụng được tà áo của y.

Trần Gia Lâm đứng nhìn một hồi lâu, từ từ đã trông thấy được chút ít nội lộ của y, Trần Gia Lâm có một thiên phú khá cao, bất giác đã giơ tay múa theo y.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng hét lạnh lùng vang tới:

- Hãy dừng tay lại...

Tiếp theo tiếng hét vang dội, ba bóng người đang quyết đấu đã tách ra ngay, đồng thời trong hiện trường xuất hiện thêm một phụ nhân trung niên mặc áo tím.

Phụ nhân mặc áo tím đưa mắt lạnh lùng quét nhìn hai thiếu nữ một cái, nói:

- Đồ vô dụng, dù hai người có đấu cho tới trời sáng cũng không làm gì được y.

Hai thiếu nữ kinh trang hạ kiếm xuống đứng lùi ra sau hết, cúi đầu không dám nói gì. Phụ nhân mặc áo tím đưa mắt liếc nhìn Lâm Nhị Lăng, cất giọng lạnh lùng nói:

- Nàng không gả cho người đâu, tốt hơn hết người bỏ đi cho rồi. Lâm Nhị Lăng đứng cản trước tiểu kiệu, nổi giận dưng dưng, nói:

- Các người có ai dám đụng tới tiểu nương ta, thì ta sẽ liều mạng với người đó ngay. Phụ nhân mặc áo tím lượn mình nhảy tới hướng Lâm Nhị Lăng

Lâm Nhị Lăng gầm hét một tiếng, vung quyền đâm tới mãnh liệt vô cùng.

Phụ nhân áo tím đảo mình một cái thật huyền kỳ thoát khỏi cú đâm của đối phương, sau đó lại lượn mình lướt tới gần Lâm Nhị Lăng, phóng chỉ điểm ra nhanh như chớp Lâm Nhị Lăng chẳng chịu lép vế, phóng chiêu phản kích ngay, hình như song chiêu của y có thể biến đổi bất cứ lúc nào.

Thế rồi hai người đụng nhau đấu một cách khốc liệt không phân thắng bại.

Công lực của phụ nhân mặc áo tím khá hơn hai thiếu nữ kinh trang nhiều, nên y đã ung dung đối phó với Lâm Nhị Lăng một cách dễ dàng.

Đấu được vài chục hiệp, mồ hôi trên trán Lâm Nhị Lăng bắt đầu toát ra lấm tấm. Trông tình hình, y không còn chịu đựng được nữa.

Phụ nhân mặc áo tím vừa đấu vừa cười khẩy, hỏi:

- Đây chàng ngốc, sư phụ người chỉ dạy người chỉ một chiêu này sao? Lâm Nhị Lăng thở hổn hển nói:

- Sư phụ ta bảo rằng chỉ một chiêu này đã đủ dùng...

Ngay lúc Lâm Nhị Lăng phân tâm nói chuyện, phụ nhân mặc áo tím vung chiêu tấn công lia lịa, đồng thời đá ra liên hoàn tam cước. Đương nhiên người ngốc phản ứng không linh hoạt rồi, đánh bạch một cái, té xuống ngã luôn. Phụ nhân mặc áo tím bồi thêm một chiêu, Lâm Nhị Lăng kêu ư một tiếng té lăn như một quả bóng văng ra xa cả tám thước, vừa đứng tới chỗ chân hai thiếu nữ, tức thì hai thanh kiếm cùng điểm xuống giữa ngực của y ngay.

Người trong kiệu thất kinh kêu lên một tiếng.

Mặt mày phụ nhân mặc áo tím lạnh như tiền, đưa mắt nhìn vào cửa kiệu, nói:

- Đinh Hương, người ra đây được rồi chứ!

Màn kiệu vén sang một bên, tức thì có một thiếu nữ áo xanh trạc tuổi đôi mươi bước xuống kiệu ngay, mặt nàng đầy vẻ kinh hoàng, cô ta cũng khá xinh đẹp đây.

Lâm Nhị Lăng quát, kêu rằng:

- Ai dám đụng tới nương tử của ta, ta sẽ đâm vỡ đầu y ngay!

Hai thiếu nữ khẽ đẩy mũi kiếm tới trước, một trong hai người nói:

- Đây chàng ngốc, hãy cầm mồm lại, bằng không ta chọc thủng ngực của người bây giờ. Lâm Nhị Lăng thở hồng hộc, nói:

- Các người cứ giết ta không hề chi, nhưng không được đâm thương tiểu nương tử của ta.

Mặc dù lời nói của y buồn cười thực, thế nhưng y đã biểu hiện mối tình chân thành của y.

Thiếu nữ tên Đinh Hương van xin, nói:

- Hồng Tam Nương, sẽ theo người trở về, nhưng xin người hãy buông tha chàng!

- Chao ôi! Chàng ư? Ai vậy?

- Lâm Nhị Lăng!

Phụ nhân mặc áo tím Hồng Tam Nương bữu môi kêu hừ một tiếng, nói:

- Nay Đinh Hương, ta hỏi ngươi, ngươi ở trong trang ăn ngon mặc đẹp, có điều chi chẳng như ý đâu, thế mà lại trốn theo một anh chàng gốc rễ mang tiếng phản nghịch, tại sao vậy?

Mặt mày Đinh Hương thâm biến, bỗng phủ phục quỳ dưới đất cất giọng bi ai, nói:

- Thưa Tam Nương ta biết quấy rồi, bằng lòng trở về chịu gia pháp, nhưng cầu xin Tam Nương hãy buông tha chàng.

Hồng Tam Nương cất giọng lạnh lùng, nói:

- Tiểu Đinh Hương ơi, điều này không thể được, bây giờ ngươi không lo xong bản thân ngươi, còn lo xin tội cho người ta làm gì nữa, Hai mắt Đinh Hương đỏ ngầu, nói:

- Thế thì Tam Nương định xử trí chàng cách nào đây? Hồng Tam Nương nói giọng lạnh nhạt.

- Việc này đã có tiền lệ, ngươi nên biết rằng quy luật của phu nhân đã thiết lập không thể sửa đổi, hai người yêu nhau tha thiết chứ gì? Y thích sắc đẹp của ngươi, ta sẽ cho y mãi mãi không nhìn thấy nữa. Ngươi dám trốn theo trai, ta sẽ bảo ngươi vĩnh viễn không bước đi được. Thế rồi một người đuổi mà một người cụt hai giò vẫn có thể sống mãi mãi với nhau kia mà, như vậy có hay chăng?

Đinh Hương khầu đầu chấm đất lia lịa, nói:

- Tam Nương ôi, ta van xin người hãy giết phút ta cho rồi! Hồng Tam Nương cười nham hiểm một tiếng, nói:

- Giết người, chảy máu thì tàn nhẫn lắm, Tam Nương ta không đành lòng hạ thủ như thế!

- Thưa Tam Nương, quyết phải làm như vậy mới được sao?

- Ta là người chấp pháp, phải giữ đúng hai chữ công chính, bằng không làm sao ăn nói với một số người đã đi cùng một con đường với ngươi đây?

Đinh Hương bỗng nhiên đứng phắt dậy, gào thét nói:

- Khá lắm, ta biết rằng dù có nói nhiều đi nữa cũng bằng thừa thôi, ta sẽ tự kết liễu lấy mình, mong rằng các ngươi sống lâu hơn nữa...

Hồng Tam Nương bỗng hất tay một cái, tức thì Đinh Hương té ngã ra đất ngay.

- A! Đinh Hương, ngươi muốn tự tử ư? Con kiến vẫn còn ham sống kia mà! Chết sướng không bằng sống cực.

Lời của mụ nói có vẻ động lòng người, thực ra độc ác hơn loài rắn rết.

Đinh Hương bị điểm huyết không còn tự tử được nữa, đành phải bó tay chịu sự an bài của số mệnh mà thôi.

Bên này Lâm Nhị Lăng trông thấy người yếu té ngã ra đất, lòng cuống bất kể sinh tử nữa, lập tức gầm một tiếng, lăn trên mặt đất thật nhanh, Hai thiếu nữ không ngờ chàng gốc này lại chơi một đòn như thế, bất giác ngăn người trong giây lát, tức thì hai thanh kiếm không kịp thời đâm xuống, đã bị y thoát khỏi mũi kiếm. Thế nhưng vì mũi kiếm chỉ cách thân mình Lâm Nhị Lăng chỉ hơn một tấc, nên lúc y lăn mình cũng bị rạch tét ngoài da.

Hai thiếu nữ vùng kiếm tấn công ngay, nhưng ngay lúc này Hồng Tam Nương lại quét ngang một cước trúng vào huyết đạo của Lâm Nhị Lăng, tức thì nằm tại chỗ bất động luôn.

Hồng Tam Nương cất giọng lạnh lùng nói:

- Hãy theo quy luật của bản trang mà động thủ!

Hai thiếu nữ liền chia làm hai nơi, một người đi sang hướng Đinh Hương, và một người đi sang hướng Lâm Nhị Lăng.

Có lẽ cả đời người hai gã kiêu phu chưa từng trông thấy cảnh tượng này bao giờ, nên họ co ro vào một chỗ, cứ run lẩy bẩy không ngừng, chẳng còn mấy may sức lực đào tẩu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cứu Tinh Xuất Hiện

Khoan đã!

Tiếp theo tiếng gầm hét, Trần Gia Lân đã lượn mình lướt tới sân viện.

Ba nữ nhân nọ cùng lúc giật bắn người lên đảo mắt nhìn về phía hắn.

Hồng Tam Nương đưa mắt nhìn Trần Gia Lân từ trên xuống dưới một cái, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai thế?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Tại hạ là Ngự Lang!

Hồng Tam Nương nghe nói thế mặt mày đại biến sắc, thất kinh nói:

- Nói sao? Ngươi chính là Ngự Lang Trần Gia Lân mới xuất đạo đó ư? Trần Gia Lân gật đầu lạnh lùng nói:

- Đúng thế, có lẽ tôn giá là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang rồi?

Mặt mày Hồng Tam Nương vẫn tiếp tục biến sắc, cuối cùng y gượng cười nói:

- Chắc Trần thiếu hiệp không phải mới quang lâm chứ?

Nghe đối phương ăn nói lịch thiệp như vậy, Trần Gia Lân lấy làm ngạc nhiên hết sức, thế rồi hắn gật đầu nói:

- Tại hạ vốn thì ở trong miếu từ này giờ. Hồng Tam Nương mặt hơi biến sắc, nói:

- Thiếu hiệp có điều chi chỉ giáo chăng? Trần Gia Lân chẳng do dự chút nào, đáp:

- Không có chi cả, hãy buông tha hai người này. Hồng Tam Nương ngạc nhiên hỏi:

- Trần thiếu hiệp có quan hệ thế nào với hai người này vậy?

- Chẳng có quan hệ gì cả, tại hạ không muốn tác phong này mà thôi.

- Nếu ta không buông tha chúng thì sao? Trần Gia Lân bữu môi trầm giọng nói:

- Tốt hơn hết tôn giá không nên nói chữ không, bằng không phải mất hòa khí thôi. Hồng Tam Nương suy nghĩ giây lát nói:

- Thưa Trần thiếu hiệp, tề trang không muốn đối địch với thiếu hiệp, mong rằng thiếu hiệp nên tôn trọng quy luật giang hồ.

Trần Gia Lân dùng giọng điệu cương quyết nói:

- Tại hạ bất kể thù địch gì hết, cũng không tôn trọng quy luật giang hồ gì cả, phạm tại hạ gặp phải những việc trái với thiên lý, đạo nghĩa, tại hạ quyết phải nhúng tay van thiệp, Hồng Tam Nương ra vẻ lấy làm khó xử vô cùng nói:

- Nay Trần thiếu hiệp, Hồng Nguyệt Nga ta chưa từng chịu thua ai bao giờ, chỉ vì có lệnh cấp trên nên cực chẳng đã phải xuống nước cầu hòa, chứ chẳng phải sợ thiếu hiệp đâu, xin thiếu hiệp hãy suy nghĩ kỹ lại. Đinh Hương là người của bản trang, vì vi phạm gia luật phải thọ nhận chế tã thôi.

Trần Gia Lân bất giác động lòng nghĩ thầm: "Y nói có lệnh cấp trên nghĩa là sao? Minh chẳng hề quen biết Hoa Nguyệt Biệt Trang, đồng thời chẳng mấy may quan hệ với họ, tại sao đối phương lại nói như thế?"

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, buột miệng hỏi:

- Có lệnh cấp trên thế nào? Hồng Tam Nương lắc đầu nói:

- Chỉ một câu nói này thôi, ngoài ra ta không thể phụng cáo gì khác hơn!

Đạo này Trần Gia Lân có kinh nghiệm rồi, điều người ta không muốn nói chớ hỏi tới làm gì, vì có hỏi cũng bằng thừa, vì họ quyết không trả lời đâu, hắn nghĩ tới đây bèn thẳng thắn nói:

- Nếu tôn giá nói thế thì thôi, xin tôn giá buông tay vụ này, vì tại hạ quyết không thay đổi lập trường.

Hồng Tam Nương nghe hắn nói giọng cương quyết như vậy, bất giác thở dài một tiếng, hình như y miễn cưỡng vô cùng, thế nhưng y cũng chẳng biết làm sao hơn, đành đưa cặp mắt giận dữ chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó khoát tay nói:

- Chúng ta đi nào!

Nói xong, y phi thân chạy trước, hai thiếu nữ cũng theo sau chạy như gió.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn ba nữ nhân nọ đi mất dạng, sau đó mới xuất thủ giải huyết cho Lâm Nhị Lăng và Đinh Hương.

Huyết đạo của Lâm Nhị Lăng thoát vừa được giải xong, y lập tức đứng phất dậy quay sang hướng Trần Gia Lân chấp tay xá và nói:

- Lâm Nhị Lăng này không khi nào quên người cả! Trần Gia Lân nhìn y khẽ cười một tiếng.

Đinh Hương vội cúi đầu hành lễ, nói:

- May nhờ thiếu hiệp ra tay cứu mạng tiểu nữ này xin đa tạ vậy! Trần Gia Lân gật đầu trả lễ, nói:

- Chuyện nhỏ chứ bận tâm làm gì. Cô nương... là môn hạ của Bà Dương phu nhân chăng?

Đinh Hương khẽ gật đầu đáp:

- Vâng!

- Hồng Tam Nương giữ chức gì trong Hoa Nguyệt Biệt Trang vậy?

- Y là chấp pháp. Y hạ thủ rất cay độc, y giết người chẳng nháy mắt chút nào hết, tỷ muội trong trang sợ y như rắn rết.

- Còn một người tên Phong đại nương, y đã giữ chức gì thế?

- Y là tổng quản của biệt trang, thiếu hiệp cũng biết y sao?

- Hừ! Ta chỉ nghe danh mà thôi, này cô nương...

Trần Gia Lân muốn hỏi thăm tình hình của y và Lâm Nhị Lăng, nhưng lại cảm thấy khó mở miệng vô cùng, nên hần chỉ thốt ra hai chữ cô nương thì cứng họng luôn.

Đinh Hương ngạc nhiên nói:

- Thiếu hiệp định hỏi gì ư?

Thế rồi Trần Gia Lân mới ấp úng nói:

- Có thật cô nương... bằng lòng gả cho hai anh ngốc này chăng? Đinh Hương chẳng suy nghĩ gì cả, trả lời ngay:

- Đúng thế! Có lẽ thiếu hiệp lấy làm lạ rằng tại sao tiểu nữ thích chàng. Nói trắng ra chẳng có gì lạ hết, vì chàng thực thà, không gian trá, bụng nghĩ sao miệng nói vậy, nếu một khi chàng yêu người nào đó sẽ suốt đời không thay đổi...

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Phải, cô nương nói không sai chút nào. Đinh Hương lại nói tiếp:

- Tiểu nữ đã chán ngán nhân tâm giang hồ, họ quý quyết xảo trá, thủ đoạn cay độc, nuốt người không nhả xương, trông bề ngoài thì y áo đàng hoàng, thực ra còn thua lũ cầm thú, còn nữa...

Hai mắt cô ta óng ánh ngập lệ, vừa xúc động vừa bi phẫn, nói:

- Tiểu nữ hận những nhân thân dâm dặt, những nụ cười giả tạo lộ trên mặt, tiểu nữ không muốn bán rẻ linh hồn nữa, không bằng lòng gượng cười để tác thành âm mưu của họ nữa.

Nói xong, nước mắt đã chảy ròng ròng tỏ ra đau thương vô hạn.

Trần Gia Lân nghe đối phương nói thế đứng ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng là một môn phái lớn giang hồ, nếu đúng như Đinh Hương nói như vậy há chẳng phải Hoa Nguyệt Biệt Trang lại là một chốn thanh lâu rồi chăng? Nhất là câu nói "tác thành âm mưu cho họ" thật khó hiểu vô cùng.

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, buột miệng nói:

- Rốt cuộc Hoa Nguyệt Biệt Trang là một môn phái như thế nào? Đinh Hương nghiêng răng nói:

- Xin thiếu hiệp lượng thứ, tiểu nữ... không thể phụng cáo điều này!

Trần Gia Lân nghe nói thế không tiện hỏi thêm, hần bèn lái sang đề tài khác, nói:

- Bây giờ hai vị định đi đâu nào? Đinh Hương nói giọng thê lương:

- Tôi là một nữ cô nhi, còn anh hai ngốc cũng là cô nhi, chúng tôi không có nơi chốn đến, đành phải rời khỏi hồ Bà Dương càng xa càng tốt, tìm một nơi chốn nam canh điền nữ thêu vá mãi mãi không bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Trần Gia Lân động phải tâm sự, cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Nếu được như vậy thì còn gì hay bằng!

- Có lẽ thiếu hiệp là một nhân vật tài ba thì phải...

- Cô nương căn cứ điều gì lại nói như thế?

- Tại vì Hồng Tam Nương giết người không nháy mắt nọ đã sợ thiếu hiệp. Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không phải sợ, mà là có nguyên nhân khác! Đinh Hương ngạc nhiên hỏi:

- Nguyên nhân thế nào vậy?

Trần Gia Lân lắc đầu cười cay đắng một cái vì chính hắn cũng không biết tại sao. Đây là một nghi vấn lý kỳ khó giải, có điều duy nhất mà hắn biết rằng Quan Lạc Hiệp Thiếu đã thổi phồng cho hắn tại vùng phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang, thế nhưng chính bản thân Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng không bằng lòng động thủ với hắn, điều này phải giải thích sao đây?

Còn nữa, lúc ở Chúc phủ, thành Nhiều Châu, tình hình của Hồng Hoa sứ giả cũng lại như thế, đối phương cũng tỏ vẻ kính quý thân mà lánh xa, tại sao thế?

Hồng Hoa sứ giả từng nói rằng: "Tàn Hồng Kinh Ý Mộng, Tòng Tứ Mạch Lộ Nhân". Hắn chẳng hiểu hai câu này muốn nói gì hết, nếu như hắn biết quá khứ của sư phụ, có lẽ hắn sẽ giải đáp được số nghi vấn này.

Lâm Nhị Lãng lên tiếng nói:

- Tiểu nương tử, đã sáng rồi, chúng ta có nên lên đường chưa? Đinh Hương khẽ gật đầu một cái, đáp:

- Được, cứ lên đường đi!

Đinh Hương dứt lời, liền quay sang hướng Trần Gia Lân chấp tay xá dài, nói tiếp:

- Thưa thiếu hiệp, đại ân không có lời đền đáp. Xin được cáo từ vậy. Lâm Nhị Lãng la lớn, nói:

- Cả đôi hai ngốc này chỉ phục có ba người, một là sư phụ, hai là tiểu nương tử, người thứ ba là ngươi.

Mặc dù lời nói hơi thô tục, nhưng đây là lời nói thốt từ nội tâm, chẳng hư dối giả tạo chút nào, quả thật khiến người nghe thấy lòng cảm động vô cùng.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu mỉm cười, nói:

- Xem như chúng ta là bằng hữu với nhau vậy. Lâm Nhị Lãng hớn hờ nhảy tung tăng rồi nói:

- Vậy thì hay biết mấy, nói một lời thôi, từ nay về sau chúng ta là bằng hữu cả rồi. Ồ! Ta chẳng vì tiểu nương tử, hai ngốc này quyết đi theo ngươi luôn.

Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Ngươi chớ lo mai sau chẳng còn cơ hội, này anh hai ngốc, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

Lâm Nhị Lãng trước hết chìa hai ngón tay, sau đó đưa cả hai bàn tay xòe bảy ngón ra, rồi nói:

- Hai mươi bảy tuổi!

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Khá lắm. Ta mới có hai mươi hai tuổi, ngươi hơn ta năm tuổi, từ rày về sau ta gọi ngươi là hai ngốc ca ca là được rồi.

Lâm Nhị Lãng ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì ta phải xưng hô ngươi bằng cách nào đây?

- Cứ gọi ta một tiếng lão đệ là được rồi. Lâm Nhị Lãng lắc đầu lia lịa nói:

- Ồ! Không được, ta không dám, ngươi là ân nhân của ta... điều này...

- Ngươi chẳng sáng khoải chút nào!

- Được! Ta sáng khoải... thế thì ta gọi ngươi bằng tiếng lão đệ, mặc lão thiên muốn giảm thọ ta bao nhiêu cũng được!

Trần Gia Lâm bật cười nói:

- Hai ngốc ca ca, làm gì có chuyện đó, tướng của ngươi phúc hậu vô cùng, chắc chắn phải sống tới trăm tuổi. À! Phải rồi, quyền thuật của ngươi mùa lúc này khá lắm..

Lâm Nhị Lãng tròn mắt nói:

- Khá con khỉ? Nếu khá thì ta chẳng bị lão nương nọ quật ngã rồi.

- Không thể tranh luận chung như vậy được, ngươi nên biết rằng, người tài ba vẫn còn có người tài ba hơn nữa, ở đây ta tạm nói rằng, khá hơn một mức nào đó cũng đã quý lắm rồi. Đại ca học võ công với ai vậy?

- Học với sư phụ.

- Lệnh sư là ai?

Lâm Nhị Lãng chớp nháy đôi mắt một cái, ngớ ngẩn nói:

- Sư phụ tức là sư phụ chứ còn là ai nữa? Trần Gia Lâm thở dài một tiếng, nói:

- Ta muốn hỏi danh tự của sư phụ ngươi gọi là gì, ngoại hiệu xưng hô ra sao...

Lâm Nhị Lãng lắc đầu nói:

- Thế thì không biết rồi, ta chỉ biết gọi lão là sư phụ. Ồ! Theo sư phụ cả tám năm trời mới học được hai đòn này, sư phụ nói rằng trong đời này ta chỉ học được bấy nhiêu đó thôi!

- Đúng thế. Học được hai đòn này cũng đã khá lắm rồi.

- Vốn là sư phụ khám bệnh cho mẹ ta, nhưng cuối cùng mẹ ta đã chết, lão nói rằng thiên mạng đến đây... đến đây...

- Thiên mạng đến đây là hết?

Lâm Nhị Lãng gật đầu lia lịa, nói:

- Phải, chính là sư phụ nói như vậy. Sau khi mẹ ta chết, sư phụ mới bắt đầu dạy võ cho ta, mỗi năm lão đến dạy ta một lần, bảo ta tự luyện tập lấy. Năm rồi lão đến lần cuối cùng vì nói rằng dạy xong rồi, từ rày về sau không cần dạy nữa, năm nay căn nhà bị hỏa hoạn, cháy hết không còn sót lại gì cả. Thế rồi ta đi tìm sư phụ, khi tìm được lão, lão chẳng cho ta đi theo.

Y nói tới đây, mặt mày tỏ vẻ buồn bã vô cùng. Trần Gia Lâm mỉm cười nói:

- Đây hai ngốc ca ca, bây giờ ngươi cứ đi cùng nương tử, không cần phải đi theo sư phụ ngươi nữa.

Lâm Nhị Lãng mặt mày hớn hờ nói:

- Lão đệ nói phải, sư phụ của ta là một thầy thuốc đạo... Trần Gia Lâm giật bắn người lên, ngắt lời nói:

- Thầy thuốc đạo ư?... Chẳng lẽ lão là một thầy thuốc giang hồ sao?

- Đúng thế, hai thầy trò ta mới chia tay ở Nhiều Châu..

Trần Gia Lâm bất giác cả mừng, như vậy ông lão thầy thuốc giang hồ mà mình đang muốn tìm kiếm rồi còn gì nữa, thời gian địa điểm hoàn toàn đúng hết, thế rồi hần hập tập hỏi:

- Lệnh sư còn ở lại Nhiều Châu không?

- Đi khỏi rồi.

- Đi đâu vậy?

- Ngươi định tìm lão chăng?

- Đúng thế, ta đang trên đường tìm lão đây.

- Người tìm lão có việc chi ư?

Trần Gia Lâm suy nghĩ thật nhanh, nếu có nói ra y cũng không sao hiểu được, thế rồi hắn bèn nói bừa rằng:

- Ta nghe đồn có một lão thầy thuốc giang hồ này, y thuật của lão khá cao, ta định tìm lão trị một chứng bệnh kỳ tuyệt cho bằng hữu ta.

Lâm Nhị Lăng cau mày nói:

- Sao người không nói sớm trước hai ngày, bây giờ lão đã rời khỏi Nhiều Châu...

- Người có biết lão định đi về đâu không?

- Hình như nghe nói rằng lão đi Phủ Châu thăm bạn.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu một cái, quay người đuổi theo lão ra Phủ Châu luôn.

oOo

Khí trời nóng bức khó chịu vô cùng, nhiều người bộ hành đã dừng lại nghỉ trưa đợi trời mát mới lên đường.

Mặt trời vừa lặn về hướng tây trên quan lộ thông ra Phủ Châu lần lần đông người, nào là người bộ hành và người đi xe, nào là kẻ vác đồ và người gánh hàng bán dạo lần lượt xuất hiện.

Trần Gia Lâm cũng đi trong đám đông người ấy, vì cách ăn mặc của hắn phù hợp với thân nhân số người bộ hành này, cho nên không ai để ý đến hắn hết.

Đang lúc cất bước đi nhanh, hình như hắn cảm thấy có một người đang đi song song nhanh như mình, bất giác ngẩng mặt nhìn sang một bên, có lẽ động tác này làm kinh động tới đối phương, nên đối phương cũng đồng lúc nhìn sang hướng hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Gia Lâm, bất giác giật bắn người lên, vội thu hồi ánh mắt lại. Đối phương là một lão nhân đầu tóc bạc phơ, mình mặc áo vàng, trong tay cầm một quả trượng đen bóng, điều hắn lấy làm đáng ngờ nhất là cặp mắt tia ra luồng sáng đỏ tươi và chứa đầy sát khí của đối phương, hình như lão đã luôn luôn chuẩn bị để xuất thủ giết người.

Một khi ai đã trông thấy ánh mắt này chắc chắn nhớ suốt đời không sai.

Nhưng ngữ khí của lão nhân này đoan chính chẳng hề có mấy may gì hung ác hết, nếu từ sau lưng nhìn tới, lão rất giống một chí sĩ là đằng khác.

Trần Gia Lâm cố tình đi chậm lại, lão nhân áo vàng đã vượt khỏi mặt hắn ngay. Thành linh ngay lúc này...

Có một âm thanh rất khẽ từ sau lưng hắn vang lên rằng:

- Hùng lão đại, phụ cận này sắp xảy ra án mạng bây giờ.

- Một âm thanh khác vang lên đáp:

- Đây Tam Hồ, sao người luôn nói những câu băng quơ không vào đâu cả.

- Người có trông thấy lão nhân áo vàng đằng trước là ai không?

- Ô! Ta không để ý, chẳng lẽ...

Y không ngoái cổ nhìn mà vẫn cúi đầu đi tiếp. Nhưng hắn đã lắng tai nghe ngóng. Gã tên Tam Hồ lại lên tiếng nói:

- Hùng lão đại, nếu tiểu đệ đoán không lầm, lão chính là Huyết Thần Đông Phương Vũ, người lão đến đâu thì nơi đó đổ máu.

Gã được gọi là Hùng lão đại trả lời:

- Hãy cầm mõm là hay nhất, nặc kệ đối phương là ai cũng được, chớ chuốc khổ vào thân.

Tức thì hai người không nói gì nữa.

Trần Gia Lâm nhũn thằm trong bụng: "Nghe danh hiệu, biết rằng Huyết Thần Đông Phương Vũ ắt là hạng người tà ác hết sức, chỉ cần nhìn thấy cặp mắt đối phương cũng đủ khiếp vía rồi, thế nhưng việc không cần liên can đến mình, chẳng cần quan tâm đối phương là nhân vật như thế nào làm gì".

Huyết Thần Đông Phương Vũ đã đi đâu mất dạng, sắc trời cũng từ từ tối dần.

Xa xa có những chấm sáng đèn đuốc, từ đây đến Phủ Châu chẳng còn bao xa nữa rồi. Thành linh ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng xe kêu cộc cạch từ sau lưng vang tới. Trần Gia Lân theo bản năng tự nhiên lách sang một bên. Lúc cỗ xe chạy ngang, hắn đưa mắt nhìn một cái thật nhanh, bất giác run bắn người lên, vì hắn đã trông thấy một con dao găm óng ánh chiếu sáng cắm trên tay lái xe ngựa. Cỗ xe ngựa này giống y như cỗ xe ngựa để chờ cỗ quan tài có xác chết mỹ nhân ở trên đường lộ của Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây vài hôm.

Hôm đó hắn bị bọn Hoa Nguyệt Biệt Trang nhìn lầm cho là người lái xe, suýt đã động thủ với họ.

Đương nhiên dao găm này tượng trưng một ký hiệu rồi, thế nhưng chẳng biết dao này đại diện cho nhân vật nào hoặc là cho phái nào đây?

- Chẳng lẽ có sự vận chuyển thi hài tái hiện nữa ư?

Trần Gia Lân lấy làm thắc mắc khó hiểu, hắn động tính hiếu kỳ, đã đi xa xa theo ở đằng sau.

Hình bóng thành Phủ Châu càng lúc càng rõ ràng hơn, đèn đuốc cũng sáng tỏ hơn lúc này nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Huyết Thần Bạo Tàn

Trần Gia Lân chạy tới ngã ba lộ rẽ, thì cỗ xe ngựa đã chạy song song hướng phải, hắn do dự giây lát, chẳng biết có nên theo dõi tiếp hay là buông tay đây.

Cuối cùng tính tò mò đã thúc đẩy hắn lại cất bước theo dõi tiếp.

Sang qua ngõ rẽ này, ngoài trừ cỗ xe ngựa thần bí nọ, ngoài ra không còn người bộ hành nào hết, địa điểm càng lúc càng hoang vắng.

Mặt trăng đã xuất hiện quét sạch bóng đêm hoang vắng, tức thì đại địa sáng dần lên, với cặp mắt của một võ lâm cao thủ giờ chẳng khác gì ban ngày, thế nhưng ở những nơi xa hơn nữa thì hơi lờ mờ một chút.

Chẳng mấy chốc đã tới gần cánh rừng rậm. Phía trước cánh rừng rậm có cây cầu gỗ lan can khá cao, bề ngang cầu rất rộng, cỗ xe song mã có thể qua lại dễ dàng.

Cỗ xe vẫn với tốc độ đều chạy lên cầu.

- Ai đó! Hãy dừng lại nào!

Trần Gia Lân đảo mắt nhìn chung quanh chẳng thấy nơi nào có thể ẩn thân được hết, hắn đánh liều phi thân nhảy tới giờ hai tay bầu chặt phía sau xe ngựa, theo cỗ xe ngựa sang bên kia cầu luôn, khi cỗ xe ngựa vừa qua khỏi cầu, chàng lập tức buông tay, nhảy tót vào trong rừng ngay.

Cỗ xe ngựa tiếp tục chạy thẳng vào rừng, bốn võ sĩ ngăn cản không kịp, vừa la vừa đuổi theo phía sau xe ngựa.

Trần Gia Lân nương theo bóng tối du cây từ từ đi sâu vào trong.

Cuối đại lộ bìa rừng là một quảng trường rộng lớn và một trang viện sừng sững hiện ra trước mắt, cỗ xe ngựa tự động dừng lại, bốn võ sĩ lập tức bao vây và một trong bốn võ sĩ gầm lên:

- Bằng hữu muốn làm gì thế?

Phu xe là một đại hán có thân hình vạm vỡ, chỉ thấy gã thần nhiên cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại hạ là một phu xe, chỉ chiếu theo ý kiến của khách nhân lái xe mà thôi, ngoài ra không còn gì hết.

Võ sĩ nọ dùng giọng mũi hừ một tiếng nói:

- Nay bằng hữu, người chớ có giả mù mà nói lời thôi nỡ. Đây là nơi chốn nào người chẳng biết ư? Hãy nói toạc ra người đến đây với mục đích gì.

Người lái xe cười hắc hắc một tiếng, nói giọng lạnh lùng:

- Chúng bay chưa xứng đáng khoa mồm mép như thế, hãy mau bảo đầu đảng các người ra nói chuyện với ta đi.

Đương nhiên bọn võ sĩ nọ chẳng xem gã kia vào đâu, y gầm thét nói:

- Muốn chết ư?

Nói xong y quay lại nói với ba tên trong bọn họ:

- Hãy lục soát xe ngựa xem nào!

Ba võ sĩ lập tức nhảy tới tới dùng mũi kiếm khều rèm xe lên.

- Oa! Oa!

Vài tiếng kêu rú lên lập tức, ba võ sĩ lần lượt té ngã xuống đất, tứ chi vùng vẫy giãy lất sau đó bất động luôn.

Võ sĩ cầm đầu nọ trông thấy thế hồn phi phách tán, lập tức xoay người chạy vào trong cổng trang. Gã phu xe vẫy tay một cái, tức thì lại nổi lên một tiếng kêu thảm nữa, võ sĩ đang chạy được khoảng hai trượng, đánh bạch một cái, té ngã ra đất luôn.

Chỉ trong chớp mắt, đôi phương đã giết một lúc bốn mạng người.

Trần Gia Lâm núp trong bóng tối nhìn thấy thế bất giác kinh tâm táng đờm. Mạng sống của người giang hồ rẻ tiền đến thế sao?

Cổng trang được mở ra, một người thò đầu nhìn ra ngoài, sau đó thụt đầu vào trong ngay, trông tình hình đây là một tráng đinh gác cổng mà thôi.

Gã đại hán lái xe nhảy xuống xe ngựa, bước ra sau mở cửa hậu ra, thò hai tay vào xe kéo ra một cỗ quan tài gỗ bạch, chỉ thấy gã này khiêng cỗ quan tài một cách nhẹ nhàng, bước ra phía trước xe ngựa và đặt cỗ quan tài xuống đất, sau đó hai tay chống nạnh nhìn vào tay lái xe.

Bầu không khí ngột ngạt khó thở vô cùng, Trần Gia Lâm đã rung mình lạnh toát mồ hôi.

Thình lình ngay lúc này...

Có năm sáu người xông ra cổng trang, người đi trước là một lão nhân mặc áo gấm, mặt mày rất oai nghiêm.

Đoàn người từ từ bước tới giữa đường, dừng ngay cách cỗ xe ngựa khoảng năm trượng, lão nhân mặc áo bào gấm đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn hiện trường một vòng, sau đó lên tiếng nói giọng sang sảng:

- Bằng hữu phương trời nào đã đến đây giết người như thế? Có một âm thanh lạnh lùng từ trong xe vang ra nói:

- Đây Vạn Lập Nhân, ngươi có nhận ra cỗ xe ngựa này không?

Lão nhân trầm giọng nói:

- Đây là cỗ xe ngựa chuyên dùng của bản trang, làm gì có chuyện không nhận ra chứ... Người trong xe ngựa nói:

- Thế thì khá lắm, chắc ngươi cũng không lạ gì cỗ quan tài gỗ bạch này chứ?

- Lão nhân mặc áo gấm hơi biến sắc mặt, nói:

- Có phải các hạ đến từ Hoa Nguyệt Biện trang không? Người trong xe ngựa nói giọng nham hiểm:

- Ngươi chớ thắc mắc lão phu đến từ đâu làm gì, sự kiện này để cho Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương chương lệnh quý môn đích thân giải quyết hay chính Vạn môn chủ ngươi ra giải quyết đây?

- Bỏn tọa là nhất môn chi chủ, đương nhiên phải đích thân giải quyết!

- Khá lắm, môn chủ sẽ giải quyết bằng cách nào đây?

- Các hạ hiện thân nói chuyện xem nào.

- Lão phu sẽ hiện thân không sai, nhưng phải nói rõ trước đã.

- Các hạ cho biết danh hiệu trước đi.

- Miễn vậy, đợi lát nữa gặp mặt ngươi sẽ biết ngay.

- Hừ! Hoa Nguyệt Biện Trang từ Bà Dương phu nhân trở xuống chẳng có một nam nhân mày râu nào cả, các hạ dùng thân phận gì để hỏi han công án này?

- Cứ xem như thọ sự ủy thác của người.

- Khá lắm, các hạ có điều chi cứ việc nói.

- Có một thiếu nữ tên Lý Thùy Vân sau khi bị giết, thi hài được đưa về Hoa Nguyệt Biệt

Trang, môn chủ giải thích thế nào đây?

Lão nhân mặc áo gấm cười hắc hắc một tiếng, cất giọng lạnh lùng nói:

- Đúng ra Bà Dương phu nhân phải am hiểu sự kiện này. Người trong xe nói:

- Phu nhân không hiểu, nên bảo Nhất Truy Định Thiên Vạn Lập Nhân người đích thân giải thích xem sao?

Trần Gia Lâm núp trong bóng tối nghe hết lời thoại đôi bên, hần sức vỡ lẽ ngay, xác chết mỹ nhân mà hần gặp trong xe ngựa hôm nọ có lẽ chính là thiếu nữ tên Lý Thùy Vân mà người trong xe ngựa vừa nói, tại vì hôm đó hai thiếu nữ môn hạ của Hoa Nguyệt Biệt Trang từng gọi người chết là Thùy Vân, mà ngoại hiệu của lão nhân mặc áo gấm kêu là Nhất Truy Định Thiên, chà trách gì trên tay lão có ký hiệu đao găm là thế.

Nhưng chẳng biết đối phương là chương môn của phái gì đây?

Cặp mắt như điện của Nhất Truy Định Thiên tia ra luồng sáng lạnh kinh người, lão nói:

- Lý Thùy Vân đã mạo xưng là di nữ của Vân Mộng Kiếm Khách Lý Tương Ngọc đã lừng danh võ lâm, gả cho Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương chương lệnh bản môn, không ngờ y chính là môn hạ của Bà Dương phu nhân, dùng sắc đẹp làm mồi, trà trộn vào bản môn có một âm mưu...

- Âm mưu gì thế?

- Lén vào cấm địa bản môn, định đánh cắp bản môn truyền phái chi bảo, sau khi bị phát giác, cô ta cả gan giết người diệt khẩu...

- Làm thế nào các người biết y là thủ hạ của Bà Dương phu nhân?

- Chính cô ta vào lúc sắp chết đã hối hận bị người lợi dụng, nên cô ta đã khai báo sự thật.

- Tiếc rằng y không phải là thủ hạ của Bà Dương phu nhân đồng thời Bà Dương phu nhân cũng chưa hề ra lệnh thủ hạ làm những việc như thế. Nay, người hãy nghe cho rõ, y đích thực là di nữ của Vân Mộng Kiếm Khách, còn vấn đề đánh cắp truyền phái chi bảo và giết người gì đó thì lão phu không mục kích, nên không thể tin được, lão phu là bạn chí thân của phụ thân y khi còn tại thế, hôm nay xem như lão phu đến đây thay mặt người bạn quá cố đòi nợ vậy.

Nhất Truy Định Thiên Vạn Lập Nhân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- Người sắp chết bao giờ cũng nói lời ngay thẳng, không có người nào sắp chết lại nói dối bao giờ, Bà Dương phu nhân không dám thừa nhận sự kiện này ư?

Người trong xe ngựa lạnh lùng nói:

- Nói đùa chứ, đường đường chủ nhân Hoa Nguyệt Biệt Trang có khi nào sợ Linh Truy hội người? Bây giờ gãy nói ngắn gọn chớ nói điều gì lời thôi nỡ, cỗ xe này vận chuyển Lý Thùy Vân, và cỗ quan tài này đựng xác của nó, bây giờ lão phu phải mang thi hài về để an ủi cố hữu.

Những cao thủ Linh Truy hội có mặt tại đương trường đồng lúc cảm phần kêu hừ một tiếng.

Nhất Truy Định Thiên Vạn Lập Nhân cất giọng lạnh lùng nói:

- E rằng các hạ chưa có khả năng làm như thế, có điều là các hạ phải tính thế nào, bốn mạng người này cho coi được đây.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tú sĩ trung niên vượt chúng nhảy ra ngoài gầm hét nói:

- Gã nào dám ngạo nghễ thế, hãy ra mặt xem sao?

Người trong xe ngựa cười há há như điên như cuồng, nói:

- Người chính là Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương đó ư?

- Đúng thế, ta là Nhạc Lương đây!

- Người biết điều thì tự mình chui vào quan tài nằm đi, để lão phu khởi động thủ.

- Còn mặt mũi thì chường ra đây xem nào?

Số cao thủ có mặt tại hiện trường thấy đều cảm phần, trợn mắt chăm chăm nhìn thẳng cỗ xe ngựa ấy.

Đại hán lái xe họ không hề động đậy gì hết, y làm ra vẻ nhàn hạ như chẳng thấy việc gì xảy ra hết.

Một lão nhân tóc bạc từ trong xe thông thả bước ra, trong lão cầm một quả chuông đen bóng, từng bước một từ từ bước tới sau cổ quan tài.

Trần Gia Lâm thoát trông thấy lão nhân tóc bạc này xuất hiện, bất giác run bắn người lên.

Chẳng phải đối phương chính là lão nhân mà mình đã gặp trên đường đi lúc nãy sao. Lão vào trong xe ngựa lúc nào vậy?

Nhất Truy Định Thiên Vạn Lập Nhân buột miệng thất kinh kêu lên một tiếng:

- Huyết Thần!

Vạn Lập Nhân cả kinh thất sắc, tất cả cao thủ tại hiện trường thấy đều biến sắc hết, thần tình của Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương càng khó xem hơn nữa. Y bất giác lùi ra sau hai bước, đứng ở bên cạnh hội chủ.

Huyết Thần là một nhân vật khủng bố số một đương kim võ lâm. Một khi đối phương hiện thân, ắt phải đổ máu không sai.

Nhất Truy Định Thiên Vạn Lập Nhân là nhất môn chi chủ, dù trong lòng có hoảng sợ đến đâu đi nữa cũng không thể không quan tâm tới thân phận, thế rồi lão trấn tĩnh thần lại, gượng cười chấp tay xá một xá, nói:

- Té ra là Đông Phương tiên bối đại giá lâm. Vạn mỗ thất lễ vậy. Nụ cười của lão rất miễn cưỡng.

Huyết Thần Đông Phương Vũ ngạo nghễ không thèm đáp lễ, cặp mắt tia ra luồng sáng đỏ tươi nhìn mọi người, phàm những ai trông thấy ánh mắt lão quét tới thấy đều y như bị con ong độc chích một cái, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Cuối cùng ánh mắt của Huyết Thần dừng lại tại gương mặt của Nhạc Lương. Ánh mắt này tượng trưng cho tử vong.

Mặt mày của Nhạc Lương bỗng nhiên trở thành tái mét, y đã ý thức được rằng đêm nay chó hòng sống sót nữa.

Huyết Thần từ từ nhấc cây trượng lên để nằm trên nắp quan tài, sau đó chậm rãi đẩy nắp quan tài ra, theo chiều lay động của quả chuông, nắp quan mở toang ra và dựng nghiêng một bên, sau đó lão rút quả chuông ra.

Tất cả mọi người trông thấy thế thấy đều kinh tâm táng đờm. Vạn Lập Nhân giọng chẳng mấy tự nhiên nói:

- Hiệp danh Đông Phương tiên bối lưng danh một thời, năm xưa được tôn xưng là Giang Hồ Sinh Phật...

Huyết Thần dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, ngắt lời nói của Vạn Lập Nhân, nói:

- Câm mồm lại! Chớ tăng bốc lão phu làm gì! Giang Hồ Sinh Phật không còn nữa, bây giờ lão phu kêu là Huyết Thần, Huyết Thần, huyết tanh chi thần, ha ha ha...

Tiếng cười đình tai nhức óc khó nghe vô cùng, y như một người đang đi trong vùng nghĩa địa hoang vắng, trong đêm tối thình lình nghe tiếng gào khóc của quỷ dữ không bằng, khiến người ta phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Trần Gia Lâm bàng hoàng chẳng hiểu gì hết, Huyết Thần, Giang Hồ Sinh Phật, danh hiệu tượng trưng cho hành vi của một người đương nhiên hai danh hiệu này là hai cực đoạn khác nhau, tại sao lại xuất hiện cho một người ư?

Huyết Thần dứt tiếng cười nói tiếp:

- Các ngươi sợ chết, chết cũng chẳng có gì đáng sợ. Nói xong, y tiến lên vài bước.

Mọi người nghe lời nói tức giận bần chồn, máu nóng sôi lên sùng sục. Vạn Lập Nhân nói:

- Đây Nhạc chương lệnh, bốn tọa là Nhất hội chi chủ, muốn xuất thủ phải để ta xuất thủ trước, sau đó mới tới phiên chương môn.

Tức thì thần sắc của các cao thủ lại có thay đổi ngay, họ nghe hội chủ và chương lệnh nói lời nghĩa khí đã khiến họ nổi xung lên, tất thấy mọi người đều khỏi ý niệm liều mạng.

Lương Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương nói giọng bị phẫn:

- Thừa hội chủ, chó nên vọng động như thế, xin hãy suy nghĩ hậu quả, nếu một mình tại hạ chết có đáng tiếc chi đâu, Linh Truy hội phải tiếp tục đứng vững trong giang hồ chứ?

Huyết Thần khẽ động quả chuông trên đất một cái nói:

- Đây Nhạc Lương, nếu lão phu xuất thủ thì ngươi sẽ chết thảm lắm đấy. Nhạc Lương trợn ngược hai mắt lên, giận dữ nói:

- Chết sướng chết thảm cũng là chết, họ Nhạc ta chẳng quan tâm điều này. Huyết Thần Đông Phương Vũ mắt lộ hung quang, cất giọng hiểm ác nói:

- Ngươi tự cho là chân võ sĩ, được, lão phu sẽ giết chết ngươi như giết một con chó ha ha ha...

Nhất Truy Định Thiên Vạn Lập Nhân thò tay vào ngực áo, tiến tới một bước.

Cặp mắt của Huyết Thần tia ra luồng sáng đỏ như máu, cất giọng lạnh lạnh nói:

- Quan tài thì chỉ có một cỗ, nên chỉ chứa được một người, còn hậu sự của những người khác ngươi tự lo liệu lấy.

Lời nói tràn đầy máu lạnh kinh người, đối phương nghe thấy không lạnh mà run.

Các cao thủ đứng sau lưng Vạn Lập Nhân đang từ từ tiến tới trước, tất cả đã hoàn toàn dẹp bỏ hai chữ chết sống.

- Nếu như đêm nay hội đường máu chảy thành sông, đó là tự các ngươi chuốc lấy. Nhất Truy Định Thiên Vạn Lập Nhân cất giọng giận dữ:

- Đông Phương lão ma, người phạm không thể cải được mệnh trời! Huyết Thần buông tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Cái gì mà mệnh trời mệnh đất, ở chốn giang hồ này ai có bản lĩnh tức là làm trời vậy! Dứt lời lão từ từ tiến tới trước.

Tức thì bầu không khí hiện trường trở nên khàn trương vô cùng. Trông tình hình này màn đỏ máu là không sao tránh khỏi.

Máu nóng trong lòng Trần Gia Lâm cũng sôi lên sùng sục, hấn nhủ thầm trong bụng: "Minh có nên xuất thủ không? Chẳng biết mình có địch nổi với Huyết Thần này không? Nếu muộn một..."

Lời nói lúc này của Nhạc Lương vẫn còn ở bên tai... ta là một võ sĩ...

Võ sĩ có những việc cần làm, chứ không nên luôn luôn tính toán tới hai chữ lợi hại, bằng không chẳng còn danh tự võ sĩ này nữa. Võ sĩ phải có bổn phận của một võ sĩ.

Huyết Thần đã đứng cách trước mặt Nhạc Lương khoảng hơn một trượng, còn Nhạc Lương từ từ giương vũ khí nắm trong tay lên.

Trần Gia Lâm nghiêng răng, chuẩn bị phi thân vào. Tình hình lúc này...

Có một bóng người thoáng một cái đã đứng cản trước mặt Nhạc Lương.

Tình hình xảy ra bất ngờ khiến tất cả cao thủ tại đương trường thấy đều giật bắn mình. Người hiện thân là một thư sinh tuổi trạc hai mươi, đối phương có gương mặt anh tuấn.

bất phàm, ai vừa trông thấy gương mặt này sẽ sinh hảo cảm ngay, thế nhưng bây giờ gương mặt y lộ ra những nét căm phẫn oán độc, hai mắt óng ánh ngập lệ.

Y là ai thế?

Y dám công nhiên ngăn cản Huyết Thần Đông Phương Vũ thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nghi Vấn Ly Kỳ

Huyết Thần Đông Phương Vũ gầm lên:

- Muốn chết ư? Hãy tránh ra nào!

Thư sinh áo xanh nói giọng xúc động:

- Tại sao lão nhân gia người lại bỗng nhiên đổi tính như thế, hành vi máu tanh này phải chấm dứt cho rồi...

Huyết Thần khế động quái trượng trong tay một cái, giận dữ nói:

- Ngươi dám làm phản chăng?

Hai bên khóc mắt của thư sinh áo xanh đã nhỏ xuống hai hàng nước mắt, mặt mày co rút lia lịa, nghiêng răng gào thét:

- Con không thể để cho lão nhân gia làm như vậy, đồng thời con cũng không muốn trông thấy hậu quả đáng sợ ngoại trừ con chết...

Hai mắt Huyết Thần thoáng hiện sát khí nói:

- Muốn chết thì dễ thôi!

Dứt lời, lão vung gậy quất tới, quét chẳng ra quét mà điểm chẳng ra điểm, không thể nào phán đoán được lão định tấn công vào vị trí nào cả, hình như tất cả mọi yếu huyệt đều nằm gọn trong đòn tấn công này của lão, quả thực chiêu này lợi hại khó hóa giải vô cùng.

Thư sinh áo xanh đảo mình một cái, tức thì đã lách ra khỏi vòng tấn công của quái trượng ngay.

Mọi người trông thấy một thức thân pháp thần kỳ này, bất giác đồng lúc buột miệng hô tuyệt một tiếng.

Vì lý do thư sinh áo xanh di chuyển vị trí, Lưỡng Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương lại lộ ra trước mặt Huyết Thần ngay.

Huyết Thần cảm phần kêu hừ một tiếng, nhấc gậy lên bổ vào người Nhạc Lương nhanh như cắt, Nhạc Lương song thủ cầm hai dao găm, đối với quái trượng quỷ quyết thần kỳ này, quýnh quýng chẳng biết phản đòn như thế nào.

Trông tình hình Nhạc Lương phải bỏ xác dưới quái trượng của lão quái. Thành linh lúc này...

Thư sinh áo xanh la hét một tiếng:

- Tránh ra mau!

Dứt lời, y phi thân lao vào người Huyết Thần nhanh như chớp, tất cả mọi người đã giật mình khi thấy y ra một đòn thành linh như thế.

Bất đắc dĩ Huyết Thần phải rút quái trượng lùi ra sau, trong lúc lão lùi liền đảo mình quơ gậy quét ngang một cái nhanh như cắt.

- Oa!

Một tiếng rú thảm phá không vút lên, tức thì thư sinh áo xanh há mồm phun máu tóe loe, té văng ra đất xa cả trượng.

Huyết Thần chẳng thèm ngoái cổ nhìn sau, lão lại hất gậy chuẩn bị tấn công Nhạc Lương tiếp...

Thành linh Vạn Lập Nhân hét lên, khê hất thanh gươm ngang trong tay, tức thì hóa ra một luồng mưa bụi màu bạc chụp vào người Huyết Thần nhanh như chớp, quả thực công phu Nhất Trủy tạo thành một màn bụi màu bạc rất hiếm thấy trong võ lâm.

Nhạc Lương cũng cầm hai thanh gươm ngăn từ bên hông nhảy tới.

Huyết Thần khê đưa gậy tới trước, chẳng thấy y đã dùng chiêu thức gì, tức thì luồng ánh sáng màu bạc như bị quét tan hết, đồng thời có tiếng kêu hự nổi lên, Vạn Lập Nhân đã loạn choạng té lùi ra phía sau bốn năm trượng, mặt mày tái mét, suýt nữa té ngã ra đất. Còn Nhạc Lương thì mồm miệng rớt máu.

Số cao thủ Linh Trùy hội tại hiện trường đều giật bắn người lên.

Quả thực công lực của Huyết Thần cao đến nỗi không ai tưởng tượng nổi, trong hiện trường không ai là địch thủ của lão nữa...

Huyết Thần bắt đầu cất bước tiến lên, lão tiến một bước thì tim của mọi người lại đập một cái.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt khó thở vô cùng.

Nhất Trủy Định Thiên Vạn Lập Nhân đã không có may mắn cơ hội hoàn thủ, hơn nữa có cả Nhạc Lương hợp thủ tấn công thế mà chẳng tiếp trọn một chiêu của Huyết Thần Đông Phương Vũ, như vậy họ không kinh hãi sao được.

Bấy giờ...

Huyết Thần đã lướt tới vị trí khả dĩ xuất thủ tấn công rồi. Hình như số mạng của Lưỡng Nghĩa Sĩ Nhạc Lương không còn hy vọng sống nữa.

Ngay lúc số cao thủ Linh Trùy hội đang luống cuống chẳng biết ứng phó ra sao, thành linh có một tiếng gầm như sấm nổ ngang tai:

- Dừng tay lại!

Mọi người đều ngơ ngác, cùng lúc đảo mắt sang hướng phát ra tiếng la hét. Một bóng người từ trong rừng cây chậm rãi bước ra.

Tất cả mọi người thoạt trông thấy đôi phương xuất hiện, bất giác ngần người ra, ngay cả Huyết Thần cũng không ngoại lệ.

Đôi phương ăn mặc kiểu cách thôn quê, nón rom rộng vành kéo xuống thật thấp che nửa khuôn mặt, nên không ai trông thấy mặt mũi ra làm sao, có điều

mọi người cho rằng y có thể là một nhân vật giang hồ, vì có thanh kiếm đeo ở sau lưng.

Trong hiện trường này chưa có một ai từng trông thấy ở chốn giang hồ lại có nhân vật ăn mặc kiểu cách như thế.

Tại sao lại bảo đối phương là một nhân vật ư?

Tại vì đối phương dám hiện thân trong lúc Huyết Thần có mặt tại hiện trường. Rốt cuộc y là ai?

Trong đầu tất cả cao thủ đều tự hỏi như vậy.

Gã đại hán vạm vỡ lái xe ngựa hừ lên một tiếng lập tức nhảy bổ vào đối phương như một con mãnh hổ vô mô.

- Oa!

Một tiếng rú thảm vang lên, kễ đó kêu bịch một cái, cả thân hình to lớn của gã đại hán đã té văng ra sau nhanh như khi y vô tội, tình cờ thân người gã lại té nằm ngang trên cỗ quan tài gỗ bạch áy.

Nhân vật thần bí ăn mặc kiểu thôn quê không hề ngước đầu lên, y vẫn trầm tĩnh từ từ tiến tới, hình như đối phương chưa hề động thủ bao giờ, tất cả mọi cặp mắt đã trọn ngược lên hết.

Huyết Thần giận dữ rống lên:

- Hãy đứng lại nào!

Người thần bí nọ chẳng thèm đếm xỉa lời nói của lão, cứ tiếp tục tiến tới vài bước nữa, sau đó mới dừng chân.

Hiện trường vốn tràn đầy sát khí, bỗng lại trở nên thần bí.

Lúc bấy giờ thư sinh áo xanh nọ đã loạng choạng đứng dậy, mặt mày y lộ vẻ kinh hoàng.

Luồng sáng đỏ tươi trong mắt của Huyết Thần như đã đông đặc lại trông khủng bố vô cùng.

- Rốt cuộc tiểu tử nguoi là ai thế?

Đối phương ngẩng đầu lên, tức thì một gương mặt anh tuấn hiện ra, đôi mắt sáng rực như ngọn lửa cháy giữa đêm đen.

- Ngự Lang Trần Gia Lân!

Huyết Thần cất giọng lạnh lùng nói:

- Chưa hề nghe nói trong giang hồ lại có danh hiệu của nguoi? Trần Gia Lân chẳng cần chờ chút nào nói:

- Bây giờ các hạ đã nghe nói rồi đấy.

- Hãy báo lai lịch sự môn của nguoi.

- Điều này không thể phụng cáo.

Tất cả mọi người trong hiện trường đều cảm thấy phức tạp, họ vừa kinh ngạc phấn khởi vừa bàng hoàng, hoảng sợ, ngoài ra lo sợ cho gã tiểu tử ngang tàng đến toát mồ hôi lạnh.

Ở chốn giang hồ này dám đối địch với Huyết Thần nói lời như thế, chắc chỉ có mỗi mình y.

Đồng thời đối phương ở trước mặt Huyết Thần đã xuất thủ giết chết thủ hạ của lão, điều này khiến Huyết Thần tức giận đến mức đôi mắt như muốn lòi ra ngoài, trông cực kỳ quái đản.

Quả thực đối phương thuộc hạng nguoi hào khí đáng kính phục.

Nếu như chàng đối phó không nổi Huyết Thần thì hậu quả đêm nay rất tai hại, đương nhiên không cần phải nói, sẽ có một trường đồ sát máu tanh vô cùng kinh dị.

Nhân vật nhất đại khủng bố này sẽ đối phó với Ngự Lang bằng cách nào đây?...

Thực ra trong lòng Trần Gia Lân cũng vô cùng lo lắng, hần vừa xuất đạo, chưa từng đụng đại địch bao giờ, chẳng biết sở học có thể ứng phó nổi với đại ma đầu này không, hần vẫn chưa tự tin chút nào hết.

Nếu hần là lão giang hồ thì hần đã suy nghĩ cân nhắc trước... xem có nên xuất thủ hay không?

Thế nhưng hắn là người mới, chỉ thấy đây là điều nghĩa hay phi nghĩa mà thôi, hành động hoàn toàn bị trực giác chi phối.

Huyết Thần nộ hỏa xung thiên, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, chẳng biết lão phu phải dùng biện pháp nào giết ngươi để hả cơn giận này đây?

Trần Gia Lâm trả lời cộc lốc:

- Tùy ý ngươi muốn sao cũng được!

Huyết Thần đưa mắt nhìn bọn người Nhất Trụ Định Thiên một cái, cất giọng nham hiểm nói:

- Nay Vạn Lập Nhân, lão phu không lưu lại một ai để lo liệu hậu sự của ngươi nữa rồi. Câu nói này thốt ra khiến mọi người cảm thấy giờ chết của mình đã điểm, ngửi khí ớn lạnh sơn tóc gáy.

Trần Gia Lâm cũng từ từ rút thanh kiếm đầu cổ quái của hắn ra, trầm giọng nói:

- Tại hạ vốn không có ý định giết người, nhưng các hạ thốt ra câu nói này, tại hạ tất phải thay đổi ý kiến thôi.

Đối với Huyết Thần, quả thực những lời này ngông cuồng hết sức, hình như Huyết Thần vốn không phải là địch thủ hắn.

Khi đám cao thủ Linh Trụ hội thấy Ngư Lang rút thanh kiếm cùn đầu quái lạ của chàng ra, tất cả bọn họ càng kinh ngạc hơn, vì trong chốn giang hồ này chưa từng nghe nói có một cao thủ nào sử dụng thanh kiếm cùn đầu như vậy.

Họ trông thấy thần tình thư thái của Trần Gia Lâm, trong lòng càng lấy làm kinh hãi, khó hiểu hơn.

Hắn chỉ hất nhẹ tay một cái đã giết chết gã đại hán phu xe, chứng tỏ rằng công lực của hắn khá cao, nhưng điều này cũng chưa thể nói rằng hắn dụng nỏ với Huyết Thần đâu!

Thần tình trong khuôn mặt của thư sinh áo xanh biến đổi liên tục, thế nhưng hiện tại không còn ai để ý đến y nữa, tất cả mọi người đã tập trung toàn bộ tâm ý theo dõi Huyết Thần và Ngư Lang.

Thanh kiếm cùn đầu nghiêng nghiêng giờ lên cao, thân kiếm phản chiếu dưới ánh trăng toát ra luồng sáng lạnh kinh người.

Quái tượng đen bóng trong tay Huyết Thần cũng từ từ nhấc lên cao.

Không cần phải nói cũng biết sắp xảy ra một trận huyết chiến quý khốc thần sầu. Hình như máu trong huyết quản của mọi người đã đông đặc hết.

Cặp mắt của họ tròn thật to chẳng hề muốn chớp chút nào, thời gian như đọng lại, không khí cực khủng bố.

Thình lình ngay lúc này có một giọng nữ phá tan sự im lặng đáng sợ vang lên:

- Vâng lệnh của chủ nhân, không được đối địch với Ngư Lang, xin tôn giá hãy rút ngay. Tất cả mọi người trong hiện trường thoát nghe thấy truyền âm của nữ nhân này thấy đều như trút bỏ được một gánh nặng.

Nhất là Trần Gia Lâm càng lấy làm ngạc nhiên không hiểu gì hết.

Không ngờ nhất đại ác ma Huyết Thần này cũng phải nghe lệnh của một người khác. Chủ nhân này là ai thế?

Người có thể sai khiến được Huyết Thần, đương nhiên không phải là một nhân vật tầm thường rồi.

Tại sao không cho đối địch với Ngư Lang? Tại sao?

Tại sao thế?

Thế nhưng tình huống này không phải mới xảy ra lần đầu, trước hết là Quan Lạc Hiệp Thiếu chủ động ngừng tay, sau đó là Hồng Hoa sứ giả thoát vừa trông thấy thanh kiếm cùn đầu đã phi thân bỏ chạy ngay, bây giờ là lần thứ ba.

Huyết Thần đảo ngược cơn người đỏ như máu một vòng, bỗng nhiên hạ quái tượng xuống, không nói một lời nào cả, phi thân chạy mất dạng.

Trần Gia Lâm trầm tư trong nghi vấn lý kỳ nan giải, nhất thời dờ người ra tại chỗ, mọi người ai cũng thấy khó hiểu, một bầu không khí im lặng, thần bí bao trùm lên tất cả.

Một hồi thật lâu sau, Vạn Lập Nhân phá vỡ bầu không khí trầm tịch khó thở này, bước tới hai bước, chấp tay vái chào nói:

- Thành kính cảm tạ thiếu hiệp đã giúp tránh được một trận kiếp nạn cho tệt hội. Trần Gia Lâm chấp tay hoàn lễ nói:

- Không dám, tại hạ chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây mà thôi.

Lưỡng Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương thu grom ngắn lại, sau đó cất giọng xúc động nói:

- Nếu không nhờ thiếu hiệp ra mặt, cục diện đêm nay không thể tưởng tượng nổi. Trần Gia Lân mỉm cười không nói gì, mà hần còn biết nói gì nữa.

Chính bản thân hần cũng mù tịt về sự việc này. Vạn Lập Nhân áp ứng hỏi:

- Thiếu hiệp và chủ nhân của Huyết Thần... có mối quan hệ thế nào? Trần Gia Lân lắc đầu hỏi ngược lại:

- Hội chủ có biết chủ nhân của đối phương là ai không? Nghe hần nói thế, Vạn Lập Nhân ngạc nhiên nói:

- Đây là lần đầu tiên bản tọa nghe nói rằng Huyết Thần có một chủ nhân như thế.

Trần Gia Lân phát giác rằng trong hiện trường tất cả mọi người đang chăm chú nhìn, chờ đợi lời giải thích của chàng, nhưng chàng nghĩ cũng không cần thiết phải giải thích.

Nhạc Lương bước tới chỗ thư sinh áo xanh nói:

- Lúc này chẳng nhờ huynh đài xuất thủ, tại hạ đã bỏ xác dưới quả trượng rồi. Dứt lời, chấp tay xá một xá.

Thư sinh áo xanh cười cay đắng một tiếng, nói:

- Tại hạ lấy làm hổ thẹn không đủ sức ra tay ngăn cản trận huyết kiếp này, may mà lại gặp vị Ngư Lang này hiện thân, tại hạ cũng nên cảm tạ hần mới phải.

Y vừa nói vừa quay sang hướng Trần Gia Lân chấp tay xá một xá. Trần Gia Lân vội chấp tay hoàn thủ nói:

- Xin thỉnh giáo tôn tính đại danh cách xưng hô của các hạ như thế nào?

- Tại hạ tên Ngô Hoàng Văn.

- Ô! Chào Ngô huynh.

Trần Gia Lân muốn hỏi thăm y vài điều, vì lúc Ngô Hoàng Văn hiện thân, qua lời nói, hình như có mối quan hệ gì với Huyết Thần thì phải, nhưng hần suy nghĩ kỹ lại cảm thấy hiện tại hỏi cũng bất tiện nên thôi không nói gì nữa.

Vạn Lập Nhân giờ tay ra dấu mời hai người nói:

- Mời nhị vị thiếu hiệp dời gót vào tệt trang ngồi chơi giây lát.

Trần Gia Lân sực nhớ mình phải đến phủ Châu tìm lão thầy thuốc giang hồ nọ, nên không dám chậm trễ nữa, cáo từ lên đường.

Vạn Lập Nhân lộ ra thần sắc thất vọng, cau mày nói:

- Chi ngồi lại chốc lát uống vài ly rượu, để lão phu được tỏ lòng biết ơn, được chứ? Trần Gia Lân nói:

- Thực tình tại hạ có việc gấp, đành phải cáo lỗi hội chủ vậy. Ngô Hoàng Văn cũng nói theo:

- Hẹn dịp sau đến thăm viếng quý trang sau.

Nhất Truy Định Thiên Vạn Lập Nhân kêu ồ một tiếng, nói:

- Sao, Ngô thiếu hiệp cũng phải đi ư? Ngô Hoàng Văn gật đầu nói:

- Đúng thế, tại hạ cũng hữu sự, xin hội chủ lượng thứ cho.

Vạn Lập Nhân vốn muốn kết giao với nhân vật thần bí Ngư Lang này, đồng thời trong lòng lão đã thực tình kính mến đối phương, lão thấy hần nói như vậy, đương nhiên không thể miễn cưỡng giữ khách, đành thất vọng nói:

- Nhị vị nhất quyết phải cáo từ, lão phu không dám miễn cưỡng giữ nhị vị lại, nếu có thì giờ rảnh nhị vị nhớ đến viếng tệt trang, lão phu luôn luôn trông đợi vậy.

Lưỡng Nghĩa Tú sĩ Nhạc Lương cũng thành khẩn nói:

- Cớ sự do tại hạ mà nên, nhị vị chẳng chịu nán lại giây lát để tại hạ có dịp tỏ lòng cảm tạ, vậy thì mong rằng mai sau có cơ hội thọ giáo.

Trần Gia Lân nói:

- Huynh dài nói quá lời thể thôi, ngày tháng còn dài, chúng ta ắt có cơ hội gặp lại không sai.

Nói xong, hắn chấp tay xá biệt mọi người trong hiện trường. Ngô Hoàng Văn cũng theo sau cáo từ luôn.

Đoàn người Nhất Trụ Định Thiên Vạn Lập Nhân tiễn hai người qua bên kia cầu, sau đó mới chịu chia tay.

Ngô Hoàng Văn và Trần Gia Lâm sánh vai đi song song với nhau, họ lẳng lặng đi được một dặm đường.

Ngô Hoàng Văn bỗng lên tiếng phá tan bầu không khí tịch lặng, nói:

- Trần huynh, tiểu đệ có điều... muốn thỉnh giáo, chẳng biết có đáng chăng? Trần Gia Lập gật đầu nói:

- Ngô huynh có điều gì cứ nói, chẳng nên giấu làm chi. Ngô Hoàng Văn ngập ngừng nói:

- Lai lịch của Trần huynh ắt phải bất phàm, tiểu đệ có thể thỉnh giáo chăng?

Khi Trần Gia Lâm thoát vừa trông thấy Ngô Hoàng Văn hiện thân, hắn đã có hảo cảm với y ngay, có lẽ đây là duyên phận cũng nên, thế rồi hắn thành khẩn nói:

- Nói cho ngay cũng chẳng có lai lịch gì bất phàm cả, quả thực tiểu đệ hành nghề đánh cá, cực chẳng đã mới xuất giang hồ thôi!

Đương nhiên Ngô Hoàng Văn có khi nào chịu tin lời nói này, y cho rằng Trần Gia Lâm không bằng lòng tiết lộ lai lịch thôi, vì đôi bên mới quen biết, hơn nữa chốn giang hồ có nhiều điều cấm kỵ, không tiện hỏi tiếp, y đành kêu một tiếng nói:

- Thì ra là thế!

Trần Gia Lâm thông minh xuất chúng, thoát nghe giọng điệu đối phương biết ngay y chưa tin lời nói của mình, thế rồi hắn bồi thêm một câu:

- Tiểu đệ chẳng nói lời hư dối đâu, về sau Ngô huynh sẽ sáng tỏ không sai, còn vấn đề sư môn, vì phải tuân thủ di mệnh tiên sư nên không tiện phụng cáo, xin Ngô huynh lượng thứ điều này.

Ngô Hoàng Văn cũng thành khẩn đáp:

- Quả thực lúc này tiểu đệ có chút chẳng tin, bây giờ nghe Trần huynh nói thế, tiểu đệ mới hoàn tin vậy.

Giữa con người với con người qua lại với nhau, ấn tượng đầu tiên là quan trọng nhất, hai người chỉ mới trao đổi vài lời nói thì đã lập được một căn bản tình bạn vững chắc rồi.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nói:

- Tiểu đệ cũng có điều định thỉnh giáo Ngô huynh...

- Trần huynh cứ việc nói đi!

- Hình như giữa Ngô huynh và Huyết Thần có mối quan hệ gì thì phải, chẳng hay có thể phụng cáo tiểu đệ biết ư?

Ngô Hoàng Văn cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Lão nhân gia, người là gia sư của đệ!

Trần Gia Lâm nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, quả thực đây là điều hắn không bao giờ ngờ được, hắn buột miệng nói:

- Lão... lệnh sư sao?

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lâm nhủ thầm rằng:

"Quả thực đây là chuyện lạ, ở chốn giang hồ luôn luôn lưu truyền một câu rằng, thầy như thế nào thì học trò như vậy, nhưng trông tình hình lúc này, về bất mãn hành vi của thầy y. Nhìn qua biết đối phương là một kỳ tài hiếm thấy, sao y lại đầu vào môn hạ như hạng nhân vật Huyết Thần này được ư?"

Hắn suy nghĩ đến đây, mấp máy đôi môi như muốn hỏi lại thôi, dù sao đi nữa họ vẫn là thầy trò với nhau.

Ngô Hoàng Văn lại nói tiếp:

- Có lẽ Trần huynh lấy làm lạ thì phải, cả tiểu đệ đây cũng chẳng hiểu... Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Phải, tiểu đệ thắc mắc không hiểu gì hết nhưng Ngô huynh lại nói chẳng hiểu có là làm sao?

Ngô Hoàng Văn trầm tư giây lát, nói:

- Giang hồ quỷ quyệt, có rất nhiều sự tình không thể đánh giá theo thường tình, huynh từng nghe nói danh hiệu Vô Lâm Sinh Phật bao giờ chẳng?...

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Hình như lúc này Vạn hội chủ có đề cập đến thì phải... Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu một cái nói:

- Đúng thế đấy chính là danh hiệu trước kia của lão sư, lão nhân gia người có chút tiếng tăm ở chốn võ lâm, đồng thời từng được đồng đạo tôn sùng.

Trần Gia Lân nghe nói thế lấy làm kinh ngạc hỏi:

- Thế sao lại thay đổi danh hiệu ư?

Ngô Hoàng Văn cảm khái thở dài một tiếng nùng, nói:

- Chính tiểu đệ cũng không sao hiểu nổi, cách đây ba năm lão nhân gia đi chơi xa một chuyến, trở về tính tình hoàn toàn thay đổi. Trước sau y như hai con người khác, lão nhân gia hiểu sát, tàn bạo và tự xưng là Huyết Thần Đông Phương Vũ...

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Vậy thì lạ thật!

- Tiểu đệ đoán rằng, có lẽ lão nhân gia người gặp phải tai nạn gì khủng khiếp đáng sợ lắm thì phải nên lão mới bỗng nhiên hoàn toàn đổi tính như thế. Có điều khiến mọi người thắc mắc nhất chính là cặp mắt của lão, vì nhân thần trước kia không phải như vậy...

Trần Gia Lân gật đầu tiếp lời nói:

- Đúng thế, tiểu đệ có đồng một cảm giác là diện mục của lệnh sư không tương xứng nhân thần ấy. Đúng ra nhân thần nọ phải ở một gương mặt cực kỳ hung tợn mới phải...

Trần Gia Lân nói tới đây dừng lại giây lát sau đó lại nói tiếp:

- À! Phải rồi, nữ nhân đã truyền âm trong bóng tối lúc này từng nói rằng vãng kim lệnh chủ nhân gì đó. Chủ nhân mà đối phương đã nói đương nhiên là người sai khiến lệnh sư rồi. Chẳng hay Ngô huynh có biết người này là ai không?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giang Hồ Lãng Tử

Ngô Hoàng Văn cau mày đáp:

- Thế mà đệ lại tưởng Trần huynh biết điều mà huynh đang muốn hỏi...

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ Ngô huynh cũng không hiểu được ư? Ngô Hoàng Văn lắc đầu thương cảm nói:

- Khi gia sư đổi tính, hình như giữa hai sư đồ có một hàng rào cách biệt hai người. Lão chẳng chịu nói nửa lời đồng thời cũng không bằng lòng ở chung với nhau. Lúc này Trần huynh đã trông thấy hết rồi chứ, nếu tiểu đệ không am hiểu trượng pháp của lão nhân gia người thì tiểu đệ đã bỏ xác tại chỗ không sai. A! Tiểu đệ cũng chẳng biết làm sao bây giờ?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Hán tử lái xe lúc này có phải là quý đồng môn chẳng? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Không phải tiểu đệ chưa từng gặp đối phương bao giờ. Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Nói như thế có lẽ hán tử nọ chính là người của phía bên đứng sau lưng điều khiển lệnh sư, đã phái đi xa rồi. Tiếc rằng lúc đó không suy nghĩ đến điều

này. Nếu lưu lại mạng sống, chúng ta có thể tra hỏi ra kết quả ngay. Thiếu nữ tên là Lý Thúy Vân mà họ đề cập chính là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang không sai chút nào. Chính tiểu đệ đã phục kích sự kiện này, chẳng lẽ bảo rằng lệnh sư đã nghe theo lời sai khiến của Bà Dương phu nhân chăng?

Ngô Hoàng Văn thờ dài một tiếng nói:

- Sự suy đoán của Trần huynh rất hợp lý, người truyền thanh lúc này cũng là nữ nhân, có lẽ là như thế...
- Ngô huynh chuẩn bị hành động ra sao đây?
- Tiểu đệ đành phải đến Hoa Nguyệt Biệt Trang thám thính một phen!
- Ta cho rằng như thế không ổn! Ngô Hoàng Văn ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao vậy?
- Công lực của Biệt Trang chỉ chủ là Bà Dương phu nhân thì tiểu đệ không được rõ. Thế nhưng đối phương có bản lĩnh sai khiến lệnh sư tất nhiên không thể xem thường y được. Nếu Ngô huynh mạo hiểm đi vào biệt trang bị họ phát giác lại lịch, thế thì hậu quả nghiêm trọng hết sức. Hơn nữa lệnh sư đối với Ngô huynh không còn chút tình nghĩa thầy trò gì hết, nếu có thám thính được sự thật thì Ngô huynh làm gì được họ nào?
- Vậy theo Trần huynh, ta phải làm sao đây? Trần Gia Lâm trầm tư giây lát, nói:
- Tiểu đệ cũng chẳng có lương kế gì cả, thế nhưng tiểu đệ cảm thấy rằng lệnh sư bỗng nhiên đổi tính e rằng không phải chính bản thân lão có thay đổi. Kinh lịch giang hồ của tiểu đệ rất thấp kém, nhưng từng nghe tiên sư dạy rằng ở chốn giang hồ có một loại thuốc có thể làm người ta đổi tính, suốt đời nghe theo sai khiến của người đánh thuốc mê. Biết đâu lệnh sư đã trúng phải độc thủ đáng sợ như vậy. Cho nên biện pháp hay nhất bây giờ là tìm cách điều tra nguyên nhân tại sao lệnh sư đổi tính, khéo tìm bậc thầy chuyên môn chỉ giáo phá giải.

Ngô Hoàng Văn cảm kích gật đầu nói:

- Trần huynh nói phải, tiểu đệ xin thọ giáo.

Trong khi hai người nói chuyện đã chạy ra quan đạo. Bây giờ trống điểm canh ba, đứng nhìn về hướng thành Phủ Châu, đèn đuốc xa dần, người bộ hành cũng chẳng còn bóng dáng đi trên đường nữa.

Hai người đứng ngay ngã ba lộ tẻ, Ngô Hoàng Văn lên tiếng nói:

- Bây giờ Trần huynh định đi đâu đây?
- Tiểu đệ phải đến Phủ Châu!
- Lúc này Trần huynh bảo rằng hữu sự...
- Đúng thế, tiểu đệ cần tìm một người.
- Ô, tiểu đệ chẳng xa lạ vùng này, chẳng biết Trần huynh muốn tìm ai đây?
- Một thầy thuốc giang hồ!
- Danh hiệu đối phương xưng hô như thế nào?
- Chẳng biết danh hiệu của lão là gì cả tiểu đệ cũng chưa từng thấy đối phương...
- Vậy thì...
- Thế nhưng, nếu tìm được hạng thầy thuốc tương tự như vậy, tiểu đệ có cách nhận diện y.

Ngô Hoàng Văn bỗng vỗ tay nghe cái bốp nói:

- A, phải rồi. Hồi sáng này ở trong thành tiểu đệ từng trông thấy một lão thầy thuốc đi qua lộ đông. Biết đâu lão chính là người mà Trần huynh đang tìm kiếm cũng nên, tiểu đệ còn nhớ lão thầy thuốc nọ là một nhân vật võ lâm.

Trần Gia Lâm nghe nói thế tức thì tinh thần phấn khởi, cả mừng nói:

- Đa tạ Ngô huynh chỉ điểm, trông tình hình không còn sai nữa rồi, tiểu đệ từng gặp đồ đệ của lão. Đối phương là một chàng ngốc, y nói rằng sư phụ y đã đến Phủ Châu. Bây giờ đúng hai đằng đôi chiều không sai chút nào.

Ngô Hoàng Văn ngược đầu nhìn trời một cái nói:

- Bây giờ đã khuya lắm rồi, bất tiện tìm người, tình hình phải đợi đến sáng. Tiểu đệ có người quen ở trong thành có thể thám thính hộ Trần huynh. Bây giờ

thế này, hai chúng ta vào thành tìm một khách điểm nghỉ ngơi trước, sáng mai mới tìm cách thám thính. Nếu đối phương chưa rời khỏi thành chắc chắn ta gặp không sai...

Trần Gia Lân ngập ngừng nói:

- Tiểu đệ chẳng dám làm phiền Ngô huynh... Ngô Hoàng Văn xua tay nói:

- Trần huynh chớ nói thế, tiểu đệ cũng thuận đường, hơn nữa... hơn nữa tiểu đệ cũng thực tình... muốn Trần huynh kết làm bằng hữu, chỉ ngại rằng với cao không nổi mà thôi.

Trần Gia Lân cười sáng khoái một tiếng nói:

- Ngô huynh chớ nói thế, chính tiểu đệ mới là người với cao... Ngô Hoàng Văn hớn hờ nói:

- Nay Trần huynh, hai chúng ta thoáng gặp nhau như đã quen biết từ lâu, đây cũng là duyên phận, chớ nói lời khách sáo làm gì nữa, năm nay Trần huynh bao nhiêu tuổi?

- Tiểu đệ hăm hai tuổi!

Ngô Hoàng Văn nói:

- Tiểu đệ thì hăm một tuổi, hai chúng ta nên xưng hô huynh đệ với nhau chứ? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Vậy thì ngu huynh xin lỗi được làm ca ca thôi! Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Đây là điều đương nhiên, nay đại ca bắt đầu từ bây giờ xin gọi ta bằng tiếng tiểu đệ được rồi, chúng ta chớ chấp nhất làm gì, cũng không cần phải đổi nhang khẩu đầu, đại ca thấy như vậy có được không?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Được, thế nhưng người phải gọi ta là nhị ca mới đúng! Ngô Hoàng Văn ngạc nhiên nói:

- Nhị ca ư! Tại sao thế?

- Vì ta đã cùng Lâm Nhị Lăng đệ tử của thầy thuốc giang hồ nọ kết nghĩa làm huynh đệ, ta tôn y làm huynh trưởng.

- Ô! Thì ra là thế, vậy ta là tam đệ mới rồi, lạ lùng thay.

- Có điều gì lạ lùng đâu?

- Nhị ca đã bảo rằng Lâm Nhị Lăng là đồ đệ của lão thầy thuốc giang hồ nọ, thế tại sao y lại không biết danh hiệu của sư phụ ư?

Trần Gia Lân mỉm cười liền mang sự việc thuật lại cho Ngô Hoàng Văn nghe một phen. Sau khi nghe kể xong, Ngô Hoàng Văn cũng phải bật cười không nói gì nữa.

Thế rồi hai người phi thân chạy về hướng nội thành, sau khi họ kết giao, không cần phải nói cũng biết tình cảm giữa hai người khăng khít hơn nhiều, qua lời nói chuyện với nhau, Trần Gia Lân rất phục kính lịch giang hồ của Ngô Hoàng Văn.

Sắp đến thành Phủ Châu, thỉnh thoảng hai người nghe thấy tiếng binh khí va đụng vang vọng vọng tới.

Ngô Hoàng Văn dừng bước lại nói:

- Nay nhị ca, có người động thủ ở phía cận đầu đây! Trần Gia Lân cũng theo sau dừng bước gật đầu nói:

- Đêm khuya canh vắng, chẳng biết ai đang động thủ, thôi thì cứ mặc kệ họ, chúng ta vào thành cho rồi!

Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Không, chúng ta đến đó xem sao?

Trong lòng Trần Gia Lân chẳng mấy vui, vẫn cho rằng sự việc không can hệ đến mình, hơn nữa động thủ quyết đấu ở chốn giang hồ này hình như xảy ra bất cứ lúc nào và ở mọi địa điểm, không đáng chú ý lấy phiền phức vào thân làm gì, thế nhưng hai bên mới kết giao lại chẳng tiện bác bỏ ý kiến của y, thế rồi trầm ngâm không nói gì nữa.

Ngô Hoàng Văn đã đọc được tâm ý của Trần Gia Lân, mỉm cười nói:

- Nhị ca, chẳng phải tiểu đệ thích lý sự, nghe thấy tiếng binh đao động thủ hình như xảy ra tại Phở Lâm phía trước đây, đệ từng nghe nói nữ ni trong am viện không giữ giới luật, tàng ô nạp dục. Cách đây mấy hôm có người trông thấy nữ tu trong am viện khiêng ba xác chết ném dưới đây hồ phía sau ni am

Đêm nay biết đâu là có người thọ nạn cũng nên, thân làm võ sĩ, có một số việc không thể chẳng nhúng tay...

Nghe nói thế Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Được, chúng ta đến đó xem qua thế nào!

Tức thì hai người chạy sang hướng phía la hét đánh nhau luôn.

Chẳng mấy chốc, họ chạy đến phía trước hàng rào trúc xanh của một am đường, chỉ thấy ngoài sân trống trước cổng am có hai bóng người đang quyết đấu rất là ác liệt. Trông tình hình dường như giữa hai người có mỗi thâm thù đại oán gì đó, nên họ xuất thủ tấn công lẫn nhau bằng toàn những chiêu sát thủ.

Hai người đang động thủ, một bên là một võ sĩ thanh niên mặc kinh trang, còn người kia là một trung niên mặc áo gấm, hai người đều sử dụng trường kiếm cả.

Trên bậc thềm cạnh cửa ni am, có hai nữ ni trẻ tuổi và hai thiếu nữ xinh đẹp.

Bọn hai người Ngô Hoàng Văn và Trần Gia Lâm lẳng lặng tới gần bụi trúc và ẩn mình trong đó luôn.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn tới trước thấy hai thiếu nữ xinh đẹp này quen mặt lắm thì phải. Hắn trở mắt nhìn kỹ một lần nữa, tức thì nghĩ ra ngay, đối phương chính là hai thiếu nữ nhìn lầm mình là gã phu xe vận chuyển thi hài ở phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang trước kia mà.

Tại sao người của Hoa Nguyệt Biệt Trang lại xuất hiện tại nơi đây? Sự việc xảy ra tại Linh Truy hội rõ ràng có liên quan đến họ.

Hai người đang động thủ là những nhân vật gì nữa đây? Hắn đang còn suy nghĩ...

Bỗng nghe Ngô Hoàng Văn khẽ nói:

- Này nhị ca, chàng thanh niên họ tên là Châu Mộng Vũ, đối phương là một công tử chơi bời có tiếng tăm tại bản thành, cũng là thiếu chủ của Trấn Oai tiêu cục, còn gã trung niên mặc áo gấm là một nhân vật tà môn khét tiếng, kêu là Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân, có lẽ hai gã này đang tranh giành mỹ nhân...

Trần Gia Lâm tiếp lời nói:

- Ta biết hai thiếu nữ họ, đối phương chính là thủ hạ của Bà Dương phu nhân, biết đâu sự việc này có liên quan đến lệnh sư.

Nghe nói thế Ngô Hoàng Văn lập tức trợn to mắt lên.

Bấy giờ hai người động thủ quyết đấu họ đã sắp phân thắng bại, chiêu thức của gã công tử tên Châu Mộng Vũ đã sắp loạn và lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo, còn thế kiếm của Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân thì càng lúc càng mãnh liệt hơn lợi hại hơn.

Thình lình ngay lúc này...

Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân gầm thét một tiếng, vung kiếm tấn công một chiêu mãnh liệt kinh người, tức thì Châu Mộng Vũ bị đẩy lùi ra sau vài bước liền, thanh kiếm trong tay nghiêng nghiêng hạ xuống, mặt mày tái mét không còn một sắc máu.

- Châu Mộng Vũ, vị tình lệnh tôn, tại hạ không làm quá đáng, mời ngươi cứ đi tự nhiên! Châu Mộng Vũ nghiêng răng kêu ken két nói:

- Họ Bạch kia, việc của hai chúng ta chưa xong đâu, ngươi chờ đợi xem nào! Nói xong, y đảo mình loạng choạng rời khỏi nơi đây luôn.

Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân cười lạnh lùng một tiếng, tra kiếm vào bao, quay về hướng cửa am chấp tay một xá nói:

- Thừa cùng nhị vị cô nương, tại hạ có thể gặp Tiên Cơ được rồi chứ? Hai thiếu nữ bùm miệng khẽ cười một tiếng, đồng thanh nói:

- Mời!

Nói xong, hai thiếu nữ họ cùng hai nữ ni quay người bước vào trong am.

Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân theo sau vào trong, tiện tay đóng cửa am luôn. Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Tiên Cơ là ai vậy?

Ngô Hoàng Văn nhướn đôi mày kiếm lên nói:

- Y là đương kim đệ nhất mỹ nhân và cũng là Võ Lâm Tiên Cơ nữ thiếu chủ của Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng nói:

- Ta biết rồi!

Hắn nói xong, liền liền tưởng một màn tranh ghen giữa Quan Lạc Hiệp Thiếu và Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh trước kia, trong tình hình cổ sự lại tái diễn trong đêm nay. Hắn suy nghĩ đến đây lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Có lẽ Võ Lâm Tiên Cơ là một nữ nhân phóng đảng vô sỉ thì phải? Ngô Hoàng Văn mỉm cười nói:

- Nhị ca, người lắm rồi, sự thật không phải như thế, tiếng đẹp của Võ Lâm Tiên Cơ vang lừng bốn bể, có biết bao nhiêu người giang hồ phải điên đảo vì cô ta, thế nhưng cô ta chỉ đáp lại tình giả mà thôi, y vẫn giữ thân trong sạch!

- Căn cứ thế nào mà đệ lại nói như vậy?

- Tiểu đệ có quen biết một người, y từng bỏ ra một giá cả lớn lao mua chuộc Bà Dương phu nhân, kết quả chỉ được cô ta ngồi hầu uống vài chung rượu mà thôi, đồng thời ở chốn giang hồ này chỉ nghe nói diễm danh của y, chứ chưa từng nghe đồn diễm sử của y bao giờ cả. Nếu y là một đàn bà phóng đảng vô sỉ, thì chẳng có mây may phong lưu chí sĩ mến danh y rồi!

- Đệ nói chẳng sai chút nào, nhưng huynh vẫn cảm thấy lai lịch cô ta bất chính. Đương nhiên chẳng thể nào nói hai chữ chính phái được hết, vì xuất thân của y đã chứng minh điều này được.

Ngô Hoàng Văn nói đến đây dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp.

- Nay nhị ca, tổng đà Linh Truy hội cách nơi đây không xa lắm lại mới xảy ra sự biến. Bây giờ người của Hoa Nguyệt Biệt Trang lại xuất hiện tại ni am này, theo đệ thì quyết không thể ngẫu nhiên như thế này được, chúng ta vào am thám thính một phen xem sao?

Trần Gia Lâm trầm tư giây lát gật đầu nói:

- Hừ! Có lẽ thám thính chút ít được manh mối về sự việc của lệnh sư cũng chưa biết chừng, thế nhưng tốt nhất đệ chớ nên ra mặt gây trở ngại đến đại sự.

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Được, tiểu đệ cố gắng ẩn mặt hành tung vậy.

Thế rồi hai người từ bụi trúc nhảy ra, lượn mình bước tới sân trống trước cửa am, bỗng thấy một bóng người lù lù chạy về hướng trước, thân hình đảo tới đảo lui y như một cái quay lớn. Cặp mắt của Trần Gia Lâm sáng như điện quang, đối phương còn ở nơi xa thì hắn đã phát hiện rồi, liền hạ giọng nói khẽ:

- Chẳng biết người nào lại đến nữa kia? Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Chúng ta lánh mặt chốc lát có được không?

Nói xong, hai người chưa có hành động gì cả, bóng người nọ đã lên tiếng nói:

- Chớ trốn đi đâu cả, không dám gặp mặt người ư?

Nghe nói thế cả hai người bất giác run bắn người lên, Trần Gia Lâm hốt hoảng nói:

- Đối phương ở cách xa mình như thế lại có thể nghe thấy tiếng nói, chẳng lẽ người này có thuật Thiên Thính chăng?

Hắn hạ giọng nói thật khẽ chỉ đủ cho người đối diện nghe thấy mà thôi, thế nhưng bóng người nọ lại tiếp lời nói:

- Cặp mắt của lão nhân gia ta thì vô dụng thực nhưng hai tai thì thính vô cùng! Hai người nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ hết.

Chẳng mấy chốc người nọ đã đến gần chỗ của hai người.

Thân hình người này mập mạp, râu tóc hoa râm, mặt mày đỏ hồng, trạc tuổi sáu mươi ngoài. Cặp mắt lim dim y như người say rượu, mặc chiếc áo vàng vạch ngực để lộ chiếc bụng phệ ra ngoài, ngay thắt lưng có đeo một chiếc hồ lô, trông thấy hình thù và cách ăn mặc của đối phương buồn cười hết sức.

Lão nhân bụng phệ tiến đến gần chỗ hai người, nghiêng đầu đưa cặp mắt lim dim quan sát hai người giây lát, sau đó lên tiếng hỏi:

- Hai người định tìm tiểu ni cô tham dâm chăng? Nay tiểu tử, bọn tuổi trẻ thanh niên các người nên chọn con đường tốt lành đi, nơi chốn này chẳng thích hợp với các người chút nào hết, mau mau rời khỏi đây mau.

Lão làm ra vẻ ta đây là trưởng bối.

Trần Gia Lâm định lên tiếng trả lời, Ngô Hoàng Văn khẽ thúc hắn một cái, vội bước tới hai tay xá dài thưa rằng:

- Vâng, lão tiền bối nói phải, hai huynh đệ tiểu bối đến đây chỉ vì hiếu kỳ mà thôi! Lão nhân bụng phệ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Như vậy không nên rồi, chắc hai người cũng như bọn phong lưu chí sĩ, muốn đến đây gặp giang hồ đệ nhất mỹ nhân phải không? Này tiểu tử, sắc tức thị không, không tức thị sắc, dung nhan xinh đẹp như hoa, cuối cùng cũng chỉ là một khối thịt thối.

Ngô Hoàng Văn cung kính gật đầu lia lịa nói:

- Kim ngọc chi ngôn của lão tiền bối huynh đệ vẫn bối không khi nào dám quên hết! Lão nhân bưng phệ lặc đầu một cái nói:

- Lão nhân gia ta thấy hai người cũng còn hợp nhãn nên mới nói vài lời cho các người nghe, nếu các người xem lời nói của ta như gió thoảng thì báo ứng sẽ ở tại trước mắt đây.

Nói xong, lão cứ nghiêng tới ngã lui lão đảo đi tới cửa am, thấp thoáng một cái mất dạng.

Trần Gia Lân cau mày nói:

- Ông lão này là nhân vật phương trời nào vậy? Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca không biết lão nhân này là ai ư. Lão chính là Túy Ông một trong Thiên Ngoại Tam Ông đã danh chấn võ lâm bấy lâu. Cá tính lão khô khan, đùa nghịch chẳng xem ai ra cái gì cả. Được dịp gặp lão xem như là có duyên phận vậy!

Trần Gia Lân kêu ồ một tiếng nói:

- Ngụ huynh từng nghe gia sư đề cập đến Thiên Ngoại Tam Ông và cũng là người mà tiên sư sùng kính nhất đời. Nghe đồn rằng Tam Ông ít lắm cũng trên tám mươi tuổi, tại sao lão gia này...

Ngô Hoàng Văn nói:

- Công lực luyện đến một mức nào đó tự nhiên có công hiệu trứ danh không thể luận chung với người thường. Này nhị ca, lão này xuất hiện ắt có màn hay, chúng ta may vào trong đó chờ để lờ cơ hội!

oOo

Có một dãy phòng tọa lạc phía sau ni am đường, xung quanh là những tường rào cao, trong phạm vi tường rào trồng nhiều thứ cây hoa quả rất là xinh đẹp.

Trong một phòng đèn đuốc sáng trưng giữa phòng có bày một bàn yến tiệc, chủ tọa là một thiếu nữ mặc áo trắng có gương mặt xinh đẹp. Bộ y phục màu trắng làm tăng phần nét đẹp siêu trần thoát tục của cô ta, đẹp đến nỗi khiến người trông thấy phải rung động cõi lòng. Lão ni áo lam và Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân vừa vào am lúc này đã ngồi ở hai bên tả hữu. Hai thiếu nữ xinh đẹp lúc này thì cầm bình rượu đứng hầu.

Trước cửa phòng có tấm bình phong che bên ngoài, hai nữ ni trẻ tuổi ngồi trên hành lang bên ngoài hạ thấp giọng truyện trò nhau.

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân hai tay nâng ly, cười toe toét một tiếng nói:

- Đêm nay được Tiên Cơ tiếp đãi, quả là tam sinh hữu hạnh, tại hạ kính Tiên Cơ một ly, chúc Tiên Cơ luôn luôn trẻ đẹp!

Nói xong gã uống một hơi cạn ly luôn.

Võ Lâm Tiên Cơ cũng nâng ly thăm hỏi một cái, sau đó tùm tùm cười nói:

- Đa tạ các hạ!

Nụ cười, âm thanh chan chứa nỗi hấp dẫn khiến người nghe rung động cõi lòng.

Dù trận chiến ghê gớm thế nào Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân cũng đã từng trải qua. Thế nhưng bây giờ đối diện với giang hồ đệ nhất mỹ nhân này, gã đã luống cuống cả lên.

Quả thực y đẹp quá thể, hình như không phải người phàm. Lão ni áo lam chậm rãi nói:

- Này Bạch đại hiệp, nghe nói trước đây ngài ở tại Nam Xương thành ngẫu nhiên tìm gặp một dị bảo Thiên Niên Thu Châu, có phải vậy chăng?

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân nghe nói thế tức thì mặt mày biến sắc, ấp úng nói:

- Sư thái nghe... nghe từ đâu chuyện này vậy? Lão ni áo lam mỉm cười nói:

- Bạch đại hiệp, chính ngài lấy được dị bảo này từ tay con dâu của Đỗ Ngự Sử, có đúng vậy chăng?

Mặt mày của Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân đại biến sắc, gương mặt vui vẻ đặc ý lúc nãy hoàn toàn biến mất, cả mồm miệng lạnh lẽo của y cũng cứng đờ luôn.

- A! A!...

Võ Lâm Tiên Cơ cười thật tươi cất giọng trong trẻo nói:

- Thưa Bạch đại hiệp, có thể cho thiếp mở mắt xem qua được không?

Câu nói này hình như chan chứa một ma lực khiến cho người ta không thể kháng cự nổi. Mặt mày Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân ửng đỏ, mấp máy đôi môi muốn nói gì đây, cuối cùng cũng chẳng nói lên lời.

Võ Lâm Tiên Cơ lại nói tiếp:

- Nếu Bạch đại hiệp không bằng lòng thì thôi, xem như thiếp chưa nói qua câu này! Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân đưa mắt nhìn má lúm đồng tiền tròn xoay thật mê hồn của Võ Lâm Tiên Cơ, y không thể nào kháng cự. Nụ cười này đã làm cho y mất hết cả hồn vía, cũng mất cả lòng đề phòng, y thò tay vào túi áo lấy ra một hộp nhỏ nhỏ bằng ngọc ra, hai tay dâng trước mặt Võ Lâm Tiên Cơ, giọng cười nói:

- Tiên Cơ muốn xem, tại hạ nào dám từ chối. Nếu như... Như thế nào y không nói ra.

Võ Lâm Tiên Cơ mở nắp hộp xem qua giấy lát, sau đó khẽ đẩy nắp lại, bỗng nhiên nụ cười mê hồn trên mặt cô ta biến mất luôn. Tức thì mặt mày Võ Lâm Tiên Cơ trở nên lạnh lùng nhưng sắc đẹp vẫn không kém phần nào.

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân cảm thấy bất an ngay. Trực giác báo cho y biết rằng sắp phải có việc xảy ra, lòng y bồn chồn nói:

- Tiên Cơ... có sao chẳng?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng lạnh lùng:

- Ta đã đánh được mùi máu tanh trong hộp ngọc này!

Nghe nói câu này, Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân bỗng giật mình tỉnh hồn lại vội giơ tay định lấy lại hộp ngọc...

Võ Lâm Tiên Cơ lấy tay giữ hộp ngọc ngăn bàn tay đưa tới trước của Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân dừng ở giữa chừng. Y không rút tay trở lại và cũng không thể xuất thủ lấy hộp ngọc, tình hình xảy ra khó xử vô cùng.

Thế nhưng y được danh xưng là Giang Hồ Lăng Tử, những việc quái lạ gì y chẳng thấy qua. Thế rồi y định thần mỉm cười nói:

- Nếu Tiên Cơ thích thì tại hạ biếu luôn là được.

Y cười rất miễn cưỡng và giọng nói cũng không tự nhiên. Võ Lâm Tiên Cơ trầm mặc cả nửa ngày trời sau đó mấp máy đôi môi nói:

- Nay Bạch Y Nhân, ngươi không có tư cách để nói lời đó!

Y nghe giọng nói này chói tai và lạnh lùng đáng sợ hết sức!

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân dường như ở trên núi cao bỗng sẩy chân té nhào xuống vực thẳm. Thần tình sững sùng, kinh ngạc và bàng hoàng trên mặt y không thể nào diễn tả được hết.

Bấy giờ lão ni áo lam cũng cất tiếng lạnh lùng nói:

- Nay Bạch đại hiệp, ngươi có biết lai lịch cô dâu của Đỗ Ngự sử là thế nào không?

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân mấp máy đôi môi một hồi thật lâu, sau đó mới thốt ra được câu nói:

- Điều này thì... tại hạ không biết!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thiên Niên Thiềm Châu

Lão ni áo lam cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Nay Bạch đại hiệp, Tống Ngọc Lan con dâu cưng của Đỗ Ngự sử chính là thủ hạ đắc lực nhất của Tiên Cơ đó.

Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân thoát nghe đối phương nói thế, bất giác run bắn người lên, mặt mày co rút liên tục, vội cúi đầu xuống không dám nhìn Võ Lâm Tiên Cơ nữa.

Lão ni áo lam lại nói tiếp:

- Nay Bạch đại hiệp, ngươi tàn nhẫn hết sức, trước dâm sau giết kẻ đó đoạt bửu...

Mồ hôi trên trán Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân toát ra lấm tấm, bỗng đứng phắt dậy, hốt hải nói:

- Sư thái, đây là sự hiểu lầm, nhất thời tại hạ cũng khó giải thích lắm, xin tạm thời cáo từ...

Lão ni áo lam cất giọng lạnh như tiền nói:

- Họ Bạch kia, ngươi còn muốn trốn đi đâu nữa? Ngươi quyết phải vì việc làm của ngươi trả ra một giá tương đối mới được.

Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân dùng chân đá văng cái ghế ra ngoài đang muốn quay người bỏ chạy. Bỗng cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, thân người loạng choạng đảo hai vòng đánh bạch một cái té ngồi trên đất luôn.

- Các ngươi bỏ độc trong rượu ư?

Lão ni áo lam cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Họa phúc vô môn, ngươi chết dưới tay giang hồ đệ nhất mỹ nhân cũng không oan uổng gì hết!

Mặt mày Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân co rút lia lịa, gào thét nói:

- Nay Tiên Cơ, ngươi hạ độc thủ với Bạch mỗ như thế ư?

Giọng điệu của Võ Lâm Tiên Cơ lạnh lùng như tuyết nói:

- Tội ngươi đáng báo ứng như thế, ngươi được chết toàn thân ấy là có phước lắm rồi. Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân phùng má trợn mắt định vùng mình đứng lên nhưng y đứng được nửa người, sau đó lại ngồi xuống lần nữa giận dữ gầm lên nói:

- Bạch mỗ ta đành chịu chết thôi, Hoa Nguyệt Biệt Trang dùng mỹ sắc làm mồi, đánh cắp và lường gạt trân bửu của ngươi, hành động bỉ ổi vô sỉ, bọn giang hồ đi điếm các ngươi...

Kêu bóp một cái! Lão ni áo lam giờ tay tát y một cái tát tai, tức thì mồm miệng Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân rướm máu, nửa bên má sưng phồng lên lập tức.

Lão ni áo lam vỗ tay kêu bóp một cái, tức thì hai nữ ni trẻ tuổi ngồi bên ngoài kêu vang một tiếng bước vào phòng ngay.

- Mang ra ngoài, làm gọn sạch sẽ một chút!

- Vâng!

Hai nữ ni trẻ tuổi chia ra tả hữu xách bông Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân lên, thủ pháp gọn gàng hết sức. Trông tình hình đây là nghề chuyên môn của họ rồi.

Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân gào thét nói:

- Các ngươi sẽ bị báo ứng không sai!

Một trong hai nữ ni giờ tay điểm vào huyệt cam của y, tức thì Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân chỉ còn nước trợn trừng hai mắt mà không nói gì được nữa.

Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân vừa được mang ra tới trước cửa ngoài, một bóng người lù lù bỗng nhiên xuất hiện.

Hai nữ ni đồng thời thất kinh kêu lên một tiếng:

- Ai đó?

Người hiện thân chính là Túy Ông một trong Thiên Ngoại Tam Ông.

Chỉ thấy lão ta loạng choạng bước tới trước, đưa đôi mắt lim dim như cặp mắt say quan sát Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân một cái nói:

- Tiểu tử ngươi gây tội ác khá nhiều rồi, hiếp dâm biết bao nhiêu thiếu nữ nhà lành. Hôm nay chết trong tay nữ nhân cũng đáng đời.

Lão ni áo lam trong phòng nghe tiếng kêu thất kinh vội chạy ra xem. Y thoát trông thấy Túy Ông, mặt mày biến sắc chấp tay nói:

- Đêm khuya thanh vắng, lão thí chi quang lâm tề am có điều chi chỉ giáo chăng? Túy Ông cười toe toét một tiếng nói:
- Lão phu ngủ được mùi rượu thơm phức, đặc biệt đến đây xin uống vài chung. Lão ni tuyên đọc một câu phật hiệu nói:
- Lão thí chủ, đây là chốn thanh tịnh!

Túy Ông buông tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Ở chốn vô lâm này làm gì có chốn thanh tịnh này Diệu Tu, chẳng phải bên trong có sẵn rượu thịt đó ư?

Lão ni Diệu Tu mặt mày đỏ bừng lên ấp úng nói:

- Thưa lão thí chủ, đây là... của một nữ đàn việt... Túy Ông chớp nháy đôi mắt lim dim nói:
- Rượu thịt lọt vào lòng, ông phật ngồi ở tâm. Người tu hành tu tâm tu tính không tu thân. Không hề chi, không hề chi, lão phu tuy say nhưng tâm không say!

Dứt lời, lão công nhiên bước vào trong.

Lão ni khoát tay ra dấu bảo hai nữ ni đưa Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân đi khỏi, sau đó lão ni hấp tấp theo sau bước vô phòng trong.

oOo

Phía sau trái núi giả ở hướng phải phòng sáng nọ, có hai bóng người ẩn ở đó.

Hai người này không ai xa lạ chính là Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn. Hai người đã theo sau Túy Ông vào am, một màn trong phòng lúc này tuy rằng bọn họ hai người Trần Gia Lâm không thấy nhưng họ nghe hết câu truyện rất rõ ràng.

Trần Gia Lâm hạ giọng nói:

- Nay tam đệ, có nên nhúng tay vào việc của Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân chăng? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:
- Không nên, người này tà ác vô cùng, đúng như Túy Ông vừa nói... phải có báo ứng như vậy.

Trần Gia Lâm ấp úng nói:

- Thế nhưng... số nữ ni này cũng chẳng đàng hoàng...
- Đúng thế, chúng ta dĩ ác chế ác cũng là điều rất hay.
- Ta vừa nghe giọng nói của Vô Lâm Tiên Cơ hình như... chẳng xa lạ chút nào?
- Có lẽ nhị ca từng nghe giọng nói này ở đâu thì phải?
- Có thật lão tiền bối nọ đến đây để dùng rượu chăng?
- Đương nhiên là không phải thế, có khi nào ai lại đến ni am uống rượu bao giờ đâu, lão ấy hiện thân ắt phải có nguyên nhân, chúng ta chờ đợi xem thế nào!

oOo

Túy Ông bước vào trong phòng đưa mắt nhìn Vô Lâm Tiên Cơ một cái, sau đó tự động ngồi xuống.

Vô Lâm Tiên Cơ mặt hơi biến sắc, khẽ gật đầu vài chào lão một cái, sau đó lên tiếng nói:

- Lão tiền bối quang lâm đến đây có điều chỉ giáo chăng?

Túy Ông chưa kịp lên tiếng thì Diệu Tu lão ni đã vào tới, liền tiếp lời nói:

- Nếu lão thí chủ không chê rượu thịt ăn dở, bản ni sẽ mang thêm chén bát ra. Túy Ông trợn ngược hai mắt lên nói:
- Lão phu luôn luôn không dùng chén bát!

Nói xong, lão quay sang hướng thiếu nữ cầm bầu rượu vẫy tay nói tiếp:

- Mang rượu đến đây nào!

Một trong hai thiếu nữ vội hai tay dâng bình rượu qua cho lão, Túy Ông cầm lấy bình rượu cười hi hi một tiếng nói:

- Lão phu đã uống khắp rượu ngon thiên hạ, nhưng chưa khi nào dùng rượu của công nương...

Lão vừa nói vừa kê miệng vào bình rượu kêu ọc ọc vài tiếng liền. Lão nốc một hơi hết sạch rượu trong bình luôn, sau đó đặt bình rượu không lên bàn, quay sang nói với thiếu nữ khác:

- Đưa cả bình rượu của ngươi cho ta!

Thiếu nữ nọ mặt mày biến sắc, đưa mắt chăm chăm nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái. Túy Ông chớp nháy đôi mắt lim dim một cái nói:

- Thế nào, tiếc rẻ chăng?

Võ Lâm Tiên Cơ gượng cười một tiếng nói:

- Thừa lão tiên bối, rượu này không uống được, để đổi rượu khác... Túy Ông ngả lưng dựa vào thành ghế nói:

- Không ngon ư? Ồ! Có lẽ rượu không ngon này dùng để chiêu đãi Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân lúc này. Đây chắc là rượu Đoạt Mạng chứ gì?

Tam nữ nhất ni cả thấy đều cả kinh thất sắc. Túy Ông lại nói tiếp:

- Tiểu cô nương, ngươi không cho lão uống bình rượu này thì ngươi chớ hối hận! Võ Lâm Tiên Cơ ngạc nhiên hỏi:

- Văn bối hối hận điều gì ư?

Túy Ông mở đôi mắt lim dim to ra, tức thì có hai luồng ánh sáng bạc tia ra phía trước, nhưng chỉ trong chớp mắt lại biến mất ngay, vẫn với gương mặt rượu say lúy túy nói:

- Cũng được, trông tình hình ngươi cũng không đến nỗi tệ ác lắm, con nghiên rượu của ta cũng được giải quyết một nửa, tạm thời xem như được no đủ đi. Nay tiểu cô nương, hãy giao hộp ngọc ấy cho lão phu được chứ?

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Hộp ngọc ư?

Túy Ông gật đầu nói:

- Đúng thế, hộp ngọc mà Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân vừa hiến kính ngươi đấy.

- Điều này...

- Chớ điều này điều nọ nữa, mau mang ra đây. Lão phu rất cần đến nó, tiểu tử uống rượu đoạt mạng ấy cũng giảo quyết gớm. Lão vốn định đến Nam Xương tìm Đỗ Ngự Sử mượn dùng hộp ngọc này, thế nhưng bị gã đi trước một bước, nên giờ này theo dõi gã đến đây mới tìm gặp hành tung của gã.

Diệu Tu lão ni lên tiếng nói:

- Thừa tiểu thư, nếu lão thí chủ cần dùng cứ biểu lại cho lão nhân gia người cũng được. Trong lòng Võ Lâm Tiên Cơ chẳng bằng lòng chút nào, nhưng cô ta không dám từ chối.

Nếu một khi lão nghiện rượu này trở mặt, đánh mất món đồ đã dành, không khéo lại vỡ mặt họa hổ cho mà coi. Cô ta suy nghĩ đến đây đành đưa hộp ngọc cho lão.

Túy Ông cầm lấy hộp ngọc và mở nắp ra, lão đưa hai ngón tay kẹp Thiên Niên Thiềm Châu ra, đưa gần ngọn đèn dầu trở mắt nhìn kỹ một cái, tức thì mặt mày biến sắc, trợn ngược hai mắt lên luôn, kêu dùng một tiếng vung chưởng đánh nát hộp ngọc lẫn cả Thiên Niên Thiềm Châu luôn.

Tất cả mọi người tại hiện trường cả kinh thất sắc. Võ Lâm Tiên Cơ hốt hải nói:

- Lão tiên bối, tại sao thế?

Túy Ông nổi giận dùng dùng nói:

- Nay tiểu cô nương, thủ pháp ngươi nhanh nhẹn hết sức, chỉ chớp mắt một cái ngươi đã tráo hộp ngọc...

Võ Lâm Tiên Cơ mặt hơi biến sắc thất kinh nói:

- Tráo hộp ngọc ư? Lão tiên bối nói thế có nghĩa là sao?

- Đây là đồ giả, làm gì qua mặt lão giả này được chứ! Võ Lâm Tiên Cơ giật mình nói:
- Đồ giả ư? Sau khi vẫn bối cảm lấy trong tay chỉ thoáng xem qua, chưa hề động đậy vật bên trong...
- Hãy mau đưa tiểu tử họ Bạch về đây mau nào!

Diệu Tu lão ni luống cuống phi thân chạy ra ngoài ngay.

Phía sau trái núi giả ở bên ngoài phòng sáng có tiếng nói khê của Trần Gia Lân vang lên:

- Này tam đệ, không ngờ trong võ lâm này lại có lắm người hư danh giả nghĩa như vậy. Ngô Hoàng Văn ngạc nhiên hỏi:
- Nhị ca nói thế có nghĩa là sao? Trần Gia Lân hơi xúc động nói:
- Như hạng người có tiếng tăm địa vị như Túy Ông này cũng lại dùng mưu mẹo khéo lấy cướp đoạt của người được sao?

Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Này nhị ca, chẳng phải người vừa nghe lão nói rằng vốn đến Nam Xương tìm Đỗ Ngự Sứ mượn dùng vật này, kết quả lại bị Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân đắc thủ trước, nên lão theo dõi mãi đến đây, mà Bạch Y Nhân đã lấy được vật này từ tay Tổng Ngọc Lan là con dâu cưng của Đỗ Ngự Sứ, mà Tổng Ngọc Lan lại chính là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang, mục đích đối phương giả vào Ngự Sứ phủ chính là mưu cầu Thiên Niên Thiềm Châu, sau khi lão nhân giả người lấy được vật này, ắt phải hoàn trả nguyên chủ không sai.

Trần Gia Lân gật đầu biểu thị đồng ý nói:

- Tam đệ nói phải, thế nhưng bây giờ lại có vấn đề rồi, hạt châu ấy là đồ giả, chẳng biết hư việc tại chỗ nào đây...
- Theo đệ thì có hai trường hợp xảy ra!
- Hai trường hợp nào?
- Thứ nhất chính là bản thân Đỗ Ngự Sứ vì đề phòng mất trộm đã trao đồ giả thay vào, mang của thật cất giấu nơi khác...
- Còn trường hợp thứ hai là thế nào?
- Thứ hai có lẽ chính Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân làm một vật giả mang theo trong người để đề phòng bất trắc.
- Có khi nào chính Võ Lâm Tiên Cơ trao ngọc này không? Ngô Hoàng Văn bắt đầu nói:
- Không thể được, vì thời gian quá ngắn. Khi Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân vừa được giải đi thì Túy Ông đã hiện thân ngay. Trong khoảnh khắc nhất thời thì làm sao có thì giờ tìm hạt châu giả thay vào, hơn nữa cô ta có biết Túy Ông đột nhiên xuất hiện đâu, đồng thời cũng chẳng biết mục đích của lão.

Trần Gia Lân gật đầu khen:

- Quả thật kinh nghiệm giang hồ của đệ khiến ngu huynh bội phục hết sức. Ngô Hoàng Văn nói giọng ngưỡng mộ:
- Nhị ca quá khen đấy thôi!

oOo

Chẳng mấy chốc Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân đã được đưa trở lại vào phòng sáng lần nữa. Trông tình hình y chẳng còn sống được bao lâu nữa, đánh bạch một cái, hai nữ ni nọ đã buông tay ném gã xuống đất luôn.

Túy Ông đưa mắt nhìn Diệu Tu lão ni nói:

- Ngươi làm cho gã nói chuyện xem nào!

Diệu Tu đưa mắt liếc nhìn Võ Lâm Tiên Cơ, hình như y đang xin chỉ thị. Võ Lâm Tiên Cơ khẽ gật đầu một cái, Diệu Tu lập tức thò tay vào túi áo, lấy một cái lọ nhỏ ra đổ một viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân. Chẳng mấy chốc Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân đã thở đều lại, Diệu Tu đưa mắt ra dấu với hai nữ ni đỡ gã ngồi trên đất.

Diệu Tu lão ni kêu hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Này họ Bạch kia, ngươi giấu hạt Thiên Niên Thiềm Châu đó ở đâu? Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân nói giọng yếu ớt rằng:
- Cái gì mà thật hay giả vậy?
- Chớ giả mù sa mưa nữa. Thiên Niên Thiềm Châu mà ngươi vừa đưa ra lúc nãy chỉ là giả mà thôi!

- Đồ giả ư?

- Chớ giả làm hồ đồ nữa, ngoan ngoãn thật cho rồi!

Nhân vật tà môn thì có tâm tư tà ác đặc biệt của y, chỉ thấy Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân cúi đầu nói:

- Trước sau gì ta cũng chết, ta không nói các ngươi làm gì ta nào?

Diệu Tu lão ni cất giọng tàn bạo nói:

- Chẳng làm gì hết, thế nhưng chết sướng và chết khổ thì khác nhau, ngươi muốn ném mùi đau khổ về xác thịt ư?

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân lạnh lùng nói:

- Dù gì con người cũng chỉ chết có một lần, bản nhân không quan tâm chết bằng cách nào cả!

Diệu Tu lão ni bĩu môi nói:

- Ngươi muốn ném thử mùi đau khổ này chẳng? Ví dụ bắt đầu từ bàn chân của ngươi từ từ lột lớp da của ngươi...

Một người xuất gia lại thốt được lời nói tàn bạo như vậy, quả thật khiến người nghe thấy phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân đã có quý kế sẵn, sự chuyển biến này xem như là một kỳ tích. Gã từ quý môn quan được đưa trở về trần thế đương nhiên gã phải lợi dụng cơ hội. Tới mức tối đa. Thật ra lão cũng không biết hộp ngọc này là đồ giả.

- Thừa sư thái, ai bảo rằng hạt châu ấy là giả chứ?

- Chính vị Túy Ông lão tiên bối này đã quả quyết đó là đồ giả. Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân thất kinh nói:

- A! Không ngờ Thiên Ngoại Tam Ông lừng danh thiên hạ cũng chịu sự sai khiến của Hoa Nguyệt Biệt Trang...

Túy Ông tròn ngược đôi lông mày hoa lên nói:

- Sai khiến cái mà bà mày, lão nhân gia đến Nam Xương tìm Đỗ Ngự Sứ mượn hạt châu này, lúc ấy mới phác giác bị mất trộm lại còn phát hiện xác chết con dâu cung của Đỗ Ngự Sứ bỏ tại ngoại thành, có người từng thấy ngươi đi chung với cô ta, lão phu sinh nghi theo đuổi ngươi đến đây. Quả thực tiểu tử ngươi xảo quyết hết sức, đến Phú Châu ngươi mới hiện nguyên hình ra, ngươi giấu hạt châu ấy ở đâu, hãy nói mau?

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân suy nghĩ một lát nói:

- Nếu lão tiên bối cần, chớ nói hạt ngọc châu làm gì, tiên bối chỉ cần hét lên một tiếng, cả chiếc thủ cấp văn bối cũng sẵn sàng giao ngay, thế nhưng...

Túy Ông kêu hừ một tiếng, cất giọng lạnh lùng nói:

- Lão nhân gia ta chỉ thích rượu nhất, chứ không thích tăng bốc chút nào, nếu tên tiểu tử ngươi chẳng giao hạt châu ra, ta đành để họ lột sống da người của ngươi mà thôi.

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân làm ra vẻ rất chí thành nói:

- Có lão tiên bối ở đây, dù văn bối không muốn nói cũng quyết phải nói ra thôi. Thế nhưng cầu lão tiên bối ban cho văn bối một cơ hội ăn năn hối cải để tái làm người!

Nói xong, gã đưa mắt chăm chăm nhìn Túy Ông. Túy Ông chớp nháy đôi mắt một cái, nói:

- Tiểu tử ngươi xin tội đó ư?

Một nhân vật giang hồ có tiếng tăm, dù chính hay tà, không khi nào mở miệng thốt ra lời xin tội tha chết được cả. Nếu một khi truyền ra giang hồ thì mặt mày không còn nữa, nhưng bây giờ là thập tử nhất sinh, gã đành phải xuống nước chịu nhục cầu sống trước.

- Van xin lão nhân gia người tha tội chết chẳng có gì là xấu hổ cả!

Quả thật chỉ có gã Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân hèn mọn này mới thốt ra lời nói như vậy được.

Túy Ông khẽ gật đầu nói:

- Hạt châu này có thể cứu sống được nhiều người, lão phu khoan hồng tha tội cho ngươi một lần

[mất cả đoạn văn trang 150]

Túy Ông đưa mắt quét nhìn Diệu Tu lão ni nói:

- Gã nói thế đúng chẳng?

- Quả thật lão nói chẳng sai chút nào, họ Bạch này giáo quyết vô cùng, bản ni vì đề phòng gã chơi trò giáo quyết nên chỉ giải một phần cho gã thôi. Nếu chất độc không được giải hết, trong vòng mười ngày sau ắt chết không sai. Bây giờ lão ni giao phần thuốc giải lại cho thí chủ, sau khi lão thí chủ lấy lại được Thiêm Châu thì lão mới cho gã uống phần thuốc giải còn lại như vậy có được không?

Túy Ông gật đầu lia lia nói:

- Ngươi nói có lý đấy!

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân nghe ni cô nói thế bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi. Thế nhưng bây giờ gã không thể lộ tâm ý mình ra, bằng không phải chết ngay lập tức thôi. Được sống thêm mười ngày mình sẽ có lập kế khác cũng được, thế rồi gã nhún nhó nói:

- Thừa lão tiên bối, nếu thuốc giải vô hiệu dụng, chẳng phải vẫn bối vẫn không thể thoát chết đó ư?

Túy Ông la lớn nói:

- Phí lời vô ích, lão nhân gia ta hứa tha tội chết cho ngươi, có ai dám giỡn mặt với ta nào.

Nói xong, lão quay sang nói với Diệu Tu lão ni:

- Hãy mau giao thuốc giải cho lão phu nào!

Diệu Tu lão ni lập tức giao thuốc giải cho Túy Ông ngay. Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng ảo não:

- Vẫn bối hoàn toàn vị tình lão nhân gia người, nên mới chịu buông tha gã, mong rằng lão nhân gia người chó trúng quỷ kế của gã.

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân nghe nói thế, bất giác run bắn người lên. Túy Ông đứng dậy nói:

- Gã không dám đâu, tiểu cô nương, trước khi lão phu đi tặng ngươi vài lời, trông bản chất của ngươi không phải bẩm sinh là người tà ác, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, hồi đầu tức thì ngán, hãy cố gắng ghi nhớ những lời nói này.

Dứt lời, lão quay sang nói với Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân:

- Nay tiểu tử, trời sắp sáng rồi, mau lên đường đi!

Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân đứng dậy đưa mắt nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, miệng mấp máy môi hình như định nói điều gì nữa, nhưng cuối cùng không nói, cất bước thoăn thoắt chạy ra ngoài cửa luôn.

Túy Ông cũng cất bước đi theo sau gã. Võ Lâm Tiên Cơ ngồi dậy nói:

- Xin lượng thứ, vẫn bối không tiễn đưa vậy!

Diệu Tu lão ni tiễn Túy Ông ra khỏi cửa, chấp tay vái chào lão. Túy Ông vừa đi vừa lẩm bẩm nói:

- Hai tiểu tử ngươi cũng nên rời khỏi đây rồi chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Trùng Phùng Bất Ngờ

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn song song giật bắn người lên, hai người không ngờ Túy Ông đã phát giác hành tung của họ.

Diệu Tu lão ni đã nghe lọt câu nói này, chờ sau khi Túy Ông đi khỏi, lão ni mới lên tiếng nói:

- Mời nhị vị thí chủ hiện thân!

Thực ra Diệu Tu lão ni không hề biết Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn ẩn mình tại đâu hết, và cũng chẳng biết họ là người như thế nào, lão chỉ dựa vào câu nói của Túy Ông vừa thốt ra lúc nãy mà mạo nhiên lên tiếng thế thôi.

Trần Gia Lân dùng khuỷu tay thúc Ngô Hoàng Văn một cái nói:

- Làm sao bây giờ? Ngô Hoàng Văn nói:

- Chớ lo làm gì, hãy hiện thân mở mắt xem cho biết giang hồ đệ nhất mỹ nhân cũng hay chứ sao!

Hai người từ từ hiện thân, đi thẳng tới chỗ dưới thềm ngay phòng sáng rồi dừng lại.

Bấy giờ mặt trăng đã lặn mất, bốn bề tối mò, nên đèn đuốc trong phòng càng chiếu sáng hơn, vì có tấm bình phong cản lại, chẳng soi sáng ra ngoài sân viện được, nên họ không trông thấy rõ mặt mày của Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn.

Diệu Tu lão ni cất giọng lạnh lùng nói:

- Hai vị đêm khuya xông vào bản am, không cảm thấy mạo muội hay sao? Ngô Hoàng Văn chấp tay xá một xá dài nói:

- Quả thực mạo muội vô cùng, xin sự phụ lượng thứ cho. Diệu Tu lão ni nói tiếp:

- Tiểu thí chủ cho biết mục đích đến đây làm gì?

Ngô Hoàng Văn đáp ngay:

- Hai huynh đệ tại hạ đi đường ghé ngang quý am, bỗng nghe thấy tiếng la hét đánh nhau, nhất thời sinh lòng hiếu kỳ mà tìm đến đây.

- Nói thế, nhị vị đến đây đã khá lâu rồi? Ngô Hoàng Văn gật đầu đáp:

- Đúng thế!

- Nhị vị đã trông thấy hết mọi việc trong am, có phải vậy không? Nghe nói thế, Ngô Hoàng Văn cứng họng nói chẳng nên lời.

Diệu Tu lão ni trầm giọng nói:

- Nhị vị có biết đây là điều đại kỵ của giang hồ không? Trần Gia Lân tiếp lời đáp:

- Thừa sự thái, chúng tôi không phải cố ý.

Bấy giờ Diệu Tu lão ni mới chịu chú ý tới Trần Gia Lân, nhìn cách ăn mặc quê mùa của đối phương chẳng giống người võ lâm chút nào hết, bất giác cau mày lại nói:

- Xin tiểu thí chủ cho biết danh hiệu xưng hô thế nào? Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Ngự Lang Trần Gia Lân!

Tức thì Diệu Tu lão ni mặt mày đại biến sắc, trợn to hai mắt nói:

- Thiếu hiệp chính là Ngự Lang, vậy là lão ni thất lễ rồi! Nói xong, lão chấp tay xá dài một cái.

Trần Gia Lân trông thấy thế, lấy làm ngạc nhiên hết sức, tại sao đối phương lại thành linh thay đổi thái độ như vậy ư?

Hai chữ Ngự Lang ở chốn giang hồ có thể được tôn kính như vậy sao?

Hơn nữa mình mới xuất đạo chẳng bao lâu, danh hiệu của mình cũng không thể nào vang lừng như thế được chứ?

Bỗng nhiên trước mắt sáng ngời lên, Trần Gia Lân ngược đầu nhìn tới trước, thấy tấm bình phong che ở trước cửa phòng được kéo sang một bên, có một thiếu nữ áo trắng ngồi ngay giữa phòng đưa mắt nhìn ra ngoài.

Kêu ừng một tiếng, Trần Gia Lân bỗng như trúng phải một cú sét đánh vào đầu không chừng, mặt mày choáng váng suýt nữa đứng không vững.

Ngô Hoàng Văn thoạt trông thấy thần sắc của hắn, lại tưởng rằng hắn đã giật mình bởi sắc đẹp của Võ Lâm Tiên Cơ, thế là việc buồn cười hết sức rồi còn gì nữa, y bèn mỉm cười nói:

- Nay nhị ca, vị cô nương ngồi bên trong chính là Võ Lâm Tiên Cơ, một mỹ nhân lừng danh thiên hạ bấy lâu nay đấy!

Toàn thân Trần Gia Lân cứ run lẩy bẩy không dừng, hắn không hề nghe lọt một lời nói mảy may của Ngô Hoàng Văn gì cả.

Hắn không dám tin tưởng đây là sự thật, thế nhưng sự thật lại phơi bày trước mắt hắn. Võ Lâm Tiên Cơ giang hồ đệ nhất mỹ nhân lại chính là Đào Ngọc Phương, người vợ đã bỏ rơi chồng con ra đi bấy lâu nay.

Diệu Tu lão ni đã trông thấy tình hình có lạ, lão mỉm cười nói:

- Mời nhị vị vào trong ngôi nào, đây là Đào cô nương!

Trần Gia Lâm không chút phản ứng gì hết, hắn đang ngẩn người ra tại chỗ. Ngô Hoàng Văn áp ứng khẽ gọi một tiếng:

- Nhị ca!

Võ Lâm Tiên Cơ ngồi bật dậy, thoăn thoắt bước ra cửa phòng, cặp mắt xinh đẹp cứ chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Lâm, nàng cười thật tươi hai má lúm đồng tiền tròn xoay, nấp máy đôi môi anh đào nói:

- Thiếu hiệp chính là Ngự Lang đó ư, vậy thì hân hạnh vô cùng!

Bất cứ một người nào nghe thấy nụ cười âm thanh này thấy đều mất hồn hết, nhưng đối với Trần Gia Lâm thì xấu ác vô cùng, hắn không thể nào quên bằng ái nhĩ đang khóc lóc đòi mẹ, đồng thời không bao giờ quên rằng suýt nữa mình đã phát điên lên.

Chao ôi! Nàng trầm tĩnh hết sức! Hình như chưa hề quen biết với mình bao giờ. Trông tình hình nàng chẳng hề ân hận gì cả, đồng thời cũng không có thái độ biết hối lỗi hổ thẹn gì hết. Nàng có thể giả đồ làm ra vẻ không quen biết mình như vậy được sao?

Đương nhiên bốn chữ Võ Lâm Tiên Cơ đã vang lừng khắp giang hồ, vinh dự đệ nhất mỹ nhân đã khiến biết bao phong lưu chí sĩ đầu phục dưới chân nàng, nữ thiếu chủ của Hoa Nguyệt Biệt Trang đầu phải là nhân vật tầm thường, làm gì nàng bằng lòng làm một Ngự Lang phụ ư?

Thế nhưng, sao trước kia nàng lại nhảy sông tự tử như vậy?

Tại sao đành lòng cùng mình sống cả hai năm trời với những chuỗi ngày cực khổ như thế?

Tại sao nàng đã tỏ ra hiền từ với chồng con như vậy?

Đây là giả tạo, nàng đã giả đồ làm ra vẻ hiền hậu như thế thôi, nàng ắt phải có mưu đồ gì không sai, cũng như tất cả những nữ nhân của Hoa Nguyệt Biệt Trang dùng mỹ sắc làm mồi, dùng việc gả chồng làm thủ đoạn để đạt được một mục đích bí ối gì đó. Sự việc trước mắt đây là bằng chứng cụ thể, thủ hạ của nàng gả vào phủ Đỗ Ngự Sử, mục đích muốn đoạt lấy Thiên Niên Thiên Châu...

Lừa gạt đang sôi sục trong lòng hắn.

Nổi giận đang lưu hành trong huyết quản hắn.

Tất cả mọi người trong hiện trường trông thấy thần tình hắn thấy đều ngẩn người ra tại chỗ hết.

Cuối cùng hắn đã lên tiếng, âm thanh lạnh lùng khiến người nghe thấy phải rợn tóc gáy:

- Ngươi không nhận ra ta sao?

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày, bàng hoàng hỏi:

- Chúng ta có gặp mặt nhau bao giờ đâu...?

- Há... há... há...

Trần Gia Lâm buông tiếng cười như điên như cuồng, tiếng cười nghe thật kinh tâm táng đờm.

Ngô Hoàng Văn kinh ngạc nói:

- Nhị ca, ngươi bị sao thế?

Võ Lâm Tiên Cơ từ từ quay người đi...

Trần Gia Lâm bỗng dứt tiếng cười, găm hết nói:

- Người hãy đứng lại!

Võ Lâm Tiên Cơ quay người qua lần nữa, cất giọng lạnh lùng nói:

- Trần thiếu hiệp, ngươi có điều chi chỉ giáo chăng? Trần Gia Lâm nghiêng răng kêu ken két nói:

- Ta phải giết ngươi!

Hắn vừa thốt câu nói này ra, tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi. Võ Lâm Tiên Cơ giận đến đổi bật cười hỏi:

- Thiếu hiệp định giết ta, tại sao vậy?
- Ngươi ắt phải am hiểu hơn ai hết!
- Ta chẳng hiểu chút nào cả!

Ý thức của Trần Gia Lân hoàn toàn rối tung, bây giờ hắn chỉ nghĩ đến một chữ giết người, nàng lại dám giả đồ không quen biết hắn ư, quả thực hắn không sao chịu đựng được nữa.

Trần Gia Lân từ từ rút thanh kiếm cùn ra, mắt đỏ ngầu tia ra luồng sát khí kinh người hết sức.

Võ Lâm Tiên Cơ xúc động nói:

- Sư thái, hình như hắn điên rồi thì phải.

Nói xong, cô ta lượn mình nhảy vào trong phòng tối nhanh như cắt.

Trần Gia Lân điên cuồng gầm rống một tiếng, cầm kiếm xông vào trong luôn. Hai nữ ni và hai thiếu nữ sợ hãi đến đổi thất thanh kêu lên một tiếng, mặt mày tái mét, luống cuống từ cửa hậu xông ra ngoài luôn.

Chỉ trong khoảnh khắc nháy mắt, Võ Lâm Tiên Cơ đã mất dạng ngay.

Ngô Hoàng Văn và Diệu Tu lão ni hoảng hốt đuổi theo sau, Ngô Hoàng Văn giờ tay bấu chặt cổ tay Trần Gia Lân hốt hải nói:

- Nhị ca, rốt cuộc tại sao vậy?

Trần Gia Lân điên cuồng gào thét nói:

- Ta phải giết y!

Ngô Hoàng Văn la lớn tiếng nói:

- Nhưng mà... tại sao?

Trần Gia Lân trợn ngược hai con mắt đỏ ngầu lên nói:

- Y đáng tội chết!
- Đây nhị ca, hãy bình tĩnh một chút nào, có điều chi từ từ nói...

[thiếu toàn bộ trang 167]

Ngô Hoàng Văn lại đuổi tới nữa.

Trần Gia Lân vẫn còn trong cơn điên cuồng, hắn ngoại trừ nghĩ tới hận, ngoài ra không còn suy nghĩ tới những gì khác nữa, hắn cứ đảo mắt quan sát bốn hướng tìm kiếm đối phương.

Lần này Ngô Hoàng Văn không dám đến gần hắn nữa, trong lòng y nóng như lửa đốt, y không thể nào tưởng tượng nổi tại sao Trần Gia Lân lại bỗng nhiên nổi cơn điên lên như thế?

Trần Gia Lân lại quay người chạy trở vào phòng sáng lúc nãy, hắn cầm kiếm lục soát những căn phòng tối ở kề bên một phen, chứng thực rằng nàng đã rời khỏi đây thực sự. Hắn cảm phần giậm chân lia lịa, nhủ thâm trong bụng, dù phải đến chân trời góc biển, ta quyết phải tìm cho bằng được nàng mới thôi!

Diệu Tu lão ni mặt nhăn nhó nói:

- Tiểu thí chủ, có thể phụng cáo nguyên nhân cho bản ni hay chăng? Trần Gia Lân khí thế hung hăng nói:
- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm chi. Diệu Tu lão ni nhún nhường hạ giọng nói:
- Tiểu thí chủ cứ nói cho bản ni hay, bản ni có thể giải quyết được phần nào... Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt lên, cướp lời lão ni nói:
- Khá lắm, ngươi giải quyết được, thế thì ngươi hãy giao y ra đây nào? Diệu Tu lão ni tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:
- Đây tiểu thí chủ, ngươi làm cho Đào cô nương hoảng sợ bỏ chạy mất, làm thế nào bản ni giao người ra đây, nếu tiểu thí chủ có thể phụng cáo nguyên nhân, phu nhân sẽ giải quyết hợp lý với thiếu hiệp không sai.

Phu nhân, đương nhiên đối phương muốn nói Hoa Nguyệt Biệt Trang chi chủ Bà Dương phu nhân rồi.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Ta sẽ tìm đến hồ Bà Dương tìm y ngay bây giờ!

Bấy giờ trời đã mờ mờ sáng, thế nhưng trong lòng Trần Gia Lân vẫn âm u tối như mực. Hắn nghĩ rằng, Đào Ngọc Phương quyết không bỏ đi đâu xa, có lẽ nàng vẫn còn ẩn náu gần đây và ắt phải quay trở lại nữa không sai.

Ngô Hoàng Văn mặt mày ủ rũ nói:

- Này nhị ca, chúng ta vào thành tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã, có việc gì từ từ thương lượng cũng chưa muộn!

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Không cần phải thương lượng nữa, không ai có thể can thiệp được việc của ta hết.

Ngô Hoàng Văn nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, y mới kết giao với Trần Gia Lân nên không thể nào hiểu được hắn, y bị Trần Gia Lân la hét như thế, trong lòng lấy làm buồn bã vô cùng.

Trần Gia Lân cũng cảm thấy mình hơi quá đáng. Ngô Hoàng Văn vốn chỉ có hảo ý, tại sao mình lại giận dữ cả y như thế.

Thế nhưng lúc bấy giờ hắn đang ở trạng thái bán điên cuồng, hắn chẳng muốn giải thích với Ngô Hoàng Văn chút nào hết, thực ra cũng chẳng biết phải giải thích như thế nào đây. Bấy giờ hắn không muốn nói điều gì với bất cứ một ai cả.

Trần Gia Lân giậm chân một cái, sau đó phóng vọt mình ra cửa sau, vượt tường chạy mất.

Ngô Hoàng Văn muốn lên tiếng gọi hắn, nhưng không sao mở miệng được cả, muốn đuổi theo hắn, song hai chân như mọc rễ dưới đất không sao cử động được, y hoàn toàn không tin hắn, tình bạn thiết lập không có cơ sở, y hoài nghi rằng chẳng biết đôi bên kết giao như vậy có phải là một điều sai lầm không?

Diệu Tu lão ni áp ứng nói:

- Tiểu thí chủ, lệnh huynh... Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Hai chúng tôi là bằng hữu, xưng hô với nhau là huynh đệ, chứ không phải là anh em ruột thịt.

- A! Tiểu thí chủ xưng hô thế nào vậy?

- Tại hạ tên là Ngô Hoàng Văn.

- Ô! Ngô thí chủ, việc gì đã xảy ra với vị Ngự Lang tiểu thí chủ ấy vậy?

- Tại hạ cũng chẳng biết, có lẽ Tiên Cơ sẽ biết nguyên nhân tại sao...

- Bình thường quý hữu có triệu chứng điên khùng gì không?

- Vậy thì... tại hạ cũng chẳng biết, hai chúng tôi mới kết giao đây thôi, nên tại hạ cũng chưa hiểu hắn nhiều.

- Quả thực điều này khó hiểu vô cùng! Ngô Hoàng Văn suy nghĩ giây lát nói:

- Sư thái biết hắn lâu chưa? Diệu Tu lão ni nói:

- Mới gặp lần đầu đêm nay đây! Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Thế thì lạ lùng thật, sau khi Vô Lâm Tiên Cơ thoát nghe tặc hữu báo danh hiệu, cô ta lập tức hiện thân tương kiến, nếu bảo rằng hai bên không hề quen biết thì vô lý hết sức?

Diệu Tu lão ni mỉm cười không nói gì cả.

Ngô Hoàng Văn thắc mắc không sao chịu nổi, mặc dù y còn nhỏ tuổi, nhưng y là lão giang hồ, y thoáng nhìn qua thần tình lão ni biết rằng lão không chịu nói sự thật. Chắc chắn bên trong ắt phải có uẩn khúc gì đây, đồng thời sự xúc động phản thường của Trần Gia Lân cũng phải có nguyên nhân không sai. Đối phương không chịu nói thì y cũng chẳng tiện nhắc tới, sự việc đã xảy ra như vậy dù có lưu lại cũng vô ích mà thôi, thế rồi Ngô Hoàng Văn chấp tay xá một xá nói:

- Tại hạ xin cáo từ!

Diệu Tu lão ni cất giọng lạnh nhạt nói:

- Bần ni không tiền đưa vậy!

Sau khi Ngô Hoàng Văn đi khỏi, bọn người Võ Lâm Tiên Cơ lại xuất hiện ngay. Diệu Tu lão ni nói với hai nữ ni trẻ tuổi rằng:

- Hai sư tỷ muội các người hãy ra bên ngoài canh gác cẩn thận một chút, coi chừng hấn quay trở về đây!

Võ Lâm Tiên Cơ cũng nói với hai thủ hạ cô ta rằng:

- Hai người cũng ra ngoài đi!

Hai thiếu nữ và hai nữ ni vâng lệnh bước ra ngoài ngay. Võ Lâm Tiên Cơ thở phào một cái, ngồi xuống ghế luôn. Diệu Tu lão ni nói:

- Tiểu thư giết mình ư?

Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu nói:

- Chẳng có chi cả, cấp trên đã hạ lệnh không được đối địch với hấn, chúng ta đành phải nhượng bước thôi!

oOo

Trần Gia Lâm cứ phi thân chạy như điên cuồng, không có mục tiêu và cũng chẳng có ý nghĩ gì hết.

Có một con suối cản đường lại, bắt buộc đi hấn phải dừng bước lại luôn, con gió tăng sáng thoang thoang thổi tới, tức thì đầu óc hấn liền tỉnh táo ngay.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng rằng: "Minh đã làm gì thế? Có thật phải giết chết nàng ư? Thế thì về sau biết ăn nói thế nào với ái nhi đây, có khi nào mình lại nói rằng mẹ nó mất nết, nên cha nó giết chết mẹ nó ư?"

Quả thực đây là bi kịch nhân gian.

Hấn muốn buông tiếng khóc òa lên, thế nhưng hấn không khóc.

Bây giờ mình đã biết thân phận của nàng rồi, thế thì chính Hoa Nguyệt Biệt Trang sẽ giải đáp số cho mình.

Hoa Nguyệt Biệt Trang và nơi cư ngụ của mình chỉ cách nhau vài chục dặm đường thủy, sau khi giải quyết xong vấn đề, thì không cần thiết xuất giang hồ nữa.

Hấn liên tưởng đến ái nữ Ngọc Lâm đang ký chương tại nhà Châu lão gia, bất giác mũi lòng lau nước mắt, ấu nhi có tội chi phải chịu nỗi khổ cốt nhục phân ly như vậy ư?

Hấn suy nghĩ đến đây nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống. Tường thành Phủ Châu hiện rõ trước mắt hấn.

Trần Gia Lâm cảm khái thở dài một tiếng, tra kiếm vào bao, sau đó quay người phi thân chạy về hướng thành Phủ Châu.

Khi vào tới trong thành, hấn đi lang thang trên đường phố. Vào giờ ty, hấn bước vô một tửu quán, vì giờ này còn sớm nên chưa có khách nhân nào vào quán cả. Tiểu nhị đang bận bịu lo chỉnh lý tửu điểm chuẩn bị đón khách. Hấn chọn cái bàn gần cửa điểm sát lộ ngồi xuống, cả một tửu quán rộng lớn chỉ có mỗi một khách nhân hấn mà thôi, như vậy càng hợp ý hấn, vì hấn đang cần sự thanh tịnh.

Sau khi tiểu nhị dọn rượu thịt lên bàn, hấn ngồi một mình tự rót rượu uống. Rượu vào mồm thì đắng, thức ăn cũng chẳng có mùi vị ngon.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng tiếng chuông đồng nghe leng keng vang lên. Hấn phóng mắt nhìn ra thì thấy một lão thầy thuốc dạo trên vai có một cái hòm đựng thuốc đang đi lùi thui về hướng này. Trần Gia Lâm bất giác cả mừng, trông tình hình có lẽ đối phương chính là người mà mình đang muốn tìm kiếm không sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nghi Vấn Sáng Tỏ

Trần Gia Lâm vội vàng đứng dậy bước ra khỏi tửu điểm ngay.

Lúc này tiểu nhị thoạt trông thấy cách ăn mặc quê mùa của hấn vốn đã kinh thường rồi, bây giờ thấy hấn hấp tấp ngồi dậy bỏ đi, tiểu nhị lại tưởng hấn

định ăn quýt, tên tiểu nhị vội bước tới chặn đầu hắn lại, trợn hai mắt lên cất giọng lạnh lùng nói:

- Thưa khách nhân, hãy trả tiền rồi mới đi chứ.

Trần Gia Lâm sợ rằng lỡ mất cơ hội gặp lão thầy thuốc giang hồ, nên hắn không rảnh giải thích nhiều với tiểu nhị, tiện tay đẩy nhẹ tiểu nhị sang bên. Nên biết rằng chỉ một cái đẩy nhẹ này của hắn đã mạnh đến nỗi tiểu nhị phải té lùi ra sau vài bước liền.

Tiểu nhị nọ lập tức há mồm kêu la inh ỏi:

- Hãy mau bắt gã què mùa ấy lại, hắn ăn quýt mà lại còn đánh người nữa!

Tức thì có bốn năm phở kị từ trong điểm vội vã chạy ra, đồng thanh la hét nói:

- Hãy đứng lại nào!

Trần Gia Lâm chẳng thèm đếm xỉa đến bọn họ cứ tiếp tục chạy ra ngoài điểm, la lớn tiếng

- Xin tiên sinh hãy dừng bước lại!

Bốn năm phở kị nọ xông ra vây hắn lại, một trong số phở kị nọ giơ thay bầu vào cổ tay Trần Gia Lâm.

Trần Gia Lâm mãi lo phía trước, nên không đề phòng chút nào hết đã bị phở kị nọ bầu chặt cổ tay, hắn bắt giắc cảm phần vùng mạnh cổ tay một cái, tức thì phở kị nọ bị văng ra ngoài xa cả tám thước, đánh bạch một cái, té nhào ra đất.

Số phở kị còn lại tức thì luống cuống, náo loạn cả lên, la hét inh ỏi:

- Loạn rồi, loạn rồi, đã ăn quýt mà còn đã thương người nữa!

Trần Gia Lâm chẳng thèm để ý đến bọn họ chút nào hết, tiếp tục chạy tới vài bước đến gần bên lão thầy thuốc, nói giọng hấp tấp:

- Xin tiên sinh hãy dừng bước!

Cuối cùng lão thầy thuốc nọ đã nghe thấy tiếng gọi của hắn, lập tức dừng lại nói:

- Có phải gọi lão phu đó ư!

- Đúng thế!

- Quý phủ có vị nào bị bệnh chăng? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không, tại hạ có chút việc muốn thỉnh giáo tiên sinh! Thỉnh linh ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh lùng vang tới nói:

- Nay bằng hữu, thành Phủ Châu không phải là nơi chốn để người tự do lộng hành, ăn quýt rồi lại đã thương người nữa...

Trần Gia Lâm ngoái cổ nhìn ra sau, thấy người vừa thốt ra tiếng nói là một võ sĩ kinh trang trông mặt mày đối phương quen thuộc hết sức. Hắn cau mày suy nghĩ trong giây, tức thì nhớ ra ngay, đối phương chính là gã võ sĩ thanh niên tên Châu Mộng Vũ đã bị Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân đánh bại ở sân viên Phở Độ Am tối hôm qua chứ không phải ai xa lạ, hắn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng hỏi:

- Ai ăn quýt ư?

- Người!

Trần Gia Lâm đang lúc trong cơn tức giận, hơn nữa lại vừa uống vài ly rượu, hắn liền nổi giận đùng đùng la hét nói:

- Châu Mộng Vũ người hãy rút khỏi đây mau! Châu Mộng Vũ ngạc nhiên nói:

- Ủa! Người cũng biết đại danh của thiếu gia ư?

Trần Gia Lâm bữu môi đưa mắt quét nhìn gã một cái, sau đó quay sang hướng lão thầy thuốc chấp tay xá dài nói:

- Thưa tiên sinh, mời người vào tiểu điểm uống vài ly, tại hạ có việc muốn thỉnh giáo lão tiên sinh.

Bấy giờ có khá đông người vây chúng quanh họ xem sự biến.

Châu Mộng Vũ là địa đầu xà của thành Phủ Châu, vô sự gã cũng đã gây sóng gió, huống chi bây giờ đối phương ăn quýt lại đã thương người, gã nhìn sao nổi khẩu khí này, thế rồi gã gầm thét một tiếng, vung chưởng tấn công ngay.

Phổ kỵ bị Trần Gia Lâm vật ngã nọ đã la lớn nói:

- Xin công tử giải quyết cho!

Trần Gia Lâm trở tay bấu chặt cổ tay Châu Mộng Vũ nhanh như cắt, hấn khẽ dùng sức bàn tay siết chặt lại, tức thì Châu Mộng Vũ đau đến nổi mặt mày nhăn nhó.

Mấy phổ kỵ đứng kề bên bất giác chờ người ra tại chỗ hết. Trần Gia Lâm không muốn sinh sự, liền buông tay ra nói:

- Họ Châu kia, biết điều thì rút lui đi!

Châu Mộng Vũ xoa cổ tay một cái, giận dữ rút thanh kiếm ra khỏi bao nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết ư?

Trần Gia Lâm cố dè nén cơn căm phẫn nói:

- Đây là đường phố?

Châu Mộng Vũ khí thế hung hăng nói:

- Thiếu gia quyết bảo ngươi bò dưới đất như một con chó cho mà coi! Trần Gia Lâm xéch ngược đôi mày kiếm lên, nói:

- Nay họ Châu kia, nếu ngươi kêu réo lần nữa, ta sẽ bảo ngươi quắp đuôi chạy như chó y như màn tối hôm qua ở trước sân Phổ Độ am cho mà coi!

Đương nhiên chẳng ai nghe hiểu điều này hết.

Tức thì mặt mày Châu Mộng Vũ đỏ bừng lên, gã xàu hổ đến hóa thành căm phẫn, kêu xoẹt một tiếng vung kiếm chém vào người Trần Gia Lâm nhanh như cắt.

Số khán giả vây chung quanh thoạt trông thấy họ động binh đao, tất cả mọi người lần lượt lùi ra sau hết.

Kêu keng một tiếng!

Hai thanh kiếm chạm vào nhau tía ra bông lửa, Châu Mộng Vũ té lùi ra sau vài bước liền, suýt chút nữa trường kiếm tuột khỏi tay, đồng thời cánh tay cầm kiếm không còn nhấc lên nổi nữa, mặt mày gã co rút khó xem hết sức.

Số khán giả đứng xem bên ngoài vỗ tay kêu ầm lên.

Không ai trông thấy Trần Gia Lâm rút kiếm ra lúc nào hết, đồng thời cũng chẳng thấy hắn xuất thủ, hình như hắn vốn chưa từng động đậy bao giờ.

Lão thầy thuốc giang hồ mặt mày biến sắc, nói:

- Nay tiểu hữu, chúng ta đi nào!

Trần Gia Lâm vốn muốn mời lão thầy thuốc giang hồ này về từ điểm nói chuyện, nhưng chẳng may đã xảy ra sự cố như vậy hắn cũng không tiện lưu lại nữa, thế rồi hắn thò tay vào túi áo lấy một nén bạc ra, ném sang hướng phổ kỵ nói:

- Ta trả tiền rượu thịt cho ngươi đây!

Dứt lời, hắn quay sang nói với lão thầy thuốc giang hồ rằng:

- Vâng! Tiên sinh, chúng ta đi thôi!

Nói xong, hắn tra kiếm vào bao, cùng lão thầy thuốc giang hồ quay người bỏ đi ngay. Châu Mộng Vũ điên cuồng gào thét nói:

- Nay tiểu tử, nếu là anh hùng thì hãy lưu lại danh tự xem nào?

Trần Gia Lâm chẳng thèm đếm xỉa đến gã, kéo nón rom thấp xuống, sau đó cất bước đi theo lão thầy thuốc nọ luôn.

Chẳng mấy chốc họ đã ra khỏi thành, chạy tới một cánh rừng rậm và dừng lại ngay. Trần Gia Lâm lên tiếng nói trước:

- Xin hỏi tiên sinh xưng hô thế nào? Lão thầy thuốc giang hồ đáp:

- Người giang hồ gọi ta là Thảo Đầu Lang Trung Nghệ Cảnh Tinh! Trần Gia Lâm liền chấp tay vái chào:

- Té ra là Nghệ tiên sinh, hân hạnh được hội ngộ vậy! Thảo Đầu Lang Trung gật đầu trả lễ nói:

- Tiểu hữu xưng hô thế nào vậy?

Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ là Ngự Lang Trần Gia Lân.

Thảo Đầu Lang Trung kêu ồ lên một tiếng nói:

- Thì ra tiểu hữu chính là Ngự Lang mới xuất đạo bấy lâu.

- Vâng chính tại hạ đây!

Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh nói giọng chậm rãi:

- Chẳng hay tiểu hữu tìm lão phu có điều gì chỉ giáo chăng? Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo tiên sinh một điều...

- Tiểu hữu cứ việc nói?

- Có phải tiên sinh đã từng vào nhà một ngư phụ ở phụ cận hồ Bà Dương ăn nhờ một buổi rượu thịt chăng?

Thảo Đầu Lang Trung kêu ồ một tiếng, khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, có sao chăng? Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Tại hạ chính là phu quân của ngư phụ ấy... Thảo Đầu Lang Trung kêu a lên một tiếng nói:

- Vậy sao?

- Chẳng biết làm sao khi tiên sinh ghé nhà tại hạ dùng một buổi cơm, và từ hôm đó tẽ phu nhân bỏ nhà ra đi luôn?

- A! Vậy sao?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu một cái nói:

- Đúng thế! Xin tiên sinh phụng cáo lý do... Thảo Đầu Lang Trung ngập ngừng nói:

- Thế à...

- Xin tiên sinh cứ thẳng thắn nói cho tại hạ cũng chẳng hề chi!

- Nay tiểu hữu, ngưoi chó thương tâm lắm gì, hãy nghe lão phu nói đây, tiểu nương tử mắc chứng bệnh nan y...

Kêu ừng một cái. Trần Gia Lân như trúng phải một cú sấm sét vào đầu, hốt hải nói:

- Nói sao? Nàng mắc chứng bệnh nan y?

Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, nàng mắc bệnh nan y, lão phu vì cảm ơn nàng một buổi cơm cho nên đã thực tình nói cho nàng hay, vốn thì nàng chẳng biết mình có bệnh...

Lão nói tới đây dừng lại, thở dài một tiếng, sau nói tiếp:

- Sau khi lão phu chữa bệnh cho nàng xong, nếu tiểu nương tử và tiểu hữu năng đình chỉ lễ giao hoan giữa phu thê, thì nàng có thể sống thêm ít lâu nữa, bằng không thì chẳng qua nổi mùa thu này, bốn ý của lão phu muốn tiểu nương tử nói rõ cho tiểu hữu nghe, không ngờ nàng lại chọn con đường rời khỏi chồng con như thế.

Nghe lão thầy thuốc Nghê Cảnh Tinh nói xong, Trần Gia Lân như vừa trúng phải một búa tạ vào đầu, tức thì xây xẩm mặt mày dờ người ra tại chỗ luôn.

Nước mắt đã chảy ròng ròng xuống.

Nàng lưu lại thư giản nói rằng không thể mang lại hạnh phúc đến cho mình, té ra là nàng mắc bệnh nan y ắt chết, thế mà mình lại hiểu lầm nàng?

Nàng bỏ chồng bỏ con ra đi như vậy, quả thực có nỗi khổ trong nội tâm đau đớn gấp trăm ngàn lần so với mình, bắt đắ dĩ lắm nàng mới hành động như vậy.

Chẳng trách khi gặp mặt lại nàng giả vờ làm ra vẻ không quen biết gì hết, thì ra nàng có nỗi khổ tâm như vậy, thế mà mình lại buông lời đòi giết nàng. Cuối cùng nghi vấn cũng được sáng tỏ.

Trước kia nàng nhảy sông tự tử chỉ vì thân mang chứng bệnh nan y. Nàng có nguyên nhân nên mới bỏ chồng con ra đi như thế.

Tại sao nàng không nói rõ nguyên nhân ra đi?

Nếu có sống thêm một tháng cũng được, hoặc một năm cũng tốt thôi, làm gì thì cũng phải để mình làm tròn bổn phận của một người chồng chứ...

Hắn suy nghĩ đến đây bất giác gào thét nói:

- Phương muội, ta hiểu lầm nàng, ta có lỗi với nàng, ta quyết phải tìm nàng cho bằng được...

Cuối cùng tiếng gào thét đã trở thành tiếng gào khóc, nếu Thảo Đầu Lang Trung không có mặt bên cạnh có lẽ hắn sẽ buông tiếng khóc một cách thê thảm hơn.

Tự trách đau khổ hơn cảm hận gấp trăm lần, hắn cảm thấy trong lòng co rút lia lịa. Thảo Đầu Lang Trung Nghe Cảnh Tinh lẩm bẩm nói rằng:

- Đáng lẽ lão phu không nên nói cho nàng hay... để nàng được sống tiếp, bất luận là sống được bao lâu nữa...

Trần Gia Lĩnh đang đắm chìm trong cơn hối hận và tự trách, hai tay cứ nắm chặt vào nhau, hắn chẳng hề nghe thấy lời nói của Thảo Đầu Lang Trung chút nào cả.

- Phương muội, tại sao nàng phải làm thế này, nàng chết thì ta cũng chết theo nàng! A... Lời nói đoạn trường thương tâm hết sức, khiến người nghe thấy phải động lòng rơi nước mắt không sai.

Thảo Đầu Lang Trung Nghe Cảnh Tinh trông thấy thế lấy làm thương xót nói:

- Nay tiểu hữu, người chớ quá thương tâm làm gì... Trần Gia Lĩnh vẫn cứ thương tâm nói lẩm bẩm tiếp:

- Phương muội, tại sao nàng lại bỏ đi như vậy...

Thế rồi bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng buồn bã vô cùng. Một hồi thật lâu sau, Thảo Đầu Lang Trung lên tiếng nói tiếp:

- Nay tiểu hữu, người chớ có thương tâm nữa, lão phu tin rằng hai người ắt phải gặp lại không sai...

Lão nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó trầm giọng nói tiếp:

- Lão phu muốn hỏi tiểu hữu một việc...

Trần Gia Lĩnh cố đè nén cơn bi thương, đưa mắt quét nhìn Thảo Đầu Lang Trung một cái nói:

- Tiên sinh muốn hỏi điều chi ư?

Thảo Đầu Lang Trung nghiêm sắc mặt nói:

- Chẳng biết thanh kiếm cùn đầu mà tiểu hữu vừa sử dụng do ai đã ban cho vậy...

Trần Gia Lĩnh nghe đối phương hỏi thế bất giác giật mình nói:

- Chẳng lẽ tiên sinh biết lai lịch của thanh kiếm này chăng?

- Tiểu hữu cứ trả lời lão phu điều này trước đi!

- Chính gia sư ban cho tại hạ vậy! Thảo Đầu Lang Trung hỏi tới:

- Lệnh sư là nhân vật phương trời nào thế? Trần Gia Lĩnh lắc đầu nói:

- Xin lượng thứ tại hạ không thể phụng cáo điều này. Thảo Đầu Lang Trung suy nghĩ giây lát nói:

- Có phải tôn hiệu của lệnh sư là Nhất Kiếm Định Càn Khôn chăng?

Nói xong lão đưa mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mắt Trần Gia Lĩnh, hình như nhãn quang đó muốn nhìn xuyên vào nội tâm hắn.

Điều được xem là một lão giang hồ chính là có khả năng quan sát đối phương.

Cho dù người đó có trầm tĩnh và mưu cao đến đâu đi chăng nữa, cũng khó mà chẳng hiển lộ mây may tâm ý trên gương mặt.

Thực ra Trần Gia Lân chưa từng nghe đến danh hiệu Nhất Kiếm Định Càn Khôn bao giờ, cho nên hấn thần nhiên lắc đầu nói:

- Tại hạ chưa từng nghe đến danh hiệu này bao giờ cả!

Tức thì trên mặt Thảo Đầu Lang Trung lộ ra một thần tình thất vọng, lão cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Trời đất mênh mông mờ mịt như thế, quả thực lão phu đã mệt mỏi lắm rồi! Trần Gia Lân tỏ vẻ thành khẩn nói:

- Tại hạ sẽ lưu ý hành tung của vị lão tiên bối này hộ cho tiên sinh! Thảo Đầu Lang Trung Nghe Cảnh Tinh nói:

- Này tiểu hữu! Nếu có tin tức, xin nhắn cho Huyền Phong đạo trưởng tại Huyền Phong Quan ở Nam Xương, thế nhưng xin tiểu hữu không nên tùy tiện tiết lộ sự việc tìm kiếm vị dị nhân này...

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Được, tại hạ sẽ giữ bí mật không sai!

- Lão phu chúc phu thê tiểu hữu được tái trùng phùng, Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, nói:

- Đa tạ tiên sinh, nếu tiên sinh có dịp gặp nàng, nhờ tiên sinh khai huân vài lời hộ cho tại hạ?

Thảo Đầu Lang Trung Nghe Cảnh Tinh nói:

- Được, sự việc khởi nguyên từ lão phu, lão phu sẽ tận chút sức mọn để đáp lại lòng áy náy muôn một.

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không, tiên sinh cũng chỉ có lòng tốt thôi, điều này là do số mạng, nếu không còn gì chỉ giáo, tại hạ xin cáo từ và hẹn dịp sau gặp lại.

Nói xong, hấn chấp tay xá dài, phi thân chạy ra rừng luôn.

Ra khỏi rừng bước trên đại lộ, hấn bắt giác dừng lại nhủ thầm trong lòng: "Minh đi đâu bây giờ?"

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, cuối cùng quyết định quay trở về Hoa Nguyệt Biệt Trang, chẳng lẽ nàng lánh mặt mình mãi như vậy, cho dù nàng không bằng lòng trở về cô hương nhưng cũng phải nói mọi việc cho rõ ràng chứ?

Rốt cuộc nàng bị mắc bệnh nan y gì?

Chẳng lẽ trên thế gian này quả thực không còn thuốc gì cứu chữa nữa sao?

Thảo Đầu Lang Trung là một danh y, tại sao lúc này mình không thỉnh giáo lão?

Hấn suy nghĩ như vậy, lập tức quay người chạy về chỗ ban này, bắt giác chờ người ra tại chỗ luôn, Thảo Đầu Lang Trung đã biến đi đâu mất dạng rồi.

Thế rồi Trần Gia Lân mặt mày ủ rũ quay đi ra đại lộ lần nữa.

Trần Gia Lân đi được một khoảng đường bỗng nghe một tràng tiếng lá cây kêu loạt xoạt vang tới, hấn bắt giác động lòng nhủ thầm: "Chẳng lẽ chính là Thảo Đầu Lang Trung ư?"

Hấn đảo mắt nhìn về phía bia rừng, thấy hai thiếu nữ chạy vào trong rừng, một trong hai thiếu nữ ấy chính là thiếu nữ thần bí tên Vũ Diễm Hoa ấy, còn thiếu nữ kia mặc áo sinh cũng khá xinh đẹp.

Trần Gia Lân lượn mình ẩn vào phía sau một thân cây to lớn.

Hai thiếu nữ nọ dừng chân ở cách nơi Trần Gia Lân ẩn thân độ khoảng ba trượng. Thiếu nữ áo xanh lên tiếng nói trước:

- Này Vũ Diễm Hoa, nơi đây không có ai hết, hai chúng ta hãy giải quyết sự việc cho xong.

Vũ Diễm Hoa cất giọng lạnh nhạt nói:

- Khương Tiểu Thanh, hai ta có sự việc gì cần giải quyết đâu? Thiếu nữ áo xanh tên Khương Tiểu Thanh cau mày đáp:

- Chớ giả mù sa mưa nữa, trong bụng ngươi am hiểu hơn ai hết, có phải vậy không? Vũ Diễm Hoa bĩu môi nói:

- Ta chẳng hiểu chút nào cả?

Khương Tiểu Thanh lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

- Này Vũ Diễm Hoa, hai chúng ta cứ nói vạch toẹt ra nào! Ta và Quan Lạc Hiệp Thiếu là đôi bạn kết giao từ thời niên thiếu, hai chúng tôi chơi với nhau từ bé đến lớn, chẳng thương yêu ta, ta thương mến chàng, người lấy tư cách gì xen vào tình cảm của hai chúng tôi như thế?

Vũ Diễm Hoa cười tủm tỉm nói:

- Này Khương Tiểu Thanh, nói thực cho người nghe cũng chẳng hề chi. Ta chẳng hề quan tâm đến Quan Lạc Hiệp Thiếu chút nào hết, người ghen tuông cái kiểu gì mà lạ vậy?

Khương Tiểu Thanh bĩu môi:

- Nói láo, chính mắt ta trông thấy người đưa mắt tổng tình với chàng.. Vũ Diễm Hoa cười tủm tỉm, ngắt lời Khương Tiểu Thanh, nói:

- Này Khương Tiểu Thanh, làm gì có chuyện ta đưa mắt tổng tình với y? Vũ Diễm Hoa ta chẳng tệ đến nỗi phải làm trò như vậy, nói thực cho người nghe, Quan Lạc Hiệp Thiếu chưa xứng đáng để ta liếc nhìn một cái chứ đừng nói rằng đưa mắt tổng tình với y làm gì chứ!

Khương Tiểu Thanh nói:

- Chớ nói phách làm gì. Ta hỏi người, vậy thì người theo dõi chàng đến Phủ Châu để làm gì nào?

Vũ Diễm Hoa cười khẩy một tiếng, nói:

- Thế thì lạ thực, Phủ Châu có phải là tư nghiệp của nhà ai đâu, tại sao ta lại không được đến ư? Này Khương Tiểu Thanh, đây chính là mục đích người đến Phủ Châu, chớ gán vào người ta làm gì, nếu thực tình ta đề ý đến y, thì người làm gì được ta nào, có phải vậy không?

Mặt mày Khương Tiểu Thanh đỏ bừng lên, không phải xấu hổ mà là phẫn nộ.

- Này Vũ Diễm Hoa, chớ nói lời thôi nỡ, chúng ta cứ đánh nhau một phen, ai bại trận... Nàng nói đến đây, liền thò tay vào túi áo lấy một cái lọ nhỏ ra, sau đó nói tiếp:

- Lấy thứ này thoa vào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Diễm Nữ Tiếp Khách

Vũ Diễm Hoa thân nhiên hỏi:

- Đây là vật gì vậy?

Mặt Khương Tiểu Thanh lạnh như tiền, nói:

- Đây là thuốc dịch dung, nhưng sau khi thoa loại thuốc dịch dung này suốt đời không thể hồ phục bản lai diện mục nữa.

Sắc mặt Vũ Diễm Hoa chẳng thay đổi chút nào, vẫn bình thản nói:

- Người nghĩ thật chu đáo, đây gọi là thuốc phá dung thì đúng hơn, người hãy để dành một mình dùng đi!

- Người nói thế có nghĩa là sao?

- Rất dễ hiểu thôi, ta chẳng hề có chút tình cảm nào với Quan Lạc Hiệp Thiếu, không cần sống chết đánh với người. Người bằng lòng yêu y thì cứ việc yêu y, hơn nữa người muốn đánh nhau với ta có lẽ người sẽ thua trận..

Khương Tiểu Thanh xoa chường vào nhau, la lớn nói:

- Vậy thì thử xem nào!

Vũ Diễm Hoa nói giọng lạnh lùng:

- Ta nói không đánh nhau với người, đồng thời ta cũng không có hơi sức đâu đánh nhau mà không có ý nghĩa như vậy!

Khương Tiểu Thanh tiến tới một bước, nói:

- Ngươi sợ ư?

Vũ Diễm Hoa cau mày nói:

- Sợ ư? Làm gì có chuyện đó, ta chỉ cảm thấy vô lý thế thôi, ngươi cứ yên tâm, ta quyết không bao giờ cướp đoạt tình yêu của ngươi đâu. Thế nhưng chúng ta thấy đều là nữ nhi, chớ tự tác đa tình mà tự chuốc khổ vào thân, bằng không ngươi sẽ hối hận không sai, hãy hồi đầu cho sớm là hay nhất.

Khương Tiểu Thanh đưa mắt chăm chăm nhìn Vũ Diễm Hoa, nói:

- Ta không tin lời ngon tiếng ngọt của ngươi được! Miệng cô ta nói thế, nhưng trong lòng đã lung lay rồi. Vũ Diễm Hoa nói tiếp:

- Tin hay không tùy ngươi, ta bắt nhãn trông thấy ngươi về sau đau khổ thế thôi, ngươi có biết mục đích của Quan Lạc Hiệp Thiếu đến Phù Châu để làm gì không?

Khương Tiểu Thanh buột miệng nói:

- Du hiệp!

Vũ Diễm Hoa dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Nói thực cho ngươi hay cũng chẳng hề chi. Y đến Phù Châu chỉ vì đề hội ngộ với Võ Lâm Tiên Cơ, này Khương Tiểu Thanh, ngươi tuy đẹp thật, nhưng so với giang hồ đệ nhất mỹ nhân còn thua xa lắm!

Mặt mày Khương Tiểu Thanh biến sắc ngay, cô ta thoát nghe nói câu này, kêu ùng một tiếng như trúng phải một cú sấm sét vào đầu, mặt mày choáng váng suýt nữa té ngã ra đất.

Khương Tiểu Thanh hốt hải nói:

- Ngươi nói thật đấy chứ?

Vũ Diễm Hoa vẫn thản nhiên nói:

- Ta dối gạt ngươi để làm gì, nếu không tin ngươi vẫn có thể tự đi tìm chứng minh kia mà.

Thường thường nữ nhân nào cũng đa nghi đồ kỵ hết, đúng ra được Vũ Diễm Hoa giải thích rõ ràng như vậy, Khương Tiểu Thanh phải tin tưởng mới đúng, thế nhưng cô ta vẫn chưa mất tin tưởng hết, cô ta sợ miệng Vũ Diễm Hoa tuy nói ngon ngọt như vậy, nhưng trong bụng lại có quỷ kế, cô ta suy nghĩ đến đây thì lạnh lùng nói:

- Ta tìm chứng minh bằng cách nào đây?

- Ngươi có biết bây giờ Quan Lạc Hiệp Thiếu ở đâu không?

- Biết chứ, hiện chàng đang ở khách sạn Nghinh Tân quán tại bản thành!

- Vậy thì ngươi cứ việc âm thầm theo dõi hành tung của y thì ắt có đáp số chứ gì!

- Nếu ngươi đánh lừa ta thì sao? Vũ Diễm Hoa bật cười nói:

- Ta đánh lừa ngươi làm gì? Cho dù ta có đánh lừa ngươi đi chăng nữa thì ngươi cũng chẳng làm gì được ta? Này, Khương Tiểu Thanh, nếu quả thực Quan Lạc Hiệp Thiếu yêu ngươi thì không có người nào đoạt được y hết, nếu như y chẳng yêu thương ngươi thì ngươi cũng không thể miễn cưỡng y được, có phải vậy không?

Khương Tiểu Thanh cúi đầu không nói gì nữa, rõ ràng những lời nói của Vũ Diễm Hoa đã làm cho lòng cô ta rối loạn lên.

Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- Này Khương Tiểu Thanh, nếu thiên hạ này chỉ có một mình y là nam nhân, thì ta không dám khuyên ngươi, ngươi cứ suy nghĩ kỹ lại xem sao!

Khương Tiểu Thanh ngước đầu lên, mặt mày hơi tái mét, y nghiêng răng nói giọng u oán:

- Được ta tạm tin lời ngươi, vì trước sau gì chúng ta vẫn còn gặp lại. Dứt lời, y quay người chạy như gió.

Vũ Diễm Hoa đưa mắt nhìn bóng lưng dần dần biến mất của Khương Tiểu Thanh, lẩm bẩm nói:

- Ô! Vô lý thật!

Nói xong, y cũng phi thân rời khỏi luôn.

Trần Gia Lân vốn muốn lên tiếng gọi cô ta lại, thế nhưng suy nghĩ lại không gọi nữa. Chẳng biết lai lịch cô ta như thế nào?

Còn nhớ cô ta xuất thủ đánh ra một chiêu đã làm cho Hỷ Nương, thủ hạ của Huyết Chương Quý giật mình thụt lùi ra sau và buột miệng thốt lên, Nhất Nguyên Hóa Thái Cực, đương nhiên đây là lai lịch xuất thân của cô ta rồi, song cô ta đã ngăn cản không cho Hỷ Nương nói tiếp, tại sao người giang hồ lại thích như vậy? Quả thật hần không sao hiểu được hết.

Trần Gia Lân liên tưởng đến ái thiếp Đào Ngọc Phương, hần nhủ thầm: "Nàng biết nàng không còn sống được bao lâu nữa, muốn hưởng thụ nhân sinh ngắn ngủi còn lại một phen, điều này cũng được thôi, vốn thì nàng là Võ Lâm Mỹ Nhân. Nàng cố tình làm ra vẻ không quen biết với mình, chỉ muốn mình dứt hẳn cuộc tình này và hận nàng. Như thế mình mới có can đảm sống tiếp, biết chắc nội tâm nàng đau khổ đến cực độ!"

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, hần đã hoàn toàn thông cảm nàng. Bất kể hậu quả thế nào, mình quyết phải gặp nàng cho bằng được!

Xa mãi đầu dài trước cửa Nghinh Tân quán, những người ra vào toàn là những nhân vật quý phái, y áo sang trọng, chỉ trông qua mấy tiểu nhị đứng trước cửa đón tân khách, cũng đủ thấy khí phái bất tầm thường rồi, một số lễ khách trung, hạ lưu chỉ đứng ngoài cửa ngắm nhìn mà thôi.

Vào lúc giờ Thân, có một người ăn mặc trong phục nông thôn, đầu đội nón rom bước tới trước cửa.

Hần chính là Ngự Lang Trần Gia Lân.

Hần vừa thoát bước tới cửa ngoài, một tên tiểu nhị liền cất bước đi ra, ưỡn ngực nói:

- Ê! Ngươi đến đây làm gì thế?

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm chẳng vui, cất giọng lạnh lùng hỏi ngược lại rằng:

- Nơi đây của các người là chỗ nào vậy?

Tiểu nhị hai tay chống nạnh, nghiêng đầu ngắm hần một cái, nói:

- Đây là Nghinh Tân quán, khách sạn lớn nhất trong bản thành! Trần Gia Lân nói:

- Thế là không sai rồi, bản nhân đến đây nghỉ đêm.

Hai tiểu nhị khác cũng bước ra luôn, tiểu nhị lúc trước cau mày nói:

- Nay bằng hữu, nghỉ một đêm phải trả năm lạng bạc chưa kể rượu thịt. Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ý của ngươi muốn nói rằng bản nhân không trả nổi tiền phòng chứ gì? Tiểu nhị cười khẩy nói:

- Không phải thế, chúng tôi chỉ thông báo trước thôi, để bằng hữu chuẩn bị trước. Trần Gia Lân xuất thân là ngư gia, nên tính tình hiền hậu, hần nhẩm nài nói:

- Cứ để cho ta một phòng thượng hạng!

Tức thì tiểu nhị nọ im bất luận, đưa mắt nhìn hai tiểu nhị kia một cái, theo nguyên tắc có khách đến không có lý do gì chẳng tiếp nạp cả. Thế nhưng hạng khách ăn mặc như Trần Gia Lân vào nghỉ trong điểm, đây chỉ mới thấy lần đầu tiên, nếu tiếp đãi hần trong phòng, thì số khách quý bên trong ắt sinh lòng bất mãn không sai.

Thế rồi một trong ba tiểu nhị cất giọng lạnh nhạt nói:

- Xin lỗi bằng hữu, không còn cái phòng nào trống hết, mới rồi sang khách sạn khác đi! Con người đất cũng phải nổi giận huống chi hần là người, dù Trần Gia Lân có tu dưỡng cao siêu đến đâu cũng không còn chịu đựng được bộ mặt khinh người của bọn tiểu nhị này được nữa. Huống hồ hần đến đây có mục đích, thế rồi hần khẽ đẩy nón rom ra sau, ngược đầu lên nói:

- Đại gia quyết phải nghỉ đêm ở đây, nếu hết phòng thì bảo chương quỹ của các người ra đây ta bảo!

Nghe hần nói thế, mặt mày ba tiểu nhị biến sắc hết, họ biết đối phương không phải là một nhân vật tầm thường rồi, cả ba người đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết phải nói thế nào bây giờ?

Thế nhưng cách ăn mặc của hần thì cả ba tiểu nhị chẳng dám lãnh giáo chút nào.

Nếu đưa hạng khách nhân như thế vào điểm ắt phải bị chương quỹ chửi mắng không sai, song họ lại không dám từ chối hần.

Trần Gia Lân bị ngăn cản tại cửa, tiến thoái lưỡng nan, suýt nữa hai mắt đã nảy lửa. Thành linh ngay lúc này...

Có hai công tử quý phái từ trong điểm bước ra, sau lưng còn có hai tùy tùng đi theo. Tiểu nhị nọ luống cuống nói:

- Đây bằng hữu, chớ có cản đường ra vào, người đứng sang một bên có được không? Trần Gia Lân kêu hừ một tiếng nói:

- Đại gia cứ đứng đây không đi đâu hết!

Hai công tử quý phái vừa đi vừa cười nói, đã ra đến cửa, ba tên tiểu nhị vội vàng vui cười cúi đầu vái chào.

Hai công tử quý phái nọ ngao nghể đưa mắt nhìn Trần Gia Lân, thoáng cau mày một cái, sau đó lách mình đi ra ngoài luôn.

Tiểu nhị mặt mày nhăn nhó nói:

- Bằng hữu chẳng phải đến đây gây sự chứ?

Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng, la lớn tiếng:

- Ta đến gây sự thì có sao nào?

Tức thì ba tiểu nhị mặt mày biến sắc, một trong ba tiểu nhị cất giọng lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, thế thì người tìm lầm chỗ rồi! Thịnh linh ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân rất quen thuộc vang tới nói:

- Các người đuôi mù cả rồi, vị này là bằng hữu của ta đây, mau vào trong chuẩn bị một sương viện đặc biệt vào.

Tức thì ba tiểu nhị đã chờ người ra hết, song lập tức cúi người đồng thanh kêu vang một tiếng!

Trần Gia Lân ngoái cổ nhìn ra sau, tức thì giật bắn người lên, té ra đối phương chính là Vũ Diễm Hoa, y đến sau lưng từ lúc nào mà hắn chẳng biết gì cả, thế rồi hắn cười ngượng ngùng một tiếng nói:

- Vũ cô nương, hân hạnh được hội ngộ!

Vũ Diễm Hoa đáp lại một nụ cười thật tươi, bước tới bên hắn, cất giọng trong trẻo nói:

- Mời Trần công tử vào!

Trần Gia Lân bất giác lấy làm buồn cười vô cùng, trong bụng chốc lại biến thành Trần công tử. Thấy nàng quát mắng tiểu nhị, biết rằng đối phương không phải là khách nhân ở đây, hắn không biết rốt cuộc thân phận nàng là thế nào ở tại khách sạn này.

Tức thì hắn cảm thấy ngượng ngùng trong lòng, cúi đầu trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Tại hạ xin sang khách sạn khác cũng được! Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Làm gì có chuyện đó, được Trần công tử quang lâm, tề điểm lấy làm vinh hạnh vô cùng.

Dứt lời, y đưa cặp mắt phẫn nộ quét nhìn ba tiểu nhị đang còn sững sờ tại chỗ một cái nói:

- Mau đến cáo lỗi với công tử nào!

Ba tiểu nhị vội vã cung kính cúi đầu vái chào, một trong ba người nói:

- Bọn hạ nhân này có mắt mà không có con người, xin công tử lượng thứ!

Trần Gia Lân khoát tay không nói gì nữa, thực tình hắn chẳng ưa tục lễ này chút nào. Thế rồi ba tiểu nhị vội vàng bỏ đi, có lẽ bọn họ đi chuẩn bị phòng xá thì phải.

Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- Mời vào!

Trần Gia Lân không làm gì hơn, đành phải theo Vũ Diễm Hoa bước vào khách điểm luôn.

Sau khi vào phòng an tọa, tiểu nhị lập tức dâng trà thơm lên. Vũ Diễm Hoa cất tiếng nói:

- Sao công tử lại ở đây đôi co với bọn tiểu nhị này như thế?

Nghe nói vậy, Trần Gia Lân hơi sững sờ nói chẳng lên lời, hắn suy nghĩ giây lát nói:

- Chẳng có việc gì hết, chỉ là ghé ngang muốn vào nghỉ điểm thế thôi, chẳng lẽ Vũ cô nương là chủ khách quán này...

Vũ Diễm Hoa kêu ồ một tiếng nói:

- Không, chủ điểm này nguyên là một vị quyền thuộc của ta, ta vẫn thường đến đây ở lại ít lâu và chăm sóc phụ công việc cho y.

Trần Gia Lân thoát liên tưởng đến màn song nữ đôi co nhau trong rừng, bất giác lên tiếng thăm dò:

- Nghe nói Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng nghỉ chân tại khách điểm này, có phải vậy không? Vũ Diễm Hoa giật mình hỏi:

- Sao công tử lại biết thế?

Trần Gia Lân giả đồ làm ra vẻ thần nhiên nói:

- Chỉ nghe người ta nói lại thế thôi, đồng thời Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng có chút tiếng tăm, có đúng như thế không?

Vũ Diễm Hoa gật đầu nói:

- Có lẽ như thế, nhưng... theo ta thì đối phương chỉ là một công tử bột mà thôi.

Trần Gia Lân không nói gì nữa, nâng ly uống một hớp trà, trong bụng hân có nhiều điều định hỏi đối phương, thế nhưng nhất thời chưa tiện mở miệng mà thôi.

Vũ Diễm Hoa bỗng cau mày:

- Ta đã thám thính được một việc cho người... Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Cô nương thám thính được chuyện gì cho tại hạ vậy? Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Người còn nhớ sự kiện có người thuê Huyết Chương Quỷ sát hại người không? Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Nhớ chứ, đối phương là ai vậy? Vũ Diễm Hoa dần từng tiếng một:

- Ngọc Định Thư Sinh Huỳnh Minh!

Thoạt tiên Trần Gia Lân giật bắn người lên, kế đó hấn vờ lẽ ngay. Hồi tưởng ngày đầu tiên mình vừa đặt chân vào chốn giang hồ, ngẫu nhiên gặp phải một màn Quan Lạc Hiệp Thiếu và Ngọc Định Thư Sinh vì tranh giành Võ Lâm Tiên Cơ mà trở mặt tại vùng phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Mình nhất thời thiếu suy nghĩ bị Quan Lạc Hiệp Thiếu lợi dụng, đã xuất thủ một chiêu đánh bại Ngọc Định Thư Sinh, đối phương ôm hận bỏ đi, không ngờ hôm ấy lại diễn ra một màn thuê hung thủ giết hại mình như thế.

Quả thực sóng gió giang hồ hung hiểm thực, hờ một cái là động thủ giết người, là thù oán kết nối mãi không sao dứt được.

Trần Gia Lân cười nhạt một tiếng nói:

- Lòng dạ của bọn tiểu nhân thấy đều hẹp hòi như thế đây! Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Người không định trả thù sao? Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Miễn vậy, dù gì tại hạ vẫn còn sống, hà tất có chấp với y làm gì. Vũ Diễm Hoa khen ngợi nói:

- Ồ! Khí độ của công tử khiến người bội phục vô cùng, thế nhưng có lần thứ nhất ắt phải có lần thứ hai, đối phương quyết không chịu buông tay đâu...

Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt lên nói:

- Nếu quả thật họ Bạch kia không tự lượng sức, ấy là y tự chuốc khổ vào thân, tại hạ ắt phải dạy cho y một bài học không sai.

Trong lúc trò chuyện, vài tiểu nhị đã dọn rượu thịt lên bàn, sau khi bày biện xong xuôi, bọn tiểu nhị cúi đầu cáo lui, Vũ Diễm Hoa mặt mày tươi tỉnh nói:

- Xem như đây là buổi tiệc tẩy trần, mời công tử thượng tọa! Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên:

- Tại hạ làm sao dám đương nổi như thế, khi rời khỏi điểm tại hạ xin kết toán luôn. Vũ Diễm Hoa cười tủm tỉm nói:

- Bọn họ quyết không khi nào dám tính tiền với công tử đâu, mong rằng sau này công tử sẽ xem nơi đây là chỗ nghỉ chân.

Trần Gia Lân không tiện từ chối đành phải nhập tọa. Vũ Diễm Hoa ngồi hầu ở đối diện, đích thân cầm bình rót rượu, thức ăn rượu thịt đều là thượng phẩm.

Đây là lần đầu tiên trong đời hân được hưởng dụng rượu thịt hạng nhất như thế. Chẳng mấy chốc, có một lão nhân áo gấm bước vào phòng, chấp tay

mỉm cười nói:

- Công tử quang lâm làm tăng phần huy hoàng của bữa tiệc, quả thực vinh hạnh hết sức!

Trần Gia Lâm nghe giọng nói biết đối phương có lẽ chính là chủ điểm, hần vội ngồi dậy, chấp tay trả lễ, mặt mày nóng bừng không biết nói gì hết.

Vũ Diễm Hoa chỉ tay vào lão nhân áo gấm mỉm cười nói:

- Đây là thức thức của ta, lão nhân gia người tên là Vũ Tuấn Khanh. Trần Gia Lâm vội cúi đầu vái chào nói:

- Không dám, không dám!

Sau đó lão mời Trần Gia Lâm ngồi xuống trở lại, kính hần một ly rượu, rồi mới cáo từ rời khỏi phòng luôn...

Trong lòng Trần Gia Lâm lấy làm bất an hết sức, mình có tư cách gì mà nhận hậu lễ của họ như vậy ư?

Hình như Vũ Diễm Hoa đã đọc được tâm trạng của hần, vừa mỉm cười vừa rót một ly rượu khác cho Trần Gia Lâm, nói giọng sáng khoái:

- Nay Trần công tử, ở đây gia thúc phụ xem ta như con gái ruột ở trong nhà, lão nhân gia người thường chiều đãi rất tốt với bằng hữu của ta, người chớ câu nệ làm gì, gia thúc phụ cũng có chút ít tiếng tăm ở vùng này, về sau nếu công tử có việc chi cần cứ việc tìm lão.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu kêu vâng một tiếng, không nói gì nữa. Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- Công tử đang suy nghĩ gì thế?

Trần Gia Lâm suy nghĩ thật nhanh, thành thật nói vạch toẹt ra rằng:

- Tại hạ muốn gặp Võ Lâm Tiên Cơ, cô nương có thể giúp đỡ điều này không?

Vũ Diễm Hoa nghe nói thế mặt mày hơi biến sắc, nhưng cô ta liền mỉm cười nói:

- Nói sao? Công tử muốn gặp Võ Lâm Tiên Cơ ư?

- Đúng thế!

- Chẳng lẽ công tử cũng đã có hứng thú với giang hồ đệ nhất mỹ nhân này rồi sao? Trần Gia Lâm có nỗi khổ trong lòng khó tiết lộ cho người khác biết, hần bèn gượng cười nói:

- Không phải thế, tại hạ tìm cô ta có chút việc riêng tư cần giải quyết.

Cho dù Vũ Diễm Hoa có thông minh lanh lợi đến đâu đi chăng nữa, nàng cũng không thể nào đoán được tâm ý của Trần Gia Lâm hết, thế nhưng khi nàng thoát nghe hần thốt ra lời nói này, trong lòng nàng lấy làm đau buồn hết sức.

Nụ cười của nàng biến mất ngay, một hồi lâu nói chẳng nên lời nào cả.

Trần Gia Lâm bỗng cảnh giác rằng mình không nên nói cho nàng nghe, nếu đối phương có ý đồ gì khác, há chẳng làm hỏng đại sự của mình sao?

Tức thì hai người im lặng luôn, bầu không khí trở nên ngưng ngệi vô cùng.

Cuối cùng vẫn là Vũ Diễm Hoa lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt khó thở, nói bằng giọng điệu không mấy tự nhiên.

- Công tử và Võ Lâm Tiên Cơ có quen biết lâu rồi chăng?

Nội tâm Trần Gia Lâm đau đớn vô cùng, thế nhưng hần không thể nói bí mật này ra, đành trả lời cho có lệ nói:

- Có thể nói như thế!

Vũ Diễm Hoa lại trở tài lanh lợi của nàng ra, nghiêng đầu nói:

- Nay Trần công tử, nếu ta có hỏi... chắc ngươi cũng không chịu trả lời ta đâu? Trần Gia Lâm suy nghĩ trong giây lát, nói:

- Bây giờ thì không, nhưng một ngày nào đó có lẽ ta sẽ nói cho cô nương hay. Vũ Diễm Hoa ngẫm nghĩ một hồi lâu, nói:

- Được, ngươi cứ chờ đợi tin tức của ta, bây giờ chúng ta cứ ăn uống cái đã!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nguyệt Hạ Giai Nhân

Sắc trăng trong như nước, bầu trời thanh khiết vô cầu, đây là cái đêm dễ chịu êm ái.

Nước suối chảy tuôn tuột, bên cạnh bờ suối là một cánh rừng mai, bên kia con suối là những ngọn đồi đất nhấp nhô dài vô tận.

Yên tĩnh!

Một đêm yên tĩnh, êm ái hết sức!

Có một công tử quý phái ăn mặc khá lịch sự sang trọng, đang đứng khoanh tay bên cạnh bờ suối, đối phương đứng yên bất động y như một pho tượng điêu khắc.

Đối phương là ai thế?

Y chính là Quan Lạc Hiệp Thiếu Phuong Nhất Cung, một thư sinh phong lưu nhất ở chốn võ lâm này.

Y đang dạo cảnh thưởng thức trăng đẹp ư? Thành linh ngay lúc này...

Có một bóng người nhỏ nhắn hiện tới như một u linh từ từ lướt về Quan Lạc Hiệp Thiếu.

Quan Lạc Hiệp Thiếu quay người qua chấp tay xá dài nói:

- Tiên Cơ huệ nhiên quang lâm, Phuong Nhất Cung được yêu chiều mà giật mình!
- Phuong công tử nói quá lời thế thôi, chính ra mới là người được yêu chiều mà giật mình vậy!

Lời nói uyển chuyển nghe thật êm tai.

Đối phương không ai xa lạ mà chính là Võ Lâm Tiên Cơ đây, nàng mặc một bộ y phục toàn trắng, dưới ánh trăng soi sáng quả thực y như Quảng Hân tiên tử đã lâm phạm trong truyền thuyết.

Quan Lạc Hiệp Thiếu vui cười nói:

- Trăng đẹp đêm lành, được hội ngộ với Tiên Cơ, tại hạ lấy làm nhân sinh khoái sự.

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ cười một tiếng, nụ cười thật tươi, không mất phần đoan trang, y như một bông lan trên quý hén mở, khiến người ta trông thấy liền sinh một cảm giác chỉ có thể đứng xa để thưởng thức chứ không được đụng tới.

- Công tử chiếu kiến, có điều chỉ chỉ giáo ư? Quan Lạc Hiệp Thiếu mỉm cười nói:
- Chỉ giáo thì không dám, tại hạ có câu nói giấu trong đáy lòng từ lâu, nay nói ra mong rằng Tiên Cơ chớ lấy làm ngạc nhiên!

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Công tử cứ nói không hề chi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu lại xá dài một cái nói:

- Tại hạ hâm mộ Tiên Cơ từ lâu, sợ rằng mãi không có cơ hội hiển đạt, nhân dịp đêm nay đành phải thổ lộ tâm ý, Tiên Cơ là một tiên nhân, tại hạ chỉ là một phàm phu tục tử, nếu Tiên Cơ chẳng chê bai, kẻ này xin vọng ca nhất khúc cầu phượng!

Nói xong, đưa cặp mắt tình tứ chăm chăm nhìn đối phương.

Võ Lâm Tiên Cơ lại cười một tiếng nữa, vẫn nụ cười ngọt ngào đoan trang như lúc này, nhưng rất thâm trầm, khiến người không thể đoán biết tâm ý nàng qua nụ cười này được hết.

- Nay Phuong công tử, điều này người nên nói lại với gia mẫu, như vậy... thì thích hợp hơn!

Quan Lạc Hiệp Thiếu khẽ gật đầu đáp:

- Vâng, thế nhưng... lệnh đường bảo tại hạ phải đích thân xin một lời nói của Tiên Cơ... Gương mặt của Võ Lâm Tiên Cơ không hề biểu lộ mấy may tâm ý của nàng, cô ta chẳng lạnh nhạt, nhưng cũng không nhiệt tình, nụ cười kiến người trông thấy chỉ sinh cảm giác hoang mang, chẳng đoán biết ý của nàng

chút nào cả.

Nàng không trả lời Quan Lạc Hiệp Thiếu, lại đưa mắt nhìn những ngọn đồi đất ở bên kia suối, hình như nàng đang trầm tư nhưng cũng có vẻ vô tâm mà thôi.

Quan Lạc Hiệp Thiếu cứ đưa cặp mắt đầy hy vọng chăm chăm nhìn nàng. Thành linh ngay lúc này...

Có một bóng người nhỏ nhắn từ trong bóng tối rừng mai hiện ra, dưới ánh sáng vầng trăng có thể trông thấy đối phương là một thiếu nữ áo xanh khá xinh đẹp.

Hình như Quan Lạc Hiệp Thiếu đã phát giác, nhưng y không quay đầu ra sau, chỉ cất giọng lạnh lùng nói:

- Ai đó?

Thiếu nữ áo xanh không lên tiếng trả lời, cô ta cứ thoăn thoắt đi về hướng hai người. Võ Lâm Tiên Cơ xoay nửa người qua, kêu ồ một tiếng.

Quan Lạc Hiệp Thiếu mới trầm tĩnh từ từ quay người sang, y thoạt trông thấy đối phương, bất giác mặt mày biến sắc, thất kinh nói:

- Tiểu Thanh, là người ư?

Người vừa hiện thân chính là Khương Tiểu Thanh, bạn hữu kết giao từ thời niên thiếu của Quan Lạc Hiệp Thiếu chứ không ai xa lạ hết.

Cô ta cũng khá xinh đẹp, thế nhưng so với Võ Lâm Tiên Cơ thì thua xa.

Khương Tiểu Thanh đưa cặp mắt u oán chăm chăm nhìn Quan Lạc Hiệp Thiếu một cái sau đó quay sang nhìn Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Quả thực không hổ thẹn với danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chút nào! Võ Lâm Tiên Cơ cất giọng lạnh nhạt nói:

- Người cũng khá đẹp đấy, người là ai vậy?

- Ta tên là Khương Tiểu Thanh!

- Ồ! Có việc chi chăng?

Khương Tiểu Thanh cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Có phải ta đã phá vỡ chuyện tình của hai vị chăng? Câu nói này tràn đầy mùi vị ghen tuông.

Thế nhưng không ngờ Võ Lâm Tiên Cơ lại chẳng giận dữ gì cả, nàng vẫn cười thật tươi, nói:

- Nay Tiểu Thanh cô nương, ta và công tử mới gặp lần đầu thôi. Trông tình hình người là bằng hữu của Phương công tử, hình như câu nói lúc nãy... hơi quá đáng một chút!

Khương Tiểu Thanh bĩu môi nói:

- Trăng đêm, hoang dã, giải nhân và tài tử, ta cho rằng chẳng quá đáng chút nào cả! Quan Lạc Hiệp Thiếu tiến lên hai bước, cất giọng dịu dàng nói:

- Tiểu Thanh, người đến Phủ Châu có việc chi chăng? Hai mắt Khương Tiểu Thanh đỏ bừng lên nói:

- Tìm người!

- Tìm ta!

- Đúng thế!

- Có việc gì chăng?

- Đương nhiên phải có việc rồi, ta muốn hỏi người một điều!

- Muốn hỏi ta một điều?

- Đúng thế!

Quan Lạc Hiệp Thiếu đã ý thức được là điều gì rồi, y bèn ung dung nói:

- Nay Tiểu Thanh, nàng ở tại đâu, có điều gì... ta sẽ quay lại tìm, nàng từ từ hãy nói... Khương Tiểu Thanh nghiêng răng, nói:

- Không, ta muốn hỏi người ngay bây giờ, người từng nói rằng yêu thương ta, cũng từng bảo rằng ngoại trừ ta ngoài ra chẳng cưới ai hết, chúng ta chẳng

có ngày nào xa nhau cả, người nói rằng người yêu ta tha thiết?

Mặt mày Quan Lạc Hiệp Thiếu nóng bừng lên, y lên lút liếc nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, ấp úng nói:

- Tiểu Thanh, ta... chỉ xem người như là muối muối thế thôi.

Tức thì mặt mày Khương Tiểu Thanh thảm biến, toàn thân run lẩy bẩy, nói giọng hốt hải:

- Đây là câu trả lời của người sao?

Dù kinh nghiệm của Quan Lạc Hiệp Thiếu đối phó với nữ nhân già dặn đến đâu đi nữa, gặp trường hợp hai nữ nhân cùng xuất hiện như vậy, y cũng chẳng còn tài ba gì để thi thố, thế rồi y gượng cười nói:

- Tiểu Thanh, việc của hai chúng ta về sau từ từ hãy nói, có được không? Khương Tiểu Thanh lắc đầu, nói giọng u oán:

- Không cần thiết về sau nữa, đồng thời cũng chẳng có gì để nói nữa, người chỉ trả lời một tiếng phải hay không thế là đủ rồi.

Quan Lạc Hiệp Thiếu tỏ vẻ khó xử nói:

- Tiểu Thanh, thế là người làm khó dễ ta rồi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu vừa nói vừa cười y như đang dỗ ngọt một trẻ nhỏ, nói tiếp:

- Từ nhỏ người đã rất nghe lời ta, bây giờ hãy cố gắng nghe lời lần nữa nào... Khương Tiểu Thanh lạnh lùng ngắt lời nói của y:

- Đúng thế, nhưng bây giờ ta phát hiện rằng ta bị đánh lừa, người lấy mất trái tim ta lại ném dưới đất, sau đó chà đạp nó, chẳng phải lúc này người đang cầu hôn với mỹ nhân này đó sao? Nay Phuong Nhất Cung ta không nghe lời nói đường mật của người nữa, người cứ nói đi, lời nói trước kia của người còn giá trị hay không?

Quan Lạc Hiệp Thiếu lại liếc mắt nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, sắc đẹp bất khả kháng cự ấy đã làm cho y thêm phần can đảm, nghiêng răng gượng cười nói:

- Lúc này khác với khi trước, Tiểu Thanh, chúng ta đều lớn cả, ta mãi mãi xem người như muối muối...

Mặt mày Khương Tiểu Thanh thảm biến, suýt chút nữa khóc òa lên, trái tim của cô ta tan nát hết, thế nhưng đứng trước mặt Võ Lâm Tiên Cơ, nàng không thể khóc, nàng cố kiềm giữ nước mắt không cho nhỏ xuống, u oán hóa ra hận, một hồi thật lâu nàng mới thốt ra được câu nói:

- Quả nhiên người đã đổi lòng!

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng u oán:

- Phuong công tử, Khương cô nương và người là bạn kết giao từ thời niên thiếu, thế thì tình cảm này trân quý vô cùng, ta với thân phận là người ngoài cuộc, thành thật khuyên công tử chớ phụ tình nàng.

Khương Tiểu Thanh đưa cặp mắt cảm kích nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, nàng không ngờ đối phương lại nói chuyện thay cho mình như vậy.

Quan Lạc Hiệp Thiếu đánh liêu, nói:

- Nay Tiên Cơ, ta đang chờ đợi nàng trả lời một câu nói dứt khoát?

Trông tình hình, y đã mê giang hồ đệ nhất mỹ nhân này thực rồi, y chẳng còn quan tâm đến Khương Tiểu Thanh, người tình cũ nữa.

Khương Tiểu Thanh giậm chân lia lịa, giận dữ nói:

- Phuong Nhất Cung, không ngờ người là một tiểu nhân vô tình vô nghĩa đến thế, xem như ta đã đuổi mù bấy lâu, từ rày về sau, hai chúng ta nhất đao lưỡng tuyệt, thế nhưng nói cho người hay, ta mãi mãi hận người!

Nói xong, lấy hai tay bịt mặt, quay người chạy như gió. Quan Lạc Hiệp Thiếu lớn tiếng gọi nàng:

- Tiểu Thanh...

Nhưng Khương Tiểu Thanh đã biến mất trong cánh rừng mai rồi.

Trong lòng Quan Lạc Hiệp Thiếu bất giác buồn bã vô cùng, dù gì y và nàng cũng là đôi tình lữ yêu thương từ thời niên thiếu, thế nhưng sức cảm dỗ của hiện thực quá lớn mạnh, khi một người bắt luận người đó là nam hay là nữ, một khi mê luyến một sự vật gì đó thì trở nên mù quáng, không còn trông thấy lợi hại gì hết.

Tức thì bầu không khí yên tĩnh đã bị phá vỡ hoàn toàn. Quan Lạc Hiệp Thiếu lấy hết can đảm nói:

- Đào cô nương, trong lòng ta chỉ có mỗi một mình nàng!

Y không gọi bằng Tiên Cơ nữa mà đổi lại kêu nàng bằng Đào cô nương, điều này chứng minh y đã tiến lên một bước nữa, đồng thời quyết không khi nào thay đổi tâm ý.

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng lạnh lùng:

- Đúng thế, trong lòng của công tử chỉ có ta, nhưng đó là sau khi Khương Tiểu Thanh bị trục xuất khỏi lòng ngươi.

Câu nói này rất có phân lượng, tức thì Quan Lạc Hiệp Thiếu cứng họng chẳng nói nên lời nào nữa.

Võ Lâm Tiên Cơ lại nói tiếp:

- Nay Phụng công tử, ta xin cáo từ. Quan Lạc Hiệp Thiếu giờ tay chân cứng lại, nói:

- Đào cô nương, ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta kia mà?

Võ Lâm Tiên Cơ bất tiện trực tiếp từ chối y, khẽ cười một tiếng, sau đó nói giọng ôn tồn rằng:

- Xin công tử thông cảm, đây là đại sự, ta... cần suy nghĩ kỹ lại!

Quan Lạc Hiệp Thiếu hỏi tới:

- Đào cô nương cần suy nghĩ bao lâu, đến bao giờ cô nương mới phúc đáp tại hạ đây? Thịnh linh ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh lùng vang tới nói:

- Không cần chờ phúc đáp nữa, nàng không khi nào gả cho ngươi đâu? Âm thanh vang tới bất thình lình, làm cho hai người giật bắn người lên.

- Ai đó?

Y luôn luôn ngạo nghễ, mắt nhìn bốn bề chẳng có ai hết, cho nên đã phách lối la hét như thế.

Một người nông thôn đầu đội nón rơm từ từ xuất hiện. Cách ăn mặc này ở chốn giang hồ không có người thứ hai. Quan Lạc Hiệp Thiếu hốt hải nói:

- Ngươi Lang, không ngờ là ngươi!

Võ Lâm Tiên Cơ cũng thất kinh kêu lên một tiếng:

- Là ngươi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu nói giọng chẳng mấy tự nhiên:

- Hai người đã quen biết với nhau?

Trần Gia Lâm không thèm đếm xỉa đến Quan Lạc Hiệp Thiếu, quay mặt đối diện với Võ Lâm Tiên Cơ, mặc dù hắn đã cố gắng đè nén cơn xúc động của mình, thế nhưng toàn thân vẫn run rẩy bầy, nói giọng run run:

- Nay Ngọc muội, ta có đôi lời muốn nói với nàng!

Quan Lạc Hiệp Thiếu thoát nghe hắn thốt ra hai chữ "Ngọc muội" mặt mày đại biến sắc. Đây là cách xưng hô rất thân thiện của nam nữ, đã nói lên mối quan hệ của đôi bên chẳng phải tầm thường.

Võ Lâm Tiên Cơ cũng mặt hơi biến sắc, nói giọng hốt hải:

- Ngươi xưng hô ta như thế sao? Trần Gia Lâm đau lòng nói:

- Ngọc muội, xin nàng chớ hành hạ ta nữa, ta đã có lỗi với nàng!

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Chẳng phải ngươi muốn giết ta đó ư? Trần Gia Lâm nói giọng thê lương:

- Ngọc muội, đó là hiểu lầm, ta... ta ân hận quá thể!

Hắn dứt lời, liền quay sang nói với Quan Lạc Hiệp Thiếu rằng:

- Các hạ có thể rời khỏi đây được rồi!

Có lẽ từ nhỏ đến lớn chưa có một ai đối đãi với Quan Lạc Hiệp Thiếu như bây giờ, sắc mặt của y trở nên khó xem vô cùng, y không thể nào đoán biết rốt cuộc quan hệ của đôi bên là thế nào, nhưng bảo y buông tay một cách hồ đồ như vậy thì không thể nào được.

- Ngươi bảo ta rời khỏi đây?

- Các hạ không còn lý do gì phải lưu lại đây nữa!

- Tại sao thế?

- Chẳng tại sao hết, thì ngươi cứ rời khỏi đây đi!

- Nay Ngư Lang, chớ ngạo nghễ quá thế, ta chẳng sợ ngươi đâu...

- Không ai sợ ai hết, ta mời ngươi rời khỏi đây, thế là lịch thiệp lắm rồi đấy!

- Nếu không lịch thiệp thì thế nào nữa?

- Vậy thì khó nói rồi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu quay sang nhìn Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Đào cô nương, ngươi nói sao bây giờ?

Võ Lâm Tiên Cơ từng bị Trần Gia Lân truy sát tại Phổ Độ am, nên nàng vẫn còn sợ hãi, nàng suy nghĩ giây lát, sau đó nói với Trần Gia Lân rằng:

- Có điều gì ngươi cứ việc nói, Phương công tử lưu lại đây làm chứng cũng được!

Tức thì Trần Gia Lân đờ người ra tại chỗ luôn, trong tình hình nàng vẫn chưa hỏi đầu, thế nhưng những việc bí mật này làm sao nói cho người thứ ba nghe được đây? Lòng áy náy hồ thẹn khiến hắn không thể nổi giận, hắn nghiêng răng nói:

- Nay Ngọc muội, chúng ta cần phải nói chuyện riêng với nhau? Võ Lâm Tiên Cơ chẳng do dự chút nào nói:

- Trần thiếu hiệp, chẳng có việc gì mà không thể nói cho người khác nghe, giữa chúng ta không hề có quan hệ, có cần thiết nói riêng với nhau làm gì.

Thần sắc Quan Lạc Hiệp Thiếu có thay đổi ngay, y biết rằng Võ Lâm Tiên Cơ không bằng lòng nói chuyện riêng tư với Ngư Lang, có lẽ Ngư Lang không tự lượng sức đã tự tác đa tình, đồng thời Võ Lâm Tiên Cơ có ý bảo mình làm Hộ Hoa sử giả, đây là cơ hội lấy lòng người đẹp, bất luận Ngư Lang có lai lịch như thế nào, mình quyết không thể nào rút lui cả.

Trần Gia Lân xuống nước cầu hòa nói:

- Nay Ngọc muội, ta xuất giang hồ chính là để tìm nàng, ta đã tìm được lão thầy thuốc giang hồ nọ rồi, lão đã nói hết mọi việc cho ta hay, Ngọc muội, nàng... chớ làm khó lấy mình!

Võ Lâm Tiên Cơ kinh ngạc nói:

- Nay Trần thiếu hiệp, ngươi đang nói gì đó? Ta hoàn toàn nghe chẳng hiểu gì hết!

Lòng Trần Gia Lân đau như cắt, tại sao một nữ nhân hiền hậu nhu mì bỗng phúc chốc lại đổi tính như vậy ư?

Nàng đã không niệm tình phu thê đã đành, chẳng lẽ quên bằng tình mẫu tử nữa sao? Hắn suy nghĩ đến đây bèn cố dè nén cơn bi thương nói tiếp:

- Nay Ngọc muội, chẳng lẽ ngươi đành lòng bỏ con thật hay sao?

Võ Lâm Tiên Cơ tròn xoe hai mắt, lùi ra sau một bước, nói giọng xúc động:

- Con ư? Ngươi nói gì thế? Trần... thiếu hiệp, ngươi nên tìm một thái y khám bệnh xem thế nào...

Quan Lạc Hiệp Thiếu nhủ thầm trong bụng: "Trông Ngư Lang này ăn nói lộn lạo, chẳng lẽ hắn là người mắc bệnh tâm thần ư?"

Y suy nghĩ đến đây, bèn trầm giọng nói:

- Ngư Lang, ngươi hãy rời khỏi đây đi, chớ ăn nói vớ vẩn làm gì nữa!

Trần Gia Lân đang nổi sùng, chưa tìm được đối tượng để trút giận, bỗng nghe Quan Lạc Hiệp Thiếu lên tiếng, tức thì nổi cơn thịnh nộ, trợn ngược hai mắt tiến tới một bước, nói:

- Ta ăn nói với vãn thế nào đây?

Mặt Quan Lạc Hiệp Thiếu lạnh như tiền nói:

- Tại hạ vị tình mối thâm giao giữa lệnh sư và gia phụ ở năm xưa, cho nên mới nhượng bước người, chớ tưởng rằng tại hạ sợ người, chẳng lẽ lệnh sư không nói cho người hay danh huy của gia phụ chăng?

Tức thì Trần Gia Lân lại ngăn người ra tại chỗ ngay. Hắn lại liên tưởng đến một màn khi đối tượng thoát vừa trông thấy mình rút thanh kiếm cùn đầu ra, lúc còn ở vùng phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang, đối phương đã lập tức tự động nhượng bước, chẳng lẽ giữa sư phụ và phụ thân y có mối quan hệ gì thật sao?

- Lệnh tôn là ai thế? Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Võ Bảo Chi Chủ Vương Oai! Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Chưa hề nghe nói bao giờ cả!

Quan Lạc Hiệp Thiếu cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Họ Trần kia, lệnh sư Bán Bán Kiếm Khách Phi Hoa Dung rất trọng nghĩa, mặc dù lão đã ẩn tích giang hồ, chắc không đến nỗi lão nhân gia người không hề đề cập một người bạn chí thân với người như vậy được chứ?

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Các hạ lầm rồi, gia sự không phải họ Phi, đồng thời cũng không phải là Bán Bán Kiếm Khách gì hết!

Quan Lạc Hiệp Thiếu nghe nói thế, bắt giắc ngăn người ra giây lát, bỗng la lớn nói:

- Phải rồi, tại hạ nhất thời bất cẩn, làm xem người là truyền nhân của bậc cha chú, binh đao của Bán Bán Kiếm Khách là thanh trường kiếm đứt đôi, mà thanh kiếm của người chỉ cùn đầu thôi.

Như thế Quan Lạc Hiệp Thiếu không còn điều gì cảm kỳ nữa, thần sắc của y lại phục hồi với vẻ cao ngạo ngay.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Té ra là nguyên nhân như vậy, chẳng biết bọn Hồng Hoa sứ giả có phải cũng đã làm xem mình là truyền nhân của Bán Bán Kiếm Khách hay không, nên họ chẳng bằng lòng đối địch với mình..."

Hắn suy nghĩ đến đây, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Nay các hạ, người sáng tỏ rồi chứ, bây giờ người rời khỏi đây?

Quan Lạc Hiệp Thiếu hoàn toàn thay đổi thái độ, bĩu môi kêu hừ một tiếng, nói giọng lạnh lùng:

- Ngươi Lang, biết điều thì rời khỏi đây mau, tại hạ buông tha ngươi lần này đấy.

Trần Gia Lân hấp tấp muốn đàm phán với ai thế, hắn không còn chịu nổi nữa, giờ tay sờ vào cán kiếm nói:

- Các hạ có đi khỏi đây không thì nói?

Quan Lạc Hiệp Thiếu cười ha hả một tiếng nói:

- Không đi đâu hết, nếu người không tự lượng sức, bản hiệp thiếu sẽ bảo người bò dưới đất để đi cho mà coi!

Khí thế y hung hăng lấn hiếp người, hình như chẳng xem Trần Gia Lân vào đâu hết. Mặt mày Võ Lâm Tiên Cơ bỗng biến sắc, hốt hải nói:

- Nay Phương công tử, chớ nên động võ! Quan Lạc Hiệp Thiếu hào khí xung thiên nói:

- Đào cô nương, nàng chớ ngại, tại hạ quyết phải dạy cho tiểu tử mắc chứng bệnh điên này một phen mới được, bằng không về sau hắn vẫn quấy rầy nàng thôi, mời nàng hãy lui ra xa một chút!

Lửa giận trong lòng Trần Gia Lân sôi lên sùng sục, kêu keng một tiếng rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao luôn, la lớn nói:

- Họ Phương kia, người chuẩn bị tự vệ đi!

Quan Lạc Hiệp Thiếu dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, cũng lập tức rút kiếm ra khỏi bao luôn.

Tức thì bầu không khí ở hiện trường trở nên khàn trương vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Mộng Đẹp Không Còn

Hai người chọn lấy một vị trí đứng, hai thanh kiếm đồng thời giờ cao lên hết.

Võ Lâm Tiên Cơ từ từ lui tới bìa rừng.

Bất cứ cao thủ nào trông thấy khởi thủ của đối phương cũng thăm đoán được công lực của đối phương, hai người cũng biết mình gặp phải kinh địch rồi.

Trần Gia Lâm chỉ cần đánh bại đối phương, để đối phương thượng lộ đăng mình nói chuyện với ái thiếp.

Quan Lạc Hiệp Thiếu lại nghĩ khác, sau khi y biết Ngư Lang không phải hậu nhân của bậc cha chú, y đã khởi niệm sát ngay, một mặt bảo vệ danh tiếng, mặt khác y không muốn lưu lại hậu hoạn.

Một khi con người khởi niệm sát, nhãn thần sẽ biểu lộ sát khí ra hết, một cao thủ già dặn ắt có khả năng quan sát điểm này.

Mặc dù kinh nghiệm Trần Gia Lâm cao thật nhưng hắn đã thiếu kinh nghiệm đối địch. Võ Lâm Tiên Cơ đã nhìn thấy điểm này. Bây giờ nàng đang đứng sau lưng Trần Gia Lâm, ngoại trừ sau lưng Trần Gia Lâm có con mắt, bằng không quyết chẳng nhìn thấy hành động của nàng. Quan Lạc Hiệp Thiếu thì tập trung toàn bộ thần khí chăm chú theo dõi đối thủ, chẳng hề chớp mắt cái nào. Thế rồi Võ Lâm Tiên Cơ từ từ di động thân người thật lui vào rừng, sau đó lượn mình chạy mất dạng.

Hai người vẫn bảo nguyên thủ nhất nhìn nhau, không ai biết Võ Lâm Tiên Cơ đã bỏ đi mất.

Chỉ mười phút đồng hồ sau, mồ hôi trên trán Quan Lạc Hiệp Thiếu đã toát ra lấm tấm, bây giờ chỉ có một người để lộ ra sơ hở, lập tức đối phương tấn công một kích chí mạng không sai, đồng thời một kích này sẽ phân thắng bại luôn.

Quan Lạc Hiệp Thiếu biết rằng về phần khí thế mình thua đối phương một bậc. Thế nhưng y lại không dám xuất thủ trước, vì thế phòng thủ của đối phương vô cùng kiên cố, y thấy rằng chẳng có một góc độ nào có thể tấn công được hết, ngược lại rất có thể bị đối phương phản kích một cách mãnh liệt.

Thế nhưng đứng giằng co như vậy hậu quả càng tệ hại hơn.

Đường đường một thiếu chủ Võ Bảo mà bại trong tay Ngư Lang mới xuất đạo thì tiếng tăm hồng mắt còn gì.

Bây giờ y chỉ còn cách mạo hiểm đánh ra một kích, để phá vỡ cục diện giằng co này, như vậy mới mong rằng có lối thoát.

- A!

Một tiếng gầm hét, cuối cùng Quan Lạc Hiệp Thiếu Phương Nhất Cung đã vận khởi mười hai thành công lực tấn công ra một chiêu, đây là cú sát thủ y ít khi nào sử dụng tới, chiêu thức thần kỳ và vô cùng mãnh liệt.

Trần Gia Lâm lập tức xuất thủ phản công, y không có ý niệm giết người nên chỉ xuất ra tám thành công lực.

Mặc dù công lực hai bên có chênh lệch, thế nhưng dùng tám thành công lực và mười hai thành công lực thì có khác biệt ngay.

Hai binh khí va chạm vào nhau kêu keng một tiếng, cả hai người song song thật lùi ra sau một bước.

Từ bên ngoài nhìn có vẻ đôi bên ngang cơ nhau không phân thắng bại nhưng trong bụng Quan Lạc Hiệp Thiếu biết rằng đối phương chưa sử dụng hết toàn lực, quả thực y không tin một Ngư Lang không có tiếng tăm lại có võ công cao cường đến thế.

Sau khi y phá vỡ cục diện căng thẳng này, trong lòng y mới cảm thấy nhẹ nhõm. Bây giờ y mới phát hiện mỹ nhân bỏ đi mất rồi.

Nhưng y không nói hớ ra, y đang nghĩ cách gì để đối phó với Ngư Lang một đối thủ đáng sợ, không diệt trừ gã này sẽ lưu lại hậu hoạn không sai, đồng thời sẽ uy hiếp đến quan hệ giữa gã và Võ Lâm Tiên Cơ.

Trần Gia Lâm cũng giật mình kinh hãi khi thấy đối phương có công lực cao cường đến thế, hình như võ công y cao hơn Ngọc Địch Thư Sinh nhiều, vì hắn không có ý định giết đối phương nên hắn không có thái độ hung hăng chút nào, thế rồi hắn lạnh lùng nói:

- Họ Phương kia, bây giờ ngươi rời khỏi đây vẫn còn kịp.

Quan Lạc Hiệp Thiếu lạnh lùng đằng hắng lướt tới vùng kiếm tấn công tiếp.

Quan Lạc Hiệp Thiếu đã quyết tâm giết chết Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân chưa kịp suy nghĩ gì hết, kiếm khí kêu vù một cái ập vào người hắn ngay. Trần Gia Lân theo bản năng tự nhiên vùng kiếm đỡ gạt lia lịa. Vài tiếng kêu leng keng nổi lên, tức thì thể kiếm của Quan Lạc Hiệp Thiếu bị đánh bật ra hết.

Quan Lạc Hiệp Thiếu vừa bị đẩy lùi ra sau, lập mình lao tới lần nữa, y quyết không cho Trần Gia Lân có cơ hội nghỉ thở.

Trần Gia Lân đành phải xuất kiếm ứng chiến với y, tức thì hai bên lại diễn ra một trận quyết đấu kinh tâm táng đờm.

Quan Lạc Hiệp Thiếu vừa đánh vừa la hét nói:

- Cha chả! Thì ra ngươi còn đồng bọn nữa.

Bấy giờ Trần Gia Lân đã thấy Quan Lạc Hiệp Thiếu muốn giết chết hắn cho bằng được, nên đối thủ xuất công ra toàn những chiêu thức vô cùng lợi hại.

Hắn nhủ thầm trong bụng: "Bây giờ mình đã thọ thương, nếu mình không tốc chiến tốc thắng, nội lực cạn dần sẽ bỏ xác dưới kiếm đối phương không sai".

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, hắn liền vận khởi toàn bộ công lực vùng kiếm tấn công lia lịa.

Quan Lạc Hiệp Thiếu không ngờ đối phương thọ trọng thương, thế mà đường kiếm của hắn vẫn mãnh liệt kinh hồn hết sức, bất giác thụt lùi ra sau la hét một tiếng:

- Hãy dừng tay lại nào!

Tiếp theo tiếng hét, y nhào lộn nhảy ra khỏi vùng kiếm ảnh của Trần Gia Lân luôn. Hai mắt của Trần Gia Lân đỏ ngầu, hắn chuẩn bị xuất kiếm tấn công tiếp.

Quan Lạc Hiệp Thiếu tự biết không đủ bản lĩnh để kết liễu đối phương nên la lớn nói:

- Này Ngư Lang, nàng đã bỏ đi từ lâu rồi, chúng ta còn đâu cái quái gì nữa. Ngươi còn đồng bọn núp trong bóng tối giúp ngươi, tại hạ không thích đánh nhau như thế nữa, hẹn dịp sau giải quyết món nợ nần này thôi.

Dứt lời y quay thân chạy mất.

Trần Gia Lân nghe Quan Lạc Hiệp Thiếu nói "nàng đã bỏ đi", tức thì ngăn người ra tại chỗ luôn.

Tại sao nàng bỏ đi ư? Chẳng lẽ nàng tuyệt tình đến như thế thật sao? Lúc này ai đã dùng ám khí đánh lên Quan Lạc Hiệp Thiếu vậy? Tại sao đối phương lại tiếp sức mình?

Trần Gia Lân lấy làm lạ là đối phương đã xuất thủ tiếp sức mình, khi thấy mình thọ trọng thương sao lại im bất ư?

Người ẩn mình trong bóng tối ra tay tiếp sức mình có hai người. Một là Vũ Diễm Hoa, hai là Đào Ngọc Phương phu nhân của hắn.

Trần Gia Lân bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, loạng choạng đảo người té lùi ra sau vài bước, có lẽ hắn thọ trọng thương khá nặng.

Quan Lạc Hiệp Thiếu sử dụng loại chưởng lực gì mà bá đạo đến vậy?

Cuối cùng Trần Gia Lân không chịu đựng nổi nữa đã té ngồi trên đất. Hắn thử vận khí công khám xét thương thế. Hắn thoát đề khí vận công, tức thì khí huyết đảo lộn xông lên đầu ngay, hắn bèn cảm khái thở dài một tiếng, ngước đầu nhìn lên trời xanh.

Trần Gia Lân hồi tưởng những chuỗi ngày yên tĩnh không sầu muộn ở chốn bờ hồ Bà Dương.

Thế rồi Đào Ngọc Phương xuất hiện thay đổi tất cả, đây là định mệnh chăng?

Vốn thì hắn đã tha thứ nàng đồng thời xin lỗi nàng, nhưng bây giờ hắn lại bắt đầu hận nàng.

Mộng lại hoàn toàn bị phá vỡ lần nữa. Thịnh linh ngay lúc này...

Có một bóng người lướt đến sau lưng Trần Gia Lân khoảng một trượng như một hồn ma bóng quỷ nhưng Trần Gia Lân không hay biết gì hết, hắn vẫn chìm đắm trong cơn đau khổ.

Bóng người nọ nhắm vào lưng Trần Gia Lân từ từ đẩy tới, đến nửa chừng, đối phương rút tay lại và ho khê một tiếng.

Trần Gia Lân giật mình cảnh giác, hốt hải nói:

- Ai đó?

Không thấy đối phương trả lời gì hết, hần nhủ thầm "Nếu như Quan Lạc Hiệp Thiếu đi rồi quy trở về coi như xong ngay".

Con người đến lúc cùng đường thường hay xem thường cái chết, hình như cũng mất cả ý nghĩa vốn có trong cuộc sống.

Hần lại lên tiếng nói:

- Này, Phương Nhất Cung, ngươi cứ việc hạ thủ đi.

Bóng người nọ bỗng dưng buông một tiếng cười đắc ý như điên cuồng:

- Này Ngư Lang, Thế nào, ngươi thọ trọng thương rồi sao? Có phải Quan Lạc Hiệp Thiếu đã hạ thương ngươi rồi không?

Trần Gia lân giật nảy mình hỏi:

- Ngươi là ai thế?

Bóng người nọ lượn ra trước mặt Trần Gia Lân, lạnh lùng nói:

- Gia Lân, hân hạnh được hội ngộ, chắc ngươi không quên ta?

Trần Gia Lân ngẩng mặt nhìn lên, té ra đối phương là Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh, hần giật mình kêu thầm một tiếng, hồng rồi!

Quả đúng là oan gia ngõ hẹp, lại gặp phải đối phương trong hoàn cảnh này. Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh vì nhất kiếm chi thù đã từng thuê Huyết Chương Quý là kẻ chuyên nghiệp giết mướn giết hần, may nhờ Vũ Diễm Hoa xuất hiện giải cứu hần.

Bây giờ đối phương gặp cơ hội này há buông tha hần được ư?

Trần Gia Lân cố vùng vẫy một cái, thế nhưng chẳng còn chút sức lực nào hết, hần bèn định tâm thần nói:

- Huỳnh Minh, ngươi muốn sao bây giờ? Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh cười nói:

- Trước kia được ngươi đãi, tại hạ luôn luôn không dám quên, Trần Gia Lân hốt hải hỏi:

- Ngươi muốn thừa lúc ta lâm nguy mà báo thù ư?

Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh bữu môi cười nham hiểm một tiếng nói:

- Này Ngư Lang, chớ nói lời khó nghe như thế làm gì. Hôm nay may mắn được hội ngộ, đương nhiên phải lãnh giáo tuyệt chiêu của ngươi lần nữa, con người có mặt mũi, cây cối có cỏ cây, thân làm võ sĩ, thà chết không chịu nhục...

Hừ! Gã này cũng thốt ra được những lời lẽ như thế sao?

Tức thì ý chí của Trần Gia Lân trời dậy ngay, chẳng biết từ đâu có một sức mạnh giúp y đứng phắt dậy luôn, trong tay vẫn cầm thanh kiếm cùn đầu ấy.

Quả thực câu, tên của người, bóng của cây không sai chút nào hết, Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh từng lãnh giáo kiếm thuật của hần, mặc dù biết hần đã thọ thương nhưng vẫn bước lùi ra sau một bước.

Trần Gia Lân nghiêng răng mím môi, trợn mắt chăm chăm nhìn vào đối phương, thực ra hần không còn hơi sức nào để nói chuyện nữa.

Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh nhìn qua cặp mắt vô thần của Trần Gia Lân, biết rằng quả thực hần thọ thương khá nặng, nên y không còn sợ hải nữa, ưỡn ngực nói:

- Này Ngư Lang, ngươi liều mạng thay Quan Lạc Hiệp Thiếu, thế nhưng gã lại muốn đoạt mạng sống của ngươi, đây là quả báo làm tay sai cho người đấy.

Trần Gia Lân lạnh lùng một tiếng đặng háng nói:

- Huỳnh Minh ngươi có xứng đáng là một võ sĩ chăng? Ngươi chỉ là một tên tiểu nhân gian hồ bi ổi mà thôi.

Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh nói giọng lạnh lùng:

- Chẳng lẽ họ Trần ngươi là một đại nhân vật ư?

- Tôi thiếu không phải hạng người hèn hạ như ngươi.

- Ta hèn hạ chỗ nào đâu?

- Thuê Huyết Chương Quý đối phó với ta như vậy có phải hèn hạ không?

Ngọc Địch Thụ Sinh Huỳnh Minh thoát nghe hần nói thế, bất giác cả kinh thất sắc, tức thì sát khí bốc lên ngùn ngụt, cất giọng lạnh lùng nói:

- Ngươi cưỡng ép ta giết ngươi? Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Vốn là ngươi muốn giết chết ta, làm gì ngươi lại bỏ cơ hội này chứ? Ngọc Địch Thụ Sinh Huỳnh Minh cười nham hiểm một tiếng nói:

- Nay Ngự Lang, ta sẽ bảo ngươi mãi mãi cảm ơn ta. Dứt lời kêu xoẹt một cái, y đã rút ngọc địch ra ngay.

Trần Gia Lâm cứ đưa mắt nhìn chăm chăm nhìn thẳng đối phương, hần biết rằng mình không còn mấy may sức lực để xuất kiếm, quyết không thể nào tiếp nổi một kích của đối phương đâu, tại sao đến bây giờ vẫn không thấy Vũ Diễm Hoa xuất hiện?

Ngọc Địch Thụ Sinh Huỳnh Minh từ từ tiến tới nói:

- Ngự Lang, ngươi không chuẩn bị phản kháng ư? Y vừa nói vừa từ từ hát ngọc địch ra...

Trần Gia Lâm vừa muốn dùng sức, tức thì thân người loạng choạng muốn té ngã xuống ngay, hần cứ đưa mắt chăm chăm nhìn vào ngọc địch của đối phương từ từ điểm vào Trung Đường tử huyết...

Khi ngọc địch của đối phương sắp điểm vào huyết đạo của hần, bỗng rút tay lại, cười lạnh lùng nói:

- Ta hà tất làm hung thủ vốn đã chết dưới tay Quan Lạc Hiệp Thiếu rồi. Ngự Lang lấy nước làm què hương, trước mắt đây có con suối, tự mình ngươi nhảy xuống hay cần tại hạ động thủ đây?

Trần Gia Lâm phùng mang tròn mắt nói:

- Nay Huỳnh Minh, nếu Trần Gia Lâm không chết quyết phải giết chết ngươi cho coi. Ngọc Địch Thụ Sinh cười khẩy nói:

- Thế nhưng ngươi không còn sống sót được nữa, có phải vậy không? Ngươi cứ yên tâm nhảy xuống suối, sau khi ngươi chết tại hạ sẽ vớt xác ngươi lên chôn cất đàng hoàng cho, không để cho ngươi chết phơi thây ngoài nắng đâu.

- A di đà phật!

Bỗng có tiếng phật hiệu phát vang tới, kể đó một lão ni áo lam từ trong rừng mai hiện ra.

Ngọc Địch Thụ Sinh giật mình hét lên một tiếng:

- Ai đó?

Tiếng hét vừa dứt thì vị lão ni áo lam đã đến trước mặt Huỳnh Minh,

Ngọc Địch Thụ Sinh vừa trông thấy đối phương cười ha hả một tiếng chấp tay nói:

- Tại hạ tưởng là ai, hóa ra Diệu Tu sư thái, sư thái còn nhớ Huỳnh Minh tại hạ đây không?

Người hiện thân chính là Diệu Tu sư thái chủ trì Phổ Độ am.

Diệu Tu sư thái đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm một cái, sau đó quay sang nói với Ngọc Địch Thụ Sinh:

- Tiểu thí chủ muốn sao bây giờ? Ngọc Địch Thụ Sinh ngạc nhiên nói:

- Thừa sư thái tại hạ cần liễu kết một mối thù riêng, sư thái là người xuất gia không tiện ngắm nhìn sự việc sát thủ này. Mời trở về trước, xong việc tại hạ sẽ tới quý am cùng lệnh đồ trò chuyện.

Nói xong hần cười và lay một tiếng. Diệu Tu sư thái cất giọng lạnh lùng nói:

- Tiểu thí chủ, quân tử không nên thừa lúc người ta lâm nguy mà hạ thủ. Ngọc Địch Thụ Sinh Huỳnh Minh quá đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Sư thái nói thế nghĩa là sao?

Diệu Tu sư thái thân nhiên nói:

- Bản ni lo nghĩ cho tiểu thí chủ, ngươi không nên hạ thủ Ngự Lang. Ngọc Địch Thụ Sinh cau mày nói:

- Sư thái quen biết với hần chăng?

- Tiểu thí chủ chớ nên hỏi điều này làm gì, hãy nên rời khỏi đây là thượng sách.

- Tại sao thế?
- Tiểu thí chủ có biết nếu giết chết hần sẽ xảy ra hậu quả thế nào không? Ngọc Định Thư Sinh liền ngạc nhiên hỏi:
- Hậu quả thế nào vậy?
- Tam sương đệ nhất gia sẽ xóa danh ở chốn giang hồ từ đây.

Nghe nói thế Ngọc Định Thư Sinh cả kinh thất sắc, đưa mắt nhìn Trần Gia Lân chăm chú một cái rồi hỏi:

- Sư thái không nói lời giật gân chứ? Diệu Tu sư thái chấp tay nói:
- A di đà phật! Người xuất gia không nói điều giả dối, nếu tiểu thí chủ không tin cứ thử hạ thủ xem một phen.

Ngọc Định Thư Sinh nghe đối phương nói thế sợ hãi thật, trông thần tình của Diệu Tu lão ni không có vẻ nói đùa chút nào cả, thế nhưng lão là một người xuất gia, đêm khuya canh vắng, đến chốn hoang dã này làm gì thế? Y nghĩ đến đây bèn thối lui:

- Thừa sư thái, lai lịch của hần thế nào vậy? Diệu Ni sư thái lắc đầu:
- Xin lượng thứ bản ni không thể phụng cáo điều này! Ngọc Định Thư Sinh nói:
- Sư thái vì hần mà hiện thân chăng? Diệu Ni sư thái khẽ gật đầu một cái:
- Đúng vậy!

Ngọc Định Thư Sinh suy nghĩ giây lát nói:

- Nói vậy sư thái ắt có mối quan hệ gì với hần rồi. Diệu Ni sư thái nghiêm sắc mặt lại nói:
- Tiểu thí chủ là người thường hay hành tẩu giang hồ, nên biết rằng có một số việc không nên hỏi nhiều.

Câu nói này vừa mềm vừa cứng đồng thời có ý vị cảnh cáo trong đó.

Ngọc Định Thư Sinh suy nghĩ rằng, nếu buông tha hần, thì hần ắt không buông tha mình, nhất là hần đã biết sự kiện mình thuê Huyết Chương Quỷ giết hần. Nếu mình muốn xuất thủ hủy diệt hần, trông tình hình lão ni cô này ắt phải xuất thủ, đồng thời căn cứ tình hình lão ni cô này vừa nói lúc này, nếu giết chết hần sẽ xảy ra hậu quả tai hại, chẳng lẽ mình phải tay bỏ đi như vậy, thế thì chiêu bài của Ngọc Định Thư Sinh còn gì nữa?

Ngọc Định Thư Sinh đã hối hận mình không nên mất thì giờ ngay lúc đầu, nếu vừa gặp mặt giết phúc hần ngay lúc đấy và bỏ đi lập tức thì còn ma nào biết đâu...

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ân Huệ Mỹ Nhân

Diệu Tu sư thái quay sang hỏi Trần Gia Lân rằng:

- Sao thí chủ lại thọ thương thế?
- Trần Gia Lân cảm phần nói:
- Chỉ trách rằng tự tại hạ nhất thời sơ ý nên đã bị Quan Lạc Hiệp Thiếu đột kích đắc thủ như vậy...
 - Đây không phải là kiếm thương?
 - Vâng, tại hạ bị thương, thương của đối phương rất kỳ quái, sau khi bị thương không thể tự vận công trị thương được.
 - Ô! Đây là Vô Cực thần thương là môn công phu gia truyền của Võ Bảo, rất lợi hại bá đạo, nếu một người có công lực hơi kém trúng phải thương lực này ắt phải bỏ xác tại chỗ, tiểu thí chủ còn sống sót như thế là khá lắm rồi đấy.

Lão vừa nói vừa quay sang hướng Ngọc Định Thư Sinh nói:

- Huỳnh tiểu thí chủ cứ tự nhiên.

Ngọc Dịch Thư Sinh thở dài một tiếng nói:

- Tại hạ có thể thuận tiện thăm viếng quý am chăng?

Âm thanh của Diệu Tu sư thái bỗng nhiên trở nên lạnh lùng hết sức, lão ni dần từng tiếng một nói:

- Thưa tiểu thí chủ, từ bây giờ trở đi bản am không hoan nghênh sự quang lâm của người nữa!

Tức thì mặt mày của Ngọc Dịch Thư Sinh nóng bừng lên, quả thực đây là một đại sỉ nhục chưa từng có, nhất thời y cứng họng chẳng nói nên lời nào hết, cứ đưa cặp mắt căm phẫn chăm chăm nhìn thẳng vào người Diệu Tu lão ni.

Trần Gia Lâm sực như hiểu ra điều gì, mình gấp thê tử Đào Ngọc Phương ở Phở Độ am, mà Phở Độ am thì ở phụ cận đâu đây, nàng lại trở về Phở Độ am, nên lão ni Diệu Tu mới biết tìm đến đây, bây giờ lão ni cự tuyệt Ngọc Dịch Thư Sinh đến thăm, ắt phải có nguyên nhân, biết đâu Quan Lạc Hiệp Thiếu lại quay trở về Phở Độ am thăm dò Võ Lâm Tiên Cơ.

Trần Gia Lâm vừa suy nghĩ đến đây, tức thì khí huyết lại đảo lộn xông lên tới đầu.

Vợ mình y như một bông hoa bị loài ong bướm đùa giỡn, thế thì còn ra thể thống gì nữa?

Nhưng bây giờ hắn bị trọng thương, biết làm gì họ nào? Oa! Một tiếng, hắn lại há mồm phun ra một bùm máu tươi. Diệu Tu sư thái cau mày nói:

- Tiểu thí chủ bị thương khá nặng, phải cấp tốc tìm cách cứu chữa... Trần Gia Lâm điên cuồng gầm rống:

- Việc của ta không cần người can thiệp vào!

Nói xong, hắn nghiêng răng mím môi, dùng kiếm thay quai trượng, chống dưới đất đi từng bước một rất gian nan vào hướng rừng xanh.

Diệu Tu sư thái la lớn nói:

- Này tiểu thí chủ, bây giờ người không tiện cử động, hãy tạm thời về am của bản ni nghỉ ngơi thế nào?

Trần Gia Lâm bịt tai không nghe lão ni nói nữa, cứ cất bước lạng choạng tiến về phía trước.

Ngọc Dịch Thư Sinh vừa xấu hổ vừa căm phẫn, lạnh lùng gần từng tiếng một nói:

- Sư thái, xem như tại hạ được thọ giáo rồi, hẹn dịp sau gặp lại, hãy nhớ cho kỹ Huỳnh Minh này ắt phải rửa mối hận này không sai!

Diệu Tu sư thái nói giọng lạnh nhạt:

- Thưa Huỳnh tiểu thí chủ, nhân quả đáng sợ vô cùng, mong người suy nghĩ cho kỹ, chớ tự chiêu họa vào thân!

Ngọc Dịch Thư Sinh đưa cặp mắt giận dữ chăm chăm nhìn lão ni một cái, sau đó lượn mình bỏ chạy ngay, y đi được một đoạn đường bỗng dừng bước lại nhủ thầm: "Coi chừng bị lão ni cô thôi phùng đe dọa mình thôi, nếu không thừa cơ hội này diệt trừ Ngự Lang, đợi đến lúc hắn phục hồi bình thường, đó mới là thực sự họa hại cho mình".

Ngọc Dịch Thư Sinh suy nghĩ đến đây, liền đảo mắt nhìn ra phía trước, thấy bóng người của Ngự Lang đang từ từ đi về hướng rừng xanh, y nghiêng răng mím môi, đảo mình lướt tới nhanh như cắt.

Y vừa lượn mình lướt tới, bỗng có một âm thanh lạnh lùng la hét nói:

- Đứng lại nào!

Ngọc Dịch Thư Sinh giật mình dừng lại nghe giọng nói hình như thốt từ miệng của một phụ nhân, y đảo mắt quan sát xung quanh, sau đó lên tiếng la hét nói:

- Ai đó?

Bấy giờ mặt trăng đã lặn về hướng tây, trong rừng âm u tối mò. Âm thanh phụ nhân nọ nói tiếp:

- Này Huỳnh Minh, nếu người không muốn chết, hãy mau mau rời khỏi đây trở về với Tam Sư ông lão già người đi!

Trong lòng Ngọc Dịch Thư Sinh kinh ngạc vô cùng, đây không phải là âm thanh của Diệu Tu lão ni, trông tình thế đêm nay tại nơi đây rất là phức tạp, nhưng y là một nhân vật có tiếng tăm, không thể tỏ ra quá vô dụng, mặc người la hét dọa nạt được hết, y bèn định thán lên tiếng nói:

- Tôn giá là ai vậy?

Âm thanh phụ nhân nọ càng lạnh lùng hơn:

- Này Huỳnh Minh, người chó hòi là hay nhất, hãy mau mau thượng lộ đi, ngoại trừ người muốn chết, thì ta sẽ nói cho người biết lai lịch của ta!

Nghe khẩu khí của đối phương ngông cuồng hết sức, vì Diệu Tu lão ni đã cảnh cáo trước, cho nên y đã sợ hãi, hơn nữa người thốt ra tiếng nói, âm thanh thì gần đây nhưng chẳng thấy hiện thân, y không tài nào định được phương hướng của phụ nhân này, chỉ cạy vào điều này đủ thấy đối phương không phải là nhân vật tầm thường.

Ngọc Định Thư Sinh suy nghĩ đến đây, bất giác giật mình như thẳm: "Người biết thời vụ không đại gì liều mạng, hãy chịu thua cho rồi, ta không nên đùa giỡn với tử thần", thế rồi y không nói gì nữa, lượn mình chạy trở lại hướng lúc nãy ngay.

Trần Gia Lâm vẫn tiếp tục hướng về phía trước, hắn không muốn suy nghĩ gì nữa, vì những việc này chẳng can hệ gì đến hắn..

oOo

Đây là một phòng ngủ trưng bày rất hoa lệ.

Trần Gia Lâm nằm trên giường suy nghĩ vớ vẩn, hắn biết rằng đây là phòng khách thượng hạng ở trong Nghinh Tân quán, có điều hắn chẳng biết về đây bằng cách nào thôi, hắn chỉ nhớ rằng mình đang lang thang mất hồn đi trong rừng..

Trần Gia Lâm y như một bệnh nhân vừa khỏe, nên hắn cảm thấy trong người vẫn còn yếu ớt.

Tấm màn che được vén sang một bên, một bóng người xinh xắn hiện ra trước mắt, nàng chính là Vũ Diễm Hoa cháu gái của chủ điểm.

Cô ta thoăn thoắt bước tới giường, nhìn thấy chàng vừa thức giấc, liền mỉm cười cất giọng nhu mì nói:

- Công tử, chàng thức dậy rồi ư?

Đối với danh xưng công tử, Trần Gia Lâm cảm thấy khó nghe vô cùng, hắn buột miệng nói:

- Tại hạ chỉ là dân đánh cá, chứ không phải là công tử gì cả, về sau xin cô nương chó xưng hô như thế...

Vũ Diễm Hoa cười thật tươi, má lúm đồng tiền tròn xoay, nói:

- Vậy thì nên xưng hô thế nào? Trần Gia Lâm nói:

- Cứ gọi danh tự tại hạ cũng được! Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Không được, như vậy thì tỏ ra bất kính rồi! Trần Gia Lâm cười nhạt một tiếng nói:

- Có gì đâu mà kính hay bất kính... nếu nói như vậy cứ gọi tại hạ là Ngự Lang cho rồi! Vũ Diễm Hoa nghiêng đầu sang một bên nói:

- Vậy thì ta sẽ gọi chàng như vậy! Ngự Lang ca! Trần Gia Lâm nói:

- Gọi như thế cũng được, miễn là đừng gọi ta bằng tiếng công tử, này Vũ cô nương làm sao ta lại ở đây vậy?

Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Ta trở về chỗ cũ thấy chàng nằm ở giữa rừng, thế rồi... ta công chàng về đây! Khi nàng nói tới bốn chữ công chàng về đây, mặt mày nóng bừng lên luôn.

Trần Gia Lâm cũng lấy làm sượng sùng, ấp úng nói:

- Này Vũ cô nương, chẳng phải nàng vẫn đợi ta trong rừng đó sao? Nàng bảo rằng trở về chỗ cũ có nghĩa là như thế nào?

- Ta đã rời khỏi!

- Rời khỏi ư? Đi đâu vậy?

Gương mặt Vũ Diễm Hoa lộ ra một thần tình kỳ lạ, nàng cúi đầu nói khẽ:

- Ta rượt theo Vô Lâm Tiên Cơ về tận Phổ Độ am... Trần Gia Lâm ngồi bật dậy, nói giọng xúc động:

- Tại sao nàng phải rượt theo y? Vũ Diễm Hoa nói:

- Ta muốn tìm hiểu giữa hai người rốt cuộc có mối quan hệ thế nào mà thôi. Trần Gia Lâm xúc động đến đổi đôi môi cứ run lấy bầy, hấp tấp nói:

- Nàng... trả lời thế nào? Vũ Diễm Hoa nói:

- Nàng bảo rằng nàng không hề quen biết chàng đồng thời cũng chẳng biết tại sao chàng phải giết nàng.

Trần Gia Lâm mặt mày ủ rũ, lẩm bẩm nói:

- Phải, nàng không quen biết ta, há há...

Hắn buông tiếng cười há há một hơi dài, tiếng cười thê lương vô cùng. Vũ Diễm Hoa cau mày, nói:

- Này Ngư Lang ca...

Trần Gia Lâm quên bẵng tất cả la hét nói:

- Chớ gọi ta là Ngư Lang ca, mãi mãi đừng gọi nữa!

Mặt mày hắn co rút lia lịa, lộ ra thần tình cực kỳ đau đớn, xong trong đôi mắt lại chan chứa những tia sáng căm hận.

Vũ Diễm Hoa đưa cặp mắt kinh ngạc chăm chăm ngắm nhìn hắn, nhủ thầm trong bụng:

- Chẳng lẽ hắn bị bệnh tâm thần chăng?

Nghe truyền thuyết nói rằng có tình si, tình cuồng, có khi nào hắn si mê Võ Lâm Tiên Cơ, vì chẳng được nàng đáp lại mà nổi cơn điên lên như vậy? Nhưng...

Trần Gia Lâm bỗng cảm giác rằng mình đã thất lễ, thế rồi hắn gượng cười nói:

- Vũ cô nương, xin lượng tại hạ nhất thời mất lịch sự, cô nương muốn nói gì vậy? Vũ Diễm Hoa ngượng nghịu nói:

- Ta muốn biết mối quan hệ thật sự giữa hai người. Trần Gia Lâm đau buồn nói:

- Chớ hỏi ta vấn đề này nữa, bỏ qua cho rồi, chớ đề cập làm gì...

Vũ Diễm Hoa ngồi trên ghế kế bên giường nằm, gượng cười nói:

- Này Ngư Lang ca nếu chàng yêu nàng, ta có thể tìm cách cho người đến Hoa Nguyệt Biệt Trang mai mối cho, bảo đảm chàng được tột nguyện không sai?

Trần Gia Lâm nghiêng răng lắc đầu nói:

- Ta yêu nàng ta ư? Không, ta chỉ hận nàng!

Vũ Diễm Hoa như sa vào một vùng sương mù, thắc mắc nói:

- Tại sao vậy? Hận phải có lý do chứ... Trần Gia Lâm thở dài một tiếng nói:

- Chúng ta chớ bàn vấn đề này nữa, hãy nói chuyện khác đi. Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu nói:

- Được, chàng cứ kể lại quá trình chàng thọ thương thế nào, đúng ra Quan Lạc Hiệp Thiếu không phải là địch thủ của chàng, thế mà chàng lại thọ thương như vậy, điều này khó hiểu vô cùng?

Thế rồi Trần Gia Lâm yếu ớt nằm trên giường mang mọi việc bị thương ra sao thuật lại cho Vũ Diễm Hoa nghe một phen, sau đó nói:

- Trước khi hai chúng tôi động thủ Vũ cô nương đã rượt theo Võ Lâm Tiên Cơ, vậy thì chẳng biết ai đã dùng ám khí đánh lên Quan Lạc Hiệp Thiếu đây? Chẳng lẽ là Ngọc Địch Thư Sinh ư?

Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Không, Diệu Tu lão ni và Ngọc Địch Thư Sinh lần lượt kẻ trước người sau xuất hiện, lúc đó người đã thọ thương té ngồi trên đất.

- À! Phải rồi lúc ta rời khỏi, Ngọc Địch Thư Sinh đã chạy theo chặn đường ta và chuẩn bị hạ thủ, xong lại bị một phụ nhân lên tiếng la hét cản lại, có phải chính phụ nhân ấy không?

- Cũng không phải đối phương, vì lúc ta quay trở lại từng hội ngộ với y. Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Vậy thì lạ lùng thật, đối phương là ai ư? Vũ Diễm Hoa suy nghĩ giây lát nói:

- Ta hiểu ra rồi, chính là Quan Lạc Hiệp Thiếu... Trần Gia Lâm thất kinh nói:

- Nói sao? Chính là y ư?

Đôi mắt Vũ Diễm Hoa chớp lia lia chứng tỏ cô ta hết sức lạnh lợi, bèn trầm giọng nói:

- Ý ta muốn nói thế này, nếu không có ai đánh lên y thì người không bao giờ phân tâm, vì thế y cũng chẳng làm sao hạ thủ đột kích người được hết, vậy thì người đâu có bị thương, có đúng như thế không?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế, nàng nói chẳng sai chút nào! Vũ Diễm hoa cau mày nói:

- Vậy thì mọi việc được sáng tỏ rồi còn gì nữa, lúc ta rời khỏi nơi đó từng trông thấy một thủ hạ của y mai phục trong rừng, thủ hạ nọ trông thấy chủ nhân của gã không phải là đối thủ của người thể rồi lão bèn ném ám khí đánh lên chủ nhân...

Trần Gia Lâm thắc mắc không hiểu gì cả nói:

- Nàng nói thế có nghĩa là sao? Đúng ra đối phương phải dùng ám khí đánh lên ta chứ? Vũ Diễm Hoa tỏ vẻ lạnh lợi nói:

- Người không thể nào hiểu được điều này đâu, người càng có danh vọng càng yêu quý lông cán, vì bảo vệ tiếng tăm khỏi bị hỏng, họ càng bất kể mọi thủ đoạn, nếu thủ hạ của Quan Lạc Hiệp Thiếu ném ám khí đánh lên người thì đương nhiên không thể nào thành công, mà còn bị người chê cười. Hơn nữa Quan Lạc Hiệp Thiếu chẳng phải đối thủ người, vì thế gã cố ý ném ám khí phục kích chủ nhân, thực ra chỉ âm thầm trợ giúp chủ nhân gã có cơ hội đột kích người mà thôi, vì trong trường hợp đó bất cứ ai cũng phải phân tâm hết, có ai có ngờ rằng đây là một âm mưu đâu...

Trần Gia Lâm bán tỉnh bán nghi nói:

- Nếu chẳng đạt mục đích thì sao?

Vũ Diễm Hoa khẽ cười một tiếng nói:

- Cũng chẳng hề chi, y sẽ có cơ hội rút lui một cách đường hoàng, người mang tiếng xấu là người chứ không phải là y. Y vẫn có thể nói rằng người đồng bọn của người đã ám toán y.

Quả thực Trần Gia Lâm rất phục cách phân tích của nàng rất hợp tình hợp lý, khi nói vạch toẹt ra thì chẳng có gì khó hiểu cả, nhưng có ai ngờ rằng sự việc lại xảy ra như thế.

Không ngờ chôn gang hồ lại quý quyết hung hiểm như thế, hần suy nghĩ đến đây cảm khái thờ dài nói:

- Quả thực Vũ cô nương phân tích hữu lý vô cùng, tại hạ bội phục hết sức! Vũ Diễm Hoa cười nhạt một tiếng nói:

- Đây chỉ là chút ít kinh nghiệm vốn có của người giang hồ thế thôi, chẳng đáng kể chi cả!

Miệng cô ta thì nói như vậy, nhưng trong lòng thì lấy làm vui sướng vô cùng.

Không một ai mà chẳng thích người khác tặng bốc hết, thế nhưng Trần Gia Lâm lại chẳng suy nghĩ đến những điểm này, vì hần còn nhiều sự việc cần suy nghĩ, đồng thời hần chẳng có tình ý gì hết với cô ta hết.

Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- Ngươi Lang ca, ta đoán rằng chàng mới xuất đạo thì phải? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế, nàng đoán không sai chút nào, thực ra bất cứ một ai thoát trông thấy bộ dạng cục mịch quê mùa của tại hạ sẽ đoán biết ngay.

Trần Gia Lâm nói xong, suy nghĩ giây lát hỏi:

- Gã Quan Lạc Hiệp Thiếu còn ở đây không?

- Đối phương lên đường từ sớm rồi!

- Gã có biết tại hạ cũng ở khách điểm này không?

- Không biết!

- À! Phải rồi, chẳng biết Võ Lâm Tiên Cơ vẫn còn ở tại Phở Độ am hay chẳng? Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Thế thì không biết rồi!

- Giữa Phở Độ am và Hoa Nguyệt Biệt Trang có mối quan hệ thế nào vậy? Vũ Diễm Hoa trầm ngâm nói:

- Ô! Điều này... có lẽ Bà Dương phu nhân và Diệu Tu lão ni phải có mối quan hệ thân thiết rồi, nhưng ta không rõ thế thôi.

Trần Gia Lâm mỉm cười tỏ vẻ khinh thị nói:

- Trông tình hình chỉ là chồn cùng một gò mà thôi. Vũ Diễm Hoa chắc nghĩ ra điều gì nói:

- Bây giờ chàng hãy nghỉ ngơi cho khỏe, tối nay có lẽ thầy thuốc sẽ đến nơi... Trần Gia Lâm động lòng, nói:

- Thầy thuốc nào vậy?

Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Thúc phụ ta đã phái người đi thỉnh y từ lâu rồi, chỉ có y mới có thể trị được chứng thương của chàng, đối phương không phải là hạng thầy thuốc tầm thường, bây giờ chàng chờ hỏi gì thêm nữa, đến lúc đó sẽ hay, mong rằng chiều nay chàng có thể ngồi dậy.

Vũ Diễm Hoa vừa nói vừa kéo chăn đắp cho chàng, sau đó mới lui khỏi phòng.

oOo

Sau khi được ăn uống và nằm nghỉ đầy đủ, quả thực vào lúc chiều tối, Trần Gia Lâm đã có thể ngồi dậy bước xuống giường. Vũ Diễm Hoa đã chuẩn bị cho y áo ấm, còn bộ trang phục ngư lang nọ thì xếp gọn để trên đầu giường.

Sau khi hẩn thay y phục tức thì trở nên một công tử anh tuấn sang trọng ngay, thế nhưng hẩn cứ cảm thấy không mấy tự nhiên.

Vào lúc đèn đuốc vừa được châm sáng, có tiếng nói từ tiểu khách sảnh ở bên ngoài vang tới, một âm thanh của điểm chủ Vũ Tuấn Khanh và một giọng nói trầm khàn trông có vẻ quen thuộc, nhưng hẩn nhất thời chẳng nghĩ ra là ai.

Vũ Diễm Hoa hớn hờ nói:

- Ô! Thầy thuốc đến nơi rồi!

Trần Gia Lâm bất giác lấy làm khấn trương vô cùng. Âm thanh của Vũ Tuấn Khanh vang vào nói:

- Mời các hạ vào nhà!

Âm thanh trầm khàn trả lời nói:

- Hẩn vẫn chưa đi đứng được ư? Vũ Tuấn Khanh nói:

- Chiều nay đã bước xuống giường được rồi, mời các hạ!

Tấm màn che được vén sang một bên, có hai lão nhân lần lượt bước vào trong nhà.

Trần Gia Lâm thoát trông thấy lão thầy thuốc nọ, bất giác giật mình đứng dậy ngay, hai mắt tròn xoe, suýt nữa thất kinh kêu lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tiên Cơ Bật Tin

Lão thầy thuốc mà Vũ Diễm Hoa đã nói té ra chính là Huyết Thần Đông Phương Vũ sư phụ của Ngô Hoàng Văn là huynh đệ mới kết giao với mình.

Mặc dù ở trong bầu không khí hài hòa, thế nhưng đôi nhân thần của Huyết Thần Đông Phương Vũ vẫn rung rợn khiếp sợ hết sức, hình như lão luôn luôn sẵn sàng giết người.

Quả thật Trần Gia Lâm không ngờ chú cháu Vũ Diễm Hoa lại mời nhất đại nhân vật khủng bố Huyết Thần Đông Phương Vũ đến trị thương cho mình.

Lời nói của mình đệ Ngô Hoàng Văn văng vẳng còn ở bên tai: "Ba năm trước đây gia sư đi chơi xa về, tính khí thay đổi, đã tự xưng là Huyết Thần...."

Huyết Thần đã làm cho mọi người phải kinh tâm táng đóm chỉ là kẻ bị hại bất hạnh, vì hành vi phản thường của lão bị người ta không chế mà thôi.

Người không chế lão là ai thế?

Lão tung được xưng hô là tôn giả, có phải tôn giả chuyên phụ trách khâu đồ sát ư?

Vũ Tuấn Khanh có khả năng mời được lão đến đây, vậy thì Vũ Tuấn Khanh là cố tình hay vô ý, lão nghiêm sắc mặt giới thiệu nói:

- Đây là võ lâm danh y Đông Phương Vũ tiền bối, may mà thỉnh được lão nhân gia người...

Trần Gia Lâm đành giả đồ hồ đồ, chấp tay xá dài nói:

- Văn bối Trần Gia Lâm xin bái kiến Đông Phương tiền bối!

Huyết Thần Đông Phương Vũ khẽ gật đầu một cái không nói gì hết. Thấy vậy, Vũ Tuấn Khanh liền mỉm cười nói:

- Mời Đông Phương tiền bối thi triển thủ thuật ngay bây giờ được chăng?

Huyết Thần Đông Phương Vũ lại gật đầu một cái xem như trả lời, hình như lão không muốn nói chuyện, nên gơ tay ra dấu bảo Trần Gia Lâm nằm ngửa trên giường, Trần Gia Lâm đành phải làm theo.

Huyết Thần Đông Phương Vũ tự kéo ghế ngồi bên cạnh giường, gơ tay sờ mó toàn thân hấn một hồi, sau đó vận chỉ điểm vào mười tám đại huyệt của Trần Gia Lâm, xong xuôi lão mới chịu lên tiếng nói:

- Ngồi quay mặt vào trong, vận công điều tức ngay!

Trần Gia Lâm không nói gì hết cứ làm theo lời chỉ dẫn của lão.

Cách trị thương của lão đặc biệt vô cùng, chỉ thấy lão dùng hữu chưởng ấn vào Vị Lữ huyệt của hấn, đẩy nội lực sang cho hấn và chạy ngược lên trên. Trần Gia Lâm lập tức dùng chân lực bản thân tiếp dẫn chân nguyên của lão ngay.

Chỉ trong chốc lát, mồ hôi trên trán Trần Gia Lâm toát ra lấm tấm, hấn nghiêng răng chịu đựng cơn đau đang hoành hành dữ dội. Vũ Diễm Hoa ở kế bên cứ dùng khăn tay lau mồ hôi cho hấn luôn.

Thình lình Trần Gia Lâm bỗng cảm thấy trên huyệt Thiên Đột bị vỗ mạnh một cái, tức thì đầu óc hấn kêu ùng một cái bất tỉnh nhân sự luôn.

oOo

Khi Trần Gia Lâm tỉnh lại, trong phòng vắng lặng không có một bóng người nào hết, hấn lắng tai nghe ngóng tiếng keng một hồi, mới hay bây giờ là canh ba, đêm đã khuya lắm rồi.

Hấn lập tức ngồi dậy thử vận công đề khí, cảm giác đau đớn không còn nữa, nội lực lại sung mãn hơn trước nhiều, bất giác ngẩn người ra tại chỗ, chẳng lẽ không những Huyết Thần đã trị khỏi chưởng thương của mình, mà còn tặng thêm để tăng gia công lực nữa sao?

Bất kể thế nào đi nữa, mình đã nợ một món đại ân tình của hai chú cháu Vũ Diễm Hoa rồi.

Hấn đứng dậy bước xuống giường, chỉ thấy đầu giường có một khay trà màu nâu, trong khay có một bát bằng sành có nắp đậy và một cái thìa. Hấn sờ tay vào bát thấy còn hơi ấm, liền mở nắp ra, mới hay đây là một bát canh sâm. Quả thực hấn đã cảm thấy khô cổ hết sức, thế rồi hấn chẳng khách sáo bưng bát cầm thìa dùng ngay.

Sau khi dùng xong bát canh sâm, hấn ngồi trên ghế đưa mắt nhìn cái bát không ngăn người tại chỗ.

Biểu hiện của Vũ Diễm Hoa làm cho Trần Gia Lâm cảm thấy bất an, vì hấn là sứ quân hữu phụ, mặc dù bảo rằng đã xảy ra sự biến, thế nhưng sự thật cuối cùng vẫn là sự thật, hấn không thể dính líu đến tình cảm nam nữ nữa.

Bây giờ chưởng thương đã lành rồi, nếu lưu lại tiếp, biết đâu lại...

Thế gian này cảm tình là thứ khó khống chế nhất và khó từ bỏ nhất, con người chứ không phải là thánh hiền, không ai dám bảo đảm rằng lại chẳng xảy ra sự cố.

Hấn suy nghĩ đến đây, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, trong lòng khởi nên ý niệm tẩu ngay, nhưng nếu bỏ đi như vậy thì lại khó xem vô cùng...

Đại trưởng phu đi lại quang minh, làm gì cũng phải có lời từ giả với họ mới được. Cuối cùng hấn quyết định sáng mai phải rời khỏi đây...

Thình lình ngay lúc này, có một bóng người lướt vào trong phòng nhanh như chớp. Trần Gia Lâm bất giác giật bắn người lên.

Kêu xuyt một tiếng!

Người vừa xuất hiện ra dấu bảo hấn chớ la lên.

Người không mời mà đến này chính là Ngô Hoàng Văn, Trần Gia Lâm bất giác cả mừng. Có ý đến đây, làm gì y cũng có thể đóng góp chút ý kiến cho mình.

Ngô Hoàng Văn bước tới sau giường, như vậy nếu có người đứng bên ngoài cửa sổ cũng không thể nào phát giác ra y.

- Này tam đệ, sao ngươi lại biết tìm đến đây ư?

- Đệ đã theo dõi gia sư đến đây, nghe nói rằng có người mời lão đến trị thương cho nhị ca.

- Đúng thế!

- Này nhị ca, chúng ta đi ngay!

- Đi ư? Tại sao vậy?

- Nhị ca, chỗ này không phải là nơi chốn lành, chủ điểm và người sau lưng khổng chế gia sư là một phe với nhau...

Trần Gia Lâm nghe nói thế giật bắn người lên vội tiến tới vài bước hạ giọng nói:

- Ta cũng đang hoài nghi sự việc này, lai lịch đối phương là sao? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Tình hình thực tế vẫn chưa biết gì cả, thế nhưng đối phương chính là đồng bọn với người khổng chế gia sư không còn sai nữa. Phải rồi, nhị ca có thám thính được tin tức gì về lão thầy thuốc nọ chưa?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Ta đã gặp bản thân lão rồi, đồng thời mọi việc đã hoàn tất hết. Thịnh linh ngay lúc này...

Có tiếng chân bước từ bên ngoài vang tới, Ngô Hoàng Văn vội cúi xuống núp ở phía sau giường nằm. Trần Gia Lâm thì giả đồ làm ra vẻ ung dung ngồi trên chiếc ghế trở lại, có một tiểu tỳ áo xanh vén màn bước vào phòng.

- Ủa! Sao công tử lại thức dậy ngồi một mình ở đó, có phải đói bụng rồi chăng? Để tiểu tỳ đi lấy...

- Miễn vậy, ta chẳng đói chút nào!

- Thức ăn làm sẵn rồi, lúc tiểu thư sắp đi bảo tiểu tỳ chuẩn bị sẵn đấy. Trần Gia Lâm động lòng, nói:

- Tiểu thư nhà ngươi đi đâu rồi? Tiểu tỳ cung kính thưa rằng:

- Nàng bảo rằng hữu sự, sáng mai mới trở về, đồng thời căn dặn tiểu tỳ phải cẩn thận chăm sóc công tử.

Nghe nói thế trong lòng Trần Gia Lâm lại cảm thấy áy náy, quả thật nàng lo nghĩ thật chu đáo cho mình, thế rồi hần mỉm cười nói:

- Ngươi cứ việc nghỉ ngơi, ta vừa dùng một bát canh sâm, bây giờ chưa cảm thấy đói, ta cũng sắp nghỉ ngơi bây giờ.

Tiểu tỳ nghe nói thế khẽ gật đầu một cái, bước tới dọn bát, sau đó cúi đầu chuẩn bị lui ra ngoài...

Trần Gia Lâm sực nhớ ra một việc hỏi:

- Ngươi tên là gì vậy?

- Tiểu Ngân Tử.

- Được! Này Tiểu Ngân Tử, nếu tiểu thư có trở lại, ngươi nói cho nàng hay rằng ta mãi mãi không bao giờ quên ân tình của người...

- Nói sao, công tử định bỏ đi ư?

- Ô! Không, không, ta chỉ sợ rằng sáng mai nàng không quay trở lại, vì ta... không thể chờ đợi lâu được.

Tiểu Ngân Tử nghịch ngợm chớp mắt một cái nói:

- Tiểu thư đã căn dặn không được để công tử bỏ đi vội, phải đợi nàng về mới được. Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Thôi được, ta sẽ đợi nàng về, ngươi cứ đi đi!

Tiểu Ngân Tử cúi người vái chào hần, sau đó lui ra khỏi phòng luôn.

Ngô Hoàng Văn ước lượng tiểu tỳ đã đi xa, thế rồi y mới đứng phắt dậy nói:

- Nhị ca, té ra người đã vào nơi ấy rồi...

- Chớ ăn nói hồ đồ, làm gì có chuyện đó.

- Tiểu thư mà tỷ nữ vừa nói là ai vậy?

- Nàng tên là Vũ Diễm Hoa, cháu gái của chủ điểm.

- A! Trông tình hình như nàng với nhị ca... Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Chẳng giấu giếm tam đệ làm gì, có lẽ nàng đã có tình ý như thế, nhưng ta từng trải khổ đau, huống chi ta chưa nắm vững lai lịch của nàng, chi ngẫu nhiên quen biết thế thôi, bây giờ chớ nói những việc này làm gì nữa, chúng ta đi bằng lối nào đây?

Ngô Hoàng Văn nói:

- Phòng khách này là tầng cuối, vượt qua nóc nhà là hẻm sau, chẳng có chi khó khăn cả.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, lấy tay phát tắt ngọn đèn, thay mặc bộ y phục vốn có của mình.

Ngô Hoàng Văn đứng trong bóng tối nói đùa:

- Nhị ca nhất biểu nhân tài, mặc bộ đồ này coi sao được... Trần Gia Lâm lấy khuỷu tay thúc y một cái nói:

- Chớ nói lời thôi nỡ, chúng ta đi chứ!

Dứt lời, hai người ra khỏi phòng, đi xuyên qua khách sảnh vào tới tiểu viện. Ngô Hoàng Văn giờ tay ra dấu, y liền phi thân nhảy lên nóc nhà, Trần Gia Lâm cũng theo sau nhảy vọt lên luôn. Quả nhiên bên dưới là một con hẻm nhỏ, đây là một con hẻm thanh vắng, không thấy một bóng người nho nhỏ nào hết.

Sau khi nhảy xuống hẻm, Trần Gia Lâm nói:

- Ra khỏi thành trước, sau đó hãy tính!

Thế rồi hai người lại phi thân chạy ra hướng thành ngoại.

Chẳng mấy chốc họ ra khỏi thành, Trần Gia Lâm thờ phào một cái nhẹ nhõm, Ngô Hoàng Văn lên tiếng nói:

- Nhị ca, sau khi chúng ta chia tay tại Phở Độ am, ta tìm mãi chẳng gặp người, sau đó sự việc xảy ra thế nào?

Trần Gia Lâm liền mang mọi sự việc gặp Võ Lâm Tiên Cơ và sau đó bị thương dưới tay Quan Lạc Hiệp Thuật lại cho Ngô Hoàng Văn nghe một phen, cuối cùng lại được Vũ Diễm Hoa cứu thoát.

Nghe kể xong, Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn trời đêm, nói:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Trần Gia Lâm chẳng do dự chút nào, trả lời ngay:

- Phở Độ am!

Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Lại đến Phở Độ am nữa sao? Trần Gia Lâm nói:

- Nếu người không muốn đi thì một mình ta đi cũng được! Ngô Hoàng Văn vội gật đầu nói:

- Ta cũng đi chứ, thế nhưng đến Phở Độ am làm gì vậy?

Trần Gia Lâm nói:

- Người chớ thắc mắc điều này, người cứ việc đi theo ta thì biết ngay! Ngô Hoàng Văn hỏi:

- Có phải nhị ca đến Phở Độ am để tìm Võ Lâm Tiên Cơ không? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế!

Ngô Hoàng Văn trầm giọng nói:

- Vậy thì nhị ca không cần thiết đến Phở Độ am nữa... Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?
- Nàng đã rời khỏi Phủ Châu từ lâu rồi!
- Sao tam đệ lại biết như thế?
- Tiểu đệ vì tìm kiếm nhị ca, nên đã tuần tra vùng phụ cận này mãi, chính mắt đệ đã trông thấy nàng ngồi kiệu rời khỏi đây.

Trần Gia Lân luống cuống nói:

- Tam đệ có biết nàng đi đâu không?
- Nam Xương!
- Sao đệ lại biết nàng đi Nam Xương ư?
- Đệ nghe lỏm gã kiệu phu nói rằng đến bến Tiểu Giang đi ghe, như vậy không đi Nam Xương thì đi đâu đây?

Trần Gia Lân hấp tấp nói:

- Đi, chúng ta rượt theo ngay...
- Cách một ngày đêm rồi, có lẽ không còn rượt theo kịp nữa.
- Chúng ta cứ đến thẳng Nam Xương cũng được! Ngô Hoàng Văn áp úng nói:
- Nhị ca, lúc nãy ở trong khách điểm người nói rằng từng trải tình trường, chẳng lẽ người và Võ Lâm Tiên Cơ...

Trần Gia Lân rất ngần ngại đề cập vấn đề này, hấn tròn mắt nói:

- Để về sau ta sẽ nói cho người hay có được không? À! Tam đệ người chớ buồn ta, vì tâm trạng bây giờ của ta... rối loạn lắm!

Ngô Hoàng Văn thần nhiên nói:

- Chẳng có chi cả!

Hai người nhìn nhau mỉm cười, biểu thị thông cảm và hiểu nhau.

Thình lình ngay lúc này... có một tràng những tiếng ngựa chạy kêu cộc cộc vang tới. Trần Gia Lân đảo mắt nhìn tới trước, thấy có hai kỵ mã từ nơi xa xa chạy về hướng của hai người. Hấn trở mắt nhìn kỹ thấy người cưỡi trên lưng ngựa là một nam một nữ. Nam thì râu dài, còn nữ nhân nọ là một thiếu nữ trạc tuổi hai mươi ngoài, khi hai kỵ mã chạy gần tới chỗ hai người, Trần Gia Lân giật mình nói:

- A! Nàng đến kìa, chúng ta mau lánh mặt nào!
- Nàng là ai vậy?
- Vũ Diễm Hoa!

Hai người vội vã ẩn thân vào bìa rừng luôn.

Khi hai gã kỵ mã chạy tới chỗ cách nơi ẩn thân của hai người độ khoảng một trượng bỗng nhiên dừng lại. Quả nhiên người cưỡi trên lưng ngựa chính là hai chú cháu Vũ Diễm Hoa, tức thì Trần Gia Lân lấy làm áy náy vô cùng, hai chú cháu nọ đối đãi mình rất tốt, thế mà mình lại bỏ đi không một lời từ biệt gì hết.

Vũ Tuấn Khanh lên tiếng nói:

- Này nha đầu, kỵ mã chẳng vào thành được, hãy mang chúng nó giữ lại nơi Lư lão tam đi?

Vũ Diễm Hoa gật đầu nói:

- Đành phải như thế thôi, thưa thúc thúc. Theo lão nhân gia người, giữa Ngư Lang và Võ Lâm Tiên Cơ rốt cuộc đã xảy ra việc thế nào vậy?

Vũ Tuấn Khanh lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng hiểu, Võ Lâm Tiên Cơ cứ khẳng khẳng bảo rằng không quen biết hấn.
- Vậy thì việc gì đã xảy ra với họ ư?

- Có khi nào Ngư Lang mê sắc đẹp của y đến phát điên lên chẳng...

Ngô Hoàng Văn liếc mắt nhìn lên Trần Gia Lâm một cái, chính y cũng đang nghĩ thế, y chỉ thấy Trần Gia Lâm đang run rẩy.

Vũ Diễm Hoa nói:

- Cháu thấy hẳn rất bình thường, không hề giống người bệnh tâm thần chút nào cả?

- Này nha đầu, chứng bệnh tâm thần có nhiều loại, có những bệnh tâm thần chỉ bộc phát vào thời gian cố định hoặc đối diện với một người nào đó...

- Thúc phụ...

- Việc này chẳng liên can đến ngươi, ngươi có biết hậu quả thế nào không? Vũ Diễm Hoa cúi đầu nói:

- Chẳng biết chủ nhân đã biết việc này chưa?

Trần Gia Lâm nghe nói hai chữ chủ nhân, bất giác giật bắn người lên, hẳn nghe nói hai tiếng này nhiều lần rồi, rốt cuộc chủ nhân này là ai thế?

- Tình hình đã được phi báo chủ nhân rồi, chủ nhân ắt phải có định đoạt không sai.

- Thừa thúc thúc, có điều cháu lấy làm lạ rằng Ngư Lang đã hận Võ Lâm Tiên Cơ chứ không phải là yêu?

- Về bệnh tâm thần, chúng ta không thể giải thích theo thường tình được hết, thôi chớ nói vấn đề này nữa. Ngươi lo thân phận và sứ mạng của ngươi đi, bây giờ chúng ta nên đi tiếp chứ?

Nàng là thân phận gì?

Và nàng lại có sứ mạng gì nữa đây?

Tình hình càng lúc càng phức tạp, Trần Gia Lâm không ngờ mình đã tìm ái thiếp Đào Ngọc Phương đã phải bước chân vào chốn giang hồ, lại can hệ đến một số việc quái lạ như vậy.

Bây giờ Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- Thừa thúc thúc, tôn giả đi Nam Xương chuyến này, có hy vọng hoàn thành sứ mạng chăng?

Tôn giả mà Vũ Diễm Hoa vừa nói có lẽ chính là Huyết Thần Đông Phương Vũ, Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn đưa ánh mắt nhìn nhau một cái, sau đó cả hai người đều lắng tai nghe họ nói tiếp.

Vũ Tuấn Khanh kêu hừ một tiếng nói:

- Này nha đầu, ngươi chẳng kín miệng chút nào hết, nơi chốn này là chỗ ngươi ăn nói tự do được sao? Đi nào?

Dứt lời, hai người thúc ngựa chạy như gió.

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn lấy làm thất vọng vô cùng, sự việc chỉ thoáng nghe nói được chút ít thì họ đã bỏ đi. Đối với Trần Gia Lâm thì chẳng có chi đáng quan trọng cho lắm, vì toàn bộ tâm thần của hắn đang tập trung vào Võ Lâm Tiên Cơ, còn Ngô Hoàng Văn thì khác, vì Huyết Thần Đông Phương Vũ là sư phụ của y. Y mãi lo tìm cách cứu sư phụ thoát khỏi ma chướng, nên y rất quan tâm đến sự việc hai chú cháu Vũ Diễm Hoa vừa đề cập đến.

- Nhị ca, gia sư đã đi Nam Xương...

- Ta nghe nói rồi!

- Đệ phải đến đó ngăn cản gia sư giết người.

- Này tam đệ, đây không phải là biện pháp lâu dài, hơn nữa đệ không đủ khả năng ngăn cản lệnh sư, đồng thời nếu đệ ngăn cản được lần này, thì cũng không thể ngăn cản lần thứ hai. Ta đoán rằng đối phương chưa biết đệ là truyền nhân của lão, bằng không họ sẽ tìm đệ không sai.

Lòng Ngô Hoàng Văn đau như cắt, nói:

- Nhị ca, đệ biết làm sao đây, đệ không thể nào đưa mắt trở nhìn lão nhân gia người bị hủy diệt được cả?

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Đến Nam Xương, xem tình hình tùy cơ ứng biến, ta cho rằng việc của lệnh sư quyết phải tìm ra nguyên nhân tại sao lão đổi tính, sau đó thỉnh bậc thầy giải cứu lão, như vậy mới là biện pháp giải quyết triệt để.

Ngô Hoàng Văn gật đầu biểu thị đồng ý nói:

- Đệ cũng nghĩ thế, nhưng biết hạ thủ bằng cách nào đây! Ồ! Phải rồi, thừa nhĩ ca thử hỏi thăm Vũ Diễm Hoa có được không?

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không thể được, mãi cho đến bây giờ ta vẫn chưa nắm vững lai lịch cô ta, hơn nữa nàng chỉ là người vâng lệnh cấp trên, đệ vẫn am hiểu sự việc giang hồ hơn ta kia mà. Phàm những môn phái bí mật như thế thường không chế thủ hạ rất nghiêm ngặt, có khi nào nàng dám tiết lộ bí mật đâu? Hơn nữa một khi họ biết ý đồ chúng ta, liệu họ buông tha bọn mình chẳng?

Ngô Hoàng Văn cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng nói:

- Chúng ta thượng lộ thôi!

Trời mờ mờ sáng, hai người đã rời khỏi Phủ Châu xa cả vài chục dặm đường, vì cả hai đều có tâm sự riêng nên trên đường đi họ ít nói chuyện với nhau.

Hai người đang đi trên đường đi bỗng thấy một đại hán bước đi loạng choạng đang chạy về hướng họ, trông bộ dạng đối phương sắp té ngã xuống đất.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Ồ! Diệu thật, sáng sớm lại gặp gã say rượu...

Trần Gia Lâm thoạt trông thấy đối phương, bất giác thất thanh kêu lên sừng sốt nói:

- Là Lâm Nhị Lăng, đại ca của mình kia mà!

Hắn vừa dứt lời, đánh bạch một cái, Lâm Nhị Lăng té nằm trên đất luôn. Ngô Hoàng Văn ngạc nhiên, nói:

- Lâm đại ca ư? Trông tình hình y đã thọ thương...

Hai người vội phi thân nhảy vọt tới, Ngô Hoàng Văn giơ tay chuẩn bị đỡ y lên, Lâm Nhị Lăng bỗng nhiên bỏ phắt dậy, chẳng nói gì cả nhắm vào người Ngô Hoàng Văn đâm tới một quyền, la hét nói:

- Chớ cản đường đi của bố nào!

Trông người y ngốc nghếch nhưng quyền thuật thì mãnh liệt, thần tốc và cay độc hết sức. Ngô Hoàng Văn không ngờ y lại xuất thủ đột ngột như vậy, bất giác cả kinh thất sắc, lập tức đảo mình diễn ra một thức Phong Bải Tàn Hà định tránh sang một bên, nhưng hình như đám tay của đối phương có con mắt, rõ ràng thấy y đâm thẳng tới trước, nhưng tới nửa đường lại biến ra ba thế đâm vào ba vị trí khác nhau, kêu đừng một cái, tức thì Ngô Hoàng Văn trúng phải một cú đâm này lửa của y, loạng choạng té lùi ra sau ba, bốn bước liền.

Trần Gia Lâm gầm hét một tiếng:

- Hãy dừng tay lại?

Lâm Nhị Lăng lại nhảy vồ tới như một con hổ điên, vùng quyền đâm vào người Trần Gia Lâm tiếp. Trần Gia Lâm liền nghiêng người lách sang một bên, tức thì Lâm Nhị Lăng đánh quyền vào hư không và té nhào ra trước không đứng lên được nữa.

Trần Gia Lâm nhảy vọt tới, nói:

- Hai ngốc ca ca, người nhìn kỹ xem ta là ai?

Lâm Nhị Lăng vùng vẫy tay chân muốn đứng dậy, nấp máy đôi môi nói:

- Tiên Cơ... Vô Lâm... Tiên Cơ!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thần Quyền Thiết Chưởng

Trần Gia Lâm giật bắn người lên, hấp tấp hỏi:

- Đây Hai ngốc ca ca, Võ Lâm Tiên Cơ thế nào?

Lâm Nhị Lăng vẫn nhắm chặt hai mắt nằm trên đất thờ hồn hèn mãi. Ngô Hoàng Văn bước gần chỗ y, cười gượng một tiếng nói:

- Lẽ ra mắt của đại ca cũng khá đặc biệt đấy, suýt nữa tiểu đệ chẳng tiếp nổi. Nói xong, y cúi người xuống xem sơ qua một cái, sau đó lại nói tiếp:

- Đây nhị ca, đại ca thọ thương rồi, hai bên khõe miệng y còn rớm máu. Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Ở ngoài lộ bất tiện lắm, chúng ta vào trong rừng hãy tính!

Ngô Hoàng Văn giờ tay bỗng Lâm Nhị Lăng lên, chạy vào trong rừng tìm một bãi cỏ bằng phẳng và đặt anh chàng ngốc nằm xuống.

Lâm Nhị Lăng trợn hai mắt ngồi bật dậy, nói lảm bảm rằng:

- Đây tiểu nương, nàng chớ bỏ ta...

Ngô Hoàng Văn trông thấy hành động y bất giác giật mình lùi ra sau một bước nói:

- Nhị Lăng ca, ngươi...

Lâm Nhị Lăng trợn to hai mắt nói:

- Ngươi có tư cách gì lại gọi ta như thế? Ngô Hoàng Văn nói:

- Tại vì ngươi là đại ca cơ mà!

Lâm Nhị Lăng vùng mình định đứng dậy, nhưng không còn chút sức lực nào cả, cất giọng la lớn nói:

- Chỉ có hai người được quyền gọi ta như thế mà thôi...

Ngô Hoàng Văn cố nín cười nói:

- Hai người nào đâu?

Lâm Nhị Lăng tỏ vẻ hăng hái nói:

- Một là tiểu nương tử của ta, còn một người nữa...

Y chớp nháy đôi mắt ra vẻ suy nghĩ sau đó nói tiếp:

- Còn một người là lão đệ đánh cá!

Trần Gia Lâm liền mỉm cười tiếp lời nói:

- Đây Hai ngốc ca ca, ta ở đây này!

Lâm Nhị Lăng quay đầu qua bên đấy, tức thì hai mắt tròn xoe vùng mình đứng dậy, kêu bạch một cái té ngồi xuống lần nữa, cả mừng kêu la lên:

- A! Lão đệ! Ta không nằm chiêm bao chứ? Lão đệ phải quyết định cho ta...

Lúc này Trần Gia Lâm thoát nghe Lâm Nhị Lăng đề cập đến Võ Lâm Tiên Cơ, trong lòng vừa luống cuống vừa kinh hãi, thế nhưng hắn biết rằng đối diện với anh chàng ngốc này không thể tỏ ra lính quýnh, thế rồi hắn giả đồ làm ra vẻ ung dung nói:

- Hai ngốc ca ca, chớ hấp tấp nào, có điều chi chúng ta cứ từ từ nói... Lâm Nhị Lăng la lớn nói:

- Không thể từ từ nói nữa, tiểu nương tử sắp chết tới nơi rồi, ta đang trên đường chạy đi cầu y đây.

Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Nói sao? Đại tẩu sắp chết ư?

- Đúng thế!

- Nàng bị sao vậy?

- Nàng thọ trọng thương!

- Ngươi cũng bị thương đây mà...

- Ta có chết cũng chẳng hề chi, nhưng tiểu nương tử thì không thể chết, ngươi phải giúp ý kiến ta chứ?

Trần Gia Lâm bình tĩnh nói:

- Chớ vội vàng nào, hãy nói xem tại sao hai người lại bị thương trước đã?

- Tối hôm qua, một nữ nhân thối hoặc tên Võ Lâm Tiên Cơ gì đó đã thương ta, đồng thời cũng đã thương cả tiểu nương tử nữa, y còn đòi giết người, chẳng biết tại sao tiểu nương tử lại không dám hoàn thủ...

Y vừa nói vừa thở hồng hộc.

Trần Gia Lâm nghe y gọi Võ Lâm Tiên Cơ là nữ nhân thối hoặc bất giác phải dờ khóc dờ cười.

- Sau đó thế nào nữa?

Lâm Nhị Lăng cười toe toét nói:

- Về sau ta luống cuống nói rằng lão đệ của ta quyết giết chết y không sai. Thế rồi y hỏi ta lão đệ đánh cá nào vậy, tiểu nương tử bèn nói danh hiệu ngươi ra, lạ lùng thực, khi y thoát nghe đến danh hiệu của lão đệ đã kinh hoàng co giò bỏ chạy ngay.

Nói xong, y lại cười toe toét một tiếng rất đắc ý.

Trên mặt Trần Gia Lâm cũng nở một nụ cười theo, thế nhưng trong lòng thì nóng nảy vô cùng.

- Sau đó thế nào nữa?

- Về sau tiểu nương tử chẳng biết nói chuyện luôn, trời vừa tảng sáng ta đã chạy ra ngoài để đi tìm thầy thuốc...

Trần Gia Lâm ngạc nhiên, quay sang nói:

- Ngươi ở đâu vậy?

- Đây, ta ở phía sau cánh rừng đằng trước này đây!

- Làm sao lại bị Võ Lâm Tiên Cơ phát hiện ư?

- Ô! Ta ra tiểu trấn sắm đồ dùng, tiểu nương tử thấy ta đi lâu chưa về, nàng nóng ruột ra ngoài lộ đón ta, thế rồi bị mục ấy phát hiện.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nói:

- Chúng ta về chỗ ở đại ca rồi hãy tính sau!

Lâm Nhị Lăng lại vùng mình muốn đứng lên, kêu chao ôi! Một tiếng lại té ngồi trên đất ngay.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Đại ca, để ta công ngươi!

Lâm Nhị Lăng tròn to hai mắt nói:

- Lão đệ, y là ai thế?

Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng nói:

- Phải rồi, ta quên giới thiệu cho ngươi, y tên là Ngô Hoàng Văn, về sau ngươi cứ gọi y là tam đệ, và kêu ta là nhị đệ, như vậy có được không?

Lâm Nhị Lăng gật đầu nói:

- Lão đệ nói thế nào thì ta cũng nghe theo vậy, có gì đâu mà không được, thì ta cứ gọi y là tam đệ thôi!

Ngô Hoàng Văn cúi người công Lâm Nhị Lăng lên, thân thể vạm vỡ của y to hơn người Ngô Hoàng Văn gần gấp đôi.

Mặc dù đây là đại lộ, nhưng địa điểm thì hoang vắng vô cùng, phóng mắt nhìn xung quanh xa xa không thấy hộ dân nào hết.

Ba người chạy xuyên qua cánh rừng, đi hơn nửa dặm đường, tức thì trông thấy một mái nhà tranh dựng giữa một đồng dã hoang vắng, Lâm Nhị Lăng nằm phục trên lưng Ngô Hoàng Văn chỉ tay ra trước, nói:

- Đấy, chính ta với tiểu nương tử ở trong mái nhà tranh này đây!

Lâm Nhị Lăng bề ngoài nhìn có vẻ ngơ ngáo nhưng người y cũng cẩn thận hết sức, y đã khóa cửa lại, Ngô Hoàng Văn đặt y xuống vòng tay ra sau giữ thân người y lại, Lâm Nhị Lăng móc túi lấy chìa khóa ra, vừa mở cửa khóa vừa la lớn nói:

- Tiểu nương tử, ta trở về đây, lão đệ đánh cá cũng đến đây thăm nguoi, và có cả một tam đệ mới kết giao...

Trong nhà chẳng có phản ứng gì hết.

Cánh cửa được mở toang ra, đằng trước là khách sảnh, kế đó có hai căn phòng tối, khi vào tới trong nhà, Lâm Nhị Lăng kêu lên vài tiếng nữa, vẫn không thấy phản ứng gì hết, y luống cuống chỉ tay vào cửa phòng bên phải nói:

- Ở bên trong căn phòng này đây!

Vén màn che ra, mới thấy một thiếu nữ y áo bất chỉnh nằm thẳng người trên giường, không hề động đậy gì cả, lòng Trần Gia Lâm bỗng trầm xuống, Lâm Nhị Lăng bèn khóc lóc la lớn nói:

- Tiểu nương tử, nguoi chết rồi ư? Nàng... không thể chết kia mà, nếu nàng chết thật thì ta cũng không muốn sống nữa.

Y vừa la khóc vừa vùng mình nhảy vào giường. Nhưng Ngô Hoàng Văn đã dùng sức giữ y lại.

Trần Gia Lâm bước gần cạnh giường, do dự trong giây lát, sau đó gơ tay thăm dò tìm mạch nàng, liền quay đầu ra sau nói:

- Chớ la khóc nữa, nàng chưa chết chỉ ngất xỉu mà thôi, này tam đệ hãy đỡ đại ca ngồi trên ghế nào.

Ngô Hoàng Văn liền đỡ y ngồi trên ghế, Lâm Nhị Lăng vẫn ứa nước mắt nói:

- Không chết ư? Lạy trời lạy Phật!

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn Hai ngọc tẩu tẩu nằm bất tỉnh nhân sự trên giường ngăn người ra tại chỗ, nam nữ hữu biệt, hán không thể nào ra tay trị thương cho nàng, hơn nữa hán chẳng có chút thuốc trị thương nào cả, bất đắc dĩ hán đành thỉnh giáo Ngô Hoàng Văn nói:

- Tam đệ, biết làm sao bây giờ? Ngô Hoàng Văn nói:

- Tiểu đệ có mang theo thuốc trị thương rất là công hiệu, sau khi uống linh dược và thêm phần ma sát huyết đạo ắt sẽ phục hồi không sai, thế nhưng... thế nhưng đại tẩu tẩu là thân phụ nhân...

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát nói:

- Hãy cho họ uống thuốc trước đã, còn đại tẩu tẩu thì tính cách khác.

Ngô Hoàng Văn khẽ gạt đầu một cái, liền móc túi lấy hai viên thuốc màu vàng kim ra, giao một viên cho Trần Gia Lâm, và đưa một viên cho Lâm Nhị Lăng uống, sau đó bắt đầu ma sát huyết đạo cho Lâm Nhị Lăng luôn.

Trần Gia Lâm bước ra ngoài khách sảnh rót nửa bát nước, sau đó vạch miệng Lâm đại tẩu ra, nạp viên thuốc vào miệng nàng và đổ hai hộp nước vào luôn, tức thì viên thuốc theo cổ họng lọt vào bụng ngay. Làm xong công việc nạp thuốc cho nàng uống, xem như hán đã hết phận sự, vì hán không thể nào ma sát huyết đạo cho nàng để trợ giúp dược lực lưu chuyển trong thân.

Khoảng mười lăm phút đồng hồ sau, Lâm Nhị Lăng trị thương hoàn tất, ngồi dậy bước tới cạnh giường, mặt mày ủ rũ nói:

- Còn tiểu nương tử thì sao? Ngô Hoàng Văn nói:

- Bây giờ chỉ còn chờ dược lực lưu chuyển trong thân, khi đại tẩu hơi khỏe một chút thì nàng có thể tự vận công trị thương, thế nhưng... thời gian thì hơi lâu một chút.

Lâm Nhị Lăng kêu ồ một tiếng nói:

- Ta thì chẳng rảnh công việc này, chẳng lẽ nhị đệ cũng không rảnh ư? Vậy thì phải làm phiền tam đệ nữa?

Ngô Hoàng Văn áp úng nói:

- Đại ca, như vậy... không được! Lâm Nhị Lăng cau mày nói:

- Có gì không được đâu, ta thấy lúc nguoi ma sát huyết đạo cho ta có vẻ dễ dàng lắm kia mà?

Ngô Hoàng Văn chẳng làm gì hơn đành giải thích nói:

- Này đại ca, tẩu tẩu là thân nữ nhân, ta nói không được chính là lý do này đây! Lâm Nhị Lăng la lớn nói:

- Còn phân biệt thân nam nhân hoặc nữ nhân làm gì, chúng ta đã xưng hô với nhau là huynh đệ có gì bất tiện đâu, ngại cứ việc động thủ đi!

Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm, hình như đang hỏi ý kiến hắn.

Trần Gia Lâm không cần xem thần tình của Ngô Hoàng Văn cũng đã đoán biết tâm ý y, nếu hắn thực hành được thì hắn hành động từ bây giờ rồi, hắn bèn bình tĩnh nói:

- Nay Hai ngốc ca ca, chớ nóng nảy vội, quả thực công việc này có chút bất tiện, vì ma sát huyết đạo phải sờ mó toàn thân, tẩu tẩu uống thuốc rồi, chắc không hề chi đâu.

Lâm Nhị Lăng gật đầu nói:

- Nhị đệ nói thế thì ta đành nghe vậy!

Khoảng nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Nhị Lăng tẩu tẩu vẫn không có phản ứng gì cả, ba người đã sợ quỳnh lên, Ngô Hoàng Văn mặt mày nhăn nhó nói:

- Lạ thật, đúng ra khi uống thuốc này nửa tiếng đồng hồ sau quyết phải có phản ứng không sai.

Lâm Nhị Lăng luống cuống đứng lên ngồi xuống liên tục, y cứ lấy tay áo lau mồ hôi luôn.

- Nay Hai ngốc!

Bỗng có một tiếng la hét từ bên ngoài mái nhà tranh vang vào. Lâm Nhị Lăng, nhảy tung tăng cả mừng nói:

- Diệu a! Sư phụ của ta đến rồi.

Dứt lời, đôi phương đã bước chân vào nhà, đúng là Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh chứ không còn ai xa lạ nữa.

Lâm Nhị Lăng bước gần cửa nhà, la lớn nói:

- Sư phụ, Hai ngốc xin khấu đầu lạy lão nhân gia người! Nói xong, y phủ phục quỳ dưới đất lạy lão thật.

Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh khoát tay nói:

- Đứng dậy nào!

Lão vừa nói vừa đảo mắt liếc nhìn trong nhà, thoạt trông thấy Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn cũng có mặt tại đây, bất giác kinh ngạc nói:

- Ủa! Sao các người cũng có mặt tại đây vậy? Trần Gia Lâm vội chấp tay xá dài nói:

- Chào Nghê tiên bối, ba chúng tôi là huynh đệ kết nghĩa! Thảo Đầu Lang Trung thắc mắc khó hiểu nói:

- Làm sao Hai ngốc lại với cao cùng các người được ư?

Thế rồi Trần Gia Lâm mang mọi việc kết giao với hai người thuật lại một cách tỉ mỉ cho Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh nghe một phen, Lâm Nhị Lăng vừa cười hí hí vừa đứng lên.

Bấy giờ Ngô Hoàng Văn mới cúi đầu hành lễ nói:

- Văn bối Ngô Hoàng Văn xin bái kiến tiên bối. Thảo Đầu Lang Trung khoát tay nói:

hết!

- Chớ đa lễ làm gì, lão phu tên là Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh... Ngô Hoàng Văn tròn to hai mắt nói:

- Chẳng phải tôn hiệu của lão tiên bối là Thần Quyền Thiết Chương đó sao? Thảo Đầu Lang Trung đưa mắt liếc nhìn Lâm nhị tẩu một cái nói:

- Chớ đề cập quá khứ làm gì nữa, bây giờ lão phu kêu là Thảo Đầu Lang Trung! Lão vừa nói vừa quay sang hướng Lâm Nhị Lăng hỏi:

- Nay Hai ngốc, sao người lại cưới được một cô vợ xinh đẹp như thế vậy? Lâm Nhị Lăng cười toe toét nói:

- Thừa sư phụ, nàng bảo rằng tại vì con ngốc nên nàng mới chịu gả cho con!

- Nàng bị sao vậy?

- Thọ trọng thương, đã uống thuốc hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy phản ứng gì Thảo Đầu Lang Trung gỡ hòm thuốc xuống, bước vào trong nhà, đi tới cạnh giường giơ tay bắt mạch nàng trong giây lát, sau đó cau mày nói:

- Nội phủ bị thương khá nặng, nhưng không hề chi, vẫn còn cứu chữa được, thế nhưng... lão sư có đại sự cần giải quyết gấp.

- Thừa sư phụ, lão nhân gia quyết phải cứu sống nàng mới được! Lâm Nhị Lăng sợ quýnh lên, mặt mày đỏ bừng ngay.

Thảo Đầu Lang Trung làm ra vẻ khó xử nói:

- Vậy thì biết làm sao đây, vì đại sự này quan trọng lắm... Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nói:

- Nghe tiền bối, văn bối có thể làm thay cho tiền bối chăng?

Thảo Đầu Lang Trung Nghe Cảnh Tinh trầm ngâm giây lát, hình như trong bỗng chốc lão đã có quyết định bèn thở dài một tiếng, nói:

- Ta đành phải làm thế này thôi!

Nói xong, lão mở hòm thuốc lấy bút và mực ra, hấp tấp viết xong một lá thư giấu bỏ vào phong bì, sau đó giao cho Trần Gia Lâm và nói:

- Nội trong ba hôm ngươi phải mang lá thư này đưa đến Huyền Vũ Quan ở tại Nam Xương và giao tận tay Thanh Phong đạo trưởng, quyết phải đúng hạn kỳ, vì ta trị thương cho vợ Hai ngốc ít lắm cũng phải mất năm ngày, nên không kịp ra Nam Xương để ứng phó...

Trần Gia Lâm giờ hai tay đón lấy lá thư, hắn chẳng biết bên trong viết những gì, đồng thời cũng không biết ứng phó điều gì, đương nhiên hắn bất tiện hỏi thăm, đành cung kính nói:

- Văn bối ắt phải đưa tới nơi không sai!

- À! Phải rồi, tiểu nương tử có tung tích gì chưa?

- Thừa tiền bối... vẫn chưa có tung tích gì cả!

Ngô Hoàng Văn đưa cặp mắt kinh ngạc liếc nhìn Trần Gia Lâm một cái, nhưng y bất tiện hỏi thăm liền.

Nhưng Lâm Nhị Lăng lại tiếp lời nói:

- Đây nhị đệ, ngươi tìm nương tử nào vậy?

Trần Gia Lâm rất sợ đề cập đến vấn đề này, hắn lắc đầu nói:

- Để sau này ta mới nói cho ngươi hay, bây giờ có việc gấp, ta và tam đệ phải thượng lộ ngay!

Lâm Nhị Lăng tỏ ra lưu luyến nói:

- Bao giờ các ngươi mới quay trở lại ư? Trần Gia Lâm nói:

- Ngày tháng còn dài, ngươi chớ lo điều này làm gì!

Nói xong, hắn quay sang hướng Thảo Đầu Lang Trung chấp tay xá biệt.

Ngô Hoàng Văn cũng theo sau cáo từ lão, Lâm Nhị Lăng đưa hai người ra tận bìa rừng, sau đó lại căn dặn thêm vài điều rồi mới chịu chia tay.

Trên đường đi, Ngô Hoàng Văn không nhịn được tính tò mò, lên tiếng nói:

- Thừa nhị ca, té ra ngươi đang tìm nhị tẩu? Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Tam đệ, đề cập việc này thì ta lại buồn bực thêm, bây giờ chớ hỏi làm gì, về sau ta sẽ nói lại cho ngươi hay.

Ngô Hoàng Văn đưa cặp mắt ngơ ngẩn quét nhìn hắn một cái, không nói gì nữa.

Trần Gia Lâm lái sang đề tài khác nói:

- Đây tam đệ, lúc nãy ngươi nói rằng danh hiệu của Nghe tiền bối kêu là Thần Quyền Thiết Chương?

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, lão là một nhân vật khét tiếng giang hồ, một cặp quyền và song chương hiếm có địch thủ, chẳng biết vì nguyên nhân gì lão lại cải danh hiệu là Thảo Đầu Lang Trung, trước kia nhị ca không biết lão sao?

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không!

Ngô Hoàng Văn kêu ồ một tiếng nói:

- Đến Nam Xương, nhị ca có định tìm Võ Lâm Tiên Cơ nữa không? Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Điều đó đương nhiên rồi!

oOo

Thành Nam Xương là chốn phồn thịnh, thủy lục thông thương, đồng thời cũng là nơi cộp nấp rộng ản.

Huyền Vũ Quan là một đạo quan nho nhỏ tọa lạc tại bến sông, ngày thường rất ít người hành hương đến đó.

Đứng từ xa trên bãi đá giữa sông nhìn tới Tắt Vương các, bất giác khiến người ta tưởng nhớ đến kỳ tài Vương Bột một trong tứ kiệt nhà Đường. Còn nhớ năm xưa ngài cầm bút lông đối khách viết nên hai câu thơ kỳ tuyệt đã làm kinh ngạc những nhà học sĩ tại tọa, như câu thơ "Lạc hà dữ cô vự tề phi, thu thủy công trường thiên nhất sắc", đã trở thành thiên cổ tuyệt xướng.

Thình lình ngay lúc này...

Có hai bóng người chạy trên bãi đá, một người mặc áo nho sĩ và người kia mặc trang phục như một ngư lang và đầu đội nón rom.

Hai người này không ai xa lạ chính là Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn.

Họ chạy tới trước cổng quan, cùng đưa mắt nhìn tám biển treo trên cổng, hai người nhìn nhau khẽ gật đầu một cái.

Cổng quan khép kín, không có một bóng người nào cả. Trần Gia Lâm đến gần, khẽ gõ vào cánh cửa vài cái.

Một hồi lâu không thấy phản ứng gì hết, Trần Gia Lâm liền dùng sức đâm mạnh vào cửa vài cái nữa, âm thanh này lớn đến nỗi dù là con người điếc cũng quyết phải nghe thấy không sai, thế nhưng vẫn không thấy phản ứng gì cả.

Lạ lùng thay, chẳng lẽ trong quan không có người chăng? Ngô Hoàng Văn nói:

- Này nhị ca, có lẽ đây là một đạo quan trống không hoặc người trong đạo quan không tiếp người xa lạ, chỉ bằng chúng ta cứ vượt tường vào trong cho rồi!

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, ngoại trừ biện pháp này ngoài ra không còn cách nào khác hơn. Thế rồi hai người phi thân vượt tường vào trong, mới hay bên trong là một tiểu viện lót đá xanh, nhìn tới trước chính là chính điện, trong điện vẫn còn đèn hương óng ánh chiếu sáng, điều này chứng tỏ có người ở trong đạo quan, thế rồi Trần Gia Lâm lên tiếng nói giọng sang sảng:

- Hai huynh đệ tại hạ, cầu kiến Thanh Phong đạo trưởng!

Trần Gia Lâm kêu to như thế ba lần, nhưng không có ai trả lời gì hết, bầu không khí vẫn tịch lặng như tờ.

Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Chẳng lẽ chúng ta đến chậm một bước, nơi đây đã xảy ra sự cố rồi? Trần Gia Lâm động lòng, nói:

- Chúng ta vào điện xem thử thế nào!

Đi vào đại điện chẳng thấy một bóng người nho nhỏ nào hết, hai người tiếp tục đi qua cửa điện, thấy phía sau điện là một tiểu viện gồm ba dãy nhà, phạm vi đạo quan đến đây là hết, thình lình Ngô Hoàng Văn thất kinh kêu lên một tiếng:

- Nhị ca, ngươi xem kia!

Trần Gia Lâm đảo mắt nhìn về hướng Ngô Hoàng Văn vừa chỉ, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, chỉ thấy trên sân viện dãy nhà quay mặt về hướng bắc có hai xác chết nằm đó ản mặc trang phục đạo sĩ.

Hai người cùng lúc chạy sang bên đó mới thấy chiếu đầu của kẻ chết bị đập nát bét, cái chết trông thật rùng rợn khiếp sợ, vết máu trên đất chưa đông đặc hẳn. Trông tình hình hung án này mới xảy ra chẳng được bao lâu trông hai xác chết này còn trẻ tuổi chỉ là hai tiểu đạo sĩ mà thôi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết làm sao bây giờ?

Nếu tìm chẳng ra Thanh Phong đạo trưởng, thì không giao thư cho lão được, như thế ắt làm hỏng đại sự của Thảo Đầu Lang Trung không sai.

Rốt cuộc Thanh Phong đạo trưởng đã chết mất hay là còn sống đây? Ngô Hoàng Văn bỗng cả kinh thất sắc, thất thanh kêu lên một tiếng:

- Hồng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lạc Vào Mê Trận

Trần Gia Lân giật mình hỏi:

- Việc chi hông rồi?

Ngô Hoàng Văn nói giọng hốt hãi:

- Trông dạng chết của hai tiểu đạo sĩ này, chính là gia sư hạ thủ, chính họ bị quái trượng đập vỡ đầu không còn sai rồi...

Trần Gia Lân run bắn người lên, nói giọng hốt hãi rằng:

- Chẳng lẽ đây chính là nhiệm vụ của lệnh sư Huyết Thần đã đến Nam Xương mà hai chú cháu Vũ Diễm Hoa vừa tiết lộ hôm trước sao?

Ngô Hoàng Văn nghiêng răng nói:

- Chắc không còn sai rồi, chúng ta hãy lục soát xem có trông thấy tung tích gì của Thanh Phong đạo trưởng không...

Thế rồi hai người vô tình nhà lục soát một phen, khi ra tới gian nhà chính, cả hai người song song thất kinh kêu lên một tiếng, chỉ thấy một lão đạo sĩ tóc bạc nằm trên đất, máu me lem luốc cả hạ bán thân.

Khôn cần phải nói cũng biết xác chết lão đạo sĩ này là Thanh Phong đạo trưởng rồi. Ngô Hoàng Văn nói giọng hốt hãi:

- Nhị ca, Thanh Phong đạo trưởng cũng bị sát hại luôn! Trần Gia Lân cau mày nói:

- Quả thực chúng ta đã đến chậm một bước! Nói xong, hấn bước vào trong nhà luôn.

Ngô Hoàng Văn cũng theo sau bước vào trong trở mắt nhìn kỹ thấy thần tình trên mặt của lão tò vò đau đớn hết sức, có một thanh guom ngắn cắm sâu vào giữa ngực chỉ để lộ cán guom mà thôi, y bất giác giật mình nói:

- Thừa nhị ca, đây không phải là gia sư hạ thủ... Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Sao đệ lại khẳng định như thế? Ngô Hoàng Văn nói:

- Gia sư chưa từng sử dụng guom ngắn giết người bao giờ, hung thủ sát hại Thanh Phong đạo trưởng ắt là một người khác...

Trần Gia Lân đưa mắt quét nhìn xác chết một cái, nói:

- Vậy thì có lẽ là đồng bọn của lệnh sư, điều này chứng minh rằng hung thủ không phải chỉ là một người mà thôi.

Ngô Hoàng Văn bỗng chỉ tay dưới đất nói:

- A! Có vết chữ...

Trần Gia Lân vội cúi người nhìn xuống dưới, quả nhiên thấy trên mặt đất có vài chữ viết bằng máu, hấn trở mắt nhìn kỹ mới thấy rõ là ba chữ Giang Hồ Lãng... kế tiếp mới viết một gạch thì ngắt ngang luôn.

Không cần phải nói cũng biết chữ viết bằng máu này do Thanh Phong đạo trưởng trước khi sắp tắt thở đã ghi lại, khi lão chưa kịp viết xong chữ thứ tư thì đã tắt thở.

Ngô Hoàng Văn cũng đã trông thấy vết chữ này hốt hãi nói:

- Giang Hồ Lãng... có nghĩa là gì vậy?

Trần Gia Lân sực nghĩ ra một điều, buộc miệng nói:

- Đúng là Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân rồi! Ngô Hoàng Văn nói:

- Chẳng phải lúc còn ở tại Phổ Độ am, Túy Ông đã bắt Giang Hồ Lãng Tử đi tìm Thiên Niên Thiềm Châu rồi ư? Sao y lại tìm đến đây giết người như

thế?...

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng hiểu nữa... Ngô Hoàng Văn tiếp lời nói:
- Chẳng lẽ y cũng là một hội viên trong môn phái khùng bổ này sao?
- Điều này khó nói lắm, y là một người rất tàn ác, ba chữ Giang Hồ Lãng... này muốn nói đến y rồi ngoài ra không còn ai hết!
- Nếu đúng là y, chắc đối phương vẫn còn ở lại Nam Xương, muốn tìm y thì chẳng khó khăn chút nào, thế nhưng biết giải quyết lá thư của Thảo Đầu Lang Trung như thế nào đây?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Cứ mang thư trả về cho lão, như vậy có được không? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:
- Không được, theo thiên ý của đệ, chúng ta cứ bóc thư ra xem cũng chẳng hề chi, vì Thảo Đầu Lang Trung nói rằng đây là đại sự, nếu chúng ta đủ khả năng cứ làm thay cho lão cũng được... biết đâu lại có biện pháp bỏ cứu cũng nên, nhị ca thấy ý kiến của đệ được không?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, y đề xuất ý kiến này cũng hợp lý thế nhưng bóc xem thư riêng của người ta là điều không nên.

Ngô Hoàng Văn lại nói tiếp:

- Thừa nhị ca, tiểu đệ biết mặc dù làm như thế là không đúng, nhưng mục đích của chúng ta chỉ muốn kịp thời tìm cách bỏ cứu đại sự của Thảo Đầu Lang Trung, chứ chúng ta chẳng có ý đồ gì cả, huống chi bao thư không niêm phong, chắc chúng ta xem qua không hề chi đâu?

Trần Gia Lân miễn cưỡng gật đầu liền thò tay vào túi áo lấy phong thư mà Thảo Đầu Lang Trung nhờ mình trao tận tay cho Thanh Phong đạo trưởng ra, hần bóc lá thư giãn ra, chỉ thấy nội dung bên trong viết rằng:

"Huyết Thần Bắc Thượng giết người, hãy lập tức rút đi, vì đệ bận việc không thể phân thân đến thông báo, hai kẻ hậu sinh này rất đáng được tin cậy, mong họ tiếp sức Túy Ông tìm Thiềm Châu, hãy nhớ cẩn thận".

Mặt sau lá thư có vẽ hình một quyền, một chương. Ngô Hoàng Văn mặt mày ủ rũ nói:

- Quả thật chúng ta đã đến chậm một bước, không kịp cảnh cáo Thanh Phong đạo trưởng, đến nỗi đã hại mất một mạng lão. Thế nhưng chúng ta cũng chẳng đành trệ chút nào hết.

Trần Gia Lân thở dài một tiếng nói:

- Trông tình hình Túy Ông và Thảo Đầu Lang Trung là một phe với nhau, cả hai đều muốn tìm kiếm hạt Thiên Niên Thiềm Châu nọ, thế nhưng... Túy Ông đã bắt Giang Hồ Lãng Từ đi, làm sao y lại có thể đến đây giết người được ư? Chẳng lẽ y đã thoát khỏi sự khống chế của Túy Ông rồi sao?

Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Bây giờ chúng ta có suy nghĩ nát óc cũng không sao hiểu nổi sự biến bên trong, chỉ bằng cứ mai táng kẻ chết, sau đó vào thành hãy tính.
- Biết an táng bằng cách nào đây?
- Quan tự là chốn hương hỏa, chúng ta cứ mang thi hài an táng ngoài quan đạo cũng được!
- Được, vậy thì động thủ ngay!

Thế rồi họ chuyển ba xác chết ra ngoài luôn.

Bỗng nhiên họ lại trông thấy một xác chết nằm dài trên bãi đá gần bờ sông. Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Cũng lại một xác chết chẳng biết đối phương là ai vậy?

Hai người đến gần chỗ xác chết, mới thấy người chết này mặc áo gấm, chiếc thủ cấp bị đập nát bét không còn nhận ra mặt mày nữa. Ngô Hoàng Văn nghiêng răng nói:

- Cũng lại do gia sự hạ thủ...

Trần Gia Lân trở mặt nhìn kỹ lần nữa nói:

- Nay tam đệ, người có nhận ra xác chết này là ai chưa? Ngô Hoàng Văn trầm ngâm nói:

- Trông cách ăn mặc của đôi phương chẳng lẽ y là Giang Hồ Lăng Từ Bạch Y Nhân ư? Trần Gia Lân gật đầu nói:
- Đúng thế, chính là y đây, ta còn nhớ đôi giày đế mỏng của y!
- Nói vậy, y không phải một phe với gia sư rồi?
- Đương nhiên không phải, sự suy đoán lúc nãy của chúng ta hoàn toàn sai hết.
- Gia sư sát hại hai tiểu đạo sĩ xong, sau đó lại giết cả y, còn Thanh Phong đạo trưởng thì chết trong tay y, cuối cùng hung sát liên hoàn này xảy ra như thế nào vậy?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Quả thật... không thể nào tưởng tượng nổi!

oOo

Sau khi mai táng xong xuôi, thì mặt trăng đã mọc ở hướng đông, ánh sáng vàng trắng đã quét sạch màn đêm âm u, cảnh vật đại địa lại hiện rõ trước mắt.

Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn trăng lên, cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Ân thầy nặng như núi Thái Sơn, nay lại trông thấy gia sư biến thành một sát nhân ma vương, thân làm đồ đệ của người, biết làm sao đây?

Trần Gia Lân bỗng chỉ tay ra phía trước nói:

- Tam đệ bờ sông có người kia!

Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn theo hướng Trần Gia Lân vừa chỉ. Quả nhiên trông thấy hai bóng người một cao một thấp đứng gần bờ sông cách chỗ họ hơi xa xa, chẳng biết rốt cuộc hai bóng này là người hay là hai tảng đá đứng đây, vì khoảng cách hơi xa nên khó phân biệt.

- Nhị ca, có phải là người chăng?

- Chắc là người rồi!

- Tại sao họ không động đậy gì cả?

Ngô Hoàng Văn vừa dứt lời, hai bóng người một cao một thấp nọ bỗng thay đổi một vị trí đứng, Trần Gia Lân nói:

- Đúng rồi, họ là người, có lẽ bọn này có liên can đến huyết án trong đạo quan, chúng ta sang đó xem nào!

Hai bóng người bắt đầu di chuyển, tiếp xúc nhau, sau đó lại tách ra, trông tình hình họ đang động thủ với nhau. Có một tràng những tiếng kêu kỳ dị từ nơi xa xa vang tới, hình như là tiếng trống, nhưng nghe kỹ thì như là tiếng chuông, chẳng biết họ sử dụng loại binh khí gì đây?

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Tam đệ, đây là âm thanh gì vậy?

Ngô Hoàng Văn nghiêng đầu lắng tai nghe ngóng một hồi, sau đó nói:

- Đệ đang lấy làm lạ lòng chẳng biết đây là âm thanh gì, rõ ràng hai bên đang động thủ...

Trần Gia Lân động tính hiếu kỳ, khoát tay nói:

- Đi, chúng ta đến đó xem thế nào. Thịnh linh ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân vang tới nói:

- Này Ngự Lang, người không được can thiệp vào việc này!

Hai người bỗng nghe thấy tiếng nói bất giác giật bắn người lên, đảo mắt quan sát một vòng chẳng thấy một bóng người nho nhỏ nào hết. Trần Gia Lân chợt nhớ lại lúc còn ở trong cổ miếu, Vũ Diễm Hoa cứu mình thoát khỏi ma chướng của Huyết Chương Quỷ. Trong lời nói nàng từng úp mở tỏ tình với mình, có một âm thanh nữ nhân vang tới cảnh cáo nàng chớ nên quên qui luật, hình như hai âm thanh này giống nhau hết sức, trông tình hình nữ nhân vừa thốt ra lời cảnh giác này ắt là đồng môn của Vũ Diễm Hoa. Hơn nữa địa vị của đối phương có lẽ cao hơn Vũ Diễm Hoa, chiếu theo sự phán đoán này, một trong hai người đang động thủ bờ sông ắt phải có can hệ với môn hộ thần bí khủng bố này.

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn la lớn nói:

- Tôn giá là cao nhân phương trời nào thế? Âm thanh của nữ nhân nọ vang tới nói:

- Tạm thời ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì!

Trần Gia Lâm không khi nào chịu bỏ qua cơ hội có thể làm sáng tỏ nghi vấn này, hắn bèn lên tiếng nói tiếp:

- Sao tôn giá không hiện thân tương kiến đi? Nữ nhân nọ nói giọng lạnh nhạt:

- Chưa cần thiết hiện thân!

Trần Gia Lâm cố tình muốn chọc cho đối phương hiện thân, nên cất giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Người thiên hạ can thiệp việc thiên hạ, tại sao bản nhân không được can thiệp việc này ư?

Âm thanh nữ nhân lạnh lùng nói:

- Ngươi Lang, đây là lời khuyên bảo.

- Nếu tại hạ quyết phải can thiệp thì sao?

- Ngươi không đủ bản lĩnh can thiệp, hơn nữa...

- Hơn nữa thế nào?

- Đối với ngươi chỉ có họa hại mà không có ích lợi gì hết. Trần Gia Lâm cười sang sảng một tiếng nói:

- Tại hạ muốn được chứng minh một phen...

Hình như nữ nhân nọ đã luống cuống lên, la lớn tiếng nói:

- Đây Ngươi Lang, chớ đại dốt làm những việc gây họa hại cho mình, ta vốn có ý tốt khuyên bảo ngươi đấy.

Qua tiếng nói của đối phương Trần Gia Lâm đã nhận định được vị trí ẩn thân của nữ nhân nọ, hắn bèn lên tiếng nói tiếp:

- Tôn giá khuyên bảo hay là cảnh cáo đây? Âm thanh nữ nhân nọ lại vang tới nói:

- Cả hai đều có!

Trần Gia Lâm đã nắm vững có lẽ đối phương ẩn mình phía sau một cây đại thụ cách xa chỗ hắn độ khoảng bốn trượng ngoài. Hắn định lượn mình nhảy vọt tới, thì Ngô Hoảng Văn cũng phát hiện chỗ ẩn mình của đối phương và phi thân lao về hướng đó nhanh như chớp. Trần Gia Lâm vì lo sợ Ngô Hoảng Văn bị đối phương ám toán, nên hắn cũng cứ lượn mình lướt tới, mặc dù trên động tác hắn chậm một chút, nhưng cả hai người đồng thời nhảy tới phía sau cây đại thụ một lúc.

Hai người chưa kịp đặt chân xuống đất, bỗng có một cơn gió xoáy ập tới, tức thì cả hai người bị cơn gió cuốn lui ra đằng sau hết.

Cũng đồng thời lúc này, có một bóng người thấp thoáng nhanh như chớp biến mất luôn.

Ngô Hoảng Văn hạ giọng nói:

- Nhị ca, thân pháp của đối phương kinh người hết sức. Trần Gia Lâm khẽ gật đầu một cái.

Âm thanh nữ nhân nọ lại vang tới nói:

- Đây Ngươi Lang ngươi chớ hòng ép ta hiện thân, ngươi chưa đủ bản lĩnh đâu.

Trần Gia Lâm quyết tâm phản phiêu nghi vấn lý kỳ này, nên hắn lên tiếng nói tiếp:

- Có lẽ chính tôn giá lại vâng mệnh lệnh quý chủ nhân đề xuất khuyên bảo tại hạ chớ gì?

- Đúng thế!

- Quý chủ nhân là ai vậy?

- Đến lúc nào đó sẽ nói cho ngươi hay.

- Không thể phụng cáo ngay bây giờ chăng?

- Đúng thế, không thể phụng cáo ngay bây giờ. Trần Gia Lâm lạnh lùng đằng hắng một tiếng, nói:

- Tại hạ không thích chơi trò thần bí, nếu tôn giả không nói, xin lượng thứ tại hạ không thể tiếp nạp lời khuyên bảo của tôn giả.

Nữ nhân nọ kêu hừ một tiếng nói:

- Nay Ngư Lang, có rất nhiều người ở chốn giang hồ này tự chuốc họa vào thân, cũng chỉ vì động tính hiếu kỳ...

Trần Gia Lân tiếp lời nói:

- Hiếu kỳ là tính bẩm sinh của con người, không có ai mà chẳng hiếu kỳ, cũng như bây giờ tại hạ vì hiếu kỳ mà quyết phải đến bờ sông xem cho biết tình hình thì sao?

Nữ nhân nọ vẫn với giọng cương quyết, nói:

- Ta sẽ ngăn cản ngươi!

Chính Trần Gia Lân đợi đối phương thốt ra câu nói này, nếu y muốn ngăn cản mình thì quyết phải hiện thân, nếu đối phương hiện thân thì mình có thể khám phá chân diện mục của y ngay, thế rồi hắn la lớn nói:

- Khá lắm, tôn giả có bản lĩnh thì cứ thử ngăn cản tại hạ xem sao...

Nói xong, hắn nháy mắt ra dấu với Ngô Hoàng Văn tức thì cả hai người song song quay người chuẩn bị chạy sang hướng bờ sông.

Tiếng la hét quyết đấu ở bờ sông bỗng im bật, chỉ thấy hai bóng người ấy lại đứng đối lập bất động như lúc nãy.

Nữ nhân nọ bỗng la hét nói:

- Ngư Lang, chớ vội đã, ta có điều muốn hỏi ngươi? Trần Gia Lân quay người qua, nói:

- Có lẽ tại hạ không trả lời gì hết, nhưng tôn giả cứ hỏi thử xem nào? Âm thanh nữ nhân nọ vang tới nói:

- Được, ta hỏi ngươi, hiện giờ lệnh sư ở đâu?

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm, có lẽ mục đích của đối phương muốn hỏi thăm sư phụ, nhưng căn cứ điều Quan Lạc Hiệp Thiếu vừa phán đoán, có lẽ chính đối phương cũng phạm phải hiểu lầm tương tự như Quan Lạc Hiệp Thiếu đã xem lầm mình là truyền nhân của Bán Bán Kiếm Khách...

Hắn suy nghĩ đến đây bèn hỏi ngược lại rằng:

- Tôn giả có biết gia sư là ai không?

- Đương nhiên phải biết rồi!

- Tôn giả thử nói là ai xem nào?

- Tốt hơn hết thì không nên nói... Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Đây là mệnh lệnh của chủ nhân, cấm ở trong giang hồ đề cập đến danh hiệu của lệnh sư.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ ngay, mệnh lệnh này lạ lùng thực, tại sao vậy?

Trần Gia Lân còn nhớ khi ở Nhiều Châu Chúc Phù Hồng Hoa sứ giả từng nói câu, Tàn Hồng Kinh Ý Mộng, Tòng Tư Mạch Lộ Nhân, câu này có ý nghĩa gì đây?

Có phải môn phái bí mật của Hồng Hoa sứ giả cũng chính là môn phái của nữ nhân này không?

Đối phương có những hành động thần bí ly kỳ như vậy, có phải mục đích họ chỉ muốn truy thám ra tung tích của sư phụ không?

Sư phụ từng lưu di ngôn nhờ Châu lão gia chuyển cáo cho mình, cấm không được tiết lộ lai lịch sư môn, tại sao vậy?

Mình chỉ biết danh hụy của lão nhân gia người, ngoài ra không biết gì khác hơn, cả ngoại hiệu năm xưa của lão nhân gia người là gì mình cũng chẳng biết luôn.

Đương nhiên Châu lão gia phải biết vấn đề này không sai, nhưng bây giờ không thể trở về hồ Bà Dương hỏi thăm lão, nếu sư phụ đã căn dặn lão, cho dù mình có hỏi thăm Châu lão gia thì chưa chắc lão đã chịu nói. Điều quan trọng nhất là chẳng biết đối phương có lầm mình như Quan Lạc Hiệp Thiếu đã xem mình là truyền nhân của Bán Bán Kiếm Khách hay không?

Điều làm cho hấn thắc mắc khó hiểu là Bán Bán Kiếm Khách sử dụng thanh kiếm gãy đôi, mà thanh kiếm của sư phụ thì lại cùn đầu.

Hắn suy nghĩ đến đây trầm giọng nói:

- Thế thì tại hạ không thể phụng cáo điều gì hết. Tức thì bầu không khí lại trầm lặng ngay.

Một hồi thật lâu âm thanh của nữ nhân nọ lại vang lên nói:

- Ngươi Lang, ngươi không nói cũng chẳng hề chi, ắt phải có một ngày nào đó bọn này sẽ điều tra ra không sai.

Trần Gia Lâm nói giọng lạnh lùng:

- Vậy thì các ngươi cứ việc điều tra đi! Âm thanh nữ nhân nọ nói tiếp:

- Ngươi Lang, chúng ta không bàn luận vấn đề này nữa, ta muốn hỏi ngươi một điều, đây là việc cá nhân ngươi, mong ngươi sẽ thực lòng trả lời?

Trần Gia Lâm nói:

- Ngươi cứ việc nói!

- Tại sao ngươi phải đòi giết Vô Lâm Tiên Cơ cho bằng được? Trần Gia Lâm run bắn người lên, buột miệng nói:

- Tại sao tôn giá lại hỏi vấn đề này?

- Đương nhiên phải có nguyên nhân rồi.

- Nguyên nhân thế nào?

- Ngươi hãy trả lời ta trước!

- Đây là việc riêng tư của tại hạ, không ai có thể can thiệp được hết.

- Ngươi Lang, ta biết ngươi không phải hận y mà là yêu y, có phải vậy không? Trần Gia Lâm nói giọng hốt hãi:

- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì, chẳng lẽ vấn đề này cũng là mệnh lệnh của chủ nhân ngươi nữa hay sao?

Nữ nhân nọ cười hắc hắc một tiếng nói:

- Đúng thế!

Tức thì Trần Gia Lâm lại ngăn người ra tại chỗ lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Buộc Thả Con Tin

Ngô Hoàng Văn cứ đứng tại chỗ cau mày lia lịa, chẳng có mấy nay cơ hội gì nói hết.

Âm thanh nữ nhân nọ bỗng trở nên rất ôn tồn nói:

- Nay Ngươi Lang, nếu quả thật ngươi thích Vô Lâm Tiên Cơ, ta sẽ làm mai cho ngươi, bảo đảm hảo sự tất thành.

Trần Gia Lâm nổi giận đùng đùng nói:

- Không cần, tại hạ xin ghi nhận thịnh tình của tôn giá! Nữ nhân nọ lại nói tiếp:

- Ta nói điều thật tình chứ không nói đùa với ngươi đâu. Trần Gia Lâm hậm hực nói:

- Tại hạ cũng rất thực tình, tôn giá chớ nói nhiều làm gì nữa! Dứt lời, hắn quay sang nói với Ngô Hoàng Văn:

- Tam đệ, chúng ta đi thôi!

Ngô Hoàng Văn thờ dài một tiếng nói:

- Đối phương đã đi mất hết rồi!

Trần Gia Lâm nghe nói thế, liền đảo mắt nhìn tới trước, quả nhiên hai bóng người một cao một thấp ở bờ sông đã biến đi đâu mất biệt.

Hình như nữ nhân nọ chưa chịu buông tay, lại lên tiếng nói tiếp:

- Ngươi Lang, ngươi có bằng lòng suy nghĩ kỹ về việc Võ Lâm Tiên Cơ không? Trần Gia Lâm trả lời dứt khoát rằng:

- Tại hạ quyết không quy nghĩ!

- Nói vậy ngươi hận nàng thật rồi?

- Ngươi chó thác mắc điều này làm gì?

- Ngươi Lang, chó cứng đầu quá thế, ngươi cứ nói tại sao ngươi hận nàng? Trần Gia Lâm la lớn nói:

- Ngươi chó can thiệp việc tư của ta làm gì!

Tức thì một tiếng thở dài sau đó im bất luận, trông tình hình đó nữ nhân thần bí nọ đã bỏ đi mất.

Trần Gia Lâm ngăn người ra tại chỗ trong lòng hẩn buồn phiền hết sức.

Võ Lâm Tiên Cơ đã làm mẹ, thế nhưng trong lòng người võ lâm nàng vẫn là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, một đại khuê nữ danh hoa vô chủ. Chiều theo Thảo Đầu Lang Trung nói lại nàng mắc chứng bệnh nan y chờ chết, bây giờ được mọi người theo đuổi tôn sùng yêu mến.

[Thiếu 2 trang]

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn vội bước tới, song người cúi chào lão một lễ.

Hình như Túy Ông chưa từng thức tỉnh bao giờ, vẫn với bộ dạng say túy lúy đưa cặp mắt lim dim nhìn hai người một cái, sau đó quay sang hỏi Ngô Hoàng Văn rằng:

- Tiểu tử, ngươi tên gì vậy?

- Văn bối là Ngô Hoàng Văn!

- Lúc nãy ta nghe ngươi nói có gia sư này gia sư nọ, chẳng lẽ ngươi là truyền nhân của Đông Phương Vũ ư?

Ngô Hoàng Văn vội lên tiếng thưa rằng:

- Vâng!

Túy Ông trầm giọng nói:

- Lão phu chưa biết y có truyền nhân, hai ngươi đến đây làm gì vậy?

Ngô Hoàng Văn liền cung kính mang mọi sự việc đã thọ thác của Thảo Đầu Lang Trung đem thư đến đây và trông thấy mọi sự biến trong đạo quan thuật lại một cách tỉ mỉ cho lão nghe một phen.

Nghe kể xong Túy Ông lẩm bảm nói:

- Này tiểu tử, sao ngươi không chịu nói cho ta biết ngươi là truyền nhân của Đông Phương Vũ sớm hơn một chút đi!

Dứt lời, lão lại đảo mắt liếc nhìn Trần Gia Lâm hỏi:

- Còn tiểu tử này là đồ đệ của ai vậy? Trần Gia Lâm chấp tay vái chào nói:

- Sư tôn văn bối đã tạ thế, xin lão tiên bối lượng thứ cho văn bối bất tiện đề cập danh huy của tiên sư.

Túy Ông kêu hừ một tiếng nói:

- Hai ngươi có biết tại sao ta đã cấp bách truy tầm Thiên Niên Thiềm Châu không?

Hai người đồng thời lắc đầu và đưa mắt thắc mắc nhìn thẳng vào Túy Ông, chờ đợi lão nói tiếp:

- Đông Phương Vũ bị người ám toán đánh mất trí nhớ không còn tự chủ được nữa, chỉ có Thiên Niên Thiềm Châu mới giúp y phục hồi như trước.

Ngô Hoàng Văn xúc động nói:

- Đồng thời cũng vì trừ ma mộ đạo! Trần Gia Lân cũng nói giọng xúc động:

- Chẳng phải lão tiền bối đã dẫn Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân đi tìm... Túy Ông không đợi hắn nói hết lời, đã nổi giận ùng ùng nói:

- Quả thực cả đời người đây là lần đầu tiên bị con nít đánh lừa già này, tiểu tử nọ bảo rằng giấu món đồ ở phụ cận Huyền Vũ Quan. Khi lão phu dẫn y đi trên con đường sông sắp đến nơi, thế mà y chẳng sợ hãi chưa giải trừ hết chất độc trong người, đã thừa lúc lão phu sơ ý nhảy xuống sông luôn. Đến khi lão phu tới Huyền Vũ Quan, thì đã xảy ra sự biến...

Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn nghe lão nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ luôn. Tại sao Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân lại liều mạng như thế, chẳng lẽ lão không sợ độc phát mà chết sao?

Quả thực điều này khó hiểu vô cùng. Túy Ông nổi giận ùng ùng nói tiếp:

- Bây giờ lão phu mới vỡ lẽ... Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối vỡ lẽ là thế nào?

rồi!

Túy Ông kêu hừ một tiếng nói:

- Lão phu nghĩ rằng tiểu tử Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân nọ ắt đánh mất món đồ ấy Ngô Hoàng Văn ngạc nhiên nói:

- Gã đánh mất hạt Thiên Niên Thiềm Châu rồi ư? Túy Ông khề gật đầu nói:

- Đúng thế, bằng không gã chỉ lấy cắp được món đồ giả từ trong phủ Ngự Sử thôi! Trần Gia Lân thắc mắc chẳng hiểu gì hết, tiếp lời hỏi:

- Văn bối chẳng hiểu tiền bối muốn nói sao hết? Túy Ông trầm giọng nói:

- Theo sự phán đoán của ta thì sự việc xảy ra thế này đây, mặc dù Giang Hồ Lãng Tử

Bạch Y Nhân đánh cắp được món đồ ấy từ trong phủ Ngự Sử, nhưng có lẽ đó là đồ giả...

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Lão tiền bối căn cứ điều gì lại nói như thế? Túy Ông tiếp lời:

- Có lẽ Đồ Ngự Sử vì đề phòng báu vật bị đánh cắp nên lão trao một vật giả thay vào trong đó...

Cả hai Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn kêu ồ một tiếng nói:

- A! Có lẽ lão tiền bối đoán không sai chút nào rồi. Túy Ông trầm giọng nói:

- Bây giờ thế này hai người hãy lập tức đến Ngự Sử phủ canh chừng, nếu ta đoán không sai thì bọn người của môn phái thần bí nọ ắt phái người đến Ngự Sử phủ âm thầm hạ thủ cho mà coi. Hai người đi ngay bây giờ đi, lão phu còn phải lo việc khác nữa.

Nói xong, lão phi thân chạy mất dạng luôn.

Trăng khuyết canh tàn, đèn đuốc trong Ngự Sử phủ tại thành Nam Xương le lói yếu dần, trong viện tịch lặng không một tiếng động còn con nào hết.

Bỗng có một bóng người bay lượn trên không như một con dơi đêm phát phơ hạ xuống vườn hoa hậu viện. Đối phương đảo mắt quan sát một vòng, sau đó lượn mình chạy vào ngôi đình bát giác ở trên đỉnh ngọn núi giả, và lẳng lặng ngồi trên băng đá.

Hắn không ai xa lạ chính là Ngự Lang Trần Gia Lân đã vâng lệnh Túy Ông đi cùng Ngô Hoàng Văn đến đây âm thầm canh chừng đề đề phòng phản từ môn hộ khủng bố vì hạt Thiên Niên Thiềm Châu có thể hạ thủ với Đồ Ngự sử.

Ngô Hoàng Văn phụ trách tiền phủ, còn hắn đảm nhiệm hậu phủ.

Ngay lúc Trần Gia Lân thoát vừa vào đình ngồi lên băng đá, bỗng có một bóng người nhanh nhẹn như quý u linh từ nóc nhà nơi nội viện xuất hiện, hình như đối phương có vác một vật nặng gì trên vai.

Trần Gia Lân ngồi bật dậy nhu thầm: "Chẳng lẽ là bọn đạo tặc giống hạ lưu gì đã vào phủ ăn cắp đồ chăng?"

Thân pháp người đó nhanh tốc hết sức, chỉ thoáng một cái đã lao vào vườn hoa ở hậu viện luôn.

Trần Gia Lân không chần chờ gì nữa, lập tức phi thân nhảy lên tường rào cao của hoa viên đuổi theo khi hắn vừa đặt chân lên thành tường thì bóng người

nọ đã vượt qua bảy, tám nóc nhà rồi.

Quả thật thân pháp đối phương thần tốc hết sức, chỉ trong tích tắc này, Trần Gia Lân đã đuổi không kịp đối phương, trông tình hình đây không phải là hạng đạo tặc tầm thường đâu.

- Chẳng lẽ...

Trần Gia Lân vừa suy nghĩ tới đây, lập tức gia tốc thân pháp chạy nhanh hơn. Bóng người nọ chỉ mất vài cái tung tăng đã ra khỏi thành luôn.

Bấy giờ khoảng cách hai bên đã xích gần chỉ còn cách nhau độ khoảng ba trượng. Trần Gia Lân phóng mắt nhìn kỹ mới hay đối phương là một nữ nhân kinh trang đầu trùm khăn tơ, kẹp nách một bao đồ to lớn, chẳng biết bên trong đựng thứ gì đây.

- Đứng lại nào?

Tiếp theo tiếng gầm thét Trần Gia Lân thi triển thân pháp nhanh đến cực độ, vượt qua trước mặt đối phương, sau đó quay vòng căn ngay trước mặt y lại, quả nhiên một thức thân pháp này kinh hồn hết sức.

Nữ nhân nọ giật mình dừng bước lại, buột miệng nói:

- Ai đó?

Trần Gia Lân thoát nghe thấy âm thanh đối phương rất quen thuộc, bất giác động lòng lượn mình lướt tới chỗ cách trước mặt đối phương độ khoảng tám thước.

- Là nàng?

- Là chàng?

Hai người đồng thanh thất thanh kêu lên một tiếng.

Nữ nhân này không ai xa lạ chính là Vũ Diễm Hoa, không ngờ nàng cũng đã đến Nam Xương, trong khoảnh khắc nhất thời Trần Gia Lân cứng miệng chẳng nói lên lời nào hết?

Vũ Diễm Hoa cười một tiếng thật tươi nói:

- Ngươi Lang ca, không ngờ là chàng, làm ta giật mình chẳng ít. Trần Gia Lân định thần lại, sau đó nói:

- Vũ cô nương, ta cũng không ngờ lại là nàng!

Hắn vừa nói vừa liếc nhìn bao đồ đang kẹp dưới nách nói tiếp:

- Vũ cô nương, đây là bao đồ gì vậy? Vũ Diễm Hoa mặt hơi biến sắc nói:

- Một tiểu hài nhi!

Trần Gia Lân giật bắn người lên, nói:

- Tiểu hài nhi ư? Có phải mang từ Ngự Sử phủ ra đây không? Vũ Diễm Hoa kêu vâng một tiếng, cười gượng nói:

- Đúng thế, Ngự Lang ca, sao chàng lại biết như vậy ư? Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Vũ cô nương, ta từ trong phủ theo dõi người ra đây! Vũ Diễm Hoa giật mình lùi ra sau một bước nói:

- Sao chàng lại ở trong Ngự Sử phủ vậy? Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Cô nương chớ thắc mắc điều này làm gì, chúng ta cứ nói vạch toẹt ra, tiểu hài nhi này là người như thế nào trong Đỗ Phủ vậy?

Dứt lời, hắn đưa cặp mắt sáng như điện quang chăm chăm nhìn vào mặt Vũ Diễm Hoa. Vũ Diễm Hoa ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Đây là cháu đích tôn của Đỗ Ngự Sử!

- Tại sao cô nương lại mang y ra khỏi phủ?

- Nay Ngự Lang ca, chàng có thể không can thiệp vào việc này được không?

- Thành thật cáo lỗi cùng cô nương, tại hạ không thể chẳng can thiệp!

- Tại sao thế?

- Xem như tại hạ... thích can thiệp vào việc người khác đi! Vũ Diễm Hoa thở mạnh một cái nói:

- Ngự Lang ca, ta xin chàng miễn can thiệp vào việc này được không? Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nghiêm sắc mặt nói:

- Đây Vũ cô nương, ân tình mà ta nợ nàng, ta mãi mãi không quên, thế nhưng ta quyết phải can thiệp vào việc này mới được, xin cô nương lượng thứ ta nói lời thẳng thắn. Có phải cô nương bắt cóc thằng bé vô tội này chỉ vì hạt Thiên Niên Thiêm Châu hay không?

Nghe hắn nói thế, Vũ Diễm Hoa cả kinh thất sắc, hốt hải nói:

- Chẳng lẽ chàng đến Ngự Sử phủ cũng chỉ vì hạt châu này hay sao? Trần Gia Lân thành khẩn nói:

- Đúng thế, này Vũ cô nương, ta biết nàng chỉ biết vâng mệnh lệnh hành sự mà thôi, thế nhưng hành vi dùng bạo lực bắt cóc người thì trái với võ đạo.

Hai mắt Vũ Diễm Hoa bỗng sáng ngời nói:

- Ngự Lang ca đang làm việc cho ai thế?

Trần Gia Lân chẳng do dự chút nào trả lời ngay:

- Ta chỉ làm việc cho bản thân ta, nếu buộc ta trả lời, thì ta chỉ nói rằng vì chính nghĩa võ lâm mà làm việc!

Vũ Diễm Hoa làm ra vẻ khó xử nói:

- Vậy thì người muốn sao bây giờ?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Mong rằng cô nương sẽ mang hài nhi trả trở về Ngự Sử phủ! Giọng nói ôn tồn, nhưng ý chí thì cương quyết.

Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Thế thì không thể được! Trần Gia Lân nói:

- Vũ cô nương, quả thật Giang Hồ Lăng Tử Bạch Y Nhân đã đánh cắp mất hạt Thiên Niên Thiêm Châu rồi, còn vấn đề tại sao y lại đưa ra đồ giả thì không ai biết hết. Thế nhưng ta dùng nhân cách bảo đảm, hạt Thiên Niên Thiêm Châu không còn ở trong tay của Đồ Ngự Sử nữa, nàng bắt cóc người cũng bằng thừa thôi, vì Đồ Ngự Sử không thể giao ra hạt châu nữa.

Vũ Diễm Hoa cau mày nói:

- Ngự Lang ca, ta tuyệt đối tin lời nói của chàng, thế nhưng ta không thể trả tiểu hài này lại.

- Tại sao vậy?

- Vì ta không có quyền quyết định!

- Đây Vũ cô nương, ta vẫn biết điều này, vậy thì ai mới quyết định được?

Vũ Diễm Hoa ngập ngừng nói chẳng nên lời, đây là bí mật trong môn phái, nàng không thể tiết lộ được cả.

Ngay lúc này, bỗng có một âm thanh lạnh lùng của nữ nhân lại vang tới nói:

- Đây Ngự Lang, người lấn hiếp người quá thế.

Trần Gia Lân thoạt nghe thấy tiếng nói, bất giác giật bắn người lên, ngẩng mặt nhìn tới trước, chỉ thấy một phụ nhân dùng khăn tơ đen che bị mặt đứng ở chỗ cách xa hắn khoảng hai mươi trượng từ lúc nào mà hắn không hay biết chút nào cả, nghe đến âm thanh này thì chính là nữ nhân thần bí đã lên tiếng nói chuyện mà chẳng thấy hiện thân vài lần không còn sai rồi, hắn bèn trầm giọng nói:

- Tại hạ chưa hề trông thấy chân diện mục của tôn giá, thế nhưng chúng ta chẳng xa lạ chút nào, có phải vậy không?

Nữ nhân bịt mặt đáp:

- Đúng thế, chúng ta chẳng xa lạ chút nào. Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Tại hạ có thể lĩnh giáo danh xưng của tôn giá chăng? Nữ nhân bịt mặt cất giọng lạnh lùng nói:

- Mọi người đều gọi ta là Công Tôn đại nương! Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Tôn giá ắt là người có địa vị cực lớn trong quý môn, có lẽ quyết định được mọi việc...

- Thế nào?

- Xin tôn giá thả con tin này!

- Không thể được!

Trần Gia Lâm đánh liều, nói:

- Tại hạ không bằng lòng câu trả lời này!

Công Tôn đại nương cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Này Ngư Lang, ngươi chớ bướng bỉnh, ngươi đã làm hỏng rất nhiều việc của bản môn, vì chủ nhân có lời căn dặn, cho nên bọn này mới nhượng bước ngươi, chớ tưởng rằng ngươi là nhân vật xuất sắc chứ?

Trần Gia Lâm lại nghe thấy đối phương bảo rằng, chủ nhân có lời căn dặn, trong lòng hắn lấy làm thắc mắc khó chịu vô cùng, rốt cuộc chủ nhân của đối phương là ai vậy?

Tại sao đối phương lại ra lệnh thủ hạ không được đối địch mới mình? Quả thực hắn không sao hiểu nổi điều này.

- Vậy thì tại hạ xin hỏi quý chủ nhân là ai? Công Tôn đại nương nói:

- Bản nhân không thể phụng cáo ngươi điểm này, nhưng... ta có thể ám thị ngươi một điều cũng không hề chi, nếu ngươi đọc hai câu Tàn Hồng Kinh Ý Mộng, Tông Lư Mạch Lộ Nhân cho lệnh sư nghe, ngươi sẽ được trả lời không sai!

Trần Gia Lâm bất giác ngẩn người ra tại chỗ, lúc còn ở trong phủ Chúc nhị viên ngoại tại Nhiều Châu hắn từng nghe Hồng Hoa sứ giả nói hai câu này, chẳng biết hai câu này có ý nghĩa gì đây?

Sư phụ đã tạ thế, biết hỏi ai bây giờ đây?

Suýt nữa hắn buột miệng nói ra tin chết của sư phụ, nhưng hắn thoát suy nghĩ kỹ lại không nói nữa, đợi khi nào có cơ hội hỏi Châu lão gia cũng chưa muộn, có lẽ lão phải sáng tỏ điều này, hắn suy nghĩ đến đây lại trở về đề tài cũ nói:

- Tại hạ yêu cầu tôn giá buông tha tiểu hài nhi này! Công Tôn đại nương lắc đầu nói:

- Không thể được!

Phen này Trần Gia Lâm nổi giận thật rồi, hắn liền la lớn tiếng nói:

- Tại hạ nói một không hai!

Bạn đang đọc truyện *Tàn Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vô Duyên Hội Ngộ

Âm thanh Công Tôn đại nương trở nên lạnh lùng, nói:

- Trông tình hình ngươi chuẩn bị động võ thì phải?

Trần Gia Lâm đã đánh liều, gật đầu nói:

- Đúng thế, nếu tôn giá cưỡng ép tại hạ động thủ, tại hạ quyết không từ chối.

Vì Công Tôn đại nương bịt mắt nên không ai trông thấy thần tình trên gương mặt của y, thế nhưng giọng điệu của y bỗng trở nên rất ôn tồn nói:

- Ngư Lang, chớ ngang ngạnh vội, chúng ta hãy bình tâm tĩnh khí đàm phán xem nào, tại sao ngươi quyết phải ra mặt can thiệp vào việc này ư?

Trần Gia Lâm nghiêm sắc mặt nói:

- Tại hạ vốn thì chẳng quen biết Đỗ Ngư Sứ gì hết, chỉ vì hai chữ chính nghĩa mà can thiệp vào sự việc này.

Công Tôn đại nương cười khẩy nói:

- Lời nói oai phong đường hoàng gớm, nhưng ta phải có lời cảnh cáo ngươi trước, nếu nhất thời khởi hứng làm hồng sự của chủ nhân, ngươi sẽ hối hận cho mà coi.

Trần Gia Lâm đã điên đầu vì chủ nhân thần bí này, nên hắn không muốn suy nghĩ nhiều nữa, buột miệng nói:

- Tại hạ chỉ biết làm những việc cần làm, chứ chẳng biết hối hận gì cả, tại hạ cũng chẳng biết quý chủ nhân là ai hết.

Công Tôn đại nương trầm tư giây lát nói:

- Nay Ngự Lang, ngươi dám khẳng định rằng hạt Thiên Niên Thiêm Châu không còn trong tay Đỗ Ngự Sử chăng?

Thực ra Trần Gia Lâm chẳng nắm vững chút nào, hắn chỉ nghe Túy Ông nói lại như thế mà thôi, thế nhưng sự việc đã cấp bách đến nơi, hơn nữa hắn không bằng lòng trông thấy ấu nhi bị hại, nên hắn đã nói giọng đanh thép:

- Đúng thế, tại hạ dám lấy nhân cách bảo đảm điều này. Công Tôn đại nương hỏi tới rằng:

- Vậy thì ngươi biết tung tích Thiêm Châu rồi? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không biết, người lấy được Thiêm Châu là Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân đã bị Huyết Thần giết chết, xem như manh mối đã đứt đoạn luôn.

- Trông tình hình, ngươi cũng đang tìm kiếm hạt châu này thì phải?

- Nếu có cơ hội tại hạ quyết không bỏ qua.

- Vậy thì ngươi và Túy Ông là một phe rồi?

- Không thể nói là một phe mà nên bảo rằng đồng đạo thì phải hơn!

- Ngự Lang, nếu mai sau hạt Thiêm Châu có xuất hiện, ngươi có cản trở môn nhân bản môn đắc thủ không?

Quả thực tâm tư nữ nhân bịt mắt này lợi hại gớm. Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát nói:

- Có thể như thế, đến lúc đó phải xem bản lĩnh của mọi người ra sao. Công Tôn đại nương chẳng chịu bỏ qua cơ hội này lại nói tiếp:

- Nay Ngự Lang, nếu ta bằng lòng thả tiểu hài nhi này, ngươi chịu hứa với ta từ nay về sau không can thiệp vào bất cứ sự việc nào của bản môn nữa?

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát nói:

- Nếu không trái với hai chữ chính nghĩa, tại hạ quyết chẳng can thiệp. Công Tôn đại nương cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Thế thì lời nói của ngươi bằng thừa...

Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Nếu tôn giá nói như vậy, có phải tôn giá thừa nhận rằng hành vi của quý môn thầy đều trái với chính nghĩa đó chẳng?

Công Tôn đại nương nghe hắn nói thế, tức thì cứng họng chẳng nói lên lời nào hết. Trần Gia Lâm quay sang hướng Vũ Diễm Hoa nói:

- Nay Vũ cô nương, tại hạ thành thật cáo lỗi cực chẳng đã ta phải hành động như thế mong rằng cô nương thông cảm cho.

Vũ Diễm Hoa khẽ cười một tiếng không nói gì cả, nhưng qua thần tình hiện trên gương mặt biết rằng nàng chẳng buồn Trần Gia Lâm chút nào hết.

Trần Gia Lâm lại nói tiếp:

- Thừa Vũ cô nương, kéo làm tiểu hài nhi chết ngộp, hãy mở bao ra xem sao?

Vũ Diễm Hoa nghe nói thế vội mở bao ra xem tức thì để lộ một gương mặt nhỏ nhỏ hồng hào, đang ngủ thật ngon, trông vẻ mặt y an tường làm sao, y chẳng hề hay biết số mạng của y ra sao hết.

Trần Gia Lâm trông thấy thế tức thì mũi lòng suýt nữa đã ứa nước mắt, hắn lại liên tưởng đến Ngọc Lâm ái nhi đang được ký dưỡng tại nhà Châu lão gia.

Con đau xông lên tới đầu, hai mắt hắn tia ra luồng sáng lạnh kinh người.

- Vũ cô nương, mời cô lập tức đưa hài nhi trở về Đỗ phủ ngay!

Hình như hắn đang ra lệnh, giọng nói cương quyết không thể thương lượng nữa. Vũ Diễm Hoa cau mày, đưa mắt nhìn sang hướng Công Tôn đại nương xin chỉ thị. Trần Gia Lân điên cuồng gầm rống nói:

- Hãy đưa về mau, nếu ai dám ngăn cản thì ta sẽ giết người đó trước! Công Tôn đại nương lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:
- Ngươi Lang, ngươi có cảm thấy quá đáng không? Trần Gia Lân nghiêng răng nói:
- Ấu nhi có tội gì, tại sao phải liên lụy tới thị phi giang hồ ư?

Dứt lời, hắn đưa cặp mắt tràn đầy sát khí chăm chăm nhìn thẳng vào người Công Tôn đại nương, trông tình hình hắn không nói đùa đâu.

Công Tôn đại nương nói:

- Ngươi dám giết người thật ư?

Trần Gia Lân chẳng do dự chút nào buột miệng nói ngay:

- Tại hạ chỉ nói một không hai!

Nói xong, tay phải sờ vào cán kiếm ngay. Công Tôn đại nương thờ dãi một tiếng nói:

- Nay Ngươi Lang, ta không phải sợ ngươi đâu, mà không muốn đấu với ngươi thế thôi, ta nhường ngươi lần cuối cùng này đây.

Nói xong, đưa mắt nhìn Vũ Diễm Hoa khoát tay nói:

- Hãy đưa đứa bé về chỗ cũ, ta phải bẩm cáo việc này với chủ nhân mới được.

Vũ Diễm Hoa đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó quay người phi thân chạy như gió.

Công Tôn đại nương cũng không nói gì nữa, lập tức lượn mình rời khỏi luôn. Trần Gia Lân cất bước đi lang thang như kẻ mất hồn.

Hắn cũng chẳng biết hắn đang đi về hướng nào, và phải làm những gì bây giờ?

- Nhị ca, ngươi đã báo hại ta tìm ngươi mãi!

Một tiếng kêu gọi đã đánh thức Trần Gia Lân trở về hiện thực, người vừa thốt ra tiếng nói chính là Ngô Hoàng Văn.

Trần Gia Lân dừng bước lại, đưa mắt nhìn Ngô Hoàng Văn cười cay đắng một tiếng không nói gì hết.

Ngô Hoàng Văn hấp tấp hỏi:

- Nhị ca, sao ngươi lại đến đây ư?

Trần Gia Lân không trả lời mà còn hỏi ngược lại:

- Sao ngươi lại biết ta ở đây vậy?

Ngô Hoàng Văn thờ dãi một tiếng nói:

- Chính Vũ Diễm Hoa đã cho đệ biết ngươi đã ra ngoại thành, thưa nhị ca, canh năm đêm qua Ngự Sử phủ náo động cả lên.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Ta biết điều này rồi, tiểu hài nhi đã đưa về phủ chưa?

- Đưa về rồi, tại sao nhị ca...

- Ta vừa đặt chân vào vườn hoa hậu viện bỗng thấy có một bóng người từ nội trại lao ra, ta theo dõi đến đây, mới phát hiện đối phương bắt cóc thằng bé, ta cưỡng ép họ đưa thằng bé trở về phủ...

- Vũ cô nương bảo rằng chính nhị ca mời nàng đưa thằng bé trở về phủ?

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm buồn cười hết sức, nhưng hắn không nói vạch toẹt ra, đánh trả lời cho có lệ rằng:

- Đúng thế!

Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Á! Phải rồi, lúc này đệ ra thành chạy đến đây từng phát hiện một việc, nhưng chưa dám khẳng định..

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì thế?

Ngô Hoàng Văn nói:

- Ta trông thấy một bóng lưng nữ nhân rất giống một người, vì cô ta đi hướng đối nghịch với đệ, hơn nữa đối phương đi một mình, cho nên đệ không rượt theo xem cho rõ bộ mặt của y, sau đó đệ càng suy nghĩ càng cảm thấy đối phương giống..

Trần Gia Lâm hỏi tới nói:

- Giống ai?

Ngô Hoàng Văn trầm giọng nói:

- Vô Lâm Tiên Cơ!

Trần Gia Lâm run bắn người lên, tức thì hai mắt tròn xoe, giọng xúc động hỏi ngay:

- Nàng.. đi về hướng nào vậy? Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Nhị ca, tại sao ngươi lại xúc động như thế? Trần Gia Lâm la lớn:

- Ngươi chó thối mắc làm gì, hãy nói mau, nàng đi về hướng nào? Ngô Hoàng Văn nói:

- Đi về con lộ nhỏ ở hướng tây, thế nhưng đệ không dám quyết có phải là nàng hay không.

Trần Gia Lâm luống cuống nói:

- Tam đệ, chúng ta hẹn gặp nhau trong thành, bây giờ ngươi chó đi theo ta! Nói xong, hắn phi thân chạy như gió.

Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn, khẽ lắc đầu một cái, lẩm bẫm nói thầm một mình:

- Chẳng biết việc gì đã xảy ra với hắn cả?

oOo

Đây là một mái nhà trúc, trông có vẻ kiên cố và quy mô, năm xưa chắc là một tiểu ốc khá xinh đẹp u nhã, nhưng bây giờ tường vách mọc đầy cỏ rêu, trúc mọc tua tủa chằng cịt tía, dây leo chằng chịt bò đầy nóc nhà, trông thấy bại hoại làm sao.

Trong phạm vi xung quanh một đoạn bên đường chẳng có hộ dân nào khác, vì thế càng thêm phần cô đơn thê lương.

Một nữ nhân áo xanh, đứng một mình ở phía sau cánh cửa gỗ, đưa mắt nhìn ra hoang dã, thỉnh thoảng lại thò dài một tiếng.

Thình lình, cô ta phát hiện một bóng người từ từ chạy về hướng này, đối phương vừa chạy vừa dừng lại giãy lất, hình như đang tìm kiếm thứ gì thì phải?

Lần này bóng người đến gần hơn, cô ta thoát trông thấy cách ăn mặc và đầu đội nón rom, đôi mắt bỗng trợn to ra, thân liễu cũng theo đó run lẩy bẩy luôn. Nàng giật mình, lặng im. Một lát sau mới lẩm bẫm rằng:

- Là chàng, sao chàng lại biết tìm đến đây như vậy ư?

Nước mắt đã làm mờ thị giác của nàng, nàng cứ lẩm bẫm nói thầm: "Trời ơi! Chàng đến đây ta biết làm sao bây giờ? Gặp chàng chẳng? Không, không thể được... hãy để cho chàng hận mình mãi!"

Thế rồi, nàng loạng choạng chạy trở vào trong nhà.

Có một ông lão mù lòa với gương mặt sáng sủa đang ngồi giữa nhà, hai con mắt trắng đã vô thần cứ đảo lia lịa.

- Này nha đầu, con làm sao thế?

- Thừa cha, chàng... chàng đã tìm đến đây... Nàng nói giọng uất nghẹn.

- Ai tìm đến đây vậy?

- Chính là chàng... người mà con đã nói lại với cha.

- Con muốn nói anh chàng đánh cá ấy?

- Vâng, thưa cha, con... con biết làm sao đây? Lão nhân mù lò thở dài một tiếng nói:

- Đây con, con nên gặp hắn, bách nhật phu thê nhất thể ân, cho dù hắn có lỗi với con dù sao hai con vẫn là vợ chồng với nhau...

Nữ nhân áo xanh khóc lóc nói:

- Thưa cha, chàng chẳng có lỗi gì với con hết, chính con...

- Đây con, chính lúc con trở về đây nói với cha như thế, tại sao bây giờ lại nói khác?

- Thưa cha, con... đã nói dối với cha, thực ra con có lỗi với chàng.

- Ồ! Thế sao? Vậy thì con càng nên gặp hắn, giải thích mọi việc cho xong, cha chỉ là một người tàn phế, con cứ tự quyết định mọi việc, ủa! Sao con lại khóc cơ?

- Thưa cha, con... không thể gặp chàng, không thể nào gặp chàng được cả! Lão nhân mù lò ngạc nhiên nói:

- Tại sao vậy?

Ngay từ lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa và có tiếng người vang vào nói:

- Trong nhà có ai không?

Thiếu nữ áo xanh mặt mày đại biến sắc, hốt hải nói:

- Thưa cha, con van cha chớ thừa nhận, hãy tìm cách nói cho chàng... rời khỏi đây! Lão nhân mù lò dậm chân nói:

- Con bị sao thế?

Thiếu nữ cứ khóc thút thít nói:

- Thưa cha, nếu... cha nhìn nhận, thì con sẽ... xa chạy cao bay, mãi mãi sẽ không trở về nhà nữa...

Nói xong, nàng lượn mình xông ra cửa hậu, lập tức tiện tay đóng cửa lại luôn. Lão nhân mù lò luống cuống kêu gọi:

- Ngọc Phương, con... bị sao thế?

Bóng người bên ngoài vượt qua cửa rào lẳng lặng chạy tới cửa nhà trúc. Lão nhân mù lò lại khẽ gọi một tiếng:

- Ngọc Phương!

Bóng người đứng bên ngoài cửa bỗng phi thân xông vào nhà nhanh như chớp.

Hình như lão nhân mù lò là một nhân vật võ lâm, lập tức nghiêng người diễn ra thế phòng vệ, trầm giọng quát hỏi:

- Ai đó?

Người vừa xuất hiện chẳng dám vô ý với lão, vội dằng chấp tay xá dài nói giọng run run:

- Văn bối là Ngự Lang Trần Gia Lân!

Lão nhân mù lò chớp nháy đôi mắt trắng dã một cái, nói:

- Ngự Lang, đánh cá ư?

- Vâng!

- Đến bán cá tươi chẳng? Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không, văn bối đến đây tìm người, xin thỉnh giáo tôn tính đại danh lão trượng xưng hô thế nào?

- Lão phu là người mù lò, không sử dụng tên họ nữa. Chẳng hay tiểu ca, người muốn tìm ai thế?

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm xúc động vô cùng, thế nhưng hắn cố đè nén lại nhủ thầm trong bụng: Chẳng biết lão nhân này là người thế nào của Đào Ngọc Phương đây, rõ ràng lúc này mình nghe lão gọi một tiếng Ngọc Phương, nghe khẩu khí có lẽ đôi phương là trưởng bối của nàng hoặc là người cùng phe với Hoa Nguyệt Biệt Trang rồi, mình đã báo cáo ra tên tuổi danh hiệu, lão giả đồ là ra về không hay biết gì? Hoặc là Đào Ngọc Phương chẳng nói

cho lão hay ư?

Lão nhân mù lò lại nói tiếp:

- Tiểu ca, rốt cuộc ngươi muốn tìm ai vậy? Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Đào Ngọc Phương!

Lão nhân mù lò mặt mày biến sắc, nói:

- Ngươi tìm Đào Ngọc Phương ư? Trần Gia Lâm khề gật đầu đáp:

- Đúng thế!

- Tìm y để làm gì?

- Có việc quan trọng cần gặp mặt nói chuyện với nàng.

- Ngươi đến muộn rồi, không còn tìm gặp được y nữa đâu? Trần Gia Lâm giật mình nói:

- Nói sao? Nàng... đi mất rồi ư? Lão nhân mù lò trầm giọng nói:

- Không phải đi đâu cả, y chết rồi!

Kêu ừng một cái Trần Gia Lâm như trúng phải một cú sấm sét vào đầu, nhưng hắn lập tức trấn tĩnh lại ngay nói:

- Nàng đã chết rồi ư, chết lúc nào vậy? Lão nhân mù lò áp ứng nói:

- Cách đây... vài hôm!

Trần Gia Lâm giậm chân nói:

- Thưa lão trượng, tại sao lão lại nói dối với văn bối?

- Nói sao? Ngươi bảo rằng ta nói dối nói ngươi?

- Chẳng phải vừa rồi lão trượng mới gọi danh tự nàng đó sao? Hơn nữa... nàng mới đến đây chẳng bao lâu!...

Lão nhân mù lò ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi lại biết như thế?

- Có người trông thấy nàng chạy về hướng này, nếu chẳng nhờ lúc này lão trượng gọi một tiếng như thế, có lẽ văn bối cũng chẳng dám vào đây.

Lão nhân mù lò ngẩn người trong giây lát, sau đó thở dài một tiếng nói:

- Tiểu ca, ngươi hãy ngồi trên ghế xem nào!

Trần Gia Lâm liền ngồi trên ghế gỗ, nói:

- Lão trượng, nàng đâu rồi?

Lão nhân mù lò nói giọng âm trầm:

- Lão phu đã nói rằng y chết rồi. Ồ! Không phải nói rằng trái tim của y chết rồi mới đúng...

Trần Gia Lâm nghiêng răng, gần như van xin nói:

- Thưa lão trượng, văn bối chỉ cần gặp mặt nàng nói vài lời thôi, ngoài ra không cần gì khác hơn, xin lão nhân gia người cho văn bối được toại nguyện...

Lão nhân mù lò lắc đầu nói:

- Nay tiểu ca, nếu y bằng lòng gặp ngươi thì y đã gặp ngươi từ lâu rồi, ngươi cứ đi đi! Bất cứ sự việc gì trong thiên hạ này thầy đều thuận theo tự nhiên, chẳng miễn cưỡng được to hào nào hết, ngươi hiểu ý lão phu chứ?

Trần Gia Lâm không kim lòng được nữa, hình như hắn đã phát điên lên gào thét nói:

- Tại sao nàng không chịu gặp ta? Tại sao...? Tại sao vậy? Lão nhân mù lò nói:

- Này tiểu ca, hãy bình tĩnh một chút, chớ xúc động như thế. Trần Gia Lân đứng phắt dậy, nói giọng điên cuồng:

- Thừa lão trượng, vẫn bối phải thất lễ vậy!

Lão nhân mù lòa lập tức giọng song chương diễn ra thể phòng bị cất giọng lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn làm gì bây giờ?

- Nếu nàng không hiện thân, vẫn bối phải lục soát...

- Căn nhà chỉ lớn chừng này thôi, ngươi cứ lục soát đi, nhưng ngươi chớ phí công làm gì, y đã rời khỏi đây xa lắm rồi!

Bấy giờ, ở phía sau nhà có một cặp mắt ngấp lẹ đang chăm chăm theo dõi Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân mặt mày ủ rũ ngồi lên ghế trở lại, một hồi lâu mới lên tiếng nói:

- Lão trượng và nàng có quan hệ thế nào?

Lão nhân mù lòa trầm ngâm giây lát, sau đó chậm rãi nói:

- Lão phu là trưởng bối của y! Trần Gia Lân lại hỏi tiếp:

- Còn lão trượng và Hoa Nguyệt Biệt Trang lại có mối quan hệ thế nào nữa? Mặt mày lão nhân mù lòa co rút lia lịa, nói giọng xúc động rằng:

- Không được đề cập Hoa Nguyệt Biệt Trang, lão phu chẳng ưa nghe tới danh xưng này.

Nghe nói thế Trần Gia Lân bất giác ngăn người ra tại chỗ, rồi cuộc Đào Ngọc Phuong và lão nhân mù lòa này có mối quan hệ gì đây?

Lão nói rằng lão là trưởng bối của nàng, thế nhưng trưởng bối gì mới được chứ? Nghe khẩu khí, hình như lão nhân mù lòa này bất mãn hành vi của Hoa Nguyệt Biệt Trang thì phải.

Đào Ngọc Phuong đang ẩn mình sau nhà, bỗng xúc động tiến tới vài bước giọng tay định xô cửa bước vào trong. Nếu cánh cửa được mở toang ra, hai vợ chồng sẽ được gặp mặt ngay, thế nhưng cánh tay run rẩy thoát vừa đụng vào cánh cửa lại lập tức rút tay trở về, trong lòng nàng cứ gào thét nói: "Không được, ta không thể gặp chàng kia mà!"

Thế rồi nàng từng bước một từ từ lui ra phía sau, nàng không dám đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nữa, nếu một khi nàng không tự kìm chế được hậu quả sẽ xảy ra đáng sợ không sai.

Trần Gia Lân đứng phắt dậy, nghiêng răng nói:

- Thừa lão trượng, nhờ lão chuyển lời cho nàng hay, bảo rằng Trần Gia Lân ta cả đời này mãi mãi không bao giờ quên nàng, đồng thời cũng mãi mãi hận nàng?

Nói xong, y như một người say rượu, bước đi loạng choạng xông ra nhà ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hết Mây Trời Sáng

Trần Gia Lân ra khỏi nhà, nhắm hướng cũ chạy tới, hần cảm thấy trong người mệt mỏi vô cùng, hình như không còn chút sức lực nho nhỏ nào cất bước nữa.

Hắn tự hỏi rằng: "Đào Ngọc Phuong đã cự tuyệt gặp mình vài lần, xem như tình đứt nghĩa tuyệt, tại sao mình không chịu buông tay? Cho dù có gặp mặt thì biết nói gì bây giờ? Yêu cầu nàng hỏi tâm chuyển ý chăng?"

Khi một người đánh mất hy vọng sự sống, hành vi thường trở nên kỳ quặc cũng chẳng có gì lạ hết.

Hắn nghĩ rằng mình vốn xuất thân từ dân đánh cá, bây giờ hãy hoàn lại bản lai diện mục trở về bờ hồ quê cũ cho rồi, Ngọc Lân được xem như là một hiện vật thực tế của giấc mộng đẹp này đã lưu lại.

Đào Ngọc Phương đứng trong bóng tối âm thầm đưa tiễn tình lang rời khỏi, cõi lòng nàng đã tan nát hết.

Bóng người của Trần Gia Lân từ từ biến mất, nàng quay người chạy trở vào nhà nhảy vào lòng lão nhân buông tiếng khóc thật thương tâm. Lão nhân mù lòay lấy tay khẽ vuốt ve mái tóc mây của nàng, mặt mày ỉu rĩ nói:

- Này nha đầu, rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy, cha đã hồ đồ chẳng hiểu gì hết...

Đào Ngọc Phương thoát nghe lão nói thế, càng cất tiếng khóc thương tâm hơn nữa, lão nhân đành im bất cứ để nàng khóc cho đã. Một hồi thật lâu, nàng mới nín khóc ngừng gương mặt đầy nước mắt lên nói:

- Thưa cha, con... không thể hội ngộ với chàng nữa!

Lão nhân mù lòay thở phào một cái nói:

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy? Hắn đến đây thì con lánh mặt không chịu gặp hắn, khi hắn đi rồi thì con lại khóc thương tâm như thế, này nha đầu, chắc con giấu cha điều gì thì phải?

Đào Ngọc Phương rời khỏi vòng tay lão nhân mù lòay, uể oải ngồi trên chiếc ghế gỗ nghiêng rãnh nhủ thầm: "Ta nên làm sao bây giờ, ta đã làm khổ một thanh niên, chẳng lẽ bây giờ lại làm khổ một lão nhân nữa sao? Ta nên làm sao đây? Liệu lão nhân già người có chịu nổi đả kích này không?"

Lão nhân mù lòay cất giọng ôn tồn nói:

- Ngọc Phương, sao con lại im bất đi?

Đào Ngọc Phương sức nẩy ra một cách, chỉ bằng dịp này nói cho lão nhân già người hay, kéo lúc sự việc bất hạnh xảy ra tới nơi, không kịp ứng phó, thế rồi nàng nghiêng rãnh, nói:

- Thưa cha, quả thật con đã giấu giếm cha mọi việc... Lão nhân mù lòay nói:

- Việc gì con cứ nói đi?

Đào Ngọc Phương lấy hết can đảm nói:

- Lần trước con nhảy sông tự tử được người cứu thoát, đã nói dối với cha rằng vì báo ân con đã thay chàng ngư lang nọ chăm sóc người mẹ già bệnh nặng, thực ra... không phải thế, chàng là một cô nhi, chẳng hề có cha mẹ, đồng thời con và chàng...

Lão nhân mù lòay trợn ngược đôi mắt trắng dã lên nói:

- Con và hắn thế nào?

Đào Ngọc Phương nghiêng rãnh mím môi, nói:

- Con và chàng đã chung sống hai năm, đồng thời sinh hạ một nam hài nhi... Lão nhân mù lòay nói giọng xúc động:

- Nói vậy hai người là vợ chồng với nhau rồi? Đào Ngọc Phương khẽ gật đầu nói:

- Vâng, xin cha tha thứ cho đứa con bất hiếu này.

Lão nhân mù lòay xúc động đến nỗi toàn thân cứ run rẩy bầy không dừng, một hồi thật lâu, lão mới cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Đành chịu vậy, gạo đã nấu thành cơm, cha biết nói gì bây giờ, ai bảo cha là một kẻ mù lòay, và cũng tại con xấu số nên mới có một người mẹ không còn nhân tính ấy. À! Nha đầu, chẳng lẽ con đã quên rằng cha từng bảo cấm không được gả cho người giang hồ đó sao?

- Thưa cha, chàng không phải là người giang hồ.

- Không phải ư? Con còn dối gạt cha làm gì nữa... Đào Ngọc Phương lắc đầu lia lịa nói:

- Thưa cha, chàng quả thật không phải, mặc dù chàng có luyện võ, nhưng không hề hành tẩu giang hồ, phen này chàng xuất giang hồ chính là để tìm con...

Lão nhân mù lòay giậm chân lia lịa nói:

- Hoang đường thật, thế tại sao lúc này con không gặp hắn đi?

Đào Ngọc Phương có nỗi khổ riêng, nàng cố dè nén con bị thương nói:

- Thưa cha, con đi theo chàng thì lấy ai để thị hầu lão nhân già người đây? Lão nhân mù lòay bất giác nhỏ xuống hai hàng nước mắt, nói giọng run run:

- Này Ngọc Phương, thế là con quấy rồi, con há có thể vì cha mà hy sinh cả đời hạnh phúc của con như thế, mau đuổi theo bảo hấn quay trở lại nào...

Đào Ngọc Phương khóc thút thút nói:

- Thưa cha, chàng đã đi xa rồi!

Lão nhân mù lòa lại giậm chân lia lịa nói:

- Con là người thông minh, thế mà làm việc lại hồ đồ như vậy, chẳng phải con từng nói hấn cư ngụ tại bên tây hồ Bà Dương đó sao?

Đào Ngọc Phương khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Vậy con đến đó đi!

- Thế còn cha thì sao?

- Ô! Nha đầu, người rời khỏi nhà hai năm nay, cha vẫn sống được kia mà, người chớ quan tâm cha nữa, mau đến đoàn tụ với hấn, chẳng trách gì hấn nói rằng cho đến chết cũng hận con, có điều lạ rằng hấn chẳng chịu thổ lộ tiếng nào hết...

- Vì chàng không biết lão nhân già người là cha của con!

- Vậy thì cha có lỗi, vì lúc này hấn từng hỏi giữa cha và con có mối quan hệ thế nào, nhưng cha không nói.

- Thưa cha, cha còn nhớ đến Trương Đại Thâm, người ở ngoại thành bắc môn không?

- Nhớ chứ, có gì chẳng?

- Năm ngoái con trai và con dâu bà ta chết vì bệnh trời dịch, bây giờ bà ta sống lẻ loi một mình, con muốn thỉnh bà ta đến chăm sóc cha, cha thấy thế nào?

Lão nhân mù lòa ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Chẳng biết người ta có bằng lòng không? Đào Ngọc Phương nói:

- Để con đến hỏi ý kiến bà ta xem sao, nếu không được thì con không rời khỏi lão nhân già người đâu.

Lão nhân mù lòa khẽ gật đầu không nói gì hết, lão nằm chiêm bao cũng không ngờ Đào Ngọc Phương đã an bài vĩnh biệt lão.

oOo

Trần Gia Lâm đi lang thang như người mất hồn, đầu óc bây giờ của hấn trống rỗng, hấn không muốn suy nghĩ gì nữa.

Trước mặt hấn là một cánh rừng liễu, có hai kỵ tuần mã đang nghỉ mát dưới gốc cây liễu.

Trần Gia Lâm đưa mắt liếc nhìn hai kỵ mã một cái, sau đó cất bước đi tiếp. Thành linh ngay lúc này...

Có một bóng người từ trong cánh rừng liễu nhảy vọt tới, khẽ gọi rằng:

- Ngự Lang ca, may quá gặp được người tại đây!

Trần Gia Lâm dừng bước ngược đầu lên mới hay người vừa gọi hấn chính là Vũ Diễm Hoa. Bây giờ hấn chẳng muốn nói chuyện với ai hết, đồng thời cũng không muốn gặp bất cứ người quen nào cả, thế nhưng hấn nợ nhân tình của Vũ Diễm Hoa, không thể chẳng chào hỏi nàng, thế rồi hấn khẽ gật đầu một cái, gượng cười nói:

- Vũ cô nương vẫn khỏe chứ?

Vũ Diễm Hoa thoăn thoắt bước tới cạnh chỗ hấn, cười một tiếng tươi như hoa nói:

- Ngự Lang ca, hân hạnh được gặp lại chàng! Trần Gia Lâm nói:

- Này Vũ cô nương, ta thành thật cáo lỗi với nàng về sự việc tối hôm qua. Vũ Diễm Hoa cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Ta chỉ vâng mệnh lệnh cấp trên, nên cực chẳng đã phải hành động như vậy, chúng ta chớ đề cập việc đã qua làm gì nữa, bây giờ chàng định đi đâu vậy?

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta chuẩn bị về cố hương hành nghề đánh cá trở lại, không muốn đi theo con đường giang hồ nữa.

Nghe nói thế Vũ Diễm Hoa lấy làm ngạc nhiên hết sức, cau mày nói:

- Ngự Lang ca, việc gì đã khiến chàng phải nản lòng như thế? Trần Gia Lâm lắc đầu, ấp úng nói:

- Chẳng có chi cả, ta chỉ cảm thấy... ta không thích hợp đi con đường này. Vũ Diễm Hoa nói:

- Chàng có một thân võ công xuất sắc như vậy, nên đương danh ở chốn võ lâm này mới phải, tại sao lại nghĩ tới sinh nhai đánh cá làm gì, như vậy chẳng phải phí phạm một thân võ công nay sao?

Đúng thế, hần từng muốn đương danh, nhưng tình hình bây giờ lại khác, sự phát triển của tình thế hoàn toàn không đúng như ý muốn của hần. Bây giờ hần không còn hào khí này nữa, hần không muốn nói về vấn đề này chút nào nữa.

- Nay Vũ cô nương, xin chào biệt cô! Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Ngự Lang ca, chàng không muốn xem chăng?

Trần Gia Lâm nói giọng lạnh nhạt:

- Xem cái gì vậy?

Vũ Diễm Hoa cười thần bí một tiếng nói:

- Chàng đi xuyên qua cánh rừng này, trông thấy những gì mà chàng muốn xem. Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Ta chẳng hiểu gì cả.

Vũ Diễm Hoa làm ra vẻ thần bí nói:

- Chàng sang đó xem qua thì biết ngay, chẳng những chàng muốn xem, đồng thời chàng quyết phải xem mới được.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn về hướng rừng liễu một cái, nói:

- Ta nghĩ rằng chẳng có gì đáng xem cả!

Vũ Diễm Hoa cười nghiêng đầu sang một bên, nói giọng nghịch ngợm rằng:

- Có thật như thế chăng?

Trần Gia Lâm bấu môi khẽ gật đầu một cái. Vũ Diễm Hoa nói:

- Ô! Cả Võ Lâm Tiên Cơ người cũng chẳng muốn xem sao?

Trần Gia Lâm thoát nghe nói bốn chữ Võ Lâm Tiên Cơ, tức thì khí huyết toàn thân lưu hành nhanh tốc hơn. Hần đưa mắt chăm chăm nhìn Vũ Diễm Hoa một cái, sau đó lập tức phi thân chạy sang hướng nòng vừa chỉ ngay.

Trong rừng liễu có hai bóng người một nam một nữ đứng đầu mặt vào nhau, gã nam nhân là một công tử mặc áo gấm, còn người nữ thì có thân hình yêu kiều mềm mại, chẳng biết công tử áo gấm đang nói những câu chuyện vui gì mà nữ nhân nọ cứ cười khúc khích luôn mồm.

Hai mắt Trần Gia Lâm đỏ ngầu, hần thoát vừa đưa mắt nhìn tới trước đã nhận ra nữ nhân nọ chính là Đào Ngọc Phụng, còn công tử mặc áo gấm là Quan Lạc Hiệp Thiếu chứ không còn ai nữa.

Nàng lánh mặt không gặp mình, thì ra đã có ước hẹn với tình nhân tại đây. Điều mà một nam nhân không thể chịu đựng chính là tình hình này đây.

Trần Gia Lâm từ từ lướt tới chỗ cách hai người còn khoảng ba trượng rồi dừng lại, hình như họ đang chìm đắm trong hoàn cảnh mơ mộng, cả hai người chẳng hề phát giác có người lạ đến gần, vẫn cứ vui cười trò chuyện tiếp.

Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Đào cô nương, chúng ta vào chính đề cho rồi, nàng có bằng lòng sống trăm năm với ta chăng?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng yêu kiều:

- Có cần thiết ta lập lại nữa sao? Ta chỉ biết tuân lệnh của mẫu thân mà thôi. Trần Gia Lâm giận dữ gầm hét một tiếng:

- Đồ hạ tiện!

Nghe thấy tiếng gầm thét cả hai người giật mình nhìn ra sau thất thanh kêu lên một tiếng:

- Ngự Lang!

Hai mắt của Ngự Lang tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào gương mặt hoảng hốt của Võ Lâm Tiên Cơ, toàn thân chàng cứ run rẩy không dừng một hồi thật lâu hần mới thốt ra một câu nói:

- Không ngờ ngươi là một nữ nhân như thế!

Gương mặt hoảng hốt của Võ Lâm Tiên Cơ liền lộ ra nét căm phẫn, hốt hải nói:

- Ngự Lang, ngươi lấy tư cách gì lại thốt ra lời nói như vậy được chứ.

Trần Gia Lâm thoát nghe nói như thế chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, đến nước này mà nàng vẫn chưa chịu hồi đầu, dù một nữ nhân tuyệt tình đến đâu đi nữa cũng không thể có thái độ như vậy, huống chi không phải hần phụ nàng...

Quan Lạc Hiệp Thiếu cất giọng lạnh lùng nói:

- Này Trần Gia Lâm, ngươi không phải mắc bệnh tâm thần chứ?

Trần Gia Lâm đẩy nón rom ra sau, trợn mắt nhìn Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Này Phương Nhất Cung, thủ đoạn ngươi bi ối hết sức. Vừa rồi ta và ngươi động thủ tại bờ suối nơi hậu viện Phủ Độ am, thủ hạ ngươi nấp trong bóng tối phóng ám khí, xem bề ngoài thì ám toán ngươi, nhưng thực ra khiến ta phân tâm tạo cho ngươi có một cơ hội đột kích ta. Quả thực Vô Cực thần chương gia truyền của ngươi cũng lợi hại lắm, tiếc rằng chưa đủ sức lấy mạng sống của ta. Hôm nay thủ hạ của ngươi không biểu diễn trò đó nữa chứ?

Dù Quan Lạc Hiệp Thiếu có trầm tĩnh đến đâu đi nữa, cũng bất giác thẹn đỏ cả mặt, nhưng y vẫn cứng đầu nói:

- Họ Trần kia, ngươi nói những lời này để che giấu cái xấu của mình chăng? Trần Gia Lâm bữu môi kêu hừ một tiếng nói:

- Phương Nhất Cung, quả thực ngươi chẳng biết xấu hổ là thứ gì cả, ta chẳng tranh luận với ngươi làm gì nữa, bây giờ ngươi chuẩn bị bảo vệ mạng sống đi. Nói cho ngươi được rõ, hôm nay ta quyết phải giết ngươi!

Hần thốt ra hai chữ giết ngươi đặc biệt trầm nặng, khiến người nghe thấy phải rùng mình rợn tóc gáy.

Quan Lạc Hiệp Thiếu đưa mắt nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, trong lòng lấy làm lo sợ hết sức. Y tự biết mình không phải là đối thủ của Ngự Lang, thế nhưng đứng trước mặt mỹ nhân, y không thể tỏ ra nhu nhược. Thế rồi y miễn cưỡng cười một tiếng, đánh bạo nói:

- Này Ngự Lang, bốn nhân luôn luôn chẳng ưa việc giết người đổ máu, ngươi chớ ngạo nghễ quá thế làm gì?

Trần Gia Lâm dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Chớ nói lời hoa mỹ làm gì, ngươi chẳng ưa giết người đổ máu, nhưng lại thích sử dụng những âm mưu thủ đoạn bi ối, có phải vậy không? Nếu ngươi sợ chết thì dễ dàng thôi, hãy buông kiếm xuống nhận thua thì hôm nay Ngự Lang ta sẽ tha cho ngươi một phen.

Quan Lạc Hiệp Thiếu là một nhân vật rất có tiếng tăm ở Trung Nguyên võ lâm này, chẳng ai mà không nghe nói đến danh vọng của y, lời nói này đối với y là một đại sỉ nhục. Có lẽ ngoại trừ Trần Gia Lâm, ngoài ra không còn một ai dám nói chuyện như thế với y nữa, mặt mày của y co rút lại, nhưng vẫn giả đo làm ra vẻ rất có phong độ nói:

- Cũng được, hôm nay bản nhân sẽ dạy cho ngươi một bài học, kéo sau này ngươi cứ theo quấy nhiễu Đào cô nương mãi!

Trần Gia Lâm giận đến đỏ mặt bật cười nói:

- Phương Nhất Cung, phí lời vô ích, hãy rút kiếm ra nào! Dứt lời, hần đảo mắt nhìn sang hướng Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Hôm nay ngươi chớ hòng lên lút bỏ đi như lần trước nữa, ta giết chết ngươi xong sau đó mới đến Biệt Trang kết toán nữa!

Nói xong, hần lượn mình lướt tới trước.

Võ Lâm Tiên Cơ bất giác lùi lại phía sau hai bước, mấp máy môi muốn nói lại thôi. Trần Gia Lâm từ từ rút thanh kiếm ra, sau đó nghiêng nghiêng đưa về phía trước. Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng rút kiếm khỏi bao, chọn lấy một vị trí đứng.

Tức thì bầu không khí tại khu rừng liễu tràn đầy sát khí.

Trần Gia Lâm không muốn làm mất thời giờ nữa, gầm hét một tiếng, vận khởi mười thành công lực tấn công ra một kiếm ngay.

Hai binh khí chạm vào nhau kêu keng keng một tiếng chát tai, tức thì Quan Lạc Hiệp Thiếu té lùi ra sau ba bước liền, mặt mày đại biến sắc.

Trần Gia Lâm tiếp tục tiến lên, vận khởi mười hai thành công lực tấn công ra một kiếm nữa.

Ánh kiếm thấp thoáng một cái, kể đó là một tiếng kêu hự, Quan Lạc Hiệp Thiếu loạng choạng hạ kiếm té lùi ra sau bảy, tám bước, vai trái rướm máu luôn.

Trần Gia Lâm lượn mình lướt tới y như một con hổ điên, vung kiếm đâm tới... Võ Lâm Tiên Cơ cả kinh thất sắc, gằm hét một tiếng:

- Hãy dừng tay lại!

Trần Gia Lâm bắt giắc thu kiếm lùi ra sau một bước, quay người qua nói:

- Thế nào, giết chết gã nguoi đau lòng chứ gì?

Võ Lâm Tiên Cơ nghiêng răng, nói giọng xúc động:

- Cho y rời khỏi đây, hai chúng ta sẽ nói chuyện cho ra lẽ xem nào! Trần Gia Lâm giận dữ la hét nói:

- Nguoi xin tội cho gã chẳng? Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Hai bên chẳng có thâm thù đại oán, hà tất phải giết người đổ máu, đến đối thù oán phải kéo dài mãi...

Mặc dù Trần Gia Lâm đang ở trong cơn vô cùng căm phẫn, nhưng bản tính hán vốn là hiền hậu, thế rồi hán ngoái cổ nhìn Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Được, ta tha nguoi lần này, nhưng không có lần thứ hai, nguoi tự lượng sức đi, bây giờ nguoi cứ việc rời khỏi đây!

Quan Lạc Hiệp Thiếu vừa xấu hổ vừa căm phẫn, nhất là đứng trước mặt mỹ nhân, quả thực mặt mũi của y còn gì nữa, thế nhưng y biết rằng chỉ còn con đường rời khỏi đây, nếu cứng đầu lưu lại chỉ tổ chuốc khổ vào thân. Dù gì thì nghệ của mình thua kém hán, một người mưu trí trầm tĩnh, lâm vào hoàn cảnh này cũng phải chịu lép vế, thế rồi gã nghiêng răng kêu ken kết nói:

- Ngự Lang, chúng ta hẹn dịp sau gặp lại!

Trần Gia Lâm lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Tại hạ sẵn sàng hầu giáo!

Quan Lạc Hiệp Thiếu đưa mắt chăm chăm nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, sau đó quay người loạng choạng rời khỏi đây ngay.

Trần Gia Lâm đối diện với Võ Lâm Tiên Cơ, nói giọng xúc động:

- Bây giờ nàng bắt đầu nói đi!

Võ Lâm Tiên Cơ cố trấn tĩnh tinh thần lại, nói:

- Nay Ngự Lang, nguoi đối phó ta như thế có nghĩa là sao? Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Nguoi phải am hiểu hơn ai hết! Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu nói:

- Ta chẳng hiểu chút nào cả!

Sát khí trong lòng Trần Gia Lâm lại bốc lên bùng bùng lần nữa, giận dữ gằm hét nói:

- Nguoi nhất quyết buộc ta giết chết nguoi, thì ra cũng chẳng còn cách nào hơn...

Võ Lâm Tiên Cơ trông thấy ánh mắt tràn đầy sát khí đáng sợ của hán, bất giác giật mình kinh hãi lùi ra phía sau một bước nói:

- Ngự Lang, nguoi cứ nói lý do tại sao phải giết ta xem nào? Trần Gia Lâm căm phẫn nói:

- Tại vì nguoi tàn nhẫn quá thể, đồng thời lại mất nết! Võ Lâm Tiên Cơ ngạc nhiên nói giọng hốt hãi:

- Trước kia chúng ta chưa từng gặp mặt bao giờ, hai chữ tàn nhẫn này giải thích thế nào đây?

Trần Gia Lâm điên cuồng gằm rống nói:

- Đào Ngọc Phương, nguoi dám trả lời như thế nữa sao?

Cặp mắt của Võ Lâm Tiên Cơ bỗng tròn to ra, nói giọng xúc động:

- Người vừa nói gì thế?

Trần Gia Lâm nghiêng rặng nói:

- Ta nói người có trái tim như sắt thép, thà chết cũng không chịu hồi đầu! Vô Lâm Tiên Cơ nói với giọng run run:

- Lúc này... người gọi ta là Đào Ngọc Phương?

Trần Gia Lâm vào trạng thái điên cuồng, nên hẳn chẳng để ý đến lời nói của đối phương, buột miệng nói:

- Người không gọi là Đào Ngọc Phương, chứ người tên là gì nữa? Vô Lâm Tiên Cơ thở phào một cái nói:

- Ta vốn không phải tên là Đào Ngọc Phương! Nàng vừa nói vừa tròn to hai mắt, nói tiếp:

- Người đang tìm Đào Ngọc Phương đó ư?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Huyết Thần Bị Giam

Trần Gia Lâm nghe đối phương nói như thế, bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Y không phải là Đào Ngọc Phương, chứ y là ai đây?

Giọng nói, nụ cười, hành động đi đứng, mái tóc dù có đốt thành tro tàn thì hẳn cũng không khi nào nhìn lầm hết.

Ở chốn thiên hạ này có lẽ có những người rất giống nhau, nhưng không thể nào hoàn toàn giống hệt được cả. Hơn nữa, rõ ràng Quan Lạc Hiệp Thiếu đã gọi y là Đào cô nương..

Hắn suy nghĩ đến đây, cảm phần nói:

- Đến bây giờ người chưa chịu nhìn nhận nữa sao?

Sau khi Vô Lâm Tiên Cơ vỡ lẽ, y bỗng nhiên bình tĩnh lại ngay, ung dung nói:

- Ta tên Đào Ngọc Phân!

Nghe y nói thế, tức thì Trần Gia Lâm cứng họng, nói chẳng nên lời. Vô Lâm Tiên Cơ lại nói tiếp:

- Trần thiếu hiệp, đến bây giờ ta mới biết đây là một đại hiểu lầm. Ta biết ta có một người tỷ tỷ tên là Đào Ngọc Phương, hai chúng tôi là chị em sinh đôi, hai ta ly biệt từ nhỏ chưa từng gặp mặt nhau bao giờ.

Nghe cô ta nói vậy, Trần Gia Lâm bất giác không thể chẳng tin rồi, thế nhưng trong lòng hắn vẫn còn hoài nghi, ấp úng nói:

- Cô nương từ đâu đến đây vậy? Vô Lâm Tiên Cơ nói:

- Mới vừa từ trong thành ra đây chẳng được bao lâu! Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát nói:

- Cô nương có đến căn nhà nhỏ ấy bao giờ chưa?

Vô Lâm Tiên Cơ tỏ vẻ ngớ ngẩn nói:

- Ngôi nhà nhỏ nào?

Trần Gia Lâm sực vỡ lẽ hết. Bắt đầu từ Phổ Độ am, mỗi lần mình đã gặp thấy đều là Đào Ngọc Phân này, Đào Ngọc Phương vốn thì chưa hề xuất hiện bao giờ, ở tại căn nhà trúc nho nhỏ ấy lánh mặt không chịu gặp mặt mình mới đúng là Đào Ngọc Phương.

Vô Lâm Tiên Cơ lại hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp và gia tỷ có mối quan hệ thế nào vậy? Trần Gia Lâm vội tra kiếm vào bao, hấp tấp nói:

- Đào cô nương, tại hạ thành thật cáo lỗi cùng cô nương, quả thật đây là một sự hiểu lầm, chờ dịp sau gặp lại tại hạ sẽ giải thích cho cô nương hay.

Nói xong hần quay người chạy như gió, hần phải trở về căn nhà nhỏ ấy, tìm lão nhân mù lòa hỏi cho ra lẽ mới được.

Chốn thiên hạ này lại có người giống y hệt như vậy, té ra họ là hai chị em sinh đôi.

Võ Lâm Tiên Cơ là con gái của chủ nhân Hoa Nguyệt Biệt Trang Bà Dương phu nhân, thế thì Đào Ngọc Phương cũng là con gái của bà ta ư? Hoặc là Đào Ngọc Phân chỉ là danh phận nghĩa nữ?

Lúc lão nhân mù lòa thoát nghe mình đề cập tới Hoa Nguyệt Biệt Trang, lão lập tức tỏ ra phần nộ và cảm mình không được nhắc tới Biệt Trang, tại sao thế?

Nhưng tại sao khi mình đề cập tới căn nhà nhỏ thì Võ Lâm Tiên Cơ tỏ ra ngỡ ngàng không hiểu gì hết?

Hần còn đang suy nghĩ, bỗng có một bóng người nhảy ra cản đường đi của hần, té ra là Vũ Diễm Hoa, Trần Gia Lâm vội dừng bước lại, chỉ thấy Vũ Diễm Hoa cười gượng nói:

- Ngươi Lang ca, lúc này ta thấy Quan Lạc Hiệp Thiếu mang kiếm thương rời khỏi, đang muốn chạy tới xem tình hình ra sao, thì ngươi và Võ Lâm Tiên Cơ lại chia tay nữa, tại sao vậy?

Trần Gia Lâm hấp tấp nói:

- Thành thật xin lỗi cô nương, bây giờ tại hạ không rảnh rồi giải thích! Nói xong hần chuẩn bị chạy tiếp...

Vũ Diễm Hoa nói giọng nũng nịu:

- Hấp tấp làm gì, đến rồi không thể nán lại một chút sao?

Trần Gia Lâm lấy tay lau mồ hôi trán nói:

- Vũ cô nương, vì ta có việc khẩn cấp, không thể chậm trễ... Vũ Diễm Hoa nói:

- Thế nhưng ta cũng có việc cấp bách nhờ ngươi tiếp sức! Trần Gia Lâm chẳng do dự chút nào nói:

- Việc của cô nương đành phải tạm hoãn lại vậy, xin thành thật cáo lỗi cô nương trước. Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên nói:

- Ngươi Lang ca, ta chỉ hỏi chàng một câu thôi, chàng vẫn yêu tha thiết Võ Lâm Tiên Cơ chẳng?

Trần Gia Lâm buột miệng nói:

- Không, người ta yêu không phải là nàng... Dứt lời, hần lộn mình chạy như gió.

Vũ Diễm Hoa ngăn người ra tại chỗ, vẻ mặt oán hận, lầm bầm nói:

- Ta không thể yêu chàng, đồng thời cũng không xứng đáng yêu chàng, thế nhưng cuối cùng ta lại yêu chàng, liệu chàng có đón nhận mối tình này hay không?

Nàng nói xong, sực như nghĩ ra điều gì, lập tức phi thân rượt theo hướng Trần Gia Lâm nhanh như chớp.

oOo

Trần Gia Lâm phi thân chạy như điên như cuồng, chỉ trong chốc lát hần đã chạy tới căn nhà nhỏ ấy, hần phi thân vượt rào chạy tới trước cửa nhà, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì giật mình lạnh toát mồ hôi, thì ra cửa ngoài đã cài thêm một cái khóa sắt to lớn, họ đã bỏ đi mất biệt.

Trước sau chỉ nửa tiếng đồng hồ mà thôi, thế mà Đào Ngọc Phương và lão nhân mù lòa đã bỏ nhà đi mất, điều này chứng tỏ rằng sự quyết tâm của nàng không muốn gặp hần nữa.

Trần Gia Lâm đã ngăn người đứng lại trước cửa, khóc chẳng ra tiếng.

Một tia ánh sáng thoát hiện ra, nhưng trong phút chốc lại biến mất.

- Ngọc muội, tại sao nàng phải hành động như thế? Dù đến chân trời góc biển, ta cũng quyết phải tìm ra nàng..

Vốn thì hần đã nản lòng chuẩn bị quay trở về cố hương an phận với cuộc sống trước kia và lo dưỡng dục ái nhi Ngọc Lâm, từ bỏ con đường giang hồ luôn. Thế nhưng từ khi sự việc sáng tỏ, được biết Võ Lâm Tiên Cơ không phải là hóa thân của ái thể, hần lại thay đổi tâm ý. Hần quyết phải tìm ra nàng cho bằng được, kỷ niệm ăn nằm chung gối hai năm không thể chấm dứt như thế, ngoài ra còn một nguyên nhân nữa là về sau ái nhi khôn lớn mình biết ăn nói thế nào với y đây?

Thê tử mắc bệnh nan y bỏ nhà ra đi, bốn phận làm chồng xem như đã xong chưa? Hấn cứ đưa mắt chăm chăm nhìn căn nhà tịch lặng ngẩn người ra tại chỗ.

Nàng đi đâu mất rồi?

Nàng còn trở lại đây nữa không?

- Ngư Lang ca, rốt cuộc chàng đang tìm kiếm ai vậy?

Đây là âm thanh của Vũ Diễm Hoa, nhưng hấn không ngoái cổ lại đằng sau, cứ cúi đầu suy nghĩ tâm sự của hấn.

Vũ Diễm Hoa bước tới đối diện với hấn, hấn không thể chẳng ngược đầu lên nhìn. Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên nói:

- Nay Ngư Lang ca, sao hai mắt chàng đỏ hoe như thế?

Trần Gia Lâm không trả lời, chỉ đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn nàng một cái, hấn biết nói gì bây giờ?

Vũ Diễm Hoa lại mỉm cười cất giọng ôn tồn, nói:

- Ngư Lang ca, chắc chàng không phủ nhận giữa hai chúng ta có chút ít tình hữu nghị chứ, có điều gì oan ức trong lòng cứ nói ra, biết đâu ta có thể góp sức cũng nên, đương nhiên... nếu như là bí mật của chàng thì miễn nói vậy.

Trần Gia Lâm nghe nàng nói thế bất giác lấy làm cảm động hết sức, thế nhưng nàng không thể giúp gì được cho hấn về vấn đề này cả. Mặc dù lòng dạ Trần Gia Lâm hiền hậu nhưng hấn rất thông minh, đương nhiên hấn lãnh hội được tâm ý Vũ Diễm Hoa đã suy nghĩ như thế nào.

Hấn bèn cười cay đắng một tiếng, nói:

- Vũ cô nương, tại hạ xin ghi nhận thịnh tình này, vì không ai có thể giúp đỡ tại hạ về sự kiện này được hết.

Lòng Vũ Diễm Hoa bỗng trầm xuống, nhưng nàng không biểu lộ ra ngoài, lại trở tài lanh lợi nói tiếp:

- Được, không nói việc của chàng nữa, nhưng ta có một việc định nhờ sự giúp đỡ của chàng, chắc chàng không từ chối chứ?

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Vũ cô nương có điều gì cần nhờ đến sự giúp đỡ của tại hạ ư? Vũ Diễm Hoa nói giọng nũng nịu:

- Chàng hãy nói có bằng lòng không trước đã. Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Nàng không nói ra là sự việc gì, thì ta có biết giúp đỡ được hay không?

- Nhất định chàng sẽ giúp được.

- Thì nàng cứ nói đi.

Vũ Diễm Hoa nghiêm sắc mặt lại, nói một cách đứng đắn rằng:

- Ngư Lang ca, Huyết Thần Đông Phương Vũ gặp nạn bị cầm tù rồi.. Trần Gia Lâm nghe nói thế thất kinh nói:

- Huyết Thần bị cầm tù ư?

Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, nhưng ta phải nói trước một điều, mặc dù lão từng trị thương cho chàng, nhưng đây không phải là một cuộc giao dịch nhân tình, mà hoàn toàn do ta thỉnh cầu chàng, nếu chàng cảm thấy khó khăn thì thôi, xem như ta không hề nói gì hết.

Quả thật nữ nhân này lợi hại gớm, miệng nàng thì nói như thế, nhưng thực ra trong lời nói đã âm thầm nhắc nhở Trần Gia Lâm từng nợ Huyết Thần một món ân tình, làm cho hấn không thể nào từ chối được hết.

Một con người nhân hậu rất coi trọng ân tất báo, tình tất trả. Trần Gia Lâm suy nghĩ trong giây lát bèn lên tiếng nói:

- Huyết Thần bị ai cầm tù vậy? Đối phương là nhân vật chính phái hay là tà phái?

Nghe hấn hỏi thế chứng tỏ rằng tâm tư hấn rất là cẩn thận, Huyết Thần là sư phụ của mình đệ Ngô Hoàng Vân của hấn, đang bị chủ nhân của họ khống chế tâm thần và sai sử, bọn Túy Ông đang tìm cách giải cứu lão được trở về với ma đạo há chẳng phải hóa ra giúp đỡ tác ác sao?

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Người mà có bản lĩnh bất Huyết Thần đương nhiên là nhân vật xuất sắc, còn vấn đề đối phương là chính hay tà thì ta chẳng biết. Ta chỉ biết lão bị đối phương dùng âm mưu thủ đoạn bất đi, nên cần phải cứu lão thế thôi.

Đương nhiên Trần Gia Lân không bằng lòng với câu trả lời như thế, hần bèn hỏi tới:

- Rốt cuộc đối phương là nhân vật thế nào vậy?

- Không biết!

- Còn mục đích đối phương muốn gì?

- Cũng chẳng biết luôn!

Nghe nàng trả lời hai lần không biết, Trần Gia Lân bất giác lấy làm do dự, chẳng biết phải làm sao đây?

Vũ Diễm Hoa cười nhạt một tiếng nói:

- Ngươi Lang ca, ta từng nói nếu chàng cảm thấy khó khăn thì có thể từ chối mà. Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, cuối cùng cất giọng cương quyết nói:

- Được, đại trượng phu ân oán phân minh, ta nợ ân tình lão, đành phải báo đáp, ta nhận lời với nàng!

Vũ Diễm Hoa cau mày nói:

- Ngươi Lang ca, chàng cứ đề cập hai chữ ân tình, ta cũng chẳng biết làm gì hơn, thế nhưng... chớ miễn cưỡng a!

Trần Gia Lân không muốn tranh luận với nàng, cất giọng lạnh lùng nói:

- Lão bị nhốt tại đâu? Giúp bằng cách nào đây? Vũ Diễm Hoa nói:

- Chúng ta trở về thành trước, đợi đến tối mới hành động!

oOo

Trông điểm canh ba.

Có hai bóng người xuất hiện gần bãi đá bờ sông, hai người này không ai xa lạ chính là Trần Gia Lân và Vũ Diễm Hoa.

Trần Gia Lân đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, nói:

- Chẳng phải đằng trước là Huyền Vũ Quan đó sao? Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là Huyền Vũ Quan, Huyết Thần bị nhốt trong quan đạo này vậy.

Trần Gia Lân nói:

- Hành động thế nào đây?

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Chàng vào trong đền dụ người canh gác ra ngoài này cố gắng kèm giữ đối phương càng lâu càng tốt. Ngoài ra chàng không còn làm gì nữa!

- Vậy thì ta bắt đầu hành động nha.

- Được, chàng phải cẩn thận, đối phương không phải nhân vật tầm thường, chú ý chớ để đối phương biết ngay ý đồ của chàng...

- Nàng cứ yên tâm điều này!

Trần Gia Lân phi thân chạy trên bãi đá, tới ngay cửa đền, chỉ thấy cửa đền đóng kín lại, hần cố làm kinh động người trong đền, nên đập mạnh vào cửa đền như sấm nổ, la lớn kêu gọi:

- Trong đền có ai không?

Không có phản ứng gì hết, hần đã tiên liệu được việc này rồi, hần tiếp tục la hét gọi thêm vài lần nữa, sau đó phi thân vượt tường vào trong, khi vào tới sân viện tiền điện, Trần Gia Lân nhủ thầm: "Bây giờ biết làm cách nào để đối phương hiện thân đây? Nếu đối phương không chịu hiện thân thì Vũ Diễm Hoa không thể đắc thủ, lúc này mình kêu la một hơi chắc đối phương đã nghe thấy hết không sai, biết đâu y đang ở trong bóng tối âm thầm theo dõi mình..."

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, giả dờ la lớn tiếng nói một mình:

- Lạ thay, chẳng lẽ bọn lỗ mũi trâu trong đền hoàn toàn chết cả rồi ư?

Nói xong hắn chờ đợi giây lát vẫn không thấy động tĩnh gì cả, lập tức bước vào đại điện tuần tra một vòng sau đó trở vào hậu viện, phạm vi đền này chỉ rộng cỡ này thôi, chẳng biết Huyết Thần bị nhốt tại đâu đây?

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng kêu quái dị vang tới, hắn phóng tầm mắt nhìn sang hướng có tiếng kêu quái dị, mới hay có một bóng người co rúm trong góc viện, đang ngáy khò khò, hình như đối phương ngủ thật say sưa.

Chẳng lẽ đối phương chính là người canh gác Huyết Thần ư? Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức la hét hỏi:

- Ê, ai ngủ ngáy ở góc viện đây?

Hắn không quát hỏi thì thôi, hắn thoát vừa quát hỏi như thế, tiếng ngáy càng lớn hơn nữa, Trần Gia Lâm lấy làm lạ tiến tới vài bước, mới hay đối phương là một lão nhân tóc bạc, cách ăn mặc chẳng khác gì một kẻ ăn mày, tức thì hắn cảm thấy lão quái nhân này có chút thần bí.

Ngay khi Trần Gia Lâm lên tiếng gọi lần nữa:

- Đây lão già kia, ngươi thức dậy xem nào?

Tiếng ngáy vẫn kêu khò khò không ngừng, Trần Gia Lâm nhủ thầm trong bụng: "Hừ, ta chẳng tin ngươi lại ngủ ngon như thế, thử xem ta có đánh thức được ngươi dậy hay không?"

Thế rồi hắn vận hết nội lực trong đan điền, hét to một tiếng như sấm nổ:

- Lão già kia, chớ giả đồ ngủ say nữa!

Quả thực tiếng gầm thét này đã phát huy hiệu lực ngay. Lão nhân nọ bỗng ngồi bật dậy dùng tay dụi mắt một cái, miệng mấp máy nói:

- Người nghèo mạng cũng khổ, muốn ngủ yên giấc cũng chẳng được, tiểu tử, ngươi cứ kêu cái quái gì thế?

Trần Gia Lâm thoát nghe thấy đối phương ăn nói thô tục, cặp mắt vô thần, hình như chẳng giống cao thủ chút nào, hắn nhủ thầm trong bụng, trông tình hình đây là một lão ăn mày rồi, có lẽ mình tìm sai đối tượng, nhưng mình làm ồn cả đền như vậy, đối phương cũng phải lộ mặt chứ...

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức bước tới vài bước, khi đến chỗ cách xa lão nhân độ khoảng hai trượng, bỗng nhiên cảm thấy trước mặt mình hình như có một bức tường thép cản lại, hắn không thể nào tiến lên được nữa, tức thì giật bắn người lên. Quả thật đối phương là một nhân vật giấu nghề rồi.

Lão quái nhân lại nói tiếp:

- Đây tiểu tử, ngươi lại có tình quái rầy lão già nghèo mạt này ư? Hãy cút đi nào... Lão vừa nói, vừa làm ra dáng chuẩn bị nằm xuống một lần nữa.

Trần Gia Lâm cất giọng lạnh lùng nói:

- Lão già kia chớ giả đồ làm gì nữa, công lực một đòn cương khí cách vật của ngươi khá lắm đấy!

Lão quái nhân trợn ngược hai mắt nói:

- Tiểu tử ngươi trúng tà rồi, ngươi nói cái gì mà lão già này chẳng hiểu cái quái gì hết! Khi lão trơ mắt, có hai luồng sáng lạnh cực sắc bèn bắn ra phía trước.

Trần Gia Lâm bất giác giật mình kinh hãi, công lực của lão quái nhân này đã đạt đến cảnh giới phản thật nhập hư, chẳng trách gì đối phương đã không chế được hạng nhân vật nổi tiếng như Huyết Thần dễ dàng như thế, xem như mình đã tìm đúng đối tượng rồi, nhưng chẳng biết Huyết Thần bị nhốt tại đâu mà thôi.

Vũ Diễm Hoa chỉ bảo mình kim giữ, thì bây giờ mình cứ giữ lão ở lại đây, ngoài ra mình chẳng còn phận sự gì nữa.

Lão nhân lại nói tiếp:

- Tiểu tử ngươi đến đây làm gì thế? Trần Gia Lâm buột miệng nói:

- Tìm người!

Lão quái nhân hỏi:

- Tìm ai vậy?

Trần Gia Lâm giả đồ làm ra vẻ ngông cuồng nói:

- Miễn không phải là nguoi, thì nguoi cứ an tâm ngủ tiếp đi.

Lão quái nhân nghiêng đầu, khịt mũi một cái, nói giọng quái gở:

- Lạ thay, trong mình tiểu tử nguoi cũng khá nhạy đấy, mùi gì mà khăm khăm thế? Lão quái nhân kêu hừ một tiếng nói:

- Hình như là mùi cá tanh thì phải!

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, câu nói này rõ ràng đã điểm ra lai lịch của mình, đối phương là ai? Mình chẳng hề biết gì lão, thế mà lão lại biết lai lịch của mình?

Hắn suy nghĩ đến đây, tức thì mặt mày đại biến sắc. Lão quái nhân nọ vẫy tay nói:

- Nguoi bước tới gần hơn một chút nữa, để lão già này ngửi kỹ xem nào?

Trần Gia Lâm biết rằng đối phương muốn khảo nghiệm xem mình có khả năng đột phá Cương Khí Cách Vật của lão không, rốt cuộc đối phương có ý đồ gì chăng?

Chẳng lẽ lão đã biết mục đích đến đây của mình rồi sao?

Mặc dù trong lòng hắn đang hoài nghi, nhưng hắn vẫn lấy làm háo thắng, liền vận Khởi Hộ Thân Thần Cương bức tới ngay.

Đây là cuộc tỷ thí chân công lực thực, nếu công lực yếu kém chớ hòng tiến thêm nửa bước.

Một bước, hai bước, ba bước, hai cương khí va chạm vào nhau tức thì nổi lên một tràng những tiếng kêu vù vù như tiếng sấm nổ.

Lão quái nhân đứng phắt dậy, la hét nói:

- Tiểu tử, nguoi chẳng phải tầm thường rồi, chẳng trách gì...

Lão nói đến đây, hình như phát hiện điều gì, vội quay người chạy về hướng cửa phòng bên phải.

Trần Gia Lâm thông minh xuất chúng, lập tức ý thức ngay là việc gì rồi, hắn liền bước ngang cản lão lại, nói:

- Tại hạ chưa thỉnh giáo đại danh của lão? Lão quái nhân luống cuống nói:

- Tiểu tử, tranh ra mau, chớ làm hỏng đại sự... Trần Gia Lâm giờ hai tay diễn ra thế xuất thủ nói:

- Đây lão đầu tử, nếu không khai ra danh hiệu thì chớ hòng đi đâu hết!

Lão quái nhân cảm phần kêu hừ một tiếng hất ra một chưởng luân, kinh lực mạnh như vũ bão, Trần Gia Lâm lập tức dùng toàn lực phóng chưởng phản công ngay.

Kêu dùng một tiếng!

Trần Gia Lâm bị sức chấn động đẩy lùi ra sau hai bước, khí huyết đảo lộn giãy lắt, nhưng hắn đã quyết tâm giữ đối phương, chỉ cần sơ hở một cái sẽ không cản được lão ngay. Hắn thoát vừa lùi ra sau, rút kiếm ra khỏi bao nhanh như chớp, đồng thời nhảy tới tấn công luôn.

Về kiếm thuật hắn đã đạt đến một cảnh giới tối cao, hắn thoát vừa nhảy tới tấn công, lão nhân đành phải ra tay ứng phó, chỉ dụng vài ba chiêu lão nhân lượn mình thấp thoáng một cái mất dạng luôn.

Lần này thì Trần Gia Lâm đã tỏ ra lanh lợi không đuổi theo hình bóng của đối phương, lại quay người nhảy tới chặn ngay cửa phòng nhanh như điện chớp, quả thực đúng y sự tiên liệu của hắn, lão quái nhân bị chặn tại cửa phòng ngay.

Lần này đến phiên lão nhân nổi cơn thịnh nộ thật rồi, kêu vù một cái, lão phóng ra một chiêu quái chưởng, cương khí rạch xé hư không cuộn cuộn ập tới, tức thì Trần Gia Lâm bị luồng cương khí mạnh như vũ bão đánh bật ra ngoài, lão quái nhân thấp thoáng một cái lướt vào cửa phòng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Miễn Cường Trả Ôn

Trần Gia Lâm chẳng cần lão quái nhân lại được, bất giác luống cuống cũng phi thân xông vào nhà luôn, chỉ thấy cửa sau mở toang ra, không thấy bóng người nào trong nhà hết, chẳng biết Vũ Diễm Hoa đã đắc thủ hay chưa? Hắn phóng mắt nhìn ra cửa sau, thấy lão quái nhân đang phi thân chạy dọc theo bên đá. Thế rồi Trần Gia Lâm chẳng do dự chút nào cũng lượn mình rượt theo ngay.

Ra tới bên đá, chỉ thấy lão quái nhân đứng trên một tảng đá đưa mắt nhìn nước sông chảy tuôn tuột ngăn người ra tại đó. Một chiếc thuyền nhỏ đang chảy theo dòng nước tại giữa dòng, có ba người ngồi trong thuyền, hình như trong ba người có một người là Vũ Diễm Hoa. Trông tình hình hành động phen này của họ đã có sự chuẩn bị chu đáo trước rồi, chẳng phải chỉ có mỗi một mình Vũ Diễm Hoa ra tay mà thôi.

Lão quái nhân quay người qua, tròn mắt nhìn Trần Gia Lâm nói:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi cũng là một phe với bọn ác đồ này, ngươi lưu lại để chờ chết...

Trần Gia Lâm đã cảm thấy rằng lần này mình làm giúp sự việc này cho Vũ Diễm Hoa là một điều sai lầm, thế nhưng đến bây giờ hắn lại chưa rõ lai lịch của lão nhân này, thế rồi hắn bèn đánh bạo nói:

- Xin hỏi tiền bối xưng hô thế nào?

Lão quái nhân phùng mang tròn mắt nói:

- Tiểu tử, bây giờ ngươi lại gọi là lão tiền bối không kêu ta là lão đầu nhi nữa sao? Lão phu bản chim nhận suốt đời, nhưng lại bị chim nhận mổ vào mắt, làm xem tiểu tử ngươi là người phe nhà, bọn này vất vả lắm mới hoàn tất đại sự này, thế mà chỉ trong chớp mắt bị tiểu tử ngươi làm hỏng hết. Mấy chục năm nay lão phu chưa từng đồ máu người nào, đêm nay quyết phải phá lệ mới được...

Trần Gia Lâm thoát nghe ba chữ phe nhà bất giác giật mình kinh hãi, ngăn người ra tại chỗ luôn.

Ngay lúc Trần Gia Lâm đỡ người ra tại chỗ, lão nhân đã vung song chưởng đánh tới. Hắn chưa kịp suy nghĩ gì cả, luồng kinh khí cuộn cuộn ập tới, hai chân đứng tấn không vững, tức thì luồng kinh phong cuốn tròn xoay vòng liên tục, kêu ùng một tiếng, đụng người vào một tảng đá lớn, tức thì hai mắt cứ nảy dóm dóm lửa luôn.

Hắn chưa kịp có cơ hội nghỉ thở, một đạo kinh phong mạnh như vũ bão lại ập tới lần nữa.

Tức thì Trần Gia Lâm lãnh trọn một chưởng này, tiếp theo tiếng kêu hự, hắn há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu đối phương bồi thêm một chưởng nữa, cho dù hắn không chết cũng phải thọ thương không sai.

Hắn không thể chịu đòn được nữa, lập tức đảo mình kêu xoẹt một cái, tấn công ra một kiếm luôn, đây là một chiêu tuyệt học của sư môn, trước kia khi mình luyện tập chiêu kiếm này, sư phụ từng nhắc nhở nhiều lần, chưa đến lúc thập tử nhất sinh cấm không được thi triển chiêu kiếm này, bây giờ hắn đã nổi giận dùng đòn, đồng thời vì bảo vệ sinh mạng, bắt buộc dĩ nhiên phải tấn công ra chiêu kiếm này.

- A!

Lão quái nhân thất kinh kêu lên một tiếng đảo mình nhảy lui ra sau, ngăn người ra tại chỗ luôn.

Trần Gia Lâm không có ý định giết người, cho nên hắn chẳng tiếp tục truy kích đối phương. Chỉ thấy ngực áo lão quái nhân có một đường toét dài, nhưng không thấy máu, điều này chứng tỏ rằng võ công của lão cũng khá cao siêu, nếu là người nào khác thì quyết không thoát khỏi đường kiếm lợi hại này đâu.

Lão quái nhân giật mình kinh hãi, nói giọng xúc động rằng:

- Đây tiểu tử, ai đã truyền cho ngươi một chiêu kiếm này thế? Trần Gia Lâm lấy tay áo lau vết máu trên khóe miệng, nói:

- Đương nhiên là gia sư truyền cho tại hạ rồi!

Lão quái nhân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Vậy thì ngươi là truyền nhân của Nhất Kiếm Định Càn Khôn rồi?

Đây là lần thứ hai Trần Gia Lâm nghe nói đến danh hiệu này, Thảo Đầu Lang Trung cũng từng đề cập danh hiệu này, thế nhưng hắn không biết ngoại hiệu năm xưa của sư phụ, cho nên không thể xác nhận phải hay là không, hắn sực nảy ra một ý, cất giọng lạnh lùng nói:

- Xin thành thật cáo lỗi, tại hạ không thể phụng cáo điều này! Lão quái nhân nói:

- Theo lão phu thì ngươi là truyền nhân của Trần Đình Lăng rồi...

Nghe lão nói thế, Trần Gia Lâm bất giác giật bắn người lên, vậy thì lão quái nhân nói đúng rồi. Quả thực sư phụ chính là Nhất Kiếm Định Càn Khôn không còn sai nữa, đối phương đã nhận ra lai lịch của sư phụ qua kiếm pháp chăng? Nhưng di mệnh sư phụ cấm không được tiết lộ lai lịch sư môn, cho dù đối phương nói đúng, mình cũng không thể nhìn hẵn, hắn nghĩ như thế bèn cất giọng lạnh nhạt nói:

- Tại hạ vẫn không thể phụng cáo! Lão quái nhân lắm bả nói:

- Ba mươi năm trước đây, lão phu bị chiêu kiếm này cắt đứt tà áo, ba mươi năm sau cũng lại bị đồng một chiêu kiếm này rách toét ngực áo, thế là kỳ diệu thật.

Dứt lời, lão trợn ngược hai mắt nói:

- Rốt cuộc tiểu tử ngươi có nhìn nhận không?

Trần Gia Lâm không muốn phủ nhận, nhưng cũng không thể thừa nhận, vẫn cất giọng lạnh lùng nói:

- Không thể phụng cáo!

Lão quái nhân cứ trợn mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm, giận đến đổi nói chẳng ra lời. Thành linh ngay lúc này...

Có hai bóng người chạy tới, té ra chính là Túy Ông và Ngô Hoàng Văn. Ngô Hoàng Văn cả mừng nói:

- Nhị ca, ngươi cũng đến đây sao?

Dứt lời, y thoạt trông thấy tình huống lạ lùng, liền nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Việc gì đã xảy ra thế?

Túy Ông đưa cặp mắt lim dim nhìn Trần Gia Lâm một cái, sau đó quay sang hỏi lão quái nhân:

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy?

Lão quái nhân căm phẫn nói:

- Lão say rượu kia, ta không nên nghe lời nói có hơi rượu của ngươi xem tiểu tử trong người có mùi cá tanh này là người trong nhà, nên trong bụng không hề đề phòng, không ngờ hắn là tay sai của đối phương, hai bên phối hợp với nhau vừa công khai vừa lén lút đã đánh cướp Đông Phương lão đi mất!

Túy Ông trợn to hai mắt, tức thì con say biến mất hết, Ngô Hoàng Văn cũng giật mình kinh hãi ngăn người ra tại chỗ luôn.

Trong lòng Trần Gia Lâm lấy làm hổ thẹn áy náy vô cùng, trước khi Vũ Diễm Hoa đề xuất yêu cầu này, mình đã nghĩ ngờ rồi, thế nhưng không chịu suy nghĩ kỹ, cho nên mới xảy ra việc đáng tiếc như thế, như vậy có khác gì mình đã đưa Đông Phương Vũ trở về mà churong lần nữa, tội này chẳng phải tầm thường. Hắn chỉ biết cúi đầu không dám chạm với những nhân thần đang trách mắng hắn.

Ngô Hoàng Văn nói giọng xúc động:

- Nhị ca, rốt cuộc việc gì đã xảy ra? Trần Gia Lâm ấp úng nói:

- Vũ Diễm Hoa nói rằng lệnh sư ngộ nạn bị cầm tù, cầu ta giúp sức cứu thoát lão... Ngô Hoàng Văn giậm chân lia lịa nói:

- Nhị ca, chẳng lẽ ngươi không biết Vũ Diễm Hoa là người của môn hộ bí mật nọ sao? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Ta vẫn biết... thế, nhưng... ta nợ ân tình của cô ta, đồng thời cũng thọ ân lệnh sư từng trị thương cho ta, nên không thể từ chối, nếu ta biết rõ mọi việc là như thế này, thì ta cũng chẳng bằng lòng rồi.

Túy Ông kêu ồ một tiếng, nói:

- Chớ nói dài dòng nữa, lão đâu rồi? Trần Gia Lâm ngập ngừng nói:

- Đối phương dùng thuyền chở lão đi rồi? Túy Ông la lớn nói:

- Chớ ngăn người ở đó làm gì nữa, chúng ta rượt theo nhanh lên nào!

Nói xong, lão phi thân chạy như gió.

Lão quái nhân căm phẫn nhìn Trần Gia Lâm một cái, cũng theo sau chạy đi luôn. Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca, ngươi cũng đi chứ? Trần Gia Lâm nghiêng rằng nói:

- Đương nhiên, chính ta làm hỏng việc, ta phải dốc toàn lực bổ cứu. Lúc nãy ta trợ giúp đối phương xem như đền đáp ân nghĩa xong, bây giờ ta không còn nợ của đối phương nữa.

Trần Gia Lâm nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó hỏi:

- Lão nhân lúc này là ai vậy? Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca không biết lão sao? Lão nhân gia người chính là Diên Ông trong Thiên Ngoại Tam Ông đấy!

Trần Gia Lân giật nảy người lên nói:

- Chẳng trách gì võ công của lão lại kinh hồn đến thế! Ngô Hoàng Văn khoát tay nói:

- Chúng ta đi chứ?

Trần Gia Lân sực nghĩ ra một việc, nói:

- Nay tam đệ, được rồi, chúng ta không cần đi chung với Nhị Ông, đi thuyền là nghề chuyên môn của ta, chúng ta hãy ra bến sông kiếm một chiếc thuyền nhỏ, rượt bằng đường sông, nếu chạy nhanh biết đâu sẽ đuổi kịp đối phương cũng nên.

Ngô Hoàng Văn vỗ tay kêu cái bốp nói:

- Biện pháp này được đấy, chúng ta đi ngay!

Thế rồi hai người chạy dọc theo bờ sông được một đoạn đường, vì Trần Gia Lân trong nghề nên hẩn thoát nhìn qua đã trông thấy một chiếc thuyền mũi đen. Hẩn liền gọi Ngô Hoàng Văn cùng chạy sang bên đó, cả hai phi thân nhảy lên thuyền. Một người đáp xuống đầu thuyền, một người thì nhảy lên phía sau mũi thuyền.

- Ai đó?

Tiếp theo tiếng la hét, có một hẩn tử từ bên trong chui ra mũi thuyền, gã thoát vừa trông thấy hai người, giật mình nói giọng hốt hãi:

- Ăn cướp chăng? Trần Gia Lân vội nói:

- Đại ca chớ hiểu lầm, chúng ta là đồng nghiệp cả, trước kia ta cũng sống về nghề đi thuyền, vì hai chúng tôi muốn rượt người, xin mượn chiếc thuyền của người sử dụng...

Hẩn tử lắc đầu nói:

- Không được, ta chỉ cậy vào chiếc thuyền này để nuôi sống gia đình, các người không được đập vỡ bát com của ta.

Trần Gia Lân nói tiếp:

- Đại ca, chúng ta không để người thiệt thòi đây, đi theo thuận sông, sáng mai người hỏi đầu, ta trả người năm lạng bạc, như vậy có được không?

Hẩn tử nọ thoát nghe nói năm lạng bạc tức thì cười toe toét một tiếng. Đối với gã, đây là số tiền lớn, gã làm vất vả cả ba, bốn tháng trời chưa chắc đã kiếm được năm lạng bạc, thế rồi gã vội nói:

- Được, được, thế nhưng thuyền này phải hai người chèo mới được, ta còn một đồng bọn mới vừa lên bờ...

Trần Gia Lân thò tay vào túi áo lấy một nén bạc năm lạng ra, giao tận tay gã xem như trả thù lao, sau đó nói:

- Đại ca, người cầm tay lái, để ta chèo cho.

Dứt lời, hẩn quay sang nói với Ngô Hoàng Văn rằng:

- Tam đệ, người vào mũi thuyền ngồi đi!

Sau khi ba người ngồi yên, Trần Gia Lân lập tức chèo thuyền ra giữa sông, tức thì chiếc thuyền lướt trên mặt nước chạy như gió. Hẩn tử nọ trông thấy cách chèo thuyền của hẩn bất giác ngẩn người ra tại chỗ.

Chiếc thuyền lướt chạy trên sông thần tốc hết sức. Hẩn tử nọ bỗng lên tiếng hỏi:

- Hai vị rượt theo người nào vậy? Trần Gia Lân nói:

- Rượt một chiếc thuyền chở khoảng ba, bốn người.

- Hình như có cả nữ nhân nữa phải không?

Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Sao người lại biết vậy?

- Cách đây chẳng bao lâu ta nghe thấy tiếng nước động, vô tình trông thấy hai người bước lên bờ, trong số đó có một cô nương...

Trần Gia Lân lập tức dừng tay lại, hấp tấp hỏi:

- Họ lên bờ tại chỗ nào? Hán tử nọ nói:

- Cũng ở gần bến đậu của ta, sau khi số người đó lên bờ, chiếc thuyền lại chạy tiếp! Trần Gia Lân khoát tay nói:

- Hãy xoay thuyền vào bờ nào!

Nói xong, hắn dùng sức chèo mạnh một cái, chiếc thuyền xoay nửa vòng đâm thẳng vào bờ nhanh như cắt, chiếc thuyền chưa cập bến thì Trần Gia Lân đã nhún mình nhảy lên bờ rồi.

Ngô Hoảng Văn cũng theo sau phi thân nhảy lên bờ luôn. Trần Gia Lân ngoái cổ nhìn ra sau la lớn nói:

- Thương năm lạng cho đại ca đấy! Ngô Hoảng Văn hậm hực nói:

- Quả thực đối phương quý quyết vô cùng, đã bỏ thuyền lên bờ, bọn nó đã tiên liệu rằng chúng ta ắt phải rượt theo đường sông thôi.

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Chúng ta hãy rượt dọc theo hướng vào thành, chắc đối phương đã đặt một trú sở bí mật trong thành Nam Xương, tương tự như Nghinh Tân quán ở tại Phủ Châu không sai.

Ngô Hoảng Văn gật đầu nói:

- Thế thì chớ chậm trễ nữa, chúng ta hãy chạy nhanh lên!

Hai người vội vã chạy quay trở về hướng cũ, chẳng mấy chốc họ ra tới đại lộ. Bây giờ là đêm khuya canh vắng không có mấy may người bộ hành nào hết, nên hai người đã thi triển thân pháp chạy thật nhanh.

Thình lình ngay lúc này...

Có một người nhỏ nhắn từ bên hướng đối diện chạy tới nhanh như gió, cả hai bên đều chạy đi với một tốc độ kinh hồn chỉ trong chớp lát đôi bên chạy qua mặt với nhau. Ngay lúc chạy qua mặt, cặp mắt bén nhạy của Trần Gia Lân đã nhận ra đối phương là ai rồi, hắn lập tức dừng người lại, lên tiếng khẽ gọi:

- Tam đệ, hãy ngừng lại nào!

Ngô Hoảng Văn nghe hắn gọi lại, thì y đã vượt quá ba trượng rồi.

Bóng người chạy vượt qua mặt hắn bỗng nhiên quay người chạy trở lại. Hai bên đưa mắt nhìn nhau một cái, Trần Gia Lân hấp tấp hỏi:

- Vũ cô nương, lão đâu rồi?

Vũ Diễm Hoa không trả lời mà lại hỏi rằng:

- Ngư Lang ca, ta đang quay lại tìm chàng, không ngờ lại gặp chàng tại nơi đây... Trần Gia Lân nói giọng xúc động:

- Ta hỏi nàng lão đâu rồi?

- Người ư? Ai vậy?

- Huyết Thần Đông Phương Vũ!

Hình như Vũ Diễm Hoa lấy làm ngạc nhiên, nói:

- Tại sao chàng lại tìm lão?

Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt, nói:

- Nay Vũ cô nương, xin lượng thứ ta nói lời thẳng thắn, vừa rồi ta đã làm một việc sai lầm, thế nhưng vì đền đáp món ân tình mà tại hạ đã nợ cô nương, ta mới hành động như thế, bây giờ ta phải mang lão trả về cho đối phương, ta không thể làm một tội nhân vô lương.

Vũ Diễm Hoa mặt mày biến sắc, mỉm cười nói:

- Có cần thiết như vậy không?

Ngô Hoàng Văn là lão giang hồ, rất thông đạt nhân tình. Y biết Trần Gia Lân có điều muốn nói với Vũ Diễm Hoa, nên y đã giữ phép lịch sự đứng xa ra một bên không đi tới chỗ gần họ.

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Nay Vũ cô nương, lập trường của mỗi người khác nhau, lúc này ta đã nói với nàng rồi.

Vũ Diễm Hoa nói:

- Được, ta không tranh luận với chàng nữa, chàng nói phải, mỗi người có lập trường khác nhau, chúng ta đã quen nhau, xem như bao giờ cũng là bằng hữu cả, chàng muốn hành động thế nào tùy chàng, ta quyết không can thiệp vào.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Thế thì khá lắm, xin nàng phụng cáo hiện giờ Huyết Thần ở đâu? Vũ Diễm Hoa chẳng do dự chút nào trả lời ngay:

- Lão rồi khỏi Nam Xương rồi, nhưng đi đâu thì ta không biết. Trần Gia Lân bất giác bắn loạn lên, cau mày nói:

- Nàng không chịu nói cho ta hay ư? Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Ngự Lang ca, ta chỉ là người nghe lệnh cấp trên, không có tư cách hỏi hành tung của lão.

Trần Gia Lân mặt hơi biến sắc nói:

- Lúc này cô nương nhờ ta nhúng tay vào việc này cũng là nghe lệnh cấp trên đó sao? Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lân hỏi tới nói:

- Vậy thì cô nương qua lại với ta cũng đều là vâng lệnh luôn rồi?

Trần Gia Lân thắc mắc điều này rất lâu rồi, đến bây giờ hắn không chịu nổi đã buộc miệng hỏi luôn như thế.

Vũ Diễm Hoa cúi đầu xuống, một hồi thật lâu nàng mới ngước đầu lên, đưa cặp mắt u oán nhìn Trần Gia Lân nói:

- Nay Ngự Lang ca, ta không muốn lừa dối chàng, quả thật chàng nói phải, trước kia ta đã vào khách điểm cảnh giác chàng, chính là phụng mệnh lệnh hành sự, thế nhưng về sau...

Trần Gia Lân hỏi tới nói:

- Về sau thế nào?

Mặt mày Vũ Diễm Hoa ửng đỏ, nói:

- Về sau... về sau... ta phát giác rằng ta đã không tự kìm chế không qua lại với chàng?

Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác run bắn người lên. Hắn đưa mắt chăm chăm nhìn đối phương một cái, nghĩ bụng rằng: "Vũ cô nương tiếc rằng chúng ta gặp nhau quá muộn màng, ta đành phải phụ tình ý của nàng thôi".

Hắn vốn vô tâm mà nhìn nàng, thế nhưng đối với Vũ Diễm Hoa thì cho là hữu ý. Chỉ trong chốc lát này, nàng đã suy nghĩ vài điều, đồng thời mặt mày người đỏ bừng lên, cho dù nàng là một cô gái lạnh lợi đến đâu đi nữa cuối cùng nàng vẫn là một nữ nhân, nàng không thể hoàn toàn che giấu được bí mật trong thâm tâm.

Vũ Diễm Hoa bất giác nhìn lên Ngô Hoàng Văn một cái, sau đó hạ giọng nói khẽ:

- Ngự Lang ca, về sau chàng cứ gọi ta là Hoa muội có được không? Trần Gia Lân rung động cõi lòng, nhưng hắn bình tĩnh ngay nói:

- Có gì đâu mà không được, thì cứ gọi nàng là Hoa muội thôi! Vũ Diễm Hoa cười thật tươi, má lúm đồng tiền tròn xoay.

Trần Gia Lân có nhiều thắc mắc trong lòng từ lâu, hắn muốn thừa dịp này hỏi thăm nàng, thế rồi chậm rãi nói:

- Hoa muội, ta muốn hỏi nàng một điều...

- Chàng cứ việc nói!

- Quý chủ nhân đã hạ lệnh không được đối địch với ta, hơn nữa hình như có ý che chở ta, tại sao vậy?

Vũ Diễm Hoa ngưng cười áy náy nói:

- Ta có thể miễn trả lời câu hỏi này không?

Lời nói uyển chuyển, nghe qua biết nàng muốn từ chối trả lời câu hỏi này.

Trần Gia Lâm lấy làm thất vọng, hắn không sao hiểu nổi vì nguyên nhân gì mà đối phương làm ra vẻ thần bí như thế?

Vũ Diễm Hoa trông thấy nét mặt không vui của Trần Gia Lâm, cười cay đắng một tiếng

nói:

- Ngươi Lang ca, chàng buồn ta chẳng? Trần Gia Lâm gượng cười nói:

- Chẳng có gì buồn cả, nàng không thể phụng cáo, đương nhiên phải có tư ản khó nói rồi, làm sao ta dám miễn cưỡng nàng đây?

Vũ Diễm Hoa khẽ thờ dài một tiếng nói:

- Ngươi Lang ca, mặc dù chàng nói thế, nhưng ta biết trong lòng chàng buồn bức lắm! Nếu ta ở trường hợp chàng cũng lấy làm chẳng vui, thế nhưng.. quả thực ta không được nói, đồng thời cũng không dám nói.

Nghe nàng nói thế, Trần Gia Lâm đành cười cay đắng một tiếng nói:

- Hoa muội, ta đành phải đi ngay bây giờ thôi!

- Chàng đi sao?

- Đúng thế!

- Đi đâu vậy?

- Đương nhiên là đi truy tầm Huyết Thần Đông Phương Vũ rồi!

- Chàng không thể nào rượt kịp lão đầu, cho dù đuổi kịp lão và võ công chàng cao cường hơn lão, nhưng lão còn đồng bọn nữa cơ?

Trần Gia Lâm nghe nói thế, bất giác ngẩn người trong giây lát, sau đó nói giọng cương quyết:

- Bất kể thế nào đi nữa, ta quyết không chịu buông tay đầu! Thành linh ngay lúc này...

Có một bóng người từ hướng vào thành loạng choạng chạy về chỗ họ đang đứng, khi đối phương chạy tới chỗ cách Ngô Hoàng Văn còn khoảng hai trượng, đánh bạch một cái té nằm trên đất luôn.

Ngô Hoàng Văn thất thanh kêu lên một tiếng.

Trần Gia Lâm nghe tiếng kêu vội ngoái cổ nhìn ra sau, đồng thời phi thân chạy tới, phóng mắt nhìn kỹ, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bổng Được Của Báu

Chỉ thấy người té nằm trên đất, mình mẩy máu me lem luốc, y áo rách nát bét, trông tình hình đối phương vừa bị tra tấn thì phải.

Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm, nói:

- Việc gì đã xảy ra như thế? Ngô Hoàng Văn tiếp lời nói:

- Có lẽ đối phương vừa bị tra tấn...

Người ấy cứ thờ hồng hộc, vùng vẫy góc đầu lên, miệng mấp máy nói không được rõ:

- Triệu gia từ đường... sư huynh Triệu... gia... Chiếc đầu nghiêng sang một bên tắt thở luôn.

Trần Gia Lâm cúi người xuống, giờ tay sờ vào tâm mạch của y một cái, sau đó lắc đầu nói:

- Chết rồi!

Ngô Hoàng Văn nói:

- Y nói đền thờ nhà họ Triệu và sư huynh, chẳng biết có nghĩa là sao? Trần Gia Lâm cau mày suy nghĩ giây lát, nói:

- Theo ta thì kẻ chết này ắt từ trong đền thờ nhà Triệu gì đó đào tẩu ra đây, y còn một sư huynh lọt vào tay đối phương..

Ngô Hoàng Văn nói:

- Có khi nào y có một sư huynh ở tại đền thờ nhà họ Triệu, mong rằng chúng ta nhấn tin hộ cho y...

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Cũng có thể như thế. Nay tam đệ, ngươi có biết đền thờ nhà họ Triệu ở đâu không? Ngô Hoàng Văn gật đầu nói:

- Ta biết, đền thờ nhà họ Triệu cách nơi đây độ khoảng năm dặm, nơi đó rất hoang vắng.

Trần Gia Lâm trầm ngâm nói:

- Chúng ta đến đó xem qua thế nào...

Mặt mày Vũ Diễm Hoa thay đổi liên tục, miệng mấp máy muốn nói lại thôi, thế nhưng Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn không để ý tới nàng.

Ngô Hoàng Văn gật đầu nói:

- Được, đệ dẫn đường cho! Vũ Diễm Hoa tiếp lời nói:

- Còn xác chết này thì sao? Bỏ y phơi nắng ngoài trời thì coi sao được, hãy tìm cách chôn cất y trước...

Ngô Hoàng Văn ngắt lời nàng nói:

- Theo ta thì không cần thiết, vì đây là đại lộ, sau khi trời sáng ắt phải có người phát hiện không sai, xóm trường nơi đây sẽ lo chôn cất y, nếu quả thực sư huynh của kẻ chết còn mắc nạn ở đền thờ nhà họ Triệu mà bọn mình không kịp đến đó giải cứu, e rằng lại chết thêm một người nữa.

Trần Gia Lâm phụ họa nói theo:

- Tam đệ nói phải, chúng ta đi ngay, này Vũ cô nương! Ô, Hoa muội, hẹn dịp sau gặp lại! Vũ Diễm Hoa nói, giọng nũng nịu:

- Ta đi chung với hai người không được sao? Trần Gia Lâm liếc mắt nhìn nàng một cái, nói:

- Thôi được! Chúng ta đi!

Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Ngươi Lang ca, ta muốn nói một điều cho chàng nghe, chẳng biết có được không? Trần Gia Lâm nói:

- Nàng cứ nói đi!

Vũ Diễm Hoa nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Quân tử mình triết giữ thân, không đặt chân vào chốn hiểm nghèo. Tục ngữ nói rằng thị phi chi vì nói nhiều, phiền não thấy đều do hay lý sự, ở chốn giang hồ này giáo quyết đa đoan, chẳng biết lại lịch kẻ chết này là thế nào, chúng ta có nên nhúng tay vào hay không?

Trần Gia Lâm mỉm cười nói:

- Hoa muội nói rất có lý. Thế nhưng thân làm võ sĩ, có một số việc không thể trốn tránh. Nếu cứ mình triết giữ thân, há có xứng đáng với hai chữ võ sỹ? Chúng ta tình cờ gặp phải sự việc này, nếu buông tay không đếm xỉa tới, trong lòng ắt lấy làm bất an. Chớ nói nhiều nữa, chúng ta lên đường ngay!

Vũ Diễm Hoa không còn lý do gì tranh luận nữa, đành phải im lặng thôi.

Thế rồi, Ngô Hoàng Văn đi trước dẫn đường, Trần Gia Lâm và Vũ Diễm Hoa thì chạy theo phía sau.

o0o

Đền thờ nhà họ Triệu là một ngôi kiến trúc kỳ cổ, ngoại trừ vào những ngày lễ tế tổ, hoặc là trong tộc có việc hội họp, ngoài ra ngày thường rất là vắng

về, chỉ có một cặp vợ chồng không con cái canh gác tại đây.

Đêm khuya canh vắng, vạn vật tịch lặng như tờ.

Dưới ánh sáng trăng đêm, người ta thấy vài bóng người xuất hiện trên hành lang ngoài điện đường, người đứng giữa là một lão nhân bịt mặt tóc bạc, hai bên phải trái lão nhân bịt mặt là hai phụ nhân trạc tuổi năm mươi, mặt mày âm trầm, còn hai hán tử áo đen thì đứng bên cạnh trụ cột hai bên phải trái hành lang, có một lão nhân mặc áo xám bị buộc chéo tay trên trụ cột hành lang, chiếc đầu lão nghiêng sang một bên, miệng sùi bọt máu.

Lão nhân bịt mặt tóc bạc đứng giữa lên tiếng nói:

- Viên Phi, ngươi có nói không thì bảo?

Lão nhân áo xám không trả lời gì hết, cứ thờ hồng hộc mãi.

Một trong hai hán tử áo đen nắm tóc lão nhân áo xám, giật đầu lão lên, nói giọng nham hiểm:

- Lão ăn trộm, hãy trả lời tôn giả nào!

Mặt mày của lão nhân áo xám y như mặt quỷ dữ, mấp máy đôi môi rớm máu, nói giọng yếu ớt:

- Các ngươi cứ giết chết ta đi!

Lão nhân bịt mặt nói giọng lạnh lùng:

- Viên Phi, ngươi muốn chết lắm sao? Không dễ dàng như vậy đâu, nếu ngươi không nói, ta sẽ cắt từng mảnh thịt của ngươi ra, đến khi tắt thở mới thôi.

Lão nhân áo xám nghiêng răng kêu ken két nói:

- Chết bằng cách nào cũng là chết, Thần Ảnh Nhi Viên Phi ta... chẳng quan tâm chút nào cả. Các ngươi có thủ đoạn tàn ác gì cứ việc thi triển ra, các ngươi... sẽ gặp báo ứng cho mà coi.

Lão nhân bịt mặt cười hắc hắc một tiếng, nói:

- Lão tiểu tử, ta coi ngươi chịu đựng được bao lâu nữa. Hãy lột da của y ra, bắt đầu lột từ bàn chân trước.

Hai hán tử áo đen, cùng thò tay vào túi áo lấy một con dao găm mũi nhọn ra, cả hai người song song cúi người xuống bắt đầu động thủ lột da.

Oa! Oa!

Vài tiếng thảm rú nghe thật rùng rợn nổi lên ngay.

Máu từ dưới bàn chân từ từ chảy ra như những con rắn đỏ tươi bò lúc nhúc.

Hình như hai gã hán tử này xuất thân từ đồ phu, trông thủ pháp họ nhanh gọn và lão luyện.

Tiếng thảm rú trở thành tiếng rên rỉ thảm thiết.

Toàn thân người của Thần Ảnh Nhi Viên Phi đang co rút lia lịa.

Hình như đây không phải là nhân gian, mà là địa ngục trong truyền thuyết, chỉ có quỷ dữ mới làm được những việc như thế mà thôi.

Lão nhân bịt mặt nói giọng lạnh lạnh:

- Họ Viên kia, ngươi có chịu nói hay không?

- Dừng tay lại!

Tiếp theo tiếng gầm thét, có một bóng người từ trên không lao xuống nhanh như cắt.

- Ai đó?

Hai phụ nhân trạc tuổi năm mươi đồng lúc gầm hét, chia làm tả hữu lượn mình bay tới. Kêu xoẹt một cái, trên không có một đạo ánh sáng chớp nháy nhanh như cắt. Cả hai phụ nhân song song nhảy lui ra ngoài hết.

Bấy giờ mới trông thấy rõ người không mời mà đến này là một thanh niên ăn mặc trang phục thôn quê, đầu đội nón rom.

Hai hán tử áo đen lột da người nọ lập tức đứng phắt dậy nhảy lùi ra sau hết, mặt mày đầy vẻ kinh ngạc.

Một trong hai phụ nhân thất thanh kêu lên một tiếng:

- Ngự Lang!

Lão nhân bật mặt cắt giọng lạnh lùng nói:

- Nói sao? Hắn chính là Ngự Lang ư?

Một phụ nhân có gương mặt khá xinh đẹp gật đầu nói:

- Bẩm cáo tôn giả, hắn chính là Ngự Lang Trần Gia Lân không sai chút nào.

Nghe phụ nhân gọi lão nhân bật mặt bằng tiếng tôn giả, Trần Gia Lân động lòng nghĩ thầm: "Huyết Thần Đông Phương Vũ cũng từng được xưng là tôn giả, trông tình hình họ là một phe với nhau rồi, bấy giờ hắn sực vỡ lẽ rằng tại sao Vũ Diễm Hoa lại buông lời ngăn cản mình đến đây, tề ra nàng đã biết người của phe nàng đang làm việc tại đây". Hắn thoát đưa mắt quét nhìn hiện trường một cái, sau đó lên tiếng nói:

- Đúng thế, tại hạ chính là Ngự Lang đây, chẳng hay các hạ xưng hô thế nào? Lão nhân bật mặt nói:

- Ngươi chớ thắc mắc điều này, ngươi thử nói mục đích ngươi đến đây để làm gì trước đã?

Trần Gia Lân cắt giọng lạnh lùng nói:

- Ta đến đây để ngăn cản hành vi vô nhân đạo của các ngươi! Lão nhân bật mặt lạnh lùng nói:

- Ngự Lang, tốt hơn hết ngươi chớ nhúng tay vào... Trần Gia Lân nói giọng cương quyết:

- Tại hạ nhất định phải nhúng tay vào mới được!

- Tại sao vậy?

- Vì hai chữ nhân đạo.

Phụ nhân diễm lệ nọ tiếp lời nói:

- Ngự Lang, ngươi không nên đối địch với bản môn! Trần Gia Lân thừa dịp hỏi ngược lại rằng:

- Các ngươi thuộc môn phái gì vậy? Phụ nhân không trả lời gì cả.

Lão nhân bật mặt lên tiếng nói:

- Ngự Lang, ta quyết không để ngươi phá hoại sự việc này được, biết điều thì rời khỏi đây ngay...

Trần Gia Lân nói giọng cương quyết:

- Không bao giờ có chuyện đó!

Lão nhân bật mặt nổi giận đùng đùng nói:

- Đây Ngự Lang, ngươi đã phá hoại biết bao nhiêu đại sự của bản môn, chớ chọc giận lão phu...

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Chọc giận ngươi thì sao nào?

Lão nhân bật mặt cắt giọng nham hiểm nói:

- Lão phu sẽ bắt kẻ mệnh lệnh của chủ nhân, hạ thủ giết chết ngươi trước. Trần Gia Lân đánh liều nói:

- Vậy thì phải xem bản lĩnh của các hạ thế nào rồi. Lão nhân bật mặt nổi giận đùng đùng nói:

- Ngự Lang, có thật ngươi hết muốn sống rồi ư? Trần Gia Lân lạnh lùng đặng hắng một tiếng nói:

- Phỉ lời vô ích, một là các hạ buông tha người này, hai là chúng ta cứ đánh nhau một trận.

Thần Ảnh Nhi Viên Phi gào thét nói:

- Ngự Lang tiểu hữu, xin ngươi... ban cho lão phu một kiếm, kiếp sau lão phu sẽ đền đáp ngươi...

Trần Gia Lân quay nửa người nhìn lão một cái, sau đó lại quay sang hướng lão nhân bịt mặt nói tiếp:

- Phàm là con người thầy đều có lòng trắc ẩn, các hạ đã sử dụng thủ đoạn cay độc như vậy để đối phó đồng đạo giang hồ, thần và người đều không dung thứ. Trông tình hình các hạ không chịu buông tha ỷ rồi, chúng ta đành động thủ phân cao thấp, xin các hạ hãy chuẩn bị, tại hạ phải xuất thủ vậy...

Nói xong, hán tử từ từ gỡ thanh trường kiếm cùn đầu lên. Lão nhân bịt mặt nói giọng kinh người:

- Ngươi Lang, chớ tưởng rằng lão phu không dám giết ngươi, ta đành liều mạng trái lệnh cấp trên quyết phải dạy cho ngươi một bài học mới được.

Dứt lời, kêu xoẹt một tiếng, trường kiếm đã rút ra khỏi bao ngay. Trần Gia Lân bước ngang ba bước chọn lấy một vị trí đứng.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

Hai phụ nhân luống tuổi và hai hán tử áo đen từ từ lui ra phía sau hết.

Trần Gia Lân thoát trông thấy khí thế của đối phương, bất giác giật nảy người lên. Công lực của lão bịt mặt này quyết không thua kém gì công lực của Thiên Ngoại Tam Ông chút nào. Phải nói rằng có lẽ là cao hơn đáng khác, mình có thể cứu thoát được lão nhân thoi thóp sắp chết này ra khỏi tay đối phương hay không vẫn còn là một vấn đề nan giải. Thế nhưng mình đã kéo cung rồi, cực chẳng đã phải bắn tên ra thôi, đành phải dốc toàn lực làm tròn phận sự.

A!

Tiếp theo tiếng gầm hét, hai bên song song xuất thủ, binh khí chạm nhau kêu keng một tiếng tức thì kiếm khí rạch xé hư không kêu veo veo nghe thật kinh hồn. Hai người lại nhảy lui ra phía sau, tuy đã đụng nhau một hiệp nhưng không phân thắng bại, cả hai bên đều giật mình kinh hãi luôn.

Họ thoát vừa lui ra phía sau, lập tức bước về chỗ cũ thủ thế chuẩn bị tấn công tiếp.

Trần Gia Lân suy nghĩ thật nhanh: "Nếu không tốc chiến tốc thắng, e rằng phe mình thiệt thòi. Chớ nói vấn đề cứu người làm gì, hiện giờ phe họ có năm người, phe mình thì Vũ Diễm Hoa quyết không xuất thủ, nàng không đứng về bên kia đối địch với mình là may mắn lắm rồi, vì nàng cũng là đồng bọn của họ. Có lẽ Ngô Hoảng Văn thì đầu chẳng lại hai phụ nhân nọ, kế hoạch định sẵn là cần Ngô Hoảng Văn thừa dịp hiện thân cứu người. Trông tình hình bây giờ khó thực hiện được ý muốn đã định sẵn..."

Hắn suy nghĩ đến đây, chuẩn bị sử dụng cú tuyệt chiêu của sư môn đối phó với lão nhân bịt mặt này.

Chiêu kiếm này từng rạch toét ngực áo của Diên Ông là một trong Thiên Ngoại Tam Ông.

Thế rồi Trần Gia Lân vận khởi mười hai thành công lực. Thịnh linh ngay lúc này...

Một âm thanh trầm khàn có lực phá không vang tới nói:

- Cha chả! Lão già sợ vợ kia, không ngờ ngươi lão niên đôi tính trợ giúp Trụ Vương tác ác, quả thực đáng khinh bỉ hết sức!

Tất cả mọi người đều phóng mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói, nhưng chẳng thấy gì cả.

Thế nhưng Trần Gia Lân thì cả mừng vì hắn đã nhận ra giọng nói này chính là thốt từ miệng của Diên Ông chứ không còn ai xa lạ nữa, nghe khẩu khí lão và lão nhân bịt mặt này là bạn hữu đã quen nhau từ lâu thì phải.

Lão nhân bịt mặt cất giọng sang sảng hỏi:

- Ai đó?

Âm thanh của Diên Ông vang tới nói:

- Ngươi chớ giả đồ làm ra vẻ hồ đồ nữa, chẳng lẽ ngươi không nhận ra âm thanh của ta thật sao? Năm xưa ngươi bị mù dạ xoa phạt quỳ gối cho đến canh năm, ai đã xin tội cho ngươi?

Lão nhân bịt mặt nghe nói thế, bất giác lùi ra phía sau một bước. Âm thanh của Diên Ông lại nói tiếp:

- Nay lão già sợ vợ kia, ngươi lại làm trò bịt mặt, chẳng lẽ không gặp mặt người được sao? Già đến nỗi sắp phải vào quan tài nằm rồi, thế mà ngươi lại làm những việc thất đức như vậy, ta bảo đảm ngươi không được chết yên đâu.

Lão nhân bịt mặt cảm phần nói:

- Lão già diên khùng kia, ngươi hết muốn sống rồi ư? Nếu là anh hùng thì hiện thân ra nào, xem ai không được chết yên đây?

Diên Ông cười há há như điên như cuồng nói:

- Lão tiểu tử, hãy ra đây, ta chờ ngươi ngoài này. Lão nhân bịt mặt lạnh lùng nói:

- Lão điên khùng kia, chớ hấp tấp đi đầu thai làm gì, ngươi cứ chờ giây lát nữa, đợi ta giải quyết xong việc ở đây cái đã...

Điên Ông ngắt lời của lão nói:

- Tính ta vốn thì hấp tấp, chắc mụ dạ xoa của ngươi đã về miền cực lạc, bằng không làm sao mà ngươi dám mang theo nữ nhân gây sự như vậy, hãy coi chừng mụ dạ xoa hiển linh thì liệu lão tử ngươi có ứng phó nổi hay không?

Toàn thân lão nhân bật mặt run lấy bầy, lão nổi giận đùng đùng, gầm rống nói:

- Lão điên khùng kia, miệng ngươi nói những lời thối hoắc! Điên Ông quát kêu nói:

- Lão tiểu tử, ta phải đi bây giờ thôi, nếu ngươi không dám ra đây thì chính mụ dạ xoa đã hạ sinh ngươi!

Thiên Ngoại Tam Ông lại thốt ra những lời nói như thế, suýt nữa Trần Gia Lân phải bật cười lên.

Lão nhân bật mặt nói giọng âm trầm:

- Ngươi muốn chọc tức lão phu rồi khỏi đây ư? Lão phu không trúng kế ngươi đâu! Điên Ông quát kêu một tiếng, nói:

- Chớ tự phụ làm gì, có ai thêm chọc tức ngươi đâu? Có cần ta mang diệu sự tại Nhạc Dương lâu ở năm xưa phanh phui ra không?

Người ngoại cuộc không thể nào biết diệu sự này là thế nào hết, nhưng khi lão nhân bật mặt thốt nghe Điên Ông nói như vậy tức thì nổi giận đùng đùng, gầm hét một tiếng:

- Ngươi dám ư?

Dứt lời lão quay sang nói với hai lão phụ rằng:

- Hãy coi chừng gã này!

Nói xong, lão lượn mình chạy ra ngoài luôn. Hai phụ nhân lượn mình lướt tới đứng ngay trước mặt Thần Ảnh Nhi Viên Phi, nhưng mặt mày của họ có vẻ hoảng hốt vô cùng.

Trần Gia Lân biết ngay Điên Ông đã cố tình tạo cơ hội cho mình, thế rồi hấn đảo mình lướt tới trước mặt hai lão phụ nói:

- Hãy tránh ra nào, bằng không tại hạ phải giết người đấy!

Lão phụ có gương mặt diêm lệ bỗng thò tay vào túi áo lấy một cái ống dài độ khoảng một thước ra khề hất phía trước nói:

- Ngươi Lang, ống Ngũ Độc Phi Mang này gồm có một trăm năm chục mũi (mang là gai nhọn), thấy máu phong hầu, liệu ngươi có khả năng thoát khỏi chăng?

Còn phụ nhân có gương mặt hơi xấu xí kia cũng móc túi lấy một ống tròn tương tự ra nói:

- Đây là Ngũ Độc Thần Sa, trong vòng phạm vi năm trượng không ai có thể thoát được hết.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác run bắn người lên, đây là hai ám khí vô cùng độc hại, không thể cậy vào công lực kháng cự được hết, nhưng hấn cũng không vì thế mà buông tay được cả.

Trần Gia Lân ngẫm nghĩ giây lát, hấn quyết định mạo hiểm một phen. Chủ nhân đối phương từng hạ lệnh cấm họ đối địch với mình, bất kể là một nguyên nhân gì chắc hai lão phụ nhân này ắt không dám hạ sát thủ với mình đâu, đồng thời Vũ Diễm Hoa là phe của họ, đang còn ẩn nấp trong bóng tối. Nếu tình hình đến lúc nguy cấp, có lẽ nàng sẽ ra tay, vì nàng cũng vâng lệnh hành sự, luôn luôn theo dõi mình.

Hấn suy nghĩ đến đây đành đánh liều nói giọng lạnh lùng:

- Mong rằng hai vị chớ cưỡng ép tại hạ xuất thủ giết người! Dứt lời, hấn từ từ bước tới...

Lão phụ nhân xấu xí nói:

- Đại tỷ, chúng ta...

Phụ nhân diêm lệ cau mày nói:

- Nhị muội, chúng ta không thể làm trái lệnh chủ nhân. Tôn giả vắng mặt, chúng ta cũng không thể quyết định được, đành chịu thôi!

Dứt lời hai phụ nhân song song lui ra phía sau hết.

Trần Gia Lâm rung mình lạnh toát mồ hôi. Nếu quả thật đối phương liều mạng xuất thủ, dù mình có khá đến đâu chẳng nữa thì cũng có thể hủy diệt được một người, mà mình cũng phải bỏ xác tại chỗ. Trông thấy đối phương lui ra phía sau hần mới thở phào nhẹ nhõm, tức thì hần hất kiếm chặt đứt dây buộc Thần Ảnh Nhi Viên Phi ra.

Dây buộc vừa chặt đứt, Thần Ảnh Nhi Viên Phi liền ngã người ra trước. Trần Gia Lâm đưa tay kẹp y vào nách, phi thân nhảy lên nóc nhà, chạy mất dạng luôn.

Hai hần tử chỉ là đệ tử hạ nhân đương nhiên không có tư cách nói gì cả, chỉ đứng tại chỗ tròn to hai mắt nhìn Trần Gia Lâm rời khỏi mà thôi. Ra khỏi đền thờ nhà họ Triệu thì trời đã mờ mờ sáng.

Vũ Diễm Hoa lập tức rượt theo, nói giọng hốt hãi:

- Ngươi Lang ca, chàng làm quá đáng hết sức, nếu họ chẳng vì nể mệnh lệnh của chủ nhân, chàng quyết không thể thoát khỏi độc thủ của Ngũ Độc Song Xu đâu...

Trần Gia Lâm nói:

- Hai phụ nhân đó tên là Ngũ Độc Song Xu ư?

Vũ Diễm Hoa bỗng cảm thấy mình lơ lửng, lấy làm ân hận vô cùng, ngăn người ra tại chỗ không nói gì hết.

Trần Gia Lâm lại hỏi tiếp:

- Lão nhân bịt mặt là ai thế? Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Ta không thể phụng cáo.

Trần Gia Lâm biết rằng nàng quyết không chịu tiết lộ bất cứ điều gì đâu, thế rồi hần cũng chẳng hỏi tới làm gì, vì ngay lão nhân bịt mặt rượt theo, hần lập tức phi thân chạy về hướng hoang dã. Vũ Diễm Hoa vẫn chạy theo sau hần.

Trong lòng Trần Gia Lâm lấy làm khó chịu vô cùng, nhưng cũng chẳng tiện mở miệng đuổi nàng đi. Chẳng mấy chốc họ chạy vào trong một cánh rừng rậm, thế rồi Trần Gia Lâm đặt Thần Ảnh Nhi Viên Phi xuống.

Trông thấy hai chân bị lột da ấy, Trần Gia Lâm bất giác rung mình ớn lạnh tóc gáy.

Hần cúi người sờ vào tâm mạch lão, thấy hơi thở thoi thóp, trông tình hình không còn cứu chữa được nữa.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Mình phải hỏi đối phương vài lời để làm sáng tỏ tại sao họ đã tra tấn lão như thế".

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây lập tức điểm vào huyệt đạo đối phương, sau đó đặt tay vào huyệt Mạch Bắc của lão, từ từ đẩy chân nguyên vào nội thể đối phương.

Chẳng mấy chốc, lão nhân bắt đầu thở đều đều lại, hai mắt cũng mở ra luôn. Trần Gia Lâm lập tức hỏi ngay:

- Các hạ tên là Thần Ảnh Nhi Viên Phi ư?

Giọng nói của lão nhân yếu ớt nhỏ như ruồi muỗi kêu:

- Đúng thế.

- Phải chăng các hạ có vị sư đệ đã đào thoát ra khỏi đền thờ nhà họ Triệu không?

- Phải, y... thế nào rồi?

- Chết rồi!

- Ô!...

Đối phương kêu ồ một tiếng rất dài, đây là phương thức duy nhất tỏ ra lòng căm phẫn của y.

- Tại sao họ đã hạ thủ tàn hại các hạ như thế?

Thần Ảnh Nhi Viên Phi đưa cặp mắt vô thần chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lâm,

một hồi thật lâu, y mới gắng gượng thốt ra lời nói:

- Tiểu hữu... ra tay nghĩa hiệp, dù lão phu... có chết... song vẫn cảm kích tiểu hữu, lão phu có một báu vật lấy từ tay của... Giang Hồ Lãng Tử Bạch Y Nhân, chính đối phương cưỡng ép lão phu... xin biếu báu vật này cho tiểu hữu.

Nói xong, y dùng sức vun cỏ há mồm nhá một hạt châu màu trắng to bằng mắt rồng ra, sau đó nói tiếp:

- Đây là... hạt Thiên Niên Thiềm Châu...

Y nói tới đây, nhắm hai mắt lại, tắt thở luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thương Tâm Ly Biệt

Trần Gia Lân cầm hạt Thiên Niên Thiềm Châu trong tay, xúc động đến toàn thân cứ run lẩy bẩy, Giang Hồ Lăng Từ đã đánh cắp hạt Thiên Niên Thiềm Châu này từ phủ Đỗ Ngự Sử tại Nam Xương, không ngờ lại bị Thần Ảnh Nhi Viên Phi tráo mất, Giang Hồ Lăng Từ vì hạt châu này mà mất mạng, bây giờ hai sư huynh đệ Thần Ảnh Nhi Viên Phi cũng bỏ mình vì hạt châu này để giải cầm chế cho Huyết Thần Đông Phương Vũ. Minh nhất thời vì muốn báo đáp ân tình đã thả lăm Huyết Thần Đông Phương Vũ, bây giờ ngẫu nhiên được hạt châu này, quả thật ứng với câu mắt ở góc đông, thu lại góc tây vậy.

Vũ Diễm Hoa lấy làm xúc động nói:

- Ngự Lang ca, chẳng lẽ chàng cũng đang tìm hạt châu này sao? Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Phải, ta đang tìm hạt châu này, quả thực không ngờ... Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Chàng cần hạt châu này để làm gì vậy? Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Hoa muội, thành thật cáo lỗi với nàng, ta không thể phụng cáo điều này, thế nhưng ta biết các người đang dốc toàn lực tìm kiếm nó, bây giờ hạt châu này đã lọt vào tay ta, nàng muốn sao đây?

Vũ Diễm Hoa cười cay đắng một tiếng, nói:

- Ta lấy làm khó xử vô cùng, ta không thể biết tung tích hạt châu mà chẳng báo cáo với bản môn, thế nhưng... sau khi ta báo cáo với bản môn, chàng sẽ không yên cho mà coi...

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Hoa muội, nàng rất thành khẩn, nhưng nàng chớ bận tâm điều này, nàng thấy nên làm như thế nào thì cứ việc làm!

Vũ Diễm Hoa cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng, nói:

- Ngự Lang ca, ta... không báo cáo điều này với chủ nhân, nhưng mong rằng... chàng hiểu nỗi lòng ta...

Vũ Diễm Hoa nói tới đây liền cúi đầu xuống.

Trần Gia Lân run bắn người lên, nàng đã thổ lộ tâm tư khá trắng trợn rồi, nàng đã vì tình. Thế nhưng hắn không thể tiếp nhận mối tình này nữa, vì hắn đã giao toàn bộ cảm tình của mình cho Đào Ngọc Phương rồi, nhưng hắn không thể nói điều này ra, hắn đành nhìn nàng cười một tiếng không mấy tự nhiên xem như trả lời với nàng.

Trần Gia Lân cất hạt châu vào trong túi áo, sau đó nói:

- Lão này chết một cách đáng thương hại, chúng ta phải an táng cho lão đường hoàng một chút, à! Phải rồi, lão là nhân vật gì vậy?

Vũ Diễm Hoa nói:

- Lão chính là Thần Thâu khét tiếng ở chốn giang hồ này!

Thình lình ngay lúc đó, trong rừng có một tràng những tiếng lá cây kêu xào xạc vang tới, Trần Gia Lân đưa mắt nhìn ra phía trước nói:

- Bọn người Túy Ông đến kia rồi!

Vũ Diễm Hoa mặt hơi biến sắc, nói:

- Ngự Lang ca, ta không tiện gặp mặt họ, xong việc chàng hãy đến Duyệt Lai khách điểm... nói:

Nói xong, nàng phi thân chạy vào trong rừng luôn.

Bóng người Vũ Diễm Hoa vừa biến mất, thì âm thanh của Ngô Hoàng Văn đã vang tới:

- Thừa nhĩ vị lão tiền bối, hắc ở đây rồi!

Ngô Hoàng Văn, Túy Ông, và Diên Ông lần lượt hiện thân ra. Trần Gia Lâm bước tới trước, chấp tay xá dài nói:

- Nhị vị lão tiền bối tới thật đúng lúc!

Họ đưa mắt quét nhìn thi hài của Thần Ảnh Nhi Viên Phi một cái, Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Lão ăn trộm chết rồi ư?

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Lão bị tra tấn tàn bạo như vậy, làm sao chẳng chết ư? Túy Ông trợn ngược đôi mắt lim dim nói:

- Tiểu tử, trước khi chết y có nói gì không? Trần Gia Lâm hờn hờ nói:

- Có, lão biểu cho vãn bối một món đồ...

Hắn vừa nói vừa móc túi lấy hạt châu ra, sau đó nói tiếp:

- Đây là Thiên Niên Thiêm Châu!

Tức thì ba cặp mắt bỗng sáng ngời lên hết, Diên Ông cười há há một tiếng, nói:

- Diệu a! Tiểu tử, xem như ngươi đã lấy công chuộc tội vậy!

Trần Gia Lâm hai tay dâng hạt Thiên Niên Thiêm Châu cho Diên Ông, nói:

- Có tin tức gì của Đông Phương tiền bối chăng? Diên Ông vừa đưa mắt xem xét hạt châu vừa nói:

- Không có, thế nhưng không quan trọng nữa, có hạt châu này thì lo gì chẳng giải cứu được lão, ta tin chắc rằng lão quyết phải xuất hiện nữa cho mà coi, nếu chẳng lấy được hạt châu này thì dù có bắt được lão cũng bằng thừa, tiểu tử đây là tiền định vậy.

Ngô Hoàng Văn mặt mày tươi tỉnh, nói:

- Nhị ca, lão ăn trộm giấu hạt châu trong người, sao đối phương lại chẳng lục soát được vậy?

Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Ta cũng đang lấy làm lạ đây, chẳng biết lão giấu hạt châu bằng cách nào, chính lão từ trong miệng nhả ra vậy...

Túy Ông tiếp lời nói:

- Đây là bản lĩnh đặc biệt của những người hành nghề này, y nuốt hạt châu vào bụng, sau đó dùng nội lực giữ lại, khi nào cần thiết thì nhả ra chẳng có chi là lạ cả.

Trần Gia Lâm nghe nói thế, lấy làm kinh ngạc vô cùng, quả thực chốn thiên hạ này có lắm điều kỳ lạ. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói có chuyện giấu hạt châu trong bụng, thế rồi hắn quay sang nói với Ngô Hoàng Văn:

bối...

- Chẳng phải tam đệ núp trong bóng tối chờ cơ hội xuất thủ, sao gặp hai vị lão tiền Ngô Hoàng Văn ngắt lời hắn nói:

- Hai vị lão tiền bối đến sau, vì hai lão phát hiện bóng người chúng ta mới theo dõi đến đây, may mà hai lão tiền bối theo dõi đến đây, bằng không quyết chúng ta không thể đắc thủ.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Lão nhân bịt mặt nạ là ai thế?

Ngô Hoàng Văn giơ ngón tay cái lên nói:

- Khi chúng ta chưa ra đời, lão đã là một nhân vật khét tiếng ở chốn giang hồ, danh hiệu kêu là Bất Bại Ông.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Bất Bại Ông ư? Chẳng lẽ lão chưa từng bị ai đánh bại bao giờ sao?
- Có lẽ như thế!

Điền Ông tròn ngược hai mắt lên nói:

- Ai nói chưa bại bao giờ đâu, đứng trước một người, y không dám thử mạnh cái nào hết, hễ đánh lần nào là bại lần nấy.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Nhân vật nào mà lợi hại đến thế? Điền Ông cười hí hí nói:
- Nương tử dạ xoa của y, sư tử hà đông thoát vừa rống lên một tiếng, thiếu điều chưa té đáí trong quần thể thôi.

Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn bất giác cười ồm lên, Trần Gia Lân dứt tiếng cười nói:

- Lão đâu rồi?

Ngô Hoàng Văn vừa cười vừa nói:

- Hai lão tiền bối đùa trò rượt bắt với y một hồi, sau đó y nản lòng đánh trống rút lui! Y nói xong, sực nghĩ ra điều gì, liền đảo mắt quan sát một vòng, hỏi:
- Vũ cô nương đâu rồi?

Trần Gia Lân trả lời cho có lệ:

- Không gặp nàng đâu cả!

Túy Ông mở nắp hồ lô ra, ngược đầu kêu ọc ọc uống một hơi hơn một phần ba bình, sau đó lấy tay áo lau khô khóe miệng, nghiêng đầu sang một bên nói:

- Tiểu tử, có người thứ ba nào biết người lấy được hạt châu này không? Trần Gia Lân suy nghĩ thật nhanh, nói:
- Theo sự phán đoán của văn bối, chắc không còn ai biết cả. Túy Ông khẽ gật đầu nói:
- Thế thì tốt lắm, chúng ta bớt lo phần nào... à! Phải rồi, hai người hãy thật thà trả lời lão phu một điều, đối phương đã lắm phen đề cập rằng vâng lệnh của chủ nhân không được đối địch với người, tại sao vậy?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Chính văn bối cũng không sao hiểu nổi! Điền Ông tiếp lời nói:
- Có lẽ chủ nhân môn phái thần bí này có mối quan hệ gì với sư môn người rồi, tiểu tử, có thật người không hề biết chăng?
- Quả thực văn bối không hề biết gì hết!
- Người không định phanh phui điều nghi vấn ly kỳ này sao?
- Văn bối từng tận lực rồi, nhưng chưa có kết quả gì cả.
- Tại sao không quay trở về hỏi sư phụ người đi?

Trần Gia Lân nghĩ bụng rằng đối phương đã biết lai lịch của mình, thì cứ nói vạch toẹt cho rồi.

Hắn suy nghĩ đến đây, buồn bã nói:

- Gia sư đã tạ thế từ lâu rồi!

Điền Ông tròn to hai mắt hót hải nói:

- Nói sao? Trần Đình Lăng đã tạ thế rồi? Trần Gia Lân gật đầu đáp:
- Vâng!
- Người nói thật đấy chứ?

- Thừa lão tiền bối, không có đồ đệ nào lại nguyên rửa sư phụ mình cả, đương nhiên văn bối nói thật rồi, thế nhưng, trong chốn giang hồ này chưa có ai biết sư môn của văn bối, xin lão tiền bối giữ bí mật cho văn bối.

Điền Ông giậm chân than thở, nói:

- Lão phu định đến lúc cần thiết phải mời lão xuống núi, không ngờ y lại bỏ đi mãi mãi, chao ôi!

Túy Ông cũng hơi xúc động, nói:

- Lão điền khùng kia, bạn cũ năm xưa đi dần, ngày gần đất xa trời của ta và ngươi cũng chẳng còn bao xa nữa!

Điền Ông trợn mắt nói:

- Chớ nói lời gàn dở, ta chưa chịu gần đất xa trời đâu. Túy Ông mở to đôi mắt lim dim, nói:

- Diêm La Vương cũng vừa phát thiệp tới, dù ngươi có giả khùng giả điên thế nào đi nữa, cũng quyết phải về trình diện thôi.

Điền Ông cười há há một tiếng nói:

- Lão say rượu ngươi luôn xem việc say túy lúy là trên hết, sao hôm nay bỗng lại thờ dài thờ ngắn như vậy ư?

Túy Ông nói:

- Ta chỉ liên tưởng đến Trần Đình Lăng từng oanh liệt một thời ở năm xưa đã quá cố... Điền Ông phát tay áo một cái nói:

- Ngày nào Diêm La Vương chưa gửi thiệp tới, thì ngươi phải sống thêm ngày đó, chẳng lẽ ngươi lại đi tự tử, còn sống thì phải lo làm tròn bổn phận con người, chớ nói nhảm lam gì nữa, ngươi ở lại thế gian này nốc thêm vài bầu rượu nữa có hơn không?

Lão dứt lời, quay sang nói với Trần Gia Lâm rằng:

- Này tiểu tử, ngươi và đối phương có một mối quan hệ thần bí như vậy, ngươi nên làm việc này...

Trần Gia Lâm vội thưa rằng:

- Xin lão tiền bối cứ sai bảo?

Điền Ông nghiêm sắc mặt lại nói:

- Ngươi tìm cách thám thính tung tích của Huyết Thần, ngươi có bằng lòng không? Trần Gia Lâm không do dự chút nào nói:

- Văn bối sẵn sàng, thế nhưng chẳng biết có thành công hay không...

- Ngươi cứ cố gắng hành sự đi!

- Nếu có thám thính được hành tung của Đông Phương tiền bối, thì văn bối sẽ làm sao nữa đây?

- Ngươi cứ đến Huyền Vũ Quan lưu lại một ký hiệu!

- Được!

- Vậy thì ngươi đi ngay bây giờ đi!

Trần Gia Lâm trước khi quay sang hướng hai lão chấp tay xá một xá, sau đó mới nói với Ngô Hoằng Văn rằng:

- Tam đệ, chúng ta tạm thời chia tay nhau vậy! Ngô Hoằng Văn tỏ vẻ lưu luyến nói:

- Nhị ca, vì cứu sư gia thoát khỏi ma chướng đã làm phiền nhị ca nhiều, tiểu đệ lấy làm cảm kích vô cùng.

Trần Gia Lâm mỉm cười nói:

- Tam đệ, đây cũng là vì giải trừ kiếp nạn cho võ lâm vậy.

oOo

Trong phòng khách hậu viện Duyệt Lai khách sạn, một nam một nữ ngồi đối diện ăn uống trong một bàn tiệc.

Hai người này chính là Trần Gia Lâm và Vũ Diễm Hoa. Nữ thì mặt mày tươi tỉnh như hoa nở trong mùa xuân.

Còn trong lòng Trần Gia Lân thì cứ suy nghĩ lung tung, hần cứ ngẫm nghĩ tìm cách hỏi thăm nàng về hành tung của Huyết Thần, thế nhưng khổ nỗi chẳng tìm ra có nào hay hết.

Nếu trực tiếp hỏi thẳng vấn đề thì nàng quyết không chịu nói đâu vì hần vốn là người trung hậu chẳng biết dụng tâm kế, cho nên không làm sao nghĩ ra cách nào cả.

Đang lúc suy nghĩ nát óc chẳng tìm ra kế sách, bỗng thấy nha đầu Tiểu Ngân vội vàng bước vào phòng, tới gần chỗ Vũ Diễm Hoa.

Vũ Diễm Hoa đưa mắt liếc nhìn y một cái, nói:

- Tiểu Ngân Tử, có việc chi chăng? Tiểu Ngân Tử cúi đầu hành lễ, nói:
- Chương quý khách mời tiểu thư ra ngoài có việc bàn qua một lát. Vũ Diễm Hoa ngồi dậy, nói:
- Ngươi Lang ca, ta ra ngoài một lát sẽ quay trở lại ngay! Nàng lại quay sang nói với Tiểu Ngân Tử:
- Ngươi ngồi lại đây hầu Trần công tử, đợi ta quay trở lại ngươi mới đi! Nói xong, nàng bước ra phòng ngay.

Tiểu Ngân Tử rót đầy ly rượu cho Trần Gia Lân, sau đó đứng nghiêm một bên. Trần Gia Lân làm ra vẻ tự nhiên, nói:

- Này Tiểu Ngân Tử, chương quý mời tiểu thư có việc gì vậy? Tiểu Ngân Tử khẽ cười một tiếng, lẩm bẩm nói:
- Tiểu ty không biết, nhưng trông sắc mặt chương quý thì hình như có việc gì quan trọng lắm thì phải...

Tiểu Ngân Tử nói tới đây dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- À! Phải rồi, lúc này lão thầy thuốc từng trị thương cho công tử trong lần trước có đến đây, chẳng biết lão nói những gì với chương quý?

Trần Gia Lân thoạt nghe nói thế bất giác lấy làm phấn khởi ngay, chẳng phải y đang đề cập tới Huyết Thần Đông Phương Vũ đó sao? Thế rồi hần giả đồ quanh co rằng:

- Có phải lão thầy thuốc ấy có cửa tiệm khám bệnh trong thành này không? Tiểu Ngân Tử bụm miệng vừa cười vừa nói:
- Không phải, lão không phải nhà chuyên môn khám bệnh, chẳng lẽ công tử không nhìn ra lão là người võ lâm sao?

Trần Gia Lân giả đồ kêu ồ lên một tiếng nói:

- Ngươi có biết lão ở đâu không

Tiểu Ngân Tử nói:

- Công tử muốn tìm lão ư? Trần Gia Lân lắc đầu nói:
- Không, ta chỉ vui miệng hỏi qua thế thôi. Ta có một bằng hữu mắc một chứng bệnh quái gở, vì luyện võ mà mắc bệnh, ta mong rằng... nếu có cơ hội sẽ thỉnh giáo đến lão!

Tiểu Ngân Tử nói:

- Muốn tìm lão e rằng không dễ dàng đâu, nghe nói lão đã khởi hành đi Phủ Châu rồi! Trần Gia Lân cau mày nói:
- Phủ Châu? Vậy là lão về Nghênh Tân quán rồi? Tiểu Ngân Tử lắc đầu nói:
- Thế thì tiểu ty không biết rồi!

Trần Gia Lân không dám hỏi tiếp vì sợ bại lộ kế hờ, thế rồi hần giả đồ bắt sang chuyện khác nói:

- Tiểu Ngân Tử, hình như chương quý Duyệt Lai khách điểm này quen thân với tiểu thư nhà ngươi thì phải?

Tiểu Ngân Tử gật đầu nói:

- Vâng, chúng ta là khách quen, mỗi lần đến Nam Xương thấy đều nghỉ tại đây.

Trần Gia Lân đoán rằng chắc Duyệt Lai khách sạn chính là bí mật phân đường của môn hộ thần bí này y như Nghênh Tân quán tại Phủ Châu không sai, nhưng hần không thể nói ra.

Vũ Diễm Hoa đã quay trở lại, sắc mặt trầm trọng, hình như có tâm sự gì thì phải, nhưng Trần Gia Lân giả đồ không biết gì hết. Sau khi Tiểu Ngân Tử lui ra khỏi phòng, Vũ Diễm Hoa ngồi xuống ghế ngay.

Trần Gia Lân làm ra vẻ thần nhiên nói:

- Hoa muội, có việc chi chẳng? Vũ Diễm Hoa nói giọng u oán:

- Gia thúc phụ nhấn tin đến đây, bảo ta lập tức trở về Phủ Châu.

Trần Gia Lân hỏi:

- Ngoài ra chẳng nói gì khác hơn?

Vũ Diễm Hoa khẽ lắc đầu một cái, trông tình hình nàng chẳng muốn chia tay với Trần Gia Lân chút nào, thế nhưng nàng không ngờ Tiểu Ngân Tử đã vô tình tiết lộ hành tung của Huyết Thân ra rồi.

Trần Gia Lân nói tiếp:

- Vậy thì chúng ta đành chia tay thôi?

Vũ Diễm Hoa thờ dãi một tiếng, đưa cặp mắt u oán nhìn Trần Gia Lân một cái nói:

- Ngự Lang ca, chẳng biết bao giờ chúng ta sẽ gặp lại được đây? Dứt lời, hai mắt đỏ hoe.

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Vì vâng lệnh chủ nhân nàng đã gần gũi với mình, thế mà vì vậy nàng đã nảy sinh tình cảm với mình, nghe giọng điệu của nàng có lẽ xảy ra sự biến gì rồi, hoặc là nàng đã xong nhiệm vụ", hần suy nghĩ đến đây bèn mỉm cười nói:

- Hoa muội, thế thì dễ thôi, về sau ta sẽ đến Phủ Châu tìm nàng!

Vũ Diễm Hoa miệng mấp máy muốn nói lại thôi, nhưng nước mắt lại nhỏ dài xuống.

Quả thực Trần Gia Lân bị mối si tình của nàng làm cảm động rồi, nhưng hần không thể đón nhận, hần cần phải khống chế tự thân, trong lúc suy nghĩ hần bèn cất giọng dịu dàng nói:

- Hoa muội, sao nàng lại khóc rồi?

Vũ Diễm Hoa thoát nghe chàng nói thế, bất giác buông tiếng khóc thút thít ngay.

Trần Gia Lân cũng cảm thấy thương cảm theo, nhưng nhất thời hần cũng chẳng biết nói những lời thích hợp nào để an ủi nàng đây.

Vũ Diễm Hoa khóc một hồi ầu, sau đó tự động nín khóc lấy tà áo lau khô nước mắt, nói giọng u oán:

- Ngự Lang ca, có câu nói ta không thể chẳng thốt ra, trong trái tim ta... chỉ có mỗi một mình chàng, chàng có hoài niệm ta không?

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Hoa muội, Phủ Châu có phải là chân trời góc biển đâu, muốn gặp nàng thì dễ dàng thôi.

- Điều này khó nói lắm!

- Ta không hiểu nàng muốn nói gì hết?

- Tại vì... à! Không nói những lời mất vui này làm gì nữa, chúng ta hãy tiếp tục uống rượu nào!

Trần Gia Lân không dám hỏi tới nữa, vì hần biết rằng mình không thể yêu nàng, nói chuyện nhiều thì càng rắc rối thêm mà thôi, nên hần đành giả dò làm ra vẻ vô tình thôi.

Tâm tư Vũ Diễm Hoa xúc động mạnh, cứ uống hết ly này rồi lại rót đầy ly khác, hình như nàng muốn mượn rượu giải sầu.

Trần Gia Lân trông thấy thế cau mày nói:

- Hoa muội, uống nhiều như vậy kéo say đấy?

Mặt mày Vũ Diễm Hoa đỏ bừng lên nói giọng xúc động:

- Thế sự vô thường, được đối diện với niềm hoan lạc dù có say thì cũng không hề chi! Thành linh ngay lúc này...

Tiểu Ngân Tử lại xuất hiện ngoài cửa phòng hạ giọng nói:

- Thưa tiểu thư, chúng ta phải thượng lộ rồi chứ?

Vũ Diễm Hoa mặt mày hơi biến sắc, vội đứng phắt dậy, nâng ly nói:

- Ngự Lang ca, chúng ta hãy cạn ly cuối cùng này, sự việc về sau... phải trông vào cơ duyên thôi!

Trần Gia Lâm nâng ly đứng lên lẳng lẳng nốc một hơi cạn, sau đó khẽ lắc cái ly một cái, bây giờ quả thực hắn không còn lời gì để nói nữa, hắn biết nói gì đây?

Vũ Diễm Hoa đưa mắt chăm chăm nhìn hắn một cái không nói gì hết, thoăn thoắt bước ra phòng luôn.

Nàng bỏ đi thật rồi.

Trần Gia Lâm bất giác cảm thấy trong lòng trống rỗng lắm sao.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mây Mù U Ám

Trần Gia Lâm vội vã chạy về hướng Huyền Vũ Quan. Hắn phải thông báo hành tung của Huyết Thần cho bọn Túc Ông biết. Khi vào trong đền chẳng thấy bóng người nào hết, hắn bèn y lời giao hẹn lưu lại dòng chữ ngay chỗ dễ chú ý ở trong đền, hắn viết rằng: "Sư phụ Ngô Hoảng Văn đã khởi trình đến Phú Châu vào lúc trưa nay".

Người ngoại cuộc trông thấy hàng chữ này quyết chẳng hiểu gì hết.

Bây giờ việc của Huyết Thần đã có bọn Túc Ông lo rồi, mình cũng chẳng cần nhúng tay vào nữa.

Thế thì mình nên làm gì đây?

Điều quan trọng nhất là tìm cho ra ái thiếp Đào Ngọc Phương. Thế nhưng biết đi đâu tìm nàng đây?

Nàng và Đào Ngọc Phân là hai chị em sinh đôi, có lẽ nào nàng ẩn mình trong Hoa Nguyệt Biệt Trang chăng?

Trông tình hình mình muốn tìm Đào Ngọc Phương ắt phải tìm Đào Ngọc Phân trước, vì họ là hai chị em sinh đôi, đương nhiên phải có liên lạc không sai. Tiếng đẹp của Đào Ngọc Phân vang lừng bốn bể muốn tìm y thì chẳng gặp khó khăn chút nào, biện pháp nhanh gọn nhất là mình cứ đến thăm viếng Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Sau khi Trần Gia Lâm có sự quyết định, tâm trạng hắn liền ổn định ngay. Thế rồi hắn lập tức thượng lộ chạy về hướng hồ Bà Dương.

Thình lình ngay lúc này...

Có một thanh âm nữ nhân vang tới hết:

- Ngự Lang, hãy đứng lại nào!

Trần Gia Lâm thoát nghe thấy tiếng hét, bất giác ngoái cổ lại nhìn ra sau, mới hay đối phương chính là Công Tôn đại nương đã bị mặt bằng khăn tơ đen chứ không ai xa lạ hết, thế rồi hắn tức giận lạnh lùng nói:

- Tôn giá gọi tại hạ dừng lại, có điều chi giáo chăng? Công Tôn đại nương lạnh lùng nói:

- Ta vâng lệnh đến đây khuyên bảo ngươi! Trần Gia Lâm động lòng hỏi:

- Khuyên bảo điều gì?

Công Tôn đại nương dần từng tiếng một nói:

- Từ rày về sau cấm ngươi không được can thiệp vào hành động của bản môn nữa. Trần Gia Lâm nói giọng lạnh nhạt:

- Nếu không nghe lời khuyên bảo thì sao? Công Tôn đại nương trầm giọng nói:

- Không vị tình ngươi nữa!

Trần Gia Lâm khẽ cười một tiếng, bình thản nói:

- Không vị tình bằng cách nào đây?

Công Tôn đại nương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- Khiến ngươi từ nay về sau không còn khả năng sử dụng kiếm nữa. Trần Gia Lâm cười há há một tiếng, nói:

- Vậy thì đợi về sau hãy nói, bây giờ ta phải thượng lộ, không còn rảnh rồi nói nhảm với tôn giá nữa.

Nói xong hắn cất bước đi ngay... Công Tôn đại nương khoát tay nói:

- Khoan đã, ta chưa nói hết đâu! Trần Gia Lâm đứng lại nói:

- Tôn giá cứ nói tiếp đi! Công Tôn đại nương nói:

- Ngươi chớ xem thường lời khuyên bảo lúc này, luôn luôn chủ nhân bọn này nói một không hai.

Trần Gia Lâm nói:

- Còn gì để nói nữa chẳng?

- Còn nữa...

- Cứ việc nói nào?

- Ngươi mang Thần Ảnh Nhi Viên Phi đi đâu rồi?

- Lão chết rồi.

- Ngươi đánh cướp lão với mục đích gì vậy? Trần Gia Lâm cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Chẳng có mục đích gì hết, ngẫu nhiên hội ngộ ra tay nghĩa hiệp thế thôi. Công Tôn đại nương lạnh lùng háng một tiếng nói:

- Ta chẳng tin như thế?

Trần Gia Lâm cất giọng lạnh lùng nói:

- Tin hay không tùy tôn giá, tại hạ chẳng bắt buộc tôn giá tin kia mà. Công Tôn đại nương nổi giận đùng đùng nói:

- Sau khi chủ nhân biết tin này đã căm phẫn vô cùng. Nay Ngư Lang, nếu còn tình hình tương tự như thế này xảy ra, chủ nhân không nhịn ngươi nữa đâu. Nói thật cho ngươi biết, muốn giải quyết ngươi thì rất dễ dàng, chớ có ngạo nghễ quá thế mà mang họa vào thân đấy.

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Tại hạ vốn thì chẳng quen biết với chủ nhân các ngươi, tôn giá còn điều gì cần nói nữa chẳng? Bằng không tại hạ phải cáo từ vậy?

Công Tôn đại nương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Ngươi cứ đi tự nhiên, nhưng ngươi phải nhớ cho kỹ những lời khuyên bảo vừa rồi của ta!

Trần Gia Lâm bữu môi kêu hừ một tiếng, quay người phi thân chạy như gió. Trời mờ mờ sáng, ngôi nhà nhỏ cạnh bờ hồ hiện ra trước mắt.

Cảnh vật vẫn như xưa, nhân sự thì thay đổi, tức thì trong lòng dâng lên nỗi niềm bi thương, hai mắt óng ánh ngập lệ, Trần Gia Lâm vội vã chạy tới phía trước căn nhà, hắn thoạt vừa trở mắt nhìn kỹ, bất giác ngăn người ra tại chỗ luôn.

Trong óc tưởng tượng của hắn cứ cho rằng căn nhà nhỏ này ắt phải phủ đầy bụi bặm màng nhện, nhưng thực sự không phải thế, ổ khóa trước cửa không còn nữa, hơn nữa hình như có người quét dọn sân trước.

Hắn liền xông vào trong nhà, thấy tất cả đồ dùng gia cụ được sắp xếp gọn gàng rất có thứ tự, không còn lộn lạo như trước kia nữa.

Trông tình hình chắc là Châu lão gia bảo người nhà của lão đến sắp xếp cho gọn gàng lại rồi.

Xúc cảnh tình sinh, tức thì nước mắt đã chảy dài xuống hai bên má, miệng mấp máy lẩm bẩm nói:

- Ngọc muội, nàng ở đâu? Tại sao nàng không chịu quay trở về?...

Trần Gia Lâm ngã mình nằm trên giường, lại chìm đắm vào trong ký ức đau khổ.

Tất cả mọi việc hình như mới xảy ra ngày hôm qua mà thôi, nhưng hôm nay thì chẳng còn gì tồn tại hết, nếu không có ái nhi Ngọc Lâm, thì hắn sẽ xem nó

như một giấc chiêm bao.

Căn cứ sự chuẩn bệnh của Thảo Đầu Lang Trung Nghệ Cảnh Tinh bảo rằng nàng không còn sống được bao lâu nữa, nếu không thể tìm nàng trong một thời gian ngắn, thì cả cơ hội lần cuối mà hai vợ chồng muốn gặp mặt cũng không còn nữa.

Hắn suy nghĩ đến đây bàng hoàng trở mình tuột xuống giường chạy ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn sân nhà là nơi mỗi ngày nàng đứng trông đợi bóng thuyền quay trở về, hình như nụ cười ngọt ngào và tiếng kêu gọi thân mật vẫn còn ở trước mắt.

Hắn tiếp tục đưa mắt nhìn tới trước, bất giác ngăn người ra tại chỗ, thì ra chiếc thuyền đánh cá của mình được neo sát bờ hồ, trông tình hình cũng lại là Châu lão gia kéo vào đó rồi, Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Mình có nên tiếp tục sống trở lại sinh nhai cũ ư?"

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng kêu gọi khá thân mật vang tới:

- Tiểu ca, thần thánh nào đã đưa ngươi trở về đây đây? Già này đã lo quýnh cả lên... Trần Gia Lâm ngoái cổ nhìn ra phía sau, hắn đã y như một người cùng đường thoát vừa gặp lại thân nhân, chỉ thốt ra một tiếng lão gia, thì cổ họng tắt nghẹn luôn.

Châu lão gia bước tới khễ vỗ lên vai hắn cười toe toét nói:

- Tiểu ca, ta thiếu điều chưa nổi điên lên mà thôi. Trần Gia Lâm lấy tay áo lau nước mắt nói:

- Thưa lão gia, có việc chi chăng? Bé Ngọc Lâm...

- Nó vẫn khỏe...

- Thế thì việc gì đã xảy ra vậy?

- Tiểu nương tử trở về rồi, ta cứ lo sợ nàng lại bỏ đi...

Trần Gia Lâm thoát nghe lão nói thế, bất giác run bắn người lên, đưa hai tay bấu chặt cổ tay Châu lão gia, xúc động mãnh liệt nói:

- Nói sao? Ngọc Phương... nàng... nàng trở về rồi! Châu lão gia khễ gật đầu nói:

- Quả thật nàng đã về đây rồi, ngươi hãy bình tĩnh chút nào. Trần Gia Lâm cất giọng run run nói:

- Hiện giờ nàng ở đâu?

- Ở bên nhà ta, nàng về đây ba hôm rồi, nàng luôn luôn ở bên cạnh với Ngọc Lâm, chính nàng về dọn dẹp căn nhà này vậy à! Sao nàng lại...

- Thưa lão gia, nàng thế nào rồi?

- Ô! Vẫn khỏe nhưng hơi gầy một chút. Lòng Trần Gia Lâm đau như cắt, hỏi tiếp:

- Nàng có nói gì không? Châu lão gia cau mày nói:

- Nàng nói rằng trở về thăm Ngọc Lâm...

- Nàng có nói tại sao nàng bỏ nhà ra đi không? Châu lão gia khễ gật đầu một cái nói:

- Có nói, nhưng ta không hiểu gì hết, nàng bảo rằng vì ngươi quá yêu thương nàng, nhưng nàng không thể mang hạnh phúc đến cho ngươi. Nàng là người bạc mạng, nếu nàng không bỏ đi thì sẽ làm hỏng ngươi. Cuối cùng... nàng nói rằng mục đích nàng muốn làm cho ngươi hận nàng, vì con người có thể sống trong nỗi căm hận... Ta chẳng hiểu ý nàng muốn nói như thế nào, thế nhưng ta vẫn nhìn ra có lẽ nàng sẽ còn bỏ đi nữa, còn ngươi thì chẳng biết đi đâu mất biệt, ta mãi lo sợ quýnh lên, bây giờ bỗng trông thấy ngươi trở về, quả thực phải cảm ơn trời Phật vậy...

Trần Gia Lâm cố đè nén cơn xúc động, nói:

- Thưa lão gia chúng ta đi ngay! Châu lão gia gật đầu nói:

- Được, ta đã đi bằng chiếc thuyền của ngươi đến đây!

Thế rồi hai người lên thuyền nhỏ neo chạy về hướng đông nam.

Trần Gia Lâm dốc hết sức lực chèo thuyền, hắn chỉ muốn mau mau đến nơi thôi.

Châu lão gia bật lửa mời ống điếu, phì phà vài hơi liền, ngược đầu nhả khói lên trời xanh nói:

- Tiểu ca, nghe nói ngươi dùng Ngự Lang làm danh hiệu, gây được tiếng vang ở chốn giang hồ, có phải vậy không?

Trần Gia Lân thờ phào một cái nói:

- Cũng chỉ vì để tìm nàng, à! Phải rồi, thưa lão gia, ta có một việc muốn thỉnh giáo...

- Việc gì thế?

- Có phải danh hiệu năm xưa của tiên sư là Nhất Kiếm Định Càn Khôn không? Châu lão gia thất kinh nói:

- Ủa! Sao ngươi lại biết vậy?

Trần Gia Lân thoát nghe giọng điệu của lão, biết rằng không còn sai rồi, hấn lại nói tiếp:

- Chính Điện Ông trong Thiên Ngoại Tam Ông đã nhìn ra kiếm pháp của ta mà nhận ra như thế.

Châu lão gia kêu ồ một tiếng nói:

- Tiểu ca, ngươi không được nhìn nhận vì khi lệnh tiên sư còn sống đã căn dặn như thế! A! Khi nhắc đến việc này thì khiến người thương tiếc, lệnh sư lúc còn tại thế là một nhân vật khề giậm chân là phong vân biến sắc ngay...

Trần Gia Lân hấp tấp hỏi:

- Lão gia có am hiểu sự tích của tiên sư lúc còn tại thế không? Châu lão gia lắc đầu nói:

- Không hiểu chút nào cả, vì y chưa từng nói cho ta hay, ta chỉ nghe lỏm được tin đồn mà thôi, lúc đó bổn phận ta còn nhỏ, đối với vị đại nhân vật này ta chẳng biết được bao nhiêu cả, chỉ biết lão danh chấn võ lâm mà thôi!

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác dờ người ra tại chỗ, trông tình hình những nghi vấn trong bụng vẫn chưa giải bày được, thế rồi hấn lại hỏi tiếp:

- Thế lão gia và gia sư quen nhau trong trường hợp nào vậy? Châu lão gia cảm khái thở dài nói:

- À! Có sự xảy ra cũng ngẫu nhiên thật, ta dẫn gia nhân trốn tránh thù nhân, nhưng oan gia lộ hẹp lại gặp phải đối phương. Trong lúc thập tử nhất sinh, lệnh sư xuất hiện, thù gia thoát nghe đại danh lệnh sư đã cả kinh bỏ chạy. Ngay sau khi được trò chuyện mới biết lệnh sư cũng đang tìm nơi ẩn cư, còn vấn đề tại sao lão nhân gia người đang lừng danh thiên hạ như mặt trời giữa trưa lại bỗng nhiên ẩn tích thì ta chẳng biết mảy may gì hết. Thế rồi hai ta cùng đến bờ hồ bây giờ đây để an thân lập mạng, sự việc là như thế đấy!

Trần Gia Lân sực nghĩ ra một việc, lập tức thò tay vào túi áo lấy tín vật mà Châu lão gia đã biếu cho hấn lúc sắp rời khỏi nhà ra, nói:

- Thưa lão gia, tiểu cầu này không cần dùng tới nữa, xin lão gia hãy thu hồi đi! Châu lão gia đưa tay cầm lấy tiểu cầu bỗng tròn to hai mắt, chỉ tay ra trước, nói:

- Ngươi xem kia, trên bãi đá trước mặt hình như là một nữ nhân?

Trần Gia Lân vận khởi nhãn lực nhìn theo hướng Châu lão gia vừa chỉ. Quả nhiên đúng là bóng lưng của một nữ nhân, bãi đá này chính là chỗ Đào Ngọc Phương đã nhảy hồ tự tử cách đây hai năm về trước, hấn bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi nói:

- Lão gia, chúng ta sang đó xem cái nào!

Nói xong, hấn cho thuyền chạy nhanh như gió.

Hấn trông thấy nữ nhân nọ tung mình nhảy xuống hồ luôn.

Kêu ừng một cái đầu óc Trần Gia Lân như trúng phải một cái búa tạ, mặt mày choáng váng suýt nữa đã ngất xỉu, hấn điên cuồng gào thét nói:

- Mong rằng đó không phải nàng, không phải nàng... không phải...

Mặt mày Châu lão gia cũng biến sắc luôn.

Con thuyền cập bến, nhưng phải xoay một vòng mới mới vào bến được, con nước xoáy vùng này rất mạnh, dân đánh cá tay ngang không khi nào dám vào đây hết.

Trần Gia Lân phi thân nhảy lên bãi đá, thấy trên một tảng đá to có dán một tờ giấy có viết chữ. Trục giác báo với hấn rằng đã có việc không lành xảy ra, hấn không còn chút can đảm đọc hàng chữ trong mảnh giấy ấy, toàn thân hấn cứ run lẩy bẩy không dừng, trái tim suýt chút nữa nhảy ra ngoài luôn.

Châu lão gia giơ tay bóc mảnh giấy chữ lên, quái kêu một tiếng nói:

- Chính là tiểu nương tử!

Mặt mày Trần Gia Lân bỗng tối sầm, suýt nữa đã té ngửa trên bãi đá. Thế rồi Châu lão gia cầm mảnh giấy chữ đọc liền:

"Lân ca, thiếp đi thôi, cứ hận thiếp đi, đây là nơi trước kia thiếp đã tìm cầu giải thoát, hôm nay thiếp lại trở về đây. Xin chàng khéo nuôi nấng ái nhi, chớ hoài niệm người bạc mạng này, thiếp sẽ ở lại đây mãi mãi làm bạn với cảnh hồ bóng thuyền, đồng thời mỗi ngày được nhìn thấy hai phụ tử chàng quay thuyền trở về, tâm nguyện duy nhất của thiếp là mong chàng sẽ tìm lại hạnh phúc khác.

Ngọc Phương tuyệt bút".

Trần Gia Lân gào thét một tiếng, nhảy xuống hồ ngay, Châu lão gia lấy tay áo lau khô nước mắt sau đó cởi áo ngoài ra, cũng theo sau nhảy xuống hồ luôn.

Một hồi thật lâu, cả hai người lần lượt kẻ trước người sau chồi lên mặt nước, họ đưa mắt nhìn nhau một cái, nghỉ thờ giây lát sau đó lặn xuống lần nữa.

Họ chồi lên hụp xuống như vậy hơn một tiếng đồng hồ, nhưng chẳng vớt được gì cả, thời gian kéo dài như thế, không cần phải nói cũng hết phương cứu chữa rồi.

Thế lực của Châu lão gia thua kém Trần Gia Lân nhiều, lão đã đuối sức, leo lên thuyền dựa lưng vào cột buồm cứ thở luôn mồm.

Trần Gia Lân vẫn cứ tiếp tục lặn xuống nước mò mẫm mãi.

Châu lão gia thừa lúc hẩn góc đầu lên mặt nước hít thở, la lớn tiếng nói:

- Này tiểu ca, hãy lên đây nghỉ giây lát đã!

Trần Gia Lân chẳng thèm trả lời gì hết, lại hụp xuống nước luôn, lần này lâu lắm hẩn mới chịu chồi lên mặt nước.

Châu lão gia trông thấy hẩn bắt đầu đuối sức, bắt giác hơi hải nói:

- Tiểu ca, như thế không được, ngươi phải lên thuyền nghỉ ngơi giây lát nào... Trần Gia Lân gào thét nói:

- Lão gia, ta... không lên nữa, ta phải ở lại với Ngọc Phương, còn tiểu Ngọc Lân thì trọng thác lão, vợ chồng ta... có chết cũng sẽ cảm kích lão gia, đại ân đại đức này... hẹn kiếp sau đền đáp...

Châu lão gia găm hét một tiếng:

- Ngươi chớ hồ đồ như thế!

Dứt lời lão tung mình lao vào hướng Trần Gia Lân vừa hụp xuống nước.

Vì Trần Gia Lân đã kiệt sức, không còn chút sức lực nào vùng vẫy nữa, nên Châu lão gia đã lôi hẩn lên thuyền một cách dễ dàng, vì Châu lão gia sợ hẩn tự tử, lập tức ẵm hẩn chạy lên bờ, đặt hẩn nằm dài trên bãi đá, Trần Gia Lân cứ gào thét nói:

- Lão gia, ngươi không nên... lôi ta lên đây. Châu lão gia cầm phần găm hét nói:

- Này Gia Lân, ngươi làm thế này thì tiểu nương tử chết không nhắm mắt cho mà coi, hải nhi mất mẹ đã thảm thiết rồi, ngươi bảo nó mất cả cha nữa sao?

Trần Gia Lân nghe nói mấy câu này y như vừa bị xối phải một thùng nước lạnh vào đầu! Tức thì tỉnh lại ngay, thế nhưng kẻ đó đau khổ đến với hẩn ngay, trước kia hẩn còn chút hy vọng còn con tìm gặp nàng, nhưng bây giờ thì hoàn toàn tuyệt vọng.

Hẩn ngồi dậy đưa mắt nhìn nước hồ đang chảy mạnh ngoài kia ngăn người ra tại chỗ. Châu lão gia ứa nước mắt nói:

- Tiểu ca, bên dưới là một con nước xoáy ngầm, e rằng... khó có thể tìm được thi hải rồi, à! Tất cả là số mạng, con người chẳng làm gì hơn, tiểu ca, bọn Ngọc Lân đến kìa!

Một chiếc thuyền buồm cập bến, có bốn, năm người vừa nữ vừa nam nhảy lên bờ.

Châu lão gia từ trong tay con dâu ẵm tiểu Ngọc Lân qua, hôn nó một cái, sau đó giao Ngọc Lân vào vòng tay Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân lập tức ôm nó vào lòng.

Thiên tính phụ tử, Ngọc Lân vẫn còn nhớ hẩn, ú ớ khê gọi một tiếng:

- Ba ba!

Cặp mắt tròn xoe, cứ đảo qua đảo lại chăm chăm nhìn người nhà ra vẻ hoảng hốt.

Trần Gia Lân vuốt ve mái tóc ái nhi, không nói gì hết, đồng thời cũng chẳng chảy nước mắt.

Tất cả mọi người có mặt ở đây thấy đều cúi đầu xuống hết.

Một đám phù vân che khuất mặt trời, mặt hồ bỗng nhiên trở nên âm u tối hắc, hình như cả thượng thiên cũng bắt nấp trông thấy một màn nhân gia thảm kịch này.

Con mộng hoàn toàn bị phá vỡ hết.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ác Nhân Tầm Thù

Trần Gia Lâm và Châu lão gia ngồi trước sân căn nhà nhỏ ngồi nói chuyện phiếm, bọn con cái và con dâu của Châu lão gia thì ngồi ở bên cạnh đang bận việc khâu vá, vài đứa trẻ đang chạy vòng vòng ở góc nhà chơi trò rượt bắt.

Châu lão gia dụi tắt ống điều khê ho một tiếng, nói:

- Tiểu ca, thời gian trôi qua nhanh thật, mới đây mà tiểu nương tử đã tạ thế hơn hai năm rồi, xem như Ngọc Lâm được tròn bốn tuổi, trong bụng ta có điều muốn nói với người từ lâu...

Tức thì trên mặt Trần Gia Lâm thoáng hiện nét đau khổ, buồn bã nói:

- Châu lão gia có điều chi cứ việc nói!

Châu lão gia cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Tiểu ca, người chớ hiểu lầm, Ngọc Lâm sống với bọn này hợp lắm, đồng thời mấy vị tẩu tẩu người cùng nó như là con ruột, thế nhưng thằng bé này thông minh quá thể, ngày nào cũng la ó đòi mẹ, cho nên... ý của ta muốn khuyên người lấy vợ kế, để có một gia đình hoàn hảo, người mãi lo sinh nhai, thì chẳng được. Hải nhi, phụ tử cách ly trường kỳ như vậy cũng chẳng mấy tiện...

Trần Gia Lâm đau khổ nói:

- Lão gia... ta... làm sao bây giờ? Châu lão gia nói tiếp:

- Người còn nhớ di chúc của tiểu nương tử chứ, nàng mong rằng người tái được hạnh phúc, đây là tâm nguyện của nàng.

Trần Gia Lâm nghiêng răng, nói:

- Lão gia, trái tim của ta đã chết khô, còn hạnh phúc gì nữa? Châu lão gia thở dài một tiếng nói:

- Thế nhưng người phải lo nghĩ cho Ngọc Lâm, nó chưa biết nó là cô nhi. Hai mắt Trần Gia Lâm đỏ bừng lên, nói:

- Lão gia, nếu chẳng vì Ngọc Lâm thì ta đã đi theo Ngọc Phương từ lâu rồi, đòi người đổi với ta đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Cũng vào lúc này, một tiểu hài nhi mạnh khỏe chạy tới ngã vào lòng Trần Gia Lâm, nói:

- Cha, rốt cuộc đến bao giờ thì mẹ mới trở về vậy?

Trong lòng Trần Gia Lâm đau như cắt, gượng cười một tiếng nói:

- Tiểu Bửu, mẹ con sắp về rồi đấy?

Tiểu nhi Ngọc Lâm trề môi, lấy tay đâm vào ngực Trần Gia Lâm lia lia nói:

- Cha cứ nói dối Tiểu Bửu mãi, Tiểu Bửu không tin lời nói của cha nữa đâu, hôm nay dẫn con đi tìm mẹ nào, cha, Tiểu Bửu khóc cho mà coi...

Trong lòng Trần Gia Lâm co rút lia lia, suýt nữa không kìm lòng được nước mắt phải chảy dài ra, hấn gờ tay vuốt ve đỉnh đầu thằng bé nói:

- Tiểu Bửu ngoan nào, chỗ mẹ đi xa lắm... Ngọc Lâm cứ lắc cái thân nhỏ bé của nó, nói:

- Không chịu đâu, con cần mẹ! Cha, các di nói rằng mẹ đẹp lắm, đẹp như nàng tiên ở trên trời, có phải vậy không hồi cha?

Tức thì Trần Gia Lâm đã cứng họng chẳng nói nên lời nào hết. Châu lão gia nói giọng ôn tồn:

- Này Tiểu Bửu, hãy đến chơi với các chị các anh nào?

Trần Ngọc Lâm đảo con người đen lấy một vòng, sau đó nói giọng nũng nịu:

- Châu ông, ông cũng bênh vực cha đánh lừa Tiểu Bửu, coi chừng Tiểu Bửu nhổ hết râu của ông bây giờ.

Châu lão gia cười cay đắng một tiếng, nói:

- Nghịch nào, cháu nhổ hết râu của ông thì ông không còn làm ông được nữa, hãy nghe cho kỹ, cháu còn nhỏ tuổi chưa đi đường xa được, cháu cứ ở nhà để một mình cha đi tìm..

Ngọc Lâm khẽ lăm đầu lia lia nói:

- Không, cháu đi không nổi thì có cha cõng cháu, bằng không thì đi thuyền khỏi phải đi bộ.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn đứa con ngây thơ hồn nhiên, quả thực muốn khóc òa lên hết sức, trong tiểu tâm linh ấu trĩ của nó vốn thì chẳng biết sự thể lương của đời người.

Ngọc Lâm ngẩng mặt lên nói:

- Cha, con nói vậy có đúng không?

Trần Gia Lâm lẳng lặng khẽ gật đầu một cái, hần cũng chẳng biết nên trả lời thế nào với ái nhi đây.

Ngọc Lâm không chịu bỏ qua lại nói tiếp:

- Cha, hôm nay con sẽ đi về với cha? Trần Gia Lâm không làm gì hơn đành nói:

- Tiểu Bửu ngoan nào, hãy ngoan ngoãn ở với Châu ông, bây giờ cha sẽ đi tìm mẹ con ngay...

Ngọc Lâm tròn to cặp mắt bé tí nói:

- Thật chứ, cha không nói dối Tiểu Bửu nữa? Trần Gia Lâm nói giọng cứng rắn:

- Không, cha quyết không nói dối con đâu! Ngọc Lâm hớn hờ nói:

- Thưa cha, mẹ có nhận ra Tiểu Bửu không?

Trần Gia Lâm nghe ái nhi nói thế, bất giác mũi lòng muốn ứa nước mắt nói:

- Đương nhiên phải nhận ra rồi, làm gì có chuyện mẹ mà không nhận ra con của mình. Ngọc Lâm nói:

- Nhưng con thì chẳng còn nhớ mặt mày mẹ ra thế nào, thưa cha, tại sao mẹ phải rời khỏi nhà vậy?

Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Mẹ con cần phải đến một nơi rất xa để giải quyết công việc...

Ngọc Lâm nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, đương nhiên nó không sao hiểu nổi việc này, rồi kể đó lại nói tiếp:

- Cha, chuyến này cha nhất định phải dẫn mẹ về nhà?

Cõi lòng Trần Gia Lâm tan nát hết, hần miễn cưỡng gật đầu nói:

- Tiểu Bửu, cha sẽ cố gắng tìm mẹ về không sai. Dứt lời, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống. Ngọc Lâm thất thanh nói:

- Cha, cha là người lớn rồi, tại sao còn khóc vậy? Trần Gia Lâm lấy tay áo lau nước mắt nói:

- Cha đâu có khóc, có con vật nhỏ gì bay vào mắt cha mà thôi!

Ngọc Lâm đưa mắt chăm chăm nhìn cha nó ngẩn người ra tại chỗ không nói gì hết. Châu lão gia thấy thế vội bắt chuyện nói:

- Tiểu Bửu, hãy sang chơi với các chị nào, để ông bàn chuyện với cha con một chút. Ngọc Lâm cũng ngoan thật, nó đã vâng lời Châu lão gia đi ngay.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn bóng lưng ái nhi, cảm khái thở dài một tiếng.

Châu lão gia lại đề cập đề tài cũ nói:

- Này tiểu ca, ngươi hãy suy nghĩ kỹ về điều lão phu vừa đề nghị. Trần Gia Lân vẫn lẳng lặng không nói gì hết.

Một hồi thật lâu, Châu lão gia lại lên tiếng nói:

- Theo ta thì ngươi mãi như vậy cũng bất tiện lắm.

Trần Gia Lân trầm mặc một hồi lâu, sau đó cất tiếng nói giọng nãy nê:

- Châu lão gia, người biết ta không thiết nghĩ gì hết... Châu lão gia lắc đầu nói:

- Ngươi nói thế không đúng, ngươi phải lo nghĩ cho Ngọc Lân chứ?

Trần Gia Lân lại đưa mắt liếc nhìn ái nữ Ngọc Lân đang đùa với các chị nó tức là mấy cháu của Châu lão gia.

Một hồi thật lâu, Trần Gia Lân cảm khái thở dài một tiếng rất nãy nùng, nói:

- Thưa lão gia, muốn tìm một kế thiếp tâm đầu ý hợp không phải là chuyện dễ, hơn nữa...

Châu lão gia ngắt lời hần hỏi:

- Hơn nữa thế nào? Trần Gia Lân nói:

- Hơn nữa không thể một sớm một chiều tìm được một kế thiếp, như vậy phải làm phiền Châu lão gia trông coi Ngọc Lân.

Hần nói chưa hết lời, Châu lão gia thất kinh kêu lên một tiếng. Trần Gia Lân giật mình hỏi:

- Việc gì đã xảy ra thế?

Châu lão gia chỉ tay ra giữa hồ nói:

- Ngươi có thấy chiếc thuyền buồm đang chạy ngoài kia chẳng?

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn ra giữa hồ, tức thì trông thấy một chiếc thuyền khách cấu tạo một cách đặc biệt có nước sơn rực rỡ đang lướt trên mặt nước một cách thần tốc hết sức.

Hần trở mắt nhìn kỹ lần nữa thấy có một trung niên nhân đứng trên mũi thuyền có một gương mặt rất là hung tợn, hần bèn quay sang nói với Châu lão gia rằng:

- Đối phương là ai thế?

Châu lão gia trầm giọng nói:

- Y chính là thù gia năm xưa của ta đấy! Trần Gia Lân hốt hải nói:

- Đối phương là thù gia của Châu lão gia sao?

- Đúng thế!

- Đối phương xưng hô thế nào?

- Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên!

Dứt lời, lão nghiêng răng ken két nói tiếp:

- Tiểu ca, sự việc cấp bách lắm rồi, xin ngươi lưu lại đây bảo vệ gia đình lão, để già này tìm cách dụ đối phương đến tiểu ốc của ngươi, để giải quyết xong hiềm khích năm xưa cho rồi. Nếu có phe của đối phương đến đây phải nhớ cho kỹ chớ nói đây là nhà họ Châu, ta đi thôi!

Trần Gia Lân luống cuống nói:

- Thưa lão gia, người có ứng phó nổi không? Châu lão gia nói:

- Quyết phải liễu kết món nợ này mới được, nếu ta có mệnh hệ gì, thì gia đình này, phải trọng thác nơi ngươi thôi.

Nói xong, lão phi thân chạy lên thuyền ngay. Trần Gia Lân lượn mình theo lão nói:

- Lão gia, ta đi cùng với lão?

Châu lão gia dùng sức đẩy hai mái chèo một cái thật mạnh, tức thì chiếc thuyền lao ra giữa hồ nhanh như gió.

Hai người con trai Châu lão gia vội vã chạy tới, đồng thanh hỏi:

- Việc gì đã xảy ra vậy?

Trần Gia Lâm bàng hoàng nói:

- Thù gia năm xưa của Châu lão gia đã tìm tới đây, lão gia muốn dụ đối phương rời khỏi chốn này...

Trần Gia Lâm vừa thoát tới nơi đây, hai người con của Châu lão gia quay người chạy ngay...

Trần Gia Lâm lượn mình lướt tới căn lối đi của họ nói:

- Hai vị định làm gì vậy? Đứa con lớn nói:

- Vào nhà lấy binh đao ra trợ giúp lão nhân gia người... Trần Gia Lâm lớn tiếng nói:

- Không được, lúc lão gia sắp đi đã căn dặn không thể để đối phương biết lão nhân gia ở tại đây. Nếu có bất cứ ai đến đây, chớ nên động thủ cũng chớ nên nói là nhà họ Châu, để tiêu đệ ra đó xem sao...

Nói xong, hắn không đợi họ trả lời, lập tức chạy ra bờ hồ, nhảy lên chiếc thuyền của mình, nhổ neo rượt theo luôn.

Chiếc thuyền của Châu lão gia lướt chạy trên mặt nước nhanh như gió, chạy vượt qua chiếc thuyền đang chạy ngược chiều với chiếc thuyền của lão, bỗng có một tiếng sắc bén phả không vang lên. Trần Gia Lâm thoát nghe thấy tiếng sắc biết rằng Châu lão gia đã bắn ra tín hiệu của lão để dụ đối phương đuổi theo.

Quả nhiên hắn đoán chẳng sai chút nào, chiếc thuyền của đối phương lập tức quay đầu rượt theo.

Trần Gia Lâm cậy mình có một thân võ công kinh người, đã sử dụng cách chèo độc đáo bay lượn trên mặt nước nhanh như chớp, hắn chuẩn bị vượt tới ngôi tiểu ốc của mình trước đối phương.

Từ nhà Châu lão gia đến tiểu ốc cách xa khoảng mười dặm ngoài, thuyền chạy nhanh hết tốc độ cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ.

Chiếc thuyền hắn lướt chạy chẳng bao lâu, bãi đá đã hiện lên trước mặt.

Thế rồi Trần Gia Lâm cho thuyền chạy chậm lại, hắn đưa mắt chăm chăm nhìn vào bãi đá là nơi Đào Ngọc Phương đã nhảy xuống hồ tự tử cách đây hai năm.

Hai năm nay cứ vào đêm trăng tròn mỗi tháng, hắn đều đến đây một mình để phúng điệu ái thiê.

Hắn từng lặn xuống hồ nhiều lần, thế nhưng không thể nào tìm gặp thi hài của ái thiê Đào Ngọc Phương được hết, vì phía dưới đáy hồ nơi đây có con xoáy ngầm, chẳng biết thi hài đã bị xoáy đi đâu mất rồi, đương nhiên đã làm khổ cho loài cá từ lâu cũng nên. Đây là điều hắn mãi mãi lấy làm thương tâm hết sức.

Thình lình ngay lúc này...

Hắn trông thấy trên bãi đá có một bóng người, vì khoảng cách quá xa, nên hắn chẳng trông thấy rõ lắm, nhưng nhìn qua thân hình dường như đối phương là một nữ nhân.

Tức thì trống ngực Trần Gia Lâm đập thình thịch không dừng, người nào thế, nơi chốn hoang vắng này ít khi nào có người lạ mặt đến đây bao giờ.

Thế rồi hắn cho thuyền tiến tới từ từ, khoảng cách càng lúc càng ngắn hơn, bây giờ hắn có thể trông thấy rõ ràng hơn, đối phương đúng là một nữ nhân, vị trí và tư thế đứng hoàn toàn giống y với lúc ái thiê Đào Ngọc Phương nhảy hồ tự tử.

Chẳng lẽ lại có một nữ nhân nào muốn tự tử nữa?

Không thể được, bây giờ là ban ngày, làm gì có chuyện hồn ma bóng quỷ xuất hiện vào lúc này.

Vậy thì việc gì đã xảy ra?

Hắn vừa suy nghĩ vừa cố sức chèo thuyền chạy nhanh hơn nữa.

Khi chiếc thuyền đến gần bãi đá, trong lòng hắn đã lấy làm khản trương vô cùng, hắn ngược đầu lên nhìn, bất giác ngăn người ra tại chỗ luôn, chẳng thấy bóng người nào ở trên bãi đá hết...

Hắn quả quyết rằng đây không phải là ảo giác, hoàn toàn là thực tại, hắn từng chăm chú nhìn thật lâu kia mà.

Con thuyền cập bến, hần phi thân nhảy lên bờ, chạy tới bãi đá ngăn người trong giây lát, sau đó mặt mày ảo não quay người định bỏ đi, bỗng nhiên hần phát hiện trên bãi phù sa có một hàng dài dấu chân, trông dấu chân còn mới mẻ lắm.

Tức thì trong lòng hần lại phần khởi lên, quả thực có người vừa rời khỏi đây, có lẽ đối phương chưa đi đâu xa lắm. Thế rồi hần đi từ dấu chân đến một chỗ bụi rậm thì dấu chân biến mất ngay, hần đành lục soát về hướng trước. Đi được một khoảng đường chẳng phát hiện gì cả, bụi rậm này dày đặc rộng cả dặm, muốn tìm kiếm một người không phải chuyện dễ.

Bỗng nhiên hần nói thầm một tiếng: "A! Chớ làm hỏng việc của Châu lão gia chứ".

Dứt lời hần vội vàng chạy quay trở ra nhảy lên thuyền nhắm hướng tiểu ốc lướt tới nhanh như gió.

Bỗng thấy trước mặt có một luồng khói đen bốc cao lên hư không, hần trở mắt nhìn kỹ đúng là hướng tiểu ốc của mình.

Trần Gia Lâm luống cuống đánh liều bỏ cả thuyền, cầm kiếm nhảy lên bờ phi thân chạy như gió.

Hần càng chạy đến gần càng trông thấy ngọn lửa cháy rõ hơn, đúng là căn nhà nhỏ của mình đã bốc cháy, suýt nữa trái tim của hần đã nhảy vọt ra ngoài luôn, mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm.

Không cần phải nói, sự việc đã xảy ra rồi. Hần lấy làm ân hận tại vì mình nhất thời động tính hiếu kỳ đã làm hỏng đại sự, nếu Châu lão gia có mệnh hệ gì mình sẽ ân hận suốt đời không sai.

Hần chạy một hơi xông tới sau nhà, thì trông thấy căn nhà tranh đã biến thành một đồng lửa lớn.

- Hông rồi, hông hết rồi!

Trần Gia Lâm vừa gào thét vừa chạy vòng đồng lửa, hần đã trông thấy một xác chết nằm trước sân nhà, trên ngực có cắm một lá cờ tam giác, trong lá cờ có thêu một đầu sọ người âm u.

Hần điên cuồng chạy tới trước, cố thật nhanh để đến nơi cho nhanh, thế nhưng hai chân hần mềm nhũn té ngồi trên đất luôn.

- Lão gia ơi!

Hần chỉ thốt ra một tiếng, nước mắt theo đó chảy dài xuống, mặt mày tối sầm lại, suýt nữa ngất xỉu luôn.

Chỉ chậm trễ một bước thì Châu lão gia đã thọ nạn.

Hần lấy tay đâm vào ngực lia lịa, tỏ ra tự trách và bi phẫn.

Đây là điều hần nằm chiêm bao cũng không ngờ rằng chỉ mới đây chưa tới một tiếng đồng hồ thì Châu lão gia đã trở thành người thiên cổ.

Nhìn xa xa ngoài mặt hồ không thấy mấy may bóng thuyền nào hết, trông tình hình họ đã đi xa rồi.

Trần Gia Lâm ngồi ngẩn người trên đất, miệng cứ mấp máy lẩm bẩm nói:

- Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên, Bạch Cốt Ma...

Hai mắt Châu lão gia tròn xoe, hình như chết không chịu nhắm mắt.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu thời gian, một chiếc thuyền cập bến, có một bóng người nhảy lên bờ, đối phương là Châu Toàn, con trai lớn của Châu lão gia.

- Cha!

Châu Toàn thất thanh kêu lên một tiếng nhảy vào hướng thi hài của phụ thân y, ngất xỉu tại chỗ luôn.

Trần Gia Lâm bị thương đưa tay điểm vào Thiên Toàn huyệt của Châu Toàn, tức thì Châu Toàn tỉnh lại ngay, ôm xác cha khóc òa lên lập tức.

Trần Gia Lâm đọi y khóc cho đã, sau đó mới lên tiếng nói:

- Châu đại ca, người chết rồi không thể nào sống lại được nữa, xin đại ca chớ thương tâm quá thế!

Châu Toàn vừa khóc vừa hỏi:

- Hung thủ là ai vậy?

Trần Gia Lâm đỡ Châu Toàn ngồi dậy nói:

- Hung thủ là Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên, là kẻ thù năm xưa của lão gia. Châu Toàn điên cuồng gầm rống nói:

- Ta phải trả thù, ta phải trả thù... Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Đương nhiên phải trả thù rồi, Châu đại ca, hãy bình tĩnh một chút nào, chẳng lẽ lão gia có nói cho người nghe nguyên nhân mối thù năm xưa là thế nào không?

Châu Toàn khóc thút thút nói:

- Có, vì lão nhân gia người trông thấy bọn tiểu nhân hà hiếp lăng nhục phụ nữ nhà lãnh nên đã ra tay nghĩa hiệp cứu giúp bọn phụ nữ yếu hèn nọ, về sau mới biết người bị giết chính là truyền nhân của Bạch Cốt Ma, cho nên toàn thể gia đình mới rời khỏi chỗ trốn tránh gia thù...

Trần Gia Lân nói với giọng cương quyết:

- Châu đại ca, việc báo thù thì có tiểu đệ đây, đại ca ở lại lo hậu sự chôn cất và chăm sóc gia nhân...

Châu Toàn phùng mang trợn mắt nói:

- Thù cha không đội trời chung, ta quyết phải đích thân chém đầu kẻ thù mới được. Trần Gia Lân lấy tay áo lau nước mắt, trầm giọng nói:

- Châu đại ca, xin nghe tiểu đệ nói một lời. Châu lão gia đã ngộ nạn, bây giờ tất cả mọi người trong gia đình thấy đều trông cậy vào người, đồng thời tiểu đệ xin cáo lỗi được nói thêm một điều. Châu đại ca đã xao lãng nghề võ từ lâu, e rằng khó đối địch với Bạch Ma...

Châu Toàn gật đầu nói:

- Ta vẫn biết luận về công lực ta còn kém người nhiều, thế nhưng phận làm con há được ngồi yên như thế sao?

Trần Gia Lân nói:

- Nay Châu đại ca, lão gia luôn luôn xem tiểu đệ như con cái trong nhà, coi như chúng ta cũng là người một nhà mà thôi, vợ chồng đại ca cứ chăm sóc Ngọc Lân, thế ta chẳng còn lo lắng gì cả, công việc trả thù không thể một sớm một chiều hoàn tất được, đồng thời cũng không thể cậy vào con dũng khí nhất thời, muôn một... có mệnh hệ gì, thì Châu lão gia ắt chết không nhắm mắt. Trong những chuỗi ngày tiểu đệ đã xuất giang hồ trước đây, từng quen biết một số nhân vật, vẫn có thể gặp họ thương lượng một phen, mong rằng đại cục có thể thuận biến, cứ ở lại đây chờ tin hay của tiểu đệ.

Châu Toàn bi thương gào thét:

- Cha! Quả thực con bất hiếu quá thế! Không có bản lĩnh đích thân báo thù cho cha... Trần Gia Lân quỳ hai gối xuống, lấy tay khê rút lá cờ thêu hình đầu sọ người ra, nói giọng bi ai:

- Lão gia, ông cứ nghỉ đi! Tiểu đệ thề rằng quyết phải cắm lá cờ này vào Thiên Linh Cái của kẻ thù, nếu không thành công quyết không trở về.

Châu Toàn nói giọng xúc động:

- Trần huynh đệ, người đã quyết chí như thế thì ta không còn gì để nói nữa, vong phụ tai thiên chí linh sẽ phù hộ cho người không sai.

Trần Gia Lân quỳ gối lạy ba lạy, sau đó đứng lên nói:

- Châu đại ca, thù gia chưa đi xa đâu, ta phải lên đường ngay, còn di thể của lão gia cứ an táng ở đây cũng được, hãy cẩn thận đề phòng thù gia quay trở lại, tiểu nhi Ngọc Lân trọng thác cho Châu đại ca vậy, nói lại cho nó biết tiểu đệ... đi tìm mẹ nó.

Châu Toàn ngậm lệ gật đầu lia lịa.

Dứt lời, Trần Gia Lân quay người bước ra bờ hồ nhảy lên thuyền lướt chạy như gió.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tái Xuất Giang Hồ

Trần Gia Lân vốn đã hạ tuyệt giang hồ, thế nhưng hai năm sau, ngày hôm nay, vì tình thế bất buộc hắn phải tái xuất giang hồ lần nữa.

Trên đường đi, hắn cảm khái thở dài mãi, hắn nghĩ rằng..

Có lẽ mọi người đã quên bằng danh hiệu Ngự Lang.

Chẳng biết môn phái thần bí nọ đã gây sóng gió cho võ lâm ra thế nào rồi?

Có lẽ giang hồ đệ nhất mỹ nhân Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân đã có chồng cũng nên.

Đồng thời Vũ Diễm Hoa si tình nọ chắc cũng đã danh hoa có chủ!

oOo

Con thuyền cập bến, hần đứng trên mũi thuyền đưa mắt nhìn ra phía trước, thấy Hoa Nguyệt Biệt Trang xây cất cạnh bờ hồ nguy nga tráng lệ.

Bỗng nhiên hần phát hiện phía sau trang viên bờ hồ có một chiếc thuyền cấu tạo một cách đặc biệt, trông hình giống y hệt chiếc thuyền khách mà Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã sử dụng đêm qua, tức thì lửa giận trong lòng nổi lên sùng sục.

Chẳng biết Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đến đây làm khách hay là đồng bọn của Bà Dương phu nhân đây?

Hần thoát nghĩ Bà Dương phu nhân, chợt liên tưởng đến ái thiếp Đào Ngọc Phụng. Đào Ngọc Phụng và Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân là hai tỷ muội sinh đôi, mà Đào Ngọc Phân là con gái của Bà Dương phu nhân, thế thì giữa ái thiếp và họ có mối quan hệ thế nào?

Trước kia Đào Ngọc Phụng từng nói rằng nàng là một nữ mồ côi, bây giờ nàng đã quá cố, có cần thiết làm sáng tỏ nghi vấn này nữa hay không?

Hần suy nghĩ đến đây lập tức trở vào khoang thuyền thay đổi y phục và đeo kiếm lên vai, đồng thời mang tất cả số tiền dành dụm hàng ngày gói gọn buộc vào thắt lưng, đội nón rom sau đó chèo thuyền chạy về hướng chiếc thuyền khách ấy.

Khi đến gần hần mới thấy nước son của chiếc thuyền khách còn mới mẻ hết sức, đồng thời rất hoa lệ, neo tại bến nhỏ phía ngoài cửa hậu của Hoa Nguyệt Biệt Trang, hần trông thấy cửa hậu mở toang chẳng có bóng người còn con nào hết.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, phi thân nhảy lên chiếc thuyền khách, mới hay trong khoang chiếc thuyền chia làm ba phòng, bàn ghế giường nằm đầy đủ, cách bố trí rất là lịch sự, nhưng trong khoang thuyền chẳng có bóng người nào hết.

Hần do dự trong giây lát, sau đó nhảy xuống thuyền rào bước chạy về hướng cửa hậu Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Vừa bước chân vào cửa là một vườn hoa, có một cái đài cao xây lan can bằng đá trắng, day mặt ra hướng hồ nước, quả thực đây là một nơi chốn thưởng thức cảnh hồ khá lý tưởng.

Trần Gia Lâm bước trên lối đi lát gạch đỏ, đang nghĩ bụng chẳng biết lên tiếng gọi bằng cách nào đây.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng hét the thé vang tới:

- Ê! Đứng lại nào, ngươi là ai, tại sao dám xông vào đây như vậy?

Tiếp theo tiếng hét, có một thiếu nữ áo xanh yêu kiều xuất hiện ngay.

Trần Gia Lâm dừng người lại, cách ăn mặc của hần đã biểu lộ thân phận rất rõ ràng. Thiếu nữ áo xanh tiến tới vài bước, đưa mắt quan sát hần một lúc, cau mày nói:

- Ngươi là dân đánh cá...

Y vừa nói tới đây, bỗng phát hiện hần đeo kiếm trên vai, lập tức im bất không nói nữa. Trần Gia Lâm nói giọng lạnh nhạt:

- Tại hạ có việc cầu kiến phu nhân các ngươi! Thiếu niên áo xanh cau mày nói:

- Cầu kiến phu nhân... đây là cửa sau, ngươi vào đây bằng cách nào vậy? Trần Gia Lâm nói:

- Đương nhiên vào đây bằng đường thủy rồi.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Rốt cuộc lai lịch của ngươi là thế nào? Trần Gia Lâm thần nhiên nói:

- Tại hạ là Ngự Lang!

Thiếu nữ áo xanh trợn mắt nói:

- Ta biết ngươi là ngự lang rồi, có khi nào ta lại làm ngươi với vương tôn công tử đâu... Bỗng nhiên ngay lúc này có một âm thanh nữ nhân từ nơi xa xa vang tới nói:

- Đỗ Uyên, người đang la ó gì đó? Thiếu nữ áo xanh lớn tiếng rằng:
- Bầm cáo tổng quản, có một tên đánh cá xông vào cửa sau... Âm thanh nữ nhân vọng tới nói:
- Cứ đuổi gã ra ngoài thì xong ngay!
- Bầm tổng quản, hần muốn cầu kiến phu nhân...
- Phí lời vô ích, dân đánh cá cũng muốn gặp phu nhân sao?
- Hần không phải là dân đánh cá tầm thường đâu, hần có mang theo binh khí!
- Ồ! Lai lịch hần thế nào?
- Hần nói hần tên là Ngự Lang.
- Nói sao? Người thử nói lại lần nữa xem nào?
- Ngự Lang!

Một thiếu phụ điếm lệ từ phía sau vườn hoa xuất hiện, thoăn thoắt bước tới trước, đưa mắt nhìn Trần Gia Lân từ trên xuống dưới một hồi, lập tức mỉm cười nói:

- Có phải thiếu hiệp là họ Trần không? Trần Gia Lân gật đầu nói:
 - Đúng thế, tại hạ chính là Trần Gia Lân đây. Thiếu phụ cúi người hành lễ nói:
 - Được thiệp hiệp quang lâm, bản trang lấy làm vinh dự vô cùng, tôi là Chức Nữ Vi Hàm Tiểu, tổng quản của bản trang!
- Dứt lời, y lập tức đứng sang một bên, lại nói tiếp:
- Mời thiếu hiệp vào dùng trà!

Thiếu nữ áo xanh tên Đỗ Uyên ngăn người ra tại chỗ, không thể nào hiểu nổi một ngự lang ăn mặc quê mùa, lại có bản lĩnh thế nào mà làm cho tổng quản Biệt Trang luôn luôn cao ngạo này lại cung kính với hần như thế. Quả thực không thể nào đánh giá tướng mạo bên ngoài của một con người rồi.

Trần Gia Lân chấp tay trả lễ nói:

- Té ra là vị tổng quản, xin dẫn đường nào! Chức Nữ Vi Hàm Tiểu cười tủm tỉm, nói:
- Vâng!

Dứt lời, bước vào cửa trong, chẳng mấy chốc họ đã vào trong một đại sảnh đường hoa lệ đài hoàng. Chức Nữ Vi Hàm Tiểu mời khách nhập tọa, tiểu tỷ lập tức dâng trà thuốc lên. Chức Nữ Vi Hàm Tiểu nói:

- Mời thiếu hiệp ngồi chờ giây lát, để tôi vào trong bẩm cáo phu nhân! Trần Gia Lân đỡ nón rom xuống, khẽ gật đầu nói:
- Làm phiền tổng quản!

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu bước vào nội sảnh luôn.

Trần Gia Lân bắt giắc lấy làm áy náy, đợi lát nữa gặp Bà Dương phu nhân, hần biết lấy cớ gì nói chuyện với bà ta đây?

Chẳng biết Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên còn ở lại trong trang này không? Nếu đối phương có hỏi thăm về Đào Ngọc Phương thì mình biết trả lời thế nào đây?...

Tiểu tỷ đứng tại góc sảnh đường cứ đưa cặp mắt hiếu kỳ chăm chăm nhìn Trần Gia Lân, có lẽ đây là lần đầu tiên y trông thấy một người khách ăn mặc trang phục quê mùa như vậy vào trang.

Khoảng mười phút đồng hồ sau, mới thấy Chức Nữ Vi Hàm Tiểu từ phía sau tám bình phong bước ra, mỉm cười nói:

- Phiền thiếu hiệp đợi hơi lâu, phu nhân sắp ra bây giờ!

Dứt lời, một lão phụ mặc cung trang trạc tuổi năm mươi thoăn thoắt bước tới. Trông bà ta quý phái sang trọng vô cùng chẳng có chút mùi vị giang hồ gì cả, chỉ y như một quý phụ cự thất mà thôi, không cần phải hỏi thì Trần Gia Lân cũng biết đối phương là ai rồi, hần vội ngồi dậy chấp tay vái chào, nói:

- Hậu học Trần Gia Lân ngạo muội đến viếng, xin phu nhân thứ tội.

Bà Dương phu nhân đưa mắt chăm chăm nhìn hán một cái, sau đó mỉm cười hoàn lễ nói:

- Không có chi, thiếu hiệp quang lâm làm cho tệtrang tăng phần huy hoàng, mời ngồi nào.

Nói xong, bước tới trước ngồi trên ghế chủ tọa.

Trần Gia Lân chẳng quen tục lễ, lẳng lặng ngồi xuống luôn, tổng quản Chức Nữ Vi Hàm Tiểu đứng ra phía sau Bà Dương phu nhân, nháy mắt ra dấu với tiểu tỳ cúi đầu từ từ lui ra phía ngoài ngay.

Bà Dương phu nhân lên tiếng nói:

- Thiếu hiệp quang lâm tệtrang, có điều chi chỉ giáo chăng?

Trần Gia Lân trầm ngâm giây lát, sau đó nói ngay vào chính đề rằng:

- Không dám! Kê này có một việc muốn thỉnh giáo phu nhân! Bà Dương phu nhân nói:

- Thiếu hiệp cứ nói?

Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Xin hỏi phu nhân, có phải Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên hiện bây giờ ở tại quý trang chăng?

Bà Dương phu nhân kinh ngạc nói:

- Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên ư? Trần Gia Lân nói:

- Phu nhân chớ thắc mắc điều này làm gì, xin người cứ trả lời câu hỏi này đi? Bà Dương phu nhân suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Tại sao thiếu hiệp lại cho rằng Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên ở tại bản trang như vậy? Trần Gia Lân trầm ngâm giây lát, nói:

- Đương nhiên phải có căn cứ rồi!

Bà Dương phu nhân ngạc nhiên nói:

- Thiếu hiệp đã căn cứ điều gì lại nói thế? Trần Gia Lân hậm hực nói:

- Phu nhân chớ hỏi nhiều làm gì nữa, có phải hiện giờ y làm khách tại đây chăng? Bà Dương phu nhân lắc đầu nói:

- Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên chẳng đến đây bao giờ cả! Trần Gia Lân hơi biến sắc nói:

- Có thật như vậy chăng?

Bà Dương phu nhân trầm giọng nói:

- Bản phu nhân không có lý do gì phải nói lời hư dối với thiếu hiệp cả.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Trông tình hình lão không chịu nói rồi, chẳng biết gã Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên có quan hệ thế nào với đối phương đây? Rõ ràng chiếc thuyền buồm của gã đã cập bến riêng tại hậu viện của họ kia mà..."

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, nghiêm sắc mặt nói:

- Phu nhân không giấu giếm kẻ này chứ? Chức Nữ Vi Hàm Tiểu tiếp lời nói:

- Quả thực là không biết, điều này vốn không cần thiết phải giấu giếm thiếu hiệp làm gì.

Mặt mày Trần Gia Lân thay đổi liên tục, nghiến răng nói:

- Nếu nói vậy, không làm phiền nữa, tại hạ xin cáo từ! Bà Dương phu nhân khoát tay nói:

- Hãy khoan, bản phu nhân cũng có một điều muốn thỉnh giáo thiếu hiệp!

Trần Gia Lân trong lòng nghĩ thầm, hán đã ý thức rằng đối phương muốn hỏi gì rồi, nếu chẳng nhờ bà ta nói thế, thì mình cũng quên mất điều này luôn, cũng được thừa dịp mà phanh phui nghi vấn sự kiện ái ân cho rồi.

Hán suy nghĩ đến đây liền trấn tĩnh thần lại nói:

- Phu nhân cứ việc nói!

Bà Dương phu nhân nghiêm sắc mặt nói:

- Nghe tiểu nữ Ngọc Phân nói lại, cách đây hai năm về trước thiếu hiệp từng truy sát y thị, phải vậy không?

Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên, nói giọng ngượng ngùng:

- Thưa phu nhân, đây... là một sự hiểu lầm! Bà Dương phu nhân nói:

- Đồng thời nghe tiểu nữ Ngọc Phân nói rằng người mà thiếu hiệp muốn tìm chính là Ngọc Phương tỷ tỷ của y?

Trong lòng Trần Gia Lâm đau như cắt, lên tiếng hỏi ngược lại rằng:

- Đào Ngọc Phương có quan hệ thế nào với phu nhân vậy?

Sắc mặt Bà Dương phu nhân bỗng trở nên khó coi vô cùng, nói giọng run run:

- Y là trưởng nữ thân sinh của bản phu nhân, cùng Ngọc Phân là một cặp chị em sinh đôi.

Kêu ừng một tiếng, Trần Gia Lâm như trúng phải một cú sấm sét vào đầu, không ngờ ái thiếp Đào Ngọc Phương lại chính là con gái của Bà Dương phu nhân.

Bà Dương phu nhân lại nói tiếp:

- Rốt cuộc giữa y và thiếu hiệp có thù oán thế nào vậy?

Thân người Trần Gia Lâm loạng choạng đảo hai vòng, đánh bịch một cái gối trên ghế trở lại, không nói gì hết.

Trong lòng Bà Dương phu nhân lấy làm xúc động, cất giọng run run nói:

- Hai năm nay, bản phu nhân tìm mãi chẳng thấy tung tích của y, chẳng lẽ y đã chết dưới kiếm của thiếu hiệp rồi sao?

Bà ta nói đến đây, hai mắt tia ra luồng sáng lạnh chằm chằm nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Lâm, hình như muốn nhìn xuyên qua nội tâm hắn.

Trong lòng Trần Gia Lâm co rút lia lịa một hồi thật lâu hắn mới thốt ra một câu nói:

- Ngọc Phương chết cách đây hai năm rồi!

Bà Dương phu nhân ngồi bật dậy, giận dữ gầm hét nói:

- Chính ngươi giết chết y chẳng?

Trần Gia Lâm nhắm hai mắt lại, tỏ vẻ đau đớn vô cùng, nói:

- Không... nàng... nhảy xuống hồ tự tử!

Chức Nữ Vi Hâm Tiểu cũng trợn to hai mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mặt hắn. Bà Dương phu nhân nghiến răng nói:

- Nhảy hồ tự tử... tại sao vậy?

Hai mắt Trần Gia Lâm đỏ ngầu, hắn biết rằng phải nói rõ sự việc mới được, thế rồi hắn uất nghẹn nói:

- Cách đây ba năm ngoài, nàng... nhảy hồ tự tử, tại hạ ngẫu nhiên cứu thoát nàng, nàng nói rằng nàng là một cô nữ nhi không cha không mẹ, thế rồi hai chúng tôi... kết thành phu thê, hơn nữa... hạ sinh một nam hài nhi, khi hài nhi tròn một tuổi, nàng... bỗng nhiên bỏ nhà ra đi, lúc đó tại hạ hận vô cùng, quả thật muốn giết y cho bằng được, tại hạ đi tứ xứ tìm kiếm nàng, kết quả là... làm xem Ngọc Phân nàng...

Hai khóe mắt Bà Dương phu nhân óng ánh ngập lệ, mặt mày ủ rũ ngồi trên ghế trở lại, thất thanh nói:

- Về sau thế nào nữa?

Trần Gia Lâm đau lòng nói tiếp:

- Về sau... tại hạ điều tra ra mọi việc, té ra... nàng mắc chứng bệnh nan y, cho nên nàng mới bỏ đi như thế...

Nước mắt Bà Dương phu nhân chảy ròng ròng xuống, mặt mày tái mét, cất giọng thương tâm:

- A! Con ta... mắc chứng bệnh nan y. Trời ơi! Con gái bất hạnh của mẹ, mẹ có lỗi với con...

Trần Gia Lân cố gắng kiềm chế nỗi xúc động, nhưng nước mắt vẫn nhỏ rờn rờn xuống, lại nói tiếp:

- Hai năm trước đây, nàng bỗng nhiên quay trở về ở lại với hai nhi chúng tôi được ba ngày, khi tại hạ trở về chưa kịp gặp mặt nàng, thì nàng... đã lưu tuyệt thư nhảy hồ tự tử rồi, cả... thì hai nhi cũng chẳng vớt được luôn.

Nói tới đây, giọng nói uất nghẹn đến không còn nghe rõ được nữa.

Cả thân người Bà Dương phu nhân bủn rủn trên ghế, nước mắt cứ chảy rờn rờn xuống.

Chức Nữ Vi Hâm Tiểu cũng lấy tay áo lau nước mắt liên tục.

Bầu không khí trong hiện trường tràn đầy nỗi bi thương, khách sảnh hoa lệ cũng bỗng nhiên trở nên u ám thất sắc.

Một hồi thật lâu, Bà Dương phu nhân mới cất giọng run run nói:

- Thế còn hai nhi đâu rồi?

Trần Gia Lân nói giọng bi thương:

- Ký dưỡng tại nhà bằng hữu, hai chúng tôi đặt tên cho nó là Ngọc Lân, hơn ba tuổi rồi...

Bà Dương phu nhân ngập lệ nói:

- Cốt nhục của Ngọc Phương, ta... là bà ngoại của nó.

Câu nói này xem như nhắc nhở Trần Gia Lân, bà ta là nhục mẫu của hắn, mặc dù Ngọc Phương đã chết, nhưng hắn vẫn phải giữ lễ nghĩa, thế rồi Trần Gia Lân vội ngồi dậy bước tới trước, hành đại lễ thưa rằng:

- Tiểu tể xin khấu kiến nhục mẫu đại nhân!

Bà Dương phu nhân gơ tay đỡ hắn đứng lên, nói:

- Hiền tể chớ đa lễ, à! Mạng Ngọc Phương khổ cực đã đành, cả con cũng phải chịu khổ lây, hãy ngồi xuống từ từ nói nào!

Trần Gia Lân xin phép ngồi xuống, bây giờ bầu không khí đã thay đổi hoàn toàn. Hình như Bà Dương phu nhân sức nghĩ ra điều gì nói:

- Hiền tể có thể kể cho biết thân thế chăng? Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Tiểu tể là một cô nhi được sư phụ dưỡng dục cho đến lớn khôn, không hề biết thân thế ra sao hết.

Bà Dương phu nhân liền cau mày nói:

- Thế thì tôn hý của lệnh sư là gì?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, áy náy nói:

- Gia sư đã quá cố, di mệnh cấm không cho đề cập đến danh hý của lão nhân gia người.

Bà Dương phu nhân gật đầu nói:

- Vậy thì không nói cũng được, hiền tể dẫn tiểu Ngọc Lân đến Biệt Trang ở có được không?

Trần Gia Lân cúi người nói:

- Đa tạ nhục mẫu đại nhân quan tâm, trước mắt tiểu tể còn việc cần làm, việc này để sau hãy tính cũng chưa muộn!

Hắn nói tới đây dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Tiểu tể xin hỏi có phải năm xưa Ngọc Phương đã ở tại Biệt Trang không?

Bà Dương phu nhân mặt mày biến sắc, hình như bà ta có điều gì bí ẩn khó nói thì phải, một hồi thật lâu mới áp ứng nói:

- Y... không có ở tại đây, vì mẫu nữ trái ý kiến chẳng mấy hợp...

Trần Gia Lân nhìn thần tình bà ta đã đoán biết phần nào sự việc bên trong nên hắn không tiện hỏi tới, sức như nghĩ ra điều gì nói:

- Cách đây hai năm, lúc tiểu tể tìm kiếm nàng từng phát hiện một manh mối tại ngoại thành Nam Xương. Lúc đuổi theo nàng, nàng lánh mặt không chịu

gặp tiểu tể, nhưng lại trông thấy một lão nhân hai mắt mù lòa, lão nhân này không biểu lộ thân phận. Chẳng hay nhạc mẫu đại nhân có biết lão là ai không?

Mặt mày Bà Dương phu nhân thay đổi liên tục, cuối cùng lắc đầu:

- Trước kia Ngọc Phương rất bướng bỉnh, hai mẫu nữ ít gặp mặt nói chuyện với nhau, có lẽ... lão nhân đó là người nuôi đỡ đầu y.

Cũng lại một câu nói mơ hồ chẳng thực lòng chút nào, trong lòng Trần Gia Lân liền nảy sinh phản cảm, kêu ồ một tiếng không tiện hỏi tiếp, hần lái sang đề tài khác, nói:

- Hiện giờ Ngọc Phấn muội đi đâu rồi?

- Có công việc đi ra ngoài rồi.

- Khi y trở về, xin nhạc mẫu đại nhân cáo lỗi hộ tiểu tể...

- Ấy là sự hiểu lầm, y không trách hiền tể đâu.

- Nếu chẳng còn điều gì dạy bảo, tiểu tể xin được cáo từ. Bà Dương phu nhân nghiêm sắc mặt nói:

- Nói thế có nghĩa là sao? Chẳng phải người chết rồi thì chẳng còn nhân tình nữa sao.

Dù Ngọc Phương chết rồi, nhưng người vẫn là chàng rể của nhà họ Đào, không có lý do gì lại vội vàng như thế. Nay Gia Lân, người không cha không mẹ thì cứ xem đây là nhà của người, ồ! Tại sao Ngọc Phương không muốn nói cho ta hay y mắc chứng nan y vậy. Bằng không... ta sẽ bắt kể mọi giá cầu danh y chữa trị cho Ngọc Phương. Quả thực ta... lấy làm xấu hổ chưa làm tròn bổn phận của một người mẹ.

Câu nói này nghe có vẻ thành khẩn hết sức, nhưng Trần Gia Lân vẫn cứ kêu vâng lia lịa, đương nhiên hần chẳng muốn ở lại rồi. Hoa Nguyệt Biệt Trang quyết không phải là nơi chốn đáng hoàng, Đào Ngọc Phương và mẫu thân trở mặt có lẽ chính vì nguyên nhân này rồi.

Hần suy nghĩ đến đây, lại nói tiếp:

- Tiểu tể vẫn mong rằng được biết hành tung của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên? Bà Dương phu nhân trầm ngâm giây lát nói:

- Hiền tể, nếu người có tìm kiếm đối phương để trả thù phục hận, thì tốt hơn hết hãy bỏ ý niệm này.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Lễ Vật Đầu Người

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Tại sao thế?

Bà Dương phu nhân trầm giọng nói:

- Hiền tể còn nhớ cách đây hai năm về trước lúc người hành tẩu giang hồ từng có người ra lệnh cấm thủ hạ không được đối địch với người đồng thời ra lệnh thủ hạ bảo vệ người chăng?

Trần Gia Lân động lòng nói:

- Vâng, tiểu tể vẫn nhớ điều này, có sao chăng? Bà Dương phu nhân nói:

- Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên chính là thủ hạ của người ra lệnh ấy!

Trần Gia Lân nghe nói thế lấy làm xúc động vô cùng, câu nghi vấn này đã làm hần thắc mắc từ lâu, chính vì không tìm ra được manh mối, thế rồi hần buột miệng hỏi:

- Chẳng biết người ra lệnh đó là nhân vật nào vậy? Bà Dương phu nhân cười cay đắng một tiếng nói:

- Nay hiền tể, ta không thể nói cho người hay, thế nhưng ắt có một ngày nào đó người sẽ sáng tỏ không sai.

Nghe nói thế, trong lòng Trần Gia Lân lấy làm khó chịu vô cùng, nghe khẩu khí rất có thể cả Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng nghe sự sai khiến của chủ nhân

môn phái thần bí nọ rồi, bất kể Bạch Cốt Ma là lai lịch gì, hắn quyết phải giết chết y trả thù cho Châu lão gia mới được, nhưng hắn không thể tiết lộ điều này ra ngoài để tránh sự đập cổ động rần. Thế rồi hắn giả đồ làm ra vẻ thần nhiên nói:

- Vốn thì cũng chẳng có gì quan trọng cho lắm, nếu nhạc mẫu nói thế thì bỏ qua cho rồi.

Bà Dương phu nhân khẽ gật đầu biểu thị hài lòng nói:

- Vậy thì tốt lắm!

Dứt lời, bà ta quay sang nói với Chức Nữ Vi Hàm Tiểu rằng:

- Vi tổng quản, hãy ra lệnh dọn tiệc trong nội sảnh để tẩy trần cho cậu hai, đồng thời quét dọn thư phòng để cậu hai nghỉ ngơi!

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu cung kính kêu vâng một tiếng, lui ra khỏi phòng ngay. Trần Gia Lâm biết rằng không thể từ chối, hắn đành im lặng không nói gì hết.

Đây là một thư phòng rất lịch sự, gồm hai gian một tối một sáng, người trong biệt trang có tư cách được vào ở thư phòng này chẳng được bao nhiêu.

Mặc dù Trần Gia Lâm được chiêu đãi như một khách quý, nhưng hắn có cảm giác khó chịu vô cùng và mất tự nhiên, điều quan trọng hơn nữa là hắn chẳng ưa không khí trong trang và chẳng chấp nhận tác phong nơi đây.

Hắn ở liền ba hôm đã nhìn sơ lược được khái quát nơi đây, mặc dù bảo rằng Hoa Nguyệt Biệt Trang là một môn phái giang hồ, nhưng thực tế chỉ là một kỹ viện trong võ lâm.

Hắn nghĩ bụng: "Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân được tôn là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, nhưng sinh trưởng trong hoàn cảnh này, liệu nàng không bị ô nhiễm chăng?"

Ái thì Đào Ngọc Phụng bằng lòng rời bỏ sự hưởng thụ xa hoa tại nơi đây để sống cảnh vất vả bên ngoài, cuối cùng phải nhảy hồ tự tử. Nàng biết tự giữ tâm thân trong sạch như vậy, quả thật đáng được mọi người kính phục.

Trần Gia Lâm ngồi bên cạnh cửa sổ một mình, hắn đã hạ quyết tâm, bất cứ giá nào sáng mai hắn cũng ắt phải rời khỏi nơi đây, vì vị tình người vợ quá cố nên hắn mới miễn cưỡng ở lại đây ba ngày.

Tiểu ty bước vào thay bình trà khác. Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Nguyệt Đào, ta là Ngự Lang không quen không khí nơi đây...

Mặc dù tiểu ty Nguyệt Đào còn nhỏ tuổi, thế nhưng y cũng biết đưa mắt tổng tình, cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Thừa đại thiếu gia, như hạng ngự gia lang ngài đây chắc ở trong chốn giang hồ này không còn ai nữa?

Trần Gia Lâm cười nhạt một tiếng không nói gì hết.

Nguyệt Đào đảo ngược hai mắt xinh xắn một vòng, vừa cười vừa nói tiếp:

- Đại tiểu thư thì ta chưa trông thấy bao giờ nhưng nghe nói rằng giống hệt với nhị tiểu thư, tiếc rằng...

Trần Gia Lâm luôn tiện hỏi:

- Chắc nhị tiểu thư của các người là danh hoa hữu chủ rồi chứ? Nguyệt Đào cười bí mật một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ đại thiếu gia muốn...

Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên, nghiêm túc nói:

- Chớ đoán bừa bải nào, ta chỉ hỏi qua thế thôi!

Nguyệt Đào đưa mắt liếc nhìn Trần Gia Lâm một cái, mỉm cười nói tiếp:

- Ô! Nói cho ngay... nhị tiểu thư cũng chẳng nhỏ tuổi rồi, có điều là kén chọn quá kỹ, nên chẳng chấm được ai hết, cứ để xuân xanh trôi đi, tiểu ty ngại rằng...

Trần Gia Lâm nín cười nói:

- Người ngại gì nào?

Nguyệt Đào làm ra vẻ đứng đắn nói:

- Dù bông hoa tươi đẹp đến đâu, nếu một khi qua ngày xuân thì thất sắc ngay. Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Nguyệt Đào, người chớ quan tâm điều này làm gì, người hãy tự lo cho người trước đi! Nguyệt Đào khẽ lắc đầu nói:

- Ta không quan tâm tự thân chút nào, một người ở, tất cả đều do chủ nhân định đoạt, bất quá mai sau chỉ tùy tiện đi theo một người là xong việc ngay.

Dứt lời, y cảm khái thở dài một tiếng. Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt nói:

- Người có phải bán thân mãi tại đây đâu, hơn nữa chốn này cũng không phải là hầu môn cự hộ, chẳng lẽ người không có quyền quyết định đi hay ở sao?

Nguyệt Đào thở dài một tiếng nói giọng u oán:

- Không dễ dàng như thế đâu, trường hợp của tiểu tỷ chẳng khác gì đã bán thân rồi.

Nói tới đây, y sức như nghĩ ra điều gì giật mình nói:

- Chao ôi! Ta chỉ mãi lo nói chuyện, có lẽ bây giờ đã đến giờ cơm trưa thì phải, để tiểu tỷ ra ngoài xem qua trước sau đó mới vào mời đại thiếu gia!

Dứt lời, uốn éo thân liễu thoát bước ra cửa phòng luôn.

Nguyệt Đào vừa rời khỏi phòng, tức thì có một bóng người lảng lảng lướt vào thư phòng, đối phương là một thiếu nữ trạc hai mươi tuổi ngoài, y đưa mắt quan sát bên ngoài một vòng, sau đó chấp tay xá dài nói:

- Thừa đại thiếu gia, tôi tên là Ngân Hạnh...

Trần Gia Lân trông thấy đối phương có vẻ hoảng sợ, hình như đối phương lo ngại rằng sợ ai phát hiện, hấn lấy làm ngạc nhiên liền hỏi:

- Có việc gì chăng?

Mặt mày Ngân Hạnh lộ vẻ bi thảm, nói giọng run run:

- Thừa đại thiếu gia, nghe nói cách đây hai năm có một thiếu nữ tên Đinh Hương từ biệt trang trốn ra ngoài bị người trong trang truy sát, được đại thiếu gia cứu thoát, có phải vậy không?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đúng thế, có sao chăng?

Ngân Hạnh đảo mắt quét nhìn bên ngoài một cái, sau đó hạ thấp giọng nói:

- Tiểu tỷ và Đinh Hương tỷ xem như chị em ruột cho nên mới cam chịu mạo hiểm vi phạm luật trang thưa với đại thiếu gia một việc...

Trần Gia Lân nói:

- Việc gì thế, người cứ việc nói đi, phu quân của Đinh Hương là nghĩa huynh của ta đây. Ngân Hạnh xúc động nói:

- Vậy thì hay quá, có một người hai tay đầy máu tanh đến bàn trang cầu hôn, đối phương đã chắm một tỷ muối trong trang tên là Nghinh Xuân, y mang tới đây một món lễ vật đặc biệt hết sức, đại thiếu gia cứ ra đó xem qua không hề chi...

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Việc này có liên quan gì đến ta đâu? Ngân Hạnh nghiêng răng nói:

- Có liên quan rất lớn, đại thiếu gia quyết phải xem cho biết phần lễ vật này. Lễ vật đang được đặt tại trên hành lang ở phía trước sảnh đường, còn đối phương thì ở căn thứ hai dãy phòng đông sương, do Nghinh Xuân đích thân ngồi hầu y uống rượu, ta... phải đi thôi.

Nói xong, y vội vã rời khỏi phòng luôn.

Trần Gia Lân cau mày nhủ thầm: "Chẳng biết việc gì đã xảy ra đây, nhưng Ngân Hạnh đã đề cập đến Đinh Hương, có lẽ việc này có can hệ gì đến vợ chồng nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng..."

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức bước ra khỏi phòng chạy về hướng đại sảnh. Hắn thoát về ra khỏi cửa giữa, đã trông thấy hai tỷ nữ một người đang xách một vật hình vuông gói bằng vải đỏ chuẩn bị rời khỏi. Không cần phải nói cũng biết món đồ này chính là lễ vật mà Ngân Hạnh vừa nói lúc nãy. Thế rồi hắn tiến tới vài bước chặn lối đi hai tỷ nữ, trầm giọng nói:

- Hai người đang xách cái gì đó?

Hai tỷ nữ song song cúi người vái chào, một trong hai tỷ nữ lên tiếng thưa rằng:

- Hai tiểu tỳ vâng mệnh lệnh tổng quản mang hai phần lễ vật này vào hậu trại! Trần Gia Lân kêu ồ lên một tiếng, nói:

- Hãy mở ra cho ta xem qua nào!

Mặt mày hai tỳ nữ bỗng biến sắc, một tỳ nữ giọng cười nói:

- Thưa đại thiếu gia, tiểu tỳ... không dám tự động mở ra... Trần Gia Lân nói:

- Ta bảo người cứ mở ra!

Hình như hần đang ra lệnh, giọng nói cương quyết và không mặc cả gì hết.

Tức thì hai tỳ nữ lộ ra thần sắc khó coi, họ đưa mắt nhìn nhau nói chẳng nên lời. Trần Gia Lân lại lên tiếng nói:

- Hãy mở ra nào!

Hai tỳ nữ cực chẳng đã đành phải đặt món đồ xuống đất, bắt đầu gỡ vải đỏ ra, thấy bên trong là một cái hộp gỗ vuông vức. Sau khi mở nắp hộp gỗ ra, lại có một bao đồ bằng vải dầu, trong đó là thứ gì thì chẳng biết rồi.

Sau khi hai tỳ nữ mở hộp gỗ ra thì dừng tay lại luôn.

Trần Gia Lân nghĩ rằng Ngân Hạnh bảo mình nhất định phải xem cho biết lễ vật này, ắt phải có nguyên nhân gì đây, thế rồi hần nói tiếp:

- Hãy mở bao vải dầu ra luôn! Một trong hai tỳ nữ thưa rằng:

- Thưa đại thiếu gia, có cần... mời tổng quản đến đích thân mở ra không? Trần Gia Lân lắc đầu nói giọng lạnh lùng:

- Không cần, cứ mở ra ngay bây giờ đi!

Hai tỳ nữ không làm gì hơn, đành phải cúi người mở bao vải dầu ra, tức thì hai tỳ nữ thất kinh kêu lên một tiếng. Cả hai song song thụt lùi ra phía sau vài bước liền, mặt mày tái mét không còn chút máu.

Té ra trong hộp có hai chiếc đầu người một nam một nữ, trông mặt mày y như còn sống.

Trần Gia Lân giật nảy người lên, vội trở mắt nhìn kỹ lần nữa, tức thì phùng mang trợn mắt, kêu ùng một cái như vừa trúng phải một cú búa tạ vào đầu, mặt mày choáng váng suýt nữa đã té ngã ra đất.

Hai tỳ nữ cũng ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Thì ra hai chiếc đầu người này chính là hai chiếc đầu của vợ chồng Lâm Nhị Lăng và Đinh Hương chứ không còn ai xa lạ nữa.

Tại sao họ lại mang hai chiếc đầu người này để làm lễ vật ư? Đây là kiệt tác của ai vậy?

Hai mắt của Trần Gia Lân bắn ra hai luồng sát khí rùng rợn kinh người, nước mắt cũng theo đó chảy ròng ròng xuống, cứ chăm chăm nhìn vào hai thủ cấp, trong lòng có một cảm giác như đã phát điên lên.

Đinh Hương vì chán ghét cảnh tà ác vô lý của biệt trang nên mới đào tẩu giả cho Lâm Nhị Lăng. Bây giờ thủ cấp của hai vợ chồng lại được dâng lên làm lễ vật cầu hôn, đương nhiên Bà Dương phu nhân phải am hiểu nội tình, có lẽ bà ta vì chính đồn luật trang, cố tình đưa ra điều kiện này với kẻ cầu hôn cũng nên...

Hần cố đè nén cơn bi thương gói gọn hai đầu người lại, sau đó hai tay xách hai hộp chạy như bay thẳng vào thư phòng.

Sau khi vào trong thư phòng, hần đặt hai đầu người lên bàn, rồi quỳ lạy khẩn rằng:

- Thưa đại ca, đại tẩu, không ngờ nhị vị lại ngộ nạn thế này, hãy chờ xem tiểu đệ trả thù cho nhị vị không sai!

Khẩn xong, hần đứng dậy đeo kiếm và đội nón, vẫy tay xách đầu người chạy về hướng dãy phòng đông sương

oOo

Trong đông sương phòng có một bàn rượu, một trung niên nhân với gương mặt âm trầm và một thiếu nữ hai mươi tuổi ngoài có gương mặt khá xinh đẹp, ôm nhau ngồi trên ghế.

Trung niên nhân uống một hớp rượu trong ly thiếu nữ đang cầm trên tay, cười hí hí nói:

- Mỹ nhân ơi, bây giờ nàng thuộc về người của ta rồi! Nữ nhân nọ nói giọng nũng nịu:

- Đây ca ca cung yêu, mai sau chàng không bỏ rơi thiếp chứ? Gã trung niên nọ hôn lên má phấn y một cái, nói:

- Làm gì có chuyện đó? Muội muội cung yêu, ta chỉ yêu nàng... Gã vừa nói vừa thò tay vào ngực áo nữ nhân nọ liền.

Nữ nhân nọ cười là loi một tiếng, nói:

- Đừng làm như thế, kéo người ngoài trông thấy thì khó coi lắm, trước sau gì... Một bóng người thấp thoáng xuất hiện ngoài cửa.

Thiếu nữ nọ mặt mày biến sắc, lập tức vùng khỏi vòng tay của gã trung niên và đứng phắt dậy luôn, thất kinh kêu lên một tiếng:

- Đại thiếu gia!

Gã trung niên đảo ngược cặp mắt âm trầm một vòng:

- Hẳn là ai vậy?

- Ngài là đại thiếu gia của biệt trang chúng tôi... Gã trung niên đứng bật dậy, kinh ngạc nói:

- Chào đại thiếu gia, tiểu thư các người...

Gã nói chưa hết lời, bỗng liếc mắt nhìn thấy hai chiếc hộp gỗ gói bằng vải đỏ, bất giác dờ người ra ngay tại chỗ.

Nữ nhân nọ cũng đã trông thấy hai hộp gỗ, hốt hải nói:

- Thừa đại thiếu gia, việc gì đã xảy ra vậy? Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Người tên là Nghinh Xuân?

Hai mắt của nữ nhân nọ cứ chăm chăm nhìn vào hai cái hộp gỗ đang xách trong tay Trần Gia Lân, cất tiếng nói:

- Vâng, đại thiếu gia đến đây...

Trần Gia Lân nhẹ tay đặt hai cái hộp gỗ lên trên băng đá ngoài hành lang, sau đó đưa mắt nhìn gã trung niên nói:

- Băng hữu là nhân vật phương trời nào vậy?

Gã trung niên chưa kịp mở miệng, thì Nghinh Xuân đã trả lời thay cho gã:

- Thừa đại thiếu gia, y là Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn! Thành linh ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng chân bước đi vội vã vang tới, Trần Gia Lân liếc mắt nhìn tới trước, mới hay chính Bà Dương phu nhân đi đến.

Sau lưng bà ta có cả tổng quản Chức Nữ Vi Hàm Tiểu và một phu nhân mặc áo tím đi theo nữa. Trần Gia Lân nhận ra ngay y chính là Hồng Tam Nương, chấp pháp của biệt trang đã truy sát vợ chồng Lâm Nhị Lăng cách đây hai năm về trước.

Khi ba người đi tới bên cạnh Trần Gia Lân, Bà Dương phu nhân cau mày nói:

- Đây hiền tể, người định làm gì vậy? Trần Gia Lân nghiêng răng ken két nói:

- Tiểu tể phải giết người!

Trần Gia Lân thoát vừa thốt ra câu nói này, cả ba người đều mặt mày biến sắc, Bà Dương phu nhân hốt hải nói:

- Giết người, tại sao thế?

Trần Gia Lân không trả lời bà ta, hần cứ đưa cặp mắt sáng lạnh kinh người chăm chăm nhìn vào mặt Huyết Thủ Thiếu Đông, nói giọng hận thù:

- Họ Phan kia, người cút ra đây xem nào!

Nghinh Xuân đứng ở một bên cứ run lẩy bẩy không dừng.

Huyết Thủ Thiếu Đông từ từ bước tới giữa phòng, cất giọng âm trầm nói:

- Thừa phu nhân, rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy?

Bà Dương phu nhân miễn cưỡng cười một tiếng, đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Đây hiền tể, có việc chi bằng sang đây nói với ta nào... Trần Gia Lân đảo mình nhảy ra sân viện, gầm hét nói:

- Họ Phan kia, bảo người ra đây có nghe không?

Huyết Thủ Thiếu Đông bước ra hành lang, nói giọng lạnh lùng:

- Hai ta chưa từng quen biết, chẳng hay bằng hữu xưng hô thế nào vậy? Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng đáp:

- Ngự Lang Trần Gia Lân!

- Ô! Nghe danh không bằng gặp mặt, chẳng ngờ bằng hữu chính là Ngự Lang, thế là hân hạnh được hội ngộ vậy, chẳng biết có điều chi chi giáo chẳng?

- Ta phải băm xác người thành mảnh vụn!

- Hắc hắc hắc, phải cho biết nguyên nhân chứ?

- Ta hỏi người, có phải chính người đang mang phần lễ vật này đến đây không?

- Đúng thế!

- Người lấy từ đâu ra hai chiếc đầu người này vậy? Huyết Thủ Thiếu Đông cười há há, nói:

- Hừ, người hỏi một cách lạ lùng thật, đương nhiên ta lấy đầu người từ trên thân người ta rồi.

Trần Gia Lân nghiêng răng ken két nói:

- Khá lắm, kẻ chết có thù hằn gì với người ư? Huyết Thủ Thiếu Đông bĩu môi nói:

- Đây là lễ vật do phu nhân chỉ định, hiện giờ có phu nhân tại đây, người cứ việc hỏi người đi!

Trần Gia Lân đảo mắt quét nhìn Bà Dương phu nhân một cái, bây giờ hắn đã vỡ lẽ. Quả thực mình suy đoán chẳng sai chút nào, đúng là Bà Dương phu nhân mượn dao giết người, nhưng bà ta là mẹ đẻ của Đào Ngọc Phương, mình biết làm sao bây giờ?

Bà Dương phu nhân trầm giọng nói:

- Nay hiền tế, người bình tĩnh một chút xem nào, Đình Hương là phần tỳ của bản trang, y đáng phải thọ tài chế như vậy!

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Thủ đoạn như vậy có tàn nhẫn chẳng? Bà Dương phu nhân nói:

- Gia hữu gia pháp, môn phái thì có môn quy, không thể bảo rằng tàn nhẫn được. Bà ta nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Giữa hiền tế và Đình Hương có mối quan hệ thế nào? Trần Gia Lân đau lòng nói:

- Chồng của Đình Hương chính là đại ca kết nghĩa kim lan của ta!

Tất cả mọi người trong hiện trường nghe nói như thế, mặt mày biến sắc, Bà Dương phu nhân trầm giọng nói tiếp:

- Người cũng đã chết rồi, người chuẩn bị làm sao đây? Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Giết người thường mạng, hôm nay họ Phan phải đền mạng mới được! Huyết Thủ Thiếu Đông cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Nay Ngự Lang, bản nhân vị tình người là đại thiếu gia của biệt trang, cho nên mới chịu nhường nhịn như vậy, nói thật cho người nghe, chưa bao giờ có ai dám đứng trước mặt bản nhân khoa mồm múa mép như thế.

Trần Gia Lân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- Phí lời vô ích, hãy rút kiếm ra nào, cứ cạy vào bản lãnh người để bảo vệ mạng sống!

Hai mắt Huyết Thủ Thiếu Đông bắn ra luồng sát khí kinh người, quay sang nói với Bà Dương phu nhân rằng:

- Phu nhân, kẻ bắt tài này phải thất lễ thôi.

Bà Dương phu nhân cầm phần đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Gia Lân, không được đổ máu trong Hoa Nguyệt Biệt Trang... Trần Gia Lân không do dự chút nào nói:

- Hai chiếc đầu người còn sờ sờ tại đây, như vậy lại cho rằng không đổ máu sao? Bà Dương phu nhân nói:

- Người có xem lão thân ra gì nữa đâu?

Trong lòng Trần Gia Lân vốn thì rất bất mãn hành vi của Bà Dương phu nhân. Chỉ là vị nể quan hệ của người vợ quá cố, miễn cưỡng ứng phó với bà ta thế thôi, bây giờ hẳn đau lòng sự chết thảm của vợ chồng nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng, cho nên chẳng còn vị nể gì nữa, hẳn xécher ngược đôi lông mày kiếm lên, kháng cự nói:

- Nếu chẳng vị tình Ngọc Phương, hôm nay ta sẽ đại khai sát giới rồi! Bà Dương phu nhân bỗng nói giọng ôn hòa:

- Gia Lân, người có biết Phan Văn là nhân vật gì không?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Mẫu Đơn Huyết Lệnh

Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt lên nói:

- Bất kể y là thiên vương địa lão tử gì đó, cũng quyết phải đền tội thôi!

Bà Dương phu nhân bĩu môi nói:

- Gia Lân, người có nghe nói Huyết Chương Quý bao giờ chẳng?

Trần Gia Lân thoát nghe bà ta nói thì bất giác run bắn người lên, tức thì hần hồi tưởng cách đây hai năm lúc mình xuất giang hồ tìm ái thế, Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh từng thuê Huyết Chương Quý giết mình, nếu chẳng nhờ Vũ Diễm Hoa hiện thân ngăn cản, thì mình đã hóa cốt thành nước rồi.

Hắn suy nghĩ đến đây, cắt giọng lạnh lùng nói:

- Ta có nghe nói người này, đối phương chính là tay chuyên môn giết mướn. Bà Dương phu nhân nói:

- Phan đại hiệp chính là công tử của lão đây! Trần Gia Lân nói:

- Thế thì hay lắm, thằng cha nó còn nợ ta một món nợ máu, bây giờ thanh toán món nợ này trước, mai sau ta sẽ tìm lão già kia giải quyết luôn!

Nghe hắn nói thế, Bà Dương phu nhân biến sắc, bà ta vốn muốn mang chiêu bài của Huyết Chương Quý ra dọa nạt ngăn cản Trần Gia Lân, không ngờ khơi dậy mối hận cũ của hắn, trong khoảnh khắc nhất thời bà ta ngăn người ra tại chỗ chẳng nói nên lời nào hết.

Huyết Thủ Thiếu Đông lạnh lùng nói:

- Thừa phu nhân, trông tình hình giữa bản nhân và quý hiền tể ngoại trừ phải đổ máu, ngoài ra không còn cách nào khác hơn?

Bà Dương phu nhân cau mày nói:

- Phan Thiếu Đông, quy luật của bản trang vẫn luôn luôn cấm không được đổ máu trong trang, hơn nữa... thân phận của tiểu tể đặc biệt, luận về sự thực, việc này cũng do bởi bản trang nhờ vả Thiếu Đông thanh lý môn hộ trùng trị phản tỳ...

Lừa hận trong lòng Trần Gia Lân đã xông lên sùng sục. Hắn không còn chịu đựng được nữa, nếu chẳng vì quan hệ của người vợ quá cố thì hẳn đã hạ thủ với Bà Dương phu nhân trước rồi, chứ có khi nào lại chịu nghe bà ta nói dài dòng như vậy, thế rồi hắn rút kiếm ra khỏi bao gài hết nói:

- Chuẩn bị tiếp chiêu đây!

Huyết Thủ Thiếu Đông cười nham hiểm một tiếng nói:

- Thừa phu nhân, bản tọa bị cưỡng bách bị ứng chiến, xuất thủ vô tình, từ thương không sao tránh khỏi, nếu như...

Nói tới đây lão đưa mắt quét nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó lại nói tiếp:

- Muốn một có lỗi tay, xin phu nhân lượng thứ.

Mặt mày Bà Dương phu nhân co rút lia lịa, la lớn tiếng:

- Phan Thiếu Đông, bản phu nhân đã bảo rằng thân phận của hắn rất đặc biệt, chớ nói rằng bản phu nhân đảm đương không nổi làm gì, cho dù lệnh tôn

cũng chưa chắc đảm đương nổi, mong người suy nghĩ cho kỹ.

Huyết Thủ Thiếu Đông lạnh lùng nói:

- Vì hắn là chàng rể cung của phu nhân, cho nên phu nhân mới...

Bà Dương phu nhân khoát tay ngắt lời nói của Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Bản phu nhân là nhất môn chi chủ, không đến nỗi phải nói lời hư dối, và cũng chẳng buông lời giật gân làm gì.

Hình như Huyết Thủ Thiếu Đông vẫn không mấy tin tưởng lời nói của Bà Dương phu nhân, hắn ngạc nhiên nói:

- Thân phận của hiền tể đặc biệt ra sao đâu? Bà Dương phu nhân trầm giọng nói:

- Bản phu nhân chỉ có thể nói đến đây thôi, còn tin hay không tùy nơi Thiếu Đông!

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Điều mà Bà Dương phu nhân bảo rằng thân phận đặc biệt có lẽ là muốn nói sự môn của mình, không ngờ sự phụ lại có tiếng tăm lừng lẫy như thế, cả chủ nhân môn phái thần bí cũng đã ra lệnh cấm tất cả thủ hạ không được đối địch với mình, thế nhưng thân làm một võ sĩ há có thể nương tựa tiếng tăm sự môn..."

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức la lớn tiếng nói:

- Nay họ Phan kia, hôm nay ta quyết phải trả thù cho kẻ chết mới được, chúng ta cứ cậy vào công lực bản thân chứ không dựa vào thân phận. Nếu người có bản lãnh thì cứ việc giết chết ta, hãy ra tay đi!

Huyết Thủ Thiếu Đông lượn mình nhảy vọt ra sau viện, kêu xoẹt một tiếng rút trường kiếm ra khỏi bao luôn.

Bà Dương phu nhân nói giọng xúc động:

- Gia Lâm, có thể nhẫn nại một chút để rời địa điểm được chăng? Trần Gia Lâm nói giọng lạnh lùng:

- Không thể nhẫn nại thêm một phút nào nữa!

Dứt lời, trường kiếm nghiêng nghiêng đưa ra phía trước luôn.

Bà Dương phu nhân không làm gì hơn, đành phải hỏi Huyết Thủ Thiếu Đông rằng:

- Phan Thiếu Đông không bàn hôn sự nữa sao? Huyết Thủ Thiếu Đông vừa hất kiếm vừa nói:

- Thừa phu nhân, hai việc này không can hệ với nhau, bản tọa đã vâng lệnh đưa lễ vật tới, làm gì có việc hủy bỏ hôn sự.

Bà Dương phu nhân nói:

- Nay Phan Thiếu Đông, nói thật cho người hay, Nghinh Xuân là môn nhân thương yêu nhất của bản phu nhân, ta không muốn y thủ tiết thờ chồng.

Bà ta nói thế chẳng khác nào khẳng định rằng Huyết Thủ Thiếu Đông ắt phải tử vong. Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha hả một tiếng nói:

- Thực ra ý của phu nhân chỉ ngại rằng lệnh thiên kim thủ tiết mà thôi? Bà Dương phu nhân chẳng do dự chút nào nói:

- Thế thì người làm rồi! Hắn là đại nữ tể của bản phu nhân, con gái lớn của ta đã quá cố từ lâu, chẳng có gì phải quan tâm cả!

Nghe nói thế Huyết Thủ Thiếu Đông ngẩn người ra tại chỗ, gã không ngờ Bà Dương phu nhân ngoại trừ có đứa con gái Võ Lâm Tiên Cơ, ngoài ra còn một con gái nữa.

Nghinh Xuân đứng ở bên cạnh, nói giọng u oán:

- Văn ca, mong rằng chàng nghe lời khuyên bảo của phu nhân. Huyết Thủ Thiếu Đông đảo mắt liếc nhìn Nghinh Xuân một cái, nói:

- Nay Nghinh Xuân, từ khi ta xuất đạo đến nay chưa từng thất thủ bao giờ, nàng hãy yên tâm, nàng không làm quả phụ đâu mà lo xa như vậy.

Trần Gia Lâm từ từ tiến tới một bước, đến ngay vị trí khả dĩ xuất thủ. Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng.

Bà Dương phu nhân bỗng lượn mình lướt tới đứng ngay giữa hai người, trầm giọng nói:

- Vì bảo vệ quy luật không được đổ máu trong bản trang, bản phu nhân đành phải hành động như vậy...

Hồng Tam Nương và Chúc Nữ Vi Hàm Tiểu cũng song song tiến vào giữa sân viện chuẩn bị xuất thủ.

Bà Dương phu nhân đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm nói:

- Này hiền tể, nếu ngươi quyết phải báo thù, thì cứ việc xuất thủ đối phó ta? Trần Gia Lâm nổi giận đùng đùng, điên cuồng gầm hét nói:
- Nếu chẳng vị tình Ngọc Phương, thì ta sẽ không do dự chút nào mà xuất thủ từ lâu rồi.

Mặt mày Bà Dương phu nhân co rút lia lịa nói:

- Chớ kiêng kỵ gì nữa, Ngọc Phương cũng đã chết rồi, ngươi cứ việc ra tay đi.

Quả thực Trần Gia Lâm đã có ý định bất kể gì nữa, truy cứu căn nguyên thì bà ta chính là chủ mưu đã sát hại hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng, thế nhưng bản tính hân nhân hậu vẫn không muốn phá hoại luân thường, tục ngữ có câu nữ tể có một nửa bổn phận làm con, nên hân không đành hạ thủ.

Hồng Tam Nương nói giọng lạnh lùng:

- Phan Thiếu đông, ngài là lão giang hồ, mong ngài hãy suy nghĩ hậu quả cho kỹ? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:
- Tại hạ bị cưỡng bách ứng chiến, chứ không phải là người chủ động!

Tổng quản Chức Nữ Vi Hàm Tiểu cũng tiếp lời nói:

- Thừa đại thiếu gia, xin người vị tình phu nhân, bằng không đại tiểu thư ở nơi chín suối sẽ chẳng yên không sai!

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nghiêng răng tra kiếm vào bao, giận dữ la hét nói:

- Họ Phan kia, ta đòi ngươi ngoài cổng trang!

Nói xong, hân giơ tay xách hai cái hộp gỗ đựng đầu người lên, quay người chạy ra cổng trang luôn.

Bà Dương phu nhân la lớn tiếng nói:

- Này hiền tể, ta còn một điều muốn nói với ngươi?

Trần Gia Lâm giả đồ không nghe thấy gì nữa, cứ cất bước chạy thẳng ra ngoài luôn, chẳng mấy chốc hân ra khỏi cổng trang, tiện tay đặt hai cái hộp gỗ lên trên một tảng đá ở ngoài lộ, sau đó đứng nghiêm chờ đợi.

Hân chờ đợi hơn cả một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không thấy Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn hiện thân, tức thì lửa giận trong lòng càng làm hân nổi sùng hơn. Trần Gia Lâm đánh liều quay gót chạy vào cổng trang, hân đã quyết tâm bất kể tất cả vào trang chém đầu kẻ thù mới được.

Trần Gia Lâm vừa đi được vài bước, Chức Nữ Vi Hàm Tiểu cười xã giao một cái, sau đó mới lên tiếng nói:

- Thừa đại thiếu gia, phu nhân mời ngài vào trang? Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:
- Sao chẳng thấy họ Phan ra đây vậy? Chức Nữ Vi Hàm Tiểu áp ứng nói:
- Gã... không dám động thủ với đại thiếu gia, đã rời khỏi đây bằng con lộ nhỏ ở hậu viện, chắc bây giờ gã đi xa cả mười dặm đường rồi..

Trần Gia Lâm nghe nói thế, tức thì trợn ngược hai mắt, gầm hét nói:

- Nói sao, gã đào tẩu rồi ư?

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu trông thấy sát khí hiện ra trên mặt hân bất giác giật mình lùi ra sau hai bước liền, mặt mày tái mét không còn chút máu.

Trần Gia Lâm giận dữ giậm chân lia lịa nói:

- Khá lắm, gã trốn thoát ngày hôm nay thì ngày hôm sau cũng không thể chạy đâu cho khỏi.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu thờ phào một cái, nói tiếp:

- Phu nhân mời đại thiếu gia...

Trần Gia Lâm cảm phần ngắt lời của y nói:

- Hãy trở về báo cáo với phu nhân các ngươi rằng, Trần Gia Lâm này quyết không bao giờ bước vào cổng Hoa Nguyệt Biệt Trang nữa!

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu gượng cười nói:

- Phu nhân vẫn biết rằng đại thiếu gia rất căm phẫn, thế nhưng việc này... Trần Gia Lâm khoát tay nói:

- Về sau chớ gọi ta như thế nữa, ta không phải là đại thiếu gia của các người! Nói xong, quay người bỏ đi ngay.

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu ngăn người ra tại chỗ, chẳng nói lên lời nào nữa.

oOo

Có một người đi lang thang trên quan đạo Phủ Châu, đầu đội nón rom rộng vành che khuất cả nửa mặt chỉ để lộ từ phần sống mũi trở xuống. Hắn chính là Ngự Lang Trần Gia Lâm đã tái xuất giang hồ lần này chứ không còn ai xa lạ nữa.

Phen này hắn ra Phủ Châu là định tìm Vũ Diễm Hoa để thám thính hành tung của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã giết chết Châu lão gia, vì nàng là một phần tử trong môn phái thần bí nọ mà Bạch Cốt Ma là đồng bọn của nàng.

Mặt trời lặn về hướng tây, thì hắn sắp vào tới thành Phủ Châu rồi. Thành linh ngay lúc đó...

Trần Gia Lâm trông thấy một bóng người chạy vượt ngang quan đạo ở phía trước cách chỗ hắn không xa lắm, thân pháp người này thần tốc hết sức, chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong cánh rừng gần đại lộ.

Hắn bắt giác động tính hiếu kỳ, lập tức quay người chạy vào trong rừng luôn.

Cánh rừng này không sâu lắm, hắn phóng mắt nhìn thấy nơi tận cùng cánh rừng xanh là ngôi miếu lớn, có lẽ bóng người mình vừa gặp lúc nãy đã vào trong miếu này không sai rồi.

Hắn đứng lại suy nghĩ trong giây lát, sau đó đi vòng ra tường rào phía sau ngôi miếu và vượt tường nhảy vào trong miếu luôn.

Tức thì trông thấy hai lão nhân mặc áo bào đen một mập một gầy cùng ngồi bệt trên bậc thềm tiền điện ăn uống với nhau. Họ lấy lá sen lót dưới thềm, ngay giữa thì bày những thịt nướng, bên cạnh thì có một hũ rượu lớn.

Trần Gia Lâm nằm phục trên mái nhà nơi bóng tối, nhủ thầm: "Hình như bóng người mình gặp lúc nãy là một nữ nhân, quyết không phải một trong hai lão này..."

Kêu xoẹt một cái, chẳng biết từ đâu có một bông hoa màu bạc óng ánh bay vọt tới cắm vào trụ cột hành lang.

Hai lão nhân mặc áo đen ngược đầu lên nhìn, tức thì giật nảy người lên, lão nhân mập mập nọ thất kinh kêu lên một tiếng:

- Mẫu Đơn lệnh!

Mặt mày hai lão nhân co rút lia lịa, họ tỏ vẻ sợ hãi cực độ.

Trần Gia Lâm núp trong bóng tối cũng giật bắn người lên, hắn sực hồi tưởng cách đây hai năm về trước khi hắn xuất giang hồ tìm kiếm ái thiếp, lúc ở trong phủ Chúc nhị viên ngoại tại thành Nhiều Châu có một mỹ phụ trung niên cài một bông hồng trên mái tóc tự xưng là Hồng Hoa sứ giả đã vâng lệnh Mẫu Đơn lệnh chủ đến đòi lấy báu vật, Chúc Nhị phu nhân tự tử, còn Chúc nhị viên ngoại vì vợ mất con chết mà đã nổi con điên khùng, sau đó tổng quản Chúc Phủ Bảo sĩ Đinh tiết lộ rằng Mẫu Đơn lệnh thuộc một tổ chức thần bí khủng bố ở trong chốn giang hồ. Khi lệnh này xuất hiện không ai có thể kháng cự được hết, không ngờ hôm nay Mẫu Đơn lệnh lại tái xuất hiện tại đây.

Một thanh âm lạnh lùng của một nữ nhân bỗng nhiên vang tới nói:

- Mạc Phụ Song Hùng (mạc phụ là gầy mập), hai người chắc hết muốn sống rồi cho nên dám đối địch với bản môn?

Lão nhân gầy gò đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó nói với giọng hốt hải:

- Tôn giá là ai đó? Nữ nhân nọ đáp:

- Hồng Hoa sứ giả!

Lão nhân mập mập nói:

- Tôn giá căn cứ điều gì lại bảo rằng bọn này đối địch quý môn? Nữ nhân nọ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Hai người ắt phải am hiểu hơn ai hết? Bây giờ hãy trả lời vài câu hỏi của bản sứ giả, có phải hai người từ bến sông đến đây không?

- Đúng thế, bọn này đến từ bến sông vậy!

- Hai người đã giết chết một cô gái hát dạo tại bến sông, có phải vậy không?

- Phải, chính cô ta muốn đánh độc mưu hại hai anh em ta, cho nên bọn này mới hạ thủ giết y.

- Hừ, khá lắm, xem như y đáng tội chết đi, thế còn món đồ đó đâu?

- Món đồ gì?

Nữ nhân nọ lại cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Chớ giả mù sa mưa làm gì, mục đích giết người của hai người chính vì hai món đồ ấy, bây giờ hãy ngoan ngoãn giao ra đây nào.

Lão gầy gò tiếp lời nói:

- Hai huynh đệ lão phu luôn luôn hành động quang minh chính đại, quyết không khi nào làm việc ấy.

Âm thanh nữ nhân nọ nói:

- Bàn sứ giả khuyên bảo lần cuối, hãy giao món đồ ra đây mau! Lão nhân gầy gò nói tiếp:

- Tôn giá nói điều vô căn cứ, vốn thì chẳng có sự việc này, bảo hai huynh đệ lão phu lấy gì giao ra đây?

- Không ai dám kháng cự Mẫu Đơn lệnh cả, hai người hãy suy nghĩ kỹ lại đi!

Hai lão nhân một gầy một mập bất giác lùi ra phía sau hai bước liền, họ đưa mắt nhìn nhau một cái, lão nhân mập mạp nọ chấp tay nói:

- Hai huynh đệ lão phu luôn luôn không hề nói lời hư dối, xin tôn giá xét kỹ cho. Nữ nhân nọ giận dữ nói:

- Chắc hai người chưa gặp quan tài chưa chịu đồ lệ rồi?

Lão nhân mập mạp căm phẫn nói:

- Tôn giá lấn hiếp người quá thể...

Một bóng người xuất hiện trong sân viện như một quỷ u linh, trầm giọng nói:

- Kẻ kháng lệnh phải chết!

Đối phương thốt ra năm chữ này nghe thật rùng rợn khiếp sợ.

Hai lão nhân mặt mày biến sắc, bất giác lùi ra phía sau một bước.

Người vừa xuất hiện là một phụ nhân bịt mặt có cài một bông hoa hồng trên mái tóc. Trần Gia Lân thoạt vừa trông thấy phụ nhân thần bí này xuất hiện, bất giác giật bắn người lên. Đối phương chính là Công Tôn đại nương cùng một phen với Vũ Diễm Hoa chứ không còn ai xa lạ nữa?

Thế thì chủ nhân môn hộ thần bí kỳ nọ chính là Mẫu Đơn lệnh chủ không còn sai rồi, xem như nghi vấn được phanh phui ra một nửa.

Mẫu Đơn lệnh chủ là nhân vật thể nào vậy, tại sao y đã hạ lệnh thủ hạ không được đối địch với mình?

Hắn còn nhớ Hồng Hoa sứ giả nói câu Tàn Hồng Kinh Ý Mộng, Tòng Tư Mạch Lộ Nhân, chẳng biết câu này có nghĩa là sao?

Hắn không ngờ Công Tôn đại nương cũng là Hồng Hoa sứ giả. Đối phương đòi Mạc Phụ Song Hùng lấy vật gì vậy?

Hồng Hoa sứ giả từ từ bước lên bậc thềm, Mạc Phụ Song Hùng kinh hãi từ từ lui về phía sau. Khi lui tới cửa điện không còn chỗ lui nữa bất đắc dĩ phải dừng bước lại, Hồng Hoa sứ giả giờ tay lấy bông hồng cắm trên trụ cột hành lang xuống, đưa bông hồng lên cao, nói lớn tiếng:

- Mẫu Đơn Kim Lệnh, mời tôn giả hiện thân?

Dứt lời, một lão nhân áo vàng từ đỉnh điện phát phơ nhảy xuống, đứng ở bậc thềm, tay cầm một quả trượng đen bóng, hai mắt tia ra luồng sáng đỏ tươi, cúi người hành lễ nói:

- Bàn tôn giả chớ nghe lệnh!

Tức thì mặt mày hai lão nhân một mập một gầy tái mét không còn chút sắc máu, cả hai đồng thanh thất kinh kêu lên một tiếng:

- Huyết Thần!

Trần Gia Lân giật nảy người lên, Huyết Thần Đông Phương chính là Vô Lâm Sinh Phật nhất đại kỳ hiệp ở năm xưa, đồng thời cũng là sư phụ của mình đệ Ngô Hoảng Văn, lão bị khống chế tâm thần bị bọn tàn ác lợi dụng sai khiến. Hắn còn nhớ mình lấy được Thiên Niên Thiểm Châu từ nơi Thần Ảnh Nhi Viên Phi và đã giao cho Điện Ông, một trong Thiên Ngoại Tam Ông, dùng để giải cấm chế cho Huyết Thần, thời gian đã cách đây hai năm, chẳng lẽ việc này vẫn chưa được hoàn thành sao?

Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương nói giọng lạnh lùng:

- Mạc Phụ Song Hùng, có thật hai người dám kháng cự Kim Lệnh chăng?

Mặt mày hai lão nhân từ kinh hãi bỗng trở thành bi phẫn, lão nhân mập mạp điên cuồng gầm hét:

- Mẫu Đơn Huyết Lệnh độc hại vô lâm, thiên nộ nhân oán, hai huynh đệ lão phu đành chịu số phận, cứ việc hạ thủ đi!

Lão nhân gầy gò lạnh lùng nói:

- Không có món đồ gì cả, chỉ có mạng sống thôi! Hồng Hoa sứ giả nói:

- Hai người tỏ ra vẻ là nhân vật anh hùng, xem thường cái chết, thế nhưng... không giao món đồ ra hoặc khai ra tung tích, thì chưa thể chết đâu!

Nói xong, y phát Mẫu Đơn lệnh trong tay một cái, nói:

- Xin tôn giả hạ thủ lưu lại mạng sống.

Huyết Thần khẽ hất quai trượng trong tay một cái, lập tức bước lên bậc thềm ngay. Hai lão nhân giờ tay sờ vào cán kiếm, trông tình hình họ chuẩn bị liều mạng rồi. Trần Gia Lân ngửa khí xung thiên, gầm hét một tiếng:

- Hãy dừng tay lại!

Dứt lời, hấn từ trên mái nhà lượn mình lao xuống, một tay xách kiếm và một tay xách hai cái hộp gỗ.

Hồng Hoa sứ giả thất kinh kêu lên một tiếng:

- Ngự Lang!

Hình như hai lão nhân cũng từng nghe nói đại danh Ngự Lang, thoát tiên họ ngăn người trong giây lát, sau đó mặt mày lộ vẻ mừng rỡ.

Huyết Thần Đông Phương Vũ dừng bước lại, hai luồng ánh mắt đỏ tươi chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân lấy cán kiếm khẽ hất nón rom ra sau, tức thì lộ cả gương mặt anh tuấn ra, hấn đưa mắt nhìn Hồng Hoa sứ giả nói:

- Chào Công Tôn đại nương, đạo này tôn giá vẫn khỏe chứ! Giọng nói của Công Tôn đại nương hơi xúc động:

- Trần thiếu hiệp, hân hạnh được hội ngộ, tề chủ nhân đang phái người đi tứ xứ tìm kiếm người...

Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Tìm tại hạ có việc chi chăng?

Công Tôn đại nương thoát trông thấy hai hộp gỗ gói bằng vải đỏ đang xách trong tay của Trần Gia Lân, giật mình hỏi:

- Thiếu hiệp đang xách thứ gì trong tay vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nghĩa Bất Khước Từ

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Tôn giá chó thác mắc điều này làm gì!

Công Tôn đại nương xúc động nói:

- Trần thiếu hiệp và hai lão nhi này là đồng phe chăng? Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Tại hạ không hề quen biết hai vị lão tiền bối này bao giờ! Công Tôn đại nương nói:

- Thế tại sao thiếu hiệp lại xuất hiện nơi đây? Trần Gia Lân thản nhiên nói:

- Ngẫu nhiên hội ngộ thế thôi!

Công Tôn đại nương lạnh lùng, nói:

- Trần thiếu hiệp, chốn thiên hạ này làm gì có chuyện ngẫu nhiên đến thế! Ngươi cũng chớ giả dạng che giấu làm gì, món đồ ngươi cầm trong tay chính là vật của bản môn, chủ nhân có nghiêm lệnh quyết phải thu hồi, xin giao lại cho ta vậy!

Mạc Phụ Song Hùng tỏ vẻ ngạc nhiên không hiểu gì hết.

Trần Gia Lâm giật mình nhủ thầm: "Phải rồi, Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Bà Dương phu nhân không còn sai nữa, bằng không y chẳng khi nào phái người đi tìm kiếm mình và đòi lấy lại hai chiếc đầu người này! Nhưng hình như không phải thế, lúc này Công Tôn đại nương từng đề cập một cô gái hát dạo bị giết chết tại bên sông, y đã đòi Mạc Phụ Song Hùng trả lại món đồ của chính cô gái hát dạo bị giết đã đánh mất..."

Hắn suy nghĩ đến đây, buột miệng nói:

- Tôn giá có biết tại hạ đang xách vật gì trong tay không?

Công Tôn đại nương chẳng cần suy nghĩ chút nào đã trả lời ngay:

- Hai cái hộp gỗ!

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác lại giật nảy người lên, đối phương không nói sai chút nào, rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy?

Thế rồi hắn lại hỏi tiếp:

- Quý chủ nhân là ai?

Công Tôn đại nương lắc đầu nói:

- Thành thật cáo lỗi, bản nhân không thể phụng cáo điều này. Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm nói:

- Có phải quý chủ nhân là Bà Dương phu nhân không? Công Tôn đại nương nói giọng cương quyết:

- Không phải!

Nếu chủ nhân đối phương không phải là Bà Dương phu nhân thì tình hình lại càng phức tạp hơn nữa, Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, sau đó nói tiếp:

- Quý chủ nhân tìm tại hạ có việc chi chăng? Công Tôn đại nương nói:

- Hãy giải quyết xong việc trước mắt đã! Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Giải quyết bằng cách nào đây?

Công Tôn đại nương nói giọng lạnh lùng như tiền:

- Mạc Phụ Song Hùng sát hại đệ tử bản môn, phải chịu chế tài, này tôn giả, hãy lập tức chấp hành!

Huyết Thần Đông Phương Vũ khẽ hất trường lướt tới...

Mạc Phụ Song Hùng song song vung kiếm cầm trên tay, mặt mày trầm nặng, vì có Trần Gia Lâm tại đây, nên hai lão đã có vẻ mạnh dạn một chút, không còn hoảng sợ như lúc nãy nữa.

Trần Gia Lâm bước tới hai bước đứng ngay trước mặt Mạc Phụ Song Hùng, la lớn:

- Hãy dừng tay lại nào!

Huyết Thần Đông Phương Vũ giờ quả trọng lên cao, đưa cặp mắt sáng như máu tươi chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lâm.

Công Tôn đại nương cảm phần găm thét:

- Này Ngự Lang, ngươi chớ quên lời khuyên bảo mà bản sử giả đã nói với ngươi trước kia, Mẫu Đơn lệnh xuất hiện tại đây, không có bất cứ một được phá hoại tôn nghiêm của Mẫu Đơn lệnh, nếu ngươi bướng bỉnh quá thế, thì bản sử giả không thể che chở ngươi nữa.

Trần Gia Lâm rút kiếm ra khỏi bao, trầm giọng:

- Tại hạ không cần ai che chở hết! Công Tôn đại nương giận dữ gầm lên:

- Ngươi dám cản trở kim lệnh chăng? Trần Gia Lâm lên tiếng phản kháng nói:

- Mặc tôn giá nói sao cũng được, tại hạ thì cảm không được giết người!

Huyết Thần Đông Phương Vũ đưa mắt liếc nhìn Công Tôn đại nương một cái, sau đó vung gậy quét ra phía trước mạnh như vũ bão.

Trường kiếm thuộc binh khí nhẹ bất tiện đụng cứng cùng với quái trượng là một loại binh khí nặng, Trần Gia Lâm là cao đồ của danh sư, nên phản ứng thần tốc, hần đảo mình tránh né quái trượng nhanh như cắt, đồng thời lướt sang bên cạnh Huyết Thần, tấn công một kiếm chính xác, thần tốc và cay độc vô cùng.

Mặc dù Huyết Thần sử dụng chiến thuật đánh mạnh, nhưng công lực lão đạt đến một cảnh giới cao nên đã thu phát theo ý muốn. Thấy rằng tưởng không thể thu hồi quái pháp, thế nhưng quái trượng vừa đánh tới nửa chừng đã quét ngược trở về nhanh như chớp, chắc ở chốn giang hồ này không ai có thể biến chiêu nhanh đến thế nữa.

Trần Gia Lâm lập tức cúi người xuống, lấy hai mũi chân nhún trên đất một cái, tức thì bay vọt lên trên, bóng gậy quơ vào hư không.

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Nếu muốn cứu Mạc Phụ Song Hùng thì quyết phải chế địch trước đã, nhưng đối thủ này lợi hại hết sức, hơn nữa còn một Công Tôn đại nương đứng ở bên cạnh đứng nhìn, có ai bảo đảm rằng y chẳng xuất thủ, thế rồi hần đành tấn công một cú tuyệt chiêu của sư môn ra, và cũng tức là chiêu sát thủ Vạn Phương Cũng Phục đã oai chấn thiên hạ vô lâm của sư phụ Nhất Kiếm Định Càn Khôn, chiêu kiếm này có thể công kích vào bất cứ vị trí nào của kẻ địch.

Ánh kiếm thấp thoáng chớp nhanh một cái, Huyết Thần liền cảm thấy quái trượng trong tay không thể tấn công ra nữa, trong tiếng kêu thất kinh lão té văng ra sau tám thước, ngực áo lão bị rạch toét hai đường dài.

Trần Gia Lâm lập tức quay sang nói với Mạc Phụ Song Hùng rằng:

- Hai vị rời khỏi đây ngay!

Lạ lùng thay, Mạc Phụ Song Hùng cứ trợn mắt ngẩn người ra tại chỗ không có phản ứng gì hết.

Trần Gia Lâm lập tức lặp lại lần nữa:

- Hai vị hãy cấp tốc rời khỏi đây nào!

Kêu bạch hai tiếng, Mạc Phụ Song Hùng bỗng nhiên té ngã ra đất không còn động đậy được nữa.

Trần Gia Lâm nổi giận đùng đùng, không cần phải nói cũng biết Công Tôn đại nương đã âm thầm hạ độc thủ rồi, vì tại hiện trường này không còn ai hết, nhưng chẳng biết y sử dụng thủ pháp độc hại thế nào mà lại hủy diệt Mạc Phụ Song Hùng trong tình huống không nghe thấy động tĩnh gì cả?

Thế rồi Trần Gia Lâm đảo mắt liếc nhìn đôi phương, buột miệng nói:

- Chính tôn giá hạ thủ đó ư?

Công Tôn đại nương lạnh lùng nói:

- Không bất cứ một ai có thể chống lại Mẫu Đơn lệnh được hết!

Huyết Thần Đông Phương Vũ cảm quái trượng đứng yên tại chỗ, cặp mắt sáng như điện.

Trần Gia Lâm vốn quyết tâm cứu Mạc Phụ Song Hùng, cuối cùng vẫn không thể cứu được họ, tức thì lửa giận trong lòng sôi lên sùng sục. Hần hất kiếm quay nửa người nhìn Công Tôn đại nương phùng mang trợn mắt nói:

- Tôn giá giết người không phải trả giá sao? Công Tôn đại nương lạnh lùng nói:

- Nay Ngự Lang, người mãi phá hoại hành động bản môn, có cảm thấy quá đáng không? Nếu chủ nhân chẳng chiếu cố người, bọn này có thể giết người bất cứ lúc nào cũng được, bây giờ hãy giao hộp gỗ cho bản sư giả...

Trần Gia Lâm căm phẫn nói:

- Tại sao phải giao cho người?

Công Tôn đại nương lạnh lùng nói:

- Đây là vật của bản môn chứ không phải của người. Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Nếu người có bản lãnh giết chết ta, thì người cứ việc lấy hộp gỗ đi tự nhiên thôi. Công Tôn đại nương nổi giận đùng đùng nói:

- Ngự lang, muốn giết người thì dễ thôi, người chớ có cưỡng ép bọn ta ra tay đây? Trần Gia Lâm nói:

- Không phải cưỡng ép ngươi đâu, ta vốn muốn giết chết ngươi đấy! Công Tôn đại nương cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Xem ai sẽ giết ai, lát nữa sẽ biết, bây giờ ngươi giao hộp gỗ ra trước...

Trần Gia Lâm không đợi đối phương nói hết lời, lên tiếng nói giọng cương quyết:

- Phải giải quyết ngay bây giờ, ta không còn thì giờ rảnh nữa.

Huyết Thần Đông Phương Vũ kêu hừ một tiếng cảm gậy từ từ tiến tới.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường lại trở nên khẩn trương lần nữa. Chẳng ai nói với nhau lời nào...

Công Tôn đại nương sau khi suy nghĩ giây lát nói:

- Này Ngư Lang, ngươi hãy theo ta đến gặp chủ nhân, nếu ngươi không phục, có thể trực tiếp giải quyết với chủ nhân của ta, như vậy được chứ?

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Thế cũng được, nhân dịp này làm sáng tỏ nghi vấn mình đã thắc mắc trong hai năm nay, thử xem Mẫu Đơn lệnh chủ là ai?

Thế rồi hần hạ kiếm xuống nói:

- Hiện giờ quý chủ nhân ở đâu?

Công Tôn đại nương trầm ngâm giây lát nói:

- Ngươi cứ việc đi theo ta, trong vòng ba ngày sẽ đến ngay! Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Ngươi nói sao? Phải mất ba ngày trời ư? Bây giờ tại hạ đang có việc gấp không thể đi theo ngươi.

Công Tôn đại nương nói:

- Có phải bận về hai cái hộp gỗ này chăng? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế!

Công Tôn đại nương trầm giọng nói:

- Ngư Lang, bằng bất cứ giá nào bản sứ giả không thể nào để ngươi mang hai cái hộp gỗ này đi đâu hết.

Trần Gia Lâm lại nổi giận lên lần nữa, lạnh lùng nói:

- Nói quanh co cuối cùng rồi ngươi cũng chỉ vì hai cái hộp gỗ này? Công Tôn đại nương gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Thế thì lạ lùng thật, chẳng lẽ chính Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng chịu sự sai khiến của Mẫu Đơn lệnh chủ, chính Mẫu Đơn lệnh chủ đã ra lệnh giết người?"

Hắn suy nghĩ đến đây, trầm giọng nói:

- Ta lấy được hai hộp gỗ này từ Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây đã ba ngày, có thật đúng là vật mà các ngươi muốn tìm đó không?

Công Tôn đại nương thất kinh nói:

- Nói sao? Ngươi lấy từ Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây ba ngày trước ư?

- Đúng thế!

- Không thể được...

- Tại sao không thể được...

- Vì thời gian và địa điểm không đúng, Trần Gia Lâm sự như hiểu ra điều gì nói:

- Có lẽ đây không phải là vật các ngươi muốn tìm... Công Tôn đại nương thắc mắc nói:

- Nhưng mà ngươi và Mạc Phụ Song Hùng là một phe... Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Ai nói rằng bọn ta là một phe? Ta đã bảo rằng ngẫu nhiên hội ngộ kia mà. Công Tôn đại nương vẫn nghi ngờ nói:

- Chón thiên hạ này làm gì có việc trùng hợp đến thế, đồng thời người lại mang theo hai cái hộp gỗ như vậy?

Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ các người cũng đang tìm hai cái hộp gỗ sao?

- Đúng thế!

- Cũng dùng vải đỏ bao lại như vậy sao?

- Thế thì không phải.

- Nếu tôn gia nói vậy, thì đây không phải là món đồ mà các người muốn tìm rồi! Vấn đề quan trọng không phải là dùng loại vải gì gói ở bên ngoài, mà là món đồ đựng trong hộp. Rốt cuộc bên trong đựng thứ gì vậy?

Công Tôn đại nương trầm tư giây lát, nói:

- Nếu muốn giải quyết vấn đề, hãy mở nắp hộp ra chứng thật xem nào. Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Nếu tại hạ không bằng lòng thì sao?

- Thế thì vấn đề vẫn xem như chưa được giải quyết! Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Được, tôn giá cứ xem đi!

Hắn nghĩ rằng nếu quả thực hai chiếc đầu người của vợ chồng nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng đúng là vật mà đối phương đang tìm, thì chứng minh được hai việc: "Đối phương là người hạ lệnh giết người, thứ hai là Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng phụ thuộc và môn phái thần bí này, có lẽ Biệt Trang chính là một phân đà cũng nên".

Thế rồi, hắn đặt hai hộp gỗ xuống gỡ nút vải đỏ ra và mở nắp hộp đó luôn, sau đó hắn lùi ra phía sau hai bước nói:

- Tôn giá cứ việc xem đi!

Trong lòng hắn quyết định rồi, nếu Công Tôn đại nương gạt đầu nhìn nhận là hắn xuất thủ giết người ngay.

Công Tôn đại nương tiến tới một bước gỡ vải đầu ra xem, tức thì thụt lùi lại phía sau ba bước liền, hốt hải nói:

- A! Là hai chiếc đầu người?

Trần Gia Lân cầm kiếm chuẩn bị xuất thủ, nói giọng lạnh lùng:

- Đúng thế, là hai chiếc đầu người, có sao không? Công Tôn đại nương hồ thẹn nói:

- Đây là một sự hiểu lầm, vật mà bọn này muốn tìm kiếm không phải hai chiếc đầu người này.

Trần Gia Lân thở phào một cái nói:

- Tôn giá hài lòng rồi chứ?

Công Tôn đại nương ngăn người trong giây lát, giậm chân nói:

- Tiếc rằng đã giết chết Mạc Phụ Song Hùng!

Huyết Thần Đông Phương Vũ bỗng lên tiếng nói giọng lạnh lùng:

- Bây giờ phải làm thế nào đây?

Công Tôn đại nương suy nghĩ giây lát nói:

- đành phải tìm cách khác thám thính thôi, tôn giá cứ đi tự nhiên!

Huyết Thần Đông Phương Vũ đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó phi thân nhảy lên mái nhà chạy mất dạng luôn.

Công Tôn đại nương đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Nay Trần thiếu hiệp, chúng ta cứ bình tĩnh đàm phán xem nào, công việc của người phải mất khoảng bao lâu mới xong?

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, rồi nói:

- Khó nói lắm, ít nhất cũng phải khoảng mười ngày, có sao chẳng? Công Tôn đại nương trầm tư một hồi, sau đó nói:

- Bây giờ thế này, chờ khi nào người xong việc, mời người đến Tịnh An thành, ắt có người ra tiếp đón thiếu hiệp đến gặp chủ nhân của bọn này.

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Được thế nhưng vừa rồi tôn giá bất kể tại hạ đã ra tay ngăn cản, dám âm thầm hạ độc thủ sát hại Mạc Phụ Song Hùng, việc này chưa xong đâu, sớm muộn gì tại hạ phải thanh toán...

Công Tôn đại nương trầm giọng nói:

- Tùy thiếu hiệp muốn tính sao cũng được, bản sử giả sẵn sàng hầu giáo. Hẹn dịp sau gặp lại!

Nói xong, đảo mình thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Trông điểm canh hai, thì Trần Gia Lâm vừa tới thành Phủ Châu. Xe ngựa vẫn đậu dài trước cửa Nghênh Tân quán như mọi khi.

Trần Gia Lâm đứng ở đằng xa cứ do dự bất quyết, quả thực hẳn chẳng muốn tìm Vũ Diễm Hoa chút nào, thế nhưng vì truy tầm hung thủ hẳn lại quyết phải tìm nàng. Qua kinh nghiệm hẳn tìm ái thiếp trong hai năm trước, nếu không có manh mối đáng tin cậy, muốn tìm một người ở chốn giang hồ rất khó khăn, chẳng khác gì mò kim đáy bể. Mặc dù Vũ Diễm Hoa đã chưa chắc bằng lòng cung cấp ít manh mối cho hẳn, nhưng nàng vẫn là đối tượng duy nhất để mình hỏi thăm được chủ manh mối, nên hẳn không thể bỏ lỡ đường dây này.

Trần Gia Lâm vẫn còn đứng tại chỗ, hẳn chưa lấy được can đảm để bước vào Nghênh Tân quán.

Thình lình...

Hắn phát hiện có hai đạo nhân kỳ lạ đang chăm chăm nhìn vào người hắn, hẳn đảo mắt nhìn tới trước bất giác lấy làm xúc động và mừng rỡ, đối phương chính là Vũ Diễm Hoa mà hẳn đang muốn tìm kiếm chứ không còn ai xa lạ nữa.

Hơn hai năm không gặp nàng, nàng vẫn xinh đẹp không hề thay đổi gì cả, có điều là hai mắt chan chứa những nỗi tình u oán.

Trần Gia Lâm ngăn người trong giây lát, sau đó rào bước chạy tới, khẽ gọi một tiếng:

- Hoa muội, không ngờ chúng ta lại được hội ngộ nữa...

Hai mắt Vũ Diễm Hoa ửng đỏ, cảm khái thờ dài một tiếng rất náo nùng, nói giọng u oán:

- Lâm ca, việc quá khứ đã trôi qua rồi, chẳng... chớ đến tìm ta làm gì nữa! Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Diễm Hoa lắc đầu không nói gì hết, cất bước rời khỏi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chơi Lửa Đốt Thân

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn bóng lưng Vũ Diễm Hoa ngăn người ra tại chỗ. Hẳn chẳng hiểu tại sao nàng bỗng nhiên tỏ ra đoạn tuyệt với mình như thế?

Lòng nữ nhân thay đổi bất thường. Khi nàng si tình, có thể bất kể thủ đoạn và sẵn sàng hy sinh dù chịu lắm nỗi ủy khuất trong lòng cũng rất sẵn sàng đón nhận, nhưng một khi nàng thay đổi tâm ý thì nàng sẽ rời bỏ người như vứt bỏ một món đồ tầm thường vậy.

Thực ra Trần Gia Lâm cũng chẳng có tình ý gì với cô ta, cho nên không cảm thấy gì hết, chỉ có chút kinh ngạc mà thôi.

Hắn nghĩ bụng: "Được, không qua lại cũng tốt thôi, ta cũng chẳng nhất quyết phải tìm người mới được việc đâu..."

Vũ Diễm Hoa đi được vài bước, lại ngoái cổ nhìn ra sau một cái.

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Nàng bỗng nhiên có một thái độ thay đổi như thế ắt phải có tư ẩn khó nói gì đây, trông đôi mắt nàng óng ánh ngập lệ, vẻ mặt u oán, chứng tỏ rằng đây không phải là bản ý của nàng".

Thế rồi hần cất bước chạy theo.

Hình như Vũ Diễm Hoa đã phát giác hần rượt theo, nàng vội đứng sang một bên, đợi lúc Trần Gia Lâm sắp tới gần, hạ giọng nói:

- Hãy ra ngoại thành Nam Môn đợi ta, chú ý chớ để ai theo dõi. Nói xong, nàng cất bước rời khỏi ngay.

Trần Gia Lâm nghe nói thế càng ngạc nhiên không hiểu gì cả, nhưng hần đã ý thức rằng mình đoán không sai chút nào, bên trong ắt phải có uẩn khúc gì đây.

Thôi được, nàng đã hẹn gặp ta tại ngoại thành Nam Môn thì mình cứ ra Nam Môn đợi nàng thôi, chứ suy nghĩ vô vẩn cũng vô ích, đến lúc ấy sẽ sáng tỏ ngay.

Thế rồi Trần Gia Lâm đi một vòng trong phố tránh khỏi tai mắt của bọn người Nghênh Tân quán, sau đó hấp tấp chạy ra hướng Nam Môn.

Chẳng mấy chốc, hần ra ngoại thành đến một nơi vắng người rồi dừng tại đó.

Trần Gia Lâm đợi cả nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy Vũ Diễm Hoa đến, bất giác lấy làm nóng ruột, chẳng lẽ nàng đùa nghịch mình chăng?

Hần đang còn suy nghĩ, bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn thoăn thoắt chạy tới, tức thì hần thờ phào một cái nhẹ nhõm, nhưng cũng bất giác cảm thấy hơi khẩn trương. Hắn đang định bước tới lên tiếng chào hỏi, nhưng bỗng thấy người này không giống Vũ Diễm Hoa chút nào. Hắn lập tức lượn mình ẩn vào bìa rừng sát lộ ngay, khi người này đến gần, hần trở mắt nhìn kỹ quả nhiên không phải là Vũ Diễm Hoa, tức thì trong lòng hần lại trầm xuống.

Người vừa xuất hiện đến chỗ cách lề đường không xa lắm dừng lại tại đó, trông tuổi tác đối phương xấp xỉ với Vũ Diễm Hoa thôi.

Trần Gia Lâm lấy làm kinh ngạc, nữ nhân này xuất hiện tại đây với mục đích gì vậy? Chẳng lẽ đối phương đã theo dõi mình ư?

Hần đang còn suy nghĩ lung tung lại có một bóng người bay lượn tới dừng ở trước mặt nữ nhân nọ, hần trở mắt nhìn kỹ, bất giác giật nảy người lên, thì ra người đến sau này chính là Quan Lạc Hiệp Thiếu Phuong Nhất Cung.

Nữ nhân nọ lên tiếng nói:

- Phuong ca ca, đa tạ chàng đã bằng lòng đến đây gặp mặt với ta! Quan Lạc Hiệp Thiếu lạnh lùng nói:

- Có điều gì nguoi cứ việc nói đi, đêm đã khuya lắm rồi.

Trần Gia Lâm sức nghĩ ra nữ nhân này chính là thiếu nữ áo xanh Khương Tiểu Thanh đã si tình Quan Lạc Hiệp Thiếu trước kia, nàng và Quan Lạc Hiệp Thiếu là đôi bạn quen nhau từ thời niên thiếu, thế nhưng Quan Lạc Hiệp Thiếu thì lại si mê Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Hần nghe giọng nói lạnh lùng của Quan Lạc Hiệp Thiếu, biết rằng gã không hề hỏi tâm chuyện ý chút nào.

Khương Tiểu Thanh nói giọng u oán:

- Phuong ca ca, ta biết ta tự làm khổ bản thân, thế nhưng ta không thể nào quên được lời nói ngọt ngào dưới đêm trăng, đồng thời... chàng đã thề non hẹn biển với ta, nên đêm nay muốn nói chuyện với chàng cho rõ ràng một lần cuối.

Hình như Quan Lạc Hiệp Thiếu không hề động lòng chút nào, gã vẫn nói giọng lạnh lùng:

- Tiểu Thanh, việc đó đã trở thành quá khứ, hà tất đề cập làm gì nữa? Khương Tiểu Thanh nói:

- Vâng, ta biết đã trở thành quá khứ rồi, nhưng đối với ta thì như mới xảy ra ngày hôm qua mà thôi, ta rất bội phục Vũ Diễm Hoa có can đảm dứt khoát, còn ta thì quả thực vô dụng hết sức...

Quan Lạc Hiệp Thiếu hậm hực nói:

- Đêm nay nguoi hẹn ta đến đây, rốt cuộc muốn nói gì ư? Khương Tiểu Thanh nói giọng u oán:

- Chẳng hay còn nhớ trước kia khi hai chúng ta ở một nơi, mỗi khi ta muốn đi đâu chàng cứ giữ ta lại mãi. Chàng nói rằng chàng thích giọng nói của ta, đồng thời cũng thích xem thần tình nói chuyện của ta, thế mà bây giờ chàng lại sợ hãi đến thế, có phải chỉ vì giọng nói và thần tình của ta đã thay đổi ư?... À! Tại sao ta lại nhắc những thứ này làm gì, được ta không làm chàng buồn bực nữa, Phuong ca ca, chỉ cần chàng nói một lời thôi, ta sẽ mãi mãi không bao giờ tìm chàng nữa...

Quan Lạc Hiệp Thiếu ngạc nhiên hỏi:

- Nói một lời thế nào?

Khương Tiểu Thanh im lặng một hồi lâu, sau đó mới nói:

- Chẳng không còn yêu ta nữa chẳng? Quan Lạc Hiệp Thiếu ngập ngừng nói:

- Tiểu Thanh, chúng ta... có nhiều điểm không hợp, nằng theo ta không có hạnh phúc đâu, nằng còn trẻ tuổi, xinh đẹp lo gì không tìm được một đối tượng lý tưởng hơn?

Khương Tiểu Thanh buồn bã nói:

- Vậy thì trước kia chàng chỉ đánh lừa ta và đùa nghịch ta rồi? Quan Lạc Hiệp Thiếu cất giọng lạnh lùng tàn bạo nói:

- Tiểu Thanh, hãy quên quá khứ cho rồi, xem nó như là một giấc mộng... Khương Tiểu Thanh gật đầu nói:

- Phải, đây là một giấc mộng, một giấc ác mộng, thế nhưng ta không sao tỉnh giấc được hết, ta... không làm sao quên được quá khứ này cả, ô! Quả thực... ta vô dụng hết sức!

Nói tới đây âm thanh đã trở nên uất nghẹn. Quan Lạc Hiệp Thiếu bỗng nhiên gượng cười nói:

- Nay Tiểu Thanh, chúng ta không thể kết hợp, nhưng vẫn có thể tiếp tục làm bạn với nhau kia mà.

Hình như Khương Tiểu Thanh bỗng nhiên có một can đảm phi thường, lớn tiếng nói:

- Nay Phuong Nhất Cung đến bây giờ mà ngươi vẫn còn muốn đánh lừa ta sao? Làm bạn với nhau, hừ! Tình cảm giữa nam nữ là ích kỷ, chỉ có tình yêu chứ không có tình bạn.

Quan Lạc Hiệp Thiếu ngượng ngừng nói:

- Nói xong chưa, ta phải đi bây giờ đây? Khương Tiểu Thanh nghiêng răng nói:

- Ta còn vài điều muốn nói nữa... Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Cứ việc nói đi!

Khương Tiểu Thanh xúc động nói:

- Trong ba năm nay ta không chịu buông tay cứ mong rằng một ngày nào đó ngươi sẽ hồi tâm chuyển ý, vì ta cho rằng hành vi của ngươi chỉ là vô tâm, đến bây giờ ta mới thực sự hiểu rằng ta quá đồi ngu si. Cây đào làm gì kết trái muộn được ư? Ngươi chà đạp trái tim ta và đánh lừa tình cảm của ta, nhưng ta không chịu thua. Ta hỏi ngươi một điều cuối cùng nữa, ngươi vẫn còn yêu Vô Lâm Tiên Cơ chẳng?

Quan Lạc Hiệp Thiếu đánh liều nói:

- Phải, ta không phủ nhận điều này! Khương Tiểu Thanh lạnh lùng nói:

- Nằng có yêu ngươi không? Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Đó là việc riêng của ta!

Khương Tiểu Thanh bỗng buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài. Quan Lạc Hiệp Thiếu nổi giận nói:

- Có gì đâu mà ngươi phải cười như thế? Khương Tiểu Thanh nói:

- Buồn cười hết sức!

Quan Lạc Hiệp Thiếu hậm hực nói:

- Tại sao thế?

Âm thanh của Khương Tiểu Thanh bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, nói giọng u oán:

- Nằng không yêu ngươi, hơn nữa mãi mãi sẽ không bao giờ yêu ngươi! Quan Lạc Hiệp Thiếu lạnh lùng đặng háng một tiếng nói:

- Ngươi nói thế có nghĩa là sao?

Khương Tiểu Thanh dần từng tiếng một nói:

- Tại vì ngươi phụ bạc vô tình, đồng thời chẳng có chỗ nào dùng được cả! Quan Lạc Hiệp Thiếu căm phẫn nói:

- Ngươi chỉ phá rồi mà thôi, ta không rảnh nói nhảm nhí với ngươi nữa, ta phải đi. Quan Lạc Hiệp Thiếu nói chưa hết lời, chỉ thấy Khương Tiểu Thanh hất tay một cái. Oa!

Tiếp theo tiếng thảm rú, chỉ thấy Quan Lạc Hiệp Thiếu lấy hai tay bịt mặt, loạng choạng thụt lùi ra sau, giận dữ gào thét nói:

- Ngươi... ngươi... tiện nữ nhân, dám... hạ độc thủ như thế với ta...

Trần Gia Lâm núp trong bóng tối rừng mình lạnh toát mồ hôi, chẳng biết Khương Tiểu Thanh hạ độc thủ thế nào với Quan Lạc Hiệp Thiếu đây.

Hình như Khương Tiểu Thanh nổi cơn điên đã giận dữ gào thét nói:

- Phuong Nhất Cung, ta yêu ngươi, ta hận ngươi, ta không chịu thua, ta phải trả thù. Bây giờ, Vô Lâm Tiên Cơ không bao giờ yêu ngươi nữa rồi, há há há...

Quan Lạc Hiệp Thiếu rút kiếm ra khỏi bao nhanh như cắt, đồng thời đâm ra phía trước luôn.

Khương Tiểu Thanh không tránh né, tiếp theo tiếng rú thảm thiết, trường kiếm đã đâm xuyên qua giữa ngực, nàng thở hồng hộc nói:

- Phuong Nhất Cung, ta làm hồng ngươi, ngươi giết chết ta vậy thì... công bằng hết sức! Dứt lời, Khương Tiểu Thanh té ngửa trên đất máu tươi từ ngực phun ra như tua tủa. Đánh bạch một cái Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng té ngổ trên đất luôn.

Trần Gia Lâm trông thấy màn này đã rùng mình rợn tóc gáy, hấn không ngờ kết quả lại xảy ra như thế. Rõ ràng Khương Tiểu Thanh đã quyết tâm liều mạng như vậy rồi.

Yêu và hận có sai lệch bao nhiêu ư?

Nàng là một thiếu nữ dám yêu, nhưng cũng dám hận, thế nhưng như vậy thì tàn bạo hết sức.

Quan Lạc Hiệp Thiếu cứ rên rĩ không dừng, hình như gã rất đau khổ thì phải.

Trần Gia Lâm hiện thân chạy tới trước, thoạt vừa phóng mắt nhìn kỹ, suýt nữa thất kinh kêu lên sừng sốt.

Mặt mày Quan Lạc Hiệp Thiếu không còn ra gì nữa, cả gương mặt da cháy thịt lờ, có lẽ hai mắt cũng phải hỏng luôn rồi, chắc Khương Tiểu Thanh đã sử dụng một loại độc dược có sức công phá mãnh liệt rồi.

Hình như Quan Lạc Hiệp Thiếu phát hiện có người lạ đến gần, gã lập tức ngưng rên rĩ, nói giọng khàn khàn:

- Ai đó?

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Ngươi Lang!

Quan Lạc Hiệp Thiếu run bắn người lên, nói giọng hốt hãi:

- Ngươi là... Ngươi Lang? Trần Gia Lâm nói:

- Đúng thế, chính là tại hạ đây!

Quan Lạc Hiệp Thiếu ngẩn người ra giây lát, sau đó cười cay đắng một tiếng nói:

- Ngươi Lang, ngươi đến thật là đúng lúc! Hai mắt tại hạ đã mù lòa, nếu ngươi không muốn trả mối thù xưa kia, đây là cơ hội tốt nhất.

Trần Gia Lâm cất giọng lạnh nhạt nói:

- Đây Phuong Nhất Cung, họ Trần ta không phải là hạng người ném đá xuống giếng, thừa lúc người lâm nguy mà hạ thủ đâu, ngươi chó đánh giá người tệ như thế.

Quan Lạc Hiệp Thiếu cúi đầu xuống, lại rên rĩ tiếp...

Tâm tính Trần Gia Lâm vốn nhân hậu hiền lành, chẳng những không nghĩ mối thù cũ mà còn nảy sinh lòng trắc ẩn, hấn thở dài một tiếng nói:

- Tại hạ có thể giúp được điều gì cho ngươi không? Quan Lạc Hiệp Thiếu lắc đầu nói:

- Không cần thiết, xin ghi nhận lòng tốt của ngươi vậy, thù hạ của bản công tử sắp đến đây bây giờ, chẳng hay cô ta... đã chết chưa?

Trần Gia Lâm đưa mắt quét nhìn xác chết Khương Tiểu Thanh một cái nói:

- Nàng chết rồi, nàng vốn có thể tránh né, đồng thời vẫn có thể giết chết ngươi, thế nhưng nàng ta bằng lòng chết dưới kiếm của ngươi.

Quan Lạc Hiệp Thiếu nghiêng răng nói:

- Con tiện nhân này đáng chết lắm!

Nghe nói thế, tức thì Trần Gia Lâm lấy làm bất mãn, cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Này Phuong Nhất Cung, ngươi không có chút nhân tính nào hết, nàng có tội chi đáng chết ư! Mặc dù thủ đoạn của nàng hơi độc ác một chút, nhưng đây là lỗi của ai? Nếu ngươi không lường gạt cảm tình của cô ta thì nàng cũng không khi nào hạ thủ như vậy đâu? Nói cho ngươi hay, nếu chẳng vì trông thấy ngươi bị hủy cả mặt mày, chỉ dựa vào câu nói này thì ta nên giết chết ngươi rồi, có lẽ kiếp này ngươi không còn đánh lừa được nữ nhân nào nữa, để cho ngươi từ từ hồi cải cũng được.

Nói xong, hắn dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, liền quay mặt qua nơi khác luôn.

Hắn thoát vừa quay mặt qua đã trông thấy Vũ Diễm Hoa đang đứng ở chỗ cách xa hắn độ khoảng ba trượng vẫy tay gọi hắn, chẳng biết cô ta đến đây từ lúc nào cả.

Thế rồi Trần Gia Lâm chạy sang bên đó, Vũ Diễm Hoa ra dấu bảo hắn vào trong rừng.

Hai người song song chạy vào trong rừng, đến một nơi rừng cây xanh rậm rồi dừng lại, Trần Gia Lâm lên tiếng nói nói trước:

- Hoa muội, ngươi đến đây được bao lâu rồi? Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu nói:

- Ta đến đây khá lâu rồi!

Trần Gia Lâm chưa hết giận nói:

- Già phụ bạc này đáng được báo ứng như vậy, có điều tội cho Khương Tiểu Thanh thôi... Vũ Diễm Hoa nói giọng u oán:

- Phải, ta cũng đồng ý với chàng về điểm này. Trần Gia Lâm nói:

- Hoa muội, chúng ta... chẳng gặp nhau hai năm rồi? Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, hai năm rồi, may mà chàng vẫn còn nhớ!

Trực giác cho Trần Gia Lâm thấy rằng khẩu khí nàng hơi lạ, hình như người đối diện với hắn là một người hoàn toàn xa lạ. Thế rồi hắn cười cay đắng một tiếng nói:

- Tại sao ở trong thành nàng không nói chuyện với ta? Vũ Diễm Hoa bỗng trầm giọng nói:

- Nếu ta cũng dùng thủ đoạn như Khương Tiểu Thanh đối phó với chàng, thì chàng sẽ nghĩ thế nào?

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật mình thụt lùi ra phía sau hai bước liền, ấp úng nói chẳng nên lời.

Vũ Diễm Hoa liền mỉm cười nói tiếp:

- Ngươi Lang ca, chớ hồi hộp làm gì, ta chỉ nói đùa thế thôi, ta là người chịu số phận, hơn nữa chàng không phải là hạng người như Quan Lạc Hiệp Thiếu. Chàng vừa hỏi rằng tại sao ta không nói chuyện với chàng ở trong thành... vì ta không dám!

Trần Gia Lâm kinh ngạc nói:

- Không dám, tại sao thế? Vũ Diễm Hoa nói:

- Chàng muốn biết chẳng? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đương nhiên!

Vũ Diễm Hoa trầm tư giây lát, sau đó nói giọng u oán:

- Chàng còn nhớ tình hình lúc hai chúng ta chia tay tại Duyệt Lai khách điểm ở Nam Xương cách đây hai năm về trước chẳng? Chính ta vâng lệnh không được qua lại với chàng.

Trần Gia Lâm thắc mắc hỏi:

- Hình như ta nhớ rằng chính ngươi vâng lệnh qua lại với ta kia mà? Vũ Diễm Hoa gật đầu nói:

- Đúng thế, nhưng... lỗi tại nơi ta không thể tự khắc chết đã động tình cảm, cho nên mới bị cưỡng ép chia tay với chàng. Đúng ra ta không nên nói điều này, cuối cùng ta vẫn nói ra, nếu chủ nhân hay được điều này thì ta cũng chẳng dám tưởng tượng hậu quả ấy.

Trần Gia Lâm xúc động nói:

- Tại sao lại cảm nàng không được qua lại với ta như thế? Vũ Diễm Hoa thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng biết tại sao cả, nói tóm lại tất cả số phận chúng ta đều do nơi chủ nhân quyết định.

Trần Gia Lân cảm phẫn nói:

- Vô lý hết sức, tại sao lại không chế cả tâm ý của người ta như vậy. Này Hoa muội, tại sao nàng không thoát ly môn phái này đi cho rồi?

Vũ Diễm Hoa luống cuống nói:

- Không được nói như thế, này Ngư Lang ca, chúng ta hãy nói chuyện khác nào...

Rõ ràng trong lòng nàng có điều gì kiêng kỵ, Trần Gia Lân vốn muốn thừa dịp này hỏi thăm lai lịch Mẫu Đơn lệnh chủ, hần thoát trông thấy tình hình như thế, đành phải bãi bỏ ý niệm này, bèn lái sang đề tài khác nói:

- Hoa muội, ta đặc biệt đến Phù Châu tìm nàng đây. Vũ Diễm Hoa động lòng, nói:

- Tìm ta?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, có một việc định nhờ nàng!

Nghe nói thế lòng Vũ Diễm Hoa lại trầm xuống, nói giọng u oán:

- Nếu chẳng vì có việc nhờ ta thì chàng cũng không đến đây tìm ta đâu, có phải vậy không?

Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên, nhất thời chẳng nói nên lời nào hết. Vũ Diễm Hoa thở dài một tiếng rất náo nùng nói:

- Chàng có việc chi cần nhờ vả ta ư? Trần Gia Lân ngượng ngùng nói:

- Ta muốn thám thính hành tung một người! Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy?

Trần Gia Lân âm thầm nghiêng răng, bề ngoài giả đồ làm ra vẻ bình thường nói:

- Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên, y cũng là người của quý môn! Vũ Diễm Hoa thất kinh nói:

- Nói sao, người định tìm Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên tại sao vậy?

Trần Gia Lân không muốn nói dối nàng, nhưng lại không thể tiết lộ sự thật ra, thế rồi hần đành đánh liều nói:

- Có một việc ta cần tìm y mới giải quyết được. Vũ Diễm Hoa nói:

- Việc gì thế?

Trần Gia Lân áy náy nói:

- Này Hoa muội, bây giờ chưa thể nói cho nàng biết, nhưng xong việc nhất định nói cho nàng hay sau.

Vũ Diễm Hoa cúi đầu trầm tư, vấn đề này đã làm cho nàng cảm thấy khó xử. Trần Gia Lân cứ đưa mắt chăm chăm theo dõi nàng.

Một hồi thật lâu, Vũ Diễm Hoa mới ngẩng mặt lên nói:

- Ngư Lang ca, nếu ta nói cho chàng hay, chàng có biết hậu quả thế nào không? Trần Gia Lân ngăn người trong giây lát, sau đó gượng cười nói:

- Nếu ta không nói, thì có ai biết nàng nói cho ta hay nào? Vũ Diễm Hoa nói:

- Đây là tội trạng phản môn...

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, hần không có lý do gì cưỡng ép nàng mạo hiểm phản môn. Ở chốn gian hồ, việc bán rẻ đồng môn và phản môn là đồng tội, đây là một tội không thể dung thứ. Thực ra hần tìm Bạch Cốt Ma Nguyên là để báo thù cho Châu lão gia, có thể tưởng tượng kết quả của nó ra sao rồi, chắc chắn phải khơi dậy một trận sóng gió không sai.

Vũ Diễm Hoa ấp úng nói:

- Này Ngư Lang ca, nếu ta không nói, chàng có hận ta không?... Mặc dù... ta không được qua lại với chàng, cũng có thể đêm nay là lần gặp mặt lần cuối cùng, thế nhưng... ta không muốn làm cho chàng hận ta...

Trần Gia Lâm lấy làm cảm động, buột miệng nói:

- Hoa muội, nàng vẫn có thể không nói, ta... không thể cưỡng ép nàng..

Vũ Diễm Hoa đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm giây lát, bỗng nhiên hạ quyết tâm nói:

- Này Ngư Lang ca, chàng cứ nói nguyên nhân tại sao muốn tìm y, ta sẽ nói cho chàng hay!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Vụ Án Ly Kỳ

Trần Gia Lâm lấy làm khó xử vô cùng, nếu mình chiếu thực sự nói rằng tìm Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên để trả thù, liệu nàng có bằng lòng nói hành tung cho mình hay không? Nếu không khai sự thật, đương nhiên nàng không chịu tiết lộ...

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Trông tình hình chàng tìm Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên ắt không phải là chuyện lành đâu.

Trần Gia Lâm thần nhiên nói:

- Căn cứ điều gì nàng lại nói thế? Vũ Diễm Hoa nói:

- Dễ dàng thôi, chàng luôn luôn xem kẻ ác như thù nhân, mà hành vi của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên thì chẳng tốt lành, ngoại trừ tâm thù, ngoài ra chàng chẳng khi nào có giao hảo với y.

Trần Gia Lâm âm thầm kính phục sự lạnh lợi của nàng, hần suy nghĩ giây lát đành liêu nói:

- Vậy nếu sau khi ta khai sự thật ra, nàng không chịu nói ra cho ta hay thì sao? Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Lời nói ta quyết phải có giá trị không sai. Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Được, thế thì ta nói sự thật cho nàng hay, ta phải giết y!

Hình như Vũ Diễm Hoa cũng không lấy làm kinh ngạc chút nào, nàng vẫn bình tĩnh nói:

- Ta đã tiên liệu được điều này, nhưng tại sao chàng phải giết y? Trần Gia Lâm thành khẩn nói:

- Y dùng thủ pháp tàn bạo giết chết một lão bằng hữu của ta, nên y phải đền tội mới được.

Vũ Diễm Hoa suy nghĩ giây lát nói tiếp:

- Ta khuyên chàng không nên mạo muội tầm thù với y! Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Tại sao vậy?

Vũ Diễm Hoa nói:

- Y là một trong ba đại tôn giả của bản môn, nếu chàng giết chết y, e rằng chủ nhân chúng ta không để chàng yên đâu.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, nếu Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên là một trong ba đại tôn giả thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, Huyết Thần Đông Phương Vũ là một, và một người nữa có lẽ chính là Bất Bại Ông mà Điền Ông đã gọi đối phương là lão già sợ vợ kia rồi, thế nhưng bất kể thế nào đi nữa, hần quyết phải trả mối huyết thù cho Châu lão gia mới được, mình từng tuyên thệ trước di thể của lão kia mà, thế rồi hần trầm giọng nói:

- Bất kể hậu quả thế nào đi nữa, ta quyết không bao giờ thay đổi ý kiến! Vũ Diễm Hoa áp ứng nói:

- Ngư Lang ca, chàng tự tin đấu lại với y không? Trần Gia Lâm hào khí xung thiên nói:

- Bất kể thành bại sống chết gì hết. Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Ngự Lang ca, ở chốn giang hồ này người khôn thì đấu trí, kẻ dại thì đấu lực, mặc dù hào khí chàng đáng kính phục, nhưng không nên quật cường trong nhất thời, chàng thấy ý kiến ta thế nào?

- Hoa muội nói phải, thế nhưng... không phải ai cũng có thể đấu trí được hết. Cái gọi là trí tức là một nửa do thiên phú, một nửa do kinh lịch, ta là người mới xuất đạo, chưa có tư cách nói đến giai đoạn đối địch đấu trí được...

Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Quả thực Ngự Lang ca nói không sai chút nào. Ý của ta cũng chỉ muốn nói rằng phạm việc gì cũng tùy cơ ứng biến, lúc cần nhịn nên nhịn, chớ có quật cường, lúc nào cương thì cương, lúc nào nhu thì nhu, chỉ bao nhiêu đó đủ rồi.

Trần Gia Lân xúc động nói:

- Hoa muội, quả thực nàng là một cô gái bất phàm, ta lấy làm bội phục vô cùng! Vũ Diễm Hoa cảm khái thờ dài một tiếng, nói:

- Bất phàm cũng được mà tục cũng được, dù sao cũng chỉ là thân con gái mà thôi...

Trần Gia Lân không khéo dùng ngôn từ nên không dám nói nhiều với nàng, lập tức trở về chính đề, nói:

- Hoa muội có thể nói hành tung của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên cho ta hay rồi chứ? Vũ Diễm Hoa nghiêng răng nói:

- Ngự Lang ca, ta biết ta đang làm một việc đáng ghê sợ, thế nhưng... ta không thể từ chối chàng. Bây giờ ta nói cho chàng hay, Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã đi Nam Xương rồi, nhưng đến nơi chốn nào tại Nam Xương và có hành động gì thì ta chẳng biết, chàng đành phải thám thính một mình thôi.

Trần Gia Lân cả mừng, thì ra Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã đi Nam Xương, mình cũng thuận đường đi làm việc của mình, mặc dù chưa có hành tung chuẩn xác của Bạch Cốt Ma, thế nhưng dù gì cũng có manh mối rồi, còn hơn là không rõ phương hướng, hắn bắt gác chấp tay xá dài, nói:

- Hoa muội, ta cảm kích nàng nhiều lắm. Vũ Diễm Hoa buồn bã nói:

- Chúng ta lại chia tay nhau, từ biệt đêm nay, chẳng biết đến bao giờ mới có dịp gặp lại, có lẽ không còn cơ hội gặp lại chàng nữa. Ngự Lang ca, chàng không quên ta chứ?

Trần Gia Lân suýt nữa không kìm lòng được, đã muốn thốt lời yêu nàng, thế nhưng lý trí đã khống chế tâm trạng đang dao động mạnh của hắn, hơn nữa hình bóng của ái thiếp vẫn còn nắm chặt trái tim của hắn, đồng thời Vũ Diễm Hoa là người của môn phái thần bí nọ, nếu có kết hợp thì hậu quả không sao lường nổi.

Vũ Diễm Hoa thấy hắn không trả lời, nàng lại nói tiếp:

- Ngự Lang ca, tại sao đòi người lại đau khổ như thế? Niềm vui thì có hạn, còn đau khổ thì vô biên...

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, nói:

- Đòi người vốn là như thế, này Hoa muội, tại sao nàng cứ nói có lẽ không còn gặp lại nữa?

Vũ Diễm Hoa nói giọng thê lương:

- Việc tàn bạo nhất trên thế gian này là không được yêu những thứ mà mình yêu, chính ta là như thế đấy, có ai biết trước sự việc sau này sẽ ra thế nào đây!

- Hoa muội, thế sự khó lường, chúng ta chờ đợi xem nào!

Hai mắt Vũ Diễm Hoa bỗng sáng ngời, nàng bước tới nắm chặt tay chàng, nói giọng run run:

- Ngự Lang ca, chàng chớ quên câu nói bây giờ của chàng, ta sẽ chờ đợi ngày ấy!

Trong người Trần Gia Lân có một cảm giác kỳ lạ, nhưng hắn cũng gạt mình, chẳng lẽ mình đã đón nhận tình cảm của nàng rồi chăng?

Trần Gia Lân trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Hoa muội, ta phải đi ngay bây giờ, nàng cũng phải trở về chứ?

Vũ Diễm Hoa xiết chặt tay hắn một cái, sau đó mới chịu buông tay ra, nói giọng u oán:

- Ngự Lang ca, chàng bảo trọng, mong rằng chúng ta sẽ có một ngày như thế!

Trần Gia Lân bỗng nhiên cảm thấy có nhiều điều muốn nói, nhưng khi hắn thoáng suy nghĩ lại không nói nữa, hắn trầm giọng chỉ nói một câu:

- Hoa muội, nàng cũng bảo trọng nhé! Vũ Diễm Hoa thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi Lang ca, ta đi trước, như vậy có vẻ chàng đang tiễn ta đi!

Chỉ một câu nói ngắn gọn đã nói lên hết nỗi si tình và tình lưu luyến vô hạn trong đáy lòng nàng, đồng thời cũng nói lên nỗi khổ ly biệt.

Trần Gia Lâm lặng lẽ khẽ gật đầu một cái, chẳng nói gì nữa.

Bóng người Vũ Diễm Hoa đã biến mất, Trần Gia Lâm vẫn cứ đứng chờ người ra tại chỗ.

oOo

Khi Trần Gia Lâm về tới ngôi tiểu ốc mà hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng đã định cư trước kia, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống.

Hắn mở toang cánh cửa ra, tức thì trông thấy hai cỗ quan tài gỗ bạch đặt ngay giữa nhà. Đương nhiên hung thủ không khi nào nhập quan cho hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng cả, rõ ràng là người nhập liệm không phải là Thảo Đầu Lang Trung thì ắt là minh đệ Ngô Hoằng Văn không sai rồi.

Thế nhưng tại sao họ không nhập thổ ư?

Phải rồi, vì trong quan tài chỉ là hai thi hài vô thủ cấp, cho nên họ chưa tiện cho nhập thổ thế thôi.

Trần Gia Lâm đặt hai hộp gỗ lên đỉnh quan tài, sau đó quỳ xuống lạy ba lạy, ngậm lời khấn rằng:

- Đại ca, đại tẩu tẩu tại thiên chi linh, tiểu đệ thề rằng quyết báo thù cho nhị vị không sai.

Khấn xong, hắn đứng dậy, vịn tay vào nắp quan tài nhủ thầm: "Phải đặt hai đầu người vào trong quan tài mới được".

Hắn đứng ngăn người trong giây lát, sau đó dùng kiếm nạy những cây đinh gỗ trên nắp quan, đang chuẩn bị mở nắp quan ra. Thành linh từ bên ngoài có tiếng người vang tới. Một âm thanh chói tai nói:

- Ô! Lại có người muốn phát tài của người chết rồi. Một âm thanh của phụ nhân vang tới trả lời rằng:

- Ngươi nói phải. Chao ôi! Bị chết rồi mà còn phải thọ khổ lục xác động cốt nữa chứ!

- Tiểu nương, theo ngươi chúng ta có nên can thiệp vào việc này không?

- Lão không biết xấu kia, theo ta thì mạnh ai nấy lo quét sân nhà mình, chớ gây phiền phức làm gì!

- Lạ lùng thay, trông ngôi nhà lụp xụp, chắc lúc kẻ chết còn sống rất là vất vả thì phải, chẳng biết vị đại thiện nhân nào đã có lòng tốt bố thí cho hai cỗ quan tài gỗ bạch, bằng không thì chẳng có gì để liệm xác nữa. Chẳng biết ai đến đây lấy cắp được những thứ gì nữa.

- Ngươi nói phải, nhưng vẫn có hạng người vô lương tâm đến thế đấy!

- Này tiểu nương, chúng ta đi cho rồi?

Nghe giọng điệu xưng hô ấy, Trần Gia Lâm sực nhớ ra người bên ngoài tiểu ốc là ai rồi, tức thì sát khí bốc lên đùng đùng, hắn lập tức quay người nhìn ra ngoài. Quả nhiên hắn đoán chẳng sai chút nào, đối phương chính là hai vợ chồng Điều Khách và Hỷ Nương, hai trợ thủ máu tanh đặc lực của Huyết Chương Quý, vợ chồng nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng đã chết trong tay của Huyết Thủ Thiếu Đông là con trai của Huyết Chương Quý. May thật! Minh cứ dùng hai tên sát nhân này làm lễ tế cho đại ca, đại tẩu cũng hay.

Thù nhân gặp mặt, tức thì hai mắt đỏ ngầu lên.

Lưỡng ma thoạt trông thấy Trần Gia Lâm hiện thân, không hề có vẻ hoảng sợ gì hết. Hỷ Nương cau mày, mở to miệng ra nói:

- Này lão bất tử, trông tiểu tử này quen mặt hết sức? Điều Khách lấy tay vuốt râu nói:

- Đúng rồi, chẳng phải hắn tên là Ngư Lang đó ư, tại sao bây giờ lại chuyển sang nghề đánh cắp quan tài...

Hỷ Nương tròn ngược con mắt trắng dã một cái, nói:

- Điều đáng để Ngư Lang hạ thủ ắt là có lợi to, biết đâu trong quan tài có báu vật trân quý cũng nên!

Điều Khách cười quái gở một tiếng, nói:

- Tiểu nương, dung nhan ngươi vừa xinh đẹp, và tâm tư cũng linh hoạt hết sức, chiếu theo luật giang hồ, vụ mua bán của trời, người nào thấy thì người đó cũng có phần!

Hỷ Nương cười hí hí một tiếng, nói:

- Lão bát tử, người cũng đã trở nên thông minh rồi...

Trần Gia Lân đầu còn thì giờ rảnh rồi nghe đối phương nói nhảm nữa, hần lập tức cất giọng lạnh lùng nói:

- Chào hai vị, hân hạnh được hội ngộ vậy! Điều Khách nghiêng đầu nói:

- Ô! Đúng là hân hạnh được hội ngộ, quả đất tròn, đi đâu chúng ta cũng phải gặp lại hết.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Điều Khách, sao người không thất cổ tự tử nữa?

Điều Khách trợn mắt nói:

- Nói đùa chứ, làm gì có chuyện thất cổ tự tử, đó chỉ là một trong số những phương pháp làm ăn thôi, hôm nay thì không cần thiết nữa.

Hỷ Nương thì cười toe toét, tiếp lời nói:

- Nay Ngự Lang, chúng ta vẫn có thể hợp tác làm ăn, người cảm thấy thế nào? Trần Gia Lân lượn mình lướt tới chỗ trước mặt hai người, giận dữ nói:

- Hiện giờ Thiếu Đông của các người ở đâu? Điều Khách tiếp lời nói:

- Người định tìm Thiếu Đông của bọn này để bàn công việc làm ăn chăng? Trần Gia Lân khề gật đầu nói:

- Đúng thế!

Điều Khách cười hí hí nói:

- Nếu bàn chuyện làm ăn thì lão phu có thể quyết định, không cần phải Thiếu Đông ra mặt, người thử nói vụ làm ăn thế nào?

Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Bản nhân cần bốn chiếc đầu người! Điều Khách cười hí hí nói:

- Được, người hãy nói muốn mua loại hàng thế nào, sau đó lão phu mới xem hàng định giá cả được?

Trần Gia Lân dần từng tiếng một nói:

- Ta muốn mua chiếc đầu của Chương Quĩ và Thiếu Đông các người, và cả hai chiếc đầu của cả hai vợ chồng người nữa, tất cả là bốn chiếc thủ cấp.

Điều Khách không nổi giận mà lại bật cười, nói:

- Ô! Tiểu tử người khéo nói đùa thế, hình như ta nhớ rằng người không khi nào chịu nói chơi cả...

Trần Gia Lân cười lạnh một tiếng, nói:

- Người cứ việc ra giá đi!

Mặt Điều Khách bỗng tối sầm lại, nói:

- Có thật người muốn lão phu ra giá ư? Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt lại nói:

- Đúng thế, ta quyết phải mua bốn chiếc đầu người này cho bằng được! Điều Khách chìa ngón tay cái ra nói:

- Giá này đây! Trần Gia Lân hỏi:

- Giá này là bao nhiêu? Điều Khách nói:

- Một đôi bốn!

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Thế nào gọi là một đôi bốn?

Điều Khách lấy tay sờ vào cổ, đảo ngược hai mắt một vòng nói:

- Lấy chiếc thủ cấp trên đỉnh đầu người đôi bốn chiếc đầu người của chủ tớ lão phu, giá cả này công bằng chứ?

Trần Gia Lân cảm phần đằng hắng một tiếng, kêu xoẹt một cái rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao luôn, nói giọng lạnh lùng:

- Hai năm trước đây được nhị vị hậu đãi, tại hạ luôn luôn ghi nhớ chẳng dám quên, hôm nay xin báo đáp hai vị trước!

Nói xong, hấn cất bước đi tới...

Hỷ Nương bỗng quát lên một tiếng, nói:

- Nay lão bất tử, chẳng hay người đã quên rằng chúng ta còn một vụ mua bán cần phải giải quyết gấp, còn vụ này hẹn hôm khác hãy tính cũng được!

Trần Gia Lân đã gơ thanh kiếm nghiêng nghiêng ra phải trước, hấn đã lướt tới chỗ cách đối phương còn khoảng tám thước...

Hình như Điều Khách và Hỷ Nương đã có thỏa thuận ngầm, cả hai lượn mình nhảy ra ngoài, đồng thời mỗi người phóng ra một chưởng, tức thì hai luồng kinh phong giao nhau ập vào hướng Trần Gia Lân mạnh như vũ bão.

Động tác của họ nhanh như điện chớp, tức thì Trần Gia Lân đánh mất mục tiêu tấn công. Hấn chẳng biết nên tấn công người nào trước đây, hấn thoát vừa do dự trong khoảnh khắc nhanh như cắt đã bị luồng kinh phong đẩy lùi ra sau một bước, Điều Khách và Hỷ Nương lập tức thừa dịp lượn mình chạy ngay, họ đã chạy hai hướng đối nghịch.

Trần Gia Lân gầm hét một tiếng:

- Chạy đâu cho khỏi!

Dứt lời, hấn lao vào hướng Điều Khách ngay, nhưng thân pháp đối phương thần tốc hết sức. Chỉ trong nháy mắt, y đã biến mất trong cánh rừng xanh, Trần Gia Lân rượt theo một đoạn đường không thấy bóng người của đối phương đâu hết, cuối cùng đành phải quay đầu chạy trở về tiểu ốc. Nếu lúc vừa gặp đối phương chớ có nói chuyện lời thôi với họ, và xuất thủ tấn công ngay thì đối phương quyết không thoát khỏi tay của mình đâu.

Trần Gia Lân giận đến nổi cứ nghiêng răng kêu ken két, đành phải chờ dịp sau thôi.

Sau khi Trần Gia Lân lần lượt trả chiếc đầu người vào trong hai áo quan, sau đó đóng nắp lại và mang hai cỗ quan tài chôn ở sau hè.

Khi hoàn tất mọi việc chôn cất thì mặt trời đã lặn về hướng tây.

Trần Gia Lân bước vào trong nhà xem còn những di vật gì cần phải kiểm thu nữa không.

Trong nhà ngoại trừ mùng mền và bàn ghế cùng một số y áo, ngoài ra không còn thứ gì đáng giá nữa.

Hấn nghĩ rằng bây giờ không còn lý do gì phải lưu lại ở đây nữa.

Trần Gia Lân chuẩn bị rời khỏi, bỗng phát hiện góc nhà cuối giường có một đồng đất mới mẻ, hấn động lòng nhủ thầm: "Ồ! Đây là cái gì nữa đây, có ai muốn đào đất tìm kiếm thứ gì, hoặc là chôn giấu vật gì dưới đất rồi?"

Hấn suy nghĩ đến đây lập tức lấy cuốc đào lên ngay.

Sau khi hấn đào sâu được khoảng hai thước lại phát hiện có cái hũ nhỏ, tức thì trong lòng lấy làm thắc mắc và khiêng cái hũ nhỏ lên luôn.

Khi hấn mở tám vài rách đã đầy kín miệng hũ ra, tức thì có một mùi hôi thối xông vào mũi ngay.

Trần Gia Lân giật mình kinh hãi, bất giác lùi sau hai bước liền, việc gì đã xảy ra nữa đây?

Kêu ùng một tiếng!

Trần Gia Lân đã lấy cây cuốc đập vỡ cái hũ nhỏ ngay. A!

Hấn thất thanh kêu lên một tiếng, ngăn người ra tại chỗ luôn.

Hai chiếc đầu người đã biến dạng hiện ra trước mắt, là một nam một nữ.

Hai chiếc đầu người này là thuộc nhân vật nào vậy? Tại sao bị bỏ trong hũ và chôn giấu trong nhà như thế?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Liều Mạng Chống Địch

Mặt mũi hai đầu người tạm có thể phân biệt được, chỉ có điều không thể nhận ra là ai mà thôi.

Ai đã giết họ vậy?

Còn thi hài của họ đâu rồi?

Suýt chút nữa Trần Gia Lâm phải nổi điên lên, vụ án này thật ly kỳ hết sức, khiến người ta không sao tưởng tượng được cả. Cuối cùng hắn cho rằng vấn đề này phải liên quan đến Điều Khách và Hỷ Nương ắt không sai, vì họ bất thình lình xuất hiện tại đây ắt không phải là chuyện ngẫu nhiên đâu. Ngoại trừ tìm gặp lưỡng ma này, bằng không chẳng bao giờ phanh phui được nghi án này cả. Hắn nghĩ đến đây bèn mang hai chiếc đầu người chôn cất tại chỗ, và chuẩn bị rời khỏi tiểu ốc lên đường tiếp.

Thình lình ngay lúc này...

Bên ngoài tiểu ốc có tiếng kêu bạch vang vào, hình như có người nào té xuống đất, Trần Gia Lâm giật mình, lập tức bật người nhảy ra ngoài, đảo mắt nhìn xung quanh một lát, chỉ thấy một thư sinh áo xanh đang vùng vẫy gắng đứng dậy, miệng sùi bọt máu, hình như y đang thụ trọng thương, y ôm chặt một cái bao lớn trong người. Trần Gia Lâm trở mắt nhìn kỹ, bất giác kêu a một tiếng, thì ra người này chính là minh đệ Ngô Hoảng Văn. Trần Gia Lâm vội chạy tới, giờ tay đỡ Ngô Hoảng Văn đứng lên. Ngô Hoảng Văn theo bản năng vùng mạnh tay một cái, nhưng chẳng vùng khỏi tay đối phương, y đảo cặp mắt vô thần nhìn quanh một vòng, bất giác xúc động nói:

- Nhị ca, sao... lại là ngươi?

Trần Gia Lâm cũng xúc động nói:

- Tam đệ, việc gì đã xảy ra thế? Ngô Hoảng Văn nói giọng yếu ớt:

- Hãy đỡ đệ vào nhà trước đã!

Trần Gia Lâm cầm cái bao vải hộ Ngô Hoảng Văn và đỡ y bước vào nhà. Sau khi đưa Ngô Hoảng Văn vào nhà và đặt bao vải xuống giường, Trần Gia Lâm cất tiếng hỏi:

- Đây là cái gì vậy?

Ngô Hoảng Văn thờ dài một tiếng nói:

- Món đồ này quan trọng hơn cả sinh mạng đệ, bây giờ không kịp giải thích nữa vì người rượt theo đệ sắp đến đây bây giờ, nhị ca bằng cách nào cũng phải ngăn cản họ...

- Đối phương là nhân vật phương trời nào vậy?

- Không phải chỉ có một người thôi, họ là thù hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, mục đích của đối phương chính là bao đồ này, đệ bị họ truy sát ba ngày ba đêm mà không sao thoát khỏi họ.

- Đệ bị thương...

- Không hề chi, không chết đâu mà sợ, vấn đề quan trọng là phải giữ được món đồ này. Trần Gia Lâm trầm giọng gật đầu:

- Tam đệ, đệ cứ nằm nghỉ đi cho khỏe, mọi việc có ta đây, chớ lo sợ làm gì!

Nói xong, hắn bước ra tiểu ốc, đặt cái dưới ngòai dưới mái hiên, kéo nón rom thấp xuống che khuất cả mặt mũi. Trần Gia Lâm vừa ngồi yên đầu đó, thì đã có tiếng bước chân từ nơi xa xa vang tới. Một âm thanh nói:

- Ở đây có một căn nhà, có lẽ y chôn trong đây không còn sai rồi, y bị trọng thương quyết không trốn đi đâu xa!

Một âm thanh khác nói:

- Chúng ta tới đó lục soát xem sao!

Bốn hán tử có thân hình vạm vỡ chạy đến trước sân tiểu ốc, một trong bốn người này chỉ tay vào Trần Gia Lâm đang cúi đầu ngồi trước cửa tiểu ốc nói:

- Có người, các ngươi hãy canh chừng cẩn thận đề ta đến hỏi thăm đối phương... Một người khác bỗng chỉ tay xuống dưới đất, nói:

- Lão đại xem kìa, dưới đất có vết máu?

Hán tử cầm đầu đưa mắt nhìn xuống dưới đất một cái, sau đó ra dấu, tức thì ba hán tử kia rút kiếm lăm lăm trên tay ngay, và giãn ra thành hình bán cung vây tới trước, gã cầm đầu tiến tới vài bước, la hét nói:

- Ê! Đứng dậy ta hỏi nào!

Trần Gia Lâm không ngóc đầu lên, lạnh lùng nói:

- Có chuyện gì?

Hán tử ấy cười hắc hắc nói:

- Chớ giả mù sa mưa nữa, ta bảo ngươi đứng dậy có nghe không? Trần Gia Lâm bữu môi nói:

- Ngươi là cái thá gì, lại bảo thiếu gia đứng dậy nói chuyện với ngươi, thiếu gia hỏi các ngươi đến đây làm gì vậy?

Kêu xoẹt một tiếng hán tử nọ rút trường kiếm ra khỏi bao, cất giọng nham hiểm nói:

- Tiểu tử quê mùa, để ta xem ngươi có chịu đứng lên không?

Dứt lời, gã nhảy vọt tới, trường kiếm đâm ra nhanh như chớp. Trần Gia Lâm hất tay trái một cái, tức thì có một đạo kinh khí vọt tới phía trước, hán tử nọ kêu hự một tiếng văng ra sau hơn một trượng, một tên hán tử khác đến đỡ gã dậy, mồm miệng gã róm máu ngay. Hai hán tử còn lại chia làm hai hướng phải trái xông tới tấn công nhanh như cắt.

Keng! Keng!

Tiếp theo đó là hai tiếng kêu thất kinh, chỉ thấy trường kiếm trong tay hai hán tử tuột khỏi tay, và cả hai song song bị đánh bật ra ngoài hơn hai trượng. Trường kiếm trong tay Trần Gia Lâm nghiêng nghiêng đưa ra phía trước, hán tử vẫn ngồi cúi đầu không động đậy gì hết, không một ai thấy hán tử rút kiếm xuất thủ như thế nào cả. Bốn gã hán tử đều ngẩn người ra tại chỗ hết, họ không ngờ rằng thiếu niên ăn mặc quê mùa này lại có một thân võ công kinh hồn như vậy?

Gã hán tử cầm đầu lấy tay áo lau vết máu nơi khóe miệng, la lớn nói:

- Đây bằng hữu, ngươi quả là một nhân vật không lộ tướng rồi, hãy báo danh hiệu xem nào?

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Ngươi không đủ tư cách hỏi danh hiệu của ta!

Hán tử nghe nói thế tức giận đến mồm miệng phun ra khói lửa, gã tự biết rằng công lực của mình thua kém đối phương khá nhiều, chắc chắn không thể động cứng với đối phương, nhưng không đành lòng rời khỏi đây, thế rồi gã xuống nước nói:

- Đây bằng hữu, lúc nãy ngươi có thấy một thư sinh áo xanh bị thương chạy đến đây không?

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Ta không biết!

- Đây bằng hữu, nếu ngươi che chở cho hán tử hậu quả nghiêm trọng lắm, bằng hữu hãy suy nghĩ kỹ lại xem?

- Phí lời vô ích!

- Khá lắm, trông tình hình bằng hữu cùng một phe với y rồi, cứ chờ đợi xem sao!

Trần Gia Lâm nghĩ rằng, chỉ trông vào bốn hán tử này thì quyết không thể nào đã thương Ngô Hoàng Văn được, có lẽ ngoài họ ra ắt phải còn ai khác, nghe khẩu khí của gã, ắt viện binh của họ sắp tới đây bây giờ. Hắn còn đang suy nghĩ bỗng nghe hán tử nọ nói:

- Bẩm báo sứ giả, y trốn trong tiểu ốc này, dưới đất còn có vết máu, nhưng mà... Một âm thanh nữ nhân vang tới:

- Các ngươi hãy lui ra nào!

Trần Gia Lâm không cần nhìn cũng biết người vừa mới đến hắn là Hồng Hoa sứ giả, thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ rồi. Quả nhiên nữ nhân nọ lều lều một tiếng thất kinh:

- Ngươi Lang!

Bốn gã hán tử không biết mặt mũi Trần Gia Lâm, nhưng đã nghe qua đại danh của chàng, tức thì mặt mày biến sắc. Đối phương đã chỉ danh hiệu của mình ra, đương nhiên Trần Gia Lâm bất tiện giả mù sa mưa nữa rồi. Hắn khẽ đẩy nón rom ra phía sau và ngồi dậy luôn, bất giác giật nảy người lên, vì Hồng Hoa sứ giả vừa hiện thân không ai khác chính là thiếu phụ diễm lệ mà mình đã gặp đối phương một lần tại phủ của Chúc nhị viên ngoại ở thành Nhiều Châu cách đây hai năm về trước. Hồng Hoa sứ giả cười gượng một tiếng nói:

- Ngự Lang, lâu lắm không gặp lại nha! Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:
- Đúng thế, lâu lắm mới gặp lại sứ giả! Hồng Hoa sứ giả trầm ngâm giây lát nói:
- Ngự Lang, thư sinh áo xanh nọ là người chủ nhân bọn này ra nghiêm lệnh truy nã, mong người đừng che chở cho y...

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Tại hạ chẳng biết thư sinh nào hết! Hồng Hoa Sứ Giả mặt mày biến sắc, nói:
- Này Ngự Lang, người chẳng cố tình đối đầu với bản môn chứ? Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng nói:
- Chính các người tìm đến đây, chứ không phải tại hạ chủ động vậy. Hồng Hoa sứ giả thở phào nói:
- Chớ nói dài dòng nữa, mau giao người ra đây nào! Trần Gia Lân nói:
- Giao người ư? Năm người các người vô lý hết sức, biết điều mau rời khỏi đây ngay lập tức!

Hồng Hoa Sứ Giả mặt mày biến sắc, trầm giọng nói:

- Nếu không tìm được thư sinh áo xanh, chúng ta chẳng dòi đi đâu hết.

Trần Gia Lân lạnh lùng đằng hắng một tiếng không trả lời gì hết, hần nhủ thầm: "Trông tình hình phải đánh nhau với họ rồi!"

Hồng Hoa sứ giả xéch ngược đôi lông mày liễu lên, nói:

- Ngự Lang, chúng tôi phải lục soát ngôi tiểu ốc này.

Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt, tia ra luồng sang lạnh, căm phẫn nói:

- Ai dám vào tiểu ốc lục soát coi thử nào? Hồng Hoa sứ giả nói giọng hót hẫ:
 - Này Ngự Lang, bản sứ giả chẳng muốn hai bên phải đổ máu? Trần Gia Lân không chút do dự trả lời ngay:
 - Tại hạ thì chẳng quan tâm điều này! Hồng Hoa sứ giả nghiêng rằng nói:
 - Lệnh chủ bọn này đã căn dặn nếu người cố tình chống đối bản môn, người vẫn cho lệnh bọn này xuất thủ...
- Trần Gia Lân khẽ hát thanh kiếm trong tay một cái, nói:
- Tùy hi tôn giá muốn sao cũng được! Hồng Hoa sứ giả thở dài một hơi nói:
 - Người có cần thiết mạo hiểm che chở đối phương để đối địch với bản môn chẳng? Trần Gia Lân đánh liêu nói:
 - Chẳng có gì mạo hiểm cả, nơi chốn này là nơi trú ngụ của hai huynh tẩu kết nghĩa tại hạ, đồng thời tại hạ vừa chôn cất hai bọn họ nên phải ở lại đây giữ mộ cho tròn bốn phận một người em kết nghĩa, cấm không cho bất cứ một ai được xâm phạm tiểu ốc này cả.

Hồng Hoa sứ giả nói:

- Huynh tẩu kết nghĩa của người là ai vậy? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:
- Tôn giá chớ thắc mắc điều này làm gì! Hồng Hoa sứ giả nói:
- Người là đồng bọn của thư sinh nọ chẳng?

Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ chẳng hiểu tôn giá muốn nói gì cả.

Hồng Hoa sứ giả ngoái cổ ra sau hỏi bốn hán tử nọ:

- Các người có mục kích y chạy vào trong tiểu ốc không? Hán tử dẫn đầu nọ cúi đầu hành lễ nói:
- Hồi bẩm sứ giả, bọn thuộc hạ rượt theo đối phương, thấy y té vào con lộ nhỏ này, nơi đây bốn bề đều hoang dã chỉ có mỗi tiểu ốc này thôi. Y bị nội thương khá nặng quyết không thể chạy đi đâu xa được, hơn nữa trên đất còn có vết máu...

Hồng Hoa sứ giả gật đầu một cái, đồng thời khẽ nháy mắt ra dấu với họ, sau đó quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Bàn sứ giả xin vào tiểu ốc lục soát một phen! Trần Gia Lâm giọng lạnh như tiền nói:

- Nếu ai muốn đồ máu thì cứ vào tiểu ốc cũng chẳng hề chi?

Hồng Hoa sứ giả không nói gì nữa, lập tức rút kiếm lượn mình lướt tới... Tức thì sát khí bùng bùng, Trần Gia Lâm hất kiếm ra phải trước chuẩn bị tấn công. Hồng Hoa sứ giả thoát vừa bước tới gần cửa tiểu ốc, kêu vù một tiếng Trần Gia Lâm công ra một kiếm nhanh như chớp, tiếp theo tiếng binh khí va chạm vào nhau, Hồng Hoa sứ giả lùi ra sau hai bước liền, nhưng y vừa thoát lùi ra sau lập tức tiến lên lần nữa, chủ động phát kiếm tấn công trước, chiêu thức thần kỳ quỷ quyết lợi hại hết sức.

Cùng ngay lúc hai bên động thủ giao chiêu, bốn hán tử lượn mình xông vào tiểu ốc nhanh như chớp.

Trần Gia Lâm vùng kiếm đánh bật Hồng Hoa sứ giả ra ngoài. Sau đó lập tức quay kiếm quét ra phía sau thân tốc vô cùng, tiếp theo một loạt tiếng rú. Trong bốn hán tử có một người bị chặt đứt đầu và một người bị chém đứt một tay, cả hai người song song bỏ xác tại chỗ, hai hán tử còn lại hồn phi phách tán, giật mình kinh hãi vội nhảy lùi ra phía sau, mặt mày tái mét chẳng còn chút sắc máu nào hết.

Trường kiếm của Hồng Hoa sứ giả lại đâm tới nhanh như cắt, Trần Gia Lâm phi kiếm ra phải sau, lấy công làm thủ, đồng thời dùng cả mười thành công lực, tức thì Hồng Hoa sứ giả loạng choạng té lùi ra sau bảy, tám bước liền, suýt nữa trường kiếm tuột ra khỏi tay luôn. Trần Gia Lâm không tiếp tục truy kích, hần vẫn đứng tại chỗ cách cửa tiểu ốc khoảng một trượng, thanh kiếm nghiêng nghiêng đưa ra phía trước.

Thình lình ngay lúc này...

Một trong hai hán tử lên tiếng hô lớn:

- Tôn giả giá lâm!

Trần Gia Lâm đảo mắt nhìn phải trước, chỉ thấy một lão nhân tóc trắng bịt mặt tới hiện trường từ lúc nào mà mình không hay biết gì cả, đối phương chính là Bất Bại Ông chứ không còn ai xa lạ nữa. Hần bắt giác lấy làm lo sợ, công lực của Bất Bại Ông vô cùng thâm hậu. Hần nhớ lại lúc ở đền thờ nhà họ Triệu ở Nam Xương, Túc Ông và Diên Ông từng hợp lực đối phó lão, đối phương từng đánh mình thổ huyết, sau cuối nhờ mình thi triển tuyệt chiêu của sư môn Vạn Phương Cũng Phục mới có thể ngăn cản được lão. Bây giờ mình thế cô đơn chiếc, ứng phó được với Bất Bại Ông thì chẳng ứng phó được với Hồng Hoa sứ giả, biết làm sao bây giờ?

Ngô Hoàng Văn trọng thương chỉ có nước bó tay chờ bị bắt, trông tình hình mình không còn đủ sức giữ gìn món đồ còn quan trọng hơn tính mạng mà Ngô Hoàng Văn đã nói...

Bất Bại Ông cười quái gở một tiếng nói:

- Diêu a, đánh nhau với người thật là thú, cứ qua đây nào!

Hồng Hoa sứ giả hướng về phải Bất Bại Ông cúi đầu vái chào một cái, sau đó quay sang Trần Gia Lâm lớn tiếng nói:

- Ngươi Lang, người không thể gây áp lực nữa rồi, hãy buông tay nào, kéo xảy ra hậu quả đáng tiếc đấy?

Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Làm gì có chuyện đó! Bất Bại Ông nói:

- Thằng đó khá xảo quyết đấy, y trốn ở đâu vậy? Hồng Hoa sứ giả đáp:

- Có lẽ y ẩn trốn trong căn tiểu ốc này! Bất Bại Ông lạnh lùng nói:

- Tiểu tử này cùng phe với y chẳng? Hồng Hoa sứ giả gật đầu nói:

- Có lẽ không còn sai rồi!

Bất Bại Ông ngạc nhiên nói:

- Tại sao không vào trong xách đầu y ra đây? Hồng Hoa sứ giả chỉ vào Trần Gia Lâm nói:

- Hần cứ ra tay ngăn cản, ta không tiện thi triển sát thủ với hần. Bất Bại Ông hừ một tiếng nói:

- Được, để bốn tôn giả đối phó hần!

Nói xong, lão từ từ bước vào giữa sân... Trần Gia Lâm bắt giác run bắn người lên, chưởng lực của Bất Bại Ông vô cùng lợi hại, công lực của mình không thể chống lại chưởng lực của lão, nếu chịu chùng hai chưởng của lão, thì mọi việc hỏng bét. Có lẽ đối phương không dám giết mình, nhưng Ngô Hoàng Văn gặp nguy khốn ắt không sai, còn bao đồ trân quý ấy quyết phải lọt vào tay đối phương luôn, điều duy nhất mà mình có thể cậy vào chính là chiêu Vạn Phương Cũng Phục, trông tình hình mình phải dốc toàn lực xuất chiêu trước để đối phương không có mấy may cơ hội xuất thủ mới được...

Hần còn đang suy nghĩ thì Bất Bại Ông đã bước tới chỗ cách mặt mình còn khoảng một trượng. Trần Gia Lâm nghiêng răng, lập tức vận khởi mười hai

thành công lực, trầm giọng kêu hừ một tiếng, vung kiếm tấn công nhanh như chớp. Bất Bại Ông không ngờ hấn xuất thủ nhanh như thế, lão vừa giờ song thủ lên thì thế kiếm mạnh như vũ bão của Trần Gia Lân đã quét tới nhanh như chớp. Trần Gia Lân quyết không để cho đối phương có cơ hội phát chiêu, cho nên hấn đánh ra một kiếm này chẳng khác gì kẻ liều mạng.

Tiếp theo tiếng kêu thất kinh, Bất Bại Ông nhảy lùi ra sau tám thước nhanh như chớp, nhưng ngực áo của lão đã bị rạch toét một đường dài, may mà chưa bị thương. Trần Gia Lân không để cho đối phương may mắn cơ hội để nghỉ thở, lập tức lại lượn mình tới tiếp... Thế nhưng hạng cao thủ như Bất Bại Ông chỉ cần khoảng thời gian tích tắc như vậy là đủ rồi, lão giờ song chiêung đẩy ra một luồng cương khí mãnh liệt kinh hồn. Chiêu kiếm của Trần Gia Lân chỉ quét ra nửa chừng thì đạo kinh phong mạnh như luồng gió ba đào đã cuốn cuộn ập tới, tức thì kêu ùng một tiếng như trúng phải một quả炸弹 sấm sét vào người, toàn thân chấn động mạnh, hai mắt nảy đom đóm, há mồm phun ra một bùm máu tươi. Bất Bại Ông cười ha hả như điên như khùng nói:

- Này tiểu tử, ngươi vẫn có thể tiếp ta một chiêu nữa!

Trần Gia Lân biết rằng bây giờ đã đến lúc thập tử nhất sinh, nếu mình chết thì không còn gì để nói nữa, may còn sống thì có lỗi với Ngô Hoàng Văn. Phen này phải liều mạng với lão một phen mới xong, nghĩ vậy rồi bình tâm tĩnh khí gom hết công lực bình sinh lại công ra một chiêu Vạn Phương Cũng Phục lần nữa. Cũng trong lúc này Bất Bại Ông vung song chiêung quét ra ngay. Hai bóng người thấp thoáng rồi tách ra ngay, kẻ đó là hai tiếng kêu hự đồng thời nổi lên, Bất Bại Ông loạng choạng đảo người hai vòng mới đứng vững lại được.

Trần Gia Lân đánh bạch một cái ngã ngồi trên đất, máu mồm phun ra tua tủa, mảy mảy choáng váng cứ nảy đom đóm lửa luôn, không còn nhìn thấy gì hết, hấn giật mình thảm như: "Hồng hết rồi!"

Hồng Hoa sứ giả và hai tên thủ hạ trông thấy trận đấu kinh hồn táng đờm hiểm có trong võ lâm này cũng cảm thấy kinh hãi ngăn người ra tại chỗ hết. Trần Gia Lân kêu thảm trong bụng: "Ta không thể chết, không thể chết...."

Thị lực của hấn từ từ phục hồi lại, chỉ thấy Bất Bại Ông vẫn đứng yên bất động, trên ngực áo xuất hiện ba bốn đường toét, hình như có một lỗ khá sâu, nhưng không thấy chảy máu.

Có thực lão không hổ thẹn với danh hiệu chưa từng bại qua một trận nào chăng?

Nhìn chung đương kim võ lâm, có ai đụng cứng hai lần công kích của chiêu Vạn Phương Cũng Phục mà không té ngã ra đất đâu?

Một bản năng cầu sinh khiến hấn vùng dậy đứng lên, thế nhưng hấn không còn sức lực nhấc kiếm lên nữa. Lạ lùng thay, Bất Bại Ông vẫn đứng yên bất động, không xuất thủ nữa, có lẽ lão biết Trần Gia Lân không còn sức phản kháng nữa. Bây giờ lão không cần phóng chiêu, chỉ khẽ búng tay một cái, thì Trần Gia Lân cũng không sao chịu nổi rồi.

Hồng Hoa sứ giả lượn mình xông vào tiểu ốc ngay. Trần Gia Lân trông thấy thế liền phùng mang tròn mắt, hấn vừa đi một bước, thân hình loạng choạng chút nữa té ngã ra đất. Hấn không dám tưởng tượng hậu quả bên trong tiểu ốc như thế nào?

Một ý niệm liều mạng nảy sinh trong đầu hấn, hấn sực nhớ ra Phá Nguyên Chế Địch một cú tuyệt chiêu khác của sư môn, đây là một kỳ công liều chết với địch, chẳng đến mức cùng cực quyết không được sử dụng, vì sau khi sử dụng kỳ công này, sẽ tổn thương căn nguyên, nếu không chết thì nội nguyên suốt đời cũng không thể khôi phục lại.

Bây giờ đã đến bước đường cùng, hấn chuẩn bị không thiết gì nữa quyết phải liều chết với họ thôi.

Thình lình...

Bất Bại Ông không nói gì hết, từ từ cất bước rời khỏi.

Trần Gia Lân bất giác ngăn người ra tại chỗ, hấn không hiểu tại sao đối phương lại lẳng lặng bỏ đi như thế?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tái Gặp Mỹ Nhân

Trần Gia Lân đang chuẩn bị thi triển Phá Nguyên Chế Địch là môn tuyệt học bá đạo của sư môn, hấn quyết tâm phá công cùng địch liều chết, nhưng không ngờ Bất Bại Ông lại thình lình lẳng lặng bỏ đi, hấn đành bãi bỏ ý niệm này.

Hấn đụng với Bất Bại Ông hai hiệp, đã thọ thương khá nặng, suýt nữa không còn sức lực đứng vững nữa. Trông thấy Hồng Hoa sứ giả vào nhà mà hấn không thể ngăn cản, tức thì lửa giận nổi lên dùng dưng lại há mồm phun ra một bùm máu tươi nữa.

Hai hấn tử nọ cho rằng có thể thừa dịp tấn công, cả hai song song chia làm hai bên tả hữu giờ tay chop tới Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt chăm chăm nhìn đối phương không làm gì được họ hết.

- Hai người hết muốn sống rồi sao?

Tiếp theo tiếng gầm hét, hai hán tử giật mình rút tay lại song song nhảy lùi ra sau hết. Người vừa la hét ngăn cản họ chính là Hồng Hoa sứ giả, chỉ thấy y lại nói tiếp:

- Hãy mang số huynh đệ tử nạn đến nơi khác chôn cất nào!

Hai hán tử đồng thanh kêu vang một tiếng, mỗi người xách bổng một thi hài phi thân rời khỏi ngay.

Hồng Hoa sứ giả bước tới gần chỗ Trần Gia Lân, cười ngượng ngừng một tiếng nói:

- Ngự Lang, xin thành thật cáo lỗi. Đây chỉ là sự hiểu lầm mà thôi.

Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác ngăn người ra tại chỗ. Ngô Hoàng Văn thân mang trọng thương quyết không thể hành động, rốt cuộc đối phương làm trò huyền ảo gì đây?

Tại sao đối phương lại nói đây là sự hiểu lầm ư? Chẳng lẽ bọn này lại tìm lầm người...

Hắn suy nghĩ đến đây, buột miệng nói:

- Hiểu lầm cái gì vậy? Hồng Hoa sứ giả nói:

- Bọn này chỉ vâng lệnh hành sự, mong rằng người thông cảm, thương thế của người...

Trần Gia Lân ý thức rằng sự việc ắt có uẩn khúc gì rồi, hần lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Tồn giả, xin cứ đi tự nhiên, nếu tại hạ không chết, ắt phải còn gặp lại không sai! Hồng Hoa sứ giả ngăn người trong giây lát, sau đó phi thân chạy mất dạng.

Cuối cùng một trận sóng gió cũng đã trôi qua, nhưng kết quả thế nào thì vẫn chưa biết.

Trần Gia Lân đã lo lắng tới an nguy của Ngô Hoàng Văn, nên hần cố chịu đựng cơn đau dùng kiếm thay gậy chống dưới đất từng bước một đi vào nhà.

Khi hần vào tới trong phòng, không còn thấy bóng người của Ngô Hoàng Văn nằm trên giường nữa. Hần lại đưa mắt nhìn chăm chú xem xét cửa sổ hậu nhưng cũng chẳng có gì thay đổi cả, vì cửa sổ hậu và cửa sổ trước đều là loại cửa sổ đóng kín không có cửa mở, ngoại trừ đập nát khung cửa mới mở được, vậy thì y đi đâu mất rồi? Chẳng lẽ lên trời rồi ư?

Căn phòng chỉ lớn chừng này, thoáng nhìn qua đã trông thấy hết mọi nơi không thể ẩn tàng đi đâu được cả, vậy thì lạ lùng thật?

Bây giờ hần chẳng còn mấy may sức lực tiếp tục lục soát nữa, vì hần bị thương quá nặng, hần cần phải lập tức tự trị thương.

Thế rồi Trần Gia Lân ngồi xếp bằng trên giường sử dụng tâm pháp tối thượng của sư môn tự trị thương, mặc dù hần đã học tập biết cách trị thương này, nhưng trên thực tế đây là lần đầu tiên hần mang ra ứng dụng, chẳng mấy chốc hần đã vào cơn định vô ngã.

Khi hần trị thương hoàn tất và tỉnh lại thì mặt trời đã lặn về hướng Tây.

Trần Gia Lân thử vận khí xem xét toàn thân, cảm thấy đau không còn nữa, đồng thời công lực cũng hoàn toàn khôi phục lại hết, hần bước xuống giường, đi tới đi lui trong phòng. Hần không sao hiểu nổi Ngô Hoàng Văn đã thần bí mất tích bằng cách nào đây?

Hần đang suy nghĩ nát óc vẫn không sao hiểu nổi thì bỗng lại cảm thấy đói bụng, trong nhà chẳng có thứ gì ăn được hết, không còn cách nào hơn hần đành rời khỏi tiêu ốc lên đường ngay.

Khi Trần Gia Lân ra tới Nam Xương, hần bất giác lại đi vào Duyệt Lai khách điểm mà hần từng nghỉ tại đây với Vũ Diễm Hoa cách đây hai năm về trước, mặc dù hần biết đây là một bí mật phân đà của môn phái thần bí nọ, nhưng hần vẫn vào nghỉ ngơi tại đây.

Chiều theo ước định của Công Tôn đại nương, thì hần phải đến Tịnh An thành sau đó bọn thủ hạ mới dẫn hần đến gặp Mẫu Đơn lệnh chủ, bây giờ hần đang nghỉ ngơi trong khách điểm này, không cần phải nói thì tin tức cũng được truyền sang đó rồi.

Trần Gia Lân đang ngồi trên ghế tự rót rượu tự uống, bỗng có luồng gió thơm phất vào, kế đó hai mắt sáng ngời lên, trong phòng có thêm một nàng tiên.

Hần bất giác ngăn người ra tại chỗ ngay, vì người vừa xuất hiện chính là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, chẳng biết đây là ngẫu nhiên trùng phùng, hay là cô ta cố tình hiện thân đây.

Nếu Đào Ngọc Phân vẫn còn tại thế, nhất thời hần không thể phân biệt ngay đây là ai hết.

Võ Lâm Tiên Cơ cười nhạt một tiếng nói:

- Tại sao ngươi lại nhìn ta như thế?

Nụ cười ấy đã làm ký ức hắn sống lại, hắn càng ngây người ra, quên cả lên tiếng mời y ngồi và quên trả lời y, hắn vẫn cứ đưa mắt chăm chăm nhìn hóa thân của ái thiếp không hề chớp mắt.

Võ Lâm Tiên Cơ lên tiếng nói lần nữa:

- Ta có nên gọi ngươi là tỷ phu chăng?

Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng xem như đã tỉnh hồn lại, vội ngồi dậy nói:

- Mời Phân muội ngồi!

Võ Lâm Tiên Cơ cũng không khách sáo lập tức ngồi trên chiếc ghế đối diện với hắn ngay.

Trần Gia Lâm tỏ ra khấn trương nói:

- Để ta bảo tiểu nhị lấy thêm ly bát... Võ Lâm Tiên Cơ xua hai tay nói:

- Không cần, ta mới dùng xong!

Trần Gia Lâm gật đầu ngồi xuống, trong lòng hơi bồn chồn, hình như hắn có nhiều điều muốn nói, nhưng cũng dường như chẳng có gì để nói cả, hắn có phần tỉnh tỉnh thần lại, ngượng ngùng nói:

- Sao Phân muội lại biết tìm đến đây vậy? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Ta cũng nghỉ tại khách điểm này khá lâu rồi. Trần Gia Lâm nói:

- Vậy thì trùng hợp thật!...

Hắn nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Phân muội, ta thành thật cáo lỗi sự hiểu lầm hai năm về trước... Võ Lâm Tiên Cơ mỉm cười nói:

- Đã bảo là hiểu lầm còn nhắc lại làm gì nữa, ta đã quên từ lâu rồi!

Giọng nói êm dịu, nụ cười mê hồn thêm vào hơi thở thơm tho, bất cứ người nào trông thấy cũng phải động lòng hết. Hình như tất cả nét đẹp của mọi nữ nhân ở thiên hạ đều tập trung vào người của y hết. Quả thực chẳng hổ thẹn với danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chút nào cả, nhưng trong lòng Trần Gia Lâm lúc này thì chẳng cảm thấy được nét đẹp của y, hình như hắn đang đối diện với một hóa thân mà thôi.

Âm thanh của ái thiếp Ngọc Lâm vọng vọng còn ở bên tai: "Cha nhất định dẫn mẹ về cho con nhé..."

Bỗng nhiên trong đầu óc hắn khởi lên một ý niệm kỳ lạ, thế nhưng hắn không dám tiếp tục suy nghĩ.

Võ Lâm Tiên Cơ bỗng nhiên nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Thừa tỷ phu, nghe nói rằng tỷ tỷ ta có hạ sinh một nam hài nhi? Trần Gia Lâm buồn bã nói:

- Đúng thế!

Võ Lâm Tiên Cơ cảm khái thờ dài một tiếng nói:

- Nàng không nên kết thúc sinh mạng của mình như thế, tội nghiệp thật... Trần Gia Lâm cúi đầu xuống hai mắt đã ngập lệ.

Võ Lâm Tiên Cơ lại nói tiếp:

- Tỷ phu, có thể nói cho ta biết về thân thế của ngươi không? Trần Gia Lâm ngước đầu lên, cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta là một cô nhi chẳng có gì để nói cho ngươi nghe hết. Võ Lâm Tiên Cơ bữu môi, nói:

- Ta không tin.

Trần Gia Lâm cau mày, nói:

- Ngươi không tin? Tại sao vậy? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Cho dù ngươi là cô nhi thật đi, nhưng cũng phải có thân thế xuất xứ, ví dụ nói rằng danh hủ của lệnh tôn, lệnh đường là gì, nhà ở đâu vân vân...

Trần Gia Lân mặt mày nhăn nhó nói:

- Ta chẳng nói dối chút nào hết, quả thực ta chẳng hiểu mấy may về thân thể của mình, từ khi có ký ức thì đã ở với gia sư.

Võ Lâm Tiên Cơ chẳng chịu bỏ qua mấy may cơ hội hỏi tới nơi:

- Lệnh sư không nói gì cho người hay sao? Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không!

Võ Lâm Tiên Cơ nghiêng đầu nói:

- Thế thì tại sao người lại có tên là Trần Gia Lân đây?

Nghe y nói thế hần ngăn người ra tại chỗ luôn, quả thực hần chưa từng suy nghĩ điều này bao giờ cả, một hồi thật lâu hần mới ấp úng nói:

- Gia sư, người vẫn thường gọi ta như thế!

Câu trả lời này hình như thốt từ miệng của một trẻ em. Võ Lâm Tiên Cơ cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Tỷ phụ khéo trả lời thật, còn lệnh sư đâu rồi? Trần Gia Lân buồn bã nói:

- Lão nhân gia người đã quá cố vài năm nay rồi! Võ Lâm Tiên Cơ kêu ồ một tiếng nói:

- Lệnh tiền sư chết bằng cách nào vậy?

Trần Gia Lân bỗng ý thức rằng giọng nói y hơi kỳ lạ, tại sao y phải tra hỏi những điều này ư?

Trước khi sư phụ còn tại thế từng lưu di ngôn nhờ Châu lão nhân gia chuyển cáo với mình, cảm không được tiết lộ sự việc của sư môn, đương nhiên phải có nguyên nhân rồi. Thực ra mình chẳng biết mấy may về quá khứ của sư phụ, cả ngoại hiệu của lão nhân gia người cũng là sau khi mình xuất giang hồ nghe người khác nói lại mà thôi.

Hần suy nghĩ đến đây, trong lòng lấy làm thắc mắc hỏi:

- Tại sao Phân muội lại hỏi những điều này ư? Võ Lâm Tiên Cơ ung dung nói:

- Cứ cho là động tính hiếu kỳ đi! Thế nhưng, người là tỷ phụ của ta, ta vẫn phải biết chút ít về xuất thân lai lịch của người chứ, có phải vậy không?

Đương nhiên Trần Gia Lân không bằng lòng câu trả lời này. Hôm nay hai người lần đầu tiên chính thức trò chuyện với nhau, há có thể bức vắn thân thể người ta và truy cứu sinh tử của sư trưởng người ta được ư? Hơn nữa cô ta thỉnh thoảng không mời mà đến, hần không sinh nghi sao được?

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, bèn nói giọng lạnh nhạt:

- Con người ta chết, chỉ có hung dữ và bệnh tử mà thôi. Võ Lâm Tiên Cơ chưa chịu bỏ qua nói:

- Vậy thì lệnh sư đã chết vì trường hợp nào?

Câu nói này rất là bất kính, nếu do hạng cô gái quê mùa thốt ra thì chẳng nói làm gì, đằng này lại thốt từ miệng của giang hồ đệ nhất mỹ nhân, người ta không kinh ngạc sao được, đồng thời với tuệ chất năng đúng ra phải nói những từ ngữ văn hoa hữu lễ. Đương nhiên, Trần Gia Lân không thể trực tiếp phê bình lỗi năng, nhưng căn cứ lời nói chứng tỏ nàng có mục đích mới đến đây, song hần không nói huych toẹt ra, lập tức trả lời cho có lệ:

- Gia sư là bệnh tử! Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Nghe nói rằng lệnh sư là một cao thủ cái thế, tuổi tác cũng chẳng lớn lắm, đúng ra... phải hưởng trường thọ chứ?

Trần Gia Lân gật đầu biểu thị đồng ý nói:

- Đúng thế, ta cũng có đồng cảm tưởng như vậy! Võ Lâm Tiên Cơ lại hỏi tiếp:

- Thế thì di thể lệnh sư chôn cất tại đâu vậy?

Nàng hỏi câu này quá lộ liễu, rõ ràng có mục đích gì rồi!

Bản tính Trần Gia Lân vốn thực thà, không quen giao thiệp hư dối, đã buột miệng nói:

- Phân muội hỏi tường tận như vậy, ắt không phải chỉ vì động tính hiếu kỳ đâu? Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Nếu tỷ phu nói như vậy, thế thì ta không tiện hỏi nữa. Nay tỷ phu nghe nói rằng giữa ngươi và mẫu thân ta có chút hiểu lầm, đúng vậy không?

Tức thì, Trần Gia Lâm lại nghĩ tới hận sự vợ chồng Lâm Nhị Lăng bị giết, mặt mày biến sắc, nói:

- Tốt nhất chúng ta chớ đề cập vấn đề này. Võ Lâm Tiên Cơ gượng cười nói:

- Mẫu thân là nhất môn chi chủ vì bảo vệ môn quy, cực chẳng đã mới hành động như thế...

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ thanh lý môn hộ lại có thể mượn tay người ngoài được sao? Hơn nữa, Đinh Hương cũng chẳng phải khinh sư diệt tổ, đại nghịch vô đạo, nàng chỉ tìm một mái ấm gia đình, hành động như thế có quá đáng không?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng ngưng ngùng:

- Đây là vấn đề lập trường, có lẽ tỷ phu nói đúng...

Nàng nói đến đây, bỗng nhiên chuyển sang đề tài khác nói:

- Nay tỷ phu, mọi người thấy đều nói ta đẹp, ngươi thấy ta có đẹp thật không? Nàng vừa nói vừa nháy mắt tỏ tình với hắn.

Trần Gia Lâm cau mày nhủ thầm: "Y và Ngọc Phụng cùng một mẹ sinh ra, hơn nữa là chị em sinh đôi, thế mà khí chất khác biệt đến vậy, không ngờ trong xác thân đẹp đẽ này lại có một tâm hồn thô tục tầm thường".

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn gượng cười một tiếng, nói:

- Rất đẹp, đẹp như tiên nữ giáng trần!

Võ Lâm Tiên Cơ xéch ngực đôi lông mày liễu lên, nói giọng yêu kiều:

- Có thật chẳng?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Tất cả người giang hồ đã công nhận như thế! Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Thừa tỷ phu, ngươi giúp ta một ý kiến được chẳng? Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Ý kiến thế nào?

Võ Lâm Tiên Cơ làm dáng nói:

- Ta xem xét rất nhiều người, đồng thời cũng có rất nhiều người tha thiết yêu thương ta, thế nhưng.. một số có nhân tài, nhưng lại chẳng có gia thế hiển hách, nhưng nhân tài thì tầm thường, mà tuổi tác của ta cũng chẳng còn nhỏ nữa, ngươi cho rằng nên làm sao đây?

Trần Gia Lâm bắt gặp bờ khóc bờ cười, nàng thô tục đã đành, hơn nữa lại thốt ra những lời nói vô sỉ như vậy, tại sao thiên phú và xác thân đẹp như tiên nữ của nàng lại đi đôi với khí chất như vậy ư?

Tức thì trong lòng Trần Gia Lâm nảy sinh ý niệm chán ghét, không còn muốn nói chuyện tiếp với y nữa, thế rồi hắn nâng ly uống một hớp rượu nói:

- Nay Phán muội, hãy chịu khó tìm kiếm đi, ắt phải tìm được đối tượng thích hợp với ngươi không sai, cậy vào mỹ sắc của ngươi, còn lo gì không tìm được một lang quân như ý!

Võ Lâm Tiên Cơ cười khúc khích một tiếng nói:

- Tỷ phu, ngươi có thể giới thiệu một người cho ta không? Trần Gia Lâm hậm hực nói:

- Với xuất thân của ta làm gì có tư cách kết giao được số bằng hữu có môn hộ cao quý, thế nhưng ta sẽ đề ý cho ngươi cũng được!

Võ Lâm Tiên Cơ làm dáng nói:

- Nay tỷ phu, ngươi chớ chỉ nói suông, phải đề ý tìm cho ta nha!

Quả thực Trần Gia Lâm không còn chịu nổi nữa rồi, song hắn vẫn miễn cưỡng giữ lễ độ nói:

- Đương nhiên, ta sẽ lưu ý cho ngươi!

Võ Lâm Tiên Cơ lại nháy mắt tỏ tình, ngồi dậy nói giọng lá loi:

- Nay tỷ phu, ta phải đi bây giờ. Ồ! Tối nay ta mời ngươi uống vài ly!

Trần Gia Lâm nóng lòng muốn y mau mau rời khỏi đây cho rồi, hắn cũng theo sau đứng lên, trả lời cho có lệ rằng:

- Đợi tối nay hãy tính!

Võ Lâm Tiên Cơ thoăn thoắt bước tới cửa, lại ngoái cổ nhìn ra sau nói:

- Tỷ phu, nhất ngôn bất biến, đây cũng là tiệc cảm ơn ông mai trước!

Trần Gia Lâm cười thầm trong bụng, không nói gì hết cứ đưa mắt tiễn y đi ra khỏi.

Khi y đi mất biệt, Trần Gia Lâm vẫn cứ đứng nhìn cửa phòng lác đầu lia lịa, lẩm bẩm nói:

- Đây chính là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, làm điên đảo giới phong lưu chí sĩ đó ư?

Hắn suy nghĩ đến đây bỗng liên tưởng tới Vũ Diễm Hoa, mặc dù Vũ Diễm Hoa sắc đẹp không bằng y, nhưng khí chất thì cao cả hơn y ngàn lần.

Nghĩ vậy liền muốn rời khỏi đây, kéo phải hội ngộ với y nữa, nhưng hắn sức nghĩ rằng mình đến đây với mục đích truy tầm tung tích của Bạch Cốt Ma. Khách điểm này là một cơ sở của môn phái thần bí nọ, có lẽ mình sẽ tìm ta manh mối gì tại nơi đây cũng nên.

Hắn ngồi lại một hồi cảm thấy vô vị buồn bã, thế rồi hắn ngồi dậy đi ra khách điểm chuẩn bị dạo các nơi săn díp thám thính tung tích Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên luôn.

Trần Gia Lâm cứ thả bộ đi lang thang, hắn rời khỏi thành khá xa từ hồi nào mà hắn chẳng hay biết gì hết.

Bấy giờ mặt trời đã lặn về hướng tây. Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Chậm trễ một chút về thành cũng được, kéo lại bị Võ Lâm Tiên Cơ quấy rầy!"

Hắn đang phóng mắt nhìn cảnh hoang dã phía trước, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chân bước kêu xào xạc chạy về hướng hắn, bắt giác ngoái cổ nhìn ra sau, tức thì máu nóng sôi lên sùng sục.

Một trung niên văn sĩ đang từ từ chạy tới. Đối phương chính là Huyết Thủ Thiếu Đông đã sát hại vợ chồng mình huynh Lâm Nhị Lăng chứ không còn ai xa lạ nữa.

Quả thực lại ứng với câu oan gia lộ hẹp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Giao Dịch Thần Bí

Vào thời điểm này lại gặp phải Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn, quả thật đây là điều Trần Gia Lâm lấy làm bất ngờ vô cùng.

- Đứng lại nào!

Trần Gia Lâm gầm hét một tiếng, phi thân nhảy vọt tới ngay. Huyết Thủ Thiếu Đông nghe tiếng hét vang lập tức dừng người lại, chẳng những không tỏ vẻ kinh ngạc, ngược lại còn cười ha hả một tiếng nói:

- Ồ! Thì ra là Ngư Lang! Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Phan Văn, kỳ vừa rồi ngươi từ cửa sau đảo tẩu mất, ta đang ưu sầu tìm chẳng gặp ngươi, không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp nhau tại đây...

Huyết Thủ Thiếu Đông nói lạnh lùng:

- Có điều gì chi giáo chẳng?

Trần Gia Lâm nghiêng răng ken két nói:

- Chớ giả mù sa mưa làm gì nữa, ta phải chém đầu ngươi bây giờ! Huyết Thủ Thiếu Đông thần nhiên nói:

- Nay Trần Gia Lâm, chớ khản trương quá thế, ngươi phải biết ta chuyên môn hành nghề này... nói:

Trần Gia Lân rút kiếm ra khỏi bao, cảm phần đàng hăng một tiếng, ngắt lời đối phương:

- Họ Phan kia, cha con người hành nghề đồ máu, trời đất không dung thứ, ngươi sẽ bị báo ứng không sai!

Huyết Thủ Thiếu Đông thụt lùi ra phía sau hai bước, xua tay nói:

- Ta không chạy nữa đâu mà ngươi phải sợ, hãy khoan động thủ, ta có vài điều muốn nói...

Trần Gia Lân nổi giận dùng dưng nói:

- Ngươi chó hòng chạy đi đâu nữa, có điều gì cứ việc nói đi? Huyết Thủ Thiếu Đông chậm rãi nói:

- Người làm ăn luôn luôn thích nói đến việc trong nghề, điều mà ta muốn nói đương nhiên cũng chỉ là bàn về vấn đề làm ăn...

Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt nói:

- Ngươi chó hòng chơi trò huyền ảo nữa, hôm nay ngươi quyết phải bỏ xác tại đây thôi. Huyết Thủ Thiếu Đông lạnh lùng nói:

- Thế thì chưa chắc, tại vì vụ làm ăn ta sắp bàn với ngươi, ta khẳng định ngươi không bao giờ từ chối.

Giọng của gã cương quyết và có vẻ chắc chắn lắm. Bỗng nhiên Trần Gia Lân liên tưởng đến quái sự hai xác chết bốn đầu người ly kỳ nọ, đây chính là cơ hội tốt nhất để phanh phui nghi án này, thế rồi hắn nghiêng răng nói:

- Phan Văn, ta hỏi ngươi, tại hiện trường xảy ra hung án trong tiểu ốc, có chôn cất thêm hai chiếc đầu người một nam một nữ, đây là sự việc như thế nào vậy?

Huyết Thủ Thiếu Đông cau mày nói:

- Không ngờ ngươi cũng đã phát hiện việc này, thế nhưng nói thật cho ngươi hay cũng không hề chi, hai chiếc đầu người đó hoàn toàn không quan hệ gì đến người chết.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Ta cần biết vụ này!

Huyết Thủ Thiếu Đông mỉm cười nói:

- Ngươi không cần thiết biết vụ này làm gì? Trần Gia Lân giận giữ gầm hét nói:

- Ngươi có nói hay không?

Huyết Thủ Thiếu Đông vẫn với thần tình bình thản nói:

- Nay Trần Gia Lân, ngươi chó nổi giận làm gì, chúng ta hãy bàn chuyện làm ăn đã, đây mới là chuyện chính đáng. Cách đây vài ngày ở tại Hoa Nguyệt Biệt Trang, chẳng phải ta sợ ngươi mà chỉ là ta nhượng bước ngươi thế thôi, người làm ăn cần nhất là hòa khí sinh tài, tại hạ luôn luôn chủ trương tránh động võ tới đa, tin hay không tùy ngươi.

Trần Gia Lân nghe nói thế giờ khóc giờ cười, nhưng sát khí trong lòng chưa nguôi, hắn cất giọng lạnh lùng nói:

- Ta không có thời giờ rảnh để nghe ngươi nói nhảm! Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Ngươi quyết phải nghe mới được, vì vụ làm ăn này rất quan trọng đối với ngươi, nếu ngươi không giao dịch với ta thì ắt ngươi phải hối hận suốt đời không sai.

Nghe gã nói thế, Trần Gia Lân bắt đầu động lòng, mặc dù biết rằng đối phương là người tàn ác giảo quyệt, nhưng hắn cố đè nén cơn lửa giận lại nói:

- Vụ làm ăn thế nào, ngươi cứ việc nói đi?

Huyết Thủ Thiếu Đông giả đồ ra vẻ thần bí nói:

- Đối với ngươi đây là một cuộc giao dịch khá quan trọng... Trần Gia Lân khề hắt thanh kiếm một cái, nói:

- Ngươi chó hòng kéo dài thời gian để làm trò quỷ quái, cứ việc nói huych toẹt ra đi, bằng không ta xuất thủ bây giờ.

Huyết Thủ Thiếu Đông cười hí hí một tiếng nói:

- Chớ nóng nảy làm gì, muốn bàn công việc làm ăn thì phải bình tâm tĩnh khí, ngươi nghỉ tại Duyệt Lai khách điểm, và Võ Lâm Tiên Cơ cũng ở tại một khách điểm, hơn nữa hai người gặp nhau rồi chứ gì?

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, không ngờ đối phương đã hoàn toàn kiểm soát hết hành tung của mình. Trông tình hình hiện nay bây giờ đây hai bên không phải ngẫu nhiên hội ngộ đâu, chắc chắn gã đã theo dõi mình tới đây không sai rồi, bằng không đối phương chẳng tỏ ra ung dung và lại ung dung nói chuyện làm ăn với mình như thế được đâu, vậy thì đáng sợ lắm, chẳng biết gã đã sắp xếp quỷ kế gì nữa đây. Mình nên đề cao cảnh giác mới được. Hắn suy nghĩ đến đây bèn đưa mắt chăm chăm nhìn đối phương một cái, làm ra vẻ ung dung nói:

- Đúng thế, có sao không?

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu một cái, nói:

- Vậy thì không còn sai rồi, ngươi biết Võ Lâm Tiên Cơ có nhiệm vụ gì không? Trần Gia Lân gật mình nói:

- Y có nhiệm vụ gì ư? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Y nhận lệnh đêm nay tìm mọi cách phải kiềm giữ ngươi không cho ngươi đi đâu hết.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác giật nảy người lên. Đối phương chẳng nói lời hư dối, hắn còn nhớ Võ Lâm Tiên Cơ có nói tối nay sẽ mở tiệc đãi mình, thì ra là nguyên nhân như thế, nhưng tại sao Huyết Thủ Thiếu Đông lại biết việc này ư?

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây bèn lên tiếng hỏi:

- Sao ngươi lại biết như thế? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì?

Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Họ làm như vậy với mục đích gì thế? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Đêm nay đối phương sẽ tiến hành một công việc ở Nam Xương và sợ ngươi nhúng tay vào, cho nên phải tìm cách kiềm giữ ngươi.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Lại thay, sao đối phương lại biết ta đến Nam Xương, đồng thời tại sao lại biết ta sẽ can thiệp vào sự việc họ và đã xếp đặt để Võ Lâm Tiên Cơ kiềm giữ ta như vậy ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Chẳng có gì lạ lùng cả, tai mắt đối phương rải đầy các nơi, nhất cử nhất động của ngươi thay đều nằm gọn trong tầm mắt quan sát của họ, ví dụ bây giờ đây cũng đã có người theo dõi ngươi ra ngoài thành rồi, nhưng y không thể trở về thông báo tin tức nữa, vì y đã ngoan ngoãn nằm yên tại chỗ rồi!

Trần Gia Lân lấy làm kinh ngạc, nói giọng xúc động:

- Đối phương là nhân vật nào vậy, có phải là thuộc hạ của Bà Dương phu nhân không?

Huyết Thủ Thiếu Đông mỉm cười bí mật nói:

- Có lẽ phải mà cũng có lẽ không phải, tốt hết ngươi chớ thắc mắc điều này. Bây giờ chúng ta phải bàn đến chuyện giao dịch của đôi bên, canh hai đêm nay ngươi hãy đến ăn phục ngay công Thiên Quang miếu tại Nam Môn, nếu ngươi trông thấy một nữ nhân có mang món đồ gì đến, bằng bất cứ giá nào ngươi cũng phải cướp lấy món đồ của đối phương, sau đó trở về đây giao cho ta, sự việc như thế xem như xong.

Trần Gia Lân thoáng suy nghĩ giây lát, lạnh lùng đàng hẵng một tiếng nói:

- Đây là vụ giao dịch mà ngươi đã nói đó ư?

- Đúng thế!

- Cha chả, họ Phan kia! Ngươi xem ta là người như thế nào vậy? Hừ, ngươi chớ hòng sai ta đi cướp đồ cho ngươi. Nói cho ngươi hay, ngươi chớ hòng giờ trò quỷ quái nữa, bây giờ ta sẽ giết ngươi ngay...

Nói xong, hắn khẽ hất thanh kiếm cùn đầu trong tay một cái, hai mắt tia ra luồng sát khí kinh người. Huyết Thủ Thiếu Đông vẫn đứng yên một chỗ cất giọng bình tĩnh nói:

- Ngươi hạ kiếm xuống nào, ta chưa nói hết cơ mà... Trần Gia Lân nhảy vọt tới một bước, nói:

- Ta không còn thì giờ rảnh rồi nghe ngươi nói nhảm nữa, ngươi muốn đào tẩu nữa ư? Huyết Thủ Thiếu Đông bữu môi nói:

- Nay Trần Gia Lân, tao cho rằng ngươi thông minh quá cho nên trở thành đàn độn. Ta vẫn biết ngươi đang tìm kiếm ta, để trả thù cho vợ chồng Lâm

Nhị Lăng, nếu ta muốn đào tẩu thì cần gì hiện thân gặp người nữa? Người hãy suy nghĩ kỹ lời ta xem có đúng không?

Trần Gia Lâm nghe đối phương nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ. Quả nhiên gã nói không sai chút nào, có điều hắn không sao hiểu nổi đối phương đang chơi trò huyền ảo gì đây?

Hắn suy nghĩ đến đây buột miệng hỏi:

- Tại sao quyết phải tìm ta bàn vụ làm ăn này như thế? Huyết Thủ Thiếu Đông chẳng chút do dự nào nói:
- Điều thứ nhất, vì vụ làm ăn này rất quan trọng đối với người, điều thứ hai chỉ có người mới có khả năng hoàn thành công việc này.

Trần Gia Lâm thắc mắc hỏi:

- Người nói rõ một chút nữa xem nào? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:
- Món đồ mà ta bảo người đi cướp đoạt, chính là món đồ mà Mạc Phụ Song Hùng vì nó mất mạng cách đây mấy hôm, bây giờ người hiểu rồi chứ?

Trần Gia Lâm giật bắn người lên... Ở một ngôi miếu tại ngoại thành Phủ Châu, Công Tôn đại nương và Huyết Thủ Thiếu Đông Phương Vũ vì truy tầm món đồ này mà đã hạ độc thủ giết chết Mạc Phụ Song Hùng, đồng thời họ lại hoài nghi hai cái hộp gỗ mà mình đang xách trong tay chính là món đồ mà họ muốn tìm kiếm. Cuối cùng họ được chứng minh không phải, sau đó mới chịu buông tay. Nói như vậy việc này lại có liên quan đến Mẫu Đơn lệnh chủ rồi, nhưng tại sao Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói có liên quan đến mình ư?

Phải chăng gã cố tình nói như thế để đạt được mục đích lợi dụng mình chăng?

Quyết phải làm sáng tỏ điều này mới được. Hắn suy nghĩ đến đây, bèn trầm giọng nói:

- Ta không sao hiểu nổi vụ giao dịch này có can hệ thế nào với ta? Huyết Thủ Thiếu Đông thở phào một cái nói:
- Đương nhiên bây giờ người chưa biết rồi, trông tình hình nếu ta không nói rõ mọi việc cho người hay chắc người không chịu giao dịch với ta đâu?

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Đương nhiên!

Huyết Thủ Thiếu Đông chau mày nói:

- Làm ăn phải ra giá cả, ta dùng sự an toàn của Ngô Hoàng Văn làm giá cả được không? Trần Gia Lâm Nghe nói thế bất giác giật nảy người lên, Ngô Hoàng Văn đã thành linh mất tích một cách thần bí trong tiểu ốc của Lâm Nhị Lăng, bây giờ đối phương lại lấy sự an toàn của y ra làm giá cả, chẳng lẽ Ngô Hoàng Văn đã lọt vào tay của đối phương. Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác xúc động nói:

- Nói sao? Người lấy sự an toàn của Ngô Hoàng Văn làm giá cả ư? Huyết Thủ Thiếu Đông gật đầu nói:
- Đúng thế!
- Y đã lọt vào tay của các người?
- Cứ cho là vậy đi!
- Lấy sinh mạng của y uy hiếp ta chăng?
- Đây là giao dịch chứ không phải uy hiếp, chớ nói lời khó nghe như vậy?
- Nếu như ta giết người trước sau đó mới tìm lệnh tôn Huyết Chương Quý và thủ hạ của y liễu kết thì sao?
- Người chẳng đại gì hành động như vậy.

Trần Gia Lâm hất thanh kiếm một cái giận giữ gầm thét nói:

- Sao người lại biết ta không hành động như vậy?

Trông tình hình hắn sắp xuất thủ bây giờ. Huyết Thủ Thiếu Đông vẫn bình tĩnh nói:

- Đương nhiên không khi nào người lại hành động như thế, vì người còn quan tâm đến an nguy sinh tử của Ngô Hoàng Văn!

Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Hiện giờ Ngô Hoàng Văn đang ở đâu?

- Y vẫn bình yên, có điều vẫn chưa hồi phục công lực vì y bị nội thương rất trầm trọng. Quả nhiên điều gã vừa nói hoàn toàn phù hợp với sự thật, Trần Gia Lâm sức này ra một ý, nói:

- Phan Văn, ngươi là thế gia giao dịch, đương nhiên phải giàu kinh nghiệm về làm ăn, bây giờ ta cũng làm một cuộc mua bán đổi chác, trước tiên cảm nã ngươi, sau đó mặc cả với Huyết Chương Quý, như vậy chẳng tuyệt ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha há một tiếng, nói:

- Nếu ngươi làm như vậy dĩ nhiên cả vốn lẫn lời đều tiêu hết. Điều thứ nhất, ngươi chưa chắc bắt sống được ta, điều thứ hai, ta bảo ngươi cướp đoạt món đồ ấy, chính là bao đồ mà Ngô Hoàng Văn suýt chút nữa bỏ mạng vì nó, như vậy ngươi đại gì mà không giao dịch với ta chứ?

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, quả thực tình hình trước mắt phức tạp hết sức, chiếu theo tình hình đối phương vừa nói, mình không bằng lòng cũng chẳng được rồi, mình đệ Ngô Hoàng Văn đã liều mạng giữ gìn bao đồ ấy, mà chính Mạc Phụ Song Hùng cũng chết vì món đồ nọ, đồng thời Mẫu Đơn lệnh chủ đã hạ nghiêm lệnh phải truy tìm cho được vật này, như vậy có thể tưởng tượng vật này quan trọng đến cỡ nào rồi. Có điều hần không hiểu tại sao Ngô Hoàng Văn lại can hệ đến sự việc này mà thôi?

Bây giờ nếu muốn bảo toàn tính mạng của Ngô Hoàng Văn, đành phải chấp nhận điều kiện của đối phương.

- Nay Phan Văn, ta bằng lòng giao dịch với ngươi, thế nhưng ta phải hỏi ngươi hai điều nữa...

- Ngươi cứ việc hỏi đi!

- Điều thứ nhất, vì sao Ngô Hoàng Văn lại lọt vào tay các ngươi?

- Xong việc y sẽ trả lời cho ngươi điều này không sai, còn điều thứ hai là gì?

- Điều thứ hai, việc ngươi giết vợ chồng Lâm Nhị Lăng phải giải quyết bằng cách nào đây?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha há nói:

- Ta không biết bay lên trời đâu, chúng ta vẫn còn gặp lại cơ mà. Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Được, chúng ta cứ thế tiến hành!

Huyết Thủ Thiếu Đông nghiêm sắc mặt lại nói:

- Ngươi cần phải chú ý vài điều, thứ nhất ngươi không được nói cho mọi người hay ta và ngươi có vụ giao dịch này. Thứ hai, bằng bất cứ giá nào ngươi cũng phải cướp cho được món đồ đó. Thứ ba, ngay từ bây giờ ngươi phải cố gắng giữ hành tung cho cẩn thận tối đa. Không được gặp bất cứ người nào, đồng thời nghiêm phòng chó bị người ta theo dõi. Bằng không nếu đối phương phát giác ắt phải cải biến phương hành động, thế là vụ giao dịch này cũng hỏng luôn.

Trần Gia Lâm tra kiếm vào bao, nói:

- Được, ta sẽ làm y như ngươi vừa dặn! Huyết Thủ Thiếu Đông vẫy tay nói:

- Xong việc chúng ta sẽ gặp tại đây, bây giờ ta xin cáo từ trước! Dứt lời, gã phi thân chạy mất dạng luôn

o0o

Sắc trời từ từ tối dần.

Trần Gia Lâm vẫn đi lang thang ngoài thành, hần không thể đến Thiên Quang miếu quá sớm, ắt phải ở lại giấy lát nữa. Hần cứ từ từ đi tới, bỗng nhiên thấy một đồng gì đen lù lù trong bụi rậm, bất giác động tính hiếu kỳ chạy đến đó ngay, té ra là một hần tử áo đen nằm trong bụi rậm không động đậy gì hết. Trần Gia Lâm cúi người sờ vào tâm mạch đối phương thì ra y đã tắt thở từ lâu. Hần sức vỡ lẽ, chính hần tử này đã âm thầm theo dõi mình bị Huyết Thủ Thiếu Đông giết chết để bịt miệng.

Hần nghĩ bụng: "Nếu đối phương phát hiện cái xác chết này quyết phải đổ tội cho mình không sai. Mặc dù mình chẳng sợ hãi gì họ, nhưng vẫn là một sự phiền phức, chi bằng mình chôn cất xác chết này cho rồi. Dù gì bây giờ mình cũng rảnh rồi, đứng trên lập trường nhân đạo, bất kể kẻ chết thân phận thế nào, nếu để xác chết bỏ hoang cũng không hay".

Thế rồi Trần Gia Lâm sử dụng chưởng lực đánh khoét một cái hố vừa đủ chôn cất thì hài gã hần tử áo đen. Khi hần hoàn tất công việc thì đã đến canh một, bây giờ có thể đi được rồi. Khi trống điểm canh hai, thì Trần Gia Lâm ẩn phục ở bên ngoài cổng Thiên Quang miếu hơn nửa canh đồng hồ rồi, trong lòng hần sốt ruột vô cùng, nếu đối phương thay đổi kế hoạch thì mọi việc hỏng bét. Hần còn đang luống cuống lo nghĩ, thỉnh thoảng một bóng người từ trong miếu từ từ bước ra sân miếu. Trần Gia Lâm bất giác thấy khản trương vô cùng, hần phóng mắt nhìn đến phía trước, mới hay người vừa xuất hiện là một lão hòa thượng. Lão hòa thượng bước tới cổng miếu độ khoảng ba trượng rồi dừng lại, lão đảo cặp mắt như điện quang, nhìn quét chung quanh một vòng, chứng tỏ lão tăng này là một cao thủ võ lâm. Chẳng lẽ lão chờ đợi nhận món đồ đưa tới chăng?

Trông tình hình không còn sai rồi, căn cứ theo lời nói của Huyết Thủ Thiếu Đông, người đưa đồ tới là một mỹ nhân, không cần hỏi cũng biết lão hòa

thượng trong miếu là người ra tiếp nhận rồi. Tại sao người xuất gia lại có quan hệ với Hoa Nguyệt Biệt Trang như vậy ư?

Bồng nghe lão hòa thượng lẩm bẩm nói:

- Lạ thay, đến giờ rồi sao lại xảy ra sự biến gì chẳng?

Lão vừa dứt lời bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện, Trần Gia Lâm giật bắn người lên, đang chuẩn bị có hành động, hần thoát đảo mắt nhìn tới, bất giác giật mình kinh hãi, vì người vừa mới xuất hiện chính là Võ Lâm Tiên Cơ chứ không còn ai xa lạ nữa. Hần bàng hoàng chẳng biết phải làm sao hết, đương nhiên y không phải là người đưa đồ đến đây, vậy thì y đến đây làm gì?

Lão hòa thượng trầm giọng quát hỏi:

- Ai đó?

Võ Lâm Tiên Cơ lượn mình lướt tới, nói:

- Thừa đại sư, chính là ta đây!

Dường như lão hòa thượng lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi cũng đến đây vậy? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Thừa đại sư, sự việc đã có biến đổi... Lão hòa thượng thất kinh hỏi:

- Sự việc thay đổi như thế nào? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Ngự Lang Trần Gia Lâm bỗng nhiên mất tích! Lão hòa thượng kêu ồ lên nói:

- Thật là hồ đồ, tại sao ngươi lại để hần thoát khỏi sự kiểm soát của ngươi như vậy ư?

- Ta đã chiếu theo kế hoạch hẹn gặp hần vào buổi tối, lúc chiều hần có rời khỏi khách điểm, ta có phái người theo dõi hần...

Lão hòa thượng nói:

- Người theo dõi hần đâu rồi? Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu:

- Cũng không thấy trở về!

Lão hòa thượng trầm mặc giây lát, sau đó thở mạnh một tiếng nói:

- Ngươi không tiện hiện thân nơi đây, hãy quay về mau, tiếp tục truy thám tung tích Ngự Lang. Nước cờ vốn là để đề phòng muôn một thôi, hần quyết không biết tình huống này đâu, chỉ sợ bọn cáo già nọ sai khiến hần ra mặt... ngươi cứ đi đi!

Võ Lâm Tiên Cơ không nói gì nữa, y lập tức phi thân rời khỏi ngay. Trần Gia Lâm lấy làm thắc mắc vô cùng, bọn cáo già mà lão hòa thượng về đề cập là những ai thế?

Lão hòa thượng đảo mắt quán sát một vòng nữa, sau đó mới quay người đi vào trong miếu luôn. Tức thì ngoài cổng miếu lại hồi phục lại bầu không khí tĩnh lặng như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Giết Người Bịt Miệng

Bấy giờ Trần Gia Lâm đã yên tâm phần nào, vì hần biết rằng đối phương chưa thay đổi kế hoạch. Thời giờ từng phút từng giây trôi qua, hần ngược đầu nhìn sắc trời biết rằng canh hai đã trôi qua một nửa rồi, nhưng vẫn chưa thấy nữ nhân mà Huyết Thủ Thiểu Đông đã nói xuất hiện. Trong lúc Trần Gia Lâm đang nóng ruột, bỗng một bóng người hiện tới như một hồn ma bóng quỷ. Trần Gia Lâm lập tức chấn tinh thần, đưa mắt trông theo bóng người vừa xuất hiện. Khi bóng đen đó sắp vào tới sân miếu bỗng dừng người lại, đảo mắt quan sát bốn phương giây lát, sau đó cất bước tiếp. Chỗ lúc này đối phương dừng lại chỉ cách chỗ Trần Gia Lâm ẩn thân độ ba trượng, nên Trần Gia Lâm đã trông thấy đối phương là một thôn phụ đầu chít khăn xanh, trong tay có sách một cái rô tre lớn. Không cần phải hỏi cũng biết vật đựng trong giỏ tre chính là món đồ mà hần phải cướp rồi.

Trần Gia Lâm thủ thế, thừa lúc đối phương vừa cất bước, hần lập tức phi thân nhanh như chớp, đồng thời xuất chiêu tấn công luôn. Thôn phụ nọ giật mình phát giác có người phục kích, y lượn mình tránh né đồng thời quét ra một chiêu nhanh như chớp. Nhưng muộn màng rồi, chiêu phong của hần

đã áp tới thần tốc vô cùng. Tiếp theo tiếng kêu ư, y đảo mình loạng choạng ra sau chưa có ý niệm gì hết, bỗng thấy hoa mắt, kêu ùng một cái xen lẫn một tiếng rú thẳm, tức thì trúng thêm một chưởng nữa, cả thân hình văng ra xa ngoài một trượng, cả rỏ tre trong tay cũng bị đối phương đoạt mất. Y trở mình phóng mắt nhìn về phía trước, bỗng thất thanh kêu lên:

- Ngự Lang ca!

Trần Gia Lâm thoáng nghe giọng nói bất giác giật nảy người lên, hắn không ngờ thôn phụ này là Vũ Diễm Hoa hóa trang ra. Trong khoảnh khắc nhất thời, hắn ngăn người tại chỗ, không biết nên làm thế nào?

Vũ Diễm Hoa ngồi dậy, gờ tay nhặt lại chiếc khăn xanh chít đầu, nói giọng hốt hải:

- Ngự Lang ca, việc gì đã xảy ra thế? Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Hoa muội! Ta... không ngờ lại chính là ngươi... ta nhất định phải cướp lấy món đồ này. Hai bên khoe miệng Vũ Diễm Hoa nhuộm đầy máu, thờ hồng hộc nói:

- Tại sao... thế?

Trần Gia Lâm luống cuống nói:

- Hoa muội, nàng bị thương có nặng không? Ô, ta quấy thật!

- Ai đó!

Tiếp theo có tiếng gầm thét, có ba bóng người xông ra từ cửa miếu. Người chạy ra trước chính là lão hòa thượng lúc nãy, sau đó là hai hán tử tục gia. Vũ Diễm Hoa hấp tấp nói:

- Có người đến kìa, chàng cầm món đồ này chạy khỏi đây mau!

Trần Gia Lâm đứng ngẩn tại chỗ, trong lòng lầy lăm bất ngờ, áy náy, cuồn loạn... Hắn không nghĩ gì hết, chỉ biết rằng không thể bỏ đi mà thôi. Cặp mắt lão hòa thượng sắc bén vô cùng, lão đã trông thấy ngay bóng người xuất hiện bên này, lão lên tiếng quát hỏi lần nữa:

- Ai đó?

Vũ Diễm Hoa xúc động nói:

- Ngự Lang ca, chàng vì món đồ này mà đến đây thì chàng cứ việc mang đi đi, chớ quan tâm ta làm gì nữa...

Trần Gia Lâm nói giọng kiên quyết:

- Không được, ta không thể bỏ đi như thế được!

Hai hán tử theo sau lão hòa thượng cầm kiếm xông tới... Tay trái Trần Gia Lâm cầm giỏ tre, tay phải rút kiếm ra khỏi bao. Khi hai hán tử đến gần, một trong hai tên thất kinh la lớn:

- Chẳng phải Ngự Lang đó sao? Vũ Diễm Hoa nghiêng răng nói:

- Sự việc đã đến nước này, chàng không thể để họ sống sót được nữa, động thủ nhanh lên nào!

Lão hòa thượng nọ cũng đã chạy sang bên này luôn. Bấy giờ Trần Gia Lâm không còn cách nào khác, Vũ Diễm Hoa nói thế ắt phải có nguyên nhân sâu xa chứ chẳng sai. Thế rồi hắn đánh liều nghiêng răng xuất thủ ngay, ánh kiếm thấp thoáng, kẻ đó hai tiếng rú thẳm nổi lên, hai hán tử chưa kịp xuất thủ đã song song té ngã chết tốt. Cũng đồng thời lão hòa thượng nọ đã lượn mình lướt tới, gầm thét nói:

- Ngự Lang, ngươi làm gì thế?

Trần Gia Lâm không trả lời gì hết, thật ra hắn cũng không biết nói gì đây, chỉ cầm kiếm chuẩn bị xuất thủ mà thôi. Lão hòa thượng lại nói tiếp:

- Ngự Lang, nếu ngươi dám đánh cướp giỏ tre này, ngươi sẽ chết rất thảm thiết đó!

Trần Gia Lâm vẫn lẳng lặng không nói gì cả. Lão hòa thượng tiến tới một bước đến vị trí khả dĩ xuất thủ nói giọng hốt hải:

- Ngự Lang, rốt cuộc người nào đã sai khiến ngươi đối địch với bản môn suốt vậy?

Trần Gia Lâm giật mình thẳm nhủ: "Thì ra bề ngoài Hoa Nguyệt Sơn trang tự đứng ra lập môn hộ, nhưng thực ra chỉ là một phần của môn phái bí mật, chẳng trách gì Võ Lâm Tiên Cơ thọ lệnh kèm giữ mình"

Hắn nghĩ đến đây, cất giọng lạnh lùng nói:

- Đại hòa thượng cũng là thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ chăng? Lão hòa thượng gật đầu nói:

- Đúng thế! Đã biết vậy sao còn chưa bỏ món đồ xuống? Trần Gia Lân liền đổi giọng lạnh lùng nói:

- Làm gì có chuyện đó!

Hai mắt lão hòa thượng tia ra tia sang giận giữ nói:

- Ngươi Lang, vậy thò ngươi đừng trách bản tăng xuất thủ vô tình nữa!

Dứt lời lão phất tay áo một cái, liền có một đạo kinh phong mạnh mẽ ép tới. Trần Gia Lân vùng kiếm phản kích ngay. Cương khí và kiếm khí đụng nhau phát ra tiếng kêu vù vù nghe thật kinh người, cả hai bên song song lùi ra phía sau một bước. Trần Gia Lân cảm thấy rằng công lực của lão hòa thượng này vô cùng thâm hậu.

"Nếu hần không sử dụng tuyệt chiêu quyết không thắng nổi đối phương, cục diện đêm nay chỉ được phép thành công chứ không thể thất bại bằng không sẽ bồi thêm vài mạng người nữa cho mà coi".

Hần đang còn suy nghĩ, lão hòa thượng lại tiếp tục phóng ra một chưởng nữa, kinh lực càng mãnh liệt kinh hồn hơn chưởng lúc này nhiều, tức thì Trần Gia Lân bị đẩy lùi ra sau ba bốn bước liền. Vì hần một tay xách rỏ che, một tay cầm kiếm cho nên hần không tiện phối hợp song thủ, đương nhiên công lực đã bị giảm sút nhiều, thế rồi hần lập tức đặt rỏ che xuống, một tay cầm kiếm một tay thủ thế, lập tấn vững vàng từ từ tiến lên. Áo bào lão hòa thượng không gió tự nhiên lại thổi phồng lên, đồng thời hai mắt tia ra luồng sát khí kinh người. Không cần nói cũng biết đối phương chuẩn bị thi triển sát thủ rồi. Trần Gia Lân không còn suy nghĩ gì nữa lập tức vận khởi mười thành công lực tấn công ra chiêu Vạn Phương Cùng Phục ngay. Cũng đồng thời lúc này, Vũ Diễm Hoa bỗng hất tay một cái tức thì có một luồng chỉ phong bắn vào huyệt Mạng Môn của lão hòa thượng nhanh như chớp.

- Oa!

Một tiếng thảm rú phá không vang lên, lão hòa thượng đánh bạch một cái té nằm trên đất, há mồm phun máu tua tủa. Trần Gia Lân thở phào một cái nhẹ nhõm cái người xách bông giò che lên, bước tới trước mặt Vũ Diễm Hoa, xúc động nói:

- Hoa muội, đêm nay đoạn hậu bằng cách nào đây?

Vũ Diễm Hoa loạng choạng đứng dậy vùng mình đứng dậy nói:

- Ngươi Lang ca, tại sao chàng muốn cướp đoạt món đồ này? Trần Gia Lân ngập ngừng nói:

- Ta có một bạn hữu tri kỷ lọt vào tay địch, đối phương chỉ định ta phải lấy vật này để trao đổi sinh mạng của y.

Vũ Diễm Hoa cúi đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Ngươi cứ việc đi đi, nếu họ phát hiện chính ngươi đánh cướp vật này thì ta cũng chẳng sống sót được nữa!

Trần Gia Lân mặt mày ủ rũ nói:

- Còn nàng thì sao? Vũ Diễm Hoa nói:

- Dù gì ta cũng đã thọ trọng thương dễ ăn nói với họ hơn, ta có thể nói rằng có một người bị mất không rõ lai lịch xuất hiện cướp đoạt món đồ.

Trần Gia Lân lo lắng hỏi:

- Liệu bọn họ có tin lời nói của nàng không? Vũ Diễm Hoa cảm khái, thở dài một tiếng nói:

- Ngoại trừ cách này, ngoài ra không có cách nào khác! Trần Gia Lân do dự giây lát, sau đó nói:

- Sao nàng lại bảo ta giết chết bọn họ để bịt miệng vậy?

Vũ Diễm Hoa nghiêng răng nói:

- Chàng đã làm bại lộ thân phận, ai cũng biết chúng ta đã từng thân cận nhau, vì sự kiện này rất bí mật, ta khó tránh khỏi tội phản nghịch, dù ta có một trăm mạng sống cũng phải tiêu hết!

Trần Gia Lân gật đầu một cái, nói:

- Nàng nói phải, nhất thời ta chẳng suy nghĩ đến điểm này, à phải rồi, chẳng lẽ Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng phụ thuộc vào môn phái của nàng ư?

Vũ Diễm Hoa hạ giọng nói:

- Sao chàng lại biết như thế? Trần Gia Lân nói:

- Cách đây chẳng bao lâu Vô Lâm Tiên Cơ cũng đến đây...

- Nàng đến đây làm gì vậy?

- Vì nàng phát hiện ta bỗng mất tích, nên phải đến đây trình báo với lão hòa thượng! Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Chàng nói thế... nghĩa là sao?

- Ta đến Nam Xương vào khách điểm Duyệt Lai nghỉ ngơi, nàng cũng ở tại khách điểm đó. Về sau ta đã vỡ lẽ nàng vâng mệnh theo dõi ta, có lẽ bây giờ nàng vẫn còn đang tìm kiếm ta.

Vũ Diễm Hoa biến sắc nói:

- Nàng ở cùng một khách điểm với chàng ư?

Trần Gia Lâm chưa lãnh hội được ý nghĩa câu hỏi của nàng, nên buột miệng nói:

- Phải, hai chúng ta ở cùng một khách điểm!

Vũ Diễm Hoa cúi đầu xuống, phải một hồi lâu sau mới ngẩng mặt lên nói:

- Nay Ngự Lang ca... chàng có yêu nàng chăng?

Nghe Vũ Diễm Hoa hỏi như vậy Trần Gia Lâm mới ý thức được trong đầu nàng đang suy nghĩ gì rồi, hấn lập tức nói giọng kiên quyết:

- Ta không phải là hạng người như Quan Lạc Hiệp Thiếu lại dễ dàng bị sắc đẹp của cô ta mê hoặc đến thế!

Hai mắt Vũ Diễm Hoa bỗng sáng ngời, nghiêng răng nói:

- Ngự Lang ca... ta có một chuyện cần phải nói với chàng! Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Việc gì thế?

Vũ Diễm Hoa hạ giọng nói:

- Nghe nói chàng và Công Tôn đại nương đã có ước hẹn gặp chủ nhân chúng ta, có đúng không?

- Đúng thế!

- Chàng có biết nguyên nhân tại sao không?

- Không biết!

- Chủ nhân muốn gặp chàng với hai mục đích...

- Ô, hai mục đích nào vậy?

- Thứ nhất, có liên quan đến sự môn của chàng, còn liên quan thế nào thì ta không được rõ, điều thứ hai là Vô Lâm Tiên Cơ...

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Vô Lâm Tiên Cơ thì sao?

Vũ Diễm Hoa thở mạnh một hơi nói:

- Chủ nhân hữu ý muốn kết hợp chàng với nàng, có lẽ đây chính là nguyên nhân chủ nhân cấm ta không được gần gũi chàng nữa.

Trần Gia Lâm dờ khóc dờ cười nói:

- Quả thật đây là chuyện lạ, chủ nhân của các ngươi còn muốn can thiệp vào chuyện hôn nhân đại sự của ta nữa, việc của ta thì ta tự quyết định lấy, không ai có thể can thiệp được hết!

Vũ Diễm Hoa nói:

- Điều này khó nói lắm, không ai tiên liệu được sự việc ở thiên hạ sẽ diễn biến như thế nào!

Trần Gia Lâm buột miệng nói:

- Đồng ý là nàng nói phải, nhưng việc của ta thì ta phải tự biết, nhất định ta sẽ không lấy y đâu.

Vũ Diễm Hoa đưa mắt nhìn chằm chằm Trần Gia Lâm một lúc, nói giọng xúc động:

- Ngươi Lang ca, chàng nói thật đấy chứ? Chẳng chút do dự, Trần Gia Lâm nói:

- Đương nhiên thật rồi!

Vũ Diễm Hoa đảo mắt quan sát chung quanh một vòng:

- Chàng đi ngay đi, vì bản môn có nhiều cao thủ ở quanh đây, nếu bị họ phát hiện ra thì hỏng việc ngay.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát gật đầu nói:

- Hoa muội, ta sẽ rời khỏi đây ngay, nhưng có hai điều nàng phải nói cho ta hay mới được...

Vũ Diễm Hoa nói giọng hấp tấp:

- Chàng cứ nói đi, ta sợ sắp có người đến đây ngay bây giờ. Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Ta muốn biết danh xưng môn hộ nàng.

- Được, ta sẽ nói cho chàng hay, dù sao tội hành của ta cũng đáng chết rồi, danh xưng của bản môn là Thiên Hương môn!

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Mẫu Đơn lệnh chủ, Thiên Hương môn...

Hắn nói đến đây dừng lại trong giây lát, sau đó lại hỏi tiếp:

- Điều thứ hai, ta cần biết tung tích Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên hiện giờ đang ở đâu? Vũ Diễm Hoa lắc đầu:

- Ta mới đến Nam Xương, tình hình như thế nào ta còn chưa biết hết! Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Thôi được, ta sẽ tiếp tục truy thám tiếp... Hoa muội, ta mãi mãi cảm kích muội! Vũ Diễm Hoa hỏi thúc chàng:

- Chàng mau đi đi!

Quả thật Trần Gia Lâm chẳng nỡ bỏ đi trong lúc Vũ Diễm Hoa thụ trọng thương như thế này chút nào cả, thế nhưng hắn không thể chẳng đi, nếu hành động của Vũ Diễm Hoa lọt vào tai mắt đồng bọn, thì nàng chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng tiếng áo phát phơ trong gió phá không vang tới. Vũ Diễm Hoa hoảng hốt nói:

- Có người đến rồi, chàng rời khỏi đây nhanh lên, hãy chạy theo hướng trái nào!

Trần Gia Lâm không làm gì hơn đành phải phi thân về hướng trai băng vô cánh rừng Vũ Diễm Hoa lập tức nằm trên mặt đất, miệng rên rĩ không ngừng:

- A!

Tiếp theo có tiếng người thất kinh, một bóng người chạy tới sân miếu, đối phương là một võ sĩ kinh trang có khuôn mặt hung dữ. Vũ Diễm Hoa lấy tay chống dưới đất ngồi dậy ngay, nói giọng hốt hoảng:

- Chúc hương chủ, người đến thật đúng lúc...

Võ sĩ kinh trang đảo mắt một vòng, sau đó kinh hãi nói:

- Việc gì đã xảy ra thế?

Vũ Diễm Hoa vừa run rẩy vừa nói:

- Ta vừa đến đây, định giao món đồ cho Nhất Nguyên đại sư, bỗng nhiên... có một lão nhân bịt mặt xuất hiện, đối phương không nói gì hết lập tức động thủ giết người...

- Lại có chuyện như thế xảy ra, còn món đồ đâu rồi?

- Bị đối phương cướp mất rồi.

- Y là nhân vật nào vậy?
- Không biết!
- Tại sao đối phương không giết ngươi?
- Ta... thọ thương té xỉu dưới đất, vừa mới tỉnh lại thôi.
- Ba người thấy đều chết bởi kiếm, ngươi bị thương như thế nào vậy? Vũ Diễm Hoa run bắn lên nói:
- Ta thọ chưởng thương.

Âm thanh vỗ sĩ kinh trang bỗng trở nên lạnh lùng nói:

- Lạ lùng thật, tại sao đối phương không dùng kiếm đối phó ngươi... Vũ Diễm Hoa nói:
- Đối phương dùng chưởng trước sau đó mới rút kiếm ra... Võ sĩ kinh trang cười lạnh lùng một tiếng nói:
- Nay Vũ cô nương, sau khi ngươi bị đối phương dùng chưởng đánh ngã, kẻ đó lại thấy đối phương rút kiếm giết người, có phải vậy chăng?

Vũ Diễm Hoa gật đầu nói:

- Đúng thế!

Võ sĩ kinh trang lạnh lùng nói:

- Vậy thì chứng minh sau khi ngã xuống đất, cô nương chưa ngắt xỉu liền, bằng không ngươi chẳng thấy đối phương rút kiếm giết người đâu. Nay Vũ cô nương, chẳng phải ngươi có mang theo Truy Hồn hương để đề phòng bất trắc xảy ra ư? Tại sao ngươi lại không mang ra sử dụng?

Vũ Diễm Hoa thoáng ngạc nhiên giây lát:

- Ta chẳng có mấy may cơ hội nào cả!

Võ sĩ kinh trang cười hắc hắc một tiếng nói:

- Chẳng phải không có cơ hội sử dụng, mà là ngươi không muốn dùng thôi! Vũ Diễm Hoa mặt mày thất sắc, hốt hải nói:
- Chúc hương chủ, ngươi nói như thế nghĩa là sao? Võ sĩ kinh trang nói:
- Ngươi phải am hiểu hơn ai hết! Vũ Diễm Hoa luống cuống nói:
- Chúc hương chủ, ngươi đừng có nói đùa như vậy chứ, ý của ngươi muốn nói rằng... Võ sĩ kinh trang cười lạnh lùng một tiếng nói:
- Vũ cô nương, ta nghe tin từ Duyệt Lai khách điểm. Bản tin nói rằng Ngư Lang đã khôi phục kiểm soát của phe ta, không biết hắn đã biến đi đâu mất, tin này ngươi cũng đã nghe nói rồi chứ?

Vũ Diễm Hoa nghiêng răng nói:

- Nhưng ta thấy người hạ thủ là một lão nhân bịt mặt. Võ sĩ kinh trang nói:
- Đây là điều ngươi nói thế, không có người thứ ba trông thấy, có phải chăng? Hơn nữa việc ngươi phụng mệnh đưa món đồ đến đây thuộc điều cơ mật, thế thì tin tức chắc chắn không thể tiết lộ ra ngoài.

Vũ Diễm Hoa lạnh lùng, đàng hăng một tiếng nói:

- Chúc hương chủ, rốt cục ngươi muốn nói gì đây? Võ sĩ kinh trang nói:
- Vũ cô nương, ngươi bắt buộc ta nói thì ta phải nói cho ngươi nghe, sự thật quá rõ ràng, kẻ hạ thủ chính là Ngư Lang, đồng thời cũng là người yêu của ngươi, có phải chăng?

Vũ Diễm Hoa đứng phắt dậy, gầm thét nói:

- Chúc hương chủ, ngươi đừng có ngậm máu phun người, ta biết ngươi có ý gì rồi... Võ sĩ kinh trang cười lạnh lùng mấy tiếng nói:
- Nay Vũ cô nương, trông tư thế đứng dậy bây giờ của cô nương, rõ ràng cô nương chỉ bị thương nhẹ. Lúc này người nằm trên mặt đất rên rỉ chỉ là giả đồ mà thôi, đương nhiên ngươi vẫn có thể bào chữa về việc này, nhưng còn một chứng cứ hiển nhiên, ngươi quyết không thể phủ nhận.

Chương 44: Tái Phùng Hoảng Vân

Mọi khi Vũ Diễm Hoa rất là lạnh lẽo, nhưng bây giờ thì nàng đã luống cuống, hốt hải nói:

- Chúc hương chủ, người cứ việc nói, còn chúng có hiển nhiên gì nữa sao?

Võ sĩ kinh trang lạnh lùng nói:

- Người bắt buộc ta nói đó ư? Vũ Diễm Hoa mím môi nói:

- Đương nhiên, đây là đại sự có liên can đến tội tử hình vi phạm luật môn, há nói đùa được sao?

Võ sĩ kinh trang trầm giọng nói:

- Người hãy nghe cho kỹ nào, kiếm thương trong người kẻ bị giết không sâu nhọn, điều này chứng tỏ rằng đối phương sử dụng loại binh khí cùn đầu. Ở chốn giang hồ này ngoại trừ Ngư Lang, ngoài ra chưa nghe ai nói có nhân vật nào sử dụng loại binh khí không có mũi nhọn, người giải thích thế nào về vấn đề này đây?

Vũ Diễm Hoa sợ quỳnh cả lên, đánh liều nói:

- Ta không cần giải thích nữa, đây chỉ là sự suy đoán của người, sự việc này vốn thì vô căn cứ.

Võ sĩ kinh trang không chịu bỏ qua, nói tiếp:

- Nay Vũ cô nương, mặc dù miệng người nói thế, nhưng trong lòng thì không phải như vậy.

Vũ Diễm Hoa đánh liều nói:

- Chúc hương chủ, người muốn sao bây giờ?

Võ sĩ kinh trang trầm ngâm giây lát bỗng thay đổi bộ mặt khác, cười một tiếng, nói:

- Đại muội tử, ta không thể nào đành lòng để người bị xét xử, phải thọ khổ hình phạt tứ chi đâu? Hí hí, đại muội tử ơi! Hai năm nay ta ao ước được gần gũi nhân một phen, nàng phải biết lòng dạ ta...

Vũ Diễm Hoa cất giọng lạnh lùng nói:

- Nay Chúc hương chủ, té ra người muốn thừa dịp vu khống để bắt chết ta, thì phí ắt được công bằng xét xử, ta bắt kẻ hình phạt chặt tứ chi gì cả, vì ta cũng chẳng có hành động gì vi phạm đến luật môn cả.

Võ sĩ kinh trang nói:

- Đại muội tử, chúng có không thể hủy diệt được đâu, đánh mất món đồ đồng thời lại chết cả ba người, người vẫn có thể tưởng tượng rằng chủ nhân sẽ giận dữ đến mức độ nào rồi, ngoại trừ ta kín miệng che giấu... sự việc này.

Mồ hôi trên trán Vũ Diễm Hoa toát ra lấm tấm, nàng đang suy nghĩ tìm cách ứng phó với gã này?

Võ sĩ kinh trang lại nói tiếp:

- Đại muội tử, ta biết trong lòng người chỉ có mỗi một mình Ngư Lang, nhưng người phải biết rằng chủ nhân phản đối việc này. Hơn nữa Ngư Lang lại yêu Võ Lâm Tiên Cơ, tại sao người không buông tay cho rồi. Nay đại muội tử, ta thực lòng yêu người, người đang tha thiết yêu người mà người chẳng quan tâm tới, thế mà lại cứ si mê một người chẳng yêu người, đây có phải là một hành động ngu si chẳng?

Vũ Diễm Hoa muốn liều mạng với gã, nhưng bây giờ mình đang thọ thương không thể đấu lại với gã...

Võ sĩ kinh trang thấy nàng trầm ngâm lại tưởng rằng gian kế thành công, nên gã cười hí hí nói tiếp:

- Nay đại muội tử, ta có thể tuyên thệ trước trời đất, suốt đời thuần phục dưới chân nàng.

Vũ Diễm Hoa chẳng còn biện pháp nào nữa, đành phải giả đồ xuống nước nói:

- Này Chúc hương chủ, đây là nhân sinh đại sự, ta không bằng lòng ở trong trường hợp này hứa hẹn với người được cả.

Võ sĩ kinh trang nói giọng ôn tồn:

- Được, đại muội tử, không cần lập tức nhận lời với ta, ta chiều nàng tất cả. Nói cho ngay muốn che giấu sự việc đêm nay, cũng chẳng đơn giản đâu, nhưng mà...

Vũ Diễm Hoa tiếp lời nói:

- Nhưng mà thế nào?

Võ sĩ kinh trang tiến tới hai bước, cười tà ý một tiếng, nói:

- Này đại muội tử, ta thương nhớ nàng cả hai, ba năm nay, mấy khi được cơ hội như đêm nay... nàng cho ta được hôn hít một chút trước đã!

Suýt nữa Vũ Diễm Hoa đã khạc nhổ vào mặt gã, nhất là gã cứ gọi đại muội tử này đại muội tử nọ mãi, nàng lấy làm khó chịu vô cùng. Một khi gã đã nảy sinh tà niệm, gã chẳng chịu buông tay đâu, nàng sức liên tưởng tới Trần Gia Lân, nếu biết sớm tình hình xảy ra như thế, nàng cũng chẳng hối thúc chàng bỏ đi đâu.

Võ sĩ kinh trang giờ tay định...

Vũ Diễm Hoa giật mình lùi ra phía sau một bước, sát khí thoáng hiện trong mắt. Võ sĩ kinh trang rút tay trở lại, nói:

- Đại muội tử, ta biết nàng đang suy nghĩ điều gì... Vũ Diễm Hoa nói:

- Người biết ta đang nghĩ gì ư?

Võ sĩ kinh trang thành linh phóng tay điểm tới nhanh như cắt, vì khoảng cách hai bên quá gần, đồng thời Vũ Diễm Hoa chẳng hề đề phòng chút nào hết, nên nàng đã trúng chỉ kêu hự một tiếng, té ngổ trên đất ngay.

Võ sĩ kinh trang nói giọng lạnh lùng:

- Đại muội tử, người muốn giết ta, có phải vậy không? Vũ Diễm Hoa phùng mang trợn má nói:

- Đúng thế! Ta muốn giết người đây. Này Chúc Hữu Thân, người bị ỏi hết sức. Võ sĩ kinh trang cười hí hí nói:

- Vũ Diễm Hoa, ta biết người không yêu ta, nói thật cho người hay cũng chẳng hề chi, ta cũng chẳng thực lòng yêu người, nhưng mà... hí hí, người cũng khá đẹp, đêm nay là dịp tốt để ta được tận tình hưởng thụ một phen...

Huyệt đạo của Vũ Diễm Hoa bị chế, không thể kháng cự, giận dữ gào thét mắng chửi:

- Chúc Hữu Thân, người không phải là con người! Võ sĩ kinh trang cười đắc ý nói:

- Người cứ chửi cho hả dạ đi, sau khi bản hương chủ tận tình hưởng thụ xong, sau đó giải quyết người luôn, người chớ lo xa làm gì nữa, có thêm một xác nói đây, hiện trường này cũng hợp lý thôi.

Nói xong, gã giờ tay sờ mó hai má phẩn Vũ Diễm Hoa một hồi, đồng thời cúi người đè Vũ Diễm Hoa xuống...

Thình lình ngay lúc này, có một âm thanh lạnh lùng vang tới nói:

- Này Chúc hương chủ, có thật người dám làm những việc hạ lưu võ sĩ như vậy được sao?

Võ sĩ kinh trang giật bắn người lên, tay chân lạnh toát mồ hôi, tức thì lùi ra sau tám thước, đồng thời rút trường kiếm ra khỏi bao, giận dữ gầm thét một tiếng:

- Ai đó?

Một bóng người từ bóng tối hiện ra.

Vũ Diễm Hoa sợ hãi cực độ bất tỉnh nhân sự luôn.

Võ sĩ kinh trang trở mắt nhìn kỹ bóng người vừa xuất hiện, bỗng thất kinh kêu lên một tiếng:

- Ngư Lang!

Dứt lời, gã quay người bỏ chạy ngay.

Trần Gia Lân thấp thoáng một cái lượn mình lướt tới chặn ngay trước mặt đối phương. Chúc Hữu Thân bắt giặc giật nảy mình kinh hãi:

- Ngươi Lang, ngươi muốn gì đây?

- Chẳng muốn sao cả, lúc này ngươi vừa nói, hiện trường này có thêm một xác chết cũng hợp lý thôi.

Chúc Hữu Thân hoảng hốt nói:

- Ngươi... dám chăng?

- Có gì đâu mà không dám, giết hạng người như ngươi cũng như giết một con chó mà thôi!

Toàn thân Chúc Hữu Thân cứ run rẩy không ngừng, nói giọng run run rằng:

- Nay Ngươi Lang, nếu ngươi... dám giết ta, môn chủ... bọn này quyết không buông tha ngươi đâu.

Trần Gia Lân cười ha há một tiếng nói:

- Chuyện đó tính sau, nhưng bây giờ thì ta giải quyết ngươi trước đã.

Trần Gia Lân không muốn nói nhiều với gã nữa, kêu xoẹt một tiếng, tấn công ra một kiếm nhanh như cắt.

Kêu keng một tiếng xen lẫn một tiếng kêu thất kinh, trường kiếm Chúc Hữu Thân tuột khỏi tay văng ra ngoài luôn.

Trần Gia Lân nhảy vọt tới một bước, đưa kiếm điểm vào giữa ngực của đối phương. Mặt mày Chúc Hữu Thân tái mét không còn chút sắc máu, điên cuồng gào thét:

- Ngươi... không được... oa!

Thanh kiếm cùn đầu đã đâm thủng ngực gã, nhưng thân người gã không té ngã xuống, mặt mày co rút lia lịa, hai tay bấu chặt thân kiếm, máu tươi từ nơi miệng và mũi từ từ chảy ra.

Trần Gia Lân rút mạnh trường kiếm ra tức thì máu tươi phun ra như tên bắn, xác chết theo đó té ngựa trên đất luôn.

Bấy giờ Vũ Diễm Hoa cũng tỉnh lại, xúc động nói:

- Ngươi Lang ca, chẳng phải chàng đã rời khỏi đây rồi sao?

Trần Gia Lân lướt thân kiếm trên xác chết lau sạch vết máu. Sau đó tra kiếm vào bao, bước tới giải huyết cho Vũ Diễm Hoa, nói:

- Ta đi được một đoạn đường trong lòng lấy làm bất an, nên đã quay trở lại nữa!

Vũ Diễm Hoa bỗng ngã người vào lòng của Trần Gia Lân, hai tay nắm chặt vai hắn, y như một tiểu hài nhi bị lăm nõi ủy khúc trong lòng buông tiếng khóc thút thít luôn.

Trần Gia Lân tay trái vẫn xách rỏ tre, tay phải ôm vào thân liễu nàng, nói giọng nhu mì:

- Hoa muội, chớ thương tâm nữa, chuyện đã qua rồi.

Một hồi thật lâu, Vũ Diễm Hoa mới hết ngừng khóc, ngẩng gương mặt như hoa lệ sa mưa lên nói:

- Ngươi Lang ca, nếu chàng không quay trở lại, thiếp... biết làm sao đây? Nói xong, nước mắt lại chảy ròng ròng xuống.

Trần Gia Lân vội nói:

- Hoa muội, chẳng phải ta đã quay trở lại rồi ư?

Vũ Diễm Hoa lại gục đầu vào lòng Trần Gia Lân, mái tóc rối bù đã làm cho cằm cổ và cằm dưới của Trần Gia Lân cảm thấy ngứa ngáy vô cùng.

Từ khi ái thiếp Đào Ngọc Phương rời khỏi hắn, hắn chưa từng ôm chèo một nữ nhân nào khác như thế, mặc dù lòng hắn không khỏi tà niệm, thế nhưng không sao tránh khỏi phản ứng tự nhiên của sinh lý, nhất là cặp ngực mềm mại...

Mặt hắn nóng bừng lên, trống ngực cứ đập thình thịch không ngừng. Chẳng biết Vũ Diễm Hoa có ý hay vô tình càng ôm chặt hắn.

Trần Gia Lân sợ cảnh giác và định thần lại, vội buông tay khẽ đẩy thân liễu nàng ra, nói:

- Hoa muội, hãy cẩn thận xem còn ai đến nữa không...

Vũ Diễm Hoa bàng hoàng tỉnh hồn lại, miệng cứ mấp máy nói lảm bảm:

- Nếu hai chúng ta được gần gũi như thế mãi mãi thì hay biết mấy... Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi.

Một hồi lâu, Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- À! Vốn thì định mệnh đã xếp đặt hai chúng ta không thể gần gũi với nhau được.

Trần Gia Lâm cảm khái thở dài một tiếng, hắn cũng chẳng biết tại sao mình lại than thở như thế. Hai người trầm mặc một hồi thật lâu, cuối cùng Trần Gia Lâm đánh bạo nói:

- Hoa muội, ta phải đi bây giờ, nàng phải cẩn thận ứng phó với họ về sau. Ta... sẽ tìm cách thám thính kết quả sự kiện này.

Vũ Diễm Hoa lẳng lặng gật đầu không nói gì nữa, hai mắt lại óng ánh ngập lệ lần nữa. Trần Gia Lâm không nói gì hết, nghiêng rặng quay người chạy vào trong rừng luôn.

oOo

Trời mờ mờ sáng, Trần Gia Lâm đã đến hoang dã là nơi ước hẹn gặp mặt với Huyết Thủ Thiếu Đông. Suông mù bao phủ một vùng mênh mông, hắc đảo mặt quan sát xung quanh một vùng chẳng thấy bóng người còn con nào hết.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Chẳng lẽ mình đến muộn rồi chăng?"

Hắn còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong bụi rậm hiện ra một bóng người, Trần Gia Lâm bất giác giật nảy người lên, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì lấy làm xúc động... Người vừa hiện thân chính là Ngô Hoàng Văn chứ không còn ai xa lạ nữa.

Ngô Hoàng Văn mặt mày hớn hở gọi to một tiếng:

- Nhị ca!

Trần Gia Lâm nhảy vọt tới chỗ Ngô Hoàng Văn, nói giọng xúc động:

- Tam đệ, sao ngươi lại ở đây ư? Ngô Hoàng Văn nói:

- Chính Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn bảo đệ ở đây chờ đợi nhị ca.

- Thế thì y đâu rồi?

- Y không quay trở lại nữa đâu?

- Làm gì có chuyện y không quay trở lại, hai chúng ta đã hẹn gặp nhau tại đây... Hắn vừa nói vừa giơ rỏ tre lên, sau đó lại nói tiếp:

- Ta sẽ dùng món đồ này đổi lấy sự an toàn của ngươi. Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Ta vẫn biết thế. Nay nhị ca, đệ đã làm phiền nhị ca nhiều, cứ việc để món đồ tại đây, hai chúng ta tìm một địa điểm khác nói chuyện cũng chưa muộn.

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Nói sao? Để món đồ tại đây? Ngô Hoàng Văn gật đầu nói:

- Đúng thế, đôi phương sẽ cho người đến đây nhận đồ sau! Trần Gia Lâm nổi giận ùng ùng nói:

- Không được, việc của đại ca, đại tẩu chưa xong, ta không thể buông tha y dễ dàng như vậy...

Ngô Hoàng Văn á náy nói:

- Nhị ca, ngươi đã hứa với người ta rằng lấy món đồ này trao đổi đệ, thế thì chúng ta không được thất hứa. Đại tẩu phu nói một không hai, còn việc của đại ca đại tẩu để mai sau hẵng tính, ngại gì không còn cơ hội...

Trần Gia Lâm trợn ngược hai mắt nói:

- Tam đệ, chẳng phải ngươi từng nói rằng món đồ này quan trọng hơn cả sinh mạng của ngươi đó sao?

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, ta từng nói như vậy, nhưng chữ tín càng quan trọng hơn, một võ sĩ không thể thất hứa với mọi người.

Mặc dù trong lòng Trần Gia Lâm căm phẫn vô cùng, nhưng chẳng làm gì hơn đành kêu hừ một tiếng, đặt rỏ tre trên mặt đất ngay.

Ngô Hoàng Văn chỉ tay về hướng trước nói:

- Hai chúng ta cứ vào cánh rừng bên đó nói chuyện cũng được.

Thế rồi hai người không nói gì nữa, cả hai song song phi thân chạy vào trong rừng. Khi họ chạy sâu vào trong rừng, cả hai cùng ngồi trên một tảng đá, Trần Gia Lâm lên tiếng nói trước:

- Tam đệ, nghe Huyết Thủ Thiếu Đông nói rằng thương thế của ngươi chưa lành hẳn? Ngô Hoàng Văn nói:

- Đúng thế, nhưng cũng không đến nỗi gì rồi! Bấy giờ Trần Gia Lâm mới vào chính đề:

- Nay tam đệ, hôm ấy ở trong tiểu ốc của Hai Ngốc ca ca, sao bỗng nhiên ngươi lại biến đi đâu mất vậy?

Ngô Hoàng Văn thở dài một tiếng nói:

- Sự việc như thế này đây, trước kia Thảo Đầu Lang Trung Nghệ Cảnh Tinh tiền bối vì lo xa cho sự an toàn của vợ chồng Nhị Lăng đại ca, nên lão đã đào một địa hạ mật thất trong tiểu ốc, ngõ vào chính là chỗ cuối chân giương. Hôm ấy, ta biết tình hình không ổn, cho nên trốn vào mật thất trị thương, khi đệ quay trở ra không còn gặp nhị ca nữa...

Trần Gia Lâm vỡ lẽ nói:

- Té ra là như thế, nhưng tại sao món đồ lại lọt vào tay thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ như vậy ư?

Ngô Hoàng Văn thở phào một cái, nói:

- Đây gọi là tai nạn chưa khỏi, sau khi đệ rời khỏi tiểu ốc, không dám chạy đường cái, cứ chuyên môn đi đường nhỏ, kết quả lại gặp phải đối phương. Sau khi ác đấu với họ, đệ lại thọ trọng thương lần nữa, trong lúc thập tử nhất sinh Huyết Thủ Thiếu Đông đã xuất hiện cứu thoát đệ, nhưng đối phương đã đoạt mất món đồ ấy. Ồ! Phải rồi, nghe nói rằng Mặc Phụ Song Hùng đã ngộ nạn, có phải vậy không?

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu một cái, sau đó mang sự việc xảy ra hôm ấy thuật lại cho Ngô Hoàng Văn nghe một phen, kể xong hẳn lại nói:

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy? Ngô Hoàng Văn nói:

- Chính Túy Ông lão tiền bối đã liên ứng Mặc Phụ Song Hùng lấy được món đồ nọ, sau đó phó thác đệ giao cho một võ lâm tiền bối, không ngờ Mặc Phụ Song Hùng vì thế mà ngộ nạn!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Rốt cuộc là báu vật gì vậy? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Không biết, nhưng nghe Túy Ông kể lại, nếu món đồ này lọt vào tay Mẫu Đơn lệnh chủ thì võ lâm sẽ nổi cơn đại khủng hoảng, quyết phải có vô số cao thủ bạch đạo thọ hại không sai.

Trần Gia Lâm nói:

- Bấy giờ đệ chưa làm xong nhiệm vụ, biết ăn nói thế nào với Túy Ông đây? Ngô Hoàng Văn buồn bã nói:

- Không còn cách nào hơn đành phải báo cáo sự thật với lão thôi! Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Chư vị Túy Ông tiền bối xuất hiện giang hồ với mục đích gì vậy? Ngô Hoàng Văn cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Họ vì trừ Mẫu Đơn lệnh chủ hộ đạo văn cứu huyết kiếp võ lâm!

Trần Gia Lâm đứng phắt dậy nói:

- Tam đệ, ngươi làm rồi!

Ngô Hoàng Văn thất kinh nói:

- Đệ làm thế nào đâu?

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Đúng ra đệ không nên giữ uy tín đối với Huyết Thủ Thiếu Đông tà ác này đến nỗi phải buông bỏ món đồ khá quan trọng ấy. Đệ thử nghĩ kỹ lại xem, nếu món đồ này lọt vào trong tay bọn ma đầu như Huyết Chương Quỷ, có lẽ hậu quả càng nghiêm trọng đáng sợ hơn Mẫu Đơn lệnh chủ gấp mấy trăm lần, đệ làm to. Ồ! Đúng ra lúc này ta không nên nghe lời ngươi...

Hắn chưa nói hết lời đã lập tức phi thân chạy ra rừng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thọ Thác Giết Người

Ngô Hoàng Văn thoát trông thấy Trần Gia Lân phi thân chạy ra cánh rừng trong lòng lấy làm kinh ngạc, đang muốn lên tiếng cản lại hắn, y sực vỡ lẽ Trần Gia Lân ắt là muốn quay lại chỗ cũ để thu hồi món đồ, thế rồi y cũng theo sau chạy ra rừng luôn.

Y thoát vừa ra khỏi rừng, quả nhiên đã trông thấy Trần Gia Lân đang lục soát xung quanh đám bụi rậm, trông tình hình Huyết Thủ Phiến Đông đã lấy món đồ đi mất rồi.

Trần Gia Lân lục soát một hồi chẳng tìm thấy gì cả, mặt mày ủ rũ chạy quay trở lại ngay.

Ngô Hoàng Văn tiến tới nói:

- Nhị ca, chớ luống cuống làm gì, sự việc không xảy ra nghiêm trọng như người tưởng tượng đâu!

Trần Gia Lân buồn bã nói:

- Đệ nói thế có nghĩa là sao?

Ngô Hoàng Văn nói:

- Không có một ai biết rằng món đồ đã lọt vào tay Huyết Chương Quý, có phải vậy chăng?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, không một ai biết cả.

Ngô Hoàng Văn lại hỏi tiếp:

- Lúc nhị ca đánh cướp món đồ, có giết người chăng?

Trần Gia Lân nói:

- Ô! Ta đã giết bốn mạng người.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Vậy thì không còn sai rồi, mặc dù món đồ lọt vào tay của bọn Huyết Chương Quý, nhưng cậy vào tài ba của bọn người Túy Ông vẫn có thể tìm cách thu hồi được. Huyết Chương Quý đắc thủ nhưng không dám lên tiếng, vì y chưa đụng nổi với Mẫu Đơn lệnh chủ, thử nghĩ rằng nếu phe Mẫu Đơn lệnh chủ biết món đồ lọt vào tay y, sẽ xảy ra hậu quả thế nào không?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Tam đệ nói phải, nhưng điều này cũng khó nói lắm, vì Huyết Chương Quý cũng không phải là nhân vật tầm thường. Y đã nhúng tay vào quyết phải có sự tính toán chu đáo không sai. Nếu chúng ta muốn thu hồi e rằng chẳng dễ dàng như đệ vừa nói đâu, đồng thời chúng ta chẳng hề hay biết đó là món đồ gì, đương nhiên là loại báu vật trân quý rồi, bằng không số nhân vật bất khả nhất thế của hắc bạch lưỡng đạo không khi nào chịu xuất thủ tranh đoạt như vậy đâu, còn hậu quả thế nào thì không ai lường được cả.

Ngô Hoàng Văn nghe hắn phân tích như vậy bất giác cứng họng nói chẳng nên lời, y ngăn người một hồi lâu sau đó mới nói:

- Bây giờ có nói nhiều cũng bằng thừa, vì món đồ đó cũng lỡ đánh mất rồi, chúng ta hãy tìm gặp bọn người Túy Ông sau đó mới tính

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Tam đệ, có lẽ người biết sào huyệt của bọn Huyết Chương Quý, ta phải tìm họ giải quyết cho xong món nợ...

Ngô Hoàng Văn cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta vốn thì chẳng biết nơi chốn ở cố định của bọn họ, sau khi họ cứu thoát đệ, luôn luôn lấy khăn bịt mặt đệ, cho nên chớ nói sào huyệt họ ở đâu làm gì,

cả mặt mày của Huyết Chương Quý đệ cũng chưa từng trông thấy bao giờ hết.

Trần Gia Lâm không chịu buông tay hỏi tiếp:

- Nếu cạy vào ký ức của đệ thì sao? Ví dụ ta bịt mặt người lại, người thử tìm về chỗ cũ xem nào...

Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Không thể được, lúc họ mang đệ đi, chẳng những họ bịt mặt đệ đồng thời bị điểm huyết nữa, trong ký ức không có mấy may hình bóng gì hết.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác thờ dài một tiếng rất náo nùng nói:

- Vậy thì tạm thời bỏ qua vụ này thôi!

Ngô Hoàng Văn trầm tư giây lát, lại sang đề tài khác nói:

- Nhị ca, trong hai năm người đã đi đâu vậy, ta từng theo lời chỉ dẫn của Thảo Đầu Lang Trung đến tiểu ốc cạnh bờ hồ tìm người, thế nhưng ngôi nhà bỏ trống không có người nào cả...

Trần Gia Lâm không muốn nhắc chuyện thương tâm trước kia chút nào, hấn bên trả lời cho có lệ nói:

- Ta lấy thuyền làm nhà, nên không ở tiểu ốc đó nữa.

Ngô Hoàng Văn kêu ồ một tiếng, nói:

- Việc này để mai sau ta nói cho người hay, lần này ta xuất hiện giang hồ chính là để tìm kiếm Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên.

Ngô Hoàng Văn thất kinh nói:

- Hà!

Trần Gia Lâm cảm phần nói:

- Ta phải báo thù cho một vị bằng hữu tri kỷ, nghe nói rằng gã ở Nam Xương, đệ có thể thám thính hộ cho ta được không?

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Được!

Trần Gia Lâm ngược đầu nhìn lên trời, nói:

- Bình minh đã ló dạng, ta có việc cần phải vào thành, ta sẽ ở lại Duyệt Lai khách điểm đợi người hai ngày, nếu có tin tức cứ tìm tới đó thông báo cho ta hay.

Ngô Hoàng Văn gật đầu nói:

- Được, nếu có tin tức đệ sẽ thông báo nhị ca.

Trần Gia Lâm nói:

- Đệ còn gì nói nữa không?

Ngô Hoàng Văn sức nghĩ ra điều gì nói:

- A! Phải rồi, Túc Ông bảo đệ hỏi nhị ca một việc, đối với Mẫu Đơn lệnh chủ, nhị ca có biết tình hình về họ không?

Trần Gia Lâm nhớ lại những lời mình đã hứa với Vũ Diễm Hoa, hấn bèn trầm ngâm nói:

- Đến bây giờ ta vẫn chưa biết chút nào về họ cả.

Ngô Hoàng Văn kêu ồ một tiếng nói:

- Thế thì chúng ta tạm thời chia tay, nếu có tin tức gì đệ sẽ tìm nhị ca sau.

Trần Gia Lâm sức nghĩ ra một việc nữa nói:

- Lúc ở trong tiểu cốc của Nhị Lãng ca, ta từng phát hiện hai chiếc đầu người nam nữ chôn dưới đất trong phòng ngủ, không thể nhận ra mặt mũi nữa, xem như là hai xác chết bốn chiếc đầu người, tam đệ có biết bên trong có gì cổ quái chăng?

Ngô Hoàng Văn thất kinh nói:

- Lại có việc như thế xảy ra sao?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Ta chẳng hay biết gì hết!

Trần Gia Lâm chỉ sẵn dịp hỏi Y thế thôi, hẳn biết chắc rằng Ngô Hoàng Văn cũng chẳng rõ việc này, thế rồi hắn đành chấp tay chào biệt Ngô Hoàng Văn, phi thân chạy về hướng thành nội.

oOo

Trần Gia Lâm thoát vừa bước vào phòng thì Võ Lâm Tiên Cơ cũng theo sau vào phòng luôn.

Trần Gia Lâm giả đồ làm ra vẻ không có việc gì xảy ra cả, thản nhiên nói:

- A! Chào Phân muội!

Sau khi Võ Lâm Tiên Cơ ngồi trên ghế, nàng bèn nói với giọng điệu chất vấn:

- Tỷ phu, tại sao tối hôm qua người lại sai hẹn?

Trần Gia Lâm vội chấp tay nói:

- A, thành thật cáo lỗi Phân muội, ta tình cờ gặp lại người bạn xa cách nhiều năm, y đã giữ ta ở lại!

Võ Lâm Tiên Cơ bữu môi nói:

- Có thật như thế chăng?

Trần Gia Lâm bắt giắc giật mình nói:

- Chứ Phân muội nghĩ sao nào?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Tỷ phu muốn làm gì cũng được, ta cũng chẳng có quyền hạn can thiệp, tỷ tỷ chết rồi, người không sao tránh khỏi cảm thấy cô đơn buồn bã, đây cũng là việc hợp tình lý thôi, Nam Xương có nhiều nơi chốn giải trí.

Trần Gia Lâm nghe nói thế càng sinh lòng chán ghét, thoát tiên hắn tưởng y đã sinh nghi về hành động tối hôm qua của mình, không ngờ y lại hiểu lầm như vậy, thế rồi hắn bèn cất giọng lạnh nhạt nói:

- Phân muội, người chớ đa nghi, ta không phải là hạng người như thế!

Võ Lâm Tiên Cơ mỉm cười nói:

- Nay tỷ phu, người chớ buồn ta nói làm lỗi, ta có một việc định nhờ vả người, chẳng hay người có chịu giúp ta không?

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Có việc chi người cứ nói đi, nếu không ngoài khả năng thì ta sẽ giúp người!

Võ Lâm Tiên Cơ nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Tỷ phu, đây là việc cá nhân của ta cầu người, xin người phải tuyệt đối giữ bí mật...

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Được người cứ việc nói đi!

Võ Lâm Tiên Cơ ngồi dậy, thò đầu ra cửa sổ quan sát một hồi, sau đó ngồi trên ghế trở lại, hạ thấp giọng nói:

- Nhờ người giết hộ một người!

Trần Gia Lâm bắt giắc giật nảy người lên, hốt hải nói:

- Giết người ư?

Võ Lâm Tiên Cơ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Đối phương là nhân vật thế nào?

- Y tên là Hoa Nhan Khách Nhâm Phẩm Phương, trạc ba mươi tuổi đồ lại, nhất biểu nhân tài, người gặp mặt thì nhận ra đối phương ngay.

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Hoa Nhan Khách Nhâm Phẩm Phương ư?

- Đúng thế!

- Y là hạng người thế nào vậy?

- Nghe danh hiệu thì đã biết y là một kẻ chuyên môn hái hoa, tà ác cực đoan, đã có biết bao nhiêu lương gia phụ nữ bị họ hại...

- Có thật thế chẳng?

- Ta nói dối tỷ phụ để làm gì?

- Tại sao phải giết y?

Võ Lâm Tiên Cơ nghiêng răng nói:

- Vì uy hiếp sinh mạng hai mẫu tử ta!

Tức thì trong lòng Trần Gia Lâm sinh nghi, nghĩ bụng rằng: "Chiếu theo tình lý mà nói, mặc dù Bà Dương phu nhân là thuộc hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, nhưng bà ta có khả năng chường quân Hoa Nguyệt Biệt Trang thì thân phận ở trong môn phái ắt không thấp kém đâu, với khí thế của Thiên Hương môn có ai dám đụng chạm tới hai mẹ con y, nếu bảo rằng có sự việc này thật, thì Hoa Nhan Khách Nhâm Phẩm Phương ắt là một hiệp nghĩa đạo, hơn nữa có thể là một nhân vật rất tài ba..."

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Sao tỷ phụ không nói gì hết, không bằng lòng giúp đỡ hai mẹ con ta ư?

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Ta đang suy nghĩ tại sao Hoa Nhan Khách Nhâm Phẩm Phương lại dám uy hiếp tính mạng của lệnh mẫu nữ...

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Đương nhiên phải có nguyên nhân rồi, sự việc cũng do nơi hai mẫu nữ ta không thể ra mặt đối phó y.

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Tại sao thế?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Tỷ phụ, người chớ hỏi tại sao, ta chỉ cầu người lần này, ta có thể tuyên thệ bảo chứng rằng y là một người đáng tội chết, xin người vị nể tỷ đã quá cố một lần, giúp đỡ hai mẹ con ta.

Võ Lâm Tiên Cơ thoát vừa đề cập đến Đào Ngọc Phương, lòng Trần Gia Lâm trầm xuống ngay, thế nhưng việc giết người không phải trò đùa, hẳn quyết phải làm sáng tỏ tình huống trước đã, giết lầm một người lương thiện hẳn ắt ân hận suốt đời không sai. Nghĩ thế, hẳn bèn trầm giọng nói:

- Phân muội, thế nhưng... Ta cần biết rõ mọi chi tiết mới được?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Tỷ phụ, sự việc này khá quan trọng, ta không thể nói, chẳng phải cố tình lừa dối người đâu, ta dám bảo chứng người không giết lầm người vô tội.

Trần Gia Lâm sực nảy một ý. Tạm thời hứa với y cũng được, khi gặp đối phương sẽ rõ chính tà ngay. Nếu quả thực đối phương đã uy hiếp đến tính mạng

hai mẫu nữ y, lúc đó mình mới kết liễu Hoa Nhan Khách Nhâm Phẩm Phương, xem như đã làm một việc cho người vợ quá cố, hân suy nghĩ đến đây, bèn gật đầu nói:

- Được, ta hứa giúp ngươi việc này.

Tức thì mặt mày Võ Lâm Tiên Cơ tươi hẳn lên, cô ta lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ một lần nữa, sau đó nói:

- Tỷ phụ phải nhớ cho kỹ tuyệt đối không cho đối phương hoặc bất cứ người nào khác biết rằng thọ thác ta, bằng không hậu quả của hai mẫu nữ ta càng nghiêm trọng hơn nữa.

Trần Gia Lâm nghiêm sắc mặt nói:

- Nay Phân muội, ta xin nói trước vì vị tình Phương tỷ tỷ ngươi nên ta mới bằng lòng giúp ngươi, nếu đến lúc ấy ta phát hiện đối phương là một quân tử hiền nhân, hoặc không phù hợp sự thật thì ta quyết không xuất thủ đâu.

Võ Lâm Tiên Cơ gật đầu đáp:

- Được!

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Hiện giờ đối phương ở đâu?

Võ Lâm Tiên Cơ ghé vào tai Trần Gia Lâm thì thầm một lát.

Sau khi Trần Gia Lâm nghe nói xong mặt mày tỏ vẻ khó xử, một hồi thật lâu hân mới ấp úng nói:

- Ngại rằng... Ta không thể biểu diễn được vai trò này.

Võ Lâm Tiên Cơ cười yêu kiều một tiếng nói:

- Tỷ phụ, ngươi chịu khó một chút, như vậy mới không lộ tẩy.

Trần Gia Lâm nghiêng răng gật đầu nói:

- Cũng được ta đành phải làm thế thôi.

Trần Gia Lâm sực nghĩ ra một vấn đề, y là môn nhân của Thiên Hương môn, có lẽ y biết hành tung của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên cũng nên, đây là cơ hội thám thính tốt nhất, thế rồi hân lại nói tiếp:

- Ta cũng có một việc muốn hỏi ngươi, nhưng ta xin nói trước, đây không phải là trao đổi điều kiện...

Võ Lâm Tiên Cơ mỉm cười nói:

- Cho dù phải cũng không hề chi, ngươi cứ việc nói xem nào.

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Ta muốn biết hành tung của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên ở đâu?

Võ Lâm Tiên Cơ mặt biến sắc nói:

- Nói sao, ngươi hỏi hành tung của Bạch Cốt Ma ư?

Trần Gia Lâm gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Đối phương là nhân vật thế nào vậy?

Trần Gia Lâm bất giác cười thầm, Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên là một trong ba đại tôn giả của Thiên Hương môn, có khi nào y không biết đối phương ư? Rõ ràng y cho rằng Trần Gia Lâm chưa biết bí mật này, Hoa Nguyệt Biệt Trang đối ngoại tự xưng là Hoa Nguyệt môn thực ra chỉ là bí đồ của Thiên Hương môn.

Trần Gia Lâm cũng chẳng muốn vạch sự thật này ra, nên hân giả đồ làm ra vẻ không hay biết gì cả nói:

- Phân muội, xem như ta nhờ vả ngươi, với kinh nghiệm giang hồ của ngươi chắc có thể thám thính được hành tung của y chứ?

Võ Lâm Tiên Cơ cúi đầu trầm tư giây lát nói:

- Được, ta hứa sẽ cố gắng thám thính hộ cho ngươi!

Trần Gia Lâm nói:

- Ta mong rằng càng sớm càng tốt!

Võ Lâm Tiên Cơ gật đầu nói:

- Ta sẽ thám thính ngay, trước khi sự việc chưa xong, chúng ta tạm thời không nên gặp mặt nữa, ta phải cáo từ thôi.

Nói xong, y quay người thoăn thoắt bước ra phòng luôn.

oOo

Đền được trong thành Nam Xương vừa được châm sáng, tình huống khác hẳn với ban ngày, hạng nhân vật thương gia lữ khách thưa dần, thay vào đó là một số công tử ăn chơi xuất hiện, hình như thời gian hoạt động của họ là ở lúc đêm tối.

Ở trong một hẻm nhỏ thanh vắng có một cái cổng lớn rất hùng vĩ, nơi đây chính là một trong số phong nguyệt trường cao cấp có tiếng nhất trong thành Nam Xương. Hạng người ra vào tại đây thấy đều là hiện thân cự phú quý tộc, đương nhiên số kỹ nữ trong trại cũng là hạng cao cấp, năng ca múa đánh đàn, sắc đẹp xuất chúng, có những á thông cả văn chương đã cùng số tự xưng là phong nhã chí sĩ tác thi từ xướng ca.

Cũng ngay lúc này có một kỵ tuấn mã chạy tới, người cưỡi trên lưng ngựa là một chàng thanh niên tuấn tú ăn mặc sang trọng, phía sau kỵ mã có cả hai tùy tùng thiếu niên mặt mày thanh tú theo hầu.

Công tử thanh niên nọ thoạt vừa xuống ngựa trước cổng, một trong hai tùy tùng lập tức cầm lấy dây cương ngay.

Tức thì có một lão nhân trạc tuổi năm mươi từ trong cổng bước ra cung kính hành lễ, mỉm cười nói:

- Cung nghinh đại gia!

Dứt lời, lão lui sang một bên, nhìn vào hướng trong la lớn nói:

- Nhâm công tử giá lâm!

Lão vừa dứt lời, lập tức có một hán tử áo xanh tiến ra nghinh đón. Y cúi người vái chào một cách cung kính và thưa rằng:

- Kính chào công tử thiếu giá!

Công tử thanh niên họ Nhâm dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, sau đó ưỡn ngực bước vào trong luôn.

Hán tử áo xanh nọ cứ khom lưng đi theo phía sau y như thị hầu tổ tông không bằng.

Đi vào cổng là một đại viện có lối đi lát bằng gạch đỏ.

Công tử nọ đi được vài bước, tức thì có một phụ nhân trung niên diễm lệ hấp dẫn bước tới nghinh đón, chưa nói đã cười rằng:

- Thưa Nhâm công tử, hai hôm nay không thấy ngài đến rồi, mời rời gót vào hương các nào!

Công tử thanh niên cau mày nói:

- Tại sao không đến phụng quán?

Phụ nhân trung niên mỉm cười nói:

- Mời Nhâm công tử đến hương các trước, tiểu phụ nhân sẽ bẩm trình mọi việc sau.

Công tử họ Nhâm miễn cưỡng gật đầu một cái.

Hán tử áo xanh nọ lẳng lặng lui ra ngoài ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thanh Lâu Động Kiếm

Cư trai này có nhiều tiểu viện riêng biệt.

Công tử họ Nhâm theo sau phụ nhân trung niên đi qua cửa viện. Chẳng mấy chốc, họ vào trong một thủy các dựng trên hồ sen, công tử họ Nhâm thoát vừa ngồi trên ghế, đã hấp tấp lên tiếng hỏi ngay:

- Cô má má, việc gì xảy ra thế?

Phụ nhân trung niên đích thân dâng trà tới cho y, sau đó mới làm dáng thờ dài một tiếng nói:

- À! Công tử vẫn biết nỗi khổ nhẽ này của chúng tôi, người đến đây hết thấy đều là khách không được đắc tội, thế nhưng bọn này cũng không thể nào hoàn toàn khiến cho mỗi một người khách đến chiều cổ được vừa lòng hết...

Công tử họ Nhâm trầm giọng nói:

- Cô má má, chớ nói vòng vo tam quốc nữa, hãy nói vạch toẹt cho rồi, có phải Cô Hồng Liên cô nương lại tìm được một khách sộp, định bỏ rơi ta chứ gì?

Phụ nhân trung niên phát tay vào hư không một cái nói:

- Chao ôi! Nhâm công tử nhà ta, tiểu phụ nhân không sao dám đương nổi lời nói của ngài đâu, làm gì có chuyện đó...

Công tử họ Nhâm cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Cô má má, chúng ta cứ nói vạch toẹt cho rồi, hai năm nay tôi thiếu ta đã tiêu hàng trăm lạng vàng cho Hồng Liên, thế mà ta vẫn chưa đụng tới...

Phụ nhân trung niên kêu ồ một tiếng, làm dáng nói:

- Nhâm công tử, quả thực tiểu phụ này cũng tức cho ngài, nhưng con Hồng Liên cứ làm dáng nói rằng chỉ ca múa chứ không bán thân. Hễ động tới nó là nó đòi tự tử, già này cũng chẳng làm gì được nó, nhưng nói cho ngay nó đối với công tử bao giờ cũng tử tế hơn mọi người nhiều, chỉ cần công tử cố gắng chịu đựng ít lâu nữa, sớm muộn gì cũng là người của ngài thôi.

Công tử họ Nhâm xéch ngược đôi lông mày lên, nói:

- Chẳng lẽ ta cứ nhìn trái mai giải khát mãi như vậy. Nay Cô má má, quả thực ta không muốn chờ đợi nữa, người cứ cho giá cả đi, họ Nhâm này tin chắc vẫn đủ khả năng kia mà.

Phụ nhân trung niên vỗ tay kêu cái bốp, cười là loi một tiếng, nói:

- Chao ôi, này Nhâm công tử, ai dám nói rằng ngài không đủ khả năng, thế nhưng sự việc này cần phải từ từ thương lượng. Nói cho ngay Hồng Liên là chiều bài sống tại nơi đây, ta vẫn trông vào y kiếm chút ít để tiêu dùng trong những chuỗi ngày còn lại, nếu không có y thì còn ai vào đây nữa...

Công tử họ Nhâm nói:

- Ta vẫn biết y là con gà đẻ trứng vàng của người, nói cho ngay số vàng mà người moi từ thân y cũng thừa sức sống tới chết già rồi. Người cứ nói thẳng thắn, người cần bao nhiêu mới chịu buông tay.

Mặt mày phụ nhân ừ ừ nói:

- Nay Nhâm công tử, việc này không thể hấp tấp được, dù ta bằng lòng mà y không bằng lòng thì cũng bằng thừa thôi, bây giờ thế này, để ta thương lượng với y xem thế nào, ắt phải trả lời dứt khoát với công tử, bây giờ ta bảo Vương Lan đến hầu rượu công tử, như vậy được chứ?

Công tử họ Nhâm lạnh lùng nói:

- Nói chuyện cả nửa ngày trời, người vẫn chưa nói nguyên nhân tại sao mà y không chịu gặp ta.

Phụ nhân trung niên kêu ồ một tiếng, nói:

- Ngài thấy chưa? Ta lại hồ đồ như thế đấy, chính công tử của Trần đại nhân trong thành đã mộ danh muốn nói chuyện với y.

Công tử họ Nhâm nghiêm sắc mặt nói:

- Nay Cô má má, tháng vừa rồi ta đã dặn y chớ tiếp khách nữa, tất cả mọi chi phí tổn thất ta chịu hết...

Phụ nhân trung niên nói giọng ôn tồn:

- Trần công tử không phải là khách nhân tầm thường, hơn nữa, bọn này... cũng không dám đắc tội.

Công tử họ Nhâm nói giọng lạnh lùng:

- Nói như vậy ta không bằng đối phương rồi. Phụ nhân trung niên giậm chân nói:

- Đây Nhâm công tử, nói cho ngay rằng ngài là khách thường lui tới đây, còn Trần công tử mới đến lần đầu tiên, chỉ ngẫu nhiên đến cho vui mà thôi.

Công tử họ Nhâm đứng phắt dậy nói:

- Cái gì mà Trần công tử và cậu công tử, người không dám đắc tội, nhưng ta thì chẳng xem y ra gì hết.

Nói xong quay người bước ra ngoài ngay.

Phụ nhân trung niên luống cuống chạy tới níu áo công tử họ Nhâm lại nói:

- Đây Nhâm công tử, ta van ngài, chớ đánh vỡ bát com của già này, Trần đại nhân là bạn thân giao của Tri phủ đại nhân, lão chỉ nói một câu thì sự nghiệp của già này hỏng hết...

Công tử họ Nhâm lạnh lùng đằng hắng một tiếng, vùng khỏi tay phụ nhân trung niên, rảo bước chạy ra ngoài luôn, phụ nhân trung niên không kịp đuổi theo cứ giậm chân tại chỗ kêu trời lia lịa.

oOo

Đây là một tiểu viện khá vắng, người ta dùng đá hoa xếp thành hai chữ Phụng Quán trên cửa hình bán nguyệt.

Có một cặp nam nữ đang ngồi đối diện trên một bàn tiệc rượu trong căn phòng được bố trí một cách hoa lệ, người nữ thì điểm kiêu xinh đẹp vô cùng, còn nam nhân nọ là một thư sinh áo gấm có gương mặt lạnh lùng, anh tuấn bất phàm.

Trông hai người vừa nói vừa cười có vẻ thân thiết lắm thì phải.

Hai tiểu nha hoàn đang ngồi ngoài cửa phòng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn vào phía trong, sau đó hai người nhìn nhau làm trò hề.

Thình lình có một bóng người vào tới sân viện, hai tiểu nha hoàn song song đứng phắt dậy, một trong hai đứa lên tiếng nói:

- Ai đó?

Ả nha hoàn kia kêu a một tiếng, nói:

- Là Nhâm công tử!

Nữ nhân trong phòng bắt giác cau mày lại, thư sinh áo gấm nói:

- Cô cô nương, đối phương là ai thế?

Té ra nữ nhân này chính là hoa khôi Cổ Hồng Liên trong trai viện.

Cổ Hồng Liên cau mày nói:

- Y tên là Nhâm Phàm Phương, cậy mình có nhiều tiền bạc cứ làm phiền thiếp mãi! Một trong hai tiểu nha hoàn vội bước tới trước hạ thấp giọng nói:

- Thưa Nhâm công tử, cô nương đang tiếp khách.

Nhâm Phàm Phương lạnh lùng đằng hắng một tiếng, chẳng thèm đếm xỉa tới tiểu nha hoàn nọ, cứ rảo bước vào phòng.

Cổ Hồng Liên ngồi dậy nói:

- Thưa Nhâm công tử, thành thật cáo lỗi, đêm nay...

Nhâm Phàm Phương đưa mắt quét nhìn thư sinh áo gấm một cái, cười lạnh lùng nói:

- Có phải bằng hữu là họ Trần không? Thư sinh áo gấm lễ phép gật đầu nói:

- Không dám, chính là tiểu tính của tại hạ đây! Nhâm Phàm Phương cao ngạo nói:

- Tôn đại nhân làm ở tri phủ nào vậy. Bản công tử chưa nghe nói có nhà họ Trần danh tiếng nào ở trong thành Nam Xương bao giờ cả...

Bào mẫu Cổ mã mã cứ thờ hồng học chạy tới sau lưng Nhâm Phẩm Phương, nói giọng cầu khẩn:

- Nhâm công tử, hương các đã chuẩn bị rượu tiệc xong..

Nhâm Phẩm Phương ngoái cổ ra sau tròn mắt nhìn bà ta một cái, nói:

- Biết điều thì ngươi cầm mồm lại, chớ có chọc giận ta nữa!

Bào mẫu Cổ mã mã cầm mồm lại, cứ luống cuống xoa tay vào nhau. Thư sinh áo gấm liền trầm giọng nói tiếp:

- Có lẽ bằng hữu là họ Nhâm rồi, xin lượng thứ tại hạ không tiện đề cập tới gia thế tại chốn này.

Cổ Hồng Liên rời khỏi tiệc vài bước, cúi đầu vái chào, nói:

- Thưa Nhâm công tử, xin cho tiểu nữ được cáo tội với ngài vào hôm khác!

Nhâm Phẩm Phương không trả lời nàng, vẫn cứ đưa mắt nhìn thư sinh áo gấm nói:

- Đây bằng hữu, Cổ Hồng Liên cô nương là danh hoa hữu chủ, biết điều thì ngươi hãy rời khỏi nơi đây!

Thư sinh áo gấm cười ha hả một tiếng nói:

- Danh hoa hữu chủ, thế thì kỳ diệu thật, ai là chủ đâu? Nhâm Phẩm Phương chìa ngón tay cái ra nói:

- Chính là Nhâm mỗ đây!

Thư sinh áo gấm liếc nhìn y một cái, nói:

- Đây bằng hữu, bỏ qua cho rồi, người nào dám tiêu tiền thì người đó là chủ nhân. Nhâm Phẩm Phương lạnh lùng, đằng hắng một tiếng nói:

- Họ Trần kia, ta cảnh cáo ngươi trước, hãy tự lượng sức một chút nào! Cổ Hồng Liên gượng cười tiếp lời, nói:

- Thưa Nhâm công tử, xin ngài niệm tình khoảng thời gian quen biết lâu dài, chớ làm cho tiểu nữ khó xử...

Nhâm Phẩm Phương cười một tiếng, nói:

- Hồng Liên, tối nay ta sẽ ở lại đây với nàng, có được không? Cổ Hồng Liên mặt mày biến sắc, nói:

- Nhâm công tử, ngài biết rằng, điều này không thể được... Nhâm Phẩm Phương xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Có gì mà không thể được, ngươi chớ làm eo làm sách nữa, nếu ngươi muốn làm đại khuê nữ thì về nhà cho rồi, còn đến đây thì chớ làm dáng nữa, ngươi cứ việc ra điều kiện, ta quyết không trả giá đâu.

Cổ Hồng Liên mím môi, nói:

- Ta không cần điều kiện, ta chỉ ca xướng chứ không bán thân. Nhâm Phẩm Phương bĩu môi, nói:

- Đây Cổ cô nương, ta cũng đã tiêu tiền khá nhiều rồi, không đại gì chờ đợi lâu nữa, lát nữa ta sẽ quay trở lại.

Hai mắt Cổ Hồng Liên óng ánh ngập lệ, nói giọng thê lương:

- Nếu Nhâm công tử bắt ép thì tiểu nữ đành chịu chết thôi! Nhâm Phẩm Phương bĩu môi nói:

- Ô! Ngươi muốn dựng bia trình tiết chẳng? Há há, vậy thì đúng là thiên cổ kỳ đàn... Thư sinh áo gấm từ từ đứng dậy, nói:

- Họ Nhâm kia, chớ làm nhục người quá thế, Cổ cô nương bất hạnh nên mới rơi vào hoàn cảnh này, trong chốn ca xướng vẫn có người giữ thân trong sạch, bây giờ ta là chủ nhân của Phụng Quán, mời ngươi ra khỏi đây.

Hình như Nhâm Phẩm Phương lấy làm kinh ngạc, nói:

- Nói sao, ngươi bảo ta rời khỏi đây chẳng? Thư sinh áo gấm nói:

- Đúng thế!

Nhâm Phẩm Phương buông tiếng cười ha hả như điên như cuồng, nói:

- Cha chả tiểu tử, ngươi dám lên mặt với ta như thế, hãy mau rút khỏi đây nào! Thụ sinh áo gấm cất giọng lạnh lùng nói:

- Nếu tại hạ không rút khỏi đây thì sao?

Hai mắt Nhâm Phẩm Phương tia ra luồng sát khí kinh người, lạnh lùng nói:

- Vậy thì ngươi mãi mãi không thể trở về nữa! Thụ sinh áo gấm bình thản nói:

- Chẳng lẽ ngươi dám giết người sao?

được...

Nhâm Phẩm Phương cười hắc hắc một tiếng nói:

- Đúng thế!

Bảo mẫu Cổ mã mã mặt mày đại biến, nói giọng hốt hải:

- A Di Đà Phật, Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, Nhâm công tử ngươi không Cổ Hồng Liên cũng mặt mày biến sắc, mấp máy đôi môi nói chẳng lên lời.

Nhâm Phẩm Phương bỗng nhiên phát hiện thụ sinh áo gấm có đeo kiếm ở thắt lưng, y cau mày, bữu môi nói:

- Ô! Không ngờ ngươi cũng là tay kiếm thủ, ngươi chẳng phải đeo kiếm để xạo người chứ?

Thụ sinh áo gấm nói giọng lạnh lùng:

- Cứ cho là thế cũng được, nhưng vẫn có thể giết người thôi!

Nhâm Phẩm Phương không nhìn thấy thụ sinh áo gấm có chỗ nào kỳ lạ cả, có điều cặp mắt sáng hơn người thường một chút, y bất giác bật cười nói:

- Tiểu tử, ngươi lại bắt chước người ta đề cập tới hai chữ giết người, ta rất bội phục can đảm của ngươi, chúng ta chớ đầu khẩu làm gì nữa, có ngon thì bước ra ngoài sân xem nào!

Cổ Hồng Liên bất giác bước ngang hai bước níu tay áo thụ sinh áo gấm lại, hốt hải nói:

- Trần công tử, ngươi không nên ra ngoài đó...

Nhâm Phẩm Phương trông thấy hành động này, lửa ghen trong lòng sôi lên sùng sục, đảo mắt liếc nhìn Cổ Hồng Liên một cái, nói:

- Chao ôi! Thân mật quá thế, nhất kiến hợp tình ư! Hừ! Đồ điểm thối.

Cổ Hồng Liên buông tay lui ra phía sau vài bước, mặt mày tái mét, nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống.

Thụ sinh áo gấm trợn ngược hai mắt tia ra hai luồng ánh lạnh, căm phẫn nói:

- Họ Nhâm kia, ngươi thật muốn chết lắm chăng? Được! Ta sẽ báo Hoa Gian Khách ngươi biến thành quỷ dưới nước cho mà coi!

Nói xong, y phi thân nhảy vọt ra sân luôn.

Nhâm Phẩm Phương trông thấy động tác, nhãn thần và khẩu khí của y bất giác giật nảy người lên, nhất là đối phương lại nhất khẩu đọc ra danh hiệu của mình, điều này càng khiến gã lấy làm kinh ngạc hơn, bất giác lui ra phía sau một bước, hốt hải nói:

- Tiểu tử, rồi cuộc ngươi là ai vậy? Thụ sinh áo gấm lạnh lùng nói:

- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì, hãy lo bảo vệ mạng sống đi!

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương đảo mắt, liếc nhìn bảo mẫu Cổ mã mã nói:

- Đây Cổ mã mã, ngươi chuẩn bị thông báo cho phủ Trần đại nhân gì đó đến đây nhận xác chết đi.

Bảo mẫu Cổ mã mã mặt mày nhăn nhó, khóc lóc nói:

- Đây Nhâm công tử, ta quỳ xuống lạy ngài. Nói xong, bà ta quỳ xuống lạy lia lịa thật.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương chẳng động lòng chút nào, lạnh lùng kêu hừ một tiếng đảo mắt liếc nhìn thụ sinh áo gấm nói:

- Khá lắm, tiểu tử ngươi cũng chuẩn bị bảo vệ mạng sống đi! Nói xong, kêu xoẹt một tiếng rút trường kiếm ra khỏi bao luôn.

Hai tiểu nha hoàn mặt mày tái mét không còn chút máu, cứ đứng ở một bên run lấy bầy không dừng. Cổ má má thì há hốc mồm và trợn to hai mắt ra, vẫn còn quỳ dưới đất nói chẳng nên lời nào hết.

Cổ Hồng Liên hai mắt óng ánh ngập lệ, đứng chờ người ra tại đó.

- Có nên giết y chẳng?

Thư sinh áo gấm đang hỏi thăm trong bụng.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương bỗng thất kinh nói:

- Thanh kiếm cùn đầu, rốt cuộc người... là ai thế? Mặt thư sinh áo gấm lạnh như tiền nói:

- Người chó thác mắc điều này làm gì.

Không một ai chú ý thần tình của Cổ Hồng Liên bỗng nhiên thay đổi, trên mặt cô ta không còn thần sắc đáng thương hại nữa, cô ta đưa cặp mắt chăm chăm nhìn thư sinh áo gấm một cái, sau đó trầm giọng nói:

- Nhâm Phẩm Phương, người chó hấp tấp tìm cái chết làm gì!

Cổ Hồng Liên thoát vừa thốt ra câu nói này, tất cả mọi người trong hiện trường thấy đều đưa cặp mắt kinh ngạc nhìn về hướng cô hết.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương là lão giang hồ, y nghe khẩu khí và nhìn qua thần tình của Cổ Hồng Liên mới hay rằng cô ta không phải là một nữ nhân phong trần như y đã tưởng bấy lâu, y ngăn người trong giây lát sau đó hốt hải nói:

- Người vừa nói gì thế?

Cổ Hồng Liên cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ta nói rằng các người nên tìm một nơi chốn vắng người để động thủ, vì nơi đây không thích hợp.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương nhụt khí, kinh ngạc nói:

- Tại sao thế?

Cổ Hồng Liên trầm giọng nói:

- Một khi kiếm cùn đầy ra khỏi bao, thì người ắt tưởng tượng được hậu quả thế nào rồi chứ?

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương bất giác đưa mắt quét nhìn thư sinh áo gấm một cái, hốt hải nói:

- Chẳng lẽ y là...

Cổ Hồng Liên lập tức khoát tay cản y nói tiếp, la lớn nói:

- Nhâm công tử, nếu ta là người thì ta bỏ chạy từ lâu rồi, người có hiểu ta muốn nói sao không? Y giết người thì người đành chịu chết mà thôi, còn người giết y thì người quyết không còn sống sót được nữa, người có tin lời nói ta chẳng?

Thư sinh áo gấm xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nhưng không nói gì hết.

Rõ ràng Cổ Hồng Liên là một cô gái thanh lâu, nhưng bây giờ trông cô ta chỉ là một kỳ nữ ẩn tích trong chốn phong trần, quả thực điều này không thể tưởng tượng được?

Nghe qua giọng nói của cô ta hình như cô ta biết lai lịch của thư sinh áo gấm là nhân vật thế nào rồi.

Mặt mày Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương thay đổi liên tục, cuối cùng y đã trao kiếm vào bao, đưa mắt nhìn thư sinh áo gấm nói:

- Chẳng phải ta sợ người, chỉ vì có điều kiêng kỵ thế thôi. Thư sinh áo gấm nói:

- Thế thì người chẳng phải lo, chúng ta chỉ cạy vào bản lĩnh của mình mà quyết đấu một phen.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương bất giác nổi giận, nói giọng lạnh lùng:

- Người chó được dâng chân, lần dâng đầu, nếu dòn ép ta quá thế... Y nói tới đây im bặt luôn.

Thư sinh áo gấm nói:

- Thì sao?

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương trầm giọng nói:

- Phải giết phứt người thôi!

Thư sinh áo gấm cười sảng khoái nói:

- Khá lắm, quả thực nơi đây bất tiện động thủ, chúng ta hẹn gặp tại Đông Môn, nếu là anh hùng thì chớ đào tẩu?

Cổ Hồng Liên đưa mắt nhìn thư sinh áo gấm nói:

- Trần công tử, có thể hóa địch làm bạn không? Thư sinh áo gấm nói giọng cương quyết:

- Không thể được!

Cổ Hồng Liên nháy đôi mắt một cái nói:

- Có lẽ Trần công tử quyết chí động thủ với Nhâm công tử không phải vì ta chứ? Thư sinh áo gấm thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó mỉm cười nói:

- Cổ cô nương, tại hạ bất tiện phụng bồi cô vấn đề này, xin cáo từ thôi!

Nói xong, chấp tay xá một xá, sau đó quay sang nói với Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương rằng:

- Hãy nhớ rằng tại hạ đang chờ người tại Đông Môn! Dứt lời, quay người bỏ đi ngay.

Mặt mày Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương co rút lia lịa, nghiêng răng nói:

- Bản công tử quyết không sai hẹn! Cổ Hồng Liên la lớn nói:

- Trần công tử có bằng lòng nghe ta nói một lời chẳng?

Thư sinh áo gấm không trả lời gì cả, tiếp tục đi ra tiểu viện.

Bấy giờ bảo mẫu Cổ mã mã mới chịu đứng lên, nhưng bà ta vẫn ngăn người ra tại chỗ, tình huống xảy ra bất ngờ hết sức.

Bà ta còn nhớ cách đây hai năm trước, Cổ Hồng Liên bị bán thân vào đây, nói rằng cô ta là hậu nhân quan thân vì nhà tan cửa nát nên mới bán thân, nhưng nàng có nói trước rằng chỉ bằng lòng hầu rượu khách, vì lúc đó Cổ mã mã trông thấy cô ta sắc đẹp vô song, nhân tài xuất chúng, nên cũng sẵn sàng chấp nhận điều kiện của y, không ngờ y là một nữ nhân cổ quái...

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương áp ứng nói:

- Cổ cô nương, tại hạ có thể thỉnh giáo danh tính thực của nàng chẳng? Cổ Hồng Liên cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Miễn vậy, dù gì ta cũng chỉ là đồ điểm thời mà!

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương chấp tay xá dài, e lệ nói:

- Cổ cô nương, xin lượng tử tại hạ đã buông lời mạo phạm... Cổ Hồng Liên khoát tay nói:

- Người cứ việc đi đi, từ rày về sau chớ đến đây nữa, ta khuyên bảo người một điều là tốt nhất không nên dự ước hẹn này.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương đưa cặp mắt kinh ngạc chăm chăm quét nhìn Cổ Hồng Liên một cái nói:

- Cổ cô nương hạ lệnh trục khách đó ư? Cổ Hồng Liên nói giọng lạnh như tiền:

- Nói thế cũng được.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương lạnh lùng đằng hắng một tiếng, không nói gì nữa, quay người bỏ đi ngay.

Khi Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương ra tới Đông Môn đã trông thấy một bóng người đứng sừng sững trên khoảng đất trống sát lộ, chính là thư sinh áo gấm chứ không ai xa lạ.

Thư sinh áo gấm cất giọng lạnh lùng nói:

- Khá lắm, người chẳng thất hứa!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Thiên Hương Lệnh Chủ

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương trầm giọng nói:

- Ngươi Lang, ngươi chó lẩn hiếp người quá thể!

Thư sinh áo gấm này chính là Ngươi Lang Trần Gia Lâm, nếu hắn không thay đổi y phục có lẽ thoát vừa gặp mặt thì Nhâm Phẩm Phương sẽ nhận ra hắn ngay, chính Võ Lâm Tiên Cô Đào Ngọc Phân đã bày cho hắn hành động như thế.

Trần Gia Lâm đã hứa với Võ Lâm Tiên Cô rằng sẽ giết chết Nhâm Phẩm Phương, đồng thời hắn cũng đã nhìn thấy rằng đối phương không phải là nhân vật chính đạo, đành phải đổi chiều nguyên kế hoạch giết phứt đối phương thôi, thế rồi hắn cất giọng lạnh lùng định nói. Hàng loạt câu ghi vẫn nổi lên, hắn chẳng biết nên làm sao bây giờ?

Hắn sực liên tưởng đến thiếu nữ thanh lâu Cô Hồng Liên nợ, cô ta là nhân vật gì nữa đây? Chẳng những cô ta nắm vững lai lịch của mình, hơn nữa lại nói với Nhâm Phẩm Phương rằng: "Nếu ngươi bị giết thì đành phải chịu chết, còn ngươi giết chết hắn thì ngươi cũng không thể sống sót". Đây chẳng phải muốn nói một cách rõ ràng rằng Mẫu Đơn lệnh chủ hạ lệnh cấm thủ hạ không được đối địch với mình, kẻ nào trái lệnh sẽ đáng tội chết đó sao? Trông tình hình Cô Hồng Liên không phải đồng phe với Nhâm Phẩm Phương, vậy thì cô ta thuộc phe nào thế? Tại sao cô ta lại ẩn mình trong lầu xanh như vậy?

Nếu giết chết Nhâm Phẩm Phương chẳng khác nào xen vào vụ việc đồng môn tương tàn của đối phương, điều này cần phải suy nghĩ kỹ lại mới được.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương thấy hắn im lặng không nói gì hết, y lại nói tiếp:

- Ngươi Lang, vì một cô gái thanh lâu có đáng để hai chúng ta quyết đấu sinh tử chẳng? Nghe nói thế nhất thời Trần Gia Lâm chẳng biết trả lời sao cả, nếu chiếu theo sự việc trước mắt mà nói, thì hắn biết ăn nói thế nào với Võ Lâm Tiên Cô đây.

Trước khi hắn có quyết định, hắn bèn chuyển sang đề tài khác nói:

- Có lẽ Cô Hồng Liên không phải là người trong thanh lâu chứ? Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương nói:

- Mãi cho đến đêm nay ta mới phát hiện điều này, chẳng lẽ cả ngươi cũng không biết sao?

Trần Gia Lâm nói:

- Đây là lần đầu tiên ta đến chơi chốn này!

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương trầm ngâm giây lát, sau đó nói:

- Ngươi có hữu ý với cô ta chẳng? Trần Gia Lâm khẽ lắc đầu một cái.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương đảo ngược con ngươi một vòng, nói:

- Chúng ta có nên động thủ nữa không?

Trần Gia Lâm lấy làm khó xử vô cùng, hắn cần phải có một quyết định dứt khoát, cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, sau đó nói:

- Để xem tình hình sau này thế nào rồi ta mới quyết định được, bây giờ ngươi cứ tự nhiên!

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Nay Ngươi Lang, người ăn nói phải có lễ độ một chút chứ, chó nhìn bốn bề không có một ai hết. Họ Nhâm ta chưa từng chịu thua ai bao giờ, vì vâng lệnh cấp trên nên ta mới nhượng bước ngươi, chó tưởng rằng bản lĩnh ngươi xuất sắc lắm.

Trần Gia Lâm nói:

- Ngươi có cần chứng minh thử không?

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương lạnh lùng nói:

- Sẵn sàng hầu giáo thôi!

Trần Gia Lâm đưa tay sờ vào cán kiếm nói:

- Hãy rút kiếm ra đi!

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương do dự giây lát, sau đó từ từ rút kiếm ra.

Trần Gia Lâm cũng rút thanh kiếm cùn đầu ra luôn, hai bên chọn một vị trí đứng đồng thời cùng diễn ra thế khởi thủ luôn.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Mình làm như thế có chứng minh được điều gì ư? Nếu phân ra thắng bại thì sao nữa? Thật ra chẳng có ý nghĩ gì cả. Đây là một cơ hội thuận lợi có nên giết phút đối phương để hoàn thành sự phò thác của Võ Lâm Tiên Cơ không? Thế nhưng theo mình bên trong này ắt phải có uẩn khúc gì rồi, xen vào sự kiện ân oán đồng môn tương tàn của họ chỉ là hành động ngu xuẩn, hơn nữa phạm vào võ lâm đại kỵ, đồng thời Đào Ngọc Phân cũng không phải là hạng nhân vật chính phái, mình đại gì xen vào sự cố của họ. Tất cả mọi người trong kỹ viện thấy đều biết mình hèn đối phương ra ngoài Đồng Môn quyết đấu, đây không còn là việc bí mật nữa, sau khi giết chết gã, hậu quả lại xảy ra thế nào nữa đây!"

Trần Gia Lâm thoát suy nghĩ đến đây, ý niệm giết người liền biến mất.

- A!

Hai bên đồng thanh hét lên một tiếng, cả hai đã xuất thủ tấn công với nhau.

Tiếp theo tiếng binh khí va chạm vào nhau, cả hai người song song lui ra phía sau một bước.

Họ thoát vừa lui ra lại lập tức nhảy tới tấn công lần nữa, tiếng binh khí lại kêu keng keng phá không vang lên, hai người lại song song tách ra nữa.

Trần Gia Lâm vận khởi mười hai thành công lực công ra một kiếm nhanh như cắt. Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương thoáng nhìn qua đã biết đối phương đang thi thủ tuyệt chiêu, gã lập tức dốc hết toàn lực phản công ngay.

Kêu keng một tiếng nghe thật chói tai, Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương đã thụt lùi ra phía sau ba bước liền.

Thắng bại đã được phân ra rõ ràng.

Có thể nói rằng hao thắng là bệnh chung của người võ lâm đồng thời cũng là thiên tính của con người, ở chốn thiên hạ này ít có mấy ai lại can tâm chịu thua, ngoại trừ ở trong trường hợp rất là đặc biệt.

Sau khi Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương mặt hơi biến sắc, hai mắt bỗng hiện sát khí, có lẽ gã chuẩn bị bất kể mọi hậu quả thi triển tuyệt chiêu sát thủ rồi.

Nhân thân tượng trưng cho nội tâm

Trần Gia Lâm là con người hiền hậu chứ không phải là ngu xuẩn, hấn vốn thì thông minh xuất chúng, đương nhiên đã đọc được tâm ý của đối phương rồi, hai mắt hấn tia ra luồng sáng lạnh, trầm giọng nói:

- Này Nhâm Phẩm Phương, ngươi có biết câu sự bất quá tam, trong ba hiệp vừa rồi đã chứng minh tất cả. Nếu ngươi muốn xuất thủ nữa, trong hiệp thứ tư ta quyết giết chết ngươi không sai.

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương nghe hấn nói thế, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, hấn không thể chẳng đắn đo suy nghĩ rồi. Thịnh linh ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân vang tới nói:

- Nhâm tuần tra, ta khuyên ngươi không nên có hành động bất trí!

Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương mặt mày biến sắc, tức thì sát khí trong nhân thân biến mất ngay.

Trần Gia Lâm giật mình phóng mắt nhìn về hướng thốt ra tiếng nói, mới hay có một bóng người nữ nhân đứng cách xa chỗ hấn độ khoảng ba trượng, chẳng biết đối phương đến đây từ lúc nào hết.

Té ra Nhâm Phẩm Phương là tuần tra của Thiên Hương môn, thế thì địa vị của gã không thấp kém rồi.

Còn nữ nhân này là ai vậy?

Nghe khẩu khí của y, có lẽ cũng là người của Thiên Hương môn. Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương cúi nửa người chấp tay nói:

- Đa tạ Đồng sứ giả nhắc nhở!

Nói xong, bỗng nhiên phi thân chạy như bay chỉ trong nháy mắt đã mất dạng luôn.

Nữ nhân được gọi là Đồng sứ giả từ từ bước tới chỗ cách xa hấn còn khoảng một trượng, Trần Gia Lâm đã nhìn thấy ngay đối phương có cài một bông hoa trên mái tóc tức thì ý thức rằng đối phương là Hồng Hoa sứ giả thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ rồi.

Trần Gia Lân trở mắt nhìn kỹ lần nữa thì thấy bông hoa cài trên mái tóc của y là một bông hoa màu vàng kim, vậy thì đối phương là Kim Hoa sứ giả mới đúng.

Sứ giả này trạc tuổi năm mươi, song vẫn còn ăn diện hấp dẫn. Chỉ thấy bà ta cất tiếng chậm rãi nói:

- Người chính là Ngự Lang Trần thiếu hiệp đó ư?

Trần Gia Lân tra kiếm vào bao, sau đó mới gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là tại hạ đây, tôn giá có điều gì chỉ giáo chăng?

Kim Hoa sứ giả nói:

- Mới thiếu hiệp đi theo tôi, tề chủ nhân chiếu kiến bây giờ!

Trần Gia Lân giật nảy người lên, tức thì lấy làm hồi hộp ngay. Hắn còn nhớ Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương đã hẹn mình đến thành An Tĩnh, đến lúc ấy sẽ có người xuất hiện dẫn mình đến gặp Mẫu Đơn lệnh chủ, tại sao bây giờ đối phương lại đến Nam Xương ư?

"Tại sao Mẫu Đơn lệnh chủ muốn gặp mình, đối phương có mục đích gì đây?"

Nghi vấn mà đối phương đã ra lệnh thủ hạ cấm không được đối địch với mình, liệu hôm nay có thể phản phui được chăng?

Hồng Hoa sứ giả từng nói rằng Tàn Hồng Kinh Ý Mộng, Tòng Tư Mạnh Lộ Nhân, câu này đã ám chỉ gì thế?...

Kim Hoa sứ giả nói tiếp:

- Thiếu hiệp có cần suy nghĩ gì nữa không? Trần Gia Lân trấn tĩnh tinh thần lại, nói:

- Hiện giờ quý chủ nhân ở đâu?

- Tề chủ nhân ở gần đây thôi!

- Tôn giá xưng hô thế nào vậy?

- Kim Hoa sứ giả!

- Tôn giá có thể phụng cáo nguyên nhân tại sao quý chủ muốn gặp tại hạ trước được không?

- Đến lúc ấy sẽ biết ngay!

Trần Gia Lân thờ phào một cái nói:

- Vậy thì mời tôn giá dẫn đường đi!

Thế rồi Kim Hoa sứ giả phi thân chạy dọc theo quan đạo, bấy giờ vào khoảng canh ba, nên không còn thấy người bộ hành nào hết, trong lòng Trần Gia Lân lấy làm khẩn trương vô cùng, hắn không làm sao bình tĩnh được cả, nhóm võ lâm lão bối bọn Túy Ông xuất giang hồ hộ đạo, mục đích họ nhằm vào Thiên Hương môn, bấy giờ tình cờ mình lại trở thành một phần tử của đối phương, chuyến đi đêm nay rất là kỳ diệu.

oOo

Đây là một trang viện rộng lớn, Trần Gia Lân được mời vào khách sảnh ngồi đợi.

Hắn cứ suy nghĩ vẩn vơ mãi, chẳng biết mặt mũi Mẫu Đơn lệnh chủ ra thế nào đây đồng thời cũng không biết đối phương sẽ nói những gì với hắn.

Trần Gia Lân còn đang suy nghĩ mông lung, bỗng nhiên có một âm thanh lạnh lùng và trầm nặng vang tới nói:

- Gia Lân, ta muốn gặp ngươi từ lâu rồi!

Đây là âm thanh của nữ nhân phát ra từ phía sau tấm bình phong bằng vải gấm.

Trần Gia Lân tròn xoe hai mắt, trống ngực cứ đập thình thịch không dừng, hắn nằm chiêm bao cũng không ngờ Mẫu Đơn lệnh chủ lại chính là một nữ nhân, tiếc rằng có tấm bình phong che khuất, nên không thể trông thấy dung nhan đối phương.

Một nữ nhân lại có khả năng sai cử nhóm đầu trâu mặt ngựa này gây nên một trận đại sóng gió của võ lâm, quả thật đây là điều không thể nào tưởng tượng được?

Có ai ngờ rằng ma khôi Mẫu Đơn lệnh chủ đã khơi dậy trận sóng gió giang hồ lại chính là nữ nhân đâu!

"Tại sao y không thể hiển thị chân diện mục ư?" Âm thanh Mẫu Đơn lệnh chủ lại vang tới nói:

- Gia Lâm, phụ thân ngươi vẫn khỏe chứ? Trần Gia Lâm động lòng nói:
- Văn bối chỉ là một cô nhi, từ bé đã mất hết cha mẹ.
- Nói sao, ngươi... là một cô nhi? Trần Gia Lâm gật đầu nói:
- Đúng thế!
- Ai đã nói như vậy với ngươi.
- Gia sư!
- Gia sư... chính là Nhất Kiếm Định Càn Khôn Trần Đình Lăng nói với ngươi như thế?
- Đúng thế!
- Ha ha ha... Kỳ diệu thật!

Tiếng cười rất quái gở, không ai có thể suy đoán được giọng cười này là ác ý hay là thiện ý hoặc hàm chứa ý nghĩa gì khác?

Tức thì Trần Gia Lâm sinh nghi ngay, tại sao đối phương lại nói rằng sư phụ đã quá cố là phụ thân của mình? Phải rồi, có lẽ tại vì mình cũng là họ Trần, thế nhưng lúc sư phụ còn sống đã giải thích rất rõ ràng, vì mình là cô nhi không có căn nguyên truy xét tên họ cho nên đành phải theo họ Trần, giữa đối phương và sư phụ ắt phải có mối quan hệ gì đây, trước khi chưa làm sáng tỏ vấn đề, mình nên ăn nói cẩn thận một chút, kéo xảy ra việc gì bất lợi cho mình.

Hắn suy nghĩ đến đây, vừa tỏ ra hiếu kỳ, vừa ngạc nhiên nói:

- Lệnh chủ muốn nói kỳ diệu chỗ nào đây? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:
- Đương nhiên là kỳ diệu rồi, cũng cứ cho rằng Trần Đình Lăng là sư phụ của ngươi đi, những năm nay y ẩn tàng ở đâu vậy?

Câu chuyện bắt đầu vào chính đề, trông tình hình đối phương đang truy tầm tung tích sư phụ. Sư phụ lưu di ngôn căn dặn rằng không được tiết lộ bí mật sư môn, ắt phải có nguyên nhân gì đây, bây giờ đối phương lại biết lai lịch của mình, mình quyết không thể tiết lộ những việc kể tiếp.

Hắn suy nghĩ đến đây, liền định thần nói:

- Gia sư đã tuyên thệ tạ tuyệt giang hồ đã lâu, xin lượng thứ văn bối bất tiện phụng cáo.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Nếu ta nhất định muốn biết thì sao?

Trần Gia Lâm bắt giác giật nảy người lên, nói:

- Văn bối không thể phụng cáo!

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát sau đó lại nói tiếp:

- Sư phụ ngươi từng đề cập quá khứ của lão với ngươi bao giờ chẳng? Trần Gia Lâm không do dự chút nào trả lời ngay:
- Văn bối không hề biết chút nào về quá khứ của lão nhân gia người hết.
- Ngươi nói thật đấy chứ?
- Văn bối không cần thiết phải nói dối làm gì.
- Nói vậy, ngươi hoàn toàn chẳng biết cuộc đời của Trần Đình Lăng thật rồi.
- Đúng thế.
- Nếu ta bắt buộc ngươi khai ra hành tung của y thì sao?
- Văn bối đành phải sai lệnh thôi!

Âm thanh Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng trở lên lạnh lùng nói:

- Dù ngươi có chết chắc ngươi cũng không chịu nói chứ gì?

Câu nói này chan chứa ý vị uy hiếp, sự thật là Trần Gia Lân cũng đã biết rằng mình đang ở trong hang cọp, không còn làm chủ được sinh tử nữa, thế nhưng bản lĩnh quật cường của hắn chẳng sợ hãi câu đe dọa này chút nào, vẫn nói giọng cương quyết:

- Có lẽ như thế!

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ hừ một tiếng nói:

- Hai thầy trò ngươi cùng một tính tình, hài nhi, ta thám thính hành tung của y chẳng có ác ý gì cả, đương nhiên... có lẽ y không bằng lòng gặp ta, thế nhưng quyết phải mở cái gút này ra mới được...

- Gút gì thế? Là ân hay là oán đây? Trần Gia Lân buộc miệng nói:

- Văn bối có thể thỉnh giáo là vướng mắc gì chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Nếu ngươi có biết thì làm gì được nào? Trần Gia Lân nói:

- Văn bối bất tài, nếu là oán thì văn bối sẵn sàng bằng lòng nhận thay cho sư phụ. Mẫu Đơn lệnh chủ lắc đầu nói:

- Hài nhi, bất kể là ân hay là oán, ngoại trừ bản thân sư phụ ngươi, không ai có thể thay thế được hết. Thôi được, ta không bắt ép ngươi, ngươi cứ chuyển lời nói của ta đến y. Ngươi chỉ cần nói một câu như thế này, con người không thể mang theo hận nhập thổ.

Trần Gia Lân nghe chẳng hiểu gì hết, chỉ biết khẽ gạt đầu lia lia mà thôi, sư phụ cũng đã chết rồi, cho dù hận thì lão nhân gia người cũng đã mang đi từ lâu rồi, tốt hơn hết mình cũng không nên nói tin chết của sư phụ cho y nghe, có ai biết rằng sau khi y biết tin này lại có hậu quả thế nào đây, hơn nữa mình cũng không thể thay đổi lời nói:

- Văn bối có thể thỉnh giáo một việc không? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Ngươi cứ việc nói.

Trần Gia Lân nói giọng xúc động:

- Lệnh chủ từng ra lệnh cho thuộc hạ cấm không được đối địch với văn bối, văn bối muốn biết nguyên nhân tại sao?

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm ngâm nói:

- Điều này... ngươi tạm thời không cần phải tìm hiểu trước, nếu ngươi nhất định muốn tìm hiểu nghi vấn này, thì cứ việc hỏi sư phụ ngươi đi!

Trần Gia Lân lấy làm ảo não, vì sư phụ đã không còn tại thế, cả Châu lão gia là người họa may có thể giải đáp cũng đã thọ độc của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên, bây giờ thì làm thế nào giải đáp nghi vấn này đây?

Hắn suy nghĩ đến đây, lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Lệnh chủ chiếu kiến văn bối chỉ vì đề truy vấn tung tích của gia sư ư? Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Đúng thế, mặc dù ngươi không chịu thổ lộ nhưng ta cũng tìm ra hành tung của y, ngoài ra còn hai việc nữa...

- Văn bối xin lắng tai nghe dạy đây! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Điều thứ nhất, ngươi và bọn Thiên Ngoại Tam Ông kết thành một phe đối địch với bản môn, đây có phải là ý kiến của sư phụ ngươi không?

Trần Gia Lân rung mình lạnh toát mồ hôi, hắn biết trả lời thế nào về vấn đề này đây? Vào thời điểm này hắn có thể mang ra chiêu bài trừ ma mộ đạo chăng?

Hắn suy nghĩ giây lát, sau đó ngưng ngừng nói:

- Hành vi của văn bối hoàn toàn do chủ động, gia sư hoàn toàn không hề hay biết gì tới hành động của văn bối. Trên thực tế không thể nói rằng văn bối đối địch với quý môn, thân làm một võ sĩ có những việc cần làm và cũng có những việc không nên làm.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Ngươi khéo trả lời đấy, được xem như là bản ý của ngươi đi, ta cũng chẳng truy cứu nữa, nhưng ngươi phải hứa với ta một việc là từ rày về sau không được đối địch với người của bản môn nữa, ngươi có bằng lòng chăng?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Văn bối sẽ cố gắng tránh né đụng độ với quý môn nhân tối đa, thế nhưng ngoại trừ những sự kiện đặc biệt.

- Thế nào gọi là sự kiện đặc biệt?

- Ví dụ nói rằng sự việc xảy ra có can hệ đến lợi hại của văn bối, hoặc là những vấn đề trong nguyên tắc, đây cũng là vấn đề mà văn bối vừa nói hoặc làm hoặc không nên làm đấy.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng vài tiếng liền nói:

- Hải nhi, ngươi có nguyên tắc thì người ta cũng có nguyên tắc, dưới sự xung đột nguyên tắc của hai bên, thế rồi phát sinh ra tình huống tiêu cực, ngươi thấy thế nào?

Trần Gia Lâm cố chấp nói:

- Văn bối quyết không bỏ qua nguyên tắc, dù ở trong bất cứ trường hợp nào cũng chẳng bỏ qua.

Mẫu Đơn lệnh chủ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- Nếu như ngươi bắt đầu ngay từ bây giờ mãi mãi không thể tái xuất giang hồ nữa, đây cũng là nguyên tắc của ta, thì ngươi thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Bí Mật Kinh Hồn

Câu nói này chan chứa mùi vị máu tanh. Trần Gia Lâm bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, nhưng hắn đã đánh liều, cất giọng lạnh nhạt nói:

- Văn bối quyết không trốn tránh, đồng thời cũng không thay đổi ý kiến!

Mặc dù ngoài miệng hắn nói lời cứng rắn nhưng trong lòng lo sợ vô cùng, sinh tử của mình nằm trong một ý niệm đối phương. Hắn hoàn toàn không tự tin mình có thể an toàn rời khỏi đây hay không.

Một hồi thật lâu. Mẫu Đơn lệnh chủ lại lên tiếng nói:

- Xem như ngươi thắng phen này, tạm thời chớ bàn vấn đề nữa, bây giờ hãy bàn việc kế tiếp, ngươi có nhận xét thế nào về Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân cô em vợ của ngươi?

Vũ Diễm Hoa từng nói với hắn về vấn đề này, cho nên Trần Gia Lâm chẳng lấy gì giật mình khi nghe bà ta hỏi như thế, có điều hắn chỉ thắc mắc tại sao Mẫu Đơn lệnh chủ lại quan tâm đến hôn nhân đại sự của mình mà thôi.

Hắn thoát ngẩn người trong giây lát, sau đó hỏi:

- Văn bối chẳng hiểu tại sao lệnh chủ lại hỏi như thế?

- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì, ngươi cứ trả lời câu hỏi của ta đi.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Tại sao đối phương tỏ vẻ quan tâm điều này như thế. Chẳng lẽ y có điều gì mưu cầu gì ở nơi mình sao hoặc là vấn đề này có can hệ gì đến sự phụ nữ đây?"

Mẫu Đơn lệnh chủ hồi thúc hỏi lần nữa.

Trần Gia Lâm sực nghĩ tới hành vi của Võ Lâm Tiên Cơ, bất giác buột miệng nói:

- Đa tạ ý tốt của lệnh chủ, văn bối không có ý nghĩ này!

Mẫu Đơn lệnh chủ nghe nói thế lấy làm ngạc nhiên hết sức, bà ta kinh ngạc kêu lên một tiếng nói:

- Nói sao, ngươi không có ý nghĩ này ư? Thử nghĩ xem y là giang hồ đệ nhất mỹ nhân...

Trần Gia Lâm chẳng hề động lòng chút nào nói:

- Phải, quả thực nàng rất đẹp, thế nhưng đối với cảm thụ về sắc đẹp mỗi người đều có ý niệm riêng.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Này hài nhi, ngươi chó làm lẫn, biết bao nhiêu hiệp sĩ thiếu niên đã si tình y, thế mà chẳng được y đáp lại, y chẳng những có sắc đẹp, hơn nữa linh huệ đoan trang chưa từng ý đẹp mà kiêu ngạo bao giờ. Với hoàn cảnh hiện giờ của y lại biết giữ tâm thần trong sạch, đây là điều đáng quý.

Trần Gia Lâm cười thầm, nếu bảo rằng Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân linh huệ đoan trang đó là điều buồn cười hết sức, y chỉ có một thân xác đẹp đẽ bên ngoài mà thôi, thế rồi hần nói giọng lạnh nhạt rằng:

- Văn bối tự cảm thấy rằng không xứng hợp với cô ta! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đây không phải là lời nói tự đáy lòng của ngươi, chính cô thánh nhân nói rằng, mọi người đều háo sắc, huống hồ y là cô em vợ của ngươi. Được lấy y làm kẻ thiếp là điều thích hợp nhất, ta chẳng hiểu tại sao ngươi lại từ chối như vậy?

Trần Gia Lâm nói:

- Văn bối cũng không thể trả lời điều này, có lẽ là vô duyên cũng nên! Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Ngươi không hối hận chứ?

Trần Gia Lâm chẳng hề do dự chút nào trả lời ngay:

- Văn bối quyết không hối hận!

Mẫu Đơn lệnh chủ sực như vỡ lẽ nói:

- Phải rồi, chắc ngươi đã có ý trung nhân, ngươi thử nói xem nào, là ai vậy?

"Y từng ra lệnh cấm Vũ Diễm Hoa không được qua lại với hần, thế mà y chẳng chịu nói ra, lại bảo Trần Gia Lâm tự khai ra điều này, tại sao vậy?"

Hần suy nghĩ đến đây, lắc đầu nói:

- Không có ai hết!

Mẫu Đơn lệnh chủ mỉm cười nói:

- Ví dụ bảo rằng là Vũ Diễm Hoa, hoặc là Cổ Hồng Liên danh kỹ nữ tại Nam Xương...

Trần Gia Lâm nghe nói giật bắn người lên. Minh cái trang đến gặp Cổ Hồng Liên là mưu kế của Võ Lâm Tiên Cơ nhằm mục đích chộc cho Hoa Gian Khách Nhâm Phàm Phương nổi cơn ghen để có cơ giết hần. Không ngờ y cũng biết cả sự kiện này, thế thì đáng sợ hết sức, nếu y biết ý đồ của Võ Lâm Tiên Cơ thì hậu quả không sao lường được rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ hỏi tới nói:

- Thế nào? Bất cứ người nào ta đều có thể đứng ra tác thành cho ngươi...

Trần Gia Lâm càng lấy làm kinh hãi, cả Cổ Hồng Liên bà ta cũng quyết định được, có phải cậy vào thế lực ư?

Hần suy nghĩ tới đây, lắc đầu trả lời cho có lệ rằng:

- Trước mắt bây giờ văn bối chưa nghĩ tới vấn đề lập kẻ thiếp! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thôi được chúng ta nói đến đây đủ rồi. Ta lập lại một lần nữa, mong ngươi ghi nhớ một điều, chó cố tình đối địch với người của bản môn, bằng không ta sẽ xem ngươi như là một địch nhân, ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ đi!

Dứt lời y la lớn tiếng kêu gọi:

- Văn Hương!

Kim Hoa sứ giả lúc này kêu vang một tiếng bước vào ngay, cung kính hành lễ nói:

- Hạ tọa có mặt!

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Té ra Kim Hoa sứ giả này tên là Đồng Văn Hương" Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Ngươi thay mặt bản tọa chiêu đãi Trần thiếu hiệp! Trần Gia Lâm lập tức ngồi dậy nói:

- Xin ghi nhận thịnh tình của lệnh chủ, văn bối muốn cáo từ ngay! Mẫu Đơn lệnh chủ suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Được, Vân Hương người hãy thay mặt bản tọa tiễn khách xuất trang!

Kim Hoa sứ giả kêu vang một tiếng, quay sang Trần Gia Lâm khoát tay ra đầu mời hân rời khỏi.

Mặc dù Trần Gia Lâm không thấy người nhưng hân vẫn chấp tay quay về hướng bình phong xá dài một cái.

oOo

Trần Gia Lâm đang trên đường đi vào nội thành nghi vấn trong lòng bấy lâu vẫn còn mơ hồ chưa sáng tỏ. Mẫu Đơn lệnh chủ trong ấn tượng hân chỉ có giọng nói của bà ta, chẳng biết giữa bà ta và sư môn có ân hay là oán đây, hoặc là có ý đồ gì chăng?

Hân vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy một tràng những tiếng kêu đồm độp, chỉ thấy vài con chim bay vọt lên hư không sau đó bay về cùng một hướng khác.

Bấy giờ sắc trời vẫn còn tối, thường thì loài chim ít khi nào rời khỏi tổ trước khi bình minh chưa ló dạng, ngoại trừ chúng giật mình.

Trần Gia Lâm động tính hiếu kỳ, đồng thời giờ phút này cũng chưa tiện nhập thành, thế rồi hân lượn mình lướt vào trong rừng luôn.

Trong rừng cây tranh tối tranh sáng, có hai bóng người đứng đầu mặt vào nhau đang thấp giọng nói chuyện...

- Đại nương, ta biết phải làm sao bây giờ?

- Tại sao hân không chịu hạ thủ ư?

- Rõ ràng hân đã hứa sẽ làm giúp sự việc này cho con, chẳng biết tại sao đến nửa chừng lại thay đổi ý kiến... Quả thực vấn đề này khó giải quyết vô cùng!

- Đại nương, những năm gần đây con hận quá đỗi, cố gượng cười với mọi người, và bị người khinh chế. Đây có phải là cuộc sống của con người đâu? Rốt cuộc rồi cũng chỉ vì mẫu thân con, vì nhất niệm sai lầm ở năm xưa mà con phải lún sâu vào bãi bùn lầy, bây giờ không thể nào rút chân lên được nữa. Quả thực con muốn xa chạy cao bay thoát khỏi giang hồ xấu ác này, thế nhưng mẹ con đã lớn tuổi...

- Này Ngọc Phân, con không được nhắc mãi những lời này, chẳng khéo bị chủ nhân nghe biết thì hậu quả đáng sợ vô cùng.

- Đại nương, con chỉ nói một mình cho đi nghe mà thôi, con sắp phải phát điên lên bây giờ.

Trần Gia Lâm đã nhận ra họ rồi, một trong hai người đang nói chuyện trong rừng chính là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, cô ta đã biết Hoa Gian Khách Nhâm Phàm Phương chưa bị giết, còn người kia chính là Phong đại nương mà mình đã gặp y ngòi trên kiện hoa xuất hiện trong lúc mình vừa phát giác cổ nhân mã chờ quan tài ở vùng phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây hai năm về trước, địa vị của bà ta trong biệt trang chỉ dưới một mình Bà Dương phu nhân mà thôi.

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, hai người lại lên tiếng nói tiếp. Phong đại nương trầm giọng nói:

- Gã họ Nhâm chưa chết, vẫn còn là một họa hại đối với chúng ta, hạng người như gã chẳng có việc gì mà gã không dám làm...

Võ Lâm Tiên Cơ thờ dài một tiếng nói:

- Tại sao Ngự lang lại nuốt lời buông tha gã như thế? Phong đại nương nói:

- Ngoại trừ Ngự Lang tỷ phụ của con, ngoài ra không còn ai có thể đối phó được gã, và lại muốn giết gã mà không làm bại lộ thân phận càng khó hơn nữa. Họ Nhâm nắm bắt được chỗ yếu của mẹ con, cưỡng ép con gã cho y, theo đi, liệu con có thể trao thân gửi phận cho hạng bại hoại như thế được chăng?

Phong đại nương nói:

- Ngọc Phân, con gả cho tỷ phụ con mới xứng hợp... Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu lia lịa nói:

- Không, con không thể gả cho hân. Phong đại nương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Điều thứ nhất, nếu như con gả cho tỷ phụ, thì họ Nhâm quyết không khi nào buông tha con đâu. Nếu một khi sự việc đó bại lộ, hai mẫu nữ con chỉ còn một con đường chết mà thôi. Điều thứ hai mình chưa rõ thân phận tỷ phụ, đồng thời cũng không biết giữa hân và chủ nhân có mối quan hệ thế nào, con hận tất cả những người có liên hệ với nhau như thế.

Trần Gia Lâm đứng trong bóng tối cau mày lia lịa, trông tình hình Võ Lâm Tiên Cơ không đơn giản như hân đã tưởng đâu?

Phong đại nương cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Ngọc Phân, chủ nhân muốn con kết hợp với Ngư Lang, con có biết tại sao chẳng? Võ Lâm Tiên Cơ nói:
- Có ai biết bên trong có mưu đồ gì đâu, con há bằng lòng làm công cụ cho y... Phong đại nương lắc đầu nói:
- Nếu chủ nhân ra lệnh, chẳng lẽ con dám kháng mệnh lệnh ư? Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:
- Không, nhưng con đã xếp đặt một nước cờ rồi... Phong đại nương ngạc nhiên nói:
- Con đã xếp đặt một nước cờ thế nào?

Trần Gia Lâm lập tức tụ thần lắng tai nghe ngóng xem y xếp đặt nước cờ như thế nào đây?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng u oán:

- Nếu bản thân Ngư Lang không đồng ý thì chủ nhân sẽ không hạ lệnh! Phong đại nương ngạc nhiên nói:
- Sao con biết Ngư Lang không đồng ý? Hạng mỹ nhân tuyệt thế như con, ngoại trừ gỗ đá mới không biết động lòng, hơn nữa Ngọc Phương tỷ tỷ con đã qua đời, con và y lại là chị em sinh đôi, hai người giống hệt nhau...

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng quả quyết:

- Con khẳng định rằng hần không đồng ý. Và đây chính là nước cờ của con, hôm qua lúc con gặp mặt với hần, cố tình ăn nói kém văn nhã, giả đồ làm ra vẻ phàm tục để hần chán ghét con. Con trông thấy nước cờ này đã phát sinh hiệu quả, hần đã tỏ ra thần tình khinh bỉ con. Nghe mẹ nói rằng tỷ tỷ con rất đoan trang hiền hậu, khi con biểu diễn như vậy hần sẽ mang ra so sánh và nảy sinh phản cảm ngay...

Phong đại nương lắc đầu nói:

- Vậy thì nước cờ của con không hay chút nào! Võ Lâm Tiên Cơ thất kinh nói:
- Tại sao vậy?

Phong đại nương nói:

- Bất luận tỷ phu con có lai lịch thế nào, chủ nhân có mưu đồ gì với hần, nhưng đi đã nhìn thấy hần là một chính nhân quân tử, nếu con làm như thế vô tình tạo cơ hội cho Nhâm Phẩm Phương, gã là người được chủ nhân tin cậy nhất, liệu con có thể thoát khỏi tay hần không?

Nghe nói thế quả nhiên Võ Lâm Tiên Cơ trở lên luống cuống, hốt hải nói:

- Vậy thì biết làm sao bây giờ?

Trần Gia Lâm núp trong bóng tối lấy làm xúc động vô cùng, không ngờ Võ Lâm Tiên Cơ chỉ giả đồ làm ra vẻ là loi và phàm tục mà thôi, vậy thì mình đánh giá lầm nàng rồi!

Sau khi hần sáng tỏ sự kiện này, sự nhận xét về nàng lập tức thay đổi ngay, thế rồi nổi lòng hần bắn loạn lên và có một cảm giác là lạ.

Một hồi thật lâu, Phong đại nương lại lên tiếng nói tiếp:

- Tình thế vẫn còn vẫn cứu được, tốt hơn hết con phải cố gắng lấy lòng Ngư Lang. Võ Lâm Tiên Cơ lấy làm áy náy nói:
- Nếu quả thực chủ nhân có mưu đồ gì với hần chẳng phải hóa ra con đã hại hần rồi sao? Còn gã họ Nhâm...

Trong lòng Trần Gia Lâm lấy làm cảm động vô cùng, qua câu nói này chứng tỏ rằng chẳng những nàng linh hoạt thông minh, hơn nữa nàng có một tâm địa rất tốt.

Thế rồi trong lòng hần liền nảy sinh ý niệm xem nàng như hóa thân của người vợ quá cố. Phải, hần nên dẫn một người mẹ về với hải nhi Ngọc Lâm, một người mẹ có thể mang về tình mẹ cho nó.

Hần vừa suy nghĩ đến đây, lòng hần bỗng lại trầm xuống, chẳng biết Mẫu Đơn lệnh chủ có mưu đồ gì đây? Hơn nữa mình đã từ chối trước mặt bà ta, chẳng lẽ lại đến cầu bà ta nữa sao?

Hình ảnh của Vũ Diễm Hoa lại hiện ra trước mắt hần, hần không thể nào quên bằng một màn hai người đã ôm với nhau, nếu mình kết hợp với Võ Lâm Tiên Cơ thì nàng sẽ làm sao đây?

Hần suy nghĩ đến đây bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Phen này vì trả thù cho Châu lão gia nên hần mới tái xuất giang hồ. Cuối cùng không ngờ lại gây nên sự rắc rối về mặt tình cảm như vậy.

Hắn nghĩ rằng quyết phải giết Bạch Cốt Ma trả thù cho Châu lão gia, nhưng Bạch Cốt Ma lại chính là một trong ba đại tôn giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ. Mặt khác rõ ràng mình đã đứng cùng phe với bọn người Túy Ông đồng thời là địch nhân của Thiên Hương môn, bất kể mình kết hợp với Võ Lâm Tiên Cơ hay là với Vũ Diễm Hoa, chẳng biết hậu quả lại xảy ra thế nào nữa.

Tình hình càng lúc càng phức tạp, quả thực hắn cũng chẳng biết nên xử trí ra sao đây? Phong đại nương nói:

- Trời sắp sáng rồi, sự việc này từ từ hãy tính, à phải rồi, phu nhân có đề cập tin tức gì về lệnh tôn không?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng bi thương:

- Chính tỷ tỷ lo phụng dưỡng cha con. Bây giờ tỷ tỷ chết rồi, hai mắt lão nhân gia người đã mù lòa, quả thực con không dám tưởng tượng làm sao cha già sống qua ngày được đây? À! Đây là ý trời, nếu như hai vị lão nhân gia không trở mặt và chẳng chia tay thì mẹ con cũng không khi nào bước vào con đường này, chẳng khác gì bán thân cho Thiên Hương môn, mặt ngoài là phẫn dã chủ nhưng thực ra chỉ là công cụ là nô lệ mà thôi!

Trần Gia Lâm thoát nghe nói thế, bất giác ngăn người ra tại chỗ, té ra lão nhân mù lòa mà mình đã gặp cách đây hai năm về trước chính là phụ thân của ái thể. Ngọc Phân mắt rồi, lão nhân gia người biết nương tựa vào ai đây? Dù thế nào đi nữa mình cũng phải làm tròn chút ít bổn phận của người làm con rể phải thay ái thể tiếp tục phụng dưỡng lão nhân gia người đây?

Bấy giờ Võ Lâm Tiên Cơ lại nói tiếp:

- Những ý kiến bất đồng mẹ đã phái người đi các nơi thám thính tung tích của cha con, thế nhưng trời đất mệnh mông bao la như vậy, biết đi tìm kiếm đâu đây? À!...

Phong đại nương buồn bã nói:

- Ngọc Phân, chính đại nương đã trông nom con từ nhỏ đến lớn, con hãy nghe đại nương trở về thành bây giờ đi, có lẽ Ngự Lang cũng đã trở về rồi, nếu con thông qua được sự kiện này thì những vấn đề khác sẽ giải quyết dễ dàng.

Trần Gia Lâm đang suy nghĩ có nên hiện thân ngay bây giờ không?

Thình lình ngay lúc này, có một bóng người hiện ra trước mặt hai người như một hồn ma bóng quỷ.

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ cùng nhau thất kinh kêu lên một tiếng, khi họ nhìn rõ diện mục người vừa xuất hiện, hai người chấp tay hành tể nói:

- Té ra là Đồng sứ giả!

Trần Gia Lâm cũng giật nảy người lên, người hiện thân này chính là Kim Hoa sứ giả Đồng Văn Hương vừa dẫn mình đến gặp Mẫu Đơn lệnh chủ chứ không còn ai xa lạ nữa. Chẳng hay y đã nghe được đối thoại của Võ Lâm Tiên Cơ và Phong đại nương rồi chăng?

Nếu đối phương ẩn núp nơi đây từ lâu, thì nguy cho hai người rồi. Kim Hoa sứ giả cười khẩy một tiếng nói:

- Đây Phong đại nương, Đào cô nương, hai người ở đây làm gì?

Mặc dù Trần Gia Lâm chẳng trông thấy thần sắc trên mặt họ, nhưng hắn biết rằng trong lòng hai người đã hoảng sợ đến cỡ nào rồi.

Kim Hoa sứ giả lại hỏi tiếp:

- Đây Phong hộ pháp sao người không trả lời đi.

Phong đại nương được gọi là hộ pháp, có lẽ bà ta là hộ pháp tại phân đà thôi. Phong đại nương vừa cười vừa nói:

- Ta và Ngọc Phân ra thành đạo chơi đã quên mất quay trở về luôn. Giọng nói của y không mấy tự nhiên.

Kim Hoa sứ giả lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Các người lại nhàn hạ đến đối đạo cảnh khuya như vậy sao? Phong đại nương khề gật đầu nói:

- Quả thật hai chúng tôi mê mê cảnh đêm như vậy! Kim Hoa sứ giả mặt lạnh như tiền nói:

- Chắc không phải như vậy chứ?

Võ Lâm Tiên Cơ lạnh lùng tiếp lời nói:

- Đồng sứ giả nói thế có nghĩa là sao? Kim Hoa sứ giả trầm giọng nói:

- Ta đến đây từ lâu rồi.

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ nghe nói thế bất giác song song giật bắn người lên, nhất thời nói chẳng nên lời nào hết.

Kim Hoa sứ giả lại nói tiếp:

- Các ngươi cứ thật thà khai báo với bản sứ giả đi. Phong đại nương mặt hơi biến sắc nói:
- Chúng tôi có nói điều gì mà sứ giả bảo rằng không thật thà đâu? Kim Hoa sứ giả cười lạnh lùng một tiếng nói:
- Ta đã nghe hết lời đối thoại của hai ngươi, các ngươi có biết tội phản nghịch sẽ được xử quyết ra sao không?

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ bỗng nghe đối phương thốt ra lời nói như vậy, cả hai song song giật mình kinh hãi, đồng thời lui ra phía sau hai bước liền.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trông Bóng Tự Thương

Kim Hoa sứ giả đã nghe hết đối thoại của Võ Lâm Tiên Cơ và Phong đại nương, thế thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Các môn phái võ lâm xem tội phản nghịch và khi sư diệt tổ là tội nặng nhất, bây giờ Kim Hoa sứ giả đã bắt tội họ chó nói là thọ hình làm gì, có lẽ còn liên lụy đến người khác nữa.

Tục ngữ có câu rằng, chó cùng bứt giậu, tình hình Phong đại nương là như thế đó, bà ta đưa mắt nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái rồi nói:

- Nay Đồng sứ giả, ngươi và ta đều là môn hạ của Thiên Hương môn, đương nhiên là phải tuyệt đối trung thành với chủ nhân rồi, những điều Ngọc Phân nói lúc này vốn chỉ thuộc về cá nhân, nhưng sứ giả lại cố gán ghép vào hai chữ phản nghịch như vậy có quá đáng không?

Kim Hoa sứ giả lạnh lùng nói:

- Việc này có chủ nhân xử quyết! Phong đại nương liền lạnh lùng nói:
- Có thật Đồng sứ giả quyết định báo cáo như vậy không?

Kim Hoa sứ giả cười nhạt nói:

- Chẳng lẽ Phong đại nương ngươi muốn có hành động gì cản trở bản sứ giả à? Quả thực câu nói này vô cùng lợi hại, thế thì tội thêm tội còn gì.

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ mặt mày thảm biến, cạy vào võ công hai người khó thể đấu lại Kim Hoa sứ giả, nếu cơ mặt bại lộ thì chắc chắn phải chịu tội chết rồi.

Kim Hoa sứ giả quan sát thần sắc hai người, biết mình đoán chẳng sai, thế rồi y nói tiếp:

- Nay Phong hộ pháp, ngươi biết rõ tâm tính chủ nhân, nếu sự kiện được phanh phui cả ra thì e cả phân đà chủ cũng chịu một phần trách nhiệm, biết điều thì ngoan ngoãn theo ta về gặp chủ nhân, có lẽ vẫn còn sự khoan hồng...

Võ Lâm Tiên Cơ hốt hải nói:

- Nếu không thì sao?

Kim Hoa sứ giả đưa mắt nhìn chăm chăm vào mặt y nói:

- Nay tiểu muội tử, hãy nhớ đừng bao giờ nói không, nên nhớ bản sứ giả vẫn có quyền xử trước rồi báo sau!

Y nói đến đây ngừng lại một chút rồi cười khẩy nói:

- Ngươi là mỹ nhân tuyệt thế không nên làm những việc ân hận suốt đời.

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt nhìn nhau, hai người cùng nảy sinh một tâm tư, dù gì thì cũng là một con đường chết, chi bằng liều mạng với hãn một phen, cuối cùng vẫn còn con đường tự sát còn hơn là chịu thảm hình chết thảm.

Kim Hoa sứ giả mặt lộ sát khí, y từ từ rút kiếm ra, lạnh lùng nói:

- Bàn sứ giả xuất thủ đây, hai người chẳng có cơ hội nào đâu, biết không thì bỏ kiếm theo ta thượng lộ.

Phong đại nương và Tiên Cơ nhìn nhau nháy mắt một cái, cả hai cùng rút kiếm đứng hai bên tả hữu đối phương.

Kim Hoa sứ giả cười khẩy một tiếng nói:

- Cha chà! Khá lắm, hai các người mong muốn như thế, bàn sứ giả cũng đành chịu thôi, ta thương tiếc cho hai người hết sức.

Cũng ngay lúc đấy, bỗng có một bóng người thấp thoáng xuất hiện giữa hiện trường. Kim Hoa sứ giả đưa mắt nhìn, bất giác buột miệng kêu lên một tiếng:

- A! Ngự Lang!

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ cũng giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn. Họ chưa biết thân phận thật sự của Ngự Lang, đồng thời cũng không dám khẳng định hắn sẽ đứng về phía nào, vì hắn không y ước giết chết Hoa Gian Khách Phẩm Phương.

Khi Trần Gia Lâm đứng yên tại chỗ, hắn liền đưa cặp mắt sáng như điện nhìn chăm chăm vào mặt Kim Hoa sứ giả.

Kim Hoa sứ giả kinh ngạc nói:

- Ngự Lang, người hiện thân có việc chi chăng? Gia Lâm lạnh nhạt nói:

- Ngẫu nhiên hội ngộ tham gia vào cuộc náo nhiệt thế thôi. Kim Hoa sứ giả nói:

- Ngự Lang, đây là việc tư của bốn môn, người không được nhúng tay vào... Chàng cất giọng lạnh như tiền nói:

- Tiếc rằng ta cũng liên quan tới vụ thị phi này rồi.

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ nghe hắn nói như thế, chẳng khác nào như người chết đuối đột nhiên vớ được tâm ván.

Kim Hoa sứ giả hoảng hốt nói:

- Ngự Lang, người không được làm ầu, nếu chủ nhân biết được thì người sẽ mang họa vào thân.

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Đó là một vấn đề khác, tôn giá nên biết rằng Ngọc Phân là cô em vợ của ta, ta không thể bỏ tay đứng nhìn được.

Kim Hoa sứ giả biến sắc nói:

- Thế thì người muốn làm gì bây giờ?

Trần Gia Lâm đã có sự quyết định. Nếu để Kim Hoa sứ giả rời khỏi đây thì không chỉ Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ xem như hỏng hết mà còn liên lụy đến cả Bà Dương phu nhân nữa. Bất kể hành vi Hoa Nguyệt Biệt Trang xấu xa đến thế nào đi nữa, hắn cũng không thể phủ nhận mối quan hệ giữa ái thiếp Đào Ngọc Phương và họ được cả.

Hắn suy nghĩ đến đây liền trầm giọng nói:

- Chớ nói lời thôi nỡ, chúng ta cứ so tài cao thấp một phen đi! Kim Hoa sứ giả trợn mắt tức giận nói:

- Ngự Lang, té ra người cấu kết với họ phản bội chủ nhân bọn ta? Trần Gia Lâm đánh liều nói:

- Tại hạ không muốn tranh biện nữa, nếu tôn giá muốn làm tròn bổn phận chức trách thì rút kiếm ra.

Kim Hoa sứ giả đưa cặp mắt sáng lạnh nhìn vào Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ giận dữ nói:

- Trông tình hình này thì chủ nhân cần phải triệt để thanh lý môn hộ rồi! Dứt lời, y liền quay sang Gia Lâm rằng:

- Đây Ngự Lang, bốn sứ giả không muốn nói với người nữa, để chủ nhân xử lý thôi! Nói xong, quay người định cất bước...

Trần Gia Lâm lượn mình nhảy vọt tới, đồng thời rút đoạn kiếm ra khỏi bao lạnh lùng nói:

- Ngoại trừ tôn giá giải quyết tại hạ được, bằng không đừng hòng rời khỏi đây. Kim Hoa sứ giả hást thanh kiếm trong tay một cái, lạnh lùng nói:

- Ngự Lang, có thật người muốn... Trần Gia Lâm nhạt giọng nói:

- Không giả dối chút nào cả!

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ liền di chuyển thành hình tam giác vây Kim Hoa sứ giả vào giữa.

Kim Hoa sứ giả cân lượng tình thế một lúc, biết mình lọt vào hoàn cảnh vô cùng bất lợi, lập tức tho tay vào túi áo.

Phong đại nương hấp tấp nói:

- Không được để y phóng ra tín hiệu.

Trần Gia Lâm giật mình, liền vận hết công lực dùng chiêu Vạn Phương Cũng Phục, tuyệt chiêu sát thủ của sư môn, hắn đã quyết tâm không để đối phương có cơ hội hoàn thủ và báo động cho đồng bọn ở gần đây.

Kim Hoa sứ giả chưa kịp phóng tín hiệu thì thể kiếm mạnh như vũ bão của Gia Lâm ập tới. Y đành phải vội vã ứng chiến, cho dù y có tập trung đủ công lực cũng chưa chắc đỡ nổi chiêu kiếm của chàng nói chỉ trong lúc chưa chuẩn bị kịp.

Oa!

Một tiếng rú thảm vang lên, thanh kiếm cùn đầu đã đâm thẳng vào ngực của y.

- Ngươi Lang, ngươi... ngươi

Phong đại nương và Võ Lâm Tiên Cơ song song thờ phào một tiếng. Rút thanh kiếm ra, Gia Lâm khoát tay nói:

- Hai người rời khỏi đây mau, đừng nói gì cả. Hẹn gặp nhau trong khách điếm.

Võ Lâm Tiên Cơ định lên tiếng, nghe hắn nói thế liền im lặng khẽ gật đầu với Phong đại nương một cái, rồi đưa mắt chăm chăm nhìn vào Gia Lâm một cái, sau đó cả hai song song rời khỏi luôn.

Trần Gia Lâm liền động thủ đào một cái hố, sau đó ném xác chết xuống rồi phủ đất lên, sau đó lấy chân giẫm đất cho bằng phẳng rồi phủ một lớp lá khô lên, tức thì chẳng còn dấu vết nào cả.

Lúc này trời đã sáng, tất cả đều an lành như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thành linh ngay lúc này có một âm thanh khàn khàn:

- Cha chả tiểu tử, ngươi lớn gan thật dám giết người bịt miệng ư?

Trần Gia Lâm giật bắn người lên, vội quay người nhìn ra sau, chỉ thấy một lão nhân tóc bạc mặc áo lam nhắm hai mắt ngồi tựa vào gốc cây cách hắn khoảng ba trượng. Hắn vừa nhìn liền nhận ra lão nhân này là ai, vội chạy tới đó chấp tay hành lễ nói:

- Thưa lão tiên bối, đạo này vẫn khỏe chứ!

Lão nhân này không ai xa lạ chính là Diên Ông trong Thiên Ngoại Tam Ông. Lão không mở mắt, lẩm bẩm nói:

- Cũng còn khỏe, chưa đến nỗi chết đâu, còn tiểu tử ngươi sao lại chuyển nghề rồi? Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Chuyển nghề ư?

Diên Ông vẫn nhắm mắt nói:

- Trông bộ y phục ngươi đang mặc, có lẽ là không muốn làm nghề đánh cá nữa rồi? Gia Lâm vỡ lẽ, mỉm cười nói:

- Đây là văn bối tạm thời cải trang thôi.

Diên Ông mở hé hai mi mắt ra, nói giọng yếu ớt:

- Tiểu tử ngươi lớn gan thật, dám giết người ở chốn này, nếu chẳng phải nhờ lão nhân gia ta tình cờ đuổi đến đây xem trò náo nhiệt thì ngươi nằm dưới hố lúc này là ngươi rồi.

Gia Lâm tròn mắt nhìn Diên Ông

- Chớ nhìn lão nhân gia ta như thế, người của đối phương đã nhìn thấy hành động của ngươi và định phóng tín hiệu, may mà lão nhân gia ra tay ngăn cản kịp thời, bằng không tiểu tử ngươi ứng phó nổi không? Trời sáng rồi, nơi đây tai mắt nhiều, hãy rời khỏi đây đi, tối nay đến Huyền Vũ quan chớ để bị theo dõi.

Nói xong lại nhắm mắt nữa.

Gia Lâm vốn muốn hỏi thêm nhưng thấy lão như thế liền cúi mình chào rồi phóng ra khỏi rừng luôn.

o0o

Mặt trời đứng bóng, trong Duyệt Lai khách điểm vắng lặng như tờ. Giang hồ đệ nhất Vô Lâm Tiên Cơ đứng ở vườn hoa một sương viện từ lâu, chẳng thấy cô ta động dậy gì hết, đồng thời cũng không biết y đang nghĩ gì?

Thình thoảng lại thấy cô ta chau mày, hình như có nhiều tâm sự thì phải... Thình lình ngay lúc này...

Có một lão nhân mặc áo lam bước vào, tiếng bước chân đã đánh thức Vô Lâm Tiên Cơ, cô ta từ từ quay lại, đưa mắt nhìn lão một cái rồi cúi chào, nói:

- Chào chương quý!

Lão nhân nghiêm mặt thấp giọng nói:

- Bây giờ chẳng còn sớm sao ngươi không đánh thức hần dậy đi? Vô Lâm Tiên Cơ áp ứng nói:

- Điều này ư... hình như bất tiện... Lão nhân lạnh lùng nói:

- Lúc này chủ nhân lại truyền lệnh tới đây, bảo ngươi tìm cách tiếp cận hần, đồng thời cố gắng chớ rời khỏi hần. Đây là điều chủ nhân đặt biệt căn dặn, chắc ngươi phải hiểu hơn ai hết!

Vô Lâm Tiên Cơ cúi đầu nói:

- Vâng!

Lão nhân lại nói tiếp:

- Nay Đào cô nương, ngươi đã biết nên làm thế nào rồi, điều cần làm ngay là thăm dò tin tức của sư phụ hần, thôi, ta phải đi ngay bây giờ!

Nói xong, lão quay người bỏ đi luôn.

Vô Lâm Tiên Cơ cảm khái thờ dài một tiếng rất náo nùng, lẩm bẩm nói thầm rằng:

- Hồng nhan bạc mệnh, tại sao cả hôn nhân đại sự của mình cũng phải tuân theo người ư?

Nàng thoăn thoắt bước tới trước cửa sổ, đưa ánh mắt nhìn vào trong phòng, mặt nàng thay đổi liên tục, chẳng biết là oán hận hay vui mừng đây?

Người trong phòng vẫn đang ngủ ngon giấc. Vô Lâm Tiên Cơ đưa mắt nhìn Trần Gia Lân đang ngủ trong giường, ngăn người ra giây lát, sau đó lại quay người nhìn ra vườn hoa trong tiêu viện.

Tâm trạng bây giờ của nàng rối loạn hết sức. Nàng không yêu hần chăng? Không phải vậy, thế nhưng nàng không thể yêu hần vì nàng đang bị một người âm thầm khống chế, và mệnh lệnh của chủ nhân là nàng phải kết hợp với hần.

Có một gương mặt thò ra cửa sổ, thất thanh nói:

- Phân muội sao ngươi lại đứng đó!

Vô Lâm Tiên Cơ quay người ra cười cay đắng một tiếng nói:

- Tỷ phụ, ngươi thức dậy rồi, vì ta trông thấy ngươi đang ngủ nên không dám làm kinh động ngươi.

Gia Lân kêu ồ một tiếng nói:

- Xin cáo lỗi vậy, mời muội vào phòng ngồi nào!

Vô Lâm Tiên Cơ bước vào phòng ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ. Trần Gia Lân thì ngồi cạnh giường thấp giọng nói:

- Ngoài kia có ai không chứ? Vô Lâm Tiên Cơ lắc đầu nói:

- Không có ai cả, tỷ phụ muốn hỏi gì vậy?

Mặt mày Trần Gia Lân hơi nóng bừng lên, nói giọng chẳng mấy tự nhiên:

- Phân muội, ta thành thực xin lỗi nàng vì chưa thể thực hiện lời hứa hẹn, nếu nàng sớm nói cho ta biết thân phận của Nhâm Phẩm Phuong, thì làm gì có chuyện sai lầm như thế, ta vốn muốn quyết định giết gã, nhưng sau khi biết gã là tuấn tra của Thiên Hương môn và các người lại là đồng môn, cho nên mới do dự bất quyết và buông tha gã, thế nhưng Phân muội chớ lo... mai sau vẫn còn cơ hội mà.

Vô Lâm Tiên Cơ thất kinh nói:

- Ngươi đã biết mối quan hệ giữa Hoa Nguyệt Biệt Trang và Thiên Hương môn rồi sao? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, ta đã biết từ lâu rồi!

Võ Lâm Tiên Cơ cúi đầu xuống một hồi thật lâu nàng mới ngẩng gương mặt với hai mắt ngập lệ lên, nói giọng thê lương:

- Nay tỷ phu, hiện giờ hai mẫu nữ ta ở trong thế kẹt, tất cả đều phải nghe theo mệnh lệnh người, cũng lỗi tại mẹ nhất niệm sai lầm năm xưa...

Trần Gia Lâm lắng lặng không nói gì hết, hẳn biết nói gì bây giờ? Võ Lâm Tiên Cơ lại nói tiếp:

- Tỷ phu, người đoạn hậu thế nào về việc trong rừng? Trần Gia Lâm hạ thấp giọng nói:

- Chôn cất kỹ càng, không lộ dấu vết gì cả! Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Ta mãi lo sợ muôn một bị phát giác... Trần Gia Lâm mỉm cười nói:

- Phân mội chớ lo làm gì, cho dù họ có phát hiện thì có sao nào, trong xác chết không có ghi chữ, có biết ai hạ thủ đâu?

Hắn dừng lại giây lát, sực nhớ ra điều gì lại nói tiếp:

- Phong đại nương đâu? Võ Lâm Tiên Cơ đáp:

- Trở về Bà Dương rồi!

Trần Gia Lâm bỗng nghiêm sắc mặt nói:

- Phân mội có hành tung về Bạch Cốt Ma không? Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Bây giờ gã đang đi chung với chủ nhân, người không thể hạ thủ đâu! Trần Gia Lâm nghiêng răng hỏi tiếp:

- Có phải trang viện đó là tổng đà chăng? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Không, đó là nơi chốn hội họp lâm thời mà thôi. Trần Gia Lâm hỏi tiếp:

- Chủ nhân các người đến Nam Xương có mưu đồ gì vậy? Võ Lâm Tiên Cơ lấy làm khó xử nói:

- Tỷ phu, đúng ra ta không nên nói... nhưng... cũng không thể chẳng trả lời người, phen này chủ nhân đến đây, đích thân tọa chẩm chỉ huy, mục đích là đối phó với nhóm người Thiên Ngoại Tam Ông.

Trần Gia Lâm nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, Điện Ông hẹn mình tối nay hội ngộ tại Huyền Vũ Quan, chẳng biết hành tung của họ đã bị bọn người Thiên Hương môn phát hiện ra chưa, mình có nên đến đó sớm một chút để cảnh giác họ không?

Võ Lâm Tiên Cơ nghiêm sắc mặt nói:

- Tỷ phu, ta có một số việc phải nói cho người hay...

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thổ Lộ Tư Ân

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Phân mội có điều gì cần nói với ta ư?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Tỷ phu, ta phải hỏi người một việc trước, trả lời hay không tùy nơi người, người đã gặp chủ nhân bọn ta rồi, có phải vậy không?

Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, có sao không?

- Giữa chủ nhân và người có mối quan hệ thế nào vậy?

- Đây là một nghi vấn, đến bây giờ ta vẫn không hiểu y gặp ta với mưu đồ gì, tối hôm qua y không hiện thân tương kiến, ta nói chuyện với y cách một tấm bình phong, chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người y.

- Thế à... hai người nói những gì vậy?

Gia Lâm lấy làm khó xử, làm sao có thể nói những việc này cho nàng hay được. Hắn suy nghĩ giây lát nói:

- Từng... đề cập đến nàng!

Võ Lâm Tiên Cơ tiếp lời nói ngay:

- Y mong rằng hai chúng ta kết hợp, có phải vậy không?

Gia Lâm khẽ gật đầu không nói gì hết, trong lòng có một nỗi cảm thọ khó diễn tả vô cùng, ý niệm lấy Đào Ngọc Phân để thay thế ái thể lại nảy sinh trong lòng, hắn đã hối hận không nên từ chối Mẫu Đơn lệnh chủ ngay, thế nhưng khi nghĩ lại mình chưa rõ ý đồ của đối phương, hơn nữa có thể hai bên đứng ở tư thế đối địch, hắn lại cảm thấy mình làm đúng.

Võ Lâm Tiên Cơ cứ đưa mắt chăm chăm thẳng vào mặt Trần Gia Lâm, nói giọng hơi xúc động:

- Ngươi nói sao với y? Gia Lâm ấp úng nói:

- Vì lúc đó... ta sợ bên trong có mưu đồ gì đây, cho nên... ta đã từ chối ngay lúc đấy.

Trên mặt Võ Lâm Tiên Cơ thoáng hiện một thần tình kỳ dị, không ai có thể biết trong bụng nàng đang nghĩ gì?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm ngâm giây lát, sau đó nói giọng u oán:

- Tỷ phụ, ta không biết nên làm thế nào bây giờ... Gia Lâm nói:

- Tại sao vậy?

Mặt mày Võ Lâm Tiên Cơ ửng đỏ, nói:

- Tỷ phụ, ta nói thật cho ngươi hay. Chủ nhân hạ lệnh bảo ta gần gũi ngươi, tìm mọi cách kết hợp với ngươi, thế nhưng... ta không phải hạng người vô liêm sỉ, quyết không bao giờ có chuyện dùng mọi thủ đoạn để lấy lòng người, vì tình cảm giữa nam và nữ không thể miễn cưỡng được cả, ta chỉ lo rằng Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương vì đạt mục đích sẽ sử dụng thủ đoạn...

Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm, nói:

- Rốt cuộc nàng có điểm yếu gì bị hắn nắm trong tay ư?

Võ Lâm Tiên Cơ thò đầu ra cửa sổ quan sát một hồi, xác định không có ai hết, nàng mới cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi có biết Diệu Tu sư thái ở tại Phổ Độ am không? Gia Lâm gật đầu nói:

- Biết chứ, có sao không?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Bà ta là dì hai ruột của ta...

- A!

Trần Gia Lâm thất thanh kêu lên một tiếng, hắn liên tưởng đến màn Giang Hồ Lăng Từ Bạch Y Nhân bị chết tại Phổ Độ am cách đây hai năm về trước, đồng thời cũng nhớ lại câu nói của Ngô Hoảng Văn, trong am tàng ô nấp cầu, ao hồ phía sau ni am thường có xác chết nổi trên mặt nước... thế nhưng Võ Lâm Tiên Cơ lại giữ thân trong sạch như bạch ngọc...

Lão ni là dì ruột của nàng, mà mẹ nàng lại chương quản Hoa Nguyệt Biệt Trang lại có tiếng tăm bê bối, trông thế này có lẽ Mẫu Đơn lệnh chủ là hạng người tàn nhẫn tà ác rồi, một mặt nuôi dưỡng hung thủ giết người, mặt khác thì lại lợi dụng mỹ sắc.

Võ Lâm Tiên Cơ đã đọc được tâm ý của Trần Gia Lâm, nàng nói giọng căm phẫn:

- Nhân vật chính đạo ở chốn giang hồ đã khinh miệt hành vi của gia mẫu và dì ruột ta, thế nhưng họ thấy đều là người thọ nạn mất hết tự chủ.

Gia Lâm nói:

- Ta vẫn biết điều này, xin nàng hãy nói tiếp?

Võ Lâm Tiên Cơ hạ thấp giọng xuống tối đa nói:

- Sự việc xảy ra thế này đây. Cách đây một năm, có một vị cao thủ ở bắc phương kêu là Kim Quang Kiếm Khách Hồng Luân đến xa tận từ miền Bách Áo ghé ngang thành Nam Xương, chẳng biết làm sao mà tai mắt của bản môn lại biết được trong mình đối phương lại có mang theo hai món báu vật. Thế rồi chủ nhân ra lệnh sử dụng ta làm mồi câu, dụ y đến Phổ Độ am dùng rượu thuốc đánh độc và cướp lấy báu vật mà y mang theo trong người...

Trần Gia Lâm động tính hiếu kỳ hỏi:

- Đó là báu vật gì vậy? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Ta cũng chẳng biết, có điều chủ nhân rất coi trọng hai báu vật này...

- Về sau thế nào nữa?

- Trong lúc chuẩn bị giết Hồng Luân để bịt miệng, di hai bổng phát giác lai lịch hần khả nghi, lập tức tra vấn căn kẽ mới hay y chính là con thứ của anh cả đã quá cố, đương nhiên di hai không khi nào chịu tự tuyệt đường hương hỏa của dòng họ Hồng, thế rồi giải độc cho y luôn, di hai chỉ nói không nhẫn tâm hạ thủ chứ không nói rõ thân phận tục gia với y...

- Cuối cùng thế nào nữa?

- Ô! Chẳng hay Hoa Gian Khách lại biết được chuyện này, hần là đệ tử được tín nhiệm nhất của phu nhân, sớm đã có tình ý với ta, thế rồi gã lấy điều này uy hiếp ta, cưỡng ép ta phải lấy y, nếu một khi chủ nhân biết được chuyện này, thì bọn ta chớ hòng sống sót nữa...

Trần Gia Lâm tức thì giậm chân lia lịa nói:

- Phân mọi, nếu nàng cho ta hay điều này sớm hơn một chút, ta quyết không buông tha gã rồi...

Võ Lâm Tiên Cơ thở dài nói:

- Ta có điều kiêng kỵ này làm sao dám nói thật với tỷ phu trước? Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm, nói:

- Không hề chi, vẫn còn cơ hội, vậy hai báu vật ấy lọt vào tay chủ nhân các người rồi chứ gì?

Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu nói:

- Không, trên đường vận chuyển món đồ về tông đã từng bị đánh cướp, kẻ đó lại đoạt hồi giao cho Vũ Diễm Hoa tiếp tục chuyển giao, không ngờ khi đưa tới Thiên Quang Tự lại bị người đánh cướp mất, đồng thời còn bồi theo mấy mạng người nữa.

Bây giờ Trần Gia Lâm mới thật sự vỡ lẽ, mình lấy hai chiếc đầu người từ Hoa Nguyệt Biệt Trang ra, từng bị thủ hạ Mẫu Đơn lệnh chủ hiểu lầm là vật mà họ đang truy tìm, té ra chính nhóm người Túy Ông đánh cướp được sau đó lại phó thác cho mình đệ Ngô Hoàng Văn chuyển giao, đến nửa đường lại bị cướp mất chính là món đồ này đây. Kẻ đó mình lại cướp món đồ này từ tay Vũ Diễm Hoa, và giao cho Huyết Thủ Thiếu Đông để đòi lấy mạng của Ngô Hoàng Văn, không một ai biết chuyện này hết. Nếu sự cố này có tầm quan trọng như vậy, mình quyết phải giết chết Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương để bịt miệng mới được.

Võ Lâm Tiên Cơ trông thấy thần sắc chàng khác lạ, gạt mình nói:

- Tỷ phu, chẳng lẽ người...

- A! Không có chi hết!

Chàng cố nén cơn xúc động, suy nghĩ giây lát sau đó lại nói:

- Nàng còn nhớ việc ta mang đầu của Lâm Nhị Lăng và Đinh Hương từ biệt trang ra, đến nửa đường bị đồng môn nàng ngăn cản, họ hiểu lầm đây là hai báu vật mà họ bị mất.

Hần nói đến đây lửa hận trong lòng lại sôi lên sùng sục, chính mẫu thân nàng đã mượn tay Huyết Thủ Thiếu Đông giết chết hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng, món nợ này biết tính sao bây giờ?

Võ Lâm Tiên Cơ tỏ ra lạnh lợi, lập tức trầm giọng nói:

- Tỷ phu, ta vẫn biết người vẫn hận mẫu thân ta về cái chết của vợ chồng Lâm Nhị Lăng, nhưng người nên biết Đinh Hương là thuộc hạ của Thiên Hương môn, mẫu thân ta chỉ là chấp hành môn quy, người không thể làm khác được.

Trần Gia Lâm buồn bã gạt đầu nói:

- Chớ nhắc vấn đề này nữa, ta sẽ tìm Huyết Thủ Thiếu Đông kết liễu mối nợ này cũng được, nàng có biết mục đích của chủ nhân nàng khi muốn nàng kết hợp với ta không?

Võ Lâm Tiên Cơ cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Theo ta là để dò xét tung tích của lệnh sư và tình hình của sư môn ngươi!

Thế thì nàng và hắn có cùng một suy đoán, chẳng biết mối quan hệ giữa sư phụ gã và Mẫu Đơn lệnh chủ là gì, mà sao đối phương không sử dụng thủ đoạn cứng rắn để bức cung mình mà lại dùng thủ đoạn mềm dẻo này?

Hắn suy nghĩ đến đây, lên tiếng nói tiếp:

- Phân muội, thế thì ngươi tính sao?

Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt chăm chăm nhìn Gia Lâm một cái, cười cay đắng nói:

- Ta cũng không biết nên làm sao nữa, nếu không gả cho ngươi thì xem như kháng lệnh chủ nhân, còn nếu gả cho ngươi thì Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương sẽ có hành động ngay, thế là hậu quả thật không thể tượng tượng được...

Gia Lâm nghiêng răng, nói giọng cương quyết:

- Nàng hãy tạo cơ hội cho ta, dụ sát Nhâm Phẩm Phương! Võ Lâm Tiên Cơ động lòng nói:

- Nếu chủ nhân truy cứu thì sao?

- Vậy thì dễ dàng thôi, chúng ta có thể nói rằng, vì ghen tuông mà xảy ra xung đột! Võ Lâm Tiên Cơ thoáng hiện một nét kỳ lạ trên mặt, hồi lâu không nói gì hết.

Trần Gia Lâm thấy thần tình nàng như vậy liền hiểu ra, vì hắn nói hai chữ ghen tuông, tức là nói mình có ý yêu nàng, hắn suy nghĩ đến đây liền nói:

- Phân muội, chớ có hiểu lầm ý nghĩa của ta, đó chỉ là cái cớ thôi, không có ý gì khác. Võ Lâm Tiên Cơ lĩnh hội ý của hắn ngay, nàng mỉm cười nói:

- Tỷ phu, ngươi đã nghĩ rồi, ta không suy nghĩ như thế đâu... Gia Lâm cười gượng nói:

- Vậy thì nàng suy nghĩ thế nào?

- Nếu làm như vậy, ngoại trừ ngươi và ta kết hợp với nhau thật thì mới ổn, nhưng vấn đề quan trọng nhất là ý đồ của chủ nhân là gì. Một khi kết hợp thì ngươi phải chịu sự sai khiến của y, mà ngươi thì không chịu và ta cũng không bằng lòng.

Quả thực nàng nói rất có lý, Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Việc đó từ từ tính sau, trước hết phải giải quyết việc này trước, chỉ cần chúng ta hành động gọn gàng một chút thì họ không biết đâu.

- Được, chúng ta cứ thế mà làm, ta sẽ tạo cơ hội, ngươi chuẩn bị hành động... Tiếng chân bước vào gian phòng, kế đó là tiếng kéo bàn ghế và ly bát trên bàn.

Một tiểu nhị thò đầu vào cửa phòng nhìn thoáng qua một cái rồi sau đó cúi người nói:

- Trần công tử thức ăn đã dọn lên rồi, gồm hai phần, có cần kẻ hạ nhân phục vụ không?

Gia Lâm khoát tay nói:

- Miễn vậy!

Sau khi tiểu nhị đi khỏi, Võ Lâm Tiên Cơ đứng lên nói:

- Mời tỷ phu!

Thế rồi cả hai người bước ra gian phòng ngoài, cùng ngồi trên ghế đầu mặt với nhau, trên bàn toàn là cao lương mỹ vị.

Võ Lâm Tiên Cơ rót đầy ly rượu cho chàng rồi nâng ly nói:

- Tỷ phu, đây là lần đầu tiên chúng ta cùng ăn, ta mời ngươi một ly! Gia Lâm cũng nâng ly nói:

- Đa tạ nàng, hai chúng ta kính nhau một ly vậy!

Võ Lâm Tiên Cơ vừa thấm môi bỗng cau mày đặt ly xuống. Gia Lâm trông thấy liền buột miệng hỏi:

- Phân muội, có việc gì thế?

Võ Lâm Tiên Cơ nghiêng đầu nhìn ra ngoài thấp giọng nói:

- Tỷ phu, trong rượu có... Gia Lâm thất kinh nói:
- Có độc à?
- Không phải độc, là một thứ thuốc làm người ta say mềm cả một ngày một đêm.
- Tại sao điểm gia lại sử dụng thủ đoạn bỉ ổi này? Võ Lâm Tiên Cơ bình tĩnh nói:
- Mục đích của họ là muốn người nằm yên trên giường... Trần Gia Lâm la lớn:
- Ta không thể say, vì đêm nay ta có việc phải làm... Võ Lâm Tiên Cơ chỉ tay vào mũi:
- Chớ có la lớn, người không say đâu mà sợ, cứ việc uống tự nhiên, nhưng người phải giả đồ say rượu mới được.

Nàng vừa nói vừa thò tay vào túi lấy hai viên thuốc ra, đưa một viên cho Gia Lâm, còn một viên thì bỏ vào miệng.

Hai người lại tiếp tục vừa ăn uống vừa trò chuyện với nhau. Chẳng mấy chốc, Trần Gia Lâm giả đồ nằm gục trên bàn luôn.

Tiểu nhị vào phòng hỏi có cần dùng gì thêm nữa không, Võ Lâm Tiên Cơ chỉ vào Gia Lâm đang phủ phục trên bàn rồi nói:

- Hắn say rồi, hãy dọn dẹp đi, ta sẽ đưa hắn vào giường.

Nói xong nàng quàng tay vào một bên Gia Lâm vừa để vừa lôi hắn vào trong. Trần Gia Lâm cứ mấp máy môi nói lảm bảm rằng:

- Phân muội, rót... cho ta ly nữa nào, ta... chưa có say...

oOo

Vào khoảng canh hai, có một bóng người lướt chạy trên bãi đá phía sau đền Huyền Vũ Quan, sau đó lượn mình lướt vào trong đền nhanh như một luồng gió thoảng.

Trong đền không có đèn đuốc, lẳng lẳng không một tiếng động gì cả.

Có hai chiếc kiệu đặt tại giữa sân đền, màn kiệu kéo thấp xuống, chẳng biết đây là cỗ kiệu không hay có người ngồi, bầu không khí trông có vẻ quý quyet thần bí.

Bóng người nọ lại lao tiếp tục lướt vào đại điện, tức thì trong bóng tối vang ra một tiếng quát hỏi:

- Ai đó?
- Là ta đây!
- Chính là tuần tra đó ư?
- Hừ!
- Chưa có động tĩnh gì cả...

Hai bên vừa đến gần thì, người quát hỏi thất kinh nói:

- Người không phải là Nhâm... ư...

Thư sinh bịt mắt sử dụng thủ pháp cực nhanh bóp vào cổ họng đối phương, đồng thời vung chỉ điểm vào Khí Hải huyệt của đối phương, gã chỉ kêu hự một tiếng và vùng vẫy mấy cái thì mềm nhũn xuống ngay, thư sinh bịt mắt nhẹ đặt gã xuống đất...

Trong bàn thờ lại vọng ra giọng nói trầm thấp:

- Có phải nhị ca không?
- Là tam đệ sao?

Một bóng người xuất hiện, chính là Ngô Hoàng Văn, còn người bịt mắt là Trần Gia Lâm. Trần Gia Lâm háp tấp hỏi ngay:

- Việc gì đã xảy ra thế?
- Nhị Ông trúng kế đối phương bị bắt sống cho ngồi trong kiệu, hiện bây giờ đối phương giăng bẫy chờ Thọ Ông, định đánh một mẻ lưới bắt trọn Thiên Ngoại Tam Ông.

- Nhị Ông bị họ bắt như thế nào vậy?

- Ở điều này cũng tại ta sợ ý, lúc chiều tối ta đến từ quán mua rượu cho Nhị Ông, không ngờ đối phương đã đánh thuốc trong rượu, hai lão chỉ uống vài hớp là say mềm ngay. Kế đó đối phương lại kéo đến ta thấy tình huống nguy cấp liền ẩn tàng ngay, họ đưa Nhị Ông vào trong kiệu rồi đặt bẫy chờ Thọ Ông đến...

- Tại sao đối phương lại biết Thọ Ông sẽ tới đây?

- Đệ cũng không biết Tam Ông có ước hẹn ở đây, đồng thời cũng chẳng biết làm sao đối phương biết được.

Ngô Hoàng Vân lại nói tiếp:

- Đối phương đã chôn thuốc nổ ở bên cạnh hai chiếc kiệu, chỉ đợi Thọ Ông đến là già lúc này sẽ châm lửa đốt dây mìn thuốc nổ. Hiện giờ hán đã bị huynh giết rồi, bây giờ phân ury hiệp thuốc nổ xem như được giải rồi...

Thình lình ngay lúc này...

Sân viện bỗng sáng lên, hai người nhìn ra ngoài, mới hay họ dùng hai thanh tre dài cắm dưới đất treo lên hai cái đèn lồng có vẽ hình mẫu đơn.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Họ đang làm trò gì vậy? Ngô Hoàng Vân lắc đầu nói:

- Đệ cũng chẳng biết đối phương chơi trò gì cả?

Một bóng nữ nhân xuất hiện trước kiệu, đó là một Hồng Hoa sứ giả, y vén rèm kiệu kiểm tra một phen, miệng mấy máy lẩm bẩm nói:

- Mong rằng Tam Ông sớm trở về cõi tiên! Nói xong, y lượn mình biến mất.

Tức thì hiện trường lại hồi phục bầu không khí tĩnh lặng như lúc nãy.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Dũng Cứu Nhị Ông

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng tà áo phất phơ vang tới, kế đó một lão nhân râu bạc phơ trạc tuổi sáu mươi ngoài chạy về hướng Huyền Vũ Quan.

Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Vân thoáng giật mình đồng thanh khẽ gọi một tiếng:

- Có lẽ lão nhân này là Thọ Ông rồi!

Trong lúc hai người còn đang giật mình kinh hãi, thì lão nhân tóc bạc đã chạy tới chỗ cách sân điện Huyền Vũ Quan còn khoảng hai trượng rồi dừng lại.

Lão nhân tóc bạc đảo mắt quan sát chung quanh Huyền Vũ Quan một vòng, lão thoát vừa trông thấy hai chiếc kiệu dừng lại ở giữa sân bất giác giật mình nhủ thầm: "Ồ! Sao lại có một chiếc kiệu đặt ở giữa sân như thế..."

Lão nhân tóc bạc lấy làm ngạc nhiên suy nghĩ trong giây lát, sau đó từ từ tiến tới chỗ cách chiếc kiệu khoảng một trượng trở mắt nhìn kỹ, bất giác cả kinh thần sắc, thì ra lão đã trông thấy trên hai ngọn đèn dầu thấy đều có vẽ một hình bông hoa mẫu đơn.

Vì lúc này lão đứng xa cả hai trượng nên chỉ trông thấy hai ngọn đèn lấp lánh chiếu sáng, bây giờ lão đến gần mới nhìn rõ hai hình bông hoa mẫu đơn.

Lão nhân tóc bạc giật mình kinh hãi, đứng ngây người ra tại chỗ... Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh trầm khàn có lực phá không vang tới:

- Chào ngài Thọ Ông các hạ!

Lão nhân tóc bạc thoát nghe thấy tiếng nói, bất giác giật nảy người lên, theo bản năng tự nhiên lui ra phía sau hai bước liền, hốt hải nói:

- Nhân vật phương trời nào thế? Âm thanh trầm khàn có lực nọ nói:

- Chẳng lẽ các hạ không trông thấy lệnh hiệu của bản tọa chăng? Thọ Ông giật mình lùi ra sau một bước nữa, không nói gì hết.

- Thế nào, các hạ không xa lạ Thiên Hương môn chứ?

Một hồi thật lâu, Thọ Ông mới lấy lại bình tĩnh lên tiếng nói:

- Bằng hữu là ai thế?

Âm thanh trầm khàn cười lạnh lùng nói:

- Bản tọa chính là Mẫu Đơn lệnh chủ đây. Thọ Ông ngạc nhiên nói:

- Mẫu Đơn lệnh chủ ư?

- Đúng thế!

Trần Gia Lân núp trong bóng tối nội điện lấy làm ngạc nhiên hạ thấp giọng nói:

- Lạ lùng thay...

Ngô Hoàng Văn nói:

- Có điều gì lạ lùng ư?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Ta từng gặp Mẫu Đơn lệnh chủ một lần!

- Nhị ca từng gặp đối phương? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, ta từng gặp qua y, đối phương là một nữ nhân!

[Thiếu hai trang 233- 234]

Âm thanh Thọ Ông trở nên lạnh lùng nói:

- Vậy thì lời nói đến đây xem như là xong!

- Các hạ sẽ hối hận!

- Bọn lão phu làm những việc đấm lăm, không có chi gọi là hối hận cả.

- Các hạ sẽ hối hận ngay bây giờ, nếu không tin cứ việc chờ xem!

- Lệnh chủ có chí lớn thu gom thiên hạ vô lâm, ắt là một nhân vật tài ba xuất sắc, sao không hiện thân tương kiến?

- Miễn vậy, hai vị đồng đạo của các hạ đang ngồi trong kiệu, các hạ có điều chi nói với họ chăng?

Thọ Ông nghe nói thế bất giác giật mình ngẩn ngơ ra tại chỗ, lão nằm chiêm bao cũng không ngờ Túy, Điện Nhị Ông đã bị đối phương không chế, lúc lão hiện thân đã cảm thấy rằng hai cỗ kiệu này có chút cổ quái, không ngờ trong kiệu lại chính là Nhị Ông.

Trần Gia Lân dùng khủy tay thúc Ngô Hoàng Văn một cái nói:

- Chúng ta tiếp sức Thọ Ông giải cứu Nhị Ông trước... Ngô Hoàng Văn nói:

- Giải cứu bằng cách nào đây? Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Hai chúng ta cùng hiện thân, hai người hợp sức cứu Nhị Ông, một người lo đoạn hậu... Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Thế thì không ổn, cao thủ mai phục tại đây của đối phương chẳng phải là ít. Một người dù có công lực cao siêu đến đâu đi nữa cũng quyết không thể ngăn cản họ được, đồng thời chúng ta chưa từng gặp mặt Thọ Ông lần nào, nếu thỉnh linh xuất hiện, ắt sinh hiểu lầm. Đợi đến khi giải thích hiểu nhau thì đối phương đã có hành động rồi, còn nói chuyện cứu người làm gì nữa, nhưng tiểu đệ có một biện pháp...

Trần Gia Lân nói:

- Biện pháp gì hãy nói ngay xem nào? Ngô Hoàng Văn nói:

- Đệ dùng thuật truyền âm nhập mật tỏ rõ thân phận với Thọ Ông trước, sau đó với hành động cực thần tốc. Mỗi người cứu một người, vì đối phương chưa biết gã châm mỗi thuốc nổ đã bị giết. Trong lúc hành động họ sẽ có điều kiêng kỵ, thời gian đó đủ sức để cho cả hai chúng ta cứu người đưa vào điện đường. Còn nhị ca chặn ngay cửa điện, chỉ cần cố gắng chống đỡ trong giây lát, xem như chúng ta hoàn toàn thành công, với võ công của nhị ca muốn toàn thân rút lui chẳng khó khăn chút nào...

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Được, chúng ta cứ y biện pháp này hành động! Âm thanh trầm khàn có lực lại còn vang tới nói:

- Sao các hạ không gặp hai vị quý hữu trước xem có những điều gì cản cản dận với nhau, nếu chậm trễ thì không còn cơ hội nữa, đến lúc đó các hạ phải ân hận suốt đời cho mà coi!

Thọ Ông buông tiếng cười ha há như điên như cuồng xem như trả lời đối phương, bên ngoài lão vẫn tỏ vẻ ung dung, trong bụng thì suy nghĩ liên tục.

Ngô Hoàng Văn thừa dịp này lập tức truyền âm, tỏ rõ thân phận với lão ngay.

Thọ Ông vén màn kiệu lên, lần lượt ảm Túy Ông và Diên Ông ra khỏi kiệu, sau đó đặt Nhị Ông nằm dài trên mặt đất.

Lưỡng Ông cứ trợn to hai mắt, không thể động đậy, và cũng chẳng mở miệng được. Âm thanh trầm khàn có lực lại nói:

- Các hạ không suy nghĩ nữa sao? Thọ Ông trầm giọng nói:

- Lão phu luôn luôn không khi nào thay đổi ý kiến cả, lệnh chủ đã xếp đặt binh lễ gì, cứ việc mở màn đi.

Tiếng cười trầm khàn có lực bỗng phá không vang lên.

Tiếng cười này đã sắp đặt trước, chính là ám hiệu châm mỗi thuốc nổ.

Cũng đồng thời trong tiếng cười nổi lên, bỗng có một bóng người bay lượn vào sân viện nhanh như chớp phối hợp cùng một động tác với Thọ Ông mỗi người ảm một người lập tức phi thân nhảy vào chính điện ngay.

Động tác của bọn Thọ Ông thần tốc hết sức.

Số cao thủ đã mai phục xung quanh sân điện của Thiên Hương môn thấy đều không ngờ sự việc lại xảy ra như thế.

Tiếng kêu thất thanh từ bốn hướng nổi lên inh ỏi, họ không ngờ số thuốc nổ lại mất hết tác dụng, nhưng cũng không một ai dám lập tức có hành động, họ ngại rằng muốn một thuốc nổ thỉnh linh nổ tung sẽ hủy cả người của phe mình.

Chỉ trong khoảng khắc tích tắc này, Nhị Ông đã được an toàn đưa vào chính điện.

Có lẽ tên Mẩu Đon lệnh chủ giả hiệu nọ là đầu đảng của nhóm này, gã đã ý thức rằng sự việc đáng nghi, lập tức hạ lệnh la lớn tiếng nói:

- Hãy chặn lại các ngõ nhanh lên!

Tức thì có mười mấy người từ trong bóng tối xuất hiện nhảy vào đại điện, có một số thì vượt lên mái nhà chạy ra hậu điện.

Trong điện đường trống không, hậu điện cũng không có bóng người nào hết, bọn Thọ Ông đã biến đi đâu mất một cách thần bí, chỉ sót lại xác chết chính là gã thủ hạ châm ngòi thuốc nổ mà họ đã cho ản phục nơi đây, điều này đã chứng minh cho họ biết tất cả mọi chuyện.

Người truy kích đã quay trở lại với hai bàn tay không, đầu đảng nọ hạ lệnh nói:

- Nhiệm vụ lần này thất bại, chủ nhân ắt nổi cơn thịnh nộ, chúng ta đều có trách nhiệm cả, trông tình hình trong đền này ắt phải có địa hạ mật thất, bây giờ chúng ta chia ra lục soát từng tấc đất trong điện trường, quyết phải tìm ra manh mối mới được, nếu bản sứ giả đoán không lầm, họ vẫn còn trong đền chưa rời khỏi đi đâu hết.

Thế rồi bọn họ mở một cuộc lục soát rất kỹ lưỡng, gõ tường giẫm đất, không hề bỏ qua bất kỳ nơi nào mà họ sinh nghi cả.

Dưới địa hạ mật thất, một ngọn đèn chiếu sáng cả phòng, Túy Ông và Diên Ông được đặt nằm dài trên giường.

Bọn ba người Thọ Ông, Trần Gia Lâm, và Ngô Hoàng Văn cứ đưa mắt nhìn nhau, chẳng nghĩ ra được kẻ sách gì hết.

Trần Gia Lâm lên tiếng phá vỡ bầu không khí tịch lặng nói:

- Theo văn bối thì có lẽ hai vị tiền bối không phải trúng độc mà cũng chẳng phải huyết mạch bị chế, chắc hai lão đã uống phải một thứ dược vật làm cho người ta say mềm, theo sự hiểu biết của văn bối chỉ cần qua một ngày đêm, dược tính hết công hiệu sẽ tự giải và tỉnh lại...

Thọ Ông trợn hai mắt nói:

- Ngươi dám quả quyết vậy sao?

Thế rồi Trần Gia Lân mang sự kiện mình giả say trong khách sạn thuật lại cho hai người nghe một phen.

Thọ Ông khẽ gật đầu nói:

- Trông tình hình đánh phải chờ đợi thôi...

Lão vừa nói vừa quay sang nhìn Trần Gia Lân nói:

- Ngươi đã gặp Mẫu Đơn lệnh chủ rồi ư?

- Không thấy chân diện mục đối phương, chỉ nghe tiếng nói mà thôi, nghe giọng nói vẫn bói đoán rằng đối phương ắt là một phụ nhân trạc tuổi năm mươi.

- Phụ nhân ư?

- Đúng thế!

- Lão phu cũng sớm đã nghi rằng đối phương có thể là nữ nhân, chỉ căn cứ vào hai chữ Mẫu Đơn thì đủ để phán đoán rồi, vậy thì người thốt ra tiếng nói nọ chỉ là kẻ giả mạo cố tình che mắt mọi người, vậy thì... bà ta là ai đây?

Lão nói tới đây dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Trần thiếu hiệp, hình như giữa ngươi và Mẫu Đơn lệnh chủ có một mối quan hệ rất kỳ diệu có phải không?

- Văn bói cũng chẳng hiểu nổi điều này, nhưng mục đích của đối phương hình như là không phải chú trọng đến văn bói, mà là ý đồ đến tiên sư thôi.

- Ô! Cho lão phu hỏi thêm một câu nữa, lệnh sư đã quá cố rồi ư? Trần Gia Lân khẽ gật đầu tiếp tục đáp:

- Đúng thế! Gia sư đã qua đời mấy năm nay rồi.

- Lệnh sư là một nhân vật phi thường, đối phương ắt hẳn có mưu đồ gì đây...

- Chẳng hay lão tiên bói có biết Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng là thuộc hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ không?

- Lão phu cũng mới biết đây, lão phu đang toàn lực truy tầm tung tích của Thiên Địa Đào Nhất Vĩ. Đào Nhất Vĩ mất tích giang hồ hai mươi năm nay, hai mươi năm trước đây, lão và lệnh sư Trần Đình Lăng cùng lừng lẩy một thời, lúc đó trong chốn giang hồ lưu truyền hai câu ca dao là:

"Cần khôn xưng Nhất Kiếm, Thiên Địa duy Nhất Vĩ" Trần Gia Lân động lòng nói:

- Có phải lão tiên bói đang nói phu quân của Bà Dương phụ nhân đó ư? Thọ Ông gật đầu nói:

- Đúng thế, ngươi có nghe nói bao giờ chẳng? Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Văn bói từng gặp bản thân lão, hai mắt đã mù lòa!

Thọ Ông tròn xoe hai mắt, nói giọng xúc động:

- Nói sao? Hai mắt lão mù cả... hiện giờ lão ở đâu?

Trần Gia Lân trầm tư giây lát, quay sang hướng Ngô Hoàng Văn nói:

- Tam đệ còn nhớ cách đây hai năm về trước hai chúng ta vì vụ việc Đỗ Ngự Sư bị đánh cướp cháu đích tôn, đã đến một vùng gần ngoại thành Nam Xương, đã từng phát hiện hành tung của Võ Lâm Tiên Cơ, sau đó một mình ngu huynh rượt theo đến một mái nhà tre cũ kỹ gặp một lão nhân mù cả hai mắt, lúc đó ta chưa biết lão là Thiên Địa Khách lừng danh một thời...

Thọ Ông hấp tấp hỏi tới nói:

- Thế thì hay quá, ngôi nhà tre cũ kỹ ấy ở tại đâu vậy? Trần Gia Lân thờ dãi một tiếng nói:

- Văn bói hữu sự đã đến thăm lần thứ hai, thì lão đã bỏ nhà đi đâu mất biệt! Thọ Ông xéch ngược đôi lông mày bạc lên...

Thình lình ngay lúc này...

Một tràng những tiếng bước chân bước vắng vắng vang tới. Ngô Hoàng Văn hốt hải nói:

- Hồng rồi, đối phương đã tìm ra lối vào địa hạ mật thất...

Thọ Ông đưa mắt nhìn Nhị Ông đang nằm bất động trên giường một cái, trầm giọng nói:

- Chúng ta hãy theo bí đạo ra ngoài thôi. Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Lão tiền bối và nhị đệ mang người đi trước, để vẫn bối đoạn hậu cho. Thọ Ông khẽ gật đầu nói:

- Thế cũng được, lão phu tin rằng người thừa sức ngăn cản bọn họ, thế nhưng... làm như vậy người đã công khai trở thành đối địch với Mẫu Đơn lệnh chủ...

Trần Gia Lân như đã có sẵn kế sách sẵn nói:

- Không hề chi vẫn bối đã có cách ứng phó!

Thọ Ông và Ngô Hoàng Văn lần lượt kẻ trước người sau ăm Túy Ông và Điền Ông lên, nhắm ngõ ra chạy tới, Ngô Hoàng Văn ngoái cổ nhìn ra phía sau nói:

- Nhị ca hãy cẩn thận một chút!

Trần Gia Lân khẽ gật đầu một cái, đợi cho hai người đi khỏi, lập tức lấy khăn bịt mặt lại, đồng thời thổi tắt ngọn đèn luôn, sau đó lẳng lặng đứng ngay cạnh cửa mật thất.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, chẳng mất chốc hán trông thấy ánh sáng đèn đuốc, một đại hán cầm cây đuốc đang cháy sáng rực dẫn đầu, người đi sau gã là Huyết Thần Đông Phương Vũ một trong ba đại tôn giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, kẻ đó là một Hồng Hoa sứ giả...

Vì giữ bí mật hành tung, Trần Gia Lân không dám đứng ngay cửa quan sát, đành nép mình sang một bên.

Hán tử cầm đuốc lửa thoát bước vào, Trần Gia Lân vung chưởng bỏ vào đầu gã ngay. Tiếp theo tiếng thảm rú, hán tử nọ đánh bạch một cái té ngã ra đất, đuốc lửa tắt luôn, tức thì địa hạ mật thất tối mò chẳng thấy gì hết.

Trần Gia Lân vội vàng bước sang ngõ ra, Huyết Thần Đông Phương Vũ là sư phụ minh đệ Ngô Hoàng Văn, đương nhiên Trần Gia Lân không thể hạ thủ với lão, bằng không đây là cơ hội đột kích tốt nhất.

- Thọ lão đầu, lão phu bỏ cho người một gậy chết tươi!

Huyết Thần Đông Phương Vũ gầm hét một tiếng, vung gậy bước vào trong thất ngay, bốn năm hán tử đi theo sau lão cũng xông vào luôn, một người trong số đó bật sáng bật lửa ngay.

Trần Gia Lân hất song chưởng đẩy ra hai đạo kinh phong mạnh như vũ bão.

Thạch thất không to lắm, đục từ khối đá thiên nhiên, kinh khí xoay chuyển trong lòng thất càng tăng thêm phần oai lực, phát ra tiếng kêu vù vù như sấm nổ, át cả tiếng la hét, ánh sáng bật lửa cũng tắt luôn.

Trần Gia Lân nhắm hướng địa đạo chạy tới trước một đoạn.

Bật lửa lại được bật sáng một lần nữa, số cao thủ đã trông thấy ngõ ra, cũng lại Huyết Thần cầm gậy dẫn đầu, số người còn lại đi sau lão.

Trần Gia Lân lẳng lặng chờ họ bước tới chỗ khoảng cách không còn xa lắm, lại phóng thêm một chưởng mạnh như vũ bão.

Tức thì Huyết Thần nổi giận đùng đùng cứ gầm rống lên oa oa như điên như cuồng, nhưng trong địa đạo tối mò, chẳng hề có mây may ánh sáng, dù có nhãn lực siêu cường đến đâu cũng không thể nhận dạng các vật, chỉ có thể nhìn thấy hình bóng lơ mờ.

- Nhâm tuần tra, người ra thông báo người theo phía sau đến các nơi ngoài tìm ngõ ra đi.

Huyết Thần Đông Phương Vũ đã ra lệnh như thế.

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Quả nhiên có Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương ở trong này, nhưng bây giờ mình phải lo yểm trợ Thọ Ông và Ngô Hoàng Văn, không còn rảnh rồi đối phó với gã nữa"

Bây giờ hán chỉ lo rằng muôn một đôi phương tìm ra ngõ ra, thế là tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng ngay.

Hán cứ đi một đoạn rồi lại phục kích một lần, hành động của đôi phương hoàn toàn bị hán khống chế.

Chẳng mấy chốc ở thông đạo đã có ánh sáng soi vào, Trần Gia Lân biết rằng sắp đến ngõ ra. Trông tình hình Thọ Ông và Ngô Hoàng Văn đã hoàn toàn rời khỏi rồi, tức thì thở phào một tiếng rất nhẹ nhõm...

Hán phóng ra một chưởng mạnh như vũ bão lần cuối, sau đó phi thân bay vọt ra động khẩu, đảo mắt xem xét một vòng, thì ra nơi đây là cuối bến đá gần sông, bốn bề toàn những đá núi lởm chởm, chiếc thuyền mình dùng để đến đây lúc này đã biến đi đâu mất. Ô! Rất có thể bọn Thọ Ông và Ngô Hoàng

Vấn đã sử dụng làm phương tiện rời khỏi đây rồi.

Hắn đang tính toán tìm cách rời khỏi, bỗng thấy một chiếc thuyền song buồm chạy dọc theo dòng nước, bất giác cả mừng lập tức lượn mình nhảy lên một tảng đá sát bờ sông thủ thế chờ đợi.

Nơi động khẩu có tiếng người kêu la inh ỏi, bọn họ lần lượt xuất hiện.

Khi chiếc thuyền buồm đi ngang, Trần Gia Lâm sử dụng một thức Phi Yến Xuyên Ba lượn mình bay vọt lên cột buồm.

Một trong số người Huyết Thần Đông Phương Vũ hét to một tiếng:

- Đối phương lên thuyền rồi, hãy chạy vòng ra hướng trước chặn y lại!

Chiếc thuyền chạy dọc theo dòng nước thần tốc hết sức, chẳng mấy chốc qua khỏi bến đá, bọn người rượt theo chưa kịp đuổi tới, Trần Gia Lâm lượn mình nhảy lên bờ, thuyền gia vẫn không hề hay biết gì cả.

Trần Gia Lâm lập tức lượn mình ẩn vào trong bụi rậm nhanh như chớp, hắn núp trong bụi rậm nhủ thầm: "Có nên ở lại âm thầm theo dõi, nếu may được gặp Nhâm Phẩm Phương hoặc là Bạch Cốt Ma thì mình có thể thừa dịp hạ thủ..."

Hắn thoáng suy nghĩ kỹ lại, không ổn, vì bây giờ đã hết canh tư, không còn bao lâu nữa thì trời sáng, nếu không kịp thời trở về khách điểm, Võ Lâm Tiên Cơ ắt bị liên lụy cho mà coi, thế rồi hắn đành phải phi thân chạy trở về thành.

Võ Lâm Tiên Cơ nóng ruột bước tới bước lui trong phòng.

Nếu nàng bị phát hiện đã che chở cho Trần Gia Lâm ra ngoài, thế là hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Một bóng người lẳng lặng xuất hiện, đối phương chính là chương quỹ trong khách điểm.

- Đào cô nương, người bị sao vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ giật bắn người lên, cổ trắn tỉnh tỉnh thần nói:

- Té ra là chương quỹ, lão dậy sớm thế! Chương quỹ đưa mắt nhìn cửa sổ một cái, nói:

- Thế nào?

Võ Lâm Tiên Cơ giả đồ ngáp một cái nói:

- Chưa thức dậy, ta đang coi chừng hắn!

- Sao người không ở trong phòng đợi hắn!

- Thế à... nhưng ta vừa nghĩ được giấy lát rồi!

- Ta cần lục soát trong người hắn một phen!

- Tại sao vậy?

- Có lẽ tìm ra manh mối gì cũng nên...

Nói, xong lão cất bước đi về hướng cửa phòng.

Tức thì Võ Lâm Tiên Cơ rung mình lạnh toát mồ hôi...

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Nộ Sát Hung Đồ

Trên giường không có ai nằm hết, chỉ lấy chiếc gối và các vật y áo làm thành một con người giả ngủ say mà thôi, nếu chương quỹ vào phòng thì vấn đề này lộ tẩy ngay, nhưng nàng không thể ngăn cản lão, vì chương quỹ này là người phụ trách do Thiên Hương môn phái tới Nam Xương, thân phận địa vị lão không thua kém Bà Dương phu nhân.

Võ Lâm Tiên Cơ đi theo sau lưng lão, khi sắp đến phòng nàng đánh bạo nói:

- Nay chương quỹ, lão đã vâng mệnh chủ nhân vào đây lục soát mình hấn chẳng? Chương quỹ vừa bước tới cửa phòng tối, bỗng nghe nàng nói như vậy, bất giác dừng bước ngoái cổ nhìn ra phía sau nói:

- Nay Đào cô nương, ta có quyền xem xét tình thế hành sự, ngươi chớ nên nói lời quá đáng...

Võ Lâm Tiên Cơ mặt hơi biến sắc, bất giác cứng họng chẳng nên lời, quả thực nàng không nghĩ ra cách gì để ngăn cản hành động của chương quỹ.

Lão chương quỹ tiếp tục bước vô phòng...

Trái tim của Võ Lâm Tiên Cơ suýt nữa nhảy vọt ra ngoài luôn, lão chỉ cần kéo chiếc chăn ra, tất cả xem như xong hết, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, mặt mày xanh mét, toàn thân cứ run lẩy bẩy không ngừng, nàng đã ngăn người đứng tại bên ngoài cửa phòng, chờ đợi hậu quả đáng sợ xảy ra.

- Thưa chương quỹ, có việc chi chẳng?

Đúng là âm thanh của Trần Gia Lâm đây mà.

Suýt chút nữa nàng đã hoài nghi hai lỗ tai mình nghe chưa được chính xác, nhưng nàng đã xông vào phòng ngay, chỉ thấy Trần Gia Lâm ôm chần ngồi dậy, trông có vẻ như mới thức dậy, hấn vào phòng lúc nào mà nàng chẳng hề hay biết gì cả, khi ánh mắt chạm phải cửa sổ ở nơi cuối giường, nàng sực vỡ lẽ tức thì thở phào một tiếng rất nhẹ nhõm.

Lão chương quỹ mỉm cười nói:

- Nghe nói thiếu hiệp chẳng mấy quen uống rượu đã say mềm, cho nên giả này vào đây xem thế nào, trời vẫn chưa sáng, thiếu hiệp cứ nghỉ tiếp đi.

Trần Gia Lâm lấy tay dụi mắt nói:

- Chương quỹ thức sớm như vậy cũng hay đấy! Nói xong, hấn lại ngã lưng nằm xuống lần nữa. Chương quỹ nọ cười ha há một tiếng nói:

- Làm những nghề thức khuya dậy sớm này, đành phải như vậy, làm phiền thiếu hiệp nhiều, hẹn gặp lại sáng nay.

Trần Gia Lâm làm ra vẻ lờ mờ buồn ngủ nói:

- Chào chương quỹ vậy!

Lão chương quỹ lấy làm hồ thẹn bước ra cửa phòng luôn.

Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt nhìn tiễn lão ra khỏi cửa tiểu viện, sau đó mới quay người vào trong phòng lên tiếng nói:

- Nguy hiểm thay tỷ phu! Ta cứ sợ quýnh cả lên, may mà ngươi kịp thời về tới, từ cửa sổ hậu vào chần?

Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng, vút chần một bên chuẩn bị bước xuống giường, Võ Lâm Tiên Cơ xua hai tay nói:

- Ta biết chắc chàng thức cả đêm rồi, chớ ngồi dậy làm gì, ta cũng chưa hề chộp mắt được chút nào, hẹn lát nữa chúng ta sẽ gặp.

Nói xong, thoăn thoắt bước ra khỏi cửa phòng luôn.

Trăng lạt sao thưa, từng chấm sáng lơ mờ phản chiếu trên mặt nước sông Giang, cảnh sắc tĩnh lặng như tờ và cũng thơ mộng đẹp đẽ vô cùng.

Có hai bóng người một nam một nữ đứng trên bờ sông Giang, họ không phải đến đây để thưởng thức cảnh đêm, mà hẹn nhau đến đây để đàm phán một vấn đề. Nam nhân là Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương, còn nữ là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân lên tiếng nói:

- Nhâm tuần tra, ngươi hẹn ta đến bến sông Giang có điều chi giáo chẳng? Hoa Gian Khách cất giọng lạnh lùng nói:

- Việc của hai chúng ta cần phải giải quyết dứt khoát cho xong... Võ Lâm Tiên Cơ giả đồ làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Giữa chúng ta có việc chi cần giải quyết? Hoa Gian Khách lạnh lùng nói:

- Phân muội, ngươi chớ giả mù sa mưa hỏi ta làm gì. Hãy nói cho ta hay, có phải ngươi đã quyết tâm gả cho gã họ Trần ấy không?

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Ngươi nên biết đây là mệnh lệnh của chủ nhân, ta chẳng có quyền quyết định. Hoa Gian Khách nói:

- Nhưng ngươi có thể từ chối kia mà. Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Người bảo ta kháng lệnh chẳng? Hoa Gian Khách trầm tư giây lát nói:

- Người có thể đừng có từ chối... Võ Lâm Tiên Cơ nghiêng đầu nói:

- Đừng có gì từ chối nào?

Hoa Gian Khách đến gần chỗ nàng một chút nữa, mỉm cười nói giọng ôn tồn:

- Phân muội, ta thật tình với người đấy, ta chưa bao giờ thật tình yêu thương bất cứ nữ nhân nào, chỉ có nàng là ngoại lệ. Có nàng rồi, thì từ rày sắp tới ta không bao giờ phóng túng nữa, nếu lời hứa ta sai với lương tâm ắt phải chết một cách bất đắc kỳ từ.

Võ Lâm Tiên Cơ cười tủm tỉm một tiếng đáp:

- Ai bảo người thề thốt nào, hãy coi chừng phạm đến thần nguyên rủa, người cứ nói lý do xem nào?

Hoa Gian Khách cười tà mị một tiếng nói:

- Ta có một có thật tế và rất hay, chủ nhân quyết phải bằng lòng, có điều là...

- Có điều thế nào?

Hoa Gian Khách lại cười tà mị nói:

- Chỉ ngại nàng không bằng lòng! Võ Lâm Tiên Cơ trầm ngâm nói:

- Người cứ việc nói xem nào?

Hoa Gian Khách khẽ hắng giọng một tiếng nói:

- Phân muội, hai chúng ta... lấy nhau trước, sau đó nàng sẽ có lý do từ chối, vì nàng không còn nguyên vẹn, chủ nhân không thể nào cưỡng ép gã cho Ngự Lang nữa...

Võ Lâm Tiên Cơ giật mình lùi ra sau hai bước, giận dữ mắng:

- Đồ bẩn thỉu.

Hoa Gian Khách thoáng ngẩn người trong giây lát, cười nham hiểm một tiếng nói:

- Nàng cứ suy nghĩ kỹ lại xem.

Võ Lâm Tiên Cơ giận dữ la hét nói:

- Nhâm Phẩm Phương, không cần phải suy nghĩ nữa, lời nói người làm bẩn tai ta! Mặt mày Hoa Gian Khách tối sầm lại:

- Đây Đào Ngọc Phân, chớ quên rằng việc tốt mà mẫu nữ và di cả người đã gây nên chứ.

Võ Lâm Tiên Cơ lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Người định dùng điều này bắt chẹt ta chẳng? Hoa Gian Khách lại đổi sang bộ mặt khác nói:

- Đây Ngọc Phân, ta nói cho người hay một bí mật, người có bằng lòng nghe không? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Bí mật gì?

Hoa Gian Khách cười đắc ý nói:

- Chủ nhân vô hậu, người có ý muốn thu nhận ta làm nghĩa tử, một đại cơ nghiệp võ lâm mà chủ nhân sắp dựng nên ở tương lai, ta sẽ là người thừa kế, nàng lấy ta... có chi chẳng hay đâu?

- Há há há...

- Điều này có chi đáng cười ư?

- Quả thực buồn cười hết sức.

- Rốt cuộc có điều chi đáng cười đâu?

- Ngươi đang nằm chiêm bao giữa ban ngày rồi.

Hoa Gian Khách không hề đồ mặt gì cả, bữu môi nói:

- Chủ nhân từng tiết lộ điều này với ta, nếu ngươi không tin ngươi cứ việc chờ xem. Võ Lâm Tiên Cơ bữu môi nói:

- Nhâm Phẩm Phương, với tư cách ngươi mà cũng hòng thừa kế ngôi vị võ lâm chí tôn, chẳng sợ người ta cười bẽ bụng chẳng?

Dù da mặt của Hoa Gian Khách có dày đến thế nào đi nữa gã cũng không còn chịu đựng được nữa rồi, sắc mặt tối sầm lại nói:

- Ngươi có bằng lòng không thì nói?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng cương quyết:

- Không bằng lòng thì sao nào?

Hoa Gian Khách cười nham hiểm nói:

- Ngươi không nghĩ tới hậu quả nữa sao? Mặt Võ Lâm Tiên Cơ lạnh như tiền nói:

- Chẳng thà ta sẵn sàng lấy một nông dân hay tiểu phu, chứ không bằng lòng gã cho một tiểu nhân giang hồ như ngươi..

Hai mắt Hoa Gian Khách bắn ra luồng hung quang lạnh lùng nói:

- Ngươi nói thật đấy chứ?

Võ Lâm Tiên Cơ gật đầu nói:

- Đương nhiên là thật rồi, ngươi cứ đến tổ giác với chủ nhân đi!

- Ngươi không hối hận?

- Có lẽ chính ngươi phải hối hận!

- Hắc hắc hắc, tiểu muội tử, ngươi ngông cuồng như thế càng khiến ta yêu thương hơn, ta bỏ lại đôi ý kiến rồi..

- Ý kiến thế nào?

- Ngươi tự tin rằng võ công cao cường hơn ta chẳng?

- Thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn động thủ chẳng? Hoa Gian Khách cười tà mị một tiếng, nói:

- Đây muội tử cưng yêu, chẳng những động thủ mà thôi, hắc hắc, cảnh đẹp đêm lành, sau khi chúng ta thành hảo sự, đến lúc đó gã hay chẳng tùy ý nàng thôi, bông hoa tươi đẹp như vậy, nếu để Ngư Lang hái mất thì oan uổng lắm..

Gã nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó cười hí hí nói tiếp:

- Ngươi ngoan ngoãn vâng lời hay là bắt buộc ta dùng sức mạnh đây? Võ Lâm Tiên Cơ bình tâm tĩnh khí nói:

- Ngươi cứ việc dùng sức mạnh đi, để ta xem ngươi mạnh đến cỡ nào?

Hoa Gian Khách cười lạnh lùng một tiếng xuất thủ chớp tới nhanh như chớp, một trào này nhanh nhẹn, quỷ quyết và cay độc vô cùng.

Võ Lâm Tiên Cơ lượn người lách mình sang một bên, suýt nữa bị gã chớp được.

Thành linh lúc này có một bóng người lảng lảng hiện thân đến ngay trước mặt hai người.

Hoa Gian Khách thất kinh kêu lên một tiếng:

- Ngư Lang!

Mặt mày gã co rút lia lịa.

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng lạnh lùng:

- Đây Nhâm Phẩm Phương, ta đã nói chính ngươi phải hối hận! Hoa Gian Khách hốt hải nói:

- Đào Ngọc Phân, chính ngươi đã xếp đặt như vậy? Võ Lâm Tiên Cơ cất giọng lạnh nhạt:

- Đêm nay chính ngươi hẹn ta đến đây, ta được nhàn rỗi không phải lo nghĩ sắp đặt nữa, nói thật cho ngươi hay cũng không hề chi, nếu ngươi không hẹn ta, thì ta cũng hẹn ngươi, ngươi hiểu ta muốn nói gì chứ?

Hoa Gian Khách nghiêng răng nói:

- Khá lắm, Đào Ngọc Phân, xem như ngươi hơn ta ngày hôm nay đi, chúng ta cứ chờ đợi xem nào, ngươi ắt phải hối hận suốt đời không sai.

Võ Lâm Tiên Cơ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Tiếc rằng ngươi không còn cơ hội nữa!

Hoa Gian Khách đưa cặp mắt giận dữ quét nhìn cô ta một cái, sau đó đảo mắt nhìn về phía Trần Gia Lân. Gã này rất khôn ngoan xảo quyệt, gã thoát trông thấy tình huống bất lợi, lập tức có ý định rút lui sao đó hây tính, thế rồi gã chấp tay nói:

- Tệ chủ nhân rất coi trọng các hạ hữu ý, tại hạ xin rút lui ngay... Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Phí lời vô ích, bụng người đã am hiểu tất cả! Hoa Gian Khách bước ngang hai bước nói:

- Các hạ muốn gì bây giờ?

Trần Gia Lân trầm giọng thốt ra hai chữ:

- Giết ngươi!

Hoa Gian Khách rung mình lạnh toát mồ hôi, bắt giắc sờ tay vào cán kiếm, hốt hải nói:

- Các hạ có suy nghĩ đến hậu quả thế nào không? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Không cần thiết phải suy nghĩ, và ngươi cũng chớ bận tâm điều này làm gì, hãy rút kiếm tự vệ đi.

Hoa Gian Khách đảo ngược hai mắt một vòng, bỗng nhiên lượn mình nhảy nghiêng sang một bên nhanh như chớp...

- Hãy đứng lại nào!

Tiếp theo tiếng gầm thét, Trần Gia Lân đã lượn mình nhảy tới chặn lại lối đi của gã, đồng thời thanh kiếm cùn đầu cũng rút ra khỏi bao luôn.

Võ Lâm Tiên Cơ đảo mình chuyển sang một vị trí, tức thì Trần Gia Lân đứng ở hai bên tả hữu của gã.

Hoa Gian Khách lập tức ý thức rằng tình hình bất ổn rồi, chỉ một mình Trần Gia Lân gã đã không ứng phó nổi, bây giờ lại thêm Võ Lâm Tiên Cơ, gã càng chẳng có mấy may cơ hội thoát thân, đồng thời gã biết rằng đây là sự sắp đặt của Võ Lâm Tiên Cơ. Mục đích của đối phương muốn giết gã để bịt miệng giải trừ mối uy hiếp đáng sợ bấy lâu, tức thì bóng tối từ vong bao trùm vào đầu gã ngay. Thế nhưng gã không đành lòng mặc họ chém giết, bây giờ giang hồ đệ nhất mỹ nhân trong lòng gã không còn xinh đẹp nữa, mà là đáng sợ vô cùng. Gã cần phải cướp lấy cơ hội báo phục, gã suy nghĩ đến đây liền có quyết định ngay, thế rồi gã cũng rút kiếm ra khỏi bao, la lớn tiếng nói:

- Ngươi Lang, ngươi chớ ngạo nghễ khinh thị ta quá thế, chúng ta hãy đấu nhau chết sống một phen...

Nói xong lập tức cả người lẫn kiếm lao vào hướng Võ Lâm Tiên Cơ nhanh như chớp. Mục đích gã nói chuyện muốn làm cho Trần Gia Lân phân tâm, võ công Võ Lâm Tiên Cơ thua kém gã, nếu như may mà chế phục được nàng, thế là có cơ hội giải trừ uy hiếp từ vong ngay.

Đối phương hành động bất thành linh quả nhiên Trần Gia Lân không ngờ chút nào, vì kinh nghiệm đối địch của hắn còn yếu kém vô cùng.

Thế nhưng sự phản ứng của Trần Gia Lân vẫn còn kinh người, hắn thoát ngẩn người trong tích tắc, sau đó lập tức nhảy tới xuất hiện ngay.

Võ Lâm Tiên Cơ thì tinh ranh hơn Trần Gia Lân, nàng thoáng thấy thần sắc lúc này của Nhâm Phẩm Phương đã biết ngay là gã đang xuất quỷ kế gì đây cho nên nàng đã phòng bị nghiêm ngặt. Khi Nhâm Phẩm Phương thoát vừa đảo mình thì nàng đã vung kiếm chắn ngang trước ngực.

Tiếp theo tiếng binh khí va chạm nhau, Nhâm Phẩm Phương đánh một kích này vẫn chưa đắc thủ.

Chỉ trong khoảnh khắc này đã tạo cho Trần Gia Lân một cơ hội, hắn lập tức hất kiếm đâm vào sau lưng Nhâm Phẩm Phương nhanh như chớp.

Nhâm Phẩm Phương cũng giáo quyết vô cùng, khi kiếm khí sắp chạm vào mình, gã không nhích kích, lại hạ người xuống lần mình tránh được một kích của Trần Gia Lân.

Khi gã lần tới chỗ xa cách Trần Gia Lân độ một trượng, lập tức đứng phắt dậy, lượn mình đảo tẩu lần nữa.

Đương nhiên Trần Gia Lân không chịu buông tha gã, nếu để gã chạy thoát thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, hắn tiếp tục lượn mình lao tới lần nữa.

Kêu keng keng vài tiếng, Nhâm Phẩm Phương loạn choạng té lùi ra phía sau vài bước liền, đồng thời Trần Gia Lân phát phơ hạ xuống trước mặt gã.

Nhâm Phẩm Phương đưa hai ngón tay vào mồm huýt một tiếng sáo thật dài, trong đêm khuya tịch lặng, tiếng huýt sáo vang khá xa.

Võ Lâm Tiên Cơ hấp tấp nói:

- Tỷ phu, hãy lập tức hạ thủ ngay!

Cho dù nàng không nói, Trần Gia Lân cũng đã chuẩn bị rồi, tức thì tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục tấn công ra luôn.

Oa!

Một tiếng thấm rú phá không vang lên, Nhâm Phẩm Phương té ngã xuống đất.

- Ngươi... ngươi...

Gã giơ tay chỉ vào Võ Lâm Tiên Cơ đang áp sát cạnh gã, không nói tiếp được lời nào nữa, thông tay xúông, nghiêng đầu sang một bên tắt thở luôn.

Cuối cùng Hoa Gian Khách đã chết dưới một bông hoa.

Võ Lâm Tiên Cơ thở phào một tiếng rất nhẹ nhõm xem như nỗi lo sợ ngầm của nàng mãi mãi được giải trừ.

Trần Gia Lân lướt thân kiếm trên xác chết vài cái, sau đó tra kiếm vào bao, nói:

- Không thể để lại dấu vết, biết xử trí xác chết này bằng cách nào đây? Võ Lâm Tiên Cơ nghiêng đầu suy nghĩ giây lát nói:

- Buộc xác chết vào một tảng đá ném xuống giữa sông, biện pháp này sạch gọn nhất.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu tán thành nói:

- Biện pháp này hay đấy!

Võ Lâm Tiên Cơ sức nghĩ ra một việc nữa:

- Tỷ phu, ta phải rời khỏi trước, tối nay chủ nhân hữu sự cần sự tập hợp thủ hạ, ta không thể chẳng đến.

Trần Gia Lân am hiểu hơn ai hết, có lẽ Mẫu Đơn lệnh chủ vì sự kiện Huyền Vũ Quan tối hôm qua nên mới tập hợp thủ hạ lại cùng lập mưu đối phó bọn Thiên Ngoại Tam Ông, thế rồi hẩn gật đầu nói:

- Được, nàng cứ việc đi đi, xem như sự việc cũng đã giải quyết êm đẹp rồi. Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt nhìn chăm chăm Trần Gia Lân một cái nói:

- Tỷ phu, ta thật lòng cảm ơn chàng.

Trần Gia Lân khoát tay nói:

- Chuyện nhỏ chẳng đáng kể gì, chớ nói lời cảm ơn làm chi nữa? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Tỷ phu, có lẽ đồng bọn nghe thấy tiếng huýt sáo của gã sẽ đến ngay bây giờ, chàng phải giải quyết nhanh một chút.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu:

- Ta biết điều này!

Võ Lâm Tiên Cơ yên tâm nói:

- Vậy thì ta cáo từ trước, lát nữa hẹn gặp lại tại khách điểm! Nói xong, nàng lượn mình rời khỏi ngay.

Trần Gia Lân không dám chậm trễ nữa, lập tức ném thanh kiếm của Nhâm Phẩm Phương vào giữa sông trước, sau đó chuyển tới một tảng đá lớn, buộc xác chết vào đó, giơ hai tay ôm tảng đá buộc xác chết lên, chạy lên một tảng đá nhỏ ra bên sông, dùng lực ném mạnh một cái.

Kêu tùm một tiếng, tức thì sóng nước văng tung tóe, chỉ trong chốc lát lại phẳng lặng ngay.

Tất cả xong xuôi hết, hình như không hề xảy ra việc gì.

Trần Gia Lân vừa quay người qua, bỗng có một âm thanh nữ nhân nghe rất êm tai, nhưng lại lạnh lùng hết sức vang tới nói:

- Ngươi làm rất sạch sẽ gọn gàng đấy!

Trần Gia Lân bắt giặc giật này người lên, không ngờ sự kiện này bị người ta phát giác, nếu đối phương là người của Thiên Hương môn thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng rồi.

Hắn vừa suy nghĩ vừa tiếp tục từ từ quay người ra sau, hắn thoát vừa trở mắt nhìn tới trước, bắt giặc thất kinh kêu a một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bóng Ma Sông Giang

Không ngờ người hiện thân lại chính là Cổ Hồng Liên danh kỹ trong thành Nam Xương, bản thân nàng vốn thì thần bí ly kỳ, tại sao với tài nghệ của nàng lại chịu ân thân trong thanh lâu như vậy?

Không ai hiểu được điều này cả?

Lần trước Võ Lâm Tiên Cơ đã xếp đặt Trần Gia Lân tạm giả tầm hương khách cùng đánh ghen với Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phụng, để thừa dịp dựng cớ giết chết Nhâm Phẩm Phụng, kết quả là Cổ Hồng Liên đã lộ ra chân diện mục.

Nàng hiện thân vào lúc này, tại nơi đây để làm gì thế? Tình cờ hay cố tình ư?

Có lẽ nàng đã hoàn toàn trông thấy một màn Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phụng bị giết chết và ném xác xuống giữa sông, hậu quả sẽ thế nào đây?

Trần Gia Lân miễn cưỡng trấn tĩnh thần lại, chấp tay mỉm cười nói:

- Chào Cổ cô nương, hân hạnh được hội ngộ. Cổ Hồng Liên cười nhạt một tiếng, nói:

- Trần công tử, ngài được toại nguyện rồi.

Trần Gia Lân ngạc nhiên, nói:

- Tại hạ có thể thỉnh giáo Cổ cô nương đến đây để làm gì chăng? Cổ Hồng Liên cười một tiếng thật tươi, nói:

- Cảnh đẹp đêm lành như vậy, không đi dạo chơi một phen, há chẳng làm uổng phí sự ban cho của thượng đế chăng?

Nghe nói thế, Trần Gia Lân thở phào một tiếng, nói:

- Chẳng những cô nương là một kỳ nữ tử, hơn nữa là một người tao nhã. Cổ Hồng Liên lại cười tủm tỉm một tiếng, nói:

- Trần công tử quá khen thế thôi, hạng phong trần bại liễu có xứng đáng gọi là kỳ nữ tử đâu, kéo người nghe thấy phải cười bể bụng cho mà coi, có điều chính Trần công tử mới được xem là kỳ nam tử vậy.

Trần Gia Lân chẳng khéo về từ ngữ nên không muốn đấu khẩu với cô ta, bèn thẳng thắn nói:

- Cô nương đã trông thấy hết sự việc vừa xảy ra rồi chứ gì? Cổ Hồng Liên khẽ gật đầu nói:

- Ta không phủ nhận điều này, quả thật ta đã trông thấy cả. Trần Gia Lân nói:

- Vậy thì cô nương muốn sao bây giờ? Cổ Hồng Liên hỏi ngược lại rằng:

- Chắc Trần công tử không giết tôi để bịt miệng chứ?

Trần Gia Lân vốn có tâm tính hiền hậu, hắn không hề suy nghĩ đến điểm này, nghe đối phương thoát đề cập như vậy, bắt giặc động lòng nhủ thầm: "Vì an toàn của số người mẫu nữ Ngọc Phân, mình có nên làm như thế chăng?"

Hắn đang còn suy nghĩ thì Cổ Hồng Liên lại nói tiếp:

- Trần công tử, người có ý định này chăng? Trần Gia Lân cười ngượng ngùng một tiếng nói:

- Làm gì có chuyện đó, tại hạ không phải hạng người cùng hung cực ác như vậy, giết Nhâm Phẩm Phụng cốt để trừ khử một võ lâm bại hoại, kéo còn nhiều thiếu nữ khác phải thọ nạn.

Cổ Hồng Liên lấy tay khẽ vuốt mái tóc rối bù đang phát phơ dưới cơn gió sông Giang vừa thổi tới, nàng đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, nói:

- Trần công tử, ngài là một võ sĩ rất trang trọng, lại đến những nơi chốn chẳng đường hoàng ấy, ắt phải có nguyên nhân thôi?

Trần Gia Lâm giật mình thẳm một cái, ngập ngừng nói:

- Diễm danh cô nương vang lừng xa gần, tại hạ nhất thời động lòng hiếu kỳ cho nên mới đăng môn viếng thăm, còn vấn đề bảo rằng có nguyên nhân gì đó chỉ là cô nương đa nghi thể thôi, tại hạ đã hội ngộ với Nhâm Phẩm Phương chỉ là việc tình cờ mà thôi.

Cổ Hồng Liên cười tủm tỉm một tiếng, nói tiếp:

- Được, tôi tin lời của Trần công tử, thế nhưng... việc Nhâm Phẩm Phương bị giết chết, ném xác xuống sông Giang, nếu chẳng may người của phe gã biết được sự kiện này, ắt là một việc vô cùng rắc rối...

Trần Gia Lâm buộc miệng nói:

- Ngoại trừ cô nương mặt cáo với họ!

Cổ Hồng Liên liền tiến tới hai bước, nói:

- Tôi không đại gì làm những việc gây rắc rối cho người, hơn nữa bắt lợi cho mình như thế đâu, chẳng hay khi nào công tử mới có dịp đến Phụng Quán nữa?

Trần Gia Lâm trả lời cho có lệ rằng:

- Khi nào rảnh rỗi tại hạ sẽ đến viếng cô nương không sai! Cổ Hồng Liên lại cười tủm tỉm một tiếng, nói:

- Công tử đã có giang hồ đệ nhất mỹ nhân, e rằng những cô gái khác không còn lọt vào mắt ngài rồi...

Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên, nói:

- Cô ta là người em vợ của tại hạ, làm gì có chuyện đó! Cổ Hồng Liên nói:

- Tỷ tỷ chết, muội muội thay vào, đó là việc thuận lý thành chương thôi!

Trần Gia Lâm thoát nghe nói câu này bất giác giật bắn người lên, hai bên môi gặp nhau lần đầu, làm sao đối phương lại biết hết tẩy của mình ư?

Ồ! Vậy thì đáng sợ hết sức, cả mình đệ Ngô Hoàng Văn cũng không biết cái chết của ái thiếp Đào Ngọc Phương, sao y lại biết bí mật này ư? Ngoại trừ mình từng nói sự kiện này tại Hoa Nguyệt Biệt Trang, ngoài ra chưa từng tiết lộ với bất cứ một ai khác.

Hắn suy nghĩ đến đây, lộ vẻ bất an nói:

- Sao cô nương lại biết thân thế của tại hạ như vậy? Cổ Hồng Liên trầm ngâm giây lát, nói:

- Tôi nghe người ta nói lại như thế! Trần Gia Lâm hỏi tôi nói:

- Cô nương đã nghe người nào nói vậy?

Cổ Hồng Liên đưa mắt nhìn ra sông Giang nói:

- Người đã nói điều này cho tôi hay mãi mãi không bao giờ mở miệng được nữa!

Trần Gia Lâm thở mạnh một cái, té ra chính Nhâm Phẩm Phương đã tiết lộ với cô ta, gã là tuần tra của Thiên Hương môn, địa vị chẳng thấp kém, đương nhiên gã phải hiểu những sự việc này, nhưng tại sao gã lại đề cập chuyện riêng tư của mình với cô ta như thế?

[Thiếu 8 trang]

- Chẳng lẽ là ma quỷ thật sao? Cổ Hồng Liên lạnh lùng nói:

- Ta không tin trên thế gian này lại có ma quỷ thật...

Trần Gia Lâm đảo mắt quét nhìn phía trước thất kinh nói:

- Xem kia, ở gần bìa rừng! Cổ Hồng Liên nói:

- Ta không tin tà quái này...

Nàng nói chưa hết lời, lập tức phi thân lướt tới nhanh như một luồng gió thoảng.

Trần Gia Lâm thoát trông thấy thân pháp thần kỳ của Cổ Hồng Liên bất giác ngăn người ra tại chỗ luôn, hẳn tự biết cho dù mình dốc hết toàn lực cũng không thể nào đuổi kịp nàng cả.

Trong khoảng khắc Cổ Hồng Liên thoát vừa phi thân lướt tới, bóng người nọ biến mất ngay.

Trần Gia Lâm cũng lượn mình lướt tới, đứng ở bên cạnh Cổ Hồng Liên đang ngăn người

tại chỗ. Hai người có đồng một cảm giác trong rừng tối mờ, nếu muốn phát hiện đối phương là điều càng không thể được.

Cổ Hồng Liên đưa mắt nhìn vào cánh rừng nói:

- Bằng hữu là cao nhân phương trời nào, hà tất phải giả làm ma quỷ như vậy?

Một âm thanh nữ nhân từ trong rừng vang ra, hai người không nhân định được là xa hay là gần, nhưng rất lạnh lùng:

- Con khi, ai là bằng hữu của ngươi đâu!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Đối phương là nữ nhân.

Cổ Hồng Liên khẽ gật đầu nói:

- Chẳng những là nữ nhân, hơn nữa đối phương là một bà la sát! Ý của nàng muốn chọc cho đối phương hiện thân mà thôi.

Âm thanh của nữ nhân thần bí nó từ trong rừng lại vang tới nói:

- Nay Cổ Hồng Liên, ngươi dám vô lễ nữa thì ta phải mắng chửi ngươi đấy!

Cổ Hồng Liên thoát vừa nghe đối phương gọi đúng tên họ của mình, bất giác giật nảy người lên, nhưng vì thế nàng động tính hiếu kỳ nhiều hơn, bèn cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ngươi muốn chọc tức ta hiện thân đó ư? Ngươi đừng hòng như thế! Cổ Hồng Liên nói:

- Không dám gặp mặt người chăng?

Nữ nhân trong rừng lạnh lùng đặng háng một tiếng, nói:

- Cổ Hồng Liên, ngươi dám gặp mặt người thì thiên hạ này còn ai không dám gặp mặt người nữa đâu? Ngươi nói như thế chẳng cảm thấy xấu hổ chăng?

Ý của đối phương muốn nói rằng Cổ Hồng Liên xuất thân tại thanh lâu mà còn dám lên mặt nói khoác.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn Cổ Hồng Liên một cái, tỏ vẻ chai buồn với nàng. Bản thân Cổ Hồng Liên thì lại không cảm thấy xấu hổ chút nào, vì thực ra nàng không phải là một cô gái phong trần, nhưng nàng đã trông thấy đôi mắt của Trần Gia Lâm đang nói điều gì, thế rồi nàng đáp lại với hắn một nụ cười cảm kích thật tươi.

Trong lòng Trần Gia Lâm lấy làm bất an vô cùng, hẳn chỉ sợ rằng muôn một đối phương là thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ thì sự việc trở nên trầm trọng ngay, thế rồi hắn tiếp lời nói:

- Tôn giá có thể phụng cáo lai lịch chăng? Nữ nhân trong rừng đáp:

- Ngươi nghĩ rằng ta có khi nào lại nói cho ngươi hay không? Trần Gia Lâm lấy làm khó chịu vô cùng, la lớn tiếng nói:

- Tôn giá không mời mà đến, có mục đích gì chăng? Nữ nhân trong rừng nói:

- Ta tìm Cổ Hồng Liên có việc!

Cổ Hồng Liên thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó tiếp lời nói:

- Tìm ta?

- Đúng thế!

- Tìm ta có điều chi chi giáo chăng? Nữ nhân trong rừng nói:

- Cổ Hồng Liên, ta khuyên bảo ngươi, cấm ngươi không được quấy nhiễu Trần Gia Lâm.

Cổ Hồng Liên nghe nói thế đưa cặp mắt kinh ngạc nhìn Trần Gia Lâm một cái, sau đó nói:

- Tại sao vậy?

Trần Gia Lâm lấy làm ngạc nhiên vô cùng, nữ nhân này lại khuyên bảo Cổ Hồng Liên không được quấy nhiễu mình, rốt cuộc đối phương là ai vậy? Giọng nói không giống âm thanh của Vũ Diễm Hoa, đồng thời cũng không giống Đào Ngọc Phụng. Hơn nữa họ không có võ công cao cường như vậy, nghe giọng nói đối phương rõ ràng y đang ghen tuông, thế nhưng mình có quen nữ nhân nào nữa đâu...

Nữ nhân trong rừng lại nói tiếp:

- Người chó hôi lời thôi làm gì, người không xứng đáng với hắn, nếu người không nghe lời khuyên bảo của ta, ta có thể giết người bất cứ lúc nào.

Câu nói này chứa đựng đầy ý vị uy hiếp.

Cổ Hồng Liên cười lạnh lùng một tiếng chẳng chịu thua chút nào, nói:

- Nếu nói như thế chỉ có người mới xứng đáng với hắn rồi? Hừ! Người tưởng rằng chỉ cậy vào vài lời nói khoát lác của người lại dọa được ta ư?

Nữ nhân trong rừng nói:

- Dọa người ư, hắc hắc! Người cứ việc chờ đợi xem nào!

Trần Gia Lâm tự thân lắng tai nghe ngóng, hắn muốn dựa vào âm thanh của đối phương để tìm ra vị trí đứng của đối phương, nhưng âm thanh có lúc xa song có lúc lại gần, hắn không thể nào nhận định được phương hướng của cô ta là ở đâu hết.

Cổ Hồng Liên lạnh lùng nói:

- Người chỉ cậy vào thân pháp thần tốc thế thôi, ngoài ra chẳng còn gì khác nữa? Nói khoát không dọa được người đâu, nếu người thích hắn thì cứ việc hiện thân ra, bằng không người ghen tuông cái quái gì vậy?

Thực ra Cổ Hồng Liên và Trần Gia Lâm chỉ gặp mặt được hai lần, giữa hai người chẳng có tình cảm gì đặc biệt cả, nàng châm biếm người ta ghen tuông, quả thực là điều buồn cười hết sức.

Nữ nhân trong rừng nói giọng khinh miệt:

- Đây Cổ Hồng Liên, hắn có yêu người không, chứ có tự tác đa tình, nói cho người hay, ta chẳng thêm ghen tuông với người làm gì, người chưa có tư cách nói hai chữ này đâu.

Cổ Hồng Liên lại đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm một cái, châm biếm nói tiếp:

- Nói như vậy thì hắn yêu người rồi, thế nhưng hình như hắn chưa hề quen biết với người bao giờ kia mà?

Nữ nhân trong rừng nói:

- Ta không cần hắn yêu ta, chỉ cảnh cáo người chó quấy nhiễu hắn, bằng không người sẽ hối hận cho mà coi!

Trần Gia Lâm thoát nghe nói thế, giật mình nhủ thầm: "Mẫu Đơn lệnh chủ vì muốn đạt mục đích gì đó đã cố gắng thuyết phục mình kết hợp với Đào Ngọc Phân, từng hạ lệnh cấm Vũ Diễm Hoa qua lại với mình, nghe khẩu khí của nữ nhân trong rừng cũng đồng ý kiến như thế. Nếu quả thật đối phương là người của Mẫu Đơn lệnh chủ thì vấn đề trở nên nghiêm trọng rồi, chẳng hay đối phương có nghe được gì về sự việc của Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phụng chăng? Nhưng mong rằng cô ta chưa nghe được gì hết..."

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác lên tiếng hỏi lần nữa:

- Rốt cuộc tên kia là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Áo Quan Cổ Quái

Nữ nhân trong rừng cất giọng u oán nói:

- Ngươi lang, đòi người như giấc chiêm bao, hà tất quan tâm vấn đề quen biết hay xa làm gì, tương lai người sáng sủa, nên làm nhiều việc hữu ích cho võ lâm, mới không phí phạm một thân võ học của người.

Trần Gia Lân lấy làm ngạc nhiên vô cùng, tại sao đối phương lại nói những lời vậy?

Rốt cuộc y là nhân vật thế nào? Nếu y là thủ hạ của Mầu Đôn lệnh chủ thì không khi nào lại nói những lời như vậy?

Thế nhưng trong lòng hắn vẫn còn sinh nghi, hắn suy nghĩ giây lát rồi lại nói tiếp:

- Tôn giá đã vâng lệnh đến đây chẳng? Nữ nhân trong rừng nói:

- Tạm thời cho là thế cũng được. Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Tôn giá nói thế có nghĩa là sao? Nữ nhân trong rừng nói:

- Một nửa là vâng mệnh lệnh, một nửa là do ý của mình.

Trần Gia Lân nghe nói thế càng không hiểu gì cả, hắn vào đề nói vạch toẹt ngay:

- Có phải tôn giá là thủ hạ của Mầu Đôn lệnh chủ chẳng? Nữ nhân trong rừng nói bằng giọng khẳng định:

- Không phải.

Nghe đối phương nói thế tức thì Trần Gia Lân thở phào một cái rất nhẹ nhõm, y không phải là thuộc hạ của Mầu Đôn lệnh chủ thì vấn đề không còn nghiêm trọng nữa, nhưng hắn vẫn còn thắc mắc. Rốt cuộc y là nhân vật phương trời nào vậy, trông tình hình y quyết không chịu nói đâu, dù có hỏi cũng bằng thừa thôi, thế rồi hắn cảm miệng lại luôn.

Đương nhiên Cổ Hồng Liên không phục, tiếp lời la lớn nói:

- Có gan thì ngươi ra đây so tài cao thấp với ta một phen xem nào, nếu ta thua thì sẵn sàng theo tôn ý dứt khoát không qua lại với hắn luôn.

Nữ nhân trong rừng nói:

- Cổ Hồng Liên, ta không cần xuất thủ, nếu ngươi có khả năng tiếp được một cú tuyệt chiêu toàn lực của hắn, xem như ngươi thắng. Ta sẽ thu hồi lời cảnh báo của ta, ngược lại ta tác thành ngươi nữa, như vậy ngươi thấy thế nào?

Quả thực Trần Gia Lân giật mình chẳng ít, nữ nhân thần bí này am hiểu cả một chiêu của mình, mà mình chẳng may biết gì về đối phương hết, thế là thần bí và đáng sợ gộp, tại sao trong chốn giang hồ lại lắm sự quỷ quyệt thần bí như vậy?

Mặc dù Cổ Hồng Liên là một kỳ nữ tử, nhưng trong tình huống này vẫn không thể khắc phục được nhược điểm của một cô gái, thế rồi y cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Lúc này ngươi nói rằng ngươi đến đây tìm ta, bây giờ ta đến tìm ngươi chứ không phải là hắn.

Nữ nhân trong rừng nói:

- Chớ nói lời thôi làm gì, một là ngươi tiếp hắn một kiếm thử nào, hoặc là ngươi nghe lời khuyên bảo của ta, lời nói của ta đến đây là hết, ngươi cứ chọn một trong hai đường đi.

Cổ Hồng Liên nói giọng xúc động:

- Ta cần đấu với ngươi chứ không phải với hắn.

Cánh rừng im phăng phắc không thấy hồi âm nữa, chẳng biết y đã bỏ đi hay là không muốn trả lời đây.

Cổ Hồng Liên chờ đợi một hồi lâu không thấy động tĩnh gì cả, sau đó nói tiếp:

- Thì cứ y theo phương thức ngươi, ngươi tiếp hắn một kiếm, nếu tiếp trọn chiêu kiếm hắn xem như ta thua, như vậy công bằng chứ?

Nhưng trong rừng tịch lặng như tờ không thấy phản ứng gì hết, có nói cũng bằng thừa mà thôi, chứng tỏ rằng nữ nhân trong rừng đã rời khỏi rồi.

Tức thì Cổ Hồng Liên tức đến mồm miệng phun ra khói lửa, giậm chân lia lịa nói:

- Ta sẵn sàng đợi y đến giết ta.

Trần Gia Lân lấy làm khó xử vô cùng, hắn cũng không biết phải nói gì bây giờ.

Cổ Hồng Liên khẽ cười một tiếng, nói giọng ôn hòa:

- Trần thiếu hiệp, có thật là ngươi không quen biết đối phương chẳng? Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không quen biết.

Cổ Hồng Liên ngạc nhiên nói:

- Vậy thì lạ lùng thật, chẳng có mây may ẩn tượng gì chẳng? Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng, lắc đầu nói:

- Chẳng có chút ẩn tượng gì cả, hoàn toàn xa lạ vậy.

Cổ Hồng Liên trầm mặc giây lát, sau đó xéch ngược đôi lông mày liễu lên nói:

- Trần thiếu hiệp, ngươi vẫn dám đến tìm ta chứ?

Lời nói này hàm chứa một ý vị khiêu chiến, điều này chứng tỏ cô ta chẳng quan tâm đến lời cảnh báo của nữ nhân thần bí nọ, đồng thời cũng có nghĩa là cô ta quyết không thay đổi ý kiến sẽ qua lại với hắn.

Đương nhiên Trần Gia Lâm nghe hiểu tâm ý của y rồi, hắn suy nghĩ giây lát nói:

- Cổ cô nương, chẳng có gì mà dám hay không dám cả, thế nhưng đối phương đã buông lời cảnh cáo như vậy ắt phải có hành động không sai, nếu xảy ra sự cố thì chẳng hay chút nào, đồng thời chưa rõ ý đồ của đối phương cho nên ta muốn tìm cách thám thính lai lịch của đối phương trước...

Cổ Hồng Liên tiếp lời:

- Nói như vậy, trước khi tìm chưa điều tra rõ lai lịch đối phương thì ngươi không đến tìm ta rồi?

Trần Gia Lâm trả lời cho có lệ nói:

- Cũng chưa nhất thiết như thế, lúc ta muốn đến thì ta vẫn đến.

Tức thì trên mặt Cổ Hồng Liên nở một nụ cười thật tươi, hai má lúm đồng tiền tròn xoay nói giọng yêu kiều:

- Được, ta chờ đợi ngươi, nhưng chớ để ta trông đợi quá lâu.

Y vừa nói vừa ngược đầu nhìn trăng đêm đã nghiêng về phía tây một cái, lại nói tiếp:

- Thì giờ không còn sớm nữa, ta phải về thành bây giờ, xem ngày nào ngươi đến ta sẽ đãi khách cho thịnh soạn một lần mới được.

Trần Gia Lâm nói:

- Vậy thì ta xin cảm ơn ngươi trước.

Cổ Hồng Liên lại cười một tiếng thật tươi, cúi người vái chào một cái, sau đó lượn mình chạy mất dạng luôn.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn bóng lưng cô ta từ từ biến mất trong bóng đêm, trong lòng rối loạn vô cùng, hắn không phải thương cảm về tình ý của cô ta, mà là nghĩ rằng sự việc đêm nay đã xảy ra ly kỳ hết sức. Nữ nhân thần bí nọ chẳng những đã đưa ra cảnh báo có tính cách uy hiếp với Cổ Hồng Liên, đồng thời lại khuyến khích mình hiện dương chính nghĩa vô lâm, quả thực khiến người không sao hiểu nổi điều này.

Nhất là câu "... đòi người như giặc chiếm bao", hắn càng thắc mắc lấy làm kinh ngạc hơn.

Trần Gia Lâm đứng ngẩn người trong giây lát, sau đó bất giác cất bước đi vào cánh rừng trước mặt, hắn biết rằng không bao giờ gặp được nữ nhân nọ, hơn nữa đối phương quyết không hiện thân ra, nhưng hắn vẫn nuôi hy vọng trong muôn một.

Cánh rừng này không sâu lắm, chỉ trong chốc lát hắn đã đến nơi tận cùng.

Ngay lúc hắn sắp xuyên rừng đi ra ngoài, bỗng nhiên trông thấy một số bóng đen lù lù từ từ đi về hướng này, hắn giật mình lập tức lui vào rừng trở lại.

Bóng người càng lúc càng đến gần, mới hay có tám người khiêng một cỗ quan tài gỗ đi về hướng rừng cây, có một hiệu tử mặc tang phục tay cầm cờ hiệu đi trước quan tài dẫn đường.

Đây là một sự kiện lạ lùng, có khi nào nghe nói tống táng ban đêm đâu, nếu bảo rằng vận chuyển linh quan từ nơi xa đến đây, thì cũng phải nghỉ ngơi từ lâu rồi, huống hồ nơi đây không phải là đại lộ.

Chẳng mấy chốc, linh quan được khiêng tới bìa rừng, hiệu tử dẫn đường nọ lên tiếng nói:

- Chư vị đã cực nhọc nhiều, mời vào trong rừng nhanh lên một chút nào.

Trần Gia Lâm thoát nghe thấy giọng nói rất quen thuộc, tức thì động tính hiếu kỳ, vội lượn mình tới trước, trở mắt nhìn kỹ, tức thì khí huyết sôi lên sùng sục, gầm hét lên một tiếng:

- Hãy đứng lại nào.

Nói xong, hắn hiện thân ra luôn.

Hiếu tử này không ai xa lạ mà chính là Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn con trai của Huyết Chương Quý cũng là thù nhân mà Trần Gia Lân cứ ao ước tìm gặp bấy lâu, thù nhân hội ngộ, hai mắt Trần Gia Lân đỏ ngầu ngay.

Huyết Thủ Thiếu Đông thất kinh kêu lên một tiếng:

- A! Là Ngư Lang.

Gã nằm chiêm bao cũng không ngờ rằng lại gặp Trần Gia Lân tại nơi đây và vào lúc này.

Trông tình hình số người khiêng vác quan tài chỉ là những phu khiêng vác tầm thường thôi, chứ họ không phải là người giang hồ, tất cả bọn họ mặt mày biến sắc ngẩn người ra tại chỗ hết.

Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Đây Phan Văn, chúng ta lại làm ăn nữa rồi.

Huyết Thủ Thiếu Đông đưa mắt nhìn Trần Gia Lân một cái, trầm giọng nói:

- Ngư Lang, bây giờ không phải lúc bàn chuyện làm ăn, ta đang đưa linh quan đến đây an táng.

Trần Gia Lân biết rằng trong này lại có uẩn khúc gì đây, chẳng biết tiểu ma đầu này lại muốn chơi trò gì nữa đây, hắn cất giọng lạnh lùng nói:

- Họ Phan kia, người nhiều trò quỷ quái lắm, chắc không phải lệnh tôn nằm trong quan tài chứ?

Huyết Thủ Thiếu Đông ngoái cổ nhìn đằng xa một cái, sau đó nói giọng hấp tấp:

- Ngư Lang, hãy hẹn dịp khác giải quyết những hiềm khích trước kia nào... Trần Gia Lân la lớn tiếng nói:

- Ta hỏi người ai nằm trong quan tài vậy? Huyết Thủ Thiếu Đông trầm giọng nói:

- Chính là gia mẫu.

Trần Gia Lân thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đêm khuya xuất táng, quả thực đây là việc chưa từng có. Đêm nay hai ta gặp lại, xem như là người xấu số, chúng ta cứ giao dịch sòng phẳng ngay bây giờ đi.

Dứt lời, hắn rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao luôn.

Mấy gã khiêng vác nọ thoát trông thấy động binh đao, họ lập tức đặt áo quan xuống thất kinh kêu la inh ỏi, co giò chạy như điên như cuồng.

Huyết Thủ Thiếu Đông giậm chân liên tục nói:

- Người làm hồng việc của ta, ta phải giết phứt người đi cho rồi. Hai mắt Trần Gia Lân tia ra luồng sáng lạnh nói:

- Phan Văn, hoặc người giết ta, hoặc ta giết người, chứ không còn con đường nào khác nữa.

Huyết Thủ Thiếu Đông bỗng thay đổi giọng:

- Ngư Lang, hãy hẹn hôm khác, tùy người chỉ định địa điểm thời gian, ta quyết đến dự... Trần Gia Lân nói giọng cương quyết:

- Muốn tìm người rất khó, tiền trao cháo múc, không ai nợ ai, chớ nói lời thôi làm gì nữa.

Huyết Thủ Thiếu Đông nghiêng răng nói:

- Có thật người muốn như vậy chăng? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ chỉ nói một lời thôi.

Huyết Thủ Thiếu Đông miệng mấp máy muốn nói lại thôi, chẳng biết gã định lập trò gì nữa đây, chỉ trong giây lát, bỗng nhiên gã đã có sự quyết định, giọng điệu trở lên bình tĩnh hết sức nói:

- Ngư Lang, người cứ nói, món nợ này giải quyết bằng cách nào đây? Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Trước hết, ngươi hãy giải thích sự kiện hai xác chết và bốn chiếc đầu người đã? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:
- Ngươi cứ việc hỏi Giang Hồ Lang Trung thì sáng tỏ sự kiện này ngay. Trần Gia Lân động lòng, nói:
- Tại sao ta phải hỏi lão ư? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:
- Lão sẽ nói rõ đầu đuôi câu chuyện hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng bị giết cho ngươi nghe. Trần Gia Lân lạnh lùng nói:
- Theo ta thì không cần thiết phải hỏi nữa, vì giết người thì phải thường mạng, hỏi hay không cũng thế thôi, ngoài ra lần trước ngươi dùng sự sinh tử của Ngô Hoàng Văn uy hiếp ta lấy mất rô tre nọ, bây giờ món đồ ấy ở đâu?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Rô tre ư? Đây là vụ giao dịch khác, Thiên Ngoại Tam Ông đã sẵn sàng bàn vụ đổi chác này với ta rồi.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Ngươi không còn mấy may cơ hội làm ăn nữa, ngươi không chịu nói cũng chẳng hề chi, ta sẽ tìm Huyết Chương Quý đàm phán sau, bây giờ ngươi rút kiếm chuẩn bị tự vệ đi, ta phải trả thù cho hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng.

Huyết Thủ Thiếu Đông ném bỏ cờ hiệu và cỡi tang phục ra, giận dữ nói:

- Ngươi Lang, ngươi lấn hiếp người quá thế, ngươi quyết hối hận cho mà coi. Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng nói:
- Ta giết chết ngươi quyết chẳng hối hận đâu.

Thình lình ngay lúc này, có hai bóng người từ nơi xa xa chạy về hướng này. Huyết Thủ Thiếu Đông giậm chân lia lịa nói:

- Trần Gia Lân, ngươi nghe cho kỹ, người sắp đến là cao thủ của Thiên Hương môn, ngươi quyết phải dốc toàn lực bảo vệ cổ quan tài này, không được để cho đối phương đắc thủ. Trong quan tài có món đồ mà ngươi rất cần thiết, ta sẽ đợi ngươi trong rừng, sau khi ngươi đánh lui đối phương, chúng ta kết liễu nợ nần cũng chưa muộn.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Ngươi muốn đào tẩu nữa chăng? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:
- Ta lấy nhân cách bảo đảm quyết không đào tẩu. Còn một điều nữa, hãy nhớ cho kỹ, không nên nói cho đối phương biết danh tự của ta, vì điều đó bất lợi cho ngươi.

Nói xong, gã đảo mình thắp thoáng một cái biến vào trong rừng luôn.

Trần Gia Lân không còn cản lại gã kịp nữa vì hai bóng người nọ đã chạy gần hẵn và họ thất kinh kêu lên một tiếng:

- Ngươi Lang.

Trần Gia Lân ngược đầu nhìn tới trước, tức thì ngăn người ra tại chỗ, vì bọn người vừa xuất hiện chính là Bất Bại Ông, một trong tam đại tôn giả của Thiên Hương môn, còn người kia là một lão thái bà có cái một bông hoa màu vàng trên mái tóc, không cần phải hỏi cũng biết lão là Kim Hoa sứ giả.

Trần Gia Lân am hiểu công lực của Bất Bại Ông, cách đây chẳng bao lâu suýt nữa hẵn đã hủy dưới chương lực của đối phương tại sân tiểu ốc của nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng, bây giờ lại cộng thêm một Kim Hoa sứ giả, nếu một khi đôi bên động thủ thì hậu quả khó lường nổi.

Huyết Thủ Thiếu Đông nói rằng trong quan tài có hai báu vật mà gã đã đánh lừa từ tay hẵn, chẳng hay có thật như thế không?

Vậy thì tại sao gã không hợp lực với mình để ứng phó đối phương, lại hấp tấp ản mình vào trong rừng, tại sao vậy?

Phải rồi, có lẽ Huyết Thủ Thiếu Đông định mượn dao giết ngươi rồi... Bất Bại Ông lên tiếng nói:

- Ngươi Lang, trong quan tài có cái gì vậy? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:
- Đương nhiên trong quan tài có xác chết rồi, sao ngươi lại hỏi lạ thế? Bất Bại Ông chớp nháy đôi mắt một cái, nói:
- Kẻ chết là ai vậy? Trần Gia Lân nói:
- Hình như các hạ không cần thiết phải thắc mắc điều này làm gì? Bất Bại Ông cười hắc hắc một tiếng nói:
- Lần trước hai chúng ta đấu chưa sướt tay, đêm nay chúng ta phải đấu lại một lần nữa mới được.

Kim Hoa sứ giả hai tay chống nạnh, nói giọng cao ngạo rằng:

- Đầu cái con khỉ, lần vừa rồi trong mình ngươi bị thùng ba lỗ chưa đủ sao? Hãy lui ra ngoài nào. Để lão nương tính cho.

Bất Bại Ông cũng ngoan ngoãn thật, chẳng dám ho he gì hết, lão lập tức lui ra phía sau vài bước ngay.

Trần Gia Lâm bắt giác động lòng, hần sức nhớ rằng Tủy Ông từng bảo lão bằng ba tiếng lão sợ vợ, mà lão thái bà này lại tự xưng là lão nương, có lẽ chính là sư tử hà đông của lão Bất Bại Ông không sai rồi, quả thực người ta nói không sai chút nào, trời sinh ra một vật ắt phải có một vật kiềm chế.

Kim Hoa sứ giả đưa mắt quan sát Trần Gia Lâm từ trên xuống dưới, sau đó nói:

- Ngươi Lang, rốt cuộc trong quan tài có thứ gì vậy? Trần Gia Lâm lạnh lùng đáp:

- Người chết.

Kim Hoa sứ giả bĩu môi nói:

- Người chết nào vậy? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không biết.

Quả thực hắn cũng chẳng biết người nào chết cả.

Kim Hoa sứ giả đảo mắt liếc nhìn những thứ đồ tang ném bỏ trên mặt đất một cái, cau mày nói:

- Những thứ này là của ngươi chăng?

Trần Gia Lâm thoáng ngạc nhiên, sau đó liền gật đầu nói:

- Đúng thế.

Kim Hoa sứ giả trầm ngâm giây lát, đảo mắt liếc nhìn Bất Bại Ông nói:

- Này lão bất tử, có manh mối rồi. Bất Bại Ông ngạc nhiên nói:

- Manh mối ư?

Kim Hoa sứ giả lên giọng nói:

- Ngươi càng già càng hồ đồ, thử nghĩ kỹ xem, Ngươi Lang còn để tang cho ai nữa?

Bất Bại Ông khề lắc đầu một cái nói:

- Không, ngươi lầm rồi.

Kim Hoa sứ giả trợn ngược hai mắt nói:

- Lão nương có lầm lẫn bao giờ đâu? Bất Bại Ông vừa cười vừa nói:

- Nương tử đại nhân, ngươi chớ nóng giận vội, hãy nghe ta nói nào. Sáng nay Ngươi Lang còn ở trong khách điểm, tại sao đến tối bỗng nhiên lại mặc đồ tang tống táng như thế? Theo ta rõ ràng bên trong này quyết phải có bí ẩn gì rồi...

Trần Gia Lâm bắt giác giật nảy người lên, hần nhanh mồm lưỡi chúc lấy phiền não rồi...

Kim Hoa sứ giả trợn ngược hai mắt nói:

- Phí lời vô ích, chính lão nương muốn nói như thế, chớ thắc mắc bên trong có bí ẩn làm gì, cứ mở nắp quan tài ra xem thì biết ngay.

Trần Gia Lâm thấy cặp này sức liên tưởng tới Điều Khách và Hỷ Nương là một đôi bảo bối thù hạ của Huyết Chương Quý, hai cặp này có cùng một điểm kỳ diệu, nhưng hắn thoát nghe năm chữ mở nắp quan ra xem, tức thì lấy làm khẩn trương vô cùng, hần nghĩ bụng: "Biết làm sao đây? Với công lực của mình có thể ngăn cản được đối phương không mở nắp quan tài chăng? Nếu như hai báu vật mình đã lấy được sau đó lại đánh mất thì sao?"

Kim Hoa sứ giả nói giọng lạnh lùng:

- Ngươi Lang, nếu ngươi không khai sự thật, bản sứ giả phải mở nắp quan khám xét thôi? Trần Gia Lâm hất thanh kiếm ra phía trước, nói giọng lạnh như tiền:

- Ta thách ngươi dám mở nắp quan thử coi? Kim Hoa sứ giả cười toe toét một tiếng nói:

- Ngự Lang, vì tôn trọng mệnh lệnh của chủ nhân chúng tôi, tốt hơn hết chúng ta chớ động võ.

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Khai quan động thi hài là điều đại bất kính với kẻ đã chết, đồng thời là điều đại sỉ nhục đối với kẻ sống, tôn giá cứ suy nghĩ lại xem.

Kim Hoa sứ giả nói:

- Vậy thì người cứ thành thật khai báo, rốt cuộc trong quan tài đựng thứ gì thế? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Ta đã nói có người chết trong đó.

- Người chết này là ai vậy?

- Người chớ thắc mắc điều này làm gì.

- Nếu bản sứ giả nói rằng trong đó không phải là người chết thì sao?

- Người muốn nói sao cũng được, nhưng cấm không được mở nắp quan.

- Liệu người đủ bản lĩnh cản trở hai vợ chồng ta chăng?

- Vậy thì cứ việc thử xem nào.

Miệng hần tuy nói cứng nhưng trong lòng lấy làm thấp thỏm bất an, muốn cản trở không cho đối phương mở nắp quan chẳng phải là chuyện dễ, nếu xử không khéo mình ắt hỏng như kỳ vừa rồi cho mà coi, biết làm sao bây giờ?

Bất Bại Ông lên tiếng nói:

- Ngự Lang, có thật người quyết ngăn cản bọn ta ư? Trần Gia Lân đánh bạo nói:

- Đương nhiên.

Kim Hoa sứ giả nói:

- Lão bất tử, người cứ việc xuất thủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trăm Sự Lạ Lùng

Trần Gia Lân bàng hoàng chẳng biết làm sao đây, hần biết rằng cường lực của Bất Bại Ông vô cùng lợi hại, nếu để lão đứng xa phạm vi thể kiếm đánh không tới, phóng chương tấn công mình, quyết phải hủy dưới chương của lão cho mà coi.

Ngoại trừ hần lướt tới gần đối phương sử dụng tuyệt chiêu đối phó lão, song hần lại không thể rời khỏi áo quan, nếu hần thoát vừa rời khỏi thì Kim Hoa sứ giả sẽ thừa cơ mở nắp quan tài không sai.

Nếu bây giờ Huyết Thủ Thiếu Đông hiện thân tương trợ, hai người liên hợp ứng phó họa may còn hy vọng bảo vệ được vật trong áo quan, nhưng tại sao gã lại lẩn trốn?

Bất Bại Ông hất tay chuẩn bị phóng chương, Kim Hoa sứ giả đứng yên ở một bên, bà ta đang chờ đợi hai người xuất thủ giao chiêu là bà ta động thủ mở nắp áo quan ngay.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng. Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Nếu hai vị cường ép tại hạ giết người đổ máu, thì tại hạ đành phải dốc toàn lực quyết đấu thôi, cứ việc xuất thủ đi.

Bất Bại Ông lập tức đẩy song chương tới trước, tức thì có một luồng cương khí mạnh như vũ bão cuộn cuộn ập tới, Trần Gia Lân đã học được kinh nghiệm lần trước, không thêm đụng cứng chương lực của lão, đảo mình lách sang một bên.

Tức thì chương phong ập vào áo quan kêu lộc cộc vài tiếng, nếu cứ thế đánh chừng ba chương thì áo quan gỗ này ắt phải nát bét không sai.

Trần Gia Lâm nổi giận đùng đùng, thoáng suy nghĩ giây lát, lập tức hất kiếm tấn công mục Kim Hoa sứ giả đứng ở kế bên, hắn đã sử dụng cú tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục, hắn định kích bại mục này trước, còn lại một lão kia thì dễ bề ứng phó.

Võ công của Kim Hoa sứ giả cũng lợi hại vô cùng, Trần Gia Lâm thoát vừa tung kiếm tấn công mục đã lượn mình né sang một bên nhanh như chớp, nhưng chiêu Vạn Phương Cũng Phục huyền ảo hết sức. May mà mục phản ứng nhanh, nhưng cũng đã bị chém đứt nửa mảnh tay áo, Kim Hoa sứ giả bất giác thất kinh kêu lên một tiếng, phi thân nhảy lui ra phía sau hai trượng, mặt mày tái mét không còn chút sắc máu nào hết.

Ngay lúc Trần Gia Lâm thoát vừa xuất kiếm tấn công Kim Hoa sứ giả, Bất Bại Ông vung song chưởng bỏ tới lần nữa.

Cương khí cuộn cuộn ập tới, tức thì Trần Gia Lâm bị chấn động đảo mình té lui ra phía sau hơn một trượng.

Bất Bại Ông thấp thoáng một cái lướt tới bên cạnh áo quan, liền đặt tay vào nắp áo quan.

Trần Gia Lâm luống cuống buộc miệng gầm hét lên một tiếng:

- Này Bất Bại Ông, nếu ngươi dám động tới áo quan, ắt phải chết không chỗ chôn cho mà coi.

Trần Gia Lâm linh quỳnh thốt ra câu nói này đã phát sinh hiệu quả, tức thì trên mặt Bất Bại Ông lộ ra một thần sắc do dự bất quyết.

Nhưng vấn đề vẫn chưa ổn, hắn vẫn còn lo sợ Bất Bại Ông chưa chắc vì câu nói này mà buông tay đâu.

Thình lình ngay lúc này, có một tiếng rú thảm từ trong rừng vang tới, nghe thật rùng rợn khiếp đảm.

Trần Gia Lâm bất giác giật nảy người lên, chẳng biết có phải Huyết Thủ Thiếu Đông đã giết người hay là gã bị người khác giết đây.

Kim Hoa sứ giả cau mày nói:

- Này lão bất tử, việc gì xảy ra thế? Bất Bại Ông nói:

- Ta cũng chẳng biết.

Lão vừa dứt lời lại có một tiếng rú thảm phá không nổi lên, đây là âm thanh của nữ nhân.

Chỉ trong chớp mắt đã có hai người bị giết quả thực kinh hồn gớm. Kim Hoa sứ giả la lớn tiếng nói:

- Này lão bất tử, ngươi không đến đó xem qua thế nào, còn đứng ngăn người tại đây làm gì?

Quả nhiên Bất Bại Ông cũng ngoan ngoãn thật, lập tức phi thân lao vào rừng luôn. Trần Gia Lâm nghĩ bụng:

"Cơ hội đến với mình rồi, chỉ cần kích bại Kim Hoa sứ giả, mình sẽ mở nắp quan lấy món đồ bên trong sau đó rời khỏi đây ngay".

Hắn suy nghĩ đến đây, hất kiếm lướt tới...

Kim Hoa sứ giả lui ra phía sau hai bước, kéo xoẹt một cái rút kiếm ra khỏi bao luôn, nói giọng lạnh lùng:

- Ngươi Lang, chúng ta chớ động thủ làm gì, ta chỉ cần xác nhận người trong áo quan là ai để tiện bề trình lại với chủ nhân...

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Không thể được.

Thình lình ngay lúc này...

Lại có vài tiếng rú thảm từ trong rừng vang lên lần nữa, nghe thanh âm này hình như thốt ra từ miệng người lớn tuổi.

Kim Hoa sứ giả cả kinh thất sắc, lập tức lượn mình bay vọt vào rừng ngay.

Trần Gia Lâm trông thấy sự việc xảy ra lạ lùng hết sức, hắn cũng muốn theo vào rừng xem xét một phen, nhưng sự nghĩ tới bái vật trong áo quan là vật mà mà nhóm người Túy Ông đang dốc toàn lực lấy cho bằng được, nói cho ngay xem như chính mình đã vô tình đánh mất nó, bây giờ không thừa dịp lấy lại còn đợi cho đến bao giờ nữa?

Hắn suy nghĩ tới đây, lập tức nhảy vọt tới, dùng kiếm nạy những chiếc đinh gỗ ra, sau đó mở nắp quan ra luôn.

A!

Trần Gia Lâm buột miệng thất kinh kêu lên một tiếng, rùng mình lạnh toát mồ hôi luôn. Té ra trong áo quan là một xác chết, mặt mũi máu me lem luốc, không còn phân biệt được ngũ quan nữa.

Trông tình hình mình lại trúng ác kế của Huyết Thủ Thiếu Đông rồi, gã giáo quyết tự bảo rằng trong áo quan có món đồ mình đã đánh mất hôm trước, kết quả chỉ là một xác chết ngộ nạn hung sát, cha con gã hành nghề giết người, chẳng biết nhân vật nào lại bị giết chết nữa đây?

Hắn suy nghĩ đến đây, nổi giận dùng dùi không thèm khám xét xác chết nọ, lập tức phi thân chạy vào trong rừng luôn.

Ánh sáng trong rừng lò mờ không được tỏ lắm, hắn chạy một hồi vào trong rừng hơn một dặm đường, chẳng thấy bóng người nào hết, cũng chẳng có chút động tĩnh gì cả.

Bọn họ biến đi đâu hết rồi?

Hắn vào sâu mười trượng nữa, bỗng thấy hai bóng người lù lù hai bên tả hữu vây tới, Trần Gia Lâm liền trấn kiếm ngang ngực chuẩn bị xuất thủ, hắn trở mắt nhìn tới trước, té ra họ là hai vợ chồng Bất Bại Ông, hắn động tính tò mò hỏi:

- Việc gì đã xảy ra thế?

Kim Hoa sứ giả bèn chôn nói:

- Là lũng thật, người sống không gặp đã đành, cả người chết cũng chẳng thấy xác nào hết.

Bất Bại Ông giậm chân nói:

- Chúng ta trúng kế cả rồi, đây là sự xếp đặt sẵn của họ, thông minh cả đời lại hồ đồ trong tích tắc.

Nói xong, lão phi thân chạy ra chỗ lúc nãy ngay. Kim Hoa sứ giả ngạc nhiên nói:

- Ngươi Lang, rốt cuộc là người chơi trò gì vậy?

Trần Gia Lâm cũng luống cuống loạn cả lên, rõ ràng hắn lại trúng quỷ kế của Huyết Thủ Thiếu Đông, hắn không thèm trả lời Kim Hoa sứ giả, cũng phi thân chạy ra rừng luôn.

Khi hắn ra tới bìa rừng, chỉ thấy Bất Bại Ông đứng ngăn người bên cạnh áo quan.

Trần Gia Lâm lượn mình lướt tới bên cạnh áo quan, lòng hắn bỗng trầm xuống, trong áo quan trống rỗng không có gì hết, chẳng biết xác chết nọ biến đi đâu mất, buộc miệng thất kinh hỏi:

- Xác chết trong áo quan đâu rồi?

Kim Hoa sứ giả vừa chạy tới, tiếp lời nói:

- Xác chết trong áo quan ư?

Bất Bại Ông nổi giận dùng dùi nói:

- Ta vừa đến đây chỉ thấy áo quan trống không thể thôi. Kim Hoa sứ giả đưa mắt liếc nhìn Trần Gia Lâm nói:

- Ngươi Lang, rốt cuộc các người chơi trò quỷ quái gì thế? Trần Gia Lâm kinh hãi nói:

- Các người, các người là ai? Kim Hoa sứ giả căm phẫn nói:

- Chính nhóm người chơi trò huyền ảo các người chứ còn ai nữa? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng hiểu, lúc ta rời khỏi thấy trong quan tài có một xác chết... Bất Bại Ông trợn ngược hai mắt lên nói:

- Nói sao? Áo quan này của người, sao người lại nói thấy một xác chết... người nói thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lâm không dám khai ra sự kiện Huyết Thủ Thiếu Đông đã đánh lừa mình, nếu một khi mình khai ra vấn đề này, đối phương sẽ dốc toàn lực đối phó cha con Huyết Chương Quỷ để truy hồi báu vật đã đánh mất cho coi, nếu bị bọn này đắc thủ, đến lúc đó mà muốn truy hồi báu vật thì chẳng dễ dàng, hắn suy nghĩ đến đây, nói:

- Ai nói áo quan này của ta, ta cũng chỉ ngẫu nhiên phát hiện, hai người đuổi theo đòi mở nắp quan, ta nhất thời động tính hiếu kỳ cho nên mới buông lời ngăn cản hai người mà thôi.

Kim Hoa sứ giả kêu ồ lên một tiếng nói:

- Tại sao người không nói ngay lúc nãy đi? Bất Bại Ông nói:

- Người phát hiện kẻ chết trong cỗ áo quan là ai vậy? Trần Gia Lâm nói:

- Không biết, hình như bị hung sát, mặt mày đầy máu me lem luốc không còn phân biệt được ngũ quan.

Kim Hoa sứ giả cau mày nói:

- Này Ngư Lang, ngươi không nói lời hư dối chứ? Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Tin hay không tùy tôn giá.

- Vậy thì sao lúc nãy ngươi cứ làm dữ đòi ngăn cản bản sứ giả không được mở nắp quan khám xét một phen?

- Tại hạ đã báo rằng vì hiếu kỳ cơ mà.

- Quả thực điều này khó tin vô cùng...

- Tin hay không tùy các ngươi...

Hắn nói tới đây dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó hỏi ngược lại:

- Vậy thì tại sao hai người vừa trông thấy áo quan lại đòi mở nắp quan khám xét như thế.

Kim Hoa sứ giả cau mày nói:

- Nói thật cho ngươi hay cũng không hề chi, một số cao thủ bản môn lần lượt mất tích một cách thần bí, hai vợ chồng già này vâng lệnh điều tra về hướng này để truy nã hung thủ, tình cờ lại gặp ngươi và thấy tang phục vứt trên đất cho nên đã sinh nghi vậy.

Trần Gia Lân thở mạnh một cái nói:

- Bây giờ không còn việc gì nữa, chúng ta có nên đánh tiếp chăng?

Kim Hoa sứ giả tròn mắt nhìn hắn một cái, sau đó quay sang nói với Bất Bại Ông rằng:

- Lão bất tử, ta thoát nghe thấy tiếng rú thảm sau cùng, lại tưởng ngươi thọ độc thủ nên mới hấp tấp chạy vào rừng, chẳng hay ngươi có trông thấy gì không?

Bất Bại Ông lắc đầu nói:

- Chẳng trông thấy gì hết, những tiếng rú thảm ấy toàn là giả tạo ra, chỉ nhằm mục đích đánh lừa mình, phe đối phương khá đông người. Hơn nữa họ xếp đặt sẵn, theo ta thì có lẽ chính bọn Thiên Ngoại Tam Ông phá hoại mình rồi.

Kim Hoa sứ giả lại quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Ngư Lang, ngươi đồng phe với bọn Thiên Ngoại Tam Ông, chẳng lẽ ngươi không biết gì thật sao?

Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Tôn giá hỏi cung đó ư?

Kim Hoa sứ giả giọng lạnh lùng đàng hẵng một tiếng:

- Ngư Lang, phải nói rằng chủ nhân bọn ta đã đối xử ngươi hết sức nhân từ, đúng ra ngươi không nên đối địch với bọn ta chứ?

Trần Gia Lân nói:

- Có ai biết rằng chủ nhân các ngươi mưu đồ gì chăng? Kim Hoa sứ giả nói:

- Một ngày nào đó ngươi ắt phải hối hận cho mà coi. Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Vì sao tại hạ phải hối hận? Tôn giá nói rõ lý do xem nào? Kim Hoa sứ giả lạnh lùng nói:

- Mai sau ngươi sẽ rõ không sai.

Đối phương nói thế cũng bằng thừa. Trần Gia Lân biết rằng đối phương sẽ không chịu nói nguyên nhân ra đâu.

Thế là hắn đành bỏ ý niệm thăm dò họ, lạnh lùng nói:

- Nếu không còn việc chi, mời hai vị tự nhiên.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó cả hai song song lượn mình rời khỏi ngay.

Khi Trần Gia Lâm về tới phòng nghỉ thì trời đã sáng, hắn không thấy Võ Lâm Tiên Cơ, có lẽ nàng vẫn còn đang ngủ.

Hắn cảm thấy mệt mỏi, liền thay đổi y áo lên giường nằm nghỉ, nhưng không sao chợp mắt được hết, những hình bóng như danh kỹ Cổ Hồng Liên, nữ nhân thần bí trong rừng, Huyết Thủ Thiếu Đông, xác chết trong áo quan... cứ hiện ra trước mắt hắn.

Cực nhọc cả một đêm, đã ngủ được Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương diệt trừ mối hậu họa cho hai mẹ con Đào Ngọc Phân.

Không cần nói cũng biết sau khi Nhâm Phẩm Phương và Kim Hoa sứ giả Đồng Vân Hương thần bí mất tích, trong Thiên Hương môn ắt phải nổi cơn sóng gió không sai, vì hai người này thấy đều là cao thủ có địa vị trong Thiên Hương môn.

Hắn đang còn nhắm mắt trầm tư bỗng có một bóng người lẳng lặng đẩy cửa bước vào phòng.

Trần Gia Lâm mở hai mắt ra, chỉ thấy Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân bước vào phòng, mặt mày giận dữ ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn, trông đầu tóc rối bời và y áo của nàng bất chỉnh, hình như đi đâu mới về, hắn vội ngồi dậy ngạc nhiên hỏi:

- Phân muội, nàng mới về chăng?

Võ Lâm Tiên Cơ kêu hừ một tiếng không nói gì hết.

Trong cử chỉ giận dữ của nàng, Trần Gia Lâm bắt giác ngăn người ra tại chỗ, hắn lại liên tưởng đến ái thiếp, lúc Đào Ngọc Phương nổi giận chính là thần thái như thế...

Võ Lâm Tiên Cơ thoát trông thấy hắn trầm mặc đưa mắt liếc nhìn hắn một cái nói:

- Ngươi giả dạng thật khéo. Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Cái gì mà giả dạng thật khéo.

Võ Lâm Tiên Cơ nổi giận nói:

- Động tác của ngươi cũng thần tốc hết sức.

Trần Gia Lâm hoàn toàn mù tịt chẳng hiểu nàng nói gì cả, trông tình hình nàng không nói đùa, thế rồi hắn vội bước xuống giường mặc áo ngoài vào, ngồi trên chiếc ghế đối diện với nàng, bình tâm tĩnh khí nói:

- Phân muội, ta hoàn toàn chẳng hiểu nàng đang nói gì cả? Võ Lâm Tiên Cơ bĩu môi nói:

- Tỷ phụ, ngươi còn giả đồ làm gì nữa? Trần Gia Lâm nói:

- Ta cũng mới trở về khách điểm vừa ngã lưng nằm xuống... Võ Lâm Tiên Cơ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đúng thế, cho nên ta mới nói động tác của ngươi thần tốc hết sức. Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Phân muội, chúng ta chia tay tại sông Giang, mãi cho đến bây giờ ta mới trở về khách điểm, nàng nói động tác của ta thần tốc có nghĩa là sao?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Ngươi bảo rằng ngươi vừa từ bến sông quay trở về đây ư? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế.

Võ Lâm Tiên Cơ hỏi tiếp:

- Ngoài ra còn đến chỗ nào nữa?

- Không còn đi đâu nữa cả.

- Vậy thì ta gặp ma rồi...

- Gặp ma ư?... Nàng nói thế có nghĩa là sao? Võ Lâm Tiên Cơ thở phào một cái nói:

- Ta không tin ngươi chẳng trông thấy ta, hơn nữa ta còn lên tiếng gọi ngươi kia mà, tại sao ngươi lại không thèm trả lời ta?

Trần Gia Lâm như lạc vào vùng sương mù không hiểu gì hết, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ nàng lại trở vào cánh rừng gần bến sông ư? Võ Lâm Tiên Cơ cười lạnh lùng nói:

- Chớ giả đồ làm gì nữa, người mặc trang phục Ngự Lang ở chốn giang hồ này quyết không còn người thứ hai nữa...

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Nàng cho rằng... ta mặc trang phục Ngự Lang? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chẳng lẽ không phải? Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Ta chẳng hề thay trang phục Ngự Lang, nàng xem kìa, chẳng phải bộ trang phục ấy vẫn còn xếp gọn để trên đầu giường đó sao?

Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt quét nhìn đầu giường một cái, nói:

- Động tác của ngươi khá nhanh đấy, đã thay đổi y phục lại xếp gọn trang phục để nguyên chỗ cũ...

Trần Gia Lâm muốn phát điên lên, lắc đầu nói:

- Ta không hiểu nàng đang nói gì cả, rốt cuộc đã xảy ra việc gì thế? Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Lúc chia tay tại bến sông Giang ta từng nói với ngươi rằng, đêm nay chủ nhân triệu tập thủ hạ thương nghị sự việc, đúng ra ta không nên tiết lộ bí mật này, nếu chủ nhân phát giác thì ta mắc nạn không sai.

Trần Gia Lâm đứng phắt dậy, luống cuống nói:

- Ta càng nghe càng mù tịt... Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Ta hỏi ngươi, tại sao phải theo dõi ta? Trần Gia Lâm ngăn người trong giây lát nói:

- Nàng nói lạ nào, ta chưa hề rời khỏi bến sông, làm gì có chuyện theo dõi nàng? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Tỷ phu, chớ biện luận làm gì nữa, ta chẳng hoa mắt, làm gì có chuyện xem lầm người? Hơn nữa, đêm khuya canh vắng một mình ngươi ở lại bến sông làm gì?

Thế rồi Trần Gia Lâm đành mang mọi việc đã xảy ra trong rừng gần bến sông kể lại một cách tỉ mỉ cho nàng nghe một phen, vì hấn sợ sinh sự lỗi thời nên phải dấu một đoạn Cô Hồng Liên đã xuất hiện quấy rầy hấn.

Nghe kể xong, Võ Lâm Tiên Cơ không thể chẳng tin, vì nàng đã biết sự việc vợ chồng Bất Bại Ông vâng lệnh đến lục soát vùng bến sông.

Thế nhưng việc nàng trông thấy Ngự Lang chẳng giả dối chút nào, nàng suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Tỷ phu, nói như vậy lại xuất hiện thêm một Ngự Lang nữa rồi? Trần Gia Lâm trầm tư giây lát nói:

- Phân muội, ngươi hãy mang tình hình thuật lại cho ta nghe xem nào? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Sau khi ta rời khỏi chỗ hội họp, phát hiện ngươi mặc trang phục Ngự Lang theo dõi ta, ta lấy làm lạ quay người ra sau gọi ngươi, nhưng ngươi lại né tránh ta, tức thì ta nổi sùng không thèm đếm xỉa ngươi nữa. Nhưng ngươi tiếp tục theo dõi, ta bèn nảy ra một kế nhỏ, chạy vòng ra sau chặn lại ngươi, hỏi ngươi tại sao phải theo dõi ta, nhưng ngươi không thèm trả lời, đảo mình thấp thoáng một cái biến mất ngay, chẳng lẽ...

Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Thế thì ắt là có người giả mạo hình dạng ta rồi, đối phương không mở miệng vì sợ lộ tẩy nhưng mà... y là ai?

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Có lẽ ngươi nói phải, võ công của người giả mạo ngươi không thua kém ngươi đâu, thậm chí có thể nói rằng thân pháp của đối phương trội hơn ngươi nữa. Đây là lần đầu tiên ta trông thấy người có thân pháp nhanh kinh hồn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ngự Lang Giả Hiệu

Trần Gia Lâm thoát nghe Võ Lâm Tiên Cơ nói thế bất giác liên tưởng đến nữ nhân thần bí có thân pháp thần kỳ đã xuất hiện trong rừng gần bến sông nọ,

hắn cũng chưa từng nghe nói người nào có thân pháp kinh hồn như vậy bao giờ.

Chẳng lẽ người giả mạo mình lại chính là đối phương ư? Y theo dõi Đào Ngọc Phân với mục đích gì?

Mặc dù hắn suy nghĩ như vậy, nhưng không thể xác minh rằng người giả mạo Ngư Lang, có thật đúng là nữ nhân thần bí nọ hay không?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Nếu bảo rằng có người nào giả mạo ngươi, vậy thì đối phương có mục đích gì? Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Ta quyết phải điều tra người giả mạo này là ai mới được! Thành linh ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng bước chân bước vội vã vang tới, một bóng người xuất hiện ngoài cửa phòng, té ra là lão chương quỳ của khách điếm.

Trần Gia Lâm ngược đầu lên nhìn lão, nói:

- Chào chương quỳ buổi sáng, người đến đây chẳng hay có điều gì chi giáo?

Chương quỳ khách điếm đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm một hồi lâu, sau đó cất giọng lạnh lùng nói:

- Trần thiếu hiệp, trước bàn Phật không đốt hương giả, chúng ta cứ nói chuyện coi mở với nhau. Chắc người đã biết thân phận của lão phu, hành vi của thiếu hiệp làm cho chủ nhân bọn tôi vô cùng căm phẫn, thiếu hiệp giải thích sao về sự kiện mới vừa xảy ra?

Trần Gia Lâm run bắn người lên, đưa mắt nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, ngạc nhiên nói:

- Có việc chi xảy ra thế?

Chương quỳ khách điếm gần từng tiếng một nói:

- Phá hủy Mẫu Đơn kim lệnh, giết chết Hồng Hoa sứ giả!

Võ Lâm Tiên Cơ mặt mày biến sắc, thất kinh kêu a một tiếng. Trần Gia Lâm hốt hải nói:

- Nói sao? Hủy lệnh giết người...

Lão chương quỳ chớp đôi mắt, khẽ gật đầu một cái.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn chăm chăm Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Lại có việc như thế xảy ra sao?

Võ Lâm Tiên Cơ từ từ đứng lên nói:

- Thưa chương quỳ, ta vừa phát hiện một quái sự... Lao chương quỳ nói:

- Quái sự thế nào?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Mới hôm qua đây, có một người ăn mặc trang phục như Ngư Lang theo dõi ta, thân pháp của đối phương kinh hồn hết sức. Lúc ấy ta cũng tưởng là hắn, giờ mới biết có người giả mạo hắn...

Chương quỳ liếc nhìn y một cái, nói:

- Giả mạo ư? Có người giả mạo Ngư Lang, tại sao người lại biết? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Hắn mới từ thành ngoại trở về khách điếm, còn ta thì bị đối phương theo dõi trong thành...

Chương quỳ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Sự việc đã xảy ra tại thành ngoại, cũng chính là khoảng thời gian trước khi hắn quay trở về khách điếm. Đào Ngọc Phân, thiên hạ này làm gì có chuyện có hai người mặc cùng một trang phục, sử dụng cùng một binh khí, và lại dùng cùng một chiêu thức giết người như vậy, người muốn che chở cho hắn, vậy thì người đã sai lầm lớn rồi.

Nói xong, lão lạnh lùng đằng hắng một tiếng.

Tức thì Võ Lâm Tiên Cơ cũng chẳng nói nên lời. Quả nhiên nàng cũng chưa dám khẳng định về lời nói của Trần Gia Lâm có hoàn toàn đúng hay không.

Lão chưởng quầy đưa mắt liếc nhìn Trần Gia Lân nói tiếp:

- Trần thiếu hiệp, người đã cùng hai vợ chồng Bất Bại Ông tôn giả bản môn xảy ra tranh chấp tại cánh rừng gần bến sông, có phải vậy không?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Đúng thế, quả nhiên đã có việc này xảy ra! Lão chưởng quầy nói:

- Chính sự việc này xảy ra trong khoảng thời gian sau khi người và hai vợ chồng tôn giả chia tay, chắc người không thể nói rằng đây là sự trùng hợp chứ?

Trần Gia Lân cũng chẳng thêm tranh luận với lão làm gì, bèn lạnh lùng nói:

- Tại hạ không biết gì hết.

Lão chưởng quầy nói giọng lạnh lùng:

- Nay Trần thiếu hiệp, biện bạch không thể làm thay đổi sự thật, chỉ đánh một kiếm tôn giả bản môn thọ thương, chắc không còn người thứ hai nữa chứ?

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, rốt cuộc người mạo danh mình là ai thế? Cũng lại có khả năng nhất kiếm kiếm chế được địch sao?

Hắn suy nghĩ đến đây, ngạc nhiên hỏi:

- Xin hỏi vì tôn giả nào thọ thương vậy? Lão chưởng quầy bữu môi nói:

- Trần thiếu hiệp, người hà tất giả đó hỏi như thế làm gì?

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên căm phẫn nói:

- Tại hạ trịnh trọng thanh minh, hoàn toàn không hề hay biết sự việc này, nếu chưởng quầy không tin thì muốn sao bây giờ?

Lão chưởng quầy trầm giọng nói:

- Nay Trần thiếu hiệp, người có thể đích thân giải thích với chủ nhân bọn ta, lão phu không quyền hạn gì nên không định đoạt được.

Dứt lời, lão quay sang nói với Võ Lâm Tiên Cơ rằng:

- Đào cô nương, người hãy dẫn Trần thiếu hiệp đến gặp chủ nhân, đây là mệnh lệnh!

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ kêu vâng một tiếng, đưa mắt nhìn Trần Gia Lân, hai chữ mệnh lệnh này có nghĩa là nàng bắt buộc phải dẫn Trần Gia Lân đến gặp Mẫu Đơn lệnh chủ, nàng muốn biết phản ứng của Trần Gia Lân thế nào.

Lão chưởng quầy chấp tay vái chào, sau đó quay người bỏ đi luôn. Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Sao lại có sự việc như thế xảy ra? Võ Lâm Tiên Cơ áp ứng nói:

- Tỳ phú, ý của chàng... thế nào?

Trần Gia Lân cau mày trầm tư giây lát nói:

- Thì cứ việc đi thôi, nếu ta không đi thì nàng chẳng biết ăn nói sao với họ đấy. Võ Lâm Tiên Cơ thở phào một tiếng nói:

- Vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ nhé!

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Có lẽ ta không trở về khách sạn này nữa, ta cần phải thay trang phục như trước. Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chàng không về đây không được, ta vâng lệnh theo dõi chàng... Trần Gia Lân mặt mày nhăn nhó đáp:

- Nàng theo ta để làm gì? Ta còn nhiều việc cần làm..

Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt nhìn chăm chăm Trần Gia Lân một cái nói:

- Tỳ phu, chàng không ưa thích ta chăng?

Từ khi hai người gần gũi với nhau, cho đến hôm nay thì đây là lần đầu tiên nàng nói như thế, Trần Gia Lân rung động cõi lòng, nghĩ bụng rằng: "Chẳng lẽ hai người quyết phải kết hợp chăng? Nàng thốt ra lời nói này là từ đáy lòng, hay đó áp lực của Mẫu Đơn lệnh chủ? Mình quyết không thể đầu nhập Thiên Hương môn, đồng thời không thể kết hợp dưới hình thức này...."

Hắn trầm ngâm một hồi lâu, sau đó áy náy nói:

- Ngọc Phân muội, chớ hiểu lầm ý của ta, không phải nói về vấn đề bản thân nàng, ý ta muốn nói rằng ta không bằng lòng bị theo dõi trường kỳ như thế...

Hắn nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Ngọc Phân muội, nói cho ngay, nếu chẳng vì nàng thì ta đã bỏ đi từ lâu rồi, không ai có quyền kiểm soát ta cả...

Võ Lâm Tiên Cơ từ từ cúi đầu xuống, rung động cõi lòng, nàng bắt đầu sinh hảo cảm với vị tỷ phu này, mặc dù hắn đã né tránh không trả lời câu hỏi lúc nãy của nàng, nhưng nàng vẫn còn nhiều điều lo ngại, vì nàng hoàn toàn không hiểu chủ nhân có mưu đồ gì, hơn nữa nàng cũng chẳng bằng lòng trao thân gởi phận dưới mệnh lệnh như vậy.

Trần Gia Lâm là người có lòng dạ nhân hậu thực thà, hắn thoát trông thấy nàng trầm mặc, lại tưởng mình đã nặng lời với nàng, hắn vội lên tiếng:

- Ngọc Phân muội, ta không khéo dùng từ, có sao nói vậy, chẳng hay ta đã nói điều gì làm lỗi với nàng ư?

Võ Lâm Tiên Cơ ngược đầu lên, cười một tiếng thật tươi nói:

- Không hề có chuyện ấy, ta chỉ suy nghĩ rằng... Nàng nói tới đây thì trầm ngâm không nói gì nữa. Trần Gia Lâm nói:

- Nàng đang nghĩ gì vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ ấp úng nói:

- Ta nghĩ rằng... à, chớ nói làm gì nữa, chúng ta lên đường thôi!

oOo

Trần Gia Lâm ngồi một mình trong đại sảnh đường, đối diện với tám bình phong bằng vải gấm, bên kia bình phong chính là Mẫu Đơn lệnh chủ.

Âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ từ phía sau tám bình phong bằng vải gấm vang tới nói:

- Nay Trần Gia Lâm, nguoi quá lắm rồi, ta phải trừng phạt nguoi!

Trần Gia Lâm giật nảy người lên nói:

- Môn chủ phải trừng phạt tại hạ ư? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đúng thế, nguoi làm hỏng oai nghiêm của Mẫu Đơn lệnh!

- Môn chủ định trừng phạt vẫn bởi bằng cách nào đây?

- Chớ hỏi làm gì, ắt phải có cách làm nguoi thay đổi tác phong!

- Văn bối đã nói rằng, văn bối không phải là nguoi hủy lệnh giết nguoi kia mà!

- Hừ! Chẳng lẽ một chiêu Vạn Phuong Cũng Phục lại giả tạo được ư? Đồng thời vết tích của thanh kiếm cùn đầu nữa!

- Môn chủ không mục kích, làm sao biết rằng chiêu kiếm đã thương tôn giả của quý môn là chiêu Vạn Phuong Cũng Phục?

- Nhìn đương kim võ lâm, chỉ một chiêu kiếm đã khiến tôn giả bản môn đổ máu ngay, quyết không còn chiêu thức nào khác!

Trần Gia Lâm phản đối nói:

- Môn chủ nói như thế chẳng cảm thấy quả quyết thái quá chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Bản tọa có căn cứ chứ không phải quả quyết một cách mù quáng đâu. Trần Gia Lâm sực nảy ra một ý, nói:

- Văn bối có biện pháp chứng minh!

- Nguoi chứng minh bằng cách nào?

- Văn bối biểu diễn một chiêu Vạn Phuong Cũng Phục, mời vị tôn giả thọ thương xem qua, là có thể chứng minh ngay

- Không cần thiết nữa, bản tọa đã được chứng minh rồi, không sai chút nào hết! Trần Gia Lâm run bắn người lên, buộc miệng nói:

- Chẳng lẽ môn chủ cũng biết thi triển chiêu Vạn Phương Cũng Phục sao? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đương nhiên phải biết rồi!

Trần Gia Lâm thoát nghe đối phương nói thể bất giác giật mình kinh hãi, buộc miệng nói:

- Rốt cuộc môn chủ và gia sư có mối quan hệ thế nào? Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát, sau đó nói:

- Lão không nói lại cho ngươi hay sao? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thôi cứ để lão nói cho ngươi hay vậy!

Trần Gia Lâm nuốt nửa buộc miệng nói tin chết của sự phụ ra, nhưng hấn suy nghĩ kỹ nên không nói nữa. Dựa vào lời nói lần trước của đối phương, có lẽ hai bên đã dính líu đến vấn đề tình cảm, vậy thì ngoại trừ đương sự ra, người bên ngoài quyết không thể nào giải thích được cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Những hành động đối địch của ngươi, có phải do sự phụ ngươi bày ra không? Trần Gia Lâm không do dự chút nào nói:

- Lần trước văn bối đã trả lời câu hỏi này rồi kia mà. Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Trần Gia Lâm, hãy nói hành tung của sự phụ ngươi ở đâu xem nào? Trần Gia Lâm sực nảy ra một ý, thừa dịp hỏi:

- Nếu môn chủ cho biết nguyên nhân tại sao phải tìm gia sư, thì văn bối sẽ phụng cáo ngay!

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát, nói:

- Lần trước ta bảo ngươi truyền đạt câu nói đó đến lệnh sư, chẳng hay ngươi đã chuyển đến chưa?

Trần Gia Lâm lập tức nhớ lại câu nói của đối phương, chớ mang hận nhập thổ, chẳng biết câu nói này có ý nghĩa gì đây?

Hắn suy nghĩ giây lát nói:

- Văn bối chưa có cơ hội chuyển đạt! Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Không cần thiết nữa!

Trần Gia Lâm rung mình lạnh toát mồ hôi, hắn không sao hiểu nổi bốn chữ không cần thiết nữa, có nghĩa là sao, nhưng qua giọng nói, quyết không phải điềm lành, chẳng lẽ y bắt đầu lộ ra gương mặt hung dữ rồi ư?

Bỗng nhiên bầu không khí trở nên im lặng đáng sợ.

Sau khi Võ Lâm Tiên Cơ dẫn hắn vào trong viện thì đã lui ngay sau đó, chẳng biết nàng ở đâu hết?

Một hồi thật lâu vẫn không thấy Mẫu Đơn lệnh chủ mở miệng nói gì hết, chẳng biết bà ta còn ở phía sau bình phong hay là đã rời khỏi đây rồi, bà ta chuẩn bị hành động thế nào đây?

Trần Gia Lâm không còn nhìn được nữa, lên tiếng nói:

- Môn chủ chuẩn bị đối phó với văn bối bằng cách nào đây? Mẫu Đơn lệnh chủ chưa đi đâu cả, bà ta lên tiếng nói:

- Ngươi sẽ ở lại đây, đợi khi nào tất cả mọi chuyện được giải quyết hết! Trần Gia Lâm run bắn người lên, hốt hải nói:

- Mọi chuyện giải quyết hết ư? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Điều thứ nhất, người không nhìn nhận việc giết người hủy lệnh, đợi bản tòa điều tra xong, sau đó mới quyết định xử phạt người bằng cách nào. Điều thứ hai, đợi sự phụ ngươi đến tìm ngươi.

Trần Gia Lâm đứng phắt dậy, nghiêng răng nói:

- Nếu văn bối không bằng lòng ở lại thì sao? Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng lạnh như tiền:

- Dù ngươi có chấp thêm hai cánh cũng không bay đi đâu được cả.

Đương nhiên Trần Gia Lân không bằng lòng chịu sự khống chế của bà ta rồi, hần đánh liều nói:

- Vãn bói muốn được thử thách xem nào! Nói xong, hần định cất bước...

Thình lình nhảy lúc này...

Kêu ầm một tiếng như sấm nổ, có một đạo song sắt hạ xuống đóng kín cửa sảnh đường, mỗi thanh sắt to như bắp tay.

Trần Gia Lân trông thấy tình huống này, hần sực tỉnh, nghiêng răng nói:

- Chẳng lẽ môn chủ lại sử dụng thủ đoạn kém quang minh như vậy sao? Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng vài tiếng nói:

- Trần Gia Lân, ngươi muốn nói sao cũng được, hãy ngoan ngoãn ở lại chờ đợi và nghe ta nói đây, tường vách đại sảnh này rèn đúc bằng thép, trên đỉnh cũng thế, ngoại trừ người biết đòn thổ, bằng không chớ hòng thoát khỏi nơi đây!

Tức thì hai mắt Trần Gia Lân đỏ ngầu lên, hần tung mình lao về hướng bình phong, đồng thời vung kiếm ra khỏi bao, trở mắt nhìn tới trước. Bất giác hần ngẩn người ra tại chỗ, phía sau bình phong chỉ có mỗi một cái bàn và một cái ghế, ngoài ra không thấy bóng người nào hết, chẳng biết Mẫu Đơn lệnh chủ rời khỏi đây bằng cách nào cả!

Hần ngẩn người trong giây lát, sau đó bước gần vách tường, giơ tay gõ nhẹ một cái, quả nhiên thấy lời nói của Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng sai chút nào, vách tường toàn bằng thép.

Hần biết rằng dù có phí sức cũng bằng thừa, thế rồi mặt mày ủ rũ ngồi trên ghế, lửa giận trong lòng cứ sôi lên sùng sục, hần nằm chiêm bao cũng không ngờ rằng Mẫu Đơn lệnh chủ lại sử dụng thủ đoạn này để đối phó với mình.

Thời gian đã trôi qua từng giây từng phút trong cơn giận dữ của hần.

Vào khoảng giờ Ngọ, có một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện ngoài song sắt.

Người này chỉ là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, trong tay nàng có xách một giỏ thức ăn.

Trần Gia Lân bước gần song sắt, những chàng không nói lời nào cả. Võ Lâm Tiên Cơ cười cay đắng nói:

- Tỷ phu, ta đưa thức ăn tới cho người đây!

Trần Gia Lân cứ trợn ngược đôi mắt nhìn chăm chăm nàng chứ không nói lời nào cả. Võ Lâm Tiên Cơ mặt mày ủ rũ, cúi đầu nói:

- Tỷ phu, ta... có lỗi với chàng!

Hơn nửa ngày trời, Trần Gia Lân mới nói:

- Điều này không thể trách nàng! Võ Lâm Tiên Cơ hạ thấp giọng nói:

- Tỷ phu, chàng hãy chịu đựng một chút, ắt không hề gì đâu, cứ dùng chút thức ăn trước đi!

Nói xong, nàng chuyển từng món đồ qua song sắt.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Được, ta cứ ăn no rồi hãy tính".

Thế rồi, hần mang thức ăn đặt trên bàn, có cả một bình trà và một bình rượu nữa.

Hình như Võ Lâm Tiên Cơ không dám ở lại lâu và cũng không dám nói chuyện nhiều. Sau khi đưa thức ăn vào trong xong, bên nói:

- Tỷ phu, hẹn chút nữa gặp lại!

Nói xong, nàng nhìn chăm chăm hần rồi sau đó quay người rời khỏi ngay. Nàng đi rồi, Trần Gia Lân cảm thấy buồn bã vô cùng.

Chiều theo Mẫu Đơn lệnh chủ vừa nói, bà ta nhốt hần có hai mục đích. Thứ nhất là muốn điều tra xem Ngư Lang đã giết người hủy lệnh ấy có phải là hần hay là người giả mạo làm.

Thứ hai, muốn cưỡng ép sự phụ hần hiện thân, mà sự phụ hần đã tạ thế từ lâu, lại thủy táng tại hồ Bà Dương, đương nhiên không thể nào hiện thân được nữa, còn người giả mạo hần chỉ vì đạt được mục đích nào đó nên mới dùng đến thủ đoạn này, chắc sẽ không xuất hiện nữa, vậy thì xem như mọi việc đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Chắc chắn nhóm người Túy Ông không hay biết hần bị giam cầm nơi đây, cho nên hần càng hết hy vọng trông vào lực lượng bên ngoài đến giải cứu cho hần, thậm chí phải nói tuyệt vọng mới đúng.

Võ Lâm Tiên Cơ là đệ tử của Thiên Hương môn, nàng còn mẫu thân và di, đương nhiên nàng cũng không dám làm gì hết.

Thình lình trong lúc này...

Có hai bóng người đến gần bên ngoài song sắt.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn ra ngoài, mới hay rằng hai người vừa xuất hiện là một thiếu phụ kiều diễm, cũng chính là Hồng Hoa sứ giả, mà hắn từng gặp mặt hai lần. Người nữa là một lão nhân gầy gò có gương mặt hung tợn nhưng hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Hai cặp mắt sáng như điện quang cứ chăm chăm nhìn hắn. Hồng Hoa sứ giả lên tiếng nói:

- Tôn giả cứ xem kỹ một phen, có phải người này hủy lệnh giết người không?

Trần Gia Lâm thoát vừa nghe nói hai chữ tôn giả, tức thì máu nóng trong người sôi lên sùng sục, hai mắt phát ra luồng sát khí lạnh người.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Như Mộng Như Giả

Trần Gia Lâm chẳng những biết mặt Huyết Thần và Bất Bại Ông là hai tôn giả trong tam đại tôn giả của Thiên Hương môn, hơn nữa đã động thủ với họ, vậy thì tôn giả đứng trước mặt này chính là Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên mà hắn đã quyết chí tìm kiếm bấy lâu rồi.

Tức thì cảnh chết thảm của Châu lão gia lại hiện ra trước mắt.

Lửa giận trong lòng sôi lên sùng sục, nếu chẳng có song sắt ngăn cản, hắn đã xuất thủ từ lâu rồi.

Hắn không phải là người hung ác, nhưng ai đã trông thấy ánh mắt bây giờ của hắn cũng phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Hồng Hoa sứ giả lại nói tiếp:

- Tôn giả cứ xem cho kỹ thế nào?

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên nói giọng nham hiểm:

- Đúng là trang phục này đây, thế nhưng... thân hình thì không giống! Hồng Hoa sứ giả nói:

- Thôi tôn giả khẳng định rồi chứ?

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên trầm ngâm giây lát nói:

- Lúc hắn giết người hủy lệnh là vào lúc đêm tối, hơn nữa hắn chưa từng lên tiếng bao giờ. Bản tôn giả thoát vừa phát hiện hắn, hắn đã xuất thủ và lập tức biến mất, cho nên không thể quả quyết khẳng định.

Hồng Hoa sứ giả nói:

- Cứ y như thế hỏi bẩm chủ nhân chăng? Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên nói:

- Để bản tôn giả đích thân hỏi thăm hắn vài câu xem thế nào đã.

Dứt lời, lão tiến tới hai bước, nói:

- Này Ngự Lang, người bảo rằng không phải người đã thương bản tôn giả, có phải vậy không?

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Mình đang bị họ giam cầm, không thể nào giết gã ắt phải chờ dịp khác, không khéo lộ tẩy hóa ra hỏng việc cho mà coi".

Thế rồi, hắn cố đè nén cơn giận trong lòng xuống, lạnh lùng nói:

- Đúng thế, tại hạ nói như vậy đấy. Bạch Cốt Ma nói:

- Người không dám thừa nhận, có phải sợ chết chăng? Trần Gia Lâm căm phẫn kêu hừ một tiếng nói:

- Nói đùa chứ, đại trượng phu dám làm dám chịu!

Bạch Cốt Ma chăm chú quan sát Trần Gia Lân một hồi, bỗng nhiên la lớn tiếng nói:

- Chính là hần rồi! Hồng Hoa sử giả nói:

- Tôn giả vừa nhận ra điều gì vậy?

Mặt mày Bạch Cốt Ma co rút lia lịa, mục quang lộ hung quang nói:

- Đúng ánh mắt này rồi, mặc dù đêm qua động thủ chỉ nhìn thoáng qua một cái, nhưng bản tôn giả không bao giờ quên cả.

Trần Gia Lân giật mình như thảng: "Chẳng lẽ nhân thân của Ngư Lang giả hiệu ấy lại giống nhân thân của mình được sao? Trang phục, binh khí, chiêu thức và cả nhân thân cũng giống luôn, thế thì đáng sợ hết sức?"

Bạch Cốt Ma khẽ gật đầu nói tiếp:

- Bản tôn giả sẽ xin lại với chủ nhân, được chính tay xử quyết hần! Trần Gia Lân giận đến nổi bật cười nói:

- Nay Thôi Nguyên, có gan thì hai ta quyết đấu một phen, ngươi dám không? Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên cười hắc hắc một tiếng, nói:

- Bây giờ ngươi là chìm nhốt trong lồng, bản tôn giả không cần phải quyết đấu với ngươi, ngươi cứ chờ đợi xem nào.

Nói xong, quay người cùng Hồng Hoa sử giả bỏ đi mất.

Trần Gia Lân nghiêng răng kêu ken két cứ đưa mắt chăm chăm nhìn kẻ thù đi khỏi mà chẳng làm gì được đối phương cả.

oOo

Vào đêm, ánh trăng mờ mờ chiếu trong sân viện.

Võ Lâm Tiên Cơ đến lần nữa, rồi lại bỏ đi, cũng y như buổi trưa, nàng không dám nói gì.

Trần Gia Lân tựa lưng vào song sắt đưa mắt ngó ngán nhìn ra ngoài, không thấy ai canh gác hết, hình như đối phương rất tự tin rằng người bị nhốt trong song sắt quyết không chạy thoát đi đâu cả.

Thình lình...

Hình như Trần Gia Lân cảm thấy song sắt đang chuyển động, kế đó có tiếng kêu sột soạt vang lên, nhưng song sắt từ từ thẳng lên cao cả vài thước, điều này xảy ra bất ngờ hết sức, hần cũng không thêm suy nghĩ làm gì, lập tức cúi người xuống chui ra cửa sảnh đường ngay.

Hần thoát vừa chui ra ngoài, song sắt lại từ từ hạ xuống, nếu hần chậm trễ một bước sẽ còn bị nhốt trong sảnh đường cho mà coi.

Trần Gia Lân thờ phào một cái như thảng: "Ai đã âm thầm tiếp sức với mình vậy, là Võ Lâm Tiên Cơ hay là Vũ Diễm Hoa, ngoại trừ hai người này, ngoài ra không còn ai dám mạo hiểm làm như thế. Bây giờ mình phải lập tức rời khỏi long đàm hồ huyết này mới được, nếu chẳng may bị phát giác e rằng khó ứng phó với họ không sai".

Hần còn đang suy nghĩ, bỗng liếc mắt nhìn thấy một bóng người đứng trên mái nhà hướng tây đang vẫy tay với hần.

Trần Gia Lân thoát ngẩn người trong giây lát, sau đó lập tức phi thân nhảy lên nóc nhà, bóng người ấy lại nhảy sang một dãy nhà ở phía tây bắc, trông tình hình đối phương đang đi trước dẫn đường.

Trần Gia Lân cũng lượn mình đuổi theo bóng người nọ, chẳng mấy chốc họ đã bình an ra tới trang ngoại, hần lại trông thấy bóng người đó vẫy tay với hần lần nữa. Hần lập tức thi triển thân pháp rượt theo thật nhanh, chạy hơn một dặm đường, hần bất giác giật mình kinh hãi, không ngờ thân pháp của đối phương khá hơn mình nhiều, dù hần đuổi theo với tốc độ nào, luôn luôn cũng cách xa đối phương độ khoảng mười trượng.

Đối phương là ai thế?

Trong số người hần quên biết không có bất cứ ai lại có thân pháp kinh hồn như vậy.

Lúc này hần từng cho hoặc Võ Lâm Tiên Cơ hoặc Vũ Diễm Hoa đã âm thầm thả mình ra, bây giờ suy đoán này không còn chính xác nữa.

Họ chạy một hồi hơn mười dặm đường, cuối cùng bóng người nọ đã dừng lại.

Khi Trần Gia Lân chạy thật gần tới chỗ đối phương, bất giác thất kinh kêu lên một tiếng.

Người này mặc trang phục, đeo kiếm gầy, đội nón rom rộng vành, kéo nón thấp xuống che khuất cả nửa gương mặt, đúng là một hóa thân của Ngư Lang.

Không ngờ người đã giải cứu mình lại chính là người giả mạo mình.

Quả thật Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên nói không sai chút nào, thân hình của đối phương gầy nhỏ hơn mình một chút.

Trần Gia Lâm xúc động nói:

- Bằng hữu là ai vậy?

- Ngự Lang!

Giọng nói lạnh lùng hết sức, hần thoát nghe tiếng nói đã biết ngay đối phương cố tình Dùng nội công cải biến âm thanh.

Trần Gia Lâm dờ khóc dờ cười, đối phương lại đứng trước mặt mình cũng tự xưng là Ngự Lang, hần thờ dài một tiếng nói:

- Chính bằng hữu lại cứu tại hạ, tại sao vậy?

- Cao hứng!

- Vậy thì xin cảm tạ bằng hữu trước.

- Miễn cảm tạ!

Hình như đối phương không muốn nói nhiều, Trần Gia Lâm ngẩn người trong giây lát nói:

- Tại sao bằng hữu cũng tự xưng là Ngự Lang? Lần này y nói thêm được vài chữ:

- Không phải chỉ có mỗi mình ngươi được quyền sử dụng danh hiệu này! Trần Gia Lâm chẳng giận hờn, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói:

- Đương nhiên, tại hạ không thể chuyên dùng danh hiệu này rồi, nhưng bằng hữu ắt không thể phủ nhận rằng đây không phải là ngẫu nhiên, trang phục mà bằng hữu đang mặc... lại giải thích thế nào?

Ngự Lang giả hiệu nói:

- Không cần giải thích, ta thích mặc như thế!

Trần Gia Lâm sực nhớ rằng Mẫu Đơn lệnh chủ từng nói đối phương cũng biết sử dụng cú tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục của sư môn. Đây là điều không thể tưởng tượng, nên tìm cách phanh phui nghi vấn này, theo sự hiểu biết của mình, sư phụ không có truyền nhân nào khác. Ý mạo hình dạng vẫn còn chấp nhận được, cả tuyệt chiêu mà đối phương vẫn mạo được đó là điều không thể tưởng tượng.

- Bằng hữu cũng sử dụng thanh kiếm gãy chẳng?

- Đương nhiên!

- Chẳng lẽ cách ăn mặc của bằng hữu... cũng thế sao?

- Ngươi hỏi tội ta đó ư?

- Tại hạ không hề nghĩ thế!

- Vậy thì ngươi thắc mắc điều này làm gì?

- Bằng hữu dùng thân phận Ngự Lang hành tẩu giang hồ, đồng đạo không thể phân biệt...

Ngự Lang giả hiệu cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ngươi bị liên lụy bởi đồng danh, ta đã giải cứu người thoát hiểm, còn nói gì nữa. Trần Gia Lâm nói:

- Về sau thế nào nữa? Ngự Lang giả hiệu nói:

- Chuyện đó để về sau hãy tính, chỉ cần giữ gìn hai chữ chính nghĩa, chúng ta hà tất quan trọng vấn đề giả thật làm gì.

Lời nói này vừa thị vừa phi, nghe qua hình như rất có lý, nhưng cũng gần như tranh biện, có điều hay ở chỗ không thể tranh cãi với đối phương được.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát nói:

- Đồng ý điều bằng hữu nói rất có lý, thế nhưng... tại hạ không bằng lòng có Ngự Lang thứ hai.

Ngự Lang giả hiệu nói:

- Ngươi ngại rằng ta làm nhục danh hiệu này chăng?

Nghe đối phương nói thế, Trần Gia Lâm sực nghĩ ra một điều, lập tức nghiêm sắc mặt nói:

- Bằng hữu sử dụng kiếm pháp gì vậy?

- Đương nhiên là kiếm pháp của Ngự Lang!

- Đương nhiên rồi, nhưng... như vậy sao được?

- Tại sao không được ư?

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Nghe nói rằng bằng hữu đã sử dụng tuyệt chiêu dã thương một tôn giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ...

Ngự Lang giả hiệu khẽ gật đầu nói:

- Quả nhiên có việc như thế!

- Chiêu kiếm ấy tên là gì vậy?

- Cứ gọi là Ngự Lang Sát Thủ đi! Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Ngự Lang Sát Thủ...

- Ta vốn có thể giết chết tôn giả ấy, thế nhưng nể tình đồng hiệu nên lưu lại cho ngươi. Trần Gia Lâm thất kinh nói:

- Tại sao thế!

Ngự Lang giả hiệu cất giọng lạnh lùng nói:

- Nghe nói rằng ngươi đang tìm gã, đây gọi là quân tử chẳng tranh sở hạo của người!

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, thế là người này không thể tưởng tượng rồi, đối phương lại biết cả sự việc mình đang tìm kiếm Bạch Cốt Ma.

Y từng theo dõi Võ Lâm Tiên Cơ, tại sao vậy?

Nghe Võ Lâm Tiên Cơ nói rằng, thân pháp của đối phương thần tốc kinh hồn hết sức, mình từng hoài nghi là do nữ nhân thần bí ở trong rừng bên sông đã hóa trang ra. Bây giờ nhận xét kỹ quả thật đối phương có vài điểm giống nữ nhân ấy, rốt cuộc phải như thế chăng? Biết chúng mình bằng cách nào đây?

Ngự Lang giả hiệu lại lên tiếng nói:

- Ngươi chớ suy nghĩ nhiều làm gì, hai mà một, một mà hai, chúng ta có cùng một chí hướng.

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Rốt cuộc bằng hữu là ai vậy? Ngự Lang giả hiệu nói:

- Một ngày nào đó ngươi sẽ hay, ta phải đi ngay bây giờ thôi! Trần Gia Lâm buột miệng nói:

- Khoan đã!

- Ngươi còn điều gì muốn nói nữa?

- Tại hạ thành thật yêu cầu bằng hữu cho biết lai lịch!

- Ta không nói thì sao?

- Vậy thì tại hạ đành đắc tội thôi.

- Ta không muốn đánh nhau với ngươi.

- Thế nhưng tại hạ không chấp nhận hành động của bằng hữu. Ngự Lang giả hiệu lạnh lùng nói:

- Có lẽ ngươi đâu không lại ta đâu...

Tức thì lửa giận trong lòng Trần Gia Lân sôi lên sùng sục, đánh liều nói:

- Nếu như tại hạ bại trận, xin lễ nhượng danh hiệu Ngự Lang này ngay, từ rày về sau mãi mãi không sử dụng nữa.

Ngự Lang giả hiệu kêu à một tiếng nói:

- Có cần thiết như vậy chăng? Đòi người như một võ kịch, người quan trọng hóa vấn đề này làm gì cho khổ tâm thêm?

Trần Gia Lân nghe y nói thế bất giác dờ khóc dờ cười, chẳng biết gương mặt giấu dưới nón rom rộng vành ra thế nào đây? Nếu không phanh phui nghi vấn này, hẳn sẽ lấy làm khó chịu trong lòng mãi cho mà coi.

Hắn suy nghĩ đến đây bèn lên tiếng nói:

- Không đánh nhau cũng được, bằng hữu hãy cho tại hạ được xem qua chân diện mục một phen đi!

Ngự Lang giả hiệu nói:

- Điều này không thể được!

Trần Gia Lân giờ tay sờ vào cán kiếm, nói giọng lạnh như tiền:

- Vậy thì tại hạ đành phải đắc tội...

- Bằng hữu hà tất lấn hiếp người quá thế! Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Chính người cưỡng ép tại hạ.

- Có thật người muốn đánh nhau chăng? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Trông tình hình không còn cách nào khác hơn! Ngự Lang giả hiệu nói:

- Vẫn còn một cách, chẳng biết người có bằng lòng hay không mà thôi.

- Cách nào thế?

- Hãy chờ đợi cơ duyên.

Trần Gia Lân đã hạ quyết tâm, buột miệng nói ngay:

- Tại hạ không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Ngự Lang giả hiệu nói:

- Người phải cố gắng tập nhẫn nại, bất nhẫn ắt hỏng việc cho mà coi, một võ sĩ chân chính phải vừa dũng cảm vừa có lòng nhẫn nại mới được.

Trần Gia Lân lạnh lùng đàng hẵng một tiếng nói:

- Bằng hữu đang giáo huấn tại hạ đó ư?

Ngự Lang giả hiệu làm ra vẻ thần nhiên nói:

- Không dám, vì tình đồng đạo chỉ khuyên bảo lẫn nhau mà thôi! Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Chúng ta cứ đánh nhau trước, sau đó hãy tính chuyện khác!

Nói xong, kêu xoẹt một tiếng, rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao luôn. Ngự Lang giả hiệu khẽ lắc đầu một cái nói:

- À! Hà tất phải như thế? Nếu đánh nhau sẽ mất hòa khí ngay... Y vừa nói vừa từ từ rút trường kiếm ra luôn.

Trần Gia Lân phóng mắt nhìn tới trước, bất giác dờ khóc dờ cười. Quả thật trường kiếm của đối phương cũng không có mũi nhọn, giả mạo giống một cách triệt để không hề sai khác chút nào cả, còn điều cuối cùng cần chứng minh chỉ là chiêu thức thôi.

Cả hai bèn đồng thời hất kiếm ra phía trước.

Lạ lùng thật, họ đã diễn ra một thế khởi thủ giống nhau.

Lần này Trần Gia Lân không phải kinh ngạc, mà là giật mình sợ hãi, hắn không ngờ thiên hạ lại có quái sự như vậy...?

Ngự Lang giả hiệu nói:

- Ngươi công ta thù hay ta công ngươi thù đây?

Mục đích của Trần Gia Lân chỉ là muốn xem qua kiếm pháp của đối phương, coi có phải giống với môn lộ của sư phụ thật hay không mà thôi, nên hắn không do dự chút nào trả lời ngay:

- Mời bằng hữu tấn công trước. Ngư Lang giả hiệu trầm giọng nói:

- Vậy thì ngươi hãy chú ý, ta ra tay đây!

Dứt lời, thanh kiếm cùn đầu đâm tới trước nhanh như chớp. Quả nhiên đúng là một cú tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục của sư môn rồi. Trần Gia Lân rung mình lạnh toát mồ hôi, lập tức quơ kiếm kháng cự, hai binh khí chạm vào nhau kêu keng một tiếng, hai bên vừa xáp vào lại lập tức tách ra ngay.

Trần Gia Lân gạt mình kinh hãi đến nỗi không nói nên lời nào hết, hai mắt tròn xoe cứ chăm chăm nhìn vào mặt đối phương.

Ngư Lang giả hiệu cười lạnh lùng nói:

- Thế nào? Cậy vào một chiêu này có thể sử dụng danh hiệu Ngư Lang được rồi chứ? Trần Gia Lân ngẩn người ra giây lát, sau đó mới thốt ra một câu hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai thế?

Ngư Lang giả hiệu vẫn vẻ thản nhiên nói:

- Ủa! Chẳng phải lúc này ta đã nói rằng là Ngư Lang đó sao? Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Bây giờ đến phiên tại hạ tấn công!

Ngư Lang giả hiệu tra kiếm vào bao, nói:

- Bao nhiêu đó đủ rồi, nếu tiếp tục nữa thì mất mạng ngay!

Trần Gia Lân không còn kiềm chế cơn xúc động được nữa, căm phẫn nói:

- Không được, sự việc chưa có kết quả...

Ngư Lang giả hiệu lui ra phía sau hai bước, nói:

- Không cần thiết như thế? Hai chúng ta kết làm bằng hữu như vậy có hay không? Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Được, nhưng mà cho biết lai lịch trước đã.

- Thời cơ chưa đến!

- Vậy thì mời bằng hữu rút kiếm ra nữa xem nào?

- Phàm việc gì vừa phải thì thôi, ta không đánh nữa đâu? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Hãy rút kiếm ra nào?

Ngư Lang giả hiệu lắc đầu nói:

- Dù ngươi có nói thế nào đi nữa, ta cũng không rút kiếm ra!

- Ngươi ắt phải hối hận...

Dứt lời, hấn vung kiếm tấn công nhanh như chớp.

Trường kiếm vừa đâm tới, bóng người của đối phương biến mất trong tích tắc, y đảo mình biến mất nhanh như một hồn ma bóng quỷ đã tàng hình.

Trần Gia Lân thu chiêu hạ kiếm, hấn đảo mắt quét nhìn xung quanh không thấy gì hết, quả thật đây là điều không thể tưởng tượng được, đối phương lại biến mất một cách thần kỳ như thế được sao?

Rốt cuộc y là người hay là yêu quái đây?

Yêu quái ư? Nhưng rõ ràng y là người kia mà.

Là người ư? Nhưng hành động y chẳng khác gì như một quỷ u linh vậy?

Rõ ràng chiêu kiếm vừa rồi đúng là chiêu Vạn Phụng Cũng Phục, chứ không thể nào giả mạo được cả.

Trần Gia Lâm đã ngẩn người ra tại chỗ, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm...

- Tỷ phu, chàng..

Một tiếng kêu gọi thất kinh vang tới, tức thì Trần Gia Lâm bị đánh thức ngay, hồi phóng mắt nhìn tới trước, mới hay Võ Lâm Tiên Cơ đứng ngay trước mặt, hần bất giác kêu a một tiếng nói:

- Đây là chiêm bao chăng?

Võ Lâm Tiên Cơ ngạc nhiên nói:

- Tỷ phu, chàng nói gì thế? Chiêm bao ư?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ăn Miếng Trả Miếng

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng, tra kiếm vào bao, nói:

- Hình như ta đang nằm chiêm bao thì phải!

Võ Lâm Tiên Cơ đảo mắt chung quanh một vòng, nói:

- Người giả mạo chàng ở đâu rồi? Trần Gia Lâm thất kinh nói:

- Sao nàng lại biết như thế? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chủ nhân cũng biết rồi, vậy là đã chứng minh rằng chàng không phải là người hủy lệnh giết người...

Trần Gia Lâm nói:

- Làm thế nào họ lại biết điều này ư? Võ Lâm Tiên Cơ thờ phào một cái nói:

- Chẳng biết đối phương đã đi bằng lối nào xông vào mật thất, đánh gục võ sĩ phòng vệ, khai mở cơ quan, sau đó cho song sắt hạ lại như trước, đến khi môn nhân phát hiện thì chàng đã biến mất, chủ nhân đã truyền kim lệnh đốc toàn lực truy nã Ngự Lang giả hiệu nọ.

Nàng đã đến đây, đưa mắt nhìn hần một cái, lại nói tiếp:

- Chủ nhân hoài nghi các người là một phe với nhau. Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Là lòng thật, ta chẳng biết lai lịch của y là như thế nào cả, y không chịu nói... Võ Lâm Tiên Cơ tiếp lời nói:

- Thế đối phương đâu rồi?

- Đi mất rồi!

- Tại sao y lại cứu chàng? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không biết, y trả lời kỳ diệu, y trả lời rằng cao hứng.

- Cao hứng, chốn thiên hạ này có quái nhân quái sự như thế...

- Phải rồi, Phán muội, Bạch Cốt Ma xuất động rồi chăng?

Võ Lâm Tiên Cơ đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, hạ thấp giọng nói:

- Xuất động rồi, có lẽ lão phụ trách về hướng này, biết đâu lão sẽ xuất hiện bây giờ, thế nhưng lão dẫn theo một trợ thủ rất lợi hại, theo ta thì tạm thời chàng chớ đụng lão...

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Trợ thủ lợi hại thế nào? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Đối phương là một cao thủ độc đạo!

Trần Gia Lâm bất giác ngẩn người ra tại chỗ, thế thì không thể cậy vào công lực kháng cự độc rồi, với công lực của Bạch Cốt Ma cộng thêm một cao thủ độc đạo, ngại rằng chẳng những không thể trả thù, ngược lại có thể hủy dưới tay đối phương cho mà coi?

Hắn suy nghĩ đến đây, sực nghĩ ra một điều nói:

- Phân muội, nàng nói cao thủ độc đạo, có phải là một trong Ngũ Độc Song Xú ư? Võ Lâm Tiên Cơ giật mình nói:

- Đúng thế, sao chàng lại biết như vậy? Trần Gia Lâm nói:

- Lúc ta xuất hiện giang hồ lần thứ nhất, từng gặp mặt hai người này, người đi theo Bạch Cốt Ma là lão đại hay là lão nhị vậy?

- Lão nhị!

- Ô! Ta nhớ ra rồi, mặt mày hơi xấu xí, chuyên sử dụng Ngũ Độc Thần Sa, trong vòng năm trượng, thấy máu phong hầu, tên họ của hai người này là gì?

- Lão đại kêu là Tả Đài Hoa, lão nhị tên là Tả Đài Dung, Ngũ Độc Thần Sa mà chàng vừa nói chỉ là một trong số độc công của y.

Trần Gia Lâm trầm mặc không nói gì hết, hắn đang ngẫm nghĩ tìm cách ứng phó. Một hồi lâu Trần Gia Lâm mới lên tiếng nói:

- Chủ nhân của nàng quyết không buông tha ta chứ? Võ Lâm Tiên Cơ ngập ngừng nói:

- Chủ nhân đã hạ lệnh sau khi tìm được chàng, quyết phải canh chừng chàng thật kỹ, như thế họ mới có thể tập chung lực lượng để đối phó Ngư Lang giả hiệu nọ.

Trần Gia Lâm nói:

- Làm sao họ phân biệt được ai thật ai giả đây? Có lẽ ta chính là Ngư Lang giả... Võ Lâm Tiên Cơ thoáng ngẩn người trong giây lát, sau đó mỉm cười nói:

- Về điểm này không thể qua mặt ta được, ta rất quen thuộc âm thanh và thần tình của chàng, cho dù người giả mạo có hóa trang khéo đến đâu đi nữa cũng chỉ qua mặt được bề ngoài mà thôi, còn âm thanh và thần tình thì quyết không thể nào giả mạo được hết. Nguyên tắc hành động của bản môn là tìm được người trước, sau đó mới chứng thật.

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Nói như vậy, nếu đối phương phát hiện ta, cũng sẽ đối phó như là một Ngư Lang giả hiệu rồi?

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ gật đầu nói:

- Đúng là như thế!

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân từ nơi xa xa vang tới:

- Chớ mãi lo tâm sự với nhau, có người đến kìa, mau ẩn thân nào!

Trần Gia Lâm giật bắn người lên, âm thanh này không ai xa lạ chút nào, chính là giọng của nữ nhân thần bí mà hắn đã từng nghe nói trong rừng cạnh bên sông.

Sao y cũng đến đây ư?

Y đã lên tiếng cảnh giác, đương nhiên mình phải tạm thời ẩn thân trước... Võ Lâm Tiên Cơ nhìn Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Ai thế!

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không biết, nhưng đối phương đã có lòng tốt khuyên bảo, mình nên ẩn thân trước đã.

Hắn vừa đảo mắt quan sát xung quanh giây lát, sau đó chỉ tay một bụi rậm ở phía trước nói:

- Chúng ta ẩn mình trong đám bụi rậm ấy cũng được!

Hai người thoát vừa ẩn mình xong, bỗng có hai bóng người sánh vai chạy tới nhanh như cắt.

Võ Lâm Tiên Cơ hạ thấp giọng nói:

- Tỷ phu, người mà ta vừa nói đã xuất hiện thật rồi!

Tức thì khí huyết trong người Trần Gia Lâm sôi lên sùng sục, người vừa xuất hiện chính là Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên và Tả Đài Dung một trong Ngũ Độc Song Xú, hắc khê vùng mình định bắt kẻ tất cả hiện thân ra...

Võ Lâm Tiên Cơ giờ tay nắm tà áo hắt lại nói:

- Tỷ phu, hãy bình tĩnh một chút nào.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên và Tả Đài Dung chạy tới bìa rừng dừng người lại. Tả Đài Dung nói:

- Thừa tôn giả, chúng ta đến đây quay trở lại hay là lục soát tiếp đây?

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên suy nghĩ giây lát, bỗng nắm tay Tả Đài Dung nói:

- Chớ làm uổng phí đêm lành cảnh đẹp này, hai chúng ta vào trong rừng hưởng lạc một phen thế nào?

Tả Đài Dung uốn éo thân liễu, cười là lướt một tiếng nói:

- Tôn giả, như vậy sao được?

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên cười ha há một tiếng, giờ cánh tay còn lại câu vào cổ y, nói:

- Muội từ cung yêu, lúc nào được phong lưu cứ việc tận tình hưởng thụ, hãy vào đây nào!

Tả Đài Dung nói giọng phóng dăng:

- Tôn giả, ở chốn hoang dã sương lạnh gió buốt như thế, chẳng lẽ ngài lại có hứng thú... Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên hôn lên má phần y một cái nói:

- Muội từ cung yêu, trong những ngày gần đây cứ xảy ra lắm điều quái lạ, làm cho mọi người bàng hoàng lo sợ, bây giờ lại xuất hiện thêm một Ngự Lang giả hiệu. Chúng ta, ta lâu lắm chưa hưởng lạc, quả thực ta... hắc hắc, chịu hết nổi rồi...

Trần Gia Lâm buột miệng nói:

- Đồ vô liêm sỉ!

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Tỷ phu, trong Thiên Hương môn còn nhiều việc đáng khinh bỉ nữa cơ! Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên và Tả Đài Dung bá cổ ôm nhau đi vào rừng...

Trần Gia Lâm cứ nghiêng răng kêu ken két, quả thực hắn không còn không chế được mình nữa.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng tiếng cười ngân nga từ nơi xa xa vang tới, Trần Gia Lâm lắng tai thoáng nghe qua một cái, biết ngay tiếng cười này thốt ra từ miệng của nữ nhân huyền bí nọ, chẳng biết cô ta chơi trò gì nữa đây?

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên lập tức buông Tả Đài Dung ra, trầm giọng nói:

- Tiếng cười này có chút cổ quái! Tả Đài Dung la lớn tiếng nói:

- Ai đó!

Tiếng cười lại vang lên lần nữa, nhưng đã đổi sang vị trí khác. Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên nói với Tả Đài Dung rằng:

- Người cứ ở lại đây chờ đợi ta, để ta đến xem qua con nhò này làm trò điên gì mới được?

Nói xong, lão lượn mình chạy như gió. Trần Gia Lâm hạ thấp giọng nói:

- Nay Phân muội, ma đầu nọ trở thành đơn chiếc rồi, đây là cơ hội của ta, nàng chớ hiện thân ra...

Hắn nói chưa hết lời, âm thanh của nữ nhân thần bí nọ từ hướng đối nghịch vang tới nói:

- Đây Tả hộ pháp, ta có việc muốn nói với ngươi. Tả Đài Dung thất kinh nói:

- Ngươi là ai thế?

Âm thanh nữ nhân thần bí nọ vang tới nói:

- Đây Tả nhị tỷ, cả giọng nói của lão bằng hữu cũng không nhận ra, lát nữa gặp mặt ngươi sẽ biết ngay.

Tả Đài Dung thoáng do dự trong giây lát, sau đó phi thân nhảy về hướng phát ra âm thanh nhanh như cắt.

Trần Gia Lâm động lòng nhủ thầm. Trông tình hình, nữ nhân thần bí nọ cố tình lập kế chia cách hai người, âm thầm trợ giúp mình, bất kể sự thật có phải như vậy hay không mình cũng chớ có bỏ lỡ cơ hội này.

Hắn suy nghĩ đến đây, lại căn dặn Vô Lâm Tiên Cơ lần nữa.

- Nàng nhớ không nên hiện thân ra nhé!

Dứt lời, phi thân đuổi theo hướng Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên vừa chạy.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên chạy được vài chục trượng không thấy bóng người nào hết, bất giác giật mình dừng bước lại.

Có bóng người lảng lạng lướt tới sau lưng lão.

Ma đầu này chẳng đơn giản chút nào, lão đã phát giác có người chạy tới sau lưng, nhưng lão buống binh không quay người ra sau, cất giọng lạnh lùng nói:

- Ai đó!

Lão cho rằng có lẽ là Tả Đài Dung.

- Ngự Lang!

Lão thoát nghe hai chữ này bất giác giật mình quay người ra sau ngay. Đúng thế, người đứng trước mặt lão chính là Ngự Lang đội nón rom che khuất nửa gương mặt phân dưới, lão từng bị Ngự Lang dạy dỗ một lần cho đến hôm nay vẫn sợ hãi, bất giác lui ra phía sau vài bước liền, giận dữ quát hỏi:

- Ngươi là Ngự Lang thật hay Ngự Lang giả hiệu đây?

Kêu xoẹt một tiếng Trần Gia Lâm rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao, gầm hét nói:

- Thôi Nguyên, số mạng ngươi đến đây là hết!

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên lui ra phía sau một bước nữa, nói:

- Ta hỏi ngươi, là thật hay là giả, kéo ta giết oan tiểu mạng ngươi đây! Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Lão ma đầu! Hãy nghe cho kỹ, bản nhân là Ngự Lang thứ thiệt, ta tìm kiếm ngươi cũng khá lâu rồi!

Nói xong, hắn lượn mình nhảy tới vài bước. Bạch Cốt Ma nói giọng hót hởi:

- Đây Ngự Lang, nếu ngươi là thứ thiệt thì hãy theo bản tôn giả đến gặp chủ nhân, không làm khó dễ ngươi đâu?

Lão vừa nói vừa phất lá cờ hiệu có thêu hình đầu sọ người trong tay một cái. Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Tiếc rằng ta quyết phải giết chết ngươi!

Hai mắt Bạch Cốt Ma tia ra luồng sáng xanh bích kinh người, nói giọng nham hiểm:

- Nếu người nói như thế, bản tôn giả không cần vị nể gì nữa! Nói xong, lão cứ khề lắc cờ hiệu trong tay liên tục.

Trần Gia Lâm bỗng cảm thấy đầu óc trầm nặng, và có vô số đầu sọ người bay múa trên không, từ từ áp vào chỗ hắn, mặc dù hắn cảm thấy cổ quái, thế nhưng ý thức của hắn lơ mơ không thể hành động, cứ trấn kiếm ngang ngực đứng ngẩn người tại chỗ.

Số đầu sọ người càng lúc càng bay gần hơn, từ từ át tới trước mặt hắn.

Linh tri của hắn chưa mất hẳn, rất muốn trấn tĩnh tâm thần lại, nhưng không làm sao bình tĩnh được hết.

- Hắc hắc hắc...

Tiếng cười như quỷ dữ gào khóc nơi địa ngục. Thành linh ngay lúc này...

Có một âm thanh cực nhỏ nhưng có sức lực văng vẳng vang tới:

- Trần Gia Lân, đây là ảo tượng, hãy xuất kiếm nhanh lên nào, nhanh lên...

Âm thanh này chẳng khác gì như tiếng chuông giữa đêm khuya thành linh vang tới và đã đánh thức linh tri hắc, tức thì tinh thần phấn chấn ngay, ảo ảnh liền biến mất, mới hay

Bạch Cốt Ma đã đến gần mình, lão quay ngược cán cờ hiệu đang định cắm vào giữa ngực mình.

- A!

Tiếp theo tiếng gầm thét, thanh kiếm cùn đầu trong tay hắc quét ra nhanh như chớp, e rằng không bất cứ một ai ở chốn giang hồ này có thể tránh né một kiếm này được hết, thế nhưng Bạch Cốt Ma phản ứng thần tốc kinh người hết sức. Trong trường hợp phản kích bất ngờ như vậy, thế mà lão đã sử dụng một tốc độ kinh hồn nhẩy lùi ra phía sau vài bước nhanh như chớp.

Sau khi Trần Gia Lân phục hồi tâm trí, đương nhiên hắc không dám sơ ý chút nào nữa, tức vung kiếm tấn công vào hướng đối phương mạnh như vũ bão.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên một tay cầm cờ hiệu, một tay cầm kiếm, lập tức triển khai phản kích ngay.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên không sao hiểu nổi, lão trông thấy rằng sắp đắc thủ tại sao Ngự Lang bỗng nhiên lại thoát khỏi sự khống chế của mình, điều này đã làm cho lão phải kinh tâm táng đờm.

Thế rồi hai bên diễn ra một trận quyết đấu vô cùng khốc liệt. Cả hai bên đều quyết tâm giết chết đối phương cho bằng được.

Trần Gia Lân bỗng biến đổi chiêu thức đánh ra cú sát thủ Vạn Phụng Cũng Phục của sư môn ngay.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên kêu hự một tiếng, loạng choạng té lùi ra phía sau, trước ngực có một đường toét nhỏ máu chảy tua tủa.

Trần Gia Lân lượn mình lướt tới tấn công tiếp, vẫn lượn mình lướt tới tấn công tiếp, vẫn sử dụng chiêu Vạn Phụng Cũng Phục.

Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên lại rú lên một tiếng hạ kiếm chống xuống đất, thân người chao đảo suýt nữa phải té ngã ra đất, mặt mày co rút y như gương mặt quỷ dữ.

Trần Gia Lân chỉ kiếm vào ngực của đối phương, nghiêng răng kêu ken két nói:

- Đây lão thất phu, hãy nghe cho kỹ, bây giờ ta giết ngươi là để trả thù cho Châu Tiêu Thiên.

Bạch Cốt Ma run bắn người lên, ngoái cổ nhìn ra sau gào thét kêu gọi:

- Tà Đài Dung, ngươi... nhanh lên...

Mặc dù y dốc toàn lực gào thét, nhưng vì thân mang kiếm thương, nên âm thanh không rõ lắm.

Trần Gia Lân thò tay vào túi áo, lấy lá hiệu tam giác ra, giận dữ gầm hét nói:

- Thôi Nguyên, chính ngươi cầm lá cờ... đầu sỏ người này vào trong mình Châu Tiêu Thiên, bây giờ hoàn trả lại cho ngươi.

Nói xong, hắc quay ngược cán cờ hiệu đâm vào ngực Bạch Cốt Ma một cái thật mạnh. Tức thì mồm miệng Bạch Cốt Ma ọc ra máu tươi, kêu a a vài tiếng té ngã ra đất, nằm trong vũng máu, tứ chi co rút giây lát sau đó bất động luôn.

Trần Gia Lân ngược đầu nhìn trời đêm lâm lâm bẩm nói:

- Lão già, ông hãy nhắm mắt đi, tiểu diệt đã trả thù cho ông rồi! Âm thanh lúc này vang tới lần nữa:

- Độc phu nọ đã quay trở lại, hãy rời khỏi đây nhanh lên!

Trần Gia Lân run bắn người lên, người truyền âm này là ai thế, nghe giọng nói không phải là nữ nhân huyền bí nọ. Nếu như lúc này chẳng nhờ y truyền âm đánh thức mình, có lẽ người nằm trên đất không phải là Bạch Cốt Ma mà chính là mình đây.

Cũng ngay lúc này...

Từ nơi xa xa có những tiếng tà áo phát phơ trong gió vang tới, không cần phải nói cũng biết Tà Đài Dung đã quay trở lại, nếu chẳng nhờ nữ nhân thần bí nọ dụng kế dụ y đi xa, thì mình không thể nào đắc thủ được hết.

Hắn suy nghĩ đến đây, vội tra kiếm vào bao, lập tức lượn mình rời khỏi hiện trường ngay.

Một bóng người lướt tới hiện trường nhanh như quỷ u linh hiện hình, chuyển xác chết của Bạch Cốt Ma đi mất, hành động này nhanh đến nỗi không còn chút mực nào diễn tả được hết, bóng người di chuyển xác chết vừa biến mất, lại có một bóng người khác xuất hiện.

Người vừa xuất hiện này không ai xa lạ mà chính là Tà Đài Dung một trong Ngũ Độc Song Xu cũng tức là hộ pháp của Thiên Hương môn. Tà Đài Dung chạy một vòng trong rừng, bỗng nhiên nhìn thấy dưới đất có vết máu, y bất giác thất kinh khẽ kêu lên một tiếng và ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Y không sao phán đoán được rốt cuộc vũng máu này là của ai, có điều không thấy bóng người của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên đã thấy hoảng sợ bất an, y nghĩ bụng rằng: "Với võ công của Bạch Cốt Ma chắc không đến nỗi thọ hại như vậy, thế nhưng lão đâu rồi?"

Hiện trường ngoại trừ vũng máu này, ngoài ra chẳng có bất cứ vật chất gì sót lại để phán đoán kẻ chết là ai?

Đương nhiên cũng có thể chỉ là kẻ bị thương nhưng căn cứ vào lượng máu trên đất thì người thọ thương này cũng không còn sống sót được bao lâu nữa.

Người thọ trọng thương thì quyết không đi đâu xa được cả, nếu bảo là người chết thì thì hài đâu rồi?

Y phi thân lục soát trong phạm vi mười trượng thật nhanh một lần nữa, nhưng cũng không phát hiện gì hết.

Y ngược đầu huyết sáo miệng thật dài, nhưng một hồi lâu vẫn không thấy phản ứng gì cả, lập tức ý thức rằng tình hình không ổn rồi. Y bị âm thanh của một nữ nhân thần bí đánh lừa phí công dượt cả vài chặng đường chẳng thấy gì hết, rõ ràng đây là hành động có kế hoạch sẵn.

Y thoát vừa nghĩ đến đây bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, thế rồi Tà Đài Dung co giò bỏ chạy ngay.

oOo

Trần Gia Lâm chạy được một dặm đường hần chuẩn bị vòng trở lại hội ngộ với Võ Lâm Tiên Cơ.

Cũng ngay lúc hần khởi lên ý niệm này, lại có một âm thanh vang tới nói:

- Ngươi Lang, chúc mừng ngươi vừa hạ được một ma đầu!

Đây là âm thanh của nam nhân, hình như quen thuộc lắm thì phải. Trần Gia Lâm dừng bước lại, nói giọng hơi xúc động:

- Bằng hữu nào vậy?

Âm thanh vọng vang tới nói:

- Bây giờ chúng ta chưa hẳn là bằng hữu được!

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, đối phương nói thế có nghĩa là sao?

Có phải y muốn nói rằng chưa gặp mặt ư? Vậy thì tại sao hần ngần tiếp sức cho mình? Hắn suy nghĩ đến đây bèn lên tiếng nói tiếp:

- Lúc này bằng hữu đã truyền âm trợ giúp tại hạ ư? Âm thanh vọng nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Tại sao vậy?

Hắn vừa nói vừa tự thần lắng tai nghe ngóng phương hướng thốt ra tiếng nói. Đối phương cười ha há một tiếng nói:

- Ngươi cũng là một chính nhân quân tử nên tác thành điều mong muốn của người vậy!

Hình như âm thanh phát ra từ một bụi rậm ở hướng bên phải cách chỗ hần độ khoảng bảy tám trượng, thế nhưng đối phương tốt bụng tiếp tay mình, mặc dù mình biết chỗ ẩn thân của y, nhưng không nên ép đối phương hiện thân, thế rồi hần trầm giọng nói:

- Bằng hữu hãy hiện thân tương kiến, để tại hạ được đối diện cảm tạ được chăng? Âm thanh vọng nói:

- Tốt hơn hết chúng ta không nên gặp mặt!

Trần Gia Lâm động tính hiếu kỳ, la lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc tại sao vậy?

- Tại hạ bảo rằng bây giờ chúng ta chưa phải là bằng hữu với nhau!

- Gặp mặt làm quen, tức là bằng hữu với nhau rồi?
- Chưa chắc như thế!
- Vậy thì lạ thật, chẳng lẽ hai chúng ta là thù địch với nhau sao?
- Điều này khó nói lắm.

Trần Gia Lân không còn hiểu kỳ mà là lấy làm kinh ngạc, đối phương là ai đây?

Nếu như đúng là thù địch với mình, thì y không còn có lý do gì phải tiếp tay với mình, nếu không phải là thù địch, tại sao y lại nói như vậy ư?

Chẳng lẽ đây là cái cớ mà đối phương không muốn hiện thân?

- Bằng hữu cho biết danh hiệu được chăng?
- Không được, như vậy có khác gì với gặp mặt đâu?
- Tại hạ không hiểu nổi điều này?
- Tốt hơn hết người chớ suy nghĩ lung tung, dù gì mai sau người cũng sẽ sáng tỏ không sai.
- Ý của bằng hữu muốn nói rằng giữa hai chúng ta từng có sự hiềm khích?
- Ồ! Đúng là như thế!

Trần Gia Lân ngẫm nghĩ giây lát nói:

- Thân làm võ sĩ cần phải ân oán phân minh, cho dù trước kia có hiềm khích, cạy vào trong quá trình vừa rồi của bằng hữu chẳng lẽ không thể bỏ qua được sao?
- E rằng không thể bỏ qua được! Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:
- Chắc không phải là thâm thù đại oán gì chứ!
- Đương nhiên không nghiêm trọng đến như thế rồi, nhưng cũng gần như vậy!
- Tại hạ bảo chứng rằng đêm nay quyết không còn nói chuyện quá khứ!
- Thật đấy chứ!
- Đương nhiên thật rồi!
- Vậy thì người sang đây!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Oan Gia Lộ Hẹp

Trần Gia Lân ôm ấp nỗi tâm tư hiểu kỳ đi sang hướng bụi rậm nọ, đến bây giờ hắn vẫn không thể tưởng tượng được rốt cuộc người ân mình trong bụi rậm là nhân vật thế nào. Mặc dù hai người nói chuyện với nhau khá lâu, nhưng truyền âm và giọng nói thốt ra tự nhiên hoàn toàn khác biệt.

Khi hắn vừa đến trước bụi rậm, có một dáng người hiện ra lập tức. Trần Gia Lân thất kinh kêu lên một tiếng:

- Té ra là người!

Người vừa hiện thân chính là Huyết Thủ Thiếu Đông mà hắn hận muốn ăn tươi nuốt sống gã, hắn lấy làm ngạc nhiên hết sức. Hắn sực liên tưởng đến hai vợ chồng mình huynh Lâm Nhị Lăng bị giết, đồng thời hắn đã trung ác kế tại cánh rừng gần bên sông, tức thì lửa giận sôi lên sùng sục.

Huyết Thủ Thiếu Đông chấp tay mỉm cười nói:

- Chắc ngươi không ngờ chính là ta chứ? Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng nói:

- Phan Văn, giữ lời hứa hẹn với ngươi không còn chút ý nghĩa gì hết?

Huyết Thủ Thiếu Đông thản nhiên nói:

- Ngươi muốn nói sự kiện xác chết trong áo quan chứ gì? Trần Gia Lân lạnh lùng đặng háng một tiếng nói:

- Hừ! Ngươi dám nói dối với ta rằng trong áo quan có báu vật mà hôm trước ngươi đã đánh lừa lấy từ tay ta, để ta can thiệp cho ngươi, sau đó lại nuốt lời đào tẩu... quả thực ngươi vô liêm sỉ hết sức!

Huyết Thủ Thiếu Đông cau mày, nói:

- Lúc này ngươi đã nói đêm nay không đề cập đến quá khứ nữa kia mà.

Trần Gia Lân giận đến nổi mồm mũi phun ra khói lửa, căm phẫn nói:

- Không đề cập cũng được, thế nhưng số nợ này sớm muộn gì cũng phải giải quyết thôi. Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Việc đó để sau hãy tính, bây giờ hãy bàn việc đêm nay trước đã? Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Phan Văn, xem như đêm nay ta nợ ngươi một món nhân tình, ta quyết trả lại cho ngươi không sai, thế nhưng ngươi chớ hòng ta bỏ qua số nợ cũ này.

Huyết Thủ Thiếu Đông cười cay đắng một tiếng:

- Tại hạ không hề suy nghĩ như thế, quả thực như ngươi vừa nói ân oán phải phân minh?

Lửa giận trong lòng Trần Gia Lân sôi lên sùng sục nhưng bất tiện bột phát, hắn không thể thất hứa với đối phương, thế rồi cố đè nén cơn lửa giận xuống nói:

- Bây giờ còn điều gì cần bàn nữa? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Ngươi chớ hiểu lầm rằng lúc này tại hạ trợ giúp ngươi thoát khỏi Khô Lôu Chiêu Hồn của Bạch Cốt Ma là cố tình thi ân huệ, vì ta trọng ngươi là một nam tử hán, không muốn ngươi hủy. Đây là điều tại hạ tự nguyện làm như vậy, ngươi không cần bận tâm điều này, bây giờ ta chỉ nói một câu...

Trần Gia Lân không thể phủ nhận rằng nếu không nhờ gã kịp thời đánh thức mình, thì mình quyết phải hủy dưới tay của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên không sai. Hắn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Được, xem như ngươi nói phải, tại hạ sẵn sàng ghi nhận món nhân tình này, ngươi có điều gì muốn nói cứ việc nói đi.

Huyết Thủ Thiếu Đông nghiêm sắc mặt nói:

- Hiềm khích giữa ngươi và ta chỉ được giải quyết trong lúc ta và ngươi đơn độc gặp nhau. Ngoài ra ở trong bất cứ trường hợp nào nếu có người thứ ba tại hiện trường, xin ngươi chớ đối địch với ta, ngươi có bằng lòng điều yêu cầu này của ta chăng?

Điều yêu cầu của đối phương đặc biệt vô cùng, Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Phan Văn, ngươi khéo tính toán đấy, ngươi định bảo tại hạ mãi không được đòi nợ ngươi ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Ta không nói như thế.

Trần Gia Lân cười khẩy nói:

- Không nói cũng như đã nói rồi còn gì nữa. Thử nghĩ lại xem, nếu có người thứ ba có mặt tại hiện trường thì không được đối địch với ngươi thế thì ngươi chỉ âm thầm mang theo một thủ hạ, y sẽ đoán ra người thứ ba ngay...

Huyết Thủ Thiếu Đông xoa hai tay nói:

- Ngươi lầm rồi, người thứ ba mà ta muốn nói ở đây là người ngoài, cũng có ý nghĩa nói rằng muốn một gặp lúc ta đang làm một việc gì đó, xin ngươi chớ làm hỏng việc của ta thế thôi, người trong nhà thì không nằm trong điều yêu cầu này.

Trần Gia Lân trầm ngâm giây lát nói:

- Tại sao ngươi lại yêu cầu như thế?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười thần bí một tiếng nói:

- Đây là vấn đề lập trường, mọi người thấy đều có nỗi khổ riêng tư, nhưng ta lấy nhân cách bảo chứng, quyết không phải là gian kế gì cả.

Trần Gia Lâm cười thầm trong bụng, suốt nửa buổi miệng hỏi nhân cách của người mỗi một câu đáng giá bao nhiêu? Nhưng hắn suy nghĩ kỹ lại mới thọ ân huệ của gã, nên chẳng tiện buông lời như vậy, hắn bèn nói giọng lạnh nhạt:

- Vì nể món nhân tình vừa rồi, tại hạ bằng lòng điều kiện này, lúc mà người đơn độc gặp lại sẽ là liễu kết nợ nần!

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ cười một tiếng nói:

- Lời nói đến đây là hết, xin cáo từ vậy. Nói xong, gã phi thân chạy như gió.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn bóng lưng từ từ biến mất của đối phương khẽ lắc đầu một cái. Hắn không sao hiểu nổi ý đồ của Huyết Thủ Thiếu Đông, nếu như bảo rằng gã sợ mình tầm thù, thì để cho mình hủy dưới tay của Bạch Cốt Ma cho rồi, như vậy có hay không? Tại sao hắn lại tiếp tay mình làm gì?

Lúc ở bến sông Giang mình từng hoài nghi gã cố ý mượn dao giết người, bây giờ xem xét kỹ lại hình như không phải như thế vậy thì tại sao?

Chẳng biết Võ Lâm Tiên Cơ vẫn còn ẩn núp chỗ cũ chẳng?

Thời gian trải qua lâu như thế, nàng cũng phải hiện thân rồi chứ, tại sao không thấy bóng người đâu cả?

Mình đã trả thù cho Châu lão gia rồi bây giờ chỉ còn món nợ máu của hai vợ chồng nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng chưa giải quyết thôi, biết bao giờ mới gặp lại Huyết Thủ Thiếu Đông để kết liễu món nợ cho xong đây?

Nếu sau khi giải quyết xong mọi việc, mình còn cần thiết ở lại giang hồ nữa không? Trở về hồ Bà Dương hành nghề đánh cá năm xưa chẳng?

Hắn sực liên tưởng đến về nhà, tức thì lại nghĩ tới ái tử Ngọc Lâm, nó bảo mình dẫn mẹ nó về, ấu nhi còn khờ dại, biết ăn nói thế nào với nó đây?...

Còn nữa, nghi vấn về ân oán giữa sư môn và Mẫu Đơn lệnh chủ, mình có nên làm sáng tỏ chẳng?

Nữ nhân thần bí trong rừng khuyên bảo mình tận chút sức mọn cho võ lâm, hắn nên làm thế nào nữa đây?

...

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh yêu kiều văng vẳng vang tới:

- Tỷ phu, ta đến các nơi tìm chàng này giờ, thì ra chàng lại đứng ngăn người tại đây! Trần Gia Lâm ngược đầu nhìn tới trước thấy Võ Lâm Tiên Cơ lẳng lặng đứng ở chỗ cách xa hắn độ khoảng hai trượng từ lúc nào mà hắn chẳng hay biết gì hết.

Hắn thoáng ngẩn người trong giây lát sau đó lên tiếng nói:

- Ta đang muốn quay trở về chỗ cũ tìm nàng đây! Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Không nên ở lại đây lâu nữa, Tả Đài Dung đã rời khỏi đây từ lâu, ắt phải dẫn tới một nhóm người không sai.

Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Phải rồi, nên chôn cất xác chết Bạch Cốt Ma trước đã!

Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu nói:

- Không cần thiết nữa!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Không cần thiết ư? Tại sao thế?

- Đã có người lo liệu cho người rồi!

- Ô! Là ai thế?

- Nữ nhân thần bí nợ!

Trần Gia Lâm thất kinh nói:

- Làm gì có chuyện đó! Chẳng lẽ chính Phân muội đã mục kích như thế? Võ Lâm Tiên Cơ khẽ gật đầu một cái, miệng nhấp mấy muỗng nói lại thôi.

Bấy giờ trong bóng tối có một cặp mắt đang âm thầm theo dõi họ, nhưng hai người không phát hiện thấy điều gì.

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Phân muội, nàng có cảm thấy gì chẳng? Ta hoài nghi Ngự Lang giả hiệu chính do nữ nhân thân bí nọ đã hóa trang ra...

Võ Lâm Tiên Cơ xé rách ngực đôi lông mày liễu lên nói:

- Tại sao tỷ phu lại suy nghĩ như thế? Trần Gia Lâm nói:

- Thứ nhất, hai bên đều có thân pháp kinh hồn như nhau. Thứ hai, thân hình của nữ nhân thân bí và thân hình của người mạo danh ta hơi giống nhau. Thứ ba, giọng nói của hai bên thấy đều rất quái dị, hình như y cố tình dùng nội công cải biến thể thối.

Võ Lâm Tiên Cơ mỉm cười nói:

- Còn thứ tư thì sao nữa? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Hết rồi, căn cứ ba điều ta vừa nói chẳng lẽ không chỗ nào đáng nghi sao? Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chỉ khả nghi thôi, chứ không thể chứng thực được, chúng ta hãy rời khỏi đây trước đã.

Trần Gia Lâm đáp ứng nói:

- Phân muội, chúng ta... phải chia tay tại đây thôi! Võ Lâm Tiên Cơ mặt hơi biến sắc, nói:

- Chia tay, tại sao thế!

Trần Gia Lâm hạ thấp giọng nói:

- Nàng có thể che chở cho ta, hay là để ta lọt vào lưới?

Võ Lâm Tiên Cơ nghe hắn nói thế, tức thì cứng họng nói chẳng lên lời. Trần Gia Lâm lại nói tiếp:

- Cho nên ta nghĩ rằng, chúng ta lên tạm thời chia tay là thế. Hắn nói tới đây, dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Chính Ngự Lang giả hiệu đã giải cứu ta, nên nàng không bị liên lụy gì cả, nếu để họ phát hiện nàng đi chung với ta, thì nàng không được yên đâu.

Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm một cái, đáp ứng nói:

- Chia tay cũng được thôi, chàng có thể... đến gặp mẹ ta một lần nữa không?

Trần Gia Lâm thoát nghe đề cập đến Bà Dương phu nhân mẹ của nàng, tức thì liên tưởng đến cái chết của Lâm Nhị Lăng và Đinh Hương, và một số người vô tội nữa, mặc dù bảo rằng Bà Dương phu nhân ở trong trường hợp mất tự chủ, nhưng vẫn không sao tránh khỏi tai tiếng trợ hổ tác ác, thế rồi hắn cau mày nói:

- Nàng bảo ta đến gặp nhạc mẫu đại nhân chẳng? Võ Lâm Tiên Cơ khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, biết chàng có thành kiến với lão nhân gia người, nhưng vẫn mong rằng chàng hãy đến gặp lão nhân gia người một lần nữa.

- Có việc chi chẳng?

- Không có chi cả, ta nghĩ rằng... có lẽ lão nhân gia người có điều muốn nói với chàng... Trần Gia Lâm mỉm cười nói:

- Tại sao Phân muội lại biết lão nhân gia người có điều muốn nói với ta? Võ Lâm Tiên Cơ mặt mày ửng đỏ, cúi đầu nói giọng e lệ:

- Ví dụ nói rằng... môn chủ quyết chí bảo hai chúng ta... chẳng biết lão nhân gia người có ý kiến thế nào?

Trần Gia Lâm động lòng, té ra nàng muốn nói vấn đề này, tức thì mặt mày ửng đỏ nói:

- Có lẽ lão nhân gia người không có ý kiến!

- Tại sao vậy?

- Tại vì đây là ý kiến của môn chủ nàng, đồng thời cũng có thể nói rằng đây là mệnh lệnh.

Võ Lâm Tiên Cơ mỉm môi không nói gì cả.

Trần Gia Lâm lại chìm đắm trong con suy nghĩ, Mẫu Đơn lệnh chủ quyết chí muốn hai người kết hợp, rốt cuộc bà ta có mưu đồ gì đây?

Thình lình ngay lúc này...

Có vài bóng người từ nơi xa xa chạy tới. Trần Gia Lâm hấp tấp nói:

- Phân mau, có người đến, nàng mau rời khỏi đây đi! Võ Lâm Tiên Cơ ngoái cổ ra sau nói:

- Còn chàng thì sao? Trần Gia Lâm nói:

- Ta sẽ đi vòng một nới khác, chúng ta không thể đi chung một tuyến đường. Số người sắp đến chia làm nhiều toán từ từ lục soát về hướng rừng cây.

Võ Lâm Tiên Cơ biết rằng không thể nói gì được nữa, nàng đành nói một tiếng: "Hãy bảo trọng". Sau đó phi thân rời khỏi ngay, Trần Gia Lâm thì lượn mình lao về hướng bên trái.

Không cần phải nói cũng biết số người vừa đến này chính là viện binh mà Tả Đài Dung gọi tới.

Trần Gia Lâm vừa chạy vừa nghĩ bụng: "Tại sao nữ nhân thần bí nọ lại chuyển thi hài của Bạch Cốt Ma đi nơi khác ư?"

Đối phương lại cảnh cáo Cổ Hồng Liên rằng cấm nàng không được quấy nhiễu mình, tại sao vậy?

Trần Gia Lâm thoát vừa chạy tới bìa rừng, bỗng có một bóng người cao lớn lướt tới chặn trước mặt mình. Hắn lập tức dừng người lại, phóng mắt nhìn tới trước, bất giác giật nảy người lên, té ra đối phương chính là Huyết Thần Đông Phương Vũ, hai mắt óng ánh tia ra luồng ánh sáng đỏ lòe, khiến người trông thấy phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Đối phương là sư phụ của huynh đệ Ngô Hoàng Văn, vì tâm thần bị chế phục nên đã trở thành công cụ của Mẫu Đơn lệnh chủ, tốt nhất chớ động thủ với lão, có điều lạ rằng nhóm người Túy Ông sớm đã lấy được Thiên Niên Thiềm Châu. Tại sao đã như thế lại không giải cứu lão cho rồi?"

Huyết Thần Đông Phương Vũ vẫn đứng yên bất động không nói một lời nào hết, khác hẳn với tính tình nóng nảy như mọi khi.

Lão đang chờ đợi viện binh đến hợp công, hay là suy nghĩ quỷ kế gì chuẩn bị đánh một kích cho thành công đây?

Nếu cạy vào công lực Trần Gia Lâm dư sức ứng phó lão, chỉ ngại rằng cao thủ phe lão bất thành lình kéo tới mà thôi.

Trong lòng Trần Gia Lâm thấp thòm chẳng yên, hắn chuẩn bị... Thình lình...

Huyết Thần Đông Phương Vũ gầm thét một tiếng:

- Hãy lục soát hướng bên trái nào.

Dứt lời, lão phi thân lao phi thân về hướng bên trái trước.

Trần Gia Lâm ngăn người ra tại chỗ, hắn không ngờ sự việc lại xảy ra như thế, lão không động thủ với mình đã đành, hơn nữa lại điều người sang một hướng khác, tại sao thế?

Chẳng lẽ Mẫu Đơn lệnh chủ đã cản dặn như vậy chăng?

Nhưng không đúng, mục đích đối phương xuất động phen này chính là truy nã hai Ngự Lang thật và giả kia mà, nhưng tại sao lão lại buông tay ra như thế?

Quả thực hắn không sao hiểu nổi điều này?

Trần Gia Lâm ngăn người trong giây lát, hắn thực sự cảm thấy rằng tốt hơn mình nên rời khỏi đây, bây giờ tạm thời không thể trở về Nam Xương nữa rồi.

Hắn nghĩ đến đây lập tức phi thân chạy về hướng hoang dã.

Có một bóng người hiện ra như một hồn ma bóng quỷ, âm thầm rượt theo sau lưng hắn, nhưng hắn chẳng hề hay biết gì cả.

oOo

Tại Phụng quán, có một nam một nữ đang ngồi đầu mắt với nhau ở trong một tiểu khách sảnh được bố trí hoa lệ, hai người nhấm nháp từng hớp trà thơm trò chuyện thật vui. Nam nhân là Trần Gia Lâm, còn nữ nhân là Cổ Hồng Liên một kỳ nữ từ thần bí đã ẩn thân trong chốn phong trần.

Cổ Hồng Liên ăn mặc giản tiện không thoa phấn son, biểu hiện ra một nét đẹp tự nhiên thoát tục.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, đang lúc vào khoảng giờ thìn. Mặt mày Cổ Hồng Liên tươi như hoa xuân hé nở nói:

- Trần thiếu hiệp, không ngờ người lại dám đến đây, hơn nữa lại nhanh như thế. Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên nói:

- Này Cô cô nương, tại hạ bị bọn thù hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ truy kích, bất tiện nghỉ lại khách điểm, cho nên... đã nghĩ tới chỗ nàng đây là nơi thanh tịnh nhất, đành phải đến làm phiền thôi!

Cô Hồng Liên nghe nói thế liền bĩu môi, nói giọng hờn dỗi rằng:

- Ô! Té ra người đến đây chỉ để lánh nạn mà thôi, chứ chẳng thực lòng đến thăm viếng ta!

Trần Gia Lân dần dần về ngôn từ, nhất thời chẳng biết trả lời thế nào đây, mặt mày nóng bừng lên lập tức.

Cô Hồng Liên mỉm cười nói:

- Trần thiếu hiệp, ta chỉ nói đùa thế thôi, chẳng đến đây là quý lắm rồi, từ bây giờ ta không gặp bất cứ khách nhân nào hết, để hai chúng ta... được yên tĩnh nói chuyện!

Nói xong, nàng lại cười một tiếng thật tươi. Trần Gia Lân trầm tư giây lát nói:

- Này Cô cô nương, xin lượng thứ tại hạ nói lời thẳng thắn, mặc dù bảo rằng giang hồ nữ nhi không câu chấp tiểu tiết, thế nhưng vẫn phải thận trọng tiếng tăm. Cô nương là kỳ nữ tử, tại sao lại phải giữ chân ở những chốn như thế?

Cô Hồng Liên bình thản nói:

- Quả thực thiếu hiệp nói phải, thế nhưng thiếp đây cũng chẳng phải là phú thất thiên kim, hoặc đại gia khuê tú, người giang hồ là người giang hồ, chỉ biết giữ thân trong sạch, dù có giữ thân ở đâu đi nữa cũng chẳng sao cả!

Trần Gia Lân ngượng ngùng nói:

- Đương nhiên, nhưng tại hạ vẫn cảm thấy rằng cô nương ắt phải có điều tâm tư ảm khó nói..

Cô Hồng Liên sáng khoái nói:

- Quả thực chàng nói không sai chút nào... Cô ta chỉ nói tới đây thì tắt ngang.

Trần Gia Lân cũng không muốn tìm hiểu tư ảm của đối phương, nên lập tức lái sang đề tài khác nói:

- Chắc người giang hồ hạng bình thường ít khi nào đến đây thì phải? Cô Hồng Liên khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, những nhân vật đến đây đều là hạng người tự xưng là cao thủ nhất lưu, cũng như hạng người Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phụng ngoài ra là số thương gia có nhiều tiền mà khó ưa ấy.

Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Cô nương chẳng cảm thấy chán ghét điều này chăng? Cô Hồng Liên nói:

- Thiếp chỉ diễn tuồng thế thôi, thích ở thì ở, thích đi thì đi, cũng chẳng có gì cho là chán ghét cả.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người vượt tường vào tiểu lầu chạy tới cửa khách sảnh.

Vị trí Trần Gia Lân đang ngồi đầu mặt về hướng khách sảnh, bóng người vừa lướt tới thì hần phát hiện ngay. Đột khi hần trông thấy rõ mặt mũi đối phương, tức thì hai mắt đỏ ngầu, và đứng phắt dậy nói giọng lạnh lùng:

- Quả thật trái đất tròn đi đâu mà chẳng gặp lại?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Hồng Liên Phụng Quán

Người vừa xuất hiện không ai xa lạ mà chính là Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn.

Hình như Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn cũng chẳng ngờ lại gặp phải oan gia nơi đây, mặt mày hơi biến sắc, thế nhưng gã là lão giang hồ, chỉ thoáng ngần người giấy lát sau đó chấp tay cười ha hả nói:

- Trần lão đệ, ngươi cũng nhân hạ đấy chứ!

Ba chữ Trần lão đệ nghe thật chói tai, nhất thời Trần Gia Lân không nói gì hết. Cô Hồng Liên vội ngồi dậy, vẫy tay mỉm cười nói:

- Đều là người trong nhà cả, mời khách vào sảnh ngồi nào.

Trần Gia Lân trông thấy thái độ của Cô Hồng Liên bất giác ngần người ra tại chỗ, Huyết Thủ Thiếu Đông vượt tường xông vào, nàng chẳng kinh ngạc đã đành, hơn nữa lại bảo rằng gã là người trong nhà và mời gã vào trong nhà ngồi, bảo hấn không giật mình sao được.

Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn khẽ cười một tiếng nói:

- Thât lẽ vô cùng, tại hạ không biết cô nương đang có khách quý tại tọa, nên đã mạo muội xông vào, hẹn hôm khác vậy!

Nói xong gã chuẩn bị quay người bỏ đi. Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Ngươi không được đi đâu hết! Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Nay Trần lão đệ, chớ quên rằng quân tử hiệp định giữa hai chúng ta chứ?

Trần Gia Lân bất giác cứng họng nói chẳng nên lời. Hấn đã hứa rằng lúc có người thứ ba tại hiện trường không được tầm thù với gã, mặc dù hấn hứa thế nhưng lửa giận trong lòng vẫn sôi lên sùng sục.

Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng nói:

- Ai thêm xưng huynh đệ với ngươi nào? Huyết Thủ Thiếu Đông bình thản nói:

- Quân tử tuyệt giao không buông lời hấn học, sao lão đệ không biểu hiện phong nhũ một chút.

Cô Hồng Liên nói:

- Chao ôi! Giữa hai vị có việc gì xảy ra thế? Vừa gặp mặt là đã phùng mang trợn mắt, thôi được rồi, ta đãi khách, đứng ra giảng hòa cho hai ngươi, như vậy có được không?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha hả một tiếng nói:

- Ngại rằng không thể nào hóa giải được cả.

Nói xong gã ưỡn ngực vào sảnh ngồi lên ghế ngay. Trần Gia Lân nổi sung, nói giọng lạnh lùng:

- Cô cô nương, tại hạ xin cáo từ!

Cô Hồng Liên giang tay cản hấn lại nói:

- Không được, ta đã từng nói, khi chàng đến đây, ta sẽ chiêu đãi chàng một bữa tiệc thịnh soạn. Trần thiếu hiệp, mặc dù giữa chàng và Phan đại hiệp có mối thâm thù đại oán nào chẳng nữa, cũng phải đợi dịp khác giải quyết. Ở nơi đây, hai vị thấy đều là khách quý của ta, cứ tạm thời buông bỏ ân oán dùng vài ly rượu chung vui để tỏ ra có chút khí khái đại trượng phu được chứ!

Nghe nàng nói như thế, Trần Gia Lân cứng họng chẳng nói lên lời, hấn suy nghĩ giây lát đành phải ngồi xuống trở lại.

Cô Hồng Liên cười nói vui vẻ, nàng muốn làm dịu bầu không khí căng thẳng phần nào. Kiến thức Huyết Thủ Thiếu Đông chẳng những quảng bác, hơn nữa miệng lưỡi lanh lợi, hai người đối đáp liên tục, Trần Gia Lân cũng chẳng làm gì hơn, đành phải miễn cưỡng ứng phó. Chỉ trong chốc lát bầu không khí trở nên hài hòa ngay.

oOo

Buổi tiệc rượu ăn cho đến giờ thân, Huyết Thủ Thiếu Đông xin phép cáo từ.

Trong lòng Trần Gia Lân đã quyết tâm không buông tha gã, nhưng thoát nghĩ rằng với trang phục của mình, nếu ở trong ban ngày bước ra cửa ắt phải bị nhận dạng ngay, hấn suy nghĩ giây lát, bèn cất tiếng chậm rãi nói:

- Nay Phan huynh, đúng canh hai hẹn gặp tại bến sông Giang, thế nào?

Huyết Thủ Thiếu Đông sớm đã tiên liệu được điều này, gã chẳng do dự chút nào:

- Được, tại hạ sẽ đến đúng hẹn không sai. Trần Gia Lân bồi thêm một câu nữa:

- Mong rằng các hạ không sai hẹn?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha há một tiếng nói:

- Trần lão đệ, xin cứ việc yên tâm, có Cổ cô nương làm chứng đây! Cổ Hồng Liên thở mạnh một cái nói:

- Chớ lời kéo ta vào, ta không nhúng tay vào việc của hai người đâu.

Huyết Thủ Thiếu Đông bĩu môi nói:

- Cổ cô nương, e rằng ngươi không nhúng tay vào không được đâu!

Nói xong chấp tay xá một xá, sau đó quay người rời khỏi Phụng Quán luôn.

Sau khi Huyết Thủ Thiếu Đông đi khỏi, tiểu tỷ lập tức vào thu dọn các thứ. Cổ Hồng Liên mời Trần Gia Lân vào nội thất. Khi hai bên an tọa, Cổ Hồng Liên thử thăm dò nói:

- Rốt cuộc giữa Trần thiếu hiệp và Phan đại hiệp có mối hiềm khích như thế nào vậy? Trần Gia Lân chẳng muốn nhắc lại sự kiện này, nên hấn nhắc lại cho có lệ rằng:

- Một hiểu lầm nho nhỏ cần phải giải quyết thế thôi. Cổ Hồng Liên mỉm cười nói:

- Ta cũng là người võ lâm, trước mặt người quân tử không nói lời hư dối, xem qua thân tình hai vị vừa gặp lúc này, e rằng không phải một hiểu lầm nho nhỏ?

Trần Gia Lân thăm bệch phục sự lạnh lợi của nàng, hỏi ngược lại rằng:

- Thế thì cô nương nhận thấy sao? Cổ Hồng Liên cau mày nói:

- Theo sự nhận xét của ta, e rằng phải đổ máu mới giải quyết được. Trần Gia Lân mặt hơi biến sắc, cười gượng một tiếng nói:

- Cổ cô nương, nói việc này thì mất vui, hay chúng ta nói chuyện khác nào? Cổ Hồng Liên kêu ồ một tiếng, nhún hai vai làm trò nghịch ngợm nói:

- Biết nói gì bây giờ? Phải rồi, hãy nói về thân thể chàng, để cho ta được hiểu biết chàng nhiều một chút.

Trần Gia Lân chẳng quen nói năng quanh co nên thành khẩn nói:

- Nói bất cứ điều gì cũng được, nhưng miễn sao đừng nói tới thân thể. Cổ Hồng Liên cau mày nói:

- Tại sao vậy? Trần Gia Lân nói:

- Cô nương thì giữ kín lai lịch của mình song lại bảo tại hạ... Cổ Hồng Liên cười tủm tủm một tiếng, ngắt lời nói của hấn:

- Ô! Trần thiếu hiệp cho rằng như thế là không công bằng chứ gì? Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Tại hạ không phủ nhận điều này. Thành linh ngay lúc này...

Có một tiểu tỷ hồi hả chạy đến cửa phòng. Cổ Hồng Liên cau mày nói:

- Tiểu Hạng tử, có việc gì thế? Tiểu tỷ thở mạnh một cái nói:

- Có vị khách nhân đòi gặp cô cho bằng được, Cổ má má nói rằng cô có bệnh không thể tiếp khách, đối phương cứ khăng khăng đòi vào gặp cô, bảo rằng chỉ ngồi chơi trong giây lát, Cổ má má không cản được y...

Cổ Hồng Liên đưa mắt liếc nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó quay sang hỏi:

- Đối phương là một khách nhân ăn mặc ra sao? Tiểu tỷ áp ứng nói:

- Là một thư sinh, hí hí... đây là lần đầu tiên mà tiểu tỷ đã trông thấy một nam nhân bảnh trai như thế.

Cổ Hồng Liên nghiêm sắc mặt nói:

- Ra nói với đối phương hẹn hôm khác cũng được!

Tiểu tỷ quay nửa người liếc nhìn sân viện một cái, nói:

- Không được, y đã vào viện rồi!

Cổ Hồng Liên đưa mắt nhìn Trần Gia Liên, ý muốn bảo hấn cho ý kiến. Trần Gia Liên suy nghĩ giây lát nói:

- Cổ cô nương cứ ra khách sảnh gặp đối phương, khéo dùng lời bảo y đi khỏi cho rồi. Cổ Hồng Liên không làm gì hơn đành gật đầu nói:
- Vậy thì làm phiền thiếu hiệp ngồi tại trong này chờ đợi chốc lát, để ta ra ngoài ứng phó đối phương một hồi xem.

Nói xong, nàng chỉnh sớ y áo, nhìn Trần Gia Liên khẽ gật đầu một cái tỏ ra vẻ cáo lỗi, sau đó bước ra nội thất luôn.

Âm thanh của Cổ má má từ trong sân vang tới:

- Nay công tử, cô nương chúng tôi đang dưỡng bệnh, mời ngài hôm khác tái quang lâm được không?

Một âm thanh trong trẻo vang tới nói:

- Kê này chỉ mộ danh đến thăm viếng cần gặp mặt trong chốc lát, quyết không làm phiền nàng đâu.

Cổ má má nói:

- Công tử quang lâm là điều vinh hạnh cho chúng tôi, có mời ngài chưa chắc đã đến, thế nhưng...

Âm thanh của tiểu tỷ nói:

- Thưa má má, Hồng Liên cô nương nói rằng mời vị công tử này vào tiểu khách sảnh ngồi chơi trong chốc lát cũng được.

Cổ má má nghe thế mặt mày hớn hờ nói:

- Được, được, thế thì mời công tử vào.

Trần Gia Liên bất giác động tính hiếu kỳ đã đưa mắt nhìn qua cửa sổ, mới hay đối phương là một thư sinh mặc áo xanh trạc tuổi hai mươi, tay cầm quạt xếp, quả thật hấn chưa từng thấy một nam nhân anh tuấn như thế bao giờ.

Cổ Hồng Liên bước tới cửa khách sảnh tùm tùm cười nói:

- Tiểu nữ tử cung nghinh đại giá, mời công tử vào khách sảnh dùng trà. Thư sinh áo xanh khẽ cúi người vái chào nói:
- Quả thực là tam sinh hữu hạnh nên tại hạ mới được trông thấy tiên dung của cô nương.

Nói xong y rào bước đi vào sảnh đường.

Tiểu tỷ dâng trà thơm đến, Cổ má má im lặng rút lui.

Trần Gia Liên ngồi trong phòng lấy làm khó chịu vô cùng, và cũng cảm thấy buồn cười hết sức.

Tiểu tỷ dâng trà xong lập tức lui ra hành lang, đứng đó chờ đợi sai bảo. Cổ Hồng Liên lên tiếng nói:

- Công tử xưng hô thế nào vậy? Thư sinh áo xanh nói:
- Kê này họ Giả, xuống phía Nam du ngoạn, nghe nói cô nương tài sắc song tuyệt, cho nên sinh niệm muốn gần gũi một phen.

Cổ Hồng Liên nói:

- Tiểu nữ là phong trần bạc liễu không dám đảm đương lời khen của công tử, có điều chính công tử văn nhã phong lưu, thấy người trông thấy tự thẹn không bằng người.

Thư sinh áo xanh cười sang sảng một tiếng nói:

- Trông khí chất của cô nương, chẳng khác gì tiên lộ minh châu, tại sao lại giữ thân ở chốn này như thế?

Cổ Hồng Liên cảm khái thở dài nói giọng u oán:

- Tự cổ hồng nhan đã bạc mạng, đành chịu vậy thôi!

Thư sinh áo xanh bỗng đứng phắt dậy, khoanh tay ra phía sau đi nửa vòng trong khách sảnh đưa mắt chăm chú nhìn cửa phòng nói:

- Kê này được vinh hạnh thăm quan khuê các của cô nương một phen chẳng? Cổ Hồng Liên mỉm cười nói:
- Tiểu nữ thành thật cáo lỗi, đồ đạc trong phòng để lung tung, chẳng dám mạo phạm công tử!

Thư sinh áo xanh nói:

- Cô nương khiếm tốn thái quá, kẻ này mới lần đầu tiên bước vào chốn hoa nguyệt, cảm thấy mọi việc đều kỳ lạ cả, chứ không có ý nghĩ gì khác...

Cổ Hồng Liên nói:

- Hẹn hôm khác thế nào?

Thư sinh áo xanh lay động quạt xếp trong tay một cái, nói:

- Chẳng lẽ cô nương chê kẻ này mới quang lâm lần đầu, chưa xứng đáng được vào thăm khuê phòng ư?

Cổ Hồng Liên cau mày nói:

- Ô! Công tử nói quá lời đó thôi. Thư sinh áo xanh nói:

- Gia đạo kẻ này cũng hơi kha khá, không đến nỗi keo kiệt, đương nhiên cũng không dám nói rằng dong lương châu báu để đổi lấy mỹ sắc. Một đẩu vàng kim thì kẻ này còn khả năng, mong rằng cô nương chớ từ chối người đến xa từ ngàn dặm.

Cổ Hồng Liên nói giọng trang trọng:

- Tiểu nữ tuy chẳng may lọt thân vào chốn thanh lâu, thế nhưng luôn luôn vẫn giữ tấm thân trong sạch, tiếp khách nhân chỉ giới hạn vài chung rượu và nói chuyện cho vui, chứ chưa từng quá mức, xin công tử lượng thứ điều này.

Thư sinh áo xanh cười ha há một tiếng nói:

- Nói thế quả thực kẻ này vô lễ rồi, phong trần tiết nữ, đúng là một giai thoại thanh lâu.

Câu nói này hàm ý châm biếm, khiến người nghe cảm thấy chói tai vô cùng. Cổ Hồng Liên từ từ ngồi dậy, cất giọng lạnh lùng nói:

- Xin lượng thứ tiểu nữ tử thân thể hữu bệnh không thể hầu lâu được.

Dứt lời nàng la lớn một tiếng nói:

- Tiểu Hạnh tử, tiễn khách nào.

Thư sinh áo xanh mặt mày thản nhiên nói:

- Cô nương hạ trục khách lệnh đó ư? Cổ Hồng Liên cúi người nói:

- Không dám, quả thật tiểu nữ tử cảm thấy trong người không được khỏe lắm. Thư sinh áo xanh nói:

- Nhưng theo sự xem xét của kẻ này, cô nương chẳng có bệnh gì cả, hơn nữa mặt mày tươi tỉnh. Phải rồi chắc có vị khách nào đến trước, vì kẻ này tới sau một bước cho nên... đành phải đưa mắt ngắm nhìn cửa phòng than thở mà thôi.

Mặt mày Cổ Hồng Liên bỗng tối sầm, nói giọng căm phẫn:

- Tiểu nữ tử coi trọng công tử là nhà học chữ, xin chớ nói đùa như thế. Thư sinh áo xanh lắc chiếc đầu một cái nói:

- Bản kỳ vị tác thiên đài khách, há ngờ Ngư Lang đã đến trước há há há... Tiểu tử bước tới cửa khách sảnh, nhưng không dám mở miệng tiễn khách. Cổ Hồng Liên khoát tay nói:

- Mời Già công tử!

Mặt thư sinh áo xanh bỗng tối sầm nói:

- Kẻ này tiêu tiền hành lạc, chẳng đồng ý bị từ chối. Cổ Hồng Liên lạnh lùng nói:

- Hành lạc có nơi chốn hành lạc, mời công tử sang môn hộ khác vậy. Thư sinh áo xanh bĩu môi nói:

- Vậy thì kẻ này chẳng hiểu gì cả, không biết chốn này của cô nương là môn hộ gì vậy? Cổ Hồng Liên bất giác nổi giận đùng đùng la lớn, nói:

- Xin công tử tự trọng, quả thật đây là nơi môn hộ thấp hèn, thế nhưng tình hình Phụng Quán của ta đây hơi khác biệt, công tử muốn hành lạc, Cổ má má sẽ hướng dẫn cho.

Hình như thư sinh áo xanh chẳng muốn đi đâu cả, y cất giọng lạnh lùng nói:

- Cỗ cô nương, kẻ này từng nói rằng chẳng ngại bất cứ giá nào... Cỗ Hồng Liên bĩu môi nói:

- Phụng quán không cần những châu báu.

Thư sinh áo xanh khẽ nhíp cây quạt xếp vào bàn tay một cái nói:

- Phải cô nương chỉ coi trọng người chứ không coi trọng tiền bạc châu báu, đây là điều đáng kính phục, thế nhưng kẻ này cũng luôn luôn tự phụ. Phải chăng chàng Ngự Lang đến đây trước có điểm nào trội hơn kẻ này, bản thư sinh rất muốn xem qua một phen cho biết.

Trần Gia Lâm không nhịn được nữa, đang nhiên đẩy cửa bước ra ngoài luôn. Thư sinh áo xanh thất thanh kêu a một tiếng:

- Té ra là như thế, ồ, mặt mày cũng khá đấy, nhưng bộ trang phục thì... Trần Gia Lâm kêu hừ một tiếng:

- Bằng hữu, biết điều thì...

Hắn tới đây bỗng nhiên im bặt. Lúc này đứng trong phòng lén lút thoáng nhìn qua cửa sổ một cái, chẳng trông thấy rõ lắm. Bây giờ đối diện nhìn nhau, hẳn sực cảm thấy gương mặt này quen quen, nhất là cặp mắt nọ càng không xa lạ chút nào.

Thư sinh áo xanh xéch ngược đôi lông mày một cái, bĩu môi nói:

- Cỗ cô nương, kẻ này mong rằng có cơ hội thọ giáo điều mà ngươi bảo rằng giữ tâm thân trong sạch.

Cỗ Hồng Liên lạnh lùng đặng háng một tiếng nói:

- Giả công tử, ta xin nói một lần cuối cùng, xin mời ngươi rời khỏi đây.

Thư sinh áo xanh chợt thay đổi thần tình vẫn hòa ôn nhã lúc này, trợn ngược đôi mày nói:

- Chớ la lối như thế làm gì, chốn này ai có tiền đều có thể đến đây được cả.

Trần Gia Lâm chăm chú nhìn đối phương một hồi lâu, nhưng không thể nào nghĩ ra mình đã gặp thư sinh bánh trai này này ở đâu được cả.

Cỗ Hồng Liên xéch ngược đôi mày liễu lên nói:

- Bằng hữu chớ giả vờ làm văn nhã nữa, nói trắng ra bằng hữu là người giang hồ mà thôi.

Thư sinh áo xanh nghiêng đầu sang một bên nói:

- Ngươi cũng thế, không cần phải mạo danh làm danh kỹ nữa, nói thật cho ngươi nghe cũng không hề chi, tại hạ cố tình đến đây thăm viếng chỉ để nhấn tin họ một người.

Nói xong, y cười lạnh lùng vài tiếng liền. Cỗ Hồng Liên mặt hơi biến sắc nói:

- Ngươi nhấn tin họ cho ai thế? Thư sinh áo xanh nói:

- Chắc ngươi không quên có người từng cảnh báo ngươi trong cánh rừng gần bến sông chứ?

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật nảy người lên, chẳng lẽ nữ nhân từng lên tiếng cảnh cáo Cỗ Hồng Liên tại cánh rừng gần bến sông lại chính là do thư sinh áo xanh này hóa trang ư? Chẳng trách gì đối phương bánh trai thế, và âm thanh cũng có chút cô quái...

Cỗ Hồng Liên càng lấy làm kinh ngạc hơn, hốt hải nói:

- Giả công tử, té ra họ của ngươi là ngụy giả mà thôi, ngươi truyền tin thay cho người ta hay nói chuyện thay cho chính ngươi?

Thư sinh áo xanh nói:

- Hai đảng đều đúng cả.

Cỗ Hồng Liên bất giác thụt lùi ra phía sau một bước nói:

- Ngươi chuẩn bị làm gì bây giờ?

Thư sinh áo xanh nói giọng lạnh lùng như tiền:

- Bây giờ phải thực hiện lời nói. Cỗ Hồng liên nói:

- Giết người chẳng? Thư sinh áo xanh nói:

- Có lẽ như thế!

Cổ Hồng Liên buông tiếng cười một hơi dài. Thư sinh áo xanh nói:

- Thế mà ngươi lại cười được sao?

Cổ Hồng Liên ngưng cười, nói giọng lạnh như tiền:

- Tại sao ta không được cười, này cô nương yêu quý, té ra ngươi đã yêu hấn, thế nhưng nói cho ngươi hay, thủ đoạn của ngươi không được vinh quang cho lắm, liệu ngươi làm như vậy có dọa được hấn không?

Thư sinh áo xanh mục lộ hung quang nói:

- Này Cổ Hồng Liên, sự việc ấy không can hệ gì đến ngươi cả, ngươi tự nói tự cổ hồng nhan đã bạc mệnh, bây giờ câu nói này phải ứng nghiệm ngay.

Trần Gia Lân bỗng rùng mình ớn lạnh tóc gáy, xúc động nói:

- Ngươi là...

Thư sinh áo xanh trợn ngược hai mắt:

- Ta là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thư Sinh Áo Xanh

Trần Gia Lân nghe đối phương hỏi ngược lại như thế, bất giác không nói tiếp được nữa, hấn đã nhận xét qua nhân thân và hình dạng của đối phương lại tưởng rằng chính là Vô Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân đã hóa trang ra, nhưng khi hấn trở mắt nhìn kỹ lại thì cảm thấy không giống, đồng thời Vô Lâm Tiên Cơ không biết việc Cổ Hồng Liên bị cảnh cáo bao giờ cả.

Cổ Hồng Liên nói toạc ra đối phương là gái giả trai, nhưng đối phương không phủ nhận, điều này chứng tỏ rằng đối phương có lẽ chính là bản thân thiếu nữ thần bí có thân pháp kinh hồn nọ, bằng không y cũng là đồng bọn của thiếu nữ nọ không sai rồi.

Thư sinh áo xanh cười lạnh lùng một tiếng, nói tiếp:

- Có lẽ ngươi chính là Ngư Lang Trần Gia Lân, nhưng chúng ta chưa hề gặp mặt nhau bao giờ, ta chỉ thợ thác làm việc, cho nên ngươi chớ suy nghĩ lung tung làm gì.

Trần Gia Lân nghe thế bất giác mù tịt chẳng hiểu gì cả. Cổ Hồng Liên nói giọng lạnh lùng:

- Ta biết rằng dù ta có hỏi lai lịch của ngươi cũng bằng thừa, vì chắc chắn ngươi cũng không chịu nói, cho nên miễn đề cập đến điều này, bây giờ hãy nói vấn đề cho rồi, ngươi thợ thác làm việc gì? Và làm bằng cách nào đây?

Thư sinh áo xanh nói:

- Ngươi cũng khá cỏi mở đây, ta cũng không thèm hỏi lai lịch của ngươi, ngươi nên biết quy luật giang hồ, lời nói thốt ra khỏi miệng không thể thu hồi lại được, ngươi vẫn am hiểu điều này chứ?

Cổ Hồng Liên bĩu môi nói:

- Tức là ngươi thợ thác đến đây giết người chứ gì? Thư sinh áo xanh khẽ gật đầu nói:

- Ngươi nói không sai chút nào.

Cổ Hồng Liên trầm giọng nói:

- Vậy thì ngươi cứ việc ra tay động thủ đi.

Trần Gia Lân nhảy vọt tới một bước, xéch ngược đôi mày kiếm, nói:

- Bất kể bằng hữu là nam hay nữ, hoặc lai lịch thế nào, cảm không được giết người. Thư sinh áo xanh chớp nháy đôi mắt nói:

- Người định nhúng tay vào chăng? Trần Gia Lân khẽ gật đầu:

- Đúng thế, tại hạ không thể không nhúng tay vào, vì có sự do tại hạ mà nên, Cổ cô nương chỉ là người vô tội. Hôm nay chính tại hạ đến đây tìm cô ta, chứ không phải cô ta tìm tại hạ, đồng thời những lời cảnh cáo mà vị cô nương phó thác bằng hữu đã đưa ra vô lý hết sức. Phải nói rằng gần như vô lý quá rồi người, nếu như bằng hữu quyết phải làm tròn phận sự, thì chỉ có một cách...

Thư sinh áo xanh tiếp lời nói:

- Cách nào?

Trần Gia Lân nói bằng giọng cương quyết:

- Bằng hữu muốn hạ thủ với Cổ cô nương thì phải giải quyết tại hạ trước. Thư sinh áo xanh căm phẫn nói:

- Chớ tưởng rằng ta không giết giết người. Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ không hề nói như vậy.

Thư sinh áo xanh tròn mắt nhìn Trần Gia Lân:

- Người đã yêu cô ta rồi.

Cổ Hồng Liên lập tức đảo mắt liếc nhìn Trần Gia Lân, xem hắn trả lời thế nào đây, câu nói này, chính là lời nói trong đáy lòng y muốn nói ra từ lâu mà không sao mở miệng thốt ra được, cuối cùng có người mở miệng nói thay y rồi.

Trần Gia Lân chẳng do dự chút nào, buột miệng nói:

- Làm gì có chuyện đó, tại hạ và Cổ cô nương chỉ là quen biết thế thôi. Gương mặt của Cổ Hồng Liên thoáng hiện ra một thần sắc thất vọng.

Thư sinh áo xan nói:

- Chỉ dựa vào hai chữ quen biết, người có đáng liều mạng cho cô ta chăng? Trần Gia Lân nói:

- Đây là vấn đề đạo nghĩa. Thư sinh áo xanh nói:

- Vậy thì ta hỏi người, có biết đây là nơi chốn gì hay không và người đến đây để làm gì? Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Đây là việc cá nhân của tại hạ, hình như bằng hữu can thiệp vào việc của người ta quá trớn.

Thư sinh áo xanh chớp nháy đôi mắt, nói:

- Nếu ta không muốn đánh nhau với người thì sao? Trần Gia Lân nói:

- Vậy thì dễ dàng thôi, bằng hữu lui khỏi nơi đây, từ rày về sau chớ làm phiền Cổ cô nương nữa.

Thư sinh áo xanh trầm ngâm giây lát nói:

- Được, nhưng với một điều kiện.

Trần Gia Lân thấy đối phương chịu nhượng bước, tức thì thở phào nhẹ nhõm, trầm giọng nói:

- Điều kiện thế nào?

Thư sinh áo xanh trầm giọng nói:

- Từ rày về sau người không được đặt chân vào chốn thanh lâu như thế nữa, cũng không được qua lại với cô ta, người đồng ý chứ?

Cổ Hồng Liên lạnh lùng đặng háng một tiếng, tiếp lời nói:

- Giả công tử, người không cảm thấy thủ đoạn này hơi bi ối chăng? Thư sinh áo xanh tròn mắt liếc nhìn cô ta một cái, nói:

- Tại sao lại bi ối?

Cổ Hồng Liên bĩu môi nói:

- Tranh giành nam nhân như thế, không phải bi ối thì còn là gì nữa?

Nam nữ đều như nhau, điều là họ không thể chịu đựng bị người cướp đoạt tình yêu, đồng thời lòng mỹ nhân càng hẹp hơn, phản ứng mãnh liệt hơn. Trong trường hợp này, ngày thường thì chẳng nói chẳng làm được, đến lúc này thì không còn kiêng kỵ nữa. Trần Gia Lân thoát nghe Cổ Hồng Liên nói câu này, chẳng những thẹn đỏ mặt mày, hơn nữa còn nảy sinh phản cảm, giữa hắn và Cổ Hồng Liên chưa thể nói tới chữ yêu, thế mà cô ta lại thốt bốn chữ tranh giành nam nhân ra được. Quả thực hơi thô tục một chút, khiến người nghe thấy cảm thấy chói tai, huống hồ đối phương chưa có đồng một suy nghĩ như cô ta.

Nét đẹp đoan trang của Đoàn Ngọc Phương đã in sâu vào lòng hắn, nên sự biểu hiện của Cổ Hồng Liên khiến hắn sinh ra phản cảm, đồng thời cũng cảnh giác ngay, hắn sợ rằng vô tình tái tạo tình nghiệt, thế rồi tâm lý hắn có thể thay đổi liền, hắn đã quyết định nên làm thế nào nên nói giọng cương quyết:

- Được, quân tử nhất ngôn, tại hạ xin bằng lòng điều kiện này.

Cổ Hồng Liên thoát nghe Trần Gia Lân nói thế, bất giác run bắn người lên, tức thì hai mắt tia ra luồng sáng u ám quét nhìn Trần Gia Lân, thần tình đó người ta trông thấy ắt phải động lòng không sai, thế nhưng một khi Trần Gia Lân đã quyết định thì không có gì lung lay nữa.

Hai mắt thư sinh áo xanh thoáng hiện một thần quan lạ lùng, khẽ gật đầu nói:

- Được, nhất ngôn bất biến.

Sắc mặt Cổ Hồng Liên thay đổi liên tục, vẻ mặt thất ý oán hận, thần tình này đã gây ảnh hưởng lớn đến sắc đẹp của cô ta, cô ta đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó quay sang hướng thư sinh áo xanh nói:

- Ta không chấp nhận người ta đến đây lần hiếp người ta quá thế. Thư sinh áo xanh bữu môi nói:

- Thế thì ngươi muốn sao đây? Cổ Hồng Liên nghiêng răng nói:

- Ta phải đòi cho bằng được đạo lý công bằng.

- Đòi bằng cách nào đây?

- Đánh nhau một trận cho ra thắng bại.

- Này Cổ cô nương, hãy bình tĩnh nào, động thủ ở đây e rằng chẳng mấy tiện. Hơn nữa ta bãi bỏ ý định ban đầu là quý lắm rồi, nếu nói chuyện đánh nhau, ngươi quyết không là đối thủ của ta.

Cổ Hồng Liên nổi giận đùng đùng nói:

- Cứ để sự thật chứng minh xem nào.

Trần Gia Lân ngại rằng làm lớn chuyện nên hắn vội vã nói:

- Cổ cô nương, có cần thiết như vậy không? Làm như vậy không đáng chút nào. Cổ Hồng Liên hai mắt đỏ ngầu, mặt tái mét nói:

- Trần thiếu hiệp, ta biết rõ trong lòng ngươi chỉ có giang hồ đệ nhất mỹ nhân, ta chẳng thể sánh với nàng, thế nhưng... nếu ngươi kết hợp với nàng, e rằng ngươi phải hối hận, ta nói thật tình đây.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác run người lên. Hắn chợt liên tưởng tới Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Hương bị mình và Võ Lâm Tiên Cơ dụ sát và ném xác xuống sông Giang. Cổ Hồng Liên là người duy nhất mục kích, cô nói như thế, có phải ám thị rằng cô ta lấy điều này bắt chẹt mình. Nếu như đúng như vậy thì tâm địa của nữ nhân này hết sai rồi. Sự kiện này không thể để lộ ra ngoài, bằng không hậu quả rất là tai hại, những người thọ nạn đầu tiên là mẫu tử Võ Lâm Tiên Cơ và thủ hạ tâm phúc của Bà Dương phu nhân.

Hắn suy nghĩ đến đây, làm ra vẻ thần nhiên nói:

- Trong lòng tại hạ chẳng có ai hết. Cổ Hồng Liên chẳng chịu bỏ qua:

- Chính miệng thiếu hiệp nói như thế? Trần Gia Lân đánh bạo nói:

- Đương nhiên.

Cổ Hồng Liên quay sang nói với thư sinh áo xanh rằng:

- Giả công tử, ngươi buông lời ngạo nghễ đến đây lần hiếp người, hãy biểu hiện một chiêu xem nào, bằng không ngươi phải lưu lại đây.

Thư sinh áo xanh cười lạnh lùng một tiếng, kêu xoẹt một cái xếp quạt lại, tụ thần định khí, gơ tay diễn một chiêu thức hư không nói:

- Cổ Hồng Liên, liệu ngươi tiếp được chiêu này không? Chắc ta có thừa khả năng để hoàn thành công việc mà người ta đã phó thác cho ta chứ?

Mặt mày Cổ Hồng Liên lại biến sắc, đối phương sử dụng quạt xếp, nhưng lại biểu diễn chiêu thức kiếm pháp, huyền ảo lợi hại vô cùng. Cô ta tự biết

rằng quyết không thể nào tiếp được chiêu kiếm này, điều kinh hồn hơn nữa là khi đối phương xếp quạt hất tới, cương khí chạm vào da thịt như bị dao cắt, chỉ cần cứ vào điểm này đủ thấy nội lực của y thâm hậu đến mức nào rồi.

Trong khoảnh khắc nhất thời, Cổ Hồng Liên cứng họng nói chẳng nên lời nào hết.

Tiểu Hạnh từ đứng ngăn người ngoài sảnh đường từ nãy giờ, cũng cả kinh thất sắc, trông tình hình này không phải tỷ nữ tằm thường trong kỹ viện đâu, có lẽ là thuộc hạ tâm phúc của Cổ Hồng Liên.

Thần tình của Trần Gia Lâm càng quái lạ nhiều hơn, gương mặt anh tuấn của hắn cứ co rút lia lịa, chiêu kiếm mà thư sinh áo xanh vừa biểu diễn chính là cú sát thủ bí truyền Vạn Phương Cũng Phục của sư môn, hơn nữa càng tinh ảo hơn sở học của hắn. Quả thật đây là điều không thể tưởng tượng.

Hắn sực liên tưởng tới người thần bí đã giả mạo Ngự Lang nọ, cũng biết thi triển cú tuyệt chiêu này, chẳng lẽ đối phương chính là ngự lang giả hiệu sao?

Chẳng biết đối phương là nam hay nữ đây?

Bí nghệ sư môn làm gì có chuyện ngoại truyền chứ?

Sư phụ tạ thế nhiều năm nay, trước kia sư phụ lão nhân gia còn tại thế chưa từng thu nhận truyền nhân nào khác cơ mà.

Hắn xúc động đến nỗi toàn thân cứ run lẩy bẩy. Hắn quyết phải phanh phui nghi vấn này mới được. Sự việc ly kỳ và đáng sợ hết sức.

Thư sinh áo xanh lại nói tiếp:

- Cổ Hồng Liên, mong rằng từ nay về sau chúng ta không gặp mặt nữa, nếu còn gặp lại thì tình hình sẽ không đơn giản như hôm nay đâu, cáo từ.

Nói xong chấp tay xá một xá, thông thả quay sang nói với Trần Gia Lâm rằng:

- Ngự Lang, người cũng rời khỏi đây chứ?

Đối phương nói trúng ý Trần Gia Lâm, hắn không do dự chút nào trả lời ngay:

- Đương nhiên, chúng ta đi chung càng hay. Cổ Hồng Liên la lớn nói:

- Khoan đã.

Thư sinh áo xanh ngoái cổ nhìn ra sau nói:

- Thế nào, người muốn nói gì nữa? Cổ Hồng Liên lạnh lùng nói:

- Chớ xem thường người ta quá thế, người cũng xem một chiêu của ta rồi đi cũng chưa muộn.

Thư sinh áo xanh xéch ngược đôi mày lên nói:

- Khá lắm, tại hạ sẵn sàng mở mắt học hỏi vậy.

Cổ Hồng Liên giao chéo hai tay áo, khẽ vẽ hai hình vòng tròn trên hư không một cách kỳ dị, cương khí cuộn cuộn xoay tròn phát ra tiếng kêu ầm ầm như sấm nổ, tức thì y áo của thư sinh áo xanh kêu vù vù phát phơ liên tục. Thân người của Trần Gia Lâm chao đảo hai vòng, suýt nữa đứng tấn không vững, bất giác giật nảy người lên, trông tình hình vô công của cô ta cũng lợi hại vô cùng.

Thư sinh áo xanh thất kinh nói:

- Chính Phán Lưỡng Nghi Hóa Hòa Hợp. Tại hạ biết lai lịch của cô nương rồi, thành thật cáo lỗi, mong cô nương hãy bỏ qua lỗi lầm lúc này, đồng thời tại hạ xin được thu lại lời nói đối địch lúc nãy luôn.

Cổ Hồng Liên thoát nghe đối phương mở miệng nói đúng lai lịch của mình, bất giác giật mình kinh hãi hoảng hốt nói:

- Bằng hữu cho biết danh hiệu được chăng? Thư sinh áo xanh nói:

- Không cần thiết nữa, thế nhưng... cũng có thể một ngày nào đó, hai chúng ta hiểu nhau và trở nên thân cận, nhưng bây giờ nói điều này thì hơi sớm, đương nhiên cũng chưa chắc đã hóa giải mối thù hằn giữa hai bên.

Nói xong y quay người bỏ đi.

Trần Gia Lâm đội nón rom vào, vội vàng chấp tay nói:

- Cổ cô nương, xin hãy lượng thứ cho tại hạ đã thất lễ, hẹn dịp sau gặp lại.

Cổ Hồng Liên mặt hơi biến sắc, gượng cười nói:

- Trần thiếu hiệp quyết phải cáo biệt chăng? Trần Gia Lân giọng ngượng ngùng:
- Tại hạ không thể chẳng đi, vì bên mình còn chút việc phải giải quyết. Cổ Hồng Liên nói:
- Thiếu hiệp ăn mặc thế này, vừa ra cửa sẽ gặp rắc rối ngay... Trần Gia Lân lắc đầu cười cay đắng, cất tiếng nói:
- Đành chịu thôi!

Nói xong hắn hấp tấp bước ra cửa viện rượt theo thư sinh áo xanh ngay.

oOo

Mặt trời lặn về hướng tây, cảnh vật từ từ thay đổi dần, hình như thư sinh áo xanh cố tình muốn tránh né tai mắt mọi người, y đã đi vào những con hẻm nhỏ thanh vắng, còn Trần Gia Lân thì âm thầm bám theo cách độ vài trượng.

Khi họ ra tới thành ngoại, sắc trời đã hoàn toàn tối hẳn, thư sinh áo xanh dừng lại chỗ vắng người, Trần Gia Lân vội vàng lượn mình chạy tới nói:

- Rốt cuộc bằng hữu là ai vậy? Thư sinh áo xanh trả lời ngay:
- Giả Tái Sinh.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Giả Tái Sinh ư?

Thư sinh áo xanh khẽ gật đầu đáp:

- Đúng thế.
- Còn lai lịch của Giả huynh thì sao? Thư sinh áo xanh lắc đầu nói:
- Xin cáo lỗi, kẻ này không thể phụng bồi.
- Vị cô nương đã phó thác Giả huynh làm việc nọ, có quan hệ thế nào với Giả huynh vậy?
- Ô! Kẻ này với cô ta tuy có hai gương mặt khác nhau nhưng có cùng một mạng sống. Trần Gia Lân nghiêng rằng nhủ thầm: "Trông tình hình thì mình dù có hỏi gì đi nữa, thì đối phương cũng không trả lời mình đâu, nhưng ắt mình phải làm sáng tỏ nghi vấn này mới được". Hắn suy nghĩ đến đây bèn lên tiếng nói:
- Tại hạ xin hỏi một điều nữa. Thư sinh áo xanh trả lời:
- Ngươi cứ việc hỏi, nếu trả lời được thì kẻ này sẽ trả lời ngay. Trần Gia Lân trầm giọng nói:
- Giả huynh quyết phải trả lời vấn đề này mới được, tại hạ không thắc mắc lai lịch của Giả huynh, đồng thời cũng chẳng quan tâm Giả huynh là nam tử hán hay do nữ nhân nào hóa trang thành...

Thư sinh áo xanh khoát tay nói:

- Khoan đã, ngươi xem ta là một nữ nhân, ấy là điều si nhục... Trần Gia Lân thở mạnh một cái nói:
- Được tại hạ xin thu hồi câu nói này, xem như tại hạ lỡ lời, bây giờ xin thỉnh giáo Giả huynh cho biết rằng đã học được từ đâu chiêu kiếm mà Giả huynh đã dùng quạt xếp sử ra ở Phụng Quán lúc này.

Thư sinh áo xanh cười hăng hắc một tiếng nói:

- Lạ này, võ công thường thì do gia truyền, thầy dạy, tự sáng chế hoặc tự kỳ duyên, ngoài ra còn có được từ đâu nữa?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Giả huynh nói phải, vậy xin hỏi Giả huynh học được từ trường hợp nào vậy? Thư sinh áo xanh nói:
- Xem như được từ kỳ duyên đi. Trần Gia Lân hỏi tới nói:
- Kỳ duyên như thế nào vậy?

Thư sinh áo xanh xéch ngược đôi mày nói:

- Ngự Lang, người hỏi một cách quá trớn, kẻ này không thể trả lời câu hỏi này của người.

Trần Gia Lân đánh liều cất giọng lạnh lùng nói:

- E rằng không thể được.

Thư sinh áo xanh nghiêm sắc mặt nói:

- Vậy thì diệu thật, đây là tư ản của kẻ này, tại sao quyết phải nói cho người hay, hơn nữa người cũng không có quyền hạn gì, bắt ta phải nói cả?

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Nói thật cho Già huynh hay cũng không hề chi, vì chiêu kiếm đó chính là kiếm pháp bí truyền của sư môn tại hạ, nên bằng mọi giá Già huynh phải khai báo rõ ràng.

Thư sinh áo xanh nói:

- Kẻ này không cần biết kiếm pháp bí truyền gì cả, võ công thiên hạ đồng nguồn gốc, vẫn có thể có điểm trùng hợp với nhau, sao người lại có thể khẳng định đây là kiếm pháp bí truyền của sư môn người?

Trần Gia Lân cổ chấp nói:

- Đây không phải là vấn đề trùng hợp lẫn nhau, mà là hoàn toàn phù hợp, chốn thiên hạ này không thể nào có sự trùng hợp đến thế.

Thư sinh áo xanh chẳng chịu thua chút nào nói:

- Ngự Lang ta đã nói rằng được từ kỳ duyên, người cứ khẳng khẳng không chấp nhận, nếu như ta nói ngược lại đây là tuyệt chiêu của sư môn kẻ này thì sao?

Trần Gia Lân thoáng ngạc nhiên nói:

- Làm gì có chuyện đó. Thư sinh áo xanh nói:

- Kẻ này không nói thì người tính sao bây giờ?

- Đánh nhau ư?

- Đây là cách duy nhất giải quyết sự tranh chấp ở chốn giang hồ này.

- Nếu như kẻ này không muốn đấu với người thì sao?

- Đơn giản thôi, hãy nói cho ta biết nguyên nhân vì sao người học được chiêu kiếm ấy.

- Nếu kẻ này không nói thì sao?

Trần Gia Lân nghe thế bất giác nổi giận la lớn nói:

- Vậy thì tại hạ đành đắc tội thôi.

Thư sinh áo xanh cúi đầu trầm tư giây lát nói:

- Cũng được, trông tình hình ắt phải đánh nhau, người cho biết ý kiến trước đi. Trần Gia Lân nói giọng xúc động:

- Nếu may mà tại hạ thắng được, Già huynh phải khai báo rõ lai lịch võ công, ngược lại nếu tại hạ thua trận, mời Già huynh thượng lộ tự nhiên, hẹn gặp lại khi khác.

Thư sinh áo xanh mỉm cười nói:

- Được cứ thế tiến hành, nhưng... ta không đem theo binh khí, biết làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Phí Công Vô Ích

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Chúng ta chẳng cần quyết đấu sinh tử, chỉ cần giải quyết vấn đề, cho nên cứ sử dụng cành cây thay kiếm, như vậy có được không?

Thư sinh áo xanh khẽ gật đầu nói:

- Biện pháp này cũng hay đấy, thế thì chuẩn bị đi.

Thế rồi ai nấy hai người mạnh ai bẻ một cành cây ở gần đó, chuốt bỏ lá cây, sau đó cả hai người cùng chọn một vị trí đứng, cùng nói:

- Mời nào!

Cả hai người song song diễn ra thế khởi thủ, cùng bảo nguyên thủ nhất, chuyển kinh lực vào cành cây, hai cành cây ở trong tay hai tuyệt đỉnh cao thủ chẳng khác gì hai thanh bảo kiếm.

Trông khí thế hai bên, đã cho thấy rằng hòa hâu dùng kiếm của họ đã đặt tới một cảnh giới cực cao siêu.

Hai người đứng giằng co một hồi lâu, cũng chẳng biết ai hết chịu đựng nổi, cũng có lẽ hai bên đều không muốn kéo dài thời gian giằng co nữa, nên cả hai người đồng thời xuất thủ.

Chiêu thức của hai bên đều thâm ảo lợi hại vô cùng, thế rồi một trận quyết đấu khốc liệt diễn ra lập tức.

Kinh khí từ hai cành cây rạch xé hư không kêu veo veo nghe thật kinh tâm táng đờm. Họ đấu với nhau một cách khốc liệt hơn cả năm mươi chiêu vẫn chưa phân thắng bại. Trần Gia Lân trầm giọng hừ một tiếng, lập tức chuyển thế biến chiêu tấn công cú sát thủ Vạn Phương Cũng Phục của sư môn ra ngay. Quả thực đúng như hần dự đoán, đối phương đã phá giải được.

Thư sinh áo xanh cũng lập tức sử dụng chiêu Vạn Phương Cũng Phục đáp lễ liền, trông khí thế hình như mạnh hơn Trần Gia Lân. Sự biến hóa trong đó càng huyền ảo cao thâm hơn, điều này khiến Trần Gia Lân giật mình kinh hãi chẳng ít, sự kiện quái lạ ở chỗ ắt không còn điều quái lạ nào hơn thế nữa.

Nếu như sư môn đồng nguồn gốc thì đối phương phải nhìn nhận rồi.

Sau khi hần ứng phó một kích của đối phương xong, hần lập tức lại sử dụng chiêu kiếm lúc nãy phản công lần nữa, vì đây là chiêu thức lợi hại thâm ảo nhất trong toàn bộ võ học của hần, nếu loại chiêu này ra thì hần chẳng còn chiêu thức lợi hại nào để sử dụng nữa.

Vì hai bên đều sử dụng một chiêu thức, nên mỗi một biến hóa của mỗi thức thay đều nằm trong ý niệm tiên liệu của họ, cả hai người không cần suy nghĩ gì nữa, bởi thế không thể phát huy oai lực tới mức tối đa.

Cuối cùng biến thành đấu nội lực với nhau, xem ai có thể bảo trì nội lực tới giây phút cuối cùng coi như là người đó sẽ thắng.

Cả hai người cứ thế đấu tiếp, không ai còn nhớ rõ đã đấu được bao nhiêu hiệp nữa. Thành linh..

Thư sinh áo xanh thoát tấn công ra một chiêu, sau đó đảo mình nhảy lùi ra vòng chiến, ngực áo cứ nhấp nhô liên tục, điều này chứng tỏ y đang thở hồng hộc.

Thế nhưng, Trần Gia Lân cũng chẳng khỏe, khí huyết trong người đảo lộn không dừng. Thư sinh áo xanh hạ cành cây xuống nói:

- Ta không muốn đấu nữa. Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Chưa phân thắng bại thì vấn đề vẫn chưa được giải quyết, sao không đấu nữa? Thư sinh áo xanh thờ từ từ nói:

- Đánh như thế đến sáng mai cũng không thể phân ra cao thấp. Trần Gia Lân nói:

- Vậy phải đấu cách nào đây? Thư sinh áo xanh nói:

- Hẹn hôm khác đấu tiếp vì ta còn bận việc. Trần Gia Lân cương quyết nói:

- Hôm nay phải phân thắng bại mới thôi.

Thư sinh áo xanh cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ngươi Lang, ngươi nên biết hai chúng ta đã tiêu hao khá nhiều nội lực rồi, ngươi biết kết quả cuối cùng là thế nào chứ?

- Kể quả thế nào ư?

- Lưỡng bại câu thương.

- Không quyết phải đấu tiếp mới được.

- Thế nhưng ta không muốn cùng ngươi lọt vào tay Mẫu Đơn lệnh chủ.

Trần Gia Lâm thoáng nghe câu nói này, bất giác giật bắn người lên. Vùng này là phạm vi thế lực của Thiên Hương môn, chỗ nào cũng có tai mắt của họ. Quả thực rất có thể xảy ra tình hình này, nếu như vào lúc này phe đối phương có những cao thủ như Bất Bại cùng xuất hiện, với nội lực hiện giờ của mình quyết không thể ứng phó với họ, hơn nữa công án hai Ngự Lang chưa kết liễu, đối phương chắc chắn chưa chịu dừng tay đâu, nhưng nếu mình bỏ lỡ cơ hội hôm nay, biết bao giờ mới tìm gặp lại đối phương đây?

Trần Gia Lâm do dự bất quyết, không biết làm thế nào bây giờ? Thụ sinh áo xanh đã đọc được tâm ý của hắn, nói tiếp:

- Ngự Lang, ngươi chớ bận tâm tìm chẳng ra ta, vì ta còn việc cần phải tìm ngươi nữa. Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Tìm ta nữa ư? Có việc gì vậy? Thụ sinh áo xanh nói:

- Chưa đến lúc phải nói.

Trần Gia Lâm tức thì nổi giận la lớn, nói:

- Nói láo, có việc mà không giải quyết ngay thì đợi đến bao giờ nữa... Thụ sinh áo xanh nói:

- Mỗi người có một sự tính toán riêng, tin không tùy ngươi.

Trần Gia Lâm trầm tư giây lát, quả thật đối phương nói phải, ngao sò đánh nhau ngư ông đắc lợi, biết đâu bọn thủ hạ của Thiên Hương môn đang ẩn nấp trong bóng tối canh chừng họ cũng nên, mình phải cẩn thận đề phòng, nếu lọt vào tay đối phương lần nữa, ắt không có Ngự Lang giả hiệu nào đến giải cứu đâu, thế rồi hắn cố đè nén cơn lửa giận nói:

- Nghi đấu cũng được nhưng bằng hữu phải giải đáp một số vấn đề nhỏ cho tại hạ trước đã.

Thụ sinh áo xanh nói giọng lạnh lùng:

- Vấn đề nhỏ gì nào? Trần Gia Lâm nói:

- Ví dụ bảo rằng, lần này bằng hữu vào Phụng Quán, là do thọ thác của người khác nhưng thọ thác ai vậy?

Thụ sinh áo xanh nói:

- Lúc ở trong Phụng Quán ta đã từng nói mục đích của ta đến đó làm gì rồi kia mà. Trần Gia Lâm gật đầu:

- Phải, ta đã biết ngươi nhận sự ủy thác của một nữ nhân thần bí mà đến đó, nhưng nàng là ai mới được chứ?

Thụ sinh áo xanh không do dự nói

- Nói bí mật của người ta là đại kỵ giang hồ, về điểm này nên để bản thân nói cho cô ta mới hợp lý.

Lửa giận trong lòng Trần Gia Lâm lại sôi lên lần nữa, cảm phẫn nói:

- Quả thật bằng hữu trả lời khéo léo hết sức, thế bản thân bằng hữu thì sao? Thụ sinh áo xanh nói:

- Hẹn dịp tới, sau khi chúng ta quyết đấu phân thắng bại, đương nhiên sẽ phụng cáo tất cả, chẳng hạn bây giờ ngươi không hề biết ta, nếu ta tùy tiện bịa đặt một tên họ thì ngươi cũng không biết hư thực thế nào hết, nhưng ta không thèm làm như vậy, nên ngươi cũng chớ hỏi nhiều làm gì nữa, nên bây giờ ta xin cáo từ và hẹn dịp sau gặp lại.

Nói xong y vút cành cây xuống đất quay người bỏ đi luôn.

Trần Gia Lâm vốn muốn ngăn cản y, nhưng suy nghĩ kỹ lại thôi. Dù cho cản lại y cũng bằng thừa, đối phương không chịu khai sự thật thì làm gì y nào? Công lực của đôi bên ngang nhau, nếu đấu tiếp chỉ đưa đến lưỡng bại câu thương chứ chẳng được gì hết.

Bỗng nhiên hắn chợt nhớ lại ước hẹn giữa mình và Huyết Thủ Thiếu Đông, bây giờ cũng đã sắp đến canh hai, mình nên đến bên sông dự ước là vừa rồi, hắn suy nghĩ đến đây, lập tức vút bỏ cành cây phi thân chạy như gió.

oOo

Một bóng người chạy đến bên sông rồi dừng lại, đảo mắt quan sát xung quanh một hồi, miệng mấp máy nói thầm một mình:

- Ta đến trễ rồi, nếu nhớ ước hẹn som hơn thì không bỏ phí thì giờ nhiều như thế đâu. Bóng người này không ai xa lạ, chính là Ngự Lang Trần Gia Lâm đến đây để dự ước hẹn với Huyết Thủ Thiếu Đông, hắn cứ đưa mắt nhìn ra giữa sông, thờng ngẩn thờ dài mãi.

Thình lình ngay lúc này...

Có một thanh âm từ sau hần vang tới:

- Ngươi Lang, nếu chẳng thấy người đến thì ta sắp phải bỏ đi đấy.

Trần Gia Lân thoát nghe thấy tiếng nói vội ngoái cổ ra sau, thấy Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn đứng cạnh từ lúc nào mà hần chẳng hay biết.

Hần cố trấn tĩnh tinh thần, cất giọng lạnh lùng nói:

- Phan Văn, lần này ngươi rất đúng hẹn, chúng ta có hai vấn đề cần giải quyết. Huyết Thủ Thiếu Đông tỏ ra rất bình tĩnh, nói giọng lạnh nhạt:

- Được, ngươi hãy nói vấn đề thứ nhất trước xem nào?

- Ngươi hãy giải thích vấn đề ngươi đã đánh lừa lấy mất món đồ của ta xem sao? Huyết Thủ Thiếu Đông trầm tĩnh nói:

- Điều đó không thể nói rằng đánh lừa, đó là một vụ giao dịch. Ngươi chỉ dùng món đồ đó đổi lấy mạng sống của Ngô Hoảng Văn, thế nhưng vụ này để cho Túy Diên nhị ông và gia phụ giải quyết được rồi, ngươi chớ quan tâm đến vấn đề này nữa.

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó gật đầu nói:

- Cũng được ta tin rằng nhị ông sẽ giải quyết vấn đề một cách hợp lý, bây giờ ta hỏi điều thứ hai..

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Ngươi cứ việc nói.

Trần Gia Lân đẩy nón rom ra phía sau cần cổ, nghiêng răng ken két nói:

- Ngươi thì tham luyện mỹ sắc của Nghinh Xuân thủ hạ Bà Dương phu nhân đã giết chết hai vợ chồng Lâm Nhị Lăng, dùng hai chiếc đầu họ để làm lễ vật cầu hôn. Hôm nay ta phải lấy chiếc đầu của ngươi làm tế lễ, bây giờ ngươi có lời di chúc gì để lại không?

Hình như Huyết Thủ Thiếu Đông có mưu kế sẵn, bình tĩnh nói:

- Trần lão đệ, chúng ta bình tâm tĩnh trí nói chuyện với nhau, ta chẳng ngại ngươi là kẻ thù chút nào. Lúc này ngươi đứng ngăn người tại đây ta vẫn có thể ám sát ngươi, mỗi lần trước đây ta không lên tiếng cảnh cáo ngươi đã chết trong tay Bạch Cốt Ma. Cứ y như theo sự thật mà nói, xem như ngươi đã chết hai lần, chắc ngươi không phủ nhận điều này chứ?

Trần Gia Lân ngăn người trong giây lát, sau đó nói:

- Phải, ta không phủ nhận, lần trước ngươi giúp ta thoát khỏi ma chướng của Bạch Cốt Ma, bất kể lúc đó ngươi có mưu đồ gì ta sẽ buông tha cho ngươi một lần, nhưng lúc này nếu ngươi có đột kích ta cũng chưa chắc có thành công. Ngươi chớ hòng cậy vào điều này khiến ta hủy bỏ món nợ máu, thế là ngươi làm to, quyết không bao giờ có chuyện như thế.

Huyết Thủ Thiếu Đông mỉm cười nói:

- Nếu ngươi đo lường ta qua nhận xét như thế thì ngươi cũng làm to, nếu quả thật ta muốn giết chết ngươi có cần phí công như vậy chẳng?

Quả nhiên đối phương nói chẳng sai chút nào cả, thế nhưng Trần Gia Lân không làm sao hiểu nổi tại sao đối phương lại làm như vậy.

Chắc chắn không có ai ngu xuẩn cố ý lưu lại cường địch đáng sợ để đối phó mình, huống chi Huyết Thủ Thiếu Đông là một nhân vật cáo già lão luyện.

Hần suy nghĩ đến đây, buột miệng nói:

- Ngươi rất am hiểu ta quyết không khi nào buông tha ngươi, có phải vậy không? Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, quả thật ta rất am hiểu điều này. Trần Gia Lân nói:

- Vậy thì tại sao ngươi lại hành động như vậy? Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ cười một tiếng nói:

- Ta từng nói tại vì ngươi là một chân võ kia mà.

Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ta quyết không tin vào lời này của ngươi, nếu là một người nào khác thì ta vẫn tạm có thể tin được.

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Việc còn sờ sờ trước mắt ngươi, chắc ngươi không phủ nhận chứ? Trần Gia Lân cười khẩy nói:
- Có ai biết ngươi đang chơi trò huyền ảo thế nào, ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi, bây giờ ngươi chuẩn bị tự vệ đi.

Nói xong hắn giơ tay sờ vào cán kiếm.

Huyết Thủ Thiếu Đông vẫn bình tĩnh không hề tỏ ra sợ hãi gì cả, trầm giọng nói:

- Này Trần lão đệ, hãy bình tĩnh một chút xem nào, chắc ngươi không muốn trông thấy những người thân yêu phải chết thảm chứ?

Trực giác của Trần Gia Lân đã cảm thấy rằng đối phương sắp lật lá bài cuối cùng ra. Xoẹt một tiếng, hắn rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao gài hết nói:

- Ngươi nói thế nghĩa là sao?

Huyết Thủ Thiếu Đông vẫn không nổi giận chút nào, trầm tĩnh nói:

- Nhạc mẫu và cô em vợ của ngươi, và còn hài nhi mà ngươi gửi lại một hộ ngư gia, vân vân...

Tức thì lửa giận trong lòng Trần Gia Lân sôi lên sùng sục, hắn không ngờ đối phương hoàn toàn biết hết tẩy của mình, chẳng trách gì hắn đã tỏ ra bình tĩnh đến thế. Phải rồi có lẽ hắn đã thám thính được những điều này từ nơi Nghinh Xuân thủ hạ của Bà Dương phu nhân. Không sai, vì số bí mật này mình chỉ tiết lộ tại Hoa Nguyệt Biệt Trang, cả mình đệ Ngô Hoảng Vân cũng chưa biết.

Hắn suy nghĩ đến đây phùng mang trợn mắt nói:

- Phan Văn, ngươi định hạ độc thủ với họ chăng? Huyết Thủ Thiếu Đông thân nhiên nói:
- Ta không cần hạ độc thủ với họ, nhưng ta cũng không khi nào hạ thủ, sẽ có người hạ thủ cho mà coi.

Trần Gia Lân ngạc nhiên:

- Ai thế?
- Mẫu Đơn lệnh chủ.
- Ngươi nói thế nghĩa là sao?
- Ngươi quên rằng cách đây hai ngày đã xảy ra sự cố tại chốn này ư?
- Xảy ra sự cố gì thế?
- Giết người ném xác xuống sông Giang...

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác giật mình kinh hãi, tại sao gã cũng biết sự cố Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương bị giết chết và ném xác xuống sông Giang như vậy?

Gã và Cổ Hồng Liên đánh kỹ trong thành có quan hệ với nhau, mà Cổ Hồng Liên từng mục kích sự cố này, có phải chính cô ta tiết lộ ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói tiếp:

- Mẫu Đơn lệnh chủ mà biết được sự việc này, ngươi ắt phải tưởng tượng được hậu quả thế nào chứ?

Trần Gia Lân điên cuồng gầm rống nói:

- Bi ối vô sỉ, chẳng trách gì ngươi có điều ý lại. Nói cho ngươi hay, bất cứ hậu quả gì cũng chỉ là của họ Trần ta thôi. Hôm nay, ngươi quyết phải bỏ xác tại đây, dù ngươi có nói thế nào nữa ta cũng chẳng buông tha ngươi.

Dứt lời hắn nghiêng nghiêng đưa thanh kiếm cùn đầu ra phía trước.

Huyết Thủ Thiếu Đông không bình tĩnh như lúc nãy nữa, bất giác giật mình lùi ra phía sau hai bước.

Sát khí bốc lên đùng đùng, Trần Gia Lân đã không kể đến mọi hậu quả, hắn quyết tâm giết phức tên tiểu ma đầu này cho rồi.

Thình lình ngay lúc này...

Có tiếng tà áo phất phơ trong gió, tiếp đó có hai bóng người chạy đi.

Trần Gia Lân đảo mắt nhìn tới trước, bất giác ngăn người ra tại chỗ, thì ra người vừa xuất hiện chính là minh đệ Ngô Hoàng Văn và Thần Quyền Thiết Chương Nghệ Cảnh Tinh đã hóa danh là Tháo Đầu Lang Trung nọ, đồng thời cũng là sư ký danh của minh huynh Lâm Nhị Lãng.

Ngô Hoàng Văn lớn tiếng nói:

- Nhị ca, chớ vội động thủ.

Trần Gia Lân càng lấy làm ngạc nhiên, hốt hải hỏi:

- Tại sao vậy?

Tháo Đầu Lang Trung quay sang nói với Huyết Thủ Thiếu Đông:

- Ngươi cứ việc đi đi.

Trần Gia Lân cảm phần cười như điên nói:

- Các ngươi định làm gì thế?

Huyết Thủ Thiếu Đông lượn mình chạy ngay, Trần Gia Lân giận giữ kêu hừ một tiếng, phi thân lao tới nhanh như chớp, cũng đồng thời lúc này Tháo Đầu Lang Trung vung chưởng cách không đánh về phía Trần Gia Lân, tức thì có một đạo kinh phong cuộn cuộn ập tới. Trần Gia Lân bị luồng chưởng phong đánh văng ra ngoài hơn một trượng. Huyết Thủ Thiếu Đông thừa dịp lao vào rừng chạy mất dạng luôn.

Trần Gia Lân cứ đứng tại chỗ run lẩy bẩy, suýt nữa hai mắt đã phun ra máu.

Tại sao Tháo Đầu Lang Trung lại ra tay che chở cho hung thủ đã giết chết đồ đệ như vậy?

Ngô Hoàng Văn bước tới nói:

- Nhị ca, chớ nóng nảy vội, hãy nghe đệ nói... Hai mắt Trần Gia Lân đỏ ngầu cảm phần nói:

- Còn gì để nói nữa?

Ngô Hoàng Văn khẽ cười một tiếng trước, sau đó mới nói:

- Thực ra đại ca, đại tẩu vẫn chưa chết, vẫn còn đang sống sờ sờ đấy.

Tức thì Trần Gia Lân tròn to hai mắt, gạt mình lùi ra sau ba bước liền, hốt hải nói:

- Ngươi nói sao?

Ngô Hoàng Văn nói:

- Đệ nói rằng hai vợ chồng đại ca Lâm Nhị Lãng chưa chết.

Trần Gia Lân há hốc mồm ra nói chẳng nên lời, hần nghĩ bụng: "Nếu mình không bị bệnh tâm thần tức là họ điên khùng rồi. Chính mình đã mang hai chiếc đầu người của vợ chồng Lâm Nhị Lãng về đến tiểu ốc, huống chi trên đường về xảy ra biết bao nhiêu song gió, đồng thời hung thủ cũng không phủ nhận. Rõ ràng là một sự thật sờ sờ xảy ra trước mắt, tại sao Ngô Hoàng Văn lại nói như vậy được ư?"

Một hồi thật lâu hần mới thốt ra được một câu nói:

- Tam đệ, ngươi có điên hay không? Ngô Hoàng Văn nghiêm sắc mặt nói:

- Nhị ca, đệ chẳng điên khùng chút nào, ta cũng chính mắt trông thấy đại ca, đại tẩu hai người rất tướng niệm nhị ca, nhưng trước mắt bây giờ chưa thể lộ diện thể thôi.

Trần Gia Lân lấy tay vỗ vào sau ót một cái thật mạnh, hần cảm thấy đau, điều này chứng tỏ rằng không phải nằm chiêm bao, hần lấy làm xúc động nói:

- Vậy thì hai chiếc đầu người ấy giải thích ra sao? Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca, hãy thông thả nghe đệ nói, Huyết Thủ Thiếu Đông đã yêu Nghi Xuân nữ đệ tử của Hoa Nguyệt Biệt Trang. Thế rồi đôi phương đề xuất lấy hai cái đầu người của vợ chồng đại ca Lâm Nhị Lãng làm lễ hỏi, vì đại tẩu Đinh Hương là phản đồ, đôi phương thề rằng quyết phải thanh lý môn hộ và đã mượn tay Huyết Thủ Thiếu Đông...

Trần Gia Lân ngắt lời y nói:

- Thế nhưng... Hoa Nguyệt Biệt Trang là phân đà của Thiên Hương môn, cao thủ của môn phái ấy đông như ong kiến, theo ta thì họ cũng không cần nhờ người ngoài thanh lý môn hộ như vậy.

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Nhị ca nói phải, nhưng có nguyên nhân, điều thứ nhất Hoa Nguyệt Biệt Trang Thuộc bí đà của Thiên Hương môn, nhưng chưa công khai xuất giang hồ. Điều thứ hai, mụ dao giết người là tác phong quen thuộc của Hoa Nguyệt Biệt Trang, họ bảo Huyết Thủ Thiếu Đông giết người, như vậy Hoa Nguyệt Biệt Trang sẽ tránh được nạn thù gia thù môn đòi nợ, đồng thời không làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ của họ...

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Nhiệm vụ ư?

- Đúng thế.

- Nhiệm vụ gì vậy?

- Dùng đủ mọi thủ đoạn lôi kéo cao thủ về phe họ, do thám bí mật các bang phái giang hồ và sưu tầm kỳ trân dị bảo.

- Ô! Cứ nói tiếp xem sao.

- Căn cứ theo sách vở mậu dịch của Huyết Chương Quý, chẳng phải vụ mua bán nào họ cũng làm đâu, mà phải xem qua tình hình, sau đó mới nhận lời. Khi bắt đầu đi lâu sẽ có cách ứng phó, lúc Huyết Thủ Thiếu Đông nhận vụ làm ăn này gã đã có mưu kế sẵn, hai chiếc đầu người đó chỉ là mô phỏng theo hình dạng hai vợ chồng đại ca mà hóa ra...

- Hóa trang ư?

- Đúng thế!

- Hóa trang bằng cách nào vậy?

- Đó là hai chiếc đầu người làm bằng sáp.

Trần Gia Lâm chưa từng nghe nói sự này bao giờ, hần suy nghĩ giây lát lắc đầu nói:

- Không đúng.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Có gì không đúng đâu? Trần Gia Lâm nói:

- Hai xác chết nằm trong áo quan và hai chiếc đầu người chôn dưới gầm giường lại giải thích như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thạch Am Quái Ni

Ngô Hoàng Văn xéch ngược đôi lông mày một cái, nói:

- Vì tạo sự việc cho xác thực hơn, nên Huyết Thủ Thiếu Đông phải giết chết thêm một cặp nam nữ khác, mang xác chết họ giả thay di thể cho đại ca, đại tẩu. Còn hai chiếc đầu người thì gã chôn dưới gầm giường, không ngờ lại bị nhị ca phát hiện, toàn bộ sự thật là như thế đấy.

Trần Gia Lâm thất thanh kêu a một tiếng:

- Như vậy hạ chẳng phải lại tàn hại thêm mạng người vô tội nữa sao? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Không, hai nam nữ nợ có hàng trăm lý do đáng được xử tội chết, giết họ chỉ thay trời hành đạo mà thôi.

Cuối cùng nghi vấn hai xác chết bốn chiếc đầu người xem như sáng tỏ.

Trần Gia Lâm thở phào một cái, mới quay sang nói với Thảo Đầu Lang Trung rằng:

- Xin Nghe tiên bối tha thứ cho văn bối đã thất lễ lúc nãy! Nói xong, hần chấp tay xá dài một cái.

Thảo Đầu Lang Trung xua tay nói:

- Việc nho nhỏ, người chó bận tâm làm gì.

Trần Gia Lâm sực nghĩ ra một việc, quay sang nói với Ngô Hoàng Văn rằng:

- Tam đệ, ta gặp phải một quái sự...

Hai mắt Ngô Hoàng Văn bỗng sáng ngời, nói:

- Quái sự gì thế?

Rồi Trần Gia Lâm lập tức mang mọi việc mình bị bọn người Thiên Hương môn truy nã và gặp phải Huyết Thần Đông Phương Vũ, nhưng lão lại phản thường chẳng những không xuất thủ mà còn đánh lừa đồng bọn chỉ sang hướng khác để mình được ung dung thoát thân thuật lại một cách tỉ mỉ kể lại cho hai người nghe một phen.

Nghe kể xong, Ngô Hoàng Văn đưa mắt quét nhìn Thảo Đầu Lang Trung một cái, sau đó nói:

- Lại có việc như thế xảy ra sao? Từ khi gia sư thay đổi tâm tính bị Mẫu Đơn lệnh chủ lợi dụng làm công cụ giết người, những hành động của lão nhân gia thay đều không tự chủ. Quả thực... đây là điều bất ngờ, chẳng lẽ bên trong lại có uẩn khúc gì nữa đây...

Trần Gia Lâm trông thấy y cũng mù tịt về sự kiện này, hần đành phải gác việc này qua một bên, nói:

- Thế hiện bây giờ đại ca và đại tẩu ở đâu? Ngô Hoàng Văn nói:

- Họ đang ở một nơi chốn rất an toàn và bí mật, bây giờ chúng ta chưa tiện tiếp xúc với hai người, kéo đối phương phát giác lại xảy ra sự cố, lúc nào tình hình bớt căng thẳng, đệ sẽ dẫn nhị ca đến đó.

Trần Gia Lâm lắng lắng gật đầu một cái. Ngô Hoàng Văn lại nói tiếp:

- Phải rồi, nhị ca từng bảo đệ thám thính hành tung Bạch Cốt Ma mãi cho đến bây giờ vẫn chưa rảnh rồi..

Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Không cần thiết nữa, từ rày về sau trong chốn giang hồ không còn danh hiệu Bạch Cốt Ma nữa.

Ngô Hoàng Văn thất kinh nói:

- Nói sao? Chẳng lẽ nhị ca đã diệt trừ đối phương rồi ư? Trần Gia Lâm khẽ gật đầu một cái.

Thảo Đầu Lang Trung xúc động nói:

- Khá lắm, như vậy chẳng khác gì chặt đứt một móng nhọn của Mẫu Đơn lệnh chủ, nay Trần thiếu hiệp, mong rằng người sẽ tạo thêm một trang sử sáng lạn trong võ lâm, chẳng hay người đã làm sáng tỏ lai lịch của Mẫu Đơn lệnh chủ chưa?

Trần Gia Lâm mặt mày nóng bừng lên nói:

- Tiền bối khen quá lời, hiện bây giờ chỉ biết sơ qua rằng hình như Mẫu Đơn lệnh chủ và sư môn văn bối có mối hiềm khích gì thì phải, nhưng không thể phán đoán đây là ân hay là oán...

Thảo Đầu Lang Trung trợn ngược hai mắt nói:

- Suýt nữa lão phu quên mất một việc lớn, Thọ Ông bảo người đến Cửu Linh sơn một phen...

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Báo văn bối đến Cửu Linh sơn làm gì vậy?

Thảo Đầu Lang Trung không trả lời mà còn hỏi ngược lại:

- Lệnh tiền sư từng đề cập đến cố sự của lệnh sư mẫu với người bao giờ chẳng? Trần Gia Lâm động lòng, nói:

- Chưa từng nghe nói bao giờ, tiền bối hỏi điều này... Thảo Đầu Lang Trung nghiêm sắc mặt, nói:

- Cách đây vài chục năm về trước lệnh sư mẫu là một nhân vật phi thường ở võ lâm, võ công cao siêu gần bằng lệnh sư, danh hiệu của người là Ngọc La Sát Tôn Phi Yến, cùng lệnh sư đồng lúc mất tích giang hồ. Nghe nói rằng trước khi mất tích, hai người từng trở mặt, nếu tìm được bà ta có lẽ sẽ phan phui được nghi vấn Mẫu Đơn lệnh chủ, điều này do bởi thái độ kỳ lạ mà Mẫu Đơn lệnh chủ đối xử với người đã suy đoán như thế.

Tức thì Trần Gia Lân tỉnh thần phần chấn, hần chưa hề hay biết mình lại còn một sự mẫu như thế, nếu tìm được sự mẫu ắt phải sáng tỏ mọi nghi vấn đã làm hần khó chịu bấy lâu, hần suy nghĩ đến đây, lập tức hỏi:

- Tìm bằng cách nào đây? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Vậy thì phải đến Cửu Lĩnh sơn, người đi từ hướng Cửu Tiên Dương, vượt qua ngọn núi chính, rẽ sang hướng bắc, người sẽ trông thấy một ngọn núi cao như hình giá bút, ở mỏm núi giữa và cũng là mỏm núi cao nhất. Trên đỉnh núi có một thạch am, có một lão ni thần bí cư ngụ trong am, không có ai lai lịch của lão cả, nhưng công lực thì cao siêu khó lường. Cách đây năm năm về trước, Thọ Ông từng leo lên núi tìm được thảo, tình cờ phát hiện ngôi thạch am ấy, y liền sinh niệm hiếu kỳ muốn vào am xem cho biết. Kết quả lão ni hiện thân ra đuổi Thọ Ông xuống núi, và cảnh cáo rằng từ rày sắp tới cảm không được đến đây nữa, trong lời nói nói xảy ra tranh chấp đến đôi hai bên đã động thủ, người đoán thử xem kết quả thế nào?

Trần Gia Lân xúc động nói:

- Kết quả thế nào vậy? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Đối phương chỉ phóng một chiêu đánh cho Thọ Ông thổ huyết, không hề có mấy may cơ hội hoàn thủ...

- A, sau đó thế nào nữa?

- Đương nhiên đành phải rời khỏi thôi.

- Ý của tiên bối...

- Thọ Ông sức hồi tưởng lại sự kiện này, y hoài nghi có lẽ lão ni nọ chính là Ngọc La Sát Tôn Phi Yến đã mất tích giang hồ bấy lâu, mà người là truyền nhân của Trần Đình Lăng, biết đâu có thể chứng thật điều này cũng nên.

Trần Gia Lân hỏi:

- Nếu chứng thực đúng thì sao nữa?

- Nếu lão ni nọ là lệnh sự mẫu có lẽ lão sẽ phán đoán ra lai lịch của Mẫu Đơn lệnh chủ và mối hiềm khích giữa y và sự phụ người, nếu ngược lại không phải, vậy thì có lẽ chính Mẫu Đơn lệnh chủ là Tôn Phi Yến rồi.

Trần Gia Lân phấn khởi nói:

- Được, vẫn bồi sẽ đến Cửu Lĩnh sơn ngay!

oOo

Cửu Lĩnh sơn là một ngọn núi cao ngút tận trời xanh.

Một người từ bé sinh trưởng từ nơi bình nguyên sông ngòi, một khi đặt chân vào chốn hùng vĩ tự nhiên, ắt phải có một cảm xúc khôn tả xiết, biển cả có thể khiến cho người ta cõi mở tâm hồn, còn núi non thì có thể phát khởi khí phách hào hùng của con người.

Trần Gia Lân phi thân chạy trong vùng sơn lâm, hào khí đại phát chẳng cảm thấy cực nhọc chút nào.

Hần chiếu theo chỉ dẫn của Thảo Đầu Lang Trung tìm đến ngọn núi hình giá bút một cách dễ dàng.

Mặt trời vừa đứng bóng, nhưng không thể nào quét sạch bóng tối giữa rừng cây sơn cốc trong vùng này.

Trần Gia Lân dùng qua loa chút ít lương khô, sau đó phi thân lên thẳng đỉnh núi giữa. Cậy vào một thân võ công phi phàm của hần, chỉ độ khoảng nửa tiếng đồng hồ sau hần đã lên tới sơn đỉnh một cách dễ dàng.

Đúng như Thảo Đầu Lang Trung đã nói, có một am đường hoàn toàn xây cất bằng đá núi. Trên mặt đá mọc đầy những rêu xanh và những dây leo chằng chịt, làm cho am đường này trở nên vắng vẻ thê lương hơn.

Hai cánh cửa am bằng gỗ đang khép kín, phía trên cửa am có khắc ba chữ to lớn Tuyệt Thế am rất rõ nét, không có chút rêu xanh nào hết, có lẽ thường được chăm sóc cắt tỉa thì phải.

Trần Gia Lân đến thẳng bên cạnh cửa am, đưa mắt chăm chăm nhìn ba chữ Tuyệt Thế am ngăn người ra tại chỗ. Chẳng biết am chủ là nhân vật thế vào đây, nếu đối phương cũng sẽ chẳng thêm hỏi nguyên nhân và đánh một chiêu đuổi mình xuống núi như đã đối phó Thọ Ông cách đây năm năm về trước, thì biết làm sao bây giờ?

Phàm những người cách thế ẩn cư như vậy thấy đều có tính tình kỳ quặc, huống chi đối phương lại là một nữ ni.

Mình biết lựa lời ăn nói thế nào đây?

Hoặc là cứ tình thật khai báo mục đích đến đây của mình?

Hắn do dự một hồi thật lâu, cuối cùng cảm thấy rằng vẫn không nên tiết lộ lai lịch của mình ra, vì di chúc của sư phụ cấm không được tiết lộ lai lịch sư môn, ắt phải có nhiều điều kiêng kỵ không sai.

Sau khi hắn quyết định như thế, lập tức giơ tay gõ cửa... Thành linh ngay lúc này...

Có một âm thanh giòn giã nhưng rất lạnh lùng vang tới nói:

- Tiểu thí chủ định làm gì thế?

Trần Gia Lâm giật mình nảy người lên, vội vàng quay người ra sau, mới hay một nữ ni trạc tuổi hai mươi ngoài, đứng ở chỗ cách xa hắn độ khoảng một trượng, cô ta đến gần sau lưng mình từ lúc nào mà mình chẳng hay biết gì hết.

Dung nhan cô ta khá đẹp, nhưng gương mặt và âm thanh lạnh lùng hết sức, lạnh đến nỗi có thể rớt ra tuyết, Trần Gia Lâm vội chấp tay nói:

- Tại hạ Ngư Lang mạo muội đến viếng quý am, xin tiểu sư thái lượng thứ!

Nữ ni đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm từ trên xuống dưới một hồi, hình như gương mặt lạnh như băng tuyết thoáng hiện nét cười, nhưng nhìn kỹ lại thì không phải cũng, cô ta cất giọng lạnh như băng tuyết nói:

- Ngư Lang thì nên đến chốn sông hồ, chứ ở đây chẳng có con cá nào hết! Trần Gia Lâm cười ngượng ngùng một tiếng, nói:

- Tại hạ có chút việc muốn được yết kiến am chủ phật giá!

Hắn vừa nói vừa nghĩ bụng: "Theo Thảo Đầu Lang Trung nói lại rằng, am chủ là vị lão ni, thế thì người này có lẽ là đệ tử của lão".

Nữ ni nọ nói giọng lạnh lùng:

- Gia sư cấm người thế tục đến làm phiền, tiểu thí chủ hãy mau mau rời khỏi đây đi! Trần Gia Lâm ngập ngừng nói:

- Tại hạ có việc mới đến đây, cảm phiền tiểu sư thái thông báo am chủ hộ. Gương mặt nữ ni vẫn lạnh như tiền nói:

- Nếu tiểu thí chủ không đi khỏi nơi đây, thì tiểu ni này phải đuổi khách thôi.

Nhất thời Trần Gia Lâm chẳng biết nói sao bây giờ? Hắn suy nghĩ giây lát, đánh bạo nói:

- Tại hạ thọ thác người chỉ thỉnh giáo am chủ một lời, hỏi xong tại hạ sẽ đi ngay! Nữ ni chẳng vị tình chút nào nói:

- Gia sư sớm đã tạ tuyệt trần thế, tiểu thí chủ chớ nói nhiều làm gì nữa.

Đương nhiên Trần Gia Lâm không đành lòng chịu bỏ đi như thế, hướng hồ hắn cũng quyết chí muốn chứng minh thử xem lão ni trong thạch am này có phải đúng là sư mẫu của mình hay không, thế rồi hắn đánh liều, nói:

- Nếu tại hạ chưa gặp am chủ, quyết không xuống núi.

Nữ ni nói giọng lạnh như tiền:

- Tiểu thí chủ buộc tiểu ni xuất thủ đó ư?

Dù hàm dưỡng của Trần Gia Lâm có cao siêu đến đâu đi nữa cũng phải nổi sùng lên, gương mặt tuấn tú bỗng tối sầm nói:

- Sao tiểu sư thái lại xuất khẩu nói như vậy...

Hắn chưa nói hết lời thì nữ ni lạnh lùng đả hăng một tiếng, ngắt lời hắn nói:

- Chớ nói nhiều làm gì, ngươi không rời khỏi đây thì ta sẽ mời người ngay!

Trần Gia Lâm động lòng nhủ thầm: "Mình cứ làm âm lên, biết đâu chẳng kinh động lão ni xuất hiện..."

Hắn suy nghĩ đến đây, liền dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Tiểu sư thái cứ việc mời thử xem nào!

Quả thật nữ ni nọ nói đánh là đánh ngay, y bữu mũi kêu hừ một tiếng, vung chưởng bỏ tới nhanh như cắt.

Trần Gia Lâm lượn mình lách sang một bên, nói:

- Tại hạ đến đây không phải để đánh nhau, lễ nhượng tiểu sư thái một chiêu đây.

Nói xong, chẳng thấy kinh phong ập tới gì hết, hần nhìn kỹ mới thấy tiểu ni cô đã kịp thời dừng thế công lại, nhưng song chưởng vẫn còn đưa ra phía trước, chỉ không phát chưởng phong ra mà thôi, và đã xoay theo hướng mình đang chuyển đi, bất giác giật nảy người lên, công lực của tiểu ni cô này đã đạt tới hai cảnh giới thu phát tùy tâm.

Hần đang còn suy nghĩ bỗng cảm thấy một đạo kinh lực vô hình mạnh như vũ bão ập vào mình hắn, muốn tránh né và đỡ gạt thủy đều không còn kịp nữa. Hắn cả kinh thất sắc, đành phải vận khởi cương khí hộ thân chịu đựng một chưởng này.

Kêu dừng một tiếng!

Trần Gia Lâm bị chưởng lực chấn động đẩy lùi ra phía sau ba, bốn bước liền, khí huyết đảo lộn xông lên tới đầu. Quả thực đứng là dưới tay tướng tài chẳng có binh tốt yếu, phen này hắn hoàn toàn tin sự kiện Thọ Ông bị lão ni đánh một chưởng thổ huyết ngay cách đây năm năm về trước.

Tiểu ni cô lạnh lùng đàng hẵng một tiếng nói:

- Người có khả năng chịu đòn đây, hãy tiếp thêm một chưởng nữa xem nào!

Dứt lời, y lượn mình lướt tới, vùng song chưởng tấn công ngay.

Lần này Trần Gia Lâm không dám tự phụ, vội vận khởi mười thành công lực vùng song chưởng nghinh chiến.

Kêu dừng một tiếng long trời lở đất, kinh khí cuộn cuộn ập ra bốn hướng, cành cây lá khô bay lên tung tóe.

Tiểu ni cô mặt hơi biến sắc, tiếp tục vùng song chưởng tấn công lần thứ ba. Trần Gia Lâm nghiêng rằng vận khởi toàn bộ công lực phản kinh ngay, hai đạo binh khí va đụng vào nhau nổi lên tiếng kêu veo veo như sấm nổ nghe thật đỉnh tai nhức óc. Thân hình tiểu ni cô loạng choạng té hẳn ra sau một bước, còn Trần Gia Lâm thì vẫn đứng yên tại chỗ, hai chân đã lún sâu vào đất cả nửa thước.

Hiệp đấu này đã chứng minh rằng công lực hai bên ngang nhau, nhưng Trần Gia Lâm đã dùng mình lạnh toát mồ hôi, căn cứ võ công của đồ đệ, thì có thể tưởng tượng ra công lực của sư phụ, nếu lão ni đích thân ra mặt, mình quyết phải bị đánh văng té nhào xuống núi không sai.

Sắc mặt của tiểu ni cô trở nên khó xem vô cùng, y không ngờ Trần Gia Lâm lại có một thân võ công cao cường đến thế.

Nhất thời y đã ngăn người ra tại chỗ.

Trần Gia Lâm từ từ rút hai chân lên, trầm giọng nói:

- Tiểu sư thái có thể thông báo hộ cho tại hạ được rồi chứ? Thành linh ngay lúc này...

Cửa am kêu xoẹt một tiếng mở toang ra luôn. Một lão ni áo lam xuất hiện, tay trái cầm xâu niệm chuỗi, tay phải cầm phát trần, sắc mặt của hai sư đồ chẳng khác nhau chút nào. Mặt mày lạnh đến nỗi khiến người thoát trông thấy phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Tiểu ni cô vội cúi đầu hành lễ, đứng lui sang một bên ngay.

Không cần phải hỏi, Trần Gia Lâm cũng biết lão ni này chính là người mà mình cần gặp, thế rồi hắn cung kính cúi người hành lễ, thưa rằng:

- Văn bối là Ngự Lang hậu học giang hồ xin tham kiến sư thái!

Cặp mắt lạnh lùng của lão ni cứ chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lâm, một hồi thật lâu mới lên tiếng nói:

- Ngươi là Ngự Lang?

Giọng nói không lớn lắm, nhưng mỗi một chữ lọt vào tai như tiếng sấm nổ.

Trần Gia Lâm giật mình kinh hãi, không ngờ nội lực của lão ni này lại thâm hậu kinh người đến thế, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, vội gật đầu thưa rằng:

- Vâng, đây là ngoại hiệu của văn bối! Lão ni lạnh lùng nói:

- Ta không bận tâm ngoại hiệu của ngươi là gì cả, ngươi đến đây có việc chi vậy? Trông ngực Trần Gia Lâm cứ đập thình thịch không dừng, cung kính thưa rằng:

- Văn bối vâng lệnh một vị tiền bối, mạo muội đến làm phiền thanh tu chỉ để thỉnh giáo sư thái một việc.

Lão ni mặt lạnh như tiền nói:

- Ngươi vâng lệnh ai thế? Trần Gia Lâm nói:

- Thọ Ông, một trong Thiên Ngoại Tam Ông.

Da mặt lão ni thoạt co rút một cái, nói:

- Hỏi về vấn đề gì vậy?

Trần Gia Lân cổ trấn tĩnh tĩnh thần lại, nói:

- Xin hỏi sư thái có phải tôn hiệu tục gia năm xưa của người gọi là Ngọc La Sát chăng? Gương mặt lão ni lại co rút một lần nữa, nhưng sau đó lại khôi phục nét lạnh lùng ngay, hẳn không thể nào tìm ra đáp số trên vẻ mặt của bà ta cả, đứng ra khi người ta nói đúng danh hiệu năm xưa của mình, không thể nào chẳng có phản ứng.

Trần Gia Lân thấp thóm đưa mắt đưa mắt nhìn lão ni, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của lão.

Một hồi thật lâu, lão ni mới lên tiếng hỏi:

- Tìm y có việc chi chăng? Trần Gia Lân ấp úng nói:

- Vậy thì vẫn bối chẳng hiểu, vẫn bối chỉ vâng lệnh đến đây thỉnh giáo tiền bối thế thôi!

Lão ni ngược đầu nhìn trời xanh đang hồi tưởng điều gì thì phải, nhưng trên mặt lão không hề lộ ra thần tình gì đặc biệt cả. Nếu bảo rằng bà ta không phải là Ngọc La Sát thì bà ta phải từ chối ngay mới đúng.

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Minh có nên tỏ lộ thân phận chăng?" Bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng đáng sợ hết sức.

Một hồi thật lâu, lão ni mới đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Bần ni không phải là Ngọc La Sát, người có thể rời khỏi đây rồi, từ rày về sau cấm không được đến đây nữa!

Lòng Trần Gia Lân trầm xuống, một lát sau lại nói:

- Có thật sư thái không phải là Ngọc La Sát ư?

Lão ni khép đôi lông mày lại tuyên đọc một câu phật hiệu nói:

- Bần ni là người quy y tam bảo, há được nói dối, xin mời tiểu thí chủ! Nói xong, lão quay người bỏ vào am ngay.

Trần Gia Lân ngăn người ra tại chỗ, trông tình hình lão ni chẳng nói lời hư dối. Quả thật lão không phải là Ngọc La Sát năm xưa, chiếu theo sự phán đoán của Thọ Ông, chính Mẫu Đơn lệnh chủ là Ngọc La Sát rồi, vậy thì Môn chủ Thiên Hương môn đã khét tiếng giang hồ bấy lâu chính là sư mẫu của mình. Quả thật hẳn nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ sự kiện lại là như thế?

Mẫu Đơn lệnh chủ từng hạ lệnh các đệ tử môn hạ cấm không được đối địch với mình, đồng thời cứ khẳng quyết định bảo mình kết hợp với Vô Lâm Tiên Cơ. Hơn nữa từng nhốt mình, muốn bắt ép sư phụ ra mặt, chẳng phải những điều này đủ để chứng minh đó sao?

Nhưng lão ni thần bí này lại là nhân vật nào nữa?

Hắn suy nghĩ đến đây, liền động tính hiếu kỳ quay sang hướng tiểu ni cô nói:

- Thừa tiểu sư thái, xin hỏi am chủ xưng hô thế nào vậy? Nữ ni lạnh lùng nói:

- Tiểu thí chủ nên kịp thời xuống núi ngay, nếu chậm trễ một chút nữa, mây mù sẽ bao phủ dày đặc cả đỉnh núi này. Lúc đó ắt khó đi đứng cho mà coi.

Trần Gia Lân thấy đối phương không muốn trả lời, đành phải buông tay, nếu có hỏi tiếp cũng bằng thừa, thế rồi hắn chấp tay xá một xá, quay người từ giả ngay.

Khi hắn xuống tới chân núi thì mặt trời đã hoàn toàn lặn về hướng tây. Hắn bèn tìm một hang đá để nghỉ đêm.

Chiếu theo tình hình trước mắt, Mẫu Đơn lệnh chủ là hóa thân của Ngọc La Sát không còn sai chạy nữa, nói vậy bà ta chính là sư mẫu mình, nếu mình đi theo phe của Thiên Ngoại Tam Ông, há chẳng phải hóa ra phạm thượng chăng?

Thế nhưng tác phong của Thiên Hương môn trái với thiên lý chính nghĩa, mình biết làm sao cho phải đạo đây?

Trong lòng Trần Gia Lân rất rối loạn, hẳn không làm sao chộp mắt được hết, bây giờ hắn phải có một quyết định dứt khoát. Một là đứng hẳn về phía trừ ma hộ đạo, hoặc là lui khỏi giang hồ cho rồi?

Hắn am hiểu hơn ai hết, với lực lượng của mình quyết không thể nào khiến sư mẫu thay đổi tác phong, đương nhiên hẳn không thể nào chấp nhận sự việc trợ hổ tác ác rồi. Hắn suy nghĩ đến đây lại liên tưởng tới người thầy đã quá cố ấy, nếu sư phụ lão nhân gia người còn tại thế, có lẽ sư phụ có khả năng xoay chuyển càn khôn.

Hắn suy nghĩ đến đây, cảm thấy rằng ngoại trừ lui khỏi giang hồ, ngoài ra không còn cách nào khác hơn.

Như thế cũng được, mình mang theo ái nhi xa chạy cao bay, không va đụng đến ân oán giang hồ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Mộng Đẹp Khó Thành

Ra khỏi Cửu Lĩnh sơn, Trần Gia Lân nghĩ rằng có lẽ nhóm người Thảo Đầu Lang Trung sẽ đón hắn trên con lộ Cửu Tiên Dương để nghe ngóng tin tức mình, sau khi biết Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Ngọc La Sát Tôn Phi Yến sư mẫu của mình, thì hắn không còn lý do gì nhúng tay vào cổ sự của người nữa, nên lui khỏi giang hồ là một biện pháp bất đắc dĩ, thế rồi hắn đi đường Tịnh An, chuẩn bị vòng qua hướng bắc Nam Xương trở về cố hương hồ Bà Dương.

Khi đến Tịnh An, hắn vào một khách đến nghỉ ngơi, sự nghĩ trước kia Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương từng hẹn gặp mình tại thành Tịnh An để được dẫn kiến Mẫu Đơn lệnh chủ, vậy thì vùng này ắt là phạm vi thế lực của Thiên Hương môn không sai. Biết đâu hành tung của mình sớm đã lọt vào tai mắt của đối phương, hắn suy nghĩ đến đây bất giác lấy làm thấp thỏm không yên.

Hắn tính sẵn trong bụng, tốt hơn hết mình ngồi yên khách điểm không nên lộ mặt, nghỉ ngơi đêm nay, trời vừa tảng sáng thượng lộ ngay.

Thế rồi hắn bảo tiểu nhị mang thức ăn rượu thịt vào phòng, một mình tự rót tự uống. Trần Gia Lân uống được vài ly bỗng cảm thấy thị giác mờ mờ, những đồ vật trong phòng đang xoay chuyển đảo lộn, một ngọn đèn dầu biến thành hai ngọn lửa, hắn dụi mắt nhìn kỹ lần nữa, cảnh vật trước mắt vẫn như thế, lạ lùng thật, mặc dù tư lượng mình yếu kém, nhưng uống vài ly rượu này cũng không đến nỗi say chứ, việc gì đã xảy ra thế?

Hắn đang còn suy nghĩ, đầu óc bỗng trở nên trầm nặng.

Trần Gia Lân giật mình kinh hãi, hắn biết rằng mình đã bị đánh thuốc, thế rồi luống cuống vút đôi đũa trên bàn, đứng phắt dậy, hắn thoát choáng váng đánh bạch một cái té ngồi trên ghế trở lại.

Cũng ngay lúc này, kêu xoẹt một tiếng, cánh cửa phòng được mở toang ra luôn, kế đó một phụ nhân bịt mặt bận áo đen bước vào phòng, mỉm cười nói:

- Trần thiếu hiệp, người đã say rồi chăng?

Trần Gia Lân tròn to đôi mắt đang này dom đóm lửa, nhìn một hồi thật lâu, mới nhận ra đối phương chính là Công Tôn đại nương một trong số Hồng Hoa sứ giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, hắn bất giác cảm phần nói:

- Thủ đoạn các người bỉ ổi hết sức. Công Tôn đại nương nói:

- Thành thật cáo lỗi trước, chỉ ngại rằng không mời được thiếu hiệp, cho nên phải hành động như vậy, xin tiếp hãy thông cảm cho.

Đầu óc Trần Gia Lân choáng váng, hai mắt cứ này dom đóm lửa luôn, đồng thời hắn cũng cảm phần hết sức, nghiêng răng kêu ken két nói:

- Người định làm gì ta nào? Công Tôn đại nương nói:

- Vâng lệnh chủ nhân, mời thiếu hiệp thế thôi.

Trần Gia Lân vừa luống cuống vừa cảm phần, buột miệng nói:

- Tại hạ không thể vâng lệnh!

Công Tôn đại nương cười khẩy một tiếng nói:

- Trần thiếu hiệp, người không thể tự quyết định lấy! Trần Gia Lân cảm phần la hét nói:

- Người muốn sao bây giờ?

Công Tôn đại nương nói giọng ôn tồn:

- Chẳng muốn sao cả, bản sứ giả vâng lệnh thỉnh giá, đương nhiên phải hoàn thành sứ mạng mới thôi.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Người chuẩn bị dùng vũ lực chăng? Công Tôn đại nương nói:

- Mong rằng không xảy ra việc như thế!

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, mình có nên thừa cơ hội này gặp lại Mẫu Đơn lệnh chủ chứng minh thân phận bà ta một phen. Nếu quả thật bà ta đúng là sư mẫu Ngọc La Sát, không cần phải nói bà ta cũng sớm đã biết lai lịch của mình, biết đâu mình vẫn có thể thừa dịp này khuyên bà ta thay đổi tác phong cũng nên, đồng thời làm sáng tỏ luôn nghi vấn tại sao hai vợ chồng lão nhân gia người lại trở mặt. Hắn suy nghĩ đến đây, liền đổi giọng nói:

- Đến gặp chủ nhân các người cũng được thôi, thế nhưng phải trao thuốc giải ra đây trước.

Công Tôn đại nương lắc đầu nói:

- Xin cảm phiền thiếu hiệp hãy chịu khó một chút, bản sứ giả không dám mạo hiểm. Trần Gia Lân giận dữ đứng phắt dậy, gơ tay rút kiếm, đánh bạch một cái lại té ngã xuống, đồng thời bất tỉnh nhân sự luôn.

oOo

Khi Trần Gia Lân mở mắt ra, hắn mới hay mình đang ngồi trong một đại sảnh hoa lệ, bốn bề im phăng phắc chẳng thấy một bóng người nào hết.

Thình lình ngay lúc này...

Có một phụ nhân bị mặt áo gấm từ phía sau bình phong hiện thân ra, ngồi trên chiếc ghế đặt tại giữa sảnh đường. Kế đó là hai phụ nhân đều có cắm một bông hoa màu vàng kim trên mái tóc bước tới sánh vai đứng ở sau lưng bà ta. Trần Gia Lân nhận ra ngay, một trong hai phụ nhân ấy chính là bạn già của Bất Bại Ông.

Hắn không cần phải hỏi cũng biết phụ nhân bị mặt áo gấm là ai rồi.

Trần Gia Lân đứng dậy nhưng vẫn còn cảm giác hơi choáng váng, song công lực hắn vẫn còn đó. Hắn lấy làm xúc động mãnh liệt, người ngồi trước mặt chính là Mẫu Đơn lệnh chủ chủ nhân một phái thần bí đã chấn động cả chốn giang hồ bấy lâu, đồng thời cũng có thể là sư mẫu của hắn, căn cứ từ những tư tóc lộ ra trên đỉnh đầu của bà ta, biết rằng niên kỷ bà ta tối thiểu phải trên năm mươi tuổi.

Trần Gia Lân tỏ ra lễ phép đã đỡ nón rom để trên bàn, sau đó chấp tay xá dài một cái nói:

- Tham kiến Lệnh chủ!

Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay nói:

- Người hãy ngồi xuống, bản tọa có vài điều muốn hỏi người!

Trần Gia Lân bèn chồn ngồi lại chỗ cũ. Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đệ tử cao cấp bản môn đã lần lượt bỗng không mất tích, người có biết nguyên nhân tại sao không?

Trần Gia Lân run bắn người lên, đương nhiên hắn am hiểu hơn ai hết, Kim Hoa sứ giả, Bạch Cốt Ma, và Hoa Gian Khách Nhân Phẩm Phương thấy đều là hạ thủ của hắn. Hắn ngăn người trong giây lát, sau đó lắc đầu nói:

- Văn bối không biết!

- Có phải do bọn Thiên Ngoại Tam Ông hạ thủ chăng?

- Không biết!

- Hừ! Người lại không biết được sao?

- Thực tình văn bối không biết gì cả.

- Được, ta hỏi người một điều nữa, còn một Ngự Lang là ai thế? Có phải là đồng môn của người không?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Văn bối không có đồng môn, người giả mạo văn bối thần bí hết sức, văn bối cũng rất mong muốn làm sáng tỏ nghi vấn này.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Tại sao y lại cứu người?

- Không biết tại sao cả, văn bối cũng chưa trông thấy chân diện mục của y. Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát, sau đó lại nói:

- Hiện bây giờ sư phụ người ở đâu?

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Ồ! Cơ hội đến với mình rồi!" Hắn bèn lấy hết can đảm hỏi ngược lại rằng:

- Vãn bối xin thỉnh giáo Lệnh chủ một việc trước... Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Ngươi cứ việc nói!

Trần Gia Lân đưa mắt quét nhìn hai Kim Hoa sứ giả đứng hầu kế bên một cái, ấp úng nói:

- Đây là một vấn đề bí mật...

Mẫu Đơn lệnh chủ thân nhiên nói:

- Không hề chi, nơi đây chẳng có người nào xa lạ cả, ngươi cứ yên tâm hỏi đi. Trần Gia Lân nói giọng run run:

- Xin hỏi Lệnh chủ, có phải tôn hiệu của người là Ngọc La Sát chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ run bắn người lên, nói:

- Sao ngươi lại biết như thế?

Câu nói này dường như bà ta đã thừa nhận.

Trần Gia Lân bỗng cảm thấy khó thở, lại ngồi bật dậy nói:

- Vãn bối... suy đoán như thế.

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu nói:

- Ngươi đoán chẳng sai chút nào.

Trần Gia Lân bước tới hai bước, lập tức hành đại lễ thưa rằng:

- Đồ nhi xin khấu kiến sư mẫu.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngăn người trong giây lát, sau đó mới khoát tay nói:

- Đứng dậy nào!

Trần Gia Lân vâng lệnh đứng lên, lập tức sửa mình đứng nghiêm tại chỗ. Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta, những năm gần đây, rốt cuộc sư phụ ngươi ở đâu vậy?

Trần Gia Lân cúi đầu nói giọng bi thương:

- Sư phụ lão nhân gia người... đã tạ thế từ lâu rồi!

Kêu dùng một cái Mẫu Đơn lệnh chủ như trúng phải một cú sấm sét ngay vào người, gào thét nói:

- Ngươi nói sao? Trần Đình Lăng... y... đã chết rồi sao?

Trần Gia Lân giật nảy người lên, ngơ ngẩn đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ, một hồi thật lâu mới gật đầu thưa rằng:

- Vâng.

Mẫu Đơn lệnh chủ không mở miệng nữa, vì bà ta dùng khăn tơ bịt mắt, nên chẳng thấy thần tình trên mặt bà ta là thế nào cả, nhưng sự trầm mặc này làm cho Trần Gia Lân cảm thấy thấp thòm bất an.

Một hồi thật lâu, Mẫu Đơn lệnh chủ mới lẩm bẩm nói:

- Y chết rồi, y đã chết rồi, tại sao không sống thêm vài năm nữa...? Tại sao...? Nói xong, bà ta tiếp tục trầm mặc.

Trần Gia Lân ngăn người ra tại chỗ, chẳng biết nên nói những gì bây giờ?

Gương mặt hai Kim Hoa sứ giả chẳng có biểu hiện gì hết, họ chỉ lẳng lặng đứng hầu tại chỗ.

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng như tờ.

Một hồi lâu, Mẫu Đơn lệnh chủ lại mở miệng nói giọng run run:

- Y chôn tại đâu vậy?

Trần Gia Lâm liên tưởng đến đại ân nuôi dạy của sư phụ đối với mình lúc còn sống, hai mắt đỏ lờ, nói giọng thê lương:

- Vâng lời di chúc của lão nhân gia người, thủy táng tại hồ Bà Dương.

Mẫu Đơn lệnh chủ buông tiếng cười như điên như cuồng, chẳng biết tại sao bà ta lại cười thảm thiết như thế?

Vì quá bi thương mà cười, hay là có nguyên nhân gì khác?

Một hồi thật lâu, bà ta mới dứt tiếng cười như điên như cuồng ấy, nói:

- Khi y còn sống làm rất tuyệt, chết rồi cũng rất tuyệt!

Trần Gia Lâm run bắn người lên, chẳng biết sư mẫu tài ba này nói thế có nghĩa là sao? Hẳn là văn bối không tiện hỏi những điều này, điều làm cho hắn thắc mắc là chẳng biết tại sao sư phụ và sư mẫu lại trở mặt.

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng đổi giọng nói:

- Hải nhi, con đã được việc gì ở chốn giang hồ nào?

Đương nhiên hắn không thể khai ra sự việc tìm Bạch Cốt Ma tằm thù, hắn suy nghĩ giây lát bèn nói:

- Đạo chơi giang hồ để tăng trưởng chút ít kiến thức, ngoài ra không có mục đích gì cả!

- Nghe nói con là một cô nhi, có phải vậy không? Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Hừ! Con phải đến lúc kết thúc sinh nhai phiêu bạt giang hồ, và tìm một nơi chốn cố định sinh sống. Nay hải nhi, hãy nhắc lại chuyện cũ, đối với Đào Ngọc Phân... con cảm thấy thế nào?

Tức thì Trần Gia Lâm lấy làm xúc động mãnh liệt, đây là đại sự, nhất thời không thể trả lời ngay, mặc dù Đào Ngọc Phân là cô em vợ của mình, thế nhưng mình là người đã có gia đình. Với tên tuổi địa vị của nàng, há chịu làm kẻ thiếp cho mình ư?

Còn một vấn đề nan giải nữa, nàng là đệ tử Thiên Hương môn, sau khi mình kết hợp với nàng, e rằng khó thoát khỏi môn hộ để được sống những chuỗi ngày bình an, hơn nữa Thiên Hương môn là một môn phái tà ác, mình sẽ tự xử trí thế nào đây?

Mẫu Đơn lệnh chủ thấy Trần Gia Lâm trầm ngâm không nói năng, bà ta lại nói tiếp:

- Con không thích y?

Trần Gia Lâm không biết đối đáp, đành trả lời cho có lệ.

- Ngại rằng không xứng đáng thế thôi! Mẫu Đơn lệnh chủ mỉm cười nói:

- Đường đường cao đồ của môn chủ, làm sao lại bảo rằng không xứng đáng. Con và y là một cặp trời sinh, thật xứng đôi vừa lứa.

Trần Gia Lâm e thẹn nói:

- Thừa sư mẫu, nếu nàng không bằng lòng thì sao? Đây là đại sự đời người, không thể miễn cưỡng được cả...

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Làm gì có chuyện không bằng lòng, ta đã hỏi y từ lâu rồi. Y rất thích con, ta là sư mẫu vẫn có thể đỡ đầu cho con, có phải vậy không? Hơn nữa ta cũng nhận thấy con rất thích y.

Tâm tư bây giờ của Trần Gia Lâm rối loạn hết sức, nhất thời hắn cũng không quyết định được gì hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng cương quyết:

- Sự kiện cứ quyết định như thế, Công Tôn sư giả đâu?

Công Tôn đại nương kêu vang một tiếng vội vàng bước tới, cung kính hành lễ thưa rằng:

- Hạ tọa có mặt.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Hãy dẫn Thiếu Môn chủ đi nghỉ ngơi, đồng thời truyền lệnh từ rày về sau tất cả đều gọi hần là Thiếu Môn chủ.

Công Tôn đại nương cung kính thưa rằng:

- Tuân lệnh dụ!

Trần Gia Lâm thoát nghe ba chữ Thiếu Môn chủ bất giác nửa khóc nửa cười, hần nằm chiêm bao cũng không ngờ rằng sự kiện lại diễn biến ra kết quả như vậy. Chẳng lẽ mình phải làm Thiếu Môn chủ của Thiên Hương môn thật sao?

Đầu óc hần thoáng nảy ra một ý niệm tìm cách rời khỏi đây, hần đã hạ quyết tâm bằng mọi giá ắt phải rời khỏi Thiên Hương môn mới được. Bằng không sẽ xảy ra hậu quả khó lường cho mà coi.

oOo

Đôi nền hồng sáng rực.

Tất cả mọi vật đều là màu đỏ, bầu không khí vui vẻ vô cùng.

Không khí vui nhộn đã trôi qua, trong động phòng chỉ còn cô dâu, chú rể. Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân đang ngồi cạnh giường cúi đầu mân mê tà áo, sau khi được chung điện, nàng đẹp đến nỗi không ai dám nhìn thẳng nàng.

Trần Gia Lâm mặc trang phục tân lang ngồi cạnh bàn, cứ đưa mắt chăm chăm nhìn đôi nền hồng ngăn người ra tại đó, trong lòng hần cũng chẳng biết đây là vui hay là sầu?

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ kêu ồ một tiếng!

Trần Gia Lâm ngược đầu lên, trống ngực cứ đập thình thịch không dừng, hai lòng bàn tay đang toát mồ hôi...

Cô dâu là giang hồ đệ nhất mỹ nhân biết bao nhiêu người đã điên đảo vì giai nhân này, Võ Lâm Tiên Cơ đã lên tiếng, âm thanh y như nhạc trời vang tới nói:

- Hãy làm tắt cặp nền hồng và sang đây nào!

Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, hần không dám suy nghĩ sắp có việc gì xảy ra. Hần ngớ ngẩn đưa bàn tay quạt tắt cặp nền hồng, nhưng sức nghĩ ra điều gì nói:

- Phân muội, nghe nói rằng... phải để cặp nền đốt tới trời sáng? Võ Lâm Tiên Cơ lại kêu ồ lên một tiếng, không nói gì hết.

Trần Gia Lâm do dự một hồi lâu, sau đó mới bước tới cạnh giường ngồi sánh vai với nàng, trái tim hần suýt nữa đã nhảy vọt ra ngoài luôn.

Một hồi thật lâu hần chẳng nói gì hết. Thành linh...

Võ Lâm Tiên Cơ hạ thấp giọng nói:

- Tỷ phu, tại sao chàng lại bằng lòng cuộc hôn nhân này?

Lời nói này chẳng khác nào như một thùng nước lạnh xối từ trên đầu xuống, Trần Gia Lâm không phải là một con người ngu, hần hiểu ngay lời nói của nàng. Đào Ngọc Phân không yêu hần, nên nàng mới hỏi như thế. Hần ngăn người một hồi thật lâu, sau đó mới nói:

- Phân muội, ta bắt buộc dĩ phải hành động như thế, vì ta từng tìm mọi cách rời khỏi đây nhưng không thành công!

Võ Lâm Tiên Cơ bỗng nhiên nắm chặt tay hần nói:

- Tỷ phu, chàng... chẳng hiểu tâm ý chút nào hết!

Da thịt tiếp xúc nhau, nhưng Trần Gia Lâm chẳng động lòng chút nào. Lời nói nàng đã xúc phạm đến lòng tự ái của hần, đồng thời cũng có thể nói rằng đây là một sỉ nhục. Một con người có tính tình cao ngạo không thể nào chịu đựng sự khinh thị của một nữ nhân, hần bèn nghiêng răng nói:

- Ta hiểu chứ?

Võ Lâm Tiên Cơ néo tay hần một cái thật mạnh, nói giọng run run:

- Chàng hiểu thế nào? Trần Gia Lâm nói:

- Nàng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, vốn thì ta không xứng đáng với nàng! Võ Lâm Tiên Cơ luống cuống nói:

- Không, không, ta không phải nói như thế, ta rất thích chàng. Nay Ngự Lang ca, thế nhưng ta không thể...

Trần Gia Lân thoát nghe nàng xưng hô như thế, bất giác rung động cõi lòng. Lúc Đào Ngọc Phương còn sống vẫn thường gọi hắn như vậy, hắn bất giác nghiêng đầu sang một bên, lấy sóng mũi cọ vào mái tóc mây của nàng, nói giọng xúc động:

- Nàng không thể thế nào?

Võ Lâm Tiên Cơ buông tay ra, nói giọng run run:

- Ta không thể ích kỷ như vậy, đồng thời không muốn gây cho chàng phải đau khổ suốt đời.

Trần Gia Lân đứng phắt dậy nói:

- Tại sao vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ thở dài một tiếng rất náo nùng, nói:

- Thôi, bây giờ có nói cũng bằng thừa, quá muộn màng rồi. Trần Gia Lân nghiêng rặng, nói:

- Bây giờ vẫn chưa muộn, nàng cứ việc nói đi?

Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu không nói gì thế, cởi áo cô dâu ra ngã lưng trên giường.

Trần Gia Lân bước tới cửa sổ, đưa mắt nhìn ánh trăng đang bị đám mây che khuất ngoài kia, nhủ thầm: "Này Đào Ngọc Phân, nàng bị cưỡng ép, và chính ta cũng bị cưỡng ép, nếu nàng không yêu ta thì phải nói cho rõ ràng, hà tất dưng cứ làm gì. Trần Gia Lân ta cũng không phải là hạng người không có chí khí. Bây giờ vẫn là gạo chưa nấu thành cơm, có gì đâu mà gọi là muộn màng..."

Thế rồi, hắn cởi trang phục chú rể ra, lẳng lặng cầm lại thanh gươm của mình, rút chốt cửa ra luôn.

Võ Lâm Tiên Cơ thất kinh nói:

- Ngươi Lang ca, chàng định làm gì thế?

Trần Gia Lân thở mạnh một tiếng, nói:

- Ta ra nhà xí một chút!

Nói xong, hắn đẩy cửa bước vào sân viện, chỉ thấy hai gã cảnh vệ đang trò chuyện dưới bóng cây. Trong tình huống này, đương nhiên họ không đề phòng hắn nữa, thế rồi hắn đã thoát thân rời khỏi đây một cách dễ dàng.

Mây trong trăng sáng...

Hắn không bị trời buộc nữa, hình như vừa thoát khỏi một tai nạn lớn, đặt chân lên con đường trở về cố hương, buông bỏ tất cả ân oán tình thù...

Hình như hắn đã loáng thoáng trông thấy cố hương được tái thiết trên bãi đất hoang và ái nhi Ngọc Lân đang rộng hai tay nhảy vào lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tái Khởi Phong Ba

Phong cảnh hồ Bà Dương đẹp như tranh vẽ, có một trang viện tráng lệ được xây cất trên bờ hồ, trang viện này chính là Hoa Nguyệt Biệt Trang đã lừng danh giang hồ bấy lâu.

Có hai nữ nhân một già một trẻ ngồi trong thùy các. Lão già nọ trạc tuổi năm mươi ngoài, người mặc cung trang với những trang sức trân quý như một hào môn quý phụ. Bà ta chính là Biệt trang chủ nữ Bà Dương phu nhân chứ không phải ai xa lạ nữa. Còn người ngồi bên cạnh là một thiếu nữ trạc tuổi hai mươi ngoài, đẹp đến độ y như một nàng tiên trong truyền thuyết, thiếu nữ này chính là con gái của bà ta, giang hồ đệ nhất mỹ nhân Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Hai mẹ con lẳng lặng ngồi im một chỗ, sắc mặt trầm nặng hết sức, hai mắt Đào Ngọc Phân óng ánh ngập lệ.

Cả một trang viện rộng lớn, từ trong ra ngoài im phăng phắc, đến như là chỉ có hai mẹ con bà ta mà thôi.

Bà Dương phu nhân thở dài một tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng nói:

- Hải nhi, con hồ đồ quá thế, con không nên để tỷ phụ con bỏ đi như vậy, bây giờ môn chủ đã nổi sùng lên...

Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Thưa mẹ, không phải con cố ý để chàng bỏ đi, mà chính con không ngờ chàng lại bỏ đi như vậy.

Bà Dương phu nhân nói:

- Ô! Hải nhi con thử nghĩ xem, môn chủ đứng ra đỡ đầu tác hợp hai con, đồng thời cử hành cả hôn lễ, thế mà trong đêm động phòng hoa chúc lại để xảy ra sự cố này. Môn chủ là người có tâm tính cao ngạo, làm sao còn mặt mũi nhìn mọi người ư?

Đào Ngọc Phân căm phẫn nói:

- Thưa mẹ, cả đại sự như vậy cũng phải nghe theo mệnh lệnh người khác, không hề làm chủ được chút nào, thế thì mình còn sống để làm gì nữa?

Bà Dương phu nhân nói giọng ảo não:

- Nay hải nhi, bây giờ con oán trách mẹ cũng vô ích, cũng không thể nào thay đổi sự thật. À! Hai mươi năm trước chỉ đi sai một nước cờ... Thôi nhắc lại làm gì nữa, mình đã là đệ tử của Thiên Hương môn, tất cả đành nghe theo mệnh lệnh môn chủ vậy.

Đào Ngọc Phân nói giọng xúc động:

- Thưa mẹ, con phải cao chạy xa bay. Bà Dương phu nhân lắc đầu nói:

- Chớ nói lời vớ vẩn, dù chốn thiên hạ rộng lớn bao la thật, nhưng e rằng không có chỗ nào để con lẩn trốn được cả. Con bỏ đi rồi, còn mẹ thì sao? Để một mình mẹ chịu chế tài tàn khốc của môn quy chẳng?

Đào Ngọc Phân cúi đầu xuống, nước mắt theo đó chảy ròng ròng xuống. Bà Dương phu nhân lấy tay xoa nhẹ vai y, nói giọng nã nê:

- Hải nhi, mẹ đã hại con, nếu may mà tìm lại được tỷ phụ con, có lẽ tình thế có thể cứu vãn được, thế nhưng trong vòng ba tháng nay, đã xuất động hàng trăm người vẫn không sao tìm gặp hình bóng hấn...

Đào Ngọc Phân khề mím môi nói:

- Cho dù tìm gặp chàng, con cũng chẳng chịu lấy chàng đâu. Bà Dương phu nhân đặt tay xuống, tròn to hai mắt nói:

- Con nói sao thế, con không thương hấn sao? Đào Ngọc Phân nói:

- Con... không muốn hại chàng, làm cho chàng phải đau khổ suốt đời. Bà Dương phu nhân nói:

- Nay nha đầu khờ dại, hấn đường đường là một thiếu môn chủ, làm gì có chuyện đau khổ suốt đời, mẹ cũng chẳng hiểu con suy nghĩ thế nào cả. Thế nhưng có nói đi nữa cũng muộn màng rồi, vì có tìm được hấn đâu.

Đào Ngọc Phân cau mày nói:

- Thưa mẹ, mẹ bảo rằng có việc chỉ cần nói lại với con?

Bà Dương phu nhân lại thở dài một tiếng nói:

- Hải nhi, môn chủ hạ lệnh bảo con gả cho Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh Tam công tử của Động Đình Quân!

Đào Ngọc Phân rung bắn người lên, hốt hải nói:

- Nói sao? Gả cho tên Ngọc Dịch Thư Sinh ấy? Bà Dương phu nhân nói giọng ôn tồn:

- Nay hải nhi, Động Đình Quân được tôn xưng là Tam Sương đệ nhất gia, chắc không làm mất mặt con chứ?

Đào Ngọc Phân tròn xoe hai mắt nói:

- Môn chủ muốn tính chuyện gì thế?

- Mở rộng thế lực của bản môn ra tới Tam Sương. Đào Ngọc Phân nghiêng răng nói:

- Thế thì con là công cụ mở mang thế lực rồi còn gì nữa.

Bà Dương phu nhân cười cay đắng một tiếng nói:

- Hải nhi, sớm muộn gì con cũng phải lấy chồng, nơi chốn này cũng chẳng tệ... Đào Ngọc Phân lắc đầu nói:

- Con không bằng lòng!

Bà Dương phu nhân thở dài một tiếng nói:

- Nay con chớ bướng bỉnh, đây là mệnh lệnh. Con vẫn có thể tưởng tượng được hậu quả thế nào rồi, mai nay Động Đình Quân sẽ sai người mang lễ vật tới...

Đào Ngọc Phân giật mình đứng phắt dậy nói:

- Lễ vật ư? Nói vậy đây là định cục rồi! Bà Dương phu nhân khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Đào Ngọc Phân cười một tiếng rất thâm nảo nói:

- Khá lắm, con đành phải đi theo con đường của tỷ tỷ, để được nằm một cách yên tĩnh dưới đáy hồ, thế là không còn phiền não gì cả.

Bà Dương phu nhân bắt giác luống cuống cả lên, nói giọng hốt hải:

- Hải nhi, con muốn mẹ chết sao?

Đào Ngọc Phân cúi đầu xuống không nói gì hết, nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống.

oOo

Có một chiếc thuyền buồm neo tại một nhánh sông vắng vẻ ở bên bờ tây bắc hồ Bà Dương, trên bờ trong bụi rậm ẩn hiện một mái nhà tranh, nhìn qua biết ngay mái nhà tranh này mới dựng chẳng được bao lâu. Phóng mắt nhìn chung quanh toàn là một màu trắng xóa những hoa lau vô cùng tận, mái nhà tranh ẩn trong đó, nếu không đến gần quyết chẳng trông thấy mái nhà tranh này. Xung quanh vài dặm chẳng có mây may khói lửa và cũng chẳng thấy một con lộ nhỏ nào cả.

Lúc bấy giờ mặt trời vừa mọc, ánh nắng ban mai bao giờ cũng ấm áp dễ chịu cả.

Một thanh niên mặc ngư trang ngồi trên chiếc ghế trước sân nhà đang tắm nắng, bên cạnh có một nam hài nhi độ chừng bốn năm tuổi, vừa chạy vòng vòng trước sân nhà vừa lắc cái trống da đang cầm trong tay.

Tiểu hài nhi nếu có đồ chơi, thì một mình nó vẫn chơi một cách thích thú.

Chàng thanh niên nọ cứ trợn to hai mắt ngơ ngẩn nhìn vào hư không, chẳng biết ý đang suy nghĩ điều gì đây.

Đánh bạch một cái, tiểu hài nhi nọ chạy vòng vòng đến nỗi chóng mặt đã té nhào ra đất, tức thì cái trống da đang cầm trong tay cũng văng ra ngoài luôn, nó không khóc, trở mình ngồi dậy và trợn ngược đôi mắt nhỏ bé hình như nó đang phát cáu với chính nó.

Chàng thanh niên nọ giật mình hốt hải nói:

- Ngọc Lân, sao vậy, có đau không con?

Tiểu hài nhi ngoái cổ trợn mắt nhìn chàng thanh niên một cái, không nói gì hết. Chàng thanh niên ngồi dậy bước tới bên cạnh tiểu hài nhi, nói giọng ôn tồn:

- Ngọc Lân ngoan nào, hãy đứng dậy đi con! Tiểu hài nhi bĩu môi lắc đầu nói:

- Con không đứng dậy!

Chàng thanh niên nhún vai khẽ cười một tiếng, bước tới nhặt lại cái trống da, phui sạch những bụi bặm bám trên mặt trống nói:

- Nay con, lần sau cha sẽ mua cho con cái tốt hơn. Tiểu hài nhi ngoái cổ sang một bên nói:

- Con không cần!

Chàng thanh niên không làm gì hơn đành thở dài một tiếng nói:

- Nay con, con bị sao thế? Tiểu hài nhi giận dữ nói:

- Con không cần gì hết!

Chàng thanh niên cau mày nói:

- Vậy con muốn gì nào?

Hai mắt tiểu hài nhi đỏ ngầu nói:

- Con chỉ cần mẹ!

Chàng thanh niên bỗng như bị ong ruồi chích phải một cái đã run bắn người lên, mặt mày đại biến sắc, kêu tung một cái, cái trống da đánh rớt trên đất luôn.

Chàng thanh niên này là ai thế?

Hắn chính là Ngư Lang Trần Gia Lâm, đã không bằng lòng kết hợp với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân dưới tình huống ép buộc cách đây vài tháng, sau đó bỏ trốn động phòng dâm ái nhi đến đây ẩn cư chứ không còn ai xa lạ nữa.

Câu nói vừa rồi của tiểu hài nhi đã khơi dậy hồi ức đau khổ cực độ của hắn, ái thiếp Đào Ngọc Phụng nhảy hồ tự tử sắp tròn ba năm, đã bỏ lại đứa con mồ côi mẹ này. Chẳng biết nó đòi mẹ với hắn đã bao nhiêu lần rồi, mỗi một lần hắn thấy đều thương tâm cả một hai ngày. Nếu tình hình này cứ tiếp tục hắn chắc phải phát điên lên cho mà coi.

Hai cha con chẳng biết ai đã giận dữ ai, hắn thì cứ đứng ngẩn người ra tại chỗ, còn thằng nhỏ cứ ngồi lì trên đất không chịu đứng dậy, cả hai người chẳng ai mở miệng nói gì hết.

Cuối cùng Trần Gia Lâm không chịu nổi, đã lên tiếng nói:

- Ngọc Lâm đứng dậy nào, cha nhất định tìm mẹ về với con! Tiểu hài nhi khóc lóc nói:

- Cha gạt con, con không nghe đâu.

Trần Gia Lâm cười thê lương một tiếng, nói:

- Này Ngọc Lâm, nếu cha đi tìm mẹ thì con lâu lắm mới gặp được lại cha nhé. Tiểu hài nhi lấy tay lau khô nước mắt nói:

- Lâm nhi không sợ, chỉ cần mẹ trở về được, tỷ tỷ ca ca nhà họ Châu ai cũng đều có mẹ, chỉ mỗi một mình con không có mà thôi.

Gương mặt Trần Gia Lâm co rút lại lia lịa, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống, hắn đã cố cầm lại không cho nước mắt nhỏ xuống song hai mắt chẳng nghe lời sai bảo, y như vỡ bờ òe, ngân lệ cứ chảy dài xuống không ngừng.

Tiểu hài nhi vội bò dậy, nín thở áo của cha nó, nói:

- Thừa cha, cha đừng khóc nữa, Lâm nhi không cần mẹ nữa đâu!

Nghe ái nhi nói thế, Trần Gia Lâm càng không cầm lòng được, đã cất tiếng khóc thật thương tâm. Hắn lấy tay vuốt ve mái tóc con thơ, trong lòng bắt đầu hối hận. Nếu hôm trước bất chấp mọi hậu quả, không giận dữ đến câu nói đã chạm đến tự ái cùng em vợ Đào Ngọc Phân kết hợp, sau ngày kết hôn sẽ cao chạy xa bay, há chẳng giải quyết mọi vấn đề rồi ư?

Nhưng hắn thoát suy nghĩ kỹ, lại cảm thấy rằng mình bỏ trốn động phòng là đúng. Điều thứ nhất mình và Đào Ngọc Phân kết hợp chẳng phải do hai bên tình nguyện. Điều thứ hai, nếu hai người cao chạy xa bay, bỏ lại mẹ nàng mặc Mẫu Đơn lệnh chủ hành quyết được chăng?

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Ngư Lang, quả thật ngươi lần trốn khá kín đáo đấy!

Trần Gia Lâm thoát nghe thấy tiếng nói bất giác giật mình như thẳm: "Chẳng lẽ chính bọn Thiên Hương môn đã tìm đến đây sao? Nơi chốn ẩn mật như vậy mà còn bị đối phương thám thính ra, thật là đáng sợ hết sức!"

Hắn vừa suy nghĩ vừa đảo mắt quét nhìn xung quanh một cái, chẳng thấy bóng người còn con nào hết.

Ngọc Lâm ngừng mặt hỏi:

- Thừa cha, có khách đến đây ư?

Trần Gia Lâm nắm chặt cánh tay nhỏ bé của nó, nói:

- Chớ ồn ào!

Dứt lời hắn la lớn tiếng nói:

- Bằng hữu phương trời nào thế?

Âm thanh lạnh lùng nọ lại vang tới nói:

- Hãy suy nghĩ kỹ lại xem, chúng ta không xa lạ chút nào cả!

Giọng nói kỳ quặc hết sức, hình như đối phương bậm miệng nói chuyện thì phải. Trần Gia Lân nói giọng hốt hải:

- Có phải bằng hữu chính là người từng giả mạo tại hạ đó ư? Âm thanh nọ vang tới nói:

- Chớ nói lời khó nghe như vậy, chỉ nhất thời khời húng hóa trang ra hình dạng của ngươi, có gì đâu mà phải bảo là giả mạo ngươi.

Trần Gia Lân thở mạnh một cái nói:

- Bằng hữu quang lâm có điều chi chỉ giáo? Âm thanh nọ nói:

- Ngươi Lang, ngươi làm việc không nên cứ mãi lo tư lợi cho mình mà không thêm nghĩ tới sự sống chết của người khác chứ.

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Bằng hữu nói thế có nghĩa là sao? Âm thanh nọ nói:

- Ngươi để lại cô dâu trong phòng hoa chúc, sau đó phui tay bỏ đi, để ai thu dọn cảnh tàn này đây?

Trần Gia Lân mặt mày đại biến sắc, tại sao đối phương cũng biết sự kiện này ư? Rốt cuộc y là ai vậy? Y tìm đến đây để làm gì?

Tiểu Ngọc Lân tròn to đôi mắt bé nhỏ, cứ lầy lăm lăm nhìn hết hướng đông rồi lại quay sang nhìn hướng tây, nó hoàn toàn không hiểu những lời nói của hai bên.

Một hồi thật lâu Trần Gia Lân lại nói tiếp:

- Rốt cuộc bằng hữu đang nói những gì thế?

Cười lạnh lùng một tiếng, âm thanh nọ nói:

- Ngươi Lang, chớ giả mù sa mưa nữa, trong bụng ngươi am hiểu hơn ai hết, trốn tránh sự thật chẳng hỏi han đến hậu quả, đây là hành vi của kẻ vũ phu, ngươi có biết chăng?

Quả thật Trần Gia Lân nghe đến hai chữ vũ phu hơi lầy lăm hổ thẹn, thế nhưng bây giờ hán không còn hăng như trước kia nữa, bèn thở phào một cái nói:

- Tại sao bằng hữu lại can thiệp vào chuyện này như thế?

- Người thiên hạ can thiệp việc thiên hạ, thích thì can thiệp chứ chẳng tại sao cả! Điều này có gì là lạ lùng đâu?

- Nhưng tại hạ thì cảm thấy lạ lùng hết sức!

- Lạ cũng được mà chẳng lạ cũng được, ngươi ắt phải đi cho hết ván cờ tàn này mới được.

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Mời bằng hữu hiện thân sao đó mới nói tiếp?

- Có cần thiết như thế không?

- Bằng không mới bằng hữu rời khỏi đây!

Bóng người thấp thoáng một cái, tức thì có một thư sinh bịt mặt hiện ra giữa sân. Trần Gia Lân run bắn người lên, đối phương lại thay đổi trang phục khác, nhưng hán từng thọ giáo thân pháp quỷ khốc thần sầu của y rồi.

Tiểu Ngọc Lân nói:

- Thưa cha, vị bá bá này đáng sợ lắm..

Trần Gia Lân nắm chặt tay ái nhi, an ủi nói:

- Ngọc Lân, đừng sợ con. Vị bá bá này con người rất tốt, con vào nhà để cha nói chuyện với bá bá một chút nào.

Tiểu Ngọc Lân nghiêng đầu sang một bên nói:

- Con biết rồi, bá bá bịt một khen đen vào mặt, ắt là bắt chước ca ca nhà họ Châu giả làm ma nhát người chứ gì!

Trần Gia Lâm cười gượng ngừng một tiếng, nói:

- Đúng thế, con hãy vào nhà đi!

Tiểu Ngọc Lâm đưa mắt chăm chăm nhìn thư sinh bịt mặt một cái, cúi người nhặt lại cái trống da, vừa lắc cái trống vừa bước vào trong nhà.

Trần Gia Lâm đưa mắt tiễn ái nhi vào nhà xong, mới quay người trở lại nói:

- Tại hạ xin hỏi bằng hữu xưng hô thế nào?

Hình như bịt mặt thư sinh đã ngăn người ra tại chỗ, không thấy y trả lời gì cả. Trần Gia Lâm lấy làm lạ, la lớn tiếng nói:

- Nếu bằng hữu không cho biết danh hiệu, chúng ta miễn bàn tất cả! Âm thanh thư sinh bịt mặt bỗng trở nên trầm nặng nói:

- Đòi người như một vở kịch, chớ quan trọng thái quá làm gì, danh hiệu chỉ tượng trưng cho một người, người chỉ cần biết có một con người như ta là đủ rồi, nếu người quyết hỏi cho bằng được thì cứ gọi ta là Thất Tâm Nhân cũng được!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Thất Tâm Nhân? (người đánh mất trái tim).

- Đúng thế, một người đã đánh mất trái tim!

- Chẳng lẽ đánh mất trái tim vẫn còn sống được sao? Thư sinh bịt mặt cười há há một tiếng nói:

- Người đánh mất trái tim cũng là xác chết biết đi, con người đáng chết mà không thể chết, đành phải sống tiếp thế thôi!

Trần Gia Lâm thoát nghe nói quái luận này, bất giác rung mình ớn lạnh tóc gáy, trong bụng hấn biết rằng đối phương không bằng lòng tiết lộ lai lịch, nên mới nói lời thôi như vậy, nhưng hấn cũng chẳng bẽ đối phương làm gì, thế rồi bĩu môi nói:

- Hãy vào chính đề cho rồi, mục đích bằng hữu đến đây làm gì vậy? Thất Tâm Nhân nói:

- Lúc này ta đã nói rồi kia mà, ta bảo người đi xong vấn đề tàn áy! Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm nói:

- Tại sao bằng hữu lại can thiệp vào sự việc này vậy? Thất Tâm Nhân nói:

- Tạo sao ư? Trông tình hình nếu ta không nói cho rõ ràng người ắt không đành lòng đâu. Võ Lâm Tiên Cơ y như một danh hoa trời xanh, có ai nhẫn tâm trông thấy mưa gió làm hồng danh hoa, ta đã yêu dấu bông hoa này, nhưng ta là người mất đi trái tim không thể cung phụng nó, cho nên đành chịu khó tìm một người bảo vệ danh hoa, mà người chính là nhân tuyển thích hợp nhất!

Cũng lại một phen quái luận, Trần Gia Lâm đã rung động cõi lòng khi nghe nói đến mấy chữ người bảo vệ danh hoa.

Thất Tâm Nhân lại nói tiếp:

- Nay Ngự Lang, ta chẳng hiểu tại sao, người đối diện với danh hoa nghiêng thành nghiêng nước này lại chẳng động lòng chút nào, chẳng lẽ người muốn ân hận suốt đời sao?

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Tại hạ cũng là một con người mất đi trái tim!

Thất Tâm Nhân thoáng ngăn người ra giây lát, sao đó cười há há một tiếng nói:

- Nói như vậy thế thì chúng ta chỉ đồng đạo hợp rồi, nhưng ta vẫn mong rằng người sẽ tìm lại trái tim đã đánh mất áy. Nếu người theo con đường của ta, sẽ là một lỗi lầm lớn. Bây giờ nhắc lại đề tài cũ, người chuẩn bị thu dọn vấn đề tàn này bằng cách nào đây?

Trần Gia Lâm ấp úng nói:

- Bằng hữu vẫn chưa khai ra sự thật kia mà? Thất Tâm Nhân nói:

- Chính vì người bỏ đi trong đêm đông phòng và mất tích đến nay. Mẫu Đơn lệnh chủ nổi cơn lôi đình, bây giờ đã hạ lệnh bảo Võ Lâm Tiên Cơ gả cho Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh, nay mai họ sẽ mang sính lễ tới bây giờ...

Trần Gia Lâm thất kinh nói:

- Có việc như thế xảy ra thật sao?

- Đúng thế!

- Làm sao bằng hữu lại biết như thế? Thất Tâm Nhân nói:

- Người chó thác mắc điều này làm gì, ta chỉ hỏi người xử lý thế nào đây?

Trần Gia Lân không ngờ xảy ra sự việc như thế, hần sức liên tưởng cách đây hai năm về trước Ngọc Định Thư Sinh từng mua chuộc Huyết Chương Quý là tay giết mướn chuyên nghiệp giang hồ để sát hại mình. Trong ký ức của mình đối phương chỉ là một gã công tử bột, làm sao sánh được với Đào Ngọc Phân?

Thế nhưng Đào Ngọc Phân là đệ tử của Thiên Hương môn, Mẫu Đơn lệnh chủ có quyền quyết định cuộc đời nàng, mình đã từ hôn, biết nhưng tay bằng cách nào nữa đây?

Qua lời nói trong đêm hoa chúc, cho thấy rằng nàng không yêu mình, miễn cưỡng kết hợp sẽ là một sự kiện đau khổ...

Hần suy nghĩ đến đây trăm giọng nói:

- Đào Ngọc Phân vô ý với tại hạ, điều này không thể miễn cưỡng được! Thất Tâm Nhân ngạc nhiên nói:

- Tại sao người lại biết thế, chính nàng nói vậy chăng? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Chắc không còn sai nữa!

Thất Tâm Nhân suy nghĩ giây lát nói:

- Hãy giải quyết việc trước mắt đã, chúng ta cứ rút cùi dưới đáy nồi ngăn cản đảng trai mang lễ vật tới.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Ngăn cản bằng cách nào đây? Thất Tâm Nhân nói:

- Điều này đơn giản thôi, chặn ngay giữa đường nhưng mà người không được sử dụng chân diện mục xuất hiện, bằng không Mẫu Đơn lệnh chủ quyết không buông tha người, và Động Đình Quân cũng ắt phải truy nã người, lúc đó hai mẹ con Đào Ngọc Phân càng thâm hơn cho mà coi.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Hỷ Sự Bất An

Sự việc này ly kỳ hết sức, trong lòng Trần Gia Lân bỗng sinh nghi, rốt cuộc Thất Tâm Nhân là nhân vật thế nào vậy?

Tại sao lại tìm đến nơi chốn ẩn mật không người lui tới như thế?

Tại sao y lại am hiểu tất cả mọi tư sự trong lòng mình như vậy?

Vì nguyên nhân gì mà y lại can thiệp vào sự kiện hoàn toàn chẳng có chút liên hệ gì đối với y.

Đây là một nghi vấn ly kỳ khó hiểu.

Bỗng nhiên, Trần Gia Lân chợt nhớ lại một sự kiện, tức thì mặt mày biến sắc, nói:

- Nay bằng hữu, bất kể người là Thất Tâm Nhân hay là Hữu Tâm Nhân, bây giờ tạm thời chứ nói những việc khác, chúng ta còn một việc chưa giải quyết xong, người tự động tìm đến đây thật đúng lúc.

Chẳng biết Thất Tâm Nhân có tính chóng quên hay là giả làm hồ đồ đây, y nghiêng đầu sang một bên, nói:

- Giữa chúng ta còn việc gì chưa giải quyết nữa? Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Bằng hữu, người khéo diễn tuồng đấy, tiếc rằng tại hạ không biết thưởng thức. Thất Tâm Nhân cười ha hả nói:

- Ô! Phải rồi, có phải người muốn nói về việc ta tình cờ học được một chiêu kiếm pháp đã trùng hợp giống y như tuyệt chiêu của sư môn người. Người

cần chứng minh sự thật này có phải vậy không?

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Đúng thế, bằng hữu hà tất phí lời làm gì, thời điểm bây giờ rất thích hợp, hai chúng ta cứ so tài cao thấp một phen. Nếu bằng hữu thắng cuộc cứ việc thượng lộ bình yên, bằng ngược lại tại hạ may được chiến thắng thì bằng hữu phải giải đáp mọi sự cho rõ ràng.

Thất Tâm Nhân trầm ngâm giây lát nói:

- Ngược lại, ta cho rằng thời điểm này không tốt lắm! Trần Gia Lân xéch ngược đôi mày kiếm một cái, nói:

- Tại sao thế?

Thất Tâm Nhân chậm rãi nói:

- Tục ngữ có câu, lưỡng hổ song tranh, tất hữu nhất thương. Mặc dù hai chúng ta không quyết tâm liều mạng, thế nhưng đao kiếm vô tình, có lúc sơ xuất, muôn một xảy ra sự biến, hơn nữa ắt làm cho ái tử người hoảng sợ không sai. Đồng thời việc Hoa Nguyệt Biệt Trang không thể chậm trễ, chúng ta làm gì còn thì giờ tranh đấu, dù ai bị thương cũng ắt phải ảnh hưởng đến công việc cả.

Trần Gia Lân cổ chấp nói:

- Theo tại hạ thì sự việc này quan trọng hơn việc biệt trang nhiều, giải quyết xong rồi hãy bàn đến vấn đề khác.

Thất Tâm Nhân nói tiếp với giọng lạnh lùng:

- Ngươi Lang, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ, sự việc biệt trang liên hệ tới vài mạng người. Võ Lâm Tiên Cơ cùng người đã làm lễ lạy hoa đường, mặc dù chưa chính thức làm phu thê, nhưng đã có danh nghĩa vợ chồng. Nếu nàng có vô liêm sỉ đến đâu đi nữa cũng quyết không lấy người nào khác, chính người bỏ rơi nàng chứ chẳng phải nàng từ chối người. Nếu lấn ép nàng quá thì người ắt phải tưởng tượng được hậu quả xảy ra thế nào rồi?

Trần Gia Lân thoát nghe đối phương nói như vậy bất giác cứng họng nói chẳng nên lời. Quả thực đối phương nói rất có tình có lý.

Thất Tâm Nhân lại nói tiếp:

- Hai chúng ta từng đánh nhau, chắc ngươi không phủ nhận rằng hai bên người thì tám lạng người thì nửa cân, nếu hai ta đánh thẳng tay, ai muốn thắng cuộc quyết phải dốc toàn lực, kết quả có lẽ sẽ là lưỡng bại câu thương. Cho nên ta đề nghị hẹn dịp khác quyết đấu là thế.

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, lắc đầu nói:

- Không được, tại hạ chẳng chịu đựng được như thế, nếu không đánh nhau thì bằng hữu phải khai báo lai lịch cho rõ ràng.

Thất Tâm Nhân thở dài một tiếng nói:

- Quả thực ngươi cố chấp quá thế, con người ai mà chẳng có lúc bất đắc dĩ, nếu ngươi chỉ vì giải nghi vấn chiêu kiếm nọ, thì ta tạm thời tiết lộ chút ít cũng không hề chi. Tuyệt học bí truyền thầy đều có cội nguồn, nhưng bây giờ ta chưa tiện nói lại cho ngươi hay, ta chỉ nói bấy nhiêu thôi, ngươi chớ hỏi tới nữa.

Trần Gia Lân nghe nói hai chữ cội nguồn bất giác động lòng nhủ thầm: "Mọi việc cũng do bởi sự phụ lúc còn tại thế chưa từng đề cập đến quá khứ lai lịch, đương nhiên có lẽ sự phụ còn một đồng môn cùng nên. Nếu đúng như vậy thế thì sự việc không còn thần bí nữa, suy xét theo tình hình trước mắt, rất có thể Thất Tâm Nhân với mình có cùng một cội nguồn, bằng không y quyết chẳng ra mặt can thiệp vào sự việc không liên hệ đến y đâu, nhưng hẳn chỉ thắc mắc một điều tại sao y lại làm ra vẻ thần bí như vậy?"

Chẳng lẽ bên trong lại có bí ẩn gì ư?"

Hắn suy nghĩ đến đây bỗng nảy ra một ý, trầm giọng nói:

- Tại hạ sẵn sàng tin hai chữ cội nguồn mà bằng hữu vừa nói, nhưng tại hạ cần chứng thật một phen...

Thất Tâm Nhân nói:

- Cần chứng thật thế nào?

Trần Gia Lân dần từng tiếng một nói:

- Bằng hữu ắt phải biết lai lịch của Mẫu Đơn lệnh chủ chứ? Thất Tâm Nhân trầm mặc giây lát nói:

- Được, ta nghe nói bà ta là sư mẫu của ngươi!

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác giật mình lui ra phía sau hai bước liền, đưa cặp mắt kinh ngạc chăm chăm nhìn đối phương. Sự thực đã chứng minh

rằng quả nhiên hai bên có quan hệ với nhau, bằng không y quyết chẳng biết bí mật này, thế rồi hấn xúc động nói:

- Chẳng hay bằng hữu có biết giữa bà ta và gia sư đã xảy ra sự việc gì không? Thất Tâm Nhân nói:

- Ta chỉ nói bấy nhiêu với người mà thôi.

Đối phương trả lời khá ngắn gọn, trông tình hình quyết không chịu tiết lộ thêm điều gì nữa rồi.

Trần Gia Lâm thờ dài một tiếng, chẳng làm gì được đối phương cả.

Thất Tâm Nhân lại nói tiếp:

- Người ắt phải mang tiểu nư của người phó thác cho người chăm sóc.

Trần Gia Lâm bắt giác trầm mặc, hai phụ tử đoàn tụ chưa được trăm ngày, bây giờ lại phải chia tay. Một gia đình không có chủ phụ, quả thực chẳng giống gia đình chút nào cả, âm thanh của ái nhi lại vọng vọng như còn nói ở bên tai: "Con cần mẹ!" Biết đi đâu tìm một người mẹ cho nó nữa đây? Tội nghiệp, nó vẫn chưa biết mẹ nó không còn ở trên thế gian này, trong tâm linh nhỏ bé của nó chỉ biết mẹ đi xa, Đào Ngọc Phân là chị em sinh đôi với mẹ nó, đúng là nhân duyên thích hợp để thay thế...

Hắn không dám suy nghĩ tiếp nữa, định mệnh đã xếp đặt như thế, đành phải đón nhận, thế rồi hấn cười một tiếng thật thê lương nói:

- Cho dù tại hạ ngăn cản được sự kiện này, sau đó thế nào nữa? Thất Tâm Nhân nói:

- Bất kể lúc đó sự kiện xảy ra trong tình huống thế nào, người và Đào Ngọc Phân đã có danh nghĩa vợ chồng, người không thể phủ nhận điều này được, đương nhiên người phải đi xong vãn cờ tàn này.

Trần Gia Lâm tiến thoái lưỡng nan, quả thực hấn cũng chẳng biết xử lý thế nào cho phải. Suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Ngọc Định Thụ Sinh Huỳnh Minh là đại thiếu gia Tam Sương hào môn, sao bằng hữu biết Võ Lâm Tiên Cơ không bằng lòng lấy đối phương ư?

Thất Tâm Nhân cười khẩy một tiếng nói:

- Theo sự hiểu biết của ta, nếu sự kiện này được diễn biến tiếp, Võ Lâm Tiên Cơ ắt phải đi vào con đường cùng cho mà coi!

Trần Gia Lâm run bắn người lên, nghiêng răng nói:

- Thôi được! Tại hạ sẽ làm tròn bổn phận trên đạo nghĩa, nhưng khi giải quyết xong việc này, chẳng biết Mẫu Đơn lệnh chủ sẽ khởi phát hành động khó lường gì nữa đây?

Thất Tâm Nhân nói:

- Cứ hoàn tất sự kiện khẩn cấp này trước đã, những nước cờ kế tiếp sẽ tính sau. Sau khi người an trí tiểu hài nhi xong, hãy lập tức đến Nhiều Châu, nhưng nhớ cho kỹ không được sử dụng bản lai trang phục xuất hiện nữa, bằng không ắt phải hỏng việc, ta xin cáo từ trước!

Nói xong đảo mình thắp thoáng một cái biến mất luôn.

Tiểu Ngọc Lâm lại chạy ra ngoài, la lớn tiếng nói:

- Cha, vị bá bá giả ma nhất người đi mất rồi chẳng?

Trần Gia Lâm giờ hai tay ẩm thằng bé lên, hôn vào má nó một cái. Hấn lại nhìn thằng bé rồi nói:

- Ngọc Lâm, cha lại đi một chốn rất xa làm việc nữa, con hãy về nhà Châu công công ở ít lâu...

Hai mắt Tiểu Ngọc Lâm bỗng sáng ngời nói:

- Cha đi tìm mẹ đó ư?

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng, không làm gì hơn đành gật đầu nói:

- Đúng thế, cha đi tìm mẹ về!

Tiểu Ngọc Lâm nghiêng đầu nhìn cha nó, bĩu môi nói:

- Nếu chuyện này cha không dẫn mẹ về, Lâm nhi sẽ không chơi với cha nữa!

Nghe nói thế lòng Trần Gia Lâm đau như dao cắt, bất giác đảo mắt nhìn ra mặt hồ, ái thể, mẹ của hài nhi đang lẳng lẳng nằm dưới đáy hồ, mãi mãi không bao giờ quay trở lại nữa.

Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân đang ngồi một mình trước cửa sổ của một căn phòng vô cùng hoa lệ tại Hoa Nguyệt Biệt Trang, hai mắt đỏ ngầu, cơ thể nàng mới khóc thì phải.

Tất cả những bông hoa trong vườn đã mất sắc, cặp mắt nàng nhìn thấy toàn cảnh vật u ám.

Một lão phụ ăn mặc hợp thời trang lẳng lẳng đến sau lưng cô ta, người này không ai xa lạ mà chính là Phong đại nương, hộ pháp của Hoa Nguyệt Biệt Trang, trước hết bà ta thở dài một tiếng sau đó nói giọng u oán:

- Ngọc Phân, con lại thương tâm nữa rồi? Đào Ngọc Phân nói giọng buồn bã:
- Thừa đại nương, đời người sao lại đau khổ đến thế, cả tự do muốn chết cũng chẳng có luôn?

Phong đại nương kêu ồ một tiếng nói:

- Chớ nói lời đại đột nào, sự việc ắt phải được giải quyết thôi! Đào Ngọc Phân quay người qua nói giọng thê lương:
- Thừa đại nương, sự việc đã thành định cục, còn trông mong chủ nhân thu hồi mệnh lệnh nữa sao?

Phong đại nương cau mày nói:

- Đương nhiên bây giờ nói nhiều cũng bằng thừa, trước kia con không nên để tỷ phụ con bỏ đi...

Đào Ngọc Phân lắc đầu nói:

- Đại nương, dĩ không biết... Phong đại nương nói:
- Ta biết, con không thích hắn, nhưng theo sự nhận xét của đại nương, trong đám võ sĩ thanh niên hiện nay, hắn là kẻ vượt người một bậc, khó tìm ra người thứ hai, chắc con không bằng lòng danh phận thê thiếp, thế nhưng tiểu hài nhi nọ là cốt nhục tỷ tỷ con...

Đào Ngọc Phân thở dài một tiếng nói:

- Thừa đại nương, dĩ đang nói gì vậy, con không phải nói thế nhưng mà... Phong đại nương ngạc nhiên hỏi:
- Nhưng mà thế nào?

Đào Ngọc Phân trầm giọng nói:

- Con không thể hại chàng, nếu miễn cưỡng kết hợp đôi bên sẽ đau khổ suốt đời không sai.

Phong đại nương nói:

- Vậy thì quả thực đại nương không hiểu gì hết, con cứ nói thử xem nào? Đào Ngọc Phân khép hai mắt lại, thở dài một tiếng nãy nùng nói:
- Thừa đại nương, nếu con kết hợp với tỷ phụ, với tính tình chàng, liệu chàng có thể ngoan ngoãn vâng mệnh lệnh của chủ nhân không? Mà con lại là đệ tử Thiên Hương môn, cuối cùng kết quả sẽ xảy ra thế nào đây?

Phong đại nương hạ thấp giọng nói:

- Chẳng phải chủ nhân là sư mẫu của tỷ phụ con đó ư? Đào Ngọc Phân khẽ gật đầu nói:
- Đúng thế, nhưng mỗi người có một chí hướng riêng, hơn nữa tình hình không đơn giản như chúng ta đã tưởng tượng đâu. Rốt cuộc giữa sư phụ mẫu và hắn xảy ra sự việc thế nào, người ngoài không một ai biết cả, còn một điều nữa chàng vẫn chưa quên tình tỷ tỷ...

Phong đại nương nói:

- Nhưng tỷ tỷ con không còn tại thế rồi kia mà? Đào Ngọc Phân cười một tiếng thật thê lương nói:
- Vâng, nhưng tỷ tỷ vẫn còn sống trong lòng chàng, mãi mãi không chết! Phong đại nương ngập ngừng nói:
- Nay Ngọc Phân, con không bằng lòng theo tỷ phụ con, và cũng không chịu gả cho Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh, rốt cuộc con muốn sao bây giờ?

Đào Ngọc Phân thở dài một tiếng rất nãy nùng nói:

- Nếu chẳng vì mẹ, con đã không do dự chút nào kết thúc sinh mạng từ lâu rồi, à... Phong đại nương nói:

- Nói tới nói lui, cuối cùng con vẫn yêu tỷ phu con mà không dám yêu đó thôi, có phải vậy không? Nếu có tỷ phu con ra mặt, chắc tình hình sẽ cải biến ngay, thế nhưng rốt cuộc hai phụ tử hân đi đâu mất biệt rồi?

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiểu tỷ áo xanh hấp tấp chạy tới cửa phòng, Phong đại nương quay người ra sau nói:

- Có việc gì chẳng?

Tiểu tỷ cúi người thưa rằng:

- Hồi bẩm đại nương, người mang sinh lễ nhà họ Huỳnh đã từ trong thành xuất phát, trước giờ ngo sẽ đến nơi, phu nhân bảo tiểu thư chuẩn bị trước.

Phong đại nương khoát tay nói:

- Biết rồi, người hãy lui ra nào!

Tiểu tỷ kêu vang một tiếng bỏ đi ngay.

Đào Ngọc Phân đưa mắt nhìn Phong đại nương ngăn người ra tại chỗ không nói gì hết.

Phong đại nương miệng mấp máy mà chẳng nên lời, bà ta cũng chẳng biết nói gì để an ủi nàng đây.

oOo

Tám kỵ tuần mã thông thả chạy trên con lộ thông tới Hoa Nguyệt Biệt Trang, hai kỵ mã song song chạy trước, một là Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh, còn người bên cạnh là một lão nhân mặc áo gấm, sáu kỵ mã theo sau là những gia đình tùy tùng, trên kỵ mã còn mang theo cả lễ vật.

Ngọc Địch Thư Sinh mặt mày tươi tỉnh, hình như giang hồ đệ nhất mỹ nhân được xem là người của gã rồi.

Lão nhân áo gấm đưa tay vuốt hàm râu hoa râm một cái, cười toa toét nói:

- Tam công tử, quả nhiên người có diễm phúc thật, cưới được giang hồ đệ nhất mỹ nhân, cũng là một giai thoại của Tam Sương đệ nhất gia.

Ngọc Địch Thư Sinh cười há há một tiếng nói:

- Nhạc lão, ông mai người đây cũng nở mặt nở mày chứ! Lão nhân áo gấm cau mày nói:

- Nay Tam công tử, lão phu có chút thắc mắc... Ngọc Địch Thư Sinh nói:

- Nhạc lão đã nghĩ tới điều gì chẳng? Lão nhân áo gấm nói:

- Trước kia Tam công tử dùng trăm mưu ngàn kế để theo đuổi Vô Lâm Tiên Cơ, nhưng chẳng hề được mỹ nhân để ý tới, sao bây giờ nàng bỗng nhiên lại thay đổi ý kiến ư?

Ngọc Địch Thư Sinh dương dương tự đắc nói:

- Theo ta thì đây là việc quá rõ ràng mạch lạc, Bà Dương phu nhân rất có hảo cảm với ta, chỉ có Vô Lâm Tiên Cơ từ chối mãi. Nguyên nhân do Quan Lạc Hiệp Thiếu phá rồi, nghe nói rằng Quan Lạc Hiệp Thiếu bị người ta ám toán đã trở thành người tàn phế, nên Vô Lâm Tiên Cơ không còn nghĩ tới gã nữa. Năm tháng cứ thế trôi qua, cô ta đã hơn hai mươi tuổi, chẳng phải ta tự phụ, ngoại trừ ta, ngoài ra nàng chẳng để gì tìm được một đối tượng tương xứng, cho nên Bà Dương phu nhân mới cho người đến bảo ngầm kêu ta đến cầu hôn.

Lão nhân áo gấm khẽ gật đầu một cái, song lão vẫn còn hoài nghi nói:

- Hình như lão phu từng nghe Tam công tử đề cập rằng, trong này còn một võ sĩ tên là Ngự Lang nữa cơ mà?

Ngọc Địch Thư Sinh mặt hơi biến sắc nói:

- Đúng thế, quả thực có một người như vậy, thế nhưng Bà Dương phu nhân không thể chẳng quan tâm đến xuất thân môn hộ, đồng ý Ngự Lang là một cao thủ, nhưng có lẽ xuất thân không được khá lắm.

Lão nhân áo gấm nói:

- Tam công tử phân tích rất có lý, lộ trình còn bao xa nữa mới tới? Ngọc Địch Thư Sinh ngược đầu nhìn tới trước một cái nói:

- Không còn bao xa nữa, chắc còn khoảng mười mấy dặm đường nữa thôi!

Lão nhân áo gấm chỉ tay ra phía trước nói:

- Chúng ta đến cánh rừng đằng trước nghỉ ngơi giây lát, Tam côn tử cảm thấy sao? Ngọc Dịch Thụ Sinh gật đầu nói:

- Cũng được, chúng ta cứ đến đó nghỉ cho khỏe, rồi hãy đi tiếp cũng chưa muộn!

Thế rồi, đoàn kỵ mã chạy vào trong rừng, tất cả mọi người lần lượt xuống ngựa tìm chỗ ngồi nghỉ.

Cũng ngay lúc mọi người vừa ngồi yên, bỗng có tiếng cười lạnh lùng phá không vang tới. Tất cả bọn họ ngoái cổ nhìn về hướng thốt ra tiếng cười, mới hay có hai thư sinh bịt mặt đứng đầu mặt vào nhau cách chỗ họ đang ngồi nghỉ độ khoảng năm trượng. Một người mặc áo xanh và một người mặc áo lam, thư sinh mặc áo lam thì hơi cao lớn một chút, chẳng biết hai người này đã có mặt ở đây từ lâu hay là mới đến, hình như họ không hề phát hiện ra đoàn người tiến vào rừng, vì cả hai người chẳng ai ngoái cổ nhìn sang đây cả.

Gã thư sinh bịt mặt áo xanh nọ lên tiếng lạnh lùng nói:

- Ta cảnh cáo ngươi lần cuối cùng, con cóc mà muốn đi ăn thịt thiên nga, hãy quay đầu trở về làm thiếu gia nhà ngươi đi!

Gã bịt mặt mặt bạn áo lam cười hắc hắc một tiếng nói:

- Chớ tự tác đa tình, liệu người ta có yêu ngươi không? Gã bịt mặt áo xanh nói:

- Chao ôi! Nghe giọng nói hình như cô ta đã yêu ngươi chẳng? Gã bịt mặt áo lam cười khẩy một tiếng nói:

- Đúng thế, cho nên ta mới bảo ngươi biết điều một chút! Gã bịt mặt áo xanh buông tiếng cười ồm ồm lên nói:

- Chớ nói khoác làm gì, ngươi là thứ mấy vậy? Ngọc Dịch Thụ Sinh bật cười nói:

- Nhạc lão, trông tình hình hai gã này đang tranh giành nữ nhân thì phải? Lão nhân áo gấm khẽ mỉm cười gật đầu nói:

- Ăn nói thô tục như thế cũng bắt chước người mặc áo nho sĩ giả làm lịch sự, quả thực chốn giang hồ này nhiều quái sự hết sức.

Gã bịt mặt áo lam cười lạnh lùng nói:

- Còn ngươi là cái thứ gì? Nói cho ngươi hay hôm nay bản nhân đến cầu hôn đây... Gã bịt mặt áo xanh vỗ tay kêu cái bốp nói:

- Kỳ diệu nha! Chúng ta có đồng một chí hướng, chính ta cũng thế! Gã bịt mặt mặc áo lam nói giọng lạnh như tiền:

- Đây bằng hữu, chỉ có một con đường đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, nên chỉ có một người đến đó mà thôi!

Gã bịt mặt áo xanh nói:

- Ai là người được đến đó đây? Gã bịt mặt áo lam nói:

- Cứ so tài cao thấp thì biết ngay!

Gã bịt mặt áo xanh xoa hai tay vào nhau nói:

- Khá lắm, xem ai có bản lĩnh sống sót thượng lộ nào!

Ngọc Dịch Thụ Sinh không chịu đựng được nữa, đã đứng phắt dậy nói:

- Nhạc lão, hai gã không tự lượng sức này cũng lại bắt chước người đến biệt trang cầu hôn, thật là mơ mộng...

Lão nhân áo gấm nói:

- Mặc họ đánh nhau chết sống, chúng ta cứ đi cho rồi! Ngọc Dịch Thụ Sinh nổi giận dè dè nói:

- Ta phải dạy cho hai tên tiểu tử này một bài học mới được! Nói xong cất bước đi sang bên đó ngay.

Lão nhân áo gấm cũng ngồi bật dậy nói:

- Đây Tam công tử, chớ đếm xỉa họ làm gì!

Ngọc Dịch Thụ Sinh chẳng nghe lời lão nhân áo gấm nói, cứ tiếp tục bước tới, lão đành phải theo sau bước sang bên đó luôn.

Ngọc Dịch Thụ Sinh bước tới chỗ cách trước mặt họ độ khoảng tám thước rồi dừng lại, lên mặt nói giọng ngạo nghễ:

- Hai vị đang tranh luận gì thế?

Cả hai thư sinh bật mặt song song đồng lúc quay người sang hướng Ngọc Địch Thư Sinh. Gã bật mặt áo lam nói giọng lạnh như tiền:

- Có phải bằng hữu là Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh đó ư?

Ngọc Địch Thư Sinh giật mình thầm một cái, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra ngạo nghễ nói:

- Bằng hữu tình mặt hết sức, chính là bản nhân đây!

Gã bật mặt áo lam lại quay sang nhìn lão nhân áo gấm nói:

- Các hạ ắt là Tam Tài Kiếm Khách Hào Nhiên tổng quản của Tam Sương đệ nhất gia chứ gì?

Lão nhân áo gấm mặt hơi biến sắc nói:

- Tiểu hữu là ai sao lại biết tiểu danh hiệu của lão phu như thế? Gã bật mặt áo lam cười khẩy một tiếng nói:

- Tại hạ là Hữu Tâm Nhân!

Ngọc Địch Thư Sinh xéch ngược đôi lông mày lên nói:

- Cái gì? Hữu Tâm Nhân, bản công tử mới nghe nói lần đầu...

Thư sinh bật mặt áo xanh tiếp lời nói:

- Nói vậy, có lẽ ngươi cũng chưa nghe nói danh hiệu của tại hạ rồi, ta là Thất Tâm Nhân đây!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Rút củi đống nòi

Ngọc Địch thư sinh thất kinh nói :

- Bằng hữu kêu là Thất Tâm Nhân ư? Quả thực bản công tử chưa nghe nói bao giờ!

Dứt lời, gã suy nghĩ giây lát, bỗng buông tiếng cười như điên như cuồng nói :

- Hữu Tâm Nhân, Thất Tâm Nhân, đúng là kỳ diệu hết sức, hai vị hữu ý nghịch cho vui đây ư?

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói :

- Không ai rảnh rỗi nghịch cho vui cả?

Ngọc Địch thư sinh xéch ngược đôi lông mày lên, bĩu môi nói :

- Nghe tranh luận lúc này của hai vị, hình như các người muốn đến Hoa Nguyệt biệt trang cầu hôn thì phải?

Hữu Tâm Nhân tiếp lời nói :

- Đúng thế, vấn đề khó xử bây giờ chính là Võ Lâm Tiên Cơ đồng thời ưng ý cả hai chúng tôi, đến nỗi nàng đã do dự bất quyết cho nên hai chúng tôi đành phải gặp nhau để giải quyết trước.

Ngọc Địch thư sinh mặt hơi biến sắc, bĩu môi nói :

- Vậy thì hai vị điểm phúc hết sức, đã được giang hồ đệ nhất mỹ nhân để ý tới, thế nhưng bây giờ là lúc thanh thiên bạch nhật, nên chọn lúc ban đêm mà nói chuyện chiêm bao thì phải hơn!

Nói xong, gã buông tiếng cười há há một hơi dài.

Hữu Tâm Nhân nghiêng đầu nhìn Thất Tâm Nhân nói :

- Gã bảo rằng hai chúng ta đang nói chuyện chiêm bao?

Thất Tâm Nhân nói :

- Gã đang đánh rắm, thổi đến khó ngủi vô cùng, chớ đếm xia gã làm gì, hai chúng ta lo giải quyết việc chính, kéo quá giờ Ngọ mỵ nhân trông mòn con mắt!

Mặt mày Ngọc Định thư sinh nóng bừng lên, có lẽ từ khi gã xuất đạo đến nay, chưa bị người nào khinh thị đến thế, huống hồ đối phương là hai tiểu nhân vật chưa nghe thấy tiếng tăm bao giờ. Thế rồi gã nói giọng lạnh lùng :

- Bằng hữu coi chừng họa từng xuất khẩu đấy!

Thất Tâm Nhân cười khẩy một tiếng nói :

- Họ Huỳnh kia, câu nói này nên ứng dụng với người thi hợp lý hơn!

Ngọc Định thư sinh nổi giận ùng ùng nói :

- Hai người không dám gặp mặt người cho nên mới bịt mặt như thế chứ gì?

Thất Tâm Nhân nói :

- Huỳnh Minh, ở đây không phải là chốn để người kêu la ỉn ỏi, hãy quắp đuôi chó ngay lại và mau mau rút về Tam Sương lão gia người đi.

Kêu xoẹt một tiếng Ngọc Định thư sinh rút ống sáo ngọc thạch ra ngay, giận đến cực độ hóa ra cười nói :

- Bản công tử cần chứng minh thử xem người nào phải quắp đuôi chó rút khỏi đây một phen mới được!

Dù sao Tam Tài kiếm khách Nhạc Hào Nhiên cũng là lão giang hồ, lão đã trông thấy một cặp thư sinh bịt mặt này có chút tà môn, lão bèn trầm giọng nói :

- Tam công tử, chớ sinh sự với họ làm gì, chúng ta nên lo việc chính quan trọng hơn!

Ngọc Định thư sinh vốn là một người trầm tĩnh đa mưu, gã thoát nghe lão Tam Tài kiếm khách nhắc như thế, trong lòng lập tức cảnh giác ngay. Đối phương có thể mở miệng nói trúng lai lịch của mình và Nhạc Hào Nhiên, ngược lại mình chẳng hiểu thân phận của họ chút nào hết. Điều này làm cho gã sinh nghi rồi, hơn nữa đối phương không mời mà đến, gã suy nghĩ đến đây, con giận liền giảm bớt nửa phần.

Thất Tâm Nhân lại khiêu khích la lớn tiếng nói :

- Huỳnh Minh, con đường này chỉ thông với Hoa Nguyệt biệt trang chứ không thông đi đâu được cả, hôm nay các người dứt khoát phải quay ngựa hồi đầu mới được!

Nghe nói thế, lửa giận trong lòng Ngọc Định thư sinh lại sôi lên sùng sục, lạnh lùng nói :

- Chính bản công tử muốn nói câu này đây, hai vị hãy chọn một địa điểm khác để quyết đấu sinh tử đi, tại hạ phải lên đường bây giờ.

Hữu Tâm Nhân tiếp lời nói :

- Lên đường cũng được, nhưng phải quay ngựa hồi đầu, cấm không được tiến tới!

Không có bất cứ một ai chịu nổi lời nói ngông cuồng này được hết, huống hồ Ngọc Định thư sinh là một nhân vật tự cao tự đại, thế rồi gã trợn ngược hai mắt tia ra luồng sát khí kinh người, khẽ hất ngọc định trong tay một cái, nói giọng lạnh như tiền :

- Hai người hãy nghe cho rõ nào, hôm nay bản công tử mang sính lễ đến Hoa Nguyệt biệt trang cầu hôn, nên không có thì giờ rảnh nói nhảm với các người, biết điều thì lui khỏi đây ngay!

Thất Tâm Nhân cười hí hí một tiếng nói :

- Thì ra là hỷ sự, xin hỏi cưới vị cô nương nào vậy?

Ngọc Định thư sinh bĩu môi nói :

- Võ Lâm Tiên Cơ!

Thất Tâm Nhân vỗ tay kêu cái bốp nói :

- Ô! Vậy thì náo nhiệt nha, bây giờ chúng ta trở thành đinh ba chân, cần phải trừ đi hai chân, nên giải quyết bằng cách nào đây?

Hữu Tâm Nhân tiếp lời nói :

- Gã không xứng đáng tranh đỉnh với bọn ta. Bây giờ cứ để tại hạ giải quyết gã trước, sau đó hai chúng ta y theo phương thức giải quyết, bằng hữu thấy thế nào?

Thất Tâm Nhân khẽ gật đầu nói :

- Có lý, vậy thì xin mời bằng hữu!

Hai người bên xướng bên họa, chẳng hề xem Ngọc Địch thư sinh ra gì hết.

Ngọc Địch thư sinh giận đến nổi mồm mũi phun ra khói lửa, toàn thân cứ run lấy bầy không dừng.

Tam Tài kiểm khách Nhạc Hào Nhiên trầm giọng nói :

- Té ra hai vị đến đây để gây sự, quân tử động khẩu, không động thủ. Hôm nay lão phu đến biệt trang có hỷ sự không bằng lòng trông thấy xảy ra việc đổ máu, hai vị cứ tự lượng sức mà làm!

Thất Tâm Nhân cười sang sảng một tiếng nói :

- Nếu Nhạc tổng quản không bằng lòng nhìn thấy chuyện đổ máu, tốt nhất quay ngựa hồi đầu, bằng không quyết phải đổ máu cho mà coi.

Tam Tài kiểm khách Nhạc Hào Nhiên nói giọng cương quyết :

- Làm gì có chuyện quay ngựa hồi đầu.

Thất Tâm Nhân nói giọng lạnh như tiền :

- Vậy thì đành phải giải quyết bằng vũ lực!

Ngọc Địch thư sinh nổi giận dùng dùi găm hết nói :

- Nhạc lão, cho phí lời với bọn không biết điều làm gì nữa!

Dứt lời, đưa ống sáo trần ngang ngực, đôi mắt giận dữ nhìn Hữu Tâm Nhân nói :

- Lúc này bằng hữu buông lời ngạo nghễ phải giải quyết bản công tử, vậy thì ngươi ra tay trước đi!

Hữu Tâm Nhân chậm rãi nói :

- Hãy nói chuyện cho rõ ràng trước đã, nếu tại hạ bại trận từ rày về sau quyết chẳng đến Biệt trang, còn tam công tử người nghĩ sao?

Ngọc Địch thư sinh lạnh lùng nói :

- Nếu bản công tử thua trận lập tức quay ngựa hồi đầu ngay!

Hữu Tâm Nhân hỏi tới nơi :

- Lời nói ngươi có giá trị chứ?

Ngọc Địch thư sinh nghiêng răng nói :

- Đại trượng phu nhất ngôn bất biến.

Thất Tâm Nhân xen vào nói :

- Đường đường là Tam Sương đệ nhất gia tam công tử của Động Đình Quân, chẳng lẽ nuốt lời được sao? Tại hạ làm chứng cho.

Tức thì Ngọc Địch thư sinh bị lời hứa gài lại, dù gã tức kếp đa mưu đến đâu cũng không thể nuốt lời, nhưng Tam Tài kiểm khách thì lo cuống cả lên vì lão thấy hai gã thư sinh bịt mặt có mục đích mới đến đây. Họ ắt là một phe, lúc này họ chỉ giả đồ tranh chấp với nhau mà thôi. Đối phương đã mở miệng nói trúng lai lịch của mình, đương nhiên họ phải nắm vững tình hình võ công của mình rồi, muốn một tam công tử thua trận làm sao còn mặt mũi trở về phục mệnh với chủ nhân đây?

Thế nhưng sự việc đánh nhau mà ra điều kiện là quy luật giang hồ, lời nói đã thoát khỏi miệng biết làm thế nào đây?

Quả thực Tam Tài kiểm khách chẳng hổ thẹn là một lão giang hồ, lão chỉ suy nghĩ một giây lát là đã có cách ngay, thế rồi lão trầm giọng lên tiếng nói :

- Nay Tam công tử, lão phu vâng lệnh đưa ngài đến lo việc cưới hỏi, sự việc thành bại lão phu vẫn có trách nhiệm, hãy để lão phu ra tay cũng được!

Nói xong, lão nháy mắt ra dấu, ý lão muốn nói rằng để lão xuất thủ đo lường thử võ công của đối phương thế nào đã, đừng tìm kế mà ứng phó, muốn

một lão bại trận, vì lão không phải là người dự việc nên vẫn còn có rút lui để lập mưu khác.

Ngọc Định thư sinh chưa kịp lên tiếng thì Thất Tâm Nhân đã tiếp lời nói :

- Nếu Nhạc tổng quản muốn động thủ, để tại hạ được dịp lãnh giáo Tam Tài kiếm pháp lĩnh lấy võ lâm một thời cũng được?

Tam Tài kiếm khách thấy tâm kế của mình không thành, lòng lão bỗng trầm xuống, đối phương đã lên tiếng xin thọ giáo, lão không thể nào từ chối, lão bèn nghĩ bụng: “Thế cũng được, hãy đấu thử một trong hai người trước, làm gì cũng phải thăm dò được chút ít võ công môn hộ của họ”.

Lão suy nghĩ đến đây liền gật đầu :

- Được, lão phu xin lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của tiểu hữu trước!

Lão ngại rằng Hữu Tâm Nhân sẽ giành đầu với Ngọc Định thư sinh nên lão vừa nói vừa rút kiếm ra luôn, sau đó nói :

- Hãy chuẩn bị nào!

Thất Tâm Nhân trầm lặng nói :

- Chúng ta chỉ đánh một chiêu phân thắng bại, tốt hơn hết Nhạc tổng quản phải dốc toàn lực tấn công!

Tức thì trong lòng Tam Tài kiếm khách lấy làm thấp thỏm bất an, một chiêu phân thắng bại, nếu đối phương không ngông cuồng quá thì kiếm thuật của y tất phải có một hóa hầu kinh người. Minh xông pha giang hồ vài chục năm, đây là lần đầu tiên bị đụng phải trường hợp như thế, rồi lão đành gật đầu nói :

- Được, ai tấn công trước đây?

Thất Tâm Nhân nói :

- Ai muốn tấn công trước cũng được, nếu chuẩn bị xong thì cứ việc xuất thủ đi!

Nói xong, y từ từ rút kiếm ra khỏi bao.

Ánh mắt Ngọc Định thư sinh thoát vừa nhìn tới, bất giác cả kinh thất sắc, hốt hải nói :

- Thanh kiếm gãy! Ngươi là Ngư Lang đó ư!

Té ra thanh kiếm trong tay của Thất Tâm Nhân là một thanh gươm không có mũi nhọn. Tam Tài kiếm khách thoát nghe nói hai chữ Ngư Lang bất giác giật bắn người lên. Lão chưa đụng với Ngư Lang bao giờ, thế nhưng từng nghe nói đến tiếng tăm này, thêm vào một câu nói một chiêu phân thắng bại, chứng tỏ rằng đối phương chính là Ngư Lang không sai rồi. Hơn nữa trong chốn giang hồ này chưa từng có người thứ hai nào sử dụng thanh kiếm không có mũi nhọn, người giết mình kinh hãi nhất là Ngọc Định thư sinh, trực giác cho gã thấy rằng tình hình hôm nay không ổn rồi. Cách đây gần ba năm về trước, cũng ở trên con đường này, gã gặp phải Ngư Lang chỉ dụng một kiếm thăm bại ngay. Không ngờ ngày hôm nay cũng lại gặp đối phương tại nơi đây.

Thất Tâm Nhân cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Ngư Lang cái gì đâu, chớ nói Trương Tam là Lý Tứ, tại hạ chỉ là Thất Tâm Nhân!

Ngọc Định thư sinh cô đề nén nổi bất an nói :

- Họ Trần kia, mặc dù ngươi lấy khăn che mặt nhưng binh khí ngươi là ký hiệu cụ thể.

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói :

- Nhạc tổng quản hãy chuẩn bị nào!

Y dứt lời, bỗng gió thanh kiếm gãy lên chẳng thềm trả lời Ngọc Định thư sinh tiếng nào cả.

Tam Tài kiếm khách không còn rảnh nhận xét thân phận đối phương nữa, lão vội thu nhiếp tâm thần, bảo nguyên thủ nhất, vận khởi mười hai thành công lực.

Hình như Thất Tâm Nhân không muốn giằng co lâu, thoáng đứng yên trong giây lát, cất giọng khê hét một tiếng :

- Tiếp chiêu nào!

Thanh kiếm trong tay quét tới nhanh như chớp, Tam Tài kiếm khách cũng vùng kiếm phản công ngay, hai bên đều sử dụng chiêu thức tấn công.

Hai binh khí chạm nhau kêu keng một tiếng chát tai.

Kể đó là một tiếng kêu hự, hai bóng người thấp thoáng tách ra ngay, vai trái của Tam Tài kiếm khách hiện ra một đường tét.

Gương mặt Ngọc Định thư sinh co rút lia lịa, lòng gã cứ trầm xuống luôn, nghiêng răng nói :

- Ngự Lang, người đã cố tình muốn phá hoại cuộc hôn sự này...

Hữu Tâm Nhân lạnh lùng tiếp lời nói :

- Nay Huỳnh Minh, bây giờ đến phiên chúng ta!

Dứt lời kêu xoẹt một tiếng, trường kiếm ra khỏi bao luôn.

Cũng lại một thanh kiếm gãy, lạ thay, Hữu Tâm Nhân cũng sử dụng một thanh kiếm không đầu.

Ngọc Định thư sinh bỗng như gặp phải ma quỷ đã giật mình lui ra sau liên tục, há mồm ra nói chẳng nên lời.

Tam Tài kiếm khách thất kinh kêu lên một tiếng cũng ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Chốn thiên hạ này làm gì lại có chuyện như thế, cả hai người thầy đều sử dụng thanh kiếm cùn đầu, rốt cuộc ai mới là Ngự Lang đây?

Hoặc cả hai đều không phải?

Hữu Tâm Nhân hất thanh kiếm cùn đầu ra phía trước một cái, lạnh lùng nói :

- Huỳnh Minh rốt cuộc có cần đánh nữa hay không? Nếu người không tự tin thì lập tức quay ngựa hồi đầu trở về Tam Sương cho rồi, còn để tại hạ xuất thủ người không chết ngay cũng phải bảo người khiêng về Tam Sương cho mà coi, người cứ tính kỹ lại xem nào?

Ngọc Định thư sinh cứ run lẩy bẩy không dừng, nếu đánh thì quả thật gã không tự tin chút nào, còn không đánh thì mặt mũi gì còn nhìn mọi người nữa. Một hồi thật lâu, y mới thốt ra một câu nói :

- Rốt cuộc ai mới thật sự là Ngự Lang đây?

Hữu Tâm Nhân nói :

- Cả hai đều không phải!

Ngọc Định thư sinh đang cân lường hai chữ lợi hại. Tổng quân Tam Tài kiếm khách mới dùng một chiêu đã rướm máu, võ công mình cũng chẳng khá hơn lão là bao nhiêu, không cần phải nói cũng biết hậu quả thế nào rồi. Nếu ôm đầu bỏ chạy thì thật không đành lòng chút nào. Hơn nữa tin tức mạng sinh lễ đến Hoa Nguyệt biệt trang đã truyền khắp mọi nơi, cho dù mình bằng lòng buông tay thì chiêu bài Ngọc Định thư sinh chẳng phải hồng hết rồi sao?

Nhưng võ công chẳng bằng người, nếu làm liều thì bồi thêm một mạng sống mà thôi. Bây giờ hai thư sinh bịt mặt này không những thần bí mà còn rất đáng sợ.

Mặc dù Tam Tài kiếm khách là lão giang hồ nhưng bây giờ cũng đã dờ người ra tại chỗ. Lão chưa từng nghe nói trong giới thanh niên lại có hạng cao thủ như vậy bao giờ cả, lúc này lão cứ cho rằng hai thư sinh bịt mặt này là hạng công tử bột hoặc là những nhân vật hạ tam lưu mà thôi, trong giới lão bối cũng chưa chắc tìm được bao nhiêu người có võ công cao cường như họ.

Thất Tâm Nhân lạnh lùng hồi thúc nói :

- Hãy động thủ nhanh lên nào, chớ phung phí thời giờ nữa.

Hữu Tâm Nhân tiếp lời nói :

- Người xuất thủ đi chứ, nếu để tại hạ xuất kiếm trước thì người ắt không còn mấy may cơ hội.

Ngọc Định thư sinh nghĩ bụng: “Bây giờ mình nên làm sáng tỏ mục đích của họ đến đây làm gì trước...”

Y suy nghĩ đến đây bèn lên tiếng nói :

- Xin hỏi nhị vị đến đây với mục đích gì vậy?

Hữu Tâm Nhân lạnh lùng nói :

- Lúc này hai ta đã nói rõ rồi kia mà, Võ Lâm Tiên Cơ đồng thời ưng ý hai chúng tôi, bây giờ bỗng không các người lại xen vào. Hơn nữa lại công nhiên bảo rằng mạng sinh lễ tới, chỉ có một người được vào Hoa Nguyệt biệt trang, cho nên bây giờ có hai cách giải quyết, một là người quay ngựa trở về Tam Sương, hai là cạy vào võ lực để giải quyết.

Tam Tài kiếm khách nói :

- Tam công tử chúng tôi đã vâng lệnh hai bên gia trưởng mang sinh lễ tới...

Thất Tâm Nhân cười khẩy một tiếng ngắt lời đối phương nói :

- Cái gì mà vâng lệnh gia trưởng, nam nữ võ lâm chỉ tự quyết định hôn nhân đại sự của mình mà thôi.

Rõ ràng đây là câu nói ngang ngược, thế nhưng trong chốn giang hồ này kẻ yếu không thể nào tranh lễ phải với kẻ mạnh được cả, nên Tam Tài kiếm khách cũng không thêm tranh luận với họ làm gì, lão đành xoay theo chiều gió nói :

- Hãy nói vấn đề nào, có phải hai vị muốn ngăn cản bọn lão phu vào trang chăng?

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói :

- Chẳng những là ngăn cản, đồng thời mong rằng các người bãi bỏ ý niệm này, cứ nói vạch toẹt cho các người hay cũng chẳng hề chi. Nếu muốn thành tựu hôn sự này là điều mộng tưởng, ta chỉ nói bấy nhiêu thôi, các hạ tự cân lường đi!

Ngọc Địch thư sinh cảm phẫn nói :

- Hai vị lấn hiếp người quá thể!

Hữu Tâm Nhân nói :

- Nếu người không phục, bọn này sẵn sàng hầu giáo bất cứ lúc nào trong chốn giang hồ!

Tam Tài kiếm khách suy nghĩ giây lát, sau đó nói giọng cương quyết rằng :

- Tam công tử, chúng ta hãy quay trở về xin chỉ thị lệnh tôn sau đó mới tính lại.

Ngọc Địch thư sinh chẳng bằng lòng như thế chút nào, nhưng y chẳng còn cách nào hay hơn, người ta thường nói hảo hớn phải biết thời cơ, nên y nghiêng răng giắt ống sáo ngọc thạch vào thắt lưng, nói :

- Chúng ta hẹn dịp sau gặp lại!

Hữu Tâm Nhân cười khẩy một tiếng nói :

- Đương nhiên!

Tam Tài kiếm khách và Ngọc Địch thư sinh rời khỏi hiện trường vẫy tay với bọn thù hạ, nhảy lên lưng ngựa khốn đốn bỏ chạy.

Khi đoàn nhân mã đi khỏi, Hữu Tâm Nhân thở phào một tiếng nói :

- Lại kết thêm mối thù hằn nữa rồi!

Nói xong, y giờ tay gỡ khăn bịt mặt xuống, sau đó nói tiếp :

- Đeo cái này vào khó chịu vô cùng.

Hắn chính là Ngự Lang Trần Gia Lâm, còn Thất Tâm Nhân là nhân vật thần bí từng giả mạo Ngự Lang chứ không ai xa lạ cả.

Thất Tâm Nhân trầm giọng nói :

- Việc kết thù hằn với Động Đình Quân là chuyện không đáng kể, có điều Mẫu Đơn lệnh chủ ắt không buông tha hai ta đâu!

Trần Gia Lâm nói :

- Xong việc ta phải đi thôi...

Thất Tâm Nhân nói :

- Đi ư?

Trần Gia Lâm gật đầu nói :

- Đúng thế!

- Đi đâu vậy?

Trần Gia Lân lắc đầu nói :

- Ta cũng chẳng biết đi đâu bây giờ, nhưng dù sao cũng phải xa lánh giang hồ làm một người bình thường.

Thất Tâm Nhân nói :

- Vô Lâm Tiên Cô đã cùng ngươi lay hoa đường rồi, chẳng lẽ ngươi bỏ đi như vậy được sao?

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói :

- Nếu hôm nay chúng ta không sử dụng kế rút cùi dưới đáy nồi ngăn cản đối phương dâng lễ vật, nàng sẽ trở thành con dâu của Tam Sương đệ nhất gia, như vậy chẳng hay sao?

Thất Tâm Nhân lạnh lùng đờng hắng một tiếng nói :

- Nếu ngươi nghĩ như vậy hà tất ra mặt ngăn cản họ làm gì...

Trần Gia Lân nói :

- Chính ngươi buộc tại hạ đến đây, bằng không ta cũng chẳng biết có sự kiện như thế này xảy ra.

Thất Tâm Nhân nói :

- Chẳng lẽ ngươi bằng lòng để Đào Ngọc Phân lọt vào vòng tay của người khác ư?

Trần Gia Lân động lòng liền la lớn một tiếng nói :

- Là lòng nè, quả thật tại hạ không hiểu tại sao bằng hữu lại quan tâm sự việc này đến thế, nếu bằng hữu là nam nhân thì làm gì có chuyện đối với giang hồ đệ nhất mỹ nhân mà lại không động lòng...

Thất Tâm Nhân ngắt lời hần nói :

- Ý ngươi muốn nói ta là nữ nhân chứ gì?

Trần Gia Lân sực hồi tưởng nữ nhân thân bí có thân pháp thần kỳ nọ, cô ta khi không lại cảnh cáo cấm kỵ nữ tử Cổ Hồng Liên đã ẩn thân trong chốn phong trần không được qua lại với mình, mà người trước mắt bây giờ lại cứ hối thúc mình kết hợp với Đào Ngọc Phân. Vấn đề này chẳng khác gì với sự kiện Mẫu Đơn lệnh chủ ra lệnh cấm thủ hạ của Vũ Diễm Hoa thân cận với mình đâu, nhưng âm thanh y quái gở hết sức, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, chẳng lẽ y là...

Hần suy nghĩ đến đây buột miệng nói :

- Tại hạ biết bằng hữu là ai rồi!

- Ai thế?

- Bằng hữu là Ngư Lang giả hiệu từng mạo danh tại hạ và cũng tức là vị cô nương đã từng hiện thân tại bến sông ở ngoại thành Nam Xương đã cảnh cáo Cổ Hồng Liên hôm trước!

- Há há há, Ngư Lang, ngươi lại suy nghĩ vớ vẩn xa vời gì thế, nhưng ta không tranh luận với ngươi, tùy ngươi muốn nghĩ sao cũng được. Nếu là nữ không biến thành nam, là nam thì ắt không thể biến thành nữ. Có điều bây giờ ngươi không sao tránh khỏi can hệ đến một đại sự kiện...

Trần Gia Lân bắt giác giật bắn người lên nói :

- Không tránh khỏi can hệ đến một đại sự thể nào?

Thất Tâm Nhân trầm giọng nói :

- Ngươi không phủ nhận Mẫu Đơn lệnh chủ là sư mẫu của ngươi chứ?

Trần Gia Lân gật đầu nói :

- Đương nhiên!

- Trời và người đều oán trách hành vi của bà ta, chiếu theo nguyên tắc tự nhiên của võ lâm, kết cục của bà ta rất là thâm thảm. Ngươi đã thọ ân nuôi dưỡng của sư phụ ngươi, không định đền đáp chăng?

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói :

- Đền đáp ư?

Thất Tâm Nhân gật đầu nói :

- Đúng thế, người nên dốc toàn lực cứu sư mẫu người thoát khỏi vận mệnh hủy diệt, đồng thời cũng tức là tạo phước cho võ lâm. Nếu người chỉ muốn yên thân một mình, e rằng không phải là điều mong muốn của lệnh tiên sư?

Trần Gia Lâm thất kinh lùi ra phía sau hai bước liền, hốt hải nói :

- Sao bằng hữu lại biết nhiều việc đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Vì Nghĩa Xuất Kiếm

Thất Tâm Nhân nói:

- Điều ta đã biết có lẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của người, bây giờ người chờ tạm thời truy cứu làm gì.

Trần Gia Lâm tròn xoe hai mắt cứ chăm chăm nhìn Thất Tâm Nhân, quả thật hắn không thể nào chịu đựng được nữa, phen này quyết phải phanh phui lai lịch đối phương mới xong, hắn suy nghĩ đến đây, đánh liều nói:

- Rốt cuộc bằng hữu là ai vậy?

Thất Tâm Nhân đã đọc được tâm ý của Trần Gia Lâm, mỉm cười nói:

- Ngươi Lang, người hãy bình tĩnh chút nào, nếu ta có thể nói cho người hay thì ta đã phụng cáo từ lâu rồi.

Trần Gia Lâm cố chấp nói:

- Hôm nay ta quyết phải làm sáng tỏ điều này mới được! Thất Tâm Nhân nói:

- Vậy thì chúng ta lại đánh nhau nữa? Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Nếu bằng hữu muốn giải quyết bằng cách này thì tại hạ cũng không phản đối! Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Ta chẳng muốn đánh nhau với người nữa!

Trần Gia Lâm đã quyết tâm, liền hất kiếm về phía trước nói:

- Chẳng muốn cũng không được, bây giờ quyết phải đánh tới chừng nào phân thắng bại mới thôi.

Thất Tâm Nhân nói:

- Ý người muốn nói quyết phải đổ máu chứ gì?

Trần Gia Lâm xúc động nói:

- Đúng thế, cho đến khi nào giữa hai chúng ta có một người nằm xuống. Thất Tâm Nhân nói:

- Vậy thì chẳng đáng chút nào, vì hai chúng ta chẳng có thâm thù đại oán gì cả. Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Nhưng chúng ta cũng không phải là bằng hữu. Thất Tâm Nhân bình thản nói:

- Thực ra chúng ta cũng không phải là hai giới tuyến đối địch kia mà!

Trần Gia Lâm đã quyết tâm phải phanh phui nghi vấn này, vẫn cố chấp nói:

- Bạn hoặc thù cần phải phân biệt rõ ràng, tại hạ không chấp nhận mập mờ như thế. Thất Tâm Nhân bỗng nhiên nghiêng đầu lắng nghe ngóng, sau đó nhìn ra đại lộ nói:

- Có người đến kìa!

Dứt lời, y đảo mình thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Trần Gia Lâm bất giác ngăn người ra tại chỗ, nhủ thầm: "Người muốn viện cớ đào tẩu..." Hắn còn đang suy nghĩ, quả nhiên đã nghe thấy có tiếng bước chân chạy vào rừng, vì vị trí đứng của hắn đang quay lưng ra đại lộ nên Thất Tâm Nhân đã phát hiện trước là thế. Hắn vội vàng đeo khăn bịt mặt vào, tra kiếm vào bao đứng yên bất động nhưng đã vận công đề phòng.

Tiếng chân bước càng lúc càng gần, kể đó là một âm thanh lớn tuổi có lực nói:

- Chào tiểu hữu!

Trần Gia Lâm từ từ quay người qua, chỉ thấy đối phương là một ông lão có gương mặt sáng sủa, hình như mình từng gặp lão ở đâu thì phải nhưng nhất thời chẳng nhớ ra mà thôi.

Lão nhân thoạt trông thấy thư sinh áo lam này bịt mặt, bất giác giật mình một cái, sau đó lại nói tiếp:

- Xin hỏi tiểu hữu, có gặp một lão nhân mắc bệnh tâm thần đi ngang qua đây không? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không thấy!

Lão chấp tay xá một cái, nói:

- Làm phiền tiểu hữu vậy!

Dứt lời chạy dọc theo cánh rừng luôn.

Trần Gia Lâm sực nghĩ ra lão nhân này chính là tổng quản Bảo Sĩ Đình của phủ Chúc nhị viên ngoại trong thành Nhiên Châu, hắn muốn lên tiếng gọi đối phương song lão đã chạy mất dạng rồi.

Tức thì Trần Gia Lâm hồi tưởng một màn thảm kịch đã xảy ra tại Chúc nhị phủ...

Chúc nhị viên ngoại là nhất phương chi hùng tại vùng phụ cận thành Nhiên Châu, rất được mọi người kính trọng, vì đại phu nhân không sinh đẻ nên lão mới cưới một kẻ thấp tên là Lưu Ngọc Tú và sinh được một đứa con trai cứng như trứng vàng. Không ngờ Lưu Ngọc Tú là đệ tử của Thiên Hương môn, chỉ cố ý được xếp đặt đến Chúc phủ mưu cầu Ôn Ngọc Bình là gia truyền chi bảo của Chúc phủ.

Kết quả Lưu Ngọc Tú cảm niệm sự chí thành của Chúc nhị viên ngoại và đại phu nhân đối xử với nàng nên bất nhẫn hạ thủ, cuối cùng Thiên Hương môn đã bắt cóc ấu nhi độc sinh của Chúc nhị viên ngoại dùng làm con tin uy hiếp Chúc phủ trao Ôn Ngọc Bình ra, đồng thời phái xuất Hồng Sơn Sứ Giả chế tài Lưu Ngọc Tú đã kháng lệnh. Sau đó phát hiện rằng ấu nhi trả về chỉ là một xác chết trẻ nhỏ, nhị phu nhân Lưu Ngọc Tú tự sát ngay tại chỗ, đại phu nhân thì thất kinh chết tại giường bệnh và Chúc nhị viên ngoại không chịu nổi đại đột biến này đã phát điên luôn...

Lão nhân Bảo Sĩ Đình nói rằng tìm một lão nhân mắc bệnh tâm thần, ắt là Chúc nhị viên ngoại không còn sai rồi.

Chúc nhị viên ngoại là bạn chí thân của Châu lão gia lúc còn tại thế, mình không thể chẳng quan tâm.

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức lượn mình rượt theo hướng Bảo Sĩ Đình ngay.

Trần Gia Lâm chạy hơn một dặm đường, bỗng nghe Bảo Sĩ Đình điên cuồng gầm rống:

- Dừng tay lại, các ngươi không được...

Kể đó là một tiếng thảm rú phá không vang lên, Trần Gia Lâm giật mình, lập tức phi thân lao về hướng phát ra tiếng rú nhanh như chớp.

Có năm nữ nhân đứng trong rừng sát lộ, người đứng trên hết là một thiếu phụ diễm lệ có cài một bông hồng trên mái tóc, Trần Gia Lâm lập tức nhận ra đối phương là Hồng Hoa sứ giả mà mình từng gặp tại Chúc phủ, sau lưng có bốn thiếu nữ mặc áo xanh.

Có một xác chết nằm dưới chân Hồng Hoa sứ giả, kẻ chết đầu tóc bù xù y áo bất minh.

Bảo Sĩ Đình quỳ một chân trước xác chết, ngược đầu chỉ tay vào mặt Hồng Hoa sứ giả, gằn dữ gằn hét nói:

- Cả một người mắc bệnh điên mà các ngươi cũng không chịu buông tha... Hồng Hoa sứ giả lạnh lùng nói:

- Lão thất phu ngươi đuổi kịp đến đây, cứ cho theo hầu chủ nhân ngươi một thể! Bảo Sĩ Đình đứng phắt dậy, phùng mang trợn mắt nói:

- Các ngươi không phải là con người, chỉ là ma quỷ thôi, lão phu phải liều mạng với chúng bây...

Lão vừa nói vừa vung song chưởng...

Hồng Hoa sứ giả cười lạnh lùng một tiếng, chuẩn bị xuất thủ.

- Dừng ta lại nào!

Một tiếng gầm thét như sấm nổ bỗng phá không bay tới. Âm thanh chấn động mạnh làm điếc cả tai mọi người, kể đó là một thư sinh bị mặt áo lam xuất hiện giữa hiện trường. Tất cả mọi người thấy đều đảo mắt quét nhìn về hướng hắn. Trần Gia Lân đưa mắt nhìn xác chết trên đất một cái, người này giống Chúc nhị viên ngoại mà mình đã từng gặp cách đây hai năm mấy chút nào đâu, thực ra có khác gì với một lão ăn mày đâu, hắn bắt giác mũi lòng thờ dài một tiếng.

Bảo Sĩ Đình hai mắt óng ánh ngập lệ, gương mặt tràn đầy những sát khí. Hồng Hoa sứ giả đưa mắt nhìn Trần Gia Lân giây lát, sau đó lên tiếng nói:

- Ngươi là ai thế?

Trần Gia Lân ngước đầu lên, nghiêng răng ken két nói:

- Ta phải chém đầu bọn ngươi hết!

- A!

Trong bốn thiếu nữ thất thanh kêu lên một tiếng, Trần Gia Lân đảo mắt ngước nhìn họ một cái, tức thì ngăn người ra tại chỗ. Té ra một trong bốn thiếu nữ chính là Vũ Diễm Hoa, có lẽ nàng đã nhận ra âm thanh của hắn, thế nhưng bây giờ Trần Gia Lân không còn rảnh rỗi lo nghĩ đến nàng được nữa.

Hồng Hoa sứ giả kêu chao ôi một tiếng nói:

- Khẩu khí ngạo nghễ ghê gớm, hãy báo lai lịch xem nào?

Sát khí bốc lên đùng đùng, Trần Gia Lân đâu còn hơi sức phí lời với y nữa, kêu xoẹt một tiếng rút thanh kiếm cùn đầu ra khỏi bao ngay. Tức thì Hồng Hoa sứ giả mặt mày biến sắc hốt hải nói:

- Thanh kiếm cùn đầu! Ngài là... Thiếu môn chủ?

Trần Gia Lân bít tai không thềm nghe, lạnh lùng đằng hắng một tiếng, vung kiếm tấn công ngay.

Quả thật võ công của Hồng Hoa sứ giả chẳng tầm thường, mặc dù hắn xuất thủ bất thành linh nhưng y vẫn lượn mình tránh né được một kích lợi hại này đồng thời la lớn tiếng nói:

- Thiếu môn chủ, ngài làm gì thế? Trần Gia Lân la hét nói:

- Con khi, ai là thiếu môn chủ của ngươi, hãy nạp mạng nào! Dứt lời hắn đảo mình lướt tới, vung kiếm tấn công tiếp.

Hồng Hoa sứ giả bất đắc dĩ phải rút kiếm phản công, mặc dù Trần Gia Lân chưa thi triển tuyệt chiêu, song y vẫn không phải đối thủ của hắn. Chỉ đựng được ba hiệp y đã thụt lùi ra phía sau bảy, tám bước liền, ba thiếu nữ đồng thanh la lên một tiếng, cùng nhau rút kiếm vây tới tấn công luôn. Chỉ có một mình Vũ Diễm Hoa đứng yên bất động, mặt mày tái mét, nàng khẳng định chàng thư sinh bị mặt này chính là Ngự Lang mà nàng đã hoài niệm ngày đêm.

Bảo Sĩ Đình thì kinh hãi chờ người ra tại chỗ, lão không biết tại sao thư sinh bị mặt này lại xuất thủ như vậy. Có phải ra tay nghĩa hiệp dẹp sự bất bình hay là có nguyên nhân gì khác?

Bốn thanh niên giao nhau kết thành một mảng sáng lạnh trùm khắp toàn thân Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân quyết tâm giết người nên hắn không muốn đầu lâu, lập tức gầm hét một tiếng đánh ra chiêu Vạn Phương Cùng Phục ngay, nhất là trong trường hợp vị vậy công, cú sát thủ này càng phát huy oai lực kinh người hơn.

Oa! Oa!

Vài tiếng thảm rú phá không vang lên, bông lửa từ thân kiếm tía ra tứ tán, chỉ trong tích tắc, tất cả trở lại tĩnh lặng như tờ. Ba thiếu nữ nằm ngửa ra ba hướng khác nhau, chỉ sót lại mỗi mình Hồng Hoa sứ giả đứng tại chỗ. Trước mặt có vài đường tét đỏ tươi, mặt mày tái mét không còn chút sắc máu, hai mắt tròn xoe thất thần.

Miệng mấp máy một hồi thật lâu, cuối cùng mới thốt ra một câu nói KHÔNG LIÊN TỤC:

- Ngự Lang... ngươi... môn chủ... quyết không buông tha... Đánh bạch một cái té nằm trên đất bất động luôn.

Trần Gia Lân từ hạ thanh kiếm cùn đầu xuống, bước tới bên cạnh thi hài Chúc nhị viên ngoại, cúi đầu khấn nguyện hồi lâu.

Bảo Sĩ Đình trông thấy tình huống này, lão khẳng định rằng rất có thể thư sinh bị mặt này là cố nhân của Chúc nhị viên ngoại. Chắc chắn phải có chút quan hệ. Nếu chỉ là đi đường ngang qua ra tay nghĩa hiệp ắt không có chuyện khấn nguyện với kẻ chết như vậy, thế rồi lão chấp tay xá dài, nói:

- Xin hiệp sĩ lưu danh?

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Miễn vậy!

Bảo Sĩ Đình ngạc nhiên nói:

- Kề chết xem như xong, nhưng dù sao nghĩa sĩ vẫn là ân nhân đã trả thù thay cho Chúc nhị viên ngoại. Lão phu Bảo Sĩ Đình là tổng quản của Chúc phủ, lão nghĩ rằng nghĩa sĩ ắt phải có chút quan hệ với tể chủ chủ nhân. Bây giờ nghĩa sĩ không bằng lòng cho biết danh hiệu, lão phu cũng không dám miễn cưỡng, kể từ giờ phút này Chúc phủ xem như tang gia người mất, có một món đồ biếu lại cho nghĩa sĩ...

Lão vừa nói vừa móc túi lấy một gói đồ to bằng quả đu đủ ra, hai tay dâng qua cho hắn.

Vì món đồ này được gói kín bằng vải nên hắn chẳng biết bên trong là thứ gì cả. Trần Gia Lân do dự nói:

- Đây là cái gì vậy?

Bảo Sĩ Đình nói giọng thê lương:

- Chính Chúc gia vì món đồ này mà đến đối phải tang gia người mất... Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Có phải là Ôn Ngọc Bình chăng?

Bảo Sĩ Đình tròn to hai mắt, ngạc nhiên nói:

- Đúng là vật này đây, sao nghĩa sĩ cũng biết vật này vậy?

Trần Gia Lân hỏi hận mình đã lỡ lời, hắn đành trả lời cho có lệ nói:

- Tại hạ và Chúc nhị viên ngoại là đôi bạn thâm giao. Bảo Sĩ Đình gật đầu nói:

- Vậy thì còn gì bằng, xin nghĩa sĩ hãy nhận cho! Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Tại hạ không thể thọ nhận gia truyền chi bảo của Chúc gia như thế... Bảo Sĩ Đình vẫn cứ đưa hai tay ra trước, thành khẩn nói:

- Chúc gia vô hậu, lão phu thì quyết chí tuyệt tích giang hồ, nghĩa sĩ bảo quản vật này là thích hợp nhất. Lão phu tự biết rằng không đủ khả năng bảo quản vật này. Nếu chẳng may thất lạc, cổ chủ ắt không nhắm mắt nơi chín suối cho mà coi.

Trần Gia Lân vẫn cứ lắc đầu nói:

- Tại hạ không nên thọ nhận báu vật này, các hạ cứ thu hồi đi! Bảo Sĩ Đình tiến tới một bước nói:

- Thật tình mà nói, lão phu phải ẩn cư, chẳng muốn giữ báu vật chuốc họa vào thân, xin nghĩa sĩ cứ nhận cho, tể chủ nhân nơi chín suối ắt hoan hỉ di bảo đắc chủ.

Lão nói tới đây bỗng phát hiện còn một người tại hiện trường, bất giác lấy làm khó hiểu. Tại sao thư sinh bịt mặt lại giết luôn một lúc bốn mạng người? Chỉ lưu lại mỗi một thiếu nữ này, hơn nữa cô ta lại dám công nhiên lưu lại hiện trường chẳng hề tỏ ra chút sợ hãi gì cả, tại sao vậy? Lão vừa suy nghĩ đến đây tức thì thần tình biểu lộ trên mặt ngay.

Trần Gia Lân thoạt trông thấy sắc mặt Bảo Sĩ Đình bỗng thay đổi, hắn giật mình cảnh giác ngay. Hắn sợ rằng Vũ Diễm Hoa sẽ tiết lộ lai lịch của mình thế thì lăm chuyện rắc rối. Hắn suy nghĩ đến đây thì lập tức cầm lấy món đồ, sau đó cung kính lạy thì hải Chúc nhị viên ngoại một lạy, lạy xong liền đứng dậy nói:

- Vậy thì tại hạ đành thọ nhận nhưng phiền tổng quản hãy lo hậu sự cho Chúc nhị viên ngoại hộ.

Bảo Sĩ Đình khẽ gật đầu nói:

- Đây là phận sự của lão phu, nghĩa sĩ không phải quan tâm!

Nói xong, lão lại đưa mắt liếc nhìn Vũ Diễm Hoa. Rõ ràng lão vẫn còn hoài nghi vấn đề này.

Trần Gia Lân biết rằng không có vài lời giải thích chẳng được, thế rồi hắn chỉ tay vào người Vũ Diễm Hoa nói:

- Cô ta là bằng hữu của tại hạ, mặc dù thân tại tà môn song lòng rất chính nghĩa, Bảo tổng quản cứ việc yên tâm điều này.

Bảo Sĩ Đình kêu ồ một tiếng, nói:

- Vâng! Vâng!

Sau khi Trần Gia Lân cất Ôn Ngọc Bình vào trong túi áo xong, liền chấp tay nói:

- Tại hạ còn có việc gấp, xin cáo từ vậy! Bảo Sĩ Đình vội chấp tay hoàn lễ nói:

- Nghĩa sĩ cứ tự nhiên, nếu có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại cũng nên.

Trần Gia Lân lượn mình rời khỏi hiện trường, Vũ Diễm Hoa chủ động chạy theo sau. Khi chạy xa khoảng ba dặm đường, Trần Gia Lân dừng bước ngoái cổ nhìn Vũ Diễm Hoa, trong lòng dao động mãnh liệt.

Vũ Diễm Hoa cất giọng run run gọi một tiếng:

- Ngự Lang ca!

Một tiếng Ngự Lang ca đã làm cho Trần Gia Lân rung động cõi lòng, tức thì hẩn hoi tưởng việc quá khứ, nếu Mẫu Đơn lệnh chủ không ngăn cản thì cảm tình hai người đã phát triển đến một mức độ khá thân mật rồi.

Trần Gia Lân gỡ khăn bịt mặt ra, khẽ đáp lại một tiếng:

- Hoa muội!

Hai mắt Vũ Diễm Hoa ửng đỏ, xúc động nói:

- Ngự Lang ca, chàng vừa hiện thân lên tiếng là thiếp đã nhận ra chàng ngay, không ngờ hai chúng ta lại trùng phùng tại đây...

Nàng nói tới đây dừng lại giây lát, thở dài một tiếng rất náo nùng, sau đó nói tiếp:

- Ngự Lang ca, còn nhớ rằng chàng từng nói một câu, bảo thiếp đợi chờ tương lai nhưng bây giờ theo thiếp hai chúng ta không còn tương lai nữa, chủ nhân là sư mẫu của chàng, chàng quyết phải nghe theo mệnh lệnh bà ta thôi.

Lòng Trần Gia Lân rối loạn vô cùng, nhất thời chẳng biết nói gì với nàng đây? Vũ Diễm Hoa thấy hẩn không lên tiếng lại nói tiếp:

- Nay Ngự Lang ca, chủ nhân vẫn tiếp tục tìm kiếm chàng... Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Ta vẫn biết điều này, các người đến đây làm gì vậy? Vũ Diễm Hoa nói:

- Vâng lệnh chủ nhân đến Hoa Nguyệt Biệt Trang để giám sát việc Ngọc Dịch Thư Sinh mang sính lễ tới.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu kêu ồ một tiếng nói:

- Bây giờ chỉ còn sót lại một mình nàng, có cần đi nữa không? Vũ Diễm Hoa cười cay đắng một tiếng nói:

- Thiếp vẫn chưa biết nên làm sao đây, người đồng hành thầy đều chết cả, còn một mình thiếp chẳng hề bị thương chút nào, khi trở về biết bẩm trình thế nào với chủ nhân đây?

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm nói:

- Hoa muội, sao nàng không nhân dịp này xa chạy cao bay mãi mãi thoát ly Thiên Hương môn cho rồi?

Vũ Diễm Hoa tròn xoe hai mắt, xúc động nói:

- Chàng cùng thiếp đi chung chăng?

Trần Gia Lân không ngờ nàng lại hỏi như thế, tức thì ngẩn người ra tại chỗ. Một hồi thật lâu hẩn mới áp ứng nói:

- Thế à... bây giờ chưa được, vì ta còn nhiều việc làm trong chốn giang hồ! Vũ Diễm Hoa mặt mày ủ rũ nói:

- Ngự Lang ca, thiếp chỉ nói đùa thế thôi, chàng chưa được, thiếp cũng không được, lúc này thiếp từng nói chúng ta không có tương lai, thiếp còn thân nhân, không thể bỏ đi được cả, số mạng đã định không ai thay đổi được hết?

Trần Gia Lân nói:

- Phải, tất cả đều là số mạng, thế nhưng... nhân định thắng thiên, có ai dám quả quyết rằng không có biến chuyển ư?

Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu một cái, cứ đưa đôi mắt tình thâm chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân một hồi lâu mới lẩm bầm nói:

- Nhân định thắng thiên lại biến chuyển được sao?

Trái tim Trần Gia Lân cứ đập thình thịch không dừng, hẩn động lòng nhủ thầm: "Hãy tìm một Má má cho tiểu Ngọc Lân, Vũ Diễm Hoa là một đối tượng

rất thích hợp, thế nhưng nàng là đệ tử của Thiên Hương môn, không có quyền tự chủ, liệu có thành công không?"

Bốn đạo nhân quang quyền nhau, hình như chung hợp lại không thể nào tách ra nhau được hết.

Thế nhưng ý niệm trong lòng hai người thì rất khác nhau.

Nếu thời gian có thể ngưng động lại ở một điểm và mãi mãi bảo toàn giây phút sung sướng chốc lát này thì hay biết mấy!

Từ từ hai thân hình đã sáp lại gần nhau. Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh lùng của nữ nhân vang tới nói:

- Ngươi Lang, chớ quên lập trường của ngươi, ngươi là một người đã có danh phận!

Trần Gia Lâm thoát nghe thấy tiếng nói đã biết ngay đối phương là ai rồi, hắn bất giác rùng mình ón lạnh tóc gáy, hình như bỗng nhiên nhảy xuống một hồ băng lạnh thấu tận xương tủy.

Vũ Diễm Hoa mặt hơi biến sắc, thất kinh nói:

- Ai vậy?

Trần Gia Lâm đã dời người ra tại chỗ, chẳng hề để ý Vũ Diễm Hoa nói gì hết. Âm thanh nữ nhân nọ lại vang tới nói:

- Ngươi và Võ Lâm Tiên Cơ từng lạy hoa phòng, ngươi không còn chọn lựa nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Tình Trường Phong Ba

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn về hướng thốt ra tiếng nói vừa giận vừa kinh ngạc, đối phương chính là Thất Nhân Tâm mới vừa rời khỏi mình chứ không còn ai xa lạ nữa.

Lần đầu tiên cô ta với hình bóng nữ nhân thần bí xuất hiện tại bến sông ngoại thành Nam Xương, cảnh cáo danh kỹ Nam Xương Cổ Hồng Liên không được qua lại với mình.

Lần thứ hai y giả mạo Ngư Lang giết người hủy lệnh đến đổi mình phải chịu tội thay cho y, cuối cùng y đã cứu mình thoát khỏi nhà lao song sắt Thiên Hương môn.

Bây giờ là lần thứ ba, y đã buộc mình tái xuất giang hồ ngăn cản Ngọc Định Thư Sinh mang sính lễ đến Hoa Nguyệt Biệt Trang cầu hôn.

Bây giờ đây y lại cảnh cáo mình ngoại trừ Võ Lâm Tiên Cơ, ngoài ra không còn chọn lựa nào khác, ý của đối phương muốn cấm mình không được phát sinh tình cảm với Vũ Diễm Hoa.

Quả thực mình đã phát đoán không sai chút nào, y đang tác thành mình kết hợp với Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phàn.

Nhưng tại sao thế?

Tại sao y lại làm như vậy ư? Y là ai?

Tại sao y cũng biết thi triển cú tuyệt chiêu bí truyền của sư môn mình? Vũ Diễm Hoa lên tiếng hỏi lần nữa:

- Đối phương là ai thế?

Nàng không hề kinh ngạc khi nghe thấy đối phương đề cập đến việc Trần Gia Lâm và Võ Lâm Tiên Cơ từng lạy hoa đường, vì nàng cũng am hiểu đầu đuôi câu chuyện này, nàng chỉ lấy làm kinh ngạc rằng lời cảnh cáo mà đối phương đã đưa ra.

Sự kết hợp của Trần Gia Lâm và Võ Lâm Tiên Cơ do một tay Mẫu Đơn lệnh chủ xếp đặt, nhưng Trần Gia Lâm lại đào tẩu trong đêm động phòng, đối phương lấy thân phận gì lại đưa ra cảnh cáo này vậy?

Trần Gia Lâm quay sang nói với Vũ Diễm Hoa:

- Chẳng biết y là nhân vật phương trời nào, ta chỉ biết y là một nữ nhân có thân pháp kinh người hết sức.

Vũ Diễm Hoa cau mày nói:

- Tại sao y lại nói lời như thế?

Trần Gia Lâm lắc đầu tỏ vẻ không hiểu gì cả. Vũ Diễm Hoa nghiêng răng, nói:

- Chúng ta buộc đối phương hiện thân hỏi cho ra lẽ thế nào? Trần Gia Lâm thở dài một tiếng nói:

- Vô ích, thân pháp y thần tốc kinh người đồng thời võ công cũng thuộc thượng thừa.

Âm thanh nữ nhân nọ lại vang tới nói:

- Vũ Diễm Hoa, ngươi hãy sáng suốt một chút. Nếu để Mẫu Đơn lệnh chủ biết được hành vi của ngươi, ngươi ắt liệu được hậu quả thế nào chứ?

Vũ Diễm Hoa nghe nói sắc mặt càng biến sắc, quả thực đối phương không buông lời đe dọa chút nào, y đã mở miệng nói trùng tên họ của mình, không cần phải hỏi, y cũng biết hết tất cả mọi việc của mình, vậy thì đáng sợ thật đối phương chỉ nói một câu là mình hỏng ngay.

Trần Gia Lâm nổi sùng lên, la lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc cô nương muốn gì đây? Âm thanh thần bí nọ nói:

- Chẳng muốn gì hết, chỉ vì tác thành cho ngươi mà thôi. Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Tại hạ không chấp nhận cách tác thành như thế? Nữ nhân nọ cười giòn giã vài tiếng, nói:

- Rồi ngươi sẽ chấp nhận thôi.

Trần Gia Lâm lẳng lặng không nói gì nữa. Một hồi thật lâu, âm thanh nọ lại nói:

- Vũ Diễm Hoa, ta dám nói dám làm, nếu ngươi không nghe lời khuyên bảo thì ta sẽ mật báo với môn chủ ngươi, tin hay không tùy nơi ngươi, ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi.

Trần Gia Lâm thở dài một tiếng, cảm phẫn nói:

- Nếu ngươi dám có hành động bất lợi với cô nương này, tại hạ thề rằng quyết không dung tha ngươi.

Một hồi thật lâu không thấy phản ứng gì có lẽ đối phương đã bỏ đi thì phải. Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Quái lạ thật, không sao hiểu nổi ý đồ đối phương! Trần Gia Lâm vẫn hết giận nói:

- Bỏ qua cho rồi, chớ đề cập y nữa, có dịp gặp lại y ta sẽ lý luận với y cho mà coi. Vũ Diễm Hoa cúi đầu, nói:

- Ngự lang ca, thiếp không hiểu nổi, Võ Lâm Tiên Cơ là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, còn lệnh chủ là sư mẫu chàng, hơn nữa bà ta đã hạ lệnh tôn chàng làm thiếu môn chủ, tại sao chàng lại đào hôn như vậy?

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta có nỗi khổ bất đắc dĩ của ta, hơn nữa hôn nhân đại sự cần phải đôi bên tình nguyện, há có thể cưỡng ép như thế.

Vũ Diễm Hoa động lòng hỏi:

- Nói thế, chàng không yêu nàng? Trần Gia Lâm nói:

- Nàng cũng chẳng yêu ta!

Vũ Diễm Hoa trầm ngâm không nói gì nữa, sắc mặt kinh hoàng thoáng hiện vẻ cười, thế nhưng khi nàng nghĩ tới môn quy nghiêm ngặt, và không có quyền tự chủ, nụ cười ấy lại biến mất ngay. Bất kể giữa ý trung nhân và Võ Lâm Tiên Cơ là tình huống thế nào, nguyện vọng của nàng cũng rất mong manh.

Nàng không muốn nhắc vấn đề đau đầu này nữa, liền lái sang đề tài khác nói:

- Chúc nhị viên ngoại là bạn chí thân của một vị bằng hữu thâm giao ta, chúng tôi từng có duyên gặp một lần, hôm nay ngẫu nhiên gặp lại.

- Đây là con lộ duy nhất đi tới Hoa Nguyệt Biệt Trang, sao chàng lại xuất hiện tại đây vậy?

Cô ta không muốn nói vấn đề này, thế nhưng vô tình lại quay trở lại đề tài cũ.

Trần Gia Lân không muốn nói việc ngăn cản Ngọc Dịch Thư Sinh mang sính lễ tới biệt trang ra, hấn trả lời cho có lệ rằng:

- Tình cò ghé ngang đây mà thôi!

Bây giờ Vũ Diễm Hoa mới sực nhớ lại nhiệm vụ bản thân mình, hiện giờ năm người chết bốn, mình nên tiếp tục đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, hay là quay đầu trở về đây?

Vấn đề quan trọng nhất vẫn là biết ăn nói như thế nào với môn chủ cơ?

Nàng suy nghĩ đến đây, lòng cô ta trở nên nặng trĩu ngay, bất giác buột miệng nói:

- Năm người chết bốn còn sót lại một, thiếp biết làm sao bây giờ? Trần Gia Lân nói:

- Hoa muội, với miệng lưỡi tài ba của nàng, cứ tùy tiện đặt ra một câu chuyện... Vũ Diễm Hoa khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, lại nói tiếp:

- Có nên mai táng số xác chết ấy chăng? Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Nếu bây giờ nàng quay trở lại hiện trường thì không ổn, cứ nhờ Hoa Nguyệt Biệt Trang phái người ra lo liệu cũng được.

Vũ Diễm Hoa nói:

- Đúng thế, tại sao thiếp lại chẳng suy nghĩ đến điểm này!

Dứt lời, nàng lại đưa mắt ngó ngán nhìn Trần Gia Lân, nàng chẳng muốn thốt ra hai chữ từ biệt, đối với nàng đây là điều tàn nhẫn hết sức.

Trần Gia Lân chẳng đón được tâm ý nàng, cứ đưa mắt nhìn nàng chờ người ra tại chỗ. Một hồi thật lâu, Vũ Diễm Hoa mới nói giọng u oán:

- Hai chúng ta lại chia tay nữa, nếu như chúng ta không quen nhau thì hay biết mấy!

Trần Gia Lân bất giác run bắn người lên, ra nàng đang thương tâm về ly biệt, tức thì trong lòng hấn dao động mãnh liệt, hấn nghĩ rằng: "Muru sự tại nhân, nếu mình muốn kết hợp với nàng, có ai ngăn cản được nào?"

Nhưng khi hấn suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy rằng không thể được, lời cảnh cáo của Thất Nhân Tâm còn văng vẳng ở bên tai, nàng là người nghe người sai bảo, nếu nàng phản nghịch, sự báo phục sẽ đến với thân nhân nàng đây, hơn nữa mình cũng gặp nhiều khó khăn...

Thế rồi hấn cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng nói:

- Hoa muội, chớ buồn làm gì, chúng ta sẽ gặp lại cơ mà! Vũ Diễm Hoa ngược đầu nhìn trời xanh, nói:

- Có ai biết rằng tương lai ra sao, Ngư lang ca, trái tim của thiếp xin... giao cho chàng vậy!

Dứt lời, hai tay bịt mặt phi thân chạy như gió.

Trần Gia Lân muốn lên tiếng kêu nàng lại, nhưng mở miệng lại thốt chẳng ra lời, nếu có gọi nàng dừng lại thì sao nữa, nàng chẳng đi có được không?

Hấn cứ ngẩn người ra tại chỗ như người mất hồn, trong lòng cảm thấy trống rỗng và buồn bã hết sức.

Một hồi thật lâu, hấn mới ôm ấp nỗi lòng thê lương cất bước rời khỏi, hấn cứ lang thang bước đi, lại về tới hiện trường lúc này, không thấy bóng người nào cả và cũng chẳng thấy xác chết luôn, có lẽ xác chết đã được chuyển đi hết rồi.

Bỗng nhiên, hấn phát hiện vị trí mà Hồng Hoa sứ giả và ba thủ hạ bỏ xác lúc này, có vài vũng nước máu, tanh hôi khó ngửi vô cùng. Trong mấy vũng nước máu có cả xương người và tóc, tức thì hấn phi phách tán, thì ra xác chẳng được rời chuyển đi đâu hết, chỉ bị vật hóa cốt hóa tan hết mà thôi, ai đã làm thế?

Hấn sực liên tưởng tới Thất Nhân Tâm, chẳng lẽ đây là kiệt tác của y?

Chỗ phơi xác Chúc nhị viên ngoại thì sạch, có lẽ chính là Bảo Sĩ Đình đã mang di thể lão đi rồi.

Hấn đang còn suy nghĩ bỗng nghe thấy có tà áo phát phơ trong gió vang tới. Thế rồi đảo mắt từ từ quét nhìn ra sau, tức thì bắn người lên, người vừa xuất hiện là Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn con của Huyết Chương Quý chứ không ai xa lạ gì.

Huyết Thủ Thiếu Đông chấp tay nói:

- Ngư Lang, lâu lắm không gặp lại, bây giờ ngươi đổi nghề làm thư sinh rồi sao? Trần Gia Lân lấy làm hối hận nhất thời sợ ý không đeo khăn bịt mặt lại.

Hình như Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn đọc được tâm ý Trần Gia Lân, khẽ cười một tiếng, lại nói tiếp:

- Chớ lo, người mặt dịch có quy luật mặt dịch, kín mồm kín miệng là điều lệ tất có, bản nhân quyết không tiết lộ hành tung của ngươi đâu mà sợ.

Trần Gia Lân dờ khóc dờ cười, lạnh lùng nói:

- Tại hạ chẳng ngại ngời tiết lộ chút nào cả.

Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn cười há há một tiếng nói:

- Nợ cũ của hai chúng ta đã liễu kết xong xuôi, bây giờ cứ tỏ ra thân thiện một chút cũng được.

Trần Gia Lân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Ngươi cứ nói ý đồ của ngươi ra đi?

Huyết Thủ Thiếu Đông tiến tới vài bước, cau mày nói:

- Trần lão đệ, ngươi nên cảm ơn ta...

Trần Gia Lân chẳng ưa gã gọi mình bằng hai chữ Trần lão đệ chút nào, nhưng hấn cứ vẫn cố chịu đựng, trầm giọng nói:

- Tại hạ nên cảm ơn ngươi những gì nào? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Ngươi giết người sau đó lại bỏ xác chết nằm bừa bãi tại hiện trường, ngươi có biết sẽ liên lụy đến người khác chăng?

Trần Gia Lân động lòng, nói:

- Ngươi nói thế có nghĩa là sao? Liên lụy ai nào? Huyết Thủ Thiếu Đông thân nhiên nói:

- Vũ Diễm Hoa, một cô gái đã tha thiết yêu ngươi! Trần Gia Lân mặt mày biến sắc, nói:

- Té ra ngươi đã ẩn thân tại hiện trường từ lâu rồi. Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, ta đã xem hết tuồng hát này! Trần Gia Lân hốt hải nói:

- Thế nào? Ngươi chuẩn bị giao dịch gì nữa đây? Huyết Thủ Thiếu Đông xua hai tay nói:

- Hãy bình tĩnh chút nào, nói chuyện phải cẩn thận một tý, chẳng phải bản nhân vừa nói rằng ngươi nên cảm ơn ta đó sao? Ngươi bảo Vũ Diễm Hoa tùy tiện đặt một câu chuyện hời báo với Mẫu Đơn lệnh chủ, có phải ngươi muốn bảo nàng đi tìm cái chết không?

Trần Gia Lân giật mình tròn to hai mắt, hốt hải nói:

- Tại sao vậy?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Bính đao mà ngươi đã sử dụng khác hẳn với mọi người, cho nên vết thương những người bị giết cũng có chút đặc biệt, chỉ cần người của đối phương thoáng nhìn qua là đã phán đoán ra chính Ngư Lang ngươi gây nên. Nếu Vũ Diễm Hoa tùy tiện đặt ra câu chuyện, kết quả là thế nào thì ngươi tưởng tượng được chứ?

Trần Gia Lân rung mình lạnh toát mồ hôi, tại sao lúc này mình không nghĩ đến điểm này?

Cả Vũ Diễm Hoa luôn luôn lạnh lợi cũng chẳng nghĩ ra tới điều này. Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói tiếp:

- Cho nên bản nhân mới tiếp ngươi một tay hủy diệt tất cả bằng chứng. Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Té ra chính ngươi dùng Hóa Cốt đơn hủy cả số xác chết ấy? Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lân lấy làm ngạc nhiên không hiểu gì cả, Huyết Thủ Thiếu Đông là một nhân vật tà môn, vì sự việc hai vợ chồng mình huynh Lâm Nhị Lăng, mình và đối phương đã từng xảy ra vài lần xung đột, tại sao gã đã tiếp tay với mình nhiều lần như thế? Gã có mưu đồ gì chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, thắc mắc hỏi:

- Tại sao ngươi lại làm như vậy ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông nghiêng đầu vừa cười vừa nói:

- Hình như bản nhân từng nói rằng, ta bội phục ngươi là một chân võ sĩ, thiết huyết hán tử, nên rất muốn làm bạn với ngươi.

Trần Gia Lân vẫn còn hoài nghi nói:

- Có thật chỉ đơn giản như vậy chăng? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Tin hay không tùy nơi người, nếu người chê ta hành nghề máu tanh, không đáng kết bạn với người, thì không thể miễn cưỡng người vậy, thế nhưng... mong rằng về sau người không dùng thái độ thù địch cư xử với ta cũng quý lắm rồi.

Trần Gia Lân không nói gì được nữa, vì đối phương khéo ăn khéo nói và nhún nhường, đồng thời lại nói trúng ý của mình, nên hắn không thể chẳng nói tình lý.

Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói tiếp:

- Còn một việc cần phải nhắc nhở người nữa... Trần Gia Lân nói:

- Việc gì mà cần phải nhắc nhở người nữa... Trần Gia Lân nói:

- Việc gì mà cần phải nhắc nhở tại hạ? Huyết Thủ Thiếu Đông nghiêm sắc mặt nói:

- Khỏi Ôn Ngọc Bình mà người cất trong mình là một võ lâm chí bảo, hãy cẩn thận chớ để lộ ra ngoài.

Trần Gia Lân mặt mày đại biến sắc, tại sao gã lại biết cả sự việc này nữa?

Thiên Niên Thiềm Châu là bài học quý báu cho mình, chẳng lẽ lão lại mưu cầu báu vật này nữa chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn nói ngay:

- Người cũng có hứng thú vật này sao?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha há một tiếng nói:

- Có ai gặp thiên tài địa bảo mà chẳng động lòng đâu, nếu nói rằng bản nhân không có hứng thú là điều phi lý, thế nhưng báu vật này đã thuộc về người, bản nhân quyết không tính toán làm gì hết.

Trần Gia Lân lại cứng họng nói chẳng nên lời, hắn càng thắc mắc chẳng hiểu đối phương chút nào, rốt cuộc gã thuộc hạng người thế nào đây?

Là tà, hay là chính?

Hoặc là vừa tà vừa chính?

Huyết Thủ Thiếu Đông bỗng chuyển sang đề tài khác nói:

- Ngự Lang, gần đây người có nghe nói về quái sự đã xảy ra trong núi Hoài Ngọc Sơn chăng?

Trần Gia Lân tỏ ra mù tịt lắc đầu.

- Chẳng nghe nói bao giờ, quái sự thế nào vậy? Huyết Thủ Thiếu Đông cau mày nói:

- Đây là một đại sự kiện mà người vẫn chưa nghe nói sao? Sự kiện này đã náo động cả thiên hạ võ lâm, các trà lầu tửu điểm thấy đều xôn xao bàn luận vấn đề này, phải nói rằng chẳng ai mà không biết...

Trần Gia Lân đã cách tuyệt giang hồ ba tháng trời, vừa bị Thất Nhân Tâm lôi ra ngoài này mới được hai ngày nay, dù giang hồ có đảo ngược lại hắn cũng chẳng biết, nhưng hắn vẫn động tính hiếu kỳ, hấp tấp hỏi:

- Rốt cuộc là đại sự kiện gì thế?

Huyết Thủ Thiếu Đông liền trầm giọng nói:

- Trong núi Hoài Ngọc Sơn có một thung lũng đen tối, vốn là một hoang cốc từ xưa đến nay chưa hề có người đặt chân tới, trong sơn cốc quanh năm suốt tháng chẳng trông thấy mặt trời, theo truyền thuyết có nói rằng nếu có ai lạc vào đó ắt không bao giờ quay trở ra nữa. Trong thung lũng có quỷ quái ăn người, cho nên tất cả tiểu phu và thợ săn không một ai dám bén mảng tới đó. Cách đây một tháng trước, bỗng nhiên có người phát hiện có một quái vật hình người lông dài ngồi tại cốc khẩu, thế rồi tin tức truyền khắp mọi nơi, gây nên biết bao nhiêu nhân vật võ lâm động tính hiếu kỳ đã đến đó thám thính. Có một số mạnh dạn hơn đã thử đến gần, trêu chọc nó, nhưng ám khí binh đao thậm chí cả chất độc cũng chẳng gây thương tích gì với nó được hết, có điều lạ là nó cũng chẳng gây thương tích cho ai cả, không có bất cứ cao thủ nào đến gần mình nó được cả...

Trần Gia Lân kêu a một tiếng nói:

- Đó là quái vật gì vậy? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Nếu là quái vật thì chẳng có gì gọi là kỳ lạ cả, đối phương là người! Trần Gia Lâm lại thất kinh kêu a một tiếng, nói:

- Là người?

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Chẳng những là người, hơn nữa đối phương là một cao thủ có công lực cái thế, hình thù đó do cố tình hóa trang ra mà thôi.

Trần Gia Lâm tròn to hai mắt, nói:

- Căn cứ điều gì lại nói thế?

Huyết Thủ Thiếu Đông bĩu môi nói:

- Người từng mở mắt kiến thức võ công của Bất Bại Ông bao giờ chẳng? Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ từng động thủ với lão!

- Lão có xứng đáng là cao thủ đệ nhất lưu không?

- Đương nhiên!

- Người duy nhất đã đến gần mình quái vật nọ chính là lão Bất Bại Ông, nhưng lão lập tức lui ra ngay không nói gì cả, và rời khỏi hiện trường luôn.

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Nhưng cũng có thể căn cứ như vậy lại phán đoán rằng quái vật đó chính là người chứ? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Đương nhiên, nhưng lúc Bất Bại Ông lui ra, người ta trông thấy lão thọ thương, hơn nữa là kiếm thương.

- A! Người nói cho ta hay việc này có dụng ý gì chẳng? Huyết Thủ Thiếu Đông gật đầu nói:

- Có chứ, ở lứa tuổi thanh niên kiếm thuật của người trội hơn hết, người cứ việc đến đó đụng thử một phen cũng không hề chi.

Trần Gia Lâm bất giác động lòng nhủ thầm "Danh hiệu năm xưa của sư phụ là Nhất Kiếm Định Càn Khôn, mình đã được chân truyền của lão nhân gia người, bây giờ bỗng xuất hiện người có kiếm thuật cao siêu đến thế, mình cũng nên đến thử một phen cho biết..."

Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói tiếp:

- Lời nói đến đây là hết, bản nhân cũng phải đi thôi, dù sao chúng ta cũng không thể đi chung một tuyến đường!

Dứt lời, gã đảo mình thấp thoáng một cái mất dạng luôn.

oOo

Bóng nền lay động tỏ hồng trong đại sảnh đường Hoa Nguyệt Biệt Trang, Bà Dương phu nhân và vài thủ hạ cao cấp đang ngồi trên băng đá lẳng lặng không nói gì cả, sắc mặt của mọi người thấy đều nặng trĩu.

Tổng quản Chức Nữ Vi Hàm Tiểu trầm giọng lên tiếng nói:

- Là lung thật, căn cứ đệ tử bản trang được phái ra đã hồi báo rằng, trên đường đi chẳng hề trông thấy hình bóng đoàn người của Ngọc Định Thư Sinh, mà rõ ràng được tin rằng đối phương đã rời khỏi Nhiều Châu đang trên con đường đến bản trang, ước tính thời gian đúng giờ ngoắt đến nơi?

Bà Dương phu nhân nói:

- Hãy phái người đi thám thính lần nữa xem nào, cứ đến thẳng Nhiều Châu, quyết phải làm sáng tỏ vấn đề này mới xong!

Thình lình ngay lúc này...

Có một thiếu nữ áo xanh bước tới cửa sảnh đường, cúi người vái chào nói:

- Bẩm phu nhân, Vũ Diễm Hoa cô nương đến.

Hai mắt mọi người sáng ngời lên, Bà Dương phu nhân nói:

- Hãy mời Vũ cô nương vào đây nhanh lên!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Hắc Cốc Quái Nhân

Vũ Diễm Hoa bước vào đại sảnh đường, trước hết vái chào Bà Dương phu nhân, sau đó lần lượt chào hỏi bọn Chức Nữ Vi Hàm Tiểu. Nàng là người đến từ tông đà, ngoại trừ Bà Dương phu nhân có chút chức phận, ngoài ra những người còn lại thấy đều tỏ ra một thái độ rất cung kính với nàng.

Bà Dương phu nhân lên tiếng nói:

- Phen này Vũ cô nương đến đây có chỉ thị gì của chủ nhân chăng? Thần sắc của Vũ Diễm Hoa chẳng đổi, trầm giọng nói:
- Chủ nhân mong rằng sự kiện Động Đình Quân cho người mang sính lễ đến biệt trang được thuận lợi hoàn thành, để hai bên được tiến hành cưới gả nhanh một chút!

Bà Dương phu nhân cau mày nói:

- Sự việc đã xảy ra bất ngờ, vốn thì đối phương phải đến đây trước giờ ngo, thế nhưng mãi đến giờ vẫn không thấy bóng người nào hết, căn cứ đệ tử bản trang phái ra đã trở về bẩm báo rằng, trên đường đi chẳng thấy tung tích của đối phương...

Vũ Diễm Hoa chẳng hề hay biết sự kiện đoàn người Ngọc Dịch Thư Sinh bị Trần Gia Lân và Thất Tâm Nhân cưỡng ép hồi đầu chút nào cả, nên khi nàng nghe nói thế cũng lấy làm ngạc nhiên vô cùng, cau mày nói:

- Như thế sao?

Bà Dương phu nhân nói:

- Bản trang đã phái người đi thám thính lần nữa, sáng mai ắt phải có hồi báo, phải rồi, Vũ cô nương chỉ đến một mình đó ư?

Vũ Diễm Hoa mặt mày biến sắc, bất giác run bắn người lên, trầm giọng nói:

- Đệ tử đang muốn thỉnh cầu phu nhân tiếp tay lo hậu sự hộ... Bà Dương phu nhân thất kinh nói:
- Hậu sự, người nói thế có nghĩa là sao?

Vũ Diễm Hoa giả đồ làm ra vẻ vừa xúc động vừa hoảng sợ, nói:

- Đoàn người đệ tử gồm có năm người, do Hứa sứ giả cầm đầu, khi đến cánh rừng cách biệt trang khoảng mười dặm đường, bỗng nhiên bị người chặn đánh...

Nàng vừa thốt ra lời nói này, tất cả mọi người có mặt tại tọa thấy đều cả kinh thất sắc, Bà Dương phu nhân mặt mày biến sắc nói:

- Chặn đánh... đối phương là nhân vật thế nào vậy? Vũ Diễm Hoa nói:
- Một lão phụ nhân, chưa từng trông thấy mặt bao giờ, đối phương chẳng nói lý do và cũng chẳng thềm báo danh hiệu, chỉ hỏi một câu rằng, có phải người là đệ tử thuộc hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ không? Phe ta chưa kịp trả lời là đối phương xuất thủ ngay, công lực của lão cao cường kinh hồn hết sức, kết quả là Hứa sứ giả và ba vị đồng môn đều thọ nạn hết, chỉ có mỗi một mình đệ tử thoát nạn mà thôi.

Bà Dương phu nhân hốt hải nói:

- Lại có sự việc như thế xảy ra, làm sao Vũ cô nương lại thoát thân một mình như vậy được ư?

Vũ Diễm Hoa đã chuẩn bị sẵn lời đối đáp, nên nàng không do dự chút nào nói:

- Đoàn người dừng lại tại bìa rừng ngồi nghỉ chân, đệ tử vì đau bụng nên đã rời khỏi nhóm người Hứa sứ giả vào tận trong rừng, thế nhưng lại nghe rõ mọi sự việc xảy ra, đợi khi phát giác tình huống bất ổn quay trở về hiện trường thì đối phương đã bỏ đi xa, chỉ thấy bóng một lão bà, và bốn xác chết nằm tại chỗ.

Bà Dương phu nhân vỗ tay vào bàn kêu to một cái nói:

- Rốt cuộc mụ già ấy là nhân vật phương trời nào vậy?

Ngay lúc này thiếu nữ áo xanh trình việc khi nãy lại vội vàng chạy trở vào, hấp tấp nói:

- Bẩm phu nhân, phía Nhiều Châu mới báo rằng đoàn người Ngọc Dịch Thư Sinh đã quay đầu, căn cứ người phụ trách liên lạc phía Nhiều Châu nói rằng, Ngọc Dịch Thư Sinh bảo y chuyển báo phu nhân hủy bỏ hôn sự, không biết nguyên nhân tại sao hết.

Tất cả mọi người, kể cả Bà Dương phu nhân trong đó thấy đều ngẩn người ra tại chỗ, không một ai biết một sự việc gì đã xảy ra.

Thế nhưng Bà Dương phu nhân thì mừng rỡ vì con gái Đào Ngọc Phân của bà thế chết rằng phản đối hôn sự có mưu đồ đến cùng, bây giờ lại xảy ra việc bất ngờ như thế, vậy thì nan đề xem như tạm thời được giải quyết.

Võ Lâm Tiên Cơ ẩn mình phía sau bình phong thoạt nghe tin tin này, bất giác giờ tay sờ vào trán thẳm kêu may thay.

Bà Dương phu nhân giả đồ làm ra vẻ trịnh trọng nói:

- Người mang sinh lễ tới khi không hồi đầu, và nhóm người sứ giả bị sát hại, trông tình hình hai sự việc này ắt có can hệ nhau. Gần đây bản môn xảy ra nhiều quái sự, sứ giả tôn giả lần lượt mất tích, điều này chứng minh rằng bản môn đã gặp phải một đối thủ rất đáng sợ. Bây giờ chúng ta ắt phải lập tức phi báo môn chủ hay hai sự kiện này để tìm mưu ứng phó.

Bầu không khí trong sảnh đường bỗng trở nên trầm nặng hết sức.

oOo

Từ khi Hoài Ngọc Sơn xuất hiện quái vật...

Không, phải nói là xuất hiện quái nhân, từ một hoang sơn vắng ngắt đã biến thành vùng núi náo nhiệt, có biết bao nhiêu nhân vật giang hồ từ bốn phương đổ dồn về đây, thấy đều muốn phanh phui nghi vấn kỳ này.

Hai ngọn núi cao đối nhau hình thành một thông đạo rộng khoảng năm trượng, những cây cối rậm rạp mọc ở lưng chừng sườn núi che khuất phần ánh sáng bầu trời duy nhất còn lại, bên trong thung lũng xòe tay cũng chẳng thấy năm ngón, bởi thế người ta mới gọi là Hắc Cốc, người có nhãn lực siêu tuyệt đứng từ cốc khẩu nhìn ở bên trong, tối đa nhìn xa đến bảy, tám trượng, còn nhãn lực kém ngoài năm trượng thì chẳng còn phân biệt được gì nữa.

Cách cốc khẩu độ khoảng năm trượng có một tảng đá nhô cao ở giữa cốc đạo, một quái nhân lông tóc bù xù ngồi xồm trên tảng đá ấy, tạm có thể phân biệt được hình thể, nhưng chẳng thấy ngũ quan.

Quả thực chỉ dựa vào quan sát không thể nào phân biệt được đối phương là người hay là quái vật cả.

Bóng người lay động ngoài cốc khẩu, đủ thành phần giang hồ.

Họ chỉ trò la lớn tiếng đàm luận y như hội chợ.

Quái vật nọ cứ ngồi yên bất động, y như một lão tăng nhập định, chẳng hề quan tâm tới tiếng người xôn xao ngoài cốc khẩu.

Vào lúc mặt trời đứng bóng, trong đám đông tại cốc khẩu xuất hiện một thư sinh bịt mặt áo lam. Hắn chính là Ngự Lang Trần Gia Lâm đã theo lời nói của Huyết Thủ Thiếu Đông tìm đến đây, cách ăn mặc của hắn không gây sự chú ý của mọi người, vì trong chốn giang hồ rất nhiều người thích bịt mặt, cho nên đã trở thành thói quen không còn ai thấy bịt mặt là lạ lùng nữa.

Cảm thọ của Trần Gia Lâm khác hẳn với mọi người, vì hắn nghe Huyết Thủ Thiếu Đông nói rằng đối phương là người, đồng thời là một cao thủ cái thế.

Hắn đưa mắt chăm chăm nhìn quái nhân trong cốc, trong lòng cứ bồn chồn muốn xông vào đụng thử với đối phương một phen.

Thình lình ngay lúc này...

Bỗng có một âm thanh sang sảng như chuông ngân vang lên nói:

- Các vị hãy xem tổ phước ma giáng yêu đây!

Trần Gia Lâm ngoái cổ nhìn ra sau, bất giác run bắn người lên. Chỉ thấy người vừa thốt tiếng nói là một đầu đà tóc dài phủ xuống vai thân hình vạm vỡ, lão cao hơn người thường một cái đầu, lấy kim loại quấn tóc lại, ngực áo phanh ra để lộ bộ lông đen giữa ngực, trong tay cầm một cây xềng nhà Phật rèn đúc bằng thép.

Lão đầu đà ngược đầu rào bước tiến vào cốc đạo.

Tất cả bao nhiêu cặp mắt đều tập trung vào người lão đầu đà nọ. Trong đám đông náo động lên, có một âm thanh nói:

- Đầu đà này là nhân vật phương trời nào vậy? Âm thanh khác nói:

- Cả y mà người không biết thế là kiến thức của người tệt thật, y chính là Phục Hồ Kim Cang danh lừng năm tỉnh miền bắc đấy!

- A! Té ra là y, nghe nói rằng y đánh một xẻng sập cả một bức tường, có phải vậy không?
- Đúng thế, người cứ chờ xem bản lĩnh của y đi!
- Chẳng biết y có khả năng chế phục quái vật này không?
- Điều này khó nói lắm, đã có vài người thử quái vật, nhưng không ai có khả năng xuất thủ lần thứ hai.

Xem kia, y sắp vào đến nơi...

Phục Hồ Kim Cang đến chỗ cách trước quái nhân còn khoảng một trượng dừng lại, nhưng quái nhân nọ vẫn ngồi yên bất động. Phục Hồ Kim Cang thấy thế lại tiến thêm vài bước nữa, bây giờ khoảng cách hai bên chỉ còn sáu, bảy thước thôi.

Thình lình...

Phục Hồ Kim Cang gầm hét một tiếng, vung cây xẻng thép bổ vào đầu quái nhân nhanh như chớp, nếu trúng phải một xẻng này quái nhân ắt phải tan xương nát thịt cho mà coi.

Tất cả mọi người trong hiện trường đều nín thở hết.

Cả Trần Gia Lâm cũng không ngoại lệ, da thịt toàn thân của hắn săn lại cả. Kêu ùng một tiếng nổ vang.

Chỉ thấy lúc cây xẻng to lớn của Phục Hồ Kim Cang sắp phải bổ vào người quái nhân, bỗng bị chấn động dội ngược trở ra, đồng thời lão đầu đà loạng choạng té lùi ra sau vài bước liền.

Đám đông người lại náo động thất kinh la ầm lên.

Một hồi lâu, Phục Hồ Kim Cang mặt mày ử rử vác xẻng bước ra cốc khẩu, không nói gì hết, phi thân bỏ chạy luôn.

Trông thấy thế Trần Gia Lâm đã rùng mình ớn lạnh toát mồ hôi, hắn chẳng thấy quái nhân động đậy gì hết, không biết y đã đánh bại một kích nặng hơn ngàn cân của Phục Hồ Kim Cang bằng cách nào đây?

Hắn lại liên tưởng lời nói của Huyết Thủ Thiếu Đông, Bất Bại Ông xuất thủ chỉ dùng một hiệp đã thọ thương rút lui.

Hắn cũng từng thọ giáo chương lực của Bất Bại Ông, nếu dụng cũng tuyệt đối không thể tiếp nổi chương lực của lão, nếu Bất Bại Ông không chịu nổi một kích của quái nhân, thì mình chớ định thử làm gì nữa.

Hắn nghĩ đến đây con hào khí lúc này đã giảm bớt một nửa.

Trần Gia Lâm đang còn suy nghĩ, bỗng lúc ấy có một trung niên có gương mặt hung dữ lẳng lặng bước vào cốc đạo.

Tức thì bầu không khí lại khẩn trương lần nữa.

Gã trung niên đi tới chỗ cách quái nhân độ khoảng hai trượng thì dừng lại, y cứ đứng im bất động một hồi lâu chẳng có phản ứng gì cả, những người trong hiện trường đều cảm thấy lạ lùng, họ chẳng biết gã trung niên này đang chơi trò chơi huyền ảo gì đây?

Thình lình...

Gã trung niên nọ giờ hai tay hất ra phía trước nhanh như chớp, tức thì có một luồng mưa ánh sáng trùn vào người quái nhân ngay.

Trong đám đông có người thất kinh kêu lên một tiếng:

- Thiên Thủ Na Tra, thánh thủ ám khí!

Trần Gia Lâm bất giác giật bắn người lên, hắn từng nghe nói Thiên Thủ Na Tra thánh thủ ném ám khí này, hai bàn tay y có thể cùng lúc ném ra mười mấy loại ám khí, dù người có công lực cao cường đến đâu đi nữa, cũng khó đỡ gạt một kích toàn lực của y. Có điều ám khí mà y đã sử dụng phần nhiều thấy đều tầm độc, nên người chính đạo đã liệt y vào nhóm nhân vật tà môn.

Sự kiện kinh người lại xảy ra, khi số ám khí sắp chạm vào người quái nhân, bỗng nhiên lần lượt dội ngược tứ tán, kể đó là một tiếng thâm rú, mọi người chỉ trông thấy Thiên Thủ Na Tra chạy lui trở ra, một tay bịt vào mắt trái, máu tươi từ khe hở ngón tay chảy ròng ròng xuống.

Đám đông quần hùng lại thất kinh kêu ầm lên.

Trông tình hình Thiên Thủ Na Tra đã bị ám khí mà y vừa ném ra dội ngược trở lại bắn trúng mắt trái, có lẽ phải hỏng con mắt này rồi, y không dám lui lại đã co giò chạy như điên như khùng.

Bầu không khí tại hiện trường lại trở nên im phăng phắc như lúc này.

Quái nhân vẫn ngồi yên bất động, hình như không hề xảy ra sự việc gì hết.

Trần Gia Lâm rung mình lạnh toát mồ hôi, nếu bảo rằng quái vật này là con người, sao lại không thấy y mặc tấc vải gì hết, nếu không phải là người, thì làm sao chịu đựng được những đòn tấn công của các võ lâm cao thủ?

Đồng thời, quái vật ắt phải có thú tính, không khi nào chịu nổi người ta trêu chọc như vậy?

Chỉ có một lý do, có lẽ y khoác một lớp áo thú bên ngoài để hóa trang hình thể vốn có của y.

Có điều mọi người không sao hiểu nổi, quái nhân này xuất hiện hơn cả tháng nay, mỗi ngày cứ ngồi yên tại chỗ mặc số người háo kỳ đến quấy nhiễu, y có mục đích gì chẳng?

Hắn còn đang suy nghĩ vớ vẩn, bỗng cảm thấy có người dùng khuỷu tay thúc hắn một cái. Hắn giật mình ngoái cổ nhìn ra sau, bất giác lấy làm kinh ngạc, mới hay thư sinh bịt mặt áo xanh Thất Tâm Nhân đứng ở bên cạnh, chẳng biết cô ta đến từ lúc nào đây?

Thất Tâm Nhân lên tiếng nói trước:

- Sao ngươi cũng đến đây vậy? Trần Gia Lâm cười khà nói:

- Chẳng phải ngươi cũng đã đến đây sao?

Thất Tâm Nhân mỉm cười nói:

- Ngươi nói chuyện có vẻ hần học, tại sao thế? Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Chẳng tại sao cả, có điều tại hạ không biết xưng hô ngươi bằng tiếng gì đây! Thất Tâm Nhân nói:

- Ủa! Ngươi cứ việc gọi ngoại hiệu của ta là được rồi... Trần Gia Lâm cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ví dụ bảo rằng, tại hạ nên xưng hô ngươi bằng tiếng huynh đài, các hạ, hoặc cô... Thất Tâm Nhân lập tức ngắt lời hắn nói:

- Ngươi cho rằng ta là gái giả trai, có phải vậy không? Há há há, ngươi lầm rồi, ta không phải là nữ nhân đâu.

Y nói lớn tiếng, tức thì bao nhiêu cặp mắt kinh ngạc ở kẻ bên quét nhìn về hướng hai người.

Thất Tâm Nhân lại nói tiếp:

- Hữu Tâm Nhân, ta bắt kẻ ngươi căn cứ vào cái gì lại phán đoán như thế, nhưng ta có thể cho ngươi biết thêm một điều, thiếu nữ có một pháp thần kỳ mà ngươi cứ thắc mắc mãi chính là tỷ tỷ của ta, như vậy ngươi hài lòng rồi chứ.

Trần Gia Lâm cau mày nhủ thầm: "Lời nói y có đáng tin chẳng?" Thất Tâm Nhân trầm tư giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Chúng ta hãy bàn về chuyện trước mắt, ngươi có cảm nghĩ thế nào về quái vật này? Trần Gia Lâm nói:

- Theo tại hạ, đối phương là một cao thủ hiếm thấy trong võ lâm!

- Ngươi nói đối phương là con người ư? Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Đương nhiên!

- Ngươi căn cứ điều gì lại nhận xét như vậy?

- Nhìn qua mấy người vừa xuất thủ đã thọ thương là phán đoán được ngay!

- Ô, chính ta cũng phán đoán như thế, chắc trong lòng ngươi muốn phanh phui nghi vấn này chứ?

Câu nói này lại khơi dậy ý niệm ba đầu mà Trần Gia Lâm vừa đến đây, nhưng sự thực mà hắn vừa mục kích lại khiến hắn do dự bất quyết, hắn suy nghĩ giây lát, sau đó hỏi ngược lại rằng:

- Còn lão huynh thì sao?

Hắn gọi tiếng lão huynh này không mấy tự nhiên, vì trong lòng hắn vẫn hoài nghi đối phương là nữ nhân.

Thất Tâm Nhân chậm rãi nói:

- Ta không có ý định như thế, chỉ đến đây xem qua cho biết, chứ không đáng mạo hiểm chút nào.

Trần Gia Lân cười khẩy nói:

- Nói như vậy tức lão huynh không tự tin chút nào? Thất Tâm Nhân mỉm cười nói:

- Ta và ngươi cũng chỉ là ngươi nửa cân tám lạng mà thôi, chưa chắc ngươi đã hơn ta đâu.

Tức thì Trần Gia Lân thẹn đỏ mặt, quả là hắn cũng chỉ ý lại chiêu Vạn Phương Cũng Phục mà thôi, đối phương cũng biết chiêu này, luận về công lực quả nhiên hai bên ngang nhau nhưng thân pháp đối phương thì vượt trội hơn mình.

Nếu mạo muội đụng thử không khéo rớt đài, thì còn mặt mũi gì nhìn mọi người nữa, quả thực mình đại dốt nên mới hỏi ngược câu này, thế nhưng đối phương cũng khinh thị mình quá đổi.

Con người ai mà chẳng háo thắng, có điều phương thức biểu hiện khác nhau mà thôi, hoặc dùng vũ lực hoặc dùng mưu trí, hay là sử dụng mọi thủ đoạn kém quang minh.

Trần Gia Lân không khéo dùng từ, đã thành khản nói:

- Quả thật tại hạ cũng biết rằng không tự tin chút nào, nhưng vẫn muốn đụng thử một phen.

Thất Tâm Nhân nói:

- Còn ta không đại dốt gì mạo hiểm đâu. Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Ngươi là ngươi, ta là ta, mạnh ai nấy có một suy nghĩ riêng! Thất Tâm Nhân cười lạnh lùng nói:

- Chẳng có suy nghĩ gì khác biệt cả, ngươi cũng muốn lừng danh thế thôi. Nghe nói thế Trần Gia Lân nổi giận dùng dùng nói:

- Hình như lão huynh chuyên môn thích can thiệp vào việc làm của tại hạ thì phải? Thất Tâm Nhân thản nhiên nói:

- Chỉ lo lắng cho ngươi thế thôi, tốt hơn là ngươi chớ háo thắng làm gì... Trần Gia Lân nổi giận nói:

- Được, chúng ta hãy đến chốn vắng người giải quyết món nợ cũ cho rồi? Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Ta không muốn đấu với ngươi, mặc dù đang sử dụng danh hiệu ngươi sinh sự, nhưng ta cũng từng tiếp tay cho ngươi, xem như hai chúng ta không ai nợ ai cả.

Trần Gia Lân ngăn người trong giây lát nói:

- Đồng ý ngươi nói phải, thế nhưng nếu lão huynh không mạo danh tại hạ sinh sự, tại hạ cũng không đến đây bị nhốt, vì thế cũng không cần lão huynh tiếp sức làm gì. Điều quan trọng hơn là tỷ đệ lão huynh đã can thiệp vào việc tư của tại hạ, cần phải làm sáng tỏ vấn đề này mới được.

Thất Tâm Nhân nói:

- Không thể chờ ít lâu nữa chẳng? Trần Gia Lân cố chấp nói:

- Không, phải giải quyết ngay bây giờ đây! Thất Tâm Nhân nói:

- Nếu ta không bằng lòng đi thì sao? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Vậy thì chúng ta cứ việc ở đây động thủ trước mặt số giang hồ bằng hữu này cũng được.

Thất Tâm Nhân nói:

- Ngươi nhất quyết phải động thủ mới xong ư? Trần Gia Lân nói giọng cương quyết:

- Tại hạ chỉ nói một lời mà thôi!

Thất Tâm Nhân đảo mắt nhìn vào cốc địa nói:

- Ngươi không định đấu với quái nhân nữa sao? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Quái nhân không đi đâu hết, sớm muộn gì cũng vậy thôi! Hình như Thất Tâm Nhân không làm gì được, hắn đành nói:

- Được, vậy thì đi thôi!

Hai người vượt qua một ngọn núi chạy vào một cánh rừng rậm rạp, song song dừng bước lại. Thất Tâm Nhân nói:

- Ta vẫn không muốn đấu với ngươi chút nào cả! Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Không đầu cũng được, hãy gỡ khăn bịt mặt ra, và cho biết lai lịch rõ ràng. Thất Tâm Nhân nói:
- Người nên biết đây là điều không thể được!
- Vậy thì phải động thủ phân thắng bại.
- Tại sao người cứ nhất định bắt buộc ta xuất thủ?
- Tại vì ta không chấp nhận bị người đùa nghịch!
- Không ai đùa nghịch người cả! Trần Gia Lân lạnh lùng nói:
- Có, chỉ nói về chiêu Vạn Phụng Cũng Phục vốn là tuyệt chiêu bí truyền sư môn của tại hạ, ta cần biết tại sao người lại học lên được chiêu này, hơn nữa binh khí mà người đang sử dụng lại cố ý làm gãy mũi nhọn, ắt phải có dụng tâm gì đây...

Thất Tâm Nhân bỗng lấy tay chỉ vào mồm kêu suy một tiếng, nói:

- Im nào! Có người theo dõi chúng ta!

Trần Gia Lân động lòng, tự thần lắng tai nghe ngóng, quả nhiên có một tràng những tiếng kỳ dị từ nơi xa xa vang tới, hắn giật mình im bất không nói tiếp nữa. Một hồi thật lâu khi âm thanh đến gần, bỗng lại im bất luôn.

Trần Gia Lân lên tiếng nói:

- Bằng hữu nào có hành động lên lút đó, mời hiện thân tương kiến nào?

Hắn vừa dứt lời, có một bóng người liên hiện thân ra, đối phương là một văn sĩ trung niên mặc áo gấm, mặt mày khá sáng sủa và rất có phong độ, Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Các hạ theo dõi hai chúng tôi, có điều gì chỉ giáo chăng? Văn sĩ trung niên tỏ vẻ cao ngạo nói:
- Chẳng có chi cả, chỉ mong mời được biết chân diện mục của hai vị thế thôi! Thất Tâm Nhân cười lạnh lùng một tiếng, tiếp lời nói:
- Các hạ có biết đây là điều cấm kỵ của giang hồ chăng? Văn sĩ trung niên cười há há một tiếng nói:
- Bản nhân thì chẳng quan tâm kiêng kỵ giang hồ gì hết, biết điều thì hai vị tự động gỡ khăn bịt mặt ra để bản nhân được trông thấy chân diện mục.

Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng, la hét nói:

- Các hạ là cái thá gì vậy?

Văn sĩ trung niên ngạo nghễ nói:

- Chớ thắc mắc bản nhân là cái thá gì làm chi, chúng ta tiên lễ hậu binh, hai vị cứ tự lượng sức thử một phen đi.

Trần Gia Lân giận đến đổi bật cười nói:

- Các hạ hãy báo danh hiệu trước xem nào?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Sinh Tử Ác Đầu

Văn sĩ trung niên bữu môi nói:

- Tốt nhất hai vị chớ hỏi thăm lai lịch của bản nhân!

Thất Tâm Nhân cười hắc hắc một tiếng nói:

- Lý thú cơ, lai lịch của các hạ thì cấm người ta hỏi... Vậy thì các hạ cũng không nên thắc mắc lai lịch của chúng tôi làm gì, biết điều hãy mau mau rời khỏi đây!

Hai mắt văn sĩ trung niên tia ra luồng sáng lạnh quét nhì hai người một cái, nói:

- Hai vị không cho biết lai lịch e rằng không xong đâu! Thất Tâm Nhân cười há há nói:

- Lý nào lại thế, các hạ theo dõi người đã phạm điều cấm kỵ giang hồ, tại hạ còn chưa truy cứu, thế mà các hạ ngang ngược truy vấn lai lịch của bọn này, thế thì giang hồ này còn công lý gì nữa?

Văn sĩ trung niên khí thế lấn người, nói:

- Bản nhân chẳng biết công lý gì cả! Thất Tâm Nhân nói:

- Vậy thì các hạ muốn gì đây?

Văn sĩ trung niên la lớn tiếng nói:

- Bản nhân không rảnh rồi phí lời với các ngươi, hãy mau mau khai báo lai lịch, bằng không...

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Bằng không thế nào?

Sắc mặt Văn sĩ trung niên vội tối sầm lại, nói:

- Bản nhân đành động thủ gỡ khăn bịt mặt của hai ngươi ra. Trần Gia Lân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- E rằng các hạ không đủ bản lĩnh thế đâu? Thất Tâm Nhân tiếp lời nói:

- Nếu muốn động thủ, bất cứ một ai trong hai chúng tôi thấy đều có khả năng bảo các hạ bò dưới đất cạp đất cả!

Văn sĩ trung niên nghiêng đầu nhìn Thất Tâm Nhân một cái, bĩu môi nói:

- Khá lắm, vậy thì bản nhân đấu với ngươi trước, hãy rút kiếm ra nào? Thất Tâm Nhân ưỡn ngực nói:

- Tốt nhất chớ động kiếm, vì kiếm của tại hạ một khi ra khỏi bao, quyết phải đổ máu mới được!

Văn sĩ trung niên thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó cười há há một tiếng nói:

- Ô! Khẩu khí ngạo nghễ quá thế, bản nhân chẳng tin tà môn này đâu!

Dứt lời, kêu xoẹt một tiếng, rút trường kiếm ra khỏi bao luôn. Từ từ thế rút kiếm của đối phương, biết rằng gã là môn cao thủ kiếm đạo bất phàm.

Thất Tâm Nhân thở mạnh một cái nói:

- Các hạ nhất định sinh sự, ta cũng đành chịu thôi, nhưng phải nói rõ ràng trước, không được hối hận nhé.

Nói xong, giờ tay ra sau cầm cán kiếm và từ từ rút trường kiếm ra.

Văn sĩ trung niên mặt mày biến sắc, gạt mình lùi ra phía sau hai bước liền, thất kinh kêu lên một tiếng:

- Thanh kiếm cùn đầu! Thất Tâm Nhân nói:

- Thanh kiếm cùn đầu thì có sao nào? Văn sĩ trung niên hót hải nói:

- Ngươi là... Ngư Lang?

Thất Tâm Nhân cười há há một tiếng, nói:

- Ngư Lang, Ngư Lang gì ư? Ô... Phải rồi, nghe nói rằng có một cao thủ thanh niên như thế, nhưng tại hạ chưa từng gặp hần. Trông tình hình các hạ rất kiêng kỵ hần, song tại hạ chẳng cần dựa vào tiếng tăm của hần, tại hạ là Thất Tâm Nhân đây!

Văn sĩ trung niên đưa mắt chăm chăm nhìn vào thanh kiếm cùn đầu, ngập ngừng nói:

- Thất Tâm Nhân ư? Bản nhân chưa từng nghe nói chốn giang hồ này có một nhân vật như ngươi...

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Bây giờ các hạ đã nghe nói rồi!

Sắc mặt Văn sĩ trung niên thay đổi liên tục, nói:

- Tại sao ngươi cũng sử dụng thanh kiếm cùn đầu vậy? Thất Tâm Nhân lạnh lùng đằng hắng một tiếng, nói:
- Tại sao tại hạ không được sử dụng, chớ nói lời thôi nũa, mời nào!

Nói xong, y nghiêng nghiêng đưa thanh kiếm gầy mũi nhọn ra phía trước luôn.

Hai mắt Văn sĩ trung niên chớp nháy liên tục, gã đã khẳng định rằng Thất Tâm Nhân là Ngư Lang chứ không còn ai xa lạ nữa. Thanh kiếm cùn đầu chính là ký hiệu độc môn của hắn, gã suy nghĩ giây lát bỗng nhiên tra kiếm vào bao.

Thất Tâm Nhân kinh ngạc nói:

- Thế nào, các hạ đã suy nghĩ kỹ rồi sao? Y vừa nói vừa hạ kiếm xuống.

Văn sĩ trung niên thò tay vào túi áo lấy một vật ra, khế hất một cái, thì ra là một bông hoa óng ánh màu bạc.

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Mẫu Đơn lệnh! Ngươi là môn nhân của Thiên Hương môn? Văn sĩ trung niên tiến tới hai bước, trầm giọng nói:
- Kẻ kháng cự Mẫu Đơn lệnh phải chết, bây giờ hai ngươi hãy gỡ khăn bịt mặt ra nào!

Mẫu Đơn lệnh ở chốn giang hồ này chẳng khác nào Diêm Vương lệnh, ngoại trừ khi trước Thất Tâm Nhân mạo danh Ngư Lang, gây ra một kỷ lục giết người hủy lệnh, ngoài ra chưa có ai dám kháng lệnh cả.

Thất Tâm Nhân ngao nghể nói:

- Các hạ chớ mang Mẫu Đơn lệnh ra dọa dối, tại hạ chẳng sợ hãi chút nào cả. Văn sĩ trung niên nói giọng nham hiểm
- Nay Ngư Lang, ngươi hãy nghe cho kỹ, môn chủ đã hạ lệnh, không dẫn người sống trở về được thì cứ việc mang xác chết trở về.

Thất Tâm Nhân không hoảng sợ mà cũng không nổi giận, nói:

- Tại hạ nói rằng tại hạ không phải là Ngư Lang. Chẳng lẽ chỉ căn cứ một thanh kiếm cùn đầu mà các hạ lại khẳng định như vậy được sao?

Văn sĩ trung niên lạnh lùng nói:

- Bất kể ngươi có phải là Ngư Lang hay không, thà giết lầm chứ không buông tha lầm. Thất Tâm Nhân nói:
- Nếu các hạ có bản lĩnh thì cứ việc ra tay tự nhiên, nhưng có điều tại hạ muốn biết thân phận của các hạ trước?

Văn sĩ trung niên xéch ngược đôi lông mày lên, nói:

- Nói cho hai ngươi hay cũng không hề chi, bản nhân là Khâu Vân Phong, phụ trách tuần tra vùng này.

Thất Tâm Nhân kêu ồ một tiếng, nói:

- Thì ra Khâu tuần tra, tại hạ thất lễ vậy!

Văn sĩ trung niên vẫy bông hoa bạc trong tay một cái, nói:

- Bản nhân xin cảnh cáo lần cuối, hãy gỡ khăn bịt mặt ra kéo hai bên mắt hòa khí?

Trần Gia Lân đứng bên cạnh, chẳng biết nên ứng phó bằng cách nào đây, chàng nghĩ: "Minh nên ra mặt hay để Thất Tâm Nhân đối phó với gã?"

Thất Tâm Nhân bỗng đổi giọng, nói:

- Tại hạ cũng cảnh cáo ngươi, hãy lập tức rời khỏi đây nào! Văn sĩ trung niên nói giọng hót hời:
- Bản nhân phải chấp hành mệnh lệnh đây! Nói xong, chẳng thấy gã có hành động gì...

Thình lình ngay lúc này, Thất Tâm Nhân bỗng kêu hự một tiếng, thụt lùi ra phía sau vài bước liền, đánh bạch một cái té ngổ trên đất, miệng gợn dử la hét nói:

- Trong Mẫu Đơn lệnh có độc châm!

Trần Gia Lâm nghe nói thế, bất giác run bắn người lên. Kêu xoạt một tiếng, rút trường kiếm ra khỏi bao và lượn mình lướt tới.

Văn sĩ trung niên lại thất thanh kêu lên một tiếng:

- Thanh kiếm cùn đầu!

Lúc này gã khẳng định rằng, Thất Tâm Nhân là Ngư Lang, bây giờ gã không thể suy đoán nữa.

Trần Gia Lâm khề hắt thanh kiếm cùn đầu một cái, găm hét nói:

- Té ra cả hai Ngư Lang thật và giả thấy đều ở đây hết, vậy thì hay quá!

Dứt lời, gã hất tay một cái, tức thì có một đạo bông lửa bay vọt lên hư không, kẻ đó gã liền rút kiếm ra khỏi bao nhanh như cắt.

Trần Gia Lâm vì kiêng kỵ độc châm được giấu trong Mẫu Đơn lệnh, nên không dám để đối phương có may cơ hội, cũng ngay lúc gã vừa phóng ra một đạo bông lửa, hần đã gom mười thành công lực tấn công ra chiêu Vạn Phương Cũng Phục nhanh như chớp.

Tiếp theo tiếng thảm rú, văn sĩ trung niên nhào mình, loạng choạng té ngã ra đất, trong mình đã trúng tất cả bảy, tám vết thương.

Chẳng phải công lực gã thấp kém, mà gã không ngờ thư sinh bịt mặt áo lam lại thành linh đánh ra cú sát thủ. Khâu Văn Phong tròn xoe hai mắt, miệng mấp máy gào thét nói:

- Ngươi... Ngươi mới thực sự là... Ngư...

Chữ Lang chưa thốt ra miệng, thì gã đã nghiêng đầu sang một bên tắt thở luôn.

Trần Gia Lâm quay người qua, bất giác thần ngơ ra tại chỗ, Thất Tâm Nhân đã biến đi đâu mất.

Chẳng biết y bị thương có nặng không? Tại sao y lại lẳng lặng bỏ đi như vậy ư? Thành linh...

Có tiếng tà áo phất phơ trong gió, phá không vang tới.

Trần Gia Lâm biết rằng chính số cao thủ của Thiên Hương môn trông thấy tín hiệu đã đuổi tới đây. Bây giờ, mình không nên đối địch công khai với họ. Hần suy nghĩ đến đây, lập tức cúi người nhặt Mẫu Đơn lệnh đã đánh rơi trên đất rồi rời khỏi hiện trường ngay.

Hần chạy được một dặm đường, tìm một nơi khá ẩn mật ngồi nghỉ tại đó, xem xét Mẫu Đơn lệnh thật kỹ càng. Lệnh này do những dây tơ cực nhỏ bằng bạc đan thành. Ngay giữa bông hoa có một ống thép cực nhỏ, có lẽ số độc châm được cất giấu trong này, chắc văn sĩ trung niên vì trông thấy thanh kiếm cùn đầu đã hoảng sợ đến quên cả tiếp tục hạ thủ với mình cũng nên.

Hần sực hồi tưởng lại cái chết của Mạc Phụ Song Hùng, lúc đó mình chẳng thấy Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương già chết, mà Song Hùng lại bỗng nhiên té ngã chết tại chỗ, té ra là do Mẫu Đơn lệnh tác quái.

Nếu sức công phá của độc châm mãnh liệt như thế, tại sao Thất Tâm Nhân không chết tại chỗ mà vẫn có thể rời khỏi hiện trường?

Có lẽ do nội công thâm hậu, nên tạm thời phong tỏa chất chất độc, vì ngại mình sẽ gỡ khăn bịt mặt y ra cho nên y tìm đến nơi khác để chờ chết chăng?

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây, bất giác luống cuống phi thân chạy về chỗ cũ tìm kiếm y.

oOo

Cách chỗ văn sĩ trung niên phơi xác không xa lắm, có mười mấy võ sĩ đang bao vây lấy Thất Tâm Nhân. Một lão nhân bịt mặt đứng ở vòng ngoài, lão này không ai xa lạ chính là Bất Bại Ông, một trong ba đại tôn giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ.

Thất Tâm Nhân chống thanh kiếm cùn đầu trên đất, thân hình loạng choạng đứng không vững, chiếc khăn bịt mặt ướt cả nửa bên, đó là máu tươi.

Bất Bại Ông nói giọng sang sảng:

- Ngư Lang, bản tôn giả vẫn gọi ngươi một tiếng thiếu môn chủ, ngươi chớ chấp mê bất ngộ. Môn chủ là sư mẫu ngươi, tại sao ngươi cứ phải nhất định phản đối bà ta? Hãy ngoan ngoãn thu kiếm, theo bản tôn giả về tông đà. Chủ nhân đang muốn phát triển thế lực ra bốn phương vô lâm, đồng thời trông cậy vào ngươi nhiều lắm.

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Tại hạ lặp lại lần nữa, tại hạ không phải là Ngư Lang. Bất Bại Ông trầm giọng nói:

- Hãy gỡ khăn bịt mặt ra chứng minh xem nào?

Thất Tâm Nhân nói giọng cương quyết:

- Không thể được!

Bất Bại Ông lạnh lùng kêu hừ một tiếng, nói:

- Chủ nhân đã có chỉ thị, nếu ngươi ngang ngạnh kháng cự thì cứ mang xác chết ngươi về cũng được, thế nhưng bây giờ không cần thiết nữa, ngươi đã trúng độc hơn nữa lại thọ thương, vẫn có thể bắt sống ngươi mang về một cách dễ dàng.

Thất Tâm Nhân thở hồng hộc, cúi đầu trầm tư giây lát, bỗng nhiên kéo tay giờ khăn bịt mặt xuống, nói giọng hốt hải:

- Cứ xem đi!

Bất Bại Ông thất thanh kêu lên một tiếng:

- Quả nhiên ngươi không phải là Ngự Lang! Thất Tâm Nhân lại kéo khăn bịt mặt lên, nói:

- Sự việc như vậy xong chưa?

Bất Bại Ông cười quái gở một tiếng, nói:

- Chưa xong đâu, trước hết ngươi hãy khai báo lai lịch sư môn, sau đó kể lại quá trình giết chết tuần tra bản môn.

Thất Tâm Nhân nghiêng răng nói:

- Nếu tại hạ không nói thì sao? Bất Bại Ông cười khẩy nói:

- Ngươi quyết phải nói mới xong!

Thất Tâm Nhân kêu hừ một tiếng, im bật luôn. Bất Bại Ông khoát tay, hét to một tiếng:

- Lôi y dây nào!

Mười mấy võ sĩ đang vây Thất Tâm Nhân cùng lúc giờ kiếm lên từ bốn hướng áp tới. Thất Tâm Nhân vẫn đứng yên bất động. Khi đường kiếm của bọn võ sĩ sắp chạm vào người, y bỗng gầm hét một tiếng, vung thanh kiếm cùn đầu quét tới nhanh như chớp.

- Oa! Oa! Oa!

Vài tiếng thảm kêu, tức thì có ba võ sĩ té ngã ra đất, số còn lại giật mình thụt lùi ra phía sau hết, nhưng bản thân Thất Tâm Nhân cũng loạng choạng đảo người liên tục, y vội chống kiếm trên đất, kim giữ thân người lại.

Bất Bại Ông không ngờ thư sinh bịt mặt áo xanh này đã bị độc thương mà vẫn còn xuất kiếm giết người được, lão bèn gầm hét một tiếng:

- Hãy tránh ra hết nào!

Dứt lời, rào bước tiến tới ngay.

Thất Tâm Nhân phùng mang tròn mắt, nếu y không trúng độc châm, kẻ đó lại thọ thương thì cạy vào thân pháp thần kỳ của y, bọn này chó hồng trông thấy hình bóng của y.

Khi Bất Bại Ông lướt tới chỗ còn cách đôi phương khoảng một trượng rồi dừng bước, từ từ giờ song chưởng lên.

Thất Tâm Nhân không còn chút sức lực nào để kháng cự. Nếu là cao thủ bình thường có thể còn đối phó được, thế nhưng đối diện với cao thủ tuyệt đỉnh này thì chỉ có nước bó tay chịu thua.

Tức thì, bóng tối từ vong trùn vào đầu óc y. Thành linh...

- Dừng tay lại!

Tiếp theo tiếng gầm hét như sấm nổ, một thư sinh bịt mặt áo lam bỗng xuất hiện.

Tất cả số võ sĩ tại hiện trường thoạt thấy đột biến này, bất giác giật mình biến sắc hết. Bất Bại Ông cũng giật bắn người lên, hạ song chưởng xuống, ngược đầu lên nhìn, nói:

- Ngươi là ai thế?

- Hữu Tâm Nhân!

- Nói sao? Nơi đây có một Thất Tâm Nhân, bây giờ lại thêm một Hữu Tâm Nhân nữa. Chỗ thiên hạ này lại có sự việc trùng hợp đến thế, vậy thì kỳ

điều hết sức, tiểu tử nguoi đến đây để nạp mạng chăng?

- Ta đến đây để chém đầu lão sợ vợ nguoi đấy!

Trần Gia Lâm bắt chước Túy Ông thốt ra câu nói này, đồng thời cũng tức là chỉ ra thân phận lai lịch của lão. Đây cũng chính là yếu điểm mà lão kiêng kỵ nhất. Phen này lão không còn căm phẫn mà hốt hoảng, thoáng ngạc nhiên trong giây lát, hốt hải nói:

- Té ra tiểu tử nguoi là đồng bọn của ba lão thất phu Thiên Ngoại Tam Ông, ta đang rầu không tìm được các nguoi...

Trần Gia Lâm từ từ tiến tới trước, hẳn biết song chưởng của Bất Bại Ông vô cùng lợi hại, không thể nào để lão xuất thủ trước, bèn quyết định dùng phương pháp như đã đối phó với văn sĩ trung niên Khâu Văn Phong để ứng phó với lão mới được, phải xuất kỳ bất ý tấn công một kích cho thành công ngay.

Thế nhưng, không ngờ Bất Bại Ông đã giờ song chưởng đẩy tới nhanh như chớp. Lập tức, kinh phong cuộn cuộn ập tới mạnh như vũ bão.

Trần Gia Lâm đã có kinh nghiệm từng động thủ với lão, đương nhiên hẳn không dám đụng cứng chưởng lực của đối phương, lập tức lượn mình tránh sang một bên, đồng thời rút kiếm ra khỏi bao luôn.

Bất Bại Ông thừa lúc Trần Gia Lâm đảo người tránh né, song chưởng lại tấn công lần nữa.

Cũng đồng thời lúc này, đám võ sĩ đồng thanh thất kinh kêu lên một tiếng:

- Thanh kiếm cùn đầu!

Trong lúc chưởng lực Bất Bại Ông chưa phóng tới, lão thoáng phân tâm bởi tiếng kêu thất kinh của đám võ sĩ. Trần Gia Lâm lập tức thừa cơ hội này, gom hết toàn bộ công lực quét trường kiếm tới nhưng Bất Bại Ông chỉ thoáng ngăn người trong tích tắc, kế đó phóng chưởng ra luôn, kết quả là hai bên song song cùng xuất thủ.

Hai tiếng kêu hự cùng lúc nổi lên, bóng người thấp thoáng tách ra ngay, trước ngực Bất Bại Ông có đường toét, còn hai bên khóe miệng của Trần Gia Lâm cũng rướm máu.

Nếu như Bất Bại Ông không phân tâm thì Trần Gia Lâm ắt đã thọ trọng thương.

Ngược lại, nếu Trần Gia Lâm xuất kiếm nhanh một chút nữa thì Bất Bại Ông không phải chỉ bị thương nơi trước ngực mà thôi.

Hiệp đánh vừa rồi kinh hồn hết sức. Tất cả số võ sĩ tại hiện trường đã chờ người ra hết. Thất Tâm Nhân thừa lúc bọn võ sĩ Thiên Hương môn phân tâm và Bất Bại Ông không còn rảnh rỗi chú ý đến y, đã vận khởi nội lực tàn dư, lượn mình chạy như gió, mặc dù thân pháp không huyền kỳ như mọi khi nhưng cũng thần tốc hết sức. Khi số võ sĩ cảnh giác thì y đã biến mất trong cánh rừng rậm rồi.

Bất Bại Ông không ngờ võ công của đối phương lại cao cường đến thế, nếu sơ ý thêm một chút nữa thì tiếng tăm Bất Bại Ông sẽ hỏng hết.

Lão suy nghĩ đến đây, không nói gì hết, lập tức vung chưởng tấn công nhanh như chớp.

Trần Gia Lâm cũng cùng một suy nghĩ như thế, hẳn quyết không thể để đối phương có may mắn cơ hội tấn công trước, thế rồi thanh kiếm cùn đầu đã quét tới nhanh như cắt.

Cũng y như lúc nãy, hai bên song song nhảy tới tấn công thần tốc vô vùng.

Lại hai tiếng kêu hự phá không vang lên lần nữa. Cả hai người loạn choạng té lui ra phía sau.

Chiếc khăn bịt mặt của Trần Gia Lâm ướt cả một nửa, còn trước ngực Bất Bại Ông thì hiện ra ba lỗ thủng nhưng chưa chảy máu.

Mặc dù Trần Gia Lâm thọ thương nhưng tâm thần vẫn còn tỉnh táo. Hắn đã trông thấy khá rõ ràng, thọ kiếm thương mà không chảy máu. Quả thực đây là điều hiếm có. Chớ nói không trông thấy làm gì, nghe cũng chưa từng nghe nói bao giờ.

Trần Gia Lâm đánh hai kích không thành công cũng vì không tranh thủ được tiên cơ.

Một cao thủ có thành tựu cũng do trải qua kinh nghiệm chiến đấu mà sinh sản ra, kinh nghiệm đối phương phong phú có thể bổ cứu chỗ yếu kém của công lực, nếu thiếu kinh nghiệm đối địch thì công lực của bản thân ắt phải giảm sút không sai.

Bây giờ hẳn đã ngộ ra nguyên tắc này.

Ngay lúc hẳn vừa thoát hiểm như vậy, hẳn đã sử dụng một tốc độ kinh người vung kiếm tấn công phương ngay.

Bất Bại Ông cũng phản ứng thần tốc hết sức, lão lập tức vung chưởng phản kích nhanh như chớp.

Lại kêu hự một tiếng, Bất Bại Ông lui ra phía sau hai bước, suýt nữa phải té ngã ra đất. Y phục của lão đã rách toét bết không ra gì nữa nhưng chẳng thấy chút máu nào cả.

Có thật lão không té ngã xuống đất ư?

Trần Gia Lâm giật mình kinh hãi, chẳng lẽ lão chưa từng bị ai đánh bại thật sao?

Ngay lúc Trần Gia Lâm đang còn suy nghĩ, Bất Bại Ông lại xuất thủ nữa. Chiêu kiếm vừa rồi hẳn đã sử dụng hết toàn bộ chân nguyên tàn dư, song hẳn vẫn cố sức phản công, nhưng động tác vẫn chậm một chút.

Kêu dừng một tiếng!

Trần Gia Lâm đảo người hai vòng, đánh bạch một cái té ngồi trên đất, há mồm phun máu tua tủa, hai mắt choáng váng chẳng trông thấy gì hết, hẳn nhủ thầm: "Phen này ắt chết không sai!"

Bất Bại Ông không tiếp tục xuất thủ, cũng không nói gì hết, cứ đứng yên bất động, lão có điều gì kiêng kỵ chăng?

Bọn võ sĩ từ từ vây tới.

Cùng đường cầu sống là bản năng của con người, ngoại trừ mất hết khí lực bằng không vẫn phải vùng vẫy.

Trần Gia Lâm nghiêng răng mím môi, vùng mình đứng dậy ngay.

Quả thực câu tên tuổi của người, bóng của cây không sai chút nào cả. Hẳn thoát vừa đứng phát dậy, số võ sĩ vừa vây tới bất giác cũng thụt lùi ra phía sau hết.

Trần Gia Lâm đã đứng tấn vững vàng.

Bất Bại Ông vẫn cứ đứng yên bất động, phần trước ngực áo lão nhấp nhô liên tục, chứng tỏ rằng lão đang thở hồng hộc.

Trần Gia Lâm xoay người từ từ rời khỏi hiện trường.

Bọn võ sĩ đưa mắt nhìn Bất Bại Ông xin chỉ thị nhưng chẳng thấy lão biểu hiện gì hết. Trần Gia Lâm cố sử dụng hết khí lực còn lại đi từng bước một, hẳn dần dần đi xa, rừng cây rậm rạp từ từ che khuất thân hình hẳn...

Chẳng biết đi được bao xa, cũng không biết đi đến đâu cả. Hẳn đã kiệt sức không còn nhấc bước được nữa, đầu óc càng lúc càng hôn trầm. Cuối cùng hẳn đã té ngã xuống và bất tỉnh nhân sự luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Nghi Vấn Ly Kỳ

Không có ánh trăng, chỉ có vài chấm sáng, sao đêm lưa thưa trên nền trời rừng cây. Bốn bề im phăng phất không có một tiếng động gì cả.

Trần Gia Lâm mở hai mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong rừng, ý niệm đầu tiên đến với hắn là: "Ta chưa chết chẳng?"

Hắn ôn lại trận đấu liều mạng với Bất Bại Ông, bất giác rừng mình ớn lạnh tóc gáy. Trần Gia Lâm không hiểu tại sao Bất Bại Ông trúng hàng bao nhiêu lỗ kiếm thương mà vẫn không thấy chảy máu, chẳng lẽ trong nội thể lão vốn chẳng có chút máu nào chẳng?

Thế nhưng con người là một xác thân thịt máu, làm gì có chuyện đó. Ngoại trừ là cương thi, mới có hiện tượng như vậy, nhưng rõ ràng đối phương là con người sống, chứ không phải là cương thi.

Quả thật đây là một quái sự không thể tưởng tượng.

Lão được xưng hô là Bất Bại Ông, như trận đấu liều mạng hồi sáng nay, lão được xem như là thắng, hay là bại đây?

Lúc đó, lão có thể hạ lệnh cho thủ hạ bắt sống mình mang về, hoặc kết liễu mình ngay, tại sao lão không làm thế, lại mặc cho mình tự do rời khỏi?

Tại sao thế?

Hoặc là lão đã nhận ra lai lịch của mình và có điều kiêng kỵ chăng?

Thế nhưng không đúng, Mẫu Đơn lệnh chủ từng hạ lệnh, nếu không thể bắt sống thì cứ việc mang xác chết về cũng được. Tại sao lão lại trái lệnh ư?

Đây là một nghi vấn lý kỳ khó hiểu!

Hắn biết mình bị nội thương rất trầm trọng, thế rồi vận công khám nghiệm một phen, nào ngờ thoát vừa vận công xem xét, mới hay công lực của mình vẫn còn đó chẳng khác gì với cảm giác ngày thường cả, hình như hắn chẳng hề bị thương, hắn vừa mừng rỡ, vừa kinh ngạc tung mình lên luôn, tiện tay nhặt lại thanh kiếm cùn đầu, lau sơ một cái và tra kiếm vào bao.

Hắn suy nghĩ kỹ lại bỗng cảm thấy không đúng. Mình bị nội thương trầm trọng như thế, lại chưa được chữa trị, làm gì hoàn toàn có chuyện tự nhiên phục hồi công lực?

Chẳng lẽ trong lúc mình hôn mê, có người nào đã tiếp tay chữa trị cho mình sao? Vậy thì người này là ai?

Người duy nhất chỉ có thể là Thất Tâm Nhân. Thế nhưng, y đã trúng độc và thọ thương, chết sống ra sao vẫn chưa biết cơ mà?

Ngoại trừ y, ngoài ra không còn ai biết mình đến Hoài Ngọc Sơn cả?

Phải rồi, còn Huyết Thủ Thiếu Đông cũng biết mình đến đây, thế nhưng gã đâu rồi? Nếu đúng là gã, thì gã không cần thiết lẫn tránh mình nữa.

Hắn suy nghĩ nát óc cũng chẳng nghĩ ra được manh mối gì hết.

Kể đó, hắn lại cảm thấy đói khát. May rằng số lương khô mà hắn mang theo bên người không bị đánh mất, thế rồi hắn móc túi lấy một miếng bánh khô ra, tiện tay gỡ chiếc khăn bịt mặt thấm máu đã khô cứng xuống, vừa đi vừa nhai miếng bánh khô, hắn cần phải tìm nước uống.

Chẳng mấy chốc, hắn tìm ra một con suối nước, uống một hơi đã khát, sau đó rửa sạch vết máu lem luốc nơi mặt và cả hai tay, đồng thời giặt sạch chiếc khăn bịt mặt để còn sử dụng nữa.

Đói khát vừa được giải quyết, tức thì nguyên khí trong người hắn hoàn toàn được khôi phục lại hết.

Hắn tìm một tảng đá núi bằng phẳng ngã lưng nằm nghỉ trên đó, đưa mắt ngắm nhìn những vì sao lấp lánh chiếu sáng trên không, nghĩ bụng: "Nếu con người được mọc thêm hai cánh bay lượn thì trên bầu trời xanh biếc, có thể làm bạn với những ngôi sao, tự do tự tại, tiêu dao thảnh thơi, không tranh với đời thì hay biết mấy..."

Hắn lại liên tưởng tới bầu trời xanh biếc nơi hồ Bà Dương, phía dưới là nước hồ thu bao la, từng đóm chầm lưà thuyền chài lấp lánh chiếu sáng và những chiếc thuyền buồm đang chạy trên dòng nước để trở về gia cư. Thế rồi, những gương mặt quen thuộc như: Ái thê, Tiểu Ngọc Lân, sư phụ và Châu lão gia... lần lượt hiện ra trước mắt, tức thì hai khóe mắt hắn óng ánh ngấn lệ long lanh trong tiếng cảm khái thở dài não nùng.

Thình lình ngay lúc này...

Một tiếng than thở ai oán phá không vang tới, Trần Gia Lân bắt giác cả kinh giật mình, lăn xuống tảng đá lớn và đứng phắt dậy ngay. Chỉ thấy nơi bìa rừng cách xa chỗ hắn độ khoảng hai trượng, có một bóng người duyên dáng đứng tại đó, đương nhiên tiếng than thở vừa rồi chính là thốt ra từ miệng nữ nhân này rồi.

Hắn giật mình đeo khăn bịt mặt này vào, nghĩ bụng: "Do bởi Hắc Cốc xuất hiện quái nhân, nên có vô số nhân vật giang hồ từ bốn phương tám hướng đổ xô về đây. Phải nói rằng chốn này đã trở thành nơi long đàm hồ huyết, nhân vật gì mà chẳng có, nên có lẽ sự xuất hiện của nữ nhân này không lạ lùng chút nào, có điều tại sao y lại than thở như thế?"

Hắn muốn lên tiếng chào hỏi nhưng sức nghĩ lại mới cảm thấy không ổn vì ai cũng có quyền tự do đi lại nơi chốn hoang sơn đồng dã cả, hơn nữa đối phương cũng chẳng có gì đụng chạm đến mình, thế rồi hắn im lặng ngay.

Con người ai mà chẳng hiếu kỳ nhưng hắn chỉ giới hạn ở tính hiếu kỳ chứ không hề có ý truy cứu đối phương là ai. Chỉ trong nháy mắt, nữ nhân nọ đã biến mất không thấy đâu cả. Hắn giật mình trở mắt nhìn kỹ một lần nữa vẫn không thấy bóng người nào hết, thầm nghĩ: "Mình không hoa mắt cũng chẳng phải là do ảo giác, chẳng lẽ đối phương là loài u linh chăng?"

Hắn vừa liên tưởng tới u linh, bắt giác rung mình ớn lạnh tóc gáy nhưng khi suy nghĩ kỹ lại lần nữa liền cảm thấy buồn cười ngay. Thế gian này làm gì có chuyện u linh xuất hiện, rõ ràng đối phương là con người mà thôi.

Hắn sức liên tưởng tới thiếu nữ thần bí mà mình đã từng gặp ở bến sông Giang ở ngoại thành Nam Xương, chỉ có y mới có một thân pháp huyền kỳ như vậy.

Phải rồi, Thất Tâm Nhân đã từng thừa nhận thiếu nữ đó là tỷ tỷ của y. Thất Tâm Nhân xuất hiện trong núi, tỷ tỷ của y cũng theo đến đây là điều rất hợp lý.

Hay tỷ đệ y có cùng một ý niệm, thấy đều muốn tác thành hỷ sự giữa mình và Vô Lâm Tiên Cơ, tại sao vậy?

Tại sao cô ta lại than thở?

Chẳng lẽ Thất Tâm Nhân độc phát bất tri chăng?

Hắn thoát suy nghĩ đến đây, bắt giác luống cuống cả tay chân, một phần là vì hiếu kỳ, phần hắn cảm thấy rằng về mặt đạo nghĩa mình vẫn có trách nhiệm,

không thể bỏ tay đứng nhìn.

Thế rồi hần phi thân đuổi theo ngay.

Trên đường đi, hần đã trông thấy lò mờ số nhân vật hảo động nằm nghỉ ngoài trời.

Chẳng mấy chốc, hần lại quay về phía phụ cận Hắc Cốc. Số nhân vật giang hồ nghỉ ngơi tại đây đông hơn, nơi nào cũng nghe thấy tiếng bàn bạc, thì thầm cả. Chẳng thấy nữ nhân thân bí ấy nơi đâu, vẫn biệt tăm biệt tích, không có mây may hình bóng nào khả nghi cả.

Hần phóng nhìn vào trong cốc, chỉ một màn tối om, hần bèn vận khởi nhãn lực mới thấy trên tảng đá lớn nhô cao chẳng có gì hết, thì ra quái nhân nọ đã rời khỏi đây rồi.

Trần Gia Lâm cứ đưa mắt chăm chăm nhìn ngôi Hắc Cốc, ngẩn ngơ ra tại chỗ. Từ nơi xa xa vang tới tiếng nói chuyện:

- Nếu chẳng nhờ Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn phanh phui ra, thì không một ai biết rằng quái vật này lại là một võ lâm cao thủ...

- Quả thực là như thế!

- Tất cả mọi người đều biết Thần Kiếm Thủ là võ lâm đệ nhất kiếm Bắc phương, trong mười năm nay chưa từng gặp đối thủ, không ngờ y lại chẳng tiếp trọn một chiêu của quái nhân nọ.

- Là thật, tại sao mình mảy y lông dài như thế?

- Ô! Vậy thì Từ lão đại người đứng là một tên ngốc rồi. Y chỉ khoác cái áo da lông bên ngoài để lừa mắt mọi người mà thôi.

- Phải rồi, Thần Kiếm Thủ đã gọi quái nhân nọ bằng danh hiệu thiên hạ đệ nhất kiếm, nhưng thiên hạ đệ nhất kiếm là ai kia chứ?

- Y chỉ gọi quái nhân như thế thôi, chứ không phải danh hiệu quái nhân là thiên hạ đệ nhất kiếm đâu.

- Hình như... Thần Kiếm Thủ bảo rằng quái nhân ấy sử dụng một thanh kiếm cùn?

Trần Gia Lâm run bắn người lên, đến đây hần không còn nghe họ nói gì nữa. Hần thoát nghe nói ba chữ thanh kiếm cùn, đã giật mình kinh ngạc. Thất Tâm Nhân sử dụng thanh kiếm cùn, bây giờ nghe nói quái nhân cũng dùng thanh kiếm cùn cộng thêm phần mình nữa, vậy thì trong chốn giang hồ này đã có ba thanh kiếm cùn rồi. Thất Tâm Nhân sử dụng thanh kiếm cùn là vì giả mạo Ngự Lang, nên y mới cố ý làm gãy mũi kiếm như vậy.

Thế còn quái nhân thì sao?

Chẳng lẽ Thất Tâm Nhân có mối quan hệ gì với quái nhân ở trong Hắc Cốc chẳng?

Thất Tâm Nhân từng tiết lộ rằng, chiêu kiếm Vạn Phương Cũng Phục mà y biết sử dụng là do một cội nguồn chung. Chẳng lẽ quái nhân trong Hắc Cốc cũng có mối quan hệ gì với sư môn mình chẳng?

Lúc sư phụ để lại thanh kiếm cùn đầu, chưa từng nói rằng trong sư môn thầy đều sử dụng thanh kiếm cùn đầu kia mà?

Nếu bảo rằng Thất Tâm Nhân có quan hệ gì với sư môn mình, tại sao y lại hủy lệnh, giết người và đối địch với Mẫu Đơn lệnh chủ như thế?

Đây là một nghi vấn ly kỳ khó giải!

Sư phụ đã quá cố, bằng không lão nhân gia người ắt phải giải đáp nghi vấn này được. Phải rồi, bây giờ chỉ còn hai tỷ đệ Thất Tâm Nhân là có thể giải đáp nghi vấn này, nhưng biết đi đâu tìm Thất Tâm Nhân đây?

Nếu quả thực Thất Tâm Nhân có liên hệ với quái nhân Hắc Cốc, bây giờ y ắt phải ở trong Hắc Cốc không sai.

Nếu mình mạo hiểm vào trong Hắc Cốc đụng chạm với quái nhân, căn cứ vào kiếm pháp của đối phương ắt phải làm sáng tỏ được nghi vấn này ngay.

Hần suy nghĩ đến đây, tức thì trong lòng lấy làm bồn chồn muốn vào cốc lập tức.

Hần nghĩ bụng: "Đã có biết bao nhiêu người vào đụng với quái nhân, mình còn sợ gì nữa?"

Thế rồi hần đánh liều cất bước đi vào trong cốc luôn.

Trần Gia Lâm thoát vừa bước vào Hắc Cốc, lập tức bị mọi người phát giác ngay, bóng người lại nhấp nhô đổ dồn về hướng cốc khẩu lần nữa.

Chẳng mấy chốc, hần đã đi đến bên cạnh tảng đá, mà quái nhân từng ngồi xồm trên đó.

Hần vận khởi nhãn lực chỉ nhìn tới chỗ hai trượng đổ lại, ngoài ra thì lò mờ không trông thấy gì cả.

"Có nên xông thẳng vào bên trong chẳng?" Trần Gia Lâm tự hỏi trong bụng như thế, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm. Đây là một mạo hiểm cực lớn, nếu

phạm vào điều cấm kỵ của quái nhân, quả thật hậu quả không thể lường trước được, thế nhưng bây giờ hắn không thể lui ra để làm trò cười cho mọi người, đồng thời hắn quyết phải phản phui nghi vấn lý kỳ này.

Thế rồi hắn nghiêng răng đánh bạo tiếp tục bước vào trong luôn. Tối mò, tối đến nổi như một địa huyệt không có chút ánh sáng. Hắn từng bước một từ từ bước vào trong...

Bỗng nhiên trước mặt hiện ra hai chấm sao băng. Trần Gia Lâm bất giác run bắn người lên, lập tức dừng bước lại, theo bản năng tự nhiên giờ tay sờ vào cán kiếm, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm rất là lạnh.

Hai bàn chân như mọc rễ dưới đất, không sao cử động được nữa.

Hai chấm sao băng như treo ở giữa không. Phán xét theo cao độ thì đó là cặp mắt người, chỉ đôi nhân thần này cũng đủ kinh người rồi, là ai thế?

Là quái nhân Hắc Cốc chăng?

Dần dần, hắn đã trông thấy lông dài mượt như nhung.

Rõ ràng đã biết đối phương là người, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi vô cùng.

Hai bên đứng đối mặt vào nhau một hồi lâu, cuối cùng quái nhân lên tiếng nói với âm thanh điếc tai như sấm nổ:

- Này tiểu oa nhi, ngươi là ai thế?

Trần Gia Lâm vội chấp tay xá dài, đáp:

- Võ lâm hậu học Ngự Lang Trần Gia Lâm.

Một hồi thật lâu chẳng nghe quái nhân trả lời gì hết.

Trần Gia Lâm khần trương đến toát mồ hôi lạnh, bây giờ hắn đã trông thấy khá rõ ràng, râu tóc quái nhân lẫn lộn, ngoại trừ hai mắt, ngoài ra không phân biệt được ngũ quan, đồng thời hai chân để lộ ra ngoài được nửa thước.

Cuối cùng, quái nhân lại lên tiếng nói tiếp:

- Đến đây để làm gì vậy?

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, rồi nói:

- Vì động tính hiếu kỳ!

Quái nhân kêu ồ một tiếng, nói:

- Chính rất nhiều sự việc hỏng bởi hai tiếng hiếu kỳ này, ngươi hãy mau mau rời khỏi thung lũng này đi.

Trần Gia Lâm lấy hết can đảm nói:

- Văn bối có thể thỉnh giáo tôn hiệu của lão tiền bối chăng? Quái nhân nói:

- Lão phu không có danh hiệu, ngươi hãy mau rời khỏi đây đi! Trần Gia Lâm thở mạnh một tiếng, đánh bạo nói:

- Nghe nói rằng lão tiền bối là một Thánh Thủ Kiếm Đạo... Quái nhân lạnh lùng nói:

- Nghe ai nói vậy?

- Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn!

- Thế nào nữa?

- Văn bối muốn được lãnh giáo!

- Tuổi trẻ chừng này không chịu an phận, lại bắt chước người ta quật cường háo thắng, một ngày nào đó ngươi ắt chuốc khổ vào thân cho mà coi.

- Văn bối chẳng quật cường háo thắng...

- Vậy thì ngươi có mưu đồ gì?

- Tại vì văn bối nghe rằng lão tiền bối sử dụng thanh kiếm cùn đầu... Quái nhân buông tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Chẳng phải tiểu oa nhi người cũng đang sử dụng thanh kiếm cùn đầu đó sao?

Trần Gia Lâm run bắn người lên, tại sao quái nhân này lại biết mình đang sử dụng thanh kiếm cùn đầu như thế?

Chẳng lẽ những suy đoán lúc nãy của mình không sai ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác lấy làm xúc động mãnh liệt, nói giọng run run:

- Tại sao lão tiền bối lại biết văn bối sử dụng thanh kiếm cùn đầu? Quái nhân chẳng do dự chút nào, trả lời ngay:

- Lão phu vẫn còn hai lỗ tai kia mà?

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác cứng họng, nói chẳng nên lời, nhưng hắn không thể nhận định câu nói này là thật hay giả. Đương nhiên có thể quái nhân này là người thường hành tẩu giang hồ. Bây giờ có tình ăn mặc quái dị để che dấu bản lai diện mục nhưng điều này không thể can thiệp gì đến thanh kiếm cùn đầu. Vấn đề quan trọng là phải xem qua kiếm thuật của đối phương có phải cùng cội nguồn với sư môn hay không?

Hắn trầm mặc giây lát, sau đó ngáp ngừng nói:

- Văn bối rất muốn mở mắt xem qua tuyệt chiêu của lão tiền bối. Quái nhân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- Người khiêu chiến với lão phu chẳng? Trần Gia Lâm nói:

- Văn bối không dám, chỉ mở mắt được tăng thêm kiến thức thế thôi! Quái nhân lạnh lùng nói:

- Trông tiểu oa nhi người có vẻ rất tự phụ, ắt phải có chỗ hơn người. Được! Người cứ mang một chiêu mà người cho rằng đặc ý nhất diễn ra cho lão phu xem qua một phen, coi có đáng để lão phu xuất kiếm không?

Lão nói thế trùng ý của Trần Gia Lâm, như vậy cũng có thể đạt được mục đích mong muốn của mình mà không xảy ra kết quả mất hòa khí đôi bên. Thế rồi, hắn rút thanh kiếm cùn đầu ra, tự thân định khí diễn ra chiêu Vạn Phương Cũng Phục ngay.

Diễn xong, hắn thu kiếm đứng nghiêm chờ đợi phản ứng của đối phương. Quái nhân nói giọng lạnh lùng:

- Còn nhiều kẻ hờ lắm!

Trần Gia Lâm thoát nghe đối phương thốt này bất giác ngẩn người ra tại chỗ. Hắn rất tự tin rằng cú sát thủ mà sư phụ đã truyền lại cho hắn, mặc dù không dám nói rằng đã đường nhập thất. Từ khi hắn xuất đạo đến nay, chưa từng gặp qua đối thủ nào đã tiếp được cú tuyệt chiêu này của hắn, thế mà quái nhân lại bảo rằng có kẻ hờ, hơn nữa lại thêm hai chữ nhiều lắm. Quả thật, đây là điều không thể tưởng tượng, chẳng lẽ lão cũng biết một chiêu kiếm này chăng?

Quái nhân thấy Trần Gia Lâm cứ ngẩn người tại chỗ không nói gì hết, y liền lên tiếng nói tiếp:

- Người không phục chẳng? Trần Gia Lâm nghiêng răng, nói:

- Không phải chẳng phục, mà là chẳng hiểu! Quái nhân ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng hiểu điều gì nào?

- Lão tiền bối căn cứ thế nào để xem ra trong chiêu này còn có nhiều kẻ hờ?

- Võ thuật dòng nguồn gốc, vạn biến bất ly kỳ tông, làm gì có chuyện chẳng xem ra. Trần Gia Lâm thử thăm dò, hỏi:

- Thế lão tiền bối có biết danh xưng chiêu kiếm này chẳng?

- Lão phu không cần thiết biết danh xưng làm gì, chỉ xem ra là đủ rồi!

Quả thực, Trần Gia Lâm không phục chút nào. Nếu bảo rằng chiêu kiếm này có kẻ hờ. Đó là điều sỉ nhục đối với người thầy đã quá cố. Sư phụ được tôn xưng là Nhất Kiếm Định Càn Khôn. Hơn nữa, qua những thái độ tôn sùng của các bậc tiền bối như Tiên Ngoại Tam Ông đối với sư phụ lão nhân gia người đã dư biết điều này, thế rồi hắn trầm giọng nói:

- Lão tiền bối có thể chỉ bảo chỗ kẻ hờ ở đâu không? Quái nhân nói:

- Chẳng những ta có thể chỉ ra kẻ hờ, hơn nữa có thể phá giải luôn.

Mặc dù Trần Gia Lâm có tính nhân hậu thật thà, nhưng ngạo nghễ là tính bẩm sinh, huống chi hắn vì phan phui nghi vấn mà tìm đến đây, nếu quái nhân chịu xuất thủ là điều hắn càng mong muốn.

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây, giả đồ nói giọng ngạo nghễ:

- Chẳng phải văn bối tự phụ quá thể, nhưng từ khi xuất đạo đến nay chưa từng đụng phải bất cứ đối thủ nào có thể phá giải chiêu kiếm này cả.

Quái nhân cười hả hả một tiếng, nói:

- Vậy thì tại ngươi chưa gặp phải cao thủ thật sự thôi! Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Lão tiền bối được xem là cao thủ thật sự chưa? Quái nhân nói:

- Võ học bao la như biển cả, làm gì có cao thủ tuyệt đối, chỉ có thể tạm phân cao thấp theo thời điểm mà thôi, bây giờ, đối với tiểu oa nhi ngươi thì lão phu được xem là cao thủ thực sự.

Trần Gia Lâm âm thầm bội phục đối phương. Quả nhiên, quái nhân nói hợp tình hợp lý chẳng sai chút nào hết.

Nhưng mình đã diễn ra chiêu Vạn Phụng Cũng Phục tuyệt học của sư môn. Nếu y và sư môn có quan hệ thì phải có phản ứng, tại sao y lại bình tĩnh như thế, đồng thời cũng chẳng hỏi lai lịch của mình, điểm này mới thật sự là lạ lùng. Y giả mù sa mưa hay là mắt nhìn bốn bề chẳng ra gì đây?

- Văn bối xin lĩnh giáo?

- Lão phu đã xem ra chiêu thức ngươi có kẽ hở, chẳng lẽ ngươi còn nuôi hy vọng thắng được ta sao?

Trần Gia Lâm trầm giọng, nói:

- Mục đích của văn bối không hề chú trọng vấn đề thắng bại. Văn bối chỉ muốn được chứng minh vấn đề của tiền bối, thế thôi.

Quái nhân lạnh lùng, nói:

- E rằng mục đích của tiểu oa nhi ngươi không đơn giản như thế đâu? Trần Gia Lâm giật mình nói:

- Vậy thì lão tiền bối cho rằng thế nào? Quái nhân trầm giọng, nói:

- Một phần do háo thắng, phần vì muốn do thám lai lịch của lão phu, có phải vậy không?

Trần Gia Lâm giật bắn người lên. Quả thật, quái nhân này không đơn giản chút nào. Y lại đọc được tâm sự người ta, đối phương đã vỡ lẽ, mình không thừa nhận cũng chẳng được. Thực ra cũng không cần thiết tranh cãi làm gì, thế rồi hần thành khẩn nói:

- Xem như tiền bối nói phải!

Quái nhân từ từ tiến đến chỗ cách Trần Gia Lâm độ khoảng tám thước. Bây giờ, hần mới trông thấy rõ ràng trong người quái nhân mặc một áo bào da lông mượt như nhung dài tới đầu gối, có điều lông tóc che khuất cả mặt mũi nên hần vẫn chưa trông thấy diện mục đối phương.

Trần Gia Lâm cổ trắn tỉnh tỉnh thần lại, nói:

- Mời lão tiền bối rút binh khí ra!

Quái nhân thò tay vào trong áo bào da, rút ra một thanh kiếm cùn đầu.

Trần Gia Lâm thoát trông thấy thanh kiếm cùn đầu trong tay đối phương, trong lòng lấy làm xúc động mãnh liệt.

Cặp mắt sáng như điện quang của quái nhân chớp nháy một cái, nói:

- Hãy gỡ khăn bịt mặt ra trước đi! Trần Gia Lâm do dự bất quyết, nói:

- Thế à...

Quái Nhân trầm giọng nói:

- Động thủ giao chiêu với bậc võ lâm trường bối, nếu còn bịt mặt là hành vi đại bất kính.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Tin Tức Kinh Người

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Danh hiệu mình cũng đã khai ra rồi, có bị mặt cũng bằng thừa mà thôi!"

Thế rồi, hần gỡ khăn bị mặt ra luôn, tức thì lộ ra bản lai diện mục ngay.

Cặp mắt sáng như điện của quái nhân cứ chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lâm, điều này cho thấy nội nguyên của quái nhân vô cùng thâm hậu. Một hồi thật lâu, quái nhân mới lên tiếng nói:

- Ngươi tấn công, cứ việc sử dụng toàn lực chớ kiêng kỵ gì hết!

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu một cái, hần lập tức dẹp trừ tất cả tạp niệm, bảo nguyên thủ nhất, từ từ giờ trường kiếm lên, đây là sự khảo nghiệm tuyệt học của sư môn, trong lòng hần vẫn khởi lên ý niệm háo thắng.

Quái nhân không có thế gì hết, thanh kiếm cùn đầu trong tay vẫn nghiêng nghiêng hạ xuống, hình như đã đo lường được công lực của Trần Gia Lâm và ra vẻ ngạo nghễ.

Trần Gia Lâm khẽ kêu hừ một tiếng, vận khởi mười hai thành công lực tấn công chiêu Vạn Phụng Cũng Phục ra nhanh như cắt.

Thanh kiếm trong tay quái nhân giờ lên quét tới và rút về thật nhanh.

Trần Gia Lâm bỗng cảm thấy cổ tay tê nhức, kêu keng một tiếng, thanh kiếm cùn đầu đánh rơi xuống đất luôn, hần ngăn người ra tại chỗ, chẳng biết trong lòng hần lấy làm kinh hãi hay là đau buồn đây, công lực của quái nhân vượt ngoài sức tưởng tượng của hần.

Đây là lần đầu tiên hần bị người đánh văng binh khí ra khỏi tay.

Xem như hần thua cuộc, hơn nữa thua một cách thê thảm, hần nằm chiêm bao cũng không ngờ lại xảy ra sự kiện như thế.

Di ngôn sư phụ dạy rằng, chưa đến lúc bắt đắc dĩ cảm không được sử dụng cú sát thủ này. Vì chiêu này quá lợi hại, xuất thủ ắt phải đổ máu, sự thật là như thế. Từ khi hần xuất đạo đến nay chưa từng thất thủ, thế mà bây giờ quái nhân đã hóa giải một cách dễ dàng.

Hơn nữa đánh văng cả binh khí mình ra khỏi tay, nếu quái nhân cố tình muốn giết mình chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi.

Bây giờ hần mới thực sự nhận thức được câu, nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, không sai chút nào.

Lão quái nhân ung dung nói:

- Đây tiểu oa nhi, chớ rụt khí, với niên kỷ của ngươi, tương lai rất sáng lạn, thành tựu ắt vượt hẳn lão phu, ngươi bại rồi, có phải vậy không? Trong số đồng đạo mà lão phu từng đụng với họ, chỉ có ngươi là trội hơn hết, bây giờ hãy nhặt kiếm lên nào.

Trần Gia Lâm cúi người nhặt thanh kiếm lên, không nói gì hết. Quái nhân lại nói tiếp:

- Bây giờ hãy chú ý xem lão phu diễn luyện một lần, phải đặc biệt chú ý thức thứ hai, thứ sáu và thứ chín, còn thức cuối cùng vốn là không có, nếu sửa lại vài thức này, thì ngươi có thể tùy ý không chế oai lực của nó!

Trần Gia Lâm lại dao động lần nữa, có thật quái nhân này là bậc trưởng bối trong sư môn không?

Chiều theo tình hình bây giờ, võ học của y phải trội hơn sư phụ. Quái nhân la lớn tiếng nói:

- Chú ý nào!

Dứt lời, lão sử dụng động tác chậm diễn luyện chiêu thức cho hần xem một phen.

Trần Gia Lâm há hốc mồm ra mà nhìn, sau khi được quái nhân cải chính chiêu Vạn Phụng Cũng Phục, bây giờ mới thực sự là đạt đến một cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Quái nhân thu kiếm lại nói:

- Có cần lão phu diễn múa lại một lần nữa chăng? Trần Gia Lâm nói giọng run run:

- Không cần, vãn bối đã hoàn toàn thuộc lòng rồi! Quái nhân khẽ gật đầu nói:

- Khá lắm, quả là người trẻ dễ dạy, hãy nhớ kỹ một câu, làm một võ sĩ lúc nào cũng có lòng chính nghĩa, tất cả hành vi không được trái với hai chữ võ đạo, bây giờ ngươi có thể rời khỏi đây, nếu ở lại lâu kéo họ sinh nghi.

Trần Gia Lâm xúc động nói:

- Xin lão tiền bối cho biết lai lịch? Quái nhân lắc đầu nói:

- Ngươi không biết là điều hay nhất, đồng thời lão phu cũng chẳng có danh hiệu, hãy đi đi!

Trần Gia Lân luống cuống nói:

- Văn bối mạo muội...

Hắn chưa kịp nói tiếp thì quái nhân đã biến mất trong bóng tối âm u.

Hắn thoát vừa tiến tới một bước, song dừng lại ngay, quái nhân không bằng lòng tiết lộ lai lịch, có rượt theo cũng bằng thừa.

Y là ai thế?

Quái nhân, thanh kiếm cùn đầu, tuyệt chiêu cứ xoay cuồng trong đầu óc hắn, suýt nữa hắn phải phát điên lên.

Trần Gia Lân đứng ngẩn người một hồi, sau đó thở dài một tiếng, tra kiếm vào bao, đeo khăn bịt mặt lên, quay đầu chạy ra cốc ngoại, trong lòng rối loạn hết sức.

Hắn thoát vừa xuất hiện tại cốc khẩu, số nhân vật gồm tam lưu cửu giáo nọ đã lập tức vây tới, tranh nhau hỏi lia lịa.

- Việc thế nào vậy?

- Bằng hữu, tình hình trong cốc ra sao?

- Bằng hữu vào cốc lâu như thế, biết được những gì ư?

- Đã đụng với quái nhân chẳng?

- ...

Mồm năm miệng mười, kêu ồn cả lên.

Trần Gia Lân lắc đầu không nói gì hết, cứ thế chạy thẳng, hắn không có lý do gì phải lưu lại trong núi nữa.

Trên đường đi, hắn cứ ôn lại lời nói của quái nhân, giọng nói ấy hoàn toàn như một bậc trưởng bối dạy dỗ văn bối, y là ai?

Nếu bảo rằng y là sư môn trưởng bối, thì không cần ra vẻ với đệ tử hậu bối làm gì, nếu không phải, làm sao y lại có thể diễn múa một chiêu tuyệt học này đến xuất thần nhập hóa như vậy?

Lão là ai thế?

Trần Gia Lân cứ tự hỏi trong lòng, nhưng hắn chẳng tìm ra đáp số, sự thật từng trải chỉ y như là một giấc chiêm bao ly kỳ, thế nhưng đây lại là một sự thực sờ sờ trước mắt.

Hắn suy nghĩ tới đây lại liên tưởng tới Bất Bại Ông đã sử dụng chương lực huyền kỳ mãnh lực đã đánh mình thọ thương, song không trị liệu mà tự nhiên bình phục, bên trong lại có cổ quái gì đây?

Hắn không thể nào hiểu nổi, nên hắn tiếp tục suy nghĩ nữa ắt phải phát điên lên cho mà coi.

Mặt trăng từ từ khuất bóng, không bao lâu nữa trời lại sáng.

Trần Gia Lân như người mất hồn cứ lang thang bước đi trong hoang dã. Thành linh...

Có một âm thanh quái dị văng vẳng vang tới. Hắn giật mình ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay có một ông lão nằm co quắp trong bụi rậm đang ngáy o o ngủ thật say sưa, thì ra âm thanh nọ chính là tiếng ngáy của lão đầu này.

Hắn lấy làm hiếu kỳ bước sang bên đó, trở mắt ra nhìn, suýt nữa phải bật cười ngay. Chỉ thấy hai cái đại hồ lô để song song dưới đất, hắn nhìn kỹ lần nữa mới hay chỉ có một cái hồ lô thôi, kể đến là cái bụng to lớn của ông lão nọ, căn cứ đại hồ lô này hắn đã nhận ra ngay ông lão này chính là Túy Ông, một trong Thiên Ngoại Tam Ông chứ không còn ai xa lạ nữa.

Vào thời điểm này lại gặp phải Túy Ông quả thực hắn lấy làm bất ngờ vô cùng, hắn bèn la lớn tiếng kêu gọi rằng:

- Lão tiền bối!

Túy Ông trở mình ngồi dậy, lấy tay dụi sơ cặp mắt lim dim một cái, miệng mấp máy lẩm bẩm nói:

- Ai phá rối giấc ngủ của già này vậy? Trần Gia Lân bật cười nói:

- Văn bối Ngư Lang đây...

Túy Ông tròn to đôi mắt lim dim, nghiêng đầu nói:

- Tiểu tử nguoi chẳng giống người đánh cá chút nào... Trần Gia Lân vội kéo khăn bịt mặt xuống, nói:
- Tại sao lão tiền bối lại nằm ngủ ở đây vậy? Túy Ông tròn ngược đôi mắt một cái, nói:
- Cha chả tiểu tử sao nguoi lại giả làm thư sinh nữa đây? Trần Gia Lân mỉm cười, nói:
- Như vậy có thể giảm bớt rất nhiều thị phi.

Túy Ông sực như chợt nghĩ ra điều gì la lớn tiếng nói:

- Phải rồi, tiểu tử, bọn này từng nhờ nguoi làm chút việc, sao nguoi lại trốn đi đâu mất biệt không thấy xuất hiện ư?

Trần Gia Lân cười ngượng ngừng một tiếng, nói:

- Văn bối đã đến Tuyệt Thế am trên núi Cửu Lĩnh sơn đồng thời cũng gặp quái ni ấy rồi, lão không phải là Ngọc La Sát!

Túy Ông kêu ồ lên một tiếng nói:

- Phải hay không nguoi cũng nên trở về báo cáo bọn này chứ?

Trần Gia Lân không muốn nói ra sự kiện bị cưỡng ép cùng Võ Lâm Tiên Cơ bái đường thành hôn và việc đào hôn, hấn áp ứng nói:

- Văn bối bận việc nên không thể hồi báo xin lão tiền bối thứ lỗi! Túy Ông nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, sau đó nói tiếp:
- Nếu như quái ni nọ không phải là Ngọc La Sát Tôn Phi Yến sư mẫu nguoi, vậy thì phải chứng minh được thân phận của Mẫu Đơn lệnh chủ rồi. Tiểu oa nhi, chẳng trách gì Mẫu Đơn lệnh chủ quan tâm nguoi đến thế, té ra bà ta là sư mẫu nguoi...

Trần Gia Lân lấy làm khó xử vô cùng, hấn đã biết Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Ngọc La Sát sư mẫu của mình, thế nhưng thân làm đệ tử chẳng lẽ lại giúp người ngoài đối địch với lão nhân gia bà ta được sao?

Nhưng hành vi của Thiên Hương môn không được võ lâm chính nghĩa chấp nhận, mình biết xử trí thế nào đây?

Lời nói của Hắc Cốc quái nhân còn văng vẳng ở bên tai: "... Thân làm một võ sĩ phải luôn luôn ghi nhớ hai chữ chính nghĩa... Không được trái với hai chữ võ đạo..."

Tại sao quái nhân lấy thân phận trưởng bối khuyên bảo mình như vậy? Tại sao lão phải chỉ giáo tuyệt chiêu sư môn cho mình như thế?

Hấn suy nghĩ đến đây, buột miệng nói:

- Có phải lão tiền bối đến đây vì Hắc Cốc quái nhân chăng? Túy Ông nói:
- Đúng thế, lão phu cũng động tính hiếu kỳ như tất cả mọi người! Trần Gia Lân hỏi tới nói:
- Lão tiền bối có phát hiện gì chăng? Túy Ông cau mày nói:
- Đối phương là cao thủ thật sự mà lão phu gặp đầu tiên trong đời người!

Trần Gia Lân đã đích thân lãnh giáo, đương nhiên hấn phải đồng ý lời nói của Túy Ông, thế rồi hấn gật đầu nói:

- Phải, quả thực công lực của đối phương cao siêu khó lường, nhưng tại sao y lại giả dạng làm ra quái lạ như vậy, để gây nên sự chú ý của giới giang hồ và có biết bao nhiêu người kéo đến đây, chẳng lẽ y có mưu đồ gì chăng?

Túy Ông trầm giọng nói:

- Đương nhiên, nếu đối phương không có mục đích đặc biệt ắt không cố ý làm kinh động tới thế tục, nhưng trước mắt bây giờ chưa thể phán đoán. Chón giang hồ rộng lớn bao la có bao nhiêu quái nhân quái sự, tạm thời chớ thắc mắc đến y trước đã, hãy bàn về sư mẫu có lòng dạ độc ác như rắn rết của nguoi. Nguoi có biết tại sao nhóm người của lão phu phải xuống núi đối địch với bà ta không?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Văn bối không biết!

Túy Ông đưa mắt nhìn Trần Gia Lân một cái, nói:

- Có thật lúc sư phụ nguoi còn tại thế chưa hề đề cập cổ sự của sư mẫu nguoi bao giờ chăng?

Trần Gia Lân thành khẩn nói:

- Quả thực vẫn bối chưa hề nghe nói bao giờ! Tủy Ông khẽ gật đầu nói:

- Người hãy lắng tai nghe lão phu kể một câu chuyện máu tanh vỡ lăm cho người nghe. Phụ thân của sư mẫu người kêu là Giang Hồ Đồ Phu, nghe danh hiệu này đủ biết hành vi của lão thế nào rồi. Bà ta còn hai người anh, ba phụ tử tung hoành giang hồ không kiêng kỵ gì cả, hạ thủ không hề lưu mạng sống. Dung nhan sư mẫu người khá xinh đẹp, tâm địa cũng rất hiền từ, là một đại mỹ nhân năm xưa, lệnh sư bội phục bà ta biết giữ thân chính nghĩa nên mới cùng bà ta kết duyên trăm năm..

Trần Gia Lân tập trung tinh thần lắng tai nghe lão kể, đây là sự kiện mà hần ao ước được biết bấy lâu.

Tủy Ông dừng lại giây lát, sau đó kể tiếp:

- Người ác không khi nào có hậu quả lành. Đây là luật của trời đất, do vì cha con Giang Hồ Đồ Phu tích ác như núi, gây nên vỡ lăm căm phẫn. Trong một lần hành động được xếp đặt rất cẩn thận, cả ba phụ tử đồng thời bị chôn sống..

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Chôn sống ư?

Tủy Ông khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, họ bị chôn sống! Trần Gia Lân cau mày nói:

- Bất luận phụ tử y tội ác tày trời đến đâu, nhưng sử dụng phương thức này để giết họ thì vô nhân đạo quá thể...

Tủy Ông nói:

- Đúng thế, quả thực là vô nhân đạo, cho nên về sau mới xảy ra việc tai hại... Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Việc tai hại thế nào? Tủy Ông trầm giọng nói:

- Chính là công án máu tanh mà lão phu vừa nói lúc nãy, mặc dù Ngọc La Sát bắt nãn hành vi của phụ huynh, nhưng thiên tính cốt nhục thì không sao bỏ được. Thế rồi huyết án đã xảy ra, chính là Bách Nhân Chủng (mộ chôn trăm người) đã náo động thiên hạ vỡ lăm cách đây hai chục năm về trước!

Trần Gia Lân nói giọng hốt hải:

- Bách Nhân Chủng ư? Tủy Ông khẽ gật đầu nói:

- Phải, Bách Nhân Chủng ở tại ngoại thành Phủ Châu đây, mặc dù gọi là Bách Nhân Chủng nhưng thực ra số cao thủ lần lượt bị giết chết không phải chỉ có con số một trăm mà thôi. Lúc đầu không biết ai là hung thủ cả, mãi cho đến năm năm về trước, mới có một kẻ may mắn thoát chết đã tiết lộ rằng chính Ngọc La Sát vì trả thù cho phụ huynh mà hạ độc thủ như thế.

- A!

Trần Gia Lân xúc động kêu lên một tiếng. Tủy Ông lại nói tiếp:

- Có lẽ chính vì huyết án này mà sư phụ người đã trở mặt với bà ta. Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Năm năm trước đây mới phanh phui ra huyết án này, nhưng ân sư đã ẩn cư từ lâu, bên trong sai lệch cả mười năm hơn...

Tủy Ông nói:

- Có lẽ lệnh sư đã biết từ lâu, nhưng vì bảo toàn tình nghĩa phu thê nên không phanh phui ra mà thôi, đây là lẽ thường của con người, những cao thủ thọ nạn năm xưa thấy là chính đạo chi sĩ. Mặc dù thủ đoạn của họ hơi quá đáng, nhưng với mục đích trừ hại cho giang hồ, nếu xét theo tội trạng của phụ tử Giang Hồ Đồ Phu thì chẳng quá đáng. Thử nghĩ kỹ lại xem số người vô tội đã bị phụ tử y tàn sát, dù cho chôn Giang Hồ Đồ Phu con y cả trăm lần cũng chưa gọi là quá đáng đâu.

Trần Gia Lân cứng họng nói chẳng nên lời, nhưng hần biết nói gì bây giờ?

Mãi cho đến hôm nay hần mới thực sự hiểu nguyên nhân tại sao sư phụ đã mai danh ẩn tích.

Tủy Ông rút nút hồ lô ra, kê vào miệng kêu ọc ọc nốc một hơi dài, sau đó khẽ vỗ tay vào cái bụng phê, thè lưỡi liếm hai bên mép nói:

- Nếu đúng như sự thật đã tiên liệu, Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Ngọc La Sát, một khi tin tức truyền ra ngoài, người có thể tưởng tượng rằng ắt phải khơi dậy một trận đại sóng gió. Hơn nữa từ khi bà ta thành lập Thiên Hương môn đến nay đã gây nên biết bao sự kiện trời người đều công phẫn...

Trần Gia Lân xúc động nói giọng lạnh lạnh:

- Lão tiên bối chuẩn bị đối phó bà ta bằng cách nào đây? Túy Ông trầm giọng nói:

- Quyết không để cho môn hộ tà ác này tiếp tục hoạt động tại võ lâm, bằng bất cứ giá nào cũng phải hủy diệt nó. Có một vấn đề tiểu tử ngươi phải thành thật trả lời...

Trần Gia Lâm đã tiên liệu được lão định hỏi điều gì, nhưng hắn vẫn hấp tấp nói:

- Vấn đề gì thế? Túy Ông nói:

- Ngươi đứng ở phe nào đây?

Đây là một vấn đề khá quan trọng, cần phải có một can đảm và trí tuệ phi thường để quyết định. Trần Gia Lâm suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói giọng cương quyết:

- Đương nhiên vẫn bối phải đứng ở phe chính nghĩa! Túy Ông xécher ngược đôi lông mày hoa râm lên, nói:

- Ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ? Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Vẫn bối đã suy nghĩ rất kỹ!

Thình lình ngay lúc này, có một âm thanh vang tới nói:

- Không được, ngươi phải suy nghĩ lần nữa xem?

Tiếp theo tiếng nói có một bóng người xuất hiện ngay.

Trần Gia Lâm giật mình phóng mắt nhìn tới trước, té ra đối phương là Thảo Đầu Lang Trung, hắn vội chắp tay vái chào nói:

- Đạo này tiền bối vẫn khỏe chứ! Túy Ông trợn ngược hai mắt nói:

- Lão bán vô cây cỏ đại đánh lừa người, ngươi cũng đến đây ư?

Gương mặt Thảo Đầu Lang Trung nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Tin tức không mấy lành! Túy Ông nói:

- Tin tức gì không lành ư? Chẳng lẽ ngươi trị bệnh cho người lại xảy ra án mạng rồi sao?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Nghiêm trọng hơn cả trị bệnh người xảy ra án mạng nữa! Túy Ông nói:

- Có lý đấy, hãy nói thử xem nào?

Thảo Đầu Lang Trung vuốt ve hàm râu ngắn một cái, nói:

- Ta đã tìm gặp Trùng Thiết Thái Công...

Trần Gia Lâm thoát nghe nói danh hiệu Trùng Thiết Thái Công bất giác lấy làm buồn cười hết sức.

Túy Ông trợn ngược đôi mắt lim dim nói:

- Ngươi đã tìm gặp lão nhi Trùng Thiết (lười dài) này quả thực không đơn giản chút nào, ngươi cứ nói tiếp đi.

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Y đã chứng thật rằng Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Ngọc La Sát ái thê của Nhất Kiếm Định Càn Khôn!

Trần Gia Lâm đã biết Mẫu Đơn lệnh chủ chính là sư mẫu Ngọc La Sát Tôn Phi Yến, nên hắn không ngạc nhiên chút nào.

Túy Ông khẽ gật đầu nói:

- Khá lắm, vậy thì sự phán đoán của chúng ta hoàn toàn chính xác! Thảo Đầu Lang Trung đưa mắt quét nhìn Trần Gia Lâm một cái, nói tiếp:

- Còn nữa!

Túy Ông ngạc nhiên hỏi:

- Còn điều gì nữa?

Thảo Đầu Lang Trung thở dài một tiếng, nói:

- Trường Thiệt Thái Công còn tiết lộ một bí mật kinh người nữa, Nhất Kiếm Định Càn Khôn Trần Đình Lăng còn một đứa con trai, y mang theo ái nhi cùng ẩn tích giang hồ!

Dứt lời, lão đảo mắt liếc nhìn Trần Gia Lâm. Túy Ông đứng phắt dậy, la lớn tiếng nói:

- Lại có việc như thế thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Sáng Tổ Thân Thế

Kêu ừng một cái Trần Gia Lâm như trúng phải một cú sấm sét vào đầu, tức thì đỡ người ra tại chỗ, tin tức này đáng sợ hết sức.

Túy Ông giật mình tỉnh rượu ngay, trợn to hai mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm, hốt hải nói:

- Có thật như thế chẳng?

Thảo Đầu Lang Trung trầm giọng nói:

- Tuyệt đối không giả chút nào, chính Trường Thiệt Thái Công đã mục kích cổ sự này! Túy Ông ngạc nhiên nói:

- Làm sao y biết đứa trẻ mà Trần Đình Lăng mang đi chính là con trai của lão? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Ta theo hỏi nhiều lần, Trường Thiệt Thái Công mới nói rằng chính tại y nghe Trần Đình Lăng nói chuyện với hải nhi nọ, lão nói rằng: "Mặc dù giang hồ rộng lớn bao la, nhưng hai phụ tử ta không còn chỗ dung thân nữa!"

Ánh mắt Túy Ông dừng lại gương mặt Trần Gia Lâm, nói:

- Lão bán võ cây cỏ hoang kia, căn cứ vào điều người vừa nói, vậy thì... hần chính là... Thảo Đầu Lang Trung tiếp lời:

- Thầy trò bọn họ, thực ra là phụ tử. Túy Ông nói:

- Lạ lùng thật, tại sao Trần Đình Lăng không tiết lộ mối quan hệ này cho tiểu oa nhi này hay ư?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Dễ hiểu thôi, lão không muốn con mình lãnh nợ ác của mẫu thân.

Trần Gia Lâm không muốn nghe nói tiếp nữa, hần phi thân chạy như điên như cuồng, hình như hần muốn lẫn trốn sự thật tàn bạo này, cứ phóng giò chạy như điên, chẳng biết chạy được khoảng bao lâu thời gian và cũng chẳng biết chạy đến đâu cả. Trời sáng, hần chui vào một hang đá, ngã lưng nằm trên đá một cách uể oải cứ thờ hồng học không ngừng. Quả thật đây là tiếng sấm giữa trời quang, hần cảm thấy rằng không còn chịu đựng được nữa, hần chỉ muốn được chết ngay bây giờ, mãi mãi thoát ly cõi đời ô trọc này.

Ánh nắng ấm áp ban mai soi vào hang đá, nhưng hần vẫn cảm thấy đen tối. Hần lần lần bình tĩnh lại, kể đó nước mắt chảy ròng ròng xuống.

Hần rất bằng lòng mình là một cô nhi không rõ thân thế, nhưng bây giờ thì không thể được nữa, sự thật đáng sợ này y như một con rắn độc đã chui vào bụng của hần.

Phụ thân nói dối với mình rằng mình chỉ là một cô nhi mà lão nhân gia người thu dưỡng từ bé, không dám nói sự thật ra. Chao ôi, đây là một sự kiện đau khổ biết bao! Hần tin chắc rằng phụ thân ôm hận mà chết, hai phụ tử cho đến chết cũng không dám nhìn nhận nhau, thế là dụng tâm này đau khổ biết bao và cũng quá đỗi tàn nhẫn.

Mẫu Đơn lệnh chủ là mẫu thân của mình, quả thực đây là một sự kiện không thể tưởng?

Bà ta ra lệnh cấm thủ hạ không được đối địch với mình. Lần gặp mặt đầu tiên bà ta từng gọi mình bằng tiếng hải nhi, và cứ muốn tác thành mình kết hợp với Võ Lâm Tiên Cơ, đồng thời bảo thủ hạ tôn mình làm thiếu môn chủ, thoạt nhiên cứ thối mác không hiểu nhưng bây giờ đã hoàn toàn sáng tỏ hết.

Thế nhưng tại sao bà ta không biểu lộ thân phận ra?

Huyết án bách nhân chủng, lão nhân gia người vì trả thù cho ngoại tổ phụ và hai người cậu. Dựa theo nhân tình mà nói lão nhân gia bà không thể chẳng làm thế, có điều thủ đoạn hơi cay độc.

Trả thù xong, lão nhân gia người phải ẩn cư mới đúng, tại sao lại thành lập Thiên Hương môn?

Tác phong Thiên Hương môn tà ác, chính bản tính của người hay là người có thay đổi ư? Mẫu thân? Tại sao mình lại có một mẫu thân như thế?

Hắc Cốc quái nhân, hai tỷ đệ Thất Tâm Nhân không chịu cho biết lai lịch, có phải vì thân thế phức tạp của mình chăng?

Từ rày về sau mình sẽ xử trí như thế nào đây.

Hắc Cốc quái nhân bảo mình giữ tròn hai chữ chính nghĩa chớ có trái với võ đạo, là ám thị gì vậy?

Chôn thiên hạ này làm gì có chuyện hai mẫu tử đối địch nhau, đó là nghịch luân...

oOo

Bóng tối ban đêm lại đến với hấn lần nữa, Trần Gia Lân đã nằm trong hang đá cả một ngày đêm và cũng đã suy nghĩ cả một ngày đêm, cuối cùng trong con tuyệt vọng hấn đã tìm ra một con đường.

Hấn quyết định đến gặp mẫu thân, khuyên bà ta giải tán môn phái Thiên Hương môn vừa khủng bố vừa tà ác này. Sau đó hai mẹ con cùng nhau xa chạy cao bay vĩnh tuyệt giang hồ, để tránh né hậu quả đáng sợ ấy, ngoài ra hấn không còn con đường nào để chọn lựa nữa.

Thế rồi, hấn đứng dậy rời khỏi hang đá, đeo khăn bịt mặt vào, chạy trở về Hắc Cốc.

Hấn cần phải tìm gặp người của Thiên Hương môn, mới có thể biết hành tung của mẫu thân.

Chẳng mấy chốc, hấn đã tìm tới Hắc Cốc, bấy giờ vào lúc đêm khuya.

Hấn tìm một tảng đá cách cốc khẩu không xa lắm, và lẳng lặng ngồi nghỉ tại đó. Hấn cảm giác rằng kinh lịch một ngày nay như dài cả mười năm trời.

Hắc Cốc vẫn tối như mực, vừa thần bí vừa khủng bố, nơi cốc khẩu thỉnh thoảng có bóng người lay động, Trần Gia Lân vẫn cứ ngồi yên trên tảng đá núi. Hấn tin rằng nếu nơi đây có người của Thiên Hương môn, họ ắt tự động tìm tới không sai.

Trong cảnh đêm mờ mịt, có hai thanh âm đối thoại vang tới, một giọng điệu thô nặng nói:

- Tiểu tử này có lý đấy, đã quý cả một ngày đêm tại đây, nó có mơ mộng muốn bái quái vật làm thầy.

Một giọng khản khặc nói:

- Nó có quý đến đâu gói ra máu cũng bằng thừa thôi. Giọng thô nặng nói:

- Thế nhưng tinh thần nó cũng đáng khen đấy!

Giọng khản nọ cười há há một tiếng nói:

- Có lẽ tiểu tử này mơ mộng làm võ sĩ đến nỗi sắp phải phát điên...

Trần Gia Lân động tính hiếu kỳ đảo mắt quét nhìn tới trước, quả nhiên hấn phát hiện một bóng người nho nhỏ quỳ trước cốc khẩu, vì trời quá tối và khoảng cách hơi xa, nên hấn trông không rõ lắm. Căn cứ kích thước hình người, có lẽ là một thiếu niên khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

Giọng thô nặng lại lên tiếng nói:

- Ê, tiểu tử, chớ có mơ mộng quá thế, nếu muốn bái sư học võ, thì Ngươi nhị gia người đây!

Giọng khản nọ dùng giọng mỉa mai cười một tiếng nói:

- Chớ có đánh rắm làm gì, vài đòn võ của người cũng muốn làm thầy của người ta, không sợ người ta cười bẻ bụng chẳng?

Giọng thô nặng la lớn tiếng, nói:

- Vương Nhị Hổ, người chớ khinh người quá thế, nếu người giỏi thì hai chúng ta thử so tài một phen xem nào?

Giọng khản nọ cười khẩy một tiếng nói:

- Thôi được rồi, hãy ngủ một giấc đi, đại gì tranh nhau như thế. Thế rồi hai người nà không nói gì nữa.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Thiếu niên này quỳ gối tại cốc khẩu cả một ngày đêm. Quả nhiên nghị lực này cũng đáng khen thật, tại sao y lại nghĩ tới chuyện muốn bái quái nhân làm thầy ư? Dù gì mình cũng rảnh rồi, cứ sang đó xem qua thể nào...."

Hắn suy nghĩ đến đây, liền bước xuống tảng đá núi đi sang phía cốc khẩu, phóng mắt nhìn kỹ, mới thấy đối phương là một thiếu niên mặc chiếc áo rách rưới, đang quỳ thẳng lưng tại đó, thân mình nhỏ nhỏ của y cứ run lẩy bẩy không dừng, có lẽ do y quỳ gối quá lâu thì phải.

Thế rồi hắn nói giọng ôn tồn:

- Tiểu huynh đệ, ngươi đang làm gì thế?

Thiếu niên nọ ngước đầu lên, Trần Gia Lâm thoát trông thấy nhân thần y bất giác giật nảy người lên. Đó là hận, nỗi hận sâu lắng, tuổi trẻ chùng này, chẳng lẽ thân mang nỗi thâm thù đại oán gì chăng? Bỗng không làm gì lại có nhân thần đáng sợ đến thế?

Trần Gia Lâm không chịu nổi lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ, ngươi tên là gì thế?

Một hồi thật lâu thiếu niên mới thốt ra hai chữ:

- Tiểu Bửu!

Trần Gia Lâm rung động cõi lòng, hắn sực liên tưởng đến ái nữ Ngọc Lâm, ngày thường hắn gọi con mình bằng tiếng Tiểu Bửu, thiếu niên này rất linh tú, hình như hắn thoát trông thấy hình bóng vào năm sau của ái nữ Ngọc Lâm, thế rồi hắn liền nảy sinh hảo cảm với thiếu niên cũng tên là Tiểu Bửu này, kể đó hắn lại nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi muốn bái sư ư? Thiếu niên tên Tiểu Bửu gật đầu nói:

- Đúng thế!

Y trả lời khá ngắn gọn, hình như không muốn nói nhiều hơn nữa.

Do vì Trần Gia Lâm đã phát sinh hảo cảm với y, nên hắn nhẫn nại nói tiếp:

- Nay tiểu huynh đệ, quái nhân ắt phải có tính tình quái gở, nếu y không muốn thu nhận ngươi, dù ngươi có quỳ gối tại đây cả năm cũng bằng thừa thôi.

Thiếu niên cố chấp nói:

- Chí thành có thể cảm động cả thiên thần! Trần Gia Lâm mỉm cười nói:

- Nếu như đối phương không cảm động lòng chí thành của ngươi thì sao? Thiếu niên nói giọng cương quyết:

- Thì ta cứ quỳ gối tại đây luôn! Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Tiểu huynh đệ, lát nữa trời lại sáng, nơi đây sẽ có người qua lại, chẳng lẽ ngươi cứ quỳ gối mãi như thế này? Trông tình hình ngươi thân mang thâm thù đại oán cho nên cần học võ gấp. Đến đây nào, chúng ta hãy sang bên đó trò chuyện, biết đâu ta sẽ giúp ngươi một biện pháp hay?

Thiếu niên đưa cặp mắt hoài nghi nhìn Trần Gia Lâm giây lát, sau đó ấp úng nói:

- Ngoại trừ người trong Hắc Cốc, ngoài ra không một ai có thể làm thầy ta...

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói thế có nghĩa là sao? Thiếu niên miễn cưỡng nói:

- Ta phiêu bạt cả ba năm trời, chưa từng nghe nói người nào có công lực cao hơn người trong Hắc Cốc.

Trần Gia Lâm nói:

- Cũng chưa chắc như thế, nhưng cho dù quả thật người trong cốc có bản lãnh thông thiên, nếu y không thu nhận ngươi thì cũng bằng thừa mà thôi.

Thiếu niên nghiêng răng nói:

- Bất kể thế nào đi nữa, ta quyết không buông bỏ cơ hội này, nhất định được một lời nói của đối phương mới chịu buông tay!

Âm thanh thô nặng lúc này, lại vang tới nói:

- Nhị Hổ, chẳng phải thư sinh bịt mặt áo lam này chính là người đã vào trong Hắc Cốc đêm qua và ở lại cả nửa ngày trời mới ra đó ư?

Giọng khản nộ nói:

- Đúng thế, chính là hắc đầu!

Trần Gia Lâm đảo mắt liếc nhìn một cái, thấy hai gã hán tử trung niên vừa nói chuyện đang dựa lưng vào vách đá núi ngủ gật cách chỗ hắc đầu khoảng hai trượng.

Thiếu niên đưa cặp mắt kinh ngạc chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm một cái, nói:

- Thừa đại thúc, ngươi từng vào Hắc Cốc ư? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Có gặp... lão tiền bối ấy chẳng?

- Đương nhiên!

- Được, ta bằng lòng trò chuyện với người!

Nói xong, y đứng thẳng người lên, chao đảo một cái, có lẽ quỹ gối quá lâu nên hai chân tê liệt, y liền cúi người xuống lấy tay xoa lên hai đầu gối giấy lát.

Trần Gia Lâm khoát tay, cất bước đi trước, thiếu niên đi theo phía sau hắc đầu, về tới chỗ lúc này đã ngồi nghỉ. Trần Gia Lâm chỉ tay lên tảng đá núi bảo y ngồi xuống, nói:

- Tiểu Bửu, ngươi có họ không?

- Ta họ Hách!

- Ồ! Hách Tiểu Bửu ngươi từ xứ nào đến đây vậy?

- Thượng Nhiên!

- Hừ! Cũng không xa lắm, cách nơi đây chừng trăm dặm đường thôi, trong nhà ngươi còn những ai nữa?

Hai mắt Hách Tiểu Bửu đỏ ngầu, nói:

- Phụ mẫu đều chết cả, chỉ sót lại một mình ta mà thôi! Trần Gia Lâm khẽ gật đầu, nói:

- Tội nghiệp, tại sao ngươi muốn báỉ sư? Hách Tiểu Bửu áp ứng nói:

- Điều này... ta không thể nói!

- Ngươi không nói ta cũng biết, đôi mắt ngươi chan chứa oán độc, biểu hiện trong lòng ngươi mang hận, ngươi muốn trả thù, có phải không?

- Đại thúc... ngài nói đúng cả, tại sao... ngài lại bịt mắt như thế?

- Tiểu Bửu, người giang hồ lắm lúc... có những nỗi khổ khó nói, ngươi luyện võ bao giờ chưa?

Hách Tiểu Bửu khẽ gật đầu nói:

- Biết chút ít thể thôi!

- Phụ mẫu ngươi chết như thế nào?

Hách Tiểu Bửu tròn to hai mắt, nghiêng răng kêu ken két nói:

- Phụ mẫu cháu bị giết chết, mẹ cháu... bị thù nhân làm nhục sau đó tự tử! Trần Gia Lâm run bắn người lên, nói:

- Thù nhân của ngươi là ai?

Hách Tiểu Bửu giận dữ nói giọng xúc động:

- Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn!

Trần Gia Lâm nghe nói thế lại giật mình lần nữa, Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn được tôn xưng là bắc phương võ lâm đệ nhất kiếm, chính y đã tiết lộ bí mật quái nhân Hắc Cốc sử dụng thanh kiếm cùn đầu. Không ngờ thù nhân của thiếu niên này lại chính là nhân vật nổi tiếng ở miền bắc võ lâm. Quả nhiên chiếu theo tình hình trước mắt, thiếu niên này ngoại trừ báỉ quái nhân Hắc Cốc làm thầy, bằng không chớ hòng trả thù tuyết hận, thế rồi hắc đầu trầm giọng

nói:

- Tiểu Bửu, mối thù này kết bởi trường hợp thế nào vậy? Hách Tiểu Bửu vừa ứa nước mắt vừa nói:

- Cha cháu có một võ đường tại thành Thượng Nhiêu cậy vào nghề dạy võ kiếm sống qua ngày. Cách đây ba năm về trước, một hôm có một người trạc hơn bốn mươi tuổi tự xưng là Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn, tìm cha cháu so tài cao thấp. Y bảo rằng nếu đánh thắng thanh kiếm trong tay y thì cứ tiếp tục treo bảng hành nghề tiếp, ngược bằng thua cuộc phải dẹp bảng hiệu đóng cửa võ đường và cấm không được dạy võ...

- Ô! Cha của người danh hiệu là gì?

- Đa Nhạn Khách Hách Nhiên!

- Về sau thế nào nữa?

- Cực chẳng đã cha cháu phải nhận lời khiêu chiến, chỉ ba chiêu... ba chiêu...

- Ba chiêu thì thế nào?

- Thì cha cháu đã chết dưới kiếm của đối phương! Nói xong, nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống. Trần Gia Lân nghiêng răng kêu ken két nói:

- Đây không phải là so tài cao thấp, mà ắt phải có mục đích gì đây, sau đó thế nào nữa?

Hách Tiểu Bửu cảm phần nói:

- Mẹ cháu vừa bi thương vừa cảm phần xuất thủ ngay, kết quả là thất thủ bị bắt...

- Thế còn số đệ tử mà cha người đã đào tạo đâu?

- Bồi thêm ba mạng người, số còn lại tự biết không phải là đối thủ của y, và giải tán hết!

- Cuối cùng sao nữa?

Hách Tiểu Bửu giờ quyền quơ vào hư không, cảm phần nói:

- Sau khi mẹ cháu bị gã cầm thú đó làm nhục đã tự tử mà chết! Nói xong, nước mắt lại chảy ròng ròng xuống.

Trần Gia Lân phùng mang tròn mắt, nổi giận đùng đùng nói:

- Chính người đã mục kích chăng? Hách Tiểu Bửu lắc đầu nói:

- Không, cháu nghe đại sư huynh nói lại! Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Sao người được thoát thân vậy?

- Hôm đó cháu có việc đến ở nhà đại sư huynh. Xong việc, đại sư huynh bảo cháu phải xa chạy cao bay, thế rồi cháu phiêu bạt tứ xứ tìm kiếm danh sư, gần đây nghe nói Hắc Cốc xuất hiện...

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Bao nhiêu đó đủ rồi, ta đã sáng tỏ mọi việc, Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn từng xuất hiện tại đây, muốn tìm gã thì chẳng khó...

Hách Tiểu Bửu khẽ gật đầu nói:

- Quả thực chẳng khó chút nào, gã đã bá chiếm võ đường của cha cháu, chưa rời khỏi Thượng Nhiêu, có điều là... cháu không có bản lĩnh...

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Được, người hãy đi với ta trở về Thượng Nhiêu. Hách Tiểu Bửu tròn to hai mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Thúc thúc, theo người về Thượng Nhiêu làm gì? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Hãy đến nhận xác Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn! Hách Tiểu Bửu thất kinh nói:

- Ý của thúc thúc muốn nói rằng sẽ trả thù thay cho tiểu đệ ư?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đúng là như thế!

Hách Tiểu Bửu lắc đầu nói:

- Không, cảm ơn thúc thúc nhiều lắm, tiểu diệt quyết phải đích thân trả thù, đợi tiểu diệt học xong bản lãnh...
- Tiểu Bửu, ngươi có bằng lòng nghe thúc thúc nói một lời chẳng?
- Thúc thúc cứ việc nói?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Nay Tiểu Bửu, mặc dù chúng ta mới gặp mặt lần đầu nhưng thúc thúc phải khuyên bảo ngươi vài lời. Chốn giang hồ này hung hiểm vô cùng, không ai ngờ trước được rằng đến khi nào lại gặp hung hiểm, chính cha mẹ cháu là một cái gương. Một khi bước lên con đường này thì đành chịu, nếu không đi theo con đường này là tốt nhất. Trên thế gian còn rất nhiều đường đi, không cần thiết dứt khoát phải đi con đường này...

Hách Tiểu Bửu nửa hiểu nửa không, nói:

- Có lẽ thúc thúc nói phải, thế nhưng tiểu diệt quyết phải trả mối thù không đội trời chung này mới được!

Trần Gia Lân nói:

- Đương nhiên, đây là đạo làm con cái, chí khí cháu rất đáng khen ngợi. Thế nhưng cháu nên nghĩ rằng nếu một khi cháu trả thù không xong, ngược lại gặp tai họa nữa, và làm đoạn tuyệt hương hỏa nhà họ Hách, e rằng cha mẹ cháu ắt không muốn như vậy đâu. Hơn nữa cháu có bảo đảm rằng chắc chắn câu được danh sư không? Nếu khi cháu học thành võ nghệ mà thù nhân đã mất thì cũng bằng thừa thôi! Cho nên thúc thúc dẫn ngươi về báo thù, xong việc cháu chọn một con đường chính đáng khác, làm gì cũng hơn xen vào chuyện chém giết thị phi chốn giang hồ này nhiều!

Hách Tiểu Bửu nghiêng răng mím môi nói:

- Thúc thúc như vậy cháu sẽ ân hận suốt đời?

Trần Gia Lân nắm tay kéo y đứng dậy, thành khẩn nói:

- Tiểu Bửu, con người bất luận gây nên tội ác gì, cái chết là trả nợ hết, cháu có thể mục kích thù nhân bị chém đầu, còn điều gì phải ân hận nữa?

Hách Tiểu Bửu nghe đã động lòng, suy nghĩ giây lát nói:

- Thừa thúc thúc, người... người... có khả năng giết chết Thần Kiếm Thủ không? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:
- Cứ thử xem nào! Hách Tiểu Bửu nói:
- Như vậy thúc thúc có thể làm sư phụ của cháu rồi? Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Tiểu Bửu, cho dù cháu đắc chân truyền của thúc thúc, như vậy cũng không thể một sớm một chiều thành công được, hơn nữa chú chưa có tư cách thu nhận đồ đệ, đồng thời cũng phản đối cháu bước vào con đường giang hồ.

Hách Tiểu Bửu trầm mặc không nói gì hết, lại đảo mắt nhìn vào trong Hắc Cốc hình như y chưa chịu buông tay.

Trần Gia Lân đọc được tâm ý của y, lại nói tiếp:

- Tiểu Bửu, tất cả mọi việc ở chốn thiên hạ này đều phải trả một giá xứng với nó, nếu chẳng may ngươi đầu vào môn hạ của kẻ khác há chẳng ân hận hơn sao?

Thình lình ngay lúc này...

Hình như có bóng người đang chạy về hướng hai người, Trần Gia Lân lập tức cảnh giác, hạ thấp giọng nói:

- Có người đến đây cháu cứ ngồi yên chờ đi đâu cả!

Tiểu Bửu đảo mắt nhìn xung quanh một cái, nhưng với bản lãnh của y bây giờ không thể nào phát hiện được gì hết.

Bóng người lần lượt từ nhiều hướng xuất hiện, thấy đều chạy sang hướng hai người. Trần Gia Lân cứ trầm tĩnh ngồi tại chỗ, đảo mắt lần lượt nhìn từng người một, hần phát hiện người dẫn đầu chính là hai đại tôn giả Huyết Thần Đông Phương Vũ và Bát Bại Ông. Tức thì tâm trạng hần bắt đầu xúc động, chẳng phải hần sợ đối phương mà sự liên tưởng tới Mẫu Đơn lệnh chủ chủ nhân của đối phương là mẫu thân của mình.

Họ đến chỗ cách trước mặt hần còn khoảng ba trượng giãn ra hết. Bát Bại Ông lên tiếng nói trước:

- Nay Hữu Tâm Nhân có cần bọn này động thủ chẳng?

Trần Gia Lân từ từ ngồi dậy, bình tĩnh nói:

- Các hạ quyết phải phân thắng bại đó sao? Bất Bại Ông cảm phần kêu hừ một tiếng, nói:
- Ngươi hãy biểu lộ thân phận chân thật đi, bằng không ngươi chẳng còn cơ hội nữa! Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:
- Tại hạ cần đích thân gặp môn chủ các ngươi xin phụng cáo. Đến đâu mới có thể gặp bà ta?

Bất Bại Ông nói:

- Ngươi không cho biết oai lực, tất cả miễn bàn! Trần Gia Lân lạnh lùng nói:
- Tại hạ đã biểu lộ thân phận rồi, ta là Hữu Tâm Nhân đây! Bất Bại Ông nói:
- Bất kể ngươi là hữu tâm hay là vô tâm, hãy gỡ khăn bịt mặt ra trước xem nào? Trần Gia Lân nói:
- Các hạ nên biết rằng điều này không thể được! Bất Bại Ông dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:
- Khá lắm, vậy thì bọn ta cứ tuân theo lệnh dụ, giết không tha.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Võ Quán Xuân Thu

Hách Tiểu Bửu thất kinh nói:

- Thừa thúc thúc, họ... là những ai thế?

Trần Gia Lân bình tĩnh không chút sợ hãi:

- Tiểu Bửu, chớ sợ nào, cháu cứ ngồi tại chỗ không hề chi đâu!

Hắn nói tới đây dừng lại nghĩ bụng: "Sự đã đến nước này, có cần thiết giữ bí mật không? Nhưng nếu lộ ra chân diện mục, hành động cá nhân sẽ gặp khó khăn ngay. Sau khi mình được quái nhân chỉ điểm, công lực đã trội hơn một bậc, dư sức so tài cao thấp với Bất Bại Ông. Thế nhưng cộng thêm một Huyết Thần thì không đơn giản rồi, biết làm sao bây giờ?"

Huyết Thần Đông Phương Vũ đã lên tiếng, nhưng âm thanh chấn động làm điếc cả hai tai:

- Rốt cuộc tiểu tử ngươi có phải là Ngư Lang không? Trần Gia Lân nói:
- Khi tại hạ được gặp môn chủ, đương nhiên sẽ khai báo tất cả. Huyết Thần nói:
- Không phải ai cũng có thể được gặp chủ nhân của bọn này đâu. Trần Gia Lân úp mở nói:
- Tại hạ tự tin rằng là người có tư cách được gặp quý môn chủ.

Bất Bại Ông nghĩ lại trận quyết đấu hôm qua vẫn chưa hết giận, lão quay qua nói với Huyết Thần rằng:

- Đông Phương huynh, trông tình hình đành phải tuân theo chỉ thị của chủ nhân mang xác chết của hắn về tông đà thôi?

Huyết Thần nói:

- Hắn đã bảo rằng muốn đích thân gặp môn chủ, chúng ta nên xét kỹ lại mới được. Bất Bại Ông nói:
- Biết đâu hắn chẳng dụng cơ để thoát thân ư? Huyết Thần nói:
- Điều này đơn giản thôi, chúng ta dẫn hắn đi luôn! Trần Gia Lân lạnh lùng tiếp lời nói:
- Xin cáo lỗi trước, tại hạ còn việc cần phải giải quyết gấp, chỉ cần hai vị nói ra chỗ trú giả của quý môn chủ, tại hạ xong việc ắt tự tìm đến đó cũng được.

Bất Bại Ông cười hắc hắc một tiếng nói:

- Đây tiểu tử, người chó hồng chơi trò quý quái dễ được qua mặt lão phu, có ai biết người đang xếp đặt mưu đồ gì đây. Bây giờ chỉ còn một cách phong tỏa công lực của người lại, lão phu cho người mang người đi, bằng không miễn bàn.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nói:

- Các hạ được xưng hô là Bất Bại Ông, tại hạ cũng từng lĩnh giáo tuyệt chiêu vài lần, người có dám đánh cuộc một phen với tại hạ chăng?

Bất Bại Ông cười khẩy nói:

- Có lý cơ, đánh cuộc bằng cách nào đây? Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Hai chúng ta cùng tấn công một chiêu với nhau, tại hạ thắng thì phải làm y theo điều yêu cầu của tại hạ, ngược lại nếu tại hạ thua cuộc, thì tại hạ tự bỏ tay mặc các vị mang đi đâu thì đi!

Hắn nói như vậy, muốn gạt Huyết Thần ra, không cho đối phương được cơ hội liên thủ tấn công.

Bất Bại Ông lạnh lùng nói:

- Lão phu đang chấp hành Mẫu Đơn lệnh, không rảnh rồi nói nhảm với người! Hách Tiểu Bửu quái lên một tiếng:

- Mẫu Đơn kim lệnh ư?

Trần Gia Lâm lập tức khoát tay ra dấu bảo y im lặng, thế rồi hắn lạnh lùng nói:

- Các hạ không dám đánh cuộc đó ư? Thành linh ngay lúc này...

Có một âm thanh quái dị vang tới nói:

- Nói đùa đấy chứ, đường đường Bất Bại Ông đã danh chấn võ lâm bấy lâu lại sợ hãi một tiểu nhân chẳng có chút tiếng tăm như người được sao?

Những người có mặt tại hiện trường thấy đều giật nảy người lên, cùng lúc quay người nhìn về hướng thốt ra tiếng nói. Chỉ thấy một thư sinh bịt mặt bận áo xanh xuất hiện bên ngoài vòng vây từ lúc nào mà họ chẳng hay biết gì cả, người này không ai xa lạ mà chính là Thất Tâm Nhân.

Bất Bại Ông hót hải nói:

- Cha chả tiểu tử, người vẫn sống đó ư? Thất Tâm Nhân cười há há một tiếng nói:

- Mặc dù bảo rằng mạng người không đáng giá là bao, thế nhưng cũng chẳng chết một cách dễ dàng như vậy được đâu.

Huyết Thần chợt nháy đôi mắt một cái nói:

- Y là ai thế?

Bất Bại Ông nói giọng lạnh lùng:

- Chính hai tiểu tử này đã sát hại Khâu Văn Phong tuần tra bản môn, tiểu tử này tự xưng là Thất Tâm Nhân!

Trần Gia Lâm tiếp lời nói:

- Chớ tùy tiện vu khống người ta, chính tại hạ mới là người đã giết chết Khâu Văn Phong.

Thất Tâm Nhân từ từ bước vào vòng vây như vào chỗ không người, đến bên cạnh Trần Gia Lâm rồi dừng lại, trông bộ dạng y thần bí vô cùng.

Bất Bại Ông trầm giọng nói:

- Đông Phương huynh, phải mang cả hai tiểu tử này đi mới được! Thất Tâm Nhân nói giọng lạnh như tiền:

- Đây các hạ, tốt nhất chó có động võ, lưng danh chẳng dễ, song bảo toàn tiếng tăm càng khó hơn.

Bất Bại Ông căm phẫn nói:

- Con khi!

Thất Tâm Nhân lạnh lùng đàng hăng một tiếng nói:

- Các hạ mang trọng chức là tôn giả, đồng thời cũng là trưởng bối trong chốn võ lâm, nói chuyện phải tế nhị một chút. Đêm qua sau khi tại hạ độc phát, các hạ đã thừa dịp phóng chưởng đã thương người...

Bất Bại Ông hồ thẹn trở thành cảm phần nói:

- Cảm mừng lại, chớ khoa mừng múa mép trước mặt lão phu, đêm nay ngươi cứ thử lại một phen nữa cũng được!

Trần Gia Lâm lấy làm ngạc nhiên khi thấy trước kia Huyết Thần Đông Phương Vũ luôn luôn tỏ ra hung dữ, nhưng gần đây hình như lão đã thay đổi. Nếu như hai năm về trước thì lão đã xuất thủ từ lâu rồi. Không ai có thể đứng trước mặt lão nói lảm chuyện như thế được cả.

Thất Tâm Nhân chẳng tỏ ra sợ hãi chút nào, đối diện với Bất Bại Ông nói:

- Vị huynh đài này đã bảo rằng muốn gặp quý môn chủ, vậy thì tại hạ dám quả quyết rằng hẳn chính là người mà quý môn chủ đang tìm kiếm bấy lâu. Nếu muốn động thủ, xin lượng thứ tại hạ nói lời cao ngạo, một chọi một thì vẫn chưa biết hậu quả thế nào, các hạ không thể ỷ lại võ công độc môn của mình quá thế. Tại hạ xin lập lại một lần nữa, lòng danh chẳng dễ dàng, trong bụng các hạ ắt phải am hiểu hơn ai hết.

Bất Bại Ông trầm mặc không nói gì hết.

Trần Gia Lâm lấy làm ngạc nhiên, chẳng hiểu Thất Tâm Nhân bảo rằng chớ ỷ lại võ công độc môn có nghĩa là sao?

Huyết Thần Đông Phương Vũ trầm giọng nói:

- Thất Tâm Nhân, bất kể thân phận ngươi là thế nào, trong vòng nửa tháng ngươi cứ đến Nam Xương sẽ được yết kiến chủ nhân bọn này, nếu ngươi nói lời hư dối, dù thiên hạ bao la rộng lớn, song không có nơi nào để ngươi dung thân được hết, chúng ta đi nào!

Dứt lời, lão cất bước đi trước, số đệ tử cũng theo sau thướt tha luôn.

Bất Bại Ông đưa mắt hàn học nhìn Thất Tâm Nhân một cái, không nói gì hết cũng phi thân rời khỏi ngay.

Hiện trường chỉ còn lại Trần Gia Lâm, Thất Tâm Nhân và thiếu niên tên Hách Tiểu Bửu mà thôi.

Thất Tâm Nhân chỉ tay vào tên thiếu niên mặc áo rách rưới nói:

- Y là ai thế? Trần Gia Lâm nói:

- Là một cô nhi đáng thương hại, tên là Hách Tiểu Bửu! Thất Tâm Nhân thất kinh nói:

- Nói sao? Tiểu Bửu ư?

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Đúng thế, y tên là Tiểu Bửu, có chi lạ chẳng?

Thất Tâm Nhân ngẩn người trong giây lát, ấp úng nói:

- Không có chi cả, ta chỉ cảm thấy danh hiệu Tiểu Bửu này... ắt phải tượng trưng cho máu mủ của phụ mẫu nó.

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Quả thực lão huynh là con người giàu tình cảm, trên thế gian này không có bất cứ một ai mà chẳng xem con cái mình như máu mủ của họ...

Thất Tâm Nhân khẽ gật đầu, nói:

- Ngươi nói phải, sao hai người lại đi chung với nhau như thế? Trần Gia Lâm nói:

- Đồi bên có duyên phận cho nên mới gặp nhau, tại hạ phải làm việc thay cho nó. Thất Tâm Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Làm việc gì thế?

Trần Gia Lâm thần nhiên nói:

- Một việc nho nhỏ thế thôi!

Hắn dứt lời, sực nghĩ ra một việc, lại nói tiếp:

- Tại hạ và Bất Bại Ông quyết đấu một trận đã thọ trọng thương té nằm bất tỉnh nhân sự trong rừng. Khi tỉnh lại, thương thế hoàn toàn bình phục, có phải chính lão huynh âm thầm chữa trị cho tại hạ đó ư?

Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Không, ta trúng độc châm của Mẫu Đơn kim lệnh, kẻ đó lại bị Bất Bại Ông dùng chưởng lực đá thành trọng thương, tự lo chưa xong, làm gì còn rảnh

rồi chữa trị cho người nữa...

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Vậy thì lạ thật? Thất Tâm Nhân nói:

- Phải rồi, ta chưa cảm ơn người đã tiếp tay giải vây đêm qua... Trần Gia Lâm khẽ cười một tiếng nói:

- Việc nhỏ nhỏ chẳng đáng kể, huống hồ chúng ta vì cùng một nguyên nhân mà bị đối phương công kích.

Thất Tâm Nhân nói:

- Cùng một nguyên nhân ư? Có phải người muốn nói về thanh kiếm cùn đầu không? Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Người có cần truy cứu nữa chăng? Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nói:

- Việc này... để mai sau hãy tính, tại hạ phải lên đường ngay bây giờ! Thất Tâm Nhân nói:

- Người phải đi ngay bây giờ?

- Đúng thế!

- Đi đâu vậy?

- Đi Thượng Nhiêu giải quyết một việc nhỏ, chính là việc của vị tiểu đệ này đây. Thất Tâm Nhân trầm từ giây lát, nói:

- Được, vậy thì người cứ việc đi đi, hẹn hôm khác gặp lại!

oOo

Mặc dù Hách Tiểu Bửu còn nhỏ tuổi, thể nhưng cước trình của y cũng khá nhanh đấy. Có lẽ vì nóng lòng báo thù, nên đã có một lực lượng vô hình nâng đỡ y, chạy hơn cả trăm dặm đường, y không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào.

Đền được trong thành Thượng Nhiêu sáng trưng, trước hết Trần Gia Lâm mua sắm thay mặc y áo cho y, tức thì Hách Tiểu Bửu trở thành một con người khác.

Khi vào thành trống đã điểm canh hai gặp lúc chợ đêm náo nhiệt nhất.

Hách Tiểu Bửu dẫn đường, hai người đi vòng trong một con hẻm vắng thẳm tới hướng võ quán.

Trần Gia Lâm sực nghĩ ra một việc, nói:

- Nay Tiểu Bửu, tối hôm qua ở trong núi Hoài Ngọc Sơn, khi người thoát nghe nói Mẫu Đơn kim lệnh tỏ ra rất kinh hãi, tại sao thế?

Hách Tiểu Bửu nói:

- Hình như tiểu đệ còn nhớ đại sư ca từng đề cập tới Mẫu Đơn kim lệnh, đại sư ca nói rằng thù nhân là thuộc hạ Mẫu Đơn lệnh chủ chúng ta không thể nào đụng với họ, đành phải tránh xa...

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, không ngờ Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn cũng là người của Thiên Hương môn, vậy thì việc giết người chiếm cứ võ quán ắt cũng là vâng lệnh hành sự rồi.

Tức thì trong lòng lại đau như cắt, quả thực hành vi của mẫu thân khiến mọi người oán hận, tại sao mình lại có một thân thể bất hạnh như vậy!

Hắn dừng bước lại, một con lửa giận không tên sôi lên sùng sục. Hách Tiểu Bửu cũng theo sau dừng bước ngừng mặt lên nói:

- Thúc thúc, thế nào, chẳng lẽ người cũng sợ Mẫu Đơn kim lệnh ư? Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Tiểu Bửu, chẳng phải sợ Mẫu Đơn kim lệnh mà thúc thúc chỉ sợ rằng xong việc, chúng nó không buông tha người...

Hách Tiểu Bửu tỏ ra kiên cường nói:

- Thúc thúc, tiểu đệ không sợ gì cả, chỉ biết trả thù mà thôi!

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, sau khi có một sự quyết định, trầm giọng nói:

- Tiểu Bửu, đến lúc đó mọi việc có ta, người chớ nói năng gì hết... Hách Tiểu Bửu khẽ gật đầu nói:

- Được, tiểu diệt sẽ vâng lời thúc thúc!

oOo

Có một kiến trúc vật rất quy mô tọa lạc trên một con lộ sát chân thành, vùng này phần nhiều là người cư gia, đồng thời cũng rất ít người bộ hành lui tới, thỉnh thoảng từ trong khe cửa các hộ dân cư có vài tiếng chó sủa vang ra.

Kiến trúc này chính là Hách thị võ quán nhưng chiều bài đã gỡ xuống từ lâu.

Trong đại sảnh võ quán, có hai người ngồi đầu mặt vào nhau, một người mặc áo gấm trạc tuổi bốn mươi ngoài, còn người kia thì mặc trang phục văn sĩ có gương mặt âm trầm, nhưng chỉ độ bốn mươi tuổi trở lại.

Người mặc áo gấm này chính là Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn chủ nhân trại viện hiện bây giờ đây, còn gã trung niên mặc trang phục văn sĩ là Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn con trai của Huyết Chương Quý, hung thủ chuyên nghiệp giang hồ đã khét tiếng bấy lâu.

Thần Kiếm Thủ lạnh lùng nói:

- Phan Thiếu Đông, chắc ngươi đã biết thân phận của bản nhân rồi chứ? Huyết Thủ Thiếu Đông cười hắc hắc một tiếng nói:

- Kẻ này chưa lãnh giáo bao giờ? Thần Kiếm Thủ bữu môi nói:

- Đây Phan Thiếu Đông, bản nhân nói thật cho ngươi hay cũng không hề chi, vâng lệnh của Mẫu Đơn lệnh chủ, bản nhân phụ trách nơi đây!

Huyết Thủ Thiếu Đông kêu ồ một tiếng nói:

-Ồ thất lễ hết sức, té ra các hạ là bí đàn chi chủ tại nơi đây, các hạ cho người triệu kiến, có chi chỉ giáo chăng?

Thần Kiếm Thủ trầm giọng nói:

- Bản nhân được chủ nhân ủy quyền cùng Thiếu Đông bàn một vụ làm ăn, chẳng hay Thiếu Đông có thể quyết định thay cho lệnh tôn không?

Huyết Thủ Thiếu Đông trầm ngâm giây lát nói:

- Có lẽ được, nếu không phải là vụ làm ăn quá lớn! Thần Kiếm Thủ xéch ngược đôi lông mày lên, nói:

- Quả thực đây là vụ giao dịch rất lớn, không phải bản nhân thổi phồng, nếu thành công vụ làm ăn này, lệnh chương quỹ nhà ngươi có thể dừng tay, tiền xài cả đời chẳng hết.

Huyết Thủ Thiếu Đông lộ vẻ kinh hãi, nói:

-Ồ, vụ làm ăn lớn đến cỡ nào vậy? Thần Kiếm Thủ nói:

- Có điều là chẳng biết lệnh tôn dám nhận vụ làm ăn này hay không...? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Các hạ cứ việc nói cho nghe xem nào, kẻ làm ăn có quy luật làm ăn, nhất là nghề nghiệp của kẻ này, có một nguyên tắc nhất định, không phải là vấn đề dám hay không dám, xin các hạ cứ nói.

Thần Kiếm Thủ nghiêm sắc mặt, nói:

- Tệ chủ nhân bằng lòng trả với giá năm ngàn lượng vàng ròng cho vụ làm ăn này, chẳng hay trương mục này có nhiều không?

Huyết Thủ Thiếu Đông thất kinh nói:

- Đương nhiên năm ngàn lượng vàng ròng là một trương mục kinh người, nhưng vụ làm ăn thế nào?

Thần Kiếm Thủ dần từng tiếng một nói:

- Năm ngàn lượng vàng ròng đổi lấy một mạng sống quái nhân Hắc Cốc, tiền trao cháo múc, dứt khoát không lời thôi gì hết!

Huyết Thủ Thiếu Đông tròn xoe hai mắt, một hồi lâu không nói gì hết. Thần Kiếm Thủ dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Thế nào, dám nhận vụ làm ăn này chăng?

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ nghiêng răng một cái, trầm giọng nói:

- Chiều theo nguyên tắc làm ăn của bọn tôi, trước hết phải biết lai lịch của món hàng là thế nào đã?

Thần Kiếm Thủ nói:

- Không thể phụng cáo lai lịch món hàng được, chỉ cần mạng sống, dù có thương tàn cũng chẳng hề chi.

Huyết Thủ Thiếu Đông liền lắc đầu nói:

- Kẻ này không thể trái với nguyên tắc giao dịch. Thần Kiếm Thủ nói:

- Nói như vậy... tức là vụ làm ăn này không thành rồi? Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Có lẽ như thế! Thần Kiếm Thủ nói:

- Tệ chủ nhân chịu trả một giá rất đắt, Thiếu Đông có cản trở về trình qua lệnh tôn không?

Huyết Thủ Thiếu Đông lắc đầu nói:

- Không cần thiết, nếu không trái với nguyên tắc, kẻ này có thể quyết định nhận lời ngay!

Sắc mặt Thần Kiếm Thủ trở nên lạnh lùng, cười há há một tiếng nói:

- Nay Phan Thiếu Đông, có lẽ ngươi chưa từng nhận vụ làm ăn lớn lao như thế bao giờ thì phải. Đương nhiên, nếu là vụ làm ăn nhỏ nhỏ thì bọn này tự xử lý, chứ chẳng tìm các ngươi đâu, Thiếu Đông hãy suy nghĩ kỹ lại đi.

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Theo tại hạ thì không cần thiết suy nghĩ nữa! Thần Kiếm Thủ bữu môi nói:

- Có nghĩa là không dám nhận lời chứ gì? Huyết Thủ Thiếu Đông lạnh lùng nói:

- Chẳng có vụ làm ăn gì mà không dám nhận lời cả, chỉ là vấn đề nguyên tắc mà thôi. Thần Kiếm Thủ mặt hơi biến sắc nói:

- Nay Phan Thiếu Đông, bản nhân thành thật phụng cáo, tệ chủ nhân đã có chỉ thị về vụ làm ăn này, nếu quý phương không dám nhận lời, chứng tỏ rằng chỉ là trộm danh bịp đời, không có tư cách hành nghề giang hồ, cho nên quý phương phải dẹp nghề, mong rằng chiêu bài ba chữ Huyết Chương Quỷ chó xuất hiện giang hồ nữa.

Quả thực Huyết Thủ Thiếu Đông chẳng hổ thẹn là con của Huyết Chương Quỷ, gã vẫn bình tĩnh nói:

- Các hạ buông lời đe dọa đó ư?

Cũng ngay lúc này, có một lão đầu vội vã bước tới bên cửa sảnh đường, cúi đầu hành lễ, nói:

- Thưa chủ nhân, ngoài kia có người xin gặp chủ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Kiếm Hạ Phong Vân

Thần Kiếm Thủ trợn ngược hai mắt, lên tiếng quát mắng:

- Ngươi quên điều căn dặn của ta rồi sao, đêm nay không gặp bất cứ ai hết.

Lão đầu nọ lại cúi đầu vái chào, thưa tiếp:

- Hạ nhân không quên, thế nhưng... đối phương không chịu đi, cứ khẳng khẳng đòi gặp chủ nhân cho bằng được.

Thần Kiếm Thủ cau mày nói:

- Đối phương là người như thế nào? Lão đầu cung kính thưa rằng:

- Đối phương là một thư sinh bịt mặt bận áo lam, tự xưng... là Hữu Tâm Nhân gì đó, đồng thời có dẫn theo một hậu sinh tiểu tử đi theo.

Thần Kiếm Thủ ngạc nhiên nói:

- Chưa từng nghe nói trên giang hồ lại có nhân vật xưng hô như thế bao giờ, người có hoi kỹ đối phương đến đây để làm gì không?

Lão đầu nọ nói:

- Đối phương bảo rằng khi nào gặp chủ nhân sẽ khai báo sau! Huyết Thủ Thiếu Đông lạnh lùng tiếp lời nói:

- Kê này từng gặp đối phương...

Thần Kiếm Thủ kêu ồ một tiếng nói:

- Đối phương là nhân vật thế nào vậy? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Người này niên kỷ không lớn lắm, chẳng biết xuất xứ từ đâu, hần vừa xuất đạo đã được giang hồ tôn xưng là Trung Nguyên đệ nhất kiếm thủ, hành vi rất quái gở, không thèm qua lại với ai hết, nhưng nếu một khi bị hần chiếu cố, quyết không phải là chuyện lành.

Thần Kiếm Thủ nghe nói thể mặt hơi biến sắc nói:

- Lạ lùng thật, hần tìm bản nhân có việc chi ư? Huyết Thủ Thiếu Đông lạnh lùng nói:

- Ất là đến đòi nợ không sai.

Thần Kiếm Thủ trợn ngược hai mắt nói:

- Sao Thiếu Đông lại biết như thế?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười há há một tiếng nói:

- Người làm ăn cần nhất phải nắm vững mọi giá cả thị trường, gặp gió xoay chiều, bằng không ắt phải mất cả vốn lẫn lời cho mà coi!

Có một âm thanh từ ngoài sảnh đường vang tới tiếp lời nói:

- Quả thực người làm ăn có cặp mắt bén nhạy hết sức, y nói chẳng sai chút nào cả.

Dứt lời, đối phương đã vào tới cửa sảnh đường, lão đầu nọ đảo người lách tránh sang một bên, thân pháp lão cũng chẳng phải tầm thường.

Thần Kiếm Thủ đứng phắt dậy trấn ngang trước cửa.

Chỉ thấy người vừa xuất hiện đúng là một thư sinh bịt mặt bận áo xanh mà lão đầu vừa tả lúc nãy.

Bên cạnh hần là một thiếu niên tuần tú trạc mười bốn, mười lăm tuổi, thư sinh bịt mặt thì chẳng nói làm gì. Gã thoạt trông thấy nhãn thần của thiếu niên nọ, bất giác rung mình đến lạnh tóc gáy, Thần Kiếm Thủ thấy nổi oán độc trong nhãn thần thiếu niên như đã đông đặc lại.

Huyết Thủ Thiếu Đông vẫn lẳng lặng ngồi yên tại chỗ không động đậy gì hết. Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn chấp tay nói:

- Bằng hữu đêm khuya quang lâm tề trang có điều chi chỉ giáo chăng? Trần Gia Lân nói giọng lạnh như băng tuyết:

- Tại hạ thọ thác của một vị bằng hữu, đến đây xin các hạ trả lại một đạo lý công bằng!

Da mặt Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn co rút lia lịa, nói:

- Thọ thác của người nào thế?

Trần Gia Lân trầm giọng:

- Đa Nhạn Khách Hách Cầm, cũng tức là chủ nhân của võ quán này đây. Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn mặt mày đại biến sắc, nói giọng hốt hải:

- Hữu Tâm Nhân, người nói thế có nghĩa là sao? Trần Gia Lân nói giọng lạnh như tiền:

- Họ Lữ kia, người giết người sau đó cướp đoạt võ quán, có nên hoàn lại một công lý chăng? Nói cho người hay, hai chữ chính nghĩa vẫn còn đó, giết người thì đền mạng, đây là luật thép trên võ lâm.

Thần Kiếm Thủ cười há há một tiếng nói:

- Này Hữu Tâm Nhân, người là thứ mảy mà dám công nhiên thượng môn sinh sự? Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Nghe nói các hạ là võ lâm đệ nhất kiếm ở miền bắc, căn cứ vào hành vi của các hạ thì nên chết như một con chó mới phải, thế nhưng... tại hạ làm việc

luôn không bằng lòng trái với võ đạo, cho một đặc ân ngươi được rút kiếm tự vệ, hãy bước ra sân viện nào.

Những tiếng chân kêu sào sạo và vội vã vang tới, có mười mấy bóng người xông vào sân viện, lập tức đứng giãn ra ở xung quanh.

Trần Gia Lâm chẳng thèm quay đầu lại, hạ thấp giọng nói nhỏ với Hách Tiểu Bửu:

- Tiểu Bửu, ngươi hãy đứng ra xa một chút để thúc thúc giải quyết cho mà coi.

Hách Tiểu Bửu vâng lời ra phía sau cả hai trượng, đứng dựa lưng vào cột trên lối đi hành lang.

Chẳng biết Huyết Thủ Thiếu Đông vô tình hay cố ý, đã từ từ ngồi dậy bước ra khỏi sảnh đường đứng ở bên cạnh Hách Tiểu Bửu.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn gã một cái không nói gì hết.

Thần Kiếm Thủ cất bước ra ngoài, trước hết quay sang hướng Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Xin Thiếu Đông hãy chờ đợi giây lát, chúng ta cần bàn vụ làm ăn tiếp. Huyết Thủ Thiếu Đông cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đương nhiên, nếu các hạ còn sống sót.

Câu nói này chói tai hết sức, Thần Kiếm Thủ bữu môi kêu hừ một tiếng, sau đó quay sang hướng Trần Gia Lâm nói:

- Hữu Tâm Nhân, vị tiểu bằng hữu này là ai thế, hãy nói cho rõ ràng trước kéo xảy ra chuyện đáng tiếc.

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Tiểu hài nhi sinh tính hiếu kỳ, đòi đưa đi xem náo nhiệt, y đã tin lời đồn đại người ta nói rằng, ngươi có trái tim đen, máu cũng đen nên muốn đến đây mục kích chứng minh một phen thể thôi.

Tức thì Thần Kiếm Thủ giận đến độ mồm mũi phun ra khói lửa, nói giọng lạnh lùng:

- Chớ nài lo khoa môi múa mép, ta cũng chẳng có thì giờ rảnh rỗi nghe ngươi nói nhảm nữa, hãy rút kiếm ra nào.

Dứt lời, kêu xoẹt một tiếng, gã rút kiếm ra khỏi bao ngay. Trần Gia Lâm từ từ rút trường kiếm ra.

Thần Kiếm Thủ thoạt trông thấy binh khí của đối phương, tức thì cả kinh thất sắc, bất giác lùi ra phía sau hai bước, hốt hải nói:

- Thanh kiếm cùn, ngươi là Ngư Lang đó ư? Trần Gia Lâm nói giọng lạnh như tiền:

- Tại hạ là Hữu Tâm Nhân.

Trong lòng Thần Kiếm Thủ thấp thỏm bất an, số thủ hạ đứng vòng ngoài của gã cũng mặt mày biến sắc hết, gương mặt Thần Kiếm Thủ co rút một hồi, sau đó mới thốt ra một câu nói:

- Nếu như ngươi là Ngư Lang thì ta không đấu với ngươi. Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Tại hạ đã rút kiếm cùn đầu ra, nếu không đổ máu quyết không tra kiếm vào bao, còn chẳng muốn đấu nữa cũng được, các hạ cứ tự mình liễu kết đi.

Thần Kiếm Thủ xúc động nói:

- Ta không phải sợ ngươi, có điều... Trần Gia Lâm tiếp lời:

- Có điều chỉ sợ chết, có phải vậy không?

Thần Kiếm Thủ nói giọng hốt hải:

- Chớ lẩn hiếp người ta quá thế... Trần Gia Lâm bữu môi, nói:

- Không phải lẩn hiếp ngươi, mà phải giết ngươi, tại hạ chỉ xuất thủ một chiêu, nếu ngươi không chết xem như được sống sót.

Khẩu khí này ngạo nghễ hết sức, quả thực chưa có ai trên thế gian này dám buông lời nói như vậy, Thần Kiếm Thủ được tôn xưng là võ lâm đệ nhất kiếm bác phương, chẳng lẽ không tiếp được một kiếm thật sao?

Thần Kiếm Thủ suy nghĩ giây lát, nói:

- Chỉ một kiếm mà thôi, chính miệng ngươi đã nói thế? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đương nhiên, một kiếm là đủ rồi, ngươi chưa có tư cách tiếp chiêu kiếm thứ hai của tại hạ đâu.

Thần Kiếm Thủ khẽ hất kiếm trong tay một cái diễn ra thế khôi thủ, nói:

- Mời nào.

Dứt lời gã nghĩ bụng rằng: "Cây vào tên tuổi Thần Kiếm Thủ ta, chẳng lẽ không chịu được một chiêu của ngươi, trên chốn giang hồ này chưa từng có ai đánh một kiếm khiến ta chịu trận cả, ta chỉ cố thủ không tấn công, xem ngươi còn làm gì được ta nào?"

Thanh kiếm cùn đầu nghiêng nghiêng đưa ra phía trước, thân kiếm óng ánh phản chiếu ngọn lửa đèn đuốc toát ra một luồng sang lạnh khiến người rung mình ớn lạnh tóc gáy.

Ánh kiếm thấp thoáng lóe lên một cái, Trần Gia Lân đã xuất kiếm nhanh như điện chớp, những người trong hiện trường thoáng cảm thấy hoa mắt, kẻ đó hai binh khí va chạm vào nhau kêu leng keng vài tiếng, chỉ trong khoảnh khắc, bầu không khí trong hiện trường đã trở lại tịch lặng như tờ.

Trần Gia Lân từ từ thu kiếm và lui lại phía sau vài bước. Hắn đã từng nói rằng chỉ tấn công một chiêu, chứ tuyệt đối không xuất thủ lần hai.

Thần Kiếm Thủ vẫn đứng yên tại chỗ, thanh kiếm trong tay từ từ hạ xuống. Số thủ hạ của gã cùng lúc thờ phào nhẹ nhõm.

Hách Tiểu Bửu trông thấy tình huống trước mắt, biết rằng không còn hy vọng trả thù nữa, trong lòng xúc động mãnh liệt khẽ gọi một tiếng:

- Thúc thúc?

Huyết Thủ Thiếu Đông thân nhiên nói:

- Đây hài nhi, cháu có trông thấy không, máu của người có trái tim đen vẫn là máu đỏ tươi.

Tiếp theo tiếng nói của Huyết Thủ Thiếu Đông chỉ thấy phần trên thân người của Thần Kiếm Thủ biến thành màu đỏ, chẳng mấy chốc ướt cả chiếc áo gấm đang mặc trong người, kẻ đó trong hiện trường nổi lên tiếng kêu thất kinh, tiếp theo tiếng kêu hoảng hốt thì Thần Kiếm Thủ từ từ té nằm trên mặt đất bất động luôn.

Hách Tiểu Bửu tròn xoe đôi mắt, kẻ đó nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống, toàn thân cứ run lẩy bẩy không ngừng.

Huyết Thủ Thiếu Đông la lớn tiếng nói:

- Người mụ dịch không xen vào cố sự này, đánh phải cáo từ trước.

Chẳng biết gã nói cho gã nghe hay nói cho mọi người nghe đây. Nói xong, gã lượn mình nhảy vọt lên cao, vượt nóc nhà chạy như gió.

Số đệ tử Thiên Hương môn gầm hét mấy tiếng lập tức vây tới ngay. Trần Gia Lân lạnh lùng hét to một tiếng nói:

- Chết một người chưa đủ sao?

Số đệ tử vừa vây tới chỉ do bởi một phần theo bản năng tự nhiên, họ thoát nghe Trần Gia Lân hét to một tiếng, thấy đều ngăn người lại chỗ hết, bấy giờ họ mới cảm thấy sợ hãi, không một ai dám xông lên nạp mạng cả.

Trần Gia Lân lại la lớn tiếng nói:

- Bấy giờ tất cả các ngươi hãy rút khỏi đây hết, trở về trình lại với chủ nhân các ngươi rằng cấm mãi mãi không được xâm phạm vào Hách thị võ quán này nữa.

Những giọt nước mắt mà Hách Tiểu Bửu cố cầm giữ trong khóe mắt cuối cùng đã nhỏ dài xuống. Trên gương mặt thanh tú nhỏ bé lộ rõ vẻ xúc động, mặc dù y không chính tay giết chết kẻ thù, thế nhưng y đã được mục kích hung thủ té ngã ra đất.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân từ bên ngoài vang vào nói:

- Việc gì đã xảy ra vậy, tại sao không ai gác cổng vậy? Có tông giám sát giá lâm..

Trần Gia Lân thoát nghe thấy có tiếng nói rất quen thuộc, có điều chẳng biết đối phương nói tông giám sát là ai thế thôi.

Số đệ tử Thiên Hương môn thoát nghe thấy tiếng nói, tất cả đều chạy ra ngoài hết.

Trần Gia Lân sực nảy một ý, lập tức thò tay vào túi móc ra một số bạc lẻ, bước tới nhét vào túi Hách Tiểu Bửu nói:

- Đây Tiểu Bửu, đây là nhà của ngươi, ngươi ắt hẳn quen thuộc các lối ra vào. Bấy giờ ngươi lập tức ra ngoài bằng cửa sau, đến ở tạm nhà đại sư huynh ngươi trước, sau đó xem tình hình thế nào rồi hãy trở về cũng chưa muộn, đi nhanh lên, chớ để đối phương biết tên của ngươi...

Hách Tiểu Bửu xúc động nói:

- Thúc thúc, tiểu diệt phải đi theo người... Trần Gia Lâm vỗ nhẹ vào vai y nói:
- Không được, người hãy rời khỏi đây mau, nếu chậm trễ thì nguy lắm.
- Thừa thúc thúc, người...
- Hãy đi nhanh lên!

Hách Tiểu Bửu chuyển động đôi mắt nói:

- Thừa thúc thúc, tiểu diệt chưa cảm ơn người đã trả thù thay cho... Nói tới đây y liền phủ phục quỳ xuống đất.

Trần Gia Lâm đỡ y đứng dậy hấp tấp nói:

- Tiểu Bửu, đi nhanh lên nào, hãy nghe cho kỹ lời khuyên bảo của ta, chớ đi con đường giang hồ nữa, tẩu ngay bây giờ nào.

Nói xong khẽ giơ tay đẩy y ra trước.

Hách Tiểu Bửu tỏ vẻ chẳng bằng lòng chút nào nói:

- Thừa thúc thúc, sau này tiểu diệt... ắt phải tìm kiếm thúc thúc nữa... Trần Gia Lâm nói:
- Việc đó để sau mới tính, người đi đi.

Hách Tiểu Bửu đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm lần cuối, sau đó đi vòng ra phía sau sảnh đường phi thân chạy như gió.

Trần Gia Lâm thở phào một cái, nhủ thầm: "Bây giờ mình nên ở lại hay là bỏ đi đây, nếu ở lại ắt phải diễn ra một trận đấu nữa, còn nếu bỏ đi thì trái với lời hứa mình từng nói rằng sẽ thu hồi võ quán cho Hách Tiểu Bửu".

Hắn suy nghĩ đến đây, bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn lướt mình lướt tới, té ra là Vũ Diễm Hoa, hắn bất giác ngăn người ra tại chỗ, người lên tiếng lúc này té ra là nàng, chẳng trách gì giọng nói quen thuộc như vậy.

Vũ Diễm Hoa thoát vừa trông thấy hắn liền hốt hải nói:

- Chàng hãy rời khỏi đây nhanh lên.

Mặc dù Trần Gia Lâm thay đổi trang phục và đeo khăn bịt mặt, nhưng nàng đã quen thuộc hình dạng hắn, cho nên nàng vừa nhìn qua đã nhận ra hắn ngay.

Trong khoảnh khắc, nhất thời Trần Gia Lâm cứng họng, nói chẳng nên lời nào hết. Vũ Diễm Hoa hối thúc lần nữa nói:

- Ngươi Lang ca, chàng rời khỏi đây mau, thiếp van xin chàng... Trần Gia Lâm xúc động hỏi:
- Tại sao thế?

Vũ Diễm Hoa ngoái cổ nhìn ra phía sau một cái, sau đó quỳnh quáng nói:

- Y đã vâng mệnh chủ nhân đặc biệt truy nã người đấy. Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:
- Y ư? Y là ai thế?

Vũ Diễm Hoa dậm chân lia lịa nói:

- Chao ôi thật tình chàng muốn... chúc lấy rắc rối, y là tổng giám sát Tả Thu Sinh từ Quý Khê đến đây, vốn thì y định đến Hoài Ngọc Sơn, ai ngờ chàng lại xuất hiện ở đây, đồng thời chàng... lại giết người nữa...

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Nếu đối phương đặc biệt đến tìm ta, thì hà tất trốn tránh làm gì! Một thanh âm thâm trầm tiếp lời nói:
- Đúng, như vậy mới thực sự là một chân võ sĩ, này Vũ đầu lãnh, người khéo lo sợ cho người ta rồi.

Mặt mày Vũ Diễm Hoa thăm biến, nàng đưa cặp mắt u oán nhìn Trần Gia Lâm một cái và đứng lui sang một bên.

Một bóng người thấp thoáng từ trong bóng tối hiện ra, thông thả bước lên bậc thềm. Đối phương là một trung niên trạc tuổi bốn mươi ngoài, mặt mày khá sáng sủa, mặc trang phục văn sĩ, chẳng mang binh khí, nhìn qua không giống người giang hồ chút nào.

Trần Gia Lân vẫn còn cầm thanh kiếm cùn đầu trong tay, lạnh lùng nói:

- Tôn giá chính là tổng giám sát Tả Thu Sinh đó ư?

Tả Thu Sinh chấp tay xá một xá, mặt tỏ vẻ cười, tỏ ra rất có phong độ, nói:

- Không dám, chính là bản nhân. Chắc thiếu hiệp là Ngự Lang chứ gì?

Trần Gia Lân biết rằng đối phương nghe được lời nói của Vũ Diễm Hoa, không thể nào giấu giếm đối phương được cả, thế rồi đành thản nhiên nói:

- Đúng thế.

Trông bề ngoài đối phương, gã họ Tả này chẳng giống hạng người tà ác chút nào, tại sao gã cũng gia nhập Thiên Hương môn, địa vị tổng giám sát ắt hẳn không thấp kém, đối phương tất phải có chỗ hơn người, trông gã nhất biểu nhân tài, đúng là cao nhân bất lộ tướng rồi?

Tả Thu Sinh đưa mắt quét nhìn xác chết Thần Kiếm Thủ trên mặt đất một cái, song vẫn nói giọng rất ôn tồn:

- Thiếu hiệp quả là giống rồng tiên, quả thật hân hạnh được hội ngộ.

Trần Gia Lân trông thấy thái độ ăn nói của đối phương nhã nhặn lịch thiệp, đương nhiên bất tiện trở mặt, đành nói giọng thản nhiên:

- Các hạ cứ nói thẳng vào vấn đề, tại hạ chẳng quen nói quanh co. Tả Thu Sinh cười há há một tiếng nói:

- Trần thiếu hiệp, đêm nay chúng ta tình cờ gặp nhau tại đây nên bản nhân không phải cực nhọc nữa, bản nhân vâng mệnh của chủ nhân mời thiếu hiệp đến hội ngộ một phen.

Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ đang có ý định như vậy, cần gặp quý môn chủ.

Tả Thu Sinh khẽ gật đầu nói:

- Vậy thì hay quá.

Sắc mặt Vũ Diễm Hoa trở nên khó coi vô cùng, nàng đã nháy mắt ra dấu với Trần Gia Lân liên tục, nhưng Trần Gia Lân lại chẳng dòm ngó gì đến nàng hết.

Tả Thu Sinh lại nói tiếp:

- Nếu Trần thiếu hiệp nói như vậy, thì không cần phải bàn nữa, sang sớm hôm sau chúng ta lên đường ngay được chứ?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu một cái, nói:

- Được.

Hắn nghĩ rằng cứ thế đi theo đối phương gặp mẫu thân cũng tốt thôi.

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, chân khí cứ trầm xuống thật nhanh. Bất giác cả kinh, trực giác cho thấy rằng tình hình bất ổn, theo một phản ứng tự nhiên, hắn vung thanh kiếm cùn đầu lên...

Ngay lúc hắn thoát vừa vung kiếm, Tả Thu Sinh cười lạnh lùng một tiếng, gươm song chường quét tới nhanh như chớp, Vũ Diễm Hoa thất thanh kêu lên một tiếng, thanh kiếm cùn đầu của Trần Gia Lân cũng tấn công ra luôn, thế nhưng chân khí thất tán, kinh lực giảm sút nhiều.

Kêu ừng một tiếng.

Trần Gia Lân há mồm phun máu tua tủa, loạng choạng té lù ra sau vài bước liền. Vũ Diễm Hoa không còn kiêng kỵ gì nữa, lập tức bước tới đỡ hắn lại.

Trần Gia Lân phùng mang trợn mắt nói:

- Họ Tả kia, ngươi sử dụng thủ đoạn bỉ ổi gì thế?

[Thiếu mất hai trang 80 - 81]

hồ con, chẳng lẽ con người không bằng cầm thú chăng? Tả Thu Sinh lại nói tiếp:

- Vũ đầu lĩnh, bản tọa biết rằng trước kia ngươi từng có một mối tình với hắn, lúc này ngươi đã hối thúc hắn đào tẩu, hơn nữa lại tiết lộ bí mật, hành động này là phản nghịch, thế nhưng bản tọa không muốn truy cứu nữa, hãy động thủ nhanh lên.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Song Phương Đấu Trí

Vũ Diễm Hoa nghiêng rặng, trầm giọng nói:

- Tổng giám, chủ nhân chưa hạ lệnh quyết phải giết hấn cơ mà?

Tả Thu Sinh nói:

- Chủ nhân có chỉ thị bảo bản tọa tùy cơ hành sự, lúc cần thiết thì mang xác chết về cũng được.

Vũ Diễm Hoa lấy hết can đảm nói:

- Bây giờ hấn đã mất hết sức kháng cự, không thể nói rằng cần thiết nữa... Tả Thu Sinh không nổi giận vẫn bình tĩnh nói:

- Nay Vũ đầu lãnh, mong rằng người chủ vì tư tình cứ sai lầm mãi, tội danh kháng lệnh chẳng nhẹ đâu?

Bây giờ số đệ tử đã mang xác chết của Thần Kiếm Thủ ra ngoài lo việc chôn cất, họ chưa được mệnh lệnh nên không dám lưu lại hiện trường, tại cửa sảnh đường chỉ còn lại có ba người mà thôi.

Vũ Diễm Hoa nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, nàng muốn cứu Trần Gia Lân nhưng nhất thời không nghĩ ra biện pháp gì hay hết. Lúc này Tả Thu Sinh đã nghe hết lời đối thoại giữa nàng và Trần Gia Lân, xem như nàng đã phạm môn quy rồi, môn chủ ắt không tha thứ đâu, thế nhưng nàng nhẫn tâm hạ thủ giết ý trung nhân mình chăng?

Vũ Diễm Hoa suy nghĩ trong giây lát, đành liều đi một nước cờ cuối cùng, trầm giọng nói:

- Tổng giám, chẳng phải thuộc hạ nghĩ tới tư tình đâu, chủ nhân là sư mẫu của hấn, từng hạ lệnh tôn hấn làm thiếu môn chủ, cho nên...

Hình như Tả Thu Sinh đã động lòng bởi câu nói này, gã khẽ gật đầu, nói:

- Được mang hấn vào trong sảnh đường, hạ lệnh bảo bọn tiểu tử lập tức chuẩn bị một cỗ xe, chúng ta lên đường ngay trong đêm nay!

Vũ Diễm Hoa đỡ Trần Gia Lân vào sảnh đường để hấn ngồi lên ghế, nàng không dám nói gì hết, chỉ đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, cái nhìn này đã nói lên nỗi lo lắng của nàng, không còn cách nào khác hơn nàng đành thoãn thoắt rời khỏi sảnh đường để chuẩn bị công việc đêm nay.

Tả Thu Sinh ngồi trên ghế hàng đầu mỉm cười nói:

- Thiếu môn chủ, lúc này xuất thủ là do bất đắc dĩ, vì chủ nhân có nghiêm lệnh, còn vấn đề bảo Vũ cô nương động thủ chỉ là nói đùa thế thôi, mong rằng người sẽ bỏ qua. Về sau vì đại cơ nghiệp của chủ nhân, chúng ta còn gặp nhau lâu dài, đêm nay chúng ta thương lượng ngay, có lẽ độ khoảng ba ngày sẽ gặp lại chủ nhân.

Trần Gia Lân ngăn người ngay tại chỗ, hấn không thể nào hiểu nổi con người Tả Thu Sinh này, nhìn từ bề ngoài thì gã rất có phong độ, nhất phái văn nhã, chẳng có chút tính khí người giang hồ, từ lúc gặp mặt cho đến bây giờ gã chưa từng buông lời độc ác, nếu bảo rằng gã là người quân tử, thì ắt không khi nào gia nhập Thiên Hương môn, bằng không gã là người hai mặt tức kẻ đa mưu, vậy thì đáng sợ hết sức.

Ngoại trừ gặp mặt chấp tay xá một xá, ngoài ra chẳng thấy gã có hành động gì hết, rốt cuộc hấn đã sử dụng thủ pháp gì khiến cho mình mất công lực như thế ư?

Trải qua nhiều năm kinh nghiệm, Trần Gia Lân học được cách suy nghĩ. Hấn cúi đầu trầm tư giây lát, tức thì hiểu ngay, nếu mình không chết ắt còn cơ hội gặp lại, gã sợ mình trả thù, cho nên gã lựa lời nói ôn hòa dọn đường cho mai sau. Lúc này gã bảo Vũ Diễm Hoa hạ thủ là tình thật chứ không phải nói đùa đâu.

Hấn suy nghĩ đến đây, cười lạnh lùng một tiếng không nói gì hết, từ từ tra kiếm vào bao.

Tả Thu Sinh lại nói tiếp:

- Thiếu môn chủ, công lực của người chỉ tạm thời bị chế, nhưng chẳng gây thương tích gì cho cơ thể, khi đến nơi bản nhân lập tức giải huyệt cho người ngay!

Trần Gia Lâm động tính hiếu kỳ, buột miệng nói:

- Tôn giá sử dụng độc đó ư? Tả Thu Sinh lắc đầu nói:

- Không phải là độc bản nhân luân luôn luôn phản đối sử dụng độc... Gã nói tới đây bỗng dừng lại không nói nữa.

Trần Gia Lâm hấp tấp hỏi tới nói:

- Vậy đó là công lực gì thế?

Tả Thu Sinh ngập ngừng trả lời cho có lệ:

- Thế à... chỉ là một môn võ nghệ nho nhỏ của bản nhân sáng chế ra, lúc phát vô hình không đáng kể chút nào.

Rõ ràng gã không bằng lòng khai ra, loại võ công độc môn như thế, người giang hồ xem như là một đại bí mật, không khi nào họ chịu tiết lộ đâu, mình hỏi điều này chỉ bằng thừa thôi.

Tả Thu Sinh ngời dậy nói:

- Xin thiếu môn chủ ngồi chờ giây lát bản nhân phải ra xem qua bọn tiểu tử lo hậu sự cho Lữ đà chủ thể nào mới được!

Nói xong gã chấp tay xá một xá một cách rất lễ độ, sau đó cất bước đi ra sảnh đường. Trần Gia Lâm lau sạch vết máu ở hai bên khóe miệng, nhủ thầm: "Mình bị họ áp giải đi gặp mẫu thân như vậy thật chẳng đành lòng chút nào, nhưng chẳng giải được cấm chế, đành chịu trận thôi!"

Bỗng nhiên hắn cảm thấy nội nguyên có hiện tượng tái sinh, lập tức thử vận công một phen quả nhiên nội lực cuộn cuộn hồi phục, bất giác lấy làm kinh ngạc, chẳng nhẽ cấm chế tự giải rồi chăng?

Không thể được, chẳng lẽ Tả Thu Sinh cố tình phóng thích mình, nhưng gã là tổng giám của Thiên Hương môn đã vâng lệnh đến truy nã mình cơ mà, bằng không gã biết phục mệnh bằng cách nào đây?

Nếu chẳng giải thích như vậy, thì biết lý giải bằng cách nào nữa?

Lần trước bị chưởng lực của Bất Bại Ông đả thương, cũng chưa chữa trị mà tự nhiên bình phục, vì lúc đó mình ở trong con hôn mê có lẽ người nào đó đã âm thầm cứu trị mình cũng nên, mà bây giờ mất thấy kỳ sự này tái xảy ra quả thực không thể nào tưởng tượng được cả.

Thế rồi hắn lập tức thừa dịp này cố gắng vận công, chẳng mấy chốc công lực đã hoàn toàn khôi phục lại được hết.

Tả Thu Sinh vẫn chưa quay trở lại, hắn nhủ thầm: "Bây giờ công lực mình đã bình phục, mình ắt không thể nào chống cự lại công lực tà môn của Tả Thu Sinh, ngoại trừ xuất kỳ bất ý vung kiếm giết chết gã ngay, để gã không có may cơ hội sử dụng tà công. Thế nhưng giết chết Tả Thu Sinh giữa hai mẫu tử trở thành cục diện nước lửa không dung nhau cho mà coi, nếu giả vờ bị chế cho gã áp giải về tông đà há chẳng bị người xem thường chăng? Chi bằng tạm thời thoát thân chiếu theo ước hẹn của Huyết Thần, trong vòng nửa tháng đến Nam Xương gặp mẫu thân là thượng sách vậy!"

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức ra khỏi sảnh đường phi thân vượt trên nóc nhà đi mất. Khi Tả Thu Sinh quay trở lại không thấy Trần Gia Lâm, bất giác ngăn người ra tại chỗ, dưới sự khống chế thủ pháp độc môn của gã lại có thể thoát thân chạy mất như vậy, đây là việc chưa từng xảy ra bao giờ cả.

Vũ Diễm Hoa vào tới ngoại sảnh, la lớn tiếng nói:

- Thừa tổng giám, xa mã đã chuẩn bị xong chúng ta có thể lên đường..

Nàng nói tới đây bỗng dừng lại, vì nàng thoạt nhìn vào nội sảnh chẳng thấy Trần Gia Lâm đâu cả.

Tả Thu Sinh lạnh lùng nói:

- Vũ đầu lĩnh, người hắn đâu rồi? Vũ Diễm Hoa thất kinh nói:

- Người hắn ư? Việc gì đã xảy ra thế? Tả Thu Sinh lạnh lùng nói:

- Chính người đã phóng thích hắn sao?

Vũ Diễm Hoa nghe nói thể mừng thầm trông tình hình Trần Gia Lâm thoát thân thật rồi, nhưng nàng giả dò tò về kinh ngạc, sợ hãi nói:

- Hắn trốn thoát rồi sao?

Tả Thu Sinh cũng chưa dám khẳng định rằng chính nàng phóng thích Trần Gia Lâm, gã chỉ dọa nàng một câu thể thôi, gã bèn trầm giọng nói:

- Đúng thế, hắn mất tích rồi, Vũ đầu lĩnh không biết thật đó ư? Vũ Diễm Hoa nói:

- Chẳng phải tổng giám đốc thân coi chừng hấn sao? Hạ tọa và bí đà Vương quân sự đi lo xa mã, đến bây giờ mới xong việc...

Tà Thu Sinh mặt mày ủ rũ nói:

- Vì bản tọa ra ngoài xem xét bọn tiểu tử lo hậu sự cho Lữ đà chủ, chỉ đi khỏi trong giây lát, lạ lùng thật, không một ai có thể giải được công phu độc môn của bản tọa được cả, sao hấn lại thoát thân được ư? Chẳng lẽ hấn có viện binh thừa dịp mang hấn đi mất?

Vũ Diễm Hoa bước vào nội sảnh nói:

- Rất có thể là như thế! Tà Thu Sinh nói:

- Chúng ta tạm thời ở lại đây, hấn ắt phải quay trở lại cho mà coi. Vũ Diễm Hoa thắc mắc chẳng hiểu gì cả, nói:

- Tại sao vậy?

Tà Thu Sinh cười khẩy nói:

- Hấn bị thủ pháp độc môn của bản tọa khống chế, không một ai giải tỏa được hết, nếu không được bản tọa định giờ giải huyệt cho hấn, ba ngày sau hấn sẽ trở thành phế nhân, công lực mãi mãi không còn khôi phục lại được nữa, cho nên bản tọa quả quyết rằng họ sẽ đưa hấn trở lại đây không sai.

Vũ Diễm Hoa vốn đã an tâm, bây giờ lại lo lắng tiếp, nếu Trần Gia Lân không biết hậu quả hoặc chẳng chịu quay trở lại, ba ngày sau sẽ mất hết công lực, như vậy có khác nào đã giết chết hấn đó ư?

Nàng suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Tổng giám, nếu quả thực hấn được đồng bọn giải cứu, trong khoảng thời gian chốc lát này họ quyết không chạy đi đâu xa, có nên xuất động các đệ tử trong đà đến các khách điểm lục soát một phen không?

Tà Thu Sinh trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Được người cứ truyền lệnh đi! Đồng thời người cũng tham gia hành động, nghe nói hấn đến đây có mang theo một tiểu hài tử, hãy chú ý truy thám một thể luôn, bằng không chuyến đi của chúng ta chỉ hoài công, khi trở về cũng khó ăn nói với chủ nhân lắm.

Vũ Diễm Hoa kêu vang một tiếng, quay người đi ra sảnh đường ngay.

Sau khi Vũ Diễm Hoa rời khỏi, Tà Thu Sinh cũng lẳng lặng rời khỏi võ quán.

oOo

Trần Gia Lân chưa rời khỏi thành, hấn trở về khách điểm nghỉ ngơi tiếp. Hấn trần trọc cả đêm không sao chợp mắt được hết.

Hấn không sao hiểu nổi cho đến chết, phụ thân cũng không chịu tiết lộ mình là con của lão nhân gia người, vẫn bảo trì danh phận sư đồ, tại sao thế?

Mẫu thân cũng thế, lão nhân gia bà ta cũng tự xưng là sư mẫu, tại sao vậy?

Bây giờ lão nhân gia bà ta là Thiên Hương môn chủ chủ một môn phái khủng bố nhất trong chốn giang hồ, hắc bạch lưỡng đạo nghe đến danh Mỗ Đôn Lệch Chủ ắt phải kinh tâm táng đởm, bà ta còn kiêng kỵ gì nữa đây? Chẳng biết mẫu tin bí mật mà Thảo Đầu Lang Trung nghe nói từ Trường Thiệt Thái Công có đáng tin cậy chăng?

Phụ mẫu vì huyết án bách nhân chùng mà chia tay, nhưng mẫu thân lại muốn từ nơi mình tìm ra tung tích phụ thân, có mục đích gì chẳng?

Muốn khuyên bảo mẫu thân giải tán Thiên Hương môn, tạ tuyệt giang hồ, chẳng biết có thực hiện được nguyện vọng này hay không?

Với những hành vi bao nhiêu năm nay của lão nhân gia người, muốn thực hiện chuyện này không phải là chuyện dễ.

Hấn không dám suy nghĩ tiếp nữa, thế nhưng chẳng thể không suy nghĩ, quả thực đây là một sự kiện khổ đau vô cùng.

Thình lình ngay lúc này...

Ngoài cửa phòng có tiếng gõ khe khẽ vang vào, Trần Gia Lân giật mình, hỏi:

- Ai đó?

Một âm thanh nữ nhân nói:

- Ngự Lang ca, là thiếp đây, mau mở cửa nào!

Trần Gia Lân quá đỗi ngạc nhiên, sao Vũ Diễm Hoa biết tìm đến đây ư?

Hắn vừa suy nghĩ vừa vội vàng bước xuống giường rút chốt cài cửa ra, Vũ Diễm Hoa xông vào, sau đó lập tức khép cửa lại, Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Hoa muội sao nàng biết ta ở đây?

Hai mắt Vũ Diễm Hoa chớp nháy lia lịa cứ đưa mắt nhìn Trần Gia Lân một hồi sau đó nói:

- Hình như chàng không hề chi thì phải? Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đúng thế, ta vẫn khỏe, Hoa muội cứ ngồi xuống rồi mới nói chuyện!

Vũ Diễm Hoa gật đầu ngồi trên ghế nhưng hai mắt cứ chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Lân, cau mày nói:

- Bây giờ cả thành đang lục soát chàng... Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Nàng cũng thế?

- Đương nhiên, Ngự Lang ca ai đã cứu chàng thoát thân vậy?

- Không có ai cứu ta hết, tự một mình ta rời khỏi mà thôi! Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên nói:

- Không bất cứ một ai có thể giải được thần công Cửu Huyền Âm Sát của Tả Thu Sinh sao chàng lại...

- Ta cũng nghĩ nát óc mà không sao hiểu nổi, khi không cảm chế lại tự được hóa giải. Vũ Diễm Hoa kêu ồ một tiếng nói:

- Lại có quái sự như thế xảy ra... chắc chắn phải có cao nhân nào âm thầm tiếp sức.

- Thế nhưng ta chẳng phát giác gì hết, phải rồi, nàng nói Cửu Huyền Âm Sát gì đó, đối phương hạ thủ lúc nào vậy?

- Lúc sử dụng công lực tà môn này không gây ra tiếng động và cũng chẳng thấy hình bóng gì hết, lúc gã vừa gặp mặt và chấp tay xá chàng đã âm thầm phát ngay lúc ấy.

- Ô! Thì ra là thế, Hoa muội, sao nàng lại biết ta nghỉ tại khách điểm này vậy?

- Cứ vào khách điểm là vào hỏi thăm, may mà trông thấy mấy phở kỵ xúm nhau đánh bạc, gã mở cửa tiếp người vào khách điểm thua hết tiền, cứ nhân nhó nói lầm bầm rằng, vốn thì gã số đỏ lắm, gặp phải người đêm khuya vào nghỉ điểm, đã làm cho gã mất hên ngay.

Trần Gia Lân bật cười nói:

- Vậy thì tuyệt thật!

Vũ Diễm Hoa cau mày lại nói:

- Ngự Lang ca, chàng lần lượt hủy diệt một số cao thủ bản môn, chủ nhân đã nổi cơn lôi đình quyết phải truy nã chàng cho bằng được, tốt nhất... chàng tạm thời lánh mặt...

Trần Gia Lân chẳng do dự chút nào nói:

- Không, ta đang cần đích thân gặp mặt bà ta! Vũ Diễm Hoa thất kinh nói:

- Chàng định gặp chủ nhân, như vậy chẳng phải chàng tự đâm đầu vào lưới dây ư? Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Sự việc trước sau gì cũng giải quyết, lần trốn không phải là biện pháp dài lâu. Vũ Diễm Hoa nói:

- Thế nhưng... chủ nhân đang nổi giận đùng đùng, biết đâu sẽ tuyệt tình với chàng cũng nên.

Trần Gia Lân nói:

- Chắc không đến nỗi như thế, Hoa muội, đến đâu có thể gặp mặt chủ nhân các người? Vũ Diễm Hoa hạ thấp giọng nói:

- Vì sự kiện Hắc Cốc quái nhân, hiện giờ chủ nhân đang tọa trấn Hoa Nguyệt Biệt Trang đích thân chỉ huy đối phó.

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Tại sao bà ta phải đối phó Hắc Cốc quái nhân? Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Thiếp cũng không được rõ lắm, hình như nghe nói rằng vì sự việc thanh kiếm cùn đầu thì phải!

Trần Gia Lâm nghe thế lại xúc động nữa, cũng lại là vấn đề liên can đến thanh kiếm cùn nữa, hắn không nói gì hết cứ cau mày suy nghĩ...

Vũ Diễm Hoa cũng im lặng không nói luôn, nhưng ánh mắt cứ chăm chăm theo dõi

Trần Gia Lâm, gương mặt thay đổi liên tục...

Thình lình ngay lúc đó...

Từ ngoài cửa sổ có một luồng gió lạ thổi vào đánh tắt ngọn đèn dầu trong phòng. Cả hai người song song giật nảy người lên, Trần Gia Lâm nói giọng hốt hải:

- Bằng hữu phương trời nào đã quang lâm thế? Một âm thanh rất quen thuộc nói:

- Chớ hỏi lời thôi làm gì, hai người hãy mau chui vào trong tủ áo phía sau giường ẩn núp giấy lát nào, nhanh lên một chút!

Trần Gia Lâm cả knh thất sắc, nhất thời chẳng biết nên làm sao đây? Âm thanh ngoài cửa sổ lại vang tới nói:

- Nhanh lên nào! Tả Thu Sinh đến rồi đấy, nếu để gã phát hiện ra Vũ cô nương có mặt tại đây, thế thì hậu quả không sao lường được rồi.

Trần Gia Lâm đã nhận ra giọng nói của Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn. Sau khi mình giết chết Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn gã mới rời khỏi võ quán, chắc đối phương không có ác ý gì đâu, thế rồi hắn nắm tay Vũ Diễm Hoa cả hai người song song ẩn mình trong tủ áo phía sau giường ngủ.

Cửa sổ được mở tung ra, Huyết Thủ Thiếu Đông nhảy vào phòng, lập tức cởi áo choàng ra, ngã lưng nằm trên giường, gã thoạt nằm yên, cửa phòng kêu xoẹt một cái được mở toang ra, Huyết Thủ giả đồ trở mình nói:

- Tiểu nhị ca, trời sáng rồi ư?

Người vừa xuất hiện không phải tiểu nhị mà chính là tổng giám sát Thiên Hương môn Tả Thu Sinh, chỉ nghe gã lạnh lùng lên tiếng nói:

- Trời hãy còn sớm, hai người cứ việc tiếp tục âu yếm chút nữa cũng chẳng hề chi. Kêu phụt một cái, ngọn đèn dầu đặt trên bàn sang rục lên.

Huyết Thủ Thiếu Đông giật mình ngồi dậy, thất kinh nói:

- Ngươi là ai thế?

Tả Thu Sinh cũng đồng thời thất thanh kêu lên nói:

- Ngươi là ai vậy?

Huyết Thủ Thiếu Đông khoát áo vào mình và bước xuống giường, trợn ngược hai mắt nhìn Tả Thu Sinh nói:

- Chắc các hạ vào lộn phòng chăng?

Nhất thời Tả Thu Sinh cứng họng nói chẳng nên lời, gã âm thầm theo dõi Vũ Diễm Hoa đến đây, vì gã nghĩ rằng sự kiện Trần Gia Lâm bỗng không mất tích rất là kỳ và khả nghi.

Hơn nữa Vũ Diễm Hoa và Trần Gia Lâm từng có một mối tình, nếu theo dõi người nữ ắt phải tìm ra nam nhân không sai. Gã mục kích Vũ Diễm Hoa đi vào khách điểm này, nhưng không lập tức theo nàng vào trong. Gã chờ đợi giây lát sau đó vào điểm hỏi thăm điểm giả, xác nhận rằng quả thật có thư sinh áo lam nghỉ tại gian phòng này, không ngờ bây giờ lại biến thành con người khác.

Huyết Thủ Thiếu Đông giả đồ cau mày nói:

- Các hạ y áo bảnh bao, chắc không phải nhân vật tầm thường, sao lại lộn phòng như thế?

Tả Thu Sinh chấp tay xá một xá, sau đó nói giọng ngưng ngừng:

- Thành thật cáo lỗi bằng hữu, tại hạ đã quá thất lễ, xin hỏi bằng hữu xưng hô thế nào? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Tại hạ là Phan Văn!

Hai mắt Tả Thu Sinh sang ngồi, thất kinh nói:

- Té ra bằng hữu là Phan Thiếu Đông đã khét tiếng bấy lâu, vậy thì may thật, bản môn hữu sự đang muốn tìm ngươi đây!

Huyết Thủ Thiếu Đông giả đồ làm như ngạc nhiên nói:

- Các hạ là...

Tà Thu Sinh tự tay kéo ghế ra ngồi, nói:

- Chúng ta cứ thông thả mà nói, mời Thiếu Đông ngồi nào!

Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn sửa sang y áo lại, sau đó ngồi trên chiếc ghế đối diện với Tà Thu Sinh.

Vì trong tù áo quá chật hẹp, nên Trần Gia Lâm và Vũ Diễm Hoa đã ép sát vào nhau, da thịt tiếp cận, hai người cũng nghe được hơi thở của nhau. Vũ Diễm Hoa luôn tiện cứ gối đầu vào giữa ngực Trần Gia Lâm nhắm hai mắt lại, hưởng thụ giây phút kỳ diệu này.

Trần Gia Lâm là người biết giữ lễ, mặc dù hai người áp sát như thế, nhưng hắn không dám động chạm gì cả.

Những tóc tơ cọ vào cằm và dưới cằm cổ của hắn, làm cho hắn cảm thấy ngứa ngáy hết sức, mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm. Cả hai người đều không mở miệng nói gì hết. Vũ Diễm Hoa đang đắm say, nàng hoàn toàn không để ý bên ngoài tù áo đang nói chuyện gì cả, nàng chỉ nghĩ rằng cơ hội này đến một cách đột ngột và tuyệt vời vô cùng, nàng rất mong Trần Gia Lâm lấy hai tay ôm chặt lấy nàng, mãi mãi ôm chặt nàng...

Bấy giờ Tà Thu Sinh từ từ giới thiệu:

- Bản tọa họ Tà tên là Thu Sinh, tổng giám sát tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ.

Huyết Thủ Thiếu Đông mặt lộ vẻ kinh ngạc, đưa mắt nhìn gã một cái, cúi người vái chào nói:

- Xin chào ngài Tà tổng giám!

Tà Thu Sinh trầm tĩnh, nghiêm nét mặt nói:

- Đây Phan Thiếu Đông, may thay chúng ta lại tình cờ gặp ở đây, hai ta nói vạch toạc cho rồi, nghe nói rằng ngươi đã làm việc với bản đồng môn Lữ Khôn rồi ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông gật đầu nói:

- Đúng thế, vì xảy ra việc bất trắc, nên tại hạ đành phải rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tái Đến Biệt Trang

Tà Thu Sinh trầm giọng khẽ gật đầu, nói:

- Kết quả cuộc đàm phán vụ làm ăn đó ra thế nào vậy?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Không hợp nguyên tắc, nên không xong! Tà Thu Sinh bĩu môi, nói:

- Đây Phan Thiếu Đông, năm ngàn lượng vàng ròng không phải là một trương mục nhỏ, cả đời ăn xài chẳng hết...

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Tổng giám hiểu lầm rồi, tại hạ không thắc mắc về vấn đề giá cả. Tà Thu Sinh ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì tại sao không xong? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Chiều theo qui luật của bản hiệu ắt phải biết rõ nguồn gốc xuất xứ của món hàng, sau đó mới quyết định nhận hay không nhận. Có lẽ tổng giám cũng biết, người làm ăn mang vốn cầu lời, vốn liếng yếu kém không khi nào dám nhận vụ làm ăn lớn, lỗ vốn là chuyện nhỏ, còn hồng cả chiều bài mới là chuyện đáng lo ngại.

Tà Thu Sinh cười khẩy nói:

- Thiếu Đông khéo nói sách vở làm ăn, thế nhưng bản tọa thì không phải trong nghề, chỉ biết rằng một khi treo bảng hiệu lên, vụ làm ăn lớn nhỏ gì cũng nhận hết, chỉ cần khách hàng chịu giá, quý phương cứ việc nhận lãnh, còn vấn đề nguồn gốc xuất xứ của món hàng đó là bí mật của bản môn, xin thứ lỗi không thể phụng cáo.

Trần Gia Lâm núp trong tủ áo lấy làm ngạc nhiên chẳng hiểu họ đang bàn về vụ làm ăn gì, đương nhiên, giao dịch của Huyết Chương Quý ngoại trừ giết người, ngoài ra không có gì khác, có lẽ Vũ Diễm Hoa biết sự kiện này, nhưng bây giờ không tiện lên tiếng hỏi han.

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Tổng giám quý môn mua đầu người thì dễ, còn mạng sống thì rất khó... Tả Thu Sinh nói:
- Đương nhiên, nếu chẳng như thế bản môn tìm quý hiệu làm gì nữa? Huyết Thủ Thiếu Đông trầm giọng nói:
- Theo nguyên tắc, tổng giám ắt phải cho biết lai lịch Hắc Cốc quái nhân, còn mục đích thì bản hiệu không thắc mắc.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác run bắn người lên, thì ra mẫu thân đã phái người liên hệ với Huyết Chương Quý để mua mạng sống của Hắc Cốc quái nhân, tại sao thế?

Theo chàng phán đoán thì Hắc Cốc quái nhân và sư môn có cùng một cội nguồn, có nên ra mặt cản ngăn chăng?

Căn cứ điều Vũ Diễm Hoa vừa tiết lộ, mẫu thân tọa trấn tại Hoa Nguyệt Biệt Trang, để đích thân điều khiển việc đối phó Hắc Cốc Quái Nhân, bên trong này có bí ẩn gì đây?

Tả Thu Sinh vẫn trầm tĩnh nói:

- Nay Phan Thiếu Đông, vấn đề chiêu bài mà ngươi vừa đề cập lúc nãy, tề chủ nhân đã có chỉ thị, nếu quý hiệu cự tuyệt vụ làm ăn này, đành phải mời quý hiệu dẹp chiêu bài thôi.

Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha hả nói:

- Thừa ngài Tả tổng giám, quý môn không thể bắt ép bản hiệu phá luật lệ làm ăn chứ? Tả Thu Sinh khi thế lần người nói tiếp:
- Lời nói đến đây là hết, dù có nói thêm cũng bằng thừa, Thiếu Đông cứ việc chọn lựa xem có nên nhận vụ làm ăn này hay là dẹp chiêu bài đây?

Huyết Thủ Thiếu Đông trầm ngâm giây lát, nói:

- Để tại hạ trình lại với gia phụ, sau đó mới trả lời được chăng? Tả Thu Sinh nói:
- Được, thế nhưng... mong rằng Thiếu Đông sẽ trả lời nội trong năm ngày, nếu quá kỳ hạn xem như hủy bỏ vụ giao dịch.

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Được, thế nhưng tại hạ cũng thanh minh trước, nếu vụ làm ăn này không xong, tề hiệu cũng chẳng dẹp chiêu bài dễ dàng như thế đâu.

Tả Thu Sinh cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Vậy cứ chờ đợi xem, bản tọa mong rằng quý hiệu sẽ suy nghĩ cho kỹ, xin cáo vậ!

Nói xong gã ngồi dậy nhưng vẫn không quên lễ nghĩa chấp tay xá một xá, sau đó mới bước ra cửa phòng.

Trần Gia Lâm khẽ đẩy Vũ Diễm Hoa một cái rồi nói:

- Hoa muội, chúng ta có thể bước ra ngoài được rồi!

Vũ Diễm Hoa kêu ồ một tiếng hình như từ trong cơn ảo mộng vừa giật mình tỉnh lại, làm ra vẻ chẳng mấy bằng lòng ngồi thẳng người lên. Trần Gia Lâm đẩy cửa tủ áo tung ra, cả hai song song chui ra ngoài.

Huyết Thủ Thiếu Đông mỉm cười nói:

- Trần lão đệ, cảm phiền vậy!

Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên, nói giọng ngượng ngùng:

- Sao huynh đài lại đến kịp lúc như thế? Huyết Thủ Thiếu Đông nói:
- Bản nhân cũng tình cờ nghỉ điểm tại đây, cho nên tiện tay nhúng vào thế thôi! Trần Gia Lâm nói:
- Té ra huynh đài đến Hách thị võ quán là để hội ngộ với Thần Kiếm Thủ bàn về vấn đề làm ăn này.

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Chính họ thượng môn tìm bản nhân, không thể chẳng tiếp họ. Trần Gia Lân trầm ngâm nói:
- Đối với vụ làm ăn này huynh đài chuẩn bị ứng phó thế nào đây? Huyết Thủ Thiếu Đông trầm giọng nói:
- Vấn đề này bản nhân phải thương lượng với gia phụ sau đó mới quyết định được. Trần Gia Lân nói:
- Theo thiếu kiến của tại hạ, tốt hơn là đừng nên nhận vụ làm ăn này!

Huyết Thủ Thiếu Đông xéch nhược đôi lông mày lên, nói:

- Tại sao thế?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Huynh đài là người làm ăn, đương nhiên phải có cặp mắt sáng sủa tại hạ không cảm phải nói nhiều, nếu nhận vụ làm ăn này... e rằng vốn liếng không còn.

Huyết Thủ Thiếu Đông cười há há một tiếng, nói:

- Đa tạ Trần lão đệ quan tâm, trời cũng sắp sáng, bản nhân xin được cáo từ! Gã nói tới đây đưa mắt nhìn Vũ Diễm Hoa nói tiếp:
- Vũ cô nương nên rời khỏi đây sớm chừng nào hay chừng nấy, nếu lưu lại lâu chẳng được yên đâu.

Dứt lời, gã chấp tay vái dài, cất bước rời khỏi phòng ngay.

Trần Gia Lân đưa mắt tiễn Huyết Thủ Thiếu Đông ra khỏi phòng, sau đó quay sang nói với Vũ Diễm Hoa:

- Hoa muội, gã nói phải, nếu bọn Thiên Hương môn phát giác ra nàng ở đây, sẽ sinh rắc rối không sai...

Vũ Diễm Hoa u oán thở dài một tiếng, miệng mấp máy như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng nàng chẳng nói gì hết, đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, cười một tiếng thê lương từ từ quay người bước ra khỏi phòng luôn.

oOo

Trần Gia Lân đi trên con lộ thông tới Hoa Nguyệt Biệt Trang, hần bất giác liền tưởng đến một màn mình và Thất Tâm Nhân cùng nhau ngăn cản Ngọc Dịch Thư Sinh mang sinh lễ đến Biệt Trang, vì vấn đề này mà hần đã tái xuất giang hồ.

Nếu Bà Dương phu nhân và mẫu thân chất vấn tại sao trước kia phải đào hôn thì mình biết trả lời thế nào đây?

Trong những chuỗi ngày lê thê trước kia, hần cứ cho mình là một cô nhi, trên thế gian này không có một thân nhân mây may nào hết, thế mà bây giờ bỗng nhiên có mẫu thân.

Đây là một sự kiện đáng mừng biết bao, thế nhưng mẫu thân lại chính là một nữ ma đầu khủng bố mà chốn giang hồ đã công nhận bấy lâu.

Đã hai lần gặp mặt, tại sao lão nhân gia bà ta không nhận đứa con này ư?

Có phải bà ta đã tiếc rẻ không chịu buông bỏ tham vọng xưng bá võ lâm, đồng thời lại sợ vì huyết án Bách Nhân Chủng sẽ liên hệ đến con mình nên mới không dám nhìn con?

Lão nhân gia bà ta bắt kẻ thủ đoạn quyết phải đối phó Hắc Cốc Quái Nhân, nếu bảo rằng Hắc Cốc quái nhân cùng một nguồn gốc với sư môn, vậy thì đôi bên không thù oán gì cả, tại sao bà ta phải hành động như vậy ư?

Có phải mẫu thân sợ rằng người trong sư môn ngăn cản mộng tưởng điên cuồng của lão nhân gia người nên bà ta mới cần xuất thủ trước như vậy.

Nếu đúng như vậy thì đáng sợ lắm!

Khi gặp mặt mẫu thân nên nói những gì đây?

Hần đi tới trước cổng trang lúc nào mà không hay biết gì cả.

Tình cờ ngay lúc này Chức Nữ Vi Hàm Tiểu tổng quản biệt trang từ bên trong trang viện bước ra, y thoạt vừa trông thấy Trần Gia Lân, bất giác thất kinh kêu lên một tiếng:

- Đại thiếu gia!

Trần Gia Lân miễn cưỡng kèm chế con dao động chấp tay nói:

- Vi tổng quản, người vẫn khỏe chứ?

Vi Hàm Tiểu mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Lâu lắm không gặp lại, đại thiếu gia luôn luôn khỏe chứ, mời vào nào! Trần Gia Lâm không quên lễ nghĩa hỏi:
- Đạo này phu nhân khỏe chẳng? Vi Hàm Tiểu nói:
- Nhờ phúc của đại thiếu gia, phu nhân vẫn bình an!

Bấy giờ người trong trang đã phát hiện Trần Gia Lâm đến, họ đã vội vã vào trong thông báo ngay.

Trần Gia Lâm đáp ứng nói:

- Nhị thiếu thư Ngọc Phân vẫn khỏe chứ?

Vi Hàm Tiểu mặt hơi biến sắc nói:

- Mời đại thiếu gia vào trong hãy nói sau!

Thực giác Trần Gia Lâm cho thấy rằng ắt đã xảy ra sự việc gì rồi, tức thì trong lòng thấp thòm bất an. Hắn cũng không tiện hỏi gì nữa lập tức đi theo Vi Hàm Tiểu xuyên qua cửa sảnh đường vào thẳng hậu viện, Bà Dương phu nhân sớm được thông báo, nên đã ngồi đợi trong khách sảnh.

Vi Hàm Tiểu la tới tiếng nói:

- Đại thiếu gia đến!

Trần Gia Lâm rung động cõi lòng, đánh bạo cố làm vẻ ung dung bước vào khách sảnh, cúi đầu hành lễ thưa rằng:

- Tiểu tể thỉnh vấn nhạc mẫu đại nhân! Bà Dương phu nhân khẽ gật đầu nói:
- Hiền tể miễn lễ, mời ngồi nào!

Vi Hàm Tiểu không bước vào khách sảnh đã quay người bỏ đi, tỳ nữ vội dời chiếc ghế tới, Trần Gia Lâm khẽ gạt đầu ngồi trên ghế ngay, kẻ đó tỳ nữ dâng trà thơm lên lập tức.

Trần Gia Lâm bắt đầu luống cuống, hắn chẳng biết nói như thế nào cho phải đây. Bà Dương phu nhân trầm tĩnh lên tiếng nói:

- Hiền tể không mời mà đến, có việc chi chẳng? Trần Gia Lâm trấn tĩnh thần lại nói:
- Thứ nhất, tiểu tể đến vấn an lão nhân gia người, thứ nhì...

Thứ nhì thế nào hắn đáp ứng nói chẳng nên lời, bây giờ nên hỏi tình hình mẫu thân trước hay là hỏi thăm sức khỏe Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân trước ư?

Bà Dương phu nhân hỏi:

- Thứ nhì thế nào?

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Đạo này Phân muội ra sao rồi?

Bà Dương phu nhân sa sầm nét mặt một hồi thật lâu mới lên tiếng nói:

- Ngươi không thích ư?

Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên nói:

- Không, e rằng chính Phân muội mới không thích tiểu tể! Bà Dương phu nhân hỏi tới:
- Ngươi căn cứ điều gì lại nói thế? Trần Gia Lâm thở dài một cái, nói:
- Đêm động phòng, nàng từng trách vấn tiểu tể phải bằng lòng hôn sự này, câu nói này đã biểu đạt tâm ý của nàng...
- Cho nên ngươi mới đào hôn chứ gì?
- Còn nguyên nhân nữa...

- Hãy nói xem nào?
- Hôn nhân đại sự không phải trò đùa há được cưỡng ép như thế!
- Thế nhưng chính sự mâu thuẫn quyết định như vậy, bản thân ta cũng đồng ý...
- Vâng, thế nhưng... đương sự không đồng ý!
- Nay hiền tể, có trường bối quyết định thế là đủ rồi. Thành linh ngay lúc này...

Trần Gia Lân bỗng thấy trước mắt sáng ngời, một bóng người duyên dáng xuất hiện, người này chính là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, chỉ thấy mặt mày nàng âu sầu, hai mắt u oán, gầy hơn trước kia khá nhiều, nhưng trông có vẻ đẹp hơn.

Trần Gia Lân khẽ gọi một tiếng:

- Phân muội!

Sau đó thì hắn cúi đầu xuống, không dám nhìn nàng nữa. Nàng là hóa thân của Đào Ngọc Phương người vợ quá cố, mỗi một khi trông thấy nàng hắn đều có cảm xúc như thế.

Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Thừa mẹ, chớ có trách tỷ phu, chàng chẳng có lỗi làm gì hết! Bà Dương phu nhân ngạc nhiên nói:
- Con nói thế có nghĩa là sao?
- Trong lòng tỷ phu chỉ có một mình tỷ tỷ mà thôi, đồng thời... con cũng không bằng lòng mặc người ta xếp đặt như thế.

Bà Dương phu nhân cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Ngọc Phân, có lẽ con nói phải. Thế nhưng mẹ đây phải nhắc nhở con, số mạng của con đã chỉ định phải nghe người xếp đặt, cứ ví dụ việc gần đây, nếu chẳng phải Ngọc Dịch Thư Sinh bỗng dưng đình chỉ chẳng mang sính lễ tới, thì bây giờ con đã là dâu của nhà họ Huỳnh rồi. Tình hình như thế ắt còn tiếp diễn không. Mà chủ nhân quyết không buông bỏ cơ hội lợi dụng con đâu...

Đào Ngọc Phân đảo mắt quét nhìn Trần Gia Lân một cái, nói:

- Thừa mẹ, mẹ chớ lo nữa, con đã có biện pháp riêng của con! Bà Dương phu nhân hỏi:
- Con có biện pháp gì nào? Đào Ngọc Phân nói:
- Bây giờ đi được nước cờ nào hay nước cờ đấy, không một ai biết rằng tương lai sẽ có thay đổi thế nào cả.

Bà Dương phu nhân lắc đầu nói:

- Mẹ không hiểu con muốn nói cái gì hết, con trông ngóng tình thế thay đổi, đó chỉ là điều vọng tưởng.

Đào Ngọc Phân không nói gì nữa, chẳng biết nàng đang suy nghĩ gì đây? Trần Gia Lân thừa dịp nói ngay mục đích mình ra:

- Tiểu tể nghe nói hiện giờ lệnh chủ có mặt trong trang, có phải vậy không? Bà Dương phu nhân gật đầu nói:
- Đúng thế, chủ nhân từng có mặt tại đây, thế nhưng người đã rời khỏi đây hồi sáng này...

Lòng Trần Gia Lân lại trầm xuống, nói:

- Đi rồi ư? Đi đâu thế?
- Hoài Ngọc Sơn!

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Nói sao? Bá ta đến Hoài Ngọc Sơn ư? Bà Dương phu nhân gật đầu nói:
- Đúng thế! May mà bà ta đi khỏi, bằng không hôm nay người đến biệt trang hai bên ắt phải đụng nhau, lại xảy ra rắc rối cho mà coi. Chủ nhân giận người lắm, lúc bà ta sắp rời khỏi nơi đây từng căn dặn rằng nếu người đến đây...
- Thế nào?
- Tìm mọi cách giữ người lại!

Trần Gia Lân khẽ cười một tiếng, nói:

- Không cần thiết nữa, tiểu tể đang muốn tìm bà ta, bây giờ bà ta đến Hoài Ngọc Sơn, vậy thì tiểu tể lập tức đuổi theo mới được.

Bà Dương phu nhân thất kinh nói:

- Hiền tể muốn tìm bà ta, tại sao vậy?

Trần Gia Lân cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Phải mạng mối quan hệ đặc biệt này giải quyết triệt để một lần cho xong. Bà Dương phu nhân lắc đầu nói:

- Không được, người không nên đi tìm chủ nhân, bà ta đang căm phẫn tìm chẳng ra người, thế mà người lại đâm đầu tới...

Đào Ngọc Phân tiếp lời nói:

- Thừa mẹ, tỷ phu hành động như vậy rất đúng, quả thật chàng nên gặp chủ nhân giải quyết dứt khoát sự việc cho rồi.

Bà Dương phu nhân liền la lớn tiếng nói:

- Nha đầu, tại sao người lại bảo hần đâm đầu vào chỗ chết ư? Đào Ngọc Phân bình tĩnh nói:

- Mẹ, lão nhân gia người cứ yên tâm, nếu chủ nhân muốn giết tỷ phu thì tỷ phu quyết không thể sống đến ngày hôm nay đâu. Bà ta là sư mẫu không thể tuyệt tình như thế, hơn nữa chủ nhân đã có mệnh lệnh trước, mẹ tính xử lý chàng ra thế nào đây?

Bà Dương phu nhân nghe nói thế bất giác cứng họng nói chẳng nên lời. Đúng thế, nếu để Trần Gia Lân đi xem như kháng lệnh, còn bảo rằng giữ hần lại, thì liệu bà ta thực hành được không? Hần tự động đến gặp Mẫu Đơn lệnh chủ, mình sẽ tránh được điều khó xử, thế nhưng muôn một xảy ra việc bất trắc gì đó, há chẳng có lỗi với Ngọc Phương con gái đã chết đó sao?

Bà Dương phu nhân suy nghĩ đến đây, bèn ngáp ngừng nói:

- Này hiền tể, con quyết định làm như vậy thật chẳng? Trần Gia Lân dùng giọng điệu cương quyết nói:

- Vâng tiểu tể quyết không thay đổi ý kiến!

Bà Dương phu nhân không làm gì hơn đành gật đầu nói:

- Thế cũng được, nhưng mong rằng chẳng xảy ra sự biến gì cả! Phải rồi, Tiểu Bảo cháu ngoại của ta đâu?

Trần Gia Lân cười thê lương một tiếng nói:

- Ký dưỡng tại nhà bằng hữu, nó vẫn khỏe và ngoan lắm! Bà Dương phu nhân tỏ vẻ quan tâm nói:

- Tại sao không mang nó đến đây? Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- E rằng không tiện, ấu nhi vô tội, không nên để nó liên hệ đến ân oán giang hồ.

Đào Ngọc Phân nói:

- Phải, tỷ phu cần chú ý đến điểm này! Hai mắt Bà Dương phu nhân đỏ lờ, nói:

- À! Cũng chỉ trách năm xưa ta nhất niệm sai lầm, làm khổ con cháu như thế!

Đây là lời nói sám hối từ đáy lòng bà ta, mặc dù không bổ ích gì cho sự thật, nhưng phản ánh mặt lương thiện của con người.

Trần Gia Lân bất giác cảm khái vô hạn, hần sức liên tưởng đến lão nhân mù lòa mà mình từng gặp một lần... người là Thiên Địa Khách Đào Nhất Vĩ phu quân của Bà Dương phu nhân. Hai mươi năm trước đây lão và phụ thân Nhất Kiếm Định Càn Khôn đồng tiếng tằm, giang hồ thời đó từng có câu, Càn Khôn Xung Nhất Kiếm, Thiên Địa Duy Nhất Vĩ, giữa phu thê họ lại vì biến cố gì mà chia tay nửa đây?

Bây giờ lão nhân cô đơn đáng thương ấy ở đâu?

Lão mất đi đưa con gái Đào Ngọc Phương duy nhất có thể nương tựa, biết sống bằng cách nào đây?

Lùng danh đã mang đến cho con người được những gì?

Trên đạo nghĩa hần phải có bốn phận tìm cho ra lão nhân cơ cực bơ vơ vợ, chồng thay phận vợ phụng dưỡng lão cho đến chết.

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác buột miệng nói:

- Có tin tức gì về nhạc phụ lão nhân gia người không?

Mặt mày Đào Ngọc Phân thảm tuyệt, bất giác cúi đầu, cốt nhục thiên tính, nàng không thể chẳng thương tâm.

Bà Dương phu nhân cười một tiếng thật thê lương nói:

- Già cả hết rồi, hận cũng không còn luôn, có hồi đầu cũng quá muộn màng.

- À!

Trần Gia Lâm hỏi tới:

- Năm xưa nhị vị lão nhân gia người vì sự cố gì mà trở mặt vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Quỷ Quyết Can Qua

Bà Dương phu nhân mặt mày ủ rũ nói:

- Nói cho ngay cũng chẳng có sự việc gì quan trọng cho lắm. Hai người háo thắng không chịu nhường nhịn nhau, đôi vợ chồng nào mà chẳng có lúc đầu khẩu, chỉ thiếu một chữ nhẫn, từ việc nhỏ hóa ra chuyện lớn, mạnh ai nấy bỏ đi, gây nên cốt nhục phân ly, đương nhiên thực ra cũng do nơi lỗi của lão thân, sa lầy quá lâu không thể rút chân lên được, muốn hồi đầu cũng quá muộn màng rồi. À, tất cả đã trở thành quá khứ, có ai biết ngày mai là thế nào đâu, chớ đề cập vấn đề này làm gì nữa, những năm gần đây vì thám thính tung tích y, lão thân đã tận hết sức lực, kết quả vẫn bằng thừa, à.

Lại một tiếng cảm khái thở dài nữa. Thành linh ngay lúc này...

Có một tiểu tỷ vội vã chạy vào, hô to nói:

- Bẩm phu nhân, Tà tổng giám đến.

Trần Gia Lâm run bắn người lên, Tà Thu Sinh bỗng nhiên quang lâm biệt trang, chẳng lẽ đối phương đã thám thính ra hành tung của mình rồi sao?

Bà Dương phu nhân cau mày lại, nói:

- Ngọc Phân, tạm thời hãy dẫn tỷ phụ con lánh mặt cái đã.

Đào Ngọc Phân khẽ gật đầu một cái, Trần Gia Lâm không còn cách nào khác hơn đành theo sau Đào Ngọc Phân rồi khỏi đại sảnh ngay.

Hai người vào trong thủy các ở hậu viện, tựa lưng ngồi trên băng đá, Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn dòng nước chảy cuộn cuộn dưới hồ, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Tỷ phụ, chàng đang suy nghĩ gì vậy? Trần Gia Lâm nói lầm bầm:

- Ta suy nghĩ tất cả, nhưng cũng chẳng suy nghĩ gì hết...

Đào Ngọc Phân khẽ cười một tiếng nói:

- Chàng hận ta chăng?

Trần Gia Lâm vẫn đưa mắt chăm chăm nhìn ra giữa hồ nói:

- Tại sao ta phải hận nàng? Ta chẳng có lý do gì để hận nàng cả. Đúng ra ta hận nàng như thế mới phải.

Đào Ngọc Phân cười giòn giã một tiếng, nói:

- Tỷ phụ, nếu chàng hỏi ta như vậy, thì ta trả lời rằng ta hận chàng.

Trần Gia Lâm nghe nói thế giật mình đảo mắt liếc nhìn cô em vợ đẹp như nàng tiên một cái, nói:

- Tại sao vậy?

Đào Ngọc Phân đưa tay khẽ vuốt mái tóc mai rồi bù, nói:

- Ta cũng chẳng biết tại sao cả, ta chỉ có cảm giác hận chàng thế thôi.

Trần Gia Lâm thoáng ngẩn người trong giây lát, cười cay đắng một tiếng nói:

- Vậy thì mặc nàng hận ta đi. Nếu quả thực nàng hận ta, thì ta cũng không thể nào thay đổi tư tưởng của nàng hết, có phải vậy không?

Đào Ngọc Phân cười thật tươi, vì nàng là một đại mỹ nhân, nên nàng cười hay là giận thấy đều đẹp cả.

Cõi lòng Trần Gia Lâm khẽ rung động, hấn vội quay đầu nhìn ra mặt hồ tiếp.

Hai người lẳng lặng không nói gì nữa, rốt cuộc chẳng biết quan hệ của hai người là thế nào đây? Cả hai cùng lạy hoa đường song chưa hành lễ vợ chồng, cả xưng hô cũng chẳng có luôn.

Thình lình có một âm thanh phá tan bầu không khí yên lặng nói:

- Đại thiếu gia, gió hướng nào đã thổi ngài đến đây vậy?

Trần Gia Lâm ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay người vừa thốt ra tiếng nói chính là Phong đại nương hộ pháp biệt trang, hấn vội ngồi dậy nói:

- Chào đại nương, người vẫn khỏe chứ, mời ngồi nào. Phong đại nương đưa mắt liếc nhìn hai người một cái, nói:

- Quả thực hai người thật xứng đôi vừa lứa, này đại thiếu gia, người về đây lần này có phải là hồi tâm chuyển ý đó ư?

Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên, cứng họng chẳng biết nói nên lời nào hết.

Đào Ngọc Phân rất lạnh lợi, nàng không muốn nói đến vấn đề ngoắt ngoéo này nữa, lập tức lái sang đề tài khác nói:

- Thừa đại nương, Tả tổng giám đến biệt trang có việc chi chăng?

- Y vâng lệnh đến truy xét nguyên nhân tại sao Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh bỗng nhiên nửa chừng lại có sự thay đổi buông bỏ hôn ước.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác run bắn người lên, sự kiện này chỉ có hấn và Thất Tâm nhân biết mà thôi, ngoài ra còn có bên Ngọc Địch Thư Sinh biết, nếu như bọn Ngọc Địch Thư Sinh tiết lộ quá trình này, vấn đề sẽ can hệ đến mình nữa.

Đào Ngọc Phân đỏ mặt nói:

- Mẹ cháu nói sao?

- Phu nhân trả lời không biết gì cả, vốn thì không một ai biết sự kiện này hết. Đào Ngọc Phân lại hỏi tiếp:

- Thế Tả tổng giám nói thế nào?

- Gã bảo rằng hỏi cho biết tình huống, sau đó mới đích thân đến Tam Sương xét mình.

- Chứ chẳng phải gã vì tỷ phu mà đến đây sao? Phong đại nương lắc đầu nói:

- Không, gã không biết đại thiếu gia ở đây phải rồi, gã lập tức khởi hành đến Hoài Ngọc Sơn Hắc Cốc, để hiệp trợ chủ nhân làm việc, sau đó mới đến Tam Sương.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác lấy làm xúc động mãnh liệt, mục đích mấu thân đến Hoài Ngọc Sơn đương nhiên là để đối phó với Hắc Cốc quái nhân, không cần phải nói cũng biết Thiên Hương môn ắt phải dốc toàn lực, Hắc Cốc là tuyệt địa trời xanh, hơn nữa công lực quái nhân cao siêu khó lường, hậu quả xảy ra thế nào cũng chưa ai biết trước, bất kể mấu thân là con người thế nào và có mưu đồ gì, cuối cùng vẫn là mấu thân mình, muốn một xảy ra việc bất trắc, mình sẽ ân hận suốt đời cho mà coi.

Nếu đúng như mình đã suy đoán Hắc Cốc quái nhân là trưởng bối của sư môn, thì bất luận bên nào bị hủy đều là bị kích cả, mình phải đến mau để ngăn cản họ, để làm tròn bổn phận người con.

Hấn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Đại nương, Phân muội, ta muốn lập tức cáo từ.

Phong đại nương và Đào Ngọc Phân song song thất kinh nói:

- Nói sao? Người định đi ngay bây giờ ư? Trần Gia Lân nói:

- Đúng thế, có một việc cần giải quyết gấp xin thay mặt ta cáo lỗi với phu nhân rằng ta không kịp bái biệt.

Đào Ngọc Phân cau mày, nói:

- Tỷ phu, chàng chẳng dùng buổi cơm rồi hãy đi? Phong đại nương kêu ồ một tiếng nói:

- Đào Ngọc Phân, hai người đã lạy hoa đường, sao con lại gọi hân là tỷ phu làm gì nữa? Đào Ngọc Phân cười cay đắng nói:

- Đó là trò đùa do người khác xếp đặt, không thể chẳng lạy, tỷ phu vẫn là tỷ phu.

Phong đại nương giậm chân lia lịa nói:

- Quả thực ta không hiểu con một chút nào, một ngày nào đó con sẽ hối hận cho mà coi.

Trần Gia Lân nói:

- Phân muội, xin nàng dẫn ta đi cửa sau vậy. Phong đại nương nói:

- Đại thiếu gia, có thật nhất định phải đi đó ư? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Vâng, hẹn hôm khác trở lại tạ lỗi vậy.

Phong đại nương im lặng không nói gì nữa, nhưng sắc mặt khó xem hết sức. Đào Ngọc Phân suy nghĩ giây lát, nói:

- Thôi được, tỷ phu nhất định phải đi, không ai giữ lại được cả, ta biết chàng muốn đi đâu, chỉ mong chàng phải thận trọng, bây giờ mời chàng theo ta.

Mặc dù Phong đại nương là người từ tổng đà phái đến đây nhậm chức hộ pháp biệt trang nhưng bà ta xem Ngọc Phân như là con đẻ. Bà ta che chở cho nàng rất nhiều điều, ngược lại, đôi khi Đào Ngọc Phân có điều bí mật không tiện nói với mẫu thân mà lại nói cho bà ta nghe hết, cho nên bà ta rất quan tâm nàng. Vì thế, bà ta thoạt trông thấy Đào Ngọc Phân đề Trần Gia Lân đi, bất giác cau mày nói:

- Ngọc Phân, con hãy suy nghĩ kỹ lại xem? Đào Ngọc Phân nói:

- Thừa đại nương, con đã suy nghĩ rất kỹ.

Phong đại nương lắc đầu khẽ thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

oOo

Hắc Cốc vẫn thần bí và khủng bố như mọi khi.

Nhưng tình hình đã thay đổi, không còn mấy may hình bóng số nhân vật giang hồ lai vãng xung quanh đây nữa. Cả ngôi hoang sơn trở nên hiu quạnh lạ thường, bây giờ mặt trời vừa đứng bóng, nhưng ánh nắng không làm sao thay đổi được cảnh âm u trong Hắc Cốc.

Trần Gia Lân chạy một hơi nhanh như gió, trong lòng bàng hoàng bất an hết sức, hân nghĩ bụng: "Chẳng biết mình có đến chậm hay không?"

Bây giờ hân lại ăn mặc trang phục ngư lang, đội nón thấp che khuất nửa gương mặt. Hân lấy làm ngạc nhiên chẳng thấy bóng người còn con nào cả, số nhân vật đến xem nào nhiệt biến đi đâu mất hết rồi?

Chẳng lẽ nơi đây vừa xảy ra đại biến cố gì chăng?

Khi hân chạy tới cốc khẩu, trong lòng lấy làm khần trương đưa mắt nhìn vào cốc nội, chẳng thấy bóng người nào cả, hình như ở đây chưa xảy ra bất cứ sự việc gì hết.

Mẫu thân đã đến đây chưa, mình đã sử dụng hết tốc độ chạy tới đây, đứng ra không thể nào lỡ dịp, chẳng lẽ...

Hân vừa suy nghĩ đến đây, bỗng thấy vài bóng người từ vài hướng khác nhau hiện thân ra, từ từ tiến về chỗ hân, những người hiện thân hân thấy đều quen biết mặt cả, Huyết Thân Đông Phương Vũ và hai vợ chồng Bát Bại Ông, Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương và mẹ Kim Hoa sứ giả từng gặp mặt một lần, cùng Ngũ Độc Song Xu, tất cả những người này thấy đều là cao thủ đặc cấp của Thiên Hương môn.

Trần Gia Lân sực vỡ lẽ, do vì Mẫu Đơn lệnh chủ giá lắm, nên số nhân vật giang hồ nọ đã thất kinh bỏ chạy hết.

Thế nhưng mẫu thân đâu rồi?

Tại sao chẳng thấy bà ta xuất hiện?

Năm bóng người lướt tới chỗ cách trước mặt Trần Gia Lân độ khoảng hai trượng và giã ra đứng yên tại chỗ.

Huyết Thần Đông Phương Vũ lên tiếng nói giọng sang sảng:

- Ngươi Lang, hãy thông báo vào trong chủ nhân bọn ta cần gấp lệnh sư.

Trần Gia Lân lấy tay khê hất nón rom xuống phía sau cổ, tức thì lộ cả gương mặt ra, kinh ngạc nói:

- Tại hạ chẳng hiểu các hạ nói gì hết? Bất Bại Ông tiếp lời:

- Ngươi ắt phải hiểu, chớ giả đồ làm chi nữa, hãy vào cốc thông báo nhanh lên nào.

Tức thì Trần Gia Lân lấy làm xúc động mãnh liệt, đối phương lại khẳng định rằng quái nhân trong cốc là sư phụ mình. Nói vậy mục đích của mẫu thân xuất động số cao thủ thuộc hạ đặc cấp này chính là để đối phó với phụ thân, thế thì đáng sợ gồm.

Thế rồi hần cố trấn tĩnh tinh thần lại, trầm giọng nói:

- Tại hạ mới đến thực ra chẳng hề hay biết quái nhân trong cốc là nhân vật phương nào cả.

Bất Bại Ông cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đồng ý bọn ta vẫn biết ngươi vừa mới đến đây, thế nhưng chớ biện luận làm gì nữa, hãy mau vào cốc đi.

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Tà hạ chẳng quen biết với người trong cốc. Bất Bại Ông nói:

- Vậy thì ngươi đến đây để làm gì?

Trần Gia Lân chẳng chút do dự đáp:

- Tại hạ đến đây vì muốn gặp chủ nhân của ngươi

Phụ nhân của Bất Bại Ông quái kêu một tiếng tiếp lời nói:

- Vậy thì khá lắm, chủ nhân bọn ta đang yêu cầu tìm chẳng ra ngươi. Thành linh ngay lúc này

Có một phụ nhân bật mặt bận áo gấm hiện thân ra, sau lưng bà ta có bốn thiếu nữ điem lệ đi theo, bà ta không ai xa lạ chính là Mẫu Đơn lệnh chủ.

Trần Gia Lân tròn to hai mắt, trái tim suýt nữa đã nhảy vọt ra ngoài, đây là một người thân duy nhất còn lại trên thế gian... Mẫu thân của hần.

Bọn Huyết Thần Đông Phương Vũ cùng lúc lui ra sang hai bên, tất cả cúi đầu hành lễ. Mẫu Đơn lệnh chủ đi thẳng tới chỗ cách trước mặt Trần Gia Lân còn khoảng gần hai trượng rồi dừng lại bà ta bước một bước thì trái tim Trần Gia Lân nhip mạnh một cái.

Hần muốn nhảy vọt tới, hần muốn gọi tiếng mẹ mà từ bé hần chưa từng được gọi bao giờ.

Mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, thân người hần cứ run lẩy bẩy ngông dừng. Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng trước, âm thanh lạnh lùng hết sức:

- Trần Gia Lân, trước kia ngươi nói rằng sư phụ ngươi không còn tại thế, té ra y ả núp tại đây.

Lòng Trần Gia Lân bỗng trầm xuống, bà ta vẫn tự xưng là sư mẫu, không thừa nhận đứa con trai này, tại sao vậy?

Đồng thời bà ta khẳng định rằng quái nhân trong cốc là phụ thân đã tạ thế? Lời nói của trưởng thiệt Thái Công có đáng tin chăng?

Có lẽ bà ta không phải là mẫu thân của mình thật.

Mẫu Đơn lệnh chủ thấy Trần Gia Lân không nói gì hết, kêu hừ một tiếng nói tiếp:

- Ngươi có nghe thấy gì chẳng? Hãy bảo sư phụ ngươi ra đây xem nào?

Trần Gia Lân vẫn không nói gì cả, hần muốn trốn tránh, đi thật xa, mãi mãi không muốn gặp bất cứ người nào cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét nói:

- Ngươi điếc rồi sao? Mau bảo Trần Đình Lăng ra đây gặp ta nào. Trần Gia Lân đau khổ nói:

- Có thật... người... người chỉ là sư mẫu của con đó ư? Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng:

- Sư đồ người quyết tâm đối địch với ta, bây giờ chờ gọi ta là sư mẫu nữa, vì vậy hai thầy trò người đều là kẻ địch của ta cả.

Trần Gia Lâm run bắn người lên bắt giắc lùi ra sau một bước, hốt hải nói:

- Sư phụ đã tạ thế từ lâu, đây là sự thật một trăm phần trăm. Mẫu Đơn lệnh chủ dung giọng mũi hừ nói:

- Đến nước này mà người vẫn còn nói lời gian dối, thiên hạ này có mấy Nhất Kiếm Định Càn Khôn, có mấy thanh kiếm cùn đây? Trần Gia Lâm người chớ chân chừ nữa, bằng không ta sẽ hủy người trước, lúc đó chẳng ngại Trần Đình Lãng không ra mặt.

Kêu ừng một cái, Trần Gia Lâm như trúng phải một cú sấm sét vào đầu. Trông tình hình này bà ta không phải là mẫu thân mình, nếu không bà ta chẳng nói những lời phản luân thường như vậy, thế thì mình cũng không phải là con của sư phụ, vẫn là một cô nhi như xưa kia.

Thế nhưng lời nói của Trương Thiệt Thái Công có chứng cứ cụ thể, ắt không phải thốt lời lừa dối đâu?

Mẫu Đơn lệnh chủ từ từ tiến tới vài bước, lạnh lùng nói:

- Trần Gia Lâm, hãy rút kiếm ra nào, bản lệnh chủ xem người có bản lĩnh như thế nào, dám liên tục hủy lệnh giết người như vậy?

Trần Gia Lâm ngăn người tại chỗ không động đậy gì hết, tư tưởng hấn hoàn toàn bị tê liệt. Mẫu thân cũng được, sư mẫu cũng được không thể nào có chuyện rút kiếm đối địch với lão nhân gia bà ta cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ giờ chường lên, lạnh lùng gầm hét:

- Hãy rút kiếm ra nào!

Trần Gia Lâm y như là một con người gỗ, không có mảy may phản ứng gì cả. Kêu vu một tiếng

Mẫu Đơn lệnh chủ đã vùng chường tấn công thật, Trần Gia Lâm cũng không tránh né và cũng không vận công kháng cự, chường lực như vũ bão ập tới xen lẫn tiếng kêu hự. Trần Gia Lâm loạng choạng đảo hai vòng, há mồm phun ra một bùm máu tươi, mặt mày tái mét, nhưng hấn vẫn đứng vững lại không té ngã xuống.

Mẫu Đơn lệnh chủ gầm hét nói:

- Người không phản ứng thì chỉ chết oan thôi, bản lệnh chủ xem người chịu đựng được bao lâu nữa.

Nói xong lại phóng ra một chường nữa.

Kêu dùng một tiếng. Xen lẫn tiếng kêu, Trần Gia Lâm lại há mồm phun máu tua tủa, té ngã xuống ngay, thế nhưng hấn lại bò dậy, thân người loạng choạng suýt nữa lại té ngã xuống.

Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng động lòng thương sót chút nào, tiếp tục gào hét nói:

- Chường thứ ba sẽ kết liễu cuộc đời của người. Nói xong bà ta lại vùng chường.

Trần Gia Lâm gào thét nói:

- Sư mẫu, lệnh chủ, lão nhân gia người cứ việc hạ thủ đi. Thành linh ngay lúc này...

Một âm thanh quái dị phá không vang tới:

- Tôn Phi Yến, người cay độc và tàn nhẫn hết sức.

Trần Gia Lâm không quay người trở qua, hấn nhận ra đây là âm thanh của Hắc Cốc quái nhân, thực ra bấy giờ hấn cũng chẳng còn chút sức lực nào chuyển mình nữa, chỉ cần khẽ động một cái là hấn té ngã ngay ra đất.

Trên tảng đá núi giữa cốc đạo xuất hiện một bóng người lông tóc mượt như nhung. Mẫu Đơn lệnh chủ ngăn người trong giây lát, gào thét nói:

- Trần Đình Lãng, cuối cùng người đã hiện thân, chớ làm trò giả mạo quỷ thần nữa, hãy ra đây chúng ta giải quyết món nợ cho xong.

Quái nhân nói giọng lạnh lùng:

- Nơi đây không có Trần Đình Lãng, Trần Đình Lãng đã chết từ lâu rồi. Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Nay Trần Đình Lãng, người tưởng rằng dùng nội công cải biến âm thanh là qua mặt được người ta chăng? Có gan thì ra đây xem nào.

Quái nhân nói:

- Tôn Phi Yến, sao người không vào đây, người sợ ư? Nếu biết sợ hãi tại sao dám nghịch thiên hành đạo, làm cho trời người đều oán hận, người cậy có

thứ gì mà muốn xưng bá thiên hạ ư? Lấy máu tươi và thủ cấp mọi người để thỏa mãn tự dục điên cuồng của ngươi?

Mẫu Đơn lệnh chủ giận dữ nói:

- Trần Đình Lăng, ngươi giả làm quý thần gây cho mọi người chú ý, mục đích chỉ muốn dụ ta đến đây, có phải vậy không?

Quái nhân cười hắc hắc một tiếng nói:

- Xem như ngươi đoán đúng mục đích của ta, có điều ta không phải là Trần Đình Lăng, hắn đã chết từ lâu rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Con khi, ngươi không dám ra đây thì ta vào cốc đấy? Quái nhân nói:

- Vào đi! Chỉ cho phép một mình ngươi vào mà thôi, lão phu không muốn giết kẻ vô tội. Trần Gia Lâm cứ thăm tự hỏi: "Y là ai? Y là ai?"

Đương nhiên Trần Gia Lâm không hề mấy may nghi ngờ quái nhân là sư phụ, di mệnh của sư phụ bảo thủy táng. Chính mình và Châu lão gia đã cho quan tài chìm xuống đáy hồ, người chết không bao giờ sống trở lại được cả, chỉ có một trường hợp lão là trường bối của sư môn.

Mẫu Đơn lệnh chủ nghiêng răng nói:

- Ngươi không được toại nguyện đâu. Cho dù công lực của ngươi xuất thần nhập hóa, nhưng số cao thủ ở đây dư sức ứng phó ngươi.

Trần Gia Lâm bắt đầu hối hận, hắn không nên chịu đựng hai chương của Mẫu Đơn lệnh chủ, nếu chẳng nhờ nội lực mình thâm hậu có lẽ hai chương này đã kết liễu mạng sống của mình từ bây giờ, đồng thời điều này cũng đã chứng minh rằng bà ta không phải là mẫu thân, thế nhưng bà ta là sư mẫu là điều không còn nghi ngờ gì nữa, vậy mà bà ta lại hạ độc thủ được ư?

Hắn muốn lên tiếng nói rằng rốt cuộc bà ta là sư mẫu hay là mẫu thân, nhưng hắn không mở miệng ra được.

Bây giờ, bất luận xảy ra sự cố gì hắn đã không còn sức lực ngăn cản được họ nữa. Quái nhân lại lên tiếng:

- Nay Tôn Phi Yến, ngươi tác ác cũng khá nhiều rồi, dù có chết trăm lần cũng chưa đủ để đền tội, ngươi vẫn còn tiếp tục nữa sao? Ngươi nên biết rằng khi chân diện mục ngươi được phanh phui ra, sẽ có biết bao nhiêu người đòi mạng ngươi chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, nói:

- Việc trên giang hồ này một là giết người hai là bị giết, ta không quan tâm chút nào cả.

Quái nhân nói:

- Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà không sót. Có thật ngươi đến chết cũng chẳng tỉnh ngộ chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Trần Đình Lăng, chính ngươi ra đây, hay là muốn bọn ta vào cốc ư?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Quái Sư Liên Miên

Quái nhân nói:

- Lập lại cho ngươi nghe lần nữa, Trần Đình Lăng đã chết từ lâu rồi! Mẫu Đơn lệnh chủ liền la lớn tiếng nói:

- Ta không tin, ngươi không dám thừa nhận ngươi là Trần Đình Lăng, vậy thì ngươi là ai? Quái nhân cười hắc hắc một tiếng nói:

- Lão phu là Hắc cốc chi chủ, vì hộ đạo mà hiện thân!

Trần Gia Lâm ngăn người ra tại chỗ, nếu như Hắc cốc quái nhân là sư phụ hoàn hồn thật. Chiều giọng điệu của Mẫu Đơn lệnh chủ hai người không có chút tình nghĩa vợ chồng, trông tình hình chẳng phải đơn giản chỉ có huyết án bách nhân chủng đâu, ắt phải còn nguyên nhân nào khác. Một người đòi liễu kết nợ nần, một bên nói rằng hộ đạo, rốt cuộc bên trong có uẩn khúc gì đây?

Đương nhiên làm gì có chuyện người chết sống trở lại, sự phụ quyết không từ đây vực bờ dậy đâu, vậy thì lai lịch quái nhân là ai?

Mình ôm ấp nỗi lòng khao khát để nhận mẫu thân, không ngờ sự việc lại xảy ra như thế.

Bà ta không phải là mẫu thân mà chỉ là sư mẫu, trông tình hình hai bên đều chan chứa sát khí, mình nên sử trí thế nào đây?

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng lại cảm thấy nội thể mình phát sinh biến hóa kỳ lạ, cơn đau dần dần biến mất, nội nguyên lại cuộn cuộn tái sinh. Quả thực đây là sự kiện không thể tưởng tượng, hiện tượng này đã xảy ra ba lần rồi, tại sao thế?

Hắn không còn rảnh rồi suy nghĩ nguyên nhân tại sao nữa, cứ thế đứng tại chỗ âm thầm vận công, chỉ mong rằng mau mau bình phục công lực.

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng cất tiếng cười lạnh lùng nói:

- Ta có biện pháp chứng minh, mời Đông Phương tôn giả vào cốc tấn công y vài trượng xem nào!

Huyết Thần Đông Phương Vũ thoát do dự trong giây lát, sau đó hất gậy bước vào cốc ngay.

Trần Gia Lâm muốn ngăn cản, nhưng vì công lực chưa khôi phục, hắn sức nghĩ tới bản lĩnh của quái nhân, biết rằng Huyết Thần ắt không thể nào đã thương được lão, cho nên hắn lại yên tâm gia tốc hành công.

Tức thì bầu không khí trở nên khẩn trương vô cùng.

Tất cả số cao thủ trong hiện trường, chỉ có mỗi một mình Bất Bại Ông từng lãnh giáo công lực của quái nhân, rốt cuộc lão bại hay chưa bại, chỉ có mỗi một mình lão am hiểu, võ công của Huyết Thần chẳng thua kém gì chiêu thức của Bất Bại Ông, tất cả mọi người trong hiện trường thấy đều tròn to hai mắt, cả sư tử hà đông của Bất Bại Ông ngày thường hay lăm lăm, vì nguyên nhân có môn chủ tại đây, mọi người cũng chẳng dám hó hé gì hết.

Huyết Thần vừa đến chỗ vừa tầm xuất thủ, nhưng quái nhân vẫn đứng yên bất động. Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều nín thở hết.

Huyết Thần không nói năng gì hết, khẽ giơ quái trượng lên cao.

Quái nhân cứ đứng yên bất động, bầu không khí càng trở nên ngột ngạt khó thở hơn. Thình lình...

Huyết Thần Đông Phương Vũ vùng gậy bổ vào đầu quái nhân mạnh như sóng gió ba đào. Tức thì trái tim của mọi người đập nhanh hơn, một trượng này mạnh đến nỗi thừa sức phá vỡ một ngọn đồi đất, thân thể máu thịt của con người ắt không chịu nổi một kích này đâu.

Trần Gia Lâm vẫn cứ tiếp tục vận công, hắn đã tiên liệu được hậu quả của nó là thế nào rồi.

Kêu ầm một tiếng!

Quái trượng bổ trúng vào vai trái của quái nhân một cái thật mạnh. Lạ lùng thay, hình như quái trượng nọ đánh trúng phải một khí thể kỳ dị đã bị chấn động dội ngược trở ra.

Tiếp theo tiếng kêu thất kinh của số cao thủ đứng vòng ngoài. Huyết Thần Đông Phương Vũ đã đảo mình té văng ra sau hơn bảy, tám thước.

Kinh hồn thật, chẳng lẽ quái nhân đã luyện thành kim cương bất hoại chi thân ư?

Vì lý do Mẫu Đơn lệnh chủ bị mất bằng chiếc khăn tơ, nên không ai trông thấy thần sắc của bà ta, nhưng qua giọng nói của bà ta biết rằng bà ta vô cùng kinh hãi:

- Tả hộ pháp, hai vị cùng xuất thủ xem nào!

Ngũ Độc Song Xú song song kêu vang một tiếng, lượn mình đi vào cốc, cả hai người cùng nhau phát mạnh tay áo, đánh ra châm kịch độc là môn võ công sở trường của họ ngay.

Thân thể đầy những lông tóc mượt như nhung của quái nhân khẽ thấp thoáng một cái xen lẫn vài tiếng kêu ư. Tất cả số độc sa, độc châm do Ngũ Độc Song Xu phóng ra thấy đều quay ngược bắn trúng vào bản thân, cả Huyết Thần Đông Phương Vũ cũng lãnh đủ luôn, ba người cùng nhau khốn đốn chạy ra ngoài hết.

Huyết Thần Đông Phương Vũ ngồi trên đất rên rỉ không dừng, Tả Đài Dung một trong song xu đang vận công hút độc châm trị thương cho lão.

Tất cả mọi người thấy đều cả kinh thất sắc ngẩn người ra tại chỗ hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ bắt đầu lo sợ, phán đoán lúc này của bà ta đã lung lay, vì bà ta tin chắc rằng Trần Đình Lăng quyết không thể nào có một thân võ công kinh hồn như thế. Bà ta bảo vệ từ môn hạ xuất thủ, mục đích muốn quái nhân xuất kiếm để phán đoán lai lịch của quái nhân thế nhưng biện pháp này không thành công.

Quái nhân buông tiếng cười ha há như điên như cuồng nói:

- Nay Tôn Phi Yến, nếu ngươi phải thủ hạ vào đây nữa quyết không có ai được sống sót quay trở ra, còn nếu ngươi vào đây lão phu mà chẳng giết được ngươi từ đây sẽ phong tỏa Hắc cốc luôn.

Mẫu Đơn lệnh chủ không nói gì hết, bà ta đang suy nghĩ tính toán. Quái nhân lại nói tiếp:

- Tôn Phi Yến, ngươi sợ chết chăng? Nếu quả thực ngươi sợ chết thì hà tất gây sóng gió trong võ lâm làm gì, đến rồi đã tạo biết bao sát nghiệp, hãy giải tán Thiên Hương môn lưu lại thân già ẩn tích giang hồ để hối quả, đây là biện pháp duy nhất bảo toàn sinh mạng ngươi.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Phí lời vô ích, bất kể ngươi là ai, có gan thì ra cốc quyết đấu sinh tử một phen? Quái Nhân lạnh lùng nói:

- Nay Tôn Phi Yến, nếu lão phu ra cốc thì ngươi chỉ còn một con đường chết, lão phu chưa quyết định giết ngươi, ngươi hãy vào cốc một mình, lão phu sẽ cùng ngươi công bằng quyết đấu, nếu ngươi thắng được lão phu nửa thức một chiêu thì lão phu phong tỏa Hắc cốc mãi mãi còn ngược lại ngươi bại thì phải giải tán Thiên Hương môn, ngươi dám không?

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Ta xin lập lại một lần cuối, rốt cuộc ngươi có phải là Trần Đình Lăng hay không?

- Không phải!

- Vậy thì ngươi là ai?

- Sau khi ngươi giải tán Thiên Hương môn ta sẽ nói cho ngươi hay!

- Khá lắm, tiếc rằng ngươi không còn cơ hội nữa!

Dứt lời, bà ta khẽ hất tay một cái, tức thì có một quả cầu đen thui to bằng nắm tay bay vọt vào cốc.

Cũng đồng thời lúc này...

Nhóm người Huyết Thần Đông Phương Vũ đã cùng lúc nhảy lui ra sau hết. Trần Gia Lâm thất kinh kêu lên một tiếng:

- Sư mẫu...

Hắn vừa gọi vừa tung mình nhảy lui ra ngoài ba trượng.

Kêu ầm một tiếng long trời lở đất, khói đen bay lên mù mịt, đá núi hai bên vách cốc kêu ầm ầm đổ xuống như mưa.

Trần Gia Lâm hồn phi phách tán, hắn không ngờ Mẫu Đơn lệnh chủ đã chuẩn bị một cú sát thủ này.

Âm thanh chấn động kinh người đã im bật, cốc khẩu bị đá núi ngổn ngang lấp kín. Mẫu Đơn lệnh chủ buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài.

Quái Nhân không bị nổ tung xác thì cũng ắt bị chôn sống không sai, quả thực Trần Gia Lâm nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ kết quả lại xảy ra như thế.

Chẳng biết với bản lãnh của quái nhân có thoát khỏi tai họa này không?

Nếu quả thực quái nhân là bậc trưởng bối của sư môn thế thì đây là một thảm kịch, thủ đoạn của Mẫu Đơn lệnh chủ thật cay độc hết sức.

Màn thảm kịch sư môn này xem như xong chưa?

Chưa! Vẫn còn hai tỷ đệ Thất Tâm Nhân, căn cứ vào thanh kiếm cùn, tuyệt chiêu và những điều Thất Tâm Nhân từng tiết lộ, ắt phải có quan hệ đến sư môn không sai, nếu quái nhân bị nổ chết, hai tỷ đệ quyết không chịu bỏ qua đâu.

Có lẽ sư mẫu ắt phải giải được nghi vấn của sư môn.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức quay sang hướng Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thừa sư mẫu, đệ từ xin hỏi một việc! Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Việc gì, ngươi cứ hỏi đi?

Trần Gia Lâm trấn tĩnh tinh thần lại, nói:

- Trong tường tượng của sư mẫu, lai lịch của quái nhân trong cốc là thế nào vậy? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Ta định hỏi ngươi câu này đây?

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Đệ tử không biết!

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Ngươi lại không biết thực sao?

- Quả thực đệ tử không biết, đệ tử không dám giấu giếm sư mẫu. Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Ta vẫn khẳng định rằng y là sư phụ của ngươi, y chỉ cố tình giả dạng làm ra một quái vật nửa người nửa thú như thế.

Trần Gia Lâm thừa dịp hỏi tới nói:

- Nếu sư mẫu khẳng định rằng y là sư phụ, thế tại sao lão nhân gia ngươi lại sử dụng Phích Lịch đạn đối phó với lão như vậy?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng tàn bạo vô tình:

- Lý do dễ hiểu thôi, ta không giết y thì y ắt phải giết ta! Trần Gia Lâm rùng mình ớn lạnh tóc gáy, nói:

- Rốt cuộc giữa sư mẫu và sư phụ có hiềm khích bất giải thế nào... Mẫu Đơn lệnh chủ không đợi hắn nói hết lời, ngắt lời hắn nói:

- Ngươi không được hỏi điều này, ngươi nói đi, rốt cuộc y có phải là Trần Đình Lăng hay không?

Trần Gia Lâm tỏ ra xúc động hết sức nói:

- Không phải, sư phụ đã chết từ lâu, chính tay đệ tử thủy táng lão nhân gia người! Mẫu Đơn lệnh chủ trầm tư giây lát, khẽ gật đầu nói:

- Có lẽ ngươi nói thật, nhân thần ngươi không có vẻ thù hận và bi phẫn, chứng minh y không phải là sư phụ ngươi. Nhưng cũng có điều khả nghi, vì một người võ lâm có công lực thâm hậu ngoại trừ gặp sự bất trắc, bằng không chẳng chết một cách dễ dàng như thế.

Bà ta phân tích như vậy cũng rất hợp tình hợp lý, nhưng chẳng hiểu tại sao hai vợ chồng lại chống đối với nhau như thế?

Căn cứ thái độ biểu hiện của bà ta, có lẽ bà ta không phải là mẹ đẻ của mình, đương nhiên sư phụ cũng chẳng phải phụ thân mình, vậy thì Trường Thiệt Thái Công đã căn cứ điều gì lại nói như thế?

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây, lại nói tiếp:

- Đệ tử xin hỏi rốt cuộc trong sư môn có bao nhiêu truyền nhân? Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên nói:

- Sư phụ ngươi không nói cho ngươi biết ư? Trần Gia Lâm trả lời:

- Không, lúc sư phụ còn tại thế chưa từng tiết lộ tình hình sư môn cho đệ tử nghe bao giờ cả!

- Vậy thì ta nói cho ngươi hay, sư phụ ngươi chỉ có một truyền nhân là ngươi, ngoài ra không còn ai hết.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, sư phụ chỉ có một truyền nhân duy nhất là mình, vậy thì những điều phán đoán trước kia của mình hoàn toàn sai hết, thế nhưng nghĩ vẫn kiếm cùn và tuyệt chiêu lại giải thích thế nào đây?

Thất Tâm Nhân thi triển tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục của sư môn tinh vi hơn mình nhiều, đồng thời quái nhân trong cốc chẳng những vạch ra khe hở của chiêu kiếm mà mình cứ cho là hoàn hảo, hơn nữa lại bổ cứu chỗ khuyết điểm cho mình, khiến chiêu kiếm đã thực sự trở nên hoàn hảo hơn, vậy thì không thể tưởng tượng rồi?

Hắn lại sa vào mây mù lần nữa.

Mẫu Đơn lệnh chủ từ từ lên tiếng nói:

- Trần Gia Lâm, bây giờ đến phiên ta hỏi ngươi, kẻ giả mạo Ngư Lang hủy lệnh giết người nọ là ai thế?

Trần Gia Lâm thoáng ngạc nhiên trong giây lát, nói:

- Y tên là Thất Tâm Nhân, đệ tử cũng chẳng biết lai lịch của y. Mẫu Đơn lệnh chủ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- Sự việc đã đến nước này, ngươi còn giấu giếm ta làm gì nữa, hãy khai báo thật đi? Trần Gia Lâm nói:

- Đệ tử hoàn toàn nói sự thật!

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng vài tiếng nói:

- Ta hỏi ngươi điều nữa, ngươi đã thương môn hạ ta vài lần, luôn luôn đối địch với bản môn, đồng thời kháng lệnh đào hôn, tại sao vậy?

Trần Gia Lâm ngập ngừng nói:

- Vấn đề giết người là do bị cưỡng ép, còn đào hôn là cực chẳng đã!

- Ngươi trả lời khéo lắm, hãy cho biết lý do xem nào? Trần Gia Lâm áp ứng nói:

- Đệ tử... không dám quên lời dạy của thầy, mãi mãi không trái với hai chữ chính nghĩa.

- Lý do này khá đường hoàng đấy, bây giờ ngươi hãy nghe cho kỹ, trước kia ta đã từng hạ lệnh cấm thù hận không được đối địch với người, nếu cần thiết phải bảo vệ người nữa, ngươi có biết tại sao không?

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Đệ tử không biết!

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Bây giờ ta nói cho ngươi hay, lý do là muốn từ nơi ngươi tìm ra tung tích của sư phụ ngươi, cho nên nhiều lần ngươi đáng chết mà chưa chết là thế đấy.

Trần Gia Lâm nghe nói thế mới vỡ lẽ vì sao mà bà ta đối xử tốt với mình như vậy, tức thì ngăn người ra tại chỗ không nói gì hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng ôn tồn:

- Được, chúng ta bỏ qua tất cả chuyện cũ không đề cập làm gì nữa, ta có điều muốn nói với ngươi...

Trần Gia Lâm nói:

- Sư mẫu cứ việc dạy bảo! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Nay hài nhi, dù gì ta cũng là sư mẫu của ngươi, nên ngươi hãy về với ta, ngươi vẫn là thiếu môn chủ của Thiên Hương môn!

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Xin cảm ơn sư mẫu nhiều, đệ tử không dám đảm đương danh phân thiếu môn chủ này. Mẫu Đơn lệnh chủ nói tiếp:

- Hài nhi, cơ nghiệp mà sư mẫu xây dựng sắp thành công nay mai cũng chỉ để lại cho ngươi mà thôi.

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Thừa sư mẫu, đệ tử không thích hợp cuộc sống giang hồ, xin được trở về quê cũ sống một cuộc đời an lành.

Mẫu Đơn lệnh chủ nhẫn nại nói tiếp:

- Hài nhi, cạy vào một thân võ học bây giờ của con, con ắt phải nở mặt nở mày trong chốn võ lâm, trở thành một nhân vật quát gió gọi mây, quả thật ta không đành lòng hủy con, bây giờ con hãy suy nghĩ kỹ lại xem!

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Tại hạ đành ghi nhận thịnh tình của lệnh chủ vậy!

Hắn không gọi sư mẫu mà đổi lại xưng hô bằng tiếng lệnh chủ, còn tiếng đệ tử thì trở thành tại hạ. Điều này cũng đủ chứng tỏ sự quyết tâm của hắn rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng nhiên buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, giận đến nỗi nói khá lắm vài tiếng liên tục, kể đó phất tay áo một cái, la lớn tiếng nói:

- Trói hắn lại cho ta nào!

Tiếp theo tiếng la hét, hai Kim Hoa sứ giả song song lướt mình lướt tới.

Trần Gia Lâm bỗng tung mình lên cao, bay vọt qua một bên, động tác này làm cho mọi người kinh ngạc ngay tại chỗ, rõ ràng hắn đã bị trọng thương, tại sao lại bỗng nhiên bình phục như thế?

Tất cả những đệ tử tại hiện trường thấy đều là cao thủ đệ nhất lưu, cho nên họ phản ứng thần tốc, Huyết Thần Đông Phương Vũ và Bất Bại Ông song song giăng ra hai bên tả hữu phi thân nhảy tới ngăn cản, còn Ngũ Độc Song Xu và hai Kim Hoa sứ giả thì từ sau lưng hắn lao tới, độc sa và độc châm như

đám mưa bụi phá không bay vọt tới luôn.

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét nói:

- Hủy hấn ngay!

Trần Gia Lân đã thủ thế từ lâu, cho nên động tác của hấn thần tốc hết sức, chỉ sơ dịch tơ hào thì hấn đã nhảy vọt ra trước, số độc sa độc châm bắn vào hư không hết.

Thân pháp của hai Kim Hoa sứ giả thần tốc kinh người đã chạy ở trước mặt Ngũ Độc Song Xu, thân hình Ngũ Độc Song Xu thoát vừa chầm đất lại nhảy vọt lên lần nữa. Thình lình ngay lúc này có một luồng quái phong vô cùng mãnh liệt từ phía sau một tảng đá to lớn thổi tới, tức thời đẩy lùi hai mụ độc phụ này, chỉ trong tích tắc này, khoảng cách của họ đã rời xa cả mười trượng.

Một bóng người lờ mờ từ phía sau tảng đá to lớn thấp thoáng một cái biến mất luôn, mặc dù thanh thiên bạch nhật nhưng vẫn không thể nào trông thấy đối phương là nam hay là nữ. Mẫu Đơn lệnh chủ đứng ở đằng sau vài trượng cũng giật mình kinh hãi bởi thân pháp thần kỳ nhanh như u linh này, với nhãn lực của bà ta mà chưa thể phân biệt được đối phương, chứng tỏ rằng thân pháp của người này đã đạt đến một cảnh giới tột đỉnh.

Khi Ngũ Độc Song Xu gầm thét một tiếng thì bóng người của đối phương đã biến mất luôn.

Trần Gia Lân vận khởi mười hai thành công lực thì triển thân pháp chạy như gió, chỉ trong nháy mắt đã chạy vào trong cánh rừng rậm.

Huyết Thần Đông Phương Vũ và Bất Bại Ông không cần gọi nhau họ cũng biết hành động ra sao rồi, cả hai song song chia ra tả hữu hai nơi lao vào rừng nhanh như chớp, hai Kim Hoa sứ giả vẫn tiếp tục thẳng tới truy kích động tác của bốn cao thủ không chậm trễ chút nào hết.

Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương vẫn đứng tại chỗ bất động, những cao thủ đã đuổi theo đều có công lực khá hơn y, cho nên y không cần thiết xen vào làm gì nữa.

Mẫu Đơn lệnh chủ giận đến nổi cứ giậm chân lia lịa, dưới sự bao vây của một nhóm cao thủ nhất lưu như thế, vẫn để hấn chạy thoát, quả thật còn mặt mũi gì nữa.

Sau khi Trần Gia Lân chạy vào rừng hấn lập tức chạy vòng qua hướng trái, nhưng tốc độ vẫn không giảm.

Chẳng mấy chốc, hấn chạy tới một con suối nước. Hấn lập tức phi thân, vượt qua bên kia suối chạy vào một cánh rừng khác. Hấn dừng tại bìa rừng quay người ra phía sau, không thấy một ai rượt tới cả, thở phào một cái nhẹ nhõm. Hấn ngoái cổ nhìn ra sau một lần nữa, bất giác giật nảy người lên, thì ra Huyết Thần Đông Phương Vũ cầm trượng trần ngang ngực đứng ở chỗ cách xa hấn khoảng hai trượng, cặp mắt sáng như điện quang cứ chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Lân không hề chớp nháy cái nào. Vốn thì ánh mắt của lão đồ lòi đáng sợ, nhưng bây giờ thì thay đổi hấn.

Trần Gia Lân giờ tay sờ vào cán kiếm, nếu độc đấu với Huyết Thần thì hấn thừa khả năng kích bại đối phương, vì từ khi hấn được quái nhân trong cốc chỉ điểm, chiêu kiếm Vạn Phương Cũng Phục đã có một oai lực kinh hồn hơn.

Huyết Thần Đông Phương Vũ khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên nhảy vọt ra rừng, vượt sang bên kia suối, chạy trở về hướng cũ.

Có tiếng nói của Bất Bại Ông từ bên kia suối vang tới hỏi:

- Thế nào?

Huyết Thần Đông Phương Vũ la lớn tiếng đáp:

- Không thấy bóng người nào cả, có lẽ còn ẩn nấp trong rừng thì phải. Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Tại sao Huyết Thần Đông Phương Vũ lại buông tha mình, đây là lần thứ hai rồi, rốt cuộc tại sao vậy?

Mẫu Đơn lệnh chủ đã hạ lệnh truy sát, tại sao lão lại dám kháng lệnh?

Tâm thần lão bị chế, từ Vô Lâm Sinh Phật biến thành Huyết Thần, làm công cụ giết người cho Thiên Hương môn, tại sao lão lại cải biến tác phong hung dữ trước kia?

Lão vào rừng trước mình, vẫn có thể đột kích mình hoặc lên tiếng kêu gọi viện binh đến, thế nhưng lão không làm như vậy, lại lẳng lặng rút lui hơn nữa lại buông lời che chở cho mình, tại sao thế?

Nhất là lúc lão sắp bỏ đi đã khẽ cười một tiếng, trong ký ức hấn chưa từng trông thấy lão cười bao giờ cả, luôn luôn gương mặt lão lộ ra một thần sắc hung tợn, hình như lúc nào cũng sẵn sàng giết người bất cứ lúc nào, thế mà lão lại cười với mình, quả thực không sao hiểu nổi?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Huyết Thần Lộ Tẩy

Sắc trời từ từ tối dần, Trần Gia Lân nghĩ rằng toàn người Mẫu Đơn lệnh chủ ắt phải rời khỏi núi không sai, thế rồi hấn lại quay trở về Hắc cốc lần nữa.

Khi Trần Gia Lân trở về tới cốc khẩu, quả nhiên không trông thấy bóng người còn con nào hết. Có điều bây giờ cốc khẩu hoàn toàn bị núi đá lấp kín không còn thần bí như trước kia nữa.

Có thật quái nhân đã bị nổ tung chết ngay lập tức rồi chăng?

Căn cứ lời nói của Mẫu Đơn lệnh chủ, sử môn mình chỉ nhất mạch đơn chuyên, vậy thì quái nhân là ai?

Tại sao lão lại sử dụng kiếm cùn và biết cả tuyệt chiêu của sư môn, hơn nữa tinh thông hơn sư phụ nhiều?

Nếu hai tỷ đệ Thất Nhân Tâm và quái nhân có cùng một nguồn gốc võ công, tại sao lại không thấy họ hiện thân ư?

Ngược lại nếu bảo rằng giữa họ không có liên hệ, tại sao lão lại sử dụng kiếm cùn và biết thi triển tuyệt chiêu của sư môn nữa?

Hắn càng suy nghĩ càng muốn phát điên lên. Thành linh ngay lúc này...

Có một âm thanh quen thuộc vang tới nói:

- Nhị ca! Ta đoán rằng đến đây ắt phải tìm được người không sai!

Tức thì tinh thần Trần Gia Lân khấn khởi hấn lên, hắn không cần nhìn ra sau cũng biết chính mình đệ Ngô Hoàng Văn đã đến đây.

Trong lúc âu sầu bức bối bỗng gặp người trong nhà, quả thật là điều phần khởi, hấn quay người qua nói:

- Tam đệ! Sao người cũng đến đây vậy?

Ngô Hoàng Văn đưa mắt chăm chú nhìn Trần Gia Lân một cái, nói:

- Ta theo Diên Ông tiên bối đến đây, nhị ca việc gì đã xảy ra tại đây thế? Trần Gia Lân chỉ tay vào cốc khẩu đã bị đá lấp kín một cái, nói:

- Mẫu Đơn lệnh chủ sử dụng Phích Lịch đạn ném vào Hắc cốc! Ngô Hoàng Văn kêu ồ một tiếng, nói:

- Thế thì quái nhân đâu rồi? Trần Gia Lân lắc đầu, nói:

- Có ai biết đâu, lão không bị nổ tung mà chết cũng phải bị chôn sống thôi! Ngô Hoàng Văn nói:

- Quả thật không ngờ lại xảy ra việc như vậy, mục đích của tiểu đệ và Tiên Ông đến đây chính vì muốn do thám lai lịch của quái nhân, chẳng ngờ đã xảy ra đại cố biến này. Nhị ca! Chẳng phải Thảo Đầu Lang Trung đã nói cho người hay...

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Sự thật không phải như thế! Ngô Hoàng Văn thất kinh nói:

- Nhị ca nói thế có nghĩa là sao? Trần Gia Lân thở dài một tiếng nói:

- Sự thật đã chứng minh lời nói của Trường Thiệt Thái Công là hư dối, không hề có chuyện như vậy, để ta từ từ để lại tình hình cho người hay. À! Phải rồi, Diên Ông lão tiên bối đâu?

Ngô Hoàng Văn chỉ tay ra phía trước, nói:

- Lão đang nói chuyện với gia sư.

Trần Gia Lân nghe nói bất giác giật bắn người lên, hốt hả nói:

- Lệnh sư ư?

Ngô Hoàng Văn vừa nói vừa cười:

- Phải rồi, đệ chưa có cơ hội nói cho nhị ca biết sự việc này, Thiên Ngoại Tam Ông đã sử dụng Thiên Niên Thiểm Châu giải cấm chế cho gia sư lão nhân gia người, bây giờ lão nhân gia người đã trở lại bình thường...

Trần Gia Lân sực nhớ nguyên nhân tại sao Huyết Thân Phương Đông Vũ lại có thái độ thay đổi với mình, nhưng hắn thoát suy nghĩ kỹ lại cảm thấy không

đứng, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Thế là không đúng, mới đây lệnh sư vẫn còn đi chung với Mẫu Đơn lệnh chủ kia mà. Ngô Hoằng Văn gật đầu nói:

- Nhị ca nói phải, Tam Ông bảo gia sư lão nhân gia người phải giả đồ tiếp, để tìm nội ứng...

Y nói tới đây, bỗng cảm mồm lại, Trần Gia Lân nói:

- Tại sao không nói tiếp? Ngô Hoằng Văn ấp úng nói:

- Nhị ca! Đệ không nên nói việc này cho người hay, vì Tam Ông dặn rằng tạm thời chớ nên tiết lộ điều này với người...

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Tại sao vậy?

Ngô Hoằng Văn khó xử nói:

- Tại vì... tại vì... mối quan hệ đặc biệt giữa nhị ca và Mẫu Đơn lệnh chủ. Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây, vừa đi vừa nói...

Ngô Hoằng Văn khẽ gật đầu một cái, thế rồi sánh vai rời khỏi Hắc cốc luôn. Chạy hơn một dặm đường, Trần Gia Lân mới lên tiếng nói:

- Tam đệ! Thiên Ngoại Tam Ông cho rằng Mẫu Đơn lệnh chủ là sư mẫu của ta, nên họ kiêng kỵ ta chứ gì?

Ngô Hoằng Văn nói:

- Nhị ca! Bà ta là mẫu thân của người kia mà!

Một bóng người lẳng lặng theo dõi sau lưng hai huynh đệ cách nhau khoảng bốn, năm trượng. Bóng người này có một thân pháp nhanh nhẹn hết sức, hai người chẳng hay biết gì cả, vẫn cứ tiếp tục nói chuyện.

Trần Gia Lân nói:

- Đệ nhầm rồi, bà ta không phải là mẫu thân của ta. Ngô Hoằng Văn ngạc nhiên nói:

- Tại sao nhị ca lại nói thế?

- Vì bà ta muốn giết ta, hơn nữa bà ta cũng đã thành thật thừa nhận trước kia có thái độ tốt với ta chỉ vì muốn từ nơi ta tìm ra hành tung của tiên sư mà thôi. Sở dĩ bà ta phá hủy Hắc cốc chỉ vì nghi ngờ quái nhân trong cốc là hóa thân của tiên sư.

Ngô Hoằng Văn lắc đầu nói:

- Nhị ca người lầm rồi. Bà ta là lệnh đường không sai chút nào, có lẽ bà ta muốn làm ra vẻ muốn giết người chỉ để che mắt mọi người. Trường Thiết Thái Công vì có tài ba biết rõ võ lâm bí mật mà nổi tiếng, cả đời lão chưa hề nói mấy lời hư dối bao giờ. Nói cho nhị ca biết thêm một điều nữa. Lão còn biết cả hai phụ tử người ẩn cư tại bên hồ Bà Dương cùng Thiết Linh Châu Tiên Thiên có qua lại, sau khi chết được thủy táng, có phải vậy không?

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác dừng người lại, hần lấy làm kinh hãi hết sức, những bí mật này người ngoài không khi nào biết cả, thế mà đối phương lại nói trúng hết. Hần tròn xoe hai mắt chăm chăm nhìn vào mặt Ngô Hoằng Văn, tức thì tâm trạng hần lại dao động mãnh liệt.

Vậy thì Mẫu Đơn lệnh chủ là mẫu thân mình không còn nghi ngờ gì nữa, thế nhưng sự biểu hiện của bà ta không hề có chút tình mẫu tử gì cả, chẳng nhẽ bà ta hoàn toàn mất hết cốt nhục thiên tính vậy sao?

Hoặc là đúng như Ngô Hoằng Văn vừa nói, lão nhân gia người có tư ẩn khó nói nên đã giả đồ làm như thế để che mắt mọi người?

Nhưng bà ta bất kể thủ đoạn muốn giết chết phụ thân, lại giải thích sao đây?

Ngô Hoằng Văn trông thấy thần sắc hần, trong lòng thấp thỏm bất an, gượng cười nói:

- Nhị ca! Người đang suy nghĩ gì thế?

Trần Gia Lân đã nổi điên lên la lớn tiếng nói:

- Ta phải đích thân đến hỏi bà ta!

Nói xong, không thèm đếm xỉa đến Ngô Hoằng Văn nữa, phi thân chạy như điên như cuồng.

Có một lão nhân tóc bạc ăn mặc như kẻ ăn mày ngồi xếp bằng ngay giữa một tảng đá phẳng dưới chân núi, vài bóng người bao vây xung quanh cách chỗ lão độ khoảng vài trượng. Số người này có nam có nữ, bọn này không ai xa lạ chính là nhóm Bất Bại Ông, đệ tử của Thiên Hương môn.

Bất Bại Ông buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, nói:

- Lão ca lưng danh chẳng dễ, tìm nơi an nghỉ càng khó, ta khuyên ngươi nên sáng suốt giữ mình biết thời vụ thì hãy tìm một nơi phong cảnh tươi đẹp ẩn tích là thượng sách!

Huyền Thần Đông Phương Vũ tiếp lời nói:

- Chớ già khùng già điên làm gì, Mẫu Đơn kim lệnh thì bất kể ngươi là Thiên Ngoại Tam Ông danh cao vọng trọng gì cả.

Nói xong, lão lại dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng. Bất Bại Ông lại nói tiếp:

- Điên Ông, có thật ngươi điên khùng đến chẳng sợ sống chết chẳng?

Lão nhân tóc bạc đang bị vây ngồi giữa trên tảng đá phẳng không ai xa lạ mà chính là Điên Ông, một trong Thiên Ngoại Tam Ông.

Lão không nói gì hết, cứ lẳng lặng ngồi yên bất động.

Hình như Ngũ Độc Song Xu không chịu nổi nữa, hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó song song phát tay áo, tức thì Ngũ Độc Thần Sa và Ngũ Độc Phi Mang y như một luồng sương mù đen trùn vào người Điên Ông.

Nhưng lạ lùng thật, khi độc sa và độc mang bay tới chỗ cách mình Điên Ông chỉ còn năm thước bỗng nhiên rơi xuống hết.

Số cao thủ đưa mắt nhìn nhau ngẩn người ra tại chỗ hết.

Thình lình ngay lúc này, có một âm thanh nữ nhân vang tới nói:

- Tôn Phi Yến, ngươi khen quá lời thể thôi!

Người vừa thốt ra tiếng nói đó chính là Mẫu Đơn lệnh chủ, cũng chính là Ngọc La Sát Tôn Phi Yến đã danh chấn võ lâm năm xưa.

Công Tôn đại nương và Bất Bại Ông vội đứng sang một bên, Mẫu Đơn lệnh chủ bước tới đứng trước mặt các cao thủ, sau đó lạnh lùng nói:

- Đây lão già điên, ngươi hãy nói nguyên nhân tại sao ba vị đã tái xuất giang hồ đã đối địch với bản môn xem nào?

Điên Ông ngược mặt lên, cặp mắt tia ra luồng sáng lạnh kinh người, cười khẩy một tiếng nói:

- Số lão bằng hữu đã bị ngươi dùng quỷ kế tàn sát và chôn cất tại bách nhân chũng ở Phú Châu, âm hồn họ bất tán đã báo động nhiều lần bảo bọn lão phu xuống núi giải oan cho họ. Ồ! Mặc dù ngươi và quỷ cách biệt hai cõi, nhưng không làm sao quên được tình cũ, đây là điều bất đắc dĩ vậy!

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng vài tiếng nói:

- Lão già già điên kia, ý của ngươi muốn ta lập thêm một ngôi tam nhân chũng chứ gì? Điên Ông cười há há như điên như cuồng nói:

- Tôn Phi Yến, có ngươi là đường đường một môn chủ Thiên Hương môn lo liệu hậu sự cho bọn lão phu cũng là một sự kiện chấn động võ lâm, tiếc rằng bọn này mạng lớn, cần phải chờ ít lâu nữa mới lo hậu sự cho bọn lão phu được. Chỉ ngại là ngươi nóng lòng thể thôi.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Phong thủy nơi đây cũng khá đấy, đêm nay một mình ngươi nhập thổ trước, thế nào? Điên Ông cười khẩy một tiếng nói:

- Cũng được thôi, ngại rằng ngươi không rảnh tay.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng cười một tiếng ngoái cổ ra sau nói:

- Đông Phương tôn già đâu?

Huyết Thần Đông Phương Vũ cúi người thưa rằng:

- Bẩm, tôn già có mặt!

Mẫu Đơn lệnh chủ dần từng chữ một nói:

- Mời tôn già tác thành lão, các vị kia không được nhúng tay vào!

Huyết Thần Đông Phương Vũ kêu vang một tiếng, mặt lộ vẻ do dự bất quyết từ từ bước vào giữa sân.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Đông Phương tôn giả! Mong rằng ngươi hãy tận lực! Hình như câu nói này hàm chứa một ý nghĩa sâu sắc.

Huyết Thần cảm gậy trấn ngang ngực, từ từ tiến tới giữa sân. Điền Ông đứng phất dậy, la lớn tiếng, nói:

- Nay Đông Phương Vũ! Ngươi già mà thất tu, đã trở hồ tác ác, lão phu lấy làm bi thương cho ngươi và cũng thương hại ngươi!

Huyết Thần cảm phần đằng hắng một tiếng, kêu vu một cái quét ra một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân nhanh như chớp điện. Điền Ông khê đảo người lách sang một bên thật nhanh nhẹn, đồng thời phóng ra một chưởng luôn.

Quả thật thủ pháp của Huyết Thần cũng kinh hồn hết sức. Cây gậy nặng nề mạnh như vũ bão vừa quét ra nửa chừng bỗng dừng lại chuyển thế đón đánh chưởng lực vừa tấn công tới của Điền Ông, kêu ùng một tiếng! Cả hai người song song lùi ra sau một bước.

Hai bên vừa tách ra bỗng lại sáp vô lẫn nữa. Thế rồi một trận quyết đấu kinh tâm động phách diễn ra. Một, lập tức bóng gậy như khoảng núi, chưởng phong kêu vu vu như tiếng sấm nổ, vang dội trong vách núi liên tục. May mà gặp Điền Ông, nếu là người khác ắt phải bỏ xác dưới gậy Huyết Thần rồi.

Hơn mười hiệp đấu hai bên cũng chưa phân thắng bại.

Thình lình ngay giữa lúc ấy, Điền Ông xoay người phóng chưởng, bỗng nhiên đến nửa đường lại chuyển thế chưởng lực mạnh như vũ bão cuộn cuộn ập vào hướng Công Tôn đại nương, vì trong số cao thủ y là người có võ công kém nhất, tức thì y phản ứng chẳng kịp đã bị chưởng lực đánh bật văng ra sau. Tiếp theo tiếng gầm thét, quái tượng lại bổ tới nhanh như chớp, thể nhanh vẫn chậm mất một tơ hào, Điền Ông đã đảo mình thấp thoáng một cái nhảy ra ngoài vòng vây thần tốc hết sức.

Tiếng gầm hét kêu lên inh ỏi, tất cả cao thủ tại hiện trường chuẩn bị truy kích đối phương.

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét một tiếng:

- Không được xuất thủ!

Mệnh lệnh này lạ lùng thật, cả Huyết Thần trong đó, tất cả mọi người đều ngăn người ra tại chỗ hết, mắt thấy kẻ địch đang ung dung đào tẩu không cho truy kích, tại sao vậy?

Tất cả các cặp mắt kinh ngạc thấy đều đổ dồn vào hướng Mẫu Đơn lệnh chủ.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Đông Phương tôn giả! Ngươi không cố ý nương tay để kẻ địch trốn thoát chứ? Huyết Thần ngạc nhiên, nói:

- Sao môn chủ lại nói vậy? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đông Phương tôn giả, trong bụng ngươi am hiểu hơn mọi người? Có phải vậy không? Huyết Thần chậm rãi nói:

- Bẩm tôn giả am hiểu gì ư?

Mẫu Đơn lệnh chủ ngược đầu lên trời đêm buông tiếng cười như điên như cuồng. Tiếng cười tràn đầy những sát khí khiến người nghe thấy cũng rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Tất cả mọi người trong hiện trường đưa mắt nhìn nhau, họ chẳng hiểu vị nữ kiêu hùng quát gió gọi mây này đang tính toán gì hết.

Trên thế gian này, nữ nhân là dễ thương nhất, nhu mì và nhẫn nại, nam nhân không thể so sánh, nhưng nữ nhân cũng đáng sợ nhất, ích kỷ, hẹp hòi và thay đổi thất thường. Khi nhu mì thì hiền từ như một con mèo, lúc dữ tợn thì biến thành độc xà mãnh thú, y làm những việc mà nam nhân không thể nào tưởng tượng được.

Có lẽ họ (chỉ số cao thủ của Thiên Hương môn kể cả nam nữ trong đó) chịu sự khống chế của bà ta một khoảng thời gian lâu dài, cho nên trong tiềm thức đã có một cảnh giác như thế.

Tiếng cười này biểu hiện rằng sắp có một sự việc không tầm thường xảy ra. Cuối cùng tiếng cười đã chấm dứt, kẻ đó là sự trầm mặc đáng sợ.

Mẫu Đơn lệnh chủ bình tĩnh một cách lạ thường nhưng với giọng điệu rùng rợn nói:

- Đông Phương tôn giả! Bây giờ ngươi đã hồi phục chân ngã lại biến thành Võ Lâm Sinh Phật nữa! À! Tiếc rằng ngươi là một trong số công thần đắc lực của bản tọa, nhưng cơ nghiệp bản tọa chưa thành...

Tiếng nói bình tĩnh và lạ lùng, thế nhưng mọi người đã vỡ lẽ ra mũi dùi ở hướng nào rồi.

Huyết Thần Đông Phương Vũ bắt giác lùi ra sau hai bước liền, nói giọng chẳng mấy tự nhiên:

- Xin lệnh chủ mình thị?

Mẫu Đơn lệnh chủ nhún vai một cái, vẫn bình tĩnh nói:

- Đông Phương tôn giả, hà tất bắt buộc bản tọa nói ra ư? Trong bụng người hiểu được rồi, hơn nữa người cũng biết cấm luật của bản môn, ở đây không có ai xa lạ hết, đều là những người rất có địa vị trong môn hộ, người cứ tự nhiên đi!

Tất cả các cặp mắt kinh ngạc thấy đều đổ dồn về hướng Huyết Thần hết. Huyết Thần bỗng buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, nói:

- Lệnh chủ hãy nói toẹt ra cho rồi!

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát, giọng nói trở nên lạnh lùng:

- Nay Đông Phương Vũ, người bắt buộc bản tọa nói ra thì bản tọa đành phải nói ra vậy. Bản tọa đã để ý chuyển biến của người từ lâu rồi, người và bọn Thiên Ngoại Tam Ông bắt tay nhau, ăn cây táo rào cây sung, người không phủ nhận điều ấy chứ?

Huyết Thần đảo mắt quét mắt nhìn mọi người trong hiện trường một vòng, nói giọng hốt hởi:

- Lão phu là kẻ mắc nạn, lệnh chủ cũng không phủ nhận chứ? Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Nay Đông Phương Vũ, dù người có nói thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi tội phản nghịch, tự mình kết liễu là thượng sách!

- Nếu lão phu không tự kết liễu thì sao?

- Thì người sẽ chết không được toàn thân!

- E rằng không đơn giản như thế đâu!

- Há há há! Đông Phương Vũ, ngoại trừ người mọc thêm hai cánh, bằng không người quyết chẳng thoát đi đâu được cả!

Huyết Thần tròn to hai mắt, khe hát quái trạng trong tay một cái, nói giọng sang sảng điếc tai:

- Tôn Phi Yến, lão phu cũng chẳng tiếc gì. Có chết là chuộc tội với võ lâm, nếu không chết thì cũng sẽ lấy hành động để chuộc tội, như người chớ hòng thoát khỏi công lý võ lâm chỉ là điều sớm muộn thế thôi!

Không ai trông thấy thần tình trên chiếc khăn bịt mặt của Mẫu Đơn lệnh chủ được cả, nhưng qua thân người run lấy bầy của bà ta, chứng tỏ bà ta phần nộ hết sức. Bà ta thò tay vào túi áo lấy một bông hoa mẫu đơn màu vàng kim ra, đưa lên cao.

Tất cả mọi người trên hiện trường đều cúi đầu xuống hết. Bà ta thốt từng tiếng một nói bằng giọng điệu kinh người:

- Tội Thượng Kim Lệnh, các người hợp lực chấp pháp, hãy băm xác kẻ phản nghịch, kẻ nào dám trái lệnh phải chết!

- Xin tuân lệnh dụ Tội Thượng Kim Lệnh!

Tất cả mọi người đều đồng thanh thốt ra câu nói này.

Tiếp theo tiếng nói các cao thủ diễn ra thế chuẩn bị từ từ tiến về hướng Huyết Thần. Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên ngột ngạt khó thở vô cùng.

Huyết Thần không muốn đào tẩu, lão biết rằng không thể nào an toàn lui khỏi đây được hết, lão vận khởi toàn bộ công lực chuẩn bị liều mạng với họ, giết được người nào hay người ấy...

Thình lình ngay lúc sát khí sắp bùng nổ, bỗng có một tiếng gầm thét như sấm nổ phá không vang tới:

- Hãy dừng tay lại!

- Là ai thế?

Người nào cả gan đến thế, dám đối diện với Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng la hét bảo dừng tay như vậy ư?

Số cao thủ đang sắp tới bắt giác dừng bước lại hết, họ chẳng giật mình mà chỉ cảm thấy lạnh lùng mà thôi.

Một bóng người xuất hiện, thân nhiên đi thẳng vào giữa hiện trường như vào chỗ không người.

Tất cả mọi người đồng thanh thất kinh kêu lên một tiếng:

- Ngự Lang!

Trần Gia Lâm tay sờ cán kiếm, vượt qua vòng vây đến ngay bên cạnh Huyết Thần và đứng yên tại đó.

Mẫu Đơn lệnh chủ gầm thét nói:

- Ngự Lang! Người may mắn vừa được thoát thân bây giờ lại quay trở lại nạp mạng đó ư?

Trần Gia Lâm khẽ đẩy nón rơm ra phía sau cần cổ, cặp mắt sáng như điện quang cứ chăm chăm nhìn thẳng vào chiếc khăn mặt của Mẫu Đơn lệnh chủ.

Trống ngực hắn cứ đập thình thịch không dừng.

Số cao thủ đưa mắt nhìn về phía Mẫu Đơn lệnh chủ chờ mệnh lệnh xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Mẫu Tử Hòa Thuận

Trần Gia Lâm hấp tấp nói:

- Đông Phương lão tiền bối, người hãy hòa tước rời khỏi nơi đây!

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Ai dám bảo thế?

Kêu xoẹt một tiếng Trần Gia Lâm rút thanh kiếm cùn ra khỏi bao luôn, hai mắt hắn tia ra luồng sát khí kinh người, nhưng hắn không nói gì hết, hắn quyết tâm không để cho Huyết Thần thọ nạn.

Mẫu Đơn lệnh chủ không hạ lệnh công kích, bà cũng trầm mặc, tức thì bọn Bất Bại Ông lấy làm ngạc nhiên hết sức. Mẫu Đơn lệnh chủ đã thu lại Tội Thượng Kim Lệnh, vậy thì họ chẳng hiểu gì cả. Tội Thượng Kim Lệnh tượng trưng quyền uy tối cao trong Thiên Hương môn, hôm nay lần đầu tiên được truyền ra, vì địa vị của Huyết Thần Đông Phương Vũ cực tôn trong môn hộ, bây giờ đã phạm tội phản nghịch, chiếu theo môn quy ắt phải truyền ra Tội Thượng Kim Lệnh mới có thể chấp hành tội tử hình của lão được, không ngờ lệnh chủ đã phá luật thu hồi kim lệnh!

Cuối cùng, Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng nói:

- Để lão đi nào!

Mệnh lệnh này càng đột nhiên hơn nữa, cả bản thân Huyết Thần cũng cảm thấy ngạc nhiên hết sức, con người không phải hoàn toàn một trăm phần trăm sợ chết. Khi có một chuyển biến bất ngờ như thế, đương nhiên Huyết Thần không đại ý ở lại chờ chết nữa. Thế rồi lão lượn mình vọt ra ngoài vòng vây chạy như gió.

Mẫu Đơn lệnh chủ hạ lệnh lần nữa:

- Các người hãy rời khỏi đây hết!

Đây là một mệnh lệnh phản thường, các cao thủ mặt lộ thần sắc kinh ngạc hoài nghi, thế nhưng mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh, không được thắc mắc gì hết, họ thoáng ngăn người trong giây lát, sau đó lần lượt hành lễ rời khỏi hiện trường hết.

Trần Gia Lâm tra kiếm cùn vào bao, trực giác cảm thấy rằng tình hình có một đại biến chuyển, trong lòng hắn càng dao động mãnh liệt hơn.

Mẫu Đơn lệnh chủ cảm khái thở dài một tiếng, nói giọng u oán:

- Hài nhi! Con quật cường quá thế, bây giờ con hài lòng rồi chứ?

Trần Gia Lâm nghe bà ta nói thốt ra một tiếng hài nhi, toàn thân như chạm phải một luồng điện đã bần rùn cả người. Lão nhân gia bà ta, cuối cùng đã thừa nhận đứa con này.

Chốn thiên hạ này còn mối quan hệ gì thân mật hơn quan hệ mẫu tử nữa đây? Còn những hỷ sự gì vui sướng bằng cốt nhục tương phùng?

Toàn thân Trần Gia Lân cứ run lấy bầy, miệng mấp máy liên tục song chẳng nói lên lời nào cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng thê lương:

- Hải nhi! Con buộc mẹ làm những việc không nên làm..

Đánh bạch một cái Trần Gia Lân phủ phục quỳ dưới đất chỉ thốt ra được một tiếng mẹ, thì cổ họng đã uất nghẹn nói chẳng nên gì nữa, nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống không ngớt.

Giây phút này là giây phút phấn khởi và cũng là xúc động nhất trong đời người hần.

Bà mẹ đỡ hần đứng lên, thế nhưng thân người hần cứ run rẩy không ngừng, hần có rất nhiều điều muốn nói và có nhiều vấn đề cần hỏi, nhưng bấy giờ chẳng biết nên nói gì trước đây, tâm trạng dao động mạnh đến nỗi hần hỗn loạn và đầu óc trở nên trống rỗng.

Những nỗi oán hận vốn có đã hoàn toàn bị nỗi tình thâm tẩy sạch hết.

- Nào hải nhi, chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện nào!

Trần Gia Lân khẽ gật đầu, thế rồi khi mẫu từ ngồi tại chỗ, nhưng hần cũng không nói gì hết.

Các vì sao lấp lánh chiếu sáng trên đầu, gió núi rít từng hồi vào người hơi cảm thấy lạnh lạnh, bốn bề tịch lặng như tờ.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại thở dài một tiếng rất náo nùng, bà ta tỏ vẻ rất hiền từ nói:

- Hải nhi con hận mẹ chẳng?

Trần Gia Lân khẽ lắc đầu một cái, mặc dù hần đã làm cha, thế nhưng bây giờ ở trước mặt mẹ đẻ, hần vẫn cảm thấy rằng mình vẫn là một hải nhi, cổ trăn tỉnh tỉnh thần lại, nói giọng run run:

- Mẹ, mẹ cho con được xem qua khuôn mặt mẹ đi?

Mẫu Đơn lệnh chủ đưa tay giờ khăn bịt mặt ra, tức thì một gương mặt đã có nét nhắn hiện ra trước mắt, thế nhưng bà ta vẫn còn xinh đẹp. Hai khóe mắt Trần Gia Lân óng óng ngập lệ vừa xúc động vừa khao khát chăm chăm nhìn mẹ hần. Gương mặt này chưa từng xuất hiện trong giấc chiêm bao của hần bao giờ cả, trong ý niệm hoàn toàn xa lạ, nhưng sau khi ngắm nhìn một hồi không còn xa lạ nữa, tình thân lại có một lực lượng thần kỳ có thể diệt trừ tất cả cự ly và cách biệt.

Bây giờ hần có can đảm hỏi những điều mà hần đã thắc mắc trong lòng bấy lâu, hần lên tiếng nhưng giọng nói không mấy nhiên:

- Thừa mẹ, tại sao mẹ mãi không thể nhận hải nhi ư? Mẫu Đơn lệnh chủ nhắm mắt trong chớp lát, nói:

- Hải nhi, mẹ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, để về sau từ từ mẹ nói lại cho con hay!

- Tại sao lại không nói ngay bây giờ?

- Trong lòng mẹ rối loạn hết sức!

Trầm mặc giây lát, Trần Gia Lân lại nói:

- Thừa mẹ, mẹ không nhận con đã đành, tại sao cả cha cũng thế, nói rằng con là một cô nhi, cứ bảo trì danh phận thầy trò mãi?

Mẫu Đơn lệnh chủ lắc đầu nói:

- Mẹ không biết cách suy nghĩ của con là thế nào, có lẽ... người kiêng kỵ điều gì đó... Bà ta nói đến đây dừng lại giây lát, sau lại nói tiếp:

- Có thật cha con không còn tại thế chẳng?

Trong giọng điệu chẳng có chút ý vị bi thương gì hết. Lòng Trần Gia Lân bỗng trầm xuống, nói:

- Vâng, lão nhân gia người đã tạ thế từ lâu di mệnh bảo con thủy táng, trầm tại... đấy hồ Bà Dương. Mẹ, hải nhi chẳng thể không hỏi câu này, rốt cuộc giữa mẹ và cha có mối thâm thù đại hận gì khó giải ư?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Con căn cứ điều gì lại hỏi thế? Trần Gia Lân mím môi, nói:

- Mẹ luôn luôn muốn giết lão nhân gia người!

Thần sắc Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng trở nên u ám nói:

- Hải nhi! Con nghe ai nói thế, hiểu làm thì có, nhưng làm gì có chuyện mẹ muốn giết y...

Trần Gia Lâm không chịu bỏ qua cơ hội, nói:

- Mẹ khẳng định rằng quái nhân Hắc cốc chính là cha, và đã sử dụng thủ đoạn tàn bạo...

Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay ngắt lời nói của hắn:

- Hải nhi! Phàm tất cả mọi sự việc cần thận cân lường tình lý, con không nên có tư tưởng đáng sợ này. Nhà thù của mẹ quá nhiều, có khi nào dám không đề phòng họ mà chẳng sử dụng mọi thủ đoạn chẳng? Thái độ mà mẹ biểu hiện tại Hắc cốc chỉ muốn chứng minh lai lịch và ý đồ của đối phương. Về sau mẹ chứng thực rằng mục đích của đối phương muốn hủy diệt mẹ, nên mẹ mới sử dụng Phích Lich đạn đối phó y. Đây là điều bất đắc dĩ, trong chốn giang hồ có một nguyên tắc sắt thép, ta không giết người thì bị người giết.

Lý luận này phải mà cũng chẳng phải, Trần Gia Lâm không bằng lòng cách giải thích này, thế nhưng hai mẫu tử mới được hòa hợp, hắn không nên hỏi quá trớn, về sau vẫn còn có cơ hội chứng minh. Thế rồi hắn khẽ thở một tiếng, nói:

- Thưa mẹ, mẹ nói rằng sư môn của phụ thân chỉ là nhất mạch độc truyền, có phải không?

Mẫu Đơn lệnh chủ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Vậy thì... con không hiểu rồi...

- Có điều chi mà con không hiểu?

- Quái nhân Hắc cốc cũng sử dụng thanh kiếm cùn, hơn nữa biết cả tuyệt chiêu Vạn Phươg Cũng Phục và tinh thông hơn phụ thân nhiều. Vì hải nhi từng đụng với lão, tuyệt nhiên không phải đối thủ của lão, điều này lại giải thích thế nào đây.

Mặt mày Mẫu Đơn lệnh chủ thay đổi liên tục, bà ta cúi đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Có lẽ đối phương là bạn chí thân của cha con khi còn tại thế, học lén được cú tuyệt chiêu của y và nghiên cứu cải luyện. Còn thanh kiếm cùn thì cô bày ra nghi trện như vậy, một mặt che mắt mọi người, mặt khác có lẽ đối phương có ý đồ gì cũng nên...

- Có thể do đời sư tổ làm bại lộ ra ngoài chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ lắc đầu nói:

- Không, chiêu Vạn Phươg Cũng Phục do chính cha con sáng chế ra, chứ không phải do đời trước truyền lại.

- A, vậy thì... không thể tưởng tượng rồi.

- Quái nhân chết rồi, muốn đối chứng cũng chẳng còn có cách nào đối chứng cả!

- Có thật quái nhân đã chết hay chưa vẫn còn là một nghi vấn, vì không thấy xác chết?

- Oai lực của Phích Lich đạn vô cùng mãnh liệt có thể phá hủy tất cả mọi vật trong phạm vi mười trượng. Cốc khẩu bị đá núi lấp kín làm thế nào tìm được thi hài nữa...

Bà ta nói đến đây, hai mắt bỗng sáng ngời, âm thanh trở nên xúc động nói:

- Phải rồi, hải nhi, còn gã Ngư Lang giả hiệu đã giả mạo con, y là ai thế? Trần Gia Lâm run bắn người, lên nói:

- Y tự xưng là Thất Tâm Nhân, còn một người tỷ tỷ nữa, võ công kinh hồn hết sức, hành động quỷ quyệt thần bí, hải nhi chưa từng trông thấy chân diện mục của hai đệ tỷ y.

Mẫu Đơn lệnh chủ đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm một cái, hình như bà ta hoài nghi lời nói của hắn, ngập ngừng nói:

- Các con không phải một phe đó sao? Trần Gia Lâm lắc đầu thưa rằng:

- Không phải!

- Y cũng sử dụng thanh kiếm cùn và biết cả tuyệt chiêu ư?

- Đúng thế!

Sắc mặt của Mẫu Đơn lệnh chủ lại thay đổi lần nữa, hai mắt chớp nháy lia lịa, một hồi thuật lâu bà ta trầm giọng nói:

- Nói như vậy, hai tỷ đệ Thất Tâm Nhân ắt là truyền nhân của Hắc cốc quái nhân, mục đích là đối phó mẹ, lưu lại mối họa hại này quả thật đáng sợ hết sức. Hải nhi, con có thể tìm ra hai tỷ đệ y không?

Trần Gia Lâm động lòng, nói:

- Điều này... phải chờ cơ hội.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Hải nhi! Con hãy hứa với mẹ việc này, diệt trừ hai tỷ đệ y, con cứ tạm thời bảo trì thân phận bây giờ...

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, lấy hết cam đảm nói:

- Thưa mẹ, thù sát liên miên biết bao giờ mới dứt, hải nhi cả gan đề nghị, mong rằng mẹ giải tán Thiên Hương môn, tạ tuyệt giang hồ hải nhi cung phụng mẹ đến hết tuổi già!

Nói xong, đưa mắt nhìn bà chờ đợi phản ứng.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngẩn người trong giây lát, sau đó lạnh lùng nói:

- Hải nhi! Mẹ gây dựng cơ nghiệp chẳng dễ! Trần Gia Lâm xúc động nói:

- Thưa mẹ, hành vi của Thiên Hương môn đã gây nên căm phẫn vô lâm, hơn nữa... công án bách nhân chúng năm xưa...

Mẫu Đơn lệnh chủ ngắt lời hần la lớn tiếng nói:

- Chớ nói chi nữa, chính mẹ muốn làm cho thù nhân trông thấy, và chống đối với họ tới cùng.

Hai mắt Trần Gia Lâm đỏ hoe, hốt hải nói:

- Mẹ giết người cũng đã quá nhiều rồi, mẹ không nghĩ hậu quả chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ căm phẫn nói:

- Người cứ việc bắt tay với bọn Thiên Ngoại Tam Ông đi, ta không cần đưa con như người đâu.

Nước mắt chảy ròng ròng xuống, lòng hần đau như cắt, khuyên bà ta mà bà ta chẳng tính ngộ biết làm sao đây?

Thiên hạ làm gì có chuyện mẫu tử tương kiến với nhau bằng đao kiếm, đó là nghịch luân.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại thở dài một tiếng, nói giọng ôn tồn:

- Hải nhi, chớ buồn nào, mẹ nói nặng lời với con. Quả thật con nói phải, thế nhưng bảo mẹ nhất thời giải tán môn phái chẳng phải là chuyện dễ. Hơn nữa, cho dù hai mẫu tử ta khỏi giang hồ, thù hận cũng chưa chịu buông tha chúng ta đâu. Nay hải nhi, mẹ sẽ suy nghĩ lời khuyên của con, điều đó để từ từ hãy tính. Bây giờ có một việc con không được cố ý trái lệnh mẹ...

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Trông tình hình khẩu khí mẹ dịu bớt nhiều, nhưng nhất thời bảo bà ta giải tán môn phái, tạ tuyệt giang hồ quả thực không phải là chuyện dễ, đành phải tùy cơ khuyên can, để bà ta từ từ cải tiến tâm ý, nếu quá gấp ắt phải hỏng việc, đồng thời sẽ gây mất hòa khí tình mẫu tử".

Hần nghĩ đến đây, ngẩng gương mặt ngập lệ lên nói:

- Thưa mẹ việc gì thế?

Mẫu Đơn lệnh chủ giờ tay xoa lên hai mi hần, nói:

- Hải nhi, con và Đào Ngọc Phân đã lạy hoa đường, đồng thời con cũng hiểu đây là mệnh lệnh của cha mẹ, hơn nữa nàng là cô em vợ của con. Luận về tài sắc nàng chẳng có điểm nào không xứng đáng với con, cho nên con quyết phải nghe lời mẹ, đến biệt trang tìm nàng!

Trần Gia Lâm nghe nói thế thì bất giác ngẩn người trong giây lát, hần chẳng có lý do gì không đồng ý với sự kiện này, do dự trong giây lát, sau đó nói giọng cương quyết:

- Vâng! Hải nhi xin tuân lệnh mẹ! Mẫu Đơn lệnh chủ cười thật tươi nói:

- Thế mới là con ngoan của mẹ chứ!

Hai danh tự mẹ và con đối với bản thân hần vốn thì xa lạ vô cùng. Từ lúc có ký ức hần chưa từng gọi ai như thế bao giờ, cũng chưa được người nào gọi lại hần, bây giờ hần được rồi, mặc dù nghe trong tai chưa thấy quen, thế nhưng người ngoài không thể lĩnh hội phần cảm thọ này.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Hải nhi, hãy nhớ cho kỹ, bề ngoài hai mẫu tử ta tốt hơn hết vẫn duy trì nguyên trạng, quan hệ của chúng ta không được tiết lộ ra giang hồ.

Trần Gia Lâm không làm gì hơn đành thưa rằng:

- Vâng!

Mẫu Đơn lệnh chủ tử từ từ ngồi dậy, nói:

- Hải nhi! Hai chúng ta tạm thời chia tay, sau khi con ra núi hãy lập tức đến Hoa Nguyệt Biệt Trang..

Trần Gia Lâm cũng theo sau đứng dậy, khẽ gật đầu nói:

- Vâng!

Mẫu Đơn lệnh chủ vỗ nhẹ lên vai hấn, sau đó đeo khăn bịt mặt vào, phi thân chạy như gió.

Mẫu tử cách biệt từ bé, thế mà lại hội ngộ vội vã như thế sau đó chia tay ngay. Trần Gia Lâm có cảm giác như nằm chiêm bao, trong niềm vui sướng có chút buồn bã.

Hấn ngưng đứng tạ chỗ đưa mắt nhìn sao đêm.

Hấn mang những lời nói của mẫu thân ra, từ đầu đến cuối hồi tưởng kỹ lần nữa, trực giác cho hấn thấy rằng mẫu thân còn giấu giếm hấn nhiều điều.

Có thật bà ta chịu lui khỏi giang hồ không?

Nếu như lão nhân gia người không chịu thì sao?

Từ rày về sau mình sẽ đứng ở lập trường thế nào đây? Có thật Hắc cốc quái nhân đã chết rồi chăng?

Hai tỷ đệ Thất Tâm Nhân là mối đe dọa đáng sợ nhất, có thật mình sẽ tuân lệnh mẫu thân đối phó hai tỷ đệ y không?

Còn mình sẽ cư xử với Thiên Ngoại Tam Ông, Thảo Đầu Lang Trung và hai thầy trò mình đệ Ngô Hoảng Văn ra thế nào nữa đây?

Cuối cùng hấn nghĩ tới Vô Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, không thể trái lệnh mẹ được, xem như hôn định này đã thành định cục, thế nhưng phen này đến tìm nàng có chút ngượng ngùng khó ăn nói mà thôi.

Thế như sau khi kết hợp với nàng, dẫn con cùng mẹ ẩn tích giang hồ, cũng là một việc tốt vậy, chỉ có điều chỉ ngại mẫu thân không bằng lòng tạ tuyệt với giang hồ thế thôi.

Hấn suy nghĩ một hồi lâu, sau đó phi thân chạy ra núi.

Hấn chạy hơn một dặm đường, bỗng thấy dưới gốc cây sát đường núi có một đồng đồ đen lù lù, bất giác động lòng dừng bước lại. Hấn định chạy sang bên đó xem cho biết, thỉnh thoảng có một bóng người lao vào hướng hấn, vung kiếm chém lia lịa.

Trần Gia Lâm giật mình lách sang một bên, trở mắt nhìn tới trước, thì ra người vừa xuất thủ chính là mình đệ Ngô Hoảng Văn, hấn ngạc nhiên la lớn tiếng nói:

- Tam đệ, là ta đây, sao nguoi...

- Ta vẫn biết là nguoi!

Nói xong, Ngô Hoảng Văn gầm hét một tiếng lại vung kiếm tấn công tiếp. Trần Gia Lâm lại lượn mình tránh sang một bên, hốt hả nói:

- Tam đệ! Nguoi bị sao vậy?

Ngô Hoảng Văn nghiêng răng kêu ken két nói:

- Trần Gia Lâm! Ta phải giết nguoi!

Dứt lời, y lại tấn công kiếm thứ ba ra tiếp, kiếm thuật của y cũng khá đấy, suýt nữa đã đâm trúng Trần Gia Lâm.

- Dừng tay nào!

Trần Gia Lâm gầm thét một tiếng, cực chẳng đã phải rút kiếm ra luôn. Hai mắt Ngô Hoảng Văn đỏ ngầu, gào thét nói:

- Trần Gia Lâm! Có lẽ ta không phải địch thủ của nguoi, một là nguoi hạ thủ giết chết ta, bằng không ta ắt phải giết chết nguoi.

Dứt lời, kêu xoẹt một tiếng, y lại quét tới một kiếm nữa, hình như y đang liều mạng thì phải.

Kêu keng một tiếng!

Trần Gia Lâm vùng kiếm đánh bật trường kiếm của y ra, nói:

- Tam đệ! Hãy nói chuyện cho rõ ràng cái đã... Ngô Hoàng Văn thờ hồng học nói:

- Ta không nói, trong bụng ngươi cũng am hiểu cả! Dứt lời, y chuẩn bị xuất thủ tiếp.

Trần Gia Lâm ý thức rằng sự việc ắt phải có nguyên nhân, bằng không Ngô Hoàng Văn chẳng tỏ ra phần nộ đến thế đâu, thế rồi hấn hấp tấp nói:

- Tam đệ! Ngươi điên rồi chăng? Hãy nói lý do xem nào, nếu ta đáng tội chết ta quyết không hoàn thủ đâu.

Ngô Hoàng Văn trợn to hai mắt, nói giọng run run:

- Trần Gia Lâm, ngươi nhìn nhận mẹ ruột liền đánh mất lương tâm, xem như Ngô Hoàng Văn ta mù cả hai mắt nên mới kết giao với ngươi!

Trần Gia Lâm nghe nói thế, bất giác nổi giận ùng ùng nói:

- Cốt nhục thiên luân, chẳng lẽ ngươi bảo ta không nên nhìn nhận mẹ ruột sao? Ngô Hoàng Văn nghiêng răng nói:

- Nên nhìn nhận, ai bảo ngươi không nên nhìn nhận đâu, từ rày về sau ngươi có thể lấy thân phận thiếu môn chủ tự do lộng hành được rồi!

Trần Gia Lâm căm phẫn nói:

- Ngươi nói thế có nghĩa là sao?

Ngô Hoàng Văn dùng kiếm chỉ vào mặt Trần Gia Lâm nói:

- Ngươi biết sư phụ ta đã được giải cầm chế...

- Trần Gia Lâm! Nếu ta biết ngươi là một tiểu nhân gian trá, thì ta không nói bí mật này cho ngươi hay đâu.

Trần Gia Lâm thoạt nghe nói thế biết rằng bên trong có uẩn khúc gì rồi, hấn có đề nén cơn lửa giận nói:

- Hãy nói rõ ràng xem nào, việc gì đã xảy ra thế? Ngô Hoàng Văn căm phẫn nói:

- Tại sao ngươi lại sử dụng thủ đoạn tàn bạo đến thế để hủy diệt lão nhân gia người?

Trần Gia Lâm nghe nói thế, bất giác run bắn người lên, lui ra phía một bước nói giọng hốt hải:

- Đông Phương lão tiên bối bị sao vậy? Ngô Hoàng Văn giận dữ nói:

- Chớ giả đồ làm gì nữa, giết người chỉ bắt quá là đầu chấm đất mà thôi. Ngươi giết chết gia sư sau đó lại chặt đứt tứ chi...

Trần Gia Lâm giật nảy người lên, tròn xoe hai mắt, hốt hải nói:

- Lệnh sư... thọ nạn rồi sao?

- Ngươi không dám thừa nhận là hung thủ ư?

- Tam đệ! Bí mật lệnh sư đã bại lộ, gia mẫu đã hạ Tội Thượng Kim Lệnh định xử tội phản môn...

Ngô Hoàng Văn cướp lời nói:

- Cho nên ngươi mới lập được đại công này?

- Đệ hãy nghe ta nói hết đã. Lệnh sư bị bọn Bất Bại Ông bao vây, chính ta bất kể mọi nguy hiểm cứu lão thoát nạn. Lão rời khỏi hiện trường trước ta khoảng nửa giờ, chẳng lẽ...

Ngô Hoàng Văn nghiêng răng nói:

- Nay Trần Gia Lâm, ngươi chớ biện luận nữa, kiếm cùn giết người, có vết thương làm chứng, không thể nào sai lầm được hết.

Trần Gia Lâm run bắn người lên, nói:

- Người lão ở đâu, hãy dẫn ta đến đó xem nào?

Ngô Hoàng Văn lạnh lùng đặng háng một tiếng nói:

- Còn xem gì nữa, người chó hòng đầu khẩu. Nói cho người hay, mặc dù chốn thiên hạ này tuy rộng lớn bao la, nhưng không còn chỗ cho người dung thân đâu, Ngô Hoàng Văn ta không có khả năng giết người, nhưng guom chính nghĩa còn nhiều lắm..

Trần Gia Lân biết rằng bấy giờ trong lòng y tràn đầy những nỗi bi phẫn, đương nhiên lời nói phải hằn học, hằn thở dài một tiếng nói:

- Tam đệ! Người bình tĩnh một chút xem nào, người thử suy nghĩ kỹ có khi nào ta lại chịu làm những việc như thế, chúng ta hãy nghiên cứu cái đã, sau đó tái xét hung thủ.

Ngô Hoàng Văn ngăn người ra trong giây lát, dùng thanh kiếm chỉ ra phía trước, nói:

- Ở dưới gốc cây đằng trước kia!

Trần Gia Lân lập tức lượn mình chạy sang bên đó, phóng mắt ra nhìn, tức thì ón lạnh tóc gáy, chỉ thấy thi hài của Huyết Thần Đông Phương Vũ nằm trong vũng máu. Quả nhiên tứ chi bị chặt đứt lìa ra, dạng chết rùng rợn hết sức, quả thật người hạ thủ này tàn nhẫn vô cùng.

Hắn cuối cùng xem xét vết thương, đúng như Ngô Hoàng Văn vừa nói, vết thương bất chỉnh.

Ngô Hoàng Văn cầm kiếm đi tới, lạnh lùng nói:

- Người nói sao bây giờ? Trần Gia Lân xúc động nói:

- Đúng thế, huy dưới thanh kiếm cùn đầu không sai, hung thủ này là ai vậy? Ngô Hoàng Văn lạnh lùng nói:

- Còn ai nữa? Công lực của gia sư chẳng tầm thường, ngoại trừ Ngư Lang người, ngoài ra không còn ai có khả năng huy được lão nhân gia người dễ dàng như vậy...

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Tam đệ! Không phải ta!

Ngô Hoàng Văn lạnh lùng nói:

- Người nói rằng người cứu thoát lão khỏi vòng vây, vậy thì giết lão dễ dàng quá thế, vì lão không hề đề phòng chút nào, chốn thiên hạ này không có bao nhiêu người sử dụng kiếm cùn ư? Bấy giờ không cần nói gì nữa, ta đâu không lại người, nhưng ta cũng chẳng muốn sống sót để ra khỏi núi, cứ việc ra tay nào!

Dứt lời, y xuất kiếm chuẩn bị xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Tàn Hồng Phong Vân

Trần Gia Lân cứng họng nói chẳng nên lời.

- A!

Tiếp theo tiếng gầm thét, Ngô Hoàng Văn đã xuất thủ tấn công ra một chiêu mạnh như vũ bão, y đã quyết tâm liều mạng.

Trần Gia Lân bất đắc dĩ đành phải vùng kiếm ứng chiến.

Ngô Hoàng Văn quyết chí báo thù cho sư phụ, đã vùng kiếm tấn công như điên cuồng. Y chỉ tấn công chứ không lo thế thủ, đây là lối đánh liều mạng, tức thì kẻ hở lộ ra ngoài hết, đương nhiên Trần Gia Lân không thể nào đã thương y được cả.

Thế đánh của Ngô Hoàng Văn y như hổ điên vô mồi, Trần Gia Lân lấy làm luống cuống, nếu cứ đánh tiếp tục cũng chẳng giải quyết được gì hết, nhưng Ngô Hoàng Văn không chịu nghe lời giải thích của hắn cũng đành phải bó tay thôi.

Cũng ngay lúc hai người đang đấu với nhau rất quyết liệt, bỗng có một bóng người bay vọt tới hiện trường, hét to một tiếng:

- Hãy dừng tay lại nào!

Cả hai người song song nhảy lui ra sau hết, đưa mắt nhìn tới trước, thì ra người vừa xuất hiện chính là Điền Ông.

Ngô Hoàng Văn bị phần nói:

- Lão tiên bối, gia sư...

Điền Ông ngắt lời y, nói giọng bi thương:

- Lão phu biết rồi, chính lão phu phát hiện lệnh sư thọ hại trước, rượt theo cả nửa ngày trời vẫn không thấy tung tích hung thủ...

Ngô Hoàng Văn ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ hung thủ không phải là hắn?

Điền Ông nói:

- Thoạt tiên lão phu cũng phán đoán chính tiểu tử đánh cá này đã gây nên. Về sau mới thấy hắn như người mất hồn đâm đầu chạy về hướng này, lúc đó không phải hắn hạ thủ. Nếu bảo rằng giết người sau đó chặt đứt tứ chi thì hắn quyết không khi nào làm vậy. Lão phu rất tin tưởng hắn.

Trần Gia Lộc thở phào một cái nói:

- May mà gặp lão tiên bối đến, văn bối có miệng mà nói chẳng được, Văn đệ cứ khẳng định là văn bối gây nên án huyết này.

Tức thì Ngô Hoàng Văn ổn định tinh thần xúc động nói:

- Vậy là ai?

Điền Ông nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Luận về võ công của lệnh sư, hạng nhân vật tầm thường chớ đụng được lão, đừng nói vấn đề giết lão làm gì, đương nhiên là người hạ thủ ắt là một nhân vật đáng sợ. Có điều khó hiểu là vết thương chí mạng của lão do loại binh khí cùn đầu đã thương. Ở chốn giang hồ ngoại trừ Hắc Cốc quái nhân và tiểu tử đánh cá này ngoài ra còn ai sử dụng kiếm cùn nữa ư?

Trần Gia Lộc sực nhớ ra một người, quái kêu nói:

- Ô! Văn bối biết ai rồi!

Hai mắt Điền Ông bỗng sáng ngời, nói:

- Ai thế?

- Thất Tâm Nhân!

- Thất Tâm Nhân là nhân vật thế nào?

- Một thư sinh bịt mặt bận áo xanh, y sử dụng kiếm cùn, đồng thời lại biết thi triển chiêu của sư môn văn bối, công lực cao hơn văn bối. Y còn một người tỷ tỷ, hành động của hai tỷ đệ y thấy đều thần bí khó lường...

Ngô Hoàng Văn xúc động nói:

- Có phải kẻ chính từng giả mạo Ngư Lang ư? Trần Gia Lộc trầm giọng nói:

- Đúng thế, chính là y đấy!

- Y chính là thủ hạ Mẫu Đơn lệnh chủ?

Trần Gia Lộc lắc đầu nói:

- Vậy thì tại sao ngươi lại hạ độc thủ với gia sư như thế? Trần Gia Lộc cau mày lại nói:

- Ta chỉ suy đoán thế thôi, phải chờ chứng minh sự thật đã, phán đoán theo phương diện kiếm cùn và tuyệt chiêu, rất có thể y là môn hạ của Hắc Cốc quái nhân bị gia mẫu sử dụng Phích Lịch đạn hủy diệt lệnh sư là tôn giả của Thiên Môn Hương, đối phương vì báo thù có lẽ đã hạ độc thủ với lệnh sư.

Điền Ông gật đầu lia lịa nói:

- Có lý, người phân tích rất có lý

Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Nhị ca, người không trách đệ đã mạo phạm lúc nãy chứ? Trần Gia Lân khẽ cười một tiếng nói:
- Đương nhiên không thể trách cứ đệ rồi, ta biết tâm trạng của đệ!

Ngô Hoàng Văn nghiêng rặng nói:

- Đệ phải tìm Thất Tâm Nhân đòi món nợ máu này mới được... Trần Gia Lân xua tay nói:
- Tam đệ chớ vội, sự việc phải chờ chứng thực trước đã, đệ ta lo việc này cho, hơn nữa lệnh sư mà còn thọ nạn, đệ quyết không phải đối thủ của y đâu.

Ngô Hoàng Văn cảm phần nói:

- Thủ sư không đội trời chung, còn thiết gì chết sống nữa! Diên Ông trầm ngâm nói:
- Việc này để tiểu tử họ Trần lo cũng được, thế nhưng...

Lão vừa nói tới đây đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân giây lát, sau đó nói tiếp:

- Cần phải làm sáng tỏ một vấn đề trước, Mẫu Đơn lệnh chủ là mẹ đẻ của người, đương nhiên người không thể chống lại bà ta, nhưng nhóm người lão phu vì công nghĩa vô lâm quyết phải đối địch với bà ta tới cùng, người sẽ đứng ở lập trường thế nào đây?

Đây là điều Trần Gia Lân không dám suy nghĩ, đồng thời rất sợ đề cập đến vấn đề này, thế mà Diên Ông đã đưa ra, tức thì hần cảm thấy khó trả lời vô cùng.

Tình thâm và chính nghĩa cái nào nặng cái nào nhẹ đây?

Một võ sĩ quyết phải nói thì phải hành chứ không thể trả lời suông, nhất thời hần đã ngăn người ra tại chỗ.

Ngô Hoàng Văn tròn to hai mắt, đây cũng là điều mà y muốn hỏi, vì giữa y và Trần Gia Lân có thêm một mối quan hệ, đương nhiên y cần biết chí hướng của hần.

Diên Ông lại nói tiếp:

- Lão phu biết người khó xử về vấn đề này, bây giờ tạm thời chớ có đề cập đến việc này trước, một người có trí tuệ ắt biết hành động theo lẽ phải, ta tin chắc rằng người quyết không hành động trái với chính nghĩa đâu.

Mặc dù câu nói này trông có vẻ gián dị nhẹ nhàng, nhưng lão đã ám chỉ một cách mãnh liệt hướng đi của Trần Gia Lân rồi.

Trần Gia Lân là người thông minh, hần thoáng nghe thế liền hiểu ngay, bèn nghiêm sắc mặt nói:

- Không, vẫn bồi thanh minh ngay bây giờ, vẫn bồi có hướng đi của văn bối, dám tuyên thệ rằng quyết không khi nào hành động trái với hai chữ chính nghĩa.

Diên Ông gật đầu nói:

- Khá lắm, chỉ cần một câu nói này của người cũng đủ rồi! Dứt lời lão quay sang nói với Ngô Hoàng Văn.
- Bây giờ hãy lo hậu sự cho lệnh sư trước, người vô lâm chúng ta không theo nghi lễ thế tục, cứ an táng lệnh sư tại đây cũng được.

Ngô Hoàng Văn đi tới cạnh thi hài, tức thì nước mắt chảy ròng ròng xuống, năm xưa sư phụ được tôn xưng là Vô Lâm Sinh Phật chẳng may bị chế tâm thần, kết quả lại được một ác danh Huyết Thần, quả thật đây là điều thương tâm hết sức.

Bỗng nhiên Ngô Hoàng Văn thất kinh kêu lên một tiếng:

- Lão tiên bối, nhị ca, mau sang đây xem nào?

Diên Ông và Trần Gia Lân song song lượn mình lướt tới, Diên Ông nói:

- Có điều gì mà người lại quái kêu lên như thế? Ngô Hoàng Văn chỉ tay vào di thể sư phụ, nói
- Màu da tím, đây là hiện tượng trúng độc.

Quả nhiên bảy giờ thi hài của Huyết Thần Đông Phương Vũ đã biến thành màu tím, người nhà nghề thoáng nhìn qua đã biết ngay trước khi Huyết Thần Đông Phương Vũ còn sống đã bị trúng kịch độc, Diên Ông cảm phần nói:

- Gã này hung ác hết sức, có lẽ lệnh sư bị đánh độc trước, sau đó mới bị tàn sát.

Hai mắt Trần Gia Lân đỏ ngầu, hấn cắn phần nhũ thàn: "Nếu quả thật đúng là do Thất Tâm Nhân gây nên, vậy thì thủ đoạn bí ối này không thể tha thứ được rồi. Trông tình hình y vẫn còn ở lại trong núi, vì mình có mặt tại đây nên có lẽ y không dám hiện thân, sao bây giờ không triển khai lục soát biết đâu lại chẳng tìm gặp y kết liễu hết công án này luôn..."

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Lão tiên bối, vẫn bối xin được cáo từ trước!

Điên Ông đưa mắt chăm chăm nhìn hắn một cái nói:

- Ngươi đi đâu thế?

- Tầm hung.

Điên Ông ngạc nhiên nói:

- Tầm hung ư?

- Vâng theo vẫn bối phán đoán, hung thủ ắt còn trong núi này.

- Được, thế thì ngươi cứ việc đi đi. Ngô Hoảng Văn xúc động nói:

- Nhị ca tiểu đệ lo hậu sự cho gia sư xong sẽ đến tìm ngươi ngay. Trần Gia Lân nói:

- Tam đệ, xin thông cảm ta không thể giúp đệ lo việc chôn cất.

Nói xong, chấp tay xá biệt hai người, sau đó quay người chạy vào trong núi.

oOo

Ánh nắng ban mai soi cả một vùng sơn cốc, chim chóc kêu hót inh ỏi nghe thất êm tai, tất cả mọi cảnh vật yên lành làm sao.

Trần Gia Lân mở hai mắt ra, vươn vai một cái, sau đó chui ra hang đá, đưa mắt nhìn thế giới quanh mình ấm áp bên ngoài, hắn quên cả thân thể bất hạnh, đồng thời cũng quên luôn giang hồ quỷ quyệt hung hiểm, tạm thời đắm say trong đại thiên nhiên này.

Một bóng người lảng lảng đến sau lưng hắn như một u linh hiện hình, hắn chẳng hay biết gì hết, mà thực ra bóng người nọ như một hồn ma bóng quỷ. Bóng người nọ cười tùm tùm một tiếng.

Trần Gia Lân giật mình quay người ra sau sắc mặt của hắn bỗng nhiên thay đổi liên tục. Người vừa hiện thân chính là Thất Tâm Nhân mà hắn định kiếm, đối phương vẫn bịt mặt và bận áo xanh.

- Ủa ngươi bị sao thế?

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Ta phải giết ngươi!

Thất Tâm Nhân ngạc nhiên nói:

- Giết ta, tại sao thế?

Da mặt Trần Gia Lân co rút lia lịa, trợn ngược hai mắt lên nói:

- Không ngờ thủ đoạn của ngươi lại cay độc như vậy, hơn nữa lại biết sử dụng độc. Thất Tâm Nhân thất kinh nói:

- Ngươi nói thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân nghiêng răng ken két, nói:

- Ta nói ngươi, Huyết Thần Đông Phương Vũ chết bằng cách nào vậy? Thất Tâm Nhân ngạc nhiên nói:

- Là thay, ta làm sao biết lão chết bằng cách nào? Trần Gia Lân kêu hừ một tiếng nói:

- Ngươi không biết ư?

- Diệu thật, Huyết Thần Đông Phương Vũ là tôn giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, cùng hung cực ác, nếu có chết là phúc cho mọi người, sao ngươi lại bênh vực cho lão ư?

Trần Gia Lân bắt giác cứng họng ngẩn người trong giây lát, nói:

- Chớ nói về thân phận hành vi của lão trước làm gì đã, ta chỉ hỏi tại sao ngươi đã sử dụng thủ đoạn tàn bạo như vậy để giết người mà thôi?
- Thủ đoạn tàn bạo thế nào?
- Trước thì đánh đập, sau đó giết người chặt tứ chi!
- Ha ha! Giết như thế hay lắm, người của Thiên Hương môn đáng được chuốc lấy hậu quả như vậy, tiếc rằng không phải ta đích thân hạ thủ mà thôi.

Trần Gia Lân ngăn người tại chỗ, hẳn không có lý do gì biện hộ cho người của Thiên Hương môn cả, thế nhưng vấn đề bây giờ chỉ can hệ mỗi một mình Huyết Thần mà thôi, thế rồi hắn đánh liều nói:

- Này Thất Tâm Nhân, chẳng phải ngươi giết lão đó ư? Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:
- Không phải!
- Nói vậy, chốn giang hồ lại xuất hiện thêm một người sử dụng kiếm cùn nữa rồi? Thất Tâm Nhân giật mình nói:
- Kiếm cùn ư? Ngươi trông thấy đối phương sử dụng kiếm cùn sao? Trần Gia Lân nói:
- Không thấy bản thân hung thủ, chỉ căn cứ vết thương của kẻ chết nhận ra thế thôi. Thất Tâm Nhân trầm giọng nói:
- Được, hai ta chớ tranh luận làm gì, nếu như ta hạ thủ, ta không có lý do gì chẳng thừa nhận, vì kẻ chết chẳng có quan hệ gì với ngươi cả. Hơn nữa có thể nói rằng là kẻ thù của ngươi, vấn đề bây giờ kẻ giết người cũng sử dụng kiếm cùn, chúng ta cần làm sáng tỏ điều này mới được.

Nghe đối phương nói thế, Trần Gia Lân lại cứng họng ngẩn người tại chỗ, quả thực Thất Tâm Nhân phân tích rất có lý.

- Ngươi hãy nói thử xem, tại sao phải bênh vực Huyết Thần?

Trần Gia Lân cũng không muốn giấu giếm y làm gì, hắn thành khẩn nói:

- Sở dĩ kẻ chết làm công cụ giết người cho Mẫu Đơn lệnh chủ chính vì tâm thần bị chế, cho nên mới đổi tính, mới đây lão đã được vài vị chính nghĩa chí sĩ âm thầm giải trừ cấm chế, đang định nắm lấy cơ hội lập công chuộc tội, không ngờ lại bị người tàn sát một cách đột nhiên và chẳng hiểu nguyên nhân gì cả...

Thất Tâm Nhân trầm ngâm nói:

- Thế à... nhưng chẳng biết Mẫu Đơn lệnh chủ có phát giác Huyết Thần đã được giải cấm chế rồi chăng?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Phát giác rồi, tối hôm qua bà ta từng hạ thủ giết lão. Thất Tâm Nhân kêu ồ một tiếng nói:
- Sau đó thế nào?
- Tại hạ hiện thân ngăn cản, bà ta thu hồi mệnh lệnh cho lão rời khỏi!
- Sau đó chẳng bao lâu lại bị giết, có phải vậy không?
- Đúng thế!

Thất Tâm Nhân suy nghĩ giây lát, nói:

- Chiều theo phong cách hằng ngày của Mẫu Đơn lệnh chủ, bà ta quyết không dung thứ bất cứ một người nào đã phản nghịch lại bà ta đâu, đồng thời Huyết Thần không phải là hạng nhân vật tầm thường, thả hổ về rừng có khác gì tăng thêm một kẻ địch đáng sợ, chắc bà ta không đại dốt như vậy chứ?

Trần Gia Lân hơi xúc động nói:

- Ý của ngươi muốn nói rằng... hung thủ là người của Thiên Hương môn? Thất Tâm Nhân gật đầu nói:
- Rất có thể là như thế!

Suy đoán của Thất Tâm Nhân không vững chút nào. Trần Gia Lân còn nhớ rằng, Huyết Thần rời khỏi trước, mẫu thân không tiếp tục hạ lệnh truy sát lão, đồng thời mẫu thân và mình hội họp nhau khá lâu sau đó mới chia tay rời khỏi hiện trường. Tính lại khoảng thời gian thì Huyết Thần đã thọ nạn trước, nếu xét về điều Huyết Thần trúng độc trước sau đó mới bị hại, mặc dù trong số cao thủ Thiên Hương môn có Ngũ Độc Song Xu là cao thủ độc đạo, thế còn kiếm cùn đâu? Trong nhóm cao thủ đó không một ai sử dụng kiếm cùn cả, hơn nữa tính theo thời gian Huyết Thần đã đi xa rồi, ngoại trừ lão thoát vừa

rời khỏi hiện trường bị người âm thầm theo dõi ngay...

- Phân tích người không vững lắm!
- Tại sao vậy?
- Số cao thủ của Thiên Hương môn trong đêm qua không có ai sử dụng kiếm cùn cả!
- Điều này cũng khó nói lắm, ngại tạo một thanh kiếm cùn thì dễ dàng thôi.

Trần Gia Lâm cau mày lại, nếu bảo rằng bề ngoài mẫu thân tỏ ra khoan hồng cho lão rời khỏi, sau đó âm thầm lại hạ lệnh cho người truy sát, vậy thì không còn tình mẫu tử nữa rồi, tâm tính này khá cay độc đấy.

- Có thật không phải người giết lão chăng?
- Ta lấy nhân cách bảo đảm, hơn nữa ta không có lý do gì cần giết lão cả!
- Có lý do...
- Lý do thế nào?

Trần Gia Lâm suy nghĩ thật nhanh, nói:

- Nay Thất Tâm Nhân, có một vấn đề cần làm sáng tỏ trước, có phải người là môn nhân của Hắc cốc quái nhân chăng?

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Nếu ta bảo rằng không phải thì sao? Trần Gia Lâm chẳng do dự chút nào nói:
- E rằng không thể được!
- Thế nào, đánh nhau nữa chăng?
- Đúng thế, tại hạ thề chết quyết phải phanh phui nghi vấn này.
- Nay Ngư Lang, nếu ta không bằng lòng đánh nhau, ta muốn đi thì đi, liệu người làm gì ta nào?

Trần Gia Lâm sực liên tưởng tới thân pháp thần kỳ của đối phương, quả thực y muốn bỏ đi mình quyết không thể giữ y lại, tức thì hăng hăng cuống nói liền:

- Nếu người hèn hạ thì cứ việc đào tẩu, ta thề rằng quyết không buông tha người đâu. Thất Tâm Nhân cười há há một tiếng nói:
- Ngư Lang, nói cho người hay cũng không hề chi, điều người vừa hỏi quả thực chẳng sai chút nào.

Cuối cùng Thất Tâm Nhân đã thừa nhận y là môn hạ của Hắc cốc quái nhân, tức thì tâm trạng Trần Gia Lâm lại dao động mạnh, nói giọng hốt hải:

- Thất Tâm Nhân, người đã thừa nhận, vậy thì sự thật quá rõ ràng. Mẫu Đơn lệnh chủ sử dụng Phích Lịch đạn phá nổ Hắc cốc, mà Huyết Thần là thủ hạ của bà ta, khi lão rơi vào hoàn cảnh đơn chiếc, người không có lý do gì mà chẳng hạ thủ, có phải vậy không?

Thất Tâm Nhân nói giọng lạnh nhạt:

- Người nói phải, nếu đúng phải bất cứ người nào của phe đối phương ta đều hạ thủ hết, thế nhưng ta lập lại lần nữa, ta không có giết lão.

Trần Gia Lâm ngăn người trong giây lát, nói:

- Được, xem như người không hạ thủ, bây giờ tạm thời chớ nói vấn đề này nữa, xin hỏi lệnh sư có thọ nạn chăng?

Thất Tâm Nhân khẽ cười một tiếng nói:

- Một quả Phích Lịch đạn con còn không thể nào gây tử vong cho lão nhân gia người được cả, lão vẫn sống sờ sờ như trước.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác run bắn người lên, Hắc cốc quái nhân chưa chết, vậy thì thầy trò y quyết không bao giờ buông tha mẫu thân đâu, vấn đề này khá nghiêm trọng, nếu mẫu thân không chịu hồi đầu, hậu quả có thể tưởng tượng như thế nào rồi.

Thất Tâm Nhân lại nói tiếp:

- Ngư Lang, nghe khẩu khí của người biết rằng người ắt không theo phe Mẫu Đơn lệnh chủ sư mẫu của người?

Trần Gia Lân có nỗi khổ khó nói, đương nhiên hắn không cần thiết tỏ bày chí hướng với Thất Tâm Nhân, hắn không trả lời câu hỏi của đối phương, đánh liều quay trở về đề tài cũ, trầm giọng nói:

- Thất Tâm Nhân, bây giờ ngươi nên nói lai lịch kiếm cùn và tuyệt chiêu cho ta hay được rồi chứ?

Thất Tâm Nhân nói:

- Xin lỗi thời cơ chưa đến, nên không thể phụng cáo. Trần Gia Lân cố chấp nói:

- Không được, hôm nay tại hạ quyết phải làm sáng tỏ nghi vấn này mới được.

Thất Tâm Nhân giọng nói cương quyết:

- Tuyệt đối không thể phụng cáo! Trần Gia Lân mặt hơi biến sắc nói:

- Thế thì đành phải dùng kiếm hạ phân cao thấp thôi? Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Ta quyết không đấu với ngươi!

Trần Gia Lân lạnh lùng đằng hắng một tiếng, rút kiếm ra khỏi bao, nếu không giải nghi vấn này hắn không thể nào yên tâm được hết.

Thất Tâm Nhân bình tĩnh nói:

- Có thật ngươi muốn đánh nhau chăng? Trần Gia Lân chẳng do dự chút nào trả lời:

- Đương nhiên, hãy rút kiếm ra nào!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hồng Nhan Bạc Mệnh

Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Ngươi Lang, ngươi muốn liều mạng thật đó ư?

- Đúng thế, đến khi nào ngươi khai ra sự thật hoặc là ta nằm xuống, thế nhưng ta phải nói trước, nếu ta chưa chết thì sự việc chưa xong, lỡ mất hôm nay, vẫn còn ngày mai.

- Trông tình hình ngươi đã quyết định như thế?

- Ta chỉ nói một lời thôi!

- À! Hà tất lần hiếp người ta quá thế làm gì? Ngươi vẫn biết ta không phải là thù nhân của ngươi, phạm là con người, ai cũng đều có lúc bất đắc dĩ cả. Ví dụ Ngươi Lang ngươi đây, chẳng lẽ ngươi lại chẳng có mây may tư ân thật sao? Ngươi phải thông cảm người ta chứ?

Trần Gia Lân không có tài ăn nói, nhưng cá tính thì rất quật cường, hắn liền hỏi ngược lại rằng:

- Thế còn lão huynh ngươi có thông cảm cho ta không? Thất Tâm Nhân bỗng nói giọng u oán:

- Có, có lẽ đối với người khác thì không có, nhưng đối với Ngươi Lang ngươi thì ta thông cảm ngươi nhiều lắm!

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Nay Thất Tâm Nhân, giữa ta và ngươi cũng chẳng có quan hệ gì cả, ngươi thông cảm cho ta những gì nào?

- Tôi thiếu hai ta là bằng hữu...

- Hừ! Bằng hữu vẫn có đạo bằng hữu, tại hạ không biết chân diện mục của lão huynh, cả lai lịch cũng mù tịt, như vậy gọi là bằng hữu được sao?

- Nay Ngươi Lang, đây chính là nỗi khổ tâm mà ta vừa nói lúc nãy. Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Chớ nói vớ vẩn làm gì nữa, hãy rút kiếm ra nào? Thất Tâm Nhân cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta không nói với vẫn đâu. Ví dụ rằng, hai tỷ đệ ta nhất tâm muốn tác thành hôn sự giữa ngươi và Võ Lâm Tiên Cơ, ta cũng không cần nói cho ngươi hay ta đã trả giá thế nào, như vậy có thể cho rằng vớ vẫn ư?

Trần Gia Lâm thoát nghe đối phương đề cập đến vấn đề này bất giác lấy làm xúc động hẳn cứ thắc mắc không hiểu tại sao hai tỷ đệ y phải quan tâm tới vấn đề này như thế?

Tỷ tỷ y từng lấy cớ giết người làm uy hiếp cấm Cổ Hồng Liên đã ẩn thân tại kỹ viện Nam Xương qua lại với mình. Thất Tâm Nhân không ngại gian lao buộc mình xuất giang hồ ngăn cản Ngọc Định Thư Sinh mang sính lễ đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, rốt cuộc tại sao thế?

Hắn đưa mắt nhìn đối phương ngăn người ra tại chỗ không biết nói gì hết. Thất Tâm Nhân nói giọng u oán:

- Cho nên ta nói rằng, chúng ta không đánh là thế, như vậy sẽ mất hòa khí, khi thời cơ đến người ắt hiểu mọi việc không sai.

Thời cơ đến ư? Đến bao giờ?

Tại sao y làm ra vẻ thần bí như vậy, trong lòng Trần Gia Lâm cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng, thế nhưng hắn chẳng làm gì hơn.

Thình lình...

Thất Tâm Nhân chỉ tay đằng xa nói:

- Ai đã đến kia?

Trần Gia Lâm phóng mắt về phía y đang chỉ, quả nhiên y trông thấy một bóng người đang chạy về phía này, trở mắt nhìn kỹ lần nữa, mới hay đối phương là Ngô Hoàng Văn, khi hắn nhìn trở lại thì Thất Tâm Nhân đã biến đi đâu mất.

Bóng người càng lúc càng gần, Trần Gia Lâm lên tiếng gọi:

- Tam đệ ta đang ở đây này!

Ngô Hoàng Văn chạy tới bên cạnh hắn, hấp tấp hỏi:

- Có hành tung của Thất Tâm Nhân không? Trần Gia Lâm mặt mày nhăn nhó nói:

- Ta vừa gặp đối phương, nhưng y nói rằng không phải y hạ thủ. Ngô Hoàng Văn xúc động nói:

- Y đâu rồi?

- Mới đi khỏi là đệ vừa đến!

- Nhị ca, người tin lời nói y?

- Lời nói y rất tình lý, ta không thể chẳng tin, trông tình hình quả thật không phải y gây nên vụ án này.

Ngô Hoàng Văn nghiêng răng ken két nói:

- Vậy hung thủ là ai?

Trần Gia Lâm thành khẩn nói:

- Tam đệ, chớ thương tâm làm gì nữa, việc bất hạnh cũng đã xảy ra rồi, bất cứ giá nào chúng ta nhất định, phải truy ra hung thủ, người chớ nóng nảy, đệ phải bình tĩnh lập mưu tầm hung mới được.

Ngô Hoàng Văn có vẻ hờn trách hắn, nói giọng dỗi hờn:

- Nhị ca, đúng ra ngươi nên đề đệ đích thân hỏi y?

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng không nói gì hết, vốn thì hắn không thể giữ Thất Tâm Nhân lại, vì thân pháp của đối phương thần kỳ hết sức.

Ngô Hoàng Văn lại nói tiếp:

- Rốt cuộc Thất Tâm Nhân nọ là nhân vật thế nào vậy? Trần Gia Lâm thờ dãi một tiếng nói:

- Y thừa nhận là môn hạ của Hắc cốc quái nhân! Ngô Hoàng Văn hỏi tới nơi:

- Còn lai lịch của Hắc cốc quái nhân thì sao? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Vậy thì không biết rồi, y không chịu tiết lộ điều này. Hắn nói tới đây dừng lại giãy lắt, sau đó nói tiếp:

- Hậu sự của lệnh sư xong xuôi rồi ư?

Ngô Hoàng Văn lẳng lặng khẽ gật đầu một cái. Trần Gia Lân lại nói:

- Còn Điền Ông lão nhân gia đâu? Ngô Hoàng Văn nói:

- Lão còn trong núi, chúng ta chia ra lục soát từ nãy giờ! Thành linh ngay lúc này...

Có một tiếng thảm rú từ nơi xa xa phá không vang tới. Âm thanh bèn ngọt hình như thốt từ miệng nữ nhân, hai người đồng thời giật bắn người lên, Trần Gia Lân cau mày lại, nói:

- Tam đệ, hai chúng ta sang đó xem nào!

Dứt lời, hắn lượn mình lao về hướng thốt ra tiếng thảm rú nhanh như chớp.

Ngô Hoàng Văn cũng phi thân chạy theo sau chỉ trong chốc lát hai người đã chạy vào sơn cốc, chỉ thấy đá núi lởm chởm và cây tạp mọc lưa thưa, ngoài ra không thấy gì hết.

Trần Gia Lân đảo mắt quan sát xung quanh một vòng sau đó nói:

- Chắc không cách đây xa lắm, tam đệ người đi hướng nam ta qua hướng bắc, hai ta chia nhau lục soát xem nào!

Ngô Hoàng Văn kêu được một tiếng, lập tức chạy về hướng nam thung lũng.

Trần Gia Lân thì chạy hướng đối nghịch, chỉ chạy khoảng năm trượng, bỗng thấy khe đá trước mặt để lộ ra mảnh tà áo, tức thì giật mình nhảy vọt sang đó ngay, mới thấy một nữ nhân nằm phục trong khe đá, mình mẩy máu mé lem luốc thoáng thấy phải phát sợ ngay.

Trần Gia Lân cau mày lại nhủ thầm: "Sao lại có một thiếu nữ bị giết trong núi như thế?"

Hắn còn đang suy nghĩ bỗng thấy thi hài nọ khẽ động một cái, tức thì trái tim hắn cũng theo đó đập thành thịch không dừng. Trông tình hình nữ nhân này chưa tắt thở chẳng biết cứu sống được hay chăng?

Hắn vừa suy nghĩ vừa lượn mình lướt tới, gờ tay đỡ đầu người thiếu nữ đang nằm phục dưới đất lên.

A!

Tiếp theo tiếng kêu thất kinh, đánh bạch một cái hắn té ngồi trên đất luôn, đầu óc choáng váng, toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào cả.

Thì ra thiếu nữ này chính là Vũ Diễm Hoa đã tha thiết bấy lâu. Tại sao nàng lại bị giết tại đây?

Hung thủ là ai vậy?

Trong lúc hỗn loạn luống cuống, hắn đỡ đầu nàng gồi trên bấp chân mình, gờ tay sờ vào tâm mạch vẫn còn hơi ấm, bàn tay hắn dính đầy máu tươi.

- Hoa muội, Hoa muội...

Hắn đau khổ và tuyệt vọng khẽ gọi vài tiếng, hắn biết rằng nàng không còn may mắn hy vọng sống trở lại nữa.

Máu tươi chảy ướt cả mình nàng, vết thương to bằng cái miệng của một tiểu hài nhi. Máu gần hết, dù thần tiên có xuất hiện cũng đành bó tay.

Hắn vẫn cứ tiếp tục khẽ gọi tên nàng mãi.

Hình như Vũ Diễm Hoa không đành lòng chết, đôi môi tiểu anh đào không còn chút sắc máu cứ mấp máy mãi, ruột của Trần Gia Lân đứt từng khúc một, thế nhưng hắn chỉ bó tay đưa mắt ngấm nhìn và chờ người tại đó.

Da mặt nàng mấp máy một cái cuối cùng mở hai mắt ra, không có chút nhân thần gì cả, y như một cặp mắt cá chết.

Da mặt Vũ Diễm Hoa bắt đầu co rút, nàng đang vùng vẫy lần cuối. Trần Gia Lân khẽ gọi rằng:

- Hoa muội ai đã hạ thủ thế? Nàng hãy nói nào?

Đôi môi tái mét mấp máy run mạnh hơn, nàng đang cố sức muốn thốt ra tiếng nói.

- Hoa muội, ta là Ngư Lang, Ngư Lang đây... nàng có nghe thấy chăng? Đôi nhãn cầu vô thần khẽ chuyển động một cái.

- Hoa muội hãy nói nào! Ai là hung thủ, ta sẽ trả thù cho nàng!

Âm thanh nhỏ như ruồi muỗi không được liên tục đã thốt từ miệng nàng:

- Ngự Lang ca... hãy coi chừng... Tiên Cơ. Trần Gia Lân run bắn người lên, Tiên Cơ ư?

Đương nhiên nàng muốn nói Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, nàng nói thế có nghĩa là sao?

Chẳng lẽ chính là Đào Ngọc Phân đã giết nàng? Âm thanh yếu ớt lại thốt ra tiếp:

- Chủ nhân... Tiên Cơ... ta đuổi đến đây... chàng... hãy coi chừng... Chủ nhân, sao nàng lại đề cập đến mẫu thân?

Trần Gia Lân nín thở lại, hình như hắn sợ rằng chỉ thở mạnh một cái là làm tắt tiếng nói của nàng ngay.

- Ngự Lang... ca... hung thủ... là... Trần Gia Lân hốt hải hời tới nói:

- Là ai? Hung thủ là ai?

- Là... kiếm cùn...

Kiếm cùn, cũng lại kiếm cùn?

Đôi môi tiểu anh đào đã khép lại, không còn âm thanh gì hết, hai mắt vẫn tròn to, một nụ cười đông đặc trên gương mặt nàng.

- Hoa muội, Hoa muội...

Không có phản ứng gì hết, chỉ lưu lại một vẻ cười đoạn trường, nàng cười cái gì?

Có phải nàng lấy làm an ủi được chết nằm trong lòng hai vòng tay của người yêu không?

- Nhị ca, nhị ca.

Ngô Hoàng Văn vừa chạy tới vừa la lớn tiếng kêu gọi liên tục.

Trần Gia Lân không trả lời gì cả, hắn cứ đưa mắt nhìn chăm chăm vào mắt Vũ Diễm Hoa chờ người ra tại chỗ, nước mắt từng giọt một nhỏ lên gương mặt lạnh cóng của người yêu.

- Nhị ca, người bị sao thế, hãy trả lời cho ta biết nào?

Trần Gia Lân ngược đầu nhìn Ngô Hoàng Văn một cái, khẽ lắc đầu thờ dài một cái tiếng, sau đó lại cúi đầu xuống không nói gì hết.

Ngô Hoàng Văn cau mày nhăn nhó, ngồi yên không nói gì nữa, y biết rằng một người đang ở lúc bi thương, dù có nói lời an ủi gì cũng bằng thừa.

Thực ra Trần Gia Lân ngoại trừ Đào Ngọc Phương người vợ đã chết, ngoài ra hắn chỉ yêu Vũ Diễm Hoa, thế nhưng vì hiện thực, hắn chưa từng thực sự thổ lộ tâm ý với nàng bao giờ, mặc dù hắn từng động lòng với Võ Lâm Tiên Cơ, thế nhưng đó chỉ là một phản ứng tự nhiên.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu thời gian, Ngô Hoàng Văn không còn chịu được nữa, đã lên tiếng nói:

- Nhị ca, người là võ sĩ kia mà!

Câu nói này đã đánh thức Trần Gia Lân, hắn khẽ cười một tiếng, nụ cười khó xem hơn khóc nhiều, đây là một biểu hiện bi thương cực độ, có lúc không thể giảm bớt đau khổ đành phải cười thôi.

Đương nhiên Ngô Hoàng Văn lãnh hội nụ cười của hắn, y tỏ vẻ đồng tình nói:

- Nhị ca, người chết rồi không thể sống trở lại được, chúng ta hãy lo làm việc khác nào! Trần Gia Lân lấy tay áo lau khô nước mắt nói:

- Phải, hãy làm việc khác, giết người... Ngô Hoàng Văn thờ dài một tiếng nói:

- Nhị ca, có biết hung thủ là ai không? Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Nàng chỉ thốt ra được hai chữ kiếm cùn! Ngô Hoàng Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Chẳng biết có đồng một hung thủ giết chết gia sư không? Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Bây giờ trong lòng ta rối loạn hết sức, điều này cần yên tĩnh suy nghĩ lại mới được! Ngô Hoàng Văn xem xét thi hài thật kỹ một phen, sau đó xúc động nói:

- Giống y vết thương của gia sư, rốt cuộc ai đã hạ thủ vậy? Trần Gia Lân nói giọng bi thương:

- Ta sẽ tìm ra đối phương cho mà coi, ta cũng sẽ dùng kiếm cùn từ từ cắt thân thể của y. Tam đệ, ngươi đến hội ngộ với Diên Ông tiền bối, biết đâu lão đã tìm ra manh mối cũng nên.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca, đệ đệ phụ giúp ngươi...

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không cần, ta muốn được yên tĩnh một lát để thông thả suy nghĩ lại một phen, ngươi cứ đi tự nhiên!

Mặc dù Ngô Hoàng Văn chẳng mấy bằng lòng, thế nhưng y thoạt trông thấy thần tình của Trần Gia Lâm, y đành miễn cưỡng khẽ gật đầu một cái và lặng lẽ rời khỏi ngay.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn gương mặt lạnh cóng của Vũ Diễm Hoa, hai mắt nàng vẫn không khép lại, có phải nàng còn điều gì oan ức chưa chịu nhắm mắt đó ư?

Trần Gia Lâm lấy tay khẽ vuốt hai mắt nàng lại, miệng nhấp nháy lẩm bầm nói:

- Hoa muội, nàng cứ yên nghỉ đi! Ta nợ nàng nhiều quá, bây giờ điều duy nhất mà ta có thể làm cho nàng, là tâm hung báo thù!

Dứt lời, hần ẵm nàng lên, cất bước vượt qua thung lũng leo lên một đỉnh núi, chọn một chỗ hướng về phía mặt trời, đào một cái huyệt chôn cất nàng thật cẩn thận.

Tất cả ân oán tình thù, tuổi xuân sắc đẹp đều bị lớp đất phủ kín hết.

Hần tựa lưng vào mộ bia mà hần dùng một tảng đá lớn đã tạo nên, bắt đầu suy nghĩ... Trước hết nàng nói coi chừng Tiên Cơ, ý nàng muốn nói gì?

Chẳng lẽ Đào Ngọc Phân có mưu đồ gì với mình chăng?

Người sắp chết sẽ không bao giờ nói lời hư dối, nhưng điều này khó hiểu vô cùng.

Câu nói thứ hai của nàng: "Chủ nhân... Tiên Cơ... ta đuổi đến đây... chàng... hãy coi chừng..."

Câu nói này dính líu tới mẫu thân, tại sao lại bảo mình phải coi chừng, chẳng lẽ mẫu thân và Đào Ngọc Phân thấy đều muốn hại mình như thế được sao?

Ta đuổi đến đây, thì nàng muốn nói rằng vì một sự kiện gì đó nàng đặc biệt đuổi đến đây để thông báo cho mình hay.

Nếu nàng không đến đây thì nàng không bị giết, quả thật ta chẳng giết nàng mà nàng đã chết vì ta.

Nếu nàng thêm được một hơi thở nữa, thì làm gì có chuyện lưu lại nghi vấn khó giải này.

Cuối cùng nói đến hung thủ thì nàng chỉ thổ lộ hai chữ kiếm cùn mà thôi.

Người sử dụng kiếm cùn chỉ có sư đồ Thất Tâm Nhân, chẳng lẽ bảo rằng hung thủ là một trong hai thầy trò này ư?

Phải rồi, Vũ Diễm Hoa cũng là đệ tử của Thiên Hương môn, có lẽ vì hận làm nổ tung Hắc cốc, mà Thất Tâm Nhân gặp một người thì giết một người, đây là một việc rất hợp tình hợp lý.

Còn một trường hợp nữa, tỷ đệ Thất Tâm Nhân khi không muốn tác thành hôn sự giữa mình và Võ Lâm Tiên Cơ, từng dùng cái chết uy hiếp Cổ Hồng Liên bây giờ Vũ Diễm Hoa vào trong núi tìm mình, đương nhiên y đã có lý do để giết chết nàng rồi.

Hần suy nghĩ đến đây bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Mẫu thân muốn tác thành hôn sự này là điều có lý thôi, còn tỷ đệ y vì nguyên nhân gì đây?

Có lẽ đây là một âm mưu độc ác?

Hần suy nghĩ đến đây mỉm cười nghĩ bụng tiếp: "Sự thật quá hiển nhiên, Thất Tâm Nhân chính là hung thủ, thế mà mình lại chấp nhận lời giải thích vô căn cứ của y, quả thật mình là con người dễ bị người ta đánh lừa rồi!"

Hần ngồi dậy lấy tay xoa nhẹ mộ bia nói:

- Hoa muội, ta phải đi bây giờ, ta đi tìm hung thủ, nàng ắt trông thấy ta chém đầu hung thủ không sai. Hoa muội, xin từ biệt nha nơi đây rất yên tĩnh, không bị thể tục quấy nhiễu, nàng hãy yên nghỉ đi.

Nói xong, nước mắt lại nhỏ dài xuống.

Trần Gia Lâm ngậm lệ chạy xuống núi ngay.

Hắn bắt giặc chạy về hướng Hắc cốc, chẳng mấy chốc đến cốc khẩu.

Hắn đưa mắt nhìn vào cốc đạo bị lấp kín ấy như thẳm: "Thất Tâm Nhân nói rằng quái nhân chưa chết, vậy thì lão nhất định còn ẩn trong tàng cốc không sai, cốc khẩu bị đá núi lấp kín chứ không phải cả thung lũng bị phá hỏng hết, chẳng lẽ mình không thể vượt qua đồng đá núi ấy để vào cốc chẳng?"

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức lượn mình nhảy vọt tới, những oán độc trong lòng đã làm tăng trưởng can đảm hắn, khiến hắn không còn kể tới mọi hậu quả nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Nữ Ni Trẻ Tuổi

Trần Gia Lâm bắt kể mọi hậu quả phi thân nhảy lên đồng đá ngồn ngang đã lấp kín cốc khẩu, phóng mắt nhìn vào trong bắt giặc rừng mình ớn tóc gáy. Cốc đạo đã hoàn toàn đã bị núi đá do Phích Lịch đạn nổ tung rớt xuống lấp kín hết.

Chỉ thấy những đồng đá núi ngồn ngang dài đến tận bên trong, ngoài ra không trông thấy gì cả, những đá núi bị nổ tung ở trên hai bên vách thung lũng trông có vẻ nguy ngập hình như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Trần Gia Lâm do dự trong giây lát, sau đó hắn từ từ bước lên trên những đồng đá ngồn ngang một cách hết sức cẩn thận tiến sâu vào trong, với nhãn lực của hắn chỉ nhìn xa được hai trượng trở lại, hắn có cảm giác như đang đi trong lớp sương mù dày đặc, đi được một đoạn đường ngoái cổ nhìn ra sau, không còn nhìn thấy gì cả, chỉ thấy mờ mờ như một lớp sương mù mà thôi.

Hắn vào sâu được bảy, tám trượng thì hoàn toàn trở nên tối tăm mù mịt, chỉ còn trông thấy phạm vi tám thước đồ lại thôi.

Nơi tận cùng đồng đá ngồn ngang, bên dưới là vực thẳm tối thui không thấy đáy.

Quả thật trời xanh, chẳng có mây may ánh sáng gì cả, hình như có hai đỉnh cốc nối liền với nhau.

Hắn bắt giặc dừng lại, vào chốn tuyệt địa này để tầm thù, quả thật đây là một sự kiện vô cùng mạo hiểm, hơn nữa chẳng biết thầy trò Thất Tâm Nhân còn ở trong này hay không, đồng thời quái nhân từng chỉ điểm vô công cho hắn.

Điều này chứng tỏ hắn quyết không phải đối thủ của quái nhân, tầm thù như vậy chẳng khác nào như con thiêu thân lao vào ngọn lửa.

Bây giờ hắn bắt đầu bình tĩnh trở lại, cái chết của Vũ Diễm Hoa khiến hắn nổi cơn bĩ phẫn, nhưng cậy vào thất phu chi dũng cũng không phải là thượng sách.

Thế rồi hắn nảy sinh ý niệm thoái lui, hắn nghĩ bụng: "Ngày tháng còn dài lo gì chẳng gặp lại Thất Tâm Nhân, mình nên cùng y quyết đấu sinh tử tại cốc ngoại mới là thượng sách. Hơn nữa di ngôn lúc Vũ Diễm Hoa sắp chết có đề cập tới Võ Lâm Tiên Cơ, nội tình rất là phức tạp, mình ắt phải bình tĩnh xử lý mới được".

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức quay người chạy trở ra Hắc cốc.

Ra tới cốc khẩu hắn thở phào một tiếng rất nhẹ nhõm, bây giờ hắn phải suy nghĩ tới vấn đề nên đi đâu.

Mặc dù hắn đã có mẫu thân nhưng cảm giác hắn vẫn cho rằng mình chỉ là một cô nhi không nơi nương tựa.

Cái gì là thân tình, đến bây giờ hắn vẫn chưa tìm được đáp số. Chim chóc có tổ, con người có nhà, nhưng hắn chẳng có gì hết.

Đây chỉ là nhất thời cảm khái mà thôi, thực tế bao giờ vẫn là thực tế, bây giờ đành tạm thời đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, có lẽ từ nơi Võ Lâm Tiên Cơ tìm ra đáp số vụ án ly kỳ này cũng nên.

Thế rồi hắn phi thân chạy về hướng ra núi.

Gần giờ Ngọ hắn đã ra tới chân núi, Trần Gia Lâm vừa bước ra tới đây bỗng thấy một nữ ni đang ngồi trên một tảng đá sát đường núi đang cúi đầu âm thầm đếm chuỗi, bắt giặc ngăn người ra tại chỗ, nữ ni này đến đây để làm gì thế?

Hắn đang còn thắc mắc suy nghĩ, bỗng lại thấy có hai hán tử áo đen đứng cách xa chỗ nữ ni đang ngồi khoảng hai trượng.

Họ đang chỉ tay liên tục không biết họ nói những gì. Trần Gia Lâm sinh lòng hiếu kỳ lập tức lượn mình đi vòng qua một bên ẩn mình ở phía sau một thân

cây to lớn.

Một trong hai hán tử áo đen nói giọng tà vọng:

- Này Văn Lão Tam, nghe nói rằng ni cô có một thú vị đặc biệt, có phải không? Hán tử tên Văn Lão Tam nọ cười hí hí một tiếng nói:

- Mã nhị ca tiểu đệ thì chưa nếm mùi bao giờ, nữ nhân là nữ nhân, cũng chỉ là một thứ thôi..

- Vậy ngươi chậm hiểu rồi, người xuất gia giữ mãi am tường, lâu ngày sẽ hóp lại, ngươi thử nghĩ xem, hạn hán lâu ngày thoát gặp cơn mưa, mùi vị đó ra sao ngươi cũng hiểu được chứ? Há há há...

Văn Lão Tam nghiêng đầu sang một bên nói:

- Hí hí, ngươi nói phải đấy. Mã nhị ca, nghe ngươi nói vậy ta bỗng cảm thấy ngứa ngáy ngay.

Mã Nhị nói giọng quái gở:

- Phải nói rằng ta và ngươi có được điểm phúc nên mới gặp ả này, biết đâu là món hàng nguyên phong!

Văn Lão Tam đưa mắt quét nhìn nữ ni nọ một cái nói:

- Mã nhị ca, ngươi có biết người ta có bằng lòng hay không? Mã Nhị dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng:

- Văn Lão Tam, ngươi nên biết rằng mười nữ nhân hết chín nàng không bằng lòng, chỉ ngại rằng miệng mồm nam nhân không khéo, huống chi nơi đây là chốn núi hoang vắng ngươi cứ chơi trò bá vương cũng chẳng hề chi.

Văn Lão Tam cười hí hí một tiếng nói:

- Mã nhị ca, hí hí, có lẽ... thú vị hơn nơi kỹ đường thì phải!

- Đương nhiên, điều này không cần phải nói!

- Thế nhưng... hai chúng ta ai đi trước đây.

- Đương nhiên là ta trước! Nói về tuổi tác thì ta lớn hơn ngươi, còn về thân phận cũng cao hơn ngươi tí xíu..

Hắn tiếp:

- Văn Lão Tam, ngươi chớ lời thôi nữa, ngươi có nghĩ đến một điều hay không, phạm vào trong núi này đều có một chút ít bản lãnh, ngươi hãy coi chừng hảo mệnh chưa thành mà phải nộp mạng trước.

- Ô! Thế à... cũng được!

Trần Gia Lâm núp trong bóng tối, sát khí đã nổi lên đùng đùng, hai kẻ gian ác này dám khời niệm tà với người xuất gia giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, quả thật đáng tội chết.

Mã Nhị khẽ vỗ lên vai lão Văn Tam một cái sau đó bước đến bên cạnh nữ ni, mỉm cười nói:

- Tiểu sư thái, ngươi không ở trang am lễ Phật, lại vào trong núi hoang làm gì vậy? Nữ ni chẳng ngược đầu lên, vẫn cứ mấp máy môi đếm niệm chuỗi tiếp.

Mã Nhị ngoái cổ ra sau làm một trò hề với Văn Lão Tam, sau đó lại tiến thêm hai bước cười hí hí nói:

- Phải rồi, có lẽ tiểu sư thái cảm thấy ở trong am hơi buồn bã cho nên... hắc hắc, Phật gia chú trọng nhất là vấn đề duyên pháp, xin tiểu sư thái tạo điều kiện thuận lợi cho tôi?

Nữ ni trẻ tuổi ngược đầu lên nói giọng u oán:

- Phật môn rất chú trọng hai chữ nhân quả.

Nữ ni thoát ngược đầu lên, Mã Nhị bắt giác mềm nhũn cả nửa thân người, nữ ni này đẹp quá thể, đôi phương vừa nói những gì, gã chẳng nghe lọt vào tai tiếng nào cả, hai mắt trợn ngược, thiếu điều chưa chảy nước dãi mà thôi.

Chỗ Trần Gia Lâm đang ẩn thân cách xa nữ ni khoảng năm, sau trượng đương nhiên hắn đã trông thấy mặt mũi đôi phương khá rõ ràng rồi, hắn thoát vừa nhìn thấy đôi phương, bắt giác giật nảy người lên, nữ ni này không ai xa lạ chút nào, mình từng gặp y ở đâu vậy?

Mã Nhị lại tiến gần một bước nữa, khoảng cách bấy giờ giờ tay sẽ với tới ngay, gã cười tà vọng một tiếng nói:

- Tiểu sư thái đại phát từ bi nào?

Cặp mắt nữ ni tia ra hai đạo thanh quang nói giọng lạnh như tiền:

- Bản ni từ bi người?

Trần Gia Lâm sực nhớ ra nữ ni này là ai rồi, thì ra nữ ni chính là môn hạ của quái ni tại Tuyệt Thế am ở trên núi Cửu Linh sơn sao y lại đến Hoài Ngọc Sơn ư?

Bấy giờ Trần Gia Lâm yên tâm ngay, công lực của nữ ni này vô cùng kinh người, hai hán tử này khiến sắc khởi tà niệm, quả thực là tự tìm cái chết.

Quả nhiên hán đoán chẳng sai chút nào cả, chỉ thấy thiếu ni khẽ khoát tay một cái, tức thì có một tiếng thảm rú phá không vang lên, hán tử tên Mã Nhị y như một con người rom bay bỗng văng ra hai trượng tể trên đá núi bất động luôn.

Văn Lão Tam trông thấy thế, tức thì hồn phi phách tán, thất kinh kêu lên một tiếng.

- Má ơi!

Dứt lời quay người co giò bỏ chạy...

Thình lình lúc này, có một bóng người xuất hiện, đối phương là một văn sĩ trung niên.

Văn Lão Tam thoạt trông thấy người vừa xuất hiện thân, hai chân bỗng như mọ rề dưới đất không còn nhúc nhích được nữa, mặt mày lộ vẻ hoảng sợ cực độ.

Trần Gia Lâm sát khí bốc lên đùng đùng, vì văn sĩ trung niên này chính là Tả Thu Sinh tổng Giám Thiên Hương môn, lúc ở tại Phụng Nghiều Hách thị võ quán suýt nữa mình đã hồng dưới tay của đối phương, thù nhân gặp mặt hai mắt đỏ ngầu, hán bắt giặc đưa tay sờ vào cán kiếm.

Văn Lão Tam ngẩn người trong giây lát sau đó cúi đầu vái chào, nói giọng hốt hải:

- Đệ tử Văn Lão Tam tham kiến tổng giám!

Trần Gia Lâm bắt giặc động lòng, té ra vị hán tử này là người của Thiên Hương môn. Tả Thu Sinh đưa mắt quét nhìn hiện trường, cau mày lại nói:

- Việc gì đã xảy ra thế?

Văn Lão Tam ngập ngừng nói:

- Đệ tử và Mã Nhị vâng lệnh tuần tra vùng này, bỗng thấy lai lịch nữ ni này khả nghi, Mã Nhị liền bước tới tra vấn, không ngờ nữ ni này chẳng nói câu nào đã xuất thủ...

Trần Gia Lâm chửi thầm một tiếng:

- Đồ đáng chết!

Tả Thu Sinh khoát tay một cái, trầm giọng nói:

- Đồ vô dụng chớ nói nữa.

Dứt lời gã đưa mắt nhìn nữ ni trẻ tuổi đang cúi đầu nhìn trên tảng đá núi một cái, mặt hơi biến sắc thông thả bước tới chỗ cách mặt nữ ni độ khoảng hai trượng rồi dừng lại, lên tiếng chậm rãi nói:

- Người xuất gia lấy từ bi làm gốc sao lại tùy tiện động thủ giết người, hãy báo lai lịch nào?

Nữ ni trẻ tuổi không ngước đầu lên khẽ hỏi lại rằng:

- Thí chủ là ai?

Tả Thu Sinh tỏ ra rất có phong độ nói:

- Bản tọa là Tả Thu Sinh tổng giám sát tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ. Nữ ni trẻ tuổi ngước đầu lên giọng lạnh lùng:

- Té ra thí chủ là thủ hạ của Ngọc La Sát.

Tả Thu Sinh thoáng ngẩn người trong giây lát, sau đó mỉm cười nói:

- Tiểu sư thái tu hành tại bảo am nào, và pháp hiệu xưng hô ra sao? Nữ ni trẻ tuổi lạnh lùng nói:

- Người xuất gia rồi bỏ thế tục, không cần phải đề danh đạo hiệu làm gì! Tà Thu Sinh cười há há một tiếng nói:

- Nếu tiểu sư thái bảo rằng rồi bỏ thế tục, thì nên ở sâu trong núi thâm rừng hoang, tại sao lại nhiễm hồng trần và phạm giới sát, như vậy chẳng hóa ra nói lời hư dối ư?

Nữ ni trẻ tuổi tuyên đọc một câu Phật hiệu nói:

- Phật môn xem trọng nhân quả, pháp hiệu đó không phải thuyết cho người thế tục nghe.

Tà Thu Sinh mặt hơi biến sắc nói:

- Nói như vậy bản nhân là phạm phu tục tử rồi, thế cũng được, người thế tục nói lời thế tục, tiểu sư thái giết người giải thích thế nào đây?

Nữ ni trẻ tuổi lạnh lùng nói:

- Bản ni không thể lặp lại lời nói bản thủ, chính y tự tìm đến cái chết vậy! Tà Thu Sinh lại buông tiếng cười há há một hơi dài, sau đó nói:

- Ở chốn giang hồ nói chuyện giang hồ, nợ tiền trả tiền, giết người thì đền mạng. Tiểu sư thái là giai nhân trời sinh, quý thân cũng phải ghen tuông, huống chi là phạm phu tục tử, cho dù thù hata của bản nhân có thốt lời thô tục cũng chưa đáng tội chết, trông tình hình tiểu sư thái cần phải đi với bản nhân một phen...

- Đi ư? Đi đâu thế?

- Giải thích việc giết người!

- Nếu bản ni không đi thì sao?

Tà Thu Sinh sa sầm nét mặt nói:

- Tiểu sư thái không tự quyết định điều này được! Dứt lời, gã khoát tay ra dấu nói tiếp:

- Mời nào!

Nữ ni trẻ tuổi đứng phắt dậy nói:

- Thí chủ âm thầm hạ độc thủ, không sợ nhân quả chăng?

Giọng nói lạnh như băng tuyết, khiến người nghe phải ớn lạnh tóc gáy. Tà Thu Sinh giật mình kinh hãi, lập tức lùi ra phía sau hai bước liền.

Trần Gia Lâm núp trong bóng tối nghiêng răng mím môi, hần từng thò giáo môn tà công của đối phương có lẽ trong lúc Tà Thu Sinh khoát tay ra tà công thì phải, thiếu ni này có khả năng lập tức phát giác, quả thật không đơn giản rồi.

Nữ ni trẻ tuổi lại nói tiếp:

- Tà thí chủ, thủ đoạn âm độc này rất bỉ ổi, nhưng bản ni chẳng xem vào đâu cả, xin khuyên bảo thí chủ về sau chớ nên sử dụng nữa.

Quả thật công phu hàm dưỡng của Tà Thu Sinh cũng kinh người hết sức, thế mà gã chẳng đỏ mặt tía tai, vẫn cười há há nói:

- Quả thật đạo hạnh của tiểu sư thái đáng được khen ngợi, đã có khả năng biết được thủ pháp nhỏ nhỏ của bản nhân.

Nữ ni trẻ tuổi lạnh lùng nói:

- Đây là thủ pháp giết người cao siêu nhất chứ không phải thủ pháp nhỏ nhỏ đâu. Người võ lâm nếu bị phé cả công lực có khác gì bị giết chết, dựa vào chân công thực lực để quyết đấu sinh tử, kẻ chết chắc không oán hận chút nào, nếu cậy vào thủ pháp âm độc này để giết người, thì tàn nhẫn hết sức!

Tà Thu Sinh thoát nghe nói vài lời nghĩa chính từ nghiêm, không còn cười được nữa, mặt hơi biến sắc nói:

- Võ nghệ trong giang hồ mỗi người có một sở trường riêng, bây giờ không nói vấn đề này nữa, tiểu sư thái giết một mạng người phải có lời giải thích...

- Tà thí chủ muốn sao bây giờ?

- Một là theo ta về bốn môn xem chủ nhân bọn này giải quyết thế nào?

- Hai là thế nào?

- Vậy cứ chiếu theo tiểu sư thái vừa nói lúc nãy, chúng ta hãy cậy vào chân công thực lực để giải quyết thôi.

Mặt nữ ni trẻ tuổi lạnh như tiền nói:

- Được, nhưng sư môn bản ni vì ngăn cản ngộ tạo sát nghiệp từng lập một giới luật. Trước khi động thủ với người, phải trải nghiệm công lực của đối phương cao thấp thế nào, sau đó mới chính thức động thủ, khi biết công lực hai bên tương đương, lúc đó phân sinh tử mới công bằng.

Tà Thu Sinh xé rách ngược đôi lông mày lên, nói:

- Đây là diệu luận mà bổn nhân được nghe lần đầu tiên, chẳng biết trải nghiệm bằng cách nào đây?

- Ta và thí chủ tấn công nhau một chưởng như vậy sẽ quyết định được công lực cao thấp đôi bên ngay.

Tà Thu Sinh mỉm cười nói:

- Khá lắm, tiểu sư thái lấy từ bi làm gốc, quả thực chẳng hổ thẹn là người xuất gia chút nào. Nếu như công lực của bản nhân may mà cao hơn một chút, ta vẫn theo tôn chỉ sư môn của tiểu sư thái miễn động thủ luôn, thế nhưng... xin tiểu sư thái đại phát từ bi, mở một cánh cửa phương tiện.

Nói xong, gã cất tiếng cười há há một hơi dài.

Thoáng nghe qua câu nói này thì không có gì lạ cả, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì có chút tà môn, rõ ràng Tà Thu Sinh cứ đòi nữ ni trẻ tuổi đi theo gã, ắt là có ý tà niệm gì rồi.

Chẳng hiểu nữ ni nghe rồi hiểu hay là không, mặt y vẫn lạnh như tiền chấp tay nói:

- Xin mời thí chủ!

Hai bên tự chọn vị trí đứng, giờ chưởng diễn ra thế chuẩn bị, tụ thần nhìn nhau giây lát, sau đó đẩy chưởng ra phía trước nhanh như cắt.

Kêu dùng một tiếng!

Hai bên vẫn đứng yên tại chỗ, trông thình lình chưa phân được cao thấp thì phải. Công lực đã thử xong rồi, bước kế tiếp là phải động thủ thôi.

Thế nhưng sư việc lại xảy ra bất ngờ hết sức, Tà Thu Sinh chấp tay nói:

- Tiểu sư thái, chúng ta hẹn dịp sau gặp lại!

Nói xong từ từ quay người, từng bước một rời khỏi hiện trường, trông bộ pháp rất là ung dung.

Trần Gia Luân lượn mình tới cản ngay trước mặt gã.

Hán tử áo đen đang đứng ngăn người ở một bên, thất kinh kêu lên một tiếng.

- Ngự Lang!

Tà Thu Sinh dừng bước lại, bấy giờ Trần Gia Luân mới trông thấy hai mắt đối phương vô thần, mặt mày tái mét không còn một chút máu.

Rõ ràng một chưởng đụng cứng nhau của đôi bên vừa rồi, đứng từ ngoài nhìn vào hình như hai bên có công lực ngang nhau, thực ra gã đã thọ trọng thương.

Danh sư ắt có đệ tử tài, sư phụ của tiểu sư thái từng đánh cho Thọ Ông một trong Thiên Ngoại Tam Ông một chưởng thổ huyết ngay lập tức.

Điều này ta thấy rằng hỏa hầu của chưởng pháp của đối phương cao siêu đến cỡ nào, đương nhiên nữ ni này cũng chẳng ngoại lệ.

Bấy giờ Tà Thu Sinh không thể tạo tác ra một phong độ ung dung được nữa, gã đã đọc được tâm ý của Trần Gia Luân qua thần tình nơi mặt của hắn, gương mặt lão co rút lia lịa, hốt hải nói:

- Ngự Lang, ngươi định làm gì thế?

Trần Gia Luân lạnh lùng thốt ra hai chữ:

- Giết ngươi!

Tà Thu Sinh nghiêng răng nói:

- Ngươi định thừa lúc người thọ nạn mà hạ thủ đó ư? Trần Gia Luân trợn ngược hai mắt nói:

- Họ Tà kia, ta muốn giết ngươi từ lâu rồi, nhưng chưa gặp thể thời, đối với ngươi thì không cần kiêng kỵ gì nữa, thủ pháp âm độc của ngươi đã hủy biết bao nhiêu người đồng đạo võ lâm và tạo nên bao nhiêu nghiệp sát rồi.

Hán tử áo đen đứng ngăn người một bên cứ run lẩy bẩy không dám ho he gì hết, Trần Gia Luân lại nói tiếp:

- Tà Thu Sinh, vị tình người đã thọ thương, tại hạ không phát kiếm, ngươi tự kết liễu đi! Tà Thu Sinh chớp nhảy đôi mắt gượng cười nói:

- Thiếu môn chủ, ngài không có lý do gì mà lần hiệp ta cả?

Trần Gia Lâm thoát nghe thấy ba chữ thiếu môn chủ bất giác run bắn người lên.

Nói cho ngay gã là thủ hạ của mẫu thân, quả thực mình không nên giết gã, thế nhưng hắn chợt nghĩ lại suyt chút nữa mình đã hủy trong tay gã.

Lửa giận lại sôi lên sùng sục, trông bề ngoài Tà Thu Sinh giống y như là một quân tử đạo đức, thực ra gã tà ác vô cùng, giết chết thêm vài thủ hạ biết đâu mẫu thân chẳng chóng giác ngộ, hắn suy nghĩ đến đây lên tiếng nói giọng lạnh lùng:

- Ai là thiếu môn chủ của ngươi! Chớ quên là ngươi từng hạ sát thủ với ta chứ.

Tà Thu Sinh bỗng há mồm phun ra một bùm máu tươi, trông tình hình gã thọ nội thương khá trầm trọng.

Trần Gia Lâm bắt đầu do dự, nếu giết chết gã trong tình huống này, quả thật thiếu tinh thần võ sĩ..

Tà Thu Sinh lau khô vết máu nơi khóe miệng gã đã trông thấy tinh thần do dự của Trần Gia Lâm, liền trầm giọng nói:

- Thiếu môn chủ, việc xảy ra tại Thượng Nhiên là bất đắc dĩ, vì vâng lệnh chủ nhân, chắc người không thể trách ta được chứ?

Nữ ni trẻ tuổi bỗng lên tiếng giọng lạnh như tiền:

- Đây Ngự Lang, nếu ngươi buông tha con cáo già này, sớm muộn gì ngươi ắt thọ hại cho mà coi.

Trần Gia Lâm chợt nghe đối phương nói thế trong lòng lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Bất giác quét nhìn sang hướng thiếu ni, gương mặt vẫn lạnh lùng không hề có chút tình cảm gì cả, hình như câu nói lúc nãy không phải do y nói ra.

Trần Gia Lâm lại liên tưởng đến mẫu thân chẳng biết phải xử trí trường hợp này như thế nào đây?

Nữ ni trẻ tuổi bỗng kêu to một tiếng:

- Hãy coi chừng nào!

Trần Gia Lâm cả kinh thất sắc, vừa quay người sang thì đã thấy Tà Thu Sinh giờ song chưởng lên, thế rồi hắn theo bản năng tự nhiên nhảy sang một bên, tiện tay phóng ra một chưởng nhanh như chớp.

Oa!

Một tiếng thảm kêu phá không vang lên, Tà Thu Sinh đánh bạch một cái té ngã ra đất, há mồm phun máu tua tủa.

Tức thì sát khí bốc lên đùng đùng. Trần Gia Lâm đưa tay lên một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tơ Duyên Trắc Trở

Tà Thu Sinh vùng vẫy đứng lên, bấy giờ gã đã lộ nguyên hình ra, gương mặt đầy những nét hung tợn nham hiểm, phong độ quân tử mà gã đã giả tạo ra ngày thường không còn nữa, mấp máy đôi môi rướm máu nói:

- Đây Ngự Lang, ngươi cứ việc thừa con nguy ngập mà hạ thủ đi, môn chủ sẽ trừng phạt ngươi thích đáng cho mà coi!

Trần Gia Lâm nổi giận đùng đùng nói:

- Ai bảo ngươi đánh lên người? Chính ngươi tự tìm cái chết, giết ngươi chỉ có phúc cho võ lâm mà thôi.

Ngay lúc Trần Gia Lâm sắp xuất thủ, bỗng có một âm thanh vang tới nói:

- Chớ giết gã!

Trần Gia Lân giật mình thu chương lại, song mắt nhìn tới trước chỉ thấy một trung niên mặc áo gấm từ phía sau một bụi cây cách chỗ hắn không xa lắm hiện ra, tề ra đối phương chính là Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn.

Tại sao gã lại ngăn cản Trần Gia Lân hạ giết Tà Thu Sinh ư? Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn chấp tay vái chào nói:

- Chào Trần lão đệ!

Trần Gia Lân chấp tay trả lễ nói:

- Tại sao huynh đài lại cản tại hạ xuất thủ? Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn nói:

- Nếu ngươi buông thả gã ắt có người cảm ơn ngươi không sai.

Trần Gia Lân nghe nói thế lấy làm ngạc nhiên hết sức, cau mày lại nói:

- Ai sẽ cảm ơn tại hạ ư!

Huyết Thủ Thiếu Đông cười thần bí một tiếng nói:

- Ngươi tạm thời chớ thắc mắc điều này trước đã, cứ việc đi đi!

Trần Gia Lân sực liên tưởng đến mẫu thân, có lẽ Huyết Thủ Thiếu Đông muốn ám chỉ về vấn đề này đây, nhưng bây giờ có người ngoại cuộc tại đây đương nhiên hắn không tiện nói vạch toẹt ra.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức trầm giọng nói:

- Họ Tà kia, ngươi cứ đi tự nhiên!

Tà Thu Sinh không nói gì hết, đưa cặp mắt cảm hờn chăm chăm nhìn Trần Gia Lân giây lát, sau đó khẽ khoát tay một cái, tức thì gã thủ phi hồn phách tán nọ vội bước tới đỡ gã, cả hai người khốn đốn bỏ chạy ngay.

Huyết Thủ Thiếu Đông đảo mắt liếc nhìn thiếu ni một cái, nói:

- Vị tiểu sư thái này là ai thế?

Trần Gia Lân chưa kịp lên tiếng trả lời, thiếu ni nọ đã lượn mình lướt tới chỗ họ, đưa cặp mắt lạnh lùng quét nhìn Trần Gia Lân một cái nói:

- Tại sao họ lại gọi tiểu thí chủ là thiếu môn chủ vậy? Trần Gia Lân ngăn người ra giây lát, ấp úng nói:

- Có một vị lão tiền bối kêu là Nhất Kiếm Định Càn Khôn, là người thế nào của tiểu thí chủ vậy?

Trần Gia Lân thoát nghe đối phương đề cập đến danh hiệu của phụ thân, bất giác giật nảy người lên. Hắn suy nghĩ giây lát, sau đó trầm giọng nói:

- Là sư phụ của tại hạ!

Hình như nữ ni hơi ngạc nhiên nói:

- Nói sao? Là sư phụ của tiểu thí chủ ư?

Trần Gia Lân trông thấy thần tình và khẩu khí của đối phương, bất giác giật mình nhủ thầm: "Tại sao đối phương lại hỏi thăm phụ thân? Chẳng lẽ y đã biết mình và sư phụ có quan hệ phụ tử sao?"

Hắn suy nghĩ đến đây khẽ gật đầu đáp:

- Đúng thế, lão là sư phụ của tại hạ.

Thần tình trên gương mặt nữ ni thoát có nét thay đổi, cau mày lại nói:

- Hiện giờ lệnh sư ở đâu vậy?

Trần Gia Lân hỏi ngược lại rằng:

- Tại sao tiểu sư thái lại hỏi vấn đề này ư? Nữ ni trẻ tuổi cúi đầu nói:

- Ngã Phật từ bi, bản ni xuống núi chịu một món nhân quả! Hai mắt Trần Gia Lân tròn to hơn, buột miệng nói:

- Nhân quả gì thế? Nữ ni trẻ tuổi nói:

- Phật dạy bất khả thuyết, tiểu thí chủ chớ hỏi làm gì, xin thí chủ cho biết tình hình gần đây của lệnh sư ra sao rồi?

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Ta cứ nói sự thật cho rồi, để xem phản ứng của đối phương ra sao, nếu là ân oán của phụ thân khi còn tại thế, đương nhiên bổn phận làm con phải trả thôi", hần suy nghĩ tới đây, trầm giọng nói:

- Gia sư đã tạ thế cách đây mấy năm rồi!

Mặt mày nữ ni trẻ tuổi bỗng biến sắc, giọng nói trở nên xúc động:

- Tiểu thí chủ nói thật đấy chứ?

Trần Gia Lâm nghiêm sắc mặt lại nói:

- Trên thế gian này làm gì có chuyện đồ đệ nguyên rủa sư phụ, đương nhiên tại hạ nói thật đấy!

Nữ ni trẻ tuổi hỏi tới nói:

- Nguyên nhân thế nào mà lệnh sư đã tạ thế vậy? Trần Gia Lâm nói:

- Chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt cả, chỉ chết vì bệnh thôi.

- Bệnh chết ư?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế, tiểu sư thái đã hỏi điều này ắt phải có nguyên nhân, chẳng hay có thể phụng cáo cho tại hạ biết không? Nếu là ân oán khi tiền sư còn tại thế chưa giải quyết xong, thì tại hạ xin được thay mặt tiền sư liễu kết?

Nữ ni trẻ tuổi khẽ tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Tiểu thí chủ, sau này chúng ta có dịp gặp lại, hôm nay chỉ nói bấy nhiêu mà thôi. Dứt lời, nữ ni trẻ tuổi đảo mình thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Trần Gia Lâm nhìn về hương nữ ni trẻ tuổi biến mất ngẩn người ra tại chỗ. Bấy giờ Huyết Thủ Thiểu Đông mới lên tiếng nói:

- Này Trần lão đệ, tiểu ni cô này thần bí quá thế, rốt cuộc lai lịch của y là thế nào vậy? Trần Gia Lâm nói giọng chậm rãi:

- Môn hạ của quái ni tại Tuyệt Thế am trên núi Cửu Linh sơn! Huyết Thủ Thiểu Đông kêu ồ một tiếng, sau đó lại hỏi tiếp:

- Ngươi có biết lai lịch của quái ni là thế nào không? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không biết, e rằng chẳng có ai biết cả. Hần nói tới đây, cau mày lại, nói tiếp:

- À! Phải rồi, lúc nãy huynh đài bảo tại hạ buông tha Tả Thu Sinh, bảo rằng sẽ có người cảm ơn tại hạ, nhưng người đó là ai?

Huyết Thủ Thiểu Đông cười thần bí một tiếng nói:

- Đây là bí mật của người khác, bản nhân không tiện tiết lộ, nhưng mai sau lão đệ sẽ sáng tỏ không sai.

Trần Gia Lâm bực mình cách trả lời này hết sức, nhưng đây là bí mật của người ta, nên hần cũng không tiện hỏi tiếp nữa.

Hần suy nghĩ đến đây, bèn lái sang đề tài khác hỏi:

- Sao huynh đài cũng vào trong núi này vậy? Huyết Thủ Thiểu Đông thần nhiên đáp:

- Xem trùng hợp đi, phải rồi chắc Trần lão đệ mãi thắc mắc một việc gì thì phải, bây giờ sẵn dịp bản nhân phụng cáo luôn, chính là vấn đề hai món báu vật hôm trước...

Trần Gia Lâm nghe nói thể tình thần phản chấn nói:

- Huynh đài cứ việc nói?

Huyết Thủ Thiểu Sinh nghiêm sắc mặt lại nói:

- Hai báu vật mà bản nhân muốn có chính là Kim Quang Kiếm Khách Hồng Luân được từ Bách Áo, chẳng biết tại sao lại bị Thiên Hương môn đã đánh cướp, sau đó Tùy Ông và Mạc Phụ Song Hùng đã liên thủ cướp lại của bọn Thiên Hương môn giao cho Ngô Hoàng Văn chuyển giao lại cho một vị lão tiền bối, không ngờ đến nửa đường lại bị Thiên Hương môn đoạt lại, cuối cùng là lọt vào tay bản nhân, lão đệ có biết hai vật ấy là hai món đồ gì không?

Trần Gia Lâm nghe thấy vậy khẽ lắc đầu nói:

- Không biết!

Huyết Thủ Thiếu Đông trầm giọng nói:

- Vậy thì ta nói cho ngươi hay, một món kêu là Truy Hồn Độc Y, mặc chiếc áo này vào người khi động thủ với kẻ địch chỉ cần chưởng chỉ của kẻ địch chạm phải chiếc áo này là lập tức trúng độc mất mạng ngay...

Trần Gia Lân thất kinh kêu lên một tiếng:

- A!

Huyết Thủ Thiếu Đông nói tiếp:

- Còn món kia gọi là Đoạt Mạng Đan, khi ném ra rớt xuống đất nổ tung lên bốc ra khói độc kẻ nào trúng phải khói độc này quyết không thể sống sót được nữa...

- Đây là hai món đồ kịch độc ghê gớm, có phải là báu vật đâu? Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Phải, ngươi nói chẳng sai chút nào, nghe đồn đại rằng là hai món đồ này là sáu mươi năm về trước do Độc Ma Y Tây Môn Liệt chế tạo ra, y bị chính đạo chí sĩ Trung Nguyên truy sát, lưu vong tại Bách Áo, chế tạo ra hai món đồ độc hại này để chuẩn bị trở về Trung Nguyên trả thù, không ngờ độc chí chưa thành lại bệnh chết ở Bách Áo. Lúc sắp chết gặp phải Kim Quang Kiếm Khách, liền mang hai món đồ này tặng lại cho y. Tình hình đại khái là như thế nào, lão Trần đệ thử nghĩ kỹ xem, nếu hai món đồ này lọt vào tay tà ma ngoại đạo, há chẳng phải thiên hạ đại loạn rồi sao?...

Trần Gia Lân thoát nghe hai chữ tà ma trong lòng lấy làm khó chịu vô cùng, tà ma mà đối vừa nói đương nhiên muốn ám chỉ Mẫu Đơn lệnh chủ, chẳng lẽ Huyết Chương Quỷ là nhân vật chính đạo sao?

Thế nhưng hắn chẳng muốn tranh chấp vấn đề này làm gì, thế rồi trầm giọng nói:

- Hai món đồ ấy đâu rồi?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Đã giao cho Thiên Ngoại Tam Ông hủy diệt rồi. Trần Gia Lân thở phào một cái nhẹ nhõm nói:

- Được, hiềm khích này xem như giải quyết xong xuôi hết.

Hắn vừa nói vừa rung mình ớn lạnh tóc gáy, nếu hai món đồ độc hại này mà lọt vào tay của mẫu thân thì nguy to, quả thật hắn không thể nào tưởng tượng được hậu quả ra sao hết.

Huyết Thủ Thiếu Đông chấp tay nói:

- Xin đa tạ Trần lão đệ đã thông cảm, bản nhân còn nhiều công việc phải làm ăn, tạm biệt vậy.

Dứt lời, lượn mình chạy như gió.

Câu nói khi Vũ Diễm Hoa sắp chết đã thốt ra lại văng vẳng bên tai:

- Chủ nhân... Tiên Cơ... coi chừng... thiếp đuổi đến đây... Bên trong này có cổ sự đáng sợ gì ư?

Tại sao nàng bị giết?

Giết nàng để bịt miệng chăng? Hay là một âm mưu gì đây?

Huyết Thần Đông Phương Vũ chết dưới kiếm cùn, nếu thật thầy trò Thất Tâm Nhân là hung thủ thế thì họ giết người với mục đích gì?

Hắn vẫn chạy về hướng Nhiều Châu để đến Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Mặc dù hắn chưa hiểu mẫu thân, thế nhưng lời nói của bà ta vẫn có một oai lực, hắn không thể chẳng vâng lời, đồng thời, hắn cũng muốn từ nơi Vô Lâm Tiên Cơ làm sáng tỏ một số vấn đề nan giải.

Một hôm vào lúc đèn đuốc sáng trưng, Trần Gia Lân vào tới thành Nhiều Châu.

Hắn đi ngang một bách hóa điểm, bất giác dừng lại tại cửa điểm, đưa mắt nhìn một số vải bông hoa đủ màu ngấn người tại chỗ.

Khi ái thiếp Đào Ngọc Phương đang còn mang thai, hắn từng đến bách hóa điểm này chọn vải, mua phấn son...

Lão chương quỹ lấy tay lão đẩy cặp kính lão vào sát sống mũi, cười toe toét nói:

- Tiểu ca, có cần mua thứ gì không? Có hàng vải hoa mới, cắt vài thước mang về may thêm vài chiếc cho nương tử mặc thế nào...

Trần Gia Lâm khẽ lắc đầu thờ dài một tiếng rất náo nùng, thoăn thoắt bước đi tiếp, hẳn không cần thiết cắt vài bông, mua sắm phần son và hột thuốc nữa, mãi mãi không cần thiết nữa...

Đòi người khổ nhiều vui ít...

Hắn đang trên đường đi, bỗng có một thiếu nữ áo xanh điểm lệ từ bên kia đi tới, khẽ gọi một tiếng:

- Đại thiếu gia, ngài...

Cô ta nói tới đây im bặt luôn.

Trần Gia Lâm trở mắt nhìn kỹ, mới hay đối phương là tiểu tỷ tên Nguyệt Đào từng phục vụ mình khi lần đầu đến làm khách tại Hoa Nguyệt Biệt Trang, thế rồi hắn khẽ gật đầu mỉm cười nói:

- Nguyệt Đào, ngươi vào thành sắm đồ chẳng?

Nguyệt Đào đưa mắt nhìn trước ngó sau một cái, hình như y sợ ai trông thấy thì phải, sau đó nháy mắt ra dấu với Trần Gia Lâm, quay người bỏ đi ngay.

Tức thì Trần Gia Lâm sinh nghi, đành phải đi cách xa rượt theo phía sau y.

Chẳng mấy chốc hai người ra khỏi thành, đến một đồng dã vắng người, Trần Gia Lâm nhảy vọt đến bên cạnh y, nói:

- Nguyệt Đào, việc gì đã xảy ra thế?

Nguyệt Đào dừng bước lại, quay người ra sau đối diện với Trần Gia Lâm nói:

- Chẳng biết có ai đã phát hiện ra ngài đến Nhiều Châu không? Trần Gia Lâm đưa cặp mắt kinh ngạc quét nhìn y một cái, nói:

- Ngươi nói thế có nghĩa là sao?

Nguyệt Đào đưa mắt nhìn nơi xa xa giấy lát, sau đó mới ấp úng nói:

- Nếu có ai đã phát hiện đại thiếu gia đến Nhiều Châu, thì ngài chớ vào biệt trang... Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Ta vốn thì muốn đến biệt trang đây, tại vì trời tối rồi nên ta định nghỉ một đêm tại khách điểm sáng mai mới vào biệt trang.

Nguyệt Đào lắc đầu lia lịa nói:

- Ngài không nên vào biệt trang!

Trần Gia Lâm vội liên tưởng tới lời nói cảnh cáo của Vũ Diễm Hoa: "... coi chừng... Tiên Cơ..."

Trông tình hình bên trong ắt phải có bí ẩn gì đây, trải qua nhiều năm kinh lịch giang hồ, hẳn đã lão luyện nhiều, nên hắc làm ra vẻ thản nhiên nói:

- Là lung nè, tại sao ta không thể đến biệt trang? Nguyệt Đào làm ra vẻ nghiêm trọng nói:

- Chính nhị tiểu thư căn dặn như thế, nàng biết trong mấy ngày hôm nay ngài ắt phải tới đây, cho nên phải ra vài người tâm phúc bọn tôi, không kể ngày đêm chờ đó ở phụ cận vùng này, khi nào gặp ngài phải chuyển đạt lại lời nói của nàng cho ngài hay.

Trần Gia Lâm cau mày lại, hẳn không những chỉ kinh ngạc mà còn hồi hộp bất an, nhưng hắc cố trấn tĩnh tinh thần lại, nói:

- Tại sao thế?

Nguyệt Đào mỉm cười nói:

- Thừa đại thiếu gia, ngài và nhị tiểu thư đã lạy hoa đường có danh phu thê, một khi ngài vào trang, không cần phải nói...

Y nói tới đây dừng lại giấy lát, sau đó đánh bạo nói tiếp:

- Ắt phải nghỉ cùng phòng với nhị tiểu thư, cho nên... Trần Gia Lâm thối mác hỏi tới nói:

- Cho nên thế nào, hãy nói tiếp đi!

Nguyệt Đào uốn éo thân mình làm dáng cười thần bí một tiếng nói:

- Cho nên tiểu thư bảo ngài tốt nhất chớ vào biệt trang.

Trần Gia Lâm nghe nói thế càng thắc mắc khó hiểu hơn, vậy tại sao?

Nếu vào biệt trang thì phải nghỉ cùng phòng, cho nên tốt nhất chớ vào, mẫu thân bảo mình đến biệt trang gặp nàng hoàn thành lễ phu thê, song nàng lại phái người ngăn cản mình vào trang, rốt cuộc bên trong có uẩn khúc gì ư?

Nàng biết rằng trong mấy hôm nay mình sẽ tìm tới Biệt trang, có lẽ ý của mẫu thân đã truyền đạt đến biệt trang rồi thì phải, bằng không nào ắt chẳng biết sự cố này...

Ồ phải rồi, vốn thì nàng chẳng yêu thương gì mình, nhưng không dám kháng lệnh, cho nên mới chơi một đòn quai chiêu này, và bảo mình chớ đến biệt trang, như vậy nàng sẽ được xem như không kháng lệnh, tự nhiên trách nhiệm sẽ đổ lỗi cho mình thôi, quả thực nàng cũng khéo suy tính đấy. Hắn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Hiện giờ nhị tiểu thư các người ở trong biệt trang chẳng? Nguyệt Đào khẽ gật đầu nói:

- Vâng, từ khi Ngọc Dịch Thư Sinh bỗng không lại đình chỉ mang sính lễ đến, chủ nhân đã hạ lệnh cấm nàng không được rời khỏi biệt trang nửa bước từ đó, những chuỗi ngày này nàng đau khổ biết dường nào.

Trần Gia Lâm cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ta hiểu tâm ý của nàng rồi. Nguyệt Đào tròn xoe hai mắt nói:

- Có thật đại thiếu gia đã hiểu lòng nàng chăng?

Trần Gia Lâm cười lạnh lùng một tiếng nữa, sau đó trầm giọng nói:

- Đây Nguyệt Đào, hãy nói lại cho nhị tiểu thư các người hay, mặt dù xuất thân Trần Gia Lâm ta hèn kém, và chỉ là một vô danh tiểu tốt trong giang hồ. Nàng là nhất đại mỹ nhân, là phượng hoàng trong cặp mắt của người võ lâm, nàng khinh thường ta, thì ta cũng khinh thường nàng thôi.

Nguyệt Đào luống cuống nói:

- Ô! Thừa đại thiếu gia, ngài hoàn toàn hiểu lầm, nhị tiểu thư hảo ý... Trần Gia Lâm bữu môi nói:

- Ta đành ghi nhận hảo ý của nàng thôi. Nguyệt Đào dậm chân lia lịa nói:

- Thừa đại thiếu gia, ngài muốn bảo tiểu ty nói sao mới phải bây giờ? Ngài không thông cảm nỗi khổ tâm của nhị tiểu thư, nàng sẽ thương tâm cho mà coi. À, chỉ có trời mới hiểu được lòng nàng, quả thực tự cô hồng nhan đa bạc mạng, nàng chẳng những bạc mạng hơn nữa khổ lắm cơ.

Trần Gia Lâm bữu môi kêu hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Nguyệt Đào, người khéo diễn tuồng đấy, đường đường võ lâm chi hoa, giai nhân trời sinh, biết bao người điên đảo vì nàng, còn nói gì hồng nhan bạc mạng, há há há...

Nguyệt Đào cứ giậm chân lia lịa, nói giọng xúc động:

- Thừa đại thiếu gia, ngài hoàn toàn hiểu lầm cả, ngài không biết... thế nhưng, ta... không dám nói kia mà.

Trần Gia Lâm giọng lạnh lùng:

- Không dám nói thì ché nói, ta cũng chẳng muốn nghe người nói, ta phải đi thôi...

- Đại thiếu gia ngài hãy nghe ta nói...

- Thế nào?

- Ô ta không thể nói, ắt có một ngày ngài sẽ biết không sai.

Dứt lời, y quay người bỏ đi luôn. Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn hoang dã âm u tịch ngắng người ra tại chỗ.

Hắn cảm thấy rằng lần trước mình đào hôn là đúng, nếu như thiếu suy nghĩ đã kết hôn một cách hồ đồ ắt hẳn phải ân hận suốt đời không sai. Hắn bình tĩnh nghĩ bụng: "Từ đầu chí cuối mình không hề say đắm mỹ sắc của Đào Nguyên Phan, sở dĩ mình do dự với nàng, một phần nàng là hình bóng ái thiếp, còn một phần Tiểu Ngọc Lâm cứ đòi mẹ mãi, nên mình từng khởi niệm nàng là đối tượng thích hợp nhất. Bây giờ mình phải dứt khoát bãi bỏ ý niệm này, chớ bao giờ tưởng niệm đến nàng nữa". Hắn suy nghĩ đến đây thờ phào một cái nhẹ nhõm, sau đó quay người trở vào thành.

Lần này hắn vốn muốn đến Hoa Nguyệt Biệt Trang từ nơi Đào Ngọc Phan làm sáng tỏ một số vấn đề, bây giờ nàng đã từ chối gặp mình, chẳng lẽ mình không biết điều lại mang mặt dày đến biệt trang nữa sao?

Xem như chu chuyển đi này hoài công, nếu lời của Vũ Diễm Hoa có uẩn khúc gì thực, thì Đào Ngọc Phân ắt phải có hành động kế tiếp mình cứ chờ đợi sự việc diễn biến ra sao?

Thình lình ngay lúc này...

Có vài tiếng gầm hét từ nơi xa xa phá không vang tới.

Trần Gia Lâm bật giác động lòng, thế nhưng hấn sức nghĩ rằng cổ sự hung sát ầu đả trong chốn giang hồ chẳng lúc nào mà không xảy ra, tốt nhất mình hạn chế can thiệp vào những sự kiện rắc rối này. Hấn suy nghĩ đến đây, thế rồi lại cất bước đi tiếp.

Hấn đi được vài bước, bên tai văng vẳng lại vang tới một tràng những tiếng chuông leng keng. Tiếng chuông này lắc thật nhanh, thường thì chuông lắc là trò chơi của bọn thầy thuốc giang hồ lang trung, chẳng lẽ có gã thầy thuốc điên khùng nào đã vào chốn hoang vắng này kiểm sách xem bệnh ư?

Tiếng chuông kêu leng keng bỗng dừng hẳn, kế đó là một tiếng gầm thét như sấm nổ. Hiếu kỳ là thiên tính của con người, thế rồi hấn không còn chịu đựng được nữa, lập tức quay người chạy về hướng phát ra tiếng la hét nhanh như cắt.

Trần Gia Lâm xuyên qua cánh rừng, mới hay bên trong là một sân cỏ rộng lớn, hấn đưa mắt nhìn tới trước, thấy hai bóng người đứng đầu mặt vào nhau. Một người đeo trên vai một hộp thuốc tay cầm xâu chuông lắc, Trần Gia Lâm nhận ran gay lão chính là Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh, còn người kia là một người bịt mặt bận áo bào màu đen, nhìn qua thân thể hình dạng biết ngay đối phương chính là Bất Bại Ông.

Bất Bại Ông nói giọng sang sảng nghe đĩnh tai:

- Họ Nghê kia, đêm nay gặp lão phu xem như người tới số, kẻ nào dám đối địch với Mẫu Đơn lệnh chủ chỉ có một con đường chết, trông tình hình này từ rày về sau người khỏi phải vất vả hành tẩu nữa.

Thảo Đầu Lang Trung khề hắt xâu chuông lắc trong tay một cái, nói:

- Lão huynh lẽ trời khó tha, người hãy kịp thời hồi đầu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thu Thi Quái Khách

Bất Bại Ông buông tiếng cười há há như điên như cuồng một hơi dài, nói:

- Nay Nghê Cảnh Tinh, chớ lắc xâu chuông vỡ của người làm gì nữa, không có ai đến giải cứu người đâu, vị tình chỗ quen biết năm xưa, người tự đoạn đứt tâm mạch, vừa nhanh vừa gọn vừa sung sướng, người thấy thế nào?

Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh cau mày lại nói:

- Cũng được thôi thế nhưng lão Trung ta muốn hành tẩu thêm một khoảng thời gian nữa để cứu sống vài người tích chút ít công đức, để cầu kiếp sau không phải hành tẩu vất vả như vậy.

Bất Bại Ông khi thế lán người nói:

- Tục ngữ có câu, chết sớm siêu sinh sớm, không cần phải chịu khổ thọ tội làm gì, có phải vậy không?

Thảo Đầu Lang Trung nghiêng đầu sang một bên nói:

- Y lộc nhân sinh do tiền định, không ăn cho no đủ, Diêm La Vương quyết không thu nhận đâu.

Bất Bại Ông tiến tới một bước nói:

- Người hãy yên tâm, khi người đến trình diện ta bảo đảm Diêm La Vương không hỏi phiếu đâu.

Thảo Đầu Lang Trung lắc đầu nói:

- Con người không thể nghịch thiên, không ai cải biến được cả, lão huynh, hai chúng ta đều có tuổi rồi, phải nghĩ đến hai chữ thiên mạng chứ.

Bất Bại Ông lại phát ra một tràng cười như điên cuồng nói:

- Người vô lâm còn sống tất là thiên mạng, khi chết rồi là đoản mạng, chớ nói lời thôi làm gì, người định chờ ai đến giải cứu người chẳng? Hay là đợi

người nào đến lo hậu sự cho người?

Lão nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Bây giờ người không có can đảm tự sát, lão phu đành tác thành người thôi. Dứt lời, lão từ từ giờ song chưởng lên.

Thảo Đầu Lang Trung giắt xâu chuỗi lắc vào thắt lưng, vẫy tay nói:

- Cứ vào nào, hai chúng ta đánh nhau một trận cho sướng tay, kéo người cứ bảo Lang Trung này sợ hãi người.

Hai bên cất bước đi được nửa vòng, bỗng cùng lúc song song đẩy hai chưởng tới trước, kêu ùng một tiếng như sấm nổ, kinh khí bốc ra tứ tán, cát đá bụi bặm văng lên tung tóe cả một vòm trời đen nghịt.

Trần Gia Lâm đã giật nảy người lên, hần vồn thì lo sợ cho Thảo Đầu Lang Trung đến lạnh toát cả mồ hôi, vì hần từng lãnh giáo chưởng lực kinh thế động tục của Bất Bại Ông biết bao nhiêu lần rồi, nhưng bây giờ xem qua mới hay chưởng lực của Thảo Đầu Lang Trung cũng kinh hồn hết sức, quả nhiên danh hiệu Thần Quyền Thiết Chưởng của Nghê Cảnh Tinh ở năm xưa danh bất hư truyền chút nào cả.

Bất Bại Ông lạnh lùng nói:

- Họ Nghê kia, công lực của người tiến bộ nhiều lắm, hãy tiếp chưởng nữa nào! Dứt lời, kêu vù một tiếng phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Thảo Đầu Lang Trung lập tức vùng chưởng phản kích, thế rồi một trận quyết đấu kinh tâm táng đờm diễn ra lập tức.

Cương khí kinh phong kêu veo veo rạch xé đêm không chẳng ngớt tai khiến người nghe phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Đây là lối đánh đưng cứng, phải hoàn toàn trông vào chân công thực lực, không dám mảy may sơ ý chút nào hết.

Trần Gia Lâm há hốc mồm ra mà nhìn, đây là lần đầu tiên hần trông thấy lão Thảo Đầu Lang Trung động thủ với người, đồng thời cũng là lần đầu tiên được thưởng thức thần quyền thiết chưởng của lão.

Thế nhưng cuối cùng chưởng lực của Thảo Đầu Lang Trung vẫn kém hơn một chút, hai mươi hiệp đấu sau lão đã bắt đầu rơi vào vào thế hạ phong, mỗi lần đụng một chưởng thân hình lão cứ loạng choạng một cái, còn chưởng lực thâm hậu và thần tốc của Bất Bại Ông vẫn không giảm sút chút nào.

Đương nhiên có thể sử dụng chưởng lực đấu liều với Bất Bại Ông, chắc trong chốn giang hồ này khó tìm ra người thứ hai rồi.

Trần Gia Lâm nghĩ rằng mình phải hiện thân ra ngay bây giờ mới được.

Ngay lúc hần chuẩn bị phi thân nhảy vọt ra, bỗng nhiên có một âm thanh quái gở nửa âm nửa dương vang tới nói:

- Hai vị tạm thời dừng tay nghỉ giây lát, tiểu lão nhi phải lãnh vụ làm ăn này mới được! Mặc dù âm thanh không lớn lắm, thế nhưng từng chữ một xuyên qua luồng kinh phong kêu ầm ầm như sấm nổ, lọt vào tai nghe rất rõ ràng.

Trần Gia Lâm bất giác run bắn người lên, người vừa thốt ra tiếng nói này là nhân vật phương trời nào vậy? Đối phương lại có một nội lực kinh hồn đến thế, nghe giọng nói hình như giống Huyết Chưởng Quỷ, lão định lãnh vụ làm ăn gì đây?

Thảo Đầu Lang Trung nhảy ra vòng đấu trước, rõ ràng lão đã kiệt sức, thừa dịp này nghỉ thở một chút là thượng sách.

Bất Bại Ông quyết chí giết phứt Thảo Đầu Lang Trung, đương nhiên lão đâu chịu để cho Thảo Đầu Lang Trung có may cơ hội nghỉ thở, lão đảo mình thấp thoáng lướt tới, lại chuẩn bị phóng chưởng..

Âm thanh quái gở nó lại vang tới nói:

- Tiểu lão nhi bảo dừng tay nghỉ ngơi giây lát hấp tấp làm gì nào, chớ chỉ lo phía trước mà không lo phía sau chứ.

Bất Bại Ông thu chưởng quát hỏi:

- Ai đó?

- Hắc hắc hắc...

Quả thực âm thanh nó chói tai hết sức, khóc chẳng ra khóc, cười chẳng ra cười, khiến người thoát nghe thấy lập tức liên tưởng tới yêu ma quỷ quái âm hồn tà tính, phải rùng mình đến lạnh tóc gáy không sai.

Trần Gia Lâm cũng chẳng run mà lạnh toát mồ hôi.

Như hạng nhân vật Bất Bại Ông cũng phải cảm thấy rợn tóc gáy, lão lên tiếng quát hỏi lần nữa.

- Rốt cuộc là ai, hãy cút ra đây xem nào?

Âm thanh quái gở nọ nói:

- Ta đến ngay, ta đến ngay, tiểu lão nhi chỉ quen đi mà thôi, chứ chẳng quen cút vậy! Một bóng đen từ một hướng khác bãi cỏ từ từ hiện ra, đi rất chậm, chẳng khác gì như một con rùa đang bò tới mà thôi.

Trần Gia Lân tròn to hai mắt, trong bụng lấy làm kinh ngạc hết sức.

Bóng đen nọ càng lúc càng đến gần, có thể nhận ra đối phương là người to lớn, trên lưng có một đồng gì đen nhánh, trông có vẻ món đồ này khá nặng thì phải, có lẽ vì đối phương vác món đồ quá nặng cho nên không đi được nhanh là thế.

Bất Bại Ông và Thảo Đầu Lang Trung cùng lúc quay người nhìn về hướng quái nhân nọ. Quái nhân đã đi một cách rất vất vả mới vào tới hiện trường, thở phào một cái, đưa món đồ vác trên lưng xuống, miệng mấp máy nói:

- Ô nghề làm ăn này vất vả hết sức, sống để cực cái thân, thà chết còn sướng hơn!

Khi quái nhân vừa bước tới, cả Bất Bại Ông và Thảo Đầu Lang Trung song song lùi ra sau vài bước liền.

Trần Gia Lân vận khởi nhãn lực, mới thấy món đồ mà quái nhân vừa đặt dưới đất té ra là một cỗ quan tài, có điều so với một số quan tài thường thì thấy nhỏ hơn một chút.

Mặc dù quái nhân đã đặt món đồ trên lưng xuống, thế nhưng hình như trên lưng lão còn thứ gì nữa, Trần Gia Lân trở mắt nhìn kỹ lần nữa, té ra đối phương là một lão lưng gù, con người to và mập, lưng gù, thêm vào râu tóc rất chình, nên chỉ còn trông thấy cặp mắt sáng như điện quang của đối phương mà thôi, quả thật đúng là một đại quái nhân.

Rõ ràng Bất Bại Ông đã sợ hãi, nói giọng run run:

- Rốt cuộc các hạ là ai thế? Quái nhân thông thả nói:

- Cỗ quan tài bằng đồng chính là chiêu bài của ta, chẳng lẽ ngươi không biết tiểu lão nhi là ai thật sao?

Thảo Đầu Lang Trung hốt hải nói:

- Chẳng lẽ lão tiền bối chính là...

Lão không nói tiếp nữa, nhưng Trần Gia Lân đang núp trong bóng tối đã giật nảy người lên, với tuổi tác của Thảo Đầu Lang Trung lại gọi đối phương là lão tiền bối, vậy thì có thể tưởng tượng được rằng bối phận của lão nhân này cao đến cỡ nào rồi.

Quái nhân lấy tay đâm vào lưng gù, lẩm bẩm nói:

- À! Một khi con người có tuổi là vô dụng rồi, song lại không thể ngưng làm việc để nghỉ ngơi, quả thật mạng già này vất vả vô cùng!

Lão vừa nói vừa đưa mắt quét nhìn Thảo Đầu Lang Trung một cái nói:

- Thế nào, sao không nói tiếp đi?

Thảo Đầu Lang Trung ho nhẹ một cái nói:

- Chẳng lẽ lão tiền bối chính là Thu Thi Khách (người thu xác chết) đã danh lừng võ lâm cách đây sáu mươi năm về trước chăng?

Trần Gia Lân thoát nghe nói danh hiệu này bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, Thu Thi Khách ư? Một ngoại hiệu khủng bố hết sức.

Quái nhân cười hí hí một tiếng nói:

- Gã hành y kia, người nói chẳng sai chút nào, nhưng hai chúng ta không đồng chí hướng người trị bệnh người sống còn tiểu lão nhi thì chuyên môn đi thu người chết. Nếu người làm ăn phát đạt, thì nghề của tiểu lão nhi phải ế ẩm cho mà coi!

Thảo Đầu Lang Trung cười cay đắng một tiếng không nói gì hết, nhưng thái độ lão tỏ ra rất cung kính.

Bất Bại Ông bỗng lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Không đúng!

Thu Thi Khách nói giọng quái gở:

- Có gì không đúng ư?

Rõ ràng Bất Bại Ông cũng không dám khẳng định lắm, lão ngăn người trong giây lát, sau đó mới nói:

- Nghe nói rằng sáu mươi năm về trước Thu Thi Khách đã trên bảy mươi tuổi, năm nay các hạ được bao nhiêu tuổi ư?

Thu Thi Khách xòe năm ngón tay tính nhẩm giây lát, sau đó nói:

- Một trăm ba mươi tư tuổi chẵn.

Bất Bại Ông giật mình nói:

- Nói sao, các hạ đã được một trăm ba mươi tư tuổi ư?

- Đúng thế!

- Trông bộ dạng các hạ... e rằng chưa đến tám mươi tuổi, hắc hắc, suýt nữa đã bị các hạ đánh lừa rồi.

Thu Thi Khách cười quái dị một tiếng nói:

- Ô! Chiêu bào áo quan bằng đồng của tiểu lão nhi đây, bảo đảm không giả hiệu một chút nào, mặc dù chiêu bài này từng nghỉ ngơi một khoảng thời gian, thế nhưng chưa hề có ai nghi ngờ bao giờ. Lão huynh chúng ta hãy bàn về vấn đề làm ăn, chớ tranh luận về vấn đề tuổi tác tiểu lão nhi làm gì, vì không can hệ gì đến chính đề cả, có phải vậy chăng?

Bất Bại Ông suy nghĩ giây lát, chỉ tay vào Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Các ngươi là một phe chứ gì?

- Khả khả khả...

Tiếng cười nghe thật rùng rợn, Thu Thi Khách lại nói tiếp:

- Tiểu lão nhi hành nghề giao dịch này chưa từng cần phổ ký bao giờ cả. Bất Bại Ông lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Lão phu hành tẩu giang hồ vài chục năm nay, rất tự tin hai mắt còn sáng, chính các hạ nghe tiếng chuông đồng mới đuổi tới đây tiếp tay, có phải vậy không?

Thu Thi Khách lại phát ra một tràng cười khả khả thật quái gở, nói:

- Nay lão huynh, chớ suy đoán lung tung, hãy vào chính đề cho rồi. Lúc này hai vị đang đấu liều mạng, công lực cũng chẳng chênh lệch là bao nhiêu, kết quả ắt phải có một người té ngã xuống. Chính tiểu lão nhi định lãnh vụ làm ăn này, bảo đảm kẻ té ngã ra đất sẽ yên tâm nhắm mắt, thế nhưng luật làm ăn của tiểu lão nhi, nhìn thân phận người mà định giá cả, và bán thuốc cỏ này là kẻ lao lực, cứ chôn đơn sơ là xong, chi phí thu xác tính mười lạng bạc cũng được...

Thảo Đầu Lang Trung trợn ngược hai mắt không nói gì cả.

Trần Gia Lâm bắt giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, đây là lần đầu tiên trong đời hắn trông thấy quái sự này.

Bất Bại Ông la lớn tiếng nói:

- Chớ ăn nói hồ đồ làm gì nữa, lão phu sẽ thu xác hai ngươi không lấy đồng xu nào hết...

Thu Thi Khách ngắt lời lão lại nói:

- Lão huynh muốn tranh vụ làm ăn của tiểu lão nhi, thế là không được. Hãy nghĩ cho kỹ nào, lão huynh xưng hô Bất Bại là một danh hiệu khét tiếng, đương nhiên bại hay không bại trong lòng lão huynh phải am hiểu hơn ai hết, tiểu lão nhi thì không cần biết điều này. Luận về thân phận tiểu lão nhi thì không cần biết điều này. Luận về thân phận lão huynh là tôn giả của Thiên Hương môn, nên hậu sự phải làm long trọng một chút, sau khi hạ thổ, phải mời một vị cao tăng tụng niệm siêu độ một phen, đương nhiên giá cả không thể so với gã bán thuốc cỏ này, tiểu lão nhi chỉ tính một trăm lạng bạc, như vậy có được không?

Bất Bại Ông căm phẫn đằng hắng một tiếng, giờ song chương bỏ vào người Thu Thi Khách nhanh như cắt.

Kêu đừng lên một tiếng!

Thân người của Thi Thi Khách không hề lay động chút nào, vẫn thản nhiên nói:

- Mặc dù giao dịch không thành song nhân nghĩa vẫn còn, nguyên tắc làm ăn của tiểu lão nhi luôn luôn chủ trương hòa khí sinh tài, lão huynh hơi nóng tính đấy.

Bất Bại Ông giật mình kinh hãi lùi ra sau hai bước liền. Cả đời người lão chưa từng đụng phải một đối thủ có công lực cao siêu đến thế bao giờ, một chương vừa rồi lão đã sử dụng toàn lực, thế mà đối phương chẳng hề hấn gì cả.

Trần Gia Lân cũng giật bắn người lên. Thảo Đầu Lang Trung cả kinh thất sắc. Thu Thi Khách lại thông thả nói tiếp.

- Chiều theo nguyên tắc làm ăn của tiểu lão nhi, hai vị phải trả tiền mặt trước, sau đó khi đã phân ra kết quả, kẻ còn sống sẽ nhận lại số tiền, nếu trong người không có mang theo tiền mặt, cứ dùng đồ vật trong mình quy thành tiền cũng được, sau khi hai vị giao tiền cho tiểu lão nhi xong, thì có thể bắt đầu động thủ.

Bất Bại Ông bắt đầu sợ hãi, mặc dù lão vẫn chưa hoàn toàn tin rằng quái nhân đứng trước mặt đây là Thu Thi Khách đã vang danh trấn giang hồ cách đây sáu mươi năm về trước, thế nhưng lão tin rằng, mình quyết không phải đối thủ của quái nhân này, muôn một đối phương là một phe với Thảo Đầu Lang Trung, thì đêm nay sẽ dữ nhiều lành ít. Nếu quả thực đối phương là Thu Thi Khách, căn cứ truyền thuyết, lão xem kẻ gian ác như đại thù nhân, mặc dù bề ngoài lão giả đồ làm ra vẻ khôi hài quái dị, nhưng thực ra lão là một chính nghĩa chí sĩ, e rằng lão phải thu xác chết của mình là thực rồi.

Trong lòng Bất Bại Ông càng suy nghĩ càng sợ càng có một lời nào nói hết, bỗng nhiên phi thân chạy như gió.

Thu Thi Khách quái kêu lên một tiếng nói:

- Thế nào? Các hạ lại tiếc rẻ một trăm lượng bạc sao?

Lão vừa nói vừa lắc đầu thở dài một tiếng sau đó lại nói tiếp:

- Tài vận còn xấu, nên vụ làm ăn lần này không thành nữa.

Bộ dạng quái dị của lão khiến người vừa cảm thấy khủng bố lại vừa cảm thấy buồn cười.

Thảo Đầu Lang Trung chắc tay xá dài nói:

- Văn bói xuất đạo muộn, đêm nay được diện kiến tiên dung lão tiền bói, thật là tam sinh hữu hạnh.

Thu Thi Khách nháy đôi mắt một cái, nói:

- Người làm ăn chỉ nói về vấn đề lãi tức, còn tăng bốc chẳng có hứng thú chút nào, vụ giao dịch không thành, người cứ đi cho rồi.

Thảo Đầu Lang Trung cung kính nói:

- Văn bói đại hạnh nên mới được gặp lão tiền bói, muốn thỉnh giáo lão tiền bói một vị thuốc...

- Nói sao? Người định thỉnh giáo tiểu lão nhi một vị thuốc ư? Thảo Đầu Lang Trung khề gật đầu nói:

- Đúng thế, mong rằng lão tiền bói chỉ giáo cho.

- Khả khả khả, tiểu lão nhi hành nghề thu xác, nếu người hỏi về xác chết còn mới hay là cụ hoặc nguyên nhân chết v. v... thì tiểu lão nhi có thể chỉ điểm cho chút ít, còn nói về vấn đề được thảo ta không rành chút nào cả, người hỏi thế cũng chỉ bằng thừa thôi.

Thảo Đầu Lang Trung ngạc nhiên nói:

- Văn bói nghe nói lão tiền bói là thánh thủ của khoa thảo dược... Thu Thi Khách xua hai tay lia lia nói:

- Lời đồn đại trên giang hồ không thể tin được, làm gì có chuyện đó. Thảo Đầu Lang Trung cúi đầu hành lễ, nói:

- Lão tiền bói không chịu chỉ điểm thế thôi. Thu Thi Khách bỗng trợn ngược hai mắt nói:

- Phải rồi, có lẽ người muốn lấy điều này để thử lão nhi là giả hiệu hay thực chứ gì? Thảo Đầu Lang Trung lắc đầu lia lia nói:

- Không dám, văn bói thành tâm thỉnh giáo đây!

- Người tin rằng tiểu lão nhi là Thi Thu Khách thật sao? Thảo Đầu Lang Trung khề gật đầu nói:

- Vâng.

- Người căn cứ điều gì lại dám khẳng định như vậy? Thảo Đầu Lang Trung áp ứng nói:

- Tiên sư Khai Sơn Phích Địa Thủ từng hội ngộ với lão tiền bói vài lần, lão nhân gia người từng miêu tả hành vi tác phong của lão tiền bói rất tường tận, cho nên văn bói vừa thấy, lập tức nhận ra ngay!

Thu Thi Khách nghiêng chiếc đầu mượt như nhung sang một bên nói:

- Người là truyền nhân của Khai Sơn Phích Địa Thủ ư? Thảo Đầu Lang Trung cung kính thưa rằng:

- Vâng!.

Thu Thi Khách nói:

- Tại sao lại làm thầy thuốc giang hồ? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Văn bối ngẫu nhiên được thảo đầu ca quyết, cho nên nương vào nghề này mà sinh sống.

Thu Thi Khách trầm ngâm giây lát, nói:

- Được, ngươi cứ việc hỏi đi.

Thảo Đầu Lang Trung cung kính nói:

- Trong ca quyết có một câu như thế: "Ô đầu kiến bạch đầu, thần ưu quý dã sàu" văn bối không sao tham ngộ câu này được cả?

Thu Thi Khách gãi mái tóc rối bù trên đỉnh đầu một cái, nói:

- Điều này không thể giải thích cho ngươi nghe được. Thảo Đầu Lang Trung kinh hãi nói:

- Tại sao không thể giải thích cho văn bối ư? Thu Thi Khách hí hí một tiếng nói:

- Nếu nói cho ngươi biết vị thuốc mà quyết phải ảnh hưởng đến việc làm ăn của ta. Thảo Đầu Lang Trung cau mày lại nói:

- Văn bối không hiểu tiền bối muốn nói gì cả?

Thu Thi Khách cúi đầu đỡ áo quan bằng đồng nho nhỏ ấy lên đặt trên lưng gù, nói:

- Thiên niên hà thủ ô, vạn đại đế bạch, nhị vật hỷ tương phù, sinh linh khiến đức trạch.

Chữ trạch cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng thì người lão đã lướt xa cả mười trượng chỉ trong nháy mắt đã ẩn trong đêm tối luôn.

Thảo Đầu Lang Trung ngăn người trong giây lát, bỗng nhiên quát kêu lên rằng:

- Ta hiểu rồi, đây là trăm kha thúc phương, phản hồn lương dược! Nói xong lão cũng phi thân rời khỏi luôn.

Trần Gia Lâm định lên tiếng gọi lão, nhưng suy nghĩ kỹ lại thôi, hần nghĩ bụng: "Hoàn cảnh của mình bây giờ rất ngặt nghèo, họ đang dốc toàn lực đối phó với Mẫu Đơn lệnh chủ, mà Mẫu Đơn lệnh chủ lại chính là mẫu thân của mình, đứng bên nào cũng chẳng được, tốt hết chỗ gặp họ làm gì".

Những vì sao lấp lánh chiếu sáng trên bầu trời, bây giờ đã khuya lắm thì phải.

Hắn suy nghĩ tới đây, thở dài một tiếng rất thê lương, hần lại liên tưởng tới Vũ Diễm Hoa nữa...

- Khòe sờ sờ như vậy lại than thở gì nữa?

Trần Gia Lâm thoát nghe thấy tiếng nói, từ từ quay người qua, mới hay Thất Tâm Nhân đứng ở chỗ cách xa hần độ khoảng hai mươi trượng, đối phương vẫn bịt mặt và chiếc áo màu xanh.

Thất Tâm Nhân lên tiếng nói tiếp:

- May thật, lại gặp ngươi tại đây! Trần Gia Lâm nghiêng rặng, nói:

- Đúng là may thật, ta đang muốn tìm lão huynh đây! Thất Tâm Nhân mỉm cười nói:

- Tìm ta có việc chi ư?

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nói:

- Chúng ta đến bãi cỏ bên đó nói chuyện nào! Thất Tâm Nhân gật đầu đáp:

- Được!

Thế rồi cả hai người song song ra khỏi rừng đến bãi cỏ bên ngoài, cũng là chỗ Thảo Đầu Lang Trung và Bất Bại Ông đầu chương lực liều mạng lúc này.

Thất Tâm Nhân nghiêng đầu nói:

- Ô! Thần sắc ngươi không được tốt, có việc chi chăng?

Kêu xoẹt một tiếng Trần Gia Lân rút kiếm cùn ra khỏi bao ngay, giận dữ gầm hét nói:

- Ta phải giết ngươi!

Hình như Thất Tâm Nhân hơi lấy làm ngạc nhiên lùi ra sau hai bước liền, nói:

- Giết ta ư?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Lộ Hạp Tương Phùng

Trần Gia Lân đánh liều, cầm phẫn nói:

- Chớ hiểu tại sao làm gì, trong bụng ngươi am hiểu hơn ai hết.

Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Ta chẳng hiểu chút nào cả?

Trần Gia Lân hất thanh kiếm cùn tới trước, sát khí bốc lên đùng đùng nói:

- Ta phải đòi nợ cho số người đã chết dưới kiếm cùn của ngươi, ngươi hiểu rồi chứ, bây giờ hãy rút kiếm ra đi!

Thất Tâm Nhân la lớn tiếng nói:

- Ngươi căn cứ điều gì lại nói thế, gần đây ta chẳng giết ai hết, cho dù trước kia có giết người thì cũng chỉ giết những người đáng tội chết mà thôi.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Chớ biện hộ làm gì, ta quyết không khi nào tin lời nói của ngươi nữa, ngươi cũng đánh lừa ta cũng nhiều lần rồi.

Thất Tâm Nhân mặt hơi biến sắc nói:

- Thế nhưng sự thực ta chẳng giết ai cả. Trần Gia Lân nói:

- Phí lời vô ích, ngươi không rút kiếm thì chớ trách ta. Thất Tâm Nhân trầm ngâm giây lát nói:

- Động thủ cũng được thôi, nhưng phải nói chuyện cho rõ ràng cái đã, ngươi thử nói xem gần đây ta giết chết ai nào?

- Chết luôn hai mạng người trong núi Hoài Ngọc Sơn, một là Huyết Thần Đông Phương Vũ và một là thiếu nữ tên Vũ Diễm Hoa.

- Ngươi mục kích ta giết người chẳng?

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Thế à... nhưng cũng chẳng sai lệch với mục kích bao nhiêu, người bị giết thấy đều chết dưới kiếm cùn, vết thương là bằng chứng cụ thể, ngoại trừ ngươi, ngoài ra còn ai biết sử dụng kiếm cùn nữa?

Thất Tâm Nhân nói:

- Ngươi dám khẳng định như thế sao? Trần Gia Lân cầm phẫn nói:

- Ngươi thử nói còn ai nữa? Thất Tâm Nhân nói:

- Chính ngươi cũng sử dụng kiếm cùn kia mà.

Nghe nói thế, Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng nói:

- Chớ ngại biện làm gì nữa, đêm nay trong hai người chúng ta chỉ có một người được sống sót rời khỏi đây, nếu ngươi là một nam tử hán thì chớ cậy vào thân pháp đào tẩu.

Thất Tâm Nhân nói:

- Ta chẳng có quan trọng vấn đề có phải là nam tử hán hay không. Trần Gia Lâm giận quá đỗi buộc miệng nói:

- Hừ! Thế mà ngươi lại thốt ra lời nói như vậy được, ngươi hèn hạ lắm. Thất Tâm Nhân không nổi giận gì cả, vẫn bình tĩnh nói:

- Ngươi nói ta hèn hạ cũng không hề chi. Thế nhưng ngươi nên nhớ là ngươi từng được sư phụ ta chỉ điểm kiếm pháp, cho nên ngươi muốn thắng ta là điều khó vô cùng, chớ nói tới vấn đề giết ta làm gì.

Trần Gia Lâm lấy làm đau lòng về sự chết thảm của Vũ Diễm Hoa, hấn đánh liều nói:

- Nếu ngươi không đào tẩu, chúng ta hãy dùng sự thật chứng minh một phen. Hai thầy trò ngươi học lên kiếm pháp của người khác, hơn nữa lại giả mạo cả binh khí nữa, đêm nay giải quyết một thể cho xong.

Thất Tâm Nhân cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Câu nói này diệu thật, biết đâu chính sư phụ ngươi học lên kiếm pháp của sư phụ ta cũng nên, bằng không làm gì có kẻ hồ như thế?

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác cứng họng nói chẳng nên lời, quả thật công án này khó khẳng định, rốt cuộc ai đã học lên của ai đây?

Nếu như thật tình sư phụ học lên tuyệt chiêu của người ta, vậy thì sau khi Hắc Cốc quái nhân phát hiện tuyệt học bị người đánh cướp. Đúng ra phải truy cứu căn nguyên, thế nhưng lão không tra vấn, hơn nữa lại chỉ điểm chỗ thiếu sót của mình, đồng thời bảo mình xem trọng hai chữ chính nghĩa, vậy thì phải giải thích thế nào đây?

Chiếu theo lời mẫu thân nói lại, sư môn mình là nhất mạch đơn truyền, hơn nữa chính phụ thân sáng chế chiêu Vạn Phương Cũng Phục này chứ không phải do đời trước truyền thụ lại. Ngược lại bảo rằng Hắc Cốc quái nhân học lên võ công bí chiêu của phụ thân, sau đó với trí tuệ siêu nhân của lão cải luyện tiếp ắt phải trội hơn phụ thân mình cũng là điều hợp tình lý thôi, vì mọi sự vật sáng tác thì khó khăn còn cải tiến thì rất dễ dàng, nhất là phương diện võ học vì thế đối phương mới không truy cứu lai lịch của mình.

Hắn suy nghĩ đến đây bèn trầm giọng nói:

- Bây giờ chớ tranh luận vấn đề này trước đã, ai học lên của ai thì trong bụng người đó phải biết. Ta lập lại lần nữa, hãy rút kiếm ra nào!

Thất Tâm Nhân nghiêng đầu sang một bên nói:

- Nếu ta không rút kiếm thì sao?

Trần Gia Lâm dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Ta vẫn xuất thủ! Thất Tâm Nhân nói:

- Nói như vậy, ngươi quyết phải giết ta rồi? Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Đúng thế

- Vì lý do vô căn cứ?

- Vì ngươi tàn nhẫn và cay độc!

- Phải rồi, hai người bị sát hại mà ngươi vừa nói lúc nãy thầy đều là người của Thiên Hương môn, ngươi đã bán mạng cho Thiên Hương môn từ lúc nào vậy?

Trần Gia Lâm chẳng thèm giải thích với y, nổi giận đùng đùng nói:

- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì!

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Được, ta không thắc mắc nữa, nhưng ta vẫn có thể khuyên bảo ngươi một điều chứ? Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Khuyên bảo điều gì ư?

- Mẫu Đơn lệnh chủ là sư mẫu của ngươi chứ gì?

- Ta không phủ nhận điểm này.

- Vậy thì phải luôn luôn đề phòng tối đa, biết đâu bà ta sẽ hủy diệt ngươi lúc nào chẳng hay.

Tức thì trống ngực Trần Gia Lâm cứ đập thình thịch không dừng, chẳng lẽ chốn thiên hạ này lại có bà mẹ muốn hủy diệt cốt nhục thân sinh của mình sao?

Thế nhưng lời khuyên cáo của đối phương hơi giống lời cảnh cáo khi sắp chết của Vũ Diễm Hoa, chẳng lẽ bên trong có uẩn khúc gì thật sao?

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây lạnh lùng nói:

- Ngươi căn cứ điều gì lại nói như thế?

- Có rất nhiều sự kiện ở chốn thiên hạ không thể cân lường theo tường trình, ngươi cứ việc đề phòng cẩn thận là được rồi.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác rùng mình ón lạnh tóc gáy, song hắn vẫn tự tin nói:

- Ta chẳng tin điều này.

Thất Tâm Nhân cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Vậy thì ngươi sẽ ân hận cho mà coi.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát liền xoay về đề tài cũ nói:

- Ngươi nói xong chưa? Ta phải xuất thủ đây. Thất Tâm Nhân mặt hơi biến sắc nói:

- Khoan đã, ta còn một việc nữa.

- Ngươi có tình kéo dài thời gian đó ư?

- Đây là việc chính đáng, ngươi chuẩn bị đến Hoa Nguyệt Biệt Trang đó ư? Trần Gia Lâm dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Phí lời vô ích, ta đi đâu chẳng liên can gì với ngươi cả, xem kiếm nào!

Kêu vu một cái, Trần Gia Lâm đã xuất thủ tấn công một kiếm mạnh như vũ bão, hắn quyết không chịu bỏ qua cơ hội này.

Đường kiếm hắn vừa quét tới, Thất Tâm Nhân đảo mình thấp thoáng một cái ra xa cả ba trượng.

Trần Gia Lâm nghiêng rằng phi thân lướt tới lần nữa. Thất Tâm Nhân nói:

- Ngươi Lang, quả thật ta chẳng muốn đấu với ngươi chút nào. Trần Gia Lâm nói:

- Tiếc rằng ta quyết phải giết ngươi.

- Giữa hai chúng ta cũng chẳng có thâm thù đại oán gì hết, ngươi hà tất lần hiếp ta như thế.

- Ta đã tuyên thệ với kẻ chết quyết sử dụng kiếm cùng với thủ đoạn tương tự đối phó ngươi.

- Thế nhưng quả thực ta không có giết họ.

- Ta quyết không nghe ngươi nói gì nữa.

Dứt lời hắn phi thân lao tới tấn công một kiếm nhanh như cắt.

Bấy giờ đối phương đã đứng sát bìa rừng, Trần Gia Lâm bất giác luống cuống toát cả mồ hôi hột, nếu y quyết tâm đào tẩu thì mình không thể giữ đối phương lại rồi, vì đêm nay chính y đến tìm mình nếu như bảo mình chủ động tìm y thì khó khăn vô cùng.

Từ khi Trần Gia Lâm xuất đạo đến nay chưa từng biết động dụng tới mưu trí, tình huống đêm nay rất đặc biệt, hắn không thể chẳng sử dụng chút ít diệu kế, thế rồi hắn giả dờ la lớn tiếng nói:

- Tại sao ngươi không bằng lòng động thủ với ta?

- Vì ta luôn luôn xem ngươi là bằng hữu.

Trần Gia Lâm thừa lúc đối phương phân tâm trả lời, hắn lập tức lượn mình đổi sang vị trí đứng trấn ngang tại bìa rừng.

Hắn cho rằng khôn khéo, thực ra hắn vẫn dằn dặt. Thất Tâm Nhân cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Này Ngư Lang, ngươi định cản đường đi của ta chẳng? Nếu ta muốn đi, ngươi quyết không cản được ta đâu.

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác nổi giận dùng dưng nói:

- Đúng thế, chính ta muốn cản lại lối đi của ngươi vì ta quyết phải giết ngươi! Thắt Tâm Nhân nói giọng ảo não:

- Ngư Lang, ta chẳng bằng lòng nghe ngươi thốt ra những lời cay độc như vậy, ta thanh minh lần nữa ta chẳng giết ai hết, tại sao ngươi cứ đổ tội vào đầu ta?

Trần Gia Lâm nói giọng lạnh lùng:

- Chớ diễn tuồng làm gì nữa, trong núi Hoài Ngọc Sơn ngoại trừ hai thầy trò ngươi ngoài ra không còn ai sử dụng kiếm cùn như ngươi cả.

Thắt Tâm Nhân nói:

- Ngươi giết ta như vậy đã chứng minh ta là hung thủ được sao? Trần Gia Lâm nói giọng lạnh lùng:

- Không cần chứng minh, giết ngươi quyết không sai lầm đâu. Thắt Tâm Nhân nói:

- Nếu như ngươi không giết nổi ta, ngươi lại bị ta giết thì sao?

Trần Gia Lâm đã đánh liều, hơn nữa cũng suy nghĩ kỹ lắm rồi, không do dự chút nào nói:

- Vậy thì ta đành chịu thôi, trên chốn giang hồ này vốn không giết người thì bị người giết, điều này chẳng có gì là lạ cả.

Thắt Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Nếu như một ngày nào đó sự thật chứng minh ngươi giết lầm người và hung thủ là người khác, liệu lương tâm ngươi có yên không?

Trần Gia Lâm ngẩn người trong giây lát, sau đó nghiêng răng nói:

- Không bao giờ có sự thật như thế, nếu như có ta sẽ tự sát tạ tội! Thắt Tâm Nhân kêu hừ một tiếng nói:

- Thế tại sao không chịu nhận một chút? Trần Gia Lâm nói:

- Ta suy nghĩ kỹ càng rồi, sự thật sờ sờ phơi bày trước mắt, ngươi chớ hòng chạy tội. Thắt Tâm Nhân không nổi giận chút nào, vẫn nói giọng bình tĩnh:

- Trông tình hình hai quyết phải liều mạng một phen rồi?

- Khả khả khả...

Tiếp theo tiếng cười quái gở đình tại, có một âm thanh vang tới nói:

- Khoan đã, khoan đã, nếu muốn liều mạng hãy giao phó hậu sự cho rõ ràng trước, tiểu lão nhi đến thật đúng lúc.

Trần Gia Lâm bất giác run bắn người lên, không cần phải nói hẳn cũng biết người đến đây chính là Thu Thi Khách, chẳng biết quái khách này vốn thì chưa rời khỏi đây hay là đã đi rồi lại quay trở về nữa ư?

Làm gì có chuyện trùng hợp đến thế, người ta vừa liều mạng thì lão lại kịp thời xuất hiện? Thu Thi Khách vẫn vác áo quan bằng đồng trên chiếc lưng gù, từ phía sau lưng thân cây hiện ra.

Thắt Tâm Nhân vội chấp tay xá dài nói:

- Lão tiền bối, ông vẫn khỏe chứ?

Thu Thi Khách thông thả đặt áo quan xuống sau đó đưa mắt nhìn hai người một cái, nói giọng chậm chạp:

- Này tiểu tử, sao ngươi lại liều mạng với người ta ư? Thắt Tâm Nhân cười hi hi nói:

- Lão tiền bối định làm vụ giao dịch này chẳng?

Thu Thi Khách lấy tay vuốt hàm râu rồi bụm một cái, nói:

- Đương nhiên, đây là nghề nghiệp của lão nhân gia ta, này tiểu tử, vị tình chỗ quen biết ta miễn phí cho ngươi.

Thắt Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Vãn bối xin ghi nhận món thịnh tình của lão nhân gia người, vì vãn bối và hẳn không khi nào liều mạng với nhau.

Thu Thi Khách ngạc nhiên nói:

- Ủa! Chẳng phải ngươi vừa nói quyết sống mái với nhau một phen đó sao?

Thất Tâm Nhân cười há há một tiếng nói:

- Ấy là đùa thế thôi, một chút hiểu lầm, vẫn bối không khi nào liều mạng với hấn đâu. Thu Thi Khách dậm chân lia lịa nói:

- Nói vậy vụ giao dịch này không thành nữa rồi. Trần Gia Lâm nổi giận đùng đùng nói:

- Không ai nói đùa với ngươi cả!

Thu Thi Khách đưa mắt trân trân nhìn Trần Gia Lâm nói:

- Tiểu oa nhi ngươi nóng tính gớm.

Trần Gia Lâm không biết nói gì hết. Lúc nãy Thu Thi Khách hiện thân thì hấn đứng đằng xa, hơn nữa gặp lúc tối trời nên chẳng nhìn rõ hình thù lão, bây giờ đứng đối diện gần một bên nên hấn đã trông thấy bộ mặt đối phương rất rõ ràng. Hấn không đủ lời diễn tả bộ dạng lão, phải nói rằng đối phương là quái nhân trong nhóm quái nhân, dù ai có can đảm cỡ nào khi gặp lão cũng phải rợn tóc gáy.

Thu Thi Khách quay sang nói với Thất Tâm Nhân:

- Này tiểu tử, ngươi không dám nhận lời khiêu chiến với hấn sao? Thất Tâm Nhân vừa cười vừa nói:

- Không phải chẳng dám mà không muốn thế thôi. Thu Thi Khách trợn ngược hai mắt lên nói:

- Chớ có khoa mồm múa mép trước mặt lão nhân gia ta, cái gì chẳng dám và không muốn, ngươi hãy nói nguyên nhân tại sao xem nào?

Thất Tâm Nhân nói:

- Gần đây có người bị giết trong núi Hoài Ngọc Sơn, căn cứ vết thương do loại binh khí cùn đầu gây nên hấn cứ khẳng khẳng bảo rằng vẫn bối là hung thủ, cho nên đôi bên mới xảy ra tranh chấp, mời lão nhân gia ngươi xét xử xem sao?

Thu Thi Khách chớp nháy đôi mắt một cái nói:

- Binh khí cùn đầu mà tiểu tử ngươi vừa nói có phải muốn nói rằng kiếm cùn không? Thất Tâm Nhân khề gật đầu nói:

- Vâng, vấn đề rắc rối do bởi vẫn bối cũng sử dụng kiếm cùn, bằng không hấn cũng chẳng đổ tội vào đầu vẫn bối đâu.

Thu Thi Khách quát lên một tiếng:

- Phải rồi.

Trần Gia Lâm bỗng nghe lão quái kêu lên một tiếng bất giác giật nảy người lên, nhưng kể đó chẳng thấy lão nói gì hết.

Trần Gia Lâm lấy làm hồ nghi, không chịu nổi đã lên tiếng nói:

- Chẳng lẽ lão tiên bối phát hiện điều gì lạ chăng? Thu Thi Khách nói:

- Đúng là câu nói này đây, gần đây lão nhân gia ta làm hai vụ giao dịch đều lỗ vốn, thì hài mà tiểu lão nhi đã thu dọn thấy đều chết dưới kiếm cùn, người hạ thủ vô cùng tàn nhẫn giết chết người sau đó lại chặt đứt tứ chi.

Trần Gia Lâm liền hấp tấp hỏi tới:

- Người hạ thủ là ai vậy?

Thu Thi Khách trợn ngược hai mắt nói:

- Hai lần lão nhân gia ta thấy đều đến chậm mất một bước, bằng không làm gì có chuyện lỗ vốn, tối thiểu cũng phải thu được vài lạng bạc không sai.

Trần Gia Lâm đưa mắt quét nhìn Thất Tâm Nhân một cái nói:

- Trên chốn giang hồ này còn ai sử dụng kiếm cùn nữa?

Hấn thốt ra câu này vẫn hoài nghi đây là kiệt tác của Thất Tâm Nhân. Thất Tâm Nhân nói:

- Ngự Lang, ngươi chớ nhìn ta với cặp mắt hoài nghi như vậy, ta không phải là hung thủ.

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Thế còn lệnh sư? Thất Tâm Nhân nói:

- Lão nhân gia người không rời khỏi nơi cư trú nửa bước. Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ai chứng minh điều này ư? Thất Tâm Nhân thản nhiên nói:

- Không cần chứng minh, với cách ăn mặc hiện giờ của gia sư một khi rời khỏi Hắc cốc ắt phải náo động giang hồ ngay, không khi nào ẩn tàng hành tung được cả.

Thu Thi Khách gãi mớ tóc rối bù trên đỉnh đầu nói giọng quái gở:

- Tiểu tử, nói cả nửa ngày trời rốt cuộc người xuất sư từ đâu? Thất Tâm Nhân trầm ngâm nói:

- Thừa lão tiền bối, văn bối thành thật xin lỗi, nghiêm lệnh gia sư cấm không được đề cập đến danh hiệu của lão nhân gia người cho nên văn bối không thể phụng cáo.

Thu Thi Khách kêu ồ một tiếng nói:

- Nay tiểu tử, chớ nói lỗi phải làm gì, lão nhân gia ta chỉ biết thu mua xác chết kiếm chút lãi mà thôi, ngoài ra không cần biết gì khác hơn.Ồ! Quả thật là tài vận đêm nay xấu vô cùng, gặp hai vụ giao dịch không vụ nào thành cả.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng thăm rú ghê gớm từ nơi xa xa phá vang không khí tới, nghe kỹ âm thanh hình như phát từ hướng đại lộ.

Thu Thi Khách quay người lại đỡ áo quan bằng đồng lên vai, cất tiếng nói:

- Ô! Lại có hàng mới nữa rồi, có lẽ cũng lại một vụ giao dịch lỗ vốn thôi. Dứt lời lão phi thân chạy như gió.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bán Bán Kiếm Khách

Thất Tâm Nhân nói:

- Hai chúng ta cũng ra đó xem sao?

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Chớ can thiệp vào việc của người ta làm gì, hãy lo giải quyết sự việc của chúng ta cho xong đã!

Trần Gia Lân vừa dứt lời, bỗng thấy hoa mắt tức thì Thất Tâm Nhân biến mất ngay, thân pháp của y nhanh đến hình như chẳng hề có con người y ở tại hiện trường này.

Trần Gia Lân giận đến đổi cử dậm chân lia lịa, lập tức tra kiếm vào bao cũng phi thân chạy ra ngoài luôn.

Ra khỏi rừng là một con đại lộ, phóng mắt quan sát xung quanh không có bóng người nào cả, Trần Gia Lân đưa mắt nhận định phương hướng, sau đó phi thân chạy về hướng nội thành.

Hắn chạy hơn nửa dặm đường, bỗng thấy Thất Tâm Nhân đứng ở lề đường vẫy tay gọi hắn. Hắn lập tức phi thân chạy sang bên đó, bất giác ngăn người ra tại chỗ, chỉ thấy một xác chết máu me lem lút nằm ở giữa lộ. Thất Tâm Nhân chỉ tay vào xác chết nói:

- Hãy nhìn cho kỹ nào, xác chết này cũng lại chết dưới kiếm cùn, chắc không thể bảo rằng ta là hung thủ nữa chứ?

Lòng Trần Gia Lân bỗng trầm xuống tiến tới hai bước cúi người xem xét một phen, chỉ thấy trước ngực kẻ chết có ba lỗ kiếm đang còn chảy máu ra ngoài, vết thương bất chính, quả nhiên do kiếm cùn đâm thủng vậy.

Hắn đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn Thất Tâm Nhân xúc động nói:

- Thu Thi lão tiền bối đâu rồi? Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng biết lão đi đâu, lúc ta đuổi tới đây không thấy lão, có lẽ lão rượt theo hung thủ cũng nên.

Thất Tâm Nhân vừa dứt lời, Thu Thi Khách đã từ nơi xa xa chạy trở lại, khi lão vừa chạy tới, Thất Tâm Nhân đã lên tiếng hỏi ngay:

- Thừa lão tiền bối, thế nào?

Thu Thi Khách kêu ồ một tiếng nói:

- Cũng lại vụ làm ăn lỗ vốn, chỉ thừa lại xác chết không thể mặc cả tiền bạc. Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Có phải lão tiền bối vừa đuổi theo hung thủ chăng? Thu Thi Khách kêu hừ một tiếng nói:

- Đúng thế!

- Tiền bối có trông thấy hình dạng tướng mạo đối phương không?

- Này tiểu oa nhi, nếu trông thấy tướng mạo đối phương quyết không thoát khỏi tay ta, có điều chỉ trông thấy hình dạng mà thôi, vì cách quá xa không trông rõ cho mấy, chẳng may phía trước là một làng xóm nên mới bị y chạy thoát.

- Thân hình đối phương ra sao?

- Gầy gò như một thanh tre, mình mặc chiếc áo đen.

Trần Gia Lân trầm mặc không nói gì hết, vậy thì không phải Hắc Cốc quái nhân, đối phương là ai thế? Người mặc áo đen gầy gò hình như chưa từng trông thấy bao giờ, tại sao đối phương cũng sử dụng kiếm cùn ư?

Thất Tâm Nhân nói:

- Ngư Lang, chúng ta miễn đánh nhau được rồi chứ?

Trần Gia Lân đưa mắt quét nhìn y một cái, không nói gì hết, nhưng trong lòng cảm thấy áy náy.

Thu Thi Khách ho nhẹ một tiếng nói tiếp:

- Lão nhân gia ta chỉ lo thu xác, nhưng muốn thắc mắc ai đã giết ai và nếu hai tiểu tử các ngươi cần tìm đối phương, cứ việc chạy về hướng tây lục soát xem sao, biết đâu chẳng phát hiện chút ít manh mối. Nếu đối phương là kẻ khát máu giết người, hoặc có ý đồ gì, ắt phải xảy ra án mạng nữa cho mà coi.

Thất Tâm Nhân quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Ý của người thế nào?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Đương nhiên phải truy tầm hung thủ rồi, thế nhưng ta không đi chung một tuyến đường với ngươi!

Thất Tâm Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Ta hành động một mình quen rồi không thích đi chung với ai hết, hơn nữa...

- Hơn nữa thế nào?

- Ta cũng chẳng thích những người làm ra vẻ thần bí.

- Ngươi muốn nói rằng tại ta bịt mặt chăng?

- Đó là việc riêng của lão huynh, ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi! Thất Tâm Nhân thở dài một tiếng nói:

- Ngư Lang, chẳng phải ta từng nói người giang hồ đều có nỗi khổ tâm khó nói đó sao. Không ai muốn bịt mặt cả?

Trần Gia Lân nói:

- Ta cũng chẳng thắc mắc nỗi khổ tâm của ngươi làm gì!

Dứt lời, hắn quay sang hướng Thu Thi Khách chấp tay xá một cái nói:

- Lão tiền bối, vẫn bối xin được cáo từ!

Nói xong, hắn phi thân chạy mất dạng luôn.

oOo

Kiểm cùn, kiểm cùn là một nghi vấn ly kỳ!

Trần Gia Lâm suy nghĩ vấn đề này đến sắp phải phát điên lên. Kiểm cùn làm sát nhân vật giang hồ, chẳng hay giới võ lâm sẽ quy tội cho ai đây? Sự phụ tức là phụ thân, vấn đề bây giờ không phải sự môn mà là gia môn, nếu không làm sáng tỏ vấn đề này, lấy gì an ủi phụ thân tại thiên chi linh đây!

Chiều theo Thu Thi Khách vừa nói, trên chốn giang hồ này lại xuất hiện thêm thanh khiếm cùn thứ ba, rốt cuộc những người này có mưu đồ gì?

Cả nhân vật như Huyết Thần Đông Phương Vũ cũng thọ nạn tàn sát, vậy thì võ công của đối phương cao siêu khó lường, có điều chẳng hay đối phương có phải cũng biết dụng chiêu Vạn Phương Cũng Phục hay không mà thôi?

Bình minh ló dạng, ánh nắng ban mai chiếu cả một vùng đại địa. Hắn ngược đầu lên nhìn, bắt gặp ngấn người ra tại chỗ.

Thì ra hắn đã chạy tới bên ngoài Hoa Nguyệt Biệt Trang từ lúc nào mà không hay biết gì cả.

Hắn chuẩn bị quay đầu trở lại, vì hắn chẳng muốn vào biệt trang hội ngộ với Đào Ngọc Phân chút nào, vốn thì vô tình chạy đến đây, chớ để người ta hiểu lầm mình cố ý thượng môn.

Đào Ngọc Phân đã cho người thông báo cho mình không hoan nghênh mình vào trang, dù hắn có mặt dày đến đâu cũng không thể vào trang.

Hắn sực liên tưởng đến mẫu thân, hắn hoàn toàn không hiểu bà ta chút nào, một nữ nhân khai sơn lập hộ, dựng lên một bá nghiệp giang hồ, quả thật bà ta rất tài ba, tiếc rằng rơi vào ngoại đạo tà ác, trở nên một phản đồ của chính nghĩa.

Hắn còn đang suy nghĩ, bỗng thấy một cỗ kiệu thoăn thoắt chạy tới, phía sau kiệu có hai thiếu nữ và một phụ thân đi theo, hắn lập tức nhận ra phụ thân này chính là Kim Hoa sứ giả tọa hạ của mẫu thân.

Có Kim Hoa sứ giả tùy tùng, vậy thì ai ngồi trong kiệu đây?

Tức thì trống ngực hắn cứ đập thình thịch không dừng, nhất thời chẳng biết làm sao cả, vì bây giờ muốn bỏ đi cũng chẳng còn kịp bởi đối phương đã phát hiện mình.

Quả nhiên Kim Hoa sứ giả nọ vượt lên chạy tới trước, la lớn tiếng nói:

- Thừa thiếu môn chủ, lệnh chủ giá lâm.

Trần Gia Lâm ngấn người ra tại chỗ, không ngờ lại gặp mẫu thân tại đây, nếu bà bắt buộc mình vào trang thì biết làm sao đây?

Hắn đang còn đang suy nghĩ thì cỗ kiệu nọ đã được đặt xuống đất, trái tim hắn suýt nữa nhảy vọt ra ngoài.

Âm thanh của mẫu thân từ trong kiệu vang ra nói:

- Đây Gia Lâm, nghe nói rằng con vẫn chưa đến Biệt trang, tại sao vậy? Trần Gia Lâm ấp úng nói:

- Con bận một số việc! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Con mới đến đây đó ư? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không, hài nhi chỉ truy tầm một người mà rượt đến đây thôi!

- Truy tầm ai vậy?

- Một người vô danh!

- Được, hãy vào trong rồi nói chuyện sau! Trần Gia Lâm ngấn người trong giây lát, nói:

- Con không vào!

Mẫu Đơn lệnh chủ thất thanh nói:

- Con nói thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, đánh bạo nói:

- Con không thích nàng!
- Ô con không được nói thế, con và Đào Ngọc Phân đã lạy hoa đường, xem như là một đôi vợ chồng danh chính ngôn thuận...
- Mẹ, nếu chẳng xảy ra sự biến, thì nàng đã làm dâu của Tam Suông đệ nhất gia, chẳng lẽ lại bảo rằng con là... danh chính ngôn thuận được sao?

Hình như Mẫu Đơn lệnh chủ nổi giận, la lớn tiếng nói:

- Đây chỉ là một thủ đoạn, xem như sự việc đã qua rồi, con dám cãi lệnh mẹ chăng? Trần Gia Lân cảm thấy hai chữ thủ đoạn nghe chói tai hết sức, thế nhưng bà ta là mẫu thân mình không được cãi lại. Hắn không dám nói sự kiện ngoắt ngoéo mà Đào Ngọc Phân đã phái người ngăn cản mình nhập trang ra, sợ rằng mẫu thân quá thịnh nộ sẽ có điều bất lợi với Đào Ngọc Phân, cho nên hắn đành chịu tội một mình, hắn suy nghĩ đến đây lại nói tiếp:
- Con không dám trái lệnh mẹ, nhưng hôn nhân đại sự không thể miễn cưỡng được. Âm thanh Mẫu Đơn lệnh chủ lại trở nên ôn tồn nói:
- Nay hài nhi, vào trang rồi hãy nói chuyện sau? Trần Gia Lân cố chấp nói:
- Hài nhi không muốn vào trang, bao nhiêu cặp mắt dòm ngó con lấy làm ngượng ngùng hết sức.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Hãy gác chuyện hôn nhân sang một bên tạm thời chờ đề cập nữa, thân phận của con là thiếu môn chủ, chẳng lẽ con không nên vào trang chăng?

Trần Gia Lân nói:

- Việc đó mai sau hãy nói, hôm nay hài nhi không muốn vào trang.
- Vậy thì con định đi đâu, tiếp tục phiêu bạt nữa ư? Trần Gia Lân ấp úng nói:
- Phiêu bạt ư?... Con sống như thế quen rồi.
- Được, mẹ không cưỡng ép con, con hãy làm giúp một việc cho mẹ...
- Mẹ định bảo con làm việc gì?
- Con đến Nam Xương sẽ có người cho con hay nên làm việc thế nào.

Trần Gia Lân do dự bất quyết, trực giác hắn cho thấy rằng việc mẫu thân bảo mình làm quyết không phải là việc lành, thế rồi hắn buộc miệng nói:

- Tại sao mẹ không nói cho con biết ngay bây giờ đi? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:
- Tình huống bây giờ chưa được rõ lắm cho nên không thể nói cho con biết ngay, hãy nhớ cho kỹ, con nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Trong lòng Trần Gia Lân nhiều điều khả nghi, nhưng lại chẳng hỏi được gì hết, hắn bèn lái sang đề tài khác nói:

- Thừa mẹ, còn về việc ẩn cư... mẹ đã suy nghĩ kỹ chưa?

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc một hồi lâu sau đó trầm giọng nói:

- Mẹ đã suy nghĩ rồi, nhưng cần phải có một khoảng thời gian xếp đặt, đợi con làm xong việc hãy nói!

Trần Gia Lân tinh thần phấn chấn, nói:

- Có thật mẹ đã sắp xếp việc này rồi chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu nói:
- Hài nhi, mẹ nói dối con làm gì nữa? À! Giang hồ hung hiểm, mẹ đã cảm giác rồi. Thành linh ngay lúc này...

Có một bóng người từ nơi xa xa chạy tới, chỉ trong chớp mắt đã đến nơi. Trần Gia Lân phóng mắt nhìn tới trước, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Đối phương là một người bịt mặt bận áo đen, xương xẩu gầy gò, cao hơn người thường một cái đầu, đeo trên vai một trường kiếm hình tước cổ quái.

Người bịt mặt áo đen hướng về cổ kiệu cúi đầu hành lễ, nói:

- Tham kiến lệnh chủ!

Âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ trong kiệu vang ra nói:

- Tôn giả cực nhọc vậy!

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật nảy người lên, Thiên Hương môn có tam đại tôn giả, Huyết Thần và Bạch Cốt Ma lần lượt từ vong, chỉ còn sót lại một Bất Bại Ông sao bỗng nhiên từ đâu lại chui ra một tôn giả nữa? Phải rồi có lẽ người bịt mặt này mới bỏ khuyết vào thế thôi.

Người bịt mặt áo đen cúi người nói:

- Đây là chức phận của hạ tọa, chẳng thể cho gọi là cực nhọc cả!

Trần Gia Lâm sực nghĩ ra hình dạng hung thủ mà Thu Thi Khách đã diễn tả, tức thì nặt hấn sẵn lại ngay.

Người bịt mặt áo đen quay sang hướng Trần Gia Lâm nói:

- Vị này là ai thế?

Kim Hoa sứ giả lên tiếng giới thiệu nói:

- Đây là Ngự Lang Trần Gia Lâm thiếu môn chủ của bản môn!

Người bịt mặt áo đen chấp tay nói:

- A! Té ra là thiếu môn chủ, thế thì thất lễ thật!

Trần Gia Lâm không trả lời gì hết, đưa cặp mắt sáng như điện quang nhìn chòng chọc vào người đối phương, một hồi lâu mới lên tiếng nói:

- Mời tôn giả cho xem qua binh khí!

Tất cả mọi người thoát nghe câu nói này thấy đều ngẩn người ra tại chỗ hết. Người bịt mặt áo đen thất kinh nói:

- Thiếu môn chủ, người nói thế có nghĩa là sao? Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Không tại sao cả, tại hạ thoát trông thấy hình dạng thanh kiếm này kỳ cổ, ắt là bảo kiếm, nên muốn mở mắt xem qua thế thôi!

Người bịt mặt áo đen nói:

- Chỉ là một thanh kiếm thép tầm thường thôi, chẳng có gì đáng xem cả! Trần Gia Lâm nói:

- Tại hạ vẫn muốn xem qua cho biết? Mẫu Đơn lệnh chủ lớn tiếng nói:

- Gia Lâm, con không được vô lễ với tôn giả, con nên biết quy luật giang hồ, không thể tùy tiện rút binh khí ra khỏi bao...

Trần Gia Lâm đã hạ quyết tâm, lạnh lùng nói:

- Con chỉ muốn mở mắt xem qua thế thôi! Mẫu Đơn lệnh chủ nổi giận nói:

- Không được!

Trần Gia Lâm quát cường nói:

- Hải nhi quyết phải xem cho bằng được.

Tất cả những người trong hiện trường thấy đều đờ người ra hết, họ không hiểu Trần Gia Lâm muốn gì đây?

Người bịt mặt áo đen nói:

- Mục đích thực sự của thiếu môn chủ là gì?

Vì có mẫu thân tại hiện trường, đương nhiên hấn không thể làm ngang, thế rồi hấn bèn nói giọng ôn hòa:

- Tại hạ bẩm sinh có một thói quen xấu hiệu cổ, trông thấy thanh kiếm tôn giả có hình thức kỳ cổ nên muốn mở mắt xem qua, chứ chẳng có mục đích gì hết.

Người bịt mặt áo đen cười khẩy một tiếng nói:

- Thiếu môn chủ, lão phu có một quy luật, khi thanh kiếm này ra khỏi bao ắt phải đã thương người, không đổ máu không tra kiếm vào bao, cho nên... mong thiếu môn chủ lượng thứ, hãy bỏ qua một niệm hiếu kỳ này!

Trần Gia Lân đánh bạo nói:

- Nếu như xuất kiếm không đã thương được người, chẳng lẽ cũng không tra kiếm vào bao sao?

Người bịt mặt áo đen ấp úng nói:

- Điều này... e rằng không thể xảy ra trường hợp không đã thương người, ý của thiếu môn chủ là...

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Sẵn dịp này lãnh giáo tuyệt chiêu của tôn giả cũng được thôi!

Kêu xoẹt một tiếng chiếc màn kiệu được kéo sang một bên, Mẫu Đơn lệnh chủ hiện thân bước xuống kiệu, lạnh lùng nói:

- Gia Lân, con ngang ngạnh quá thế, mẹ cấm con không được làm như vậy!

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Nếu chúng mình được đối phương sử dụng kiếm cùn, đương nhiên mình cũng không thể nào hạ thủ giết đối phương trước mặt mẫu thân được cả. Y là tôn giả Thiên Hương môn, lo gì không có cơ hội làm lại nếu làm ngang biết đâu chẳng hỏng việc".

Hắn suy nghĩ đến đây, đang muốn thừa dịp rút lui. Người bịt mặt áo đen bỗng lên tiếng nói:

- Thừa lệnh chủ, nghe nói một thanh kiếm cùn của thiếu môn chủ chưa từng gặp địch thủ, hạ tọa đã sinh niệm muốn so tài cao thấp một phen, chẳng hay lệnh chủ có thể cho phép hạ tọa được cùng thiếu môn chủ đụng thử một chiêu chăng?

Nghe nói thế tức thì Trần Gia Lân bãi bỏ ý niệm rút lui, rất mong được đụng thử với đối phương một phen, hắn đưa mắt nhìn sang hướng Mẫu Đơn lệnh chủ, mong rằng mẫu thân sẽ bằng lòng điều yêu cầu này.

Mẫu Đơn lệnh chủ chớp nháy đôi mắt một cái suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Được, thế nhưng cầm đồ mau, bằng không xem như trái lệnh.

Trần Gia Lân và người bịt mặt áo đen song song hướng về phía Mẫu Đơn lệnh chủ chấp tay hành lễ, sau đó mạnh ai nấy chọn một vị trí đứng.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương ngay. Người bịt mặt áo đen nói:

- Mời thiếu môn chủ!

Dứt lời, gã từ từ rút kiếm ra.

Trần Gia Lân trở mắt nhìn tới trước, tức thì máu nóng sôi lên sùng sục, quả nhiên đối phương sử dụng kiếm cùn, có điều khác với mình là thanh kiếm đối phương gãy đôi chỉ còn một nửa. Hắn sực liên tưởng cách đây hai tháng về trước lần đầu tiên gặp Quan Lạc Hiệp Thiếu, khi y gặp mình rút kiếm cùn ra không chịu đấu với mình, về sau mới nói rằng y tưởng lầm mình là truyền nhân của bậc cha chú y, hắn suy nghĩ đến đây bất giác buộc miệng nói:

- Bán Bán Kiếm Khách Phi Hoa Dung! Mẫu Đơn lệnh chủ mặt mày biến sắc nói:

- Sao con lại biết như thế?

Trần Gia Lân cố đè nén cơn xúc động xuống nói:

- Trước kia con từng nghe người ta nói lại rằng Phi tôn giả sử dụng kiếm cùn gãy đôi. Hắn vừa nói vừa nghĩ bụng: "Không cần phải hỏi nữa, rõ ràng Huyết Thần Đông Phương Vũ và Vũ Diễm Hoa chết dưới kiếm của y rồi, bây giờ mình có nên hạ sát thủ trả thù cho Vũ Diễm Hoa chăng? Mẫu thân đã hạ lệnh cấm đồ máu vậy thì không nên trái lệnh bà ta, đành phải tạm thời nhịn khẩu khí này, đợi dịp sau hạ thủ cũng được, dù gì nghĩ vẫn kiếm cùn giết người đã được phanh phui rồi". Thế rồi, hắn cũng từ từ rút kiếm cùn ra khỏi bao, nghiêng nghiêng đưa ra phía trước.

Mẫu Đơn lệnh chủ lặp lại lần nữa nói:

- Chỉ được đụng thử một chiêu, cấm không cho đồ máu, đây là mệnh lệnh.

Trần Gia Lân cố đè nén cơn sát khí xuống. Bán Bán Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Mời thiếu môn chủ xuất chiêu!

Trong bụng Trần Gia Lân đã định sẵn hắn không muốn xuất thủ tấn công, chuẩn bị thủ thế đụng thử một kiếm của đối phương, mượn dịp này trải nghiệm hỏa hầu kiếm pháp của đối phương cũng tốt thôi, để dọn đường cho mai sau sát đấu y, thế rồi hắn làm ra vẻ ung dung nói:

- Mời Phi tôn giả cùng toàn lực xuất thủ, ta đã chuẩn bị xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Câu Chuyện Máu Tanh

Bán Bán Kiếm Khách không nói gì nữa, kêu xoẹt một tiếng vung kiếm tấn công nhanh như cắt, chiêu thức quỷ quyệt lợi hại vô cùng, khiến người trông thấy phải rợn tóc gáy.

Trần Gia Lâm gạt mình kinh hãi lấy công làm thủ lập tức đánh ra chiêu Vạn Phương Cũng Phục cái thế vô song ấy.

Hai binh khí chạm nhau kêu keng một tiếng điếc tai. Cả hai song song thụt lùi ra sau một bước, trông tình hình hai bên không phân thắng bại, chẳng biết Bán Bán Kiếm Khách cố ý nhượng bước, hay là công lực của y chỉ đến đây mà thôi.

Trần Gia Lâm nhủ thầm "Nếu như công lực của đối phương chỉ như vậy, thì mình đủ sức giết y".

Bán Bán Kiếm Khách cười há há một tiếng nói:

- Quả nhiên công lực của thiếu môn chủ bất phàm, bội phục, bội phục vậy! Bây giờ Mẫu Đơn lệnh chủ mới thờ phào một cái nhẹ nhõm

Kim Hoa sứ giả pha trò nói:

- Hôm nay hạ tọa cũng được mở mắt chiêm ngưỡng kiếm thuật của thiếu môn chủ. Trần Gia Lâm nói:

- Quá khen thế thôi, đây cũng là Phi tôn giả vị tình nương tay đấy! Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay nói:

- Được rồi, hãy tra kiếm vào bao nào.

Cả hai người song song tra kiếm vào bao, nhưng sát khí vẫn còn sôi sục trong lòng Trần Gia Lâm, hắn cố đè nén không cho bộc lộ ra ngoài.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Gia Lâm, phen này con ra Nam Xương làm việc, có lẽ Phi tôn giả sẽ ra đó tiếp sức con, với công lực của hai người ắt phải thành sự không sai.

Nói xong, bà ta cười thật đắc ý.

Đây là nụ cười gian hùng, lòng Trần Gia Lâm bỗng trầm xuống. Hình như Bán Bán Kiếm Khách lấy làm ngạc nhiên nói:

- Thiếu môn chủ đến Nam Xương làm việc sao? Mẫu Đơn lệnh chủ gật đầu nói:

- Đúng thế! Kinh nghiệm giang hồ của Phi tôn giả lão luyện hơn, nếu có người hợp lực làm việc, mong tôn giả cố gắng cho. Nên mưu tính cho kỹ sau đó mới hành động, chỉ được thành công, cấm không được thất bại.

Bán Bán Kiếm Khách cúi người nói:

- Hạ tọa sẽ dốc toàn lực không sai.

Quả thực trúng ý Trần Gia Lâm, hắn đang lo rằng không có cơ hội báo thù cho Vũ Diễm Hoa, nếu bây giờ hành động chung với Bán Bán Kiếm Khách, đúng là trời không phụ lòng người.

Hắn suy nghĩ đến đây, nói:

- Mẹ, hài nhi xin cáo từ.

- Có thật con không bằng lòng vào trang ư?

- Vâng!

- Ô! Quả thật tâm tính của người niên thiếu khó lường hết sức. Thôi được, con ra Nam Xương làm xong việc sau đó hãy tính, phải rồi còn một điều phải căn dặn con...

- Xin mẹ cứ nói.

- Con còn nhớ người từng giả mạo con không? Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Vâng, con vẫn còn nhờ, có gì chẳng?

- Nếu có cơ hội, con phải tiêu diệt y.

Trần Gia Lâm giật nảy người lên, khẽ gật đầu nói:

- Hai nhi xin ghi nhớ điều này.

oOo

Vừa đến Nam Xương, Trần Gia Lâm vào khách điểm nghỉ ngay, mặc dù hần ăn mặc trang phục ngư gia, thế nhưng hần nghỉ tại khách sạn sang trọng, vào khách điểm chẳng bao lâu đã có đệ tử Thiên Hương môn tới liên lạc ngay, họ chưa nói nhiệm vụ ra, hần cũng chẳng hỏi làm gì.

Sau khi đệ tử liên lạc đi khỏi, hần cảm thấy ngồi tại khách điểm hơi buồn bã, thế rồi hần đi ra ngoài dạo phố đêm.

Trần Gia Lâm đi lang thang trong phố, đã rẽ vào một con hẻm ngang mà hần cũng không để ý gì cả, một cổng tường rất khí phái hiện ra trước mắt, hần sức nghĩ ra chẳng phải nơi đây chính là chỗ Cổ Hồng Liên đã nương thân nơi đó ư?

Tại sao mình lại đi vào chốn này vậy. Cổ Hồng Liên huệ chất đan tâm, võ công bất phàm, tại sao nàng lại gửi thân vào chốn phong trần?

Nàng hữu ý với mình, tiếc rằng mình vô tâm.

Hần đang còn suy nghĩ, ở xa xa đằng góc tường rào bỗng có tiếng kêu xít vang tới, Trần Gia Lâm bắt giác động lòng, lập tức phi thân nhảy sang bên đó. Lại nghe đối phương kêu xì một tiếng nữa, hần phóng mắt nhìn trước bắt giác ngăn người ra tại chỗ, té ra là Huyết Thủ Thiếu Đông.

Quả thật nhân sinh hà xứ bất tương phùng, không ngờ lại gặp gã tại nơi đây. Huyết Thủ Thiếu Đông chấp tay nói:

- Trần lão đệ, ngươi đến thăm Cổ cô nương đó ư? Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên, nói:

- Phan huynh nói đùa thôi, tiểu đệ dạo phố vô tình đi đến đây, lúc này Phan huynh lên tiếng kêu gọi, có điều chi chi giáo chẳng?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười thần bí một tiếng, đưa mắt liếc nhìn hai bên hẻm một cái, nói:

- Ngươi đến thật đúng lúc, kịp thời dự tuồng hát này... Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Tuồng hát gì ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông mỉm cười nói:

- Ngươi cứ xem qua là biết liền, bây giờ chúng ta hãy vào Phụng quán. Trần Gia Lâm cau mày lại nói:

- Phụng quán ư? Đến thăm Cổ Hồng Liên cô nương chẳng? Huyết Thủ Thiếu Đông gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Phan huynh bảo rằng có tuồng hát hay.

- Phải, sắp kéo màn rồi đấy!

- Tuồng hát thế nào?

- Xem xong thì biết ngay, thế nhưng ta phải thanh minh trước, chỉ được xem, cảm không được động thủ.

Trần Gia Lâm đưa cặp mắt nghi hoặc quét nhìn Huyết Thủ Thiếu Đông một cái, nói:

- Được, vậy thì chúng ta vào chứ? Huyết Thủ Thiếu Đông nói khẽ:

- Chúng ta lặng lẽ leo vào, chớ làm kinh động bên trong.

oOo

Đèn đuốc trong Phụng quán sáng trưng, có một bàn tiệc rượu được bày ở giữa tiểu khách sảnh, Cổ Hồng Liên ngồi một mình cứ thảnh thơi cau mày, hình như chờ đợi người nào đến, bực mình lắm thì phải.

Chẳng mấy chốc, ngoài vườn hoa sát cửa viện có một tiếng kêu to vang tới:

- Tà gia giả lâm!

Giương mặt Cổ Hồng Liên hiện ra một nét cười lạnh lùng, đồng thời ngồi dậy thoăn thoắt bước ra cửa khách sảnh.

Một tiểu tỳ áo xanh tay cầm đèn lồng dẫn một văn sĩ trung niên mặc áo gấm đi vào, đối phương là một mỹ nam tử rất có phong độ.

Đi tới phía trước cửa khách sảnh, tiểu tỳ tay cầm đèn lồng liền lui sang một bên, Cổ Hồng Liên mặt lộ vẻ cười thật tươi, cúi người hành lễ nói:

- Tiểu nữ nghênh tiếp Tả gia!

Văn sĩ trung niên cười ha hả một tiếng nói:

- Làm phiền cô nương đợi hơi lâu vậy!

Cổ Hồng Liên nghiêng người nghiêm túc nói:

- Mời Tả gia vào!

Khi vào trong khách sảnh, văn sĩ trung niên được mời ngồi trên chiếc ghế thượng tọa, Cổ Hồng Liên thì ngồi một bên, cầm bình rót rượu, sau đó nâng ly nói:

- Xin kính Tả gia một ly!

Văn sĩ trung niên mỉm cười nâng ly lên nói:

- Xem như ta kính Cổ cô nương vậy!

Hai người cạn ly, Cổ Hồng Liên lại rót đầy ly nữa.

Bấy giờ tiểu tỳ xách đèn lồng nọ đã lẳng lặng ra khỏi tiểu viện. Văn sĩ trung niên đưa mắt nhìn Cổ Hồng Liên, mỉm cười nói:

- Nay Cổ cô nương, Tả mỗ có câu nói mạo muội, chẳng biết cô nương có bằng lòng nghe hay không?

Cổ Hồng Liên động đũa gấp thức ăn trước, sau đó cười tủm tỉm một tiếng, nói:

- Không dám, có điều chi Tả gia cứ việc chỉ giáo, tiểu nữ từ lắng tai nghe ngóng đây! Văn sĩ trung niên nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Cổ cô nương xuống bần mà không nhor, quả thực khiến mọi người phải kính phục, với tài hoa của cô nương lại nương thân trong chốn phong trần như thế, quả thật khiến người thương tình, cô nương có ý tòng lương chăng?

Mặt mày ủ rũ, Cổ Hồng Liên nói giọng u oán:

- Mặc dù tiểu nữ từ từ suy nghĩ như vậy, thế nhưng không dám...

- Tại sao vậy?

- Với xuất thân của tiểu nữ làm sao tìm được đối tượng thích hợp... Văn sĩ trung niên nhún vai nói:

- Cổ cô nương cảm thấy Tả mỗ này... có xứng đáng chăng? Cổ Hồng Liên lắc đầu nói:

- Tả gia nói đùa nữa, thiếp... nào xứng đáng! Văn sĩ trung niên nghiêm túc nói:

- Cổ cô nương, ta tình thật đấy, trung niên mất vợ, không con cái, từ khi gặp phải cô nương, chẳng lúc nào mà không tưởng niệm nàng, hình như cảm thấy rằng có duyên phận với cô nương, chắc cô nương không cho rằng Tả mỗ chẳng duyên phận chứ?

Cổ Hồng Liên cười e lệ một tiếng nói:

- Tả gia, mời nào, kéo thức ăn nguội mất ngon đấy! Văn sĩ trung niên mỉm cười nói:

- Ngồi đối diện với mỹ nhân như cô nương đây, rượu ngon chưa vào miệng thì lòng đã say trước, dù thức ăn có nguội cũng không hề chi, mời nào!

Họ ăn uống một hồi, hai má Cổ Hồng Liên ửng đỏ trông càng đẹp hơn, quả thực y như một đóa hoa hồng thùy liên.

Văn sĩ trung niên bỗng nắm chặt cổ tay mềm mại của Cổ Hồng Liên nói:

- Cổ cô nương, quả thực... ta rất mến nàng, chẳng hay cô nương bằng lòng kết duyên cùng ta chăng?

Cổ Hồng Liên cười tủm tỉm một tiếng, nói:

- Có thật Tả gia đã thương mến cô gái phong trần này chăng?

- A!

Văn sĩ trung niên kêu lên một tiếng, nói:

- Cô cô nương giữ thân như ngọc, không thể nào luận chung với hạng nữ tử phong trần tầm thường được cả, nàng chớ nói như thế.

Cổ Hồng Liên cúi đầu xuống, hình như đang đắn đo suy nghĩ, một hồi thật lâu, sau đó ngước đầu lên nói:

- Tà gia, thiếp ngại rằng...

- Nàng còn ngại gì nữa?

- Những năm gần đây thiếp đã nghe những mẩu chuyện gặp người mới quên người cũ nhiều rồi...

Văn sĩ trung niên cười há há nói:

- Hồng Liên, nàng quá lo xa, ta có thể tuyên thệ trước ngọn đèn... Cổ Hồng Liên đỏ mặt nói:

- Không, đừng tuyên thệ làm gì, thiếp luôn luôn sợ nghe những lời thề độc, chỉ cần... chàng thực lòng là được rồi.

Văn sĩ trung niên không còn tỏ ra chính phái như lúc nãy nữa, gã buông tay ra, quàng vào vai nàng, cười hí hí nói:

- Phải, phải, chỉ cần thực lòng, nàng là một kỳ nữ tử, nên mới có cao kiến như thế. Dứt lời, gã tự tay rót đầy ly rượu đưa gần môi nàng, nói:

- Uống một ly nữa nào!

Cổ Hồng Liên e thẹn miễn cưỡng uống hết ly rượu, sau đó cũng nâng chiếc ly của mình lên, nói:

- Tà gia, thiếp cũng kính chàng một ly!

Văn sĩ trung niên đưa cặp mắt khao khát nhìn nàng một cái, nghiêng đầu kê miệng vào ly hóp từ từ, nói:

- Rượu ngon, rượu ngon hết sức, trong ly này có dịch miệng của nàng mùi vị lại trở nên tuyệt hơn há há há.

Cổ Hồng Liên tròn mắt liếc gã một cái, mặt lộ vẻ ngỡ ngàng.

Văn sĩ trung niên thừa thế kéo nàng vào lòng, đưa lỗ mũi ngửi trên mái tóc tơ của nàng một hồi.

Cổ Hồng Liên vẫy mạnh một cái, nhưng lại bị gã ôm chặt hơn nữa, nói giọng nũng nịu:

- Tà gia, chớ làm thế, thiếp... sợ nhột! Văn sĩ trung niên cười đắc ý nói:

- Được, nàng sợ nhột ư... há há há!

Cổ Hồng Liên nhắm hai mắt lại, nói giọng u oán:

- Tà gia, thiếp sức nghĩ lại một câu chuyện...

- Câu chuyện gì vậy?

- Ồ, đây là một câu chuyện rất hào hứng, cách đây hai năm về trước, xảy ra tại phụng quán này!

- Đây Hồng Liên, chúng ta chớ kể chuyện năm xưa, đánh mất ý nghĩa đêm lành đẹp tối nay.

Cổ Hồng Liên lắc đầu nói:

- Không, thiếp muốn kể, chàng có bằng lòng nghe chăng? Văn sĩ trung niên đành gạt đầu nói:

- Thôi được, nàng cứ kể đi!

- Buông tay để thiếp ngồi dậy mới kể được nào?

- Như vậy không kể được sao?

- Không, thiếp phải ngồi dậy mới kể!

Văn sĩ trung niên cười tà dâm một tiếng, hôn lên má nàng một cái, sau đó mới chịu buông tay.

Cổ Hồng Liên ngồi ngay ngắn, chỉnh lại mái tóc rối bù, đưa mắt nhìn văn sĩ trung niên khẽ cười một tiếng, nói:

- Thiếp xin kính chàng một ly nữa, sau đó bắt đầu kể chuyện!

- Được, được, hai ta cùng uống thêm một ly nữa nào! Thế rồi hai người nâng ly nốc một hơi cạn.

Nụ cười trên mặt Cổ Hồng Liên biến mất, trầm giọng nói:

- Bây giờ thiếp bắt đầu kể chuyện, cách đây hai mươi năm, tại thành Hàng Châu xuất hiện ba kiếm thủ thanh niên hai nam một nữ, họ là sư huynh muội với nhau. Nữ nhân là lão nhị, sư huynh đệ của nàng được người đời gọi là Ngọc Diện Song Kiếm Khách, người nữ thì rất xinh đẹp, ngoại hiệu là Văn Trung Thái Phụng.

Khi nghe kể đến đây văn sĩ trung niên bất chợt giật bắn người lên, hình như vừa bị ông ruồi chích phải một cái, mặt mày đại biến sắc, nói giọng xúc động:

- Nàng nghe từ đâu câu chuyện này vậy?

Cổ Hồng Liên cau mày nói:

- Tà gia, chàng giữ im lặng nghe thiếp kể tiếp nào, câu chuyện này rất động lòng người...

Cô ta nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó kể tiếp:

- Hai sư huynh đệ thấy đều chung tình với nàng Thái Phụng đồng môn này, nói cho đúng thì nàng chỉ được gả cho sư huynh, chứ không thể lấy người sư đệ nhỏ hơn nàng ba tuổi. Thế rồi sư tỷ trở thành sư tẩu, người sư đệ này có lòng dạ thâm trầm, già hận ghen cực độ, thế nhưng không biểu lộ bên ngoài, vì lý do có một mối quan hệ kỳ diệu như vậy, cho nên sư huynh tẩu luôn lấy làm áy náy trong lòng, và càng thương mến tiểu sư đệ này hơn...

Văn sĩ trung niên lớn tiếng nói tiếp:

- Chớ kể nữa, vào thời điểm này lại kể chuyện giang hồ không thích hợp chút nào cả. Cổ Hồng Liên mỉm cười, nói giọng ôn tồn:

- Câu chuyện kết thúc chiết động lòng người. Tà gia hãy nhẫn nại nghe thiếp kể xong nào.

Da mặt văn sĩ trung niên co rút vài cái không nói gì hết. Thế rồi Cổ Hồng Liên lấy làm cao hứng kể tiếp:

- Sư huynh muội tân hôn được khoảng một tháng, bỗng nhiên sư huynh nhận được một

thiệp mời vô danh, đối phương chỉ đích danh đòi khiêu chiến với Ngọc Diện Song Kiếm Khách, thế rồi hai sư huynh đệ cùng nhau đi dự ước hẹn, kết quả...

Văn sĩ trung niên nói giọng hốt hải:

- Kết quả thế nào?

Mặt mày Cổ Hồng Liên cũng biến sắc luôn, hai mắt đỏ ngầu, hạ thấp giọng nói:

- Kết quả, sư đệ mang xác chết của sư huynh trở về, người sư tẩu bỗng gặp biến cố này, lòng đau như cắt không muốn sống nữa, người sư đệ khuyên can hết lời và tuyên thệ rằng quyết phải trả thù cho sư huynh, thế rồi hai sư tỷ đệ song song thượng lộ truy tìm thù gia...

Gương mặt văn sĩ trung niên lạnh như tiền nói:

- Sau đó trả thù được chăng?

Cổ Hồng Liên ôm mặt nghiêng răng nói:

- Chàng hãy nghe thiếp kể nào! Hai sư tỷ đệ từ Hàng Châu đến Nam Xương, chẳng thấy hình bóng thù gia đâu cả, sư tỷ vì bi thương quá độ đến nỗi phát bệnh tại khách điểm, một hôm người sư đệ thừa lúc sư tỷ ngủ say đã chà đạp nàng...

Văn sĩ trung niên lấy tay áo lau mồ hôi trán, nói:

- Chón thiên hạ lại có hạng người vô liêm sỉ đến thế, nhưng người sư đệ này cũng từng theo đuổi sư tỷ, mặc dù y trở thành sư tẩu, song sư huynh đã thọ nạn, hai người có kết hợp cũng được thôi...

Cổ Hồng Liên căm phẫn nói:

- Thế nhưng sự việc lại chẳng xảy ra như vậy, người sư đệ có lòng dạ lang sói nọ sở dĩ làm ô nhục sư tẩu chỉ vì trả thù trước kia không được nàng đáp lại tình yêu mà thôi.

- Căn cứ vào điều gì mà nàng lại biết như thế?

- Chàng hãy nghe thiếp kể tiếp. Sau khi gã làm ô nhục sư tẩu và phé hết võ công nàng, mang đến nơi đây bán thân nàng làm kỹ nữ tại phụng quán này. Sau khi gã đạt được mục đích liền bỏ đi, sư tẩu gã vốn muốn nhất tử kết liễu mạng sống, nhưng lại phát hiện mình đã mang thai, chính là kết tinh giữa nàng và sư huynh, thế rồi...

Cổ Hồng Liên kể tới đây nghiêng răng kêu ken két, sau đó lại kể tiếp:

- Vì cốt nhục trong bào thai, nàng đành phải chịu nhục sống tiếp, đến bây giờ nàng mới sức vỡ lẽ ra không hề có ai khiêu chiến cả, chính sư huynh đã bị sư đệ sát hại.

Cổ Hồng Liên nói tới đây, hai mắt tia ra luồng sát khí kinh người. Văn sĩ trung niên bỗng đứng phắt dậy, nói giọng lạnh lùng:

- Đây Cổ Hồng Liên, người cũng là người giang hồ rồi? Cổ Hồng Liên nghiêng răng kêu ken két nói:

- Chớ vội làm gì, câu chuyện chưa kể hết đâu. Sau khi mang thai đủ ngày đủ tháng, sư tỷ nọ hạ sinh một nữ hài nhi, hy vọng nàng hoàn toàn bị phá vỡ, nhưng nàng không thể bỏ lại cốt nhục thân tình, thế rồi nàng chịu nhục sống tiếp để nuôi dưỡng nữ nhi. Đến năm nữ nhi được tám tuổi, vì chịu khổ nhục quá sức cuối cùng ngã bệnh nằm xuống, kết thúc cuộc đời bi thảm.

Nàng kể đến đây, nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống. Văn sĩ trung niên nghiêng răng nói:

- Cổ Hồng Liên, chẳng lẽ ngươi... chính là...

Cổ Hồng Liên đá chiếc ghế một cái văng ra ngoài, đứng phắt dậy, nói giọng giận dữ:

- Đây, Tà Thu Sinh, không sai chút nào, ta chính là nữ hài nhi bất hạnh sống từ bé đến lớn trong kỹ viện nọ đây. Văn Trung Thái Phụng là mẹ của ta, lão nhân gia người tắt thở trong căn phòng này đây, đại sư huynh Thượng Quan Cung mà người đã giết chính là cha của ta, ta không phải tên là Cổ Hồng Liên, mà ta tên là Thượng Quan Tiểu Phụng, người nghe rõ rồi chứ?

Gương mặt của Tà Thu Sinh co rút biến cả hình dạng, hai mắt gã bắn ra luồng hung quang ghê rợn, hình như trong bỗng chốc gã đã biến thành một con người khác, một hồi thật lâu, mới thốt ra một câu nói:

- Ngươi muốn sao đây?

Cổ Hồng Liên - không, nên gọi là Thượng Quan Tiểu Phụng mới đúng - nàng nghiêng răng dần từng tiếng nói một:

- Tà Thu Sinh, một người sống mà làm tổn thương đến thiên lý, sớm muộn gì cũng phải đền tội thôi.

Tà Thu Sinh cười nham hiểm một tiếng nói:

- Đây, tiểu tiện nhân kia, ngươi buộc ta giết ngươi đó ư?

- Giết ta ư? Há há há

Nàng cười, nàng buông tiếng cười như điên như cuồng, tiếng cười nọ khiến người nghe thấy phải rợn tóc gáy, trong tiếng cười như điên như cuồng tràn đầy sát khí kinh người.

Tà Thu Sinh giờ song chưởng lên nhưng không đánh ra, cũng ngay lúc gã vung song chưởng lên, trên mặt gã lộ ra một thần sắc đau đớn, hai bàn tay cũng từ từ buông xuống ôm vào bụng, nhưng hai mắt lại tia ra một đạo hung quang oán độc y như cặp mắt độc xà.

Ngh nghiêng răng mím môi nói:

- Tiểu tiện nhân, ngươi bỏ độc vào rượu thịt thức ăn ư? Thượng Quan Tiểu Phụng trợn ngược hai mắt lên lắc đầu nói:

- Đúng thế, ta đã hạ độc. Ta chờ đợi bao nhiêu năm trời mới được ngày hôm nay, Tà Thu Sinh ngươi sẽ chết từ từ...

Dứt lời nàng lại buông tiếng cười tiếp, nước mắt cũng theo đó mà chảy xuống luôn.

Tà Thu Sinh quát kêu một tiếng, phi thân lao tới nhanh như cắt, Thượng Quan Tiểu Phụng nghiêng mình sinh một bên, đồng thời khê đánh ra một chưởng.

Kêu đừng một tiếng!

Tà Thu Sinh té ngã ra đất, gã bắt đầu rên rĩ, kẻ đó lăn lộn dữ dội trên đất, thân người co rút mãnh liệt, hai bàn tay cứ cào cấu dưới đất, đến nỗi gãy cả móng tay chảy máu ra luôn.

Thượng Quan Tiểu Phụng cứ khóc thút thít và thỉnh thoảng lại thốt ra hai tiếng cười rùng rợn.

Tiếng rên rĩ dần dần trở thành tiếng thở hổn hển, y như một con dã thú bị thương nặng sắp chết, tứ chi bắt đầu co rút, miệng mũi sùi bọt máu trông thật

ghê gớm

Bấy giờ có hai bóng người xuất hiện ngoài cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Đêm Khuya Tầm Thù

Hai người này chính là Ngự Lang Trần Gia Lâm và Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn, họ đã xem tuồng hát đẫm máu này từ đầu đến cuối một cách tỉ mỉ.

Bấy giờ Trần Gia Lâm đã hiểu tại sao lần trước hắn định giết Tả Thu Sinh, lại bị Huyết Thủ Thiếu Đông ngăn lại, gã bảo rằng sẽ có người cảm tạ hắn, té ra cổ sự thế này đây.

Trông tình hình Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn và Cố Hồng Liên Phương Quan Tiểu Phụng đã có liên lạc từ lâu, cho nên gã mới hiểu rõ mọi tình hình như thế, đồng thời đêm nay Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn sở dĩ lại đến đây, có thể do Thượng Quan Tiểu Phụng mời mọc, để đề phòng trong muôn một phải ra tay tiếp sức với nàng.

Thượng Quan Tiểu Hồng quay người sang, thoát trông thấy Trần Gia Lâm, mặt hơi biến sắc, nói:

- Thừa thiếu môn chủ, gã là tổng giám sát của quý môn...

Ý của nàng đương nhiên muốn thử xem phản ứng của Trần Gia Lâm ra sao.

Trần Gia Lâm cười một tiếng cay đắng nói:

- Cô cô... ồ! Không nên gọi nàng là Thượng Quan cô nương mới đúng, nàng không giết gã thì ta cũng phải giết gã, gã tạo ác nghiệp nhiều quá rồi.

Hắn vừa thốt ra lời nói, sực nghĩ rằng Tả Thu Sinh là nhân vật cao cấp tọa hạ của mẫu thân, quả thật mình không nên nói lời như thế, dù sao trong lòng cũng có chút áy náy.

Thượng Quan Tiểu Phụng khẽ gật đầu, nói:

- Trần thiếu hiệp, ta rất cảm tạ chàng!

Tả Thu Sinh không còn nhúc nhích nữa, nằm co quắp dưới đất như một con rắn chết.

Một tuồng huyết kịch đến đây đã kết thúc.

Trần Gia Lâm sực nghĩ ra phen này mình vâng lệnh mẫu thân đặc biệt đến Nam Xương làm việc, không thể ở lại đây lâu, nếu người liên lạc tìm chẳng ra mình ắt phải hỏng việc cho mà coi.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức quay sang hướng Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Thừa cùng Phan huynh, tiểu đệ hữu sự phải cáo từ trước vậy!

Huyết Thủ Thiếu Đông ngập ngừng nói:

- Trần lão đệ sự kiện đêm nay...

Gã không nói nữa, nhưng ý của gã đã biểu lộ qua thần sắc bên ngoài.

Trần Gia Lâm thành khẩn nói:

- Phan huynh yên tâm, xem như tiểu đệ không trông thấy gì hết!

Huyết Thủ Thiếu Đông chấp tay nói:

- Vậy thì cảm tạ nhiều, nếu lão đệ bận công việc xin cứ tự nhiên.

Thượng Quan Tiểu Phụng quay người sang nói:

- Trần thiếu hiệp, thiếp thành thật cảm ơn lần nữa, thiếp cũng phải rời xa chốn này, mong rằng hữu duyên sẽ gặp lại...

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Vâng! Mong dịp gặp sau lại, xin cáo từ!

Nói xong, hần phi thân vượt trên mái nhà chạy như gió.

Khi Trần Gia Lâm về tới khách điểm thì trống đã điểm canh ba. Hần lau mặt sạch sẽ sau đó ngả lưng trên giường, nhắm mắt nghĩ bụng: "Rốt cuộc mình đang làm những việc gì vậy?"

Mình đang đứng ở lập trường nào? Chẳng biết mẫu thân bảo mình đến Nam Xương làm việc gì đây?"

Hần đang suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng gõ cửa, bất giác động lòng, lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

Một thanh âm từ ngoài cửa thưa rằng:

- Đệ tử có việc xin diện cáo!

Trần Gia Lâm bất giác cảm thấy khẩn trương, hần biết rằng người liên lạc đã đến nơi, may mà mình về kịp lúc. Thế rồi hần khoác áo bước xuống giường, rút chốt cài cửa phòng ra.

Đối phương là một hần tử áo đen, gãi cung kính cúi người hành lễ, sau đó đứng nghiêm nói:

- Bẩm thiếu môn chủ, mời ngài lập tức rời gót đến ngoại thành nam môn, Phi tôn giả bản môn đang hầu đón tại đó.

Trần Gia Lâm thoát nghe đến Bán Bán Kiếm Khách Phi Hoa Dung, tức thì máu nóng trong lòng sôi sục lên sùng sục, hần cổ trắn tỉnh nói:

- Có việc chi chẳng?

- Đệ tử không biết!

- Được người cứ đi trước, ta sẽ đến ngay bây giờ!

- Vâng!

Hần tử áo đen cúi đầu hành lễ lui khỏi phòng ngay.

Trần Gia Lâm lập tức thu dọn các thứ lập tức rời khỏi điểm, khách điểm đóng cửa từ sớm, hần đành phải vượt nóc nhà ra ngoài thôi.

Ngoài phố vắng tanh không mấy may bóng người bộ hành nào hết, chỉ có vài ngọn đèn lộ lấp lánh chiếu sáng mà thôi.

Ra khỏi thành, hần chạy dọc theo quan đạo tính thầm trong bụng: "Đây là cơ hội ngàn vàng, nên thừa dịp này trả thù cho Vũ Diễm Hoa, mình quyết không thể nuốt lời với người đã chết, còn hậu quả sau khi giết chết Bán Bán Kiếm Khách là thế nào cũng mặc kệ".

Hần chạy hơn một dặm đường, mới thấy một bóng người gầy gò đứng giữa lộ, xa xa cũng có thể nhận ra đối phương là Bán Bán Kiếm Khách Phi Hoa Dung, tức thì trong lòng cảm thấy khẩn trương vô cùng.

Hần chạy tới chỗ đối phương, lập tức lên tiếng nói trước:

- Phi tôn giả đợi đây hơi lâu chẳng?

Bán Bán Kiếm khách nói:

- Thiếu môn chủ đến nhanh thật!

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Chẳng hay hành động đêm nay của chúng ta là thế nào đây?

Bán Bán Kiếm Khách liền hạ giọng nói:

- Lệnh chủ ra lệnh cho lão phu trợ lực thiếu môn chủ, cùng nhau diệt trừ một cường địch của bản môn!

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Chẳng biết đối phương là ai thế?

Bán Bán Kiếm Khách dần từng tiếng một nói:

- Huyết Chương Quý!

Trần Gia Lâm giật mình buột miệng thất thanh kêu rằng:

- Huyết Chương Quý ư?

Bán Bán Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Đúng thế! Với bản lĩnh hai chúng ta nhất định thành công, lệnh chủ đặc biệt căn dặn...

Trần Gia Lâm lập tức hỏi hần:

- Đặc biệt căn dặn thế nào?

Bán Bán Kiếm Khách trầm ngâm giây lát, sau đó mới nói:

- Lệnh chủ căn dặn rằng, thiếu môn chủ quyết phải dốc toàn lực hoàn thành công việc này, nếu như thất bại thì không cần phải trở về gặp bà ta nữa.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Đối phương vốn là hung thủ chuyên nghiệp giang hồ, chuyên giết mướn lấy tiền, tội ác tày trời, có giết lão cũng tốt thôi. Có điều chưa từng trông thấy chân diện mạo đối phương, chẳng biết công lực của đối phương cao siêu đến cỡ nào? Nếu quả thật thất bại, thì chẳng đến gặp mặt mẫu thân nữa thật sao? Mẫu thân lấy thù đoạn này uy hiếp mình giết người, vậy thì hơi quá đáng, hình như chẳng còn chút tình mẫu tử nào hết, bà ta bằng lòng với mình rằng chuẩn bị sắp xếp để ẩn cư, thế tại sao lại chuẩn bị giết người làm gì nữa? Mình còn nhớ trước đây Thần Kiếm Thủ Lữ Khôn từng tiếp xúc với Huyết Thủ Thiếu Đông tại Hách thị vô quán, bàn về vấn đề chuẩn bị thuê Huyết Chương Quý giết chết Hắc Cốc quái nhân, bây giờ ngược lại muốn giết chết Huyết Chương Quý, bất luận đối phương đáng tội chết hay không, nhưng hành động này, quả thật không thể chấp nhận được.

Không ngờ mẫu thân lại mất hết nhân tính, vì mưu đồ giang hồ bá nghiệp mà bà ta đã bắt kẻ mọi thù đoạn. Trông tình hình mình muốn bà ta hồi đầu là điều không thể thực hiện được rồi, bây giờ đành phải tùy cơ ứng biến thôi".

Hần suy nghĩ tới đây, ngập ngừng nói:

- Tôn giả có biết đến đâu mới tìm được Huyết Chương Quý ư?

Bán Bán Kiếm Khách nói:

- Trải qua một thời gia theo dõi điều tra của đệ tử tinh luyện bản môn, mới hay rằng sào huyệt của đối phương ở cách xa đây độ khoảng mười dặm đường.

Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Chẳng hay tôn giả từng thấy chân diện mục của đối phương bao giờ chưa?

Bán Bán Kiếm Khách do dự giây lát, nói:

- Chưa gặp bao giờ, nhưng khi đến sào huyệt đối phương thì lão ắt phải hiện thân không sai!

Trần Gia Lâm hỏi tòi nói:

- Công lực đối phương cao cường đến cỡ nào vậy?

Bán Bán Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Bất luận công lực đối phương cao siêu đến cỡ nào, nếu hợp hai thanh kiếm cùn của ta lại, ta tin chắc rằng cả thiên hạ võ lâm bây giờ không mấy ai tiếp được cả.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói rằng:

- Đồng ý là như thế, nếu như đối phương sẽ sử dụng thủ đoạn ngoài võ thuật chính quy thì sao?

Bán Bán Kiếm Khách cười khẩy một tiếng nói:

- Thiếu môn chủ hãy yên tâm điều này, lão phu cũng đã lo nghĩ đến điểm này rồi, đến lúc đó sẽ có cách ứng biến. Bây giờ chúng ta lên đường ngay, ngoại trừ hai phụ tử đối phương, ngoài ra còn hai lão Điều Khách và Hỷ Nương khó ưa ấy, khi gặp mặt chó nói lời thôi với họ làm gì, hãy lập tức diệt trừ họ, như vậy Huyết Chương Quý phải hiện thân cho mà coi.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, sau đó nói tiếp:

- Nếu đôi phương cánh giác, lẳng lẳng bỏ đi không chịu lộ mặt thì sao?

Bán Bán Kiếm Khách nói:

- Vậy thì phá hủy sào huyệt của lão, để lão tự động đến tìm ta, thế nhưng với tiếng tăm ở chốn giang hồ của Huyết Chương Quỷ, lão không khi nào lánh mặt đâu.

Một con suối trong vắt chảy vòng qua hai bên cồn cát, có một vại cầu ván bắc ngang từ bờ suối vào tới cồn cát những bóng trúc lay động trong cơn gió ở giữa cồn cát kêu vù vù không ngớt, bên trong hàng trúc là một tường rào ẩn hiện khoảng bảy tám nóc nhà.

Lura thưa những vì sao băng lấp lánh trên bầu trời, vạn vật tĩnh lặng như tờ, bỗng có hai bóng người lượn mình lướt qua cầu ván như luồng gió thoáng, chạy tới trước cổng tường rào.

Hai bóng người này chính là Trần Gia Lâm và Bán Bán Kiếm Khách Phi Hoa Dung chứ không còn ai xa lạ nữa.

Cổng tường rào mở tung như hình chữ bát chứ không khép lại. Chẳng biết có phải vì nơi đây là chốn yên tĩnh ít người lui tới mà họ không đóng cửa lại, hay đôi phương biết rằng có khách quang lâm mà cố tình mở cổng tung ra, bên trong có một bóng tối vách tường che khuất thị giác, nên đứng ở ngoài không trông thấy cảnh vật bên trong chút nào cả.

Trong lòng Trần Gia Lâm thấp thòm bất an, vì hắn chỉ nghe qua âm thanh của Huyết Chương Quỷ chứ chưa hề trông thấy mặt đối phương bao giờ.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn vào trong một cái, do dự giây lát nói:

- Phi tôn giả, hai chúng ta xông vào trong hay là báo danh hiệu trước đây?

Bán Bán Kiếm Khách suy nghĩ giây lát nói:

- Hãy vào cổng rồi tính sau!

Thế rồi hai người sánh vai bước vào cổng, rẽ sang bóng tường là một sân trống chẳng có trồng trọt thứ gì hết, giữa sân trống có một lối đi trải đá xanh thẳng tới một dãy nhà gồm năm căn phòng nóc ngói. Nhưng thêm rất rộng, gian giữa là đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, hình như có bày ra tiệc rượu, nhưng chẳng thấy bóng người nào cả.

Ngoài ra giữa gian phòng ở hai bên thì tối om chẳng có chút ánh sáng gì hết.

Tình hình này có chút cổ quái, Bán Bán Kiếm Khách la lớn tiếng nói:

- Chương quỷ kia, mời hiện thân nói chuyện nào?

Không thấy phản ứng gì cả, bầu không khí tĩnh lặng đáng sợ.

Bán Bán Kiếm Khách lên tiếng quát hỏi lần nữa:

- Đây chương quỷ, không dám lộ mặt ư?

Bầu không khí vẫn im phăng phắc, Bán Bán Kiếm Khách quay sang nhìn Trần Gia Lâm khẽ gật đầu một cái. Cả hai người chạy trên lối đi lát đá xanh bước trên bậc thềm đến ngay cửa đại sảnh.

Quả nhiên có một bàn rượu thịt bày ở giữa sảnh đường, hai phần ly đĩa, trong ly đã rót đầy rượu, nhưng thức ăn trên bàn đang còn bốc khói, rõ ràng người trong trại chuẩn bị ăn uống đêm, chẳng lẽ họ nghe thấy động gì mà bỏ chạy ư?

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, Bán Bán Kiếm Khách bỗng chỉ tay ra phía trước nói:

- Thiếu môn chủ, người xem có mảnh giấy chữ trên bàn kia?

Trần Gia Lâm trở mắt nhìn, quả nhiên hắn thấy có một mảnh giấy chữ được dãn trên bàn, hàng chữ viết rất rõ nét: "Khách quý quang lâm, làm tăng phần huy hoàng tệ xá, thành kính chuẩn bị bàn rượu gọi là chút lòng địa chủ".

Hắn đọc xong hàng chữ, bất giác giật mình như thẳm "Trông tình hình đôi phương đã có chuẩn bị, nhưng tại sao lại bày trò huyền ảo này ư?"

Bán Bán Kiếm Khách lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Đây chương quỷ, đãi khách có phép đãi khách, làm như vậy chẳng hay chút nào!

Vẫn không thấy phản ứng gì hết, do vì cánh cửa khách sảnh mở tung ra nên gió đêm thổi vào liên tục, khiến ngọn đèn nền lay động không ngừng làm cho bầu không khí tăng phần rùng rợn và thần bí hơn.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Này tôn giả, trông tình hình chủ nhân không hiện thân tiếp đãi rồi?

Vì Bán Bán Kiếm Khách lấy khăn bịt mặt nên chẳng trông thấy thần tình của lão là sao hết, nhưng giọng nói thì không mấy tự nhiên:

- Chương quỹ, người lẫn trốn cũng không được gì cả, chẳng lẽ người định dẹp bằng hiệu nghi việc luôn chẳng?

Y nói đến đây dừng lại giây lát, vẫn không thấy đối phương phản ứng gì hết, âm thanh bỗng trở nên lạnh lùng nói tiếp:

- Chương quỹ không muốn hiện thân tương kiến, vậy thì chớ trách bản thân không tuân thủ đạo nghĩa giang hồ, Mẫu Đơn kim lệnh hủy bỏ chiêu bài của quý hiệu!

Tâm tư Trần Gia Lân rất phức tạp, thực tình hẳn không muốn làm việc này chút nào.

Bán Bán Kiếm Khách quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Hãy phóng lửa đốt nhà cho rồi!

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Không được, làm như vậy trái với võ đạo.

Bán Bán Kiếm Khách nói:

- Thừa thiếu môn chủ, đây là mệnh lệnh của chủ nhân?

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Ta bảo không được làm như thế!

- Thiếu môn chủ nói vậy sao được?

- Làm việc phải có nguyên tắc, không được trái với võ đạo như vậy.

- Thừa thiếu môn chủ, biết phục lệnh với chủ nhân bằng cách nào đây?

- Đây là việc của ta, ta nói là ta chịu trách nhiệm cho.

- Thiếu môn chủ hãy suy nghĩ lại, lệnh xuất như núi, không kháng lại cơ?

- Ta không cần suy nghĩ, bất cứ hiềm khích ân oán gì, phải cạy vào bánh lãnh nhất đao nhất kiếm giải quyết mới là chính đạo!

Bán Bán Kiếm Khách ngẩn người trong giây lát, sau đó giọng lạnh lùng:

- Thiếu môn chủ cứ việc khoanh tay đứng xem, bản tôn giả phải đơn độc chấp hành mệnh lệnh...

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Nếu có mặt ta ở đây thì không thể làm như thế!

Bán Bán Kiếm Khách mặt hơi biến sắc:

- Chẳng lẽ thiếu môn chủ định xuất thủ ngăn cản sao?

Trần Gia Lân không do dự chút nào trả lời ngay:

- Khi cần thiết ta sẽ hành động như thế!

Bán Bán Kiếm Khách kêu hừ một tiếng nói:

- Thiếu môn chủ, chắc người đã có ý định như thế từ lâu thì phải?

Trần Gia Lân lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Tùy người muốn nói sao cũng được, ta không chấp nhận hành động như vậy!

Bán Bán Kiếm Khách giận quá thành cười nói:

- Chẳng lẽ thiếu môn chủ định sống mái một phen với bản tôn giả trước sao?

Trần Gia Lâm không đề nén cơn lửa giận được nữa, nói giọng lạnh lùng:

- Phi tôn giả, tốt hết chúng ta rời khỏi nơi đây, ta còn vấn đề khác muốn nói chuyện với ngươi!

Bán Bán Kiếm Khách là lão giang hồ đương nhiên y biết rằng nếu hai người quyết sống mái một phen tại đây, sẽ tạo nên cơ hội cho phe Huyết Chương Quỷ thừa kế đột kích, lúc đó hậu quả vô cùng nghiêm trọng, thế rồi y dậm chân nói:

- Được! Chúng ta đi ngay!

Cả hai song song cùng quay người lui tới hiện trường đi qua cầu, Bán Bán Kiếm Khách nói:

- Thiếu môn chủ muốn nói gì thế?

Trần Gia Lâm trầm ngâm rằng một cái, nói:

- Đông Phương tôn giả bị tàn sát có phải do Phi tôn giả hạ thủ chăng?

Bán Bán Kiếm Khách thất kinh nói:

- Tại sao thiếu môn chủ lại hỏi vấn đề này?

Trần Gia Lâm giả đồ làm ra vẻ không có việc chi xảy ra nói:

- Ta chỉ hỏi qua thế thôi, Huyết Trần đông Phương Vũ là tôn giả bản môn, địa vị không tầm thường, tại sao bị giết?

Bán Bán Kiếm Khách trầm ngâm giây lát nói:

- Tại vì y phản nghịch! Bản tôn giả chỉ vâng lệnh hành sự thôi!

Trần Gia Lâm kêu ồ lên một tiếng nói:

- Phản nghịch ư! Có lẽ lão mất giá trị lợi dụng thì phải?

Hắn nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Còn một nữ đệ tử tên là Vũ Diễm Hoa cũng do chính tôn giả đã hạ thủ ư?

Bán Bán Kiếm Khách bất giác thụt lui ra phía sau một bước, hốt hải nói:

- Tại sao thiếu môn chủ lại đề cập cô ta?

- Vậy thì tôn giả đã thừa nhận giết cô ta rồi chứ gì?

Bán Bán Kiếm Khách gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

- Vâng lệnh chấp pháp!

- Cô ta phạm giới luật gì?

Bán Bán Kiếm Khách ngập ngừng nói:

- Điều này... Sao ngươi không đến hỏi chủ nhân đi!

- Không, ta chỉ muốn hỏi ngươi!

Từ tiếng xưng hô tôn giả trở thành ngươi, rõ ràng tình huống bắt đầu căng thẳng.

Bán Bán Kiếm Khách nói giọng lạnh lùng:

- Thiếu môn chủ, mời người tôn trọng thân phận, bản tôn giả từ chối trả lời câu hỏi này!

Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Ngươi trả lời hay không cũng thế thôi, ta đã hứa với cô ta rằng, sẽ sử dụng kiếm cùn và thủ pháp tương tự để đối phó với hung thủ giết cô ta.

Bán Bán Kiếm Khách giật mình lui ra sau ba bước liền, nói giọng hốt hải:

- Thiếu môn chủ, chớ ngông cuồng quá thế, hãy suy nghĩ hậu quả cho kỹ nào...

Kêu xoẹt một tiếng Trần Gia Lân đã rút kiếm cùn ra khỏi bao, sát khí bốc lên đùng đùng, giận dữ gầm thét nói:

- Ta đang suy nghĩ giết ngươi bằng cách nào đây, hãy rút kiếm ra nào!

Bán Bán Kiếm Khách ngăn người trong giây lát sau đó căm phẫn nói:

- Thiếu môn chủ ngươi có biết ngươi đang làm gì không?

Trần Gia Lân nói giọng đanh thép:

- Ta biết ta đang thực hiện lời hứa với kẻ chết!

- Cô ta bắt quá chỉ là đệ tử bán môn thôi mà!

- Đúng thế, nhưng lúc cô ta sắp tắt thở, ta hứa rằng quyết phải truy sát hung thủ!

- Bán tôn chỉ là kẻ chấp pháp!

- Ta là người trả thù thay cô ta!

- Này tiểu môn chủ, ngươi cố tình đối nghịch với chủ nhân chăng?

- Tùy ngươi muốn nói sao cũng được, ta quyết phải giết ngươi!

- Chẳng phải bán tôn giả sợ ngươi đâu, chỉ vì ngươi là thiếu môn chủ, ta ngại rằng giết ngươi không thể phục mệnh với chủ nhân...

- Ha ha ha, nếu ngươi có khả năng cứ việc giết ta đi, chớ kiêng kỵ làm gì, ta thì chưa hề xem mình là thiếu môn chủ bao giờ cả, ta tên Ngự Lang, một võ sĩ giang hồ thế thôi.

Bán Bán Kiếm Khách la lớn tiếng nói:

- Bán tôn giả không đấu với ngươi, đành trở về mời chủ nhân định đoạt thôi.

Nói xong, quay người bỏ đi...

Trần Gia Lân trấn kiếm trước ngực, nói giọng lạnh lùng:

- Phi Hoa Dung, hãy rút kiếm ra nào, ngươi chớ hòng thoát khỏi đây!

Bán Bán Kiếm Khách bỗng móc túi lấy Mẫu Đơn kim lệnh ra, giơ lên cao trầm giọng nói:

- Kim lệnh như chủ nhân đích thân quang lâm, ngươi dám vọng động ư?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tiến Thoái Lưỡng Nan

Mẫu Đơn kim lệnh vừa xuất hiện, Trần Gia Lân bất giác ngăn người tại chỗ, đây là tín vật tượng trưng uy quyền tối cao của Thiên Hương môn, phản kháng kim lệnh tức là phản kháng môn chủ.

Bán Bán Kiếm Khách lại nói tiếp:

- Mời thiếu môn chủ tra kiếm vào bao!

Trần Gia Lân không nói lời nào vì hắn đã quyết tâm liều mạng. Thực ra hắn chẳng sợ hãi gì Mẫu Đơn kim lệnh, hắn chỉ quan tâm tình mẫu tử, vì hắn không thể hoàn toàn bất kể hậu quả.

Bán Bán Kiếm Khách tưởng rằng hắn đã khuất phục, cười khẩy nói:

- Thiếu môn chủ, ta từng nghe nói người và Vũ Diễm Hoa cô nương có tình ý, nhưng ta chỉ vâng lệnh hành sự chứ không phải hành động của cá nhân, cho nên xin thiếu môn chủ thông cảm. Sự việc này qua rồi ta không đề cập nữa đâu.

Trần Gia Lân nghe đối phương nhắc đến Vũ Diễm Hoa thì lại liên tưởng đến cảnh tượng chết thảm của nàng, lửa hận trong lòng lại sôi lên sùng sục. Hắn quyết định ngay, nếu đêm nay không giết đối phương thì e rằng sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Bán Bán Kiếm Khách tay vẫn giơ cao Mẫu Đơn kim lệnh chờ xem phản ứng của Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân đang suy nghĩ. Hắn chẳng quan tâm đến võ công của Bán Bán Kiếm Khách chút nào cả, nhưng lại e dè Mẫu Đơn kim lệnh trong tay đối phương. Bông hoa kim lệnh này có thể phát ra độc châm, kẻ trúng châm nhẹ thì té ngã ra đất, nặng thì chết ngay lập tức. Nếu muốn giết đối phương quyết phải xuất kỳ bất ý nhất kiếm đoạt mạng, bằng không sẽ bị đối phương chế phục.

Suy nghĩ đến đây, hắn đột nhiên vùng kiếm tấn công ngay. Hắn chẳng những sử dụng tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục đã được Hắc Cốc quái nhân cải tiến, hơn nữa đã dùng hết mười hai thành công lực để ra chiêu. Chiêu kiếm này quả thật tàn nhẫn hết sức, Trần Gia Lân chưa từng sử dụng thủ pháp tàn nhẫn thế này để giết người, nhưng lúc này hắn bất buộc phải xuất thủ như vậy.

Bán Bán Kiếm Khách nằm chiêm bao cũng không ngờ Trần Gia Lân dám tấn công, vì gã cho rằng Trần Gia Lân đã khuất phục Mẫu Đơn kim lệnh. Chỉ thấy thấp thoáng ánh kiếm, chẳng những bàn tay cầm kim lệnh của Bán Bán Kiếm Khách bị chặt đứt, hơn nữa trước ngực hắn cũng đã hiện ra vài lỗ kiếm chí mạng.

Có lẽ vì Trần Gia Lân xuất thủ quá nhanh nên đến khi hắn thu kiếm mới nghe thấy Bán Bán Kiếm Khách kêu thảm:

- Ngự Lang! người... người... chủ nhân đã đi sai nước cờ...

Nói rồi hắn loạng choạng lùi ra sau mấy bước, té nằm xuống đất. Trần Gia Lân từ từ tra kiếm vào vỏ.

Đối phương bảo rằng chủ nhân đi sai nước cờ, đương nhiên muốn nói rằng mẫu thân không nên bảo gã liên thủ với mình để làm việc này, nhưng tại sao lại bảo rằng đi sai nước cờ? Vì không một ai biết mình trả thù cho Vũ Diễm Hoa kia mà? Vậy thì bốn chữ đi sai nước cờ, ắt phải có uẩn khúc gì rắc rối, nhưng hắn không thể suy đoán ra được.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn xác Bán Bán Kiếm Khách lằm bằm nói:

- Vũ cô nương, ta đã trả thù cho nàng rồi.

Bây giờ hắn mới suy nghĩ tới hậu quả, biết phải ăn nói thế nào với mẫu thân đây. Đương nhiên quyết không thể nào đổ tội cho Huyết Chương Quý, một võ sĩ chân chính chẳng can hành động như thế, nếu thắng thần thừa với mẫu thân thì kết quả sẽ ra sao?

Thình lình có một giọng nói vọng tới:

- Trần lão đệ! Rượu thịt đã dọn sẵn, mời vào tệt xá uống một ly cho ấm bụng. Tiếp theo tiếng nói, Huyết Thủ Thiếu Đông hiện thân ra luôn.

Trần Gia Lân đưa mắt lạnh lùng nhìn gã, nhưng không nói gì. Trong lòng hắn đang rối loạn hết sức.

Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói tiếp:

- Trần lão đệ, người chó bạn tâm hậu sự làm gì, bảo đảm không lộ dấu vết gì đâu. Trần Gia Lân thăm dò nói:

- Có lẽ quý chủ đã phòng bị trước thì phải.

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Đúng thế! Muốn gỡ chiêu bài của tệt xá không phải là chuyện dễ. Trần Gia Lân nói:

- Sao không thấy tôn đại nhân hiện thân? Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha ha một hồi nói:

- Gia phụ không khi nào tiếp khách, mong lão đệ thông cảm chuyện này.

Trần Gia Lân nhủ thầm, nếu mình vào làm khách trong nhà họ chẳng may bị mẫu thân biết được thì phải giải thích thế nào với người đây, hơn nữa mục đích của mình tới đây là để giết người, không thể làm khách của đối phương được.

Suy nghĩ đến đây, hắn thành khẩn nói:

- Phan huynh ắt biết lập trường của tiểu đệ không tiện làm phiền, đành phải ghi nhận tấm thịnh tình này thôi.

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, bản nhân vẫn biết điều này. Việc đêm nay, phụ tử tại hạ đành ghi tạc vào lòng vậy.

Trần Gia Lâm cười cay đắng không nói gì, hắn cũng không biết mình làm như vậy có đúng hay không nữa. Huyết Chương Quý là một nhân vật tà ác, mặc dù Huyết Thủ Thiếu Đông không phải là kẻ thù của mình, nhưng quyết chẳng phải là bạn bè. Quan hệ này thật tế nhị hết sức.

Ngay lúc này, thành linh có hai bóng người lẳng lặng xuất hiện.

Té ra là Điều Khách và Hỷ Nương, vẫn thái độ cổ quái ấy, khiến người trông thấy muốn phát mửa ngay.

Điều Khách chấp tay nói:

- Trần thiếu hiệp! Hành động của ngươi đêm nay thật là bất ngờ. Đây là một món nhân tình tình lớn...

Trần Gia Lâm quay sang nói với Huyết Thủ Thiếu Đông:

- Nếu như đêm nay tiểu đệ không thay đổi ý kiến, vẫn hủy ốc giết người thì Phan huynh chuẩn bị đối phó bằng cách nào đây?

Huyết Thủ Thiếu Đông tỏ ra tự tin buột miệng nói:

- Quyết không có tình huống này xảy ra. Trần Gia Lâm nói:

- Phan huynh tự tin như vậy sao?

Huyết Thủ Thiếu Đông vừa cười vừa nói:

- Trần lão đệ không khi nào chịu phá hủy phòng ốc của người khác. Còn vấn đề giết người thì phải có đối tượng, nếu lão đệ không có đối tượng thì cũng đành chịu, hơn nữa tại hạ còn một nước cờ tối hậu trong tay, đến lúc cần thiết ta sẽ đưa nước cờ này ra, bảo đảm lão đệ sẽ phải thay đổi ý kiến.

Thấy đối phương nói giọng tự tin, Trần Gia Lâm bất giác động tính hiếu kỳ, hỏi:

- Nước cờ tối hậu thế nào?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười thần bí nói:

- Bây giờ chưa đến lúc sử dụng nước cờ này, nên chưa tiện phụng cáo.

Trần Gia Lâm nghe vậy bất giác ngăn người ra trong giây lát, nhưng suy nghĩ kỹ lại hắn cũng chẳng thêm thắc mắc làm gì, có lẽ đó chỉ là lời nói cố làm ra vẻ thần bí mà thôi, với hành vi của Huyết Chương Quý biết đâu đối phương chẳng có sự bố trí ác độc gì. Sự việc đã qua rồi, đương nhiên không cần thiết nói nữa.

Hỷ Nương cười toe toét nói:

- Thiếu hiệp là thiếu môn chủ của Thiên Hương môn, bây giờ giết chết sứ giả bản môn, khi trở về biết phục mệnh thế nào đây?

Quả thật đây là vấn đề nan giải, Trần Gia Lâm cũng chưa biết phải thưa với mẫu thân như thế nào. Hắn lạnh nhạt đáp:

- Việc đó từ từ hãy tính. Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Trần lão đệ nếu không tiện ở lại đây vậy thì xin cứ tự nhiên. Còn hậu sự của kẻ chết ở đây thì để cho chúng tôi lo cho.

Trần Gia Lâm chấp tay nói:

- Vậy thì xin phiền Phan huynh vậy. Dứt lời quay người bỏ đi luôn.

Trần Gia Lâm vừa đi được một đoạn đường bỗng giật mình đứng lại vì trước mặt xuất hiện một bóng người cản phía trước, nhìn kỹ lại mới hay chính là Thọ Ông, một trong Thiên Ngoại Tam Ông. Hắn chưa kịp lên tiếng Thọ Ông đã mở miệng nói:

- Trần thiếu hiệp, hân hạnh được hạnh ngộ. Trần Gia Lâm chấp tay xá một xá nói:

- Chào lão tiên bối, đạo này tiên bối vẫn khỏe chứ? Thọ Ông vuốt râu trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp, lão phu muốn ngươi thực lòng trả lời một câu hỏi của lão phu. Đương nhiên ngươi vẫn có quyền từ chối...

Trần Gia Lâm nói:

- Lão tiền bối có việc gì xin cứ chỉ giáo. Thọ Ông trầm ngâm giây lát nói:

- Có phải thiếu hiệp bây giờ là thiếu môn chủ của Thiên Hương môn không?

Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Văn bối vẫn là văn bối. Ai muốn gọi thế nào thì mặc họ, nhưng trong lòng văn bối không hề thừa nhận thân phận này.

Thọ Ông nói:

- Đồng ý rằng người nói thế, nhưng người ắt không thể đối địch với lệnh đường chứ, có phải vậy không?

Tâm tư Trần Gia Lâm dao động mạnh. Hắn cũng không biết phải trả lời câu hỏi này ra sao.

Bổn phận làm con đương nhiên không thể chống lại mẫu thân, thế nhưng chính đạo lại không chấp nhận hành vi của mẫu thân, mình biết trả lời thế nào đây?

Thọ Ông nói tiếp:

- Lão phu biết nỗi khổ tâm của người. Nếu như lệnh tôn còn tại thế, vấn đề sẽ không xảy ra nghiêm trọng đến thế. Chính tà đối lập, bọn lão phu quyết phải bảo hộ võ lâm chính nghĩa, nên không thể khoanh tay ngồi nhìn sinh linh bị tàn sát. Chỉ e rằng một ngày nào đó sẽ phải ra tay đối địch với thiếu hiệp, cho nên lão phu muốn biết lập trường của thiếu hiệp thế nào?

Nói xong lão đưa cặp mắt sáng như điện chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Trần Gia Lâm. Trần Gia Lâm nghiêng răng nói giọng cương quyết:

- Lão tiền bối cứ yên tâm, văn bối quyết không khi nào đối đầu với chính nghĩa, trái với võ đạo. Thế nhưng bảo văn bối lập tức xác minh lập trường thì chưa thể được. Có điều văn bối muốn thỉnh cầu tiền bối một việc.

Thọ Ông gật đầu:

- Người cứ việc nói. Trần Gia Lâm nói:

- Văn bối biết rằng nhân sĩ chính đạo không chấp nhận hành vi của gia mẫu, nhưng văn bối lại không thể đại nghịch bất đạo phủ nhận quan hệ luân thường. Nếu như một ngày nào đó gia mẫu hốt nhiên hối ngộ, giải tán môn phái tạ tuyệt giang hồ, liệu chư vị có bằng lòng buông tha gia mẫu chăng?

Thọ Ông thoáng ngạc nhiên, sau đó lại buông tiếng cười ha ha nói:

- Trần thiếu hiệp, phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật. Nếu lệnh đường bằng lòng như vậy thì thật là võ lâm chi phúc. Lão phu bảo đảm chẳng những không truy cứu lỗi trước, mà cả huyết án bách nhân chúng năm xưa cũng xóa bỏ hết. Chỉ ngại rằng lệnh đường không chịu buông tay đó thôi.

Trần Gia Lâm trong lòng xúc động nói:

- Văn bối đang dốc toàn lực cũng vì vấn đề này. Đồng thời cũng có thể nói rằng đây là lập trường của văn bối.

Thọ Ông gật đầu lia lịa nói:

- Được, được, bọn lão phu sẽ chờ đợi tin mừng này.

Tâm tư Trần Gia Lâm bỗng rối loạn hết sức. Hắn tuy thốt lời như thế, nhưng trong lòng không tự tin chút nào. Trong những ngày gần đây hắn thoáng trông thấy tâm tính mẫu thân cay độc và thay đổi bất thường. Vì bà ta là mẫu thân, phận làm con cũng chẳng biết làm gì hơn.

Âm thanh Thọ Ông bỗng trở nên trầm trọng nói tiếp:

- Thiếu hiệp, lão phu xin nhắc với người một chuyện, thời gian chính nghĩa nhân sĩ tích cực hành động chắc không còn bao lâu nữa, cho nên người phải xếp đặt mọi chuyện cho sớm, kẻo xảy ra kiếp vận đáng tiếc trong nay mai.

Trần Gia Lâm trầm ngâm răng nói:

- Văn bối biết điều này. Nếu lão tiền bối không còn điều gì chỉ giáo, văn bối xin được cáo từ.

Thọ Ông gật đầu nói:

- Thiếu hiệp cứ tự nhiên!

oOo

Xa xa vang tới vài tiếng gà gáy.

Trần Gia Lâm lẳng lặng đi về khách điểm. Vừa đẩy cửa bước vào phòng, bất giác hắn giật nảy người lên khi thấy một người bịt mặt ngồi cạnh bàn gỗ trong phòng. Đối phương chính là Thất Tâm Nhân.

Thất Tâm Nhân lên tiếng nói trước:

- Ta đợi ngươi khá lâu rồi đấy!

Vẫn giọng nói quái gở bán nam bán nữ, hình như hắn đã dùng nội công biến âm thì phải. Tâm tình Trần Gia Lâm lúc này rất phức tạp nên hắn cảm thấy khó chịu vô cùng. Hắn tiện tay khép cửa rồi lạnh lùng nói:

- Sao ngươi lại biết tìm đến đây vậy? Thất Tâm Nhân nói:

- Ta tốn bao nhiêu công sức mới thám thính ra được đây. Cả đêm qua ngươi đi đâu thế?

- Đi làm việc.

- Làm việc gì vậy?

Trần Gia Lâm hậm hực:

- Việc cá nhân, lão huynh đừng hỏi làm chi. Ngươi tìm ta có việc gì? Thất Tâm Nhân chỉ tay vào cạnh giường nói:

- Ngồi xuống hãy nói!

Trời vừa sáng, song trong phòng vẫn còn mờ mờ tối, Trần Gia Lâm bước tới ngồi lên giường, nói:

- Có việc chi cứ nói.

Thất Tâm Nhân đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm giãy lắt, sau đó chậm rãi nói:

- Có hai việc ta cần thương lượng với ngươi. Trần Gia Lâm tỏ ra bức mình nói:

- Được! Hãy nói việc thứ nhất trước xem sao. Thất Tâm Nhân nói giọng u oán:

- Việc thứ nhất, bây giờ ngươi không được kết hợp với Võ Lâm Tiên Cơ.

Trần Gia Lâm bất giác tròn tròn mắt nhìn thẳng vào Thất Tâm Nhân. Hai tỷ đệ y từng nghĩ trăm phương ngàn kế muốn tác thành hôn sự này, bây giờ y lại ngăn cản không cho mình kết hôn với Võ Lâm Tiên Cơ. Rốt cuộc y đang chơi trò gì đây?

Nghĩ đến đây hắn lạnh lùng nói:

- Ta chẳng hiểu lão huynh đang nói gì?

Thất Tâm Nhân ra vẻ rất nghiêm trang, trầm giọng nói:

- Đương nhiên ngươi không hiểu. Tình huống bây giờ đã thay đổi, nhưng chỉ tạm thời thôi chứ không phải là lâu dài. Còn nguyên nhân tại sao ngươi chớ hỏi làm gì, chỉ cần ghi nhớ nguyên tắc này thôi.

Trần Gia Lâm cười lạnh lùng lòng nhủ thầm: "Ta vốn chẳng có ý kết hợp với Đào Ngọc Phân, nhưng tại sao ta lại phải nghe lời sắp đặt của ngươi, chẳng lẽ ta không tự quyết định được sao?"

Hắn vừa suy nghĩ vừa lên tiếng nói:

- Được! Ta có quyết định của ta. Thất Tâm Nhân nói:

- Ngươi Lang ca! Điều này không thể đùa đâu, đi sai một nước cờ, hậu quả sẽ rất là tai hại.

Trần Gia Lâm mặt hơi biến sắc nói:

- Sao? Ngươi gọi ta là Ngươi Lang ca ư? Thất Tâm Nhân cười tùm tùm nói:

- Ta nghe người ta gọi như thế ta cũng bắt chước gọi thôi. Nếu ngươi không bằng lòng thì thôi, ta sẽ không gọi như vậy nữa. Hà tất phải sùng sốt như thế?

Trần Gia Lâm thờ dãi nói:

- Lão huynh nói chuyện úp mở khó hiểu quá khiến ta lấy làm bức mình. Còn việc thứ hai là gì?

Thất Tâm Nhân trầm mặc giây lát rồi nói:

- Xin người đưa tin cho lệnh đường nói rằng gia sư chờ bà ta tại Hắc cốc trong vòng một tháng.

Trống ngực Trần Gia Lâm bắt gặp đập thình thình, hốt hải nói:

- Lệnh sư sẽ chờ gia mẫu tại Hắc cốc trong vòng một tháng ư? Thất Tâm Nhân khề gật đầu nói:

- Đúng thế! Trong vòng một tháng, bất cứ ngày nào cũng được!

- Có việc chi chăng?

- Giải quyết cho xong một vụ công án năm xưa.

Trần Gia Lâm trợn ngược hai mắt lên, do quá xúc động nên toàn thân hắn cứ run lẩy bẩy. Không cần phải nói, đây ắt là một cuộc hẹn quyết đấu đổ máu. Thông đạo Hắc cốc bị nổ tung, tuy quái nhân may mắn được thoát nạn, đương nhiên không khi nào chịu bỏ qua. Với bản lĩnh của thầy trò y, hắn đã tiên liệu được tầm quan trọng của cuộc huyết chiến này.

Thế rồi hắn nghiêng răng nói:

- Ta có thể thỉnh giáo vụ huyết án năm xưa là gì không? Thất Tâm Nhân nói:

- Bây giờ chưa tiện nói cho người hay, nhưng đến lúc đó người sẽ sáng tỏ mọi việc. Người nhất định phải nhấn tin này cho lệnh đường hay mới được.

Trần Gia Lâm nói:

- Người tìm ta chỉ vì hai việc này thôi ư?

- Đúng thế!

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát nói:

- Người nói xong rồi, bây giờ đến phiên ta hỏi người.

- Có điều chi người cứ việc hỏi. Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Ta muốn biết nghi vấn kiếm cùn và tuyệt chiêu! Thất Tâm Nhân nói:

- Trong vòng một tháng, người đi cùng lệnh đường đến Hắc cốc sẽ sáng tỏ nghi vấn này không sai.

Trần Gia Lâm lạnh lùng trả lời:

- Ta cần biết ngay bây giờ.

Mục đích của hắn trước hết muốn làm sáng tỏ nghi vấn kiếm cùn và tuyệt chiêu, như vậy có lẽ sẽ đoán được động cơ mà Hắc cốc quái nhân đã ước hẹn mẫu thân, ít ra cũng tìm được chút ít manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Nguy Cơ Trùng Trùng

Thất Tâm Nhân nói giọng ô hòa:

- Thời gian một tháng cũng chẳng bao lâu, ta đến Hắc cốc sẽ sáng tỏ mọi việc, chớ nóng ruột như thế làm gì?

Trần Gia Lâm kêu hừ một tiếng nói:

- Nghi vấn này khiến ta khó chịu từ lâu ta không muốn đợi chờ nữa, phải biết ngay bây giờ mới được.

Thất Tâm Nhân nói:

- Người cố gắng nhẫn nại thêm chút ít nữa đi! Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không được!

Thất Tâm Nhân vẫn bình tĩnh nói:

- Chẳng lẽ lại đánh nhau nữa sao?

Trần Gia Lân chẳng do dự chút nào trả lời ngay:

- Đánh phải thế thôi!

Hắn vừa nói vừa nghĩ bụng: "Dù người có thân pháp thần kỳ đến đâu, ở trong phòng đóng kín cửa như vậy người quyết không chạy khỏi đây đâu".

Chẳng biết có y hay là thực tình, Thất Tâm Nhân thở dài một tiếng nói:

- Ta không muốn đánh nhau với người, tại sao... chúng ta phải đánh nhau cơ? Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng:

- Chớ giả vờ làm gì nữa, tại sao không muốn động thủ với ta? Thất Tâm Nhân khẽ lắc đầu nói:

- Người không hiểu đâu!

Trần Gia Lân nói giọng ngông cuồng:

- Ta cũng không cần hiểu làm gì, người không nói, thì ta động thủ, hai con đường người cứ chọn một đi.

Trời đã hoàn toàn sáng hẳn, đã có khách qua lại ngoài lối đi cửa phòng, Thất Tâm Nhân đứng dậy, thò đầu nhìn ra cửa sổ nói:

- Đây là điểm khách, nếu động thủ ắt làm kinh động mọi người trong điểm, ta khuyên người nên nhẫn nại thêm một khoản thời gian nữa.

Trần Gia Lân suy nghĩ lại, quả thật y thấy chẳng sai chút nào, nơi đây chẳng tiện động thủ, thế nhưng di chuyển đi địa điểm khác, thì y sẽ bỏ chạy cho mà coi, nhất thời hắn không biết xử trí thế nào.

Hình như Thất Tâm Nhân đọc được tâm ý của Trần Gia Lân, y lên tiếng nói tiếp:

- Ngự Lang, trong vòng một tháng người cùng sư mẫu người đến Hắc cốc, chúng ta sẽ gặp mặt lại, đến lúc đó tất cả vấn đề sẽ được giải quyết triệt để. Ta ắt không lần chón như trước kia đâu, người cứ yên tâm đi.

Trần Gia Lân chợt nghĩ ra khi sắp đến Nam Xương mẫu thân từng căn dặn nếu gặp lại người già tạo Ngự Lang, quyết phải diệt trừ đối phương, thế nhưng thời điểm này bất tiện động thủ, bây giờ y đã nói như vậy đành phải đợi đến ngày dự ước, thế rồi hắn khoát tay nói:

- Cũng được, vậy chúng ta hẹn gặp lại tại Hắc cốc, người cứ tự nhiên. Thất Tâm Nhân không nói gì nữa, đẩy cửa bước ra ngoài luôn.

Trần Gia Lân không chộp mất được nữa, ước hẹn Hắc cốc đã làm cho hắn thấp thỏm bất an. Không cần phải nói đương nhiên mẫu thân phải động dụng toàn bộ nhân lực của Thiên Hương môn đi dự ước rồi, còn phía Hắc cốc cũng phải có sự chuẩn bị thật kỹ càng, hậu quả thế nào không ai tiên liệu được trước được.

Điều đáng lo ngại nhất là với võ công hiện nay của thầy trò Hắc cốc quái nhân chưa ai xứng đáng là đối thủ của họ.

Còn trình độ võ công của mẫu thân cao thâm đến cỡ nào thì không biết, nhưng e rằng ắt không trội hơn Hắc cốc quái nhân.

Nếu như phía Thiên Hương môn thắng trận đánh này và diệt được cường thù đại địch, lúc đó chớ hòng mẫu thân hồi đầu. Nếu bại trận thì may ra lão nhân gia còn đắn đo suy nghĩ, nhưng theo tính tình của mẫu thân ngoại trừ chết, bằng không bà ta chẳng bao giờ chịu khuất phục, đồng thời nhóm cao thủ tiền bối Thiên Ngoại Tam Ông đã bắt đầu chuẩn bị mở cuộc tấn công. Nếu họ phối hợp hành động với Hắc cốc quái nhân thì Thiên Hương môn ắt phải hủy diệt không sai.

Cuối cùng hắn cảm thấy rằng chỉ còn cách khuyên mẫu thân kịp thời giải tán môn bộ tà ác, đồng thời không dự ước hẹn Hắc cốc, mình cùng mẫu thân dẫn theo ấu nhi Ngọc Lang ẩn tích giang hồ, thế nhưng không biết mẫu thân có bằng lòng hay không?

Vậy thì mãi mãi không làm sáng tỏ được vấn đề nghi vấn kiếm cùn và tuyệt chiêu rồi? Hơn nữa mình đã nhận lời với Thất Tâm Nhân sẽ truyền khẩu tín đến mẫu thân, đường đường là một võ sĩ lại nuốt lời được sao?

Không có cách nào hay cả, cuối cùng hắn nghĩ rằng chỉ có biện pháp dốc toàn bộ công lực của mình bảo hộ mẫu thân tránh khỏi nan hung hiểm, ngoài ra không còn biện pháp nào hay hơn nữa.

Hắn suy nghĩ đến đây liền cảm thấy nhẹ nhõm ngay.

Thế rồi Trần Gia Lân chuẩn bị lên đường quay trở về Nhiều Châu, đến Hoa Nguyệt Biệt Trang gặp mẫu thân để thương lượng đại sự kiện này.

Vì cửa phòng không cài chốt, bỗng có một bóng người đẩy cửa bước vào, đối phương chính là Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương, bà ta không bịt mặt, có lẽ vì giữa thanh thiên bạch nhật sợ kinh thế động tục nên bà ta không tiện bịt mặt cũng nên.

Lần đầu tiên hần trông thấy chân diện thực của y. Trần Gia Lân thấy vậy liền trầm giọng hỏi:

- Công Tôn sứ giả đến đây ắt phải có cổ tật gì đây? Sắc mặt Công Tôn đại nương trầm trọng nói:
- Thừa thiếu môn chủ, nhiệm vụ đêm qua có thành công chăng? Lòng Trần Gia Lân trầm xuống, suy nghĩ giây lát, áp ứng nói:
- Không thành công!

Sắc mặt Công Tôn đại nương lại thay đổi lần nữa, trầm giọng nói:

- Tại sao vậy?

Chỉ trong chớp mắt này Trần Gia Lân đã suy nghĩ ra một cách đòi đáp, hần nghiêng đầu sang một bên nói:

- Sự việc xảy ra bất ngờ, đối phương đã cảnh giác không tìm được ai cả. Công Tôn đại nương cau mày lại nói:
- Thiếu môn chủ, la lùng thật sao không thấy Phi tôn giả không quay trở về vậy? Trần Gia Lân giả làm ra vẻ kinh ngạc nói:
- Thế sao? Vào lúc canh tư hai chúng tôi chia tay, có lẽ... y đi làm việc gì khác cũng nên.

Công Tôn đại nương lắc đầu nói:

- Không thể được, Phi tôn giả không nhận lệnh làm việc gì khác... Trần Gia Lân nhún vai một cái, nói:
- Thế thì ta biết rồi!

Mặc dù bề ngoài hần làm ra vẻ thản nhiên nhưng trong lòng thấp thỏm bất an. Hai người cùng đi chung làm một việc, một người mất tích, dù gì hần cũng khó giải thích. Bây giờ đối diện với Công Tôn đại nương thì qua mặt dễ dàng, nhưng sau này gặp mẫu thân thì chẳng đơn giản đâu, song sự việc cũng đã xảy ra rồi, đành phải chịu thôi ngoài ra không còn biện pháp gì hết.

Công Tôn đại nương cau mày nói:

- Sự biến ư?... Chắc không đến nỗi đâu, Phi tôn giả chẳng phải nhân vật tầm thường, nhìn chung đương kim võ lâm chẳng có mấy ai là đối thủ của lão, có lẽ lão bận việc gì cũng nên.

Công Tôn đại nương tiếp:

- Có thể nào bọn Huyết Chương Quý thừa lúc Phi tôn giả đơn chiếc đã âm thầm hạ độc thủ rồi ư?

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác giật nảy người lên, mặc dù đây là lời suy đoán của y, thế nhưng sự kiện này quyết không thể đổ tội lên đầu phụ tử Huyết Chương Quý, hần suy nghĩ giây lát, nói:

- Không, hai chúng tôi chia tay tại cổng thành, chính mắt ta trông thấy Phi tôn giả vào thành.

Công Tôn đại nương trầm ngâm nói:

- Thế thì lạ thật!

Y vừa nói vừa móc túi lấy ra một bông hoa màu vàng kim ra, nói:

- Mời thiếu môn chủ hãy xem bông hoa này?

Trống ngực Trần Gia Lân đập thình thịch không dừng, thất kinh nói:

- Mẫu Đơn kim lệnh, việc gì đã xảy ra thế? Công Tôn đại nương nói:
- Kim lệnh này là vật mà Phi tôn giả đã mang trong người, ta phát hiện trong bụi rậm, gần trại viện của Huyết Chương Quý.

Nói xong, y đưa cặp mắt sáng như điện quang nhìn chòng chọc vào mặt Trần Gia Lân. Trần Gia Lân thầm kêu lên một tiếng hồng vệệp. Tại sao Huyết Thủ Thiếu Đông chôn cất thi hài lại không chú ý đến điểm này, đây là một sơ xuất lớn lao, quả thực khó che giấu vô cùng.

Thế rồi hần cố trấn tĩnh tinh thần lại nói:

- Ta chưa hề trông thấy Phi tôn giả đưa kim lệnh ra, có lẽ y bất cẩn đánh rớt chăng? Công Tôn đại nương thu hồi ánh mắt nói:

- Nếu hôm nay vẫn không thấy y trở về, đành phải trình chủ nhân định đoạt vậy. Phải rồi, chủ nhân đã phi báo, sau khi xong việc mời thiếu môn chủ lập tức trở về Hoa Nguyệt Biệt Trang!

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Ta định đến biệt trang đây! Công Tôn đại nương nói:

- Ở bờ hồ có du thuyền của biệt trang, thiếu môn chủ cứ trực tiếp đi bằng du thuyền cũng được!

- Được!

- Thiếu môn chủ còn điều gì chỉ thị nữa chăng?

- Ồ! Hãy động viên tất cả lực lượng tại nơi đây của bản môn tra khám tung tích của Phi tôn giả!

- Hạ tọa tuân lệnh!

- Công Tôn sứ giả có việc chi cứ đi tự nhiên.

- Hạ tọa xin cáo từ!

Sau khi Công Tôn đại nương đi khỏi, Trần Gia Lân cũng lập tức thanh toán tiền phòng, đi ra phía tây môn chạy vòng ra hướng bờ hồ.

oOo

Đây là con lộ nhỏ chỉ một kỵ mã đi lọt qua mà thôi, ngày thường rất ít người đi qua con lộ này.

Một nữ ni trẻ tuổi ngồi trên tảng đá sát mép đường, chẳng biết y đợi người hay là ngồi nghỉ ngơi đây.

Trần Gia Lân kéo nón rom thấp xuống, từ từ đi từng bước một, trong lòng nhiều tâm sự, nhưng chẳng thể chẳng đi.

- A Di Đà Phật!

Âm thanh thanh thoát êm tai, y như tiếng đại hồng chung từ trong cổ miếu nơi núi thẳm vắng vắng tới.

Trần Gia Lân động lòng dừng bước lại, lấy ngón tay đẩy nón rom lên, phóng mắt nhìn tới trước, bất giác giật bắn người lên. Nữ ni ngồi trên tảng đá sát lộ, chính là đệ tử của quái ni tại Tuyệt Thế am, trên Cửu Linh sơn, mình mới gặp đối phương ở trong núi Hoài Ngọc Sơn cách đây vài hôm, y từng hỏi thăm tung tích phụ thân và nói rằng phen này xuống núi vì một món nhân quả, tại sao lại xuất hiện ở nơi đây vậy?

Nữ ni trẻ tuổi từ từ ngồi dậy, chấp tay nói:

- Chào thiếu thí chủ, hân hạnh được gặp lại! Trần Gia Lân cũng chấp tay trả lễ nói:

- Tiểu sư thái ngồi nơi đây đợi chờ tại hạ ư?

Nữ ni trẻ tuổi khép đôi lông mày nói:

- A Di Đà Phật, hữu duyên mới được tương kiến như thế! Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày lên, nói:

- Có điều chi chỉ giáo chăng?

Nữ ni trẻ tuổi đưa cặp mắt sáng như điện chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân, chậm rãi nói:

- Tiểu ni có vài lời xin được khuyên bảo thiếu thí chủ, sóng gió giang hồ khá hung hiểm. Hồi đầu tức thị ngàn, tự cố chí kim mộng anh hùng cuối cùng vẫn trống không, tiền căn tiểu thí chủ thâm hậu, đứng ra là người đại trí, nên phá mê trần sớm thoát ly chốn thị phi.

Trần Gia Lân nghe chẳng hiểu gì hết, ấp úng nói:

- Ý của thiếu sư thái... muốn bảo tại hạ quy y ngã Phật ư? Nữ ni trẻ tuổi chấp tay nói:

- A Di Đà Phật, ngã Phật chỉ phổ độ người hữu duyên, tiểu ni nói thế, chỉ khuyên bảo tiểu thí chủ sớm xa lánh chốn thị phi giang hồ, chớ vì hư danh mà thọ hại!

Trần Gia Lân nửa hiểu nửa không nói:

- Tại hạ luôn luôn không cầu danh mà cũng chẳng ham lợi, chỉ làm những gì nên làm thế thôi...

Nữ ni trẻ tuổi khẽ gật đầu nói:

- Thế cũng hay đấy, nhưng mà... bền mê khó qua, chúng sinh thường chìm đắm bên trong mà chẳng tự giác.

Trần Gia Lâm không hiểu vì sao tiểu ni cô này lại nói đạo pháp với mình như thế, hơn nữa y lại cố tình ở giữa đường chờ đón mình, chẳng động lòng nói:

- Tại hạ dần dần chẳng hiểu thiên cơ, mong tiểu sư thái thẳng thắn chỉ giáo? Nữ ni trẻ tuổi nghiêm sắc mặt lại nói:

- Vậy thì tiểu ni xin nói thẳng vậy, tất cả phạm vi của Thiên Hương môn, trên thì thiên thân dưới thì nhân oán, thiên lý công bằng xử phạt công minh, tốt nhất tiểu thí chủ tự giữ mình trong sạch, chớ sa vào bùn lầy, cả đời tiên sư hành chính đạo, e rằng không chấp nhận hành vi của tiểu thí chủ.

Bấy giờ Trần Gia Lâm mới vỡ lẽ, thì ra đối phương bảo mình thoát ly Thiên Hương môn, thực ra chẳng vốn dĩ không phải là một thành viên của Thiên Hương môn, sở dĩ còn vương mắc là hoàn toàn vì mối quan hệ mẫu tử, thế nhưng người ngoài cuộc không thể nào biết sự kiện này, có điều quái lạ là tại sao tiểu ni cô này lại can thiệp hành động của mình?

Hắn suy nghĩ đến đây, động lòng hỏi:

- Tại hạ không hiểu động cơ gì đã thúc đẩy tiểu sư thái quan tâm đến vấn đề này?

Nữ ni trẻ tuổi nói tiếp:

- Phật môn chữ trọng hai chữ nhân quả, có nhân mới có quả, tiểu thí chủ chớ thắc mắc điều này làm gì. Kiếp số sắp khởi, chỉ có kẻ đại trí tuệ mới thoát hiểm, mong tiểu thí chủ hãy bảo trọng.

Trần Gia Lâm nghe đến bốn chữ kiếp số sắp khởi, bất giác giật bắn người lên, bốn chữ này muốn ám chỉ gì ư?

Thất Tâm Nhân đưa ra hẹn ước Hắc cốc.

Thọ Ông thì phát ra tối hậu thông điệp. Hình như ba sự kiện này không bàn bạc mà hợp ý nhau, cũng có nghĩa nói rằng thời điểm các phe phái chuẩn bị hành động tấn công Thiên Hương môn sắp sửa đến nơi rồi. Nhưng hiện tượng này đúng là gió thổi báo đông tố sắp tới, chẳng biết hai thầy trò tiểu ni cô này có tham dự hành động phen này chăng?

Nếu họ cũng là một thành viên trong chuyến hành động này, vậy thì đúng là ngày tận cùng của Thiên Hương môn rồi.

Mồ hôi trên trán Trần Gia Lâm toát ra lấm tấm.

Mẫu thân là con gái của Giang Hồ Đồ Phu nhất đại nhân ma năm xưa, đồng thời chính lão nhân gia bà ta đã gây nên huyết án bách nhân chủng, một khi lịch sử của mẫu thân được công bố ra, không cần phải nói cũng biết rằng bốn phương tám hướng hết thầy đều là đại địch cả. Trông tình hình chuyến đi biệt trang lần này, chính là giai đoạn cuối cùng mà hai mẫu tử phải lật lá bài ra, nếu mẫu thân vẫn ngoan cố...

Hắn không dám suy nghĩ tiếp nữa, đầu sắp phải nổ tung lên bây giờ.

Nữ ni trẻ tuổi trông thấy hắn lẳng lặng một hồi thật lâu mà không lên tiếng, y lại nói:

- Tiểu thí chủ, tiểu ni xin nói rõ ràng hơn chút nữa, ngươi chớ tham đắm hư danh thiếu môn chủ mà phải lạc vào kiếp số này.

Trần Gia Lâm bỗng ngược đầu lên nói giọng cương quyết:

- Đa tạ tiểu sư thái đã chỉ điểm, tại hạ sẽ có cách tự xử trí. Xin cáo từ vậy! Nói xong, chấp tay xá một xá, phi thân chạy như gió

oOo

Hai mẫu tử Trần Gia Lâm ngồi đối diện trong một căn phòng khá hoa lệ ở hậu viện biệt trang.

Gương mặt Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh như băng cất giọng lạnh lùng nói:

- Gia Lâm, mẹ quả quyết sự mất tích của Phi tôn giả ắt phải có quan hệ với bọn Thiên Ngoại Tam Ông, có thật con chẳng hay biết gì không?

Trần Gia Lâm khẽ lắc đầu không nói gì nhưng tâm tình và sắc mặt của hắn vô cùng nặng nề.

Mẫu Đơn lệnh chủ vỗ lên bàn một cái thật mạnh, cảm phẫn nói:

- Ta phải trả đũa mới được, cho chúng biết tay ta! Trần Gia Lâm van xin nói:

- Mẹ, con lạy mẹ, hãy dừng tay đi, nếu cứ tiếp tục thế mẹ sẽ được gì nào? Mẫu Đơn lệnh chủ nổi giận đùng đùng quát:

- Ta không thể lui khỏi giang hồ trong tình huống như vậy, ta không thể, ta không thể...

Lòng Trần Gia Lâm đau như cắt, trầm giọng nói:

- Mẹ, quạt cường hao thắng, kết quả chứng minh được gì nào?
- Người dạy dỗ ta ư?
- Hài nhi không dám, chỉ khuyên can mẹ thôi!
- Thôi được, tạm thời chớ nói vấn đề này đã, con bảo rằng có đại sự kiện nói lại với mẹ hay, sự kiện gì vậy?

Trần Gia Lân trầm tư giây lát nói:

- Hắc cốc quái nhân phái đệ tử của y truyền tin cho hài nhi, mời mẹ trong vòng một tháng đến Hắc cốc kết liễu công án năm xưa.

Mẫu Đơn lệnh chủ tròn to hai mắt, hốt hải nói:

- Hắc cốc quái nhân, y chưa chết sao? Trần Gia Lân nói:
- Vâng, đối phương chưa chết.

Mẫu Đơn lệnh chủ nghiêng răng nói:

- Con biết chút nào về lai lịch đối phương chăng?

Trần Gia Lân nói:

- Hài nhi cũng chẳng biết mây may lai lịch của đối phương cả!

Mẫu Đơn lệnh chủ cúi đầu trầm tư giây lát sau đó ngược đầu lên nói:

- Được, mẹ sẽ đến dự ước hẹn của y! Trần Gia Lân ngập ngừng nói:
- Mẹ không đi có được không?

Hai mắt của Mẫu Đơn lệnh chủ chiếu luồng sáng kinh người, cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại sao không đi? Trần Gia Lân nói:
- Đến dự đại hội không tốt lành, hơn nữa chúng ta chẳng rõ lai lịch và ý đồ của đối phương, vậy thì mạo hiểm lắm!

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng một tiếng dài, nụ cười âm trầm đáng sợ hơn lúc bà ta nổi cơn thịnh nộ, nếu chẳng vì hai bên có quan hệ mẫu tử, quả thực Trần Gia Lân đã bỏ chạy mất.

Bà ta lên tiếng nói giọng lạnh như tiền:

- Gia Lân, con tưởng mẹ sợ chăng? Mẹ không sợ hãi gì hết, nếu mẹ là hạng nữ nhân sợ đông sợ tây thì không dựng nên Thiên Hương môn và cũng chẳng có danh xưng Mẫu Đơn kim lệnh.

Lòng Trần Gia Lân sản lại, hần ta nhìn ra mẫu thân chưa có hiện tượng tỉnh mộng, hần bèn nói giọng đau thương:

- Thưa mẹ, đây không phải là vấn đề sợ hay không sợ, mà là...
- Là thế nào?
- Là vấn đề hậu quả, vì lão nhân gia người là mẹ, nên hài nhi không thể chẳng nói...
- Con vẫn có thể không thừa nhận người mẹ này, đồng thời con cũng có thể cấu kết với người ngoài đối địch với ta kia mà!

Trần Gia Lân nghiêng răng kêu ken kết, hai mắt đỏ ngầu nói:

- Thưa mẹ, chẳng phải mẹ từng nói rằng sẽ suy nghĩ về vấn đề tạ tuyệt giang hồ chăng?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Động Phòng Kinh Biến

Âm thanh Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng trở nên ôn hòa, luồng sát khí kinh người trong ánh mắt cũng biến mất luôn, nói:

- Hải nhi, con chớ bận tâm những lời mẹ vừa thốt ra trong lúc mẹ nổi giận.

Đúng thế, mẹ từng hứa với con sẽ suy nghĩ về vấn đề tạ tuyệt giang hồ, thế nhưng Hắc cốc quái nhân đã phát ra ước hẹn, mẹ không thể chẳng đến dự, huống hồ mẹ nãi thất mắc thân phận lai lịch của đối phương, mẹ quyết phải làm sáng tỏ nghi vấn này mới được. Sau khi việc Hắc cốc xong, mẹ sẽ lui khỏi giang hồ, như vậy có được không?

Trần Gia Lâm thoát nghe bà ta nói thế, tức thì tinh thần phấn chấn, ám ảnh trong lòng biến mất ngay, nói giọng xúc động:

- Mẹ, cứ làm y lời nói mẹ vậy, mẹ sẽ xếp đặt cách nào để đến dự ước hẹn Hắc cốc đây? Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Hải nhi, đây là đại sự kiện, mẹ cần tính toán kỹ càng xem nên xếp đặt thế nào, dù gì thời gian cũng còn rộng rãi, bây giờ tạm thời gác chuyện này sang một bên, nhưng mẹ nhắc lại câu chuyện cũ. Đêm nay con quyết phải cùng Đào Ngọc Phân động phòng, hai con đã có danh phận vợ chồng, chắc con không làm cho mẹ thất vọng nữa chứ?

Tức thì tâm tư Trần Gia Lâm lại bắt đầu rối loạn, cảnh cáo của Vũ Diễm Hoa, lời khuyên bảo của Thất Tâm Nhân lại văng vẳng ở bên tai: "... Chủ nhân... Tiên Cơ... coi chừng... bây giờ người không được kết hợp với nàng..."

Những điều này ám chỉ sự việc gì ư?

Chẳng lẽ mẫu thân lại có âm mưu gì với mình sao? Hoặc Võ Lâm Tiên Cơ có mưu đồ gì chăng?

Thế nhưng bản thân nàng không bằng lòng cuộc hôn nhân này kia mà, vậy thì phải giải thích thế nào đây?

Một hồi thật lâu, Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói:

- Hải nhi, con có nghe mẹ nói gì không? Trần Gia Lâm ấp úng nói:

- Hải nhi... nghe nói rồi!

Mẫu Đơn lệnh chủ hỏi tới nói:

- Con có bằng lòng không?

- Điều này ư?

Trần Gia Lâm cố gắng nói giọng dịu dàng:

- Thưa mẹ, có thể chờ dự ước hẹn Hắc cốc xong chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ mỉm cười nói:

- Hải nhi, cần gì đợi chờ nữa, các người đã lạy hoa đường, vốn là đôi vợ chồng, có điều chưa động phòng hành lễ vợ chồng thôi, con không định có từ chối chứ? À! Quả thật mẹ chẳng hiểu chút nào, nàng có khuyết điểm gì và có chỗ nào không xứng đáng với con, tại sao con cứ từ chối mãi thế này?

Quả thực hần không dám nói lời thực tình trong bụng ra, thế nhưng lại chẳng có lý do nào khác, hần đành cứng họng chờ người ra tại chỗ.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Hải nhi, mẹ đã bằng lòng điều yêu cầu của con, chẳng lẽ con không vâng lời mẹ được sao? Ồ! Phải rồi, có lẽ con không quên tình tỷ tỷ của y. Nay con, người chết rồi không thể sống trở lại được nữa, con không thể nào cả đời không lấy kẻ thiếp, hơn nữa họ là hai chị em sinh đôi, như vậy càng hay chứ? Chẳng lẽ con còn lý do nào khác nữa sao?

Mặt Trần Gia Lâm nóng bừng lên nói:

- Thưa mẹ, sau khi xong ước hẹn Hắc cốc con sẽ dẫn nàng cùng mẹ ẩn cư một thế, như vậy chẳng hay sao?

Mẫu Đơn lệnh chủ lắc đầu nói:

- Đây không phải là lý do, mẹ ra lệnh cho con thực hiện trong đêm nay!

Quả thực mẫu thân nói chẳng sai chút nào, Đào Ngọc Phân là hóa thân của ái thiê, nếu lấy nàng làm kẻ thiếp là điều thích hợp nhất, nhược bằng không phục tùng mệnh lệnh của mẫu thân, hai mẫu tử ắt phải mất hòa khí cho mà coi... Suy nghĩ cho cùng, bây giờ chỉ còn một cách tạm thời bằng lòng, khi vào phòng, mình có hành lễ phu thê hay không tùy nơi mình.

Hần suy nghĩ đến đây, bèn gật đầu thưa rằng:

- Hải nhi xin vâng lệnh mẹ!

oOo

Đây là khuê các của Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, được trang trí hết sức hoa lệ. Vì đêm nay nàng và Trần Gia Lân sẽ chính thức làm lễ phu thê, cho nên trong phòng đặc biệt được đốt thêm một đôi nến hồng để làm tăng phần cao hứng.

Đào Ngọc Phân ngồi trên cạnh giường, Trần Gia Lân thì ngồi cạnh bàn, hai người thấy đều cúi đầu mạnh ai nấy lắng lắng suy nghĩ tâm sự riêng.

Một hồi thật lâu, Đào Ngọc Phân u oán thở dài một tiếng, phá vỡ bầu không khí trầm mặc ngoắt ngoéo này.

Trần Gia Lân ngược đầu lên, nói giọng lạnh lùng:

- Phân muội, nàng chớ than thở làm gì, cực chẳng đã ta mới vào phòng, nàng cứ yên tâm, ta vẫn biết tôn trọng nàng kia mà.

Đào Ngọc Phân cũng ngược đầu lên, hai mắt óng ánh ngấn lệ, nàng chỉ thốt ra được hai chữ:

- Không phải...

Trần Gia Lân bữu môi nói:

- Không phải thế nào?

Hình như e lệ, nhưng cũng dường như có điều tư ẩn khó nói, Đào Ngọc Phân lên tiếng nói:

- Chàng không biết đâu!

Cũng lại câu nói nửa chừng, khiến người ta thắc mắc khó hiểu vô cùng. Trần Gia Lân thở dài một tiếng nói:

- Phân muội, có tâm sự chi cứ việc thẳng thắn nói ra đi. Ta đã thanh minh lập trường của ta rồi, quyết không khi nào cưỡng ép nàng làm những việc mà nàng không bằng lòng làm đâu.

Đào Ngọc Phân hạ thấp giọng nói:

- Tại sao chàng không từ chối cho bằng được?

Lời nói này đã chứng tỏ rằng nàng hoàn toàn chẳng có chút tình ý gì với Trần Gia Lân. Chạm đến tự ái của Trần Gia Lân, hấn lập tức đứng phắt dậy nói:

- Ta có thể đi ngay bây giờ! Đào Ngọc Phân lắc đầu nói:

- Bây giờ... không còn kịp nữa, tất cả đã trở thành định cục, chàng đi rồi, ta biết làm sao đây?

Trần Gia Lân ngăn người ra tại chỗ, hấn hoàn toàn không hiểu Đào Ngọc Phân đang nói gì hết.

Đào Ngọc Phân từ từ ngồi dậy bước tới bàn phấn son, gỡ những trang sức đang đeo trong người ra, sau đó trở lại cạnh giường, hạ tấm màn che xuống, gỡ dây thắt lưng..

Trần Gia Lân thấy động tác và tình cảnh này, tức thì toàn thân nóng bừng lên, gương mặt y như bị say rượu, hơi thở càng lúc càng nhịp nhanh hơn.

Đào Ngọc Phân cởi luôn áo ngoài chỉ còn chiếc áo lót, sau đó ngã lưng nằm trên giường, kéo tấm chăn đắp nửa người lại, cất giọng mê hồn nói:

- Ngự Lang ca, khuya rồi, hãy ngủ đi!

Tình cảnh này giống y vài năm trước đây, ái thiếp Đào Ngọc Phương từng ân ái khê kêu gọi mình...

Giọng nói như mơ như mộng của Đào Ngọc Phân lại nói tiếp:

- Ngự Lang ca, hãy làm tắt ngọn nến đi!

Hình như Trần Gia Lân đã hoàn toàn mất hết tự chủ, hấn ngo ngẩn thối tắt ngọn lửa nến hồng, tiến tới hai bước rồi dừng lại, phần khởi cực độ lại trở nên nhút nhát.

Đây là một cảm dỗ không bất cứ một ai có thể kháng cự được cả.

Nhưng một người phi thường sở dĩ nên người phi thường là có chỗ khác với người bình thường, bên tai hấn vắng vắng lại nghe thấy tiếng nói của Vũ Diễm Hoa và Thất Tâm Nhân:

- Chủ nhân... Tiên Cơ... coi chừng... bây giờ người không thể kết hợp với nàng, bằng không...

Hắn giật mình tỉnh lại, niêm dục biến mất ngang, y như một chiếc thuyền nhỏ vào lúc sắp bị cuốn vào dòng nước xoáy bỗng nhiên quay đầu lánh sang một bên, người không có đủ trí huệ quyết không thể thực hành được lúc này đâu.

Con người khi lâm vào cảnh nguy hiểm không cảm thấy nguy hiểm, chỉ đến lúc hồi đầu mới cảm thấy đáng sợ.

Linh tri lóe lên thì hắn đã cảm thấy lạnh toát mồ hôi. Thình lình ngay lúc này...

Đánh bạch một cái! Đó là tiếng người té ngã ra đất từ bên ngoài cửa sổ vang vào.

Trần Gia Lâm run bắn người lên, theo phản ứng tự nhiên của một võ sỹ, hắn mở tung cửa phòng nhảy vọt ra ngoài, chỉ thấy một bóng người té nằm dưới cửa sổ. Hắn tới trước nhìn kỹ, mới hay đối phương là một trong số tỷ nữ theo hầu mẫu thân.

Hắn ngăn người ra tại chỗ, tại sao tỷ nữ này lại đến đây, y vâng lệnh đến giám sát mình, hay là...

Rình mò cửa phòng nghỉ của người là một hành vi vô cùng xấu xa.

Hắn ngăn người trong giây lát, sau đó đưa tay sờ mó mới hay tỷ nữ nọ bị người điểm huyết.

Vậy thì lạ lùng thiệt, ai hạ thủ thế? Có mục đích gì ư?

Mẫu thân tọa trấn tại đây, không cần phải nói nội ngoại đều phải có canh phòng cẩn mật rồi, người ngoài làm sao xông vào đây được ư?

Nếu bảo là người ngoài, vậy thì đối phương là ai?

Hắn còn đang suy nghĩ, trong phòng bỗng nhiên nổi lên một tiếng kêu hự.

Trần Gia Lâm như chạm phải điện bất giác giật nảy người lên, lập tức quay người trở lại phòng, hốt hải nói:

- Phân muội, nàng không hề chi chứ?

Không thấy phản ứng gì hết, Trần Gia Lâm giật mình kinh hãi vội vén màn che sang một bên, trở mắt nhìn vào trong, tức thì tay chân mềm nhũn, trên giường chẳng có ai hết.

Đào Ngọc Phân đã mất tích, mặc dù không có đèn đuốc soi sáng, nhưng hắn vẫn trông thấy mờ mờ trên giường có một vết màu đỏ đậm, đó là máu.

Trong bóng chốc này hắn chỉ bằng hoàng kinh hãi, ngoài ra chẳng còn ý niệm gì hết, luồng cuống kêu to một tiếng:

- Có ai vào đây ta bảo nào!

Dứt lời hắn xông ra cửa phòng, đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, sau đó phi thân nhảy lên nóc nhà nhanh như cắt.

Bốn bề im phăng phắc không trông thấy gì hết.

Người trong viện nghe thấy tiếng gọi cửa của hắn, vội vã chạy vào phòng châm sáng ngọn đèn, tức thì cả viện kêu la inh ỏi.

Trần Gia Lâm quay trở vào phòng như một người mất hồn, từng vệt máu dính đầy trên giường và dưới đất, trông thật kinh tâm táng đờm.

Cả hai người, Mẫu Đơn lệnh chủ và Bà Dương phu nhân song song vào phòng, thoáng trông thấy hiện trường cả hai người mặt mày đều biến sắc, nước mắt Bà Dương phu nhân chảy ròng ròng xuống.

Số người trong phòng thảy đều lui ra ngoài hết. Mẫu Đơn lệnh chủ đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm nói:

- Việc gì xảy ra thế?

Trần Gia Lâm cứ đưa mắt nhìn vệt máu trên giường ngăn người ra tại chỗ, chẳng nói gì hết.

Âm thanh của tổng quản biệt trang Chức Nữ Vi Hàm Tiểu từ bên ngoài cửa sổ vang vào nói:

- Y tỉnh rồi, chỉ bị điểm huyết thôi, sự việc xảy ra thế nào vậy? Tỷ nữ bị điểm huyết nọ lên tiếng nói:

- Ta đi ngang cửa sổ, bỗng cảm thấy trong người tê liệt, tức thì không còn biết gì cả. Chức Nữ Vi Hàm Tiểu nói:

- Có trông thấy đối phương chẳng? Tỷ nữ nọ nói:

- Chỉ hoa mắt một cái, ngoài ra không thấy gì hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ đưa cặp mắt sáng lạnh chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân nói:

- Con hãy nói xem nào, rốt cuộc việc gì xảy ra thế?

Trần Gia Lân nghiêng răng mím môi, liền đem tình hình xảy ra lúc nãy thuật lại một phen.

Mẫu Đơn lệnh chủ dậm chân nói:

- Cả gan thế, dám dẫm thương sau đó lại đánh cướp cả người, Công Tôn sứ giả đâu? Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương xuất hiện ngoài cửa phòng, cúi người thưa rằng:

- Hạ tọa có mặt!

Mẫu Đơn lệnh chủ căm phẫn nói:

- Hãy truyền lệnh lục soát trong viện và ngoài trang, cả mặt hồ cũng phải xuất thuyền bè lục soát một thể luôn.

- Tuân lệnh dụ!

Công Tôn đại nương cung kính trả lời một tiếng, sau đó vội vàng ra ngoài truyền lệnh ngay. vậ! vậ?

Mẫu Đơn lệnh chủ mặt mày biến sắc, cứ nghiêng răng kêu ken két nói:

- Không ngờ lại xảy ra việc bất trắc như thế, dám công khai đối đầu với bản lệnh như Bà ta vừa nói vừa quay lại hỏi Bà Dương phu nhân:

- Tô đà chủ, tạm thời chờ bị thương đã, theo người thì bọn nào đã gây nên sự việc như Bà Dương phu nhân khóc thút thít nói:

- Nhất thời hạ tọa cũng chưa suy nghĩ ra, người này vào trong dẫm thương người và đánh cướp cả người mà không lưu lại mảy may dấu vết, chứng tỏ đối phương không phải là hạng nhân vật tầm thường, nhưng sự kiện lại xảy ra ngẫu nhiên vô cùng, vào lúc thiếu môn chủ và tiểu nữ...

Bà ta không nói tiếp, nhưng trong lời nói đã biểu lộ phần nào hoài nghi Trần Gia Lân, với võ công của hắn lại để cho đối phương ung dung cướp người bỏ chạy, vậy thì đáng sợ lắm.

Lòng Trần Gia Lân rối loạn vô cùng. Hắn chẳng hề để ý họ nói gì nữa cả, hắn đang nghĩ bụng: "Căn cứ vào lượng máu để lưu lại, Đào Ngọc Phân không chết thì cũng phải trọng thương, rốt cuộc đối phương có mưu đồ gì vậy? Nếu bảo rằng chỉ vì Đào Ngọc Phân là mỹ nhân võ lâm, vì say mê nàng đã có hành động điên cuồng như vậy cũng không nên dẫm thương nàng chứ? Người có võ công cao cường như thế, trước mắt chỉ có hai tỷ đệ Thất Tâm Nhân, nhưng hai tỷ đệ y cũng từng tán thành hôn sự này, chẳng có lý do gì phải hạ độc thủ cả..."

Mẫu Đơn lệnh chủ đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Gia Lân, theo nhận xét của con thì thế nào? Trần Gia Lân xúc động nói:

- Hải nhi chẳng suy nghĩ ra chút manh mối nào cả! Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Có thể nào chính kẻ từng giả mạo con đã gây nên chẳng?

Trần Gia Lân nói:

- Có lẽ phải và cũng có thể không! Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên nói:

- Con nói thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Con cho rằng phải là vì võ công người này khá cao siêu, đương nhiên không phải chỉ đi có một mình mà thôi, hơn nữa tới lui như vào chỗ không người và chẳng lưu lại mảy may dấu vết, ắt phải dựa vào thân pháp thần kỳ, chính đối phương hội đủ điều kiện này. Còn điều mà con nói có thể không là đối phương chẳng có lý do gì dẫm thương người cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu nói:

- Chúng ta quyết phải làm sáng tỏ vấn đề này mới được! Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Hải nhi cũng không tham gia hành động lục soát, căn cứ vào bản lĩnh hạ thủ của đối phương, cho dù số đệ tử có gặp phải đối phương cũng chẳng làm gì được y cả, biết đâu lại chẳng bồi thêm vài mạng sống.

Mẫu Đơn lệnh chủ gật đầu biểu thị đồng ý nói:

- Được! Con cứ đi đi, nhưng bắt kẻ có kết quả hay không, con ắt phải quay trở lại chuẩn bị hành động kế tiếp...

Trần Gia Lân khẽ gật đầu thưa rằng:

- Tuân lệnh!

Dứt lời hần đội nón và đeo kiếm cùn lên vai, vội vàng bước ra cửa phòng. Bóng người trong trang lui tới đông nghẹt.

Trần Gia Lân ra khỏi cửa trang, đứng lại suy nghĩ giây lát, sau đó phi thân chạy dọc theo bờ hồ. Hần phán đoán rằng đối phương quyết không khi nào mang một thiếu nữ thọ thương hoặc một xác chết chạy về hướng đông người đâu.

Trên đường đi hần thấy bóng người thấp thoáng lay động trong đêm tối liên tục, tất nhiên là số đệ tử Thiên Hương môn được phái ra để lục soát đối phương.

Hần chạy hơn mười dặm đường, hướng đông đã mờ mờ sáng, có con gió thoảng hất vào mặt, Trần Gia Lân cảm thấy mát mẻ và dễ chịu.

Thình lình có một âm thanh nữ nhân rất quen thuộc vang tới nói:

- Ngự Lang, hãy sang bờ hồ bên này nào!

Trần Gia Lân giật bắn người lên, hần sức nghĩ ra tiếng nói nữ nhân này chính là tiếng nói của tỷ tỷ Thất Tâm Nhân, tức thì lấy làm xúc động mãnh liệt, không ngờ sự kiện này quả thật do hai tỷ đệ y đã gây nên.

Hần đề khí vận khởi khinh công bước trên cỏ lau bay vọt về hướng bờ hồ, chỉ thấy một chiếc thuyền bông nhỏ neo tại bờ hồ, hần lập tức phi thân nhảy vọt lên mũi thuyền.

Có một cái đầu từ trong mũi thuyền thò ra ngoài nói:

- Người không nghe lời khuyên bảo, suýt nữa làm hỏng đại sự! Người vừa lên tiếng chính là Thất Tâm Nhân.

Trần Gia Lân nói giọng hốt hải:

- Đào Ngọc Phân đâu rồi? Thất Tâm Nhân nói:

- Ở trong khoang thuyền, người hấp tấp làm gì vậy? Trần Gia Lân thở phào một tiếng, nói:

- Nàng bị thương ra sao rồi? Thất Tâm Nhân nói:

- Nàng khỏe sò sò, ai nói rằng nàng bị thương vậy? Trần Gia Lân ngạc nhiên, thất thanh nói:

- Nàng không thọ thương ư?

Quả thật bất ngờ hết sức, Đào Ngọc Phân không bị thương, thế nhưng những vết máu trong phòng và cả tiếng thảm kêu thì giải thích thế nào đây?

Âm thanh của Đào Ngọc Phân từ trong khoang thuyền vang ra nói:

- Tỷ phụ, ta không hề chi, đã làm cho chàng giật mình. Trần Gia Lân lẩm bẩm nói:

- Giật mình ư? Nói thế có nghĩa là sao? Thất Tâm Nhân nói:

- Ngự Lang hãy trở tãi đưa thuyền ra giữa hồ, chúng ta từ từ nói chuyện cũng chưa muộn.

Chèo thuyền là nghề của Trần Gia Lân, thêm vào một thân võ công của hần, khẽ lay

động mái chèo một cái, tức thì chiếc thuyền bông lướt nhanh trên mặt nước ra tới giữa hồ ngay.

Chỉ trong nháy mắt, chiếc thuyền cách xa bờ hồ đã vài chục trượng, Thất Tâm Nhân cười hí hí nói:

- Thuyền gia, được rồi, hãy vào khoang thuyền đi!

Ngưng mái chèo Trần Gia Lân cúi người chui vào khoang thuyền, chỉ thấy Đào Ngọc Phân và Thất Tâm Nhân sánh vai ngồi gần nhau. Hần bắt giác ngăn người ra giây lát, trong lòng lấy làm ghen tuông, đứng ra hần không có lý do gì để ghen cả, nhưng con người là lạ lùng như thế đấy, coi như là phản ứng theo bản năng tự nhiên đi!

Thất Tâm Nhân chỉ tay ghé vắn đối diện nói:

- Mời ngồi nào!

Trần Gia Lân thờ dài một tiếng, y lời ngồi xuống, đôi bên cách nhau bởi một cái bàn gỗ nhỏ nho nhỏ.

Hắn đưa mắt nhìn Đào Ngọc Phân nói:

- Phân muội, việc gì đã xảy ra thế? Thất Tâm Nhân trêu chọc nói:
- Ngươi Lang, hình như ngươi đang ghen thì phải? Trần Gia Lâm sa sầm nét mặt nói:
- Tại hạ đến đây không phải để nói đùa, lão huynh hãy trang trọng một chút. Thất Tâm Nhân thân nhiên nói:
- Được, không nói đùa nữa, hãy vào chính đề ngay. Ta từng cảnh cáo ngươi, thế mà ngươi không chịu nghe...

Trần Gia Lâm vốn muốn nói rằng mình vốn chẳng có tình ý gì với Đào Ngọc Phân, thế rồi hắn đành trả lời cho có lệ:

- Ta cực chẳng đã mới hành động như thế.

Thất Tâm Nhân kêu ồ một tiếng không nói gì hết. Trần Gia Lâm lại nói tiếp:

- Nàng không chết và cũng chẳng bị thương, sự việc đã xảy ra như thế nào vậy? Thất Tâm Nhân nói:
- Bất đắc dĩ mới chơi đòn này, đó là máu chó, cố ý bày ra nghi trợn như vậy. Trần Gia Lâm cau mày lại nói:
- Máu chó... tại sao phải bày ra nghi trợn này? Thất Tâm Nhân nói:
- Tại vì ngươi gây nên một kẻ hồ lớn. Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:
- Kẻ hồ lớn thế nào?

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Nói cho ngươi hay cũng không hề chi, một khi ngươi vào động phòng, nếu ngươi không bị hủy diệt thì hai mẹ con Đào Ngọc Phân ắt phải thọ nạn, chẳng lẽ đây là trò đùa được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Hắc Cốc Chi Ước

Trần Gia Lâm run bắn người lên, hốt hải nói:

- Ngươi nói thế nghĩa là sao?

Thất Tâm Nhân nói:

- Ngươi có biết tại sao năm xưa Huyết Thần Đông Phương Vũ đã biến thành công cụ giết người chăng?

Trần Gia Lâm giật mình hỏi:

- Tại sao vậy?

- Đây là kiệt tác của Mẫu Đơn lệnh chủ. Năm xưa, Huyết Thần Đông Phương Vũ được tôn xưng là Vô Lâm Sinh Phật, thế thì ngươi có thể tưởng tượng được hành vi của lão. Có một lần lão ra tay nghĩa hiệp cứu thoát một cô gái, thế rồi cô gái nọ mời lão về nhà, làm buổi tiệc nhỏ đãi lão. Cho dù con người tinh ranh đến đâu cũng có lúc sơ xuất, cô gái nọ đã bỏ xuân dược vào trong rượu, kết quả là Đông Phương Vũ cùng y phát sinh quan hệ. Thế rồi lão từ Vô lâm Sinh Phật biến thành Huyết Thần.

Trần Gia Lâm thất kinh nói:

- Lại có việc như thế sao?

Thất Tâm Nhân cười lạnh lùng nói:

- Cô gái ấy chính là Kim Hoa sứ giả Đồng Vân Hương mà ngươi đã giết chết trước kia. Y vâng mệnh Mẫu Đơn lệnh chủ hành sự, bây giờ cố sự tái diễn, mẫu thân ngươi sẽ sử dụng thủ pháp năm xưa đối phó ngươi.

Trong đầu Trần Gia Lân như có một luồng sét nổ, hấn điên cuồng gầm lên:

- Ngươi nói bậy! Làm gì có chuyện như thế!

Hấn xúc động đến phát điên lên. Trong thiên hạ này làm gì có chuyện mẫu thân lại sử dụng thủ đoạn tà ác đối phó với con ruột mình. Như vậy đầu còn luân lý gì nữa?

Thất Tâm Nhân vẫn bình tĩnh nói:

- Ngươi lang! Ngọc Phân ở đây, có cần nàng chứng thực không?

Đào Ngọc Phân ngược đầu nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó liền cúi đầu xuống. Trần Gia Lân như điên cuồng hét lên:

- Ta không tin có chuyện như vậy. Rốt cuộc các ngươi có mưu đồ gì? Đào Ngọc Phân u oán nói:

- Tỷ phu! Đây là sự thật.

Trần Gia Lân sực nhớ tới lời cảnh cáo của Vũ Diễm Hoa, chẳng lẽ đây là sự thật chăng? Vậy thì mẫu thân tàn tạ lương tâm như thế thật sao?

Thất Tâm Nhân chậm rãi nói:

- Để ta nói tường tận sự thật cho ngươi nghe. Mẫu Đơn lệnh chủ vì muốn đạt mục đích hùng bá thiên hạ muốn ngươi trở thành Huyết Thần thứ hai, cho nên bà mới thi triển thủ đoạn năm xưa, cưỡng ép ngươi kết hợp với Đào Ngọc Phân. Vì loại được vật cải biến tâm tính ấy cần phải sử dụng lúc nam nữ đang giao hợp mới phát sinh hiệu quả. Đây chính là lý do mà ta đã cản ngươi tạm thời không được thân cận Đào Ngọc Phân. Nàng không dám kháng lệnh vì sinh mạng mẫu tử của nàng đều nằm trong tay Mẫu Đơn lệnh chủ, chỉ trông vào ngươi chủ động từ chối. Bây giờ ngươi hiểu rồi chứ?

Tinh thần Trần Gia Lân hoàn toàn suy sụp. Hấn mong rằng sự thật tàn bạo này không có thực, nhưng qua lời nói đầy đủ bằng chứng của Thất Tâm Nhân, sự việc này không giả dối chút nào. Tuy vậy nhưng hấn vẫn gào lên:

- Ta không tin, đây là một âm mưu, một âm mưu đáng sợ... Hấn vừa nói vừa thở mạnh, mồ hôi lấm tấm đầy trán.

Thất Tâm Nhân lại nói tiếp:

- Bây giờ thì yên rồi. Xem như Võ Lâm Tiên Cơ tạm thời thần bí mất tích. Có lẽ đôi phương cho rằng nàng đã chết, ngươi hãy trở về chuẩn bị đến dự ước hẹn ở Hắc cốc. Xong việc hai người vẫn là đôi bạn trăm năm.

Đào Ngọc Phân ngược đầu lên nói:

- Ta không lấy chàng đâu!

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Khùng nào! Hai người đã lạy hoa đường rồi kia mà.

Trần Gia Lân không còn bận tâm về vấn đề hôn sự nữa. Trong lòng hấn bây giờ chỉ quan tâm tới vấn đề mà Thất Tâm Nhân vừa nói ra có phải sự thật hay không, và bên trong đó có âm mưu gì. Hấn vẫn không tin mẫu thân lại điên cuồng làm ra việc mất hết nhân tính như vậy.

Thế rồi hấn lớn tiếng nói:

- Thất Tâm Nhân, ngươi hãy nói trắng ra đi. Tại sao ngươi lại nhúng tay can thiệp vào chuyện này? Ngươi và Ngọc Phân có quan hệ gì? Nếu ngươi không nói rõ ràng ta quyết không dung thứ ngươi.

Thất Tâm Nhân trầm giọng nói:

- Ngươi Lang! Tạm thời ngươi chớ truy vấn điều này, tất cả mọi việc sắp phải sáng tỏ nay mai. Bây giờ ngươi cho thuyền vào bờ đi.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Những gì mà ngươi vừa nói hoàn toàn là sự thật chăng? Đào Ngọc Phân tiếp lời nói:

- Tỷ phu, nếu như có gì gian dối, chàng cứ việc giết chết mẫu tử ta.

Trần Gia Lân không nói gì được nữa, hấn đành chui ra khoang thuyền như người mất hồn, từ từ chèo thuyền vào bờ.

Thất Tâm Nhân thò đầu ra ngoài đưa mắt nhìn bờ hồ nói:

- Ngươi Lang, hãy nhớ cho kỹ, sau khi ngươi trở về tuyệt đối không được tiết lộ cơ mật này với mẫu thân ngươi, bằng không sẽ hỏng việc. Mong ngươi cẩn thận tối đa.

Trần Gia Lân cười lạnh lùng nói:

- Ước hẹn Hắc cốc ắt phải gặp nhau bằng binh đao, có gì đâu mà hồng việc hay chẳng hồng việc.

Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Cũng chưa chắc là như thế. Nếu có thể ôn hòa giải quyết công án nấn xư thì không đến nỗi xảy ra việc đổ máu. Ta lập lại một lần nữa, nếu ngươi không kín miệng thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Thôi! Ngươi cứ việc đi đi.

Đào Ngọc Phân bồi thêm một câu:

- Tỷ phu, ngươi cũng không nên nói việc của ta cho mẫu thân ta hay.

oOo

Trần Gia Lân mang nỗi thương tâm về đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, khi hấn vào tới hậu viện đã thấy Mẫu Đơn lệnh chủ và Bà Dương phu nhân ngồi đợi ở khách sảnh.

Hấn vừa đặt chân vào cửa sảnh đường, Mẫu Đơn lệnh chủ đã lên tiếng nói:

- Con trở về rồi ư?

- Vâng!

- Có phát hiện gì không?

- Chẳng có chút manh mối gì hết!

- Hãy ngồi xuống đi nào!

Trần Gia Lân như người mất hồn ngồi xuống chiếc ghế đầu tiên ở hàng dưới. Hấn không dám nhìn mẫu thân, nhưng lại không thể không nhìn. Gương mặt xinh đẹp của bà ta không có mây may tình cảm gì cả, trong lòng hấn cứ liên tưởng đến lời nói của Thất Tâm Nhân.

Liệu lời nói của Thất Tâm Nhân có đáng tin chăng? Có thật mẫu thân là hạng người mà y đã nói ư? Chẳng lẽ bà ta không có chút quan hệ luân thường gì sao?

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Sự việc rất khả nghi. Căn cứ lượng máu chảy trong phòng mà nói thì Đào Ngọc Phân bị thương rất nặng, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng. Đứng ra trên đường nạng bị mang đi phải có vết máu, thế nhưng vết máu chỉ thấy trên giường. Điều này không hợp lý chút nào.

Trần Gia Lân thầm giật mình kinh hãi. Kê trí giả suy nghĩ ngàn lần ắt có một lần sai. Thất Tâm Nhân tự cho rằng mình làm rất cẩn thận, không ngờ đã lưu lại một kẽ hở rất lớn. Hấn không nói gì hết, chỉ ngồi chờ người ra tại chỗ.

Không ai nghi ngờ thần tình quái dị của hấn, họ cho rằng vì biến cố của Đào Ngọc Phân nên hấn mới ra như thế.

Chỉ trong hai ngày một đêm, Bà Dương phu nhân đã hóc hác đi nhiều. Nhìn bà trong lúc này như già đi rất nhiều.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói tiếp:

- Nay phân đà chủ! Hắc cốc quái nhân là kẻ địch đáng sợ, ta định dự ước hẹn này trước, tạm thời gác việc Ngọc Phân sang một bên, ngươi thấy thế nào?

Bà Dương phu nhân vội cúi người nói:

- Môn chủ cứ quyết định.

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu, nói:

- Vậy thì cứ thế tiến hành, mười ngày sau sẽ hành động.

Trong tình hình này mẫu thân không có ý định lui khỏi giang hồ chút nào, bằng không bà ta đã chẳng nhẫn tâm đến nỗi muốn làm cho mình trở thành một công cụ giết người. Bỗng nhiên Trần Gia Lân hạ quyết tâm. Nếu sau cuộc ước hẹn ở Hắc cốc mà mẫu thân vẫn không chịu lui khỏi giang hồ thì mình phải xa chạy cao bay, mãi mãi không bước vào chốn giang hồ nữa, tìm một nơi không có bóng người sống cho hết kiếp này.

Mẫu Đơn lệnh chủ quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Kể từ bây giờ con ở bên cạnh mẹ. Chờ xếp đặt xong xuôi chúng ta sẽ đến Hoài Ngọc Sơn phò ước.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu không nói gì.

oOo

Hắc cốc, Hoài Ngọc Sơn.

Do vì sơn lĩnh quá cao nên thời gian có ánh nắng trong ngày chỉ được nửa canh giờ. Mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng trong sơn cốc vẫn tối om.

Toàn bộ cao thủ tinh nhuệ của Thiên Hương môn được phân bố mai phục trong phạm vi mười trượng vuông nơi cốc khẩu, cứ cách một trượng lại có một vòng vây.

Mẫu Đơn lệnh chủ và Trần Gia Lâm thấy đều khăn trương vô cùng, vì đối phương là một nhân vật thần bí ly kỳ, không ai suy đoán được hậu quả sẽ như thế nào.

Qua một hồi thật lâu vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Gia Lâm! Tuy chúng ta không hiểu hư thực của đối phương, nhưng ta biết chắc rằng đối phương ắt phải có mưu đồ gì đây. Rất có thể đây là thù gia năm xưa của mẹ, con hãy cố gắng theo sát mẹ, nghe lệnh của mẹ mà tiến thoái.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu không nói gì hết.

Hắn liên tưởng tới năm xưa mẫu thân từng sử dụng thủ đoạn cay độc giết chết hàng trăm võ lâm cao thủ, gây ra đại huyết án bách nhân chúng không tiền khoáng hậu, thì thù gia không biết bao nhiêu mà kể. Phàm là chính nghĩa chí sĩ thấy đều là địch nhân, cho dù hôm nay bình yên thoát nạn, nhưng về sau thì sao?

Thình lình ngay lúc này trong cốc vang lên một âm thanh nói:

- Này Tôn Phi Yến, ngươi đến phò ước đấy ư?

Mẫu Đơn lệnh chủ không hổ là một nữ kiêu hùng, mặt chẳng biến sắc, cất giọng lạnh lùng hỏi lại:

- Rốt cuộc các hạ là ai? Quái nhân trong cốc nói:

- Ngươi sắp biết ngay bây giờ.

Mẫu Đơn lệnh chủ hừ một tiếng nói:

- Các hạ vẫn chưa chuẩn bị hiện thân sao? Quái nhân trong cốc nói:

- Bây giờ ngươi hãy ra lệnh cho số người đi với ngươi lui ra đến bên kia chân núi.

- Tại sao vậy?

- Vì tránh đổ máu khỏi phải chết thêm số người vô tội ấy. Mẫu Đơn lệnh chủ cười lên một tràng rồi nói:

- Các hạ buông lời ngạo nghễ, sợ hãi rồi chăng? Quái nhân trong cốc nói:

- Tôn Phi Yến, số thù hạ của ngươi đều là hạng tàn ác đa đoan, ai cũng đáng tội chết cả, nhưng lão phu không muốn đại khai sát giới, cho nên tốt hơn hết ngươi cứ ra lệnh cho họ rút lui đi.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Các hạ hãy hiện thân nói rõ mục đích ước hẹn cho rồi. Hoặc đánh, hoặc giết, bản lệnh chủ đều tiếp cả, chớ nói lời thôi làm gì.

Quái nhân trong cốc nói:

- Cũng có thể không phải đổ máu. Ngươi hãy hạ lệnh bảo chúng nó lui ra nhanh lên. Mẫu Đơn lệnh chủ đằng hắng một tiếng nói:

- Điều này không thể được.

Quái nhân trong cốc lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng tưởng rằng trong mình chúng nó mang theo hỏa khí độc vật là ta sợ hại đâu. Nói cho ngươi hay, chúng không may có cơ hội thi triển những thứ đó đâu, chớ đưa họ vào chỗ chết oan làm gì.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc không nói gì. Vì bà ta bị mặt nên không thấy biến chuyển trên mặt, nhưng Trần Gia Lâm có thể đoán rằng bà ta đã bắt đầu

sợ hãi. Bầu không khí trong cốc trở nên khẩn trương vô cùng.

Một hồi lâu, Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng nói:

- Nếu bảo rằng không đổ máu, thì họ cũng không cần động thủ, hà tất rút lui làm gì. Quái nhân trong cốc nói:
- Vì công án mà chúng ta cần giải quyết không thể cho người khác nghe biết được.

Rõ ràng Mẫu Đơn lệnh chủ đã giật mình kinh hãi, thân người bà ta thoáng run lên, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Có công án gì mà không thể cho người khác nghe được? Quái nhân trong cốc cười khẩy nói:
- Nếu như ta nói công khai được thì chẳng bảo họ lui khỏi đây làm gì. Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng:
- Nếu như các hạ không nói rõ lý do thì bản lệnh chủ khó lòng tuân mệnh.
- Cứ xem như đây là việc tư của hai chúng ta.

Câu nói này kỳ lạ và khó hiểu, Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng hỏi lại:

- Việc tư ư?
- Đúng thế.
- Rốt cuộc các hạ là ai?
- Ngươi sẽ biết ngay bây giờ.

Mẫu Đơn lệnh chủ suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Nếu họ không lui khỏi đây, các hạ ắt sẽ không hiện thân chứ gì?
- Đúng thế.
- Sao không hủy bỏ ước hẹn có hay hơn chẳng? Quái nhân trong cốc hừ một tiếng nói:
- Thế thì không được, lão phu đã chờ đợi khá lâu rồi. Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:
- Hắn... cũng phải rời khỏi đây sao?
- Hắn là ai?
- Là con của ta.
- Ha ha ha...

Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên hỏi:

- Điều này có gì đáng cười?

Quái nhân trong cốc dứt tiếng cười, nói:

- Tôn Phi Yến, quả thực lão phu rất khâm phục cơ trí của ngươi, đã nghĩ ra nước cờ kỳ diệu này. Hắn có thể ở lại. Hắn nên ở lại.

Trần Gia Lâm thoát nghe quái nhân trong cốc nói thế thì lấy làm kinh ngạc, hắn không hiểu ý quái nhân muốn nói gì.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm tư giây lát, bỗng nhiên bà ta quay ra sau, khoát tay lớn tiếng nói:

- Các ngươi lui đến chân núi, nhưng vẫn phải đề cao cảnh giác.

Vừa nghe Mẫu Đơn lệnh chủ ra lệnh, tức thì nhóm người đằng sau lần lượt lui ra hết. Quái nhân trong cốc nói:

- Còn hai ông bà chưa từng bại trận chưa chịu rút lui đây. Đương nhiên là chỉ vào vợ chồng Bất Bại Ông rồi.

Trần Gia Lâm lấy làm lạ, không biết quái nhân nọ ẩn mình ở đâu mà sao lại trông thấy rõ ràng thế.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại khoát tay lần nữa, quả nhiên có hai bóng người từ phía sau một tảng đá bên phải bay lùi về hướng chân núi nhanh như chớp.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Các hạ có thể...

Bà chưa dứt lời thì thấy một quái nhân tóc mượt như nhung ngồi sò sò trên đồng đá giữa cốc đạo bị nổ sập lần trước. Chẳng biết lão xuất hiện lúc nào, thân pháp thần tốc kinh người, giống như lão vốn đã ngồi ở đó từ lâu rồi vậy.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng:

- Các hạ có thể nói được rồi đấy.

Quái nhân thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Tôn Phi Yến, nếu như ngươi làm được một việc sẽ tránh khỏi báo ứng sát thân. Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Tạm thời chớ nói chuyện khác. Các hạ hãy nói mình là ai trước đi xem nào. Quái nhân nói:

- Không cần thiết! Ngươi đừng hỏi thì hay hơn, việc mà ta muốn nói rất đơn giản thôi, ngươi hãy giải tán Thiên Hương môn rồi tìm một chỗ không người để ẩn cư hồi lỗi, như vậy sẽ giữ lại được thân già.

Trần Gia Lâm nghe nói thế thì lấy làm xúc động, hắn không ngờ quái nhân lại nói ra điều mà hắn đã tha thiết mong chờ bấy lâu.

Mẫu Đơn lệnh chủ cất tiếng cười một hơi dài chất chứa. Thật lâu bà ta mới dứt tiếng cười, nói:

- Các hạ giả thân giả quý, hơn nữa lại nằm chiêm bao trong lúc thanh thiên bạch nhật, quả thật buồn cười hết sức.

Quái nhân lạnh lùng trả lời:

- Chẳng có gì đáng cười cả!

Mẫu Đơn lệnh chủ lớn tiếng nói:

- Đừng nói lời thôi nũa, rốt cuộc ngươi là ai? Quái nhân bỗng nhiên đổi giọng trầm khàn nói:

- Tàn Hồng Kinh Ý Mộng, Tông Tự Mạch Lô Nhân. Ngươi biết ta là ai rồi chứ?

Trần Gia Lâm bất giác nín thở, khí huyết chừng như cũng ngưng vận hành. Giọng nói này quen thuộc hết sức, hắn cảm thấy mặt mày choáng váng há miệng mà chẳng nói nên lời. Hắn không dám tin đây là sự thật.

Mẫu Đơn lệnh chủ té lui ra sau hai bước, kêu to lên:

- Trần Đình Lăng, ta đã đoán là ngươi từ lâu rồi. Té ra ngươi chưa chết... Vì quá xúc động nên giọng nói của bà hơi run run.

Trần Gia Lâm toàn thân mềm nhũn, xuýt nữa thì đứng không vững. Sư phụ Trần Đình Lăng, không, phải nói là phụ thân đã chết và đã thủy táng, bây giờ lại xuất hiện trước mắt. Quả thật không thể tưởng tượng được, người chết rồi còn có thể sống lại được sao?

Kiểm cùn và tuyệt chiêu vốn không phải là một nghi vấn.

Thì ra quái nhân chính là Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng đã danh lừng thiên hạ năm xưa.

Mẫu Đơn lệnh chủ tiến tới đứng sánh vai với Trần Gia Lâm, hót hải nói:

- Trần Đình Lăng, chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt, ngươi định làm gì ta đây? Càn Khôn Nhất Kiếm đứng phắt dậy xúc động nói:

- Ngươi có nghe thấy lời nói lúc nãy của ta chẳng? Mẫu Đơn lệnh chủ trả lời:

- Nếu ta nói không thì sao?

Càn Khôn Nhất Kiếm run run nói:

- Vậy là ngươi buộc ta phải giết ngươi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Trời Quang Mây Tạnh

Mẫu Đơn lệnh chủ nghiêng răng kêu ken kết nói:

- Giết ta ư? Không dễ ràng như thế đâu?
- Vợ chồng như lửa với nước, mãi cho đến hôm nay vẫn chưa hòa, tại sao vậy? Trần Gia Lân buột miệng kêu lên một tiếng:
- Cha!

Chỉ thốt ra mỗi một chữ này thôi, hần không còn nói gì được nữa.

Càn Khôn Nhất Kiếm hất mái tóc dài đang che phủ ra sau, mặc dù râu ria mọc đầy mặt, nhưng vẫn phân biệt được nhãn thần và mặt mũi của lão nhân gia người.

Trần Gia Lân ngăn người ra tại chỗ, hần không ngờ gương mặt hiền từ mà không mất vẻ oai nghiêm lại kỳ tích xuất hiện trước mắt hần, quả thật bất ngờ hết sức?

Hần còn đang chờ người ra tại chỗ, bỗng cảm thấy toàn thân tê liệt, kể đó tay phải bị vịn ra sau lưng.

Hần nằm chiêm bao cũng không ngờ mẫu thân hần lại hạ thủ với hần, trong khoảnh khắc tích tắc này, đầu óc hần trở nên trống rỗng chẳng có mấy may ý niệm gì hết, vì tình huống này không thể xảy ra được cả.

Càn Khôn Nhất Kiếm thấp thoáng một cái lướt tới chỗ cách trước mặt Mẫu Đơn lệnh chủ độ khoảng một trượng, nói giọng hót hải:

- Tôn Phi Yến nguoi định làm gì thế? Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng lạnh lùng:
- Nguoi giết ta, ta giết hần, chỉ có thể thôi!

Càn Khôn Nhất Kiếm giận đến toàn thân phát run lên, suýt nữa lời hai nhân câu ra ngoài luôn, giận dữ gầm thét:

- Nguoi dám chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Chẳng có gì dám hay không dám cả, nếu nguoi không tin cứ việc thử xem nào!

Huyết đạo bị chế, kinh lực mất hết, bấy giờ Trần Gia Lân cắn phần vô cùng. Quả thật khóc chẳng ra nước mắt, mẫu thân không chế con mình, hơn nữa lại uy hiếp cả phụ thân, chốn thiên hạ này có quái sự như vậy được ư?

Càn Khôn Nhất Kiếm gầm rống nói:

- Hãy buông hần ra!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng lạnh lùng:

- Không buông, ta thách nguoi giám động thủ để giết cốt nhục nguoi đấy. Nay Trần Đình Lăng, ta cứ cho rằng hần là truyền nhân của nguoi, không ngờ hần lại là con ruột của nguoi.

Kêu ừng một cái, suýt nữa Trần Gia Lân đã ngất xỉu luôn, té ra Mẫu Đơn lệnh chủ không phải mẫu thân của mình, chẳng trách gì bà ta không biểu hiện gì hề cốt nhục thiên tính cả, tại sao mình không nghĩ ra điều này sớm hơn một chút?

Càn Khôn Nhất Kiếm nghiêng răng nói:

- Tôn Phi Yến, nguoi hèn hạ hết sức dám mạo nhận hần là con của nguoi, chỉ có hạng đàn bà như nguoi mới nghĩ ra kể...

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Có gì đâu mà hèn hạ với không hèn hạ, chốn giang hồ này chỉ cần đạt mục đích, chứ không kể thủ đoạn, vậy thì phải cảm tạ Trường Phiệt Thái Tông, lão tác thành sự kiện này.

Càn Khôn Nhất Kiếm phùng mang trợn mắt, hót hải nói:

- Nói sao? Chính lão nhi lười dài đã tác quái ư? Mẫu Đơn lệnh chủ lắc đầu nói:
- Lão không tác quái gì hết, lão chỉ nói bí mật này ra, ta gián tiếp nghe biết tin này từ nơi Ngô Hoàng Văn là huynh đệ kết minh với con trai nguoi, hơn nữa phải đa tạ y đã diệt trừ một tên nội gián!

Kêu ừng một tiếng Trần Gia Lân lại choáng váng đầu óc một lần nữa, hấn sức nghĩ ra sau khi Mẫu Đơn lệnh chủ ném Phích Lịch đạn nổ sập cốc khẩu.

Hắn đã gặp Ngô Hoàng Văn tại đây và mình đệ Ngô Hoàng Văn đã nói bí mật này cho hắn nghe, hơn nữa lại tiết lộ cả sự việc Huyết Thần Đông Phương Vũ sư phụ của y đã được giải cấm chế, nhưng vẫn còn ở lại Thiên Hương môn để làm nội ứng, không ngờ lại bị bà ta nghe lỏm được và lợi dụng tối đa, một mặt mạo nhận làm mẹ, mặt khác lại cho người tàn sát Đông Phương Vũ, quả thật nữ ma này xảo quyệt và cay độc hết sức, lời cảnh cáo của Thất Tâm Nhân đã được chứng minh thật rồi.

Bà ta không phải là mẫu thân, nhưng là sư mẫu thì chẳng còn sai nữa, vậy thì mẫu thân của mình là ai?

Bây giờ phải sư phụ có phải là phụ thân hay không vẫn còn là nghi vấn? Trường Thiết Thái Công cạy vào sự hiểu rộng các bí sử trong võ lâm mà nổi tiếng, cuối cùng cũng không đáng tin cậy...

Càn Khôn Nhất Kiếm gầm thét lần nữa:

- Tôn Phi Yến, ngươi hãy buông hắn ra nào! Mẫu Đơn lệnh chủ cũng lớn tiếng nói:

- Ta buông hắn ra, liệu ngươi tha ta chăng? Càn Khôn Nhất Kiếm nói:

- Việc vợ chồng ta không quan hệ gì đến hắn cả!

- Ha ha ha...

Mẫu Đơn lệnh chủ buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài nói:

- Đây Trần Đình Lăng, chúng ta không phải là vợ chồng từ lâu rồi, vậy mà ngươi lại thốt ra những lời nói này được sao?...

Y như quả bóng xì hơi, Càn Khôn Nhất Kiếm bỗng đổi giọng nói:

- Đây Tôn Phi Yến, ngươi cứ nói ngươi định làm gì đây? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Dễ dàng thôi, chỉ cần hai phụ tử ngươi lui khỏi giang hồ ngay từ bây giờ mãi mãi không hiện thân, ta sẽ buông tha hắn!

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Nghe giọng nói họ, sư phụ chính là phụ thân không còn sai rồi, thế nhưng mẫu thân mình là ai?"

Càn Khôn Nhất Kiếm mặt mày ủ rù nói:

- Tôn Phi Yến ta vốn mai danh ẩn tính nhưng vì niệm tình phu thê năm xưa ta mới tái xuất giang hồ, mong rằng ngươi rút lui cho nhanh đừng bảo toàn sinh mạng đáng chấm dứt ác hạnh của ngươi...

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Chắc ngươi chưa thấy quan tài chưa chịu đổ lệ chứ gì?

Và Mẫu Đơn lệnh chủ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói tiếp:

- Trần Đình Lăng, phí lời vô ích, bây giờ ngươi hãy chỉ thiên tuyên thệ, phụ tử mãi mãi tuyệt tự giang hồ...

Càn Khôn Nhất Kiếm nói giọng hốt hải:

- Không thể được!

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Bắt buộc phải được thôi, ngươi không muốn tuyệt hậu chứ? Ồ phải rồi ta quên rằng ngươi còn một truyền nhân nữa, cũng sử dụng kiếm cùn, tất cả phải lui khỏi giang hồ hết!

Dứt lời, y giơ tả chưởng vỗ nhẹ một cái.

Kêu dùng một cái xen lẫn một tiếng kêu hừ. Trần Gia Lân há mồm phun máu tủa tủa.

- Ngươi dám...

Tiếp theo tiếng gầm thét, Càn Khôn Nhất Kiếm nhảy vọt bước tới vài bước. Mẫu Đơn lệnh chủ lập tức đưa tả chưởng lên lần nữa, lạnh lùng la hét nói:

- Đứng lại ngươi bước thêm một bước nữa ta giết hắn ngay!

Càn Khôn Nhất Kiếm ngăn người ra tại chỗ cho dù bản lãnh của lão có huyền thông đến đâu cũng không cách nào cứu Trần Gia Lân thoát khỏi Mẫu

Đon lệnh chủ.

Mặt mày Trần Gia Lân bỗng sầm lại, điên cuồng gầm rống nói:

- Cứ việc giết y, chớ quan tâm tới con nữa! Mẫu Đon lệnh chủ bữu môi nói:
- Tiểu tử, ngươi cũng gan lỳ đấy, tiếc rằng y không đành lòng để cho ngươi chết! Bà ta nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:
- Nay Trần Đình Lăng, mỹ nhân của ngươi đâu rồi? Nàng sinh con nối dòng cho ngươi, tại sao không ở chung với ngươi?

Càn Khôn nhất Kiếm giật run đến nỗi mồm mũi phun ra lửa nói chẳng lên lời. Mẫu Đon lệnh chủ lại nói tiếp:

- Nay Trần Đình Lăng, chúng ta chớ làm mất thêm giờ nữa, ngươi bằng lòng hay không hãy quyết định ngay, bằng không, chỉ còn một con đường cuối cùng..

Trần Gia Lân nghĩ bụng:

"Mỹ nhân mà Mẫu Đon lệnh chủ nói đương nhiên là mẹ đẻ của mình, bà ta là ai thế? Trông tình hình này phụ thân còn yêu người khác..."

Càn Khôn Nhất Kiếm nghiêng răng nói:

- Con đường cuối cùng thế nào?

Mẫu Đon lệnh chủ nói giọng nham hiểm:

- Trong mình ta còn một quả Phích Lịch đạn, ba chúng ta cùng chết chung một lúc, như vậy ngươi chẳng thiệt thòi, ngươi cảm thấy thế nào?

Càn Khôn Nhất Kiếm điên cuồng gầm rống nói:

- Ngươi không sợ lẽ trời xử phạt công bằng chăng? Mẫu Đon lệnh chủ nói:
- Ta chẳng bận tâm lẽ trời lẽ đất gì cả. Càn Khôn Nhất Kiếm nói:
- Ngươi vốn chẳng có chút nhân tính gì hết vì trong người ngươi có máu của phụ thân ngươi, thiên phú cho bản chất tàn ác.

Mẫu Đon lệnh chủ nghiêng răng nói:

- Lão nhân gia đã quá cố, ngươi chớ xi nhục người ở nơi chín suối. Đừng thế coi như ta có bản chất tàn ác, năm xưa ngươi đui mù lên mới cưới ta, có phải vậy không? Bây giờ bi ai cũng bằng thừa thôi, rốt cuộc mi muốn chọn con đường nào đây?

Càn Khôn Nhất Kiếm ngược đầu lên trời thở dài một tiếng nói:

- Được, ngươi buông hãn ra phụ tử ta sẽ lui khỏi giang hồ. Đây là một quyết định vô cùng đau thương.

Trần Gia Lân gào thét kêu to nói:

- Không không, không được hứa với y như thế!

Mẫu Đon lệnh chủ lạnh lùng đàng hăng một tiếng nói:

- Trần Đình Lăng, ngươi tuyên thệ đi? Càn Khôn Nhất Kiếm đau lòng nói:
- Ta nói một là một trong đời ta chưa tuyên thệ bao giờ.
- Nếu như ngươi không giữ lời hứa thì sao?
- Trần Đình Lăng ta không phải là hạng người như thế!
- Được! Ta tin tưởng ngươi, bây giờ ngươi cứ việc tự nhiên, đợi ta an toàn rời khỏi vùng núi này, ta sẽ thả hãn chớ về không sai.

Càn Khôn Nhất Kiếm hốt hải nói:

- Ta không thể tin cậy ngươi? Mẫu Đon lệnh chủ lạnh lùng nói:
- Ta đã tin tưởng ngươi, nếu ta nuốt lời ngươi vẫn còn cơ hội tìm ta kia mà? Càn Khôn Nhất Kiếm giậm chân lia lịa nói:
- Xem như ngươi thắng thế, hãy đi đi, nhưng ngươi phải coi chừng, nếu như ngươi nuốt lời, Thiên Hương môn sẽ trở thành bách nhân chủng thứ hai.

Câu nói đầy máu tanh này thốt từ miệng của Càn Khôn Nhất Kiếm, khiến người nghe thấy phải rùng mình rợn tóc gáy.

Mẫu Đơn lệnh chủ không nói gì nữa, vịn cánh tay Trần Gia Lâm ra sau, từ từ rời khỏi. Giây phút này lòng Trần Gia Lâm đau như cắt.

Khi đến chân núi hội họp với nhóm cao thủ môn hạ, tức thì có một tiểu kịu được chuyển tới, Mẫu Đơn lệnh chủ phóng chỉ điểm thêm hai huyệt của Trần Gia Lâm, sau đó ném hấn xuống đất.

Bất Bại Ông nói:

- Lệnh chủ chúng ta rút lui như vậy được sao? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:
- Mục đích đã đạt, không đi chứ chúng ta còn ở lại làm gì? Bất Bại Ông nói:
- Hạ tọa chẳng hiểu gì cả?

Mẫu Đơn lệnh chủ cười nham hiểm một tiếng nói:

- Sau này tôn giả sẽ hiểu, coi như không còn hậu hoạn nữa rồi, địch nhân đáng sợ nhất đã giải quyết xong, còn lại nhóm người Thiên Ngoại Tam Ông thì dễ đối phó thôi. Bây giờ chúng ta cấp tốc rời khỏi vùng núi này, hãy truyền lệnh xuất phát ngay!

Nói xong, bà ta ngồi vào trong kịu luôn.

Đoàn người kịu chạy nhanh như gió, chẳng mấy chốc biến mất hết.

oOo

Khi Trần Gia Lâm tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trong một hang đá, bên cạnh có một đồng lửa đang bốc cháy phừng phực, có hai người ngồi cạnh đồng lửa, một người là phụ thân Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng người còn lại là Thất Tâm Nhân vẫn bịt mặt và mặc áo xanh.

Không ai nói gì hết, bầu không khí tịch lặng như tờ, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy những thanh củi lửa kêu lộp bộp vài tiếng đang nổ bùng trong đồng lửa bốc cháy mà thôi.

Mặc dù Trần Gia Lâm đã tỉnh dậy, nhưng đầu óc vẫn còn hôn trầm.

Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng quay qua, chỉ thấy Trần Gia Lâm khẽ mở đôi mắt ra, lão khẽ gọi một tiếng rất thâm thiết:

- Hải nhi!

Lão chỉ thốt ra một tiếng và uất nện ngay. Thất Tâm nhân cũng khẽ gọi một tiếng:

- Sư huynh!

Vẫn giọng điệu bán nam bán nữ quái gở ấy.

Trần Gia Lâm có nhiều điều muốn nói thế nhưng nhất thời không biết nói gì trước đây? Hắn định thân muốn ngồi dậy, Càn khôn Nhất Kiếm vội đưa tay giữ hắn lại, nói:

- Hải nhi hãy nằm yên nào! Hắn vừa ứa nước mắt vừa gọi:
- Cha! Chẳng phải năm xưa... cha đã...

Càn Khôn Nhất Kiếm cũng ứa nước mắt nói:

- Cha biết con có nhiều việc không hiểu, từ từ hãy nói, lo cứu trị con trước đã. Trần Gia Lâm thất kinh nói:
- Cứu trị ư?
- Đúng thế!
- Chẳng lẽ con bị thương nặng lắm chăng?

Càn Khôn Nhất Kiếm xúc động nói giọng run run:

- Hải nhi, nữ nhân ấy độc ác gớm, y quyết tâm hủy diệt hai phụ tử ta, bây giờ y hải lòng rồi...

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật lấy người lên, hốt hải nói:

- Hải lòng... ý cha muốn nói sao? Thất Tâm Nhân tiếp lời nói:

- Bà ta sử dụng Tán Thất Nguyên chỉ là môn võ đã thất truyền võ lâm từ lâu điểm huyết đạo của người, nếu như không kịp thời cứu trị, chỉ sống thêm một tiếng đồng hồ thôi, bằng muốn cứu trị, bắt phải hy sinh nội nguyên của một người khác, cho nên, sự phụ và người... sẽ đồng thời mất hết công lực.

Trần Gia Lâm gào thét một tiếng, suýt nữa ngất xỉu lần nữa. Càn Khôn Nhất Kiếm chậm rãi nói:

- Hải nhi! Đây là định mệnh!

Trần Gia Lâm điên cuồng gầm rống nói:

- Không! Con không chấp nhận định mệnh này. Thưa cha hãy lưu lại công lực của cha... để giết bà ta!

Càn Khôn Nhất Kiếm lắc đầu nói giọng bi thương:

- Hải nhi, điều này không thể được, cha không đành lòng trông thấy con chết? Trần Gia Lâm chẳng chút do dự nào nói:

- Chẳng thà con chịu chết, chứ không bằng lòng để Mẫu Đơn lệnh chủ được toại nguyện!

Càn Khôn Nhất Kiếm nói:

- Con chó nói đại nào!

Dứt lời, lão quay sang nói với Thất Tâm Nhân:

- Con ra ngoài canh giữ bí đạo, đề phòng phe địch phát hiện.

Thất Tâm Nhân kêu văng một tiếng, đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm một cái, sau đó mới quay người đi ra hang đá.

Trần Gia Lâm không chịu nổi nói:

- Thưa cha, y là đệ tử của cha ư?

- Đúng thế!

- Tên họ y là gì? Tại sao lại bịt mắt như vậy! Càn Khôn Nhất Kiếm áp ứng liền nói:

- Điều này ư?... Y không danh tự, tự xưng là Thất Tâm Nhân, mặt mũi y rất xấu xí lên không muốn cho mọi người trông thấy chân diện mục.

Giải thích này rất miễn cưỡng, Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng, nói:

- Thưa cha, con muốn biết tình hình của cha ngay bây giờ? Càn Khôn Nhất Kiếm thở dài một tiếng rất náo nùng nói:

- Được, cha nói cho con nghe ngay. Thực ra năm xưa cha không chết, cha đã tiên liệu rằng võ lâm sắp phải khơi dậy một trận huyết kiếp, đồng thời ngại rằng thân thể con tiết lộ ra ngoài mà mang họa, vì hành vi điên cuồng vô nhân tính của mẹ cả con, ắt phải liên lụy đến con, cho nên cha lập kế chuẩn bị trước. Chỗ nước xoáy nơi hồ Bà Dương có một bí cung dưới đáy hồ, do cha ngẫu nhiên phát hiện.

Bí cung này do một dị nhân đời trước đã kiến trúc, có bí đạo riêng thông tới mặt đất, cho nên cha giả chết để lại di chúc bảo thủy táng. Thực ra cha vào bí cung tu luyện võ nghệ, áo lông cha đang mặc trên người có thể xuống nước không chìm võ lửa không cháy đao kiếm chém cũng không thủng chính là một số báu vật của bí cung...

Quả thật đây là một sự kiện không thể tưởng tượng được, Trần Gia Lâm ngồi dậy, xúc động nói:

- Thế tại sao cha lại vào Hắc cốc?

- Mục đích của cha là muốn dụ bà mẹ cả của con đến đấy, chuẩn bị lúc bà ta không chịu hồi đầu, cha sẽ diệt trừ để tạ tội với thiên hạ võ lâm.

Trần Gia Lâm hỏi tới nói:

- Thưa cha thế còn mẹ con đâu?

Càn Khôn Nhất Kiếm trầm mặc giây lát sau đó mới nói:

- Mẹ con tên là Phùng Kỳ Anh, lúc con tròn một tuổi bà ta đi mất biệt... Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Càn Khôn Nhất Kiếm nói:

- Câu chuyện này kể ra còn dài dòng lắm, cha nói tóm tắt cho con nghe thôi. Cha và Tôn Phi Yến lấy nhau là một sai lầm lớn, khi cha phát giác y là một nữ nhân với lòng dạ ác độc thì đã quá muộn rồi. Cha và y kết hôn nhưng mười năm chẳng có con, vì phụ huynh y gây họa hại giang hồ, vì đại nghĩa cha cũng phải tham gia vào một phần tử diệt trừ phụ huynh y, vì thế vợ chồng đoạn tuyệt ân nghĩa, trở mặt thành thù.

- Về sau thế nào nữa?

- Cha vốn đã chán nản chuẩn bị tạ tuyệt giang hồ từ đó. Do vì tiếng xấu của phụ huynh mẹ cả con, nên sự kết hợp của hai ta không ai biết cả. Lúc đó lại ngẫu nhiên gặp mẹ con, nàng hăm mộ tiếng tăm của cha đã quyết định trao thân gởi phận, lúc đó cha vì quan niệm con có hiếu thì phải nói dòng cho nên đã kết hợp với mẹ con. Một năm sau hạ sinh ra con, từ khi lấy mẹ con, cha không xuất hiện giang hồ nữa, cho nên không ai biết sự kết hợp giữa cha và mẹ con...

- Cuối cùng sao nữa?

- Cũng trong lúc con vừa tròn một tuổi, một hôm cha và mẹ con vào núi hái thuốc tình cờ gặp lại mẹ cả của con, bà ta buông lời cay độc muốn ly gián đôi bên. Tình mẹ con vốn là cao ngạo quật cường. Y bảo rằng cha lừa gạt cảm tình y và rút kiếm liều mạng với cha. Cha cứ nhường nhịn mãi nhưng mẹ con không nghe cha giải thích, xuất thủ tấn công toàn những chiêu lợi hại ghê gớm, cực chẳng cha phải rút kiếm đỡ gạt nhưng đã sợ ý đánh thương y. Y liền bẻ kiếm tuyên thệ mãi mãi không gặp cha nữa. Lúc sắp rời khỏi từng nói hai câu "Tàn hồng kinh ý mộng, tông tư mạch lộ nhân" (Kiếm cùn vô mộng đẹp, từ đây xem như người xa lạ), thế rồi... mãi mãi không quay trở lại. Kiếm cùn mà con đang mang trong người, chính là thanh kiếm mà mẹ con bẻ gãy, sau đó... cha dẫn con về ẩn cư tại hồ Bà Dương, nói dối với con là một cô nhi, mẹ cả con không hề hay biết có con, dụng tâm năm xưa của cha chỉ sợ muôn một mẹ cả con không chịu buông tha cho con...

Nước mắt chảy ròng ròng dính dài trên hàm râu lão.

Trần Gia Lân cúi đầu xuống chịu một cơn đau như cắt ruột, một hồi thật lâu mới ngước đầu lên hỏi:

- Thừa cha... sau đó cha có tìm kiếm mẹ con không? Càn Khôn nhất Kiếm nói giọng bi thương:

- Cha dốc hết toàn bộ tâm lực nhưng vẫn không tìm ra y! Trần Gia Lân nhắm mắt, lẩm bẩm nói:

- Có thật ta là cô nhi chăng?

Cúi lửa đã đốt sạch, trong hang đã trở nên tối mò chỉ còn những cục than chưa tan thành tro toát ra ánh hồng mà thôi.

Càn Khôn Nhất Kiếm xoa nhẹ đầu tóc con nói:

- Hải nhi, để cha lấy chân nguyên bản thân duy trì mạng sống cho con... Trần Gia Lân quật cường lắc đầu nói:

- Không!

Càn Khôn Nhất Kiếm nói giọng ôn tồn:

- Hải nhi, nghe cha bảo nào, con đã có con rồi phải vậy không? Chắc con không muốn bị kịch tiếp diễn nữa chứ? Hai phụ tử ta có mất hết công lực cũng chẳng hề chi, ba đời ông cháu chúng ta tìm một nơi ẩn cư, không hỏi han tới bất cứ ân oán gì nữa, như vậy cũng là một việc hay, sóng gió giang hồ mãi mãi không ngừng nghỉ, mình đoạn tuyệt từ đây cũng tốt thôi!

Trần Gia Lân ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên, khẽ gạt đầu một cái. Tất cả ân oán tình thù thấy đều rời xa hấn.

Quá khứ xem như đã trôi qua hết rồi, còn tương lai thì hấn chẳng muốn suy nghĩ chút nào.

Thất Tâm Nhân lặng lẽ bước vào hang đá, nói giọng u oán:

- Sư huynh, Đào Ngọc Phân đang chờ đợi người, hai người vẫn còn là một cặp tương xứng!

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, không nói gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Cải Dạng Hóa Trang

Trần Gia Lân ngồi bên đống tro tàn đang suy nghĩ một đại sự: "Mình bị mẹ cả Mẫu Đơn lệnh chủ sử dụng Tán Nguyên chỉ điểm thương, nếu bất trị thì chỉ có thể sống thêm một tiếng đồng hồ, còn muốn chữa trị thì phụ thân hy sinh công lực của phụ thân, thế thì cả hai phụ tử đều mất hết công lực. Một võ sĩ bỗng nhiên biến thành người bình thường càng thảm hại hơn cả chết, nếu sống tiếng như vậy còn ý nghĩa gì nữa?"

Mình thọ nạn bất ngờ này đành phải chịu số phận, không thể để phụ thân bồi thêm một thân võ công. Đồng ý ản cư là điều rất hay, thế nhưng như Châu bá phụ, kết quả vẫn không thoát khỏi tay của kẻ thù. Nếu lưu lại một thân võ công như phụ thân, lão nhân gia người vẫn còn làm việc được, không thể nào dung túng nhất đại ma nữ Mẫu Đơn lệnh chủ tiếp tục gây họa hại cho võ lâm. Mình có chết đi là số mạng, sao bây giờ không thừa lúc phụ thân và sư đệ Thất Tâm Nhân vừa đi ra ngoài quan sát tình hình, rời khỏi đây để đến nơi khác chết có hay chăng?

Thế rồi hần nghiêng răng đứng dậy lăm bắm nói: "Thưa cha, xin tha thứ hài nhi bất hiếu phải mãi mãi rời khỏi cha, tất cả đều là định mệnh, không thể tạo ra bi kịch nhân gian nữa".

Hần chịu đựng cơn đau tan nát cõi lòng lấy hết tất cả nghị lực đi ra hang đá, ngoài hang đá tối như mực, xòe tay không thấy năm ngón. Trong tình huống mất hết công lực, thị giác không khác nào một người bình thường không có võ công, chẳng trông thấy mảy may gì hết. Hần bất giác rung mình rợn tóc gáy, với tình hình như vậy làm sao mình có thể rời khỏi hần cốc đây?

Không thể do dự được nữa, nếu phụ thân và sư đệ quay trở lại, thì mình chớ hòng đi đâu nữa.

Thế rồi hần lấy hết can đảm lần mò đi về phía trước, tối mò chẳng nhận ra phương hướng, hần cũng chẳng biết mình đang đi về đâu, hần chỉ có một ý niệm rời khỏi đây càng xa càng tốt.

Trên đường đi chẳng biết hần đã té ngã bao nhiêu lần, những đá núi bén nhọn rạch toét cả tay chân lẫn y áo của hần, bàn tay sờ tới đâu là máu tới đó, nhưng hần không cảm thấy đau chút nào cả, có lẽ áp lực của tử vong làm voi đi phẫn nào cơn đau da thịt.

Bây giờ không thể nói rằng là đi nữa, nên nói rằng bò dưới đất thì đúng hơn.

Hần dốc hết toàn lực bò lê cho nhanh lên, hình như hần sợ rằng bị tìm gặp và bắt trở lại.

Hần đang cố sức bò qua một tảng đá to lớn, chẳng may trượt chân té lăn vào trong một khe đá bị kẹp dính lại không còn động đậy được nữa.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Như vậy cũng được, thì cứ ở lại đây chờ tử thần quang lâm cũng tốt thôi".

Vốn hần có thể sống, thế nhưng hần cần phải chết, không gì tàn bạo bằng chờ chết cả, phải có một can đảm phi thường.

Thình lình ngay lúc này...

Có tiếng bước chân từ xa xa vang tới, càng lúc càng gần, thế nhưng hần chẳng trông thấy gì cả.

Ồ, đây là tiếng chân bước của một người, hần nghĩ rằng, nếu không phải phụ thân thì chính là sư đệ Thất Tâm Nhân.

Bây giờ chỉ cần hần lên tiếng thì hần sẽ được sống lại ngay, sống và chết chỉ cách khoảng một sợi chỉ, nhưng hần không lên tiếng, cá tính cương quyết đã khắc phục phản ứng tự nhiên.

Tiếng chân bước đến gần rồi, sau đó lại xa dần, cuối cùng không còn nghe thấy gì nữa. Bây giờ hần không cần suy nghĩ gì hết, vì giải thoát đã thành định cục.

Người ta thường nói nhắm mắt chờ chết, thế nhưng bây giờ hần đang mở mắt chờ chết. Dù sao hần cũng không trông thấy gì cả, nhắm mắt hay mở mắt chẳng có gì khác biệt cả.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian. Lạ thay, chẳng có hiện tượng tử thần quang lâm gì hết, ngược lại hần có cảm giác nội nguyên đang tái sinh lần nữa, thần trí cũng khá tỉnh táo, hình như khí lực từ từ khôi phục.

Bỗng nhiên hần sực vỡ lẽ hiện tượng quái lạ này, từng xảy ra trong người hần nhiều lần, mỗi một lần sau khi hần thọ trọng thương, thấy đều không trị liệu mà tự nhiên bình phục. Hần không hiểu nguyên nhân tại sao, nhưng hần tin chắc rằng kỳ tích này là sự thật, hình như trong cơ thể có một lực lượng không thể tưởng tượng gì đó, đã bảo toàn sinh mạng hần bất diệt.

Sinh cơ thoáng hiện, kể đó dự niệm cầu sinh này sinh ngay, hần muốn la lớn tiếng kêu lên:

- Ta không chết.

Thế nhưng hần không thốt ra tiếng, chỉ là ý thức dao động mà thôi.

Nội lực cứ cuộn cuộn nảy sinh, hần vùng mạnh thân thể bị kẹp trong khe đá một cái, sau đó té ngổ xếp bằng tại chỗ, liền đề khí vận công, thế rồi nội nguyên từ từ được dẫn vào các kinh mạch lưu hành trong tử chi bách cốt.

Sau khi công lực hoàn toàn khôi phục lại, Trần Gia Lâm mở hai mắt ra, mới hay xung quanh hần toàn là những đá núi kỳ hình cổ quái chất thành đống, nhìn lên trên thấy một đạo ánh sáng mặt trời hình chữ nhật.

Hần lấy làm vui mừng mình đã hành động đúng, nếu để phụ thân trị thương cho mình thì hai phụ tử đồng thời mất hết công lực, như vậy sẽ là một sự kiện ân hận suốt đời, quả thực xem như mình đã chết đi được sống lại.

Bây giờ lại thành vấn đề nữa, có nên trở về hang đá gặp phụ thân chăng?

Hắn cau mày suy nghĩ: "Nếu quay trở lại gặp phụ thân, rất có thể lão nhân gia người cường ép mình lui khỏi giang hồ, do vì phụ thân từng hứa với mẹ cả rằng, nếu thả mình ra thì lão sẽ lui khỏi giang hồ, mặc dù mẹ cả nuốt lời sử dụng chỉ pháp âm độc hại mình, nhưng nếu mình còn sống, thì vẫn phải thực hiện lời hứa hẹn ấy, xem như mình nhặt lại một mạng sống, tối thiểu cũng nên làm chút ít việc cho võ lâm mới phải. Mình nên góp phần công sức tiêu diệt môn phái tá ác này, để văn cứu võ lâm ra khỏi trận huyết kiếp, nếu chỉ lo yên phận không phải là hành vi của một chân võ sĩ".

Quan niệm hắn có một thay đổi rất lớn, hắn không muốn trốn tránh trách nhiệm với võ lâm.

Thế rồi hắn quyết định không đến gặp phụ thân, phải lẳng lặng tái xuất giang hồ.

Hắn suy nghĩ đến đây liền thò tay sờ mó trong túi, tiền bạc vẫn còn đó, có điều không mang thanh kiếm cùn ra mà thôi, hắn nhủ thầm: "Như vậy cũng được, đó là kiếm của mẫu thân từng sử dụng, nên gia phụ thân giữ trong người thì phải hơn..."

Hắn lại liên tưởng tới người mẹ chưa bao giờ gặp mặt, phụ thân nói rằng lão nhân gia tên là Phùng Kỳ Anh, tính đến nay bà ta đã mất tích hơn hai mươi năm, chết sống ra sao vẫn chưa biết, phen này mình xuất giang hồ, việc thứ nhất là tìm mẫu thân trước.

Hắn lại nghĩ rằng phen này mình bỏ đi, phụ thân ắt cho rằng một là mình tìm cầu giải thoát, hai là bỏ xác nơi tuyệt cảnh, ắt làm cho lão nhân gia người thương tâm âu sầu không sai. Đây là điều đại bất hiếu, thế nhưng chôn thiên hạ này có rất nhiều việc không thể lường toàn tuyệt đối, vì hai chữ chính nghĩa đành lòng cứng cỏi tạm thời làm đứa con bất hiếu thôi.

Thế rồi hắn bước lên một tảng đá núi to lớn đưa mắt nhìn về phía trước, bất giác ngăn người ra tại chỗ, chỉ thấy từng đồng đá chồng chất nhau trùng trùng điệp điệp lên tận tới chỗ một đạo ánh sáng mặt trời hình chữ nhật, chẳng biết là bao cao, có lẽ nơi đó là đỉnh cốc cũng nên.

Nếu muốn ra cốc đành phải vượt qua những đồng đá ngổn ngang đã lấp kín cốc đạo do bồi thành tích mà Mẫu Đơn lệnh chủ đã sử dụng Phích Lịch đạn làm nổ sụp lần trước.

Hắn đề khí vận khởi khinh công từ từ vượt lên trên những đá núi chất thành đồng trông rất lỏng lẻo, nếu đi mạnh chân một chút sẽ té sụp xuống ngay, lúc đó ắt phải tan xương nát thịt cho mà coi. Quả thực vô cùng kinh hiểm, càng lên cao càng nguy hiểm và kinh tâm táng đờm hơn.

Lên tới đỉnh dốc mới phát hiện một đạo ánh sáng mặt trời hình chữ nhật là một khe núi chật hẹp chỉ đủ để một người chui ra.

Khi hắn chui ra khe núi ấy, mồ hôi toát ra đến ướt cả người, ánh nắng ngoài trời làm cho hắn mặt mày choáng váng, nhất thời không mở mắt ra được.

Mặt trời đứng bóng soi khắp đại địa, chỉ trải qua một ngày mà hắn lại có cảm giác cách thế.

Bỗng nhiên hắn phát hiện vách núi bên cạnh hình như có dấu vết đục đẽo, bất giác động lòng đưa mắt xem xét một hồi, mới biết rằng đây là một động phủ do nhân công tu chỉnh mà nên, không cần phải nói cũng biết từng có người sống trong động phủ này.

Vách núi bên phải có một hang đá nhỏ, có lẽ đó là chỗ để đồ lặt vặt của người cư ngụ tại đây cũng nên.

Hắn động tính hiếu kỳ bước sang bên đó thò tay vào trong sờ mó, tức thì đụng phải một vật gì lạnh cứng. Hắn rút ra xem bất giác mừng rỡ té ra là một thanh kiếm màu sắc rực rỡ. Bàn tay hắn hơi run rẩy, đưa mắt xem xét một hồi, sau đó lấy ngón tay khẽ ấn lên lò xo và rút thanh kiếm ra khỏi bao.

A!

Trần Gia Lâm thất kinh kêu lên một tiếng, tròn xoe đôi mắt, hắn chưa từng thấy thanh kiếm quái gở như thế bao giờ. Toàn bộ thanh kiếm tối như mực không có ánh sáng gì cả, chẳng biết do kim loại gì rèn đúc nên, hắn trở mắt xem xét kỹ lần nữa mới phát hiện trên thân kiếm có khắc hai chữ Mực Kiếm.

Mực Kiếm?

Đây là danh xưng mới mẻ chưa từng nghe nói bao giờ, chẳng biết chủ nhân thanh kiếm trước kia là ai?

Nhưng có thể xác định một điều đây là một thanh thần kiếm thượng cổ.

Hắn ngắm nhìn một hồi, sau đó vận khởi khinh khí chém thử vào một tảng đá núi kề bên.

Kêu xoẹt một cái, bụi đá bay tung tóe, tức thì một tảng đá núi to lớn bị chém một nhát làm hai rất dễ dàng, hắn giật mình ngăn người ra tại chỗ, đây là một bảo kiếm hiếm có trên đời.

Không ngờ Trần Gia Lâm lại ngẫu nhiên lấy được báu vật trân quý này.

Hắn quý trọng mân mê thanh kiếm cả nửa ngày trời, sau đó mới cho vào bao và giắt vào thắt lưng.

Sau đó hắn lại thò tay vào hang đá mò được một cái hộp gấm ra, hắn cầm trong tay cảm thấy khá nặng, vội vàng mở nắp hộp ra tức thì hai mắt chói lòa, té ra bên trong đựng nửa hộp kim châu không thể nào ước lượng được giá trị của nó. Hắn vừa xúc động vừa phấn khởi đến nỗi mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm.

Trần Gia Lân ngẩn người trong giây lát, sau đó lấy tay xới số kim châu lên, lại phát hiện một mảnh giấy nhỏ xếp gọn, hẩn lật mảnh giấy ra, thấy trong đó viết hàng chữ:

"Thần kiếm kim châu tặng người hưu duyên, sử dụng hành thiện, ắt được trời đất phù hộ"

Phía dưới mảnh giấy đề danh Thiên Cơ Tử, cũng lại một danh hiệu chưa từng nghe nói bao giờ, dưới danh hiệu có hàng chữ nhỏ ghi chú niên hiệu, hẩn xòe tay tính nhẩm mới hay những thứ này lưu tại đền nay đã cách đây một trăm hai mươi năm.

Trần Gia Lân ngẩn nhưng một hồi lâu, sau đó hẩn tỏ ra nghiêm túc xoay về hướng vách đá phủ phục quỳ dưới đất, khấn rằng:

- Vô lâm hậu học Trần Gia Lân, quỳ lạy thọ lãnh di tặng của tiền bối, quyết chấp hành lời nói của ngài, hoàng dương vô đạo.

Khấn xong, hẩn lạy thêm ba lạy sau đó đứng dậy suy nghĩ: "Mang theo hộp gấm thì bất tiện vô cùng, nhưng chẳng còn thứ gì đựng số kim châu này được cả, đành phải tạm thời cất trong ngực áo. Dưới đáy hộp lại có một cái túi mỏng bằng vải lụa, hẩn thò tay vào trong túi rút món đồ trong đó ra, té ra là một cái mặt nạ da người được chế tạo rất tinh xảo, bắt mắt vui mừng khôn tả. Có mặt nạ da người này mình có thể đi dung cái trang mà không bị người nhận ra lai lịch gốc, quả thực đây là trời ban kỳ duyên nên mới được như thế".

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Ngư Lang sẽ không bao giờ xuất hiện trên chốn giang hồ nữa".

Trên quan đạo thông tới Nhiều Châu xuất hiện một người mặc áo gấm trạc tuổi ba mươi ngoài, mặt mũi sáng sủa và rất có phong độ, chỉ có một khuyết điểm là nơi mặt thiếu chút sắc máu, trông có vẻ xanh xao như vừa lành bệnh.

Hẩn không ai xa lạ mà chính là Ngư Lang Trần Gia Lân, hẩn sử dụng mặt nạ da người do Thiên Cơ Tử lưu tặng để cải dung như thế.

Mục đích bây giờ của hẩn là muốn đến Hoa Nguyệt Biệt Trang để tìm Mẫu Đơn lệnh chủ, hẩn suy đoán có lẽ bà ta vẫn còn ở trong biệt trang.

Hẩn vừa đi vừa suy nghĩ...

Mình biết lấy cớ gì để vào Hoa Nguyệt Biệt Trang đây?

Sau khi Vô Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân mất tích, chẳng biết Bà Dương phu nhân biệt trang chi chủ sẽ có phản ứng như thế nào?

Sau khi sư đệ Thất Tâm Nhân cứu Vô Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân ra khỏi biệt trang, chẳng biết y đã âm thầm nhắn tin cho mẫu thân nàng chưa?

Nếu tìm gặp Mẫu Đơn lệnh chủ, biết hành động như thế nào đây?

Bà ta là mẹ cả, đương nhiên mình không thể giết y, biện pháp tốt nhất là ăn miếng trả miếng cùng y pháp phé đi vô công của bà ta, thế nhưng mình chưa động thủ với bà ta, nên cũng không biết mình có phải là đối thủ của bà ta hay không?

Hẩn còn đang suy nghĩ, bỗng nghe thấy một âm thanh thiếu nữ từ sau lưng vang tới nói:

- Tiểu thư, có phải là y không? Âm thanh của thiếu nữ khác nói:

- Trông bóng lưng thì hơi giống, nhưng chưa từng mặc y phục như vậy bao giờ.

Nghe cách xưng hô, Trần Gia Lân biết hai thiếu nữ này là quan hệ chủ tớ, hẩn không quay đầu lại vẫn tiếp tục đi đường của mình.

Âm thanh của tỷ nữ nọ lại vang tới nói:

- Thừa tiểu thư, có thật nàng không biết danh tự của y chẳng? Thiếu nữ được gọi là tiểu thư có vẻ bực mình nói:

- Nguyệt Quế, người muốn ta nhắc lại bao nhiêu lần nữa, ta bảo rằng ta không biết kia mà.

Tỷ nữ tên là Nguyệt Quế cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Thừa tiểu thư, chẳng phải tiểu tỷ lăm lăm, cả danh từ của người ta mà nàng cũng không biết, liệu người ta có yêu nàng hay chẳng?

Tiểu hữu nọ lạnh lùng đả hắng một tiếng nói:

- Phí lời vô ích, chỉ cần ta yêu y là đủ rồi!

Trần Gia Lân nín cười chẳng được, chốn thiên hạ này lại có quái sự chỉ chú ý đến ý muốn của mình như vậy được sao?

Nguyệt Quế lại cười tủm tỉm nói tiếp:

- Thừa tiểu thư, nếu như tìm gặp y mà y không yêu nàng thì sao? Tiểu thư nọ nói giọng hung dữ:

- Ta sống tới chừng tuổi chưa từng yêu một nam nhân nào cả, bây giờ ta đã chấm y, thì y quyết phải đón nhận mối tình của ta mới được.

- Nếu như y không bằng lòng thì sao?
- Đánh nhau, đánh đến khi nào y chấp nhận mới ngừng tay.
- Nếu như đánh y mà y vẫn không bằng lòng thì sao nữa?
- Hừ! Vậy thì ta giết chết y sau đó ta tự sát.
- Tiểu thư si tình quá thế, người đi đằng trước...
- Hãy gọi y đứng lại nào.

Trần Gia Lâm động lòng nhủ thầm, quả thật hạng nữ nhân này ít có trên thế gian, không cần phải hỏi cũng biết bọn này là hạng đánh đá hung hăng, chẳng biết mình có điểm nào giống y của cô ta chẳng?

Hắn còn đang suy nghĩ, tiếng hét the thé đã vang tới:

- Hãy đứng lại nào.

Quả thực đúng là chủ nào tớ này, tỷ nữ này chẳng biết lễ phép là vật gì cả.

Trần Gia Lâm bịt tai không nghe cứ đi tiếp tục chạy tới, bóng người thấy thoáng một cái, một thiếu nữ áo xanh đã đứng cản đường ở trước mặt, bắt buộc đi hần phải dừng lại, đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đối phương không hề chớp nháy.

Hắn đeo mặt nạ da người vốn thì gương mặt đã lạnh lùng, thêm vào cặp mắt lạnh lùng, càng trở nên lạnh lùng hơn.

Tiểu tỷ nữ áo xanh tên Nguyệt Quế bữu môi nói:

- Ủa! Ngươi...

Y thoát trông thấy gương mặt lạnh như băng tuyết của Trần Gia Lâm đã cứng họng không nói tiếp nữa.

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Cô nương gọi ai vậy?

Nguyệt Quế nghịch ngợm nói:

- Trên lộ không còn ai hết, đương nhiên là gọi ngươi rồi. Dứt lời, y quay sang nói với nàng tiểu thư nọ:
- Thừa tiểu thư, có phải là y không? Âm thanh của tiểu thư nói nói:
- Không phải, giọng nói chẳng giống.

Vì động tính hiếu kỳ Trần Gia Lâm đã từ từ quay người nhìn ra sau, đối phương là một thiếu nữ áo tím trạc tuổi đôi mươi, mắt to mày đậm, miệng con cóc, dung nhan thì thua tỷ nữ Nguyệt Quế nhiều, có điều thân hình thì hơi khá, nhìn thoáng qua vẫn ra vẻ là một mỹ nhân.

Hai người đưa mắt nhìn nhau giây lát, thiếu nữ áo tím xéch ngược đôi mày đậm, bữu môi nói:

- Tại sao không mở miệng ư?

Trần Gia Lâm cất giọng lạnh nhạt nói:

- Tại hạ đang đợi cô nương mở miệng đây.

Thiếu nữ áo tím đưa mắt nhìn Trần Gia Lâm một cái, nói:

- Tại sao gương mặt của ngươi lại lạnh lùng đến thế?

Trần Gia Lâm nghe nói bất giác dờ khóc dờ cười, lạnh lùng đáp:

- Trời sinh, không còn cách nào hơn.

Thiếu nữ áo tím cười toe toét một tiếng nói:

- Trông mặt mày ngươi còn khá đấy, ngươi xưng hô thế nào vậy? Trần Gia Lâm ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Mọi người đều gọi tại hạ là Lãnh Diện Quái Khách. Thiếu nữ áo tím bĩu môi, nói:

- Ngoại hiệu này có lý đấy.

Trần Gia Lâm cảm thấy rằng chẳng lý do gì phải nói nhảm với y, hất quay người định bỏ đi...

Thiếu nữ áo tím la lớn tiếng nói:

- Ê! Người khoan đi đã.

Trần Gia Lâm ngoái cổ nhìn ra sau nói:

- Có việc chi chẳng?

Thiếu nữ áo tím nổi sùng nói:

- Người có biết lễ phép chẳng? Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Lễ phép thế nào?

Thiếu nữ áo tím nghiêng ngang người nói:

- Ta đã hỏi danh hiệu của người, và người cũng nên hỏi lại cô nương ta chứ, có đi có lại mới phải lễ kia mà.

Trần Gia Lâm thở dài một tiếng nói:

- Có cần thiết như vậy chẳng?

Thiếu nữ áo tím nói:

- Đương nhiên, đây là quy luật giang hồ, nếu lần sau có gặp lại cũng tiện bề xưng hô chứ.

Trần Gia Lâm không làm gì hơn đành lên tiếng nói:

- Vậy thì tại hạ xin thỉnh giáo danh hiệu cô nương? Thiếu nữ áo tím kêu ồ một tiếng nói:

- Thế mới phải chứ, hãy nghe cho kỹ nào, bản cô nương tên là Từ Y Tiên Từ Lương Tiểu Ngọc.

Suýt nữa Trần Gia Lâm phải bật cười, gương mặt thế này của y cũng gọi là Tiên Từ, chẳng biết y tự đặt danh hiệu lấy một mình hay là người giang hồ có ý tặng cho y đây?

Thế rồi hất mím cười nói

- Tại hạ có thể đi được rồi chứ? Từ Y Tiên Từ Lương nói:

- Người vội vàng như thế làm gì, bản cô nương có điều muốn nói nữa. Y nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Ta muốn hỏi thăm người một người, người có trông thấy một thư sinh trẻ tuổi mặc áo xanh đi trên con đường này chẳng?

Không cần phải hỏi, cũng biết thư sinh áo xanh này ắt là y của cô ta mà hai chủ tớ đã đề cập lúc nãy, thế rồi Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không trông thấy người này.

Từ Y Tiên Từ Lương nói lầm bầm một mình:

- Lạ lùng thật, rõ ràng y đi ngang con đường này, chẳng lẽ y đã vào thành rồi sao?... Nguyệt Quế bỗng chỉ tay về phía sau nói:

- Tiểu thư, nàng hãy nhìn xem có phải y không? Từ Y Tiên Từ Lương ngoái cổ nhìn ra sau, cả mừng nói:

- Đúng thế, chính là y, chúng ta mau sang đó nào. Dứt lời, y lượn mình nghênh tới ngay.

Tiểu ty Nguyệt Quế nhăn mặt làm một trò hề với Trần Gia Lâm, cũng phi thân chạy theo sau thiếu nữ áo tím luôn.

Trần Gia Lâm lắc đầu lầm bầm nói:

- Quái lạ hết sức, chốn thiên hạ này lại có nữ nhân của nam nhân được sao?

Hắn vừa nói vừa phóng mắt nhìn tới trước, vì nhãn lực hắn rất sáng, nên nhận ra người vừa xuất hiện, bất giác tinh thần phấn chấn phi thân chạy sang bên

đó luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Xú Nữ Đa Tình

Dưới bóng mát rừng cây cạnh lề đường, Từ Y Tiên Tử đang đứng đối diện với một thư sinh áo xanh có gương mặt anh tuấn, tỷ nữ Nguyệt Quế thì đứng sát lề đường.

Gương mặt thư sinh áo xanh lạnh như tiền, cất giọng lạnh nhạt nói:

- Lương cô nương cản đường đi của tai hạ, có điều chi chỉ giáo chẳng? Mặt mày Từ Y Tiên Tử tươi tỉnh nói:
- Hãy nói cho ta biết danh tự của người xưng hô thế nào trước đã? Thư sinh áo xanh cau mày lại, hình như chẳng mấy hài lòng nói:
- Tai hạ là Ngô Hoàng Văn!

Từ Y Tiên Tử cười toe toét một tiếng nói:

- Danh tự này dễ nghe đấy, xin hỏi xuất xứ từ đâu vậy? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:
- Xin lượng thứ tai hạ không thể phụng cáo điều này! Từ Y Tiên Tử lại cười nói tiếp:
- Không hề chi, khi chúng ta trở thành bằng hữu, sớm muộn gì rồi ta cũng biết thôi...

Ngô Hoàng Văn mặt mày nhăn nhó nói:

- Bằng hữu ư?

Từ Y Tiên Tử nói:

- Chớ nhăn mặt cau mày làm gì. Nói cho người hay, biết bao nhiêu người muốn làm bạn với ta mà ta chẳng thèm dòm ngó tới họ, chẳng lẽ ta không xứng đáng với người? Thôi, ta hiểu rồi, vì ta xấu xí, có phải vậy không? Ồ! Ta trông thấy người có khí tiết hiên ngang, lại tưởng rằng người ắt không phải người phạm tục, nào ngờ người cũng chỉ là một kẻ bình thường lại đánh giá con người bằng cách xem bề ngoài...

Mặt Ngô Hoàng Văn nóng bừng lên, nói:

- Này cô nương, tai hạ rất bận...

Từ Y Tiên Tử bĩu môi, ngắt lời y nói:

- Người bận là chuyện của người, còn ta thì chẳng bận, hãy nói chuyện cho rõ ràng sau đó mới đi cũng chưa muộn.

Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Chuyện gì cứ nói ngay đi? Từ Y Tiên Tử nói:
- Ừa! Chuyện kết làm bằng hữu chứ còn chuyện gì nữa? Ngô Hoàng Văn ngượng ngùng nói:
- Này cô nương, ở chốn giang hồ, hễ quen biết tức là bằng hữu, không cần phải nói rõ ràng làm gì nữa.

Từ Y Tiên Tử xéch ngược đôi lông mày đậm lên, nói:

- Bằng hữu mà ta muốn nói không phải như thế! Ngô Hoàng Văn nói:
- Vậy thì bằng hữu thế nào?
- Ồ!

Từ Y Tiên Tử cười khề một tiếng nói:

- Ta muốn nói bằng hữu giữa nam nữ!

Ngô Hoàng Văn nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, quả thực y cũng chẳng biết trả lời thế nào với cô ta đây, y chẳng quan tâm xấu đẹp, thế nhưng y không dám thọ giáo đức tính của cô ta.

Từ Y Tiên Tử sa sầm nét mặt nói:

- Thế nào, ngươi không bằng lòng chẳng? Ngô Hoàng Văn cười cay đắng một tiếng nói:
- Này cô nương, ngươi xuất thân từ danh môn, mà tai hạ chỉ là một giang hồ lãng tử, vô danh tiểu tốt...

Từ Y Tiên Tử nói:

- Đây là những lời nói không có ý nghĩa chút nào, cái gì mà danh môn hay không danh môn, nói cho ngươi hay, lòng ta đã quyết định như thế, ngươi cứ việc suy nghĩ kỹ lại đi.

Ngô Hoàng Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Nếu tai hạ nói không thì sao?

Từ Y Tiên Tử cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ta luôn luôn không ưa nghe nói chữ không chút nào cả, ngươi tự cân lượng đi!

Quả thực Ngô Hoàng Văn không còn chịu đựng được nữa, thế nhưng y vẫn cố nhẫn nại nói:

- Này cô nương, làm bằng hữu không phải nói chuyện mua bán, cần phải từ từ mới được, huống hồ... tình cảm nam nữ không thể miễn cưỡng chút nào cả, cô nương là người thông đạt ắt phải hiểu lý do này chứ?

Từ Y Tiên Tử trợn ngược đôi lông mày đậm lên nói:

- Chớ tăng bốc ta làm gì, ta chẳng thông đạt chút nào hết, khi ta muốn một món đồ gì thì ta quyết phải lấy cho bằng được, còn ngươi muốn đánh giá ta thế nào tùy ngươi!

Ngô Hoàng Văn nói:

- Thế nhưng tai hạ là người, chứ không phải là món gì cả? Từ Y Tiên Tử lại cười toe toét nói:
- Đúng thế! Chính vì ngươi là người, là một con người có thể gọi là người mà ta đã gặp lần đầu tiên, cho nên ta mới làm mặt dày cầu ngươi, muốn làm bạn với ngươi, này Ngô thiếu hiệp, ngươi hiểu rồi chứ?

Thình lình ngay lúc này...

Bỗng có một âm thanh nam nhân từ bên ngoài cánh rừng vang tới nói:

- Này Nguyệt Quế, tiểu thư đâu rồi? Nguyệt Quế áp ứng thưa rằng:
- Té ra là thiếu gia, sao... ngài lại tìm đến đây vậy? Âm thanh nam nhân nọ vang tới nói:
- Ta hỏi ngươi tiểu thư đâu rồi?

Nguyệt Quế không làm gì hơn, đành trả lời nói:

- Đang nói chuyện với người nào trong rừng đấy! Từ Y Tiên Tử cau mày nói:
- Chán ghét, đi đâu cũng gặp âm hồn này cả!

Một võ sĩ thanh niên ăn mặc hoa lệ bước vào rừng, từ xa xa đã la lớn tiếng nói:

- Biểu muội, ta tìm mãi mới gặp ngươi!

Dứt lời, gã đi vào tới hiện trường, nhưng ánh mắt thì cứ chăm chăm nhìn vào mặt Ngô Hoàng Văn.

Gã này cũng khá bảnh trai, nhưng giữa chân mày hiện ra nét gian xảo. Từ Y Tiên Tử sa sầm nét mặt nói:

- Tìm ta có việc chi chẳng?

Võ sĩ thanh niên đảo mắt nhìn sang hướng bên này, cười hi hi nói:

- Biểu muội, ta không gặp ngươi một ngày liền có cảm giác như đánh mất một thứ gì quý báu vậy.

Từ Y Tiên Từ nói:

- Có phải là mất hồn chẳng?

Võ sĩ thanh niên vẫn mặt mày tươi tỉnh nói:

- Đúng, đúng rồi, chính là cảm giác này đây!

Gã vừa nói vừa quay sang nhìn Ngô Hoàng Văn, hỏi:

- Y là ai thế?

Từ Y Tiên Từ tiến tới hai bước đứng gần Ngô Hoàng Văn nói:

- Ngươi chó thác mắc y là ai làm gì!

Võ sĩ thanh niên đưa cặp mắt lạnh lùng quét nhìn Ngô Hoàng Văn một cái, sau đó vừa cười vừa hỏi Từ Y Tiên Từ:

- Biểu muội, sao ngươi cứ lấy thái độ này cư xử với ta vậy? Từ Y Tiên Từ bĩu môi nói:

- Thế nào, chẳng lẽ bảo ta quỳ gối với ngươi chẳng? Võ sĩ thanh niên cười ngượng ngùng một tiếng nói:

- Vậy thì ta không dám, này biểu muội, thực tình mà nói, từ khi ta đến nhà cô trông thấy ngươi là ta đã chung tình ngay, tất cả nữ nhân ở chốn thiên hạ này, ta chỉ chăm mỗi một mình ngươi...

Từ Y Tiên Từ lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Biểu ca, ngươi khéo nói thế, số bông hoa cỏ dại, ngươi cũng thoát trông thấy ai mê ngay đó chẳng?

Võ sĩ thanh niên vẫn thản nhiên nói:

- Biểu muội, đó là ta cố ý chọc giận ngươi, vì... ta cho rằng làm như thế ngươi sẽ... Từ Y Tiên Từ bĩu môi nói:

- Ta sẽ ghen tuông, sau đó yêu ngươi, có phải vậy không? Này biểu ca, nói cho ngươi hay ta chẳng hề tức giận chút nào, ngươi là ngươi, còn ta là ta, hai bên không can hệ gì hết!

Quả thực tu dưỡng của võ sĩ thanh niên cũng khá hết sức, đứng trước mặt người ngoại cuộc mà cô ta lại thốt ra lời nói như vậy, nghĩ rằng không ai chịu đựng được, thế mà gã xem như chẳng hề chi, ngược lại còn cười hi hi nói:

- Biểu muội, dù ngươi có đánh ta hoặc chửi ta cũng không sao, chỉ cần ngươi hiểu ta thực lòng là được rồi.

Ngô Hoàng Văn không còn chịu đựng được nữa quay người sang hướng Từ Y Tiên Từ nói:

- Tai hạ xin cáo từ!

Từ Y Tiên Từ chớp nháy hai mắt một cái, nói giọng nũng nịu:

- Chớ đi vội, ta còn nhiều điều nói với ngươi, này Văn ca, chúng ta rời sang một địa điểm khác có được không?

Ngô Hoàng Văn thoát nghe hai tiếng Văn ca tức thì mặt mày nóng bừng lên, dờ khóc dờ cười không nói gì hết.

Võ sĩ thanh niên mặt hơi biến sắc, trợn mắt nhìn Ngô Hoàng Văn một cái sau đó quay sang nói với Từ Y Tiên Từ:

- Biểu muội, ngươi có biết phen này ta đến Nhiều Châu làm gì không? Từ Y Tiên Từ lạnh lùng nói:

- Mặc kệ ngươi!

Võ sĩ thanh niên lạnh lùng nói:

- Ta đến Hoa Nguyệt Biệt Trang hội ngộ với Võ Lâm Tiên Cơ và đề suất hôn sự với Bà Dương phu nhân.

Trần Gia Lâm ẩn trong bóng tối thoát nghe nói câu này tức thì lấy làm xúc động trong lòng, trước kia Mẫu Đơn lệnh chủ từng bắt buộc mình thành hôn với cô em vợ Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân, sau khi mình đào hôn đã xảy ra sự kiện Ngọc Định Thư Sinh mang sinh lễ tới, bây giờ võ sĩ thanh niên này lại đến biệt trang cầu hôn, chẳng lẽ Mẫu Đơn lệnh chủ lại chơi trò quỷ quái hôm trước sao?

Thế nhưng sư đệ Thất Tâm Nhân đã cứu thoát Đào Ngọc Phân, chẳng lẽ nàng đã trở về biệt trang rồi sao?

Chẳng biết tiểu tử này vui miệng nói suông, hay là sự kiện có thật đây? Từ Y Tiên Từ cười ha hả nói:

- Đây biểu ca, vậy thì chúc mừng ngươi rất có điểm phúc, Vô Lâm Tiên Cơ là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, rất nhiều người muốn gặp mặt nàng một lần mà cũng khó khăn vô cùng, thế mà ngươi lại đi cầu hôn, biết bao nhiêu người sẽ hâm mộ ngươi!

Võ sĩ thanh niên nói:

- Biểu muội, nếu ngươi... Từ Y Tiên Từ nói:

- Nếu ta thế nào?

Võ sĩ thanh niên cười hi hí nói:

- Nếu biểu muội bằng lòng ta, ta sẽ hủy bỏ chuyến đi đến biệt trang, mặc kệ y là đệ nhất mỹ nhân hay là đệ nhị mỹ nhân gì cũng chẳng cần.

Từ Y Tiên Từ lạnh lùng nói:

- Ngươi cứ đi đi, việc tốt lành như thế nếu bỏ lỡ cơ hội ngươi ắt hối hận suốt đời cho mà coi.

Võ sĩ thanh niên dứt tiếng cười nói:

- Ý của ngươi là không bằng lòng chứ gì? Từ Y Tiên Từ nói:

- Đúng thế!

Võ sĩ thanh niên mặt mày biến sắc, giận đến nỗi kêu lên hai tiếng khá lớn, sau đó quay sang hỏi Ngô Hoàng Văn:

- Tiểu tử ngươi xưng hô thế nào vậy? Ngô Hoàng Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Ngươi là Hoa Thái Tuế Chúc Long chứ gì? Hãy nói chuyện đằng hoàng chút nào! Võ sĩ thanh niên lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Không đằng hoàng thì sao, ta trông thấy tiểu tử ngươi là chướng mắt ngay! Ngô Hoàng Văn lạnh lùng nói:

- Chướng mắt thì có sao nào?

Võ sĩ thanh niên nổi giận dùng dũa nói:

- Có gan thì hai ta so tài một phen xem thử, bằng không thì bỏ kiếm xuống rút khỏi đây cho rồi.

Từ Y Tiên Từ lạnh lùng nói:

- Biểu ca, ngươi chớ lấn hiếp người quá thế chứ? Võ sĩ thanh niên nói:

- Không can hệ gì đến ngươi hết, ta phải xem tiểu tử này có tài cán gì, mà ngươi lại si mê y đến thế.

Ngô Hoàng Văn bực mình từ nãy giờ, lập tức giơ tay sờ vào cán kiếm nói:

- Sẵn sàng lãnh giáo!

Từ Y Tiên Từ căm phẫn nói:

- Biểu ca, ngươi muốn gây sự với ta đó ư? Võ sĩ thanh niên cau mày nói:

- Biểu muội, ngươi chớ nói thế, chúng ta là quan hệ biểu huynh muội, chẳng lẽ ngươi lại bênh vực người ngoài được sao?

Trần Gia Lâm không còn chịu đựng được nữa, lập tức la lớn nói:

- Có tai họa đến thọ giáo đây!

Dứt lời, hần lộn mình vào hiện trường nhanh như chớp.

Mặt trời hoàn toàn lặn về hướng tây, cảnh vật trong rừng bắt đầu tối dần. Từ Y Tiên Từ thất kinh nói:

- Là ngươi?

Ngô Hoàng Văn tròn to hai mắt, y không nhận ra đối phương là nhân vật nào cả.

Hình như võ sĩ thanh niên ngạo nghễ thành thói quen, lập tức cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Bằng hữu là ai vậy? Trần Gia Lâm đáp:

- Tai hạ là Lãnh Diện Quái Khách! Võ sĩ thanh niên nói:

- Chưa từng nghe nói trên chốn giang hồ có một nhân vật tên tuổi như bằng hữu bao giờ?

Trần Gia Lâm nói giọng lạnh như tiền:

- Chúc Long, vậy thì kinh lịch hiểu biết của ngươi còn kém lắm! Chúc Long liền cười khẩy một cái nói:

- Thoạt nghe qua danh hiệu ngươi có vẻ ghê gớm, tiếc rằng ngươi đừng phải họ Chúc này, xem như ngươi xấu số, ngươi nghe lên bọn này nói chuyện rất lâu thì phải?

Trần Gia Lâm nói:

- Không thể cho rằng nghe lên, tại vì ta quan tâm tiểu bằng hữu họ Ngô này, sư trưởng của y là bạn chí thân của ta.

Ngô Hoàng Văn cau mày suy nghĩ cũng chẳng biết sư phụ lại có một người bạn thân như thế.

Từ Y Tiên Từ biết tận dụng thời cơ lập tức hỏi:

- Sư phụ của y là ai vậy? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Lương cô nương, tai hạ không thể phụng cáo điều này, trên chốn giang hồ ai cũng có điều cấm kỵ cả.

Từ Y Tiên Từ đưa mắt nhìn Ngô Hoàng Văn một cái, nói:

- Các hạ và sư trưởng của y là bạn chí thân, nhưng trông y không có vẻ gì là quen biết với các hạ cả?

Trần Gia Lâm thâm bội phục cặp mắt nhìn người của cô ta, hần bèn cười ha há nói:

- Điều này không sao, tai hạ nhận ra y là được rồi. Ngô Hoàng Văn áp ứng nói:

- Có thật các hạ... là bạn chí thân của gia sư chăng? Trần Gia Lâm lại cười ha há nói:

- Đúng thế, quả thật ta và lệnh sư là đôi bạn thân!

Ngô Hoàng Văn thoạt nghe nói ba chức lệnh tiên sư, tức thì không còn nghi ngờ nữa, thế nhưng trong lòng vẫn còn hồ nghi vài điểm, vì trên chốn giang hồ chưa nghe ai nói đến danh hiệu Lãnh Diện Quái Khách bao giờ, đồng thời những bằng hữu của sư phụ mình thấy đều quen biết, chỉ có mỗi nhân vật tên tuổi xa lạ thôi.

Ngô Hoàng Văn suy nghĩ đến đây, bèn nói:

- Quả thật... tai hạ chưa từng nghe tiên sư đề cập đến... Trần Gia Lâm giả đồ than thở nói:

- Điều này không thể trách lệnh tiên sư được, sau khi lão bị ám toán đã đổi tính biến thành một người khác!

Nghe nói thế, Ngô Hoàng Văn hoàn toàn tin hẳn, sư phụ Đông Phương Vũ bị Mẫu Đơn lệnh chủ ám toán, thay đổi tâm tính trở thành công cụ giết người của Thiên Hương môn, rất ít người biết điều này, thế rồi y nghiêm túc chấp tay nói:

- Xin lượng thứ vẫn bối không biết tiền bối nên mới thất lễ... Trần Gia Lâm khoát tay nói:

- Tuổi tác hai chúng ta chênh lệch chẳng bao nhiêu, cứ mạnh ai nấy kết giao, ngươi gọi ta một tiếng huynh đài cũng được!

Chúc Long la lớn một tiếng nói:

- Chớ lo hỏi thăm mãi, lúc này các hạ bảo rằng muốn thọ giáo, vậy thì rút kiếm ra đi! Ngô Hoàng Văn bước ngang một bước, nói:

- Họ Chúc kia, tai hạ tiếp nhận khiêu chiến của ngươi, hãy sang đây nào!

Trần Gia Lâm khoát tay nói:

- Khoan đã, để ta hỏi một điều nữa, này Chúc Long, ngươi bảo rằng sẽ đến Hoa Nguyệt Biệt Trang cầu hôn với Võ Lâm Tiên Cơ, có thật như vậy chăng?

Chúc Long bĩu môi, nói:

- Các hạ chớ thắc mắc sự kiện này làm gì. Trần Gia Lân kêu hừ một tiếng nói:
- Bắt buộc ngươi phải nói, chính vì ngươi khai ra sự kiện này ta mới hiện thân đây. Chúc Long dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:
- Ta không nói thì sao nào? Trần Gia Lân nói:
- Nếu như ngươi chỉ nói suông thì thôi, nhục bằng sự kiện này có thật, vậy thì ta khuyên ngươi hãy từ bỏ ý niệm này.

Chúc Long nói:

- Tại sao vậy?

Trần Gia Lân cười khẩy nói:

- Nếu bảo rằng giang hồ đệ nhất mỹ nhân chịu ngươi, thì mọi người ắt phải cười bể bụng cho mà coi?

Chúc Long giận quá đổi lại bật cười nói:

- Nếu các hạ muốn cười bể bụng thì bắt đầu cười đi, bây giờ ngươi cứ rút kiếm ra tự vệ, thiếu gia sẽ bảo ngươi bò dưới đất mà cười.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Chúc Long, nếu quả thật ngươi có bản lĩnh làm ta bò dưới đất, tiếng tăm ngươi ắt phải vang lừng thiên hạ, nhưng ta cảnh cáo ngươi trước, ngươi quyết không phải địch thủ của ta đâu.

Chúc Long buông tiếng cười ha há như điên cuồng một hơi dài, bữu môi nói:

- Chớ nói khoác làm gì, hãy để cho sự thực chứng minh xem nào! Danh hiệu Lãnh Diện Quái Khách ngươi chẳng nghe nói bao giờ, nếu giết chết ngươi có khác gì với giết một con chó đâu, làm gì có chuyện vang lừng thiên hạ.

Kêu xoét một tiếng, Ngô Hoàng Văn đã tranh rút kiếm ra trước, trầm giọng nói:

- Họ Chúc kia, chớ tìm lầm đối tượng, tai hạ hầu giáo cũng được. Chúc Long cười hắc hắc một tiếng, quay sang nói với Từ Y Tiên Từ:
- Biểu muội, đao kiếm vô tình, chính y tự động tìm cái chết... Từ Y Tiên Từ kêu hừ một tiếng, nói:
- Chớ giả dò làm gì nữa, ngươi muốn giết người chứ gì? Chúc Long nói:
- Ta không hề nghĩ như thế, ta chỉ thanh minh trước, ngại rằng muôn một sẩy tay, xảy ra tử thương thế thôi.

Dứt lời, gã rút trường kiếm ra, chọn một vị trí đứng.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Cũng được, cứ để Ngô Hoàng Văn đầu với gã, mình tùy cơ ứng biến cũng tốt thôi".

Hắn suy nghĩ đến đây, từ từ lui ra sau vài bước.

Kêu vù một tiếng, Hoa Thái Tuế Chúc Long đã vung kiếm xuất thủ, vì gã quyết tâm muốn giết chết Ngô Hoàng Văn, nên vừa xuất thủ đã tấn công ra cú tuyệt chiêu vô cùng lợi hại.

Đương nhiên, Ngô Hoàng Văn cũng không phải tay ngang, y lập tức xuất kiếm phản công ngay.

Thế rồi một trận quyết đấu khốc liệt diễn ra ngay lập tức.

Tỳ nữ Nguyệt Quế đã vào trong rừng đứng ở bên cạnh Từ Y Tiên Từ.

Hai bên đụng cả vài chục chiêu vẫn chưa phân thắng bại, trông tình hình ắt phải trên một trăm chiêu mới họa may phân ra thắng bại. Bỗng nhiên Chúc Long đánh ra liên hoàn tam kiếm, đao mình nhảy lui ra vòng đầu, thanh kiếm đưa ngang ra giữa ngực, hai tay cầm chặt cán kiếm, thế kiếm trông rất kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Thủ Bút Kinh Người

Từ Y Tiên Tử quát lên một tiếng:

- Ngươi muốn giết người thật sao?

Chúc Long không thèm trả lời y, Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn đồng lúc ngậy người tại chỗ, chẳng biết gã chuẩn bị chơi trò quỷ quái gì đây?

Từ Y Tiên Tử đứng ngang cản trước mặt Ngô Hoàng Văn, hai tay chống nạnh, trợn ngược hai mắt nói:

- Biểu ca, ngươi muốn hạ sát thủ, cứ việc ra tay với ta đi?

Lửa ghen bốc cháy phừng phừng, mặt mày Chúc Long nóng bừng lên, giận đến đổi nói chẳng nên lời.

Từ Y Tiên Tử lại nói tiếp:

- Ngươi xuất thủ đi!

Thanh kiếm trong tay Chúc Long vẫn để ngang ngực, trầm giọng nói:

- Biểu muội, có thật ngươi tuyệt tình đến thế chẳng? Từ Y Tiên Tử nghiêng đầu nói:

- Hai chúng ta vẫn là biểu huynh muội, không ai phủ nhận được mối quan hệ này hết.

Mặt mày Chúc Long co rút vài cái, quả thực gã không dám chọc giận vị biểu muội này, thế rồi gã lại chỉ mục tiêu về hướng Ngô Hoàng Văn, nói giọng lạnh lùng:

- Họ Ngô kia, ngươi có phải là một nam tử hán chăng?

Ý của gã muốn nói rằng đường đường một nam tử hán há chịu để nữ nhân che chở như vậy, một võ sĩ chân chính, đương nhiên không chịu đựng được lời nói châm biếm này rồi.

Ngô Hoàng Văn la lớn tiếng nói:

- Đây Lương cô nương, mời ngươi tránh sang một bên nào! Từ Y Tiên Tử vẫn đứng yên bất động, lạnh lùng nói:

- Chúc Long, ngươi chớ nói lời thôi, ta thích y chẳng lẽ ngươi lại ghen tuông ư? Nói cho ngươi hay, ta không bao giờ yêu ngươi đâu, nếu ngươi không phục khẩu khí này, cứ việc ra tay đi.

Chúc Long giận đến nổi mồ hôi phun ra khỏi lửa, muốn xuất thủ nhưng lại không dám, gương mặt co rút lia lịa khó xem hết sức.

Từ Y Tiên Tử lại nói tiếp:

- Nếu ngươi không xuất thủ, chúng tôi phải đi đây?

Hai chữ chúng tôi nghe rất chói tai, đối với người khác thì không có gì là lạ cả, còn với Hoa Thái Tuế Chúc Long thì chịu không nổi.

Quả thực Chúc Long không hổ thẹn là con người trầm tĩnh quý quý, gã đã nhẫn nhịn được điều mà người khác không thể nhẫn, thế rồi gã thu kiếm lại, lạnh lùng nói:

- Biểu muội, ngươi chớ ân hận đấy?

Từ Y Tiên Tử chẳng do dự chút nào, trả lời ngay:

- Ngươi hãy yên tâm, ta chưa hề biết ân hận là gì hết! Chúc Long khẽ gật đầu, nói:

- Khá lắm, này biểu muội, những mong rằng ngươi mãi mãi không biết ân hận! Nói xong, gã lượn mình chạy mất dạng.

Từ Y Tiên Tử quay sang hướng Ngô Hoàng Văn mỉm cười nói:

- Chúng ta vào thành chứ?

Trần Gia Lâm vốn có nhiều việc muốn nói với mình đệ Ngô Hoàng Văn, nhưng sợ nghĩ rằng mình đang cải trang dị dung, hơn nữa Từ Y Tiên Tử lại theo quá nhiều y, e rằng không còn cơ hội nói chuyện nữa, Hoa Thái Tuế Chúc Long bảo rằng đến Hoa Nguyệt

Biệt trang cầu hôn, chẳng biết điều này có thật hay không, bây giờ mình nên tìm Mẫu Đơn lệnh chủ trước đã, hần suy nghĩ đến đây, lập tức lên tiếng nói:

- Chào hai vị, hẹn dịp sau gặp lại! Nói xong, quay người bỏ đi ngay.

Sau khi Trần Gia Lâm đi mất dạng, Từ Y Tiên Tử nói:

- Là lung thật, trong chốn giang hồ chưa từng nghe nói danh hiệu Lãnh Diện Quái Khách bao giờ!

Ngô Hoàng Văn nói:

- Có lẽ cũng do đối phương ít hành tẩu giang hồ chăng? Từ Y Tiên Từ nói:

- Y nói rằng y là bạn chí thân của lệnh tiên sư, có thật người chưa từng nghe gia sư đề cập bao giờ sao?

Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Không, gia sư chưa từng đề cập đến đối phương, trông tuổi tác y tối đa chỉ độ ba mươi... Ôi cha! Hồng rồi, chẳng biết có phải y là thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ hay chăng?

Từ Y Tiên Từ nói:

- Điều này khó nói lắm, nếu phải cũng không can hệ gì đến mình cả, bây giờ chúng ta nên đi chứ...

Ngô Hoàng Văn ấp úng nói:

- Lương cô nương, tai hạ... Từ Y Tiên Từ nói:

- Thế nào, người không bằng lòng đi chung với ta chăng? Ngô Hoàng Văn cười cay đắng một tiếng nói:

- Lương cô nương, chẳng phải không bằng lòng, vì tai hạ có hẹn với người, phải hội ngộ ở phía trước quan đạo này, nếu chậm trễ nửa ất phải sai hẹn.

Từ Y Tiên Từ xéch ngược đôi lông mày đậm lên, nói:

- Đối phương là nhân vật thế nào vậy? Ngô Hoàng Văn nói:

- Là một vị võ lâm tiền bối.

Từ Y Tiên Từ suy nghĩ giây lát nói:

- Được, chúng ta hãy ra ngoài lộ nói chuyện, như vậy không còn sai hẹn nữa.

Ngô Hoàng Văn không làm gì hơn được đành gật đầu đồng ý. Thế rồi, cả hai người và tỷ nữ Nguyệt Quế ra khỏi rừng chạy tới quan đạo. Ngô Hoàng Văn đảo mắt dòm trước nhìn sau giây lát, chậm rãi nói:

- Nay Lương cô nương, quả thật lệnh biểu huynh chung tình với người hết sức, y cũng bảnh trai, hơn nữa võ công cao cường, tại sao...

Từ Y Tiên Từ lạnh lùng đặng hắng một tiếng nói:

- Ta thì chẳng xem y ra gì hết, dù nam nhân thiên hạ có chết sạch ta cũng chẳng lấy y. Y nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Ủa? Người nói thế là có nghĩa là sao? Người thích ta hay chẳng ưa ta đây?

Nghe cô ta hỏi như vậy, Ngô Hoàng Văn bất giác ngẩn người tại chỗ không biết phải trả lời như thế nào đây?

Từ Y Tiên Từ cười toe toét một tiếng nói:

- Ngô thiếu hiệp, người cho rằng ta tầm thường đến sượng mặt, có phải vậy không? Từ bé ta đã có thói quen như thế, chẳng ưa làm dáng vào lịch sự giả, ta cho rằng tốt nhất người giang hồ cứ bảo trì bản lai diện mục, thế nhưng... nếu người không thích ta sẽ sửa đổi, người cảm thấy thế nào?

Bảo rằng cô ta thô tục bướng bỉnh nhưng câu nói này thì rất cởi mở thực tình. Thành linh ngay lúc này có một tiểu khiếu thoăn thoắt chạy tới.

Ngô Hoàng Văn đang khổ tâm không có lời gì để ứng phó cô ta, bỗng thấy tiểu khiếu, vội lớn tiếng nói:

- Người mà tai hạ đang chờ đợi đã đến!

Hình như Từ Y Tiên Từ lấy làm ngạc nhiên nói:

- Nói sao? Đối phương ngồi khiếu ư?

- Đúng thế!

Từ Y Tiên Từ nói:

- Là một mỹ nhân chăng?

Ngô Hoàng Văn thoát nghe nói thế, đã đọc được tâm ý của cô tay ngay, thế rồi mỉm cười nói:

- Là một võ lâm tiền bối!

Từ Y Tiên Từ hoài nghi nói:

- Một đại nam nhân ngồi kiệu, hơn nữa lại che màn kín như thế?

Vừa nói, thì tiểu kiệu đã đến nơi, Ngô Hoàng Văn bước tới nói:

- Hai vị cực nhọc, hãy nghỉ ngơi giây lát đi.

Hai hán tử khiêng kiệu đặt tiểu kiệu xuống, lấy khăn che mặt ra lau mồ hôi, sau đó ngồi tại lề đường lấy ống điều ra phì phà vài hơi liền, trông tình hình này hai gã phu kiệu này không phải là người giang hồ.

Ngô Hoàng Văn bước tới gần cửa kiệu, hạ thấp giọng thì thào một hơi. Từ Y Tiên Từ lấy làm hồ nghi, từ từ bước tới, nói:

- Ta có thể gặp vị tiền bối này chăng? Ngô Hoàng Văn do dự nói:

- Lương cô nương, có cần thiết như thế ư? Từ Y Tiên Từ nói:

- Ngô thiếu hiệp, ta luôn hiếu kỳ, nếu ta không được xem qua một cái, ta sẽ ăn không được, ngủ không yên.

Ngô Hoàng Văn thở mạnh một cái, nói:

- Đây Lương cô nương, người cũng là người giang hồ, hiếu kỳ như thế là phạm vào cấm kỵ giang hồ...

Từ Y Tiên Từ ngang ngạnh nói:

- Ta bất kể kiêng kỵ gì cả!

Có một âm thanh trầm khàn có lực trong kiệu vang ra nói:

- Ngô thiếu hiệp, cô ta là ai vậy? Từ Y Tiên Từ lập tức nói:

- Xin lỗi, ta không muốn xem nữa!

Ngô Hoàng Văn cười cay đắng một tiếng, ý biết rằng mục đích cô ta chỉ muốn chứng minh xem người trong kiệu là nam hay nữ mà thôi. Cô gái này chẳng những bướng bỉnh hơn nữa ghen tuông ghê gớm, mình với cô ta chỉ gặp nhau vài lần mà đã như thế, nếu quả thật quen thân với nhau thì chịu sao nổi.

Thế rồi Ngô Hoàng Văn cố ý nói:

- Tại sao bỗng nhiên lại không hiếu kỳ nữa rồi?

Từ Y Tiên Từ cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Trong bụng người am hiểu, thế mà lại cố ý hỏi ta?

Căn cứ câu này, chẳng những cô ta không thô tục tầm thường, hơn nữa lại rất lạnh lợi. Ngô Hoàng Văn cười gượng một tiếng, sau đó quay sang nói với hai gã kiệu phu:

- Hai vị nghỉ ngơi xong, thì chúng ta lại khởi trình tiếp, chúng ta không vào thành, đi vòng qua ngoại thành nam môn, đến ngoại thành tây môn nghỉ đêm, sau khi nghỉ khỏe chúng ta phải đi thêm một đoạn đường nữa.

Một trong hai kiệu phu khề gật đầu nói:

- Vâng, làm xong điều thuốc này là lên đường ngay.

Tiếp theo tiếng mã đề kêu lộc cộc có vài kỵ mã ngựa phi nước đại chạy nhanh tới như chớp, ba kỵ mã đi trước thì chạy một hàng ngang, hầu như chiếm hết lòng đường. Một kỵ mã sát lộ bên trái không thẳng cương cũng chẳng chuyển hướng, trông tình hình sắp đâm vào tiểu kiệu, với tốc độ nhanh như thế, khoảng cách gần như vậy chắc chắn không tránh khỏi kiệu và ngựa đụng vào nhau.

Ngô Hoàng Văn thất kinh kêu lên một tiếng.

Hai gã kiệu phu thì há hốc mồm ra, chỉ trố mắt nhìn.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Từ Y Tiên Từ với một tốc độ nhanh không thể tưởng, đang lượn mình lướt tới, tức thì một tiếng ngựa thảm rú phá không nổi lên. Kỵ mã ấy té ngã lăn ra đất, võ công kẻ cưỡi trên lưng ngựa cũng không tầm thường, tung mình nhảy sang một bên, kỵ mã nọ võ đầu nằm bùn rùn trước cửa kiệu.

Còn hai vị kỵ mã kia đã chạy khá xa, bỗng nghe tiếng ngựa hí thảm thiết, họ lập tức quay cương chạy trở lại. Hai kỵ mã đằng sau cũng đã kịp thời thẳng cương, họ lần lượt nhảy xuống ngựa vây tới trước, năm đại hán đều có thân hình vạm vỡ.

Hán tử bị lần té xuống kỵ mã, vung kiếm nhảy vọt tới bên cạnh Từ Y Tiên Từ, gầm thét nói:

- Nha đầu, lão tử phải giết phứt ngươi! Từ Y Tiên Từ lạnh lùng nói:

- Kỵ mã không có mắt, cả ngươi cũng là kẻ đui mù luôn!

Đại hán nọ càng nổi giận, song gã chẳng suy nghĩ rằng trong tình huống khẩn cấp như vậy mà đối phương lại có khả năng phóng chưởng đập vỡ đầu kỵ mã, đủ biết công lực của cô ta kinh người đến cỡ nào, gã cảm phần kêu hừ một tiếng quét ra một kiếm nhanh như cắt.

Chẳng biết Từ Y Tiên Từ sử dụng thân pháp gì đã lượn mình tránh né một kiếm rất dễ dàng, la hét nói:

- Trông ngươi ngang tàng thế này, quyết không phải là hạng người tốt lành gì đâu, hãy giết phứt cho rồi.

Đại hán đánh một kích không trúng, kêu vù một cái lại tấn công ra kiếm thứ hai tiếp. Oa!

Một tiếng rú thảm phá không nổi lên, đại hán nọ chỉ đánh ra nửa chiêu kêu bạch một cái té ngã ra đất ngay, không một ai trông thấy Từ Y Tiên Từ ra tay bằng cách nào hết.

A!

Trong hiện trường thất kinh kêu ầm lên.

Bốn hán tử còn lại song song rút kiếm vây tới ngay.

Từ Y Tiên Từ xem trò giết người chẳng ra gì hết, thản nhiên nói:

- Các ngươi cũng hết muốn sống rồi sao?

Lại có một kỵ mã chạy tới hiện trường, người ngồi trên lưng ngựa là một lão nhân bịt mặt tóc bạc có thân hình vạm vỡ, lão đưa mắt quét nhìn hiện trường một vòng, sau đó nói giọng sang sảng:

- Việc gì xảy ra thế?

Bốn đại hán cùng lúc lui ra phía sau hai bước cung kính cúi người, một trong bốn đại hán lên tiếng thưa rằng:

- Bẩm tôn giả, nữ nhân này xuất thủ giết người!

Ngô Hoàng Văn đảo mắt nhìn tới trước, bất giác giật nảy người lên, y đã nhận ra lão nhân ngồi trên kỵ mã chính là Bất Bại Ông, một trong tôn giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, chưởng lực của lão già này kinh hồn hết sức, nghe đồn rằng trên chốn giang hồ chưa từng gặp đối thủ bao giờ, như nhân vật Thiên Ngoại Tam Ông mà còn kiêng kỵ lão.

Chẳng biết có phải Từ Y Tiên Từ không nhận biết lão già này hay không xem lão vào đâu cả, đã lạnh lùng lên tiếng nói:

- Tại sao các ngươi không bảo rằng ngựa chạy nhanh của mình gây thương tích cho người, biết điều thì cút khỏi đây mau lên, bằng không ắt phải bỏ xác lại đây hết.

Bất Bại Ông nhảy xuống ngựa, tiến lên vài bước, đưa mắt nhìn Từ Y Tiên Từ từ trên xuống dưới một cái, nói:

- Nhà đầu, ngươi tên là gì vậy? Từ Y Tiên Từ nói giọng ngạo nghễ:

- Lão nhi ngươi không có tư cách hỏi như thế?

Ồ! Khẩu khí ngạo nghễ quá thể, Bất Bại Ông bất giác ngăn người ra tại chỗ, vì chưa từng có ai dám gọi lão bằng tiếng lão nhi bao giờ cả, huống chi đối phương là một tiểu nha đầu, sừng sốt giây lát sau đó lão lên tiếng hỏi:

- Ngươi có biết lão phu là ai không?

Từ Y Tiên Từ chẳng chút chần chừ trả lời ngay:

- Ai ư? Ngươi là Bất Bại Ông, tôn giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, có đúng vậy không?

Thế thì kinh người rồi, cô ta đã biết rõ lai lịch lão già này, vậy mà còn nói giọng ngạo nghễ, ắt phải có điều chi ý lại. Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều trợn to hai mắt hết, còn hai gã kiêu phu thì chưa hề trông thấy sự kiện hung sát giang hồ bao giờ, họ đã sợ đến té đái cứ run rẩy co quắp ở một bên.

Trong lòng Ngô Hoàng Văn lấy làm thấp thỏm bất an, y chỉ lo ngại bọn này sẽ phát giác người trong kiệu, vậy thì hỏng việc không sai.

Bất Bại Ông thất kinh nói:

- Nha đầu, khẩu khí người nông cuồng gớm, rốt cuộc lai lịch người là thế nào vậy? Từ Y Tiên Tử nói:

- Tốt nhất lão nhi người chớ hỏi!

Bất Bại Ông giận quá đổi bật cười nói:

- Tại sao vậy?

Từ Y Tiên Tử nói:

- Nếu lão nhi người biết rồi, ắt phải chết!

Âm cuối cùng của chữ chết kéo dài ra, nghe thật rùng rợn.

Bất Bại Ông căm phẫn nói:

- Nếu người còn vô lễ nữa lão phu bỏ vào đầu người ngay! Từ Y Tiên Tử cười giòn giã một tiếng nói:

- Nếu quả thật người bỏ vào đầu ta được, vậy thì tôn hiệu Bất Bại Ông mới đúng danh bất hư truyền.

Giọng nói nông cuồng quá thế, Bất Bại Ông có chút do dự, lão đoán cô gái xấu xí này ắt cậy vào có người làm hậu thuẫn ở sau lưng, cho nên mới dám nông cuồng đến như thế, lão đang suy nghĩ, đảo mắt quét nhìn tiểu kiệu một cái, nói:

- Ai ở trong kiệu vậy? Từ Y Tiên Tử nói:

- Cũng như lão nhi người, ta cũng chẳng biết là ai, chớ hỏi lời thôi làm gì, nếu không muốn thấy đổ máu nữa, mới lão nhi người cứ đi tự nhiên.

Bất Bại Ông đâu phải nhân vật tầm thường há chịu lép vế, thế rồi căm phẫn nói:

- Nha đầu, rốt cuộc người cậy vào điều gì dám mắt nhìn tôn trưởng chẳng ra gì ư? Từ Y Tiên Tử thản nhiên nói:

- Chớ lên mặt như thế, cái gì mà tôn trưởng hay chẳng tôn trưởng, miễn cho rồi! Vị tình lão nhi người là người có tuổi nên ta mới dùng chữ mời, ta cũng không cậy vào ai hết, chỉ dựa vào song chưởng này thôi.

Dứt lời, khê hất hai bàn tay một cái, trông thần tình mắt nhìn bốn bề chẳng ra gì của cô ta, khiến người tức tối vô cùng.

Bất Bại Ông nổi giận đùng đùng, gầm hét một tiếng nói:

- Trối y lại nào!

Bốn hán tử vùng kiếm lao tới tấn công nhanh như cắt. Từ Y Tiên Tử giơ tay vẽ một vòng tròn trên hư không.

Hình như bốn hán tử bỗng nhiên bị trúng tà, loạn choạng đảo mình té lù ra sau hết. Bất Bại Ông thất kinh kêu lên rằng:

- Té ra người là...

Từ Y Tiên Tử lập tức lạnh lùng kêu hừ một tiếng, ngắt lời của lão nói:

- Câm miệng lại, lão nhi người ắt biết rằng hậu quả nói hớ là thế nào rồi, hơn nữa ta đã hạ thủ lưu tình, nhưng nếu lão nhi người không phục thì cứ việc nói đi?

Bất Bại Ông sùng sốt trong giây lát, bỗng khoát tay nói:

- Lên đường nào!

Lão quay người nhảy lên ngựa, bốn hán tử còn lại cũng mạnh ai nấy chạy về hướng kỳ mã của mình. Một trong số đó đỡ xác chết của đồng bọn đặt nằm thòng phía trước yên ngựa, thế rồi cả năm kỳ mã giật cương chạy như gió.

Với tiếng tăm của Bất Bại Ông đã lừng lẫy bấy lâu trong võ lâm, thế mà lại không hề thốt ra câu nói nào đã lảng lảng bỏ đi mất.

Ngô Hoàng Văn đã ngăn người ra tại chỗ, thoát tiên y chỉ biết công lực của thiếu nữ bướng bỉnh thô tục này cao siêu khó lường, nhưng bây giờ mới hay rằng, có lẽ y là một nhân vật rất đáng sợ, cả nhân vật như Bất Bại Ông cũng đã giật mình co giò bỏ chạy.

Âm thanh trầm khan hữu lực từ trong kiệu vang ra nói:

- Cô nương, lão phu xin ghi nhận món nhân tình giải vây của ngươi. Từ Y Tiên Từ nói:
- Ta chỉ vị tình Ngô lang mới xuất thủ như thế, ta không biết lão là ai cả, thế nhưng biết lão vẫn am hiểu cảm ky.

Dứt lời, quay sang nói với Ngô Hoàng Văn:

- Trông tình hình quả thực ngươi hữu sự, vậy thì ta cáo từ trước, xong việc chúng ta mới gặp lại.

Nói xong khẽ vẫy tay một cái, cùng tỷ nữ Nguyệt Quế phi thân chạy như gió. Ngô Hoàng Văn đỡ người ra tại chỗ không thốt nên lời nào hết.

Người trong kiệu nói:

- Đây Ngô thiếu hiệp, chúng ta lên đường chứ?

Ngô Hoàng Văn thờ dài một tiếng đến gần bên kiệu nói:

- Thừa tiền bối, lai lịch của thiếu nữ này là thế nào vậy? Người trong kiệu nói:
- Chẳng phải các người đi chung với nhau đó ư? Ngươi lại không biết lai lịch của y?

Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Không, vẫn bối chẳng biết lai lịch y là thế nào cả, cách đây nửa ngày vẫn bối bị bọn Thiên Hương môn vây đánh, cô ta đánh một Hồng Hoa sứ giả chỉ bằng một chưởng đã thổ huyết ngay và giải vây cho vẫn bối, chỉ biết võ công y cao siêu kinh hồn, ngoài ra không biết gì hết.

Người trong kiệu nói:

- Ngươi không biết càng hay, lão phu không thể nói cho ngươi hay, đa tạ ngươi chịu cực đã đưa lão phu đến đây...

Ngô Hoàng Văn nói:

- Ngươi Lang Trần Gia Lân là nhị ca kết minh của vẫn bối, có gì đâu mà gọi là cực nhọc. Người trong kiệu thờ dài một tiếng nói:
- Có thật chẳng được may may tin tức gì của hán chưởng? Ngô Hoàng Văn cũng nói giọng buồn bã:
- Thừa tiền bối, quả thực không có chút tin tức gì cả, nghe thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ tiết lộ rằng, trên chốn giang hồ này không còn nhân vật Ngươi Lang này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Phu Thê Trở Mặt

Trong đại sảnh đường Hoa Nguyệt Biệt Trang đèn đuốc sáng trưng, hai lão phụ ăn mặc rất hoa lệ lẳng lặng ngồi kế nhau, người ngồi ghế giữa chính là Mẫu Đơn lệnh chủ môn chủ của Thiên Hương môn, còn người ngồi ghế kế bên là Bà Dương phu nhân biệt trang chi chủ.

Trước kia, trên chốn giang hồ người ta chỉ biết có một tổ chức khủng bố thần bí, người lãnh đạo là Mẫu Đơn lệnh chủ, còn Hoa Nguyệt Biệt Trang là một chốn tâm thương của võ lâm hào khách. Bây giờ người giang hồ đã dần dần biết rằng tổ chức thần bí này kêu là Thiên Hương môn, còn Hoa Nguyệt Biệt Trang chỉ là một phân đà của Thiên Hương môn mà thôi, và từ đó một số đông tầm phuong hào khách không dám quang lâm biệt trang nữa.

Do bởi không ai lên tiếng, nên bầu không khí trong khách sảnh trở nên trầm tịch. Bà Dương phu nhân cau mày lại, hình như có tâm sự trọng đại gì đó.

Cuối cùng Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm tịch nói:

- Tô đà chủ, ngươi có tâm sự gì chăng?

Bà Dương phu nhân mặt lộ vẻ cười vội lên tiếng nói:

- Hạ tọa không có!

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Người chó giấu bản tọa làm gì, người đang tưởng niệm con gái người, có phải vậy không?

Hai mắt đỏ hoe, Bà Dương phu nhân nói:

- Quả thật lệnh chủ nói phải, từ khi tiểu nữ Ngọc Phân bị đánh cướp đến nay, chẳng biết tung tích đâu cả, căn cứ lượng máu lưu lại hiện trường mà phán đoán, chiếm phần tử vong nhiều hơn, bây giờ... hạ tọa chỉ sống lẻ loi có mỗi một mình.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười khẩy một tiếng, nói:

- Vì giang hồ bá nghiệp, sửa đổi lịch sử vô lâm, đương nhiên việc tử thương không sao tránh khỏi, thế nhưng theo sự suy đoán của bản tọa, lệnh thiên kim chưa chết đâu, chỉ bị người mang giấu ở một nơi nào đó, y được xưng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, dù con người ác độc đến đâu, cũng quyết không khi nào chịu giết y cả. Căn cứ vào tình hình hôm đó mà suy đoán người hạ thủ chẳng những rất quen thuộc hoàn cảnh biệt trang hơn nữa võ công rất là cao cường. Có điều lạ là tại sao mãi cho đến bây giờ vẫn không thấy đối phương có thái độ gì hết, đối phương cướp người với mục đích gì?

Bà Dương phu nhân nói:

- Có lẽ thù gia muốn hủy diệt biệt trang. Mẫu Đơn lệnh chủ tiếp lời nói:

- Thù gia trước mắt chỉ có Thiên Ngoại Tam Ông và phe Huyết Chưồng Quỷ, bản tọa đã bày ra một nước cờ, ắt phải truy ra tung tích của Ngọc Phân, thế nhưng.. bản tọa có một điều không thể chẳng nói, gần đây bản tọa phát hiện ra rằng hình như Tô đã chủ có hiện tượng chán ngán phái vụ, nhưng mong rằng bản tọa đã nhận xét lầm.

Nói xong, khẽ cười một tiếng, đưa mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Bà Dương phu nhân.

Về cười và nhàn thần ấy, khiến người trông thấy ắt phải rùng mình rợn tóc gáy.

Tức thì trong lòng Bà Dương phu nhân thấp thỏm bất an, nhất là câu nói cuối cùng, nhưng mong rằng bản tọa nhìn lầm, đã nói hết những ý của bà ta muốn nói trong câu này. Sự thật thì Bà Dương phu nhân đã chán ngán sinh nhai giang hồ này từ lâu rồi, thế nhưng bà ta không dám thừa nhận, bà ta hiểu rõ tác phong của chủ nhân kiêu hùng này, muốn thoát ly môn hộ là một sự kiện tuyệt đối không thể được.

Bà ta suy nghĩ đến đây, bèn nghiêm sắc mặt nói:

- Hạ tọa tưởng niệm tiểu nữ thì đúng, thế nhưng tuyệt đối không dám hai lòng, những năm gần đây chủ nhân ắt biết sự trung thành của hạ tọa rồi?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đương nhiên, người là công thần khai sơn của môn, làm gì mà bản tọa không biết. Thịnh linh ngay lúc này...

Tổng quản Chức Nữ Vi Hàm Tiểu bước tới sảnh đường, trước hết hướng về phía Mẫu Đơn lệnh chủ xá một xá, sau đó quay sang hướng Bà Dương phu nhân thưa rằng:

- Bẩm phu nhân, có vị khách nhân muốn được gặp phu nhân! Bà Dương phu nhân nói:

- Đêm đã khuya, là người thế nào vậy. Vi Hàm Tiểu nói:

- Là một lão nhân mù lòa!

Bà Dương phu nhân mặt hơi biến sắc nói:

- Đối phương có báo danh hiệu chẳng? Chức Nữ Vi Hàm Tiểu nói:

- Không, lão bảo rằng khi phu nhân gặp mặt sẽ biết ngay.

Có lẽ Bà Dương phu nhân đã đoán ra đối phương là ai rồi, sắc mặt bà ta thay đổi liên tục, đưa mắt nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ, hình như đang xin chỉ thị thì phải?

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu nói:

- Được, người cứ tiếp kiến y, bản tọa tạm thời lánh mặt. Nói xong, ngồi dậy bước vào phía sau tấm bình phong. Bà Dương phu nhân đứng lên, mặt mày lộ vẻ bất an nói:

- Vì tổng quản, lão nhân mù lòa nọ đến một mình chẳng? Vi Hàm Tiểu nói:

- Còn một thanh niên đi chung với lão, nghe nói... tên là Ngô Hoàng Văn. Bà Dương phu nhân trầm tư giây lát, bỗng như hạ quyết tâm nói:

- Cứ mời họ vào đây!

- Vâng!

Vi Hàm Tiểu cung kính kêu vâng một tiếng, sau đó quay người chạy ra ngoài ngay.

Bà Dương phu nhân đi tới đi lui trong sảnh đường, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra lối trong sân viện, lăm bắm nói:

- Có phải là y chăng? Tại sao lại chọn ngay lúc này mới đến ư? Mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm.

Tiếng chân bước từ trên lối đi vang tới, chỉ thấy tổng quản Vi Hàm Tiểu đang hướng dẫn một lão một trẻ thoăn thoắt đi vào, khi bóng người đi tới vòng ánh sáng do ngọn đèn hành lang soi vào:

- A! Chính là... y thật kìa mà!

Bà Dương phu nhân thốt ra câu nói này bỗng nhiên toàn thân run rẩy như vừa trúng phải một dòng điện, cả mặt mày cũng co rúm biến dạng luôn, bà ta loạng choạng chạy ra cửa sảnh đường, đứng tại hành lang.

Họ dừng bước lại, tổng quản Vi Hàm Tiểu nói:

- Phu nhân chúng tôi đây!

Lão nhân mù lòa chuyển động đôi ngời trắng dã một cái, một hồi lâu mới lên tiếng nói:

- Chào phu nhân, lâu lắm không gặp, ngời không mời lão phu vào bên trong ngồi chăng?

Giọng nói run run, lão muốn cố ý làm ra vẻ bình tĩnh, thế nhưng mồm miệng chẳng nghe lời sai bảo, đôi môi cứ run rẩy không dừng.

Đôi môi của Bà Dương phu nhân cũng run rẩy không dừng, bà ta há mồm một hồi thật lâu mới thốt ra tiếng nói:

- Ngời đến đây làm gì vậy?

Lão nhân mù lòa buông tiếng cười ha hả như điên như cuồng nói:

- Nghe nói rằng phu nhân đã làm Hương Quốc chủ, lão phu đặc biệt đến thăm viếng nhất đại phong nguyệt danh nhân bà đây.

Mặt mày Bà Dương phu nhân co rút lia lịa xúc động nói:

- Đào Nhất Vĩ, ngời... chớ nói châm biếm ta làm gì, hai chúng ta sớm đã đoạn tuyệt ân nghĩa, nơi đây chẳng hoan nghinh ngời chút nào cả.

Lão nhân mù lòa lại buông tiếng cười như điên như cuồng một hồi dài nói:

- Tô Sơn Văn, quả thực ngời nói chẳng sai chút nào, Ngọc Phân đâu rồi? Có phải đã đi cùng một con đường với ngời chăng?

Hai mắt Bà Dương phu nhân đỏ hoe nghiến răng nói:

- Y đã mất tích rồi!

Lão nhân mù lòa thất thanh quái kêu nói:

- Nói sao? Ngời bảo rằng Ngọc Phân... mất tích rồi ư? Bà Dương phu nhân nói giọng bi thương:

- Đúng thế, chẳng rõ sống chết ra sao cả! Lão nhân mù lòa nghiến răng nói:

- Tại sao mất tích vậy? Bà Dương phu nhân nói:

- Y bị ngời ta đã thương trước, sau đó bị cướp đi. Lão nhân mù lòa cảm phần gẫm hết nói:

- Tiện phụ kia, chớ nói lời thôi nũa, ngời hạ tiện đã đành, chớ có lời kéo con gái ta xuống bùn. Nói cho ngời hay, nếu đêm nay ngời không giao con gái ta ra, ta... sẽ giết ngời.

Bà Dương phu nhân bắt giắc lui ra phía xa một bước, mặt mày biến sắc, bỗng nói giọng hốt hải:

- Đào Nhất Vĩ, nơi đây không phải là chốn để ngời giết người, biết thời vụ thì mau mau rời khỏi đây, bằng không chẳng còn con nũa.

Bà ta nói tới đây thờ dài một tiếng, sau đó lại nói tiếp:

- Ngươi không phải là một tiểu hài tử ba tuổi, cứ suy nghĩ kỹ lại xem!

Vài lời này thoáng nghe qua như là đe dọa, nhưng bên trong lại có ẩn ý khác.

Nếu lão nhân mù lòa chịu bình tĩnh suy nghĩ ít lãnh hội ý nghĩa bên trong ngay, thế nhưng lúc bấy giờ lão đang nổi giận bùng bùng chẳng chịu suy nghĩ chút nào, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Tô Sơn Vân, hãy trả Ngọc Phân cho ta nào, bằng không ta sẽ chẳng buông tha ngươi đâu.

Bà Dương phu nhân giận dữ găm hét nói:

- Đào Nhất Vĩ, có thật ngươi không thấy quan tài không đồ lệ chăng? Thành linh, có một thanh âm phụ nhân từ trong sảnh đường vang ra nói:

- A! Hân hạnh được hội ngộ, té ra chính là Thiên Địa Khách Đào đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy bấy lâu đã quang lâm, thất lễ, thất lễ vậy.

Tiếp theo tiếng nói Mẫu Đơn lệnh chủ lại xuất hiện, bà ta đã bị mặt, theo thường lệ, nữ ma này không khi nào chịu sử dụng chân diện mục gặp người ngoài cả.

Lão nhân mù lòa này chính là Thiên Địa Khách Đào Nhất Vĩ phu quân của Bà Dương phu nhân, năm xưa lão cùng Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng phụ thân của Trần Gia Lân đồng tiếng tăm, trên trời giang hồ thời đó lưu truyền hai câu: "Càn khôn xưng nhất kiếm, Thiên địa duy nhất vĩ" Có thể tưởng tượng tiếng tăm của lão vang lừng đến cỡ nào rồi.

Thiên Địa Khách đảo ngược đôi mắt trắng đã nói:

- Ai đã lên tiếng đó?

Ngô Hoàng Văn mặt mày biến sắc hạ thấp giọng nói:

- Thừa tiền bối, đối phương là Mẫu Đơn lệnh chủ.

Giọng nói của y run run, y không ngờ nữ ma đáng sợ này lại có mặt trong biệt trang, vậy thì tình hình trở nên nghiêm trọng rồi.

Thiên Địa Khách thoát nghe nói đối phương là Mẫu Đơn lệnh chủ, bất giác giật bắn người lên, đây là điều lão lấy làm bất ngờ hết sức, thế rồi lão giả đo làm ra vẻ ung dung chờ đợi đối phương trả lời.

Mẫu Đơn lệnh chủ không trả lời câu hỏi của lão, thân nhiên nói:

- Đào đại hiệp, hai phu phụ ngài thấy đều là người có tuổi, có việc chi cứ bình tĩnh thương lượng, hà tất nổi cơn thịnh nộ như thế, mời ngài vào khách sảnh thông thả nói chuyện nào.

Thiên Địa Khách chẳng hồ thẹn là lão giang hồ chút nào, không có trận sóng gió nào mà lão chưa từng trải qua, lão lập tức ý thức rằng sự việc không ổn. Mẫu Đơn lệnh chủ đã có mặt tại đây, đương nhiên không cần phải hỏi cũng biết cao thủ Thiên Hương môn đã tụ tập đông đủ tại đây, mình đến đây tìm kiếm Tô Sơn Vân vấn tội là chuyện tự nhiên, thế nhưng không thể hại Ngô Hoàng Văn, lão suy nghĩ giây lát, trầm giọng nói:

- Ngô thiếu hiệp, đa tạ ngươi đưa lão phu đến đây, bây giờ ngươi xong việc rồi, ngươi cứ đi tự nhiên.

Ngô Hoàng Văn thoáng nghe nói thế đã biết dụng tâm của lão, thế nhưng thân làm võ sĩ, há có thể làm ngay bỏ đi được ư? Huống chi Mẫu Đơn lệnh chủ là thù nhân làm hỏng cuộc đời sư phụ, nhưng trong cục diện đêm nay chẳng khác nào đã vào long đàm hồ huyết, rằng không thể thoái lui được nữa, đồng thời cũng không thể bỏ lão nhân mù lòa ở lại một mình được cả. Y suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Đào tiền bối, vị này...

Y không dám nói thân phận của đối phương ra, do dự giây lát sau đó lại nói tiếp:

- Vị tiền bối này nói chẳng sai chút nào, hai phu phụ tiền bối đã có tuổi, chớ giận nhau làm gì nữa, lão đi đứng bất tiện, để văn bối được chăm sóc lão nhân gia người cáo từ cho rồi!

Bà Dương phu nhân ngăn người ra một chỗ, không biết nói gì cả. Thiên Địa Khách lắc đầu nói:

- Ngươi đi đi, lão phu không đi đâu hết! Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Ngô thiếu hiệp, chẳng phải lúc này ngươi vừa nói rằng, ngươi đã biết bản tọa là ai, vào biệt trang thì dễ dàng, muốn rút lui thì không phải chuyện dễ, chớ nói cáo từ cái gì.

Ngô Hoàng Văn chờ người ra tại chỗ, y giận đến nỗi muốn đâm cho ta một nhát kiếm, thế nhưng y biết rằng làm như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, y thì chẳng sợ chết mà không đáng thế thôi, cho nên y lặng im chẳng nói gì hết.

Thiên Địa Khách chấp tay nói:

- Lệnh chủ, Đào mỗ thất lễ vậy, việc của hai vợ chồng ta, có thể để phu thê ta tự giải quyết chăng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Không được, xin lượng thứ bản tọa trái lệnh, tôn phu nhân là phân đà chủ của bản môn, việc của y bản tọa không thể chẳng can thiệp.

Thiên Địa Khách lạnh lùng trầm giọng nói:

- Lệnh chủ chuẩn bị can thiệp bằng cách nào đây? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đơn giản thôi, Đào đại hiệp cứ ở lại đây, hai phu phụ hòa hợp đoàn tụ, đôi bên đều đẹp cả.

Thiên Địa Khách lạnh lùng nói:

- Nếu như Đào mỗ không bằng lòng thì sao? Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Mong rằng Đào đại hiệp hãy suy nghĩ cho kỹ, bản tọa có ý tốt thôi!

Thiên Địa Khách nói:

- đành ghi nhận ý tốt của lệnh chủ vậy! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đào đại hiệp, ngươi là người hiểu biết chắc ngươi thông hiểu quy luật giang hồ, nơi đây là trọng địa phân đà của bản môn, một khi đã quang lâm, nếu muốn rút lui thì Đào đại hiệp phải cạy vào bản lĩnh tự thân.

Thiên Địa Khách lạnh lùng nói:

- Đào mỗ dù có đồ máu cũng chưa biết khuất phục ai hết. Mẫu Đơn lệnh chủ cười ha há một tiếng, nói:

- Thế là đáng kính phục vậy, Đào đại hiệp muốn làm thế nào thì cứ chuẩn bị làm đi. Bà Dương phu nhân ngáp ngừng nói:

- Thừa môn chủ, hạ tọa có một thỉnh cầu... Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Tô đã chủ cứ việc nói?

Bà Dương phu nhân rụt rè nói:

- Lão là một người tàn phế, có lưu lại cũng vô hại dụng, xin môn chủ ban ân điển buông tha lão, kiếp này hạ tọa tận lực đến cùng...

Thiên Địa Khách cảm phần gần hết nói:

- Nay Tô Sơn Vân, Đào Nhất Vĩ ta không cần ai ban ân điển cả? Ngươi giao Ngọc Phân ra thì ta thương lộ ngay, bằng không ta phải giết ngươi không ai có thể thay đổi ý kiến ta hết.

Mặt mày Bà Dương phu nhân lại co rút lia lịa. Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Tô phân đà chủ, ngươi có nghe Đào đại hiệp nói gì chưa? Bà Dương phu nhân la lớn tiếng nói:

- Nhất Vĩ, ta van xin ngươi rời khỏi đây có được không? Thiên Địa Khách nói giọng kiên quyết:

- Không thể được.

Bà Dương phu nhân nghiêng răng kêu ken két, giậm chân nói:

- Được, ta sẽ giải quyết với ngươi đây, ngươi muốn sử dụng chưởng hay là dùng kiếm đây?

Sát khí bốc lên đùng đùng, Thiên Địa Khách gầm thét nói:

- Ta phải đích thân giết ngươi, đương nhiên nên sử dụng chưởng rồi, hãy xuất thủ đi! Ngô Hoàng Văn ý thức rằng màn hát đáng sợ sắp được diễn xuất, ngoại trừ liều mạng ngoài ra không còn biện pháp nào khác hơn.

Bà Dương phu nhân cất bước định bước xuống bậc thềm... Thành linh...

Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay nói:

- Chưa được mệnh lệnh của bản tọa, không được động thủ!

Hình như Bà Dương phu nhân đã đánh liều, bà ta chẳng thèm chú ý lời nói của Mẫu Đơn lệnh chủ, lập tức phi thân lao vào người Thiên Địa Khách gầm hét nói:

- Nhất Vĩ, ta ra tay đây!

Thoáng trông thấy tư thế nhảy vọt tới của bà ta, không phải xuất thủ tấn công, mà là quyết tâm muốn chết dưới chưởng của Thiên Địa Khách.

Đương nhiên Thiên Địa Khách không trông thấy rồi, lão giờ song chưởng chuẩn bị nghênh kích...

Trong khoảnh khắc nhanh như cắt này, Mẫu Đơn lệnh chủ cảm phần kêu hừ một tiếng, khẽ hất song chưởng tới trước, tức thì có một đạo cương khí cuộn cuộn ập tới xen lẫn tiếng kêu ự, thân người vừa lao tới của Bà Dương phu nhân bị đánh bại dội ngược ra sau cả hai trượng, té ngã bên cạnh hoa đài, sau đó Mẫu Đơn lệnh chủ mới lên tiếng nói:

- Hừ! Dám công nhiên kháng lệnh bản tọa ư?

Bà Dương phu nhân đứng dậy, hai bên khóe miệng rớm máu, điên cuồng gào thét nói:

- Nhất Vĩ, ta đã biết lỗi từ lâu, ta bằng lòng chết dưới tay ngươi, ta không xin ngươi tha thứ, chỉ cầu được chết mà thôi.

Dứt lời, phi thân lao tới lần nữa.

- Tô Sơn Vân, ngươi dám làm loạn chăng?

Tiếp theo tiếng gầm hét, Mẫu Đơn lệnh chủ lượn mình lướt tới đồng thời phát tay áo một cái, Bà Dương phu nhân lại rú lên một tiếng té ngã ra đất bất động luôn.

Thiên Địa Khách điên cuồng gầm hét một tiếng, vung song chưởng quét tới mãnh liệt hết sức, lão nghe âm thanh đã nhận ra vị trí đứng của Mẫu Đơn lệnh chủ.

Mẫu Đơn lệnh chủ đảo người thấp thoáng một cái đã tránh sang một bên ngay. Kêu dùng một tiếng.

Hoa đài cách xa chỗ lão hai trượng bị đánh một chưởng vỡ sụp liền.

Kêu roẹt một tiếng Thiên Địa Khách rút trường kiếm ra nhanh như cắt, cảm phần gầm hét:

- Nay Tôn Phi Yến, có gan thì quyết sống mái một phen với lão phu nào? Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Đào Nhất Vĩ, bản tọa chẳng thèm động thủ với ngươi!

Thiên Địa Khách nhận hướng thốt ra tiếng nói quơ kiếm tấn công nhanh như chớp, kiếm khí kêu vù vù nghe thật kinh hồn.

Thế nhưng trong tình huống công lực đôi bên tương đương, kẻ sáng mắt và người mù lòa thì không trở thành tỷ lệ nữa.

Khi lão xuất kiếm tấn công thì Mẫu Đơn lệnh chủ đã lui về hành lang, một kích này lại không trúng đích nữa.

Ngô Hoàng Văn lui ra sau vài bước, giờ tay sờ vào cán kiếm, y biết rằng vào giờ phút này có nói gì cũng bằng thừa thôi.

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét một tiếng:

- Có ai ra bảo nào!

Tức thì có bảy, tám bóng người xốc kiếm chạy vào hiện trường. Mẫu Đơn lệnh chủ gầm hét lần nữa:

- Hãy diệt trừ hai tên này cho rồi!

Hai tên, đương nhiên có cả Ngô Hoàng Văn trong đó, Ngô Hoàng Văn lập tức rút kiếm đứng đầu lưng với Thiên Địa Khách.

Bảy, tám tên cao thủ Thiên Hương môn từ nhiều hướng khác nhau xách kiếm xốc tới, cả tổng quản Vi Hàm Tiểu cũng tham gia trong đó.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh như tiền vang tới nói:

- Khoan động thủ đã...

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Mục Kiếm Dương Oai

Tất cả các cao thủ tại hiện trường đều giật bắn cả lên, vì có Mẫu Đơn lệnh chủ lưu trú tại đây, cho nên trong ngoài được canh phòng cẩn mật, thế mà kẻ thốt ra tiếng nói này lại vào thẳng tới vị trí trung tâm của biệt trang mà chẳng ai phát giác gì cả. Hơn nữa dám công nhiên ngăn cản mệnh lệnh của Mẫu Đơn lệnh chủ.

Tám cao thủ nọ lập tức đứng giàn thành hình bán cung ngay phía trước Mẫu Đơn lệnh chủ.

Một bóng người từ trong bóng tối vườn hoa lượn mình xuất hiện từ từ bước vào giữa sân một cách ung dung, đứng ở bên cạnh Thiên Địa Khách, té ra đối phương là một người mặc áo gấm có gương mặt lạnh như tiền.

Ngô Hoàng Văn bắt giác mặt mày tươi tỉnh y biết tình hình sắp được thay đổi.

Cặp mắt sáng như điện quang của người áo gấm quét nhìn hiện trường một vòng, sau đó chấp tay nói:

- Tại hạ Lãnh Diện Quái Khách xin ra mắt lệnh chủ! Hẳn chính là Trần Gia Lâm chứ không còn ai xa lạ nữa.

Số người có mặt tại hiện trường thoát nghe đối phương báo danh hiệu bắt giác ngăn người ra tại chỗ hết, vì không một ai nghe nói trên chốn giang hồ lại có một nhân vật với danh hiệu như thế bao giờ.

Mẫu Đơn lệnh chủ hồ nghi nói:

- Danh hiệu của quý khách rất xa lạ, xin cho biết ý đồ đến đây?

Vốn thì Trần Gia Lâm muốn tìm Mẫu Đơn lệnh chủ thanh toán nợ nần, thế nhưng tình hình trước mắt khiến hắn phải thay đổi bản ý, vì Ngô Hoàng Văn là minh đệ của hắn, còn Thiên Địa Khách là nhạc phụ của mình, hắn ắt phải lo nghĩ cho sự an toàn của mình, hắn ắt phải lo nghĩ cho sự an toàn của họ trước, thế rồi hắn cố đè nén cơn lửa giận xuống, cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại hạ đến đây lãnh người!

Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên nói:

- Lãnh người ư?

Trần Gia Lâm gật đầu đáp:

- Đúng thế!

- Lãnh người nào vậy? Trần Gia Lâm nói:

- Lãnh phu phụ Thiên Địa Khách!

Âm thanh Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng trở nên lạnh lùng nói:

- Các người là một phe? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không, tại hạ và phu phụ Thiên Địa Khách có một mớ nợ cũ cần phải liều kết.

Ngô Hoàng Văn nghe nói thế bắt giác ngăn người ra tại chỗ, y không thể phán đoán rốt cuộc lời nói của Lãnh Diện Quái Khách hư thật ra sao, nếu như là sự thật, thì cứu tình lại biến thành sát tình.

Thiên Địa Khách chớp nháy đôi mắt trắng dã một cái, nói:

- Nay bằng hữu, hình như lão phu chưa hề nghe nói tới người bao giờ, chẳng biết giữa chúng ta có hiềm khích gì vậy?

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Đào Nhất Vĩ, người sẽ biết ngay bây giờ!

Dứt lời, hắn quay sang nói với Ngô Hoàng Văn rằng:

- Nay Ngô lão đệ, Bà Dương phu nhân không thể đi đứng được nữa, ta giao cho người phụ trách mạng bà ta đi.

Bà Dương phu nhân vẫn nằm yên bất động trên đất, hai bên khóe miệng rớm máu, chẳng biết bà ta còn sống hay là chết rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng lạnh lùng:

- Ai cho phép tôn khách lãnh người vậy? Trần Gia Lâm chớp nháy đôi mắt nói:
- Chẳng lẽ lệnh chủ không cho phép chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:
- Tôn khách có biết đây là đâu không? Trần Gia Lâm kêu ủa một tiếng nói:
- Chẳng phải nơi đây là phong nguyệt trường chuyên môn tiếp đãi võ lâm hào khách đó ư?

Câu nói này lợi hại hết sức, cũng như hấn đã xem nhất đại ma nữ này không ra đồng xu nào cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ cảm phần kêu hừ một tiếng nói:

- Tôn khách đến đây tìm cái chết ư? Trần Gia Lâm lắc đầu lia lịa nói:
- Không, không, tại hạ đến đây chỉ để lãnh người mà thôi! Mẫu Đơn lệnh chủ giận đến đổi bật tiếng cười nói:
- Quả thật tôn khách ngông cuồng quá thể, trong chốn giang hồ chưa ai có dám vô lễ với bản tọa như thế bao giờ, trước khi tôn khách vẫn còn cơ hội mở miệng nói chuyện, hãy để lại lai lịch, tiện bề lưu danh trên mộ bia được chăng?

Trần Gia Lâm không hề tỏ ra phần nộ chút nào vẫn nói giọng lạnh lùng:

- Lệnh chủ chớ quan tâm điều này làm gì, nếu quả thật muốn một tại hạ không muốn sống, tại hạ sẽ tìm một chốn yên nghỉ lý tưởng nếu ở chốn nhơ nhớp như vậy, chết rồi thì không được siêu sinh cho mà coi.

Tám cao thủ nọ cùng lúc kêu hừ một tiếng, đưa mắt căm phẫn nhìn hấn, hình như muốn nhảy tới tấn công ngay.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Tiếc rằng tôn khách chẳng có may mắn cơ hội nữa, vốn thì số của ngươi không được siêu sinh!

Bà ta nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó hạ lệnh nói:

- Hãy giết phúc hấn nào!

Một lão nhân và một phụ thân cài bông hồng trên mái tóc đồng thanh kêu vang một tiếng bước ra ngay.

Trần Gia Lâm khoát tay nói:

- Khoan đã!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Ngươi sợ chết chăng?

Trần Gia Lâm cười khẩy nói:

- Nói đùa đấy chứ, nếu sợ chết thì đến đây làm gì, tại hạ cho rằng ở hiện trường này chỉ có mỗi một mình lệnh chủ họa may so tài cao thấp với tại hạ được mà thôi, ngoài ra không ai có tư cách cả.

Tiếp theo tiếng giận dữ gầm thét, kêu xoẹt xoẹt hai thanh kiếm quét vào người Trần Gia Lâm nhanh như chớp.

Ngô Hoàng Văn bất giác lo sợ cho quái khách đến lạnh toát mồ hôi.

Một đạo bóng đen thấp thoáng một cái, bỗng nghe tiếng binh khí chạm vào nhau kêu leng keng và xen lẫn hai tiếng kêu thất thanh, chỉ thấy lão nhân nọ và Hồng Hoa sứ giả song song nhảy lùi ra sau, trong tay của hai người chỉ còn sót lại thanh kiếm gãy mà thôi.

Tất cả mọi người trong hiện trường thấy đều mặt mày biến sắc, ngăn người ra tại chỗ hết.

Thanh kiếm đen như mực trong tay Trần Gia Lâm từ từ hạ xuống.

Chưa có ai trông thấy thanh quái kiếm không có chút ánh sáng và toàn thân kiếm đen như mực này bao giờ.

Không cần phải nói cũng biết đây là một thanh bảo kiếm cắt sắt như cắt bùn, cả Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng biết xuất xứ của thanh kiếm này.

Tức thì Thiên Địa Khách không trông thấy gì cả, thế nhưng cây vào thính giác bén nhạy của kẻ mù, lão đã biết sự kiện gì đã xảy ra, rõ ràng quái khách bảo rằng tìm mình liễu kết nợ nần năm xưa nợ đã chiếm thượng phong.

Trần Gia Lâm cũng thầm giật mình rằng, thanh kiếm mà mình ngẫu nhiên lấy được đã có một oai lực kinh hồn đến thế. Hấn sự nảy ra một ý niệm, nếu mình chọc tức Mẫu Đơn lệnh chủ xuất thủ, thừa cơ hội này tiêu diệt bà ta, thế là mọi vấn đề sẽ được giải quyết hết.

Hấn suy nghĩ đến đây, bèn lạnh lùng nói:

- Lệnh chủ, tại hạ đủ tư cách thọ giáo tuyệt học của ngươì rồi chứ?

Mẫu Đơn lệnh chủ giật dừ gằm thét một tiếng:

- Tà hộ pháp, hãy đấu với y!

Tức thì hai phụ thân trung niên kêu rằng một tiếng rồi bước ra hiện trường ngay.

Tức thì Trần Gia Lâm giật nảy người lên, hấn nhận ra hai độc phụ này chính Ngũ Độc Song Xu Tả Đài Dung và Tả Hoa Đài, họ sử dụng loại độc mang độc ra thấy máu phong hầu, nếu để đối phương xuất thủ trước mình quyết phải bỏ xác không sai.

Ý niệm này thoáng hiện trong đầu óc hấn chẳng nói năng gì cả, lập tức vùng thanh kiếm mực quét tới nhanh như chớp.

Oa! Oa!

Hai tiếng thảm rú phá không gian vang lên, cả hai người Ngũ Độc Song Xu song song té ngã ra đất, Trần Gia Lâm xuất thủ thần tốc vì rất đột ngột, nên hai độc phụ này không có mấy may cơ hội đánh độc.

Lại vài tiếng thét kinh nổi lên lần nữa, sau đó bầu không khí tịch lặng như trước.

Bấy giờ Trần Gia Lâm đã tiến tới tám thước nữa, phe đối phương hai chết hai gãy binh khí, tức thì tuyên bảo vệ hình bán cung đã vô hình bị giải thể luôn, hiện giờ đang trực tiếp đối diện với Mẫu Đơn lệnh chủ.

Thiên Địa Khách chớp đôi mắt trắng dã nói:

- Quái khách này lợi hại đến thế sao? Ngô Hoàng Văn hạ thấp giọng nói:

- Vâng, đây là cao thủ mà vẫn bồi được gặp lần đầu tiên trong đời người, e rằng chỉ có lệnh tể Ngự Lang Trần Gia Lâm mới có thể so tài cao thấp với y mà thôi.

Thiên Địa Khách buồn bã nói:

- Thế nhưng... có thể hấn đã về với tiểu nữ ở nơi chín suối rồi. Trần Gia Lâm la lớn tiếng nói:

- Nay Tôn Phi Yến, ta khiêu chiến với ngươì, dám ứng chiến chăng?

Hấn không gọi bà ta bằng tiếng lệnh chủ, mà lại trực tiếp kêu gọi danh tự, mục đích của hấn muốn trêu chọc cho bà ta xuất thủ, phải nói rằng đêm nay là cơ hội ngàn vàng hấn quyết không thể bỏ lỡ dịp này.

Vì Mẫu Đơn lệnh chủ bị mất nên không ai trông thấy thần tình của bà ta là thế nào cả, nhưng có thể đoán rằng bà ta rất căm phẫn.

Mẫu Đơn lệnh chủ im lặng giây lát bỗng xúc động nói:

- Lúc này ngươì đã sử dụng chiêu Vạn Phương Cũng Phục.

Trần Gia Lâm đã tiên liệu bà ta ắt xem ra điều này, nên hấn bình tĩnh nói:

- Đây không phải là chiêu Vạn Phương Cũng Phục! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Vậy kêu là chiêu gì?

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Đây là chiêu Phục Ma Trừ Yêu! Mẫu Đơn lệnh chủ gằm thét nói:

- Nói, rốt cuộc ngươì là ai?

Trần Gia Lâm tiến tới vài bước nói:

- Ta đã báo danh hiệu rồi kia mà!

Hắn chuẩn bị nếu đối phương không ứng chiến là hắn cũng xuất thủ ngay. Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Ngươi và quái vật trong Hắc cốc có mối quan hệ thế nào vậy? Trần Gia Lâm cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ngươi muốn nghĩ sao cũng được, ta chẳng biết quái vật gì hết.

Thình lình ngay lúc này, có một bóng người vội vã chạy vào hiện trường, la lớn tiếng nói:

- Thừa lệnh chủ, hạ tọa xin trình diện!

- Đây Chúc tổng quản, người đến thật đúng lúc!

Trần Gia Lâm thoát nghe giọng nói rất quen thuộc, đảo mắt nhìn tới trước, bất giác giật nảy người lên tề ra đối phương chính là Hoa Thái Tuế Chúc Long biểu huynh của Từ Y Tiên Tử, sao gã lại nhậm chức tổng giám của Thiên Hương môn ư?

Ồ! Phải rồi, gã từng buông lời cầu hôn với Võ Lâm Tiên Cơ, tề ra có mối quan hệ thế này đây, cựu tổng giám Tà Thu Sinh của Thiên Hương môn đã bị Thượng Quan Tiểu Phụng hóa danh là Cổ Hồng Liên từng ân thân ở chốn phong trần vì trả thù cho mẹ mà giết chết không ngờ Chúc Long đã bỏ khuyết vào chức của gã. Quả thực thủ đoạn của Mẫu Đơn lệnh chủ cũng ghê gớm hết sức, bà ta lại có bản lĩnh tập trung được số đầu trâu mặt ngựa đông như thế, quả nhiên không đơn giản chút nào.

Chúc Long đảo mắt quét nhìn hiện trường một cái nói giọng hốt hải:

- Cha chả! Tề ra là các ngươi.

Thù nhân gặp mặt, hai mắt đỏ ngầu ngay, gã đưa mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Ngô Hoàng Văn, mặt lộ vẻ cười rất nham hiểm.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Chúc tổng giám, ngươi hãy đối phó một già một trẻ nọ trước!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói trúng ý gã, Ngô Hoàng Văn là tình địch của gã, bây giờ đúng là cơ hội tốt để trừ khử y, gã suy nghĩ đến đây lập tức lên tiếng thưa rằng:

- Tuân lệnh!

Dứt lời, gã quay sang nói với Ngô Hoàng Văn rằng:

- Họ Ngô kia, oan gia ngõ hẹp, ngươi có di chúc gì để lại chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng tăng hắn một tiếng, nói:

- Đây Lãnh Diện Quái Khách, bản lệnh chủ đích thân đưa tiễn ngươi! Dứt lời, bà ta nhìn vào nội sảnh nói:

- Mang kiếm ra đây nào!

Trần Gia Lâm bất giác lấy làm do dự, nếu như mình lập tức xuất thủ ắt có thể chế phục ma nữ này, thế nhưng làm như vậy sẽ mất phong độ của một võ sĩ, nhọc bằng đợi đối phương mất bình khí, quyết phải diễn ra một trận sống mái, liệu Ngô Hoàng Văn và Thiên Địa Khách chống cự được Chúc Long hay không?

Võ công của Thiên Địa Khách thì không cần phải nói nữa, năm xưa lão đã đồng tiếng tắm với phụ thân, thế nhưng lão đã mù lòa, dưới tình huống có thể xảy ra quần đã hợp công, lão không thể phối hợp với Ngô Hoàng Văn một cách như ý, nếu như muốn một có điều gì sơ xuất, biết ứng phó thế nào đây?

Hoa Thái Tuế Chúc Long hai tay xốc kiếm đẩy ngang ra phía trước chỉ về hướng Ngô Hoàng Văn.

Lúc ở trong cánh rừng gần quan đạo ngoại thành Khiêu Châu gã từng diễn ra thế kiếm quái gở này, Từ Y Tiên Tử đã ngăn cản gã hạ sát thủ, rõ ràng gã quyết tâm muốn diệt trừ Ngô Hoàng Văn.

Thiên Địa Khách xốc kiếm phòng bị nhưng lão không trông thấy gì hết, đến lúc bị tấn công lão mới có thể nghe tiếng gió nhận phương hướng mà phản kích, cho nên lão không thể tiếp sức cho Ngô Hoàng Văn.

Quả thực Chúc Long giao quyết hết sức, gã biết cách đối phó kiếm thủ mù, chẳng những không mở miệng, cả hô hấp cũng thở thật nhẹ luôn.

Ngô Hoàng Văn giờ kiếm ra phía trước định thần chờ phản kích.

Ngay lúc Trần Gia Lâm do dự bất quyết, một thiếu nữ đã mang kiếm tới, hai tay dâng lên cho Mẫu Đơn lệnh chủ.

Mẫu Đơn lệnh chủ cầm kiếm bước xuống thềm, số thủ hạ đứng phía trước vội vàng lui sang hai bên hết.

Bấy giờ Trần Gia Lân không còn sự chọn lựa nào hết, lo đối phó Mẫu Đơn lệnh chủ thì không thể phân thân chiếu cố Ngô Hoàng Văn và nhạc phụ Thiên Địa Khách nữa, cách duy nhất lại là tốc chiến kết thúc.

Hai thanh kiếm một trắng một đen cùng giơ lên cao một lúc.

Quả thực sự kiện giang hồ ảo biến đa đoan, mới ngày nào đó hai bên tình thân như mẫu tử, thế mà bây giờ xóc kiếm đối địch nhau.

Trên danh nghĩa Mẫu Đơn lệnh chủ là mẹ cả, từng giả mạo là mẹ đẻ hẳn, sau khi thân phận bại lộ bà ta từng sử dụng Tán Nguyên chỉ nhằm mục đích muốn phá hủy công lực của hai phụ tử hẳn.

Nữ ma, thù nhân mẹ cả, quả thực quan hệ này kỳ diệu hết sức.

Đương nhiên, Mẫu Đơn lệnh chủ nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ rằng Lãnh Diện Quái Khách trước mặt đây chính là con ghê Trần Gia Lân mà bà ta cho rằng võ công đã bị phế hết.

Thế phòng thủ của đôi bên chẳng có mấy may kẻ hở để tấn công, Trần Gia Lân không muốn giằng co lâu, hẳn cần tốc chiến tốc quyết, nên chỉ thủ thế trong giây lát, hẳn xuất kiếm tấn công liền, chỉ sử dụng bảy thành công lực, mục đích của hẳn muốn thử hư thật ra sao.

Hai bên vừa chạm nhau liền tách ra ngay, Mẫu Đơn lệnh chủ cũng đồng một suy nghĩ, bà ta chưa sử dụng hết công lực, kết quả hai bên thắng bại, nhưng có điều Trần Gia Lân là thử nghiệm được đối phương cũng sử dụng một thanh bảo kiếm.

Hắn thoáng suy nghĩ trong giây lát, lập tức tấn công ra lần nữa, Mẫu Đơn lệnh chủ cũng dùng toàn lực phản công ngay. Hai bên đều sử dụng chiêu thức tấn công, nhanh mà cay độc, thần kỳ hết sức, người đứng xem ở ngoài không một ai trông thấy họ sử dụng chiêu thức thế nào hết.

Kêu keng một tiếng hai đạo kiếm khí một trắng một đen thoáng hợp nhau lại tách ra ngay, trông thật kinh tâm táng đởm, nhưng võ công hai bên vẫn ngang nhau.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng kêu hự phá không vang lên, Trần Gia Lân đảo mắt lướt nhìn tới, bất giác run bắn người lên, Chúc Long thoại vừa xuất thủ thì Ngô Hoàng Văn đã trúng kiếm róm máu nơi ngực ngay.

Cũng trong lúc hắn thoát vừa phân tâm quét nhìn sang hướng Ngô Hoàng Văn, bỗng có một luồng kiếm khí lạnh lạnh hắt vào mình, may mà hắn phản ứng thần tốc, đã lập tức trấn kiếm phong tỏa trung môn.

Kêu cheng cheng vài tiếng liền, hai thanh kiếm chạm vào nhau tia ra bông lửa, do bởi vội vã ứng biến nên Trần Gia Lân bị chấn động đứng tấn chẳng mấy vững, tức thì mất hết lợi thế Mẫu Đơn lệnh chủ lập tức thừa dịp vung kiếm tấn công tới mạnh như vũ bão tiếp, hình như hai chiêu cuối nối liền nhau chẳng hề ngưng nghỉ.

Bất đắc dĩ Trần Gia Lân lại vung kiếm thủ thế lần nữa, hai binh khí va chạm nhau kêu cheng một tiếng điếc tai, hắn lại thụt lùi ra sau thêm một bước.

Bấy giờ, Chúc Long và Ngô Hoàng Văn ở bên cạnh hắn đã diễn ra một trận ác đấu, lần này Chúc Long không thi triển cú sát thủ, trông tình hình gã muốn dày vò Ngô Hoàng Văn cho đến chết.

Hình như hai cao thủ kẻ bên không chịu lép vế, đã phi thân lao tới tấn công Thiên Địa Khách, Thiên Địa Khách dựa vào thánh giác xuất thủ phản kích nhanh như chớp.

Kêu cheng cheng hai tiếng!

Tức thì hai thanh kiếm của đối phương bị đánh bật ra ngay.

Trần Gia Lân thoát vừa lui ra sau một bước, lập tức gom hết toàn bộ công lực phản công một kiếm nhanh như cắt, lần này hẳn đã sử dụng một chiêu Vạn Phương Cùng Phục.

Sau khi được phụ thân bỏ khuyết chỉ điểm, cú tuyệt chiêu này càng tăng phần thân ảo nhiều hơn, mặc dù Mẫu Đơn lệnh chủ hiểu biết cú sát thủ này nhưng đã có sai lệch, cho nên bà ta ứng phó hơi khó khăn, tức thì Trần Gia Lân đoạt về lợi thế ngay thanh kiếm trong tay ngang dọc tấn công tới tấp!

Mẫu Đơn lệnh chủ luống cuống cả tay chân thụt lùi ra sau liên tục, tuy rằng trông thấy thế, nhưng muốn nhất thời đánh bại bà ta cũng không phải là chuyện đơn giản.

Hai cao thủ hợp công Thiên Địa Khách không làm sao đến gần được người lão, thế rồi lại có hai cao thủ khác nhảy vào tham chiến.

Tức thì cả một sân viện chỉ nghe thấy những tiếng binh khí chạm vào nhau kêu cheng cheng không ngớt tai.

Bà Dương phu nhân được thủ hạ chuyển khỏi hiện trường từ lúc nào mà không ai hay biết gì hết.

Oa!

Một tiếng thấm rú phá không nổi lên, nhóm người hợp công Thiên Địa Khách có một tên ghi danh vào sổ tử vong trước.

Trần Gia Lâm vì lo nghĩ Ngô Hoàng Văn mà phân tâm, nên không thể tập trung toàn bộ tâm ý đối phó Mẫu Đơn lệnh chủ, vì thế trận quyết đấu cứ kéo dài tiếp.

Ngô Hoàng Văn dốc toàn lực ứng chiến, nhưng vết thương cứ chảy máu không dừng, công lực dần dần yếu kém dần, kêu ư một tiếng lại trúng thêm một kiếm nữa, tức thì tình thế càng nguy ngập hơn.

Trần Gia Lâm không thể phân thân tiếp sức y, chỉ biết quỳnh quáng mà không biết làm gì được cả.

Chúc Long buông tiếng cười liên tục, cứ đùa nghịch Ngô Hoàng Văn như mèo nghịch chuột vậy.

Trần Gia Lâm liếc mắt nhìn nhanh một cái, biết rằng Ngô Hoàng Văn sắp đến tuyến tử vong, hắn nghiêng răng gom hết toàn bộ công lực quét ra một kiếm mạnh như long trời lở đất, tức thì ngực áo Mẫu Đơn lệnh chủ hiện ra một đường toét, bà ta giật mình lùi ra sau hơn cả thước, hắn lập tức thừa cơ hội này, phi thân lao tới tấn công vào người Chúc Long mạnh như vũ bão.

Chúc Long dùng toàn lực chống đỡ, vẫn bị sức dội ngược đẩy lùi ra sau vài bước, trở mắt nhìn thân kiếm thấy bị mẻ mất một mảnh nhỏ.

Lúc này Ngô Hoàng Văn vốn là liều mạng ứng chiến, bây giờ thoáng được nghỉ thở, lập tức cảm thấy sức lực kiệt quệ, đánh bạch một cái té ngổ trên đất, tự mình điểm huyết cầm máu trị thương.

Trần Gia Lâm trấn kiếm đứng cân trước mặt y, trong lòng rối loạn vô cùng, hắn muốn rút lui thì không khó khăn chút nào, thế nhưng muốn bảo toàn Ngô Hoàng Văn và trông nom cả nhạc phụ Thiên Địa Khách đã mù lòa hai mắt thì lực bất tòng tâm rồi.

Số thù hạ của Thiên Hương môn tại hiện trường thấy đều là cao thủ nhất lưu, một cây cột khó chống đỡ tòa lầu cao, nếu giằng co tiếp, không cần phải nói cũng biết hậu quả ra sao rồi.

Chúc Long lại diễn ra thế sát thủ, hai tay xóc kiếm đưa ngang ra phía trước, từ từ tiến tới.

Mẫu Đơn lệnh chủ gầm hét một tiếng:

- Hãy tránh ra nào!

Bà ta cầm kiếm đối diện với Thiên Địa Khách, y muốn hủy diệt Thiên Địa Khách trước, sau đó tập trung toàn bộ lực lượng đối phó Trần Gia Lâm.

Ba cao thủ lui ra sau hết, đồng thời chuyển cả xác chết đã bị Thiên Địa Khách giết ra luôn.

Thiên Địa Khách trấn kiếm ngang ngực, tụ thần định khí chờ đợi xuất thủ. Mẫu Đơn lệnh chủ liền lạnh lùng nói:

- Đào đại hiệp, bây giờ đành phải mời người lên đường trước, thế nhưng... nếu người hạ kiếm đầu hàng, thì có thể thương lượng lại, người cảm thấy thế nào?

Thiên Địa Khách buông tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Nay Tôn Phi Yến, người xem Đào mỗ là người như thế nào vậy? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Được, bản tọa sẽ tác thành người.

Dứt lời, kêu xoẹt một tiếng, vung kiếm tấn công vào người Thiên Địa Khách mãnh liệt hết sức.

Thiên Địa Khách cũng xuất kiếm quét ra một chiêu vô cùng thâm ảo và thần kỳ đến không thể tưởng tượng.

Chúc Long đã lướt tới chỗ khả dĩ xuất kích.

Trần Gia Lâm vì bảo vệ Ngô Hoàng Văn mới phải đứng yên tại chỗ chờ đối phương xuất thủ.

Ngô Hoàng Văn quay người đầu lưng với Trần Gia Lâm, đặt thanh kiếm ngang đầu mình. Chúc Long bỗng nhảy vọt tới một bước, thanh kiếm trong tay cũng nghiêng nghiêng đâm tới luôn.

Trần Gia Lâm giật mình kinh hãi, từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy chiêu thức quỷ quyết kỳ dị như thế, thoáng nhìn qua như chẳng hề có gì lạ lùng hết, nhưng hư thật khó lường hình như đối phương có thể tấn công vào bất cứ một huyết đạo nào ở trung môn của mình.

Không nắm vững kiếm pháp của đối phương, hắn đành phải thủ thế trấn kiếm phong tỏa tất cả yếu huyết nơi trung môn.

Bỗng nhiên hai binh khí va đụng kêu cheng cheng vài chục tiếng, hình như đã cùng một thời gian phát ra, chẳng khác nào như cùng lúc bị tấn công vài chục kiếm. May mà hắn phòng thủ nghiêm mật, suýt nữa phong tỏa chẳng kỹ, không ngờ chón thiên hạ này lại có kiếm thuật quỷ quyết bá đạo như vậy. Chẳng trách gì mới đụng hiệp đầu thì Ngô Hoàng Văn đã thọ thương ngay, đương nhiên Ngô Hoàng Văn cũng chẳng phải kiếm thủ tầm thường, bằng không đã bỏ xác từ lâu, nếu Chúc Long không cố ý dày vò y và thi triển sát thủ tiếp, thì y cũng không thể sống tới bây giờ.

Quả thực đây là một kinh địch đáng sợ, với Huyết Thần và Bát Bại Ông trước kia càng lợi hại hơn.

Chúc Long nói giọng nham hiểm:

- Đây bằng hữu, trong vòng ba chiêu tại hạ phải kết liễu ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Biệt Trang Đồ Máu

Trần Gia Lâm dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Họ Chúc kia, e rằng ngươi không còn bản lãnh thế thôi.

Thình lình ngay lúc này...

Một trong ba cao thủ đã hợp công Thiên Địa Khách lúc này, lăng lạng lao vào hướng Ngô Hoàng Văn. Ngô Hoàng Văn la hét một tiếng gom hết công lực tàn dư gạt kiếm ra, hai binh khí chạm vào nhau kêu cheng một tiếng đécc tai...

Cao thủ nọ thoáng ngạc nhiên trong tích tắc, sau đó lại tiếp tục tấn công một kiếm nữa. Vì Ngô Hoàng Văn mất máu quá nhiều tổn thương nguyên khí, y chỉ có khả năng đỡ được một kích, chứ không thể ứng phó kiếm thứ hai.

Trần Gia Lâm lập tức cảnh giác, đảo thân quay trở về vị trí cũ nhanh như chớp, hình như chẳng thấy hấn động đây gì cả.

Cao thủ nọ chỉ tấn công ra nửa chiêu thì dừng lại.

Đánh tạch một cái, gã cao thủ ấy té nằm xuống đất, chiếc đầu người lăn ra khá xa, máu tươi từ lồng ngực phun ra tua tủa, y như vừa đánh đổ một thau nước bùn máu vậy.

Cũng đồng thời lúc này, Chúc Long đã xuất thủ, vẫn với một cú sát thủ lúc này, nhưng có vẻ lợi hại ghê gớm hơn.

Trần Gia Lâm dốc hết toàn lực phong tỏa trung môn, xem như miễn cưỡng thoát được hung hiểm lần nữa.

Bên kia, Mẫu Đơn lệnh chủ tấn công tới tấp, Thiên Địa Khách đã dần dần lâm vào tình cảnh hết sức hiểm nghèo.

Bấy giờ lại có ba cao thủ từ từ tiến sát đến hướng Ngô Hoàng Văn.

Trần Gia Lâm bắt gặp sự quỳnh cả lên, chiếu theo tình hình này rất khó bảo vệ Ngô Hoàng Văn bình yên vô sự, nếu như lo chiếu cố y, thì không thể ứng phó Chúc Long. Hơn nữa Thiên Địa Khách đang lâm vào cảnh hiểm nghèo nếu chẳng may có điều sơ suất, ắt phải có lỗi với ái thể nơi chín suối không sai. Một khi Mẫu Đơn lệnh chủ giải quyết Thiên Địa Khách xong, đến lúc đó bà ta liên thủ Chúc Long, thì hậu quả sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng. Chúc Long lại xóc kiếm đưa ngang ra phía trước lạnh lùng nói:

- Chiều này sẽ bảo ngươi bỏ xác tại chỗ này mà coi.

Ba cao thủ tiến tới chỗ cách Ngô Hoàng Văn trong khoảng tám thước rồi dừng lại, họ đưa mắt nhìn nhau ra dấu, bỏ kiếm sử dụng chưởng...

Trần Gia Lâm cả kinh thất sắc, nếu như hấn muốn đối phó ba cao thủ này ắt phải rời khỏi vị trí cũ, như vậy Chúc Long sẽ hạ thủ tấn công Ngô Hoàng Văn, còn ngược lại ngăn cản Chúc Long, thì Ngô Hoàng Văn vẫn không thể tránh khỏi một hợp chưởng của ba cao thủ, đồng thời nghe giọng nói của Chúc Long, hình như gã còn cú sát thủ ghê gớm hơn.

Bỗng có một tiếng kệ ự vang tới, Thiên Địa Khách đã trúng kiếm thọt thương.

Những tình huống và ý niệm này xảy ra đều xảy ra trong khoảnh khắc nháy mắt, tình thế không còn cho phép hấn do dự bất quyết, thế nhưng chẳng có biện pháp lưỡng toàn nào.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, bỗng có một tiếng cười lạnh lạnh của nữ nhân phá không vang tới, kẻ đó là vài tiếng kêu ự, ba cao thủ chân bị phóng chưởng tấn công đồng lúc té lùi ra sau, một trong ba người té lăn trên đất luôn.

Giữa hiện trường đã xuất hiện thêm một nữ nhân xấu xí mặc áo tím, cô ta chính là Tử Y Tiên Tử biểu muội của Chúc Long.

Động tác của Tử Y Tiên Tử gọn gàng hết sức, thân mình thấp thoáng một cái đứng ở bên cạnh Chúc Long, nói giọng lạnh lùng:

- Này Chúc tổng giám, người đã thắng quan tiền chức vùn vụt? Chúc Long mặt mày biến sắc, tức thì ngăn người ra tại chỗ ngay.

Trần Gia Lâm vui mừng khôn tả, hẳn không còn suy nghĩ gì nữa, la lớn một tiếng nói:

- Lương cô nương, giao Ngô thiếu hiệp lại cho người đây.

Nói xong, xốc kiếm lao vào hướng Mẫu Đơn lệnh chủ nhanh như chớp. Kêu Cheng một tiếng.

Mẫu Đơn lệnh chủ bị đẩy lùi ra sau vài ba thước liền.

Ngực áo của Thiên Địa Khách đã ướt sũng, Trần Gia Lâm lạnh lùng kêu hừ một tiếng, vung kiếm mực quét vào hướng Mẫu Đơn lệnh chủ liên tiếp.

Mẫu Đơn lệnh chủ giờ tay lên, đưa ra một bông hoa mẫu đơn màu vàng kim.

Trần Gia Lâm giật mình kinh hãi, dừng lại ngay, hẳn biết độc châm giấu trong bông hoa này lợi hại khó ứng phó vô cùng.

Thiên Địa Khách phùng mang trợn mắt, nhưng lão không trông thấy gì hết, cây vào thính giác không thể nắm vững tình hình trong hiện trường.

Mẫu Đơn lệnh chủ giận dữ nói:

- Lãnh Diện Quái Khách, mạng của người đến đây là hết. Nói xong, y khẽ hát Mẫu Đơn lệnh trên tay một cái.

Trần Gia Lâm biết rằng đối phương phóng độc châm ra, số độc châm này nhỏ như lông bò, với cặp mắt thịt quyết không thể nhìn thấy nó trong đêm tối, hẳn luồng cuồng bông này sinh ý niệm liều mạng, hẳn quyết phải trả đũa đối phương trước khi mình nằm xuống, thế rồi hẳn gầm hét một tiếng vung kiếm mức tấn công nhanh như chớp.

Trần Gia Lâm đã liều mạng, cho nên oai lực một kích này đã phát huy đến mức tối đa. Tiếp theo tiếng kêu thất kinh, Mẫu Đơn lệnh chủ bị kiếm khí chấn động loạn choạng lù ra sau, chiếc áo ngoài bị rách toét một đường dài, may mà chưa bị thương.

Tất cả số cao thủ của Thiên Hương môn có mặt tại hiện trường thấy đều cả kinh thất sắc.

Trần Gia Lâm đánh một chiêu đắc thủ, lập tức lao tới trung kích tiếp, thanh kiếm mực biến thành một màn lưới đen bao phủ vào Mẫu Đơn lệnh chủ, trông tình hình nữ ma đầu khó thoát khỏi một kiếm này...

Thình lình ngay lúc này, có một đạo kinh phong mạnh như vũ bão từ một hướng khác ập tới hướng Trần Gia Lâm, tức thì thân người hắn chấn động nghiêng sang một bên, chiêu thức cũng do đó chậm lại luôn. Mẫu Đơn lệnh chủ bắt kẻ thân phận nữa, lập tức thừa dịp đảo mình thấp thoáng một cái ẩn vào sảnh đường lặn mất luôn.

Tức thì Trần Gia Lâm giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, hẳn trở mắt nhìn kỹ mới hay người vừa xuất thủ ngăn cản mình chính là sư đệ Thất Tâm Nhân, hẳn há mồm định kêu gọi, sức nghĩ lại thân phận của mình, lập tức la hét nói:

- Người muốn làm gì thế?

Số cao thủ Thiên Hương môn thoát trông thấy chủ nhân rời khỏi hiện trường, họ cũng lặng im lần lượt rút lui, chỉ sót lại vài xác chết không biết động đậy mà thôi.

Có điều Chúc Long vẫn còn giằng co với Từ Y Tiên Tử. Thất Tâm Nhân nói giọng quái gở:

- Bằng hữu, người không thể giết bà ta.

Mãi cho đến bây giờ Trần Gia Lâm vẫn chưa biết chân diện mục của vị sư đệ cổ quái này.

Trần Gia Lâm giận y làm hỏng việc, cắn phẫn gầm hét nói:

- Tại sao không được giết? Thất Tâm Nhân nói:

- Tại vì còn người khác muốn tìm bà ta đòi nợ.

Trần Gia Lâm sức hiểu rằng người khác mà sư đệ muốn nói ắt là phụ thân không sai.

Chiếu theo tình lý, quả thật nên để phụ thân xuất thủ, bà ta là mẹ cả, bất kể bà ta tà ác đến thế nào, bổn phận làm văn bối không nên hạ thủ với lão nhân gia người. Thế nhưng bà ta vô cùng giáo quyết muốn tìm một cơ hội tương tự như thế e rằng không dễ dàng, nếu như sư đệ Thất Tâm Nhân biết mình là ai, có lẽ y không xuất thủ ngăn cản, chẳng biết phụ thân có đi cùng với sư đệ đến đây ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, giả dò hỏi:

- Người đó là ai thế?

Thất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Xin lượng thứ không thể phụng cáo điều này?
- Còn người là ai thế?
- Tại hạ là Thất Tâm Nhân, nghe nói ngoại hiệu của bằng hữu là Lãnh Diện Quái Khách, có phải vậy không?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đúng thế! Nay Thất Tâm Nhân, Mẫu Đơn lệnh chủ gây họa cho võ lâm, phạm tất cả chính nghĩa chí sĩ, không một ai chẳng muốn diệt trừ bà ta, phen này người làm hồng việc, sẽ biết hậu quả thế nào không?

Thất Tâm Nhân ngập ngừng nói:

- Bằng hữu yên tâm, tại hạ đã cân nhắc kỹ rồi. Trần Gia Lân thở dài một tiếng nói:
- Phen này để bà ta tẩu mất, muốn tìm bà ta lần nữa e rằng không đơn giản đâu. Thất Tâm Nhân ngạc nhiên hỏi:
- Bằng hữu có mối hiềm khích thế nào với bà ta vậy? Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt nói:
- Bảo vệ chính nghĩa!

Thất Tâm Nhân chấp tay xá dài nói:

- Vậy thì thất lễ quá thế, tại hạ xin thành thật tạ tội, thế nhưng sự kiện này sẽ có kết quả nay mai không sai.

Trần Gia Lân ngược đầu nhìn lên trời đêm, tâm tư hần phức tạp hết sức, hần đang suy nghĩ có nên cho sư đệ biết chân diện mục của mình hay không?

Thất Tâm Nhân bước tới bên cạnh Thiên Địa Khách, nói giọng run run:

- Đào đại hiệp, vãn bối đưa lão nhân gia người ra trang... Thiên Địa Khách chớp nháy đôi mắt trắng dã nói:
- Tiểu hữu là ai thế? Thất Tâm Nhân nói:
- Để mai sau phụng cáo cho tiền bối hay. Thiên Địa Khách nói:
- Chủ nhân biệt trang đâu rồi? Thất Tâm Nhân nói:
- Được thủ hạ của bà ta đưa vào mật thất rồi.

Thiên Địa Khách thở dài một tiếng rồi nãy nùng nói:

- Người mù lòa nên xóa danh trên chốn giang hồ cho rồi, à! Lão nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó la lớn tiếng nói:
- Ngô thiếu hiệp đâu rồi?

Bấy giờ Ngô Hoàng Văn đã đứng dậy, lập tức lên tiếng thưa rằng:

- Thưa Đào tiền bối, có vãn bối đây, vãn bối không sao cả, tiền bối... cứ cùng vị bằng hữu này rời khỏi đây trước đi.

Thiên Địa Khách khẽ gật đầu một cái, lập tức tra kiếm vào bao, thế rồi Thất Tâm Nhân dẫn lão rời khỏi biệt trang ngay.

Từ Y Tiên Từ sánh vai với Ngô Hoàng Văn, đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt biểu huynh Chúc Long, nghiêng răng nói:

- Biểu huynh, trợ hủ tác ác, là điều gia pháp không chấp nhận, người hãy suy nghĩ cho kỹ tự quyết định lập trường của mình, nếu như người chấp mê bất ngộ, lần sau gặp lại chớ gọi nhau là biểu huynh muội nữa.

Chúc Long nói giọng lạnh lùng:

- Nay biểu muội, ta xin lập lại lần nữa, một ngày nào đó người ắt hối hận không sai. Nói xong, gã quay người bỏ đi ngay.

Từ Y Tiên Từ lạnh lùng đặng hắng một tiếng đưa mắt tổng tình với Ngô Hoàng Văn, hỏi:

- Người bị thương có nặng không?

Ngô Hoàng Văn cười cay đắng một tiếng, nói:

- Không hề chi cả. Từ Y Tiên Từ nói:

- Vậy thì chúng ta rời khỏi đây?

Trong lòng Ngô Hoàng Văn chẳng muốn đi chút nào, nhưng y hiểu rằng đêm nay chẳng nhờ y không mời mà đến, thì có lẽ giờ này mình đã bỏ xác dưới kiếm của Hoa Thái Tuế Chúc Long từ lâu rồi. Hơn nữa thương thể của mình cũng khá nặng, nếu cô ta chẳng hộ vệ mình, quyết không thể rời khỏi Hoa Nguyệt Biệt Trang, mặc dù đối phương đã rút lui, nhưng họ vẫn còn rình rập trong bóng tối không sai, biết đâu họ đang chuẩn bị kế sách đối phó cũng nên, y suy nghĩ đến đây bèn quay sáng nói với Trần Gia Lân:

- Tiền bối, chúng ta đi luôn một thể chứ?

Vì Trần Gia Lân mạo xưng là bạn chí thân với Đông Phương Vũ sư phụ của y, cho nên y mới gọi bằng tiền bối là thể.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Mời hai vị cứ tự nhiên đi trước vậy. Từ Y Tiên Từ nói:

- Vậy thì hẹn dịp gặp lại.

Dứt lời, hai người cùng nhau rời khỏi ngay.

Trần Gia Lân quay người qua, bỗng phát hiện nơi giữa ngực hình như có thứ gì chiếu sáng, trở mắt nhìn kỹ mới hay là ba cây kim thép màu lam dài khoảng một tấc nhỏ như tóc tơ, bất giác rung mình rợn tóc gáy. Hắn lập tức rút ba mũi kim thép ra, lúc đó mới phát hiện rằng chính khối ngọc thạch Ôn Ngọc Bình mà mình giấu trước ngực đã cản lại ba mũi độc châm này, tức thì hắn mới vỡ lẽ tại sao mình trúng độc châm của Mẫu Đơn lệnh chủ mà không té ngã xuống, vậy là may thật.

Sau khi Ngô Hoàng Văn và Từ Y Tiên Từ trở ra khỏi cửa viện, hắn cũng theo sau rời khỏi đây, trên đường ra trang không thấy mây may bóng người nào hết.

Sau khi ra khỏi biệt trang, Trần Gia Lân bất giác lấy làm hối hận, tại sao lúc này không hỏi thăm Thất Tâm Nhân về Võ Lâm Tiên Cơ, để xem phụ thân chuẩn bị ứng phó với Mẫu Đơn lệnh chủ bằng cách nào đây?

Trần Gia Lân suy đoán rằng phụ thân ắt còn ở phụ cận đâu đây hoặc là sắp sửa sẽ đến nơi, vì Mẫu Đơn lệnh chủ ở trong biệt trang, đây là cơ hội tốt để tìm gặp bà ta, thế rồi hắn quyết định lưu lại đây hầu đón phụ thân.

Trong mật thất Biệt trang, Mẫu Đơn lệnh chủ ngồi trên ghế thượng tọa, Chúc Long đứng ở một bên, Bà Dương phu nhân mặt mày ủ rũ ngồi trên chiếc ghế đầu tiên ở hàng dưới.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng lạnh như tiền:

- Tô phân đà chủ, bản tọa không xử tội kháng lệnh của ngươi, mong rằng lần sau sẽ không xảy ra tình hình như thế nữa.

Bà Dương phu nhân cúi người nói:

- Tạ ân điển môn chủ, lúc đó hạ tọa không cảm lòng được. Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu nói:

- Nếu như tìm được Đào Ngọc Phân, bản tọa làm chủ cho nàng thành hôn với Chúc tổng giám ngươi không phản đối chứ?

Bà Dương phu nhân mặt mày ủ rũ nói:

- Xin môn chủ quyết định.

Chúc Long mặt mày tươi tỉnh nói:

- Bẩm môn chủ, Đào cô nương đã bị người bắt cóc, tung tích chết sống ra sao chưa rõ, biết bắt tay tìm kiếm bằng cách nào đây?

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm giọng nói:

- Chúc tổng giám, vậy thì phải trông vào ngươi rồi, thư sinh bịt mặt bận áo xanh vừa xuất hiện lúc này tên là Thất Tâm Nhân, y cùng một phe với Ngư Lang, ngươi hãy nhớ cho kỹ, nếu lần sau gặp lại y phải diệt trừ đối phương cho bằng được.

Chúc Long cung kính thưa rằng:

- Vâng!

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Thiếu nữ áp tím nọ là biểu muội của người sao?

- Đúng thế!

- Hình như cô ta đã yêu tên tiểu tử họ Ngô thì phải... Chúc Long lại gật đầu đáp:

- Đúng là như thế.

- Vậy thì khá lắm, đêm nay cứ buông tha họ, bản tọa sẽ lập kế khác, người tìm cách theo dõi chúng nó, y cùng bọn Thiên Ngoại Tam Ông và Thảo Đầu Lang Trung là một phe với nhau, bản tọa phán đoán rằng có lẽ chính họ đã bắt cóc Đào Ngọc Phân, chỉ cần tìm ra một trong bọn họ ắt có thể truy ra tung tích Đào Ngọc Phân không sai, người cứ sử dụng mọi thủ đoạn mà hành động, sau khi tìm lại Đào Ngọc Phân, nâng là người của người, người hiểu ý của bản tọa chứ?

Chúc Long khẽ gật đầu thưa rằng:

- Vâng, hạ tọa hiểu.

- Hình như nhưng người rất nghi kỵ biểu muội của người thì phải, chẳng lẽ có vấn đề gì ư?

Chúc Long ấp úng nói:

- Hạ tọa xin nói thật gia cô mẫu không ra mặt, y là trướng vàng của gia cô mẫu đấy. Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát nói:

- Tạm thời chờ bàn việc này, lệnh cô mẫu đã tạ tuyệt giang hồ, chẳng có điều gì trọng đại bà ta không xuống núi đâu. Tốt nhất người sử dụng thủ đoạn mềm dẻo đối phó biểu muội người, để tránh việc khiến lệnh cô mẫu có phản ứng, bây giờ người có thể bắt đầu hành động, ta tin chắc rằng họ chưa đi xa đâu.

Chúc Long cung kính thưa rằng:

- Tuân lệnh.

Dứt lời, gã cúi người hành lễ, sau đó ra khỏi mật thất.

Mẫu Đơn lệnh chủ gỡ khăn bịt mặt ra, bà ta chăm chăm nhìn Bà Dương phu nhân nói:

- Tô đà chủ, người là một trong những người công thần của bản môn, mong rằng người sẽ bảo trì lòng trung thành với bản môn như trước kia, nếu có sự tương tự như đêm nay tái phát sinh, bản tọa sẽ không thể bao che người nữa.

Cặp mắt sáng lạnh của bà ta trông thật đáng sợ. Bà Dương phu nhân nói:

- Hạ tọa vẫn hiểu, xin môn chủ cứ yên tâm ắt không có lần thứ hai đâu. Mẫu Đơn lệnh chủ bồng vỗ bàn kê bộp một cái nói:

- Bản tọa hiểu rồi.

Bà Dương phu nhân giật mình nói:

- Môn chủ vừa nghĩ ra điều gì thế? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Tôn phu Thiên Địa Khách chỉ giả đồ đến đây đòi người, những người đã lần lượt đến trong đêm nay đều là đồng bọn, chính họ đã đánh cướp Đào Ngọc Phân, chỉ cần bắt được một trong số người này ắt phải truy ra hành tung của ái nữ người ngay.

Bà Dương phu nhân ngập ngừng nói:

- Quả thực môn chủ phán đoán không sai chút nào, rất có thể là như thế.

Miệng tuy nói thế, trong lòng bà ta thì mừng thầm, nếu đúng như thế, vậy thì may hết sức nên để Đào Ngọc Phân về với cha già y, mãi mãi thoát ly môn phái tà ác này. Năm xưa mình nhất niệm sai lầm tạo thành đại lầm lỗi như ngày hôm nay nếu có bồi thêm mạng già này cũng đáng đời thôi.

Bà ta suy nghĩ đến đây, tức thì trên mặt lộ ra một vẻ cười an ủi. Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng nhiên đứng bật dậy, nói giọng lạnh lùng:

- Tô đà chủ, bản tọa tạm thời phải bạc đãi người?

Bà Dương phu nhân mặt mày biến sắc cũng đứng phắt dậy, bàng hoàng nói:

- Ý của môn chủ là...

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng phóng chỉ điểm tới nhanh như cắt.

Bà Dương phu nhân hồn phi phách tán, theo bản năng tự nhiên lượn mình tránh né thế nhưng tránh không kịp đã bị trúng điểm huyết. Kêu ư một tiếng té ngồi trên ghế trở lại, đưa cặp mắt kính hải nhìn chủ nhân có lòng dạ cay độc và hỷ nộ bất thường này.

Mẫu Đơn lệnh chủ mỉm cười nói:

- Tô đà chủ, chớ sợ hãi, bản tọa tạm thời phong tỏa công lực của ngươi, nhằm mục đích gây áp lực lệnh thiên kim phải hồi đầu. Khi nàng trở về đây, ta sẽ trả tự do cho ngươi, bắt đầu ngay từ bây giờ ngươi hãy an thân trong mật thất này, chức phân đà chủ tạm thời do hợp pháp phân đà Phong đại nương cai quản.

Bà Dương phu nhân cảm phần mà chẳng dám nói gì cả, cứ ngồi yên bất động, bây giờ bà ta mất hết công lực, ngoại trừ vâng theo định mệnh an bài ngoài ra không còn cách nào khác.

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ cười một tiếng lại nói tiếp:

- Ngươi không buồn ta chứ?

Bà Dương phu nhân nói giọng ảo não:

- Hạ tọa không dám, cứ tuân theo mệnh lệnh của môn chủ.

oOo

Trần Gia Lâm ra khỏi biệt trang, bắt giắc chạy dọc theo bờ hồ.

Hồ Bà Dương là chốn an thân lập mạng của hắn, đồng thời cũng là nơi hắn sống từ bé đến lớn khôn.

Ái thi Đào Ngọc Phương đang lặng tim nằm dưới đáy hồ, nước hồ đã nuốt chửng nàng, đồng thời cũng cướp cả hạnh phúc của hắn đi mất.

Ái nhi Ngọc Lâm đang được ký dưỡng bên kia bờ hồ, nó đang trông đợi cha và khóc lóc đòi mẹ ư?

Bỗng nhiên hắn nảy sinh một ý niệm, ý niệm này thoát khỏi lên hắn không còn chịu đựng được giây phút nào cả. Thế rồi hắn quay về hướng biệt trang chạy dọc theo bờ hồ, hắn cho rằng mặt sau biệt trang ắt phải có thuyền bè không sai.

Khi hắn đến hộc nước hậu trang, quả nhiên có vài chiếc thuyền nhỏ được neo ở đây, hắn chọn một chiếc hơi mới mẻ, cỡi dây buộc thuyền ra, lay động hai mái chèo tức thì chiếc thuyền bay vọt ra giữa hồ.

Bây giờ trời đã mờ mờ sáng.

Chạy hơn vài chục dặm đường nước, từ nơi xa xa hắn đã trông thấy giữa cánh đồng bông lau trắng xóa hiện ra bóng nhà lùn thấp.

Tức thì trống ngực Trần Gia Lâm cứ đập thình thịch không ngừng, đây là ngôi nhà của Châu lão gia, mình sắp sửa trông thấy ái nhi Ngọc Lâm ngay bây giờ, mặc dù hắn chia tay ái nhi chẳng bao lâu, nhưng hắn vẫn nhớ rằng, có lẽ nó đã cao được một chút nữa thì phải.

Chiếc thuyền cập bến, hắn buộc thuyền vào bờ hồ một cách lão luyện, sau đó phi thân về hướng Châu gia.

Khi hắn chạy tới trước sân nhà bắt giắc dừng bước lại, hắc sực nhớ rằng mình từng hứa với Ngọc Lâm sẽ dẫn mẹ về với nó, con thơ ngây dại biết ăn nói thế nào với nó đây?

Hắn đứng tại chỗ một hồi lâu, vẫn chưa có được can đảm vào gặp ái nhi. Thành linh, một âm thanh vang tới nói:

- Vị khách nhân này... tìm ai đó?

Trần Gia Lâm đang ngẩn người tại chỗ, nghe hỏi thế bắt giắc giật mình ngoái cổ ra sau, thấy đối phương là một hán tử trung niên ăn bận kiểu ngư gia, hắn buột miệng nói:

- Châu đại ca.

Hán tử trung niên nọ kinh ngạc lùi ra sau hai bước, hốt hải nói:

- Sao quý khách lại biết tại hạ vậy?

Hán tử này chính là Châu Toàn con trai lớn của Châu lão gia.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ái Nhi Mất Tích

Trần Gia Lân thoáng ngẩn người trong giây lát, sau đó chợt nhớ rằng mình đã hóa trang giả dạng, đương nhiên Châu Toàn không thể nhận ra hắn. Bỗng nhiên hắn lại liên tưởng đến giả sử Châu lão gia bị kẻ thù tìm tới báo phục, bây giờ mình là một nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, muôn một lộ tẩy, bị bọn thủ hạ của Thiên Hương môn phát hiện ắt mang tới họa tai cho Châu gia nữa, tốt hơn hết tạm thời ẩn mặt trước đã.

Hắn suy nghĩ đến đây, chợt nảy ra một kế, liền mỉm cười nói

- A! Thành thật xin lỗi, tại hạ chưa tỏ rõ thân phận, Châu đại ca có biết Trần Gia Lân không?

Châu Toàn gật đầu nói:

- Biết chứ, chúng tôi sống chung nhau từ nhỏ đến lớn xem như người một nhà, có sao chẳng?

Trần Gia Lân nói:

- Hiện giờ hắn vẫn bình an, chẳng bao lâu sẽ về đây, tại hạ và hắn là đôi bạn chí thân, nghe hắn nói lại rằng nơi đây chỉ có mỗi một gia đình Châu đại ca, cho nên tại hạ đoán trúng ngay...

Châu Toàn bỗng biến sắc nói:

- Không đúng!

Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Có gì không đúng chẳng? Châu Toàn ngập ngừng nói:

- Hồi sáng sớm này, ta vừa từ ngoài hồ đánh các trò về, có một thanh niên đến đây, y nói rằng Trần huynh đệ của ta đã lập gia đình định cư trong thành, đã dẫn Tiểu Bửu đi...

Kêu ừng một tiếng Trần Gia Lân như vừa trúng phải một cú sấm sét vào đầu, cả kinh thất sắc nói:

- Nói sao! Đối phương đã dẫn Tiểu Bửu đi rồi ư?

Châu Toàn thoát nghe hắn la hét như thế, giật mình lùi ra sau ba bước liền hốt hải nói:

- Điều này... có gì không đúng chẳng?

Toàn thân Trần Gia Lân cứ run lẩy bẩy nói giọng hốt hải:

- Đối phương là người thế nào vậy? Châu Toàn nói:

- Là một thư sinh tuấn tú tự xưng là họ Trần... Trần Gia Lân giậm chân lia lịa nói:

- Hồng rồi, hồng rồi, này Châu đại ca sao ngươi lại tin người xa lạ dễ dàng như thế, đã giao Tiểu Bửu cho y mang đi...

Mặt mày Châu Toàn tái mét, nói giọng run run:

- Thế nhưng... đối phương có tín vật của Trần huynh đệ... Trần Gia Lân giật mình hỏi:

- Tín vật gì vậy?

- Kiếm cùn!

- Kiếm cùn ư?

Châu Toàn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Mặt mày choáng váng, tay chân bủn rủn Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Châu đại ca, kiếm cùn vẫn có thể giả mạo được, không thể xem là tín vật, tại hạ mới chia tay với Trần Gia Lân đêm qua, hắn phò thác ta đến thăm hỏi Tiểu Ngọc Lân...

Châu Toàn giương to hai mắt chăm chăm nhìn quái khách có gương mặt lạnh như tiền ngẩn người ra tại chỗ, nói chẳng nên lời gì cả.

Trần Gia Lâm thở mạnh nói:

- Đối phương đi được bao lâu rồi?

Châu Toàn ngập ngừng nói:

- Đối phương rời khỏi đây bằng thuyền... được khoảng một tiếng đồng hồ, y đã để lại hai trăm lạng bạc, bảo rằng chính Trần huynh đệ bảo y mang về, ta... trông thấy đối phương có ý rất đàng hoàng cho nên mới tin tưởng y. Quả thực ta... đáng trách hết sức, bây giờ biết ăn nói thế nào với Trần huynh đệ đây?

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, Châu Toàn là người thực thà, mình không nên trách cứ y thái quá, thế rồi hấn già đồ trầm từ nói:

-Ồ! Cũng có lẽ đúng là bằng hữu của Trần Gia Lâm. Nay Châu đại ca, ngươi chớ luống cuống làm gì, để tại hạ truy thám xem sao, biết đâu giờ này hai phụ tử hấn đã gặp nhau. Xin lỗi, tại hạ phải cáo từ vậy.

Nói xong, hấn quay người chạy trở ra hồ nhảy lên thuyền chạy như gió.

Cõi lòng Trần Gia Lâm hoàn toàn tan hết, hấn không sao suy nghĩ ra thư sinh tuấn tú nọ là ai hết, tại sao đối phương lại bắt cóc Tiểu Bửu? Chẳng biết có phải là Hoa Thái Tuế Chúc Long hay không?

Bà Dương phu nhân biết việc của Tiểu Bửu, có khi nào chính bà ta và Mẫu Đơn lệnh chủ cùng nghĩ ra thủ đoạn này chăng?

Tiểu Bửu là một phần sinh mạng của hấn, nếu như có mệnh hệ gì..

Hấn suy nghĩ đến đây không dám nghĩ tiếp nữa, cứ dốc hết toàn lực lay động hai mái chèo chạy về hướng Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Ngoại trừ hấn nghi ngờ bọn người Thiên Hương môn gây nên sự kiện này, ngoài ra hấn chẳng nghĩ ra còn người nào nữa.

Trần Gia Lâm luống cuống chạy về hướng biệt trang, làm như vừa đến biệt trang thì hấn sẽ gặp lại ái nhi không bằng, không một ai lãnh hội được tâm trạng bây giờ của hấn là thế nào cả.

Khi hấn đến cổng trang, bỗng nhiên bình tĩnh lại, nếu quả thật đúng là đối phương gây nên sự kiện này, mình mà làm ngang chỉ tổ hỏng việc, chi bằng bày chút mưu kế hỏi cho ra nhẽ, sau đó mới tùy cơ ứng biến.

Hấn suy nghĩ đến đây, lập tức bước tới..

Một lão nhân xuất hiện bên cửa trang thoảng trông thấy Trần Gia Lâm, mặt mày biến sắc, hốt hải nói:

- Lãnh Diện Quái Khách.

Tối đêm qua hấn giết người tại đây, chiều hôm nay lại tìm đến không bảo người ta giật mình kinh hải sao được.

Trần Gia Lâm bình tĩnh cất giọng lạnh lùng nói:

- Hãy yên tâm, tại hạ đến đây không phải để đánh nhau nữa. Lão nhân hốt hải nói:

- Tôn khách thượng môn lần nữa, có việc chi chỉ giáo chăng? Trần Gia Lâm nói:

- Tại hạ cần gấp quý môn chủ có việc phải thương lượng gấp, mời lão thông báo hộ. Lão nhân nói:

- Quả thực chẳng may chút nào, tề môn chủ đã rời khỏi trang từ sáng sớm.

Lòng Trần Gia Lâm bỗng trầm xuống, thì ra Mẫu Đơn lệnh chủ đã rời khỏi trang, hấn suy nghĩ giây lát, sau đó nói tiếp:

- Vậy thì tại hạ xin gặp phu nhân quý trang cũng được. Lão nhân nọ ập ứng nói:

- Phu nhân... bà ta cũng mới rời khỏi trang rồi.

Tức thì Trần Gia Lâm nổi giận đùng đùng, làm gì có chuyện trùng hợp đến thế, rõ ràng lão đầu nhi này đang chơi trò quỷ quái, có lẽ lão được căn dặn phải ứng phó như thế, hấn bèn lạnh lùng đặng háng một tiếng nói:

- Có thật như thế chăng? Lão đầu nhi gật đầu nói:

- Quả thật đúng như vậy? Trần Gia Lâm nói:

- Nếu nói như thế, hiện giờ biệt trang không có chủ nhân rồi? Lão đầu nhi nọ nói:

- Có có, hộ pháp Phong đại nương bản trang tạm thời quản lý trang vụ, rồi cuộc tôn khách...

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Được, vậy thì tại hạ xin gặp Phong hộ pháp!

Một thiếu nữ từ trong trang chạy ra, la lớn tiếng nói:

- Triều đại thúc, việc gì mà...

Cô ta thoát trông thấy Trần Gia Lân cứng họng không nói tiếp được nữa, bất giác giật mình ngăn người ra tại chỗ.

Lão đầu nhĩ đáp:

- Vị bằng hữu này đòi gặp Phong đại nương trang chủ, phiền Lý cô nương vào trong thông báo hộ.

Thiếu nữ nọ đi tới vài bước đến bên cạnh cổng trang nói:

- Xin hỏi tôn khách có việc chi chỉ giáo? Trần Gia Lân làm ra vẻ ôn hòa nói:

- Khi gặp quyền trang chủ các người hãy nói sau.

Thiếu nữ nọ đưa cặp mắt kinh ngạc quét nhìn Trần Gia Lân một cái, chẳng mấy chốc mới thấy Phong đại nương quyền trang chủ thoăn thoắt bước ra, sau lưng y có Chức Nữ Vi Hàm Tiểu và một vị phụ trung niên mặc áo tím đi theo. Trần Gia Lân nhận ra đôi phương chính là Hồng Tam Nương, thấy đều là nhân vật có địa vị trong trang.

Trần Gia Lân chấp tay nói:

- Có lẽ tôn giá chính là Phong hộ pháp đây?

Phong đại nương đưa cặp mắt kinh ngạc quét nhìn hắn một cái, nói:

- Chính bản tọa đây, tôn khách tái quang lâm tề trang có điều chi chỉ chăng?

Vi Hàm Tiểu và Hồng Tam Nương bám chặt sau lưng Phong đại nương, sắc mặt tỏ ra vô cùng khẩn trương.

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Đôi phương từ chối mình vào trang, biết mượn cớ thế nào để nói về Tiểu Bửu đây? Đêm qua mình giết người tại đây, với tác phong của mẹ cả Mẫu Đơn lệnh chủ, ắt không khi nào buông tha mình đâu, trông tình hình có lẽ đúng là mẹ cả đã rời khỏi đây rồi, bây giờ đành sử dụng biện pháp mềm trước để thám thính nội tình đôi phương, nếu không được, sau đó mình mới dùng cứng cũng chưa muộn".

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn cười ha hả một tiếng, sau đó mới trầm giọng nói:

- Đêm qua tại hạ vào quý trang bị buộc giết người, đó là do sự bất đắc dĩ, hôm nay ta đến đây đặc biệt cáo tội cùng quý môn chủ.

Phong đại nương cau mày nói:

- Chắc mục đích của tôn khách không phải chỉ đơn giản như thế chứ?

Quả thực phụ nhân này cũng tin ranh góm, y đã đoán biết ngay Trần Gia Lân đến đây không phải để thỉnh tội mà ắt phải có mưu đồ gì đây.

Trần Gia Lân ngắc nhiên nói:

- Phong hộ pháp chớ đa nghi làm gì, quả thật ta thành tâm xin tội đây, thế nhưng... ngoài ra còn có một việc quan trọng cần thương lượng với quý môn chủ nữa, đây là một sự kiện có lợi cho đôi bên...

Phong đại nương nói:

- Tề môn chủ đã rời khỏi trang từ sáng sớm nay rồi.

Vậy thì chứng tỏ rằng lão đầu nhĩ không nói lời hư dối, Trần Gia Lân trầm tư giây lát nói:

- Thế thì cho gặp phụ nhân cũng được? Phong đại nương ngập ngừng nói:

- Phụ nhân bọn tôi cũng đi vắng, mọi việc tại đây hiện giờ do bản tọa phụ trách. Trần Gia Lân cau mày nói:

- Xin hỏi đến đâu mới có thể gặp quý môn chủ? Phong đại nương nói:

- Xin cáo lỗi cùng tôn khách, bản nhân không thể phụng cáo điều này.

Tức thì Trần Gia Lân không còn cách nào hơn mặc dù đối phương nói thế, nhưng có thể Mẫu Đơn lệnh chủ và Bà Dương phu nhân đã đi khỏi hay chẳng vẫn còn là một nghi vấn, hần suy nghĩ giây lát, giả đồ làm ra vẻ trang trọng nói:

- Nếu tại hạ nói ra sự kiện này, chẳng hay tôn giá có thể quyết định được không? Phong đại nương nói:

- Tôn khách cứ việc nói, nếu nằm trong quyền hạn của bản nhân, đương nhiên vẫn quyết định được.

Trần Gia Lân nói:

- Nghe nói có một thanh niên kiếm thù tên là Ngư Lang Trần Gia Lân là kẻ đối địch của quý môn, mà tại hạ cũng muốn tìm kiếm hần. Tại hạ có một diệu kế sẽ khiến hần tự động đắm đầu vào lưới, chẳng hay tôn giá có bằng lòng hợp tác không?

Phong đại nương mặt hơi biến sắc, nói:

- Không cần tìm kiếm nữa, từ rày về sau trong chốn giang hồ không còn nhân vật Ngư Lang này nữa.

Trần Gia Lân giả đồ giật mình nói:

- Tại sao thế?

Phong đại nương vội ngập ngừng nói:

- Thế à...

Trần Gia Lân hỏi tới:

- Tại sao tôn giá biết nhân vật Ngư Lang không còn ở chốn giang hồ này nữa? Phong đại nương suy nghĩ giây lát nói:

- Căn cứ mẩu tin mà bản môn thám thính được, nghe đồn rằng Ngư Lang bị một tai nạn bất ngờ và mất hết công lực, nên từ rày về sau hần quyết không thể nào xuất hiện giang hồ nữa.

Trần Gia Lân giả đồ làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Không đúng!

Phong đại nương giật mình hỏi:

- Có gì mà không đúng ư? Trần Gia Lân nói:

- Mới hôm qua đây tại hạ đã phát hiện hần xuất hiện vùng phụ cận này kia mà? Phong đại nương mặt hơi biến sắc nói:

- Tôn khách nói sao?

- Chính tại hạ đang đuổi theo hần đến bãi đá hồ Bà Dương, vì thân pháp hần thần tốc nên để hần chạy mất.

Phong đại nương giật mình nói:

- Lại có việc như thế thật sao? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, tại hạ chẳng nói lời hư dối bao giờ cả. Phong đại nương trầm tư giây lát nói:

- Điều này không thể được. Trần Gia Lân nói:

- Thế nhưng chính mắt tại hạ trông thấy hần kia mà. Phong đại nương nói:

- Lúc này tôn khách bảo rằng có diệu kế có thể bắt ép hần tự động đắm đầu vào lưới, tôn khách cứ nói xem sao?

Trần Gia Lân giả đồ làm ra vẻ nghiêm giọng nói:

- Tại hạ nghe nói rằng hần có một đứa con tên là Tiểu Ngọc Lân hiện đang ký đường cho một hộ dân đánh cá, nếu chúng ta tìm cách bắt cóc được tiểu hài nhi ấy, thế thì hần quyết phải tự động đắm đầu vào lưới không sai.

Phong đại nương bỗng nhiên buột miệng nói:

- Hình như thủ đoạn này hơi mờ ám thì phải?

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức, Thiên Hương môn hành sự luôn luôn bất kể thủ đoạn, tại sao Phong đại nương lại nói thế? Hay là y chỉ cố ý nói như vậy mà thôi?

Hồng Tam Nương và Vi Hàm Tiểu thì mặt mày lộ vẻ kinh ngạc. Hình như Phong đại nương sợ cảnh giác lơ lờ, kể đó lại nói tiếp:

- Nhưng... đây cũng là một diệu kế, cần phải do tề môn chủ quyết định mới được. Trần Gia Lân nói:

- Tại sao vậy?

Phong đại nương nói:

- Nếu như kế này thành công, hần tự động thượng môn, bây giờ bản trang không có cao thủ đủ bản lĩnh đối phó được hần cả.

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Để tại hạ đối phó hần cho. Phong đại nương trầm ngâm nói:

- Tôn khách tìm hần... có hiềm khích gì vậy? Trần Gia Lân trả lời cho có lệ:

- Đây là mối thù năm xưa, tại hạ muốn từ nơi hần truy ra tung tích sư phụ hần. Phong đại nương nói:

- Tôn khách có biết hần mang ái nhi ký đường tại đâu không? Trần Gia Lân nói:

- Chỉ cần quý môn xuất động đệ tử ra nhiều một chút, lục soát tất cả xóm thuyền chài, ắt phải tìm gặp không sai.

Tổng quản Vi Hàm Tiểu tiếp lời nói:

- Nếu như Ngư Lang biết được sự kiện này, ắt phải trả một giá đắt không sai? Hơn nữa tôn khách bảo rằng hần đã xuất hiện ở vùng phụ cận, vậy thì có lẽ cả phụ thân hần cũng đã đến đây...

Trần Gia Lân đưa cặp mắt lạnh lùng quét nhìn y một cái, nghĩ bụng: "Nghe khẩu khí, hình như không phải do đối phương gây nên sự kiện này, vật thì còn ai đánh lừa bất cóc một tiểu hài nhi thơ dại như thế?"

Hần vừa suy nghĩ vừa đưa mắt nhìn Phong đại nương nói:

- Vậy thì tôn ý của người thế nào?

Phong đại nương ngoái cổ nhìn Vi Hàm Tiểu và Hồng Tam Nương một cái, sau đó nói tiếp:

- Đây là đại sự kiện, hãy để bản nhân trình lên môn chủ định đoạt, mời tôn khách vào thành Nhiều Châu chờ phúc đáp có được không?

Tức thì Trần Gia Lân lấy làm khó xử, thám thính cả nửa ngày trời chẳng được chút manh mối gì hết, chẳng biết lời nói của đối phương có đáng tin hay không?

Hần sức cảm thấy rằng mình đã đi sai nước cờ này, đứng ra phải âm thầm do thám mục đích của đối phương chứa vào người Ngư Lang, mà thân phận của mình là Lãnh Diện Quái Khách...

Hần suy nghĩ đến đây, nói:

- Cũng được, tại hạ sẽ vào thành chờ đợi tin tức của quý môn, xin cáo từ vậy. Dứt lời, chấp tay xá một xá quay người bỏ đi ngay.

Sau khi Trần Gia Lân đi mất, Hồng Tam Nương nói:

- Đà chủ, thế mà quái khách này lại nghĩ ra cú tuyệt chiêu như vậy, có lẽ y quên mất mấy mạng chết đẫm qua, đã vọng tưởng thượng môn cầu hợp tác...

Phong đại nương nói:

- Chúng ta lập tức phi báo hành tung quái khách cho các nơi hay. Vi Hàm Tiểu nói:

- Võ công của quái khách chẳng thua kém Ngư Lang bao nhiêu, nếu sử dụng y đối phó với hần chẳng hay sao?

Phong đại nương cau mày nói:

- Quái khách không phải là nhân vật tầm thường, ắt phải do môn chủ định đoạt mới được, có điều lạ rằng tại sao Ngư Lang lại tái xuất hiện, đứng ra hần đã mất hết võ công rồi kia mà...

Hồng Tam Nương nói:

- Nếu quả thực Ngự Lang chưa mất hết công lực, vậy thì đáng sợ lắm

Trần Gia Lâm đợi đến canh một, hần mới vào xóm thuyền chài, xuất ra một giá đất mua lại một bộ trang phục ngự lang, mang theo trong người để phòng bị khi nào cần thiết sẽ đem ra dùng, sau đó lại phi thân chạy về hướng Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Vào khoảng canh hai, hần âm thầm phi thân vượt vào trang viện lục soát các nơi một phen. Quả nhiên không thấy hình bóng Mẫu Đơn lệnh chủ và Bà Dương phu nhân đâu cả. Căn cứ thần tình những người ra vào biệt trang, hần mới tin rằng quả thật Mẫu Đơn lệnh chủ đã rời khỏi đây, thế nhưng tại sao cả Bà Dương phu nhân cũng đi vắng thì hần không sao hiểu nổi rồi.

Phong đại nương lẳng lặng ngồi một mình trong điện đường ở hậu viện, chẳng biết y đang suy nghĩ gì mà ngăn người ra tại đó.

Trần Gia Lâm trầm tư giây lát, lập tức thay mặc trang phục ngự lang như trước kia, có điều thiếu một thanh kiếm cùn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Thế Sự Đa Biến

Một thiếu nữ bước tới cửa điện đường, cúi đầu hành lễ nói:

- Bẩm phân đà chủ, môn chủ đang trên đường trở về tổng đà, nhất thời chưa liên lạc được.

Phong đại nương khẽ gật đầu, nói:

- Ta biết rồi, người ra ngoài truyền lệnh tăng cường canh phòng vòng ngoài cho cẩn thận một chút.

- Tuân lệnh!

Thiếu nữ nọ cung kính đáp lại một tiếng, sau đó quay người rời khỏi ngay.

Hình như Phong đại nương nhiều tâm sự, cau mày đưa mắt nhìn ra cửa điện đường ngăn người ra tại chỗ.

Một trong bóng người bỗng nhiên xuất hiện, Phong đại nương thất kinh kêu lên một tiếng:

- A!

Bà ta lập tức giơ tay quạt tắt ngọn đèn, tức thì trong nhà tối om, hạ thấp giọng khẽ gọi một tiếng.

- Hãy mau vào nhà nào!

Trần Gia Lâm lượn mình ẩn vào trong nhà. Mặc dù không có đèn, thế nhưng nhờ ánh sáng ngọn đèn treo trên mái hiên hành lang soi vào, hần vẫn trông thấy mọi cảnh vật trong phòng rất rõ ràng. Phong đại nương chỉ tay phía trên cửa phòng nói tiếp:

- Mau vào bên trong đi, kéo họ phát hiện người vào đây!

Trần Gia Lâm thoáng do dự bất quyết, chiếu theo tình lý, mình không mời mà đến bà ta ắt phải giết mình kinh hãi mới đúng, tại sao lại bảo mình vào trong phòng ẩn nấp như thế?

Hần chợt nhớ rằng Phong đại nương thương Đào Ngọc Phân như là con đẻ, nên bà ta đã cố ý che chở cho mình là thế. Nếu quả thực đúng như vậy, muốn thám thính việc Tiểu Ngọc Lâm thì không còn gặp khó khăn nữa.

Hần suy nghĩ đến đây lập tức lượn mình lướt vào trong phòng, nhưng hần vẫn đề cao cảnh giác, không dám mảy may khinh suất chút nào hết.

Phong đại nương theo sau bước vào phòng tiện tay cài chốt lại, ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ, mở miệng nói:

- Nay Ngự Lang, chẳng phải người đã mất hết công lực rồi ư? Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Hừ! Sự tính toán của quý môn chủ không được như ý, công lực của tại hạ không mất chút nào, tại hạ muốn biết lập trường của tôn giá thế nào trước đã?

Phong đại nương thở dài một tiếng, nói giọng xúc động:

- Chắc người biết ý nghĩa câu yêu nhau yêu cả đường đi chứ?

Rõ ràng đối phương muốn nói vì yêu Đào Ngọc Phân nên mới che chở cho hắn, thế rồi Trần Gia Lân vừa cười vừa nói:

- Thừa đại nương, tại hạ rất hiểu tâm ý của người! Phong đại nương nói:
- Người có biết hành tung sống chết của Đào Ngọc Phân ra sao không? Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:
- Không biết, nhưng tại hạ đang dốc toàn lực truy thám. Phong đại nương lại thở dài một tiếng rất náo nùng nói:
- Người đến đây để làm gì thế? Trần Gia Lân nghiêng răng nói:
- Có một việc muốn thỉnh giáo đại nương! Phong đại nương nói:
- Việc gì người cứ nói đi? Trần Gia Lân trầm giọng nói:
- Tiểu nhi Ngọc Lân bị người bắt cóc mất tích, chẳng hay có phải do quý môn gây nên chăng?

Phong đại nương nghe xong thất kinh nói:

- Nói sao? Tiểu hài nhi mà người cùng Ngọc Phương hạ sinh đã mất tích rồi ư? Bà ta vỗ tay lên bàn kêu cái bốp, sai đó nói tiếp:
- Ô! Ta đã biết ai đã gây nên sự kiện này rồi! Trần Gia Lân tinh thần phấn chấn, hốt hải nói:
- Ai vậy?

Phong đại nương nói:

- Lãnh Diện Quái Khách!

Tức thì Trần Gia Lân như bị xối phải một thau nước lạnh vào đầu, nói:

- Không phải y!

Phong đại nương nói:

- Chiều này đối phương từng đến đây, y kiến nghị rằng bắt cóc hài nhi của người để làm áp lực buộc người phải hiện thân và cưỡng ép lệnh tôn ra mặt, nghe y nói rằng... có mối thâm thù với lệnh tôn.

Lãnh Diện Quái Khách là hóa thân của hắn, chính hắn đặt ra những chuyện này, nhằm mục đích thăm dò xem Tiểu Bửu mất tích có can hệ đến Thiên Hương môn hay chăng, mà Phong đại nương lại tưởng là sự thật, hắn khẽ lắc đầu nói:

- Không phải y, Tiểu Ngọc Lân đã mất tích từ sáng sớm, nghe nói rằng người đã bắt cóc tiểu nhi là một thư sinh trẻ tuổi.

Phong đại nương kêu ồ một tiếng nói:

- Nói thế vậy thì không phải là Lãnh Diện Quái Khách, nhưng mà là ai?... Trần Gia Lân nói:
- Thư sinh nọ từng dùng kiếm cùn làm tín vật, tại hạ hoài nghi chính là Mỗ Đơn lệnh chủ đã tác quái?

Phong đại nương trầm tư giây lát, nói:

- Phải rồi, chẳng phải Thất Tâm Nhân từng giả mạo người đã hủy lệnh giết người nọ cũng sử dụng kiếm cùn đó sao?

Trong bụng Trần Gia Lân biết chắc rằng, sự đệ không khi nào làm việc này. Tối hôm qua y xuất hiện tại đây, giải cứu nhạc phụ Thiên Địa Khách đã mù hai mắt, cần phải có thời gian an trí lão, hơn nữa Tiểu Ngọc Lân đang bình yên vô sự ở nhà Châu gia, y cũng không có lý do gì phải mang nó đi cả.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại cũng có lý, nghe Châu Toàn con cả của Châu lão gia nói lại rằng, đối phương tự xưng họ Trần, hơn nữa đã sử dụng kiếm cùn làm tín vật, như vậy chẳng phải đã biểu lộ thân phận rõ ràng rồi sao?

Tại sao y phải làm như thế?

Có phải chính phụ thân bảo y làm như vậy chăng?

Hắn càng suy nghĩ càng cảm thấy hợp tình lý, vì trúng Tán Nguyên chi không thể cứu nổi mình nên mới bỏ đi, có lẽ vì thế phụ thân cho rằng mình đã chết, nên mới mang cháu nội đi để nối dòng, hắn suy nghĩ đến đây, bất giác dậm chân lia lịa nói:

- Đúng thế, tại sao ta lại chẳng suy nghĩ đến y... Phong đại nương nói:

- Nay đại thiếu gia, tốt nhất ngươi nên tìm Thất Tâm Nhân hỏi cho ra lẽ trước đã. Trần Gia Lân khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, hần suy nghĩ giây lát, sau đó lại hỏi:

- Chẳng hay có phải Hoa Thái Tuế Chúc Long tân tổng giám quý môn đã đi cùng với Mẫu Đơn lệnh chủ chăng?

Phong đại nương gật đầu, nói:

- Đúng thế, hai người đi chung với nhau! Trần Gia Lân hỏi tới nói:

- Họ đi đường bộ hay là đường thủy vậy? Phong đại nương nói:

- Họ đi đường thủy ra Nam Xương! Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Có khi nào lại là chính Chúc Long hạ thù chăng?

Phong đại nương suy nghĩ giây lát, nói:

- Điều này cũng khó nói lắm! Trần Gia Lân nói:

- Xin hỏi tổng đà quý môn thiết lập tại đâu vậy? Phong đại nương do dự một hồi, sau đó mới nói:

- Đây là đại cơ mật của môn, đúng ra không nên tiết lộ, thế nhưng... ngươi chịu hứa với ta một điều kiện không?

Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Điều kiện thế nào? Phong đại nương nói:

- Ngươi nên biết rằng ta xem Ngọc Phân như con đẻ, cho nên ta rất quan tâm hôn nhân đại sự của y, hai người đã từng lạy hoa đường, mặc dù chưa có hành lễ phu thê, nhưng đã có danh nghĩa phu thê, ngươi có bằng lòng cưới nàng không?

Trần Gia Lân ấp úng nói:

- Điều này ư?...

- Thế nào?

- Nhưng mà bây giờ chưa biết nàng chết sống ra sao?... Phong đại nương nghiêng răng nói:

- Ngươi chỉ cần trả lời cho ta biết ngươi có bằng lòng hay không?

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Chính sư đệ Thất Tâm Nhân mạng Đào Ngọc Phân đi, y cũng có quyết tâm như thế, bây giờ lại có thêm phụ thân trong đó, kết quả mai sau cũng chỉ có thể thôi", hần suy nghĩ đến đây bèn trầm giọng nói:

- Được, ta bằng lòng!

Phong đại nương nhấn mạnh nói:

- Ngươi không được nuốt lời cơ?

Trần Gia Lân nói giọng cương quyết:

- Đương nhiên, đại trượng phu chỉ nói một không hai! Phong đại nương nói:

- Được, thế thì ta nói cho ngươi nghe, cách bắc môn tại ngoại thành Đoan Châu khoảng năm dặm đường có một trang trại to lớn nhất chính là tổng đà của môn, thế nhưng... ngươi phải cẩn thận, chớ khinh suất mạo hiểm xông vào.

Trần Gia Lân xúc động nói:

- Thưa đại nương, ta rất cảm ơn người, ta không khinh suất hành động đầu mà ngươi sợ! Phong đại nương thở dài một tiếng nói:

- Đúng ra ta không nên nói cho ngươi hay, nhưng... đành chịu thôi! Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó lại hỏi:

- Đại nương, có thật phu nhân đã đi vắng chăng? Phong đại nương lắc đầu nói:

- Phu nhân đã bị môn chủ phong tỏa công lực, thoát tiên định an trí trong mật thất, cuối cùng môn chủ lại thay đổi ý kiến mang bà ta đi luôn...

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Tại sao thế?

Phong đại nương nói:

- Môn chủ suy đoán rằng chính bọn Thiên Ngoại Tam Ông đã đánh cướp Đào Ngọc Phân, bây giờ dùng phu nhân làm con tin để truy hỏi Đào Ngọc Phân, nhưng có ai biết sự thật có phải là như thế không.

Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Đại nương, ta lập tức khởi trình đuổi theo ngay, mong rằng sẽ đuổi kịp họ, xin cáo từ vậy!

Phong đại nương trầm giọng gật đầu nói:

- Ngươi cứ đi đi, hãy cẩn thận chớ có để họ phát giác ngươi từng đến biệt trang.

Trần Gia Lâm lại hóa trang thành Lãnh Diện Quái Khách, đi thuyền suốt đêm, vào giờ ngọ hôm sau hấn đến Nam Xương, nghỉ ngơi ăn uống xong, sau đó mua sắm một kỵ mã nhắm hướng Đoan Châu chạy tiếp.

Hắn đang trên đường phi hành, bỗng phát hiện trên một thân cây sất lộ có dán một mảnh giấy chữ, hấn thẳng cương phóng mắt nhìn tới trước, bất giác nổi giận dưng dưng thấy trên mảnh giấy trắng có viết hàng chữ:

"Bà Dương phu nhân bệnh nặng tìm con, mong được tin cấp tốc trở về bản trại, bằng không mẹ con ắt chẳng còn ngày gặp lại".

Có lẽ người ngoài thì xem chẳng hiểu, còn Trần Gia Lâm thì am tường hơn hết, Mẫu Đơn lệnh chủ đã thi triển thư gián sát thủ, bắt ép Đào Ngọc Phân khuất phục. Quả nhiên Phong đại nương chẳng nói lời hư dối.

Đương nhiên, hai chữ bản trại muốn ám chỉ tổng đà Đoan Châu rồi. Đào Ngọc Phân bằng lòng khuất phục chẳng?

Nếu như nàng bắt được tin này, đương nhiên phải khuất phục, nàng không thể không quan tâm đến sự sống chết của mẫu thân. Quả thực Mẫu Đơn lệnh chủ chơi một đòn này cay độc hết sức, một khi Đào Ngọc Phân rơi vào tay bà ta, thế là hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh vang tới nói:

- Ô! May thật!

Trần Gia Lâm thoáng nghe giọng nói bán nam bán nữ quái gở nọ, đã biết đối phương là ai rồi, hấn cả mừng nhảy xuống ngựa, phóng mắt nhìn tới trước. Quả thực không sai chút nào, chính là sư đệ Thất Tâm Nhân, suýt nữa hấn đã buột miệng thốt ra hai chữ: Sư đệ!

Thất Tâm Nhân đã lên tiếng nói trước:

- Các hạ, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi!

Trần Gia Lâm sực nghĩ ra mình đã cải trang, vì tiện cho việc đi đứng, tạm thời mình cứ duy trì thân phận Lãnh Diện Quái Khách thì hay hơn, thế rồi hấn chấp tay vái chào nói:

- May thật, tại hạ đang muốn tìm bằng hữu đây! Thất Tâm Nhân nói:

- Có việc chi chi giáo chẳng?

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Nếu như chính y mang Tiểu Bửu đi, chỉ cần mình nói ra danh hiệu thì y quyết phải thừa nhận, nhưng nói vạch toét ra thì không mấy hay, cứ nói quanh co xem sao đã, nếu cần thiết thì đành phải lộ ra chân diện mục, có y tiếp tay cùng đối phó Mẫu Đơn lệnh chủ thì cũng tốt thôi".

Hấn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Tại hạ muốn biết hành tung của Thiên Địa Khách Đào Nhất Vĩ!

Thất Tâm Nhân nói:

- Các hạ tìm lão đòi nợ chẳng?

Trần Gia Lâm lắc đầu, mỉm cười nói:

- Không, đây là ta chỉ dưng có che mắt bọn Thiên Hương môn thôi. Thất Tâm Nhân ngạc nhiên nói:

- Vậy thì các hạ hỏi thăm tung tích của lão với mục đích gì? Trần Gia Lâm nói:

- Tại hạ vì lão đã giết người tại biệt trang đương nhiên phải hỏi thăm lão rồi. Thất Tâm Nhân trầm tư giây lát rồi nói:
- Các hạ hãy cho biết lý do tại sao đã rút kiếm tiếp sức lão trước đây? Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:
- Ngư Lang là bằng hữu của tại hạ, mà lão là nhạc phụ của Ngư Lang, đồng thời người cũng là đồng bọn của Ngư Lang, lý do... chỉ có thể thôi?

Vì Thất Tâm Nhân bị mất, nên chẳng trông thấy thần tình của y, nhưng qua giọng nói biết y lấy làm kinh ngạc hết sức.

- Nói sao? Các hạ là bằng hữu của Ngư Lang ư? Trần Gia Lân gật đầu nói:
- Đúng thế, chẳng những là bằng hữu, hơn nữa là bạn chí thân. Thất Tâm Nhân nói:
- Chưa nghe hẳn đề cập các hạ bao giờ?

Quả thật y rất cảnh giác, chưa hoàn toàn tin hẳn lời nói của Trần Gia Lân. Trần Gia Lân giả đồ làm ra vẻ bình thản, nói:

- Điều này cũng chẳng có gì lạ cả, có lẽ hẳn không muốn đề cập thế thôi! Thất Tâm Nhân hỏi ngược lại rằng:
- Các hạ có biết Ngư Lang đi đâu không?

Trần Gia Lân chẳng do dự chút nào trả lời ngay:

- Lúc hai ta chia tay, hẳn nói rằng đến Hắc cốc dự một ước hẹn giải quyết việc cá nhân, từ chối bất cứ mọi người can thiệp vào.

Nghe nói thế, Thất Tâm Nhân không thể không tin, một hồi thật lâu y mới lên tiếng nói:

- Các hạ nói đúng cả, vậy thì tại hạ phụng cáo các hạ rồi, Thiên Địa Khách được bố trí tại một nơi rất an toàn và ẩn mật đồng thời có người chăm sóc lão, tại hạ vì lo công việc này mà chẳng phải suốt ngày đêm mới vừa đi đến Nam Xương đây.

Trần Gia Lân nói:

- Đi đường thủy chẳng?

Thất Tâm Nhân gật đầu nói:

- Đương nhiên, nếu muốn đi đường bộ ngoại trừ biết bay. Dứt lời, y chỉ tay vào mảnh giấy dán trên thân cây nói tiếp:
- Các hạ có biết ý nghĩ trên mảnh giấy này không?

Trần Gia Lân định lên tiếng hỏi việc Tiểu Bửu, nghe y nói thế, đành phải nói:

- Chẳng lẽ bên trong có uẩn khúc gì chẳng? Thất Tâm Nhân nói:
- Đúng thế, nếu bảo rằng các hạ là bạn chí thân của Trần Gia Lân, chẳng biết các hạ có bằng lòng giúp đỡ việc này không?

Trần Gia Lân nói:

- Người cứ việc nói xem nào? Thất Tâm Nhân trầm giọng nói:
- Đây là cú tuyệt chiêu của Mẫu Đơn lệnh chủ, mục đích bắt ép Võ Lâm Tiên Cơ quay trở về với bà ta, chẳng hay các hạ có biết giữa Võ Lâm Tiên Cơ và Trần Gia Lân có mối quan hệ thế nào chẳng?

Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Đương nhiên biết chứ, hẳn và cô ta từng có danh phận phu thê... Thất Tâm Nhân nói:
- Các hạ nói không sai chút nào, bây giờ chẳng đủ thời gian kể rõ chi tiết, Mẫu Đơn lệnh chủ dẫn theo Bà Dương phu nhân đã rời khỏi thành Nam Xương, tại hạ phải quay trở lại theo dõi, chỉ ngại rằng họ đi bằng một lối khác, mời các hạ vào cánh rừng trước mặt canh phòng, khi cần thiết xin các hạ tiếp sức giải cứu Bà Dương phu nhân, các hạ thấy sao?

Trần Gia Lân tinh thần phấn chấn, nếu chẳng gặp sự đệ và cứ đâm đầu đuổi theo mình ắt phải đi sai đường không ra, té ra Mẫu Đơn lệnh chủ vẫn còn ở đằng sau, thế rồi hẳn khẳng khái nói:

- Đương nhiên tại hạ sẵn sàng góp sức, thế nhưng tại hạ có hai việc muốn thỉnh giáo... Thất Tâm Nhân ngoái cổ nhìn về phía sau một cái, nói:
- Hãy hỏi nhanh lên nào? Trần Gia Lân nói:
- Điều thứ nhất, xin cho biết hiện giờ Ngư Lang ở đâu?

Mục đích của hắn muốn thăm dò xem sau khi mình bỏ đi phụ thân có phản ứng thế nào, nếu như phải làm cho lão nhân gia người quá đỗi bi thương thì đúng là mình bất hiếu.

Âm thanh của Thất Tâm Nhân bỗng trở nên uất nghẹn, nói:

- Hắn đã mất tích, bây giờ vẫn chưa rõ chết sống ra sao cả, đang còn tiếp tục tìm kiếm. Trong lòng Trần Gia Lâm lấy làm bất an vô cùng, hắn rất muốn biểu lộ chân diện mục,

thế nhưng lại lo ngại rằng một khi Mẫu Đơn lệnh chủ biết mình chưa mất công lực, tất nhiên bà ta sẽ tìm đủ mọi thủ đoạn đối phó với phụ tử mình không sai, như vậy mình ứng phó bà ta sẽ gặp khó khăn nhiều hơn. Chiếu tình hình bây giờ, có lẽ phụ thân không bằng lòng công khai xuất hiện giang hồ, chỉ còn trông vào mỗi một mình đối phó với bà ta thôi, thế rồi hắn cố làm ra vẻ kinh ngạc, nói giọng hốt hải:

- Nói sao? Mất tích rồi ư? Thất Tâm Nhân gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Trần Gia Lâm nói:

- Tại sao vậy?

Thất Tâm Nhân thở dài một tiếng nói:

- Câu chuyện này kể ra còn dài dòng lắm, bây giờ ngươi cứ hỏi việc kể tiếp đi?

Trần Gia Lâm cảm phần nói:

- Tại hạ từng thọ thác của Ngự Lang đến hộ ngữ gia thăm sức khỏe Tiểu Bửu là đứa con duy nhất của hắn, không ngờ chỉ chậm mất một bước thì Tiểu Bửu đã bị người dẫn đi mất, chẳng biết có phải là ngươi hay không...

Hắn vừa nói vừa giả đồ trầm ngâm để chờ xem phản ứng đối phương thế nào.

Thất Tâm Nhân không nói gì hết, suýt nữa Trần Gia Lâm không cảm lòng được, đã muốn nhảy tới gỡ chiếc khăn bịt mặt y ra.

Một hồi thật lâu, Thất Tâm Nhân mới xúc động nói:

- Lại có sự việc xảy ra như thế sao?

- Đúng thế!

Thất Tâm Nhân nghiêng răng kêu ken két nói:

- Được, chờ giải quyết việc ở đây xong, tại hạ dù có đánh mất sinh mạng này cũng quyết phải tìm cho bằng được tiểu hài nhi nọ mới xong.

Nghe nói thế, chứng tỏ rằng không phải sư đệ Thất Tâm Nhân dẫn Tiểu Bửu đi, Trần Gia Lâm nghiêng răng nhủ thầm: "Vậy thì việc này ắt do Mẫu Đơn lệnh chủ gây nên không còn sai rồi, sẵn dịp này giải quyết luôn một thể".

Thất Tâm Nhân bỗng hạ giọng nói:

- Đến kia rồi, các hạ hãy đi trước, chúng ta chạy vòng ra cánh rừng trước mặt chặn đường đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Dũng Cứu Con Tin

Trần Gia Lâm thoáng nghe sư đệ Thất Tâm Nhân nói rằng đối phương đã đến, bất giác ngoái cổ nhìn ra sau mới thấy một cỗ xe song mã bít bùng chạy tới nhanh như gió.

Thất Tâm Nhân vừa dứt lời, lập tức phi thân rời khỏi hiện trường ngay. Trần Gia Lâm cũng chẳng chần chừ nhảy vọt lên lưng ngựa chạy như gió.

Chạy khoảng nửa dặm tới một cánh rừng rậm, Trần Gia Lâm nhảy xuống ngựa, mang kỵ mã buộc vào một chỗ khá kín đáo, sau đó ẩn mình núp ở phía sau một thân cây sất lộ.

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Nếu chẳng nhờ sư đệ thám thính được hành tung của đối phương dù mình có gặp cỗ xe song mã bát bửng này cũng không hề hay biết gì cả".

Hắn còn đang suy nghĩ thì cỗ xe mã nọ đã chạy xuyên vô con lộ trong cánh rừng, không biết nên hiện thân ngăn cản đối phương hay là chiếu theo lời nói của sư đệ chờ đợi xem sao?

Thất Tâm Nhân đã xuất hiện chặn ngay giữa lộ.

Tiếp theo một tiếng gầm hét, cỗ xe song mã đã dừng gót lại, hán tử lái xe mã đội nón thật thấp, chỉ để lộ cằm dưới ra ngoài nên không thấy mặt mày gã ra sao hết, gã lên tiếng la hét nói:

- Tại sao bằng hữu lại cản đường đi?

Trống ngực Trần Gia Lâm cứ đập thình thịch không ngừng, hắn suy đoán chẳng biết có những ai ngồi trong xe đây?

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Hãy mở cửa xe ra để bản nhân kiểm tra nào! Gã phu xe nói:

- Giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, bằng hữu định cản đường ăn cướp đó ư? Thất Tâm Nhân la lớn tiếng nói:

- Phí lời vô ích, bản đại gia là người làm việc trong tri phủ. Đêm qua có một đại phú hộ trong thành bị cướp, đại gia vâng mệnh lệnh cấp trên kiểm tra tất cả những xe mã qua lại nơi đây, hãy nhanh lên, chớ có làm mất thì giờ nữa.

Gã phu xe nọ cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Nay bằng hữu, người quân tử không nói lời hư dối, chẳng cần biết người làm việc ở tri phủ nào cả, hãy tránh đường nào!

Thất Tâm Nhân nói:

- Gã cứng đầu kia, người hết muốn sống rồi, có cần đại gia đích thân động thủ chăng? Kêu sột một tiếng, cửa xe mã được mở tung ra, một hán tử mặc tang phục nhảy xuống xe, trong tay cầm một lá cờ tang, hướng về phía Thất Tâm Nhân chấp tay chào nói:

- Thưa quan phủ đại gia, tiên phụ bệnh chết tại Nam Xương, hạ nhân chịu tang chuyển linh quan về xứ, mong đại gia thương tình cho qua đường vậy!

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Đây là việc công, bắt buộc phải kiểm tra thôi.

Hán tử mặc tang phục mặt mày ủ rũ, giơ tay vén màn che lên, nói:

- Mời quan phủ đại gia xem qua nào?

Quả nhiên, trong thùng xe có một cỗ quan tài gỗ mun, ngoài ra chẳng còn thứ gì cả. Trần Gia Lâm núp trong bóng tối bất giác ngăn người ra tại chỗ, chẳng lẽ nguồn tin của sư đệ không chính xác chăng?

Rõ ràng cỗ xe mã này đang vận chuyển linh quan, có trò quỷ quái gì đâu?

Thiên hạ làm gì có chuyện linh quan phải bị mặt ư? Quả thực chỉ có sư đệ thần bí này mới bày ra trò như thế, để xem y giải quyết hiện trường này bằng cách nào đây?

Thất Tâm Nhân tiến tới vài bước, ưỡn ngực nói:

- Hãy mở nắp quan tài ra cho bản đại gia xem thử nào. Hán tử mặc tang phục trợn to hai mắt, hồi hải nói:

- Thưa đại gia, làm thế không được, kẻo chết ắt không yên! Thất Tâm Nhân nói:

- Có cần ta động thủ chăng?

Đánh bạch một cái, hán tử mặc tang phục đã quỳ bệt dưới đất, van xin nói:

- Thưa đại gia, ngài làm ơn làm phúc tích một chút ân đức cho con cháu đời sau ngài... Thất Tâm Nhân dùng giọng mũi kêu lên hừ một tiếng, ngắt lời đối phương nói:

- Không mở nắp quan tài cũng được, hãy lái xe trở vào thành đi. Hán tử mặc tang phục cứ khấu đầu chấm đất, vừa khóc vừa nói:

- Thưa đại gia, kẻ này xin lạy ngài, chớ để hạ nhân phải ân hận suốt đời, quan tài đã phong tỏa đóng kín không thể mở nắp.

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm bất phẫn, nếu bảo rằng hán tử này là người của Thiên Hương môn thì gã quyết không thể nào chịu quỳ lạy van xin như vậy được, sự đệ cũng hành động quá đáng, thế rồi hán tử lượn mình nhảy vọt tới, la lớn tiếng nói:

- Này bằng hữu quan phủ, chớ làm như thế, hãy để người ta đi cho rồi! Thất Tâm Nhân nói:

- Các hạ chớ lăm mò làm gì, nhân tâm hiểm ác quý quyết, trong chốn giang hồ việc gì mà chẳng xảy ra, nếu làm cộng sự mà cứ hiền lành nhẹ tay ắt bị bọn tiểu nhân đánh lừa và lộng hành hơn nữa, sự chẳng thể thông cảm, hãy mau mau mở nắp quan tài ra, nếu kiểm tra không phải tang vật, đại gia sẽ cho thưởng lộ ngay.

Trần Gia Lân bước gần cỗ xe mã, đưa mắt nhìn vào thùng xe, chẳng thấy gì đáng ngại cả, hán tử cũng chẳng biết tại sao sự đệ lại khẳng khái đòi mở nắp quan để kiểm tra?

Hán tử mặc áo tang đứng dậy đưa mắt nhìn Trần Gia Lân một cái, cái nhìn này đã làm cho Trần Gia Lân sinh nghi, vì nhãn thần đó rõ ràng là một cao thủ nội gia, chẳng lẽ bên trong có uẩn khúc gì thật sao?

Gã phu xe vẫn ngồi yên bất động không nói gì hết.

Thất Tâm Nhân đến gần cửa xe, hán tử mặc tang phục định ngăn cản, nhưng lại không dám hành động.

Thất Tâm Nhân đưa mắt nhìn vào thùng xe một cái, sau đó ngoái cổ ra sau nói:

- Người nằm trong quan tài là người chết hay là người sống vậy?

Trần Gia Lân thoát nghe y hỏi lạ lùng như vậy, bất giác ngăn người ra tại chỗ. Hán tử mặc tang phục mặt hơi biến sắc, nói:

- Đại gia nói đùa đấy chứ, làm gì có chuyện quan tài chứa người sống...

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Ta không khi nào nói đùa cả, người chết thì chẳng cần hô hấp, thế nhưng trên nắp quan tài lại có một lỗ thông hơi, người giải thích thế nào đây?

Bấy giờ Trần Gia Lân mới vỡ lẽ, thầm kêu một tiếng:

- Ô, xấu hổ thật! Dù sao sự đệ cũng là lão giang hồ nên y mới tinh ranh khám phá ra vấn đề này, bây giờ mình cần gì giả vờ với họ nữa?

Hán tử suy nghĩ đến đây, liền nói với gã phu xe nọ:

- Người hãy xuống đây nào!

Đồng thời lúc này, hán tử mặc áo tang nọ vọt bỏ cỗ tang, gầm hét một tiếng vung chưởng tấn công vào hướng Thất Tâm Nhân.

Gã phu xe ngược đầu quét nhìn Trần Gia Lân một cái, vọt roi gầm hét một tiếng tức thì song mã vung gót chạy như điên cuồng.

Trần Gia Lân thoáng ngăn người trong tích tắc, cảm thấy gương mặt gã phu xe nọ rất quen thuộc, hán tử suy nghĩ giây lát, lập tức gầm hét một tiếng:

- Chúc Long, người chạy đâu cho khỏi.

Dứt lời, hán tử phi thân rượt theo nhanh như chớp.

Kêu dừng một tiếng! Xen lẫn một tiếng kêu ư, hán tử mặc áo tang té nằm trên đất ngay.

Trần Gia Lân thì triển khinh công chạy khoảng mười trượng đã vượt tới cỗ xe mã, kêu bóp bóp vào tiếng liền, bóng roi thấp thoáng một cái, song mã bị vọt roi đau quá thế, chạy nhanh hơn nữa.

Trần Gia Lân tung mình nhảy lên cao phát phơ hạ trên mũi xe mã, kêu xoẹt một tiếng rút kiếm mực ra đâm vào người Chúc Long ngay.

Cực chẳng đã Chúc Long phải phi thân nhảy xuống xe mã, gặp lúc Thất Tâm Nhân vừa đuổi tới, tức thì hai người xuất thủ tấn công với nhau rất là khốc liệt.

Trần Gia Lân bước xuống chỗ ngồi điều khiển xe mã, mặc dù hán tử là tay lái thuyền lão luyện, nhưng không biết cách cho xe mã dừng lại, đành phải dùng sức giật dây cương tức thì cặp ngựa đứng thẳng bằng hai gót, do bởi lực nhào tới quá mạnh, cả chiếc xe mã nghiêng sang một bên, kêu ầm một tiếng, cỗ quan tài đánh rơi xuống đất, Trần Gia Lân cũng kịp thời nhảy xuống đất luôn.

Cặp ngựa kéo chiếc xe đồ vỡ chạy xa khoảng bảy tám trượng sau đó mới dừng lại.

Bấy giờ Thất Tâm Nhân và Hoa Thái Tuế Chúc Long đã hóa trang ra phu xe đánh nhau rất là khốc liệt.

Trần Gia Lâm dựng quan tài thẳng lại, lấy mũi kiếm rạch đứt những mũi đinh gỗ đóng trên nắp quan tài, sau đó mở nắp quan tài ra, phóng mắt nhìn vào trong, bất giác thất kinh kêu lên một tiếng, thì ra người nằm trong quan tài chính là Bà Dương phu nhân, chỉ thấy bà ta nhắm hai mắt lại, chẳng biết bị điểm huyết hay là đã chết thật rồi?

Nhất thời Trần Gia Lâm ngẩn người ra tại chỗ, chẳng biết phải làm sao bây giờ?

Hắn ngoái cổ nhìn ra sau, thấy Thất Tâm Nhân và Chúc Long đang quyết đầu một cách khốc liệt cách xa chỗ hắn độ khoảng hai mươi trượng.

Hắn suy nghĩ trong giây lát, sau đó cúi người bồng Bà Dương phu nhân lên, mới cảm thấy thân thể bà ta mềm nhũn và còn hơi ấm, nếu không phải bị điểm huyết thì ắt là bị dược vật gây mê, trong tình huống cấp bách không thể giải cứu bà ta, hắn đành ẵm bà ta chạy về hướng Thất Tâm Nhân.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân từ trong rừng vang ra nói:

- Thừa đại hiệp, mời sang bên đây nào!

Trần Gia Lâm đảo mắt nhìn về hướng thốt ra tiếng nói, bất giác ngẩn người ra tại chỗ, người đứng trong rừng vừa gọi hắn chính là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Nàng hóc hác khá nhiều, y như một bông hoa trải qua cơn mưa gió, đôi má hồng xinh đẹp trước kia trở nên tái mét.

Trần Gia Lâm chạy sang bên đó, nếu hắn không đeo mặt nạ da người, sắc mặt của hắn ắt phải khó xem vô cùng.

Võ Lâm Tiên Cơ cúi người vái chào, nói:

- Kính tạ đại hiệp đã tiếp tay!

Hắn khẽ đầu một cái, vẫn không nói gì hết. Võ Lâm Tiên Cơ tiến tới hai bước, lại nói tiếp:

- Xin đại hiệp cứ giao gia mẫu cho tiểu nữ tử này!

Trần Gia Lâm lặng im giao Bà Dương phu nhân sang cho nàng, sau đó quay người chạy sang hướng Thất Tâm Nhân, la lớn tiếng nói:

- Thiếu hiệp, người cứ đi đi, cứ để cho tại hạ đối phó gã!

Thất Tâm Nhân quét ra một kiếm mạnh như vũ bão, sau đó nhảy lùi vòng chiến. Trần Gia Lâm nhảy vào tiếp đầu ngay.

Hắn vừa nhảy vào vòng chiến, lập tức vận khởi mười hai thành công lực tấn công ra cú tuyệt chiêu ngay, tức thì Chúc Long phải luống cuống té lùi ra sau vài bước liền.

Hai bên đụng cả bảy, tám hiệp, Chúc Long chẳng có mấy may cơ hội thi triển tuyệt chiêu của gã, bị Trần Gia Lâm tấn công tới tấp cứ thụt lùi ra sau lia lịa.

Thình lình có một tiếng kêu thất thanh của nữ nhân từ trong rừng vang ra.

Trần Gia Lâm giật nảy người lên, gầm hét một tiếng dốc hết toàn lực tấn công ra một chiêu nhanh như cắt, tiếp theo tiếng kêu ư, Chúc Long loạng choạng té lùi ra sau, vai trái đã rớm máu.

Trần Gia Lâm không còn rảnh rỗi xem đối phương bị thương như thế nào, hắn đã phi thân lao vào rừng nhanh như chớp, bất giác ngẩn người ra tại chỗ.

Chỉ thấy Thất Tâm Nhân đang bồng Bà Dương phu nhân, bị hai thiếu nữ cầm kiếm từ từ vây tới trước.

Còn Võ Lâm Tiên Cơ thì bị một đại hán vận tay ra sau lưng, hai bên khóe miệng rớm máu.

Mẫu Đơn lệnh chủ và Bất Bại Ông đứng ở một bên. Chẳng biết nhóm người này vào trong rừng lúc nào cả.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, lập tức lượn mình lao tới vùng kiếm mực tấn công nhanh như chớp.

Hai thiếu nữ cũng phản ứng thần tốc đã quay người ra sau thật nhanh, thế nhưng họ vẫn chậm mất một bước không có mấy may cơ hội xuất kiếm.

- Ai đó?

Bất Bại Ông đã lên tiếng gầm hét.

Đánh bạch bạch hai cái, tiếp theo hai tiếng kêu ư, hai thiếu nữ nọ đã té ngã ra đất hết. Mẫu Đơn lệnh chủ thất kinh kêu lên một tiếng:

- Lãnh Diện Quái Khách!

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn Thất Tâm Nhân nói:

- Hãy rời khỏi ngay, nơi đây cứ giao cho ta ứng phó!

Hình như hắn đang ra lệnh, không có ai kháng cự được cả. Vì tình thế cấp bách Thất Tâm Nhân không còn mảy may cơ hội để suy nghĩ, lập tức quay người lao vào hướng rừng rậm nhanh như chớp.

Bất Bại Ông hét to một tiếng, phi thân nhảy vọt tới, Trần Gia Lân đã tiên liệu được điều này trước, cũng đồng thời lúc này vung kiếm bay vọt tới nhanh như điện chớp.

Bất Bại Ông không dám khinh suất đụng vào mũi kiếm mực, đã đảo mình trên không phát phơ hạ xuống đất.

Trần Gia Lân cũng theo sau đặt chân xuống đất luôn.

Chỉ trong tích tắc này, Thất Tâm Nhân đã chạy mất dạng.

Võ Lâm Tiên Cơ đưa cặp mắt biết ơn nhìn Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, nếu như nàng biết hắn là ai, lúc đó chẳng biết nàng sẽ có phản ứng thế nào đây?

Bấy giờ Hoa Thái Tuế Chúc Long chạy tới hiện trường, chỉ thấy nửa thân người của gã thấm đầy những nước máu, lộ ra một đường tét dài cả nửa thước, cặp mắt tràn đầy oán độc cứ nhìn chòng chọc vào người Trần Gia Lân, hình như muốn ăn tươi nuốt sống hắn không bằng.

Mẫu Đơn lệnh chủ vẫn bảo trì được phong độ nhất môn chi chủ, cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại sao tôn khách đã đối địch với bản môn hai lần như vậy ư?

Trần Gia Lân sực nhớ lại mục đích đến đây của hắn, buột miệng nói:

- Các người bắt cóc một tiểu hài nhi, hiện giờ nói ở đâu? Mẫu Đơn lệnh chủ thất kinh nói:

- Tiểu hài nhi ư?

Trần Gia Lân sa sầm nét mặt, nói:

- Lệnh chủ không dám thừa nhận chăng? Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Nói đùa chứ, chưa có bất cứ việc gì mà bản tọa không dám thừa nhận hết, tôn khách căn cứ điều gì lại nói như thế?

Chẳng lẽ không phải họ hạ thù sao?

Trần Gia Lân ngăn người ra tại chỗ, không phải Thất Tâm Nhân, cũng không phải Mẫu Đơn lệnh chủ, vậy thì ai đã bắt cóc Tiểu Bửu ư?

Bất Bại Ông vẫn còn căm phẫn, lão chẳng nói tiếng nào cả, giao chéo hai chưởng từ từ tiến về hướng Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân đã biết chương lực của đối phương vô cùng lợi hại, nên không đợi đối phương xuất chưởng lập tức vung kiếm mức tấn công vào hướng Bất Bại Ông nhanh như chớp.

Bất Bại Ông thấp thoáng một cái, lách sang một bên, thừa thế đẩy song chưởng ra luôn.

Kiểm thuật của Trần Gia Lân đã đạt đến cảnh giới thu phát tùy tâm, chiêu thức vẫn bất biến đến nửa đường lại chuyển hành quét ngang.

Đồng thời lúc này Chúc Long đã từ sau lưng đột kích Trần Gia Lân, mặc dù gã thọ trọng thương, nhưng thể kiếm của gã vẫn còn mãnh liệt hết sức.

Trần Gia Lân bỗng cảm thấy sau lưng có luồng gió lạ hất tới, hắn không thêm suy nghĩ gì cả, dùng mũi chân nhún mạnh trên đất một cái nhào lộn ra sau bốn thước.

Kêu ùng một tiếng.

Tức thì một chưởng của Bất Bại Ông đánh trọn vẹn vào trung môn của Chúc Long. Chúc Long kêu ư một tiếng loạng choạng té lúi ra sau bốn năm bước liền, nước máu từ nơi đường tét kiếm thương phun ra tua tủa. Gã đau đến đổi mặt mày méo mó và cứ nghiêng răng kêu ken két.

Bất Bại Ông thất mình đánh lầm người phe ta, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Chỉ khoảnh khắc tích tắc này đủ để Trần Gia Lân xuất thủ, bóng kiếm đen như mực lóe lên một cái, kế đó là một tiếng kêu ư, chỉ thấy Bất Bại Ông nhảy lùi ra sau hơn tám thước, ngực áo hiện ra ba đường tét nhưng không thấy chảy máu.

Trần Gia Lân bỗng cảm thấy có luồng kiếm khí từ bên hông hất tới, hắn lập tức đảo mình quơ kiếm quét lia lịa.

Tiếng binh khí chạm vào nhau kêu cheng cheng nghe thật đặc tai, chính Mẫu Đơn lệnh chủ đã xuất thủ.

Trần Gia Lâm chẳng chần chừ chút nào, lập tức hồi kiếm tấn công vào người Bất Bại Ông nhanh như điện chớp, quả thực kiếm pháp này đã làm kinh thế động tục.

Bất Bại Ông kêu ư một tiếng té ngồi trên đất, cuối cùng Bất Bại Ông đã bại trận.

Trần Gia Lâm phóng mắt nhìn tới trước bất giác giật mình kinh hãi, trước ngực Bất Bại Ông hiện ra một đường vết lớn đã lòi xương ra ngoài, nhưng lạ lùng thật vẫn không thấy chảy máu ra chút nào hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ găm hết nói:

- Có thể dùng tay được rồi!

Trần Gia Lâm thu kiếm đưa mắt nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ, nghiêng răng nói:

- Lệnh chủ sợ đổ máu chẳng? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Tôn khách nói đùa chứ, bản tọa luôn luôn chẳng kiêng sợ đổ máu, thế nhưng bản tọa cần phải làm sáng tỏ nguyên nhân tại sao tôn khách đã đối địch với bản môn trước.

Nói xong, bà ta cười lạnh lùng vài tiếng liền. Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Bây giờ tạm thời chờ nói vấn đề này trước đã, tại hạ xin hỏi lại lần nữa, có phải quý môn hạ đã bắt cóc một tiểu hài nhi chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng do dự chút nào trả lời ngay:

- Tuyệt đối không có chuyện đó. Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Khá lắm, chính miệng lệnh chủ đã trả lời như thế, nếu về sau điều tra ra sự kiện này là do quý môn hạ gây nên, tại hạ tuyên thệ rằng sẽ máu nhuộm Thiên Hương môn gặp người nào giết người nấy cho mà coi.

Câu nói chứa đầy máu tanh, khiến người nghe thấy phải rùng mình rợn tóc gáy. Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Bây giờ tôn khách có thể cho biết lập trường rồi chứ?

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, bây giờ Bất Bại Ông và Chúc Long thấy đều mất hết sức chiến đấu, xem như Mẫu Đơn lệnh chủ đã đơn chiếc. Đây quả thực đúng là một cơ hội ngàn vàng để kết liễu bà ta, nếu bỏ lỡ dịp này quyết không tìm được cơ hội thứ hai đâu, hần suy nghĩ đến đây, liền cất bước tiến tới, nói:

- Tại hạ sẽ...

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng lượn mình nhảy sang bên trái, từ trong tay đại hán nọ lòi Võ Lâm Tiên Cơ qua, đưa kiếm vào cổ họng nàng, lạnh lùng nói:

- Nếu tôn khách dám tiến tới một bước nữa, bản tọa sẽ giết y trước! Trần Gia Lâm giật mình dừng bước lại, hốt hải nói:

- Ngươi dám ư?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Tôn khách cứ việc thử xem bản tọa có dám hay không?

Quả thật Trần Gia Lâm không ngờ đối phương lại chơi đòn này, hần ngăn người trong giây lát, bỗng nhiên đảo người một cái bấu chặt vào cổ tay Chúc Long vọt ra sau nhanh như chớp, hần pháp kê kiếm vào cổ họng Chúc Long, nói:

- Đây lệnh chủ, chúng ta công bằng giao dịch.

- Há há há...

Chúc Long nghiêng răng nói:

- Nếu tại hạ không chết, ắt phải báo phục không sai.

Trần Gia Lâm chẳng thèm để ý lời nói của gã chút nào cả, trợn mắt nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Lệnh chủ cho rằng buồn cười lắm chẳng? Mẫu Đơn lệnh chủ ngưng cười nói:

- Té ra mục đích của tôn khách chỉ vì giang hồ đệ nhất mỹ nhân, bản tọa sớm đã tiên liệu được điều này rồi, bây giờ Chúc Long tổng giám đã lọt vào tay

tôn khách, muốn giết thì cứ việc hạ thủ, nhưng bản tọa phải cảnh báo trước, nếu giết chết y, không cần bản môn ra mặt cũng sẽ có người tìm tôn khách đòi nợ, bản tọa xin nhắc nhở lần nữa, nếu giết chết y... Mặc dù thiên hạ này tuy rộng lớn bao la, nhưng tôn khách ắt không còn chỗ dung thân.

Trần Gia Lâm chẳng thèm suy nghĩ, điên cuồng nói:

- Tại hạ bất kể gì hết!

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng nói:

- Thế thì mời tôn khách cứ hạ thủ, bản tọa cũng chẳng bận tâm chút nào cả.

Tức thì Trần Gia Lâm lại lấy làm khó xử, giết Chúc Long thì rất dễ dàng, thế nhưng cũng chẳng cứu được Võ Lâm Tiên Cơ.

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng thay đổi giọng nói:

- Tôn khách hãy buông Chúc tổng quản ra đi, chúng ta vẫn có thể giải quyết vấn đề này một cách êm đẹp.

Trần Gia Lâm đánh liều nói:

- Không, ngoại trừ lệnh chủ buông người trước!

Mẫu Đơn lệnh chủ đã đọc được tâm ý của Trần Gia Lâm, nên bà ta bình tĩnh nói:

- Tôn khách nên biết rằng, điều này không thể được. Võ Lâm Tiên Cơ là lớn tiếng nói:

- Thừa đại hiệp, chớ bận tâm sự sống chết của ta, hãy vì võ lâm trừ hại đi, bằng không ngài sẽ ân hận suốt đời cho mà coi.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Ngọc Phân, chớ quên rằng ngươi là đệ tử của bản môn cơ! Võ Lâm Tiên Cơ là lớn tiếng nói:

- Đại hiệp, hãy hạ thủ nhanh lên! Một mạng đổi lấy ba mạng chẳng thiệt thòi chút nào cả.

Trần Gia Lâm động lòng nghĩ bụng: "Quả thực nàng nói chẳng sai chút nào, thế nhưng mình làm sao nhẫn tâm để cho nàng chết ư?"

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Quái Khách Trong Tử Điểm

Võ Lâm Tiên Cơ lập lại lần nữa:

- Nay đại hiệp, chớ chần chờ nữa, nếu như viện binh của đối phương đuổi kịp đến đây...

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét một tiếng:

- Nha đầu câm mồm lại nào!

Võ Lâm Tiên Cơ vẫn còn khiếp sợ bà ta đã câm mồm lại ngay.

Trần Gia Lâm suy nghĩ kỹ rằng vẫn không thể hành động như vậy được. Thứ nhất, dù gì Mẫu Đơn lệnh chủ vẫn là mẹ cả, mình quyết không thể giết bà ta thật. Thứ hai, mặc dù bây giờ không thể giải cứu Võ Lâm Tiên Cơ, song vẫn còn cơ hội lần sau, nếu một khi con người đã chết xem như xong hết, mạng người không thể ví với một vụ mua bán, hề thấy có lỗi là làm.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Nếu mục đích của tôn khách là ở nơi mỹ nhân, chúng ta vẫn có thể giao dịch kia mà, nàng vốn là đệ tử của bản môn, bản tọa vẫn có thể quyết định, nếu như tôn khách bằng lòng gia nhập bản môn, hảo sự sẽ thành công không sai, như vậy có được không?

Trần Gia Lâm bĩu môi nói:

- Môn chủ khéo tính toán, tính khôn quá trớn, chẳng hay một thiếu nữ có thể gả cho bao nhiêu chồng đây?

Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng hề sượng mặt nói:

- Đương nhiên là chỉ có một mà thôi, điều này xem ai là người có duyên với cô ta thể thôi!

Trần Gia Lâm bữu môi nói:

- Ý của lệnh chủ chờ đợi giá cao mà bán chứ gì? Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Điều này cũng chẳng có gì là lạ lùng cả.

Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Minh cứ giả đồ bằng lòng, xem có thể tìm cách gì cứu Võ Lâm Tiên Cơ thoát khỏi bàn tay quỷ của bà ta đã!" Hắn suy nghĩ đến đây bèn giả đồ trăm tư, sau đó đổi giọng nói:

- Lệnh chủ hãy buông tha nàng ra trước, tại hạ có thể suy nghĩ việc này... Mẫu Đơn lệnh chủ cười ha hả một tiếng nói:

- Bây giờ chưa đến lúc thả người, nếu tôn khách có thành ý gia nhập bản môn, cần phải phong tỏa công lực trước, sau khi đã chính thức kết hợp với nàng, bản nhân mới giải trừ cấm chế.

Trần Gia Lâm dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Ý kiến tuyệt diệu thật, tiếc rằng tại hạ không phải là đứa trẻ con ba tuổi, không dại gì cắn câu đâu.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Nói như vậy, bản tọa đành phải mang người đi thôi! Trần Gia Lâm nghiêng rằng nói:

- Trông tình hình tại hạ đành phải chọn con đường một mạng đổi lấy ba mạng mà thôi. Sau khi Bất Bại Ông được nghỉ thờ giây lát, lại đứng lên lần nữa.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng nói:

- Liệu tôn khách có bản lĩnh thực hành được không? Nói xong, bà ta vừa đi vừa lúi theo Võ Lâm Tiên Cơ.

Trần Gia Lâm bắt giác luống cuống cả tay chân cảm phần kêu hừ một tiếng, thanh kiếm trong tay chuẩn bị ấn vào cổ họng Chúc Long..

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh vang tới nói:

- Đại hiệp, ngài không thể giết y.

Tiếp theo tiếng nói, bóng người thấp thoáng một cái, thì ra đối phương là Tử Y Tiên Tử. Trần Gia Lâm ngăn người trong giây lát, sau đó thu hồi kiếm mục buông Chúc Long ra, lập tức phi thân rượt theo Mẫu Đơn lệnh chủ.

Lạ thay, chỉ trong khoảnh khắc chớp mắt, Mẫu Đơn lệnh chủ đã biến đi đâu mất, cho dù bà ta biết bay cũng không thể nhanh như vậy được cả?

Hắn đảo mắt quét nhìn xung quanh, chỉ thấy một tiểu kiêu đang chạy xuyên vào trong rừng cách xa chỗ hắn khoảng vài trượng, tốc độ kinh người hết sức, Trần Gia Lâm không chân chờ gì nữa, lập tức phi thân lao tới và găm hết một tiếng:

- Dừng lại nào!

Té ra đã có người tiếp ứng Mẫu Đơn lệnh chủ trong cánh rừng. Tiểu kiêu ra khỏi rừng chạy trên quan đạo.

Trần Gia Lâm gia tốc thân pháp, nhảy vọt tới ngăn chặn trước kiêu.

Chiếc kiêu được đặt xuống, người khiêng kiêu là hai đại hán có thân hình vạm vỡ, thoáng nhìn qua đã biết họ là người giang hồ.

Sau khi hai hán tử nọ đặt cỗ kiêu xuống, lập tức co giò chạy như điên như cuồng. Trần Gia Lâm đối diện với cửa kiêu nói:

- Môn chủ, hãy bước xuống kiêu nào? Không có phản ứng gì cả.

Trần Gia Lâm kêu hừ một tiếng, dùng mũi kiếm hất màn kiêu lên, đưa mắt nhìn tới trước, tức thì bảy lỗ phun ra khói lửa, trong kiêu trống rỗng chẳng có gì hết, thì ra đây là một cỗ kiêu không.

Âm thanh của một thiếu nữ vang tới nói:

- Thừa đại hiệp, ngài đã trúng phải kế ve vàng lột xác của bà ta rồi.

Trần Gia Lâm ngược đầu nhìn tới trước, thấy Nguyệt Quế là tỷ nữ của Tử Y Tiên Tử đứng ở bìa rừng, bắt giác buột miệng hỏi:

- Bà ta đâu rồi? Nguyệt Quế nói:

- Chạy sâu vào trong cánh rừng rồi!

Trần Gia Lâm giậm chân lia lịa, lập tức xoay người chạy vào trong rừng lần nữa. Hắn chạy hơn một dặm đường không thấy gì hết, đã ra tới bìa rừng, bên ngoài lura thưa vài hộ nông dân.

Trần Gia Lâm thở dài một tiếng ngăn người ra tại chỗ.

Tiểu Bửu thì không có tung tích, còn Võ Lâm Tiên Cơ lại lọt vào tay Mẫu Đơn lệnh chủ, biết làm sao bây giờ?

Mặt trời lặn về hướng tây, chim chóc bay trở về rừng, từng cụm khói bay tản mát trên những nóc nhà những hộ nông dân, có vài con chó hoang rượt đuổi giữa đồng.

Tốp năm tốp ba những nông phu vác cuốc quay về xóm, mục đồng bú trên lưng trâu huyết sáo miệng những ca khúc miền quê.

Một bức tranh hoàng hôn đẹp biết bao, thế nhưng Trần Gia Lâm chẳng còn mấy may tâm tình thưởng thức những thứ này nữa, đầu óc bây giờ của hắn chỉ nghĩ tới ái nhĩ Tiểu Bửu và Đào Ngọc Phân.

Trần Gia Lâm lại xuyên rừng chạy trở ra quan đạo, tìm lại kỵ mã của mình, sau đó ngựa phi nước đại chạy về hướng tây.

Hắn phán đoán rằng Mẫu Đơn lệnh chủ ắt trở về tổng đà Đoan Châu, biết đâu mình sẽ gặp bà ta trên đường đi cũng nên.

Vào khoảng canh hai hắn đến một tiểu trấn, mặc dù hắn chẳng cảm thấy mệt mỏi song kỵ mã không còn sức đi tiếp nữa, đành phải dừng lại nghỉ ngơi cho ngựa ăn uống.

Trần Gia Lâm uống cả ba bình rượu nhưng vẫn không say chút nào, trong lòng hắn cứ suy nghĩ Tiểu Bửu mãi.

Rốt cuộc ai đã bắt cóc Tiểu Bửu? Đối phương có ý đồ gì?

Một lão nhân tóc bạc ăn mặc lam lũ, tay cầm quạt trượng từng bước một đi vào thực điểm, trông dáng người già lom khom của lão, hình như chẳng còn chút sức lực đi đường gì hết.

Lão nhân tóc bạc ngồi trên chiếc ghế kê bàn Trần Gia Lâm một cách yếu ớt, lão đặt quạt trượng dựa vào cạnh bàn, thở một hơi dài, lẩm bầm nói:

- À! Già cả vô dụng thật.

Tiểu nhị bước tới trước hết đưa mắt nhìn ông lão một cái, sau đó chậm rãi nói:

- Ông muốn dùng thứ gì vậy? Lão nhân nói giọng yếu ớt:

- Lão phu... muốn uống rượu.

Tiểu nhị cười hí hí một tiếng nói:

- Vậy thì dễ thôi, rượu thì gồm có Trúc Diệp Thanh, Nữ Nhi Hồng, Hoa Điều và Bạch Can, lão muốn uống loại rượu nào?

Lão nhân lắc đầu nói:

- Chẳng dễ, chẳng dễ chút nào! Tiểu nhị cau mày nói:

- Tại sao vậy? Ông lão nói:

- Lão phu không có tiền! Tiểu nhị bĩu môi nói:

- Không có tiền ư? Vậy thì miễn bàn. Lão nhân gãi đầu gãi cổ nói:

- Nay tiểu nhị ca, ghi sổ có được không? Tiểu nhị kêu hừ một tiếng, nói:

- Nay lão trượng, không có tiền còn uống rượu làm gì, nếu như Trương Tam Lý Tứ cũng vào đây ghi sổ, cho dù từ điểm có núi vàng cũng không đủ bồi thường!

Lão nhân trợn ngược hai mắt nói:

- Ai bảo ngươi bồi thường đâu, lão nhân gia ta chỉ nhất thời thiếu hụt, ghi sổ đương nhiên phải trả rồi.

Tiểu nhị nói:

- Nhưng mà kẻ này chẳng quen biết lão, về sau biết đi đâu mà đòi nợ đây? Lão nhân nói:

- Ô! Tiểu nhị ca, hãy thông cảm một lần vì lão nhân gia ta đã nghiện tới cổ, không còn chút sức lực đi đường nữa...

Tiểu nhị lắc đầu lia lịa nói:

- Một lần cũng không được, làm gì có lần sau, xin lỗi, tôi còn phải tiếp khách nhân nữa. Nói xong, quay người định bước đi.

Trần Gia Lân trông thấy thế, chẳng đành lòng chút nào lên tiếng nói:

- Này tiểu nhị ca, tiền rượu của lão trượng này cứ tính vào sổ của tại hạ.

Tiểu nhị nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, sau đó cúi người cười toe toét nói:

- Vâng, vâng xin nghe lời căn dặn của khách quan! Lão nhân đưa mắt nhìn Trần Gia Lân một cái nói:

- Thiên hạ này vẫn còn người tốt bụng kia mà! Lão dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Tiểu lão đệ là hạng người mặt lạnh lòng nóng, chúng ta cứ ngồi cùng bàn cho rồi, uống rượu phải có bạn mới vui!

Trần Gia Lân thờ dãi một tiếng nói:

- Được, mời lão trượng sang đây.

Lão nhân lập tức ngồi dậy, bước qua bên này ngồi đối diện với Trần Gia Lân, cười hí hí một tiếng nói:

- Tiểu lão đệ đã có lòng tốt đãi lão, lẽ nào lại bảo lão phu ăn những món ăn thừa như thế, đổi món nóng hổi có được không?

Trần Gia Lân dở khóc dở cười, nhưng hắn là một con người thực thà, đã mang tiếng mời lão ăn uống, cũng chẳng tính kỹ làm gì, hơn nữa đối phương có tuổi, xem như kính lão cũng được, hắn suy nghĩ đến đây bèn ngược đầu lên kêu gọi:

- Tiểu nhị ca, hãy dọn mâm mới lên nào. Lão nhân nói:

- Khoan đã, ăn thì phải ăn cho ngon, này tiểu nhị ca, cho bình rượu thượng hạng, còn thức ăn... cứ làm cho vài món ngon nhất trong tủ điểm.

Tiểu nhị thở phào một cái, nói:

- Lão trượng, hãy dùng đại khái cho rồi. Lão nhân trợn ngược hai mắt nói:

- Ủa, thế là lạ nè, có phải nguoi đãi khách đâu, mà nguoi lại đau lòng? Trần Gia Lân nói:

- Tiểu nhị ca, cứ chiếu theo lời căn dặn của vị lão nhân này mà dọn ra đi.

Tiểu nhị cúi đầu vái chào, nhìn về hướng hậu đường la hét vài tiếng, sau đó thu dọn tất cả thức ăn dở trên bàn, và bày ra chén bát ly đĩa mới, chẳng mấy chốc y mang ra một bình rượu ra trước.

Trần Gia Lân rót đầy một ly rượu cho lão nhân trước, sau đó mới rót ly của mình, nâng ly nói:

- Lão trượng, tại hạ cũng dùng khá nhiều rồi, lão cứ tự nhiên đi.

Lão nhân nâng ly nốc một hơi cạn, thè lưỡi liếm hai bên mép một cái nói:

- Được, được, lão phu xin nhận món nhân tình của nguoi!

Quả thực lão không khách sáo chút nào, động đưa nâng ly liên tục, hình như đã mấy năm trời chưa từng ăn uống bao giờ.

Trần Gia Lân trông thấy lão nhân ăn uống cũng khá đầy đủ, sau đó mới lên tiếng nói:

- Trông lão trượng có lẽ không phải là người bản xứ?

Sau khi lão nhân ăn uống no nê, tinh thần sáng khoái nhiều, không còn giống bộ dạng già lợm khòm như lúc trước nữa, hai mắt sáng hẳn, âm thanh cũng khá hơn, lão đặt đũa trên bàn nói:

- Đương nhiên không phải, nếu lão phu là người bản xứ thì tiểu nhị nợ cũng chẳng dám dùng cặp mắt chó xem thường già này đâu?

Trần Gia Lân nói:

- Lão trượng già cả như thế, tại sao lại lưu lạc đến đây? Lão nhân thở dài một tiếng nói:

- Thân già cực khổ, không có con cái, bạn già cũng đã mất từ sớm, chỉ lưu lại mỗi một mình thân này sống lẻ loi nay đây mai đó, biết đâu mai sau cũng chỉ chết nằm ngoài trời thôi, à!

Tức thì Trần Gia Lâm động lòng trắc ẩn, nhủ thầm: "Lúc mình ở trong thung lũng Hắc cốc, từng lấy được một số kim châu do đệ nhân Tiên Cơ Từ Thiên Địa Khách tặng, chỉ cần cho lão chút ít là đủ để lão tiêu dùng trong những chuỗi ngày còn lại".

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Thừa lão trượng, ông đã có tuổi như thế nếu tiếp tục sống lang thang cũng bất tiện, tại hạ có chút vàng bạc xin biếu cho lão trượng, tin rằng chắc lão trượng phải có nhà cửa, cứ trở về đó an tĩnh sống tuổi già đi?

Lão nhân vỗ vào bàn kêu cái bốp, tròn to hai mắt nói:

- Ai bảo rằng nhân tình lạnh lẽo đâu, chính tiểu lão đệ là một con người đầy lòng nhiệt tình. Thế nhưng, những năm gần đây lão phu ăn xài hết tiền, và cả ngôi nhà để an thân cũng bán luôn.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát nói:

- Bây giờ thế này, tại hạ xin biếu cho lão trượng một hạt kim châu, sau khi mang bán hạt kim châu này có lẽ đủ lo cho lão nơi ăn chốn ở, như vậy được không?

Lão nhân xua hai tay lia lịa nói:

- Không được, con người phải chấp nhận số phận, nếu tiếp tục nhận hậu tặng của tiểu lão đệ, e rằng không có phúc hưởng thụ, xin ghi nhận thịnh tình tiểu lão đệ, vì muốn sống thêm vài năm, cuộc sống trước mắt vẫn hay hơn!

Thế là lạ lùng thật, một ông lão phiêu bạt không nơi nương tựa lại từ chối tiếp nhận vàng bạc ư?

Chẳng lẽ lão là một đệ nhân phong trần, thế nhưng chẳng nhìn ra lão có điểm nào giống người có võ công, hay lão giấu nghề bất lộ tướng chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, lại nói tiếp:

- Xin hỏi tôn tính lão trượng thế nào? Lão nhân suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Lâu lắm đã không đề cập tên họ, gần như đã quên mất, lão phu họ Trúc, chữ Trúc của Thiên Trúc Quốc.

Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng nói:

- Té ra là Trúc lão trượng, tại hạ còn nhiều công việc nên không thể ngồi lại lâu, nơi đây còn chút bạc lẻ lão trượng hãy giữ lại mua rượu uống đi!

Nói xong, thò tay vào ngực áo... Lão nhân gơ tay ngăn cản nói:

- Nay tiểu lão đệ, lão phu đã bảo rằng người nghèo khổ nếu được món tiền bạc bất ngờ, ắt phải chiêu họa vào thân, được người đãi một bữa no nê cũng đủ lắm rồi, nếu người có việc chi gấp xin cứ tự nhiên, chúng ta sẽ gặp lại sau.

Trần Gia Lâm nghe nó thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, lão nói rằng gặp lại sau có nghĩa là thế nào? Quả thực lão nhân này có chút cổ quái, lão ăn của người ta một bữa, thế mà chẳng hỏi thăm tên tuổi người ta tiếng nào, mặc dù mình không có ý nghĩ thi ân báo huê, nhưng đây là phép lịch sự tối thiểu kia mà!

Lão nhân cười hí hí một tiếng nói:

- Nay tiểu lão đệ, người ắt cho rằng lão phu chẳng thông hiểu nhân tình, ăn của người một bữa, không có lời cảm ơn và cả danh họ cũng chẳng hỏi tới, có phải vậy không? Thế nhưng mặc dù lão phu sa sút, tính tình vẫn không thay đổi, chính người tình nguyện đãi khách, cho nên không cần phải cảm tạ. Còn vấn đề tên họ, nếu có hỏi người cũng chẳng nói thật với lão phu đâu, vậy thì miễn khách sáo cho rồi.

Trần Gia Lâm giật mình kinh hãi, tại sao lão lại hiểu biết điều mình đang suy nghĩ trong bụng, vậy thì có chút tà môn. Trông tình hình lão già này không phải là một nhân vật tầm thường, ắt là một đệ nhân phong trần đùa giỡn xem đời chẳng ra gì rồi, chẳng lẽ lão đã khám phá lại lịch của mình chăng?

Thình lình ngay lúc này...

Tiểu nhị bụng một mâm lớn thức ăn đang còn bốc khói đặt trên bàn, rồi cung kính nói:

- Đây là món cá đặc biệt, chưởng quỹ xin biếu hai vị, không tính tiền! Trần Gia Lâm nghĩ bụng: "Điểm gia này cũng rất biết luật làm ăn!"

Lão nhân cau mày, nói:

- Thức ăn không tính tiền thì không thể dùng được! Tiểu nhị trợn ngược hai mắt nói:

- Lão trượng nói thế có nghĩa là sao? Chương quỹ bọn tôi thấy vị quan khách này ăn uống khá nhiều, cho nên mới biếu cho một món cá đặc biệt, mong rằng lần sau đến chiếu cố bản điểm nữa...

Lão nhân cũng trợn ngược hai mắt nói:

- Một khi nuốt thịt cá này vào bụng, làm gì còn lần thứ hai nữa, các ngươi để lại tự dùng đi.

Tiểu nhị thở mạnh một cái nói:

- Rốt cuộc lão trượng đang nói gì thế? Lão nhân lạnh lùng nói:

- Chẳng nói gì cả, trong bụng ngươi ắt phải am hiểu, có cần lão phu nói vạch toẹt ra không?

Trần Gia Lâm thoáng nghe nói thế, biết ngay món cá này có quý quái gì rồi.

Tiểu nhị đưa mắt liếc nhìn lão nhân một cái, sau đó vừa cười vừa nói với Trần Gia Lâm:

- Mời quan khách nhân lúc món cá này còn nóng hổi. Hãy nếm thử thế nào, rất nhiều khách nhân từ xa xôi đến đây chỉ vì muốn dùng món cá này đây.

Lão nhân lạnh lùng nói:

- Nói như vậy, quan tài điểm trong tiểu trấn đã đại phát đạt rồi. Tiểu nhị mặt hơi biến sắc nói:

- Lão trượng nói gì mà lạ thế?

Có một âm thanh từ phía sau vang tới nói:

- Tiểu nhị, khách nhân không dùng thì ngươi cứ bung vào đi! Lão nhân ngoái cổ ra sau nói:

- Chương quỹ kia, ngươi cứ để lại ăn đi, nhưng chớ đưa cho mèo chó ăn, vì chúng nó vẫn là một mạng sống, nếu làm như thế là tạo nghiệp đấy.

Tất cả số tửu khách có mặt tại tọa thấy đều nghe thấy câu nói này, bất giác cùng lúc giật nảy người lên.

Trần Gia Lâm cũng giật mình nhủ thầm: "Chẳng lẽ họ hạ độc trong món cá này chăng? Thế nhưng căn cứ điều gì mà lão nhân lại biết?"

Lão nhân đứng dậy nói:

- Đây là chốn thị phi, không nên ở lại lâu chúng ta lên đường ngay!

Trần Gia Lâm móc túi lấy một số bạc lẻ ra đặt trên bàn, tiểu nhị định thò tay tới, lão nhân giơ tay chụp lấy số bạc ấy nhanh như cắt, nói:

- Lòng dạ bất chính, tha tội cho chúng nó là phước lắm rồi, còn trả tiền làm gì nữa? Nói xong, cất bước đi ra ngoài ngay.

Tiểu nhị trợn mắt nhìn lão, không dám ho he gì hết.

Trần Gia Lâm lắc đầu thờ nhẹ một cái, cũng theo sau đứng dậy bước ra cửa điểm, chỉ thấy lão nhân đặt nén bạc vào trong lòng bàn tay của một lão ăn mày đang ngồi xõm cạnh cửa điểm.

Lão nhân ngoái cổ nhìn ra sau nói:

- Tiểu lão đệ, ngươi cười ngửa ta đi bộ, nên ta phải đi trước vậy!

Nói xong, chống cây gậy dưới đất đi khắp khềnh từng bước một ra ngoài luôn.

Trần Gia Lâm lấy làm cảm khái khi trông thấy nhân tâm giang hồ qua hiểm ác, nếu bảo rằng quả thực điểm gia hạ độc trong món cá, vậy thì chẳng có lý do chút nào, chẳng lẽ họ đã nghe thấy mình định tặng kim ngân châu cho lão nhân mà khởi niệm tham chăng?

Hắn nhảy lên kỵ mã ra khỏi tiểu trấn.

Bấy giờ vào lúc canh ba, trên đường đi không còn bóng người bộ hành nào hết.

Rời khỏi thị trấn khoảng bảy, tám dặm đường Trần Gia Lâm bỗng phát hiện có một người ngồi trên tảng đá sát lộ, hắn đến gần nhìn kỹ lần nữa, té ra đối phương là lão nhân lúc nãy, bất giác buột miệng nói:

- Lão trượng, ngươi đi nhanh gớm! Lão nhân nói:

- Nếu như người rảnh rồi, mời ngồi xuống đây trò chuyện giấy lát nào?

Trần Gia Lâm động tính hiếu kỳ đã y lời nhảy xuống ngựa, đứng bên cạnh lão nói:

- Quả thực lão trượng đúng là dị nhân giấu nghề, nhân lực tại hạ vô dụng hết sức. Lão nhân cười ha há một tiếng nói:

- Bình sinh lão phu chẳng ăn không của người, phải làm chút việc cho người mới được, người cứ nói có khó khăn gì nào?

Trần Gia Lâm lấy làm kinh ngạc, suy nghĩ giấy lát nói:

- Nếu lão trượng vì bữa rượu thịt đó thì chớ đề cập làm gì nữa, tại hạ không có chi khó khăn cả.

Cặp mắt lão nhân bỗng tia ra hai luồng sáng lạnh, y như hai chấm sao băng trong đêm tối, trầm giọng nói:

- Tiểu lão đệ, người quyết chẳng qua mắt được lão phu đâu, người đang gặp khó khăn, nếu như không có khó khăn chẳng khi nào chạy suốt đêm như thế.

Trần Gia Lâm chẳng phục chút nào hết:

- Tại sao lão trượng chẳng nói rằng tại hạ chỉ có việc gấp? Lão nhân lắc đầu nói:

- Gặp khó khăn chứ không phải là việc gấp! Trần Gia Lâm nói:

- Lão trượng căn cứ thế nào lại khẳng định như vậy, giữa việc gấp và khó khăn có khác biệt bao nhiêu đâu?

Lão nhân ung dung nói:

- Đương nhiên phải khác biệt rồi, nếu quả thực người có việc gấp, người không thể nào ngồi trong tửu điểm thong thả uống rượu như vậy, đứng ra phải lên đường từ sớm rồi. Cặp mắt người chậm lục, thần tình thay đổi liên tục, điều này chứng tỏ rằng người đã gặp phải khó khăn lớn, có đúng vậy chăng?

Trần Gia Lâm bất giác thầm khen lão nhân có cặp mắt quan sát người rất tinh, thế rồi hần khê gật đầu nói:

- Đúng thế, lão trượng nói chẳng sai chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Quả Bối Linh Nghiệm

Lão nhân khê gật đầu kêu ồ lên một tiếng, nói:

- Tiểu lão đệ, hãy mang khó khăn của người nói cho ta nghe qua xem nào?

Trần Gia Lâm trầm ngâm giấy lát, sau đó nói:

- Bỏ qua cho rồi, thực ra khó khăn của tại hạ cũng chẳng đáng gì cả, tại hạ tự tin vẫn giải quyết được.

Lão nhân la lớn tiếng nói:

- Không được, lão phu không bằng lòng ăn không của người. Quyết phải làm một chút việc cho người mới xong!

Chôn thiên hạ lại có người cô quái đến thế, quyết phải làm việc cho người, Trần Gia Lâm mỉm cười nói:

- Thừa lão trượng, thực ra tại hạ cũng chẳng có việc gì làm phiền lão... Lão nhân nói giọng căm phẫn:

- Nói lão, rõ ràng người có khó khăn, người không chịu thừa nhận thế thôi, lão phu bẩm sinh một tính tình kỳ lạ như thế đấy, lời nói thốt ra khỏi miệng quyết không khi nào thay đổi, nếu người không nói, để lão phu nói thay cho người, người đang tìm người chứ gì, có phải vậy chăng?

Trần Gia Lâm giật nảy người lên, bất giác lùi ra sau một bước nói:

- Sao lão trượng lại biết như thế?

Lão nhân nghiêng đầu suy nghĩ giấy lát, nói:

- Chẳng những người đang tìm người, hơn nữa đang rượt theo người, có phải vậy không? Trần Gia Lâm rung mình rợn tóc gáy, vậy thì đáng sợ lắm, tại sao đối phương lại biết cả sự việc của mình thế?

Chiều theo tình huống bây giờ mà nói đối phương chẳng phải ngẫu nhiên xuất hiện tại tử điểm đâu, có mục đích mới tới.

Lão nhân nói tiếp:

- Người lấy làm ngạc nhiên có phải vậy không? Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế!

Lão nhân nghiêm túc nói:

- Nay tiểu lão đệ, nếu nói trắng ra thì không còn lạ nữa, lão phu tinh thông thuật số, bất cứ việc gì quyết không thể nào thoát khỏi càn khôn trong tay lão phu, chỉ cần chấm quẻ sơ một cái là đã biết quá khứ vị lai ngay.

Trần Gia Lâm kêu ồ lên một tiếng nói:

- Vậy thì lão trượng là dị nhân rồi! Lão nhân cười ha hả một tiếng nói:

- Món nghề nho nhỏ mà thôi, có gì đâu mà gọi là dị nhân. Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Lão trượng có thể bói cho một quẻ xem người mà tại hạ muốn tìm hiện giờ ở đâu? Lão nhân nói:

- Tiểu lão đệ muốn khảo nghiệm lão phu đó ư? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không dám. vẫn bối thành tâm thỉnh giáo vậy!

Từ tại hạ biết thành văn bối, chứng tỏ rằng hần đã sinh lòng kính mến đối với lão nhân.

Lão nhân nhắm hai mắt lại, hai tay thò vào trong tay áo giấy lát, sau đó mở mắt nói:

- Người đang tìm một tiểu hài nhi, có phải vậy không? Hai mắt Trần Gia Lâm bỗng sáng ngời xúc động nói:

- Đúng thế, sự bói toán của lão trượng linh nghiệm hết sức, xin hỏi... Lão nhân không đợi hần nói hết lời, đã nói tiếp:

- Người thất lạc có kinh hãi nhưng không hung hiểm chút nào, khi đến ngày giờ ắt phải tương phùng, người chó bận tâm đi tìm kiếm nữa, có tìm kiếm nữa cũng bằng thừa mà thôi, chiều theo quẻ vừa rồi, ngày tương phùng không còn bao xa nữa, nếu miễn cưỡng đi tìm kiếm lại có thể sinh ra hung hiểm.

Tình cha con, đương nhiên hần không chịu buông tha, thế rồi áp ứng nói:

- Thừa lão trượng ngày giờ này... còn khoảng bao lâu nữa? Lão nhân làm ra vẻ thần bí nói:

- Thiên cơ bất khả tiết lộ, nếu tiết lộ thì bất tường.

Trần Gia Lâm thở dài một tiếng, luôn luôn hần chẳng tin khoa này, nhưng lão nhân nói lời xác thực, khiến hần không thể chẳng tin, nhưng mình có đành lòng bỏ tay chờ đợi chẳng?

Lão nhân lại cất giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Nay tiểu lão đệ, nếu như người không tin lời nói của lão phu, cứ việc đi tìm chẳng hề chi, thế nhưng ta lập lại lần nữa, chỉ hoài công thôi!

Trần Gia Lâm động lòng nhủ thầm "Minh từng đề cập việc tiểu hài nhi bị bắt cóc với Mẫu Đơn lệnh chủ, biết đâu lão này lại chính là người của Thiên Hương môn và cố ý bịa ra mẩu chuyện ma quái này để đánh lừa mình buông bỏ công việc tìm kiếm tiểu nhi ư?"

Hần suy nghĩ giây lát, sự này ra một ý lập tức trầm giọng nói:

- Thừa lão trượng, bây giờ tạm thời chờ đề cập tìm người nữa, hãy nói vấn đề rượt người, lão lộng có thể chỉ giáo quẻ này chẳng?

Nếu như quả thực lão nhân này là người của Thiên Hương môn, thì lão ắt phải bảo mình không nên đuổi theo Võ Lâm Tiên Cơ.

Không ngờ lão nhân lại trả lời rằng:

- Lão phu bảo rằng người có điều khó khăn thế mà người cứ khẳng khái trả lời là không có, người mà người định đuổi theo chính là phái nữ, có phải vậy không?

Lại kinh nghiệm lần nữa, Trần Gia Lâm đưa mắt chăm chăm nhìn lão nhân một cái, nói:

- Đúng thế, đôi phương là một thiếu nữ!

- Vậy thì chẳng sai rồi, vì bữa rượu thịt lão phu không thể chẳng đèn đáp ngời và chỉ cho ngời một con đường sáng. Bây giờ ngời bắt đầu đi từ đây ra hướng đông bắc ắt phải có hội ngộ, hãy nhớ lấy hai câu này: "Gặp nước dừng lại, gặp ni am cứ vào", thôi ngời hãy đi đi.

Trần Gia Lân cảm thấy mấy câu nói này cao thâm khó hiểu, nhưng không thể chẳng tin, hần suy nghĩ giây lát, nói:

- Thưa lão trượng, có chắc tìm gặp người nữ nhân này chăng? Lão nhân nói:

- Căn cứ vào quẻ bói này, ắt phải tìm gặp. Trần Gia Lân chấp tay xá dài nói:

- Đa tạ lão trượng đã chỉ cho một lối đi! Lão nhân cười ha hả nói:

- Chớ đa tạ làm gì, hai chúng ta không nợ với nhau nữa!

Trần Gia Lân nhảy lên lưng ngựa, y lời chỉ điểm của lão nhân quay đầu trở lại, trong đầu cứ lẩm bẩm niệm hai câu: "Gặp nước dừng lại, gặp ni am cứ vào".

Hần chạy được một đoạn đường, bỗng thấy có một con lộ nhỏ rẽ vào hướng đông bắc, nếu tiếp tục đi đường cái thì chạy ra hướng chính đông, thế rồi hần quay đầu ngựa cho chạy vào lộ nhỏ.

Vài chấm sáng sao đêm lấp lánh trên bầu trời phản chiếu dưới mặt nước, một con sông nhỏ tràn ngang lối đi, có một cái cầu gỗ bắc ngang trên sông con ấy.

Hần suy nghĩ ra câu: "Gặp nước dừng lại", thế rồi hần thẳng cương ngừng tại chỗ.

Trần Gia Lân ngồi trên lưng ngựa đảo mắt quan sát xung quanh một vòng chẳng thấy đèn đuốc gì cả, cũng không thấy có hộ dân nào hết, bốn bề tịch lặng như tờ.

Hần bất giác ngăn người ra tại chỗ, chẳng lẽ mình cứ ở lại bên sông con như vậy để chờ đợi chăng?

"Gặp ni am cứ vào" thì lại giải thích thế nào đây? Phụ cận đây có thấy bóng dáng am đường nào đâu... Hần nhảy xuống ngựa, đứng yên tại chỗ.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người thấp thoáng lao vào trong rừng cạnh bờ sông còn cách chỗ hần đang đứng không xa lắm. Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Ta cứ đuổi theo bóng người nọ xem nào, nếu cười ngựa thì bất tiện, vì trong đêm khuya canh vắng âm thanh sẽ vang đi rất xa, tốt hơn hết hãy chạy bộ cho rồi".

Hần suy nghĩ đến đây, lập tức buộc kỵ mã vào một thân cây gần đó, sau đó phi thân chạy về hướng bóng người vừa biến mất lúc nãy.

Hần vừa chạy gần nơi đó, mới trông thấy một am đường ẩn hiện trong rừng cây.

Trần Gia Lân bất giác lấy làm khần trương, câu nói: "Gặp ni am cứ vào", của lão nhân lại ứng nghiệm nữa, quả thật không thể tưởng tượng, chẳng lẽ Võ Lâm Tiên Cơ đã bị mang vào trong ni am này sao?

Hần suy nghĩ giây lát, lại bắt đầu do dự nếu như lão nhân là người của Thiên Hương môn có tình bịa gạt những điều quý quái này dụ mình đâm đầu vào lưới thì sao?

Hần bị nhiều đòn đau điếng nên đã biết sử dụng tâm tư, phàm gặp bất cứ mọi việc cần phải đề phòng bước sau.

Hần chạy xung quanh ni am tuần hành một vòng, sau đó mới từ tường rào bên hông nhảy vào trong ni am.

Ni am được xây cất làm hai phần, phần trước là Phật đường, hai bên chính điện có hai dãy sương phòng xây vòng thành một đại viện, có vườn hoa cây cối, lối đi trải đá sỏi, ngoại trừ Phật đường có ngọn đèn xanh, ngoài ra những sương phòng nọ thấy đều tối om.

Phần sau là một dãy phòng xá cũng tối mờ chẳng có đèn đuốc gì hết, có lẽ người trong am đang nhập mộng thì phải.

Hần ẩn mình trong bóng tối cây bông nơi góc nhà, chẳng biết nên hành động thế nào cho hợp lẽ đây?

Bầu không khí tịch lặng đáng sợ. Thình lình...

Có một bóng người phát phơ hạ trên lối đi vườn hoa trước dãy nhà một cách nhẹ nhàng chẳng gây ra mây may tiếng động nào hết.

Trần Gia Lân giật nảy người lên, lập tức vận khởi nhãn lực nhìn tới trước, trống ngực đập thình thịch không dừng, té ra đối phương chính là Hoa Thái Tuế Chúc Long, phen này xem như tìm ra manh mối rồi.

Chúc Long chạy tới trước, lấy ngón tay khẽ gõ vào cửa phòng ba cái.

Âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ từ cửa sổ bên phải phòng xá vang ra nói:

- Chúc tổng quản đó ư?

Chúc Long quay sang hướng cửa sổ, thưa rằng:

- Vâng! Chính thuộc hạ đây!

Âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Ngươi khẳng định rằng không ai theo dõi ngươi đến đây chứ? Chúc Long khẽ gật đầu nói:

- Thưa lệnh chủ, không.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát, sau đó nói:

- Tình hình thế nào? Chúc Long nói:

- Quả nhiên gã ấy đã theo dõi vào tới tiêu điểm, Trương đầu mục hạ thủ chậm một chút, vì lý do bị một lão già vô danh điên cuồng làm hỏng việc. Lúc thuộc hạ đến nơi, thì đối phương đã rời khỏi tiêu điểm.

Trần Gia Lâm động lòng nhủ thầm: "Rõ ràng họ đang nói mình. Trương đầu mục mà họ vừa đề cập ắt là chương quỹ trong tiêu điểm, chẳng trách gì họ đã hạ độc trong món cá tươi, nếu chẳng phải nhờ lão nhân họ Trúc thì mình đã sa lưới điều này chứng tỏ rằng lão nhân họ Trúc họ không phải là người của đối phương".

Hình như Mẫu Đơn lệnh chủ đang nổi giận nói:

- Hình dáng của lão đầu nhĩ gây rối họ ra sao? Chúc Long nói:

- Nghe báo cáo rằng đối phương là một lão nhân tóc bạc ăn mặc lam lũ, chống gậy, dáng người có vẻ lom khom, yếu ớt.

Mẫu Đơn lệnh chủ cảm phần kêu hừ lên một tiếng, nói:

- Lại có việc như thế xảy ra, trông tình hình ắt phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt để ứng phó rồi. Theo bản lệnh thì lão nhân họ không phải là nhân vật tầm thường đâu, đối phương đã bắt tay với Lãnh Diện Quái Khách, đây là việc chẳng đơn giản rồi!

Bà ta nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Theo sự phán đoán của bản lệnh, quái khách họ đã quan tâm đến Đào Ngọc Phân, nếu như bản môn trung dụng được đối phương, vậy thì chẳng còn lo sợ một số cường địch kia nữa.

Chúc Long ấp úng nói:

- Chẳng lẽ ý của môn chủ... định mang Đào Ngọc Phân... Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ cười một tiếng nói:

- Chúc tổng quản có thật ngại nhất tâm trung thành với bản môn chăng? Chúc Long nói:

- Thuộc hạ đã tuyên thệ quyết chẳng hai lòng, thế nhưng... Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thế nhưng... ngươi phải lấy được Đào Ngọc Phân, có phải vậy không? Chúc Long nói:

- Trước kia chính môn chủ đã hứa với thuộc hạ như vậy! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Bản tọa nói một không hai, ngươi cứ việc yên tâm, thế nhưng bây giờ cường địch nổi lên bốn phương tám hướng, ngươi có cách gì đối phó không?

Chúc Long nói:

- Bất kể mọi thủ đoạn tiêu diệt từng người một. Mẫu Đơn lệnh chủ kêu ồ một tiếng nói:

- Lời nói này rất hợp ý ta, nhưng khi hành động thì chẳng đơn giản chút nào... Chúc Long lạnh lùng nói:

- Thưa môn chủ, nếu như có biện pháp nào chọn cho gia cô mẫu ra mặt, tức thì số vấn đề này sẽ được giải quyết hết.

Trần Gia Lâm động lòng nhủ thầm: "Gia cô mẫu mà gã vừa nói có lẽ chính là mẫu thân của Từ Y Tiên Từ, nhưng bà ta là ai vậy?"

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Liệu lệnh cô mẫu chịu xuống núi chẳng?

Âm thanh của Chúc Long bỗng trở nên lạnh lùng nham hiểm nói:

- Gia cô mẫu chỉ có một nữ nhi bảo bối ấy, cũng như trứng vàng, nếu lập kế nơi cô ta, cho dù gia mẫu phạm lỗi tuyên thệ cũng phải quyết phải tái xuất giang hồ không sai.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Người có biện pháp gì chẳng? Chúc Long gật đầu nói:

- Thuộc hạ rất tự tin điều này.

Tức thì sát khí trong lòng Trần Gia Lâm bốc lên bùng bùng, hung đồ này đã có lòng dạ độc ác như thế, quả thật nên giết phứt cho rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc một hồi thật lâu, sau đó mới lên tiếng nói:

- Nay Chúc tổng giám, đành chịu thôi, vì tránh đêm dài nhiều mộng có thể xảy ra sự biến. Bản tọa đồng ý tác thành hỷ sự cho người, nàng ở trong góc viện sát bên cùng nghỉ ngơi với Thiện Hóa sư thái, người hãy đến đó bảo Thiện Hóa sư thái ra ngoài, giao nàng cho người đấy, hãy đi đi!

Chúc Long hướng về phía cửa sổ cúi người hành lễ, mừng đến đôi nói giọng run run:

- Tạ ân điển môn chủ, thuộc hạ ắt dốc hết trí lực, chung thân nghe lời sai xử của môn chủ.

Nói xong, quay người chạy sang tịnh xá bên góc viện.

Sát khí bốc lên bùng bùng, Trần Gia Lâm nghiêng răng nung vào bóng tối bông hoa lẳng lẳng lượn mình theo sau gã.

Hắn nghĩ rằng nếu thừa lúc này hạ thủ giết Chúc Long ắt phải kinh động đến tất cả mọi người trong am viện. Thế là muốn cứu Đào Ngọc Phân sẽ trở nên khó khăn hơn, chỉ bằng tạm thời nhẫn nại, đợi Chúc Long bảo Thiện Hóa sư thái gì đó rồi khỏi trước đã, sau đó mới xuất kỳ bất ý hạ thủ, như vậy có nhiều hy vọng thành công hơn, mục đích của mình đến đây chỉ để cứu người, quyết không thể làm hỏng việc.

Chúc Long khẽ gõ cửa viện vài cái, nói:

- Thừa sư thái, môn chủ mời ngài.

Không có phản ứng gì hết, gã lại nói lớn tiếng hơn một chút nữa, nhưng vẫn tịch lặng như tờ.

Lạ lùng thật, một võ lâm cao thủ không thể phản ứng chậm chạp như vậy? Trần Gia Lâm cũng lấy làm ngạc nhiên, tại sao chẳng thấy phản ứng gì cả?

Có lẽ Chúc Long đã sinh nghi tung người lên vượt qua cửa tường nhảy vào trong viện.

Trần Gia Lâm đảo mắt quan sát một vòng sau đó phi thân nhảy lên ngọn cây sát tường rào góc viện.

Bên trong chỉ có một gian tối một gian sáng không có đèn đuốc gì hết, Chúc Long lượn mình đến gần cửa phòng gian sáng, lên tiếng nói:

- Sư thái, môn chủ mời ngài?

Vẫn không thấy trả lời gì cả, Chúc Long khẽ đẩy cửa phòng, thì ra cửa phòng chỉ khép hờ mà thôi, gã bước vào gian sáng.

A!

Một tiếng kêu thất thanh nổi lên. Trần Gia Lâm giật nảy người lên!

Không cần phải hỏi cũng biết đã xảy ra sự biến.

Tiếng kêu thất thanh đã làm kinh động người trong am, có vài bóng người tranh nhau chạy vào góc viện, ba ni cô và Mẫu Đơn lệnh chủ lần lượt xuất hiện hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ la lớn tiếng nói:

- Việc gì thế?

Chúc Long cầm kiếm trong tay xông ra cửa. hốt hải nói:

- Thừa môn chủ, sư thái bị giết. Đào Ngọc Phân đã mất tích.

Trần Gia Lâm thoát nghe nói thế bất giác giật nảy người lên, quả thực bất ngờ hết sức, ai đã đến trước mình và đắc thủ như vậy?

Hắn sực nghĩ lại lúc mình còn đang đứng tại đầu cầu, xa xa trông thấy một bóng người lao vào cánh rừng, là ai thế?

Có phải là lão nhân họ Trúc ư? Mẫu Đơn lệnh chủ la hét nói:

- Lại có chuyện như thế xảy ra sao? Bà ta vừa nói vừa bước vào phòng.

Trần Gia Lâm nhủ thầm: "Chẳng hay mình có nên lập tức đuổi theo chăng? Thế nhưng biết đối phương chạy về hướng nào đây? Rất có thể là sư đệ Thất Tâm Nhân đã giải cứu Đào Ngọc Phân, bằng không ắt cũng là nhân vật chính đạo, mình có đuổi theo hay không cũng thế thôi, có điều bây giờ là cơ hội tốt nhất để giải quyết Mẫu Đơn lệnh chủ..."

Hắn nghĩ lại rằng: "Quả thực quẻ bói của lão nhân rất là linh, tiếc rằng lão chẳng bói ra nước cờ kế tiếp là người mình muốn tìm kiếm đã được người khác giải cứu".

Chúc Long hốt hoảng nói:

- Thưa môn chủ, bây giờ biết làm sao đây?

Quả thực nổi cảm phần và thất vọng trong lòng gã không thể nào dùng từ ngữ hình dung nổi, thấy miếng thịt thiên nga sò sò sắp vào miệng lại bỗng nhiên biến mất, chẳng bảo gã giật mình cảm phần sao được.

Mẫu Đơn lệnh chủ nghiêng răng kêu ken két nói:

- Nếu điều tra biết ai gây ra vụ này, bản tọa quyết bảo y trả một giá rất đắt mới thôi, này Chúc Tổng giám, nếu muốn tìm lại Đào Ngọc Phân, ngươi ắt phải dốc hết tâm lực mới được.

Chúc Long cung kính thưa rằng:

- Vâng!

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm ngâm giây lát, nói:

- Này Chúc Tổng giám, chúng ta chớ la ó lên, bản tọa đã biết ai hạ thủ rồi, nếu chiếu nguyên kế hoạch nói khích khiến cho lệnh cô mẫu xuống núi, bản tọa đảm bảo đảm hoàn trả mỹ nhân nguyên vẹn cho ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?

Chúc Long ấp úng nói:

- Môn chủ có thể cho biết trước kẻ nào đã hạ thủ vậy? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Ngươi còn nhớ gã thư sinh bịt mặt bận áo xanh tên là Thất Tâm Nhân chăng? Chúc Long nói:

- Nhớ chứ, chính là gã đã giải cứu lão nhân mù lòa tại biệt trang hôm trước chứ gì? Mẫu Đơn Lệnh chủ gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là gã này đây, nếu bắt được gã này, chẳng những có thể tìm lại Đào Ngọc Phân, hơn nữa có thể đánh một lưới tóm gọn bọn chuyên môn đối địch với bản môn.

Chúc Long nói:

- Có thể nào do Lãnh Diện Quái Khách gây nên chăng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Cũng có thể là gã, họ là một phe với nhau, chỉ cần tóm được một trong số này thì các vấn đề sẽ được giải quyết hết.

Bà ta nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- À! Phải rồi, còn tiểu tử mà biểu muội ngươi đã si mê đuổi theo cũng là đồng bọn của đối phương, nếu bắt được gã này cũng được, tối thiểu có thể dùng làm con tin để trao đổi Đào Ngọc Phân với đối phương.

Chúc Long gật đầu nói:

- Thuộc hạ muốn thỉnh lệnh lập tức hành động ngay bây giờ? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Được, nhưng phải thông lệnh cho số đệ tử bản môn rải rác trong phạm vi trăm dặm chú ý thám thính hành tung số người này trước.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh cổ quái từ ngoài sân viện vang vào nói:

- Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, nếu như chưa báo, vì thời cơ chưa tới, kẻ thu xác chết đến đây rồi!

Trần Gia Lâm ẩn mình trên ngọn cây nên trông thấy rõ ràng, chỉ thấy một lão nhân lưng gù xuất hiện trước tịnh xá, phần trên lưng gù có vác một quan tài nhỏ nhỏ bằng đồng, bất giác giật mình kêu thảm một tiếng, Thu Thi Khách.

Chỗ nào mà có quái nhân này xuất hiện chỗ đó ắt phải đổ máu, chẳng biết làm sao mà lão lại tìm đến ni am này được như vậy?

Chúc Long thất kinh nói:

- Có người lạ xuất hiện!

Mẫu Đơn lệnh chủ ngoái cổ ra sau nói với ba ni cô nọ:

- Kẻ đến chẳng hiền lành, các người chó hiện thân! Dứt lời, quay sang nói với Chúc Long:

- Chúng ta hãy ra ngoài nào!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Thi Khách Tái Hiện

Thu Thi Khách chậm rãi đặt tay áo quan trên lưng gù xuống đất, sau đó uốn ngực đứng ngay người thờ phào một cái, lẩm bẩm nói:

- Xem hát thì được, nhưng không nên nhúng tay vào.

Trần Gia Lâm giật mình nhủ thầm: "Chẳng phải lão đang ám chỉ rằng mình không được nhúng tay can thiệp vào việc nơi đây đó ư? Quái nhân này đến đây ắt phải có mục đích gì. Không sai, biết đâu chính lão giải cứu Đào Ngọc Phân cũng nên. Không ngờ lão sớm đã phát hiện mình có mặt nơi đây".

Mẫu Đơn lệnh chủ và Chúc Long ra khỏi cửa viện, Mẫu Đơn lệnh chủ buột miệng nói.

- Chẳng hay các hạ có phải là Thu Thi Khách trong truyền thuyết chăng? Thu Thi Khách cười khà khà một tiếng, nói giọng nửa âm nửa dương:

- Ô! Nhân lực lệnh chủ khá gớm, đã nhận ra tiểu lão nhi ngay, đêm nay hân hạnh hội ngộ vậy.

Đây là lần đầu tiên Chúc Long được trông thấy lão quái này, cũng là lần thứ nhất mới nghe thấy danh hiệu khủng bố này, trong lòng hẳn thấy lăm kinh hãi vô cùng.

Rõ ràng Mẫu Đơn lệnh chủ có chút khiếp đảm, bà ta thường nghe tọa hạ tôn giả Bất Bại Ông đề cập tới nhân vật đáng sợ đã lừng danh cách đây trăm năm này, công lực của đối phương đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng. Lão quái hiện thân không phải là chuyện lành, thế rồi bà ta gượng cười nói:

- Các hạ đêm khuya quang lâm, có điều chi chỉ giáo chăng? Thu Thi Khách cười một tiếng rợn tóc gáy, chậm rãi nói:

- Điều này không cần phải nói, tiểu lão nhi ngoài trừ nghề thu xác chết, ngoài ra chẳng biết làm gì khác hơn?

Mẫu Đơn lệnh chủ rùng mình rợn tóc gáy, cổ trắn tỉnh tỉnh thần nói:

- Nơi đây không có ai chết cả...

Thu Thi Khách ngắt lời bà ta nói:

- Ai bảo không có người chết, khứu giác của tiểu lão nhi rất nhạy, trong vòng mười dặm vẫn có thể nghe thấy mùi xác chết, chẳng những như thế tiểu lão nhi có thể đánh hơi người sống sắp tới số chết kia.

Câu nói này thoáng nghe có vẻ rất buồn cười, nhưng thực ra khiến người nghe thấy phải rùng mình rợn tóc gáy.

Mẫu Đơn lệnh chủ bất giác lùi ra sau một bước đứng ngang với Chúc Long khê ho một tiếng, chẳng biết bà ta ho để làm cho mạnh dạn, hay là che giấu nỗi lo âu trong lòng đây, một hồi lâu bà ta lại nói tiếp:

- Các hạ cứ nói rõ ý đồ đến đây đi?

Thu Thi Khách chẳng chần chừ chút nào đáp:

- Thu xác chết!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thu xác chết người nào vậy?

Thu Thi Khách kêu hừ một tiếng nói:

- Chẳng phải trong phòng có sẵn một xác chết đó sao? Mẫu Đơn lệnh chủ run bắn người lên nói:

- Sao các hạ lại biết như thế? Thu Thi Khách cười hi hí nói:

- Đánh mùi mà biết đấy, thế nhưng mà tiểu lão nhi chẳng phải thu xác của bà ta. Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên nói:

- Chẳng phải thu xác của bà ta vậy thì thu xác ai ư? Thu Thi Khách chớp nháy đôi mắt một cái, nói:

- Phen này tiểu lão nhi thọ thác của một người bạn già đến đây thu xác, hoàn toàn thuộc về nghĩa vụ chẳng lấy đồng xu nào cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ thọ thác ai?

Thu Thi Khách dần từng tiếng một nói:

- Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng!

Mẫu Đơn lệnh chủ thoát nghe đối phương thốt ra bảy chữ này, kêu ùng một cái như trúng phải một cú búa tạ vào đầu. Cả Trần Gia Lâm đang ẩn mình trên ngọn cây cũng giật bắn người lên, không ngờ lão quái này thọ thác phụ thân mà đến đây, không cần phải hỏi cũng biết đối tượng là Mẫu Đơn lệnh chủ rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ lùi ra sau vài bước liền đến ngay cửa viện, hốt hải nói:

- Các hạ thọ thác Trần Đình Lăng mà đến đây? Thu Thi Khách gật đầu nói:

- Đúng thế!

Chúc Long lui sang một bên cùng Mẫu Đơn lệnh chủ đứng thành góc cạnh. Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thu xác ai thế?

Thu Thi Khách cười khà khà một tiếng nói:

- Trong bụng môn chủ am hiểu điều này, hà tất hỏi làm gì nữa? Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng hốt hải:

- Nói như vậy, thế là các hạ thọ thác giết người rồi? Thu Thi Khách nói:

- Không, tiểu lão nhi chỉ thọ thác thu xác chết, nói giết người thì khó nghe quá thế! Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặt một hồi lâu, sau đó lạnh lùng nói:

- Nay các hạ, bản tọa và Trần Đình Lăng là phu thê, sự hiểu lầm của hai bên thuộc về chuyện trong gia đình, để người ngoài nhúng tay vào can thiệp chẳng mấy thích hợp?

Thu Thi Khách buông tiếng cười ha há một hơi dài nói:

- Nay Tôn Phi Yến, phu thê có tình nghĩa của phu thê, thế mà người lại thốt nên lời như vậy, hiểu lầm ư? Người sử dụng thủ đoạn tàn bạo muốn hủy diệt hai phụ tử y, hiểu lầm này quá lớn, ô! Tiểu lão nhi vừa làm tròn chữ nghĩa đối với bằng hữu, để hoàn thành tâm nguyện chưa xong của y, mặt khác là tuân theo đạo lý vô lâm trừ hại cho giang hồ...

Mẫu Đơn lệnh chủ đảo mắt nhìn Chúc Long một cái, hình như ám thị gã đã đến lúc cần thiết phải xuất thủ, sau đó mới đưa mắt nhìn Thu Thi Khách nói:

- Phụ tử y thế nào rồi?

Thu Thi Khách dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Tiếc rằng trời chẳng làm vừa lòng người, người thất vọng chẳng? Mẫu Đơn lệnh chủ hốt hải nói:

- Chẳng lẽ võ công của hai phụ tử y vẫn còn ư? Thu Thi Khách gật đầu nói:

- Đúng thế!

Mẫu Đơn lệnh chủ theo bản năng đột nhiên đảo mắt quét nhìn hai bên tả hữu một cái, nói:

- Hai phụ tử y đâu? Thu Thi Khách nói:

- Tiểu lão nhi thọ thác xử lý vụ này, nên không cần y ra tay.

- Há há há...

Mẫu Đơn lệnh chủ phát ra một tràng cười như điên cuồng, nói:

- Bản tọa không tin, nếu như công lực của hai phụ tử y chưa mất, họ quyết không làm phiền các hạ đâu, căn cứ tính tình của Trần Đình Lăng, nếu như chẳng đến nước bất đắc dĩ quyết không khi nào nhờ vả người thứ hai đâu.

Thu Thi Khách lạnh lùng nói:

- Tin hay không tùy ngươi, sự thật là như thế đấy! Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Các hạ chuẩn bị thu bằng cách nào đây? Thu Thi Khách nói:

- Môn chủ là nhất môn chi trưởng, đồng thời cũng là một nhân vật phi thường ở trên chốn giang hồ, đương nhiên phải có cách giải quyết, nếu như buộc tiểu lão nhi xuất thủ, không khéo phải chết một cách thảm thiết, vậy thì khó xem lắm!

Mẫu Đơn lệnh chủ lại buông tiếng cười như điên cuồng lần nữa, nói:

- Nghe nói rằng Thu Thi Khách trong truyền thuyết là một nhân vật cách đây một trăm năm, cũng là người sống lâu nhất trên đương kim võ lâm, nhưng cũng chưa ai thấy chân diện của y, thế mà Trần Đình Lăng trở thành bạn già, lời nói hư dối này chẳng buồn cười sao được, rốt cuộc các hạ là ai, hãy nói vạch toẹt thân phận ra cho rồi?

Quả thực Mẫu Đơn lệnh chủ nói không sai chút nào, Trần Gia Lâm cũng bất giác ngăn người ra tại chỗ, nhưng có một điểm vẫn khẳng định được, quả thực lão đã thọ thác phụ thân đến đây giết người là đúng, vì trên chốn giang hồ này chưa có một ai biết bí mật phụ thân chàng còn tạ thế.

Thu Thi Khách nói:

- Tùy ngươi muốn suy nghĩ thế nào cũng được, nếu ngươi không có can đảm tự giải quyết, vậy thì tiểu lão nhi phải động thủ đấy. Trời sắp sáng rồi, nếu đợi đến gà gáy thì ngươi không vào được Quý Môn Quan, sẽ biến thành Quý du hồn thế thì bi thảm lắm!

Mẫu Đơn lệnh chủ gầm hét một tiếng:

- Chúc tổng giám hãy xuất thủ nào!

Chúc Long kêu vang một tiếng, lượn mình lao tới vùng kiếm tấn công vào hướng Thu Thi Khách, kiếm thuật của gã chẳng thua kém kiếm pháp của Trần Gia Lâm bao nhiêu, đường kiếm này mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Thế mà Thu Thi Khách chẳng thèm tránh né cứ mặc mũi kiếm đâm tới.

Mũi kiếm đã đâm trúng mục tiêu, nhưng Thu Thi Khách chẳng hề hấn gì cả, Chúc Long cảm thấy thanh kiếm trong tay như đâm vào mảnh thuộc da, không làm sao chọc thủng vào nữa. Bất giác hồn phi phách tán, thất kinh kêu lên một tiếng, lập tức thu kiếm thụt lùi ra sau nhanh như chớp, cũng ngay lúc gã thất kinh thu kiếm, Thu Thi Khách đã hất tay phóng ra một chưởng.

Chúc Long kêu ự một tiếng té lùi ra sau bốn, năm thước, há mồm phun máu tủa tủa, suýt nữa té ngã ra đất.

Mẫu Đơn lệnh chủ trông thấy thế, bất giác kinh tâm táng đờm, phi thân nhảy vào cửa viện nhanh như cắt.

Thu Thi Khách quát lên một tiếng:

- Ngươi chạy đâu cho khỏi!

Dứt lời phi thân lao vào viện luôn.

Trần Gia Lâm biết rằng sau khi Chúc Long bị thương Mẫu Đơn lệnh chủ ắt phải đảo tẩu, nên ngay lúc Mẫu Đơn lệnh chủ thoát vừa lượn mình lao vào viện, hần cũng từ trên ngọn cây phi thân nhảy vào viện luôn, kêu đừng một cái, đụng phải Thu Thi Khách, hần có cảm giác như đụng vào một bức tường đá, té lùi ra sau ba bước liền mới đứng tấn lại được.

Mẫu Đơn lệnh chủ đã biến mất vào phòng nhanh như cắt.

Thu Thi Khách kêu hừ một tiếng, chẳng thèm đếm xỉa Trần Gia Lân, hấp tấp chạy vào cửa phòng ngay.

Hai tiếng thâm rú phá không nổi lên, Thu Thi Khách lui ra cửa phòng trở lại, kêu bạch bạch hai cái, có hai bóng người té nằm trên đất, té ra chính là hai nữ ni đã ở lại trong phòng lúc nãy, không cần phải nói, cũng biết Mẫu Đơn lệnh chủ đã sử dụng hai ả này cản lại. Thu Thi Khách, quả thực đòn này cũng cay độc gớm.

Thu Thi Khách tiếp tục lao vào cửa phòng lần nữa.

Trần Gia Lân suy nghĩ thật nhanh, lập tức phi thân chận ngay nhà sau, chỉ thấy cửa sổ hậu mở tung ra, Mẫu Đơn lệnh chủ đã chạy mất dạng.

Bỗng có một bóng người bay vọt qua cửa sổ lao vào cánh rừng mật sau am viện, Trần Gia Lân đã trông thấy là Thu Thi Khách, thế rồi hắn cũng phi thân rượt theo luôn.

Rừng cây rậm rạp hơn nữa trời tối, chẳng còn trông thấy gì hết.

Trần Gia Lân bắt giắc đứng ngầy người trong rừng. Hắn biết không thể nào rượt kịp đối phương nữa, bây giờ mới ân hận hành động mình bất cẩn, nếu không va đụng với Thu Thi Khách thì Mẫu Đơn lệnh chủ quyết không thoát khỏi tay lão.

Hắn ngẩn người trong giây lát sau đó quay người trở vào am, Chúc Long đã mất tích cả hai nữ ni cũng biến đi đâu mất biệt, chỉ còn sót lại áo quan bằng đồng của Thu Thi Khách mà thôi.

Bóng người thấp thoáng một cái chỉ thấy Thu Thi Khách đứng ở bên cạnh áo quan, nhanh đến nỗi không thể nào tưởng tượng được, hình như lão vốn đứng tại đó chưa hề cử động bao giờ, hai đạo nhãn quang sắc bén chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân trông thấy hai đạo nhãn quang này bắt giắc giật mình lùi ra sau hai bước. Thu Thi Khách nổi giận dùng dưng nói:

- Ta đã cảnh cáo ngươi chớ nhúng tay can thiệp vào, ngươi không tự lượng sức đã làm hỏng đại sự của tiểu lão nhi ta!

Trần Gia Lân chấp tay xá dài, thẹn thùng nói:

- Thưa lão tiền bối, văn bối vô tình, thực ra chỉ muốn tiếp tay lão tiền bối cản đối phương lại..

Trong lúc quýnh quáng, hắn quên cả biến âm thanh, đã nói bằng giọng điệu tự nhiên. Thu Thi Khách chớp nháy đôi mắt một cái, một hồi thật lâu mới lên tiếng nói tiếp:

- Ngươi là ai thế?

Trần Gia Lân chưa phát giác rằng mình đã lộ tẩy, vẫn cung kính nói:

- Văn bối là Lãnh Diện Quái Khách!

Thu Thi Khách lại chớp nháy đôi mắt nói:

- Tên họ là gì?

- Điều này ư...

Thu Thi Khách hỏi tới nói:

- Cái gì mà Lãnh Diện Quái Khách ngươi đeo mặt nạ da người, có phải vậy không? Mặt nạ chế tạo khá tinh xảo, nhưng không qua mắt lão phu này đâu, hãy gỡ mặt nạ ra để lão phu xem chân diện mục của ngươi ra sao?

Trần Gia Lân lùi ra sau một bước, nói:

- Thưa lão tiền bối, xin lượng thứ văn bối trái lệnh! Thu Thi Khách la lớn tiếng nói:

- Có thật ngươi không chịu hiển lộ chân diện mục chẳng? Trần Gia Lân cổ trúnh tnh tnh lại nói:

- Xin lão tiền bối chớ miễn cưỡng văn bối? Thu Thi Khách dần từng tiếng một nói:

- Ngươi là Ngư Lang Trần Gia Lân, có đúng không?

Nghe nói thế, suốt nửa trái tim của Trần Gia Lân đã nhảy vọt ra ngoài luôn, đến bây giờ hắn mới sực nghĩ ra mình làm bại lộ âm thanh, nhưng hai bên chỉ gặp nhau một lần, lão lại có tính nhớ khá như vậy sao?

Đối phương đã nhận ra chân diện mục của mình, muốn phủ nhận cũng không được nữa, hắn nghiêng rắng nói:

- Lão tiền bối căn cứ điều gì mà quả quyết như vậy?

Âm thanh Thu Thi Khách trở nên xúc động:

- Cắn cứ vào âm thanh hình thể của người, người thừa nhận rồi chứ? Trần Gia Lâm không làm gì hơn đành phải gật đầu một cái.

Ánh mắt của Thu Thi Khách mờ dần, chẳng biết lão suy nghĩ gì đây.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, sau đó gơ tay gỡ mặt nạ ra, hai mắt Thu Thi Khách đã sáng hẳn lên, nhưng ánh mắt trở nên dịu hòa bất thường khác hẳn với cặp mắt lạnh lùng đáng sợ như lúc này.

Trần Gia Lâm nói giọng run run:

- Lúc này lão tiền bối nói rằng thọ thác của gia phụ... Thu Thi Khách khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, đây là sự thật ư? Là lưng thay, phụ thân người nói rằng người trúng Tán Nguyên chỉ của Tôn Phi Yến, y chuẩn bị hy sinh công lực bản thân để cứu trị người, nhưng người lại mất tích, y đã tìm khắp mọi nơi trong Hắc cốc nhưng không làm sao tìm ra người hết, việc gì đã xảy ra vậy?

Hai mắt đỏ hoe, Trần Gia Lâm nói giọng uất nghẹn:

- Văn bối không đành lòng nhìn thấy gia phụ đánh mất công lực, vì nghĩ rằng mẹ cả quyết không khi nào chịu buông Thất Tâm Nhân, hai phụ tử văn bối. Văn bối thọ thương bất trị là định mệnh, nếu để hai phụ tử đồng thời đánh mất công lực đó là một hậu quả vô cùng tai hại, cho nên...

Thu Thi Khách khép mắt lại nói:

- Cho nên người muốn lãng lạng đến một nơi khác tìm giải thoát chứ gì? Trần Gia Lâm nói:

- Vâng, quả thực lúc đó văn bối đã suy nghĩ như vậy. Thu Thi Khách nói:

- Nhưng cuối cùng người không chết, đồng thời lại biến thành Lãnh Diện Quái Khách, tại sao thế?

Trần Gia Lâm do dự giây lát, sau đó thành thật nói:

- Sau khi văn bối bỏ đi, ẩn thân trong hốc đá chờ chết, nhưng lạ lùng thực, chẳng những không chết, hơn nữa nội nguyên đã tái sinh...

Thu Thi Khách thất thanh nói:

- Lại có quái sự như thế xảy ra sao? Trần Gia Lâm gật đầu nói tiếp:

- Hiện tượng quái lạ này đã xảy ra trong người văn bối nhiều lần. Sau khi mỗi một lần bị trọng thương thấy đều không trị liệu mà tự nhiên bình phục, văn bối cũng không hiểu tại sao lại xảy ra hiện tượng này cả.

Thu Thi Khách cúi đầu trầm tư giây lát, nói:

- Người từng nuốt thứ kỳ được trân quý gì bao giờ chẳng? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không!

Thu Thi Khách kêu ồ một tiếng nói tiếp:

- Sau đó thế nào nữa?

Thế rồi Trần Gia Lâm mang sự kiện ngẫu nhiên lấy được mặt nạ và kiếm mực do Thiên Cơ Tử di tặng thuật lại cho lão nghe một phen.

Nghe kể xong, Thu Thi Khách thờ lòi một tiếng nói:

- Nay hài nhi, chẳng lẽ đây là tiền định. Con là một người phúc duyên thâm hậu... Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Thế nhưng con đã sai lầm một điều. Sau khi phục hồi công lực, con nên trở về gặp phụ thân mới phải, con có nghĩ rằng cha con đã cho rằng con bất trị mà chết phải đau thương tốt độ không?

Trần Gia Lâm cúi đầu xuống nói:

- Vâng, đây là điều đại bất hiếu của văn bối, thế nhưng lúc đó văn bối nghĩ rằng gia phụ không thể xuất hiện giang hồ, cho nên... văn bối muốn cậy vào sức của tự mình để giải quyết vấn đề.

Thu Thi Khách lắc đầu nói:

- Chí khí của con đáng khen thực, nhưng lại sai lầm nữa... Trần Gia Lâm trợn to hai mắt, lên tiếng nói:

- Xin lão tiền bối chỉ giáo cho?

Thu Thi Khách nói:

- Tôn Phi Yến là mẹ cả của con, bất kể bà ta có hành vi xấu xa như thế nào đi nữa, vẫn là trưởng bối của con, con không được hạ thủ với bà ta, con biết chứ?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Vâng, vẫn bối cũng đã suy nghĩ về điều này, vẫn bối chỉ muốn... phé võ công của bà ta...

Thu Thi Khách lắc đầu nói:

- Không con cũng không được làm như thế, lệnh tôn đã thỉnh thác lão phu giải quyết sự kiện này, con không được nhúng tay vào. Trước mắt điều con có thể làm là tiếp sức với chính đạo chí sĩ tiêu diệt thực lực tà ác của Thiên Hương môn để làm tròn bổn phận của một võ sĩ.

Trần Gia Lâm liền nghiêm túc thưa rằng:

- Vâng, vẫn bối xin nghe lời giáo huấn của tiền bối! Hắn nói tới đây sức nghĩ ra một việc, hỏi:

- Vẫn bối muốn thỉnh giáo tiền bối một việc!

- Con cứ nói?

- Xin hỏi có phải chính lão tiền bối đã giải cứu thiếu nữ đã bị mẹ cả vẫn bối bắt cóc hay chăng?

Thu Thi Khách bỗng vươn cổ nghiêng đầu nghe ngóng giấy lát, nói:

- Có người đến rồi đấy, người đeo mặt nạ vào nhanh lên, công lực đối phương chẳng tầm thường đâu.

Trần Gia Lâm động lòng lắng tai nghe ngóng giấy lát, nhưng chẳng nghe thấy gì hết, bất giác giật mình nhủ thầm: "Công lực của lão quái này kinh người hết sức".

Thế rồi hắn y lời đeo mặt nạ vào ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Bông Hoa Khô Héo

Trần Gia Lâm đeo mặt nạ da người vào, tức thì hồi phục thân phận Lãnh Diện Quái Khách ngay.

Thu Thi Khách cười há há một tiếng nói:

- Vị bằng hữu nào đã đến, tại sao không hiện thân đi?

Trần Gia Lâm bất giác giật mình kinh hãi. Đối phương đã đến rồi thế mà mình chẳng hề phát giác gì hết, điều này chứng tỏ võ công của đối phương kinh người hết sức, rốt người này là nhân vật phương trời nào vậy. Chẳng biết có phải một phe với bọn Mẫu Đơn lệnh chủ chăng?...

Hắn còn đang suy nghĩ bỗng nghe một âm thanh già dặn cứng cáp nhưng rất lạnh lùng vang tới nói:

- Lão phu luôn luôn không thích gặp mặt với người xa lạ.

Trần Gia Lâm nghe thấy âm thanh rất quen thuộc, nghiêng đầu suy nghĩ giấy lát, bỗng buột miệng nói:

- Tôn giá là chương quý đó ư?

Hắn đã nhận ra âm thanh của Huyết Chương Quý, chiếu theo thường lệ, nhân vật thần bí giao dịch máu tanh này luôn luôn không khi nào hiện thân hết.

Huyết Chương Quý phát ra một tràng cười há há, sau đó lên tiếng nói:

- Có lẽ bằng hữu chính là Lãnh Diện Quái Khách mới xuất đạo gần đây thì phải, chúng ta chưa hề có qua lại lần nào. Tại sao bằng hữu lại nhận ra giọng

nói của lão phu?

Thu Thi Khách tiếp lời nói:

- Nếu bằng hữu là người hành nghề máu tanh, vậy thì bề mặt làm ăn của chúng ta có chút quan hệ rồi, hân hạnh được hội ngộ rồi, bằng hữu giết người, còn tiểu lão nhi thì thu xác chết. Quả thật kỳ diệu hết sức, chúng ta nên thân cận với nhau vậy.

Huyết Chương Quỷ nói:

- Đúng ra phải như thế đấy, nhưng... chẳng hay chiêu bài của các hạ có đáng tin cậy chăng?

Thu Thi Khách nói:

- Chớ quan tâm thật hay giả làm gì, tại sao chương quỷ lại không hiện thân tương kiến ư?

Huyết Chương Quỷ nói:

- Chúng ta cứ thế nói chuyện cũng được, hà tất quyết phải đối diện làm gì? Thu Thi Khách nói:

- Chương quỷ đến đây có mỗi làm ăn gì chẳng? Huyết Chương Quỷ nói:

- Ta đến chuẩn bị một vụ làm ăn, còn ngươi thì sao? Thu Thi Khách kêu ồ một tiếng nói:

- Ồ! Tiểu lão nhi cũng thế, này chương quỷ gió máy trên nóc nhà to lắm, coi chừng trúng gió đấy, tuổi tác lớn rồi không tiện leo trèo trên cao, nếu chẳng may té xuống bị thương không phải là chuyện đùa đâu, tốt hơn hết cứ xuống chỗ đất bằng cho rồi.

Lão đã điem ra chỗ ẩn núp của Huyết Chương Quỷ, Trần Gia Lân thần phục vô cùng. Hai bên đối đáp cả nửa buổi, âm thanh đối phương lúc đông lúc tây khiến người nghe không thể nhận định phương hướng. Thế mà Thu Thi Khách đã nhận ra hướng thốt ra tiếng nói của đối phương.

Một bóng người từ trên nóc nhà Phật đường phát phơ hạ trên sân viện nhẹ nhàng như một cánh lông vũ không hề gây mảy may tiếng động gì hết.

Trần Gia Lân bất giác lấy làm khản trương hết sức, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy nhân vật khủng bố này. Đối phương là một lão nhân mặc áo bào gấm, dùng một chiếc khăn bịt mặt nửa khuôn mặt từ sống mũi trở xuống, chỉ trông thấy bộ phận từ hai mắt trở lên mà thôi.

Phàm thuộc những nhân vật thần bí chỉ cảm thấy đáng sợ trong sự tương tượng, một khi hiện hình thì cảm giác khủng bố không còn nữa.

Thu Thi Khách vươn vai đứng thẳng, ngẩng mặt lên nói:

- Chắc chương quỷ đã để dành được một số tiền máu tanh khá nhiều thì phải?

Huyết Chương Quỷ cười hắc hắc rồi nói:

- Số tiền này chỉ được tiêu dùng chứ không được để dành, hờ bao lão phu vẫn trống rỗng không có gì hết.

Thu Thi Khách bỗng lướt tới đồng thời gior tay chộp vào giữa ngực Huyết Chương Quỷ nhanh như cắt.

Huyết Chương Quỷ bỗng cúi người thấp xuống, đảo mình một cái né sang một bên nhanh như điện chớp.

Thu Thi Khách lập tức biến trào thành chương tấn công tiếp.

Huyết Chương Quỷ lại thấp thoáng lượn mình nhảy lùi ra sau, la hét nói:

- Tại sao các hạ lại động thủ ư?

Động tác của hai bên thần tốc hết sức, nhưng không ai dùng chân lực, hình như biểu diễn tập dượt với nhau mà thôi.

Thu Thi Khách quát lên:

- Cha chả, ngươi chán nản hết muốn sống cho nên mới hành nghề chóng chết... Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nòi tiếp:

- Đương nhiên có lẽ Huyết Chương Quỷ ngươi có nỗi khổ tâm khó nói cũng nên, ngươi cứ xem như tiểu lão nhi chưa nói gì hết đi!

Huyết Chương Quỷ chấp tay xá dài, nói:

- Xin ghi nhận món thịnh tình này, trông tình hình... các hạ cũng có tư ẩn khó nói, vậy thì trong bụng mạnh ai nấy hiểu rồi!

Thoáng qua hai bên đối đáp biết ngay bên trong có uẩn khúc gì rồi, Trần Gia Lân nghe chẳng hiểu gì hết.

Sở dĩ Thu Thi Khách đã bỗng nhiên xuất thủ là nhắm mục đích muốn từ nơi võ công để phán đoán lai lịch đối phương. Căn cứ vào câu nói vừa rồi của lão, chứng tỏ rằng lão đã đạt được mục đích, đồng thời ngược lại Huyết Chương Quý cũng đã nhận ra lai lịch của lão.

Nỗi khổ tâm của họ là gì?

Thu Thi Khách là nhân vật lừng danh cách đây một trăm năm, lúc lão tung hoành giang hồ Huyết Chương Quý y chưa ra đời, y căn cứ điều gì lại nhận ra lão?

Trần Gia Lâm suy nghĩ đến đây bất giác đưa mắt chăm chăm nhìn Huyết Chương Quý. Đây là một nhân vật hung ác nhất ở đương kim võ lâm, lấy giết người làm nghề nghiệp, quả thật hẳn muốn nhảy tới gỡ khăn bịt mặt đối phương ra xem.

Chẳng lẽ hung thủ giết mướn cũng có tư ẩn khó nói thật sao? Thu Thi Khách lạnh lùng nói:

- Lúc này chương quý bảo rằng ngẫu nhiên đi qua ngang đây, chắc không phải vậy chứ? Huyết Chương Quý đáp:
- Vậy thì các hạ nghĩ vậy sao? Thu Thi Khách nói:
- Chốn này chẳng phải đại lộ quan đạo, chỉ là một ni am, đến đây hẳn phải có mục đích. Huyết Chương Quý mỉm cười nói:
- Ô! Các hạ nói đúng rồi, quả thật có chút việc nhỏ vậy. Thu Thi Khách nói:
- Theo tiểu lão nhi suy đoán đây không phải là việc nhỏ, ắt phải liên quan tới Mẫu Đơn lệnh chủ, có đúng vậy không?

Huyết Chương Quý nói:

- Có thể là thế, nhưng mục đích chính là từ đây bà ta giải cứu một người... Trần Gia Lâm buột miệng nói:
- Có phải là Võ Lâm Tiên Cơ chăng?

Huyết Chương Quý đảo mắt nhìn hẩn nói:

- Sao bằng hữu lại biết như thế? Trần Gia Lâm nói:
- Chính tại hạ cũng tìm cô ta mà tìm đến đây. Huyết Chương Quý kêu ồ một tiếng nói:
- Lão phu từng trông thất Mẫu Đơn lệnh chủ và một tên thủ hạ luống cuống bỏ chạy, nhưng không thấy bóng dáng của Võ Lâm Tiên Cơ, lão phu nghĩ rằng ắt phải có nguyên nhân, nên mới tìm tới đây, người cô ta đâu rồi?

Trần Gia Lâm không nói gì hết, đảo mắt nhìn sang hướng Thu Thi Khách.

Thu Thi Khách bỗng giậm chân nói:

- Hãy đi theo tiểu lão nhi nào!

Dứt lời, vác áo quan bằng đồng lên, cất bước chạy ra cửa am. Huyết Chương Quý và Trần Gia Lâm cũng lượn mình chạy theo sau. Vì sao cuối cùng đã biến nhất, trời đã mờ mờ sáng.

Vượt qua cái cầu nhỏ, rẽ sang hướng phải chạy dọc theo bờ suối chừng mười mấy trượng có một mái nhà tranh, Thu Thi Khách thò đầu nhìn vào trong la lớn tiếng nói:

- Hồng rồi! Lại đánh mất cô ta nữa!

Trần Gia Lâm giật nảy người lên, hớ hãi nói:

- Lão tiền bối đã đặt cô ta tại đây sao? Thu Thi Khách nói:
- Đúng thế! Tiểu lão nhi vì phải kiếm Mẫu Đơn lệnh chủ đòi nợ, nên tạm thời giấu cô ta tại đây. Cô ta bị nữ ma đầu nọ dùng Tán Nguyên chỉ khống chế, không thể cử động, chẳng lẽ lại lọt vào tay đối phương lần nữa chăng?

Lão nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Nếu như lọt vào tay người khác, cô ta chỉ sống một ngày trời mà thôi. Trần Gia Lâm nghiêng răng ken két nói:
- Lòng dạ lũ ma này thật độc ác hết sức, bây giờ biết làm sao đây? Huyết Chương Quý cũng xúc động nói:
- Tán Nguyên chỉ, mất hết công lực, phải hy sinh công lực của một cao thủ khác mới có thể giải cứu được, mặc dù người trúng Tán Nguyên chỉ được cứu sống nhưng xem như là người bị phế công lực, nếu không kịp thời chữa trị chỉ sống được một ngày nữa mà thôi.

Thu Thi Khách không còn thái độ đối nghịch xem đời chẳng ra gì cả, lão tỏ vẻ khẩn trương nói:

- Bây giờ tiểu lão chỉ mong rằng cô ta lọt vào tay của Mẫu Đơn lệnh chủ trở lại, như vậy cô ta mới không chết, sở dĩ bà ta sử dụng chi pháp này nhằm mục đích đề phòng cô ta bị đánh cắp...

Huyết Chương Quỷ lắc đầu nói:

- Không thể được, chính mắt Mẫu Đơn lệnh chủ cùng tên thủ hạ rời khỏi nhưng không phải chạy về hướng này, cũng chẳng thấy bà ta mang theo ai cả.

Trần Gia Lâm ngăn người ra tại chỗ, không nói gì hết, trong lòng rối loạn vô cùng. Thu Thi Khách nói:

- Bây giờ chớ nói gì nữa, chúng ta hãy chia ra làm ba hướng lục soát. Nếu tìm được thì mang về nơi đây, không ai có thể cứu cô ta hết.

oOo

Trần Gia Lâm bàng hoàng lục soát dọc theo bờ suối, trong lòng rối loạn bất an, rốt cuộc ai đã đánh cướp Võ Lâm Tiên Cơ lần nữa đây?

Trong lúc hấn vừa chạy vừa suy nghĩ...

Bỗng có một tràng tiếng ngựa hí phá không vang tới, Trần Gia Lâm động lòng phi thân chạy sang hướng đó ngay.

Đây là một ngôi đền hoang đồ nát, có một kỵ mã buộc vào thân cây tại trước cửa đền. Khi Trần Gia Lâm chạy tới gần đó, tức thì ngăn người ra tại chỗ, vì kỵ mã này chính là kỵ mã hấn đã buộc ở gần đầu cầu tối hôm qua, tại sao ai đã mang ra đây ư?

Hấn vừa suy nghĩ vừa phi thân nhảy vào trong đền.

- Ai đó?

Tiếp theo tiếng la hét, có thiếu nữ áo xanh đứng cản ngay trước đền, à này chính là Nguyệt Quế tỳ nữ của Từ Y Tiên Từ chứ không ai xa lạ cả.

Khi Nguyệt Quế trông rõ mặt người vừa xuất hiện, bất giác kêu a một tiếng nói:

- Té ra là các hạ!

Trần Gia Lâm thoạt trông thấy có hai xác chết mặc áo đen nằm ngay trước cửa đền, bất giác giật nảy người lên. Hấn phóng mắt nhìn vào trong đền mới thấy Ngô Hoàng Văn và Từ Y Tiên Từ song song đứng trước cửa thần đàn đưa mắt chăm chú nhìn ra ngoài này. Hấn không trả lời Nguyệt Quế, lượn vào hướng thần đàn nhanh như chớp.

- A!

Hấn thất kinh kêu lên một tiếng, bất giác lùi ra sau một bước.

Võ Lâm Tiên Cơ nằm dưới đất trước bàn thờ, gương mặt đẹp như hoa phù dung hiện ra thần sắc đau đớn.

Ngô Hoàng Văn nhìn Trần Gia Lâm nói:

- Sao tiền bối cũng tìm đến đây ư?

Trần Gia Lâm hấp tấp chỉ tay vào người Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chính các ngươi mang nàng đến đây? Từ Y Tiên Từ tiếp lời nói:

- Không, chính hai hấn từ áo đen nọ đã mang nàng đến đây. Trần Gia Lâm nói:

- Tại hạ phải lập tức mang cô ta đi! Ngô Hoàng Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Tiền bối mang nàng đi ư?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy? Trần Gia Lâm nói:

- Ngươi không trông thấy cô ta có hiện tượng lạ sao? Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Đương nhiên, vẫn bối đã trông thấy rằng nàng bị một thủ pháp quái dị khống chế công lực, vẫn bối cùng Lương cô nương đang bó tay cùng kế, định mang nàng đi thỉnh giáo danh y.

Trần Gia Lâm xua tay nói:

- Cô nương đã trúng phải chỉ pháp độc môn của Mẫu Đơn lệnh chủ không còn kịp thỉnh giáo danh y nữa. Chính tại hạ đang truy tầm cô ta đây, có hai vị tiền bối đang đợi ở chỗ cách nơi đây chừng ba mươi dặm đường, họ có thể giải cứu cô ta...

Dứt lời hần quay sang hỏi Võ Lâm Tiên Cơ:

- Nay Đào cô nương, người bị chỉ pháp khổng chế từ lúc nào vậy? Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng yếu ớt:

- Vào khoảng giờ ngọ ngày hôm qua!

Trần Gia Lâm thoát nghe nói thế, bất giác lạnh toát mồ hôi, bây giờ đã sắp đến giờ ngọ, chẳng biết có kịp thời trở về địa điểm ước hẹn với Thu Thi Khách hay không vẫn còn là một vấn đề nan giải, vì ba mươi dặm đường không phải là gần.

Hần lại suy nghĩ rằng cho dù đến kịp nơi ước hẹn, liệu Thu Thi Khách có bằng lòng hy sinh công lực của bản thân để cứu nàng hay không? Hoặc là lão có cách cứu khác?

Nhưng Thu Thi Khách đã nói rằng bất cứ ai tìm được nàng cũng phải đưa nàng về địa điểm ước hẹn, có lẽ lão đã có sự tính toán gì rồi.

Hần suy nghĩ đến đây lại lên tiếng nói:

- Tại hạ phải mang nàng đi ngay bây giờ! Ngô Hoàng Văn ngập ngừng nói:

- Tiền bối, điều này...

Trần Gia Lâm hấp tấp nói:

- Còn điều gì nữa? Ngô Hoàng Văn nói:

- Đào cô nương cùng Ngư Lang minh huynh kết nghĩa văn bối có hôn ước, cho nên văn bối có trách nhiệm đối với nàng!

Trần Gia Lâm nói:

- Chậm thêm một giây thì cô ta sẽ tiếp cận tử vong thêm một bước, chẳng lẽ người chuẩn bị khoanh tay nhìn cô ta chờ chết ư?

Nói xong tiến lên một bước cúi xuống bỗng Võ Lâm Tiên Cơ lên. Từ Y Tiên Từ xéch ngược đôi mày đậm lên nói:

- Các hạ nói thật đấy ư?

Trần Gia Lâm thở mạnh mạnh một cái nói:

- Lương cô nương, không còn thì giờ để biện luận nữa! Hần vừa nói vừa hấp tấp chạy ra ngoài đền.

Ngô Hoàng Văn và Từ Y Tiên Từ Lương Tiểu Ngọc đưa mắt nhìn nhau một cái, cả lắc đầu tỏ vẻ không biết làm gì hơn.

Trần Gia Lâm bước ra khỏi đền, gỡ giây buộc ngựa ra, đặt Võ Lâm Tiên Cơ nằm trước mình hần, sáu đống thúc ngựa chạy đi như gió.

Cây cối hàng xóm hai bên cứ vù vù chạy vụt ra sau.

Hần cứ nóng lòng trông cho Võ Lâm Tiên Cơ trước khi chưa tắt thở sẽ kịp trở về tới địa điểm ước hẹn.

Bỗng nhiên hần phát hiện trước ngực hơi nhột, cúi đầu xuống thì ra Võ Lâm Tiên Cơ đang giơ tay quào vào ngực hần, hần kéo dây cương cho ngựa chạy chậm lại, nói:

- Đào cô nương, người bị sao thế?

Võ Lâm Tiên Cơ mấp máy đôi môi xanh mét nói giọng nhỏ như ruồi muỗi:

- Ta... không xong rồi, xin... đặt ta xuống... Trần Gia Lâm luống cuống nói:

- Không được, chúng ta phải kịp thời đi cầu y! Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng yếu ớt:

- Không... còn kịp nữa, ta... sắp chết bây giờ...

Trần Gia Lâm nghiến răng, cố trấn tĩnh tinh thần lại, nói giọng ôn tồn:

- Đào cô nương, người không chết đâu, chúng ta cố gắng chạy thêm một đoạn đường là tới nơi rồi.

Võ Lâm Tiên Cơ miễn cưỡng lắc đầu một cái nói:

- Ta biết... không xong rồi, xin đặt ta nằm trên đất, để ta... được yên ổn... ra đi thừa đại hiệp, ta còn... vài lời muốn nói... nếu cứ chạy tiếp... thì ta không có cơ hội để mở miệng nữa.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, cương quyết nói:

- Không được, ta phải tận nhân lực, ngươi hãy chịu đựng thêm giây lát nữa! Nói xong thúc ngựa chạy tiếp.

Võ Lâm Tiên Cơ cứ quào vào ngực hần liên tục, hần cũng cứ thúc ngựa chạy như gió. Mồm ngực vầy đầy những nước bọt trắng nhỏ xuống đất, say đó lại chảy bọt ra tiếp.

Một tiếng ngựa hí thê thảm phá không vang lên, kỵ mã loạng choạng cắm đầu nhào xuống đất. Trần Gia Lâm thất kinh kêu lên một tiếng, theo bản năng tự nhiên vứt bỏ dây cương ôm chặt Đào Ngọc Phân tung người phát phơ hạ trên mặt đất.

Kỵ mã miệng sùi bọt mép lẫn máu tươi, cứ thở hồng hộc rất lớn tiếng, trông tình vô dụng rồi.

Tức thì trong lòng cảm thấy áy náy bất nhẫn, nhưng hần cũng chẳng rảnh rồi quan tâm đến kỵ mã đã chạy mệt lử sắp phải chết này nữa, hần nghĩ bụng. Bây giờ cách chỗ ước hẹn chừng mười dặm đường, đành phải chạy bộ thôi!

Hần cúi đầu nhìn, bắt gặp hồn phi phách tán, toàn thân mềm nhũn ngay.

Đào Ngọc Phân đã nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu sang một bên, đôi môi tái mét, mặt mày không còn một chút máu nào hết.

Chẳng lẽ nàng chết thật rồi sao?

Kêu bạch một tiếng, Trần Gia Lâm té ngồi trên đất, vẫn ôm chặt nàng vào lòng. Hần giờ tay sờ vào huyết mạch như động như không, sau đó xét hơi thở, gần như ngừng hẳn.

Hồng rồi, không còn cách cứu trị nữa, cũng không cần lên đường đến nơi ước hẹn làm gì.

Hần ngược nhìn lên trời xanh, khóc chẳng ra nước mắt.

Nàng từng nói có đôi lời căn dặn quả thật bây giờ không còn cơ hội nữa. Ngoại trừ thần tiên, ngoài ra không ai có thể làm cho nàng mở miệng được.

Trần Gia Lâm sắp phải phát điên lên, hần chỉ muốn gào thét, giết người, để máu để trút hết nỗi hận trong lòng.

Hần gỡ mặt nạ ra, điên cuồng gầm rống:

- Phân muội, hãy mở mắt một lần nữa, xem nàng đang nằm trong lòng ai nào? Thế nhưng, nàng không thể mở mắt được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Hoàn Hồn Kỳ Tích

Phân muội, Phân muội, tại sao muội không cố gắng chịu đựng thêm một giây lát nữa. A! Ta mãi mãi phụ tình nàng, ta phụ tình tỷ nương nàng trước. Bây giờ đến phiên nàng, Phân muội nàng hãy mở mắt một lần nữa... nàng... đã ôm hận ra đi kia mà.

Từng chữ một bi thương, lời gào khóc đoạn trường, thế nhưng Đào Ngọc Phân chẳng có chút mây may phản ứng gì hết.

Hần dùng sức ôm chặt nàng vào lòng, cứ đưa đôi mắt vô thần nhìn lên trời xanh, hần đang suy nghĩ.

Hần hồi tưởng từ lúc lần đầu tiên thoát trông thấy sắc đẹp nàng đã chờ người ra ở tại ni am đi cả nàng, cho đến khi hai người bị Mẫu Đơn lệnh chủ dùng mọi thủ đoạn xếp đặt đã hai lần động phòng hoa chúc. Thế nhưng thấy đều không thành, chỉ có danh nghĩa phu thê chứ chưa hành lễ vợ chồng, bây giờ nàng đã ra đi, mãi mãi ra đi, đi đến một thế giới không ai biết tới, cuộc đời sáng lạn ngắn ngủi, chỉ để lại hờn ức vô hạn cho mọi người.

Ai là hung thủ ư?

Đương nhiên chính là nữ ma Mẫu Đơn lệnh chủ đã vọng tưởng xưng bá thiên hạ võ lâm chứ không còn ai nữa.

oOo

Mặt trời từ từ lặn về hướng tây, ánh tà dương có sắc máu nhuộm đỏ cả một vùng hoang dã bao la.

Thình lình ngay lúc này...

Trần Gia Lâm sực cảm thấy người mình đang ôm chặt trong lòng thoáng cử động một cái, hấn giật mình kinh hãi cứ cho rằng là loạn giác, cúi đầu nhìn kỹ mới thấy Võ Lâm Tiên Cơ mở hai mắt ra.

- Kỳ tích, quả thật đây là kỳ tích, nàng đã sống trở lại.

Đây là một sự bất ngờ, hấn mừng đến đổi miệng cứ mấp máy mà nói chẳng nên lời.

Đây là một sự kiện không thể xảy ra được, không ai tin rằng đây là sự thật.

Chỉ trong chớp mắt này đầu óc hấn trở nên trống rỗng.

Võ Lâm Tiên Cơ chuyển động đôi môi mê hồn cuối cùng nàng lên tiếng nói:

- Tỷ phu sao lại là chàng?

Trần Gia Lâm xúc động giọng run run khẽ gọi một tiếng:

- Phân muội!

Hấn chỉ gọi được hai chữ Phân muội ngoài ra chẳng nói được gì hết.

Võ Lâm Tiên Cơ chớp nháy đôi lông mi vừa dài vừa cong một cái, cất giọng u oán nói:

- Chẳng lẽ ta đã chết rồi sao? Tỷ phu chính chàng cứu ta chăng?

Trần Gia Lâm ngập ngừng nói:

- Phân muội, ta hoàn toàn không ngờ nàng đã sống lại.

Võ Lâm Tiên Cơ chớp nháy đôi mắt một cái nói:

- Ta còn nhớ chính Lãnh Diện Quái Khách mang ta đi, tại sao bây giờ...

Trần Gia Lâm cố gắng trấn tĩnh tinh thần lại nói:

- Phân muội nàng nói phải...

Hấn nói tới đây suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Chính ta... đã yêu cầu giữ lại nàng, tại vì... ta trông nàng không thể sống được nữa. Lạ thay, tại sao nàng chẳng trị liệu mà vẫn bình phục.

Hấn vẫn chưa buông tay ra, cứ ôm chặt nàng vào lòng tiếp.

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ cau mày suy nghĩ giây lát nói:

- Có lẽ Mẫu Đơn lệnh chủ không quyết tâm muốn giết ta nên đã hạ thủ nhẹ tay một chút cũng nên?

Trần Gia Lâm sau đó lại gật đầu nói:

- Bây giờ chỉ biết giải thích thế này thôi, này Phân muội nàng cảm thấy trong người thế nào rồi?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Hình như nội nguyên đã hồi phục được bảy tám phần thì phải.

Trần Gia Lâm sực nghĩ mình từng có kinh nghiệm trọng thương tự nhiên phục hồi, lần cuối cùng bị thương dưới Tấn Nguyên chỉ của mẹ cả Mẫu Đơn lệnh chủ, tự cho rằng ắt phải chết kết quả lại xuất hiện kỳ tích được sống trở lại, tại sao lại có hiện tượng này vậy?

Nếu bảo rằng trong cơ thể mình có dị bẩm trời sinh, nhưng Đào Ngọc Phân không có, tại sao cũng xảy ra hiện tượng này ư?

Mặt mày Võ Lâm Tiên Cơ bỗng đỏ ửng nói:

- Này tỷ phu, sao lồng ngực của chàng lại nóng quá thế.

Trần Gia Lâm bất giác ngẩn người trong giây lát, mặt mày nóng bừng lên nói:

- Phân muội nàng nói gì thế?

Võ Lâm Tiên Cơ khép mắt lại, hình như không dám nhìn hắn, e thẹn nói:

- Tỷ phu, hình như trong người chàng có một luồng nhiệt lực cực kỳ lạ đang truyền vào mình ta, rất nóng, có phải chàng đang dùng nội nguyên trợ giúp ta chăng?

Trần Gia Lâm kinh ngạc nói:

- Ta không làm gì mà?

Hắn cũng chẳng hiểu nguyên nhân này ra sao cả. Chẳng lẽ trong cơ thể mình có một thiên phú kỳ năng lực chẳng những có thể giải cứu mình hơn nữa cũng có thể giải cứu cả người khác?

Mình chỉ ôm chặt nàng vào lòng như vậy kỳ năng đã tự động truyền sang nàng.

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ cử động một cái nói:

- Tỷ phu, ta muốn ngồi dậy.

Trần Gia Lâm mặt mày nóng bừng lên lập tức buông tay ra, Võ Lâm Tiên Cơ trở mình ngồi bên cạnh hắn, ánh tà dương phản chiếu vào nơi mặt nàng càng trở nên xinh đẹp hơn.

Võ Lâm Tiên Cơ chợt nghĩ ra điều gì xúc động nói:

- Tỷ phu, nghe nói rằng chàng đã mất tích không biết sống chết ra sao cả, thế mà bây giờ...

Trần Gia Lâm nói:

- Nàng nghe ai nói lại vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ buột miệng nói:

- Ta nghe...

Nàng nói tới đây cảm thấy không ổn, bỗng đổi giọng nói:

- Chính Thất Tâm Nhân nói cho ta nghe vậy. Ta nghe, ta nghe như thế nào ư?

Tại sao nàng áp úng, Trần Gia Lâm sực như vỡ lẽ, chẳng trách gì nàng chưa từng tỏ rõ thái độ với mình, té ra nàng yêu sư đệ Thất Tâm Nhân, nhưng sư đệ đã dốc hết tâm lực tác thành hảo sự cho mình, quả thật hy sinh này quá lớn lao, dụng tâm cũng đáng kính phục.

Khi hắn hiểu nguyên nhân rồi lại cảm thấy buồn bã, hình như vừa đánh mất một thứ gì không bằng.

Đến bây giờ hắn mới thật sự cảm giác rằng mình vẫn yêu nàng, thế nhưng tình yêu này có lẽ sẽ mãi mãi vùi chôn dưới đáy lòng vì nàng yêu Thất Tâm Nhân, mà Thất Tâm Nhân là sư đệ của mình.

Võ Lâm Tiên Cơ thấy hắn im lặng hồi lâu buồn bã nói:

- Tỷ phu, chàng đang suy nghĩ gì vậy?

Trần Gia Lâm bất giác gượng cười nói:

- Ta đang suy nghĩ thế sự vô thường biến hóa khôn lường, rất nhiều sự kiện xảy ra thật bất ngờ, hơn nữa không thể lường trước được.

Hắn cảm nghĩ và thốt nên lời như thế, còn Đào Ngọc Phân có lãnh hội được không thì hắn chẳng biết rồi.

Võ Lâm Tiên Cơ gật đầu nói:

- Đúng thế, ta cũng có cảm nghĩ như vậy.

Nàng nói đến đây như sực nghĩ ra điều gì nói:

- Tỷ phu, chắc chàng biết Thất Tâm Nhân còn một người tỷ tỷ.

Trần Gia Lâm lấy làm ngạc nhiên rằng tại sao nàng lại đề cập vấn đề này vào lúc này ư?

Đương nhiên hấn chẳng quên thiếu nữ thần bí nọ rồi.

Thất Tâm Nhân là truyền nhân của phụ thân chẳng hay tỷ tỷ của y cũng là đồ đệ của phụ thân sao?

Sau khi hấn bị thương được mang vào hang đá trong Hắc cốc mới làm sáng tỏ được mối quan hệ của đôi bên, nhưng hấn chưa có cơ hội hỏi thăm những vấn đề này.

Bây giờ Vô Lâm Tiên Cơ lại bỗng nhiên lại đề cập đến cô ta, tại sao vậy?

Hấn suy nghĩ đến đây thân nhiên hỏi:

- Đương nhiên biết chứ, tại sao Phân muội lại đề cập tới cô ta?

Vô Lâm Tiên Cơ cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Tỷ phu có trông thấy chân diện mục của cô ta bao giờ chẳng?

Trần Gia Luân lắc đầu nói:

- Thế thì chưa.

Vô Lâm Tiên Cơ nói:

- Vậy thì ta nói cho chàng hay, nàng là một mỹ nhân, một mỹ nhân thật sự, ta không nói dối chàng đâu.

Trần Gia Luân động lòng nói:

- Tại sao nàng lại nói điều này cho ta nghe vậy?

Vô Lâm Tiên Cơ cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Tỷ phu, chàng không thể sống độc thân như thế này mãi, cũng phải...

Trần Gia Luân buộc miệng nói:

- Phân muội định làm mai chăng?

Vô Lâm Tiên Cơ kêu ồ một tiếng nói:

- Đúng thế, tỷ phu với nàng quả là một đôi rất xứng với nhau, không thể bỏ lỡ nhân duyên này.

Trần Gia Luân nói:

- Chẳng biết cô ta có bằng lòng lấy một nam nhân từng kết hôn hay chăng?

Vô Lâm Tiên Cơ thiếu điều chưa vỗ ngực nói bằng giọng điệu cương quyết:

- Chỉ cần tỷ phu khẽ gật đầu, ta sẽ bảo đảm điều này cho.

Trần Gia Luân muốn phát cười lên, nhưng hấn cười chẳng ra tiếng, hấn hoàn toàn hiểu dụng tâm của nàng cố ý dùng phương thức này để tỏ rõ nàng hoàn toàn không hề có chút tình cảm gì với hấn. Có lẽ nàng cho rằng cách làm này là thông minh, thực ra nàng rất đại độ vì cá tính của hấn chẳng ưa như vậy, thế rồi hấn lạnh lùng nói:

- Phân muội, ta xin ghi nhận tấm lòng của nàng vậy.

Vô Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Chẳng lẽ tỷ phu đã có ý trung nhân rồi sao?

Trần Gia Luân nói:

- Có lẽ như thế.

Vô Lâm Tiên Cơ nghiêng đầu sang một bên nói:

- Có thể cho ta biết đôi phương là ai chăng?

Trần Gia Luân nói:

- Thời cơ chưa tới nên chưa tiện đề cập, để mai sau ta sẽ nói cho nàng nghe.

Võ Lâm Tiên Cơ đưa cặp mắt hồ nghi nhìn Trần Gia Lâm miệng mấp máy muốn nói rồi lại thôi, nàng đang suy nghĩ không biết hẳn nói thật hay giả.

Không khí trở lại tịch lặng như tờ.

Võ Lâm Tiên Cơ mỉm cười nói tiếp:

- Tỷ phu, mong rằng chàng hãy suy nghĩ lời nói của ta, bằng không chàng sẽ hối hận cho mà coi.

Trần Gia Lâm cười nhạt một tiếng nói:

- Ta sẽ suy nghĩ.

Võ Lâm Tiên Cơ nghiêm sắc mặt làm ra vẻ rất trịnh trọng nói:

- Nay tỷ phu, thế nhưng chàng không nên đề cập chuyện này với Thất Tâm Nhân.

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy? Đây là việc tốt lành mà?

Võ Lâm Tiên Cơ áp úng nói:

- Chàng không biết đâu...

Hình như cô ta có điều gì khó nói thì phải.

Trần Gia Lâm nói:

- Đương nhiên ta không biết, nếu biết thì chẳng hỏi nàng làm gì nữa.

Võ Lâm Tiên Cơ liền trả lời cho có lệ:

- Chàng cứ việc nhớ lời căn dặn của ta, ắt có một ngày nào đó chàng sẽ sáng tỏ mọi việc không sai.

Trần Gia Lâm không để tâm với vấn đề này nên chẳng muốn hỏi tiếp, lập tức đứng lên nói:

- Phân muội, nàng có nơi chốn nào để dung thân không? Ta đưa nàng đi.

Võ Lâm Tiên Cơ cũng ngồi dậy co giãn thân người một cái:

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân rất quen thuộc phá không vang tới:

- Nay Đào Ngọc Phân, nếu ngươi quên mất hiệp định của hai chúng ta, ngươi sẽ ân hận suốt đời cho mà coi.

Trần Gia Lâm giật mình đảo mắt quang sát xung quanh một vòng, chẳng thấy bóng người nào hết hơn nữa nhất thời cũng chưa nghĩ ra đối phương là ai, hẳn kinh ngạc hỏi:

- Đối phương là ai vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ hạ thấp giọng nói:

- Chính là nàng đấy.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát lập tức vỡ lẽ, người vừa thốt ra lời nói chính là tỷ tỷ của Thất Tâm Nhân, lạ thay giữa nàng và Đào Ngọc Phân có hiệp định gì vậy?

Tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện tại đây ư?

Trên mặt Võ Lâm Tiên Cơ thoáng hiện ra những thần tình kỳ dị, nói giọng u oán:

- Tỷ phu, chàng không cần phải đưa tiễn ta, ta xin cáo từ nhà.

Nói xong phi thân chạy như gió.

Trần Gia Lâm bất giác ngẩn người ra tại chỗ, hần sức cảm thấy rằng mình rất ngu. Quả thật ngu như một con bò, đêm động phòng lần thứ hai, Võ Lâm Tiên Cơ từ chối hành lễ vợ chồng hơn nửa đã cố ý đặt ra một lý lẽ động lòng người, chẳng phải nàng đang diễn tuồng đó ư?

Thất Tâm Nhân dùng máu chó che mắt người và đánh cướp nàng, trong những ngày gần đây đương nhiên họ phải ở chung với nhau, đồng thời phụ tử nàng lần lượt được Thất Tâm Nhân giải cứu, thật là buồn cười mình vì bị sư đệ giấu giếm điều này bấy lâu, bây giờ nàng bảo rằng định làm mai cho mình, quả thật buồn cười hết sức.

oOo

Trần Gia Lâm đeo mặt nạ vào, nhảy lên kỵ mã thông thả chạy trên quan đạo.

Bỗng nhiên hần liền tưởng đến hai đại sự, tung tích Tiểu Bửu không biết mất tích đâu cả mặc dù quái nhân họ Trúc bảo rằng đến lúc nào đó cốt nhục ắt tương phùng, thế nhưng có đáng tin chăng?

Liệu mình có yên tâm chờ đợi không?

Không, ngày nào chưa tìm thấy Tiểu Bửu thì ngày đó không thể yên tâm.

Còn một điều nữa, phụ thân nói rằng mẫu thân tên là Phùng Kỳ Anh nổi giận bỏ đi, tính đến nay đã hơn hai mươi năm trời, biết bắt tay tìm bằng cách nào đây?

Khi hần nghĩ tới mẹ đẻ và ái nữ, hần cảm thấy sự việc Võ Lâm Tiên Cơ hoàn toàn không còn quan trọng nữa.

Mẹ bỏ đi, vợ chết, con thơ thất lạc, bi kịch lớn nhất của đời người cũng chỉ thế thôi, còn hơi sức đâu quan tâm tới tình cảm nam nữ nữa.

Sắc trời từ từ tối dần, xa xa hiện ra ánh sáng đèn đuốc, có lẽ nơi đó là chốn thị trấn thì phải.

Con người là lạ lùng như thế, bây giờ hần đã buông bỏ tâm sự ra hết, mệt mỏi thì nghỉ ngơi, khi đói thì cần phải ăn cơm, cũng có thể nói rằng đây là nguyên tắc tự nhiên.

Thế rồi hần thúc ngựa chạy về hướng ánh sáng đèn đuốc.

Sắc trời càng âm u bao nhiêu thì đuốc càng sáng bấy nhiêu. Quả nhiên trước hần là thị trấn, Trần Gia Lâm cho ngựa vào trấn, bỗng có một bóng người chạy về hướng hần, trở mắt nhìn kỹ mới biết đối phương chính là sư đệ Thất Tâm Nhân, chẳng đợi Thất Tâm Nhân lên tiếng chào hần đã nhảy xuống ngựa đứng ở giữa lộ.

Thất Tâm Nhân dừng bước lại, nhiệt tình nói:

- Sư huynh, người làm cho mọi người quýnh lên, đã cải danh làm Lãnh Diện Khách bao giờ vậy?

Giọng nói vẫn bán nam bán nữ như mọi khi.

Thân phận đã lộ tẩy, đương nhiên Trần Gia Lâm cũng không thể phủ nhận nữa, đành cất giọng lạnh nhạt nói:

- Làm thế nào người đã nhận ra ta vậy?

Thất Tâm Nhân nói:

- Đương nhiên sư huynh dễ dàng nhận ra rồi, người chỉ che giấu được nhất thời mà thôi.

Hần thoáng nghe nói câu này biết ngay y chẳng nói lời thật tình chút nào.

Trần Gia Lâm cũng chẳng bắt bẻ y làm gì, rõ ràng y và Đào Ngọc Phân đã gặp mặt với nhau rồi, hần khẽ gật đầu nói:

- Gia phụ vẫn khỏe chứ?

Thất Tâm Nhân nói:

- Đương nhiên khỏe rồi, sau khi người mất tích lão nhân gia người luống cuống đến nỗi suốt nửa phát điên lên.

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta có nỗi khổ tâm khó nói, lão nhân gia người vẫn còn ở trong Hắc cốc chứ?

Thất Tâm Nhân nói:

- Không, đã rời khỏi nơi đó từ lâu. Hắc cốc bất tiện ở lại lâu.

Trần Gia Lân nói:

- Hiện giờ lão nhân gia người ở đâu?

Thất Tâm Nhân suy nghĩ giây lát sau nói:

- Bây giờ tạm thời người không thể gặp lão nhân gia người, hiện giờ ngay cả ta cũng không biết hành tung của sư phụ ở đâu hết.

Thất Tâm Nhân nói:

- Nói như vậy tức là lão nhân gia người đã tái xuất giang hồ rồi?

Thất Tâm Nhân gật đầu nói:

- Có lẽ là thế, Mẫu Đơn lệnh chủ là đại họa cho võ lâm, lão nhân gia người không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Lạ lùng thật, bản thân đã tái xuất giang hồ vậy thì việc của mẹ cả nên để cho người kết liễu mới đúng, tại sao lại nhờ Thu Thi Khách kia chứ?"

Trong bụng hần nghĩ như thế, nhưng ngoài miệng thì không nói ra.

Thất Tâm Nhân trầm ngâm giây lát nói:

- Nay sư huynh, chúng ta hãy nói chuyện đứng đắn.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không phải đang nói chuyện đứng đắn đó sao?

Thất Tâm Nhân mỉm cười nói:

- Không, ta không phải nói thế, xem như ta lỡ lời, ta muốn nói... về hôn nhân đại sự của người.

Trần Gia Lân nghe nói thế lập tức ý thức ngay y đang muốn đề cập đến vấn đề gì rồi, hần bèn lạnh lùng nói:

- Hôn nhân đại sự của ta có gì phải nói nữa đâu?

Thất Tâm Nhân nói:

- Sư huynh, sự kiện giữa người và Đào Ngọc Phân người chuẩn bị liễu kết như thế nào đây?

Trần Gia Lân thờ mạnh một cái nói:

- Nàng là nàng, ta là ta, có gì đâu mà phải liễu kết?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Tình Ngũ Đêm Khuya

Thất Tâm Nhân nói giọng ôn tồn:

- Nay sư huynh, người và nàng cùng lạy trời đất và cùng vào động phòng, mặc dù chưa hành lễ phu thê, nhưng đã có danh phận, chẳng lẽ người bảo nàng gả cho người khác được sao?

Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng nói:

- Nay sư đệ, người chớ diễn tuồng nữa, hãy chấm dứt cho rồi, chớ mãi xem ta là một gã ngu ngốc, ta chẳng bằng lòng người làm thế đâu.

Thất Tâm Nhân nói giọng hốt hải:

- Diễn tuồng ư? Người nói thế có nghĩa là sao? Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Thôi, chớ giả đồ làm gì nữa, trong bụng ngươi am hiểu hơn ai hết... Thất Tâm Nhân nói:

- Ta chẳng hiểu gì cả!

Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt nói:

- Nếu ngươi buộc ta nói, thì ta đành phải nói cho người nghe, ngươi yêu Đào Ngọc Phân và nàng cũng yêu ngươi, có phải vậy không?

Thất Tâm Nhân cười ha hả nói:

- Vậy là kỳ đàm rồi, sư huynh, tại sao ngươi lại suy nghĩ như thế vậy? Trần Gia Lân nói:

- Sự thật sờ sờ ra trước mắt, ta cần gì phải suy nghĩ, ngươi cứ việc yên tâm, ta chẳng hề có mảy may tình ý gì với nàng hết. Ngươi chớ kiêu kỳ gì nữa, ta chúc hai người trăm năm hạnh phúc.

Thất Tâm Nhân giậm chân lia lịa nói:

- Nay sư huynh, ngươi hoàn toàn hiểu lầm rồi, ta không thể yêu nàng, và nàng cũng không yêu ta, ta có thể chỉ thiên tuyên thệ...

Trần Gia Lân khoát tay ngắt lời y nói:

- Quả thật ngươi có thiên tài diễn tuồng, tiếc rằng người sư huynh ngu ngốc này không biết thưởng thức lời tuyên thệ.

Thất Tâm Nhân luống cuống phát run lên, giậm chân lia lịa nói:

- Tức chết người đi, làm thế nào ngươi mới tin đây?

Trần Gia Lân chẳng động lòng chút nào, cất giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Ngươi gọi ta là sư huynh có phải vậy không? Nhưng mà cả chốn thiên hạ này khó mà tìm ra cặp sư huynh đệ thứ hai như thế, ta chưa từng trông thấy mặt mũi của ngươi, cả tên họ của người ta cũng không biết, đây là sư huynh đệ gì vậy?

Thất Tâm Nhân luống cuống nói:

- Sư huynh, tất cả mọi người đều có nỗi khổ tâm khó nói, chẳng lẽ người không thông cảm ta. Đây chỉ là tạm thời thể thôi, một ngày nào đó ngươi sẽ hoàn toàn sáng tỏ mọi việc, chứ thật tình ta chẳng làm ra vẻ thần bí đâu!

- Thôi ta cũng không muốn làm sáng tỏ vụ này, ta phải đi ngay bây giờ! Nói xong chuẩn bị lên ngựa.

Thất Tâm Nhân vừa bước tới nắm lấy dây cương vừa khóc lóc nói:

- Được, ta nói cho ngươi nghe, nhưng mà ngươi chớ hối hận, ta... ta nói cho ngươi nghe hết...

Trần Gia Lân xua tay nói:

- Không cần, ta không muốn tìm hiểu tư ẩn của người ta, tạm biệt nha! Dứt lời hất nhảy lên lưng ngựa.

Thất Tâm Nhân buông tay ra, đứng ngẩn người tại chỗ. Trần Gia Lân vừa giật dây cương vừa lớn tiếng nói:

- Chúc hai người hạnh phúc!

Dứt lời, hất thúc ngựa chạy như gió.

oOo

Trần Gia Lân ngồi trên ghế tựa lưng vào cạnh bàn, thỉnh thoảng phát ra một tiếng cười lạnh lùng, hẳn cảm thấy hành vi của Thất Tâm Nhân buồn cười hết sức, đến lúc này mà ngươi còn làm mặt dày diễn tuồng tiếp.

Giữa con người với con người quý ở chỗ lấy tình thật tương kiến với nhau, bằng không cho dù thân như anh em ruột thịt cũng bằng thừa thôi.

Đêm đã quá khuya, tất cả lũ khách hầu như đã nhập mộng, bây giờ trong khách điểm tịch lặng như tờ.

Bỗng nhiên hẳn nghe thấy cửa phòng kế bên có tiếng gõ cửa. Âm thanh từ trong phòng kế bên vang ra hỏi:

- Ai đó, có phải là điểm gia không?

Trần Gia Lân bắt giắc giật bắn người lên, rõ ràng đây là giọng nói của mình đệ Ngô Hoàng Văn, sao y lại nghỉ tại khách điểm này. Hơn nữa lại ở ngay

phòng kế bên, thế mà mình chẳng hay biết gì cả?

Một âm thanh nữ nhân nói:

- Văn ca, là ta đây!

Trần Gia Lâm càng lấy làm ngạc nhiên hơn, đêm khuya canh vắng, Từ Y Tiên Từ Lương Tiểu Ngọc đến lầu điểm này tìm y để làm gì vậy? Nghe cách xưng hô, hình như hai người chẳng tầm thường rồi.

Âm thanh Ngô Hoàng Văn nói:

- Lương cô nương, có việc chi chăng? Từ Y Tiên Từ nói:

- Ta ngủ chẳng được, muốn sang đây trò chuyện với người!

Nghe giọng nói của Từ Y Tiên Từ hình như cô ta cũng nghỉ trong khách điểm này. Ngô Hoàng Văn nói:

- Lương cô nương, ta đã... Từ Y Tiên Từ cướp lời nói:

- Ta biết người ngủ rồi, nhưng không sao người cứ mở cửa phòng ra, người nằm trên giường, ta ngồi nói chuyện với người cũng được.

Hình như Ngô Hoàng Văn chẳng mấy bằng lòng nói:

- Lương cô nương, e rằng như thế... không tiện? Từ Y Tiên Từ cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Văn ca, nam nữ giang hồ không chấp những tiểu tiết này. Cái gì mà nam nữ thọ thọ bất tương thân, dư luận đáng sợ vân vân, đây toàn là những lời cổ hủ của nhóm người nguỵ quân tử tự xưng là người học giả, ta không tin những thứ đó, chỉ cần chúng ta quang minh chính đại tương kiến với nhau, có gì đâu mà ngại sợ.

Hình như Ngô Hoàng Văn không muốn tranh luận với cô ta, đành ngồi dậy mở tung cửa phòng ra nói:

- Mời vào nào!

Trần Gia Lâm quạt tắt ngọn đèn dầu, hần vốn thì không muốn nghe lời người ta nói chuyện, thế nhưng Ngô Hoàng Văn là minh đệ của hần. Hần không thể chẳng quan tâm, có ai biết thiếu nữ thô tục bướng bỉnh này đang định trò huyền ảo gì đây.

Thế rồi hần lặng lẽ ngồi yên lắng tai nghe họ nói chuyện.

oOo

Mặt mày Ngô Hoàng Văn lộ vẻ chẳng vui, ngồi trên cạnh giường.

Từ Y Tiên Từ biết trong lòng Ngô Hoàng Văn không vui, nhưng cô ta giả vờ làm ra vẻ không biết gì hết, bắt chuyện nói:

- Nay Văn ca, người cứ khen Ngự Lang nhị ca kết nghĩa của người tài ba như thế nào đó. Tiếc rằng ta chưa có cơ hội gặp hần, võ công của hần so với Chúc Long biểu huynh của ta thì thế nào?

Ngô Hoàng Văn thoáng nghe đề cập tới Trần Gia Lâm, hai mắt sáng ngời, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Trong lứa tuổi thanh niên đương kim võ lâm, e rằng khó tìm ra một ai có thể đối địch được với hần.

Từ Y Tiên Từ kêu ồ một tiếng nói:

- Người nói rằng hần đã mất tích, do nguyên nhân thế nào vậy? Ngô Hoàng Văn bỗng trầm giọng nói:

- Không biết, tin này do thù hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ tiết lộ. Họ bảo rằng từ rày về sau ở chốn giang hồ không còn nhân vật Ngự Lang này nữa, có lẽ... hần đã thọ nạn cũng nên, ta đang tích cực truy thám tung tích hần.

Từ Y Tiên Từ nói:

- Nếu như hần đã thọ nạn thì sao? Ngô Hoàng Văn xúc động nói:

- Ta tuyên thệ quyết phải báo thù cho hần! Từ Y Tiên Từ biểu lộ nghĩa khí trên mặt nói:

- Ta tiếp sức người, việc của người tức là việc của ta! Ngô Hoàng Văn nói:

- Tại hạ xin cảm tạ trước.

Từ Y Tiên Tử nghiêng đầu sang một bên nói:

- Văn ca, chẳng lẽ ngươi không thể đổi cách xưng hô được sao? Mặt mày Ngô Hoàng Văn ứng đỏ, ngượng ngùng nói:

- Đổi cách xưng hô... thế nào ư?

Từ Y Tiên Tử đưa mắt nhìn y cười thật tươi nói:

- Ngươi cứ gọi ta là Tiểu Ngọc được rồi! Ngô Hoàng Văn ấp úng nói:

- Tiểu Ngọc ư?

Từ Y Tiên Tử nói:

- Ô! Ta rất thích nghe thấy ngươi gọi ta như thế, chính mẹ ta đã gọi ta như thế. Nói cho ngươi hay, trên thế gian này, ta yêu mẹ ta nhất, ta yêu ngươi như yêu mẹ ta vậy.

Lời nói tuy thô tục, nhưng tràn đầy chí tình, hình như cô ta không giấu kín được câu nào cả, trong bụng suy nghĩ sao thì miệng nói vậy.

Từ Y Tiên Tử lại nói tiếp:

- Văn ca, từ nhỏ tới lớn, ta chưa hề yêu bất cứ một nam nhân nào hết. Ta ghét nam nhân nhất, ta biết rằng mặt mũi ta rất xấu xí, đồng thời cũng biết không có nam nhân nào thích ta hết, thế nhưng ta vừa trông thấy ngươi tức thì trong lòng liền sinh hảo cảm với ngươi ngay, có phải đây là người ta thường nói hữu duyên không?

Ngô Hoàng Văn nói:

- Tiểu Ngọc, ngươi nói rằng không có nam nhân nào yêu ngươi, chắc không phải vậy chứ?

Trong lòng Từ Y Tiên Tử cảm thấy ngọt ngào, cười thật tươi nói:

- Văn ca, ngươi cứ nói thử nào? Ngô Hoàng Văn nói:

- Chính biểu huynh ngươi...

Từ Y Tiên Tử cứ cho rằng Ngô Hoàng Văn sẽ nói rõ cái tên mà cô ta thích nghe, không ngờ lại nói tới Chúc Long, bất giác lấy làm thất vọng, sa sầm nét mặt, buột miệng nói:

- Con khỉ!

Ngô Hoàng Văn thoát nghe cô ta thốt ra hai chữ này bất giác giật nảy người lên, tròn to hai mắt nhìn cô ta nhủ thầm: "Xấu mूर्òì lạ chín, quả thật chẳng sai chút nào, nếu cưới phải người vợ vừa xấu vừa quái này há chẳng phải xúi quẩy cả tám đời đó ư?"

Trong bụng Ngô Hoàng Văn thì suy nghĩ như vậy, nhưng chẳng dám biểu lộ trên mặt. Từ Y Tiên Tử chẳng cảm thấy mình ăn nói thô tục chút nào, lại nói tiếp:

- Chúc Long ư? Ngoại hiệu của gã là Hoa Thái Tuế, thì người có thể tưởng tượng được hành vi của gã là thế nào rồi. Ta ghét gã hết sức, nếu chẳng vì nghĩ hai người có mối quan hệ thân thích thì ta đã giết chết gã ta từ sớm rồi, ngươi nói rằng y yêu ta ư? Chẳng yêu chút nào hết, gã chỉ muốn thừa kế gia sản của nhà ta mà thôi.

Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Chưa chắc như thế, biểu huynh muội sống gần nhau từ nhỏ đến lớn, làm gì vẫn phải có chút tình nghĩa.

Từ Y Tiên Tử liếc mắt nhìn y một cái nói:

- Ngươi mong ta gã cho y chăng?

Ngô Hoàng Văn ấp úng vội vàng nói:

- Không thể nói rằng mong muốn được nhưng... biểu huynh muội kết hợp thì thân hơn nữa có sao đâu?

Từ Y Tiên Tử tròn ngược hai mắt, la lớn tiếng nói:

- Ta biết dụng tâm của ngươi, ngươi muốn xa lánh ta chứ gì, có phải vậy không? Bây giờ chúng ta hãy nói cho rõ ràng, rốt cuộc ngươi có yêu ta hay không?

Ngô Hoàng Văn bất giác ngẩn người ra tại chỗ. Nếu bảo rằng yêu cô ta thì quả thực mình chẳng có chút tình ý gì với cô ta hết, còn nói rằng không yêu

thì với tính tình bướng bỉnh của cô ta, chẳng biết cô ta sẽ gây nên sự việc như thế nào nữa đây, nhất thời y chẳng nói nên lời nào hết.

Một hồi lâu, Ngô Hoàng Văn mới thốt ra được một câu nói:

- Tiểu Ngọc, chớ la lớn tiếng như vậy, kéo người ta nghe thấy chẳng nhẽ nhận, đây là khách điểm...

Từ Y Tiên Từ vẫn nói lớn tiếng rằng:

- Ta không cần biết nhẽ nhận hay không nhẽ nhận gì cả! Ngô Hoàng Văn cúi đầu xuống không nói gì hết.

Từ Y Tiên Từ càng nói lớn tiếng hơn:

- Nói đi! Rốt cuộc ngươi có thích ta hay không?

Quả thực Ngô Hoàng Văn muốn bỏ chạy ngay, chẳng nói cô ta xấu xí làm gì, y không dám thọ giáo đức tính này chút nào, nếu như trở thành vợ chồng, y phải khổ sở suốt đời không sai.

Dù là con người đất cũng phải nổi giận, Ngô Hoàng Văn bồng ngược đầu lên, lạnh lùng nói:

- Nếu như ta nói rằng ta không thích thì sao?

Từ Y Tiên Từ mặt mày biến sắc, một hồi thật lâu mới nói:

- Ta không thích nghe câu nói này! Ngô Hoàng Văn nói:

- Thế nhưng ta đã nói câu này rồi!

Từ Y Tiên Từ nghiêng răng nói:

- Nếu như ngươi không thích ta, thì ta sẽ giết ngươi, ta không để cho bất cứ một nữ nhân nào lấy được ngươi hết. Sau khi giết ngươi thì ta tự sát, vì ta không yêu người đàn ông thứ hai nào nữa!

Ngô Hoàng Văn nghe nói thế bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, y biết cô ta nói được ắt phải làm được.

Bỗng nhiên thần tình của Từ Y Tiên Từ thay đổi lớn, nói giọng ôn tồn:

- Văn ca, chớ nói như vậy, ta biết ngươi chỉ nói đùa thôi!

Đương nhiên Ngô Hoàng Văn không muốn làm lớn chuyện, lập tức cuốn theo chiều gió nói:

- Đây Tiểu Ngọc, nam nữ thương yêu nhau xuất phát từ nơi tình cảm, nhưng ắt phải thuận theo tự nhiên, chứ không thể miễn cưỡng, chúng ta đã quen nhau nhưng cần phải có khoảng thời gian qua lại để đôi bên tìm hiểu, sau đó mới nói tới vấn đề khác, ngươi có đồng ý vậy không?

Từ Y Tiên Từ mân mê tà áo, nói:

- Được, ta nghe lời ngươi, từ lúc còn nhỏ, ta muốn điều gì, quyết phải lấy cho bằng được, nhưng... đối với ngươi, ta thấy đều nghe lời ngươi, nếu người chê ta xấu xí thì cũng không cải biến được vì cha mẹ ta sinh ra ta là như thế đấy, còn ngươi cho rằng ta quá bướng bỉnh, thì ta có thể sửa đổi!

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời cô ta đã thốt lên những lời nhún nhường cầu hòa như vậy.

Ngô Hoàng Văn lấy làm cảm động, mặt lộ vẻ cười nói:

- Tiểu Ngọc, xấu đẹp của một người không phải nơi dung nhan, mà là ở trong đức tính, cho dù người đó đẹp như tiên nữ nhưng có một linh hồn xấu ác thì cũng chẳng hay ho gì cả! Ta không phải là hạng người hiểu biết nông cạn đâu, ngươi hiểu ý ta muốn nói gì chứ?

Từ Y Tiên Từ bỗng nhiên trở thành trầm tĩnh hơn, nói giọng e thẹn:

- Ta hiểu cả rồi!

Hình như cô ta không thích ứng với hai chữ e thẹn, thế mà bây giờ lại có phản ứng như vậy, có lẽ chính cô ta cũng lấy làm ngạc nhiên thì phải.

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu, thừa dịp nói:

- Tiểu Ngọc, đêm đã khuya lắm rồi, ngươi trở về phòng nghỉ ngơi đi?

Từ Y Tiên Từ lắc đầu nói:

- Không, ta chưa buồn ngủ...

Cô ta nói tới đây, bỗng đôi giọng nói:

- Được, ta nghe lời người!

Nói xong, cô ta đã đứng lên.

Ngô Hoàng Văn đưa cô ta bước ra cửa phòng, thò phào một tiếng rất nhẹ nhõm.

oOo

Từ Y Tiên Từ vừa đi tới giữa sân viện, bỗng có âm thanh bén nhọn vang lên nói:

- Ô! Quả thật đây đúng là một con chim ngọc, thịt đưa tới miệng mà không chịu ăn!

Từ Y Tiên Từ dừng bước lại, kế đó có một bóng người từ trong bóng tối hiện ra, nhờ ánh sáng mờ mờ từ hai bên sân viện soi tới, có thể nhìn thấy đối phương là một thư sinh trạc ngoài hai mươi tuổi ngoài, gương mặt đầy những vẻ tà khí, vì thấy gã mặc áo nho sĩ nên mới bảo rằng gã là thư sinh, chứ thật ra gã chẳng giống một học giả chút nào.

Thư sinh nọ bước tới trước, chấp tay vái dài, cười hi hi nói:

- Cô nương ở lầu điểm buồn bã chẳng? Từ Y Tiên Từ lạnh lùng nói:

- Ta chẳng hiểu người nói gì cả! Thư sinh vừa cười vừa nói:

- Tại hạ muốn nói rằng nếu cô nương đêm dài cô đơn, thì tại hạ sẵn sàng làm bạn hầu hạ cho!

Từ Y Tiên Từ xéch ngược đôi lông mày đậm lên, nói:

- Có lẽ người thường làm bạn với nữ khách độc thân thì phải? Thư sinh cười khẩy một tiếng nói:

- Không dám, tự cổ danh sĩ giai phong lưu, tại hạ thì không dám ví mình như là danh nhân, nhưng rất thông hiểu tình ý.

Từ Y Tiên Từ kêu hừ một tiếng, nói:

- Người có biết thế nào gọi là quý phong lưu chẳng? Thư sinh ngạc nhiên nói:

- Điều này ư... có nghĩa là trời sinh ra giống đa tình, làm quý phong lưu. Gã vừa nói vừa tiến tới một bước.

Từ Y Tiên Từ cười khẩy nói:

- Không phải vậy chứ? Nên nói rằng người há tự cho là phong lưu thấy đều nên làm quý vậy!

Thư sinh cười hi hi nói:

- Cô nương nói đùa đấy thôi! Từ Y Tiên Từ nói:

- Ta luôn luôn không thích nói đùa, chỉ nói lời thực tình thôi, người tên là gì vậy? Thư sinh chấp tay xá dài nói:

- Tiểu sinh tên Đinh Khắc Thiệu là một sĩ tử du học! Từ Y Tiên Từ cười tùm tùm một tiếng nói:

- Có lẽ lệnh tôn cũng là chủng tử phong lưu thì phải? Thư sinh ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô nương lại biết ư? Từ Y Tiên Từ nói:

- Điều này có gì là lạ đâu, thường thì trông thấy người con thế nào là biết ngay người cha sẽ thế ấy, có phải vậy không?

Chẳng biết thư sinh nghe chẳng hiểu hay là giả vờ không biết đây, gã nhún vai nói:

- Cô nương ngoại tú trong tuệ, khiến người bội phục hết sức! Từ Y Tiên Từ cười há há một tiếng nói:

- Có thật ta rất thanh tú ư?

Thư sinh nghiêng chiếc đầu sang một bên nói:

- Đương nhiên khi một nam nhân yêu một nữ nhân, thì người tình của mình chẳng khác gì với Tây Thi cả!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Khách Điểm Kinh Biển

Trần Gia Lâm trông thấy cảnh này đã nổi giận đùng đùng, hắn rất ghét hạng côn đồ tà ác này nhất, hắn không hiểu với bản tính của Từ Y Tiên Từ tại sao lại chịu phí lời đối đáp với hắn làm gì?

Ngô Hoàng Văn đứng trong phòng nhìn qua cánh cửa khép hờ, đương nhiên cũng đã trông thấy cảnh bên ngoài rất rõ. Y cũng giận đến nỗi muốn xông ra dạy cho tiểu tử này một bài học đích đáng, nhưng sức nghĩ lại công lực của Từ Y Tiên Từ cao hơn mình, ngoại trừ cô ta có hành động xấu xa, bằng không ắt phải có nguyên nhân, nên y cố đè nén cơn lửa giận trong lòng để xem Từ Y Tiên Từ sẽ ứng phó thế nào đã.

Từ Y Tiên Từ bỗng đổi giọng, lạnh lùng nói:

- Họ Đinh kia, biết điều thì mau mau rút khỏi đây, đêm nay cô nương không muốn giết người, hãy nhớ cho kỹ, về sau chớ để ta gặp lại, bằng không người phải bỏ xác dưới tay ta cho mà coi!

Đinh Khắc Thiệu cười hắc hắc một tiếng nói:

- Cô nương, không ngờ người lại ngông cuồng đến thế, nhưng tại hạ chưa bao giờ bị ai hăm dọa được hết.

Từ Y Tiên Từ nói:

- Đinh Khắc Thiệu, người tưởng bản cô nương không biết lai lịch của người ư? Nói cho người hay, người cậy vào mẹ người nuông chiều người, đã lộng hành tác ác ở vùng phụ cận Nam Xương. Vị tình cha người, nên ta mới không giết người đây, bằng không người chẳng có mấy may cơ hội đứng trước mặt ta nói nhảm thế đâu, hãy thừa lúc ta chưa thay đổi ý kiến mau rút khỏi đây đi.

Đinh Khắc Thiệu ngao nghể nói:

- Cô nương cũng biết gia thế tại hạ sao? Từ Y Tiên Từ la lớn tiếng nói:

- Ta bảo người rút khỏi đây có nghe không?

Đinh Khắc Thiệu cứ đưa mắt chăm chăm nhìn Từ Y Tiên Từ như mèo gắp mỡ.

Lạ lùng thật, nếu là Vô Lâm Tiên Cơ mà giả si mê như thế thì chẳng nói làm gì, đằng này là Từ Y Tiên Từ, chẳng những cô ta không đẹp hơn nữa phải nói rằng rất xấu xí, mặc dù thân hình cô ta yêu kiều xinh đẹp, nhưng không ai dám thọ giáo dung nhan của cô ta hết.

Đinh Khắc Thiệu tự xưng là phong lưu, hơn nữa cũng không phải cả đời chưa trông thấy nữ nhân bao giờ, vậy thì giả mê về điểm nào của Từ Y Tiên Từ?

Ngay lúc này, tỷ nữ Nguyệt Quế thoăn thoắt bước tới, lên tiếng nói:

- Tiểu thư, giả là ai thế? Từ Y Tiên Từ nói:

- Con trai bảo bối của nhà đại từ thiện họ Đinh trong thành Nam Xương đấy! Nguyệt Quế nói:

- Nhà đại từ thiện họ Đinh không phải là nhân vật vô lâm... Từ Y Tiên Từ lắc đầu nói:

- Thế là người lầm rồi, đây gọi là cao nhân bất lộ tướng đấy, thế nhưng những năm gần đây, quả thực lão đã làm nên biết bao nhiêu việc thiện!

Đinh Khắc Thiệu thoáng liếc mắt nhìn Nguyệt Quế một cái, sau đó lại đảo mắt nhìn vào Từ Y Tiên Từ, quả thực khiến người thắc mắc khó hiểu vô cùng. Luận về sắc đẹp, Nguyệt Quế cũng khá xinh đẹp, tại sao chẳng đáng để giả chú ý ngắm nhìn ư?

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn cũng mù tịt không hiểu tại sao cả. Từ Y Tiên Từ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói giọng lạnh lùng:

- Nguyệt Quế, chúng ta về phòng nào! Đinh Khắc Thiệu dang tay cản lại nói:

- Cô nương, tương kiến tức là hữu duyên, sao không ban bố chút ơn huệ ư? Nguyệt Quế căm phẫn nói:

- Người hết muốn sống rồi sao?

Đinh Khắc Thiệu chẳng thèm dờn ngó y, đã buông tiếng cười há há nói:

- Cô nương, chúng ta trò chuyện với nhau được chẳng? Bằng không... đêm nay tại hạ ắt không chộp mất được.

Từ Y Tiên Từ từ từ xòe năm ngón tay phải ra.

Chuyện lạ đã xảy ra, gương mặt Đinh Khắc Thiệu bỗng hiện thần sắc hoảng sợ cực độ, gãi há mồm định lên tiếng nhưng không thốt ra được lời nào hết, hai đầu gối hơi cong lại, thân người gãi từ từ đến gần lòng bàn tay xòe ra năm ngón của Từ Y Tiên Từ.

Đây là công lực gì vậy?

Trần Gia Lâm chưa từng trông thấy bao giờ, cũng chưa từng nghe nói. Bây giờ hắn mới thực sự lãnh hội lai lịch của Từ Y Tiên Từ không phải đơn giản.

Gương mặt Đinh Khắc Thiệu co rút lia lịa, mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm, gương mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Thân thể của Đinh Khắc Thiệu dần dần đến gần chỗ lòng bàn tay xòe ra năm ngón còn khoảng nửa thước.

Thình lình ngay lúc này...

Có một lão nhân áo đen xuất hiện giữa sân viện, hốt hải nói:

- Cô nương xin hạ thủ lưu tình!

Từ Y Tiên Từ thu bàn tay lại, tức thì Đinh Khắc Thiệu loạng choạng té lù ra sau vài thước liền.

Lão nhân áo đen bước tới đỡ gã lại nói:

- Công tử, ngài sợ ý quá thể, suýt nữa đã lọt vào quỷ môn quan rồi! Đinh Khắc Thiệu cúi đầu thờ hồng học chẳng nói nên lời nào hết. Lão nhân áo đen quay sang hướng Từ Y Tiên Từ chấp tay nói:

- Có lẽ cô nương chính là...

Từ Y Tiên Từ khoát tay ngắt lời nói của đối phương nói:

- Ngươi dám thốt ra một chữ thì chó hồng rời khỏi đây!

Lão nhân áo đen run bắn người lên, nín chặt tay áo Đinh Khắc Thiệu khôn đốn bỏ chạy. Từ Y Tiên Từ quay đầu nhìn vào cửa phòng Ngô Hoàng Văn giấy lát, sau đó khoát tay một cái, cả hai chủ tớ song song đi qua bên kia sân viện bước vào một gian phòng ở dãy đầu sương phòng.

oOo

Trần Gia Lâm nằm trên giường suy nghĩ, chẳng biết lai lịch của Từ Y Tiên Từ là thế nào? Võ công của cô ta kỳ dị và đáng sợ, chẳng trách gì Ngô Hoàng Văn không dám đắc tội với cô ta, có lẽ Ngô Hoàng Văn ắt biết lai lịch của cô ta, nếu có cơ hội phải hỏi y mới được.

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng cảm thấy trên nóc nhà hình như có tiếng tà áo phát phơ trong gió. Hắn động lòng trở mình bước xuống giường, mở tung cửa phòng nhảy lên nóc nhà phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy một bóng người đã vượt xa cả bảy, tám mái nhà.

Con người ai cũng có tính hiếu kỳ cả, nhất là người võ lâm. Thế rồi Trần Gia Lâm phi thân đuổi theo ngay.

Chỉ trong nháy mắt ra tới trần ngoại. Trần Gia Lâm vừa đặt chân xuống đất, lập tức gia tốc thân pháp lao tới nhanh như chớp.

Bóng người chạy đằng trước bỗng dừng bước quay đầu trở lại, vì Trần Gia Lâm chạy hết tốc độ, suýt nữa đã va đụng vào người đối phương. Trố mắt nhìn kỹ mới hay chính là mình đệ Ngô Hoàng Văn, hắn suýt nữa buột miệng kêu lên một tiếng.

Ngô Hoàng Văn nhìn rõ đối phương, mới lên tiếng nói:

- Té ra là tiền bối... Trần Gia Lâm nói:

- Ngươi tưởng rằng là Lương Tiểu Ngọc? Ngô Hoàng Văn hốt hải nói:

- Sao tiền bối lại biết trong bụng văn bối... Trần Gia Lâm thân nhiên nói:

- Ngươi âm thầm rời khỏi lữ điểm chi vì trốn tránh cô ta, có phải vậy không? Ngô Hoàng Văn ngập ngừng nói:

- Thừa tiền bối, cực chẳng đã văn bối phải hành động như thế, cô ta cứ theo quấy nhiễu văn bối như một âm hồn, có nhiều sự việc phải đình trệ lại hết, cho nên văn bối mới nghĩ ra kế sách này.

Trần Gia Lâm nói:

- Kế sách này tạm thời yên ổn thôi, ngươi thử suy nghĩ kỹ lại xem, nếu như cô ta quyết tâm quấy nhiễu ngươi, ngươi không thể trốn đi đâu cả? Lẫn trốn có giải quyết được gì đâu? Nếu một khi cô ta nổi giận thì hậu quả thế nào nữa?

Ngô Hoàng Văn thở dài một tiếng nói:

- Thừa tiền bối, văn bối đã cùng kể, bây giờ cũng chẳng biết làm sao đây? Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, rồi nói:
- Người có việc gì cứ thành thật nói lại cho cô ta nghe, mặc dù cô ta bướng bỉnh, nhưng cũng rất thông hiểu tình lý.

Ngô Hoàng Văn do dự nói:

- Thế nhưng, chi sợ... cô ta không để cho văn bối tự do hành động... Trần Gia Lân trầm tư giây lát, sau đó mới nói:
- Cô ta rất chung tình với người, người có biết điều này không? Ngô Hoàng Văn ngượng ngùng nói:
- Vâng, văn bối không phủ nhận điểm này! Trần Gia Lân nói:
- Còn người? Người có nhận xét thế nào về cô ta? Ngô Hoàng Văn trầm ngâm nói:
- Văn bối chưa suy nghĩ về điểm này, lòng cô ta thì tốt lắm, có điều... Trần Gia Lân mỉm cười nói:
- Có điều cô ta chẳng đẹp chút gì? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:
- Xấu đẹp thì không thành vấn đề, văn bối không đến nỗi hiểu nông cạn như vậy, có điều... văn bối không chịu nổi tính tình của cô ta thế thôi.

Trần Gia Lân nói:

- Thế nhưng cô ta bảo rằng cô ta sẽ sửa đổi kia mà?

Nói xong, hần bỗng cảm thấy mình lỡ lời, vì hần như là đang muốn tác hợp sự kiện này, rõ ràng đang biện luận cho cô ta, thế rồi hần đổi giọng nói:

- Đương nhiên ở chốn thiên hạ mọi việc đều có thể miễn cưỡng, duy chỉ có mỗi một sự việc về mặt tình cảm thì không thể miễn cưỡng được. Bây giờ không tranh luận những vấn đề này làm gì nữa, người cứ trở về khách điểm thành thật nói điều khó khăn của người với cô ta, sau đó người mới rời khỏi cũng chưa muộn!

Ngô Hoàng Văn do dự hỏi:

- Nếu như vẫn không thoát được thì sao? Trần Gia Lân nói:
- Ta sẽ tìm biện pháp giúp người!

Thực ra hần chẳng có biện pháp gì cả, miệng hần tuy nói thế, trong lòng thì chẳng tự tin chút nào.

Ngô Hoàng Văn trầm tư giây lát, bỗng nhiên hạ quyết tâm nói:

- Được, văn bối y lời chỉ giáo của tiền bối trở về khách điểm. Y nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:
- Đúng rồi, văn bối xin hỏi một việc, Vô Lâm Tiên Cơ thế nào rồi? Trần Gia Lân nói:
- Người hãy yên tâm, nàng đã bình an vô sự! Ngô Hoàng Văn cau mày nói:
- Sao tiền bối lại biết rõ tình hình của văn bối như thế? Trần Gia Lân nói:
- Nói trắng ra thì chẳng có gì lạ hết, ta ở ngay căn phòng kế bên người. Ngô Hoàng Văn kêu ồ một tiếng nói:
- Thì ra là thế!

Trần Gia Lân hạ thấp giọng nói:

- Bây giờ đến ta hỏi người một vấn đề, lai lịch của Lương Tiểu Ngọc là sao vậy? Ngô Hoàng Văn kinh ngạc nói:
- Tiền bối không biết lai lịch của cô ta sao? Trần Gia Lân lắc đầu nói:
- Nếu biết thì hỏi người làm gì nữa.

Ngô Hoàng Văn ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Văn bối không thể phụng cáo! Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao vậy?

- Người võ lâm ai cũng có cầm kỳ cả, xin tiền bồi lượng thứ hiểu cho.

Nghe nói thế Trần Gia Lâm càng lấy làm thắc mắc hơn, hẳn biết rằng với thân phận bây giờ hỏi y, y quyết không chịu tiết lộ, hai bên là huynh đệ kết nghĩa cũng không cần thiết phải giấu giếm y mãi, hẳn suy nghĩ đến đây bèn đổi giọng nói:

- Người thứ nghe giọng nói ta là ai nào?

Ngô Hoàng Văn như vừa chạm phải dòng điện bất giác run bắn người lên, lùi ra sau hai bước liền, há mồm ấp úng nói:

- Chẳng lẽ ngươi... ngươi là nhị ca sao? Trần Gia Lâm gỡ mặt nạ ra nói:

- Tam đệ, ngươi đứng rồi!

Ngô Hoàng Văn hớn hờ kêu lên một tiếng, bước tới nắm chặt cánh tay Trần Gia Lâm, xúc động nói:

- Nhị ca, đây không phải là chiêm bao chứ? A! Tại sao ngươi lại biến thành Lãnh Diện Quái Khách vậy?

Trần Gia Lâm khẽ vỗ vào vai y, nói:

- Tam đệ! Chớ xúc động hãy nghe ta nói nào, nhưng tạm thời ngươi phải kín miệng...

Thế rồi hẳn mang mọi việc sau khi trúng Tán Nguyên chi thọ thương bắt trị và ngẫu nhiên lấy được Mục Kiếm thuật lại cho Ngô Hoàng Văn nghe một phen.

Nghe kể xong, Ngô Hoàng Văn vẫn xúc động nói:

- Chẳng lẽ đây là ý trời, không ai đổi được cả, nhị ca, ta nhớ ngươi đến muốn phát điên lên.

Nói xong buông tiếng cười hả hê. Trần Gia Lâm nói:

- Tình hình đại ca và đại tẩu thế nào? Ngô Hoàng Văn nói:

- Đệ mới thăm viếng hai người, họ đều khỏe cả, nhưng bây giờ chưa tiện lộ mặt. Hai ngốc ca ca không quen cuộc sống thế vậy, cứ đòi xuất giang hồ mãi, may mà tẩu tẩu cố giữ y, đại ca rất nghe lời tẩu tẩu nói.

Trần Gia Lâm cười thật tươi, tức thì hình ảnh vừa ngơ ngáo vừa chất phác của Lâm Nhị Lăng hiện ra trước mắt, hẳn vừa đeo mặt nạ vừa nói:

- Bây giờ ngươi định làm việc gì đây? Ngô Hoàng Văn nói:

- Điều thứ nhất là truy thám tung tích của nhị ca, bây giờ thì không cần thiết nữa. Điều thứ hai là phụ trách liên lạc chư chính nghĩa chí sĩ bậc tiền bối, chuẩn bị căn quét sào huyệt Thiên Hương môn.

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Tam đệ, xin chuyển cáo chư vị tiền bối tạm thời chớ hành động vội kéo làm hy sinh thêm một số người vô tội, vì đã có người ra mặt đối phó với Mẫu Đơn lệnh chủ, chỉ cần diệt được đầu sỏ, thì Thiên Hương môn tự nhiên giải tán ngay.

Ngô Hoàng Văn liền tròn to hai mắt nói:

- Bà ta là lệnh đường...

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng nói:

- Không, bà ta nghe lầm được người chuyển thuật lời nói Trường Thiệt Thái Công mà mạo nhận như thế, nhưng bà ta là mẹ cả của ta thì không sai chút nào. Ô! Suýt nữa ta hỏng dưới ta của bà ta rồi.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Đây lại là một việc bất ngờ, thế còn lệnh đường đâu? Trần Gia Lâm thương tâm nói:

- Gia mẫu họ Phùng tên là Kỳ Anh, lúc ta tròn một tuổi bỏ đi đến nay, biến người mệnh mông như thế, biết đi đâu mà tìm đây?

Dứt lời, thở dài một tiếng rất thê lương. Ngô Hoàng Văn nói:

- Đương nhiên lệnh đường cũng là người võ lâm, lão nhân gia bà ta có ngoại hiệu không?

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không có!

Ngô Hoàng Văn trầm ngâm nói:

- Vậy thì khó khăn rồi, bây giờ thế này, đệ sẽ báo tin tức này cho chư tiền bối Thiên Ngoại Tam Ông hay, và tìm cách truy tầm Trường Thiệt Thái Công, có lẽ lão sẽ cung cấp chút ít manh mối cũng nên.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, trông tình hình chỉ còn biện pháp duy nhất này thôi.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Chúng ta hãy trở về khách điểm, trời sắp sáng rồi đây! Trần Gia Lâm nói:

- Khoan đã người chưa nói lai lịch Lương Tiểu Ngọc cho ta hay... Ngô Hoàng Văn thở mạnh một cái nói:

- Nhị ca, đệ không thể phụng cáo điều này, mẫu thân cô ta có một cấm kỵ, cấm người giang hồ đề cập đến danh hiệu của bà ta, nếu phạm phải ắt phải thọ nạn sát thân.

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Đệ cũng không biết, cứ xem như là quái tính của người vô lâm đi! Trần Gia Lâm chưa chịu buông tay nói:

- Nói thế, người không thể nói cho ta hay rồi! Ngô Hoàng Văn lấy làm khó xử nói:

- Nhị ca, hà tất biết làm gì? Huống chi người ta đã tạ tuyệt giang hồ... Trần Gia Lâm không biết làm gì hơn đành nói:

- Được, bỏ qua cho rồi. Ồ! Ta còn một việc cần nói cho người hay... Ngô Hoàng Văn nói:

- Việc gì thế?

Trần Gia Lâm trầm giọng nói:

- Ta theo dõi Mẫu Đơn lệnh chủ nhằm mục đích muốn giải cứu Vô Lâm Tiên Cơ, vào tới một ni am vô tình nghe thấy Hoa Thái Tuế Chúc Long từng hiến kế với Mẫu Đơn lệnh chủ, tìm cách bắt ép mẫu thân của Tử Y Tiên Tử Lương Tiểu Ngọc xuống núi, để đối phó chúng ta hầu vãn cứu vận mệnh sắp phải sụp đổ của Thiên Hương môn, người hãy đề xuất cảnh cáo cho Lương Tiểu Ngọc hay...

Ngô Hoàng Văn thất kinh nói:

- Vậy thì nguy thay! Nếu như âm mưu đối phương thành công, chốn giang hồ này ắt khơi dậy một trận mưa máu gió tanh cho mà coi, đi, chúng ta lập tức trở về khách điểm, đệ phải nói cho cô ta hay ngay.

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Vậy thì chúng ta đi ngay!

Khi hai người về tới khách điểm thì gà gáy lần thứ tư rồi, chẳng mấy chốc thì trời lại sáng.

Ngô Hoàng Văn không kịp quay trở về phòng, hấp tấp nói với Trần Gia Lâm rằng:

- Nhị ca về phòng đợi ta, ta phải đến gặp cô ta ngay!

Nói xong, chạy tới cửa phòng Tử Y Tiên Tử giờ tay khẽ gõ vào cửa phòng vài cái.

Lạ lùng thật, không thấy trong phòng có phản ứng gì hết, y giờ tay đẩy nhẹ một cái, thì ra cửa phòng chỉ khép hờ mà thôi.

Ngô Hoàng Văn nhủ thầm: "Chẳng lẽ hai chủ tớ cô ta đã rời khỏi đây rồi chăng?"

Y vừa suy nghĩ vừa đặt chân vào trong phòng phóng mắt nhìn vào trong, bất giác thất kinh kêu lên một tiếng:

- A!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Lạ Thử Bể Hoa

Trần Gia Lâm thoát bước vào trong phòng, bỗng nghe thấy Ngô Hoàng Văn phát ra tiếng kêu thất thanh, bất giác giật bắn người lên. Hắn lập tức ý thức rằng ắt phải xảy ra sự biến gì rồi, hấp tấp quay người ra, chạy sang bên kia dãy phòng, chỉ thấy Ngô Hoàng Văn ẩn người tại giữ phòng, toàn thân cứ run lẩy bẩy không dừng.

Trong phòng không có đèn đuốc nên nhất thời chẳng trông thấy gì cả. Hắn định thần giây lát, sau đó mới trông thấy mờ mờ một chiếc gương nằm đặt đối diện với căn phòng, chân gối lộn lạo, chiếc màn được vén sang một bên, còn chiếc giường nằm đặt ở bên hông phòng, chiếc màn vẫn còn che lại, có một cánh tay xuyên qua màn che để thông xuống giường.

Không cần hỏi cũng biết đã xảy ra sự biến. Trần Gia Lâm hốt hải nói:

- Việc gì đã xảy ra vậy?

Ngô Hoàng Văn chỉ tay vào chiếc giường đặt ở bên hông phòng, nói giọng run run:

- Nhị ca... cứ xem đi!

Trong trường hợp này Trần Gia Lâm quên hẳn câu nam nữ thọ thọ bất tương thân. Hắn bước tới trước giờ tay vén màn che sang một bên, trở mắt nhìn lên giường, bất giác thất kinh kêu lên một tiếng, lùi ra phía sau hai bước liền.

Một nữ nhân bán lõa thể nằm trên giường, miệng mũi rớm máu, hắn thoáng nhìn qua đã nhận ra là Nguyệt Quế tỷ nữ Y Tiên Tử, trông tình hình ả đã bị người ta hiếp dâm.

Thế còn Tử Y Tiên Tử đâu?

Tại sao chẳng thấy hình bóng của cô ta?

Với công lực của hai chủ tớ cô ta, lại có thể xảy ra sự biến không thể tưởng tượng này được sao?

Ánh sáng ngoài trời xuyên qua cửa sổ, trời sắp sáng rồi, những lũ khách lên đường sớm đã thức dậy và chuẩn bị thượng lộ.

Ngô Hoàng Văn khép cửa phòng lại, ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn, xúc động nói:

- Ai đã gây nên sự việc này thế?

Trần Gia Lâm nghiêng rặng, bước tới vén xem lần nữa, ngực áo Nguyệt Quế bị xé rách, hạ bán thân hoàn toàn lộ lồ trông thấy lờ mờ những vết máu bẩn. Quả thật chẳng sai chút nào, ả từng bị người ta hiếp dâm, Trần Gia Lâm kéo chăn đắp lên thân người ả, sau đó đứng lui ra phía sau, suýt nữa mạch máu trong người đã nổ bùng lên.

Ngô Hoàng Văn không hổ thẹn là lão giang hồ, mặc dù lâm vào tình trạng rối loạn, nhưng y vẫn giữ được bình tĩnh, nghiêng rặng nói:

- Nhị ca, chẳng biết có phải do Mẫu Đơn lệnh chủ gây nên chăng? Trần Gia Lâm nói:

- Rất có thể như thế, sự việc xảy ra trong khoảng thời gian chúng ta rời khỏi khách điểm, có điều không sao hiểu nổi võ công của hai chủ tớ cô ta chẳng phải tầm thường. Thế mà Nguyệt Quế bị dâm sát, Lương Tiểu Ngọc thì mất tích, ai đã có bản lĩnh hạ độc thủ như thế. Nếu bảo rằng Mẫu Đơn lệnh chủ phải thủ hạ ra tay, chẳng lẽ bà ta dám trêu chọc mẫu thân của Lương Tiểu Ngọc sao?

Ngô Hoàng Văn nghiêng rặng nói:

- Chúc Long dám làm như thế, chẳng phải lúc này ở chốn ngoại ngươì từng nói rằng Chúc Long sẽ lập kế bắt ép mẫu thân của Lương Tiểu Ngọc xuống núi đó ư? Có lẽ đây là âm mưu bước đầu của họ...

Trần Gia Lâm ồ một tiếng nói:

- Chúng ta biết làm sao bây giờ? Ngô Hoàng Văn nói:

- Chắc đối phương chưa đi đâu xa, chúng ta hãy đuổi theo họ. Trần Gia Lâm nói:

- Thế thì thi hài Nguyệt Quế an trí bằng cách nào đây? Ngô Hoàng Văn cúi đầu trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Việc này chẳng tiện làm kinh động đến quan phủ, thừa lúc trời mờ mờ sáng, chúng ta mang thi hài y rời khỏi đây sau đó mới tính.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Thế cũng được!

Ngô Hoàng Văn bước tới cạnh giường bỗng thất thanh nói:

- Trong tay ả đang cầm thứ gì vậy?

Y vừa nói vừa gỡ ngón tay của Nguyệt Quế lấy món đồ ra. Quay ra hướng cửa sổ, xem xét giấy lát, sau đó nói tiếp:

- Đây là một mảnh ngọc thạch đồ trang sức của nữ nhân!

Thình lình ngay lúc này, có tiếng chân bước nổi lên, kể đó là một âm thanh rất quen thuộc đang tới nói:

- Tiểu nhị, ở phòng nào đâu? Âm thanh tiểu nhị nói:

- Chính là gian phòng này đây!

Tiến bước chân đi tới cửa phòng rồi dừng lại, âm thanh quen thuộc nói:

- Biểu muội, giờ này mà còn chưa dậy sao? Xin cáo lỗi, ta có một việc quan trọng muốn thương lượng với ngươi.

Trần Gia Lâm lấy làm kinh ngạc, không cần phải hỏi cũng biết đối phương là Hoa Thái Tuế Chúc Long biểu huynh của Lương Tiểu Ngọc, gã tìm đến đây để làm gì vậy?

Ngô Hoàng Văn vội vàng giấu mảnh ngọc thạch vào trong áo. Chúc Long nói:

- Tiểu nhị, có phải căn phòng này chẳng? Tiểu Nhị nói:

- Đúng căn phòng này rồi, trong khách điểm không có nữ khách nào khác cả. Chúc Long ngạc nhiên nói:

- Sao chẳng thấy động tĩnh gì vậy? Điểm tiểu nhị nói:

- Có lẽ còn ngủ chẳng, ngài thử kêu lại lần nữa xem?

Chúc Long bước tới khẽ đẩy cánh cửa một cái, tức thì kêu xoẹt một tiếng cửa phòng mở tung ra luôn, gã quét mắt nhìn vào trong, la lớn tiếng nói:

- Việc gì xảy ra thế?

Điểm tiểu nhị thò đầu vào trong, cũng thất kinh kêu lên nói:

- Chẳng phải hai vị này là khách nhân ở phòng đối diện chẳng? Tại sao lại vào trong phòng của nữ khách nhân vậy?

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn nhau, nhất thời nói chẳng nên lời nào hết, tình huống xảy ra đột ngột khó đối phó vô cùng, cho dù người có mưu trí cao siêu đến đâu cũng chẳng biết ứng biến thế nào cả.

Chúc Long đưa mắt quét nhìn trong phòng lần nữa, sau đó lạnh lùng nói:

- Tại hạ tưởng ai, té ra chính là hai vị, hừ! Biểu muội, ngươi cũng làm quá rồi! Nói xong, cất bước đi vào trong phòng.

Trần Gia Lâm tiến lên một bước can gãi lại, nói:

- Chúc Long, ngươi muốn làm gì thế?

Chúc Long đảo mắt quét nhìn trong phòng một cái, bỗng nhiên trông thấy cánh tay thòng xuống giường, tức thì ngăn người ra tại chỗ.

Ngô Hoàng Văn ngăn người ra tại chỗ. Ngô Hoàng Văn hốt hải nói:

- Chúc Long, Lương cô nương đâu rồi? Chúc Long nói:

- Nói sao? Ngươi lại hỏi ta, ta đang muốn hỏi các ngươi, biểu muội ta đâu rồi? Trần Gia Lâm trợn ngược hai mắt nói:

- Chúc Long, hiếp dâm giết người, có phải chính ngươi đã gây nên sự kiện này chẳng? Chúc Long mặt mày biến sắc, điên cuồng gào thét:

- Hiếp dâm giết người ư? Thế là biểu muội ta...

Gã vừa nói vừa lướt tới cạnh giường giơ tay vén màn che sang một bên, trở mắt nhìn vào trong lập tức quay người qua, găm thét nói:

- Cha chả, hai người cả gan dám gây nên sự việc tổn thương tới lễ trời, biểu muội ta đâu rồi? Các người đã làm gì y rồi?

Gã vừa la hét như thế tức thì làm kinh động một số khách nhân lần lượt chạy sang đây xem, bây giờ đã hoàn toàn sáng hẳn, nên mọi vật trông thấy rõ ràng.

Trần Gia Lâm đưa mắt quét nhìn Ngô Hoảng Văn một cái, ý hắn nói rằng nên làm thế nào đây?

Nếu như không phải Chúc Long hạ thủ, thì vấn đề này sẽ trở nên nghiêm trọng, hiện trường chỉ có hắn và Ngô Hoảng Văn, không thể nào tranh biện được cả.

Chúc Long la lớn tiếng nói:

- Điểm gia, mau gọi quan binh đến, ở đây xảy ra án mạng rồi!

Điểm tiểu nhị thoạt nghe nói thế lập tức co giò chạy ra ngoài ngay. Ngô Hoảng Văn trầm giọng nói:

- Họ Chúc kia, Nguyệt Quế bị đâm sát, lệnh biểu muội mất tích, biết đâu cô ta đã đuổi theo hung thủ cũng nên, hai chúng tôi mới từ bên ngoài về điểm, đang điều tra sự kiện này...

Chúc Long cười khẩy một tiếng nói:

- Họ Ngô kia, cả tiểu hài nhi ba tuổi cũng chẳng tin lời nói của người, bây giờ là lúc nào mà người dám bảo rằng từ ngoài phố mới trở về khách điểm? Cho dù người mới về thật, nam nữ hữu biệt, người vào trong phòng để làm gì? Người bảo rằng biểu muội ta đuổi theo hung thủ, với võ công của y có thể nào trơ mắt nhìn Nguyệt Quế bị người ta đâm sát chẳng?

Đúng là có lý cũng không thể nào tỏ bày được nên Trần Gia Lâm đã luống cuống nói:

- Chúc Long, nếu người dám ăn nói hồ đồ, ngậm máu phun người, ta sẽ chém đầu người bây giờ!

Chúc Long lạnh lùng đặng háng một tiếng nói:

- Muốn giết người không đơn giản đâu, bao nhiêu cặp mắt dòm ngó người chớ hòng muốn giết người bịt miệng!

Ngô Hoảng Văn suy nghĩ giây lát nói:

- Chúng ta cứ đi, khi tìm được Lương cô nương mọi việc sẽ sáng tỏ ngay.

Trần Gia Lâm suy nghĩ kỹ lại, quả nhiên Ngô Hoảng Văn nói rất đúng, quan binh sắp tới nơi, mặc dù không ngại song cũng rất phiền phức, thế rồi hắn gật đầu nói:

- Được, chúng ta đi nào! Chúc Long lạnh lùng nói:

- Thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng không còn chỗ cho hai người dung thân nữa. Gã không ngăn cản gì cả.

Âm thanh từ bên ngoài vang vào nói:

- Quan binh đã đến rồi!

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn Ngô Hoảng Văn một cái, cả hai song song rời ra khỏi cửa.

Số khách nhân đứng ép sang hai bên, thế rồi hai người phi thân vượt trên nóc nhà chạy mất, Trần Gia Lâm bỏ cả kỵ mã luôn.

Nhưng tiếng la hét của lũ khách từ sau lưng vang dội tới:

- Hung thủ đào tẩu rồi, hung thủ tẩu rồi!

- Má ơi! Đạo tặc hái hoa...

- Bọn này bay nhanh gói!

Trần Gia Lâm và Ngô Hoảng Văn ngồi đầu mặt với nhau sau cánh rừng tại trấn ngoại. Hai người trầm mặc một hồi lâu, Ngô Hoảng Văn bỗng khẽ vỗ tay vào sau ót một cái nói:

- Đây là âm mưu, họ xếp đặt sẵn chờ bọn mình cắn câu, tiếc rằng không có cách gì chứng minh.

Trần Gia Lâm nói:

- Việc này xảy ra rất đáng nghi, đúng là Chúc Long không thể lớn gan đến thế được, nếu như âm mưu bại lộ thì gã ắt chết không sai? Chớ nói công lực của bản thân Lương Tiểu Ngọc cao siêu làm gì, ai dám đụng đến người thân cô ta ư?

Ngô Hoàng Văn cau mày nói:

- Bây giờ vụ án này đã đổ vào đầu hai chúng ta rồi, chỉ sợ mẫu thân của Lương Tiểu Ngọc xuống núi, chúng ta không đối phó nổi. Theo suy đoán của đệ, đối tượng mà mẫu thân cô ta muốn tìm, chẳng những chỉ có hai chúng ta, có lẽ cả nhóm người Thiên Ngoại Tam Ông cũng sẽ bị bà ta truy tìm luôn, vậy thì trùng ý Mẫu Đơn lệnh chủ rồi.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, gật đầu nói:

- Đệ nói chẳng sai chút nào, đây ắt là âm mưu của Mẫu Đơn lệnh chủ. Kế này gọi là lừa lưới tấn công hở, bây giờ muốn tìm kiếm tung tích của Lương Tiểu Ngọc cũng không phải chuyện dễ, chắc chắn cô ta đã lọt vào tay đối phương, biết đâu... đã thọ nạn cũng nên, một khi Lương Tiểu Ngọc chết thật, thì sự kiện này không còn cách nào đối chứng nữa...

Ngô Hoàng Văn kêu ồ một tiếng nói:

- Nếu như chúng ta không rời khỏi khách điểm có lẽ sự việc sẽ thay đổi. Lúc đối phương hành động, chúng ta không thể chẳng phát hiện, thiên hạ này lại có việc ngẫu nhiên đến thế. Đệ trốn tránh cô ta, nhị ca lại đuổi theo đệ sự việc tạm thời xảy ra, chẳng nằm trong kế hoạch dự tính của đối phương, nếu chúng ta không rời khỏi khách điểm, có lẽ phương hướng hành động của đối phương không phải là thế...

Trần Gia Lâm ngắt lời nói của y, nói:

- Bây giờ có nói gì cũng bằng thừa, trước mắt chỉ còn một cách là tìm bắt Chúc Long cho bằng được, tra tấn gã khai ra sự thật, có lẽ hấn vẫn còn ở lại khách điểm lo hậu sự cho Nguyệt Quế.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Thành Nam Xương gần đây, biết đâu quan binh đã đến cả rồi! Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Vậy thì biết làm sao đây?

Ngô Hoàng Văn trầm ngâm giây lát nói:

- Bây giờ thế này, nhị ca ngồi tại đây chờ đệ, đệ đệ tìm cách thám thính tình hình sơ qua rồi hãy tính sau...

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Được người cứ việc đi đi!

Thình lình ngay lúc này, có một âm thanh vang tới nói:

- Chớ đi làm gì nữa, Chúc Long đã rời khỏi khách điểm từ lâu rồi.

Dứt lời, đối phương hiện thân ra luôn, té ra là Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn.

Cả hai người nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, Ngô Hoàng Văn buột miệng nói:

- Chúc Long bỏ đi rồi sao?

Huyết Thủ Thiếu Đông gật đầu nói:

- Đúng thế, chính mắt ta trông thấy gã đi khỏi!

Ngô Hoàng Văn nói:

- Gã cho quan binh và điểm gia một ít tiền bạc, bảo họ chôn cất xác chết chớ làm náo động lên. Gã nói rằng đây là ân oán giang hồ phải tự giải quyết lấy, sau đó gã rời khỏi, đi về hướng Nam Xương.

Dứt lời, Huyết Thủ Thiếu Đông quay sang nhìn Trần Gia Lâm hỏi:

- Vị bằng hữu này là...

Trần Gia Lâm chấp tay xá một cái nói:

- Người giang hồ gọi tại hạ là Lãnh Diệt Quái Khách, có lẽ các hạ là Phan Thiếu Đông thì phải?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười há há một tiếng nói:

- Đúng thế chính là bản nhân đây!

Trần Gia Lâm chợt nghĩ ra một việc chẳng biết vụ án trong khách điểm có phải do Mẫu Đơn lệnh chủ đã xuất giá cao thuê phong tử Huyết Chương Quý gây nên chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức thăm dò hỏi:

- Chẳng hay các hạ có biết vụ án đã xảy ra trong khách điểm chăng? Huyết Thủ Thiếu Đông chẳng suy nghĩ chút nào trả lời ngay:

- Đương nhiên biết chứ, người làm ăn phải thông hiểu tình hình thị trường. Tử Y Tiên Tử mất tích, tỷ nữ cô ta bị đâm sát, hai vị đã trở thành hung thủ, có phải vậy không?

Hai mắt Trần Gia Lâm sáng ngời lên nói:

- Các hạ có biết ai gây nên vụ án này chăng? Huyết Thủ Thiếu Đông lắc đầu nói:

- Vậy thì phải biết rồi, người dám gây nên vụ án sát này, một là chẳng biết lợi hại, hai là ắt phải có mưu đồ gì đây.

Trần Gia Lâm định hỏi tới, thì Ngô Hoàng Văn cướp lời nói:

- Theo sự suy đoán của Phan huynh thì ai đã gây nên vụ án này? Huyết Thủ Thiếu Đông lắc đầu nói:

- Bản nhân luôn luôn buông lời vô căn cứ, điều này cần phải tốn chút sức lực điều tra mới được.

Trần Gia Lâm cất giọng lạnh lùng nói:

- Bằng hữu nói chẳng sai chút nào, chính bản nhân ngẫu nhiên ghé ngang đây, có phải bằng hữu đang hoài nghi bản hiệu gây nên vụ án này chăng? Vậy thì bằng hữu lắm to, cho dù đối phương có ra giá cao đến mức nào, bản hiệu cũng không dám lãnh vụ làm ăn này.

Trần Gia Lâm bị gã nói đúng tâm sự, tức thì cứng miệng nói chẳng nên lời.

Quả thật gã nói phải, chiếu Ngô Hoàng Văn nói lại. Mẫu thân của Tử Y Tiên Tử là một nhân vật tài ba vượt hẳn mọi người, cả danh hiệu của bà ta mà giang hồ cũng không dám đề cập, vậy thì Huyết Chương Quý nào dám can tiền mà không can mạng sống, đồng thời phụ tử Huyết Chương Quý chỉ là hung thủ giết mướn, chứ không khi nào chịu hạ độc thủ bẽ hoa.

Ngô Hoàng Văn không tiện gọi Trần Gia Lâm là nhị ca nữa, bèn đổi giọng nói:

- Tiền bối, vụ án này đã đổ vào đầu chúng ta, bây giờ không nhúng tay cũng chẳng được. Chúc Long đã đi Nam Xương, chúng ta sẽ đuổi theo ra đó luôn, nếu vẫn bối đoán chẳng lầm, gã ắt đến chỗ có mẫu gã báo cáo tin tức này, biết đâu chúng ta lại chẳng gặp gã tại giữa đường chăng?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Vậy thì chúng ta lập tức lên đường ngay! Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Kỵ mã mà bằng hữu bỏ lại nơi điểm khách bản nhân đã thuận tiện mang đến đây, hiện giờ buộc tại bia rừng đây!

Trần Gia Lâm ngăn người trong giây lát, sau đó chấp tay nói:

- Kê này xin đa tạ vậy!

Huyết Thủ Thiếu Đông cười há há nói:

- Việc nhỏ chứ bận tâm làm gì, bản nhân xin tạm biệt! Dứt lời, quay người rời khỏi ngay.

Bây giờ Ngô Hoàng Văn mới xưng hô như cũ nói:

- Nhị ca, chúng ta chia làm hai hướng đi, sau giờ Ngọ chúng ta hẹn gặp lại trên đường đi Đoan Xương.

Trần Gia Lâm nói:

- Khoan đã, việc đã đến nước này, người nên nói cho ta hay rốt cuộc mẫu thân của Lương Tiểu Ngọc là ai?

Ngô Hoàng Văn tỏ vẻ khó xử, suy nghĩ thật một hồi lâu, sau đó mới hạ thấp giọng nói:

- Được, ta nói cho người hay, nhưng người chỉ nghe vào tai, chứ không được nói, mẫu thân cô chính là con gái độc nhất của Tam Nhân Ma Bà đã lừng danh võ lâm cách đây sáu mươi năm về trước...

Trần Gia Lân không cảm lòng được nói:

- Nói thế, Tam Nhân Ma Bà chính là tổ mẫu của Chúc Long rồi? Ngô Hoàng Văn gật đầu nói:

- Đúng thế, Nhưng phụ thân của Chúc Long chỉ là con nuôi chứ không phải là con đẻ, cho nên một số võ công bí truyền chỉ truyền lại cho mẫu thân của Lương Tiểu Ngọc, danh hiệu năm xưa của mẫu thân Lương Tiểu Ngọc là...

Y nói tới đây đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, sau đó mới nói tiếp:

- Từ Y La Sát! Trần Gia Lân nói:

- Hình như chẳng nghe ai đề cập tới bao giờ? Ngô Hoàng Văn nói:

- Đương nhiên, đây là cảm kị của bà ta, nếu tất cả mọi người đề cập đến danh hiệu của bà ta, bằng không giết chẳng tha.

Trần Gia Lân giật mình hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Hoàng Văn nói:

- Đây là hoàn toàn do Lương Tiểu Ngọc chính miệng nói cho ta nghe. Vì năm xưa Tam Nhân Ma Bà là ngoại tổ mẫu cô ta vì một hiểu lầm nhỏ đã ngộ sát thập đại trưởng lão của Thiếu Lâm Tự là một phái đứng đầu trong tám đại môn phái thời đó. Kết quả gây nên vô lâm cảm phẫn, mặc dù ngoại tổ mẫu cô ta được xưng hiệu Ma Bà, nhưng bà ta là một nhân vật cương liệt chính nghĩa, sò dĩ bà được xưng là Ma Bà, do bởi bà ta xuất thủ rất cay độc, có tính cương trực, tự hành kỳ đạo. Sau khi bà ta phát giác ngộ sát thiếu lâm thập trưởng lão, đã tự sát tạ tội, Từ Y La Sát vì cố sự thương đau này cảm không cho phép bất cứ một đề cập đến danh hiệu của bà ta. Sau khi bà ta kết liễu kẻ thù năm xưa đã lập kế hãm hại mẹ bà, và ẩn tích giang hồ từ đó, sự thật diễn biến đại khái là như vậy.

Trần Gia Lân thở dài một tiếng nói:

- Nói vậy, Từ Y La Sát là một người thông hiểu tình lý? Ngô Hoàng Văn nói:

- Tiếc rằng bà vẫn có tác phong như mẹ, vẫn cương trực ngang ngạnh làm theo ý mình, thông hiểu tình lý nhưng không chịu nói lý.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Sơ Xuất Ngẫu Nhiên

Có hai kỵ mã chạy song song trên quan đạo Noan Xương, cả hai đều ăn mặc kiểu cách thư sinh, hai người này chính là Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn chứ không ai xa lạ cả.

Trần Gia Lân lấy tay dụi mắt nói:

- Rốt cuộc chúng ta đi đâu đây? Ngô Hoàng Văn nói:

- Phú Tri Khẩu. Trần Gia Lân nói:

- Đến tỉnh Hồ Bắc chẳng?

Ngô Hoàng Văn kêu ồ lên một tiếng nói:

- Nếu chạy suốt đêm, chiều mai sẽ đến nơi. Trần Gia Lân nói:

- Là lung thật, sao chẳng thấy bóng dáng Chúc Long đâu cả... Ngô Hoàng Văn nói:

- Nếu gã không đi đường này thì càng hay, sau khi chúng ta gặp mẫu thân của Lương Tiểu Ngọc có thể giải trình dễ hơn.

Trần Gia Lân nói:

- Nếu như Chúc Long đến trước chúng ta thì sao? Ngô Hoàng Văn trầm giọng nói:

- Vậy thì hỏng hết, hậu quả khó lường vô cùng. Này nhị ca, hãy nhớ cho kỹ, bắt đầu ngay từ bây giờ chúng ta tuyệt đối không được đề cập đến danh

hiệu của đối phương.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Ta nhớ việc này rồi, có điều ta nhắc nhở ngươi lần nữa, chớ gọi tiền bối vẫn bối làm gì, cứ việc xưng hô bằng huynh đệ. Khi có người thứ ba, ta kêu ngươi bằng tiếng lẽo đệ, còn ngươi hãy gọi ta bằng tiếng huynh dài, như vậy để nghe hơn.

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu biểu thị sự đồng ý, nói:

- Nhị ca, ta chẳng hiểu chút nào, Vô Lâm Tiên Cơ là một giang hồ đệ nhất mỹ nhân, hành vi cũng rất chính phái, tại sao ngươi không thích cô ta?...

Trần Gia Lâm cười cay đắng một tiếng, nói:

- Ngươi không hiểu đâu! Ngô Hoàng Văn nói:

- Chính ta không hiểu nên ta mới hỏi ngươi? Trần Gia Lâm nói:

- Cảm tình là một thứ gì đó không thể miễn cưỡng được. Nàng không yêu ta, đồng thời ta cũng chẳng có chút tình ý gì với nàng, chớ nói vấn đề này làm chi nữa.

Ngô Hoàng Văn hỏi tới nói:

- Thế thì nàng yêu ai?

- Thất Tâm Nhân!

- Thất Tâm Nhân ư?

- Đúng thế!

- Giọng nói nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, lúc nào ta cũng thấy y bịt mặt hình như cũng chẳng dám gặp ngươi, chẳng biết Vô Lâm Tiên Cơ yêu điểm nào của y đây?

Trần Gia Lâm cười nhạt nói:

- Vậy thì ngươi phải đến hỏi nàng.

- Này nhị ca, ngươi không tự dối mình chứ? Tự cổ anh hùng yêu mỹ nhân, hơn nữa nàng là cô em vợ của ngươi, chị em sinh đôi với nhị tẩu...

Trần Gia Lâm thoát nghe nhắc tới người vợ quá cố, tức thì lòng đau như cắt. Từ người vợ quá cố liên tưởng đến Tiểu Bửu đã mất tích, cõi lòng tan nát hết, bất giác xúc động nói:

- Ngươi nói xong rồi chưa?

Ngô Hoàng Văn nghiêng đầu nhìn Trần Gia Lâm một cái không nói gì hết.

oOo

Phú Tri Khẩu là một tiểu trấn nhưng cũng khá náo nhiệt.

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn vào tới tiểu trấn tìm một đại khách điểm nghỉ chân cơm nước xong hai người lại rời khỏi khách điểm chạy ra trấn ngoại.

Bấy giờ vào khoảng canh một, khi họ chạy tới chỗ vắng người, Trần Gia Lâm lên tiếng hỏi:

- Ngươi chắc biết vị trí Lương phủ ở đâu chứ? Ngô Hoàng Văn nói:

- Nghe Lương Tiểu Ngọc nói lại, nhà cô ta ở hướng tây bắc, cách thị trấn khoảng năm mươi dặm, có lẽ không khó tìm đâu, vì lúc đó ta chẳng ngờ lại đáng môn viếng thăm nên không hỏi thăm cho kỹ. Chúng ta cứ đi tới xem nào!

Hai người chạy được một hồi ước lượng được năm mươi dặm, Ngô Hoàng Văn chỉ tay vào một trang viện gần đường lộ nói:

- Có lẽ nơi đây rồi, chúng ta sang đó hỏi thăm xem sao! Trần Gia Lâm hơi khần trương nói:

- Tài ăn nói ngươi khá hơn ta, tới đó để cho ngươi lên tiếng, ta không nói gì hết.

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu một cái, sau đó cả hai song song chạy về hướng trang viện nọ.

Trước trang viện là một sân trống có trồng vài cây phách ở vòng ngoài, gần cửa trang có cắm một cây trúc thật cao, trên cây trúc có treo một ngọn đèn

kín gió, ánh đèn mờ mờ soi vào cánh cửa trang đang đóng kín, không thấy bóng người nào hết.

Khi hai người chạy tới cánh cửa trang, Trần Gia Lân nói:

- Chẳng biết Chúc Long đến đây chưa? Ngô Hoàng Văn nói:
- Mong rằng chúng ta đến trước gã, bằng không dù có lý cũng chẳng tỏ bày được. Trần Gia Lân nói:
- Tôi kêu cửa đi.

Thình lình lúc này có một cỗ kiệu thoăn thoắt bước tới, đến thẳng cửa trang, có hai thiếu nữ a xanh và một lão nhân theo sau tiểu kiệu.

Ngô Hoàng Văn hỏi hộp nói:

- Đúng là đây rồi, biết đâu người trong tiểu kiệu chính là...

Đoàn người đi kiệu đi ngang qua hai người, lão nhân theo sau tiểu kiệu đã dừng lại, đưa mắt quan sát hai người một cái, nói:

- Hai vị đến đây có việc chi chăng?

Ngô Hoàng Văn tiến tới một bước, chắp tay vái chào, nói:

- Chào lão bá, vãn bối họ Ngô, có việc gấp xin được cầu kiến quý chủ nhân! Lão nhân cau mày nói:
- Việc gấp thế nào?

Ngô Hoàng Văn vừa cười vừa nói:

- Khi gặp quý chủ nhân, vãn bối sẽ phụng cáo ngay.

Cửa trang mở tung ra, tiểu kiệu vào thẳng trang viện luôn. Ngô Hoàng Văn lại nói tiếp:

- Xin hỏi lão bá xưng hô thế nào vậy? Lão nhân do dự giây lát, sau đó mới nói:
- Lão phu họ Khâu, là quản gia trang viện.
- Té ra là Khâu quản gia, thất lễ vậy, xin lão thông báo hộ. Lão nhân lạnh lùng nói:
- Gia chủ nhân đã cự tuyệt giang hồ từ lâu, không gặp bất cứ khách nhân nào hết. Ngô Hoàng Văn nói:
- Kẻ này vẫn biết như vậy, thế nhưng việc này rất quan trọng, xin lão thông cảm cho! Lão nhân nói giọng cương quyết:
- Không được, mời hai vị rời khỏi đây! Ngô Hoàng Văn suy nghĩ giây lát, nói:
- Việc này liên hệ đến thiên kim quý phủ!

Lão nhân mặt mày biến sắc, lạnh lùng đặng hắng một tiếng, nói:

- Tiểu tử nguoi chính là tên vô lại theo quấy tiểu thư nhà ta đó sao?

Lời này chối tai hết sức, nhưng Ngô Hoàng Văn cố đè nén khẩu khí này, ngập ngừng nói:

- Khâu quản gia, tiểu sinh không có theo quấy nhiễu tiểu thư nhà lão, chính cô ta... Lão nhân khoát tay ngắt lời nói của y, lạnh lùng nói:
- Được rồi, chủ nhân nhà ta đang lo lắng tìm chẳng ra nguoi, thế mà nguoi lại tự động tìm đến đây, mời vào!

Ngô Hoàng Văn đưa mắt quét nhìn về hướng Trần Gia Lân, hần khê gặt đầu ra dấu cứ việc theo lão nhân vào trang, vì phải làm sáng tỏ vụ án này, Ngô Hoàng Văn đành đánh bạo nói:

- Xin lão dẫn đường!

Lão nhân kêu hừ một tiếng, cất bước vào trang luôn, vô tới sảnh đường, lão nhân mời họ an tọa xong, sau đó nói:

- Xin nhị vị ngồi chờ giây lát, để lão phu vào thông báo chủ nhân! Nói xong lão nhân quay người đi vào hậu trại ngay.

Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn lẳng lặng ngồi tại chỗ, trong lòng thấp thỏm bất an. Chẳng biết Từ Y La Sát có chịu nghe họ giải thích hay không, nhưng điều hai người an tâm là hình như Chúc Long chưa về đây thì phải.

Có một tiếng ho từ sau tấm bình phong vang tới, kẻ đó là một lão nhân râu dài, ăn mặc nghiêm chỉnh hiện ra, cả hai đều thấy rất làm ngạc nhiên, không phải Từ Y La Sát, là phu quân của bà ta chăng?

Hai người lập tức đứng dậy cúi đầu chào, thoáng trông thấy thần sắc của lão nhân râu dài, cả hai người song song rùng mình rợn tóc gáy.

Lão nhân ra vẻ ngạo nghễ chẳng cần hoàn lễ liền ngồi vào chiếc ghế thượng tọa. Quân gia họ Khâu đứng bên cạnh lão nhân, trên mặt lộ vẻ cười lạnh lùng

Chủ nhân không mời khách ngồi xuống, nên bầu không khí hiện trường trở nên rất sượng sùng.

Ngô Hoàng Văn cúi đầu vái chào nói:

- Văn bôì là Ngô Hoàng Văn, còn đâu là tậ hữu...

Y nói tới đây ngấp ngừng giây lát, sau đó nói tiếp:

- Người giang hồ gọi y là Lãnh Diện Quái Khách. Đêm nay hai chúng tôi mạo muội đến quý phủ bái kiến lão tiền bối, là vì việc của lệnh thiên kim..

Lão nhân râu dài nổi giận đùng đùng, ngắt lời y nói:

- Được rồi, ngươi hủy diệt con gái lão phu, thì lão phu hủy diệt ngươi, đây là sự kiện rất công bằng.

Ngô Hoàng Văn mặt hơi biến sắc, nói:

- Lão tiền bối hiểu lầm rồi, văn bôì chẳng có...

Hình như lão nhân râu dài chẳng muốn nghe lời giải thích nào hết, lão lại ngắt lời Ngô Hoàng Văn nói:

- Sự thật sờ sờ trước mắt, còn bảo hiểu lầm gì nữa? Lão phu chỉ có mỗi một đứa con gái này, ngươi lại làm hỏng nó, ngươi cứ nói, muốn kết liễu bằng cách nào đây?

Ngô Hoàng Văn cố đè nén cơn xúc động nói:

- Lão tiền bối... đã nghe ai nói điều này thế? Lão nhân trợn ngược hai mắt nói:

- Nghe ai nói ư? Không cần nghe ai nói cả? Ngô Hoàng Văn áp úng nói:

- Mục đích chính văn bôì đến đây đêm nay là giải thích vụ hiểu lầm này đây. Lão nhân râu dài vỗ tay lên bàn kêu cái ầm, nói:

- Người cũng mắt cả rồi, lại còn giải thích gì nữa?

Ngô Hoàng Văn nhủ thầm: "Chẳng lẽ Chúc Long đã đến đây hoặc là gã đã phi báo tin tức rồi, bằng không lão nhân làm sao biết sự việc này. Tại sao không thấy Từ Y La Sát, mẫu thân của Lương Tiểu Ngọc ra mặt ư? Lạ lùng thật, Lương Tiểu Ngọc chưa từng đề cập đến phụ thân cô ta bao giờ? Đối phương không chịu nghe mình giải thích, biết làm sao bây giờ?...."

Y suy nghĩ đến đây, nói:

- Lệnh thiên kim chỉ mất tích, bây giờ vẫn chưa thể khẳng định là xảy ra việc gì hết. Lão nhân râu dài đứng phắt dậy, cười lạnh lùng một hơi dài, nói:

- Phí lời vô ích, ngươi hãy nói muốn kết liễu bằng cách nào đây? Ngô Hoàng Văn nói:

- Lão tiền bối không nghe văn bôì giải thích chẳng? Lão nhân râu dài nói:

- Vốn không cần để giải thích, ngươi hủy diệt con gái ta, cũng như hủy diệt lão phu. Ngô Hoàng Văn nghiêng răng nói:

- Thừa lão tiền bối, sự kiện này hoàn toàn chẳng có liên can gì tới văn bôì, có điều đứng trên lập trường đạo nghĩa, văn bôì không thể khoanh tay đứng nhìn, đồng thời văn bôì đề phòng người vu khống, cho nên phải mạo muội đến đây trình bày đầu đuôi sự kiện thế thôi.

Trần Gia Lân không cảm lòng được đã tiếp lời nói:

- Tại sao lão tiền bối không để cho vị lão đệ này nói hết sự thật trước đã?

Lão nhân râu dài đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn Trần Gia Lân một cái, nói:

- Ngươi cũng muốn nhúng tay vào việc này chẳng? Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Văn bôì chỉ tận chút sức mọn cho bằng hữu thế thôi. Lão nhân râu dài kêu hừ một tiếng nói:

- Tận chút sức mọn cho bằng hữu ư? Các ngươi cũng chỉ là chồn một lò thôi, tiểu tử ngươi định tiếp tay đánh nhau đó ư?

Trần Gia Lân nói:

- Văn bối và Ngô lão đệ không phải đến đây để đánh nhau, sau khi chúng tôi giải thích sẽ cáo từ ngay!

Lão nhân râu dài lạnh lùng nói:

- Cáo từ ư? Đến đây thì dễ, còn muốn rời khỏi đây thì chẳng đơn giản đâu. Trần Gia Lân nói:

- Ý của lão tiền bối muốn giữ khách lại chẳng.

Lão nhân râu dài chớp mắt một cái nói:

- Giữ xác lại!

Tức thì Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng, bữu môi nói:

- Mặc dù hai chúng tôi là giang hồ tiểu tốt, nhưng muốn giữ xác bọn này e rằng không phải là chuyện dễ.

Lão nhân râu dài xéch ngược đôi lông mày lên nói:

- Tiểu tử, sự thật sẽ chứng minh cho ngươi thấy, bây giờ ra ngoài, kéo làm bản cả sảnh đường bốn trang.

Trông tình hình ắt phải đánh nhau rồi, Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn Trần Gia Lân mặt lộ vẻ khó xử. Thực ra Trần Gia Lân cũng không muốn động thủ, nhưng sự việc đã diễn biến đến nước này, không đánh nhau quyết chẳng được, đối phương quyết không để cho mình tự do rời khỏi đây đâu. Thế rồi hắn quay sang nói với Ngô Hoàng Văn nói:

- Ngô lão đệ, đến nước này không thể nói gì hơn nữa, chúng ta cứ ra ngoài đi thôi!

Nói xong hắn đương nhiên bước ra sảnh đường, Ngô Hoàng Văn không còn cách nào khác hơn là phải theo sau bước ra ngoài luôn.

Quản gia họ Khâu cũng theo sau lão nhân râu dài tới sân viện. Không ai ngờ rằng tình huống lại trở nên như thế.

Thình lình lúc này có một thiếu niên mặt mày trắng trẻo mặc kinh trang vội vã chạy vào, trông những bụi bặm trên mình y biết rằng y đã đi một lộ trình rất xa mới về đến đây, kêu to một tiếng:

- Sư phụ.

Dứt lời đưa mắt quét nhìn hai người một cái, sau đó lại nói tiếp:

- Sư mẫu về đến nhà chưa? Lão nhân râu dài nói:

- Bà ta mới về chẳng được bao lâu, con mệt rồi chứ?

Lão nói tới đây dừng hẳn lại rồi chỉ tay vào người Ngô Hoàng Văn nói tiếp:

- Đây chính là người dụ dỗ sư muội con và đã làm hỏng hôn nhân đại sự con.

Nghe nói thế, Ngô Hoàng Văn và Trần Gia Lân song song giật bắn người lên, không ngờ Từ Y Tiên Tử Lương Tiểu Ngọc còn có một sư huynh nữa, đồng thời hình như họ đã đính hôn...

Họ đang suy nghĩ, võ sĩ thanh niên nọ bỗng nhiên quay sang hướng Ngô Hoàng Văn lạnh lùng nói:

- Tại hạ Phù Thiệu Nhật, bằng hữu xưng hô thế nào vậy? Ngô Hoàng Văn nói:

- Tại hạ Ngô Hoàng Văn!

Phù Thiệu Nhật khẽ gật đầu một cái, mặt thoáng hiện làn sát khí, vẫn giọng lạnh lùng nói:

- Ngô bằng hữu, hân hạnh được hội ngộ, không ngờ bằng hữu lại công nhiên tìm đến đây.

Ngô Hoàng Văn nghiêm sắc mặt lại nói:

- Tại hạ và lệnh sư muội chẳng có quan hệ gì hết, chỉ ngẫu nhiên gặp mặt trên chốn giang hồ mà thôi. Đêm nay đến đây nhằm mục đích muốn giải thích một vấn đề, kéo xảy ra hiểu lầm, ngoài ra chẳng có ý gì khác.

Phù Thiệu Nhật cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Bằng hữu, chớ phí lời làm gì nữa, cứ y theo luật giang hồ mà động thủ phân thắng bại, xem như đêm nay là ước hẹn sinh tử, chẳng chết chẳng xong. Mời vào!

Nói xong kêu xoẹt một tiếng, gã rút kiếm ra khỏi bao luôn, hai mắt tia hai luồng sát khí lẫn nữa.

Ngô Hoàng Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Tại hạ đến đây không phải để đánh nhau.

Phù Thiệu Nhật dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, tục ngữ có câu, sát phụ chi thù, đoạt thê chu hận, là hai thù hằn không thể bỏ qua được, cho dù người quý dưới đất xin tội cũng chẳng thể tha được, hãy rút kiếm ra nào, như vậy chết vẫn là một nam tử hán, bằng không chỉ là một con chó mà thôi.

Cho dù là con đường chết cũng phải quyết đấu danh dự, huống chi tình hình còn chưa ngã ngũ, đương nhiên Ngô Hoàng Văn không chịu nội những lời sỉ nhục này, thế rồi y cũng rút kiếm ra khỏi bao, trầm giọng nói:

- Tại hạ chẳng sợ hãi chi cả, chỉ cảm thấy không đáng thế thôi, Phù bằng hữu không chịu nghe lý giải, tại hạ đành phải hầu giáo vậy!

Trần Gia Lâm lạnh lùng đưa mắt nhìn đối phương, chẳng nói gì hết. Hắn biết rằng đêm nay quyết phải đổ máu, muốn trốn tránh cũng chẳng được. Nếu Ngô Hoàng Văn đánh thắng gã họ Phù thì lão nhân râu dài quyết phải xuất thủ không sai, chỉ sợ rằng Từ Y La Sát cũng ra mặt, thế là hậu quả không thể lường được.

Phù Thiệu Nhật lạnh lùng đằng hắng một tiếng, vung kiếm tấn công ngay. Gã vừa xuất thủ đã sử dụng những tuyệt chiêu vô cùng lợi hại, rõ ràng muốn giết Ngô Hoàng Văn cho bằng được.

Ngô Hoàng Văn vung kiếm nghênh kích, thế rồi hai bên diễn ra một trận quyết đấu khốc liệt.

Hai bên đụng hay mười mấy hiệp cũng chưa phân thắng bại. Lão nhân râu dài la lớn tiếng nói:

- Thiệu Nhật, đây đâu có phải là tỷ thí so tài, con còn hạ thủ lưu tình làm gì, cứ chém đầu phức cho rồi.

Nghe nói thế, kiếm pháp của Phù Thiệu Nhật bỗng biến đổi, nhìn từ bên ngoài không cay độc như lúc nãy, thế nhưng biến hóa và lợi hại hết sức, tức thì Ngô Hoàng Văn bị đẩy lùi sau vài bước liền, tình thế trở nên nguy hiểm hết sức.

- A!!!

Tiếp theo tiếng gầm thét, Phù Thiệu Nhật tấn công ra một cú quái chiêu, tức thì đánh bật trường kiếm của Ngô Hoàng Văn văng một bên, sau đó xoay mũi kiếm đâm vào họng Ngô Hoàng Văn nhanh như chớp. Trần Gia Lâm trông thấy thế bất giác giật bắn người lên. Dù võ công của hắn có cao cường đến đâu cũng giải cứu không kịp, mắt thấy sờ sờ Ngô Hoàng Văn nếu không chết cũng bị trọng thương, tức thì tay chân hắn mềm nhũn.

Dù gì Ngô Hoàng Văn cũng chẳng thẹn là truyền nhân của Huyết Thần Đông Phương Vũ, y đã gặp nguy nhưng bất loạn, tức thì sử dụng một thức Ngược Liệu Lâm Phong ngã lùi ra sau và đã hóa giải được một kiếm này nhanh như cắt chỉ tích tắc đã tạo cơ hội cho Trần Gia Lâm.

Khi Phù Thiệu Nhật đổi thức quét tới lần nữa bỗng có một đạo ánh kiếm màu đen va đụng vào mũi kiếm kiếm của gã nhanh như chớp. Kêu cheng một tiếng, Phù Thiệu Nhật té lùi ra sau năm bước, trở mắt nhìn kỹ, mới hay thanh kiếm đã mẻ mất một mảnh. Ngô Hoàng Văn đảo mình đứng thẳng lại, quả thực hiệp vừa rồi hiểm nghèo vô cùng. Phù Thiệu Nhật phùng mang tron mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lâm không nói lên lời nào hết. Lão nhân râu dài tiến tới hai bước, cảm phần nói:

- Tiểu tử ngươi đã xuất thủ?

Trần Gia Lâm hất thanh kiếm mực trong tay một cái, nói:

- Quyết đổ máu chẳng? Lão nhân râu dài nói:

- Đúng thế!

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào thanh kiếm mực đang cầm trong tay của Trần Gia Lâm, quả thực lão chưa từng thấy thanh kiếm lạ lùng như thế, lão ngăn người trong giây lát nói:

- Rốt cuộc tiểu tử ngươi là ai vậy? Trần Gia Lâm cất giọng lạnh nhạt nói:

- Nếu quyết phải đổ máu, thì chớ thối lùi lại lịch tại hạ làm gì!

Thình lình ngay lúc này có một tiếng phật hiệu thanh thoát phá không vang tới. Trần Gia Lâm ngoái cổ nhìn ra sau, bất giác ngăn người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: Tội Lỗi Tày Trời

Một nữ ni trẻ tuổi vừa xuất hiện tại sân viện.

Trần Gia Lâm đã nhận ra đôi phương chính là môn đồ của Quái Ni Tuyệt Thế am trên núi Cửu Linh sơn chứ không ai xa lạ cả, tại sao cô ta lại xuất hiện tại đây ư?

Phù Thiệu Nhật xúc động kêu lên một tiếng:

- Sư muội!

Quần gia họ Khâu cũng theo sau lên tiếng thưa rằng:

- Tiểu thư mới về đây ư?

Lão nhân râu dài cứ run lấy bầy, trợn to hai mắt, một hồi thật lâu mới nói:

- Cha chả! Nha đầu bất hiếu này, có phải các người đã ước hẹn sẵn chăng?

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn nhau, nhất thời chẳng biết việc gì đã xảy ra hết, chẳng lẽ vào lộn môn hội chăng? Hay là nữ ni trẻ tuổi này là tỷ tỷ của Lương Tiểu Ngọc? Thế nhưng rõ ràng là Phù Thiệu Nhật vừa gọi cô ta là sư muội...

Nữ ni trẻ tuổi đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, sau đó chấp tay cúi đầu nói:

- Nữ ni đã quy y ngã Phật, trần tục đã dứt, phen này trở về nhà là để liễu kết nhân quả.

Lão nhân râu dài dậm chân lia lịa nói:

- Người... nha đầu bất hiếu... muốn chọc cho ta chết sớm thì phải.

Trên mặt nữ ni trẻ tuổi chẳng có một chút tình cảm gì hết, bình tĩnh đến lạnh lùng hết sức, nói giọng u oán:

- Thưa cha, pháp danh con là Liễu Trần, đêm nay là lần cuối cùng gọi cha như thế... Lão nhân râu dài gằm rống nói:

- Nha đầu, người thế chết không hỏi đầu chăng?

Liễu Trần chấp tay nói:

- A Di Đà Phật, tội thay, con đã quy y ngã Phật, há được hỏi đầu ư? Xin cha tha thứ lỗi bất hiếu của con, xin hỏi mẹ con có khỏe chăng?

Lão nhân râu dài nghiêng răng nói:

- Mẹ con ngã bệnh nằm trên giường, lỗi đều do con gây nên cả. Trần Gia Lâm không cảm lòng được lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi tiểu sư thái có quan hệ thế nào với Lương Tiểu Ngọc cô nương vậy? Liễu Trần quay sang hướng Trần Gia Lâm đáp:

- Bản ni tục gia họ Từ!

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, làm ồn cả nửa ngày trời, té ra đã tìm lầm nhà. Quả thực buồn cười hết sức, nếu như lúc vào cửa hỏi họ người ta trước thì không đến nỗi xảy ra sự đại hiểu lầm như vậy, may mà nữ ni này kịp thời về tới, bằng không hậu quả khó có thể lường được.

Ngô Hoàng Văn quay sang hướng lão nhân râu dài, chấp tay vái chào nói:

- Thưa lão tiền bối, đây là một hiểu lầm lớn, chính văn bối đã sai sót, chưa thành giáo tôn tính...

Lão nhân râu dài nói:

- Hiểu lầm thế nào?

Trần Gia Lâm tiếp lời nói:

- Chúng tôi định tìm Lương phủ, không ngờ... Lão nhân râu dài thở phào một cái, nói:

- Sao các ngươi không nói sớm, Lương phủ ở cách đây chừng nửa dặm đường. Phù Thiệu Nhật tra kiếm vào bao, đi tới bên Liễu Trần, mỉm cười nói:

- Sư muội, nhà Phật cũng rất chú trọng lý đạo, phụ mẫu tại đường đã có tuổi, sư muội...

Liễu Trần quay sang hướng Phù Thiệu Nhật, gương mặt vẫn lãnh như tiền, hai đạo nhãn quang tia ra như hai mũi dao sắc bén.

Phù Thiệu Nhật bất giác lùi ra sau một bước, nói giọng chẳng mấy tự nhiên:

- Sư muội, ta đã nói sai điều gì ư?

Liễu Trần nói giọng lạnh như tiền:

- Phù Thiệu Nhật, phụ mẫu ta nuôi ngươi từ nhỏ đến lớn, hơn nữa lại xem ngươi như là con đẻ, thế nhưng ngươi lại có lòng dạ lang sói...

Phù Thiệu Nhật mặt mày đại biến sắc, gã không còn cười được nữa. Liễu Trần nói tiếp:

- Phén này vì ngươi mà ta mới trở về nhà đây!

Lão nhân râu dài trông thấy tình hình khác lạ, la lớn tiếng nói:

- Huệ Mỹ, có việc gì chẳng?

Té ra thiếu ni này là tặc gia tên là Từ Huệ Mỹ. Liễu Trần quay đầu nhìn phụ thân một cái, nói:

- Thừa cha, cha chớ can thiệp vào đây, đây là nhân quả, lát nữa cha sẽ thấy sáng tỏ hết!

Dứt lời, cô ta lại quay sang hướng Phù Thiệu Nhật nói tiếp:

- Sở dĩ con người được xem là vạn vật chi linh là vì có nhân tính, thế nhưng ngươi chẳng có nhân tính chút nào...

Phù Thiệu Nhật hốt hải nói:

- Sư muội, ngươi nói thế có nghĩa là sao? Liễu Trần nghiêng răng nói:

- Rõ ràng ngươi đã biết Ngô thiếu chủ này tìm lầm môn hộ, thế mà ngươi không nói, ngược lại còn giấu giếm cha ta, định giết người đổ máu, tạm thời chớ nói vấn đề này đã, ta hỏi ngươi, Can Phụng Minh chết bằng cách nào vậy?

Phù Thiệu Nhật lại lùi ra sau một bước, ấp úng nói:

- Sư muội, ngươi... đã biết rồi còn hỏi lại làm gì nữa? Hai ta đã đính hôn, thế nhưng ngươi lại say mê y, cuối cùng ngươi phát hiện y có hành vi bỉ ổi kết bạn với người khác, cho nên... ngươi nổi giận đã giết chết y, chẳng lẽ... ta có lỗi chăng?

Liễu Trần kêu hừ một tiếng, nói:

- Ta rất bội phục mưu trí của ngươi, đồng thời cũng bội phục cả thủ đoạn của ngươi nữa!

Phù Thiệu Nhật nói:

- Sư muội, ngươi nói gì mà ta chẳng hiểu chút nào cả? Lão nhân râu dài cau mày nói:

- Huệ Mỹ, đây là việc nhà, bây giờ đang có người xa lại ở đây...

Người xa lạ mà lão nhân đang nói đương nhiên là Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn. Liễu Trần quay sang nói với hai người:

- Hai vị chớ đi vội, bản ni còn việc muốn nói với hai vị. Dứt lời, chỉ tay vào mặt Phù Thiệu Nhật, căm phẫn nói:

- Đến nước này mà ngươi còn chối cãi nữa ư? Đúng thế, chính ta đã giết chết người nhưng y chết trong âm mưu độc kế của ngươi. Nếu như ta chẳng gặp lại cô gái ấy, ta ắt mang tội suốt đời, kẻ chết cũng mãi mãi chẳng nhắm mắt...

Cô ta nói tới đây, hai mắt óng ánh ngập lệ, toàn thân cứ run lẩy bẩy không dừng. Phù Thiệu Nhật nói giọng run rung:

- Sư muội, ngươi đang nói gì thế? Liễu Trần gằn hét nói:

- Chớ gọi ta là sư muội, ngươi không xứng đáng chút nào. Nay Phù Thiệu Nhật, ngươi đã câu kết với nữ nhân hạ tiện của Hoa Nguyệt Biệt Trang gài bẫy dụ ta... giết chết chàng, ngươi...

Nói tới đây, cuối cùng không cầm lòng được nước mắt đã nhỏ rờn rờn xuống. Mặt mày Phù Thiệu Nhật tái mét, xúc động nói:

- Sư muội, chính người đã mục kích Cam Phụng Minh đang làm trò bẩn thỉu với nữ nhân ấy trong một ngôi miếu hoang, và người đã giết chết y, tại sao lại bảo rằng ta gài bẫy, thế là người hàm oan cho ta rồi...

Liễu Trần nói:

- Người dám tuyên thệ chẳng?

Phù Thiệu Nhật nghiêm sắc mặt lại, la lớn tiếng nói:

- Có trời đất làm chứng đây, Phù Thiệu Nhật này có làm việc gì trái với lương tâm, sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Liễu Trần ngược đầu nhìn lên trời đêm, nói:

- Nay Phù Thiệu Nhật, người đánh lừa người ta được chứ không thể dối trời đất, lời tuyên thệ của người sẽ ứng nghiệm ngay bây giờ.

Phù Thiệu Nhật liền nói giọng hốt hải:

- Sư muội, người không đành lòng đánh mất người yêu, muốn giết ta trút hận đó ư? Chớ đừng có làm gì, sư phụ sư mẫu đãi ta như con đẻ, on nặng như núi Thái Sơn, dù có tan xương nát thịt cũng khó đền đáp, người cứ hạ thủ đi!

Mặt mày Liễu Trần co rút lia lịa, nghiêng răng nói:

- Phù Thiệu Nhật, thủ đoạn người cay độc và bỉ ổi hết sức, lúc ta giết Cam Phụng Minh, chàng không phản kháng và cũng không mở miệng nói gì hết, ta lại tưởng nội tâm chàng... đang hối hận, té ra lúc chàng bị giết đã trúng được, miệng chẳng nói được, tay chân không thể cử động. Ta... sợ ý quá thể, chẳng để ý đến nhân thân chàng, làm sao chàng... đâu nhắm mắt đây, ta... ta giết chết ý trung nhân, ta...

Cô ta nói đến đây, nước mắt chảy rờn rờn xuống lần nữa.

Mặt mày Phù Thiệu Nhật tái mét, không còn chút sắc máu, nhưng gã vẫn còn tranh biện nói:

- Sư muội, làm gì có chuyện đó, người... Lão nhân râu dài giận dữ gằn hét nói:

- Tiểu tử, người dám làm chuyện tây trời này ư?

Kêu bạch một cái Phù Thiệu Nhật phi phục quỳ dưới đất, nói giọng xúc động:

- Ân nghĩa sư phụ sư mẫu đãi con như trời biển, làm gì đồ đệ dám gây nên sự kiện trời người không thể dung thứ như thế, sư muội không thích đồ nhi, đồ nhi chẳng dám miễn cưỡng, hôn sự này... vốn là do sư phụ lão nhân gia người tác thành...

Lão nhân râu dài nói:

- Người hãy khai sự thật, bằng không gia pháp chẳng dung thứ đâu? Phù Thiệu Nhật khẩu đầu chằm chằm nói:

- Đồ đệ nói sự thật, đồng thời đã tuyên thệ chẳng lẽ...

Liễu Trần cười như điên như cuồng một tiếng, quay ra cửa viện la lớn tiếng nói:

- Xin mời nữ thí chủ hiện thân!

Tức thì có một thiếu nữ diễm lệ xuất hiện ngay.

Trần Gia Lâm thoạt vừa trông thấy thiếu nữ này bất giác giật nảy người lên, thiếu nữ này chính là Nghinh Xuân đã ngồi ăn uống cùng bàn với Ngũ Thiếu Đông tại Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây hai năm về trước. Trông tình hình lời nói của Liễu Trần chẳng sai chút nào rồi.

Liễu Trần chỉ tay vào người Nghinh Xuân nói:

- Đây là nhân chứng, chính người đã mua chuộc nữ nhân này và cộng mưu với người hãm hại ta.

Phù Thiệu Nhật đứng dậy, lùi ra sau hai bước gào thét nói:

- Ta... không quen biết y. Sư muội, người xuất gia, đứng ra không nên sử dụng thủ đoạn này, nếu người đau lòng vì mất người yêu cứ việc ra tay giết ta đi. Người bảo rằng ta cộng mưu với y, sao chẳng bảo rằng người đang cộng mưu với y?

Câu nói này lợi hại gớm, khiến mọi người không thể phán đoán thị phụ là thế nào cả, vì điều này cũng rất có thể xảy ra thôi.

Hai mắt Liễu Trần tia ra hai luồng sát khí, giận dữ nói:

- Người chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ, Nghinh Xuân thì chủ, xin đưa tang vật đi! Nghinh Xuân lập tức đưa tay vào túi áo lấy một món đồ ra, đặt vào lòng bàn tay, té ra là một con sư tử ngọc thạch, thoáng nhìn qua cũng biết đây là một báu vật quý giá.

Phù Thiệu Nhật thoáng trông thấy con sư tử ngọc thạch này, mặt mày đại biến sắc, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm.

Mặt mày lão nhân râu dài co rút lia lịa, trợn ngược hai mắt, găm hết nói:

- Súc sinh, không ngờ người... đã gây nên việc tổn thương thiên lý như thế thật, lúc ta nhận người thì sư tử ngọc thạch này ở trong mình người. Những năm gần đây ta luôn luôn thăm thính chủ nhân chiếc sư tử ngọc thạch này để chứng minh thân thể người, món đồ này quý báu hơn cả sinh mạng như thế, mà người dám dùng làm vật hối lộ để hủy sư muội đã sống từ nhỏ đến lớn với người, vậy thì người... đâu phải là con người!

Lão nói tới đây, toàn thân cứ run lấy bầy không dùng. Liễu Trần nghiêng răng nói:

- Ta không giết người thì làm sao an ủi được kẻ chết nơi chín suối đây. Phù Thiệu Nhật cúi đầu, mặt mày ủ rũ nói:

- Thừa sư phụ, đồ nhi nhất thời mất khôn nhất thời đã gây nên tội lỗi... tự biết mình có chết trăm lần cũng không sao đền tội được...

Nói xong, gãi lại quỳ xuống khấu đầu chấm đất, cất giọng bi ai nói tiếp:

- Đồ nhi thân thọ ân nghĩa dưỡng dục của sư phụ sư mẫu, kiếp này không thể báo đáp được, chỉ mong kiếp sau đền đáp vậy... bây giờ đồ nhi có một thỉnh cầu, mong sư phụ thương tình ban cho...

Mặt mày lão nhân râu dài tái mét, nhưng hai mắt óng ánh ngập lệ. Một người mà lão đã nuôi dưỡng từ nhỏ tới lớn bỗng nhiên biến thành tình huống này chẳng bảo lão không đau lòng sao được, thế rồi lão khẽ gật đầu nói:

- Điều yêu cầu gì người cứ nói ra đi? Phù Thiệu Nhật vừa khóc vừa nói:

- Cho phép đồ nhi được khấu biệt với sư mẫu, sau đó... chịu gia pháp xử quyết.

Người sắp chết bao giờ cũng thốt những lời nói hiền lành, trong lý đối diện với tử vong, hình như gã đã phát hiện thiên lương, mặc dù hành vi gã khiến người cảm phẫn, nhưng câu nói này khiến người cảm thấy thương hại.

Lão nhân râu dài thờ dài một tiếng rất náo nùng, nói:

- Được! Ta chấp nhận điều thỉnh cầu của người, người cứ vào nội trại đi!

Phù Thiệu Nhật lạy ba lạy nữa, sau đó mới đứng dậy, vẫn cúi đầu không dám nhìn ai hết.

Thình lình ngay lúc này...

Một phu nhân khoảng năm mươi tuổi mặt mày xanh mét, được một a hoàn đứng đỡ một bên xuất hiện tại cửa sảnh đường.

Liễu Trần kêu to một tiếng:

- Mẹ!

Nước mắt theo đó chảy ròng ròng xuống.

Mặc dù cô ta đã xuất gia, nhưng vẫn là con người như mọi người, không thể tuyệt thân tình.

Phụ thân nói giọng run run:

- À! Gia môn bất hạnh!

Phù Thiệu Nhật chạy lên hành lang, phủ phục quỳ dưới đất, dùng hai đầu gối lết tới hướng sư mẫu gã, quỳ bệt dưới chân bà ta nói giọng bi ai:

- Thừa sư mẫu, đồ nhi mất khôn đã gây nên sự việc trời người đều cảm phẫn, đồ nhi không dám xin tha tội, chỉ cầu mong sư mẫu phúc thọ an khang, còn thâm ân dưỡng dục đành để kiếp sau mới báo đáp vậy.

Phụ thân ngược đầu nhìn đêm không, hai bên khóe mắt nhỏ xuống hai hàng ngấn lệ. A!

Tiếp theo tiếng kêu thất thanh, nha hoàn nọ té văng ra ngoài, tay phải phụ nhân bị vịn ngược ra sau, và một thanh trường kiếm đã kê ngay cổ họng bà ta.

Phù Thiệu Nhật chơi đòn này rất đột ngột, không một ai ngờ rằng gã lại xuất thủ như thế.

Lão nhân râu dài găm hết một tiếng:

- Súc sinh! Ngươi dám ư?

Liễu Trần phi thân nhảy vọt lên bậc thềm. Phù Thiệu Nhật điên cuồng gầm hét nói:

- Không được đến gần đây, bằng không là phải đổ máu đây!

Máu nóng trong người Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn sôi lên sùng sục. Liễu Trần gầm hét nói:

- Này Phù Thiệu Nhật, nếu ngươi dám đả thương mẹ ta, ta sẽ băm xác ngươi thành muôn mảnh vụn.

Đúng ra một đệ tử phật môn không thể thốt ra lời nói như vậy, nhưng quả thật cô ta đã sợ quỳnh lên, nên mới buông lời hăm dọa như vậy.

Phù Thiệu Nhật nói giọng lạnh lùng:

- Sư muội, cực chẳng đã ta mới hành động như thế! Liễu Trần nghiêng răng la hét nói:

- Buông mẹ ta ra nào!

Mặt mày của Phù Thiệu Nhật hoàn toàn lộ ra hết, trên vẻ mặt gã không còn thần sắc đáng thương hại như lúc nãy nữa, gã nói giọng nham hiểm:

- Không ai được động thủ hết, ta cần sư mẫu đưa ta ra khỏi trang viện!

Lão nhân râu dài giận đến đổi cử dậm chân lia lịa, nói chẳng nên lời nào cả. Ngô Hoàng Văn quay sang nói với Trần Gia Lâm:

- Huynh đài, chúng ta không nên nhúng tay can thiệp vào chuyện nhà của người ta, hai ta rời khỏi ngay?

Dứt lời nháy mắt với Trần Gia Lâm một cái. Phù Thiệu Nhật la lớn tiếng nói:

- Bây giờ không bắt cứ một ai được rời khỏi hiện trường hết! Phụ nhân nghiêng răng, nói giọng run run:

- Không ngờ ta cực khổ bấy lâu đã nuôi nên một con chó sói, này Thiệu Nhật, lẽ trời không dung thứ ngươi đâu!

Phù Thiệu Nhật nói:

- Sư mẫu, con bị buộc phải hành động như thế, tạm thời làm khổ thân lão nhân gia người, nếu sư phụ và mọi người không cản trở đồ nhi ra trang, đồ nhi quyết không dám vô lễ với lão nhân gia người, đồ nhi chỉ cần an toàn rời khỏi nơi đây thôi.

Liễu Trần giận dữ gầm hét nói:

- Phù Thiệu Nhật, mặc dù thiên hạ rộng lớn, nhưng không còn nơi chốn cho ngươi dung thân nữa, bằng không là trời xanh chẳng có mắt.

Phù Thiệu Nhật lạnh lùng kêu hừ một tiếng, nói:

- Sư mẫu, chúng ta đi ngay!

Nói xong, vừa đỡ vừa lôi kéo bà ta xuống chạy ra hướng cửa viện, gã vừa đi vừa nói tiếp:

- Nếu muốn sư mẫu bình an vô sự, các vị hãy đứng yên tại chỗ không nên vọng động thì hay hơn.

Tất cả mọi người chỉ biết phùng mang trợn mắt, không ai dám động dậy gì cả, cứ trừng mắt nhìn Phù Thiệu Nhật kèm chặt sư mẫu gã ung dung ra trang.

Trần Gia Lâm nghiêng đầu nhìn Ngô Hoàng Văn ra hiệu, sau đó cả hai người cùng song song vượt tường đuổi theo. Những người còn lại cũng lần lượt xuất động hết.

Sau khi ra khỏi trang, Phù Thiệu Nhật ngoái cổ nhìn ra sau trong giây lát, tiện tay điểm vào huyệt đạo sư mẫu gã, sau đó kẹp bà ta vào nách, phi thân chạy như gió, chỉ trong chốc lát chạy tới cánh rừng rậm, không thấy ai rượt theo hết, lập tức đặt sư mẫu gã xuống, lao vào rừng nhanh như cắt.

Thình lình ngay lúc này...

Có một đạo kinh phong mạnh như vũ bão ập tới làm cho gã bị dội ngược văng ra bia rừng trở lại, vì trong rừng rậm rạp hơn nữa trời tối đen như mực nên gã chẳng trông thấy gì hết, tức thì hồn phi phách tán, ngoái cổ nhìn ra sau, thấy vài bóng người thấp thoáng đuổi về hướng bên đây, gã lập tức quay người từ một hướng khác lao vào rừng tiếp.

Kêu dùng một tiếng!

Phù Thiệu Nhật lại bị đánh văng ra một lần nữa, gã thoát trông thấy tình hình bất ổn, lập tức phi thân vào hướng sư mẫu gã, gã chuẩn bị bắt bà ta lần nữa để làm con tin bảo đảm đào tẩu, nhưng khi gã vừa thoát giờ tay cúi người, bỗng có một thanh trường kiếm đen thui nghiêng nghiêng đâm vào mặt gã.

A!

Tiếp theo tiếng kêu thất thanh, Phù Thiệu Nhật nhảy lùi ra sau vài thước, bàn tay vừa sờ vào cán kiếm, thì thanh kiếm của đối phương đã đâm vào giữa ngực gã.

Chỉ trong chớp mắt này, toàn thân gã mềm nhũn, sợ đến hồn phi phách tán, một văn sĩ mặc áo gấm mặt mày lạnh như tiền xuất hiện trước mặt gã. Hắn chính là Lãnh Diện Quái Khách hóa thân của Trần Gia Lâm chứ không còn ai nữa, hắn đã từ hướng bên trái chạy vào rừng ẩn núp chờ đợi tại đây.

Phù Thiệu Nhật hốt hải nói:

- Bằng hữu, chúng ta xưa kia không thù, gần đây không oán, ngươi hà tất... Trần Gia Lâm lạnh lùng nói;
- Đành rằng ngươi nói chẳng sai chút nào, thế nhưng hành vi của ngươi đáng chết một trăm lần.

Trong lúc đối đáp, phụ tử Liễu Trần, quân gia họ Khâu đã lần lượt đuổi tới, hiện trường Ngô Hoàng Văn cũng từ trong rừng hiện thân ra luôn.

Họ đã vây Phù Thiệu Nhật vào vòng trong. Lão nhân râu dài gặm thét nói:

- Súc sinh, lưới trời tuy thưa nhưng ngươi chẳng chạy đâu cho khỏi.

Liễu Trần giải huyệt đạo cho mẫu thân xong, sau đó mới tiến tới trước, phùng mang trợn mắt hét nói:

- Phù Thiệu Nhật, ngươi chớ quên lời thề lúc này của ngươi.

Trần Gia Lâm thu kiếm lùi ra sau hai thước, đương nhiên hắn không thể xử quyết sự việc này rồi.

Phù Thiệu Nhật biết rằng dù có chấp thêm hai cánh cũng không thể bay đi đâu được nữa, đánh bạch một cái, quỳ bệt dưới đất gào lên, nói:

- Sư phụ, sư mẫu, đồ nhi đã biết lỗi rồi!

Dứt lời, toàn thân run lên một cái, máu tươi từ trong mũi ộc ra, gã đã tự đoạn tâm mạch kết liễu cuộc đời tội lỗi.

Liễu Trần cất tiếng niệm một câu phật hiệu, đưa mắt chăm chăm nhìn đăm không, chẳng nói gì hết.

Lão nhân râu dài không cảm lòng được, nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống, dù gì Phù Thiệu Nhật cũng là đứa con mà lão đã nuôi dưỡng từ nhỏ tới lớn, bảo lão không xúc động sao được.

Những vì sao óng ánh chiếu sáng trên bầu trời, cơn gió đêm rít từng hồi lướt qua hoang dã, huyết kịch đã hạ màn.

Trần Gia Lâm quay sang hướng lão nhân râu dài chấp tay nói:

- Tại hạ có thể thỉnh giáo tôn tính đại danh của lão tiền bối chăng? Lão nhân râu dài thở dài một tiếng, nói:
- Môn hộ bất hạnh, chỉ tổ làm trò cười cho võ lâm, lão phu không đề cập danh hiệu từ lâu, xin thiếu hiệp thông cảm.

Trần Gia Lâm ngượng ngừng nói:

- Vậy thì văn bối không dám miễn cưỡng! Dứt lời quay sang nói với thiếu ni Liễu Trần:
- Lúc này ở trong quý phủ, tiểu sư thái có tiếng bảo rằng có điều chi giáo... Liễu Trần chớp nháy đôi mắt sang như sao băng một cái, nói:
- Thí chủ có quen biết Ngự Lang Trần Gia Lâm chăng?

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Đúng thế, tại hạ quen với Trần Gia Lâm, tiểu sư thái có điều chi chỉ giáo chăng?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Tử Y La Sát

Ngô Hoàng Văn trợn to hai mắt, chẳng biết tại sao thiếu ni này lại đề cập tới Ngự Lang?

Liều Trần nói giọng u oán:

- Thí chủ có biết tình hình gần đây của hần không? Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:
- Nghe nói hần đã mất tích, tiểu sư thái tìm hần có việc chi chẳng? Liều Trần cau mày nói:
- Mất tích ư? Xảy ra sự biến gì ư? Trần Gia Lân lắc đầu nói:
- Vậy thì chẳng biết, nhưng tại hạ đây và vị Ngô đại hiệp này cũng đang tìm kiếm tung tích của hần.

Liều Trần trầm tư giây lát nói:

- Bần ni có một thỉnh cầu, nếu như hai vị có gặp hần, xin chuyển cáo với hần rằng bần ni có một việc cực kỳ quan trọng cần gặp hần, bần ni sẽ ở lại vùng Nam Xương chờ đợi trong vòng một tháng.

Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn Trần Gia Lân, có nghĩa muốn hỏi hần nên hiện chân diện mục hay không?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, tạm thời quyết định không lộ mặt trước, Liều Trần đã bảo rằng cô ta sẽ ở lại Nam Xương chờ đợi trong vòng một tháng, thì mình cũng không cần hấp tấp làm gì, huống hồ phen này mình đến đây là để tìm Từ Y La Sát giải thích sự hiểu lầm, một khi biểu lộ chân diện mục biết đâu lại chẳng xảy ra sự biến, thế rồi hần gật đầu nói:

- Tại hạ nhất định chuyển đạt lời nói này đến hần, nếu không gặp hần thì đành chịu. Hần nói tới đây, không chịu nổi lại lên tiếng hỏi:
- Chẳng biết tiểu sư tìm hần có việc gì rất quan trọng ư?
- Đây là việc tư, bần ni không thể phụng cáo.

Việc tư ư? Trần Gia Lân ngăn người ra tại chỗ, chẳng biết giữa mình và cô ta có việc tư gì vậy?

Quả thực hần muốn hiển lộ chân mục ra ngay, để giải nghi luôn vấn đề bấy giờ, nhưng cuối cùng hần cố nhẫn nại, đổi giọng nói:

- Xin hỏi Lương Phủ ở hướng nào vậy? Liều Trần thất kinh hỏi:
- Lương Phủ ư?
- Đúng thế!
- Chẳng lẽ thí chủ có liên hệ gì với Lương Phủ chẳng? Trần Gia Lân nói:
- Không có quan hệ gì hết, đến đó chỉ để giải thích một sự hiểu lầm mà thôi!

Liều Trần nói:

- Có ước hẹn trước chẳng? Trần Gia Lân lắc đầu nói:
- Không, tại hạ tự động tìm đến thế thôi. Liều Trần trầm tư giây lát nói:
- Lương Phủ ở cách xa bìa rừng này chừng nửa dặm đường, hai người xuyên qua cánh rừng này sẽ trông thấy ngay, thế nhưng nếu không đến đó thì hay nhất, vì nơi đó luôn nghiêm cấm người lạ mặt vào, có thể nói rằng nơi đó là cấm địa.

Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ đã biết điều này, nhưng không chẳng thể đi. Liều Trần khẽ gật đầu nói:
- Vậy thì hai vị thí chủ cẩn thận tối đa.

oOo

Một tường rào có đường kính rộng khoảng bảy tám trượng cao khoảng năm thước. Bên trong là một tòa lầu cao, hai cánh cửa sơn màu đen đóng kín, nổi bật nhất là cặp lồng đèn màu đỏ treo trên cửa lầu, đỏ đến chói mắt khiến người trông thấy bất giác đã liên tưởng tới máu.

Một chiếc lồng đèn bên trái đề hai chữ dừng bước, còn chiếc lồng đèn bên phải thì viết hai chữ cấm vào.

Thường thì lồng đèn treo tại trước cửa, phần nhiều người ta đề tên hoặc môn đệ, tình hình như môn đệ thì chưa từng thấy bao giờ.

Người không biết thoáng gặp bốn chữ này, đương nhiên phải dừng bước, còn những ai đã biết thì thoái lui ngay.

Có hai bóng người xuất hiện trước cửa lầu, hai người này chính là Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn, họ đứng ngăn người tại chỗ. Không biết nên làm sao bây giờ, chớ nói phạm cấm kỵ làm gì. Đêm khuya canh vắng thương môn cầu kiến cũng đã là điều không hợp lẽ, thế nhưng cũng không thể tháo lui, bây giờ chỉ mong rằng mình đến trước Chúc Long, nếu chẳng may để Chúc Long về đây trước, việc giải thích sẽ gặp khó khăn cho mà coi.

Trần Gia Lân quay sang nói với Ngô Hoàng Văn:

- Bây giờ làm thế nào đây? Ngô Hoàng Văn nói:
- Lên tiếng cầu kiến, được không? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:
- Trông tình hình đánh phái thế thôi. Thành linh ngay lúc này...

Hai cánh cửa lớn bỗng nhiên mở tung ra, cả hai người song song giật bắn người lên.

Chỉ thấy bốn đại hán có thân hình vạm vỡ khiêng hai cỗ quan tài trắng từ từ bước ra cửa trang.

Rốt cuộc nhân vật nào đã chết trong trang, tại sao đêm khuya thanh vắng lại hấp tấp mang đi mai táng như thế?

Bốn hán tử nọ bước tới chỗ cánh cửa lầu còn khoảng một trượng liền đặt hai áo quan xuống đó và mở nắp quan ra luôn, thì ra là hai cỗ quan tài trống không.

Bốn đại hán chẳng thèm dòm ngó tới Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn, hình như vốn thì hai người không hề có mặt nơi đây, sau đó lại quay người bước vào trong.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn hai áo quan gỗ trắng, trầm giọng nói:

- Ta trông tình hình không ổn rồi? Ngô Hoàng Văn hỏi hộp nói:
- Có lẽ Chúc Long đã đến trước chúng ta, chẳng biết đối phương đang chơi trò huyền ảo gì đây...

Y nói chưa hết lời, vài bóng người thấp thoáng từ trong trang hiện ra. Người ra trước là một phụ nhân trung niên mặc áo tím, có gương mặt khá đẹp. Người đi kế là một bà lão tóc bạc mảnh khảnh, tay cầm một quả trượng vừa thô vừa to, nếu là bằng sắt thép, e rằng ít nhất phải nặng cả trăm ký, người đi sau cùng chính là Hoa Thái Tuế Chúc Long biểu huynh của Lương Tiểu Ngọc.

Hai người thoạt trông thấy Chúc Long, bất giác giật mình kêu thảm một tiếng, hồng rồi! Họ đi tới chỗ cách hai áo quan còn kháng ba thước và dừng lại tại chỗ. Chúc Long đưa cặp mắt lạnh lùng ngắm nhìn hai người, mặt lộ vẻ cười rất xảo quyệt. Bà lão tóc bạc chống gậy đứng thẳng người, nhắm chặt hai mắt hình như đang dưỡng thần thì phải.

Phụ nhân mặc áo tím đưa cặp mắt sáng như điện lạnh quét nhìn hai người một cái, dùng giọng nói kêu hừ một tiếng, không cần phải nói cũng biết bà ta chính là Từ Y La Sát mẫu thân của Lương Tiểu Ngọc rồi.

Chúc Long lạnh lùng nói:

- Thừa cô mẫu, chính là hai gã này đây.

Từ Y La Sát khẽ gật đầu không nói gì hết.

Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn nhau một cái, cả hai người song song chấp tay xá một xá, Trần Gia Lân lên tiếng trước nói:

- Hai huynh đệ tại hạ mạo muội đến đây bái kiến tôn giá, nhằm mục đích muốn giải thích một sự việc liên can tới lệnh thiên kim...

Từ Y La Sát cười khẩy một tiếng, ngắt lời của Trần Gia Lân nói:

- Ta biết rồi, chớ nói nữa, quả thật hai vị lớn gan bằng trời, bây giờ tự mình chui vào quan tài nằm đi!

Âm thanh êm dịu mát tai, suýt nữa người ta tưởng rằng bà ta đang nói đùa thế thôi.

Cả hai người bất giác rùng mình rợn tóc gáy, Ngô Hoàng Văn ngập ngừng nói:

- Tiền bối cho phép văn bối nói vài lời được chăng? Từ Y La Sát gật đầu nói:
- Người cứ việc nói!

Giọng nói vẫn ôn tồn mát tai.

Trần Gia Lân nhủ thầm "Ai bảo rằng bà ta ngang ngạnh làm theo ý mình đâu, trông bà ta có vẻ là một người rất thông hiểu tình lý kia mà".

Thế rồi Ngô Hoàng Văn mang mọi việc từ đầu chí cuối đã xảy ra trong lữ điểm thuật lại một cách tỉ mỉ cho bà ta nghe một phen.

Nghe kể xong Từ Y La Sát gật đầu nói:

- Ô thế sao? Còn gì nữa chẳng? Ngô Hoàng Văn lắc đầu nói:

- Hết rồi, sự việc chỉ xảy ra thế thôi.

Từ Y La Sát nói:

- Nếu không còn gì để nói nữa, mời hai vị chui vào quan tài nằm đi!

Cả hai người bất giác ngẩn người ra tại chỗ, thì ra bà ta chẳng tin lời giải thích này chút nào.

Trần Gia Lâm miễn cưỡng trấn tĩnh thần lại, nói:

- Tôn giá nói thế có nghĩa là sao? Từ Y La Sát thần nhiên nói:

- Chẳng có sao hết, thiếu nợ trả tiền, nợ máu trả máu, hai người tranh nhau đến trước, chết sớm siêu sinh sớm, ta đòi nợ này thay cho tỳ nữ Nguyệt Quế, còn vấn đề con gái ta bị bắt cóc, ta sẽ tìm mấy lão bắt từ nợ tính sau.

Trần Gia Lâm nghiêng răng nói:

- Tôn giá chẳng nghe chúng tôi giải thích chút nào sao? Từ Y La Sát cười khẩy một tiếng nói:

- Giải thích chi bằng thừa, bây giờ ta bắt đầu giết người, giết đến khi nào các người giao con gái ta ra mới thôi.

Trần Gia Lâm kháng cự nói:

- Tôn giá không nghĩ rằng đây là một âm mưu mượn dao giết người của Mẫu Đơn lệnh chủ đó ư?

Từ Y La Sát nói:

- Ta biết hai người sẽ nói như thế, chớ nói lời thôi làm gì nữa, hãy nhập quan đi!

Ý ngữ tàn bạo buống bình, song âm thanh lại dịu dàng mát tai, vốn thì câu nói tràn đầy sát khí, nhưng thoát từ miệng bà ta thì chẳng có gì lạ lùng cả, quả thật đáng sợ gớm.

Trần Gia Lâm cố đè nén cơn lửa giận nói:

- Hai huynh đệ tại hạ thề chết quyết phải tìm cho ra lệnh thiên kim mới được, xin tôn giá cho kỳ hạn một tháng, nếu mãn hạn kỳ không giao người, lúc đó mặc tôn giá muốn sử quyết thế nào cũng được, như vậy được chứ?

Từ Y La Sát nói:

- Ta chỉ có bấy nhiêu lời thôi, hãy chui vào quan tài đi, hằm hồ cũng đã đào sẵn cả rồi. Ngô Hoàng Văn hốt hải nói:

- Chôn sống chẳng? Chúc Long tiếp lời nói:

- Tiểu tử ngươi nói chẳng sai chút nào, như vậy có thể chết toàn thân, chẳng lẽ ngươi không chịu sao?

Hai mắt Trần Gia Lâm bắt đầu đỏ dần, trầm giọng nói:

- Chúc Long ngươi chớ đắc ý vội, nếu mai sau chứng thực chính tiểu tử ngươi thông đồng với bọn Thiên Hương môn gây nên vụ án này, ngươi sẽ trả một giá rất đắt cho mà coi.

Chúc Long cười nham hiểm nói:

- Tiếc rằng ngươi không có mai sau nữa, vì thọ mạng của ngươi chỉ sống đến đêm nay thôi.

Từ Y La Sát khoát tay nói:

- Phí lời vô ích, hãy thượng lộ nhanh lên nào!

Hai mắt Trần Gia Lâm đỏ ngầu, chẳng thua kém gì màu đỏ hồng của hai chiếc lồng đèn treo trên cửa lầu, chăm chăm nhìn vào mặt Từ Y La Sát nói:

- Nếu tại hạ bảo rằng không thì sao? Từ Y La Sát nói:

- Biết điều thì chớ nói chữ không, bình sinh ta không quen nghe nói chữ này bao giờ! Trần Gia Lâm quay sang nói với Ngô Hoàng Văn:

- Chúng ta đi nào!

Từ Y La Sát ngoái cổ nhìn ra sau nói:

- Bà bà, phải làm phiền lão nhân gia người vậy!

Bà lão tóc bạc tròn to hai mắt tia ra hai đạo điện lạnh, từ từ bước tới chỗ cách trước mặt Trần Gia Lâm khoảng tám thước rồi dừng lại, lạnh lùng nói:

- Này ranh con, ngươi có chịu chui vào quan tài không thì nói?

Trần Gia Lâm biết nói gì thêm nữa cũng bằng thừa, bây giờ chỉ có liều mạng. Nếu muốn rút lui e rằng không phải chuyện dễ, có lẽ mình vẫn có thể toàn thân rút lui được nhưng còn Ngô Hoảng Văn thì khó nói lắm. Đây là lần đầu bị người ta chửi mình là ranh con, lửa giận đã át cả sợ hãi trong lòng, hắn ta lớn tiếng nói:

- Lão nhân gia người có tuổi như thế, không nên mở miệng mắng người, mặc dù tại hạ là giang hồ vô danh tiểu tốt, nhưng cũng chưa tệt đến nỗi mắng người chủ quán sự sống chết của tại hạ đâu.

Lão bà bà tóc bạc kêu hừ một tiếng nói:

- Chao ôi! Nghe khẩu khí hình như ngươi muốn phản kháng thì phải? Trần Gia Lâm ưỡn ngực, lạnh lùng nói:

- Đúng thế, thân làm võ sĩ há có thể đánh mất bổn phận, việc sinh tử là một vấn đề khác.

Bà lão tóc bạc buông một tiếng cười thật quái gở một hơi dài, nói:

- Khá lắm, này tiểu tử, trông ngươi có lá gan như thế, lão bà bà ta rộng lượng một phen, nếu như ngươi tiếp trọn lão bà bà này một gậy mà giữ được sinh mạng, xem như đêm nay ngươi tạm thời được sống, hãy rút kiếm ra đi!

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn cây gậy đen thui to lớn ấy, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, nhưng hắn sức nghĩ tới bản lĩnh của mình, tiếp một gậy có lẽ không thành vấn đề, đây là một cơ hội ngàn vàng để thoát thân, thế rồi hắn lập tức hỏi tới nói:

- Lão nhân gia người bảo rằng chỉ một gậy ư?

Bà lão tóc bạc nghiêng hàm răng vừa thừa vừa vàng khè một cái nói:

- Đúng thế chỉ một gậy thôi. Bà bà đã có tuổi chừng này chẳng lẽ lại nuốt lời một tiểu tử miệng còn hôi sữa được sao? Thế nhưng đánh một gậy này khó nhọc xác lắm, vì tiểu tử ngươi sẽ biến thành một đồng thịt vụn.

Nghe nói thế bất giác hắn khẽ rung mình rợn tóc gáy.

Mặt mày Ngô Hoảng Văn tái mét không còn chút sắc máu. Y không thể tưởng tượng kết cục đêm nay là thế nào cả.

Trần Gia Lâm từ từ rút thanh kiếm mực ra, nghiêng nghiêng đưa về phía trước, vận khởi mười hai thành công lực.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương hết sức.

Bà lão tóc bạc từ từ giờ gậy lên, không ai tưởng tượng được một khi cây gậy to lớn đen thui này nện xuống sẽ mạnh đến cỡ nào.

Từ Y La Sát mỉm cười, hình như ở trong bất cứ tình huống nào bà ta cũng chẳng hồi hộp.

Kêu vu một tiếng, bóng gậy đen thui bổ xuống như một khoanh núi.

Ngoại trừ Từ Y La Sát, ngoài ra tất cả mọi người trong hiện trường thấy đều nín thở hết, cả khí huyết cũng ngưng vận hành luôn.

Trần Gia Lâm nghiêng răng gom hết công lực bình sinh vùng kiếm quét ra ngay.

Đây là một lối đấu cứng đụng cứng không thể nào trông vào may mắn được hết, nếu như đánh nhau bình thường thì Trần Gia Lâm có thể tránh né phản kích, đồng thời có thể sử dụng cú tuyệt chiêu kiếm pháp thừa dịp tấn công trước, thế thì tình hình hoàn toàn thay đổi hết.

Mặt mày Ngô Hoảng Văn thay đổi liên tục.

Kiếm trượng va đụng vào nhau phát ra một tiếng kêu điếc tai.

Trần Gia Lâm lùi ra sau hơn ba bước liền, kiếm mực hạ xuống đất, há mồm phun ra một bụm máu tươi, hắn không té xuống cũng chẳng rên kêu tiếng nào, sắc mặt không hề thay đổi vì hắn có đeo mặt nạ da người.

Tất cả mọi người đã ngạc nhiên hết sức, họ không ngờ người mặt lạnh này đã tiếp trọn một gậy kinh thế động tục mà không chết.

Bà lão tóc bạc cũng ngẩn người ra tại chỗ, hình như bà ta cũng cho rằng đây không phải là sự thật, một hồi thật lâu, lão mới nói giọng hốt hải:

- Tiểu tử đêm nay ngươi được sống sót, người có thể tiếp trọn một gậy của lão bà bà ngoại trừ Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng, coi như tiểu tử ngươi là người thứ hai...

Không, phải nói ngươi là người thứ nhất, vì công lực của lão bà bà thâm hậu hơn năm xưa nhiều, nếu như Trần Đình Lăng thay vào đây có lẽ y không tiếp nổi gậy này.

Hai mắt Trần Gia Lâm cứ nẩy đom đóm, nửa gân cốt toàn thân như đã bị đánh nát nhừ ra hết. Hắn tự biết nội tạng bị thương nặng, nhưng hắn cố giữ người không cho té ngã xuống, hơn nữa số mạng của mình đệ Ngô Hoàng Văn chưa biết ra sao, nhưng hắn thoát nghe đối phương nhắc đến danh hiệu phụ thân tức thì tinh thần phấn chấn lên, như có một lực lượng vô hình đang chống đỡ lại hắn.

Bà lão tóc bạc lại nói tiếp:

- Cậy vào một kích này, đáng được lão bà bà ta hỏi thăm danh hiệu ngươi, ngươi kêu là gì vậy?

Không ai mà chẳng háo danh cả, háo thắng là bản tính của con người, nhưng cũng có thể nói rằng là một nhược điểm mà con người không thể khắc phục được. Hắn không thể háo danh hiệu Lãnh Diện Quái Khách nữa, hắn phải duy trì tiếng tăm năm xưa của phụ thân, thế rồi hắn buột miệng nói:

- Ngự Lang Trần Gia Lâm là con của Trần Đình Lăng vậy!

Hắn vừa báo danh hiệu, tất cả mọi người đều giật nảy người lên hết.

Lão bà tóc bạc bất giác lùi ra sau một bước, hai mắt tia ra luồng sáng lạnh, la lớn tiếng nói:

- Ngươi là con của Trần Đình Lăng?

- Đúng thế!

Chúc Long lạnh lùng đặng hắng một tiếng nói:

- Hắn không phải, hắn không phải là Ngự Lang, Ngự Lang sử dụng kiếm cùn, và trẻ tuổi hơn hắn nhiều.

Từ Y La Sát nói tiếp lời:

- Ngươi đã gặp Ngự Lang? Chúc Long lắc đầu nói:

- Chưa gặp bao giờ, nhưng tiểu diệt từng nghe người ta diễn tả, hắn tuyệt đối không phải là Ngự Lang.

Trần Gia Lâm đưa tay gỡ mặt nạ xuống, tức thì lộ ra bản lai diện mục, bây giờ mới trông thấy sắc mặt hắn tái mét.

Tất cả mọi người thấy đều tròn to hai mắt chăm chăm nhìn vào hắn. Chúc Long ập ứng nói:

- Thanh kiếm cùn của ngươi đâu? Trần Gia Lâm thờ mạnh nói:

- Ngươi chớ thắc mắc làm gì, ta muốn sử dụng kiếm gì thì tùy ta. Sắc mặt Chúc Long thay đổi liên tục, nói:

- Thừa cô mẫu, chẳng lẽ bỏ qua sao? Từ Y La Sát nói:

- Bà bà đã hứa với hắn đêm nay miễn chết, chúng ta không thể nuốt lời.

Chúc Long đảo mắt quét nhìn Ngô Hoàng Văn nói:

- Thế thì tiểu tử họ Ngô thì sao?

Từ Y La Sát chớp nháy đôi mắt nói:

- Giao cho ngươi đây!

Chúc Long nghe nói thế, lập tức rút kiếm nhảy tới ngay.

Trần Gia Lâm run bắn người lên, hắn biết rằng Ngô Hoàng Văn không phải là đối thủ của Chúc Long, thế rồi bất kể thương thế bản thân hắn nghiêng rặng, hất kiếm mục ra phía trước, gào hét nói:

- Hãy đứng lại nào.

Chúc Long dừng bước lại, lạnh lùng nói:

- Ngự Lang, bà bà hứa đêm nay tha tội chết cho ngươi, nhưng Chúc Long ta thì không có hứa với ngươi, nếu ngươi muốn chết thì dễ dàng thôi.

Ngô Hoàng Văn nghiêng răng la lớn tiếng nói:

- Nhị ca, ngươi chớ ngăn cản làm gì, ngươi cứ việc đi tự nhiên, tiểu đệ chẳng sợ chết chút nào cả!

Nói xong rút kiếm tiến lên luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Ôn Ngọc Giải Nguy

Chúc Long vì biểu muội Tử Y Tiên Tử Lương Tiểu Ngọc bỏ gã yêu Ngô Hoàng Văn, nên gã căm thù Ngô Hoàng Văn hết sức, luôn luôn nuôi mộng quyết tâm diệt trừ y, đương nhiên gã không bao giờ chịu bỏ qua cơ hội này. Gã thoát trông thấy Ngô Hoàng Văn rút kiếm, lập tức bỏ qua Trần Gia Lân, xóc kiếm đưa ngang ngực quay sang hướng Ngô Hoàng Văn liền.

Đây là khởi thủ tuyệt chiêu của Chúc Long, Trần Gia Lân biết Ngô Hoàng Văn không thể tiếp nổi chiêu này, nếu để Chúc Long xuất thủ trước, dù Ngô Hoàng Văn không chết cũng ắt phải bị trọng thương. Thế rồi hắn không kè gì nữa, kêu hừ một tiếng vung kiếm mực đánh ra chiêu Vạn Phương Cùng Phục nhanh như chớp, nhưng hắn đã nương tay, vì nếu đã thương gã trong tình huống này, hậu quả sẽ trở nên nghiêm trọng không sai.

Kêu keng một tiếng!

Chúc Long lùi ra sau ba bước liền, do vì Trần Gia Lân bị nội thương khá nặng, khi hắn vừa vận dụng chân lực liền động đến thương thế, tức thì đầu óc lại choáng váng lẫn nữa.

Đương nhiên Chúc Long đã trông thấy Trần Gia Lân chỉ gắng gượng xuất thủ, nên gã gầm hét một tiếng, lập tức nhảy tới tấn công tiếp.

Lại kêu keng một tiếng điếc tai, Chúc Long bị đẩy lùi ra sau lần nữa, nhưng Trần Gia Lân cũng loạng choạng lùi ra sau vài bước, suýt nữa đã té ngã ra đất.

Chúc Long hất kiếm tấn công lần thứ ba.

Lần này hai mắt Trần Gia Lân cứ nảy đom đóm lửa, bóng người đã biến thành đôi.

Ngô Hoàng Văn gầm hét một tiếng nhảy tới tiếp chiêu với Chúc Long, xuất thủ tấn công như điên cuồng, tức thì đẩy lùi Chúc Long ra sau vài bước liền, nhưng chỉ trong chớp lát Chúc Long đã bắt đầu phản kích, thế rồi hai bên diễn ra một trận quyết đấu vô cùng khốc liệt.

Hai bên đụng với nhau khoảng ba mươi hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Thình lình, Chúc Long nhảy lùi ra sau, hai tay xóc kiếm đưa ngang trước ngực, gã lại diễn ra thế kiếm khởi thủy quý quyết nọ.

Trần Gia Lân gầm hét một tiếng:

- Hãy dừng tay lại nào!

Ngô Hoàng Văn định tấn công tiếp, thoát nghe thấy tiếng hét bất giác dừng bước lại ngay.

Chúc Long cười ha há một tiếng rất lạnh lùng nói:

- Họ Ngô kia, ta sẽ băm nhừ xác ngươi ra cho sói ăn, như vậy tiết kiệm được một cỗ quan tài.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Chúc Long, nếu ngươi dám động tới sợi lông chân của y, Lương Tiểu Ngọc không băm xác ngươi ra mới thực là chuyện lạ.

Chúc Long mặt hơi biến sắc, sau đó lại cất bước tiến tới, trông tình hình gã quyết phải giết Ngô Hoàng Văn cho bằng được.

Tử Y La Sát bỗng khoát tay nói:

- Hãy khoan động thủ đã!

Chúc Long già dò chẳng nghe thấy gì hết, vẫn nhảy tới vùng kiếm tấn công nhanh như cắt.

Kêu keng một tiếng đécc tai! Chúc Long té lùi ra sau tám thước liền, chính bà lão tóc bạc ra tay ngăn cản, động tác thần tốc kinh người gớm, Chúc Long áp úng nói:

- Tại sao bà lại ngăn cản ư? Bà lão tóc bạc nói:

- Chẳng lẽ ngươi không có lỗi tại, chẳng nghe thấy cô cô ngươi nói gì sao?

Chúc Long im lặng không dám ho he gì cả, nhưng sắc mặt của gã trở nên khó xem vô cùng.

Từ Y La Sát đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Lúc nãy ngươi vừa nói gì thế?

Trần Gia Lân nghe bà ta hỏi như vậy tức thì nảy ra một ý, la lớn tiếng nói:

- Ngô Hoàng Văn là ý trung nhân của lệnh thiên kim Lương cô nương vậy! Chúc Long la hét nói:

- Nói láo!

Từ Y La Sát ngoái cổ quét nhìn Chúc Long một cái, nói:

- Cầm ngươi lên tiếng!

Dứt lời bà ta quay sang hướng Trần Gia Lân nói tiếp:

- Có thật như thế không? Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đương nhiên là thật rồi, nếu như chẳng được lệnh thiên kim phụng cáo địa chỉ quý phủ, làm sao chúng tôi biết tìm đến đây chứ?

Từ Y La Sát nói:

- Vậy thì y đâu rồi?

Trần Gia Lân nghiêm sắc mặt lại nói:

- Lúc nãy Ngô Hoàng Văn đã tường thuật tất cả mọi sự thật rồi kia mà. Chúc Long lạnh lùng nói:

- Hoàn toàn là lời hư dối, chính mắt ta mục kích hai người ở trong phòng, hơn nữa có điểm gia và quan binh địa phương làm chứng, có lẽ biểu muội ta đã bị hai người hủy diệt cả rồi, nếu ta đến chậm một bước thì cả thi hài của Nguyệt Quế cũng bị mang đi luôn, thế là trở thành chết không đối chứng, tiếc là trời không dung thứ đã để cho ta phát hiện...

Trần Gia Lân tức đến mồm mũi phun ra khói lửa, la hét nói:

- Cầm mồm lại, cho dù những điều ngươi vừa bịa đặt là có thật, thử hỏi bọn này làm như vậy có lợi ích gì chẳng?

Chúc Long nói:

- Kiến sắc khởi niệm, đến khi phát giác gây nên tai họa, đành làm liều thôi, bằng không ắt phải có mưu đồ gì đây?

Trần Gia Lân hỏi:

- Mưu đồ thế nào ư?...

Hắn vốn muốn nói với đức tính của Lương Tiểu Ngọc, dù người cả đời chưa gặp đàn bà cũng quyết không khởi niệm, nhưng hắn suy nghĩ kỹ lại nếu trả lời như vậy thì kém lễ độ, hơn nữa sẽ chọc giận Từ Y La Sát nên hắn im bất không nói nữa.

Chúc Long nói:

- Vậy thì phải hỏi các ngươi rồi, rõ ràng các ngươi biết lai lịch của biểu muội ta. Thách hai người cũng không dám đối địch với cô mẩu của ta đâu, có lẽ đã nghe sự sai sử của nhóm thất phu Thiên Ngoại Tam Ông thì phải.

Ngô Hoàng Văn tiếp lời nói:

- Chúc Long, ngươi chớ ăn nói hồ đồ như thế, mục đích xuống núi của chư vị tiền bối là để đối phó với Thiên Hương môn, phải nói rằng hoàn toàn không can hệ gì đến sự việc này cả, ngươi càng nói càng vô lý hết sức.

Chúc Long kêu hừ một tiếng, nói:

- Bất kể thế nào đi nữa, biểu muội ta mất tích ngày nào thì các người phải có trách nhiệm ngày đó.

Từ Y La Sát không nói gì hết, bỗng nhiên lướt mình tới trước, cách không phóng chỉ, vì Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn không ngờ bà ta lại chơi đòn này, nên hai người chẳng hề phòng bị may mắn chút nào, tức thì cả hai người trúng chỉ và chân khí thất tán ngay.

Từ Y La Sát vẫn với thần tình hòa dịu nói:

- Ta tạm thời chế công lực của hai người, và hãy ngoan ngoãn lưu lại đây, chờ ta điều tra cho rõ ràng, sau đó mới quyết định số mạng của hai người.

Dứt lời, quay sang nói với Chúc Long:

- Hãy mang họ nhốt trong địa huyết!

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn nhau cười cay đắng một tiếng, không làm gì hơn đành phải mặc họ an trí thôi.

Trong địa huyết tối như mực, xòe tay chẳng thấy năm ngón, mũi hơi xông vào mũi khó người vô cùng, vì lý do không có ánh sáng bên ngoài soi vào. Hơn nữa công lực bị chế, nên họ chẳng trông thấy gì hết, đồng thời cũng chẳng dám phán đoán được thời gian.

Ngô Hoàng Văn căm phẫn nói:

- Nhị ca, đệ cứ cho rằng đây là một âm mưu đáng sợ... Trần Gia Lâm nói:

- Ta cũng nghĩ thế, nhưng không thể chứng minh mà thôi. Ngô Hoàng Văn nói:

- Chẳng biết Từ Y La Sát sẽ đối phó thế nào với chúng ta đây? Trần Gia Lâm nói:

- Chỉ có trời mới biết điều này, bề ngoài bà ta tỏ ra rất phong độ, nhưng trong lòng thì đáng sợ gớm, theo ta có lẽ ngay lúc giết người, bà ta cũng sẽ tỏ ra mặt cười mà thôi. Lạ lùng thật, bà mẹ thì xinh đẹp như vậy, nhưng lại hạ sinh được cô con gái...

Ngô Hoàng Văn thờ dãi một tiếng nói:

- Nhị ca, lúc này ở ngoài trang người nói rằng ta là ý trung nhân của Lương Tiểu Ngọc, nếu về sau cô ta làm thật thì sao?

Trần Gia Lâm cười cay đắng nói:

- Đành chịu thôi, nếu chẳng nhờ câu nói đó, ta và người thầy đều nằm trong quan tài từ lâu rồi. Nay tam đệ, người chẳng yêu cô ta chút nào thật sao?

Ngô Hoàng Văn áp úng nói:

- Đệ không chê cô ta xấu xí, nhưng có điều là không chịu nổi tính tình của cô ta thế thôi, nhưng bây giờ cũng không cần thiết bàn vấn đề này nữa, Lương Tiểu Ngọc chết sống ra sao vẫn còn là vấn đề nan giải.

Trần Gia Lâm suy nghĩ giây lát, nói:

- Đúng ra không ai có bản lĩnh đụng với Lương Tiểu Ngọc được cả, vì võ công cô ta chẳng phải tầm thường, hơn nữa cô ta không phải là mỹ nhân, quyết không có ai kiên sắc khỏi niệm cả, rất có thể đây là độc kế của Chúc Long. Gã quyết tâm muốn kết hợp với Võ Lâm Tiên Cự, đã bắt kẻ mọi thủ đoạn câu kết với Mẫu Đơn lệnh chủ tạo ác nghiệp, để mượn tay Từ Y La Sát diệt trừ cường địch, nếu là như thế, vậy thì Lương Tiểu Ngọc chưa chết, gã tuyệt đối không dám giết cô ta...

Ngô Hoàng Văn nói:

- Nếu như Lương Tiểu Ngọc còn sống, Chúc Long biết xử trí thế nào đây, liệu cô mẫu gã có tha thứ gã chăng? À! Phải rồi ta lấy được mảnh ngọc thạch từ trong tay Nguyệt Quế, chẳng biết đây là của ả hay là của Lương Tiểu Ngọc...

Trần Gia Lâm nói:

- Chẳng lẽ của hung thủ? Vậy thì hung thủ là một nữ nhân rồi.

Ngô Hoàng Văn tức cười nói:

- Không thể được, vì Nguyệt Quế bị đâm sát kia mà. Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Điều này khó nói lắm, có lẽ chẳng phải chỉ có mỗi một hung thủ. Ngô Hoàng Văn bỗng vỗ tay kêu cái bốp nói:

- Ta nghĩ ra rồi!

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nghĩ ra điều gì vậy? Ngô Hoàng Văn nói:

- Có lẽ chúng ta đi làm mục tiêu, nhị ca còn nhớ tiểu tử tên là Đinh Khắc Triệu từng chọc ghẹo Lương Tiểu Ngọc tối hôm đó không?
- Đại thiện nhân họ Đinh phụ thân gã là một con rồng ẩn, đứng ra chúng ta nên đến Nam Xương tìm hai gã phụ tử, chứ không nên đến đây.

Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng nói:

- Bây giờ nói điều này thì đã muộn màng rồi, thế nhưng chúng ta có thể cung cấp manh mối cho Từ Y La Sát!

Ngô Hoàng Văn phấn khởi nói:

- Có lý, nếu phán đoán này chính xác, thế thì hai ta ắt bình yên vô sự. Bỗng nhiên, Trần Gia Lâm đứng phắt dậy nói:
- Tam đệ, hiện tượng lạ lại xảy ra lần nữa! Ngô Hoàng Văn ngạc nhiên hỏi:
- Hiện tượng lạ gì vậy? Trần Gia Lâm xúc động nói:
- Nội công của ta đã khôi phục lại, cả nội thương cũng bình phục luôn. Ngô Hoàng Văn thất kinh nói:
- Quả thực đây là chuyện lạ, sao lại xảy ra hiện tượng như thế? Trần Gia Lâm hạ thấp giọng nói:
- Tam đệ, hiện tượng này xảy ra nhiều lần rồi, mỗi một lần ta chết đi sống lại, thấy đều cạy vào lực lượng thần kỳ này, bất kể thương thế nặng đến cỡ nào, đều tự nhiên phục hồi cả, nhưng ta cũng chẳng hiểu nguyên nhân tại sao hết.

Ngô Hoàng Văn thắc mắc hỏi:

- Ngươi có uống loại linh dược dị thảo gì bao giờ không? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:
- Không có!
- Có luyện môn công lực huyền diệu gì chăng?
- Cũng không có luôn.
- Vậy thì lạ thật, nhị ca phát giác hiện tượng này từ lúc nào thế?
- Ta còn nhớ lần đầu tiên là bị chưởng lực kỳ dị của Bất Bại Ông đã thương... À! Phải rồi, còn một việc kỳ lạ hơn nữa, mới đây chẳng bao lâu, Vô Lâm Tiên Cơ trùng Tấn Nguyên chỉ của Mẫu Đơn lệnh chủ, mất hết công lực, ta cho rằng nàng phải chết, nhưng cuối cùng nàng đã bình phục. Nghe nàng nói rằng, lúc ta ôm nàng vào lòng, hình như trong lòng ta có luồng nhiệt lực kỳ lạ truyền vào cơ thể nàng, ngươi cho rằng như vậy có lạ không?

Ngô Hoàng Văn gãi đầu gãi cổ nói:

- Nhị ca, ngươi hãy suy nghĩ kỹ lại xem, trong mình ngươi có mang theo thứ gì không? Trần Gia Lâm lẩm bẩm nói:
- A! Chẳng lẽ là...

Ngô Hoàng Văn hỏi tới:

- Là cái gì ư? Trần Gia Lâm nói:
- Đúng là món đồ này không sai, thế mà ta chẳng nghĩ ra nó, đây là một mảnh ngọc thạch gọi là Ôn Ngọc Bình...

Ngô Hoàng Văn thất thanh nói:

- A! Ôn Ngọc Bình! Đệ từng nghe tiên sư đề cập rằng, có một giống thiên tài địa bảo kêu là vạn niên ôn ngọc, có khả năng trị thương giải huyết, bảo vệ kinh mạch, là báu vật tất cả người võ lâm thấy đều mong cầu mà không được, nhị ca, ngươi lấy được trong trường hợp nào vậy?

Nghe nói thế, Trần Gia Lâm mặt mày tươi tỉnh, nói giọng phấn khởi:

- Ồ! Câu chuyện này kể lại thì dài dòng lắm, ta nói tóm tắt cho ngươi nghe thôi. Đây là báu vật gia truyền của Chúc nhị viên ngoại, một danh nhân tại thành Nhiều Châu, Mẫu Đơn lệnh chủ vì mưu đoạt báu vật này, đã làm cho Chúc nhị viên ngoại nhà tan cửa nát, cả Chúc nhị viên ngoại cũng nổi điên lên. Một hôm Chúc nhị viên ngoại bị một Hồng Hoa sứ giả giết chết ở vùng phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang, tổng quản Chúc phủ Bảo Sĩ Đinh cũng sắp thọ nạn, chính ta ngẫu nhiên ghé ngang ra tay nghĩa hiệp giải cứu Bảo tổng quản, lão bèn biếu lại vật này cho ta. Lúc đó, ta cũng chẳng biết đây là võ lâm chí bảo, cứ thuận tiện cất trong người mà thôi.

Ngô Hoàng Văn cảm khái nói:

- Nhị ca, có lẽ đây là ý trời vậy!

Trần Gia Lâm thò tay vào túi áo lấy ra Ôn Ngọc Bình, đặt vào tay Ngô Hoàng Văn nói:

- Tam đệ, ngươi cứ thử xem, nếu có hiệu quả thật, chúng ta sẽ có hy vọng tìm cách thoát thân.

Ngô Hoàng Văn đặt viên ngọc sát vào lồng ngực, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Ngô Hoàng Văn cả mừng nói:

- Nhị ca, có hiệu quả rồi đây. Thành linh ngay lúc này...

Có tiếng kêu sột soạt vang tới, phía trước mặt bỗng sáng hẳn, thì ra cửa huyệt được mở bung ra.

Trần Gia Lâm lập tức ngồi xuống đất trở lại, hạ thấp giọng nói:

- Tam đệ, có người vào rồi, ngươi ngồi yên chớ động đây gì hết, cứ cố gắng hành công, mọi việc để ta ứng phó cho.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh chiếc cửa song sắt, té ra là một thiếu nữ áo xanh trạc tuổi hai mươi ngoài, tay cầm một đuốc lửa.

Thiếu nữ áo xanh mở khóa bước vào trong địa huyệt, sau đó tiện tay đóng cửa lại.

Trần Gia Lâm lấy làm ngạc nhiên hết sức, trông cách ăn mặc của đối phương biết cô ta chỉ là một hạ nhân, cô ta vào đây làm gì thế?

Trần Gia Lâm cố trấn tĩnh tinh thần, lắng lắng chờ đợi động tĩnh của đối phương. Thiếu nữ áo xanh mở miệng nói giọng lạnh lùng:

- Ta tên là Nguyệt Mi, cùng Nguyệt Quế tình thân như chân như tay, chắc hai ngươi biết ta đến đây để làm gì rồi chứ?

Trần Gia Lâm nghe nói như thế bất giác run bắn người lên, hắn đã ý thức rằng đối phương đến đây với mục đích gì rồi, song vẫn giả đồ hỏi:

- Té ra ngươi là Nguyệt Mi cô nương, có điều cho chi giáo chẳng? Nguyệt Mi nghiêng răng nói:

- Giết hai ngươi để trả thù cho Nguyệt Quế muội muội ta.

Trần Gia Lâm đã khôi phục được công lực, đương nhiên chẳng hề sợ hãi chút nào, song giả đồ thất thanh nói:

- Cô nương định giết người? Nguyệt Mi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

- Giết bằng cách nào đây?

- Cắt đứt mạch máu của hai ngươi, để cho hai ngươi chết từ từ.

- Như vậy thì tàn nhẫn quá thế rồi còn gì nữa? Nguyệt Mi nghiêng răng nói:

- Chẳng lẽ các ngươi dám sát Nguyệt Quế lại bảo rằng là nhân từ chẳng? Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Đó là sự hiểu lầm, thực ra chúng tôi không khi nào làm việc ấy.

Nguyệt Mi thò tay vào tay áo lấy ra một con dao găm óng ánh rất sắc bén nói:

- Hai người đến gặp Diêm La Vương giải thích hiểu lầm này đi! Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Có phải cô nương đã vâng lệnh giết người đó chẳng? Nguyệt Mi mặt hơi biến sắc, gằn hét nói:

- Ngươi chớ thắc mắc làm gì? Trần Gia Lâm nói:

- Đương nhiên ta không có quyền thắc mắc, thế nhưng.. nếu đây là ý kiến của chính ngươi, e rằng gia chủ nhân nhà ngươi chẳng vui thì phải.

Sắc mặt Nguyệt Mi lại thay đổi lần nữa, gằn thét nói:

- Hãy đứng dậy nào!

Trần Gia Lâm từ từ đứng dậy nói:

- Nguyệt Mi cô nương, ngươi sẽ hối hận cho mà coi. Nguyệt Mi giận dữ nói:

- Cô nương quyết không hối hận!

Nói xong, giờ tay chộp vào cổ tay Trần Gia Lâm nhanh như chớp.

Trần Gia Lâm hất tay phóng ra một chưởng nhanh như cắt, kêu keng một tiếng xen lẫn tiếng kêu thất thanh, tức thì dao găm trong tay của Nguyệt Mi bị đánh rơi xuống đất, đồng thời cổ tay cô ta bị vặn ngược ra sau luôn.

Quả thật Nguyệt Mi nằm chiêm bao cũng không ngờ sự việc lại xảy ra như thế. Rõ ràng công lực của họ đã bị Từ Y La Sát khống chế, đây là thủ pháp độc môn, sao họ lại tự giải được ư?

- Ngươi... ngươi...

Sắc mặt cô ta thảm biến, toàn thân cứ run lẩy bẩy không ngừng, ấp úng nói chẳng nên lời.

Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Tại hạ từng nói ngươi sẽ hối hận kia mà! Nguyệt Mi hót hời nói:

- Ngươi... dám làm gì ta nào?

Trần Gia Lâm cười khẩy một tiếng nói:

- Chẳng làm gì cả, giết ngươi thì cũng tội nghiệp, cứ để ngươi ở lại canh chừng địa lao cũng được!

Nói xong, phóng chỉ điểm tới nhanh như cắt, Nguyệt Mi kêu ự một tiếng, té nằm trên đất ngay.

Trần Gia Lâm vì sợ đối phương phát giác, nên phong tỏa phong lộ, lấy đuốc lửa xuống, dụi trên đất, tức thì địa lao trở nên tối mò, nhưng nhờ ánh sáng từ ngoài song sắt cửa lao soi vào, vẫn miễn cưỡng phân biệt được cảnh vật trong nhà lao.

Ngô Hoàng Văn đứng dậy nói:

- Nhị ca, đệ đã hoàn toàn bình phục!

Nói xong hoàn trả Ôn Ngọc Bình cho Trần Gia Lâm luôn.

Trần Gia Lâm cất kỹ Ôn Ngọc Bình vào trong túi áo, sau đó mới nói:

- Chúng ta rời khỏi ngay, đệ đi trước, để ta đoạn hậu, hãy nhớ cho kỹ, cố gắng tìm cách thoát thân, tuyệt đối chớ động thủ với đối phương, cực chẳng đã nếu hai chúng ta có một người thoát thân cũng được, hãy tìm mọi cách liên lạc với chư vị lão tiền bối, làm sáng tỏ vụ án này.

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Được, đi thôi!

Cả hai người từ từ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Đại Mạc Sa Nữ

Xuyên qua thông đạo dài cả năm, sáu trọng đã tới ngõ ra địa lao, có một hàng thang đá, trên cùng là một cánh cửa mở tung ra ngoài, bây giờ nhằm lúc trời sáng, nên hai người đã nhìn thấy bên ngoài là một vườn hoa.

Ngô Hoàng Văn thò đầu ra cửa quan sát giấy lát, sau đó vẫy tay một cái, cả hai người lần lượt ra khỏi cửa địa lao, phóng mắt nhìn tới trước, thấy xung quanh trồng đủ loại bông hoa, nhưng không thấy một bóng người nào hết chỉ có một cặp hoàng oanh đang kêu cành cây cỏ phách.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng lúc chạy sang hướng một bức tường có khai một cửa động hình bán nguyệt.

Bên kia cửa là một kiến trúc gồm ba dãy nhà, vẫn tịch lặng như tờ. Ngô Hoàng Văn xem xét tình hình trong giấy lát, sau đó hạ giọng nói:

- Nhi ca vượt qua nóc nhà bên kia là đến tường rào rồi. Thành linh ngay lúc này...

Có một tràng những bước chân đi thật nhẹ nhàng phá không vang tới, hai người lập tức nhảy tới phía sau một trái núi già và ẩn thân tại đó.

Thì ra đó là hai thiếu nữ áo xanh đang đi về hướng bên đây. Một trong hai thiếu nữ lên tiếng nói:

- Theo nhận xét của ta, hai võ sĩ thanh niên đó rất chính phái, chẳng giống hạng người bất chính chút nào...

Thiếu nữ kia lại nói:

- Người chính phái thì sao, có lẽ bây giờ họ đã đến trình diện Diêm La Vương rồi. Thiếu nữ lên tiếng trước kêu ồ một tiếng nói:

- Nguyệt Mi tỷ tỷ cũng lạ thật, tại sao lại nghe lời biểu thiếu gia dám phạm gia quy đến địa lao giết người như thế? Nếu chủ mẫu trở về truy cứu thì y lãnh đủ cho mà coi.

Thiếu nữ kia bĩu môi nói:

- Hừ, lời nói của biểu thiếu gia thối hơn cả cứt, ta trông thấy gã này là muốn phát mửa ngay, chẳng trách gì tiểu thư không thích gã, thực ra gã không phải là con người.

Thiếu nữ lên tiếng trước nói:

- Cảm phiền lại đi, coi chừng họa từng khẩu xuất đấy, mình chỉ là họa nhân mà thôi! Hai thiếu nữ vừa nói vừa đi xuyên qua cánh cửa động hình bán nguyệt.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Té ra chính tiểu tử Chúc Long xúi Nguyệt Mi giết chúng ta. Trần Gia Lân cảm phẫn nói:

- Sau này gặp lại gã, bảo gã cạp đất mới được, chúng ta đi chứ?

oOo

Không khí buổi sáng ngoài hoang dã thật trong sạch, hai người cùng hít thở một hơi dài, Trần Gia Lân đưa mắt nhìn tường rào Lương phủ một cái, cười nhạt nói:

- Việc đêm qua nguy hiểm hết sức, suýt nữa đã bỏ xác trong địa lao rồi! Ngô Hoàng Văn vẫn chưa hết sợ, nói giọng run run:

- Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây nhanh lên, kéo trong đó phát giác bây giờ. Y vừa nói tới đây, mặt mày bỗng biến sắc hốt hải nói:

- Nhị ca, có ai đến kìa!

Trần Gia Lân run bắn người lên, đảo mắt nhìn tới trước, chỉ thấy một lão nhân lưng gù râu tóc xồm xoàm, vác trên vai một cỗ quan tài nho nhỏ, thoăn thoắt chạy về hướng cửa lầu, hần bất giác buột miệng nói:

- Ô! Là Thu Thi Khách, tại sao sáng sớm lão lại xuất hiện tại đây ư? Ngô Hoàng Văn nói:

- Chẳng biết lão có phải cùng phe với đối phương chăng? Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Điều này khó nói lắm, chúng ta tạm thời ẩn mình vào đằng trước xem sao.

Dứt lời, cả hai người song song lượn mình ẩn vào trong bụi rậm đối diện với cửa lầu. Thu Thi Khách tới trước cửa lầu, đặt cỗ quan tài bằng đồng xuống, sau đó ngồi lên nắp quan, la lớn tiếng nói:

- Thu xác chết a!

Tiếng la hét này rất lớn, thừa sức vang dội ba dặm đường, cho dù người trong trang ngủ thật say mê cũng phải nghe thấy, Trần Gia Lân lấy khuỷu tay thúc Ngô Hoàng Văn một cái nói:

- Lão này đến đây ắt phải có mục đích, chúng ta chờ xem tuồng hát hay nào.

- Thu xác chết a!

Tiếng la hét này lớn hơn lúc nãy nhiều. Ngô Hoàng Văn khẽ cười một tiếng nói:

- Thú vị thật!

Cánh cửa đen như mực kêu xoẹt một cái mở tung ra luôn, người hiện thân ra là một lão nhân tóc bạc, lão vờn vai ngáp dài một cái, la lớn tiếng nói:

- Trời còn sáng sớm thế này, kẻ nào đến đây kêu réo cái quái gì vậy, muốn tìm cái chết cũng chớ...

Khi lão trông thấy biến dạng quái gở của Thu Thi Khách, tức thì chen họng không nói tiếp được, hai mắt tròn xoe, một hồi thật lâu mới lên tiếng nói tiếp:

- Các hạ đến đây làm gì vậy?

Thu Thi Khách cười quái gở một tiếng nói:

- Đến đây để thu xác chết đấy!

Lão nhân tóc bạc nghe nói thế, bất giác ngẩn người ra tại chỗ, một hồi thật lâu mới nói:

- Thu xác chết ư? Ở đây chúng tôi không có ai chết cả... Thu Thi Khách nói:

- Sẽ có người chết ngay bây giờ, bảo chủ nhân các người ra đây, tiểu lão nhi lãnh vụ làm ăn nóng hổi này mới được.

Lão nhân tóc bạc nói giọng hốt hãi:

- Các hạ là nhân vật phương trời nào vậy? Thu Thi Khách cất giọng sang sảng nói:

- Thu Thi Khách!

Hình như lão muốn nói cho người trong trang nghe thấy. Lão nhân tóc bạc mặt hơi biến sắc nói:

- Các hạ có biết đây là chỗ nào không? Thu Thi Khách thần nhiên nói:

- Đây là đâu ư? Chẳng lẽ có dạ xoa la sát gì ở trong đó...

Cũng ngay lúc này, có vài con chim quạ kêu inh ỏi lượn không qua lại, Thu Thi Khách cười hà hà một tiếng nói tiếp:

- Nghe thấy chưa, chim quạ báo tang đấy!

Quái nhân, quái ngữ, tràn đầy mùi vị chết chóc.

Lão nhân tóc bạc mặt mày biến sắc, cuối cùng quay người bỏ chạy vào trong. Trần Gia Lân hạ thấp giọng nói:

- Có lẽ quái nhân này đến đây sinh sự thì phải. Ngô Hoàng Văn nói:

- Chúng ta đi hay là ở lại xem đây? Trần Gia Lân nói:

- Ở lại xem, nếu cần thiết giúp lão một tay.

Bà lão tóc bạc xuất hiện bên cửa trang, có hai tỳ nữ đi theo sau lưng, và có cả quần gia họ Khâu nữa, nhưng không thấy Từ Y La Sát và Chúc Long hiện thân.

Bà lão tóc bạc được họ kêu bằng tiếng bà bà là thân phận gì ở trong trang viện này đây?

Bà lão tóc bạc đưa mắt quan sát Thu Thi Khách giây lát, sau đó lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc ngươi là ai vậy?

Thu Thi Khách vẫn ngồi yên bất động, cười hí hí một tiếng nói:

- Lạ thay, chẳng lẽ ngươi không biết tiểu lão nhi là ai thật sao? Chắc ngươi chưa đến nỗi già cả hoa mắt chứ?

Bà lão tóc bạc lạnh lùng đặng háng một tiếng nói:

- Chớ giả khùng giả điên nữa, Thu Thi Khách xuất đạo cách đây cả trăm năm về trước. Y đã tuyệt tích giang hồ hơn sáu chục năm trời, bộ xương của y cũng biến thành tro từ lâu, ngươi tưởng vác được cỗ quan tài là mạo được chiêu bài của y rồi sao?

Thu Thi Khách nói:

- Sự việc trên thế gian hư hư thật thật, tin hay không tùy ngươi, lúc tiểu lão nhi dừng tay nghỉ việc, ngươi mới có khoảng ba mươi tuổi đồng thời cũng có chút tiếng tăm, nếu tiểu lão nhi không nhớ lầm, ngươi chính là Phi Y, con gái của Tinh Túc Hải Phi lão nhi, danh hiệu năm xưa của người kêu là Đại Mạc Sa Nữ, có phải vậy không?

Hai mắt bà lão tóc bạc lộ ra thần sắc kinh hãi, song bà ta vẫn bình tĩnh tiếp lời:

- Quả thật ngươi có phải, thế nhưng điều ngươi cũng không thể chứng minh rằng ngươi chính là Thu Thi Khách được cả, phạm những người võ lâm trên

bảy mươi tuổi chẳng ai mà không biết lão thân, điều này cũng chẳng có gì là lạ lùng cả.

Ngô Hoàng Văn chìa ngón tay trái ra, hạ giọng nói:

- Nhị ca, Đại Mạc Sa Nữ Phi Y là một nhân vật rất tài ba... Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nói:

- Ta cũng từng nghe nói tới nhân vật này, thế nhưng mọi người đều cho rằng bà ta đã không còn tại thế.

Thu Thi Khách cười há há nói:

- Tiểu lão nhi không cần chứng minh gì hết, thật thì không thể nào là giả, còn giả thì chẳng thể là thật, ai là chủ nhân chốn này vậy?

Bà lão tóc bạc hỏi:

- Ngươi hỏi điều này để làm gì thế? Thu Thi Khách nói:

- Nếu như ngươi có thể làm chủ mọi việc thì tiểu lão nhi mới nói! Bà lão tóc bạc nói:

- Ngươi cứ việc nói đi!

Thu Thi Khách trầm giọng nói:

- Đây là một việc rất đơn giản, hãy thả hai tiểu tử ấy ra đây. Bà lão tóc bạc cười quái gở một tiếng nói:

- Cha chả! Nói vòng vo cả nửa ngày trời, té ra ngươi là một phe với hai tiểu tử ấy, chỉ cạy vào ngươi mạo danh người lại định đến đây đòi người, muốn chết cũng chờ đại gì tìm đến đây chứ?

Thu Thi Khách từ từ ngồi dậy nói:

- Nếu không thả người ra, tiểu lão nhi đành thu xác chết thôi.

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn nhau một cái, không ngờ Thu Thi Khách vì họ mà tìm đến đây.

Bà lão tóc bạc bỗng lướt tới trước một trượng đứng ngay phía trước Thu Thi Khách, nói giọng lạnh như tiền:

- Hãy nghe đây, các người bắt cóc ngoại tôn diệt nữ (cháu gái) ta với mục đích gì vậy? Thu Thi Khách nói:

- Ngươi nói gì mà tiểu lão nhi chẳng hiểu chút nào cả, bây giờ ta chỉ cần ngươi thả người mà thôi.

Bà lão tóc bạc hất cây gậy to lớn trong tay một cái nói:

- Khá lắm, ngươi không nói cũng chẳng sao, đội lão thân ta đánh bẹp chiếc lưng gù của ngươi, lúc đó người sẽ ngoan ngoãn cho mà xem.

Dứt lời khẽ hất cây gậy ra phía trước một cái.

Thu Thi Khách cúi người vác cổ quan tài bằng đồng lên, nói:

- Nếu như ngươi đánh chẳng bẹp chiếc lưng gù của tiểu lão nhi, thì người phải thả người nhé.

Bà lão tóc bạc cảm phần kêu hừ lên một tiếng vung gậy tấn công một thức Thái Sơn Áp Đình bổ vào đầu Thu Thi Khách nhanh như chớp, một kích này ít nhất phải nặng hơn ngàn cân, Trần Gia Lâm từng đích thân lãnh giáo, nên hắn đã lo sợ cho Thu Thi Khách, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi.

Thu Thi Khách đưa cổ quan tài tới trước, kêu dùng một tiếng điếc tai, quái trượng của bà lão tóc bạc đã bị dội ngược ra sau, chẳng biết cổ quan tài này làm bằng thứ vật liệu gì mà lại rắn chắc đến thế.

Bà lão tóc bạc la hét một tiếng:

- Khá đấy.

Dứt lời, lão lại quét ra gậy thứ hai tiếp.

Nhìn qua thế xuất thủ của bà ta, đã trông thấy rằng bà ta vận hết toàn lực tấn công một gậy này, cho dù là một tảng đá núi cũng quyết phải bị đập nát nát không sai, chỉ cần lực chấn động của một gậy này cũng thừa sức gây tử thương cho một cao thủ rồi.

Quần gia họ Khâu nọ nắm chặt hai nắm tay, hình như đang gắng sức cho bà lão, cả hai tỳ nữ áo xanh cũng mặt mày tái mét, có lẽ đây là lần đầu tiên họ được mở mắt trông thấy Bà Bà sử dụng toàn lực để đối phó địch.

Lòng Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn cũng săn lại luôn.

Lại kêu ùng một tiếng long trời lở đất, quái trượng bà lão bị chấn động dội ngược ra sau lần nữa.

Giương mặt già của bà ta đã biến sắc, bắt giắc lùi ra phía sau một bước, hốt hải nói:

- Chẳng lẽ quả thật ngươi là... Thu Thi Khách ung dung nói:

- Tiểu lão nhi từng nói rằng, là thật thì không thể là giả, bây giờ ngươi thả người được rồi chứ?

Bà lão tóc bạc nói:

- Nếu cháu gái ta được bình yên trở về, ta mới chịu tha cho họ. Thu Thi Khách nói:

- Chớ nói lời hung ác như thế, cháu gái của người mất tích không thể tùy tiện đổ tội cho người ta...

Bà lão tóc bạc nói:

- Khi cháu gái lão thân mất tích và tỷ nữ cận thân bị đâm sát, có người mục kích hai tiểu tử ấy có mặt tại hiện trường.

Thu Thi Khách nói:

- Chỉ cần cứ họ có mặt tại hiện trường không thể khẳng định là họ đã gây nên việc đó, nếu quả thật hai chúng nó gây nên sự việc thất đức bại phong này, tiểu lão nhi sẽ chính tay đập chết hai chúng nó, chứ không cần các ngươi xuất thủ đâu.

Bà lão tóc bạc nói:

- Hiện bây giờ bọn tôi đang điều tra vụ án, đợi đến khi nào làm sáng tỏ sự việc mới thôi.

Thu Thi Khách nói:

- Nói vậy ngươi không chịu thả người rồi? Bà lão tóc bạc nói giọng cương quyết:

- Không thả!

Thu Thi Khách nói:

- Vậy thì chúng ta đánh đánh nhau nữa? Thịnh linh ngay lúc này...

Có một phụ nhân trung niên mặt mày hốt hải vội vã chạy ra ngoài, đến gần bên cạnh bà lão ghé tai lão thì thầm vài câu, mặt mày bà lão bỗng biến sắc, buột miệng nói:

- Có việc như thế xảy ra thật sao?

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn nhau, cả hai song song gật đầu một cái. Thu Thi Khách lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc ngươi có thả hai chúng nó ra hay không thì nói? Bà lão tóc bạc nghiêng răng nói:

- Lão tiểu tử, ngươi ở đây giả đồ la ó om sòm, song lại âm thầm sai bảo người khác giải cứu hai tiểu tử ấy đi mất...

Thu Thi Khách nói:

- Nói sao? Ngươi bảo rằng họ đi mất rồi ư? Bà lão tóc bạc nổi giận ùng ùng nói:

- Ngươi chớ giả khùng giả điên nữa, người phải am hiểu hơn ai hết. Thu Thi Khách trầm ngâm giây lát nói:

- Cả đời tiểu lão nhi làm việc luôn luôn đi một mình về một mình, chứ chưa hề có đồng bọn bao giờ, chẳng hay hai chúng nó đi mất thật hay là giả đây?

Bà lão tóc bạc khẽ động cây gậy trong tay một cái, lẩm bầm nói:

- Lạ lùng thật, nếu hai tiểu tử ấy không có cao nhân tiếp ứng, làm sao tự giải cầm chế được ư?

Thu Thi Khách giờ cao áo quan đặt trên vai, lẩm bầm nói một mình:

- Nếu quả thật hai chúng nó đi mất, tiểu lão nhi đành phải rời khỏi đây thôi! Nói xong quay người bỏ đi ngay.

Bà lão tóc bạc trở mắt nhìn Thu Thi Khách rời khỏi hiện trường không ho he tiếng nào hết, đồng thời cũng chẳng ngăn cản lão, sự thật bà ta cũng không phải có bản lĩnh ngăn cản Thu Thi Khách, bà ta tự biết mình không phải địch thủ của lão.

oOo

Mặt trời đã mọc lên thật cao, soi khắp người thật là ấm áp. Trần Gia Lân lên tiếng nói:

- Lạ thật, sao Thu Thi Khách lại đến đây đòi người... Ngô Hoàng Văn vờn vai một cái, nói:
- Chẳng thấy Chúc Long và Từ Y La Sát hiện thân, có lẽ họ đã xuất giang hồ tìm người thì phải.

Trần Gia Lân kêu ồ một tiếng nói:

- Chúng ta nên đi rồi chứ!

Bỗng có một âm thanh tiếp lời nói:

- Đúng thế, hai người nên đi ngay, chẳng lẽ ở lại chờ chết sao?

Nghe nói thế, cả hai người song song giật bắn người lên, ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay Thu Thi Khách ngồi dưới gốc cây cách chỗ họ không xa lắm.

Chẳng lẽ lão đã đi mất rồi ư?

Tại sao lại quay trở lại đây nữa?

Cả hai người vội chạy tới trước, cùng lúc cúi người hành lễ, Trần Gia Lân cung kính nói:

- Làm thế nào lão tiên bối lại biết hai huynh đệ vẫn bối bị nhốt tại đây vậy? Thu Thi Khách đưa mắt nhìn Trần Gia Lân không nói gì hết.

Một hồi thật lâu, Thu Thi Khách mới lên tiếng nói:

- Chắc hai người hết muốn sống thì phải, đã thoát thân rồi mà còn dám ẩn núp lại đây để xem hát, may mà mụ la sát ấy không có mặt ở đây, bằng không hai người sẽ khổ thân cho mà coi, tiểu lão nhi bỏ cả việc quan trọng không thèm làm, đặc biệt đuổi đến đây, cứ tưởng là phải lãnh xác hai tiểu tử người thật chứ, hai người thoát thân bằng cách nào vậy?

Thế rồi Trần Gia Lân bèn mang sự việc Ôn Ngọc Bình giải nguy thuật lại một cách tỉ mỉ cho Thu Thi Khách nghe một phen.

Nghe kể xong, Thu Thi Khách gật đầu lia lịa nói:

- Quả thật mạng sống hai người cũng lớn đấy, nhưng tại sao hai người lại gây nên phiền phức này vậy?

Thế rồi Trần Gia Lân lại mang sự việc đã xảy ra trong khách điểm tiểu trấn thuật lại cho lão nghe một phen nữa.

Nghe kể xong, Thu Thi Khách trầm giọng nói:

- Hai người hãy nghe ta nói đây, Từ Y La Sát phá lời thề xuất giang hồ, ôm ấp sát khí trong lòng, hai người nhất định phải xa lánh bà ta, đừng kim vô lâm chẳng có mấy ai là đối thủ của bà ta cả.

Trần Gia Lân tỉnh tỉnh thật thà, buộc miệng nói:

- Lão tiên bối thì sao?

Thu Thi Khách trầm mặc giây lát, sau đó nói:

- Miễn cưỡng, nhưng muốn thắng bà ta thì rất gian nan.

Trần Gia Lân bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, chẳng trách gì trong chốn giang hồ không ai dám đề cập đến danh hiệu của bà ta.

Thu Thi Khách lại nói tiếp:

- Nếu chẳng nhờ Trường Thiệt lão nhi lắm mồm thì ta cũng chưa biết sự việc hai người xông vào cấm địa...

Hai mắt Trần Gia Lân bỗng sáng ngời, nói:

- Trường Thiệt Thái Công ư?

Thu Thi Khách khẽ gật đầu một cái.

Trần Gia Lân sực liên tưởng tới ái nhi Ngọc Lân mất tích bấy lâu mà không hề nghe thấy tung tích gì hết, thì ra lão nhân họ Trúc nọ chính là Trường Thiệt Thái Công, theo sự bói toán của lão, nói rằng đến lúc nào đó phụ tử sẽ tương phùng, chẳng biết điều này có đáng tin hay không, hẳn suy nghĩ đến đây buột miệng nói:

- Có thật lão năng bói toán biết được quá khứ vị lai chẳng? Thu Thi Khách kêu hứ một tiếng nói:

- Biết con khi, chỉ đánh lừa người mà thôi! Trần Gia Lâm ngạc nhiên nói:

- Thế nhưng... lời nói của lão rất chính xác, lão đã biết hết bí mật của mọi người... Thu Thi Khách cười khẩy một tiếng nói:

- Nói trắng ra thì chẳng đáng đồng xu nào. Đây chỉ là trò chơi giang hồ, cả chơi lão lắm mồm và thích can thiệp vào chuyện của người, sở trường của lão là chuyên môn dò thám tư ẩn của người, nhân vật hơi có chút tiếng tăm đều là đối tượng truy thám của y, rất nhiều sự việc do ngẫu nhiên biết được nhưng cũng có những sự việc cậy vào sự soi xét của tai mắt y...

Trần Gia Lâm động tính hiếu kỳ nói:

- Tai mắt thế nào? Thu Thi Khách nói:

- Đồ đệ đồ tôn của y gồm cả trăm người, tối ngày ăn no xong chỉ chuyên môn thám thính sự việc và sưu tập tài liệu cho y, quan trọng nhất là lực lượng đệ tử Cái Bang, bọn này rải khắp nơi, việc gì mà chẳng biết.

Trần Gia Lâm hỏi tới:

- Giới luật của Cái Bang rất nghiêm ngặt, người không phạm ta, ta chẳng phạm người, ít khi nào nhúng tay vào thị phi giang hồ, tại sao họ chịu giúp sức cho Trường Thiệt Thái Công như thế?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Ngư Lang Tái Hiện

Thu Thi Khách nói:

- Quân tử chẳng nói tư ẩn của người, đồng thời đây cũng là giang hồ đại kỵ, ta nói ra nhằm mở mang kiến thức cho hai người, chỉ được nghe chứ không được nói lung tung. Trường Thiệt Thái Công không phải là nhân vật tầm thường, luận về công lực chẳng thua kém gì Thiên Ngoại Tam Ông, còn luận về mưu trí thì ít có ai sánh bằng. Năm xưa y từng cứu sống một mạng chương môn Cái Bang, và Cái Bang thì chú trọng tới việc hữu ân tất báo, cho nên họ vui lòng góp sức cho y.

Trần Gia Lâm đang trầm tư, nếu bảo rằng sự bói toán của Trường Thiệt Thái Công là điều hư dối lừa người, nói vậy lão bảo rằng đến lúc nào đó gặp lại Tiểu Bửu là điều không đáng tin rồi?

Thế nhưng cậy vào tai mắt của lão, cũng có thể lão không nói lời vô căn cứ, điều này phải tìm lão hỏi cho ra lẽ mới được.

Thế rồi hần buộc miệng hỏi:

- Tiền bối có biết đến đâu mới tìm được lão không? Thu Thi Khách ngạc nhiên hỏi:

- Người tìm y để làm gì thế? Trần Gia Lâm nói:

- Muốn hỏi thăm lão về một việc! Thu Thi Khách nói:

- Hỏi thăm việc gì vậy?

Trần Gia Lâm do dự giây lát, sau đó nói:

- Tiểu hài nhi của văn bối bị bắt cóc đến nay đã khá lâu vẫn chưa có tung tích gì cả, cho nên văn bối muốn tìm lão thỉnh giáo xem sao.

Thu Thi Khách dùng nhãn quang kỳ dị ngắm nhìn Trần Gia Lâm một cái, hình như muốn nói gì thì phải, nhưng cuối cùng chẳng nói, kêu ồ một tiếng lái sang đề tài khác nói:

- Vấn đề quan trọng nhất là bây giờ tìm cách ngăn cản Mẫu Đơn lệnh chủ lợi dụng Từ Y La Sát để đối phó chính đạo chí sĩ, mà biện pháp duy nhất là tầm nã hung thủ...

Trần Gia Lâm động lòng hỏi:

- Hung thủ ư?

- Đứng thế!

- Ai vậy?

Thu Thi Khách nói:

- Chúc Long!

Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn thoát nghe thế, bất giác nảy người lên, mặc dù họ cũng từng nghi ngờ Hoa Thái Tuế Chúc Long là hung thủ, nhưng không có chứng cứ. Hơn nữa sau khi phân tích kỹ lão hình như lại không phải là gã, nếu như chính tay gã gây nên vụ này thì ắt phải giết Lương Tiểu Ngọc bịt miệng, nếu không làm thế thì hậu quả vô cùng tai hại, nhưng liệu hắn có can đảm hạ độc thủ như vậy không?

Lương Tiểu Ngọc là biểu muội gã, chẳng lẽ gã không chút kiêng kỵ nào Từ Y La Sát cô mẫu gã sao?

Hắn suy nghĩ đến đây, trầm giọng nói:

- Tại sao tiền bối lại biết Chúc Long chính là hung thủ? Thu Thi Khách nói:

- Căn cứ vào tin của nhóm Trường Thiệt Thái Công, Chúc Long từng kiến nghị với Mẫu Đơn lệnh chủ, họ dám đoán rằng hai người ắt phải đến đây và sẽ bị Từ Y La Sát sát hại, như vậy chính đạo chí sĩ ắt phải ra mặt đòi công lý, mà Từ Y La Sát thì luôn luôn ngang ngạnh làm theo ý mình, quyết không chịu khuất phục ai hết, một khi hai bên trở thành lửa với nước, thì Mẫu Đơn lệnh chủ sẽ là ngư ông đắc lợi, tiếc rằng hai người chưa chết, xem như nước cờ của họ hoàn toàn thất bại, chỉ sợ rằng họ sẽ lập kế khác mà thôi.

Trần Gia Lâm gật đầu lia lịa, chính hắn cũng suy đoán như thế, không ngờ đối phương đã sử dụng thủ đoạn bí ối tàn nhẫn như vậy, thế rồi hắn xéech ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Tại sao không mang sự thật nói lại cho Từ Y La Sát hay?

Thu Thi Khách lắc đầu nói:

- Không được, tính tình mụ La Sát ấy tuyệt lắm, y không khi nào chịu nghe giải thích đâu, vì tung tích con gái bảo bối của y chưa biết chết sống ra sao, hơn nữa chúng ta cũng chẳng có bằng chứng cụ thể để chứng minh là do Chúc Long đã gây nên vụ án này, đồng thời Chúc Long cũng có thể nói ngược lại rằng chúng ta vu oan giá họa Thiên Hương môn mà cố tình gây nên vụ án này.

Ngô Hoàng Văn trầm giọng nói tiếp lời nói:

- Theo ý kiến lão tiền bối thì sao? Thu Thi Khách nói:

- Thứ nhất bắt cho bằng được Chúc Long, sử dụng mọi thủ đoạn tra tấn gã. Thứ hai thông báo nhóm người Thiên Ngoại Tam Ông và Thảo Đầu Lang Trung, bảo họ đốc toàn bộ thám thính sống chết của Từ Y Tiên Từ Lương Tiểu Ngọc, phải song song tiến hành hai việc này như vậy mới có hiệu quả, bây giờ hai người chia ra làm việc, Ngô Hoàng Văn phụ trách liên lạc mấy lão nhi nọ, còn Trần Gia Lâm thì lãnh trách nhiệm tầm hung, ta sẽ cho thêm người âm thầm tiếp sức.

Trần Gia Lâm nói:

- Chúc Long và Từ Y La Sát đi chung với nhau, công việc này chẳng đơn giản... Thu Thi Khách nói:

- Trên chốn giang hồ chẳng có việc gì là dễ dàng cả, chẳng lẽ người không biết dùng mưu trí chẳng?

Mặt mày Trần Gia Lâm nóng bừng lên nói:

- Vâng, vẫn bối sẽ đốc toàn lực hoàn thành nhiệm vụ này. Hắn nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Lúc này vẫn bối từng hỏi rằng đến đâu mới tìm được Trường Thiệt Thái Công? Thu Thi Khách trầm tư giây lát nói:

- Điều này ư...? Có lẽ y vẫn còn lai vãng ở vùng phụ cận Nam Xương.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu, nhủ thầm: "Thiếu Ni Liễu Trần ở Tuyệt Thế am từng nói rằng có việc quan trọng cần nói với mình, cũng ước hẹn tại phụ cận Nam Xương, biết đâu Chúc Long và Từ Y La Sát cũng đến Nam Xương, vậy thì nhất cử tam đắc".

Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca, chúng ta lên đường ngay!

Thu Thi Khách đứng dậy vác áo quan lên vai, đảo mình thấp thoáng một cái mất dạng luôn, nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng được, cả bốn con mắt mà chẳng thấy lão chạy khỏi đây bằng cách nào hết.

Từ thân pháp thần kỳ này, Trần Gia Lân bắt giác lại liên tưởng tới hai tỷ đệ Thất Tâm Nhân, chẳng biết có phải hai tỷ đệ y đã mang theo võ nghệ đầu sư, hay là do sư phụ thân truyền lại đây, tại sao năm xưa không truyền lại cho mình ư? Phải rồi, phụ thân từng ẩn mình trong bí cung dưới đáy hồ Bà Dương, có lẽ có một số võ công do chủ nhân bí cung lưu lại.

Ngô Hoàng Văn trông thấy Trần Gia Lân đứng ngẩn người tại chỗ, nhưng y chẳng để ý tới thần tình của hắn, cứ hối thúc nói:

- Nhị ca, chúng ta đi chứ, nơi đây là cấm địa, kéo lại bị lão thái bà nọ phát hiện thì nguy to...

Trần Gia Lân khẽ gật đầu một cái, tức thì cả hai song song phi thân chạy như gió.

oOo

Một hôm Trần Gia Lân đến Nam Xương, vì Ngô Hoàng Văn có nhiệm vụ khác đã chia tay với hắn ở giữa đường rồi.

Hắn đã hồi phục thân phận Ngư Lang vì nhiều người đã khám phá ra chân diện của hắn rồi, dù có hóa trang cũng bằng thừa mà thôi, hơn nữa hắn mong rằng nữ ni Liễu Trần sẽ tự động tìm gặp hắn.

Với thân phận bây giờ, hắn chỉ thích hợp nghỉ tại tiểu điểm toàn là những khách trung hạ lưu, như vậy tiện cho hắn rất nhiều.

Sau khi com nước xong, hắn dùng chiếc áo ngoài quần kín thanh kiếm mực, cầm trong tay, như vậy những người lạ không nhận ra hắn là người giang hồ.

Hắn dạo trên phố chẳng bao lâu, bỗng thấy một lão ăn mày đi ngang mình hắn, tức thì khởi niệm trong đầu nghĩ thầm: "Căn cứ điều Thu Thi Khách vừa nói, Trường Thiệt Thái Công đã sử dụng đệ tử Cái Bang làm tai mắt, mỗi khi lão đến đâu ắt phải liên lạc với nhân vật Cái Bang tại địa phương đó, muốn tìm lão, đây là đường dây nhanh tiện nhất".

Thế rồi Trần Gia Lân âm thầm đi theo sau lưng lão ăn mày nọ.

Chẳng mấy chốc, đi tới cửa một ngôi miếu đồ nát, lão ăn mày bỗng quay người qua nói:

- Tiểu tử ngươi muốn điều gì cũng phải chọn đúng đối tượng chứ, tại sao lại theo dõi lão ăn mày này? Hôm nay xúi quẩy hết sức, chẳng xin được đồng xu nào cả, trong mình ngoại trừ mấy con rận, ngoài ra không còn gì hết.

Trần Gia Lân cười ngượng ngừng một tiếng nói:

- Tại hạ muốn gặp đầu nhĩ của ngươi!

Lão ăn mày đưa mắt nhìn Trần Gia Lân từ trên xuống dưới giây lát bĩu môi nói:

- Thế nào? Có phải cùng đường mặt lối, định nhập vùng này ăn xin chăng? Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ muốn gặp đầu nhĩ các người hỏi thăm một người.

Lão ăn mày nói:

- Lão ăn mày ta đây chính là đầu nhĩ vùng này, ngươi định hỏi thăm người nào vậy? Trần Gia Lân chấp tay xá dài nói:

- Té ra lão chính là đầu nhĩ, quả thật thất lễ vậy, tại hạ muốn hỏi thăm chỗ dừng chân của Trường Thiệt Thái Công ở đâu.

Lão ăn mày chớp nháy đôi mắt một cái, lắc đầu nói:

- Không biết!

Dứt lời, quay người bỏ đi ngay.

Trần Gia Lân lượn mình lướt tới cản lại lối đi của lão, nói:

- Có phải lão không muốn phụng cáo tại hạ đó ư? Lão ăn mày la lớn tiếng nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ tiểu tử ngươi định làm ngang đó chăng? Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ chỉ thỉnh giáo thế thôi!

Lão ăn mày nói:

- Già này đã trả lời không biết như vậy chưa được sao? Ta chỉ biết hễ gặp người là xòe tay, gặp mở cửa là gõ bát tới, chẳng biết Trường Thiệt Thái Công hay là Đoàn Thiệt Thái Tổ gì cả.

Trần Gia Lân bắt giác ngẩn người ra tại chỗ, mình chỉ căn cứ câu nói cau Thu Thi Khách, có lẽ quả thực lão ăn mày không biết cũng nên.

Thình lình ngay lúc này...

Có bảy, tám tên ăn mày đầu bù mặt bẩn từ trong miếu xông ra vây tới trước. Một trong số đó lên tiếng nói:

- Lão đại, có việc chi chăng? Có vị đại thiện nhân nào đến bố thí ư? Lão ăn mày nói:

- Bố thí con khi, hấn đến đây hỏi thăm người mà thôi. Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác nổi giận nói:

- Lão nói chuyện đàng hoàng một chút chứ, tại hạ chưa làm gì thất lễ với lão cơ. Lão ăn mày nói:

- Chao ôi, chẳng lẽ bảo lão ăn mày này xin lỗi người sao? Trần Gia Lân nói:

- Chính lão đã nói ngang với tại hạ. Lão ăn mày ngạc nhiên nói:

- Thế thì lạ thật, rốt cuộc ai đã ngang ngược nào, người tìm kẻ ăn mày này hỏi người, kẻ này trả lời không biết, người cứ buộc rằng kẻ này phải biết, chón thiên hạ lại có lý lẽ này chăng?

Trần Gia Lân chẳng muốn khai mối quan hệ giữa Trường Thiệt Thái Công và Cái Bang, hấn bèn nói bóng:

- Quả thật thiên hạ này không có lý lẽ như thế, nhưng trong cái không có lý vẫn ẩn chứa có lý trong đó, có phải vậy không?

Lão ăn mày nghiêng nghiêng đầu quan sát Trần Gia Lân lần nữa, bỗng nói giọng ôn tồn:

- Bằng hữu có thể cho biết danh hiệu chăng?

Trần Gia Lân chậm rãi nói:

- Ngự Lang!

Quả thực câu tên của người, bóng của cây không sai chút nào. Hấn thoát vừa khai ra danh hiệu, tình hình lập tức thay đổi ngay, bảy, tám tên ăn mày nọ đang vây tới trước vội vã lui ra sau hết, tất cả mọi người đều đưa cặp mắt kinh ngạc ngắm nhìn thiếu niên cao thủ danh lừng thiên hạ bấy lâu, lão ăn mày chỉ ngăn người trong giây lát, sau đó cười hí hí một tiếng, chấp tay nói:

- Sao thiếu hiệp chẳng nói sớm, suýt nữa đã lỡ mất cơ hội, kẻ ăn mày này tên là Đào Đại Long, là phân đà chủ nơi đây.

Trần Gia Lân cũng đổi giọng nói:

- Chào ngài Đào Phân đà chủ, tại hạ thất lễ vậy, các hạ vừa nói suýt nữa lỡ mất cơ hội có nghĩa là sao?

Đào Đại Long nghiêm sắc mặt nói:

- Có người đang cấp bách muốn tìm thiếu hiệp!

- Ai thế?

- Lão bán được thảo.

- Ồ! Thì ra là Thảo Đầu Lang Trung, hiện giờ lão ở đâu?

- Đi từ đây ra khỏi thành, đến ngã tư thứ hai, quẹo sang bên phải, có một khách điểm hiệu Thăng Long, lão ở tại phòng số bảy.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Được, tại hạ sẽ đi ngay!

Hấn nói tới đây, suy nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Lúc này tại hạ từng hỏi...

Đào Đại Long không đợi hấn nói hết lời, cướp lời nói:

- Lão bán được thảo sẽ nói cho thiếu hiệp biết, kẻ ăn mày này đi lang thang trên phố chính là muốn tìm người, thiếu hiệp là một trong số đó, vì chúng ta chưa gặp nhau lần nào nhưng thiếu hiệp ăn mặc như thế, đúng ra kẻ này tưởng nhận diện ra, có lẽ già cả hoa mắt... Ồ! Phải rồi vì thiếu hiệp không đội nón.

Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Đúng thế, tại hạ đã quên mất điều này, bây giờ ra tiểu điểm sám ngay, đa tạ lão chỉ giáo, xin cáo từ vậy.

Dứt lời chấp tay xá một xá, quay người bỏ đi ngay.

oOo

Khách sạn Thăng Long là một khách điểm nho nhỏ, những người vào nghỉ điểm phần nhiều là kẻ khiêng vác bán buôn xen lẫn những nhân vật phiêu bạt giang hồ, ồn ào phức tạp vô cùng, trong bầu không khí mùi vị gì cũng có cả, chỉ có người quen mùi mới ở được thôi.

Thảo Đầu Lang Trung và Trần Gia Lân đang ngồi đối diện hạ thấp giọng trong phòng số bảy ở cuối hành lang.

Trần Gia Lân sốt ruột trầm giọng hỏi:

- Hiện giờ bị nhốt tại đâu? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Ở trong địa thất dưới Vạn Duyên Tháp chùa Chúng Thiện, cánh cửa địa thất nọ rèn bằng thép, khi đóng kín cửa, người ngoài không vào được, và người bên trong cũng chẳng ra được. Hai bên giằng co cả ba ngày ba đêm, nếu không tìm cách giải cứu, ắt phải chết đói không sai, cho dù công lực cao đến cỡ nào đi nữa cũng không thể chịu đựng được năm ngày chẳng ăn chẳng uống.

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm nói:

- Họ đều là nhân vật tài giỏi xuất sắc, tại sao lại tự đâm đầu vào lưới như thế? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Tủy Ông, Điện Ông chọn nơi đó ẩn thân vì chỗ đó vừa ẩn mật vừa an toàn, cách đây ba ngày Trường Thiệt Thái Công đã nhập bọn với Lương Ông, chẳng biết họ sơ suất thế nào bị bọn người Thiên Hương môn theo dõi, cuối cùng đã không chế ngự ra duy nhất.

Trần Gia Lân nói:

- Cây vào võ công của tam lão, chẳng lẽ không xông ra nổi sao? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Nếu xông ra nổi thì họ đã thoát hiểm từ lâu rồi, ngõ vào địa thất nọ ở ngay giữa tháp, ngày thường được đẩy kín bằng một tảng đá lớn, bây giờ họ dùng đồ vật nặng đè lên trên, cao thủ Thiên Hương môn luân phiên canh gác ngày đêm..

- Những cao thủ nào ngày đêm canh gác tại đó vậy? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Không dưới con số ba mươi người, trong đó có hai vợ chồng Bất Bại Ông là khó đối phó nhất, căn cứ tin báo hôm trước, Mầu Đơn lệnh chủ cũng đã đuổi tới hiện đang tọa trấn trong tháp, bây giờ họ cũng không cần ra sức, chỉ đợi hai ngày nữa, tam lão bên trong ắt phải chết đói tại chỗ không sai.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác lấy làm xúc động, không ngờ mẹ cả, Mầu Đơn lệnh chủ cũng ở đây, nghe Thu Thi Khách nói lại rằng, lão thọ thác phụ thân phải đích thân đối phó Mầu Đơn lệnh chủ, chẳng biết lão đến Nam Xương hay chưa, nếu có lão tình hình sẽ thay đổi ngay. Đồng ý là mình có thể quyết sống mái một phen với đối phương, nhưng muốn cứu người thì không thể được, nhin đói cả ba ngày ba đêm, không cần phải nói cũng biết tam lão chỉ còn nửa mạng sống mà thôi, nếu có thể tìm được một vài trợ thủ đắc lực đối phó với vợ chồng Bất Bại Ông, còn mình thì lo ứng phó Mầu Đơn lệnh chủ, như vậy họa may mới nắm phần thắng.

Hắn suy nghĩ đến đây, nói:

- Có thể tìm được trợ thủ nào đắc lực chăng? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Ta đã nhờ Đào Phân đà chủ Cái Bang phái thủ hạ đi truyền tin, mong rằng phụ tử Huyết Chương Quý sẽ sớm được tin kịp thời đuổi tới đây.

Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Chẳng lẽ hung thủ giết mướn nọ cũng bằng lòng liều mạng cho chúng ta chăng? Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Đối phương không phải là hạng tà ma như người tưởng tượng đâu, họ chỉ mướn nghề nghiệp này che giấu tai mắt người giang hồ thế thôi. Sự thật phụ tử chưa từng giết lầm một người nào cả, bây giờ tạm thời chờ hỏi vấn đề này nữa, từ từ người sẽ sáng tỏ không sai.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, chẳng lẽ Huyết Chương Quý có tiếng tăm xấu xa này lại chính là người tốt lành được sao? Vậy thì không thể tưởng tượng được rồi?

Trần Gia Lân nghe Thảo Đầu Lang Trung nói thế, đương nhiên hắn không tiện hỏi nữa, thế rồi trầm giọng nói:

- Tiền bối có thể tìm cách nào liên lạc được Thu Thi Khách chăng? Thảo Đầu Lang Trung thất kinh nói:

- Lão chịu tiếp sức chăng? Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đương nhiên, tiền bối chỉ cần đề cập tới danh tự văn bối là được rồi. Thảo Đầu Lang Trung ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ người có quan hệ với lão ư? Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Có chút quan hệ, phải rồi, còn Thất Tâm Nhân nữa... Thảo Đầu Lang Trung suy nghĩ giây lát nói:

- Vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ, người đến phụ cận Chúng Thiện tự chờ đợi ta, ta lập tức đi truyền tin tìm người, nếu chưa hành động được, cứ xem qua tình hình cũng tốt thôi, người biết chỗ rồi chứ?

Trần Gia Lân nói:

- Ta biết, nhưng chúng ta sẽ hội họp bằng cách nào? Thảo Đầu Lang Trung trầm tư giây lát nói:

- Chắc chắn họ đã canh phòng xung quanh tự viện rất nghiêm ngặt, đối phương biết rằng phe ta ắt phải phái người đến giải cứu, biết đâu họ đang giăng lưới đợi bọn ta, tốt hơn hết người chó đến quá gần, bên cạnh tự viện có một cây cổ thụ, người cứ lên ngọn cây sẽ quan sát được tình trạng trong tự viện rất dễ dàng, chúng ta hẹn gặp lại tại đó.

Trần Gia Lân kêu ồ một tiếng đáp:

- Được, cứ tiến hành!

Mặt trăng ló dạng, Chúng Thiện tự đang lẳng lặng nằm yên dưới bóng trăng mờ mờ tỏ sáng.

Bốn bề im phăng phắc, chẳng thấy một bóng người nào hết.

Trần Gia Lân ẩn mình trên ngọn cổ thụ, ngoại trừ hán trông thấy ngôi bảo tháp đứng sừng sững như một pho thần tượng khổng lồ ở bên phải đại điện, ngoài ra không thấy gì hết.

Hắn giữ im lặng chờ đợi hơn mười lăm phút, bỗng có một bóng người xuất hiện, không dưới con số hai mươi người cùng lúc đổ xô xuống chân tháp xếp thành một hàng dài thông tới góc viện.

Họ đang làm gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Nhà Tù Kiên Cố

Sau khi họ xếp hàng thành một hàng dài xong, bèn bắt đầu truyền nhau một vật gì đó hình tròn, từ góc viện khởi đầu truyền tới cửa tháp sau đó truyền trở lại trông rất ngộ nghĩnh.

Trần Gia Lân chăm chú nhìn một hồi, mới vỡ lẽ, họ đang truyền thùng nước và lấy nước đổ vào địa thất, quả thật đòn này cay độc quá nhỉ, chỉ cần nửa tiếng đồng hồ, thì người trong địa thất ắt phải chết đuối không sai.

Tình hình rất nguy cấp nếu không kịp thời ngăn cản, cũng không cần cứu người chỉ chuẩn bị thu xác chết thôi.

Không thể đắn đo hậu quả nữa, biết chắc đây là con đường chết hán cũng phải đến dự. Thế rồi Trần Gia Lân nghiêng rặng tung mình nhảy lên cao, lượn không nhào lộn một cái, phất phơ hạ trên thành tường tự viện, đẩy nón rom ra sau cần cổ, rút thanh kiếm mực ra luôn.

Trần Gia Lân lẳng lặng nhảy xuống bên cạnh giếng.

- Ai đó?

Tiếp theo tiếng quát hỏi, kêu oa oa hai tiếng thâm rú phá không vang lên, hai hán tử đứng kéo nước bên cạnh giếng té ngã ra đất.

Bọn người đang truyền nước thất kinh la ầm lên, lần lượt vứt bỏ thùng nước và lập tức vây tới ngay.

- Ngự Lang!

- Hắn là Ngự Lang!

Tiếng kêu la thất thanh chưa dứt, bỗng có một bóng người to lớn lao tới nhanh như chớp, té ra là Bất Bại Ông.

Kế đó lại có Kim Hoa sứ giả xuất hiện, có cả bà vợ Bất Bại Ông trong đó nữa, sau đó là bốn Hồng Hoa sứ giả, Trần Gia Lân chỉ nhận ra mỗi mình Công Tôn đại nương, ngoài ra đều xa lạ cả.

Trần Gia Lâm suy nghĩ thật nhanh, nên đánh hay là tạm thời rút lui đây? Bất Bại Ông cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi đến nạp mạng đó ư?

Trần Gia Lâm không nói gì hết, tay phải cầm cán kiếm tay trái thì cầm bao kiếm đứng yên tại chỗ.

Mấy mụ sứ giả nọ đã dẫn ra vây hấn vào trong. Bất Bại Ông lớn tiếng nói:

- Các vị chú ý, không được để tiểu tử này chạy thoát lần nữa! Tiếp theo tiếng hét, lão vung chưởng tấn công ngay.

Bất Bại Ông thoạt vừa xuất thủ tấn công, bọn sứ giả còn lại người thì vung kiếm kẻ thì giờ tay chuẩn bị thừa cơ tấn công.

Bây giờ dù Trần Gia Lâm không muốn đánh nhau cũng chẳng được rồi, hấn am hiểu chưởng lực của Bất Bại Ông vô cùng lợi hại nên không dám đụng cứng, đành đảo người lách sang một bên sau đó phản công một kiếm nhanh như cắt.

Đồng thời lúc này, một kiếm một chưởng từ sau lưng hấn quét tới, cực chẳng đã hấn phải xoay kiếm đối phó với họ.

Vừa đánh bật đòn tấn công của hai sứ giả, thì Bất Bại Ông đã phóng ra một chưởng thứ hai liên tiếp.

Tất cả những người này đều là cao thủ nhất lưu, nếu đòn đả độc thương thì không có ai là địch thủ của Trần Gia Lâm, nhưng một khi họ liên hợp tấn công thì tình hình lại khác hẳn.

Thế rồi một trận quyết đấu kinh tâm động phách diễn ra ngay lập tức.

Đây là lần đầu tiên Trần Gia Lâm độc đấu với một nhóm cao thủ đặc cấp Thiên Hương môn, dù công hấn cao đến cỡ nào và bảo kiếm sắc bén đến đâu cũng không thể ứng phó mọi mặt, để có cơ hội dốc toàn lực phản kích bất cứ một ai trong nhóm này.

A!

Tiếp theo tiếng gầm thét, hấn đã tấn công ra cú tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục. Một chiêu này rất thích hợp sử dụng trong lúc quần công, đồng thời cũng chỉ ở trong trường hợp này mới hoàn toàn phát huy được oai lực tối đa của nó.

Tiếp theo tiếng thảm rú, một Hồng Hoa sứ giả té ngã ra đất, số còn lại lần lượt nhảy lùi ra sau hết, nhưng đây chỉ là sự việc xảy ra trong tích tắc, sau đó họ lại vây lại tấn công tiếp.

Chưởng phong và kiếm khí rạch xé hư không kêu veo veo nghe thật kinh hồn. Trần Gia Lâm lại tấn công ra chiêu Vạn Phương Cũng Phục lần nữa.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh vang tới nói:

- Các ngươi quên mất đường kiếm của hấn sao? Đây là âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ.

Tức thì tình hình thay đổi hẳn, mặc dù hấn đánh ra tuyệt chiêu, nhưng chẳng có ai bị thương hết.

Trần Gia Lâm giận đến nổi mồm mũi phun ra khói lửa, thì ra Mẫu Đơn kiếm pháp bí truyền này chỉ giáo cho các thuộc hạ của bà ta rồi, vì thế tấn công của đối phương ào ạt tới tập như điên như cuồng, nên hấn chẳng có mấy may cơ hội quét nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ.

Bây giờ hấn không dám suy nghĩ gì cả, chỉ biết tập chung toàn bộ tâm ý vùng kiếm mục tấn công lia lịa.

Kêu keng một tiếng!

Một thanh kiếm của đối phương bị chặt đứt, thế nhưng áp lực cũng không thay đổi chút nào, thanh kiếm khác được lập tức thay vào ngay.

Kêu dưng một tiếng!

Trần Gia Lâm đã trúng phải một chưởng của Bất Bại Ông loạng choạng té lùi ra sau một bước, tức thì chiêu thức chậm lại ngay, kể đó sau lưng bỗng té nhức lại lãnh thêm một kiếm nữa.

A!

Trần Gia Lâm điên cuồng gầm hét một tiếng, gom hết công lực bình sinh tấn công tuyệt chiêu tiếp.

Kêu cheng một tiếng, trường kiếm đối phương bị gãy đôi, nhưng không có ai ngã xuống hết.

Kêu dưng một tiếng!

Sau lưng hắn như trúng phải một cái búa tạ nặng ngàn cân, há mồm phun máu tua tủa, té nằm trên đất.

Âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng nói:

- Hãy bắt sống hắn!

Trần Gia Lâm vùng mình đứng phắt dậy cố hết sức vung kiếm mục quét ra một chiêu nhưng chẳng nghe thấy tiếng binh khí chạm vào nhau.

Hắn trở mặt nhìn tới trước, thấy số cao thủ lui ra sau khoảng tám thước, họ đã đành chỉ tấn công.

Một phụ nhân bật mặt xuất hiện, bà ta chính là Mẫu Đơn lệnh chủ đã làm loạn cả phân nửa thiên hạ võ lâm chứ không còn ai xa lạ nữa. Trần Gia Lâm nghiêng răng kêu ken két, tròn to hai mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mặt bà ta.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười khẩy một tiếng nói:

- Hải nhi, tại sao con quyết phải đối địch với ta ư? Hai mắt Trần Gia Lâm đỏ ngầu, giận dữ nói:

- Nếu ta phải chết, ắt phải diệt trừ ngươi. Mẫu Đơn lệnh chủ thản nhiên nói:

- Ngươi bướng bỉnh quá, có phải muốn buộc ta giết ngươi chẳng? Trần Gia Lâm nói:

- Ngươi đã hạ độc thủ đối với hai phụ tử ta rồi, tiếc rằng trời không làm vừa lòng người.

Mẫu Đơn lệnh chủ vẫn ung dung nói:

- Hải nhi, con người ai cũng có sai lầm khi nóng giận thường hay gây nên sự việc mà chính bản thân chính mình cũng chẳng biết tại sao làm như vậy. Lúc đó ta chỉ muốn phụ tử ngươi chớ đối địch với ta, thật ra không thể nói là hạ độc thủ. Sau đó ta rất hối hận, ta không còn thiết gì tới giang hồ bá nghiệp nữa, dù gì ta cũng chỉ là một nữ nhân, chắc... phụ thân con vẫn khỏe chứ?

Những lời nói này rất động lòng người thế nhưng Trần Gia Lâm đã hiểu bà ta quá không cần phải nói, bà ta lại định chơi trò huyền ảo gì đây, thế rồi hắn lau khô vết máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nói:

- Đương nhiên lão nhân gia người rất khỏe, lão đang chuẩn bị diệt trừ bà đấy. Mẫu Đơn lệnh chủ kêu à một tiếng nói:

- Hải nhi, chớ nói lời khó nghe như thế làm gì, phụ thân con quyết không khi nào chẳng niệm tình phu thê, cảm không cho ta hồi đầu.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng la hét rền rợn phá không vang tới:

- Thu xác chết a!

Tức thì trong hiện trường nào động cả lên.

Trần Gia Lâm tinh thần phấn chấn, quả thực Thu Thi Khách đến thật đúng lúc. Mẫu Đơn lệnh chủ hét lên một tiếng:

- Chuẩn bị chiến đấu!

Tất cả cao thủ thoát nghe tại hiện trường, bà ta ra lệnh, lập tức giãn ra thành hình bán nguyệt đứng hậu vệ phía sau Mẫu Đơn lệnh chủ.

Bây giờ mặt trăng đã lên khá cao soi vào sân viện sáng như ban ngày.

Một bóng người có hình thù quái gở xuất hiện giữa hiện trường, điều gây mọi người chú ý nhất là cổ quan tài bằng đồng đang vác trên vai lão.

Tất cả mọi người đều nín thở hết, cùng lúc đưa cặp mắt kinh ngạc chăm chăm nhìn về hướng nhân vật thần bí khủng bố này.

Chẳng biết Mẫu Đơn lệnh chủ đã nghĩ sao, bỗng phóng chỉ điểm vào huyệt đạo của Trần Gia Lâm, tức thì Trần Gia Lâm kêu hự một tiếng té nằm ra đất, bà ta lập tức lòi người hắn đặt ngang dưới chân.

Thu Thi Khách đến ngay chỗ cách Mẫu Đơn lệnh chủ còn khoảng hai mươi trượng rồi dừng lại, đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn vào hiện trường một vòng, tất cả mọi người vừa chạm phải nhãn quang lão, thấy đều rùng mình rợn tóc gáy hết.

Thu Thi Khách chậm rãi đặt cổ quan tài xuống đất, sau đó lấy tay đấm vào chiếc lưng gù vài cái, hình như lão mệt mỏi lắm thì phải.

Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng nói:

- Các hạ đến đây có điều chi chỉ giáo chẳng? Thu Thi Khách cười quái gở một tiếng nói:

- Tiểu lão nhi đến đây thu xác lão bằng hữu vậy. Mẫu Đơn lệnh chủ hỏi:

- Bằng hữu của các hạ là ai vậy? Thu Thi Khách nói:

- Còn ai vào đây nữa, chính là ba lão nhi đang bị người nhốt trong địa huyết dưới tháp đây.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngạc nhiên liền hỏi:

- Họ là bằng hữu của các hạ sao? Thu Thi Khách nói:

- Đúng thế, chính là bằng hữu của tiểu lão nhi đây. Mẫu Đơn lệnh chủ cười khẩy nói:

- Chôn xác dưới tháp tự viện, cao tăng trong viện sẽ luôn tiện siêu độ họ, như vậy chẳng hay sao? Còn thu xác làm gì nữa?

Thu Thi Khách lắc đầu nói:

- Không được, tiểu lão nhi phải làm chút nghĩa vụ bằng hữu mới được. Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Vậy thì các hạ cứ việc thu xác họ đi!

Thu Thi Khách đưa mắt quét nhìn Trần Gia Lâm đang nằm dưới chân bà ta một cái nói:

- Khoan đã, có lẽ tiểu tử đánh cá cũng đã chết rồi, để tiểu lão nhi thu xác hắn trước. Nói xong, ung dung cất bước liền.

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng rút kiếm chìa vào giữa ngực Trần Gia Lâm, lạnh lùng nói:

- Còn hắn thì không dám làm phiền các hạ. Bàn tọa sẽ sai người liệu cho hắn sau. Thu Thi Khách thân nhiên tiến tới.

Mẫu Đơn lệnh chủ la lớn tiếng nói:

- Nếu các hạ tiến tới một bước nữa, thanh kiếm này sẽ đâm thủng ngực hắn ngay. Thu Thi Khách dừng bước lại, mặt hơi biến sắc nói:

- Tôn Phi Yến, tiểu lão nhi khuyên người chớ làm quá, hãy buông hắn ra...

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng cương quyết.

- Không thể được!

Thu Thi Khách trầm mặc giây lát nói:

- Người muốn làm gì hắn nào? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Chẳng làm gì cả, mang hắn về chăm sóc cho tử tế thể thôi.

Trần Gia Lâm trông thấy rất rõ ràng, đồng thời cũng nghe rất rõ, có điều miệng không thể nói và tay chân cũng chẳng cử động được mà thôi.

Thu Thi Khách trầm giọng nói:

- Có thật người không buông hắn ra chẳng? Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng nói:

- Các hạ có biết giữa hắn và bản lệnh có mối quan hệ thế nào không? Thu Thi Khách gật đầu nói:

- Được, được, món nợ này giao lại Trần Đình Lăng tự giải quyết, tiểu lão nhi đành thu xác của bằng hữu là hơn.

Nói xong, quay người vác cổ quan tài lên, chạy về hướng cửa tháp.

Không có một ai xuất thủ ngăn cản hắn, tất cả đứng nguyên tại chỗ không cử động chút nào.

Thu Thi Khách thân nhiên bước vào tháp.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng lên tiếng nói:

- Rút lui vào!

Vài chục cao thủ lần lượt phi thân vượt tường rời khỏi hết.

Một đại hán có thân hình vạm vỡ vác Trần Gia Lâm lên, theo sau Mẫu Đơn lệnh chủ vượt tường nhảy ra ngoài.

Kêu dùng một tiếng long trời lở đất, kể đó là những tiếng sục đồ kêu ầm ầm nghe thật kinh hồn.

Tức thì tòa Phật tháp nguy nga biến thành một đồng gạch vụn to bằng một đồi đất. Đầu óc Trần Gia Lâm kêu ùng một cái, hà mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười như điên như cuồng:

- Đại sự yên cả rồi!

oOo

Ánh sáng như lửa ma soi vào song sắt to bằng bắp tay và bức tường đá lạnh như băng tuyết, bên ngoài song sắt là một lối đi rộng hai trượng, hai đầu gối đi là ngõ cụt, ngay giữa lại có một đạo cửa song sắt, ngoài cửa là một thông đạo tối om, chứng tỏ rằng đây là một địa lao kiên cố, ngoài cửa song sắt có luân phiên canh gác, vì bên trong có đốt đèn, nên mọi cảnh vật trong địa lao rất sáng tỏ.

Trần Gia Lâm hai tay ôm đầu gối ngồi trong góc địa lao, hắn chẳng biết nơi đây là đâu cả, cũng không biết bây giờ là canh mấy rồi, hắn chỉ nhớ mình đã dùng hai bữa cơm nước trong địa lao.

Từ lúc bị nhốt trong địa lao đến bây giờ hắn chưa nói chuyện với ai hết.

Do bởi diệu dụng của Ôn Ngọc Bình, công lực hắn đã khôi phục từ lâu, nhưng muốn thoát hiểm thì khó khăn như lên trời, nhân lực không thể phá vỡ song sắt nọ, huống chi bên ngoài có người canh gác.

Hắn chẳng biết Mẫu Đơn lệnh chủ sẽ đối phó thế nào với mình đây, điều làm cho hắn đau buồn nhất là Thu Thi Khách đã thành tro tàn, còn Túy Ông, Điền Ông và Trường Thiết Thái Công thì chôn xác dưới lòng tháp tính đi tính lại thì chẳng còn bao nhiêu người có thể ra mặt đối phó Thiên Hương môn nữa.

Hắn cho rằng Mẫu Đơn lệnh chủ nhốt mình để làm con tin nhằm mục đích khống chế phụ thân và sư đệ Thất Tâm Nhân ra mặt, thế nhưng có ai biết mình đã bị cầm tù chẳng?

Nếu muốn thoát thân ngoại trừ kỳ tích xuất hiện.

Kể bên cách một bức tường đá rất dày là một phòng lao nối liền, hình như có ai bị nhốt trong đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân rất khê, có thể tưởng tượng rằng người có tư cách bị nhốt trong địa lao này ắt phải là một nhân vật phi thường.

oOo

Cửa song sắt ở vòng ngoài được mở và một tiếng kêu sột soạt nghe rất đĩnh tai, hắn hận đến nỗi không muốn ngược đầu lên nhìn, còn đối phương lại đến giờ đưa một bát cơm nguội và một bình nước uống vào nhà lao.

Tiếng chân bước dừng lại một hồi rồi không có động tĩnh gì cả, hắn cảm thấy hơi chút không cảm lòng được ngược đầu lên nhìn, tức thì khí huyết trong người sôi lên sùng sục, lửa giận và sát khí bốc lên đùng đùng.

Thì ra chính là Hoa Thái Tuế Chúc Long đứng ở bên ngoài, mặt lộ vẻ cười rất giảo quyet.

Hắn muốn nhảy vọt tới băm xác gã ra thành mảnh vụn.

Hắn chỉ đi được hai bước bỗng dừng người lại hắn sực nghĩ rằng hai bên cách ly bởi một đạo song sắt.

Hơn nữa nếu để cho đối phương phát hiện ra mình vẫn còn công lực. Vậy thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, lúc đó chớ hòng có may mắn cơ hội thoát thân.

Chúc Long cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Nên gọi người là Lãnh Diện Quái Khách hay Ngư Lang đây?

Trần Gia Lâm cố đè nén cơn lửa giận trong lòng xuống, không thèm đếm xỉa tới gã. Chúc Long lại nói tiếp:

- Ngư Lang, ta nghĩ rằng nên gọi như thế thích hợp hơn, bây giờ ngươi đã hối hận không chịu an phận ở lại hồ Bà Dương đánh cá rồi chứ? Người vẫn còn hy vọng sống đến khi nào mất hết giá trị lợi dụng.

Trần Gia Lâm dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, lại muốn phi thân nhảy vọt tới lần nữa, nhưng cuối cùng hắn đã nhẫn nại.

Chúc Long cười khẩy một tiếng nói tiếp:

- Ngư Lang, ta đặc biệt đến đây báo cho ngươi hay một tin vui, nghe nói ngươi và Vô Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân từng có danh phận vợ chồng, ta thanh thật cảm tạ ngươi giữ cho nàng được trong sạch...

Trần Gia Lạc run bắn người lên nói:

- Họ Chúc kia, người nói thế có nghĩa là sao?

Chúc Long dương dương tự đắc cười há há một tiếng nói:

- Chẳng có sao cả, ngày mai sẽ là ngày đại hỷ của tại hạ, ta sẽ sai gã cai tù đưa chút ít rượu thịt vào đây cho người, để người cũng được hưởng chút không khí vui vẻ, há há há...

Tiếng cười đình tai nhức óc, khiến Trần Gia Lạc giận đến nổi nhảy vọt tới bên cạnh khung cửa sắt.

Chúc Long bắt giắc lùi ra sau một bước, kẻ đó lại buông tiếng cười như điên như cuồng, nói:

- Ngươi Lang người ghen rồi ư? Tiếc rằng người chỉ là một con hổ không có nanh vuốt, chó làm đáng dọa nạt người khác.

Trần Gia Lạc phùng mang trợn mắt, hắn đã có một cảm giác phát điên, hắn chỉ muốn gầm rống và giết người, hai tay cứ bấu chặt song sắt, hình như muốn vụn hồng cả song sắt này.

Chúc Long xéch ngược đôi lông mày lên, bữu môi trêu chọc nói:

- Ngươi Lang, người không chúc mừng ta chăng? Trần Gia Lạc nghiêng răng kêu ken két nói:

- Ta chúc tụng người chết không nơi chôn xác!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Lãng Tử Xuân Mộng

Trần Gia Lạc trải qua một cơn xúc động mãnh liệt, sau đó bình tĩnh lại, hắn nghĩ rằng, phải chăng Chúc Long chỉ cố tình trêu chọc mình ư? Sư đệ Thất Tâm Nhân đã giải cứu Đào Ngọc Phân, hơn nữa nàng yêu Thất Tâm Nhân, chẳng lẽ nàng đã thoát khỏi nanh cạm, lại sa vào miệng sói nữa sao?

Nếu lời nói Chúc Long không hư dối, vậy thì nàng đã bị bọn Thiên Hương môn bắt lại lần nữa, nàng đành lòng gả cho Chúc Long chăng?

Khi đánh mất món đồ mới cảm thấy nó trân quý, tâm ý của con người vốn là kỳ lạ như thế!

Trần Gia Lạc suy nghĩ đến đây, thản nhiên nói:

- Chúc Long, nếu Đào Ngọc Phân chịu gả cho người vậy thì đây là đệ nhất kỳ sự trong võ lâm.

Chúc Long bữu môi nói:

- Nhưng kỳ sự này sắp biến thành sự thật, người ắt uống được một ly rượu mừng không sai.

Trần Gia Lạc nghiêng răng nói:

- Làm thế nào nàng lại lọt vào tay bọn người lần nữa? Chúc Long nói:

- Người chó thối mắc điều này làm gì! Trần Gia Lạc bắt giắc gầm rống nói:

- Người không xứng đáng, người chỉ là một con chó mà thôi! Chúc Long mặt không biến sắc nói:

- Ngươi Lang, người muốn nói sao cũng được, ta là một con chó, vậy thì nàng gả cho chó, còn người là người thì sao? Há há há...

Trần Gia Lạc phùng mang trợn mắt, hắn sức vô lễ, Chúc Long đã có ý giày vò mình, gã xem điều này là một thú vui.

Chúc Long quay người nhìn ra thông đạo một cái nói:

- Ngươi Lang, hãy bình tĩnh chút nào, ta rất biết thương hoa chiều ngọc, không khi nào làm trái ý mỹ nhân cả, nàng yêu cầu ta trước khi động phòng được gặp người một lần cuối, ta đã bằng lòng. Ồ, nàng đến kia rồi.

Một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện, mình mặc áo trắng đẹp tựa tiên nữ giáng trần. Trần Gia Lạc lấy tay dụi mắt, quả thực chẳng sai chút nào, người vừa xuất hiện chính là Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Chỉ trong chớp mắt này, hình như thế giới sắp đến ngày tận cùng. A! Trời ơi! Đây là sự thật kia mà...

Hai mắt hắn choáng váng tối sầm lại, vội nắm chặt song sắt, cố kìm giữ thân thể loạng choạng sắp té ngã ấy.

Đào Ngọc Phân bước tới thông đạo cùng Chúc Long sánh vai đứng trước phòng giam. Bốn mắt nhìn nhau, Trần Gia Lân như bị ném vào chảo dầu, khí huyết toàn thân như sắp phải nổ tung lên.

Chúc Long cười khẩy nói:

- Phân muội, nếu nàng có điều gì muốn nói thì cứ việc nói đi!

Quả thật Trần Gia Lân không ngờ Chúc Long lại thốt ra hai chữ Phân muội như thế. Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Ngươi Lang ca, chàng chớ hận ta, cũng chớ oán trách ta, ta bị buộc phải như vậy... Trần Gia Lân buông tiếng cười như điên cuồng một hơi dài, sau đó dứt cười nói:

- Đào Ngọc Phân, ngươi là ngươi, còn ta là ta, ta có tư cách gì oán hận ngươi? Cho dù ngươi vào chốn thanh lâu bán vui, hoặc vào hẻm liễu đón khách, cũng chẳng can hệ gì tới họ Trần này hết.

Nói xong, hắn lại cười như điên như cuồng một lần nữa.

Đào Ngọc Phân rất bình tĩnh, đợi hắn ngưng cười sau đó mới lên tiếng nói:

- Trước kia ta gả cho chàng, bây giờ ta gả cho y. Thấy đều là mệnh lệnh của lệnh chủ, đây chẳng có gì khác biệt cả.

Trần Gia Lân điên cuồng gầm rống nói:

- Ngươi hãy rút khỏi đây, ta không muốn nghe ngươi giải thích. Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Chớ quên rằng chàng là võ sỹ. Chàng là con trai của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm. Thuận nghịch đối với đại trượng phu chẳng đáng kể gì hết. Ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi!

Trần Gia Lân bịt tai, thân người loạng choạng lui ra góc nhà lao đánh bịch một cái ngói trên đất luôn, suýt nữa hai mắt đã phun ra máu.

Cả hai bóng người song song biến mất, kêu ầm một tiếng, cửa song sắt bên ngoài đóng lại luôn.

- Há há há...

Gã cai tù buông tiếng cười như điên như cuồng, chẳng biết gã cảm thấy thú vị hay là khinh thường hắn đây.

Những tiếng cười châm biếm của ma quỷ từ bốn hướng vang vào:

- Trần Gia Lân, ngươi không phải là võ sỹ!

- Trần Gia Lân, ngươi không nên bước vào con đường giang hồ!

- Trần Gia Lân ngươi chỉ thích hợp hành nghề đánh cá!

Hắn bịt chặt hai tai, thế nhưng những âm thanh đó cứ tiếp tục vang lên mãi. Hắn đứng dậy, sau đó lại ngồi xuống.

Âm thanh của Đào Ngọc Phân lại vang tới:

- Chớ quên rằng ngươi là võ sỹ!

- Chớ quên rằng ngươi là con trai của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm!

- Thuận nghịch đối với đại trượng phu chẳng đáng kể chút nào? Nàng nói những câu này có nghĩa là sao?

Châm biếm ư?

Hay là lời khích lệ?

Nàng có xứng đáng nói những lời này không?

- Ngươi là ngươi, ta là ta...

Đây là lời nói của hắn.

Tất cả đã yên lặng, hần bỗng nhiên được giải thoát từ trong con điên loạn.

Những gì thực tế còn lại ở trước mắt, là ánh sáng đèn đuốc như lửa ma, những song sắt có đường kính to bằng bắp tay và vách đá lạnh như băng tuyết.

Thình lình...

Tiếng chân bước ở phòng giam kế bên lại nổi lên, rất khê, rõ ràng người trong phòng giam đang bước đi, trong hoàng cảnh tịch lặng như tờ, dù một con muỗi đang bay cũng có thể nghe thấy tiếng dễ dàng và rất rõ.

Ai có đồng một số phận như mình đã bị giam nhốt trong hắc lao này vậy?

Hần rất muốn xem, nhưng thị giác không thể nhìn xuyên qua vách đá, đồng thời cũng không thể nhìn qua cửa ngoài vòng vào song sắt.

Hiếu kỳ là thiên tính của con người, mặc dù hần không muốn nói chuyện với bất cứ một ai, nhưng đối với người bạn cùng số phận ở phòng giam kế bên thì hần khao khát muốn biết tại sao đối phương cũng bị nhốt tại đây?

Thế rồi hần đi tới trước đến lỗ song sắt sát phòng giam kế bên, lấy tay gõ vào vách đá nói:

- Bằng hữu ở phòng giam kế bên là ai đó?

Tiếng chân bước dừng lại, hần cho rằng đối phương chuẩn bị trả lời, nhưng một hồi thật lâu chẳng thấy phản ứng gì cả, hần không chịu nổi, lại lên tiếng hỏi lần nữa:

- Bằng hữu, ngươi là ai vậy?

Lần này đã có phản ứng, là giọng nói của thiếu nữ:

- Kiếm cùn... kiếm cùn...

Trần Gia Lâm nghe nói thế bất giác giật bắn người lên. Thiếu nữ bị nhốt này là ai thế? Tại sao đối phương lại đề cập đến kiếm cùn?

Hần nằm chiêm bao cũng không ngờ được người bị nhốt ở trong phòng giam kế bên lại là một nữ nhân.

Kiếm cùn ư?

Ngoại trừ mình, sư đệ và phụ thân còn ai sử dụng kiếm cùn nữa? Hần càng lấy làm thắc mắc khó hiểu, hấp tấp hỏi tới:

- Cô nương là ai vậy?

Đối phương vẫn trả lời bằng câu nói lúc nãy:

- Kiếm cùn... kiếm cùn...

Trong lòng Trần Gia Lâm nóng ruột hết sức, chẳng lẽ cô ta chỉ biết nói hai chữ này thôi sao?

Cô ta là một người ngốc ư?

Thế nhưng người ngốc nghếch không khi nào được nhốt trong phòng giam đặc biệt như vậy.

Hần kiên nhẫn hỏi tiếp, nhưng đối phương vẫn trả lời như thế, hần tức đến nỗi muốn vịn gậy song sắt sang bên đó xem thế nào. Nhưng điều này không thể xảy ra, hần cứ dậm chân lia lịa, sau đó trở về góc phòng giam.

Hần nghĩ nát óc cũng không làm sao hiểu nổi tại sao cô ta chỉ phát ra hai chữ kiếm cùn mà chẳng nói gì khác hơn.

Ắt phải có nguyên nhân gì đây, thế nhưng là nguyên nhân gì?

Nếu bảo rằng cô ta thọ trọng thương thì cô ta không thể đi đứng.

Tại sao cô ta chỉ thốt ra hai chữ kiếm cùn mà chẳng nói điều gì khác?

Đây không phải là tên người, cũng chẳng phải là địa danh, đồng thời cũng không thể tượng trưng cho sự việc gì hết.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh từ cửa song sắt ngoài vang tới.

- Ủa! Sao lại là cô nương...

- Trong nhà bếp đang bận rộn chuẩn bị hỷ sự ngày mai, không ai rảnh, nên ta thay đưa thức ăn vào đây.
- Ô! Com nước hôm nay đặc biệt phong phú.
- Ý của tổng giám ngại rằng đối hỡi phạm nhân sẽ mất giá trị lợi dụng.
- Để ta giúp cô nướng...
- Miễn vậy, đây là lần đầu tiên ta vào nhà lao, muốn mở mắt xem cho biết cảnh tượng trong ấy thế nào.
- Ô! Nghe nói tổng giám đối với cô nướng rất là...
- Cảm ơn lắm, người dám vô lễ chẳng?
- Vâng, vâng, nói đùa thôi, cô nướng chớ trách cứ. Mời vào!

Âm thanh nữ nhân này rất quen thuộc, thế rồi Trần Gia Lâm bắt giác lưu ý ngay.

Kêu sột một tiếng. Cửa song sắt được mở tung ra. Chỉ thấy một nữ nhân tay cầm một rổ đan bằng tre thoăn thoắt bước tới, chỉ trong nháy mắt đã đến bên ngoài song sắt nhà lao.

Trần Gia Lâm từ từ bước tới trước, phóng mắt nhìn kỹ, mới hay đối phương chính là Tiểu Ngân Tử, tỷ nữ của Vũ Diễm Hoa. Hắn lại liên tưởng đến cảnh tượng Vũ Diễm Hoa đã chết bất đắc kỳ tử và khi còn tại thế đã tha thiết yêu mình, bắt giác mũi lòng buột miệng nói:

- Người...

Tiểu Ngân Tử vội chỉ tay vào mồm khẽ kêu sột một tiếng.

Trần Gia Lâm trông thấy động tác thần bí của ả bắt giác cảm mồm lại ngay.

Trước hết, Tiểu Ngân Tử đưa một phần ăn đến phòng lao kế bên, sau đó mới quay trở lại, mang từng món thức ăn và com truyền từ lỗ song sắt đưa vào trong, đồng thời hạ thấp giọng nói:

- Thiếu hiệp, công lực của người mất rồi chẳng?

Trần Gia Lâm nghe ả nói bất ngờ như vậy, tức thì ngăn người ra tại chỗ, hắn không hiểu dụng ý đối phương nên chẳng dám đáp lời.

Dọn hết thức ăn ra kể đó là bộ y phục, Tiểu Ngân Tử âm thầm truyền vào trong nói:

- Khi nghe thấy tiếng động hãy mau mau thay bộ đồ này vào, coi chừng chớ để cho bọn cai tù phát hiện.

Tức thì Trần Gia Lâm lấy làm xúc động. Hắn đã ý thức đây là việc thế nào rồi, hắn bèn hạ giọng nói:

- Tiểu Ngân Tử, ai bảo người hành động như thế vậy? Tiểu Ngân Tử ngoái cổ nhìn ra sau, nói:

- Bây giờ khoan hỏi đã, hãy lo ăn cho no bụng trước đi. Trần Gia Lâm im lặng không nói gì nữa.

Tiểu Ngân Tử quay người đi ra, sau đó đóng cửa song sắt lại.

Trần Gia Lâm bắt đầu bỗng chồn nghĩ bụng: "Trông tình hình sắp có người đến cứu mình, nhưng mà là ai thế? Có lẽ đây là tổng đà của Thiên Hương môn không sai rồi, người nào có bản lĩnh ra vào long đàm hổ huyệt này chứ? Không cần phải hỏi cũng biết Tiểu Ngân Tử là nội ứng..."

Hắn sực liên tưởng đến câu nói lúc nãy của Võ Lâm Tiên Cô: "Chớ quên rằng người là võ sỹ... thuận nghịch chẳng đáng kể gì hết".

Vì lúc đó hắn đang nổi giận nên chẳng bình tâm suy nghĩ, bây giờ nghĩ lại hình như có ý nghĩa sâu sắc trong đó.

Chẳng lẽ chính nàng muốn giải cứu mình, nhưng cậy vào bản thân nàng có nên việc không?

Tức thì ý niệm cầu sinh khởi lên ngay.

Hắn lại liên tưởng đến thiếu nữ bị nhốt phòng kế bên, cô ta là ai vậy?

Tiếc rằng quên hỏi Tiểu Ngân Tử, nếu như cô ta cũng là một nạn nhân bị hãm hại, nên thừa dịp này giải cứu cô ta ra luôn.

Bản thân hắn có được giải cứu khỏi ngục hay không cũng là một vấn đề nan giải. Nhưng hắn lại lo nghĩ tới người khác, đây chính là tác phong của một chân võ sỹ.

Hắn xem xét bộ y phục mà Tiểu Ngân Tử đã gửi vào, đó là một bộ trang phục võ sĩ quý phái, hắn cũng chẳng hiểu tại sao phải mặc bộ trang phục này, nhưng hắn biết chắc rằng phải có nguyên nhân.

oOo

Đây là một phòng ngủ rất hoa lệ, chẳng thua gì khuê các của một thiên kim phú gia. Một nam một nữ ngồi trên ghế ở hai bên bàn, nam nhân là Hoa Thái Tuế Chúc Long, còn nữ nhân là Vô Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Người ta thường nói rượu ngon khiến người ta say mê, nhưng mỹ nhân lại càng làm cho người ta say mê hơn.

Bây giờ Chúc Long đối diện với giang hồ đệ nhất mỹ nhân, quả thực gã đã say rồi. Gã đang tận tình và tùy ý thưởng thức, chỉ thiếu điều hai bên khoe miệng chảy nước dãi nữa thôi.

Thử nghĩ rằng tối mai vị giai nhân tuyệt đại này sẽ trở thành vợ gã, chỉ cách một đêm nữa thôi, cả con người mỹ nhân đã thuộc về của gã, động phòng hoa chúc chẳng khác gì đề danh trên bảng vàng, bảo gã chẳng vui mừng sao được.

Gã cứ trơ mắt chăm chăm nhìn mỹ nhân, không hề chớp cái nào cả.

Đào Ngọc Phân trông thấy thế lấy làm khó chịu, bĩu môi làm dáng, nói giọng nũng nịu:

- Tại sao phải trơ mắt nhìn người ta như thế.

Mồm miệng lạnh lợi của Chúc Long bỗng trở nên cứng đờ, ấp úng nói:

- Vì... vì... nàng đẹp quá...

Đào Ngọc Phân hé môi khẽ cười, chẳng biết nàng cười thật hay là cười giả đây. Nàng khẽ chau đôi lông mày liễu lại, nói:

- Ngươi luôn luôn theo sát ta, có lẽ ngươi xem ta như là một phạm nhân chăng? Chúc Long trả lời ngay:

- Không dám, nàng chớ nói thế. Ngày mai... ngày mai chúng ta là vợ chồng với nhau rồi.

Lệnh chủ từng nói rằng không truy cứu việc lệnh đường nữa, chỉ cần nàng trung thành thuận phục...

Đào Ngọc Phân nghiêng đầu nói:

- Chớ nói những điều bực mình này nữa!

Chúc Long cũng ngoan thật, gã vội nói giọng dịu dàng rằng:

- Vâng, không nói nữa.

Đào Ngọc Phân bặm miệng nói:

- Ngươi cũng khá ngoan đấy! Chúc Long cười hí hí nói:

- Nếu được ngoan với nàng, cũng là phước của ta vậy! Đào Ngọc Phân nói:

- Chớ nịnh hót nữa, ta buồn ngủ rồi!

Chúc Long mặt bộ thần sắc kỳ dị, hạ thấp giọng nói:

- Phân muội, sớm một đêm cũng chẳng hề chi. Ta... ta muốn ở lại đây hầu nàng? Đào Ngọc Phân sa sầm nét mặt, nói:

- Ngươi nói thế nghĩa là sao? Ngươi đã xem ta như người thế nào vậy? Chúc Long vội đổi giọng nói:

- Phân muội, nàng chớ nổi giận, ta chỉ nói rằng... ngồi lại trò chuyện cùng nàng. Đào Ngọc Phân lạnh lùng nói:

- Được, ta biết ngươi vâng lệnh giám sát ta, sợ ta bỏ chạy, thực ra nếu ta muốn lẩn trốn thì ta hà tất tự động trở về xin tội với môn chủ làm gì? Bây giờ thế này, hai chúng ta uống rượu giải khuây...

Chúc Long ngạc nhiên nói:

- Uống rượu ư?

Đào Ngọc Phân nói:

- Không chịu thì thôi, vậy hai chúng ta cứ cầm mồi ngồi điểm canh cũng được. Chúc Long vội ngồi dậy nói:

- Được, được, ta đích thân ra mang rượu vào ngay.

Đào Ngọc Phân hết giận, lại cười nói:

- Như vậy chẳng ép chàng ư?

Chúc Long nghe nói thể ngọt tận đáy lòng, nói:

- Việc nhỏ nhỏ chẳng đáng kể chi, ta phải phục vụ nàng cả đời nữa kia mà. Nói xong gã quay người bước ra cửa phòng ngay.

Đào Ngọc Phân hai tay đỡ má, hình như đang suy nghĩ tâm sự gì thì phải.

Chẳng mấy chốc, Chúc Long đã bung một mâm thức ăn và một bình rượu, hai phần ly đưa vào, gã vừa bày đồ lên bàn vừa nói:

- Ngày mai làm hỷ sự, nên mới có sẵn những thức ăn này, đến bây giờ nhà bếp vẫn còn bận rộn.

Gã vừa nói vừa rót rượu, sau đó nâng ly nói:

- Phân muội, chúng ta cạn ly đầu tiên lấy cái cát tường nào. Đào Ngọc Phân mỉm cười một tiếng, nâng ly uống một hơi cạn. Chúc Long lắc cái ly nói:

- Phân muội, ta cảm thấy rằng ta là người hạnh phúc nhất trên đời này! Nói xong, gã lại rót đầy một ly rượu nữa.

Đào Ngọc Phân e thẹn nói:

- Ta cũng... có cảm giác như vậy. Người là nam nhân, ta không thể so với người, người uống ba ly ta đáp lại một ly, như vậy được chăng?

Chúc Long vỗ tay nói:

- Được, chúng ta cứ tận tình uống cho say một hôm.

Vài ly vào mồm, hồ ly tinh đã để lộ cái đuôi ra ngoài ngay, lời nói không văn nhã như lúc ban đầu nữa.

Đào Ngọc Phân chỉ cười cho qua chuyện. Chẳng mấy chốc, đã uống hết một bình rượu.

Đào Ngọc Phân khẽ gọi một tiếng, Tiểu Ngân Tử kêu vang và bước vào ngay. Đào Ngọc Phân chỉ bình rượu nói:

- Hãy chọn rượu thật ngon nha! Chúc Long mở to hai mắt nói:

- Tiểu Ngân Tử, hãy mang thêm một phần ly nữa, ba chúng ta cùng uống một thể. Tiểu Ngân Tử vừa cười vừa bước ra ngoài luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Thoát Khỏi Hắc Lao

Chúc Long mượn hơi rượu, giờ tay nắm chặt bàn tay mềm nhũn của Đào Ngọc Phân, Đào Ngọc Phân vội rút tay về, nói:

- Người định làm gì vậy?

Chúc Long không dám làm quá, rút tay lại, nói:

- Phân muội, ngày mai nàng đã là người của ta rồi, chúng ta thân cận một chút có sao nào.

Đào Ngọc Phân nghiêm sắc mặt nói:

- Ngày mai là ngày mai, hôm nay là hôm nay, ta không phải là kẻ liễu tường hoa. Chúc Long làm mặt dày nói:

- Phân muội, ta... không thể đợi ngày mai... Đào Ngọc Phân sa sầm nét mặt nói:

- Ta chẳng ưa người tỏ thái độ như thế. Chúc Long làm mặt hề nói:

- Được, nếu mỹ nhân không vui lòng thì ta đành tuân mệnh.

Tiểu Ngân Tử mang rượu vào và một phần ly nữa, trước hết rót rượu cho hai người, sau đó mới rót cho ly của mình, luôn tiện kéo ghế ngồi một bên, hai tay nâng ly nói:

- Thừa ngài tổng giám, y luật một đôi ba, tiểu tỳ xin kính ngài một ly. Chúc Long nói:

- Một ly đổi một ly thôi, ta sợ say... Tiểu Ngân Tử bĩu môi nói:

- Thế nào, chê ta là hạ nhân chăng? Chúc Long cười ha há một tiếng nói:

- Ngươi chớ nói thế, ta sẽ uống ba ly đây.

Nói xong, quả thực gã đã nốc cạn ba ly liền. Tiểu Ngân Tử nâng ly nói:

- Nay tổng giám, chúc ngươi tóc đen không sống tới già... Chúc Long mặt hơi biến sắc nói:

- Tiểu Ngân Tử, ngày mai là ngày tốt của ta, vạn sự phải chúc cát tường, tại sao ngươi... Tiểu Ngân Tử trợn ngược hai mắt nói:

- Ngươi bảo ta thốt lời cát tường, ta không quen nói. Chúc Long nói:

- Tiểu Ngân Tử, ta hiểu tâm sự của ngươi, há há há...

Tiếp theo tiếng cười, gã lại nốc cạn một ly, sau đó nói tiếp:

- Ngươi ghen đó ư?

Tiểu Ngân Tử lạnh lùng đặng hắng một tiếng không nói gì hết. Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Bây giờ là canh mấy rồi? Tiểu Ngân Tử nói:

- Sắp đến canh ba rồi, tất cả mọi người đã nhập giấc mộng từ lâu! Chúc Long bỗng giờ hai tay vịn vào cạnh bàn, nói:

- Hồng rồi, tại sao ta... lại say ư? Đào Ngọc Phân cười khẩy nói:

- Trăm năm một giấc xuân mộng, say thì cứ ngủ đi!

Hình như Chúc Long sức cảm thấy tình hình không ổn, định ngồi dậy nhưng chẳng còn chút sức lực còn con nào hết, gã chỉ đứng lên nửa người, đánh bịch một cái, té ngồi xuống trở lại, miệng mấp máy nói chẳng rõ mấy tiếng:

- Các ngươi... dám...

Gã chưa nói hết lời đã nằm gục đầu trên bàn.

Đào Ngọc Phân lấy tay quạt tắt ngọn đèn, sau đó ngồi dậy điềm vào người Chúc Long hai cái, gỡ thanh kiếm ở thắt lưng gã ra, nói:

- Tiểu Ngân Tử, ném gã hôi thối này vào dưới gầm giường. Tiểu Ngân Tử nghiêng răng nói:

- Ta phải giết gã, gã làm bản thân ta... Đào Ngọc Phân ngăn cản, nói:

- Không được, chưa đến lúc phải kết liễu gã, nếu giết gã bây giờ đại sự sẽ hỏng hết cho mà coi.

Tiểu Ngân Tử cắn phần giậm chân một cái, lôi Chúc Long vào gầm giường, sau đó xếp gọn chần gối trên giường nói:

- Bây giờ nên làm thế nào đây? Đào Ngọc Phân hạ thấp giọng nói:

- Chúng ta lập tức hành động ngay!

Tiểu Ngân Tử kêu a một tiếng nói:

- Suýt nữa ta quên mất một điều.

Nói xong cúi người xuống thò tay vào túi áo Chúc Long lấy một đạo Mẫu Đơn kim lệnh ra.

Đào Ngọc Phân khẽ đẩy Tiểu Ngân Tử một cái, nói:

- Ngươi đi trước, hãy cẩn thận một chút.

Ngọn đèn như lửa ma trong địa lao ngày cũng như đêm chưa hề tắt bao giờ. Trần Gia Lân tâm sự chứa chan trong lòng cứ đi tới đi lui trong phòng lao.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng kêu ự từ cửa song sắt vòng ngoài vang tới, hình như một người nào bỗng nhiên bị bùm miệng lại.

Hắn động lòng lui về góc phòng lao, đưa mắt chăm chú theo dõi bên ngoài.

Cửa song sắt được mở tung ra, có hai bóng người thấp thoáng nhảy vào trong, Trần Gia Lâm suýt nữa buột miệng la lên, té ra hai bóng người này chính là Vô Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân Ngọc và Tiểu Ngân Tử.

Hắn ngăn người trong giây lát, sức nhớ lại lời căn dặn của Tiểu Ngân Tử, thế rồi lập tức thay mặc bộ trang phục võ sĩ ấy vào ngay.

Tiểu Ngân Tử mở khóa cửa lao, nói:

- Hãy ra ngoài nhanh lên.

Dứt lời, y bước qua mở khóa phòng giam kế bên. Đào Ngọc Phân bước tới cửa nhà lao, nói:

- Tỳ phu, chàng đi đứng có được chăng?

Trần Gia Lâm có nhiều vấn đề muốn hỏi, thế nhưng bây giờ chẳng tiện hỏi, hắn xúc động nói:

- Công lực của ta vẫn còn! Đào Ngọc Phân cả mừng nói:

- Vậy thì may quá, này hãy cầm lấy thanh kiếm của chàng! Nói xong ném thanh kiếm sang hướng Trần Gia Lâm luôn.

Trần Gia Lâm đón lấy thanh kiếm nhìn thoáng qua một cái, quả thực đúng là thanh kiếm của mình, bất giác cả mừng, vội buộc vào thắt lưng, sau đó bước ra ngoài nhà lao, hắn thấy Tiểu Ngân Tử đỡ một người từ trong phòng lao kế bên bước ra, khi hắn nhìn rõ mặt mũi đối phương bất giác thất kinh kêu lên:

- Từ Y Tiên Tử Lương Tiểu Ngọc!

Hắn trở mắt ra nhìn, thấy mặt mày Lương Tiểu Ngọc ngơ ngáo, hai mắt vô thần, hình như mắc con bệnh nặng, ngạc nhiên hỏi:

- Cô ta bị sao vậy? Đào Ngọc Phân nói:

- Bây giờ tạm thời chớ hỏi, công lực của chàng chưa mất, vậy thì giảm bớt phần lo này. Chúng ta rời khỏi đây ngay, chàng không nên lên tiếng, trang phục chàng đang mặc trong người là thân phận của Chúc Long, hãy cố gắng chớ để họ trông thấy chân diện của chàng.

Nói xong, nàng bước qua cổng Lương Tiểu Ngọc lên, nói tiếp:

- Tiểu Ngân Tử, người dẫn đường đi trước, chiếu nguyên theo kế hoạch mà hành động. Trần Gia Lâm có cảm giác như còn trong con chiêm bao, cứ mơ màng màng đi theo họ.

Ra khỏi địa lao, xuyên qua một cửa viện bên kia sân trống là bức tường rào khá cao, một cánh cửa gỗ dày nặng đang đóng kín, kế bên cánh cửa nọ có một gian nhà gỗ nhỏ đang còn thấp đèn.

Thoáng nhìn qua biết ngay đây không phải là cổng chính.

Tiểu Ngân Tử ra dấu bảo Trần Gia Lâm dừng bước lại, ả cố tình đi mạnh bước chân sang bên đó, Đào Ngọc Phân công Lương Tiểu Ngọc núp trong bóng tối.

Có một cái đầu từ trong cửa sổ nhà gỗ nhỏ nhò nhò thò ra, la lớn tiếng nói:

- Ai đó?

Tiểu Ngân Tử đã bước tới trước nhà gỗ nói giọng giòn giã.

- Chính là Tiểu Ngân Tử ta đây!

Cánh cửa căn nhà gỗ được mở tung ra, có một hán tử to con xóc kiếm bước ra ngoài, nghiêng đầu nói:

- Ô! Là Ngân Tử cô nương, đêm khuya canh ba có việc chi chẳng? Tiểu Ngân Tử giờ cao Mẫu Đơn kim lệnh nói:

- Tổng giám sát cần ra ngoài có việc khẩn cấp, hãy mở cửa nhanh lên!

Hán tử áo đen đưa mắt nhìn về hướng Trần Gia Lâm một cái, lập tức mở khóa đẩy tung cửa ra, sau đó đứng nghiêm ở một bên, Trần Gia Lâm cúi đầu bước ra khỏi cửa.

Động tác của Đào Ngọc Phân cũng khá nhanh nhẹn, Trần Gia Lâm vừa đứng lại thì cô ta cũng vừa ra tới.

Hán tử áo đen bất giác sinh nghi, ấp úng nói:

- Tiểu Ngân Tử cô nương... Tiểu Ngân Tử trầm giọng nói:

- Đây là hành động cơ mật, cấm hỏi, bây giờ người soi đèn ra hiệu thông báo cho toán mai phục không được ngăn cản.

Hán tử áo đen không dám hỏi nữa lập tức leo lên đỉnh cửa châm sáng ngọn đèn hiệu. Thế rồi trên đường đi không ai lên tiếng tra vấn nữa, chẳng mấy chốc họ đã ra khỏi phạm vi canh phòng.

Trần Gia Lâm ngoái cổ nhìn lại phía sau, chỉ thấy một khu toàn những nóc nhà nằm trong bóng tối đen như mực, ngoài ra chẳng trông thấy gì hết.

Một đoàn gồm bốn người chạy một hơi hơn mười dặm đường tới một ngôi miếu lớn.

Tiểu Ngân Tử tỏ ra rất quen thuộc đường xá đã hướng dẫn Trần Gia Lâm và Đào Ngọc Phân vào trong hậu điện.

Đào Ngọc Phân đặt Lương Tiểu Ngọc xuống đất và thở dài một tiếng rất nhẹ nhõm. Ánh trăng ngoài trời sáng mồn một.

Trần Gia Lâm thắc mắc này giờ, hấp tấp lên tiếng hỏi ngay:

- Rốt cuộc việc gì xảy ra vậy? Đào Ngọc Phân nói:

- Ta vâng mệnh vào hang cộp cứu người, may mà gặp được Tiểu Ngân Tử, y đau lòng về cái chết của Vũ Diễm Hoa, nhưng chẳng có biện pháp gì thoát thân, tình cờ gặp cơ hội ngàn vàng này.

Trần Gia Lâm nói:

- Cứu người, nhưng cứu ai thế? Đào Ngọc Phân nói:

- Điều này không cần phải hỏi, đương nhiên là cứu chàng, luôn tiện cứu cả Lương cô nương. Đây là điều bất ngờ.

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Vâng mệnh lệnh ai thế?

Đào Ngọc Phân trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Thu Tri Khách!

Nghe nói thế, Trần Gia Lâm giật bắn người lên, thất thanh nói:

- Nói như vậy là Thu Thi tiên bối chưa bị nổ chết sao? Đào Ngọc Phân nói:

- Không, sau khi lão nhân gia người vừa bước vào cửa tháp, thấy không có ai ngăn cản lão biết ngay tình hình bất ổn, bèn lập tức nhảy ra cửa sổ, vì thế mới thoát kiếp nạn này, chỉ bị thương nhẹ thôi!

Trần Gia Lâm thở phào một cái, nói tiếp:

- Thế còn ba lão tiên bối bị nhốt trong địa thất dưới tháp thì sao? Đào Ngọc Phân mỉm cười nói:

- Đã thoát thân từ lâu rồi, với mưu trí của Trường Thiệt Thái Công muốn thoát thân thì dễ thôi, địa thất đó do một vị tiên bối lánh tục thiết kế, lại phạm những loại mật thất này ắt phải có lối ra riêng, bằng không khi xảy ra sự cố há chẳng phải chỉ bó tay chờ chết đó sao?

Trần Gia Lâm thảm nhủ: "Lạ thật, tại sao Thu Thi Khách dám mạo hiểm bảo Đào Ngọc Phân vào hang cộp cứu người, may mà thành công, nếu để xảy ra việc bất trắc thì thật là hậu quả khó lường. Sở dĩ nước cờ này thành công hoàn toàn là do sắc đẹp của Đào Ngọc Phân và Chúc Long là người say mê tử sắc".

Hắn suy nghĩ đến đây, lại lên tiếng hỏi:

- Thế còn gã Chúc Long đâu rồi? Đào Ngọc Phân nói:

- Bây giờ có lẽ vẫn còn yên giấc dưới gầm giường! Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không giết phức gã cho rồi? Đào Ngọc Phân nói:

- Nếu giết chết gã thì ai chịu tội thay cho gã đây? Việc của Lương cô nương chưa đưa ra ánh sáng, Từ Y La Sát không phải là nhân vật dễ đụng đâu, bây giờ thiên hạ đại loạn cho mà coi.

Trần Gia Lâm đưa mắt nhìn Lương Tiểu Ngọc thấy cô ta vẫn đứng nguyên tại chỗ, không cử động chút nào hết, y hết một thiếu nữ ngớ ngẩn, bất giác cau mày hỏi:

- Lương cô nương bị sao thế? Tiểu Ngân Tử đáp:

- Cô ta bị mất hết công lực, cả tâm thần cũng bị khống chế luôn, bây giờ xem như y chỉ là một thây ma sống.

Trần Gia Lâm nghiêng răng kêu ken kết nói:

- Thủ đoạn cay độc gớm, quả thực trước kia ta phán đoán không sai chút nào. Ta nói rằng chính Chúc Long gây nên vụ án này, gã này không còn chút nhân tính nào hết, chẳng biết còn cách nào có thể chữa cho cô ta không?

Đồng thời ngay lúc này, Lương Tiểu Ngọc miệng mấp máy kêu lên:

- Kiếm cùn... Kiếm cùn...

Trần Gia Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Cô ta cứ nói kiếm cùn mãi có nghĩa là sao? Đào Ngọc Phân kêu hừ một tiếng nói:

- Chàng chưa nghĩ ra sao, đây là một âm mưu đáng sợ, đối phương cố tình hủy hoại tâm thần của cô ta, nhồi vào sọ cô ta một danh từ này nhằm mục đích đồ tội vào đầu lệnh tôn, hơn nữa lệnh tôn và nhóm người Thiên Ngoại Tam Ông là một phe với nhau, Từ Y La Sát chỉ có một đứa con gái cưng này, bảo sao bà ta không đại khai sát giới sao được?

Trần Gia Lâm nghiêng răng kêu ken kết, nói:

- Quả thực cay độc và tàn nhẫn hết sức, bây giờ đã cứu cô ta thoát hiểm cứ việc mang sự việc nói rõ cho Từ Y La Sát hay...

Đào Ngọc Phân lắc đầu nói:

- Không được, Từ Y La Sát sẽ không tin đâu, bà ta sẽ nói rằng chúng ta bịa đặt ra chuyện này, đồng thời Chúc Long và Mẫu Đơn lệnh chủ ắt không thừa nhận, hậu quả càng nghiêm trọng hơn nữa.

Trần Gia Lâm quỳnh quáng nói:

- Vậy thì biết làm sao bây giờ? Đào Ngọc Phân nói:

- Trước hết hội họp với chư vị tiền bối, tất cả mọi người cùng thương nghị, nếu có thể làm cho Lương Tiểu Ngọc hồi phục thần trí thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết hết, bằng không cho dù bắt được Chúc Long cũng vô dụng, vì gã thành thật khai báo hay chẳng khai báo thì cũng phải chết, đương nhiên gã không thừa nhận rồi.

Trần Gia Lâm mặt mày ủ rũ thờ dài một tiếng nói:

- Đây là chỗ nào vậy? Tiểu Ngân Tử đáp:

- Đoan Châu, tổng đà Thiên Hương môn.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu quay sang hướng Đào Ngọc Phân nói:

- Phân muội, hiện giờ lệnh tôn, lệnh đường đang ở đâu? Đào Ngọc Phân nói:

- Đại nạn bất tử, hai vị lão nhân gia đã hòa hợp như xưa, cùng ở chung một nơi. Ồ... Chính là ở tại bờ hồ Bà Dương.

Trần Gia Lâm cúi đầu xuống, những cảnh tượng trước kia lần lượt hiện ra trước mắt... Hắn liên tưởng tới phụ thân, người vợ quá cố, ái nhi mất tích bấy lâu và mẹ già không rõ tung tích...

Bầu không khí trở lên trầm tịch và buồn bã.

Tiểu Ngân Tử bỗng thờ dài một tiếng nói giọng u oán:

- Thừa Trần thiếu hiệp, nếu như Vũ cô nương còn sống, có lẽ chàng sẽ yêu nàng, có phải vậy không?

Trần Gia Lâm như vừa bị một mũi kim chính vào trái tim, bất giác run bắn người lên, hần lạng lạng không nói gì hết.

Hắn tự hỏi: "Mình có yêu nàng chẳng, nàng đã mang trái tim, sinh mạng giao cho mình, nhưng mình đã trả lại cho nàng những gì? Nàng vì đuổi tới cảnh cáo mình mà bị thảm sát, mặc dù mình đã giết chết Bán Bán Kiếm Khách trả thù cho nàng, nhưng có bổ ích gì cho hiện thực không? Huống chi chính Mẫu Đơn lệnh chủ mới là chủ mưu, vì bà ta hạ lệnh giết nàng. Nàng chết rồi, nếu như bây giờ nói mình yêu nàng là tự dối mình hay dối người đây?"

Hai mắt hần ngập lệ, trái tim hần đang rỉ máu. Tiểu Ngân từ lại nói tiếp:

- Khi Vũ cô nương còn tại thế đối đãi với ta rất tốt, ta hận rằng ta bất lực, không thể trả thù cho nàng...

Trần Gia Lâm buồn bã nói:

- Tiểu Ngân Tử, ta... đã giết chết Bán Bán Kiếm Khách rồi. Tiểu Ngân Tử khẽ gật đầu đáp:

- Ta đã biết điều này!

Dứt lời, quay sang nói với Đào Ngọc Phân:

- Thưa Đào cô... không, thưa tiểu thư, ta là người không còn chốn nương thân, có thể cho ta theo hầu nàng được chăng?

Đào Ngọc Phân nói:

- Đương nhiên, điều này không cần phải nói, chúng ta cùng là người bất hạnh ở trên chốn giang hồ, ta tự cho lớn tuổi hơn, ngươi hãy gọi ta bằng tỷ tỷ là được rồi!

Tiểu Ngân tử bỗng phủ phục quỳ xuống đất, nói:

- Tỷ tỷ, ta rất cảm ơn...

Đào Ngọc Phân vội đỡ y đứng dậy nói:

- Mau đứng lên nào, ta không dám đảm đương đại lễ như vậy.

Nói xong, quay người đỡ Lương Tiểu Ngọc cho cô ta ngồi cạnh chân tường, lấy tay khám xét kinh mạch một lát, lắc đầu nói:

- Công lực mất hết, nhưng kinh mạch thì bình thường, muốn phục hồi thần trí cho cô ta thì khó vô cùng, tất cả hãy ngồi xuống nghỉ một lát rồi hãy tính sau.

Trần Gia Lâm thì chẳng cảm thấy mệt mỏi, nhưng hần vẫn lẳng lặng ngồi xuống nghỉ. Họ trầm ngâm một hồi lâu, Đào Ngọc Phân lên tiếng nói:

- Nay tỷ phu, hãy nhắc lại chuyện cũ, chàng đã gặp tỷ tỷ của sư đệ Thất Tâm Nhân của chàng chưa?

Trần Gia Lâm động lòng nói:

- Cả chân diện mục của sư đệ ta mà ta còn chưa gặp thì nói gì đến gặp tỷ tỷ của y. Đào Ngọc Phân nói:

- Có cần ta nói cho chàng hay không? Trần Gia Lâm tinh thần phấn chấn nói:

- Nói cho ta hay cái gì? Đào Ngọc Phân nói:

- Nàng cũng đẹp như ta?

Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng nói:

- Thế sao?

Đào Ngọc Phân lại nói tiếp:

- Ta làm mai cho chàng, chịu không?

Do tác dụng diệu kỳ của tâm lý, Trần Gia Lâm lớn tiếng nói:

- Miễn vậy, xin ghi nhận món thịnh tình này. Đào Ngọc Phân nói:

- Tỷ tỷ mất rồi, chàng không thể ở vậy suốt đời.

- Ta thích như thế!

Đào Ngọc Phân trầm mặc giây lát, sau đó ấp úng nói:

- Thế thì chàng... có thích ta chăng?

Trần Gia Lâm nghe nàng thốt ra câu nói này bất giác ngẩn người tại chỗ. Đào Ngọc Phân lại nói tiếp:

- Ta rất thích chàng, nhưng ta chẳng có can đảm nói.

Tức thì cõi lòng Trần Gia Lân rối loạn cả lên: "Té ra nàng thương mình, thế tại sao trước kia nàng không tỏ rõ thái độ, cứ luôn dưng có từ chối? Tại sao nàng bỗng nhiên thay đổi thái độ, hẳn sức nghĩ nàng yêu sư đệ Thất Tâm Nhân, nếu bây giờ nàng cố tình đóng tuồng, thì chính là sư đệ hy sinh nhường mỗi tình này lại cho mình, nhưng con người đâu phải là đồ vật, tình cảm là thứ gì thần thánh nhất, làm sao sang nhượng được chứ?"

Hắn suy nghĩ đến đây, nói:

- Bây giờ ta chỉ yêu một người! Đào Ngọc Phân hỏi:

- Ai vậy?

- Tỷ tỷ của nàng!

Nhờ ánh trăng bên ngoài soi vào điện đường, nên Trần Gia Lân đã trông thấy nét mặt nàng thay đổi liên tục, hình như đang co rút, hai mắt cũng long lanh ngấn lệ.

Vậy thì lạ lùng thật, nàng chưa bao giờ có thần tình như thế, chẳng lẽ nàng thực lòng sao?

Quả thật lòng dạ nữ nhân thay đổi nhanh hết sức! Hắn biết nói sao bây giờ?

Chiều nàng ư? Điều này không thể được! Nếu nói không yêu nàng sẽ làm tổn thương tới tự ái của nàng!

Tiểu Ngân Tử cứ trơ mắt ra nhìn không nói gì hết, còn Lương Tiểu Ngọc thì không có phản ứng gì cả.

Đào Ngọc Phân lấy tay dụi mắt, nói:

- Chàng nên nghĩ đến Tiểu Bửu một chút, nó không có mẹ sao được?

Hai mắt Trần Gia Lân tròn xoe: "Tại sao hôm nay nàng lại nói trắng trợn đến thế? Hoàn toàn đánh mất vẻ không tự nhiên của một nữ nhân mọi khi. Quả thật có chút phản thường, lý do gì đã làm cho nàng có chuyển biến lớn như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Tình Trường Khởi Biến

Không phải Trần Gia Lân chẳng động lòng, nhưng vì hắn đã trải qua bao lần phong ba, nên hắn đã trưởng thành thực sự, đã có thể tự khống chế cảm tình mình, hắn cố gắng trấn tĩnh tinh thần lại, nói:

- Phân muội, ta không hiểu nàng chút nào? Đào Ngọc Phân hỏi:

- Không hiểu ta điều gì ư?

Trần Gia Lân lấy hết can đảm nói:

- Ta biết nàng yêu sư đệ của ta!

- Ta yêu... Thất Tâm Nhân ư? Há há há...

Đào Ngọc Phân buông tiếng cười như điên như cuồng, Trần Gia Lân chưa từng trông thấy nàng cười như thế bao giờ. Hắn đã ngăn người ra tại chỗ, hình như tất cả đều thay đổi, thay đổi một cách bất ngờ và khiến người không thể tượng.

Khi Đào Ngọc Phân vừa dứt tiếng cười, Trần Gia Lân mới lên tiếng áp ứng nói:

- Điều này có gì đâu mà nàng lại cười như thế?

Đào Ngọc Phân cười thêm vài tiếng nữa, sau đó mới lên tiếng nói:

- Đương nhiên rất buồn cười rồi, tại sao ngươi lại có những suy nghĩ hoang đường như thế, đã nói rằng ta yêu sư đệ ngươi...

Trần Gia Lân làm ra vẻ đứng đắn nói:

- Không hoang đường chút nào, trong bụng nàng am hiểu hơn ai hết, Đào Ngọc Phân nói:

- Nếu ta nói rằng ta yêu chàng và không hề yêu y, thì chàng trả lời sao?

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngẩn người ra lần nữa, hắn không dám tin đây là sự thật, chuyện biến này làm cho hắn lúng túng, chẳng biết lên ứng phó thế nào?

Đào Ngọc Phân làm mặt dày, hỏi tới:

- Ngươi hãy trả lời đi?

Nàng bỏ cả hai chữ tỷ phu không thèm gọi nữa. Trần Gia Lân nghiêng răng áp ứng, nói:

- Đợi khi nào... gặp lại Thất Tâm Nhân hãy nói! Đào Ngọc Phân nói:

- Tại sao phải gặp y, việc này có can hệ gì với y đâu?

Trần Gia Lân không muốn bàn vấn đề sùng sùng này nữa, cố ý chuyển qua hướng khác nói:

- Trời sắp sáng rồi, kéo đối phương phát giác sự biết và truy kích chúng ta... Đào Ngọc Phân đọc được tâm lý hắn, ngắt lời nói tiếp:

- Ta vì bất nhẫn trông thấy Tiểu Bửu còn thơ ấu đã đánh mất sự chăm sóc của mẫu thân, chứ thật sự chẳng tham cầu điều gì của ngươi, ngươi nên nhớ rằng, hải nhi không có mẹ là bất hạnh đường nào, à!

Nghe nói thế, đôi mắt óng ánh ngập lệ, hắn mũi lòng nói giọng hốt hải:

- Tiểu nhi... nó đã mất tích đã lâu, nhưng chẳng có mấy may tin tức gì cả... Hình như Đào Ngọc Phân chẳng giật mình chút nào, mỉm cười nói:

- Điều này chàng chớ lo...

Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác đứng phắt dậy, trợn hai mắt to chăm chăm nhìn Đào Ngọc Phân, cất giọng run run nói:

- Chớ lo ư!... Nàng nói thế là sao? Chẳng lẽ... Đào Ngọc Phân cười thần bí một tiếng nói:

- Đúng thế, ta biết tung tích của nó ở đâu, người đã mang nó đi chỉ có ý tốt mà thôi, chàng cứ việc yên tâm.

Trần Gia Lân vừa nghe nói thế y như một kẻ ăn may nhặt được vàng, vui mừng nói:

- Nàng biết tung tích Tiểu Bửu ở đâu? Có thật như thế chẳng? Người nào đã mang nó đi vậy?

Đào Ngọc Phân chậm rãi nói:

- Tạm thời không nói cho chàng hay, chàng cứ việc yên tâm đi.

Trần Gia Lân không còn biết gì nữa, lập tức bước tới nắm chặt cổ tay nàng lác lia nói:

- Không được, nàng phải nói cho ta hay ngay bây giờ. Đào Ngọc Phân mặt mày nhăn nhó nói:

- Chàng bóp tay ta đau quá...

Trần Gia Lân buông tay lùi ra phía sau hai bước, hấp tấp hỏi:

- Nàng không cố ý trêu chọc ta chứ? Đào Ngọc Phân bĩu môi nói:

- Ai trêu chọc chàng bao giờ, điều này lại nói đùa được sao? Đương nhiên là thật rồi.

Thần tình và giọng nói hoàn toàn giống y với cử chỉ giọng điệu Đào Ngọc Phương, nếu nàng là Đào Ngọc Phương thì hay biết mấy?

Ngoại trừ nàng, ngoài ra không ai thay thế được nàng nữa! Đào Ngọc Phân đưa cặp mắt kinh ngạc nhìn hắn nói:

- Sao chàng lại im lặng đi? Trần Gia Lân lên tiếng nói:

- Phân muội, ta tin nàng, ta không hỏi nữa, ta sẽ chờ đợi... Đào Ngọc Phân nói:

- Được, chàng đợi ta cũng đợi, hai chúng ta cùng chờ đợi, ta biết chàng đợi gì rồi... Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Nàng biết ta đợi cái gì ư? Đào Ngọc Phân nói:

- Chàng đang đợi chờ Thất Tâm Nhân mở miệng tỏ rõ thái độ, có phải vậy không? Trần Gia Lân im lặng không nói gì cả tức là chàng đã thừa nhận.

Hình như Đào Ngọc Phân vừa lòng nên nàng không muốn nói tiếp nữa, bèn chuyển sang đề tài khác nói:

- Trời gần sáng rồi, trong vòng một tiếng đối phương ắt phải phát giác ra sự biến này. Trên đường đi trong vùng phụ cận này thấy đều có tai mắt của Thiên Hương môn, cho nên chúng ta không thể đi đường cái, phải đi vòng lộ nhỏ. Từ đây ra thị trấn không xa lắm, để ta tìm một cỗ xe mã, các người cứ ở lại đây chờ ta đi.

Trần Gia Lân nói:

- Để ta đi, nàng cứ ở đây chờ đợi! Đào Ngọc Phân gật gù nói:

- Ô! Thế cũng được, nhưng phải về nhanh lên!

Trần Gia Lân vội vàng rời khỏi miếu, trên mình vẫn còn mặc bộ trang phục võ sĩ bằng vải gấm nọ.

Mặt trăng đã hoàn toàn lặn về hướng tây, chẳng bao lâu nữa trời lại sáng.

oOo

Trời mờ mờ sáng thì Trần Gia Lân đã đi cỗ xe mã về gần miếu.

Bỗng nhiên Trần Gia Lân phát hiện ra cửa miếu hình như có bóng người lay động bất giác giật mình nhủ thầm: "Chẳng lẽ xảy ra sự biến gì ư? Với công lực của Đào Ngọc Phân không thể ứng phó tình huống đặc biệt, nếu như quả đúng là người của Thiên Hương môn rượt đến đây thì hỏng hết rồi..."

Hắn suy nghĩ đến đây, luống cuống phi xe mã chạy thẳng vào rừng, buộc chặt vào một thân cây, sau đó chạy vòng qua bên hông miếu vượt tường vào trong.

Tình hình trong miếu vô cùng kinh người. Có vài chục người chia làm hai phe rõ rệt đứng trong sân trước của điện.

Thu Thi Khách và Từ Y La Sát đứng đối diện nhau tám thước giữa hiện trường.

Phe bên Thu Thi Khách gồm có hai phái tử Huyết Chương Quý, Điều Khách và Hỷ Hương, Ngô Hoảng Văn, Trường Thiệt Thái Công, Thảo Đầu Lang Trung, còn Tụy Ông và Điền Ông đang ngồi xếp bằng ở một bên, có lẽ hai lão thọ thương thì phải.

Bên Từ Y La Sát, gồm có hai thiếu nữ áo xanh đang đỡ Từ Y Tiên Từ Lương Tiểu Ngọc, Chúc Long đứng bên cạnh, kế đó là hai vợ chồng Bát Bại Ông và mười mấy cao thủ Thiên Hương môn.

Cả hiện trường chẳng trông thấy bóng người Đào Ngọc Phân và Tiểu Ngân Từ đâu hết, Mẫu Đơn lệnh chủ cũng không thấy xuất hiện luôn.

Trần Gia Lân núp trong bóng tối lấy làm xúc động mãnh liệt, hắn không ngờ bọn Thiên Hương môn phát giác sớm như thế và đã đuổi kịp đến đây, nhưng tại cả Từ Y La Sát cũng đến đây vậy? Trông tình hình họ đã chuẩn bị tất cả.

Điều mà hắn lo ngại nhất tại sao không thấy Đào Ngọc Phân và Tiểu Ngân Từ chẳng lẽ họ lại lọt vào ma chương của đối phương...

Mặt mày của Từ Y La Sát tràn đầy sát khí, khiến người nghe cảm thấy rùng mình và lạnh tóc gáy.

Thu Thi Khách trầm lặng nói:

- Tiểu lão nhi lập lại lần nữa, đây là một âm mưu đáng sợ, tại sao tôn giả không chịu nghe giải thích, tại sao chẳng tra vấn diệt nhi bảo bối bà cho kỹ xem nào?

Từ Y La Sát nghiêng răng kêu ken két nói:

- Con gái ta đã biến thành người ngọc còn sống cũng chẳng khác gì người chết rồi, nếu ta còn một hơi thở, quyết phải giết sạch các người tự xưng là tráng sĩ các người không sai, chớ phí lời làm gì nữa, hãy động thủ đi!

Thu Thi Khách nói:

- Hãy tìm cách chữa trị lệnh thiên kim, thế thì cô ta có thể chứng minh thị phi ngay. Từ Y La Sát điên cuồng nói:

- Người cứ nói ai có thể chữa trị y? Thu Thi Khách nói:

- Điều này cần phải từ từ tìm cách, dù có giết người đổ máu cũng không thể giải quyết vấn đề.

Từ Y La Sát ngang ngạnh nói:

- Các người thấy đều đồng lõa của kẻ gây nên vụ án này. Hai phụ tử Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng và môn hạ y là chủ mưu, giết các người

trước sau đó tìm y thanh toán cũng chưa muộn.

Nói xong, tiến tới một bước, từ từ giờ chuông lên. Thu Thi Khách trầm giọng nói:

- Nếu có giết người, người cũng chưa chắc giết được hết, chỉ bằng suy nghĩ cho kỹ là hơn, dù sao con gái người cũng chưa chết, làm gì cũng phải có cách cứu trị, mong rằng người hãy ghi nhớ bài học năm xưa của lệnh đường, mỗi khi làm lỗi hình thành, thì không thể vãn cứu được nữa.

Từ Y La Sát chẳng thèm nghe lão giải thích, đã giờ song chuông tới ngực.

Trần Gia Lâm nghiêng răng nhủ thầm: "Chẳng biết mình có nên hiện thân xuất thủ hay không? Bây giờ vấn đề đã đổ vào đầu hai phụ tử mình rồi, Đào Ngọc Phân nói không sai chút nào, âm mưu của đối phương đã thành công".

Từ Y La Sát giờ song chuông xoay một vòng đẩy ra nhanh như cắt. Thu Thi Khách khẽ đẩy cổ quan tài trong tay ra phía trước.

Kêu coong một tiếng!

Thu Thi Khách đã loạng choạng té lùi ra sau một bước. Từ Y La Sát kêu hừ một tiếng, phóng chỉ điểm tới tiếp.

Thu Thi Khách lại giờ áo quan lên lần nữa, chỉ phong bắn vào áo quan một tiếng nghe giong gĩa.

Đây là thứ công lực gì vậy, quý quyết và kinh người gớm

Thu Thi Khách sử dụng áo quan phản công một chiêu, lấy áo quan làm binh khí tấn công địch, quả thực đây là khoáng cổ kỳ đàm

Thế rồi hai bên diễn ra một trận quyết đấu khốc liệt.

Trông tình hình tại hiện trường này, ngoại trừ Thu Thi Khách, ngoài ra không còn một ai là đối thủ của bà ta cả, chẳng trách gì nhị ông đã thọ thương.

Từ Y La Sát bỗng la hét một tiếng:

- Nằm xuống nào!

Chẳng biết song chuông của bà ta đã tấn công bằng cách nào, chỉ nghe Thu Thi Khách kêu ư một tiếng, nhưng không té nằm xuống mà chỉ loạng choạng lùi ra sau bốn năm bước liền.

nữa.

Từ Y La Sát lại lượn mình lướt tới như hình với bóng, vung song chuông bước tới lần Bọn ba người Huyết Chuông Quý, Thảo Đầu Lang Trung và Trường Thiệt Thái Công không hẹn mà cùng một lúc nhảy vọt tới mạnh ai nấy đều phóng ra một chuông, tức thì trận đánh này trở nên kinh người hết sức, tiếng nổ vang như sấm sét lượn không, kinh khí rạch xé hư không kêu vù vù, đất cát bay lên tung tóe đen nghịt cả một vòm trời, ba cao thủ cái thế đã bị chấn động té lùi ra sau vài ba bước liền.

Nhìn kỹ nền đá sân viện nơi Từ Y La Sát đang đứng nứt lờ hết.

Một nữ nhân đã luyện lên công lực như vậy, nếu chẳng mục đích, không ai tin. Trường Thiệt Thái Công la lớn tiến nói:

- Hãy dừng tay lại đã, lão phu sức nhớ tới một người có thể làm cho lệnh thiên kim bình phục như xưa.

Từ Y La Sát buông song chuông xuống, nói:

- Ai thế?

Chúc Long đứng sau lưng bà ta la lớn tiếng nói:

- Thừa cô mẫu, chó trúng quý kế của họ, họ không khai ra người hạ thủ, rõ ràng muốn chơi trò huyền ảo gì đây, thiên hạ này làm gì có chuyện năng không chế người mà lại không thể giải cấm chế như vậy.

Trường Thiệt Thái Công nói:

- Lão phu sức nghĩ tới nhất đại thánh thủ Phổ Thế Thượng Nhân, y thuật của lão có thể khôi tử hoàn sinh.

Từ Y La Sát cười ha há một tiếng nói:

- Con khi, lão thất phu người muốn qua mặt ta ư? Trường Thiệt Thái Công ngạc nhiên nói:

- Tôn giả nói thế nghĩa là sao? Từ Y La Sát nói:

- Mồ mả của Phổ Tế Thượng Nhân đã mọc đầy cỏ hoang! Trường Thiệt Thái Công thất thanh nói:

- Nói sao? Phở Tề Thượng Nhân chết rồi ư? Ai đã nói thế?

Từ Y La Sát nói:

- Chính ta nói đây, sáu năm về trước, Phở Tề Thượng Nhân đã bị Bạch Hoa động chủ giết chết tại Nam Hoang, ngươi chưa biết tin này chứ? Lưỡi của ngươi nên cắt đứt cho rồi.

Trương Thiệt Thái Công bắt giặc cứng họng nói chẳng nên lời, quả thực lão chưa biết bí sử này.

Từ Y La Sát quét mắt nhìn quần quanh một cái, sau đó nói:

- Ai muốn chết trước, hay là đồng lúc thất thủ? Thịnh linh ngay lúc này...

Có một âm thanh sang sảng vang tới:

- Tại hạ xin lãnh giáo trước cũng được!

Tiếp theo tiếng la hét, Trần Gia Lâm xuất hiện giữa sân viện, hấn ung dung vượt tường bước tới phía trước.

Tất cả mọi người trong hiện trường giật bắn người lên. Thu Thi Khách la lớn tiếng nói:

- Hãy lui ra nào, ngươi không phải đối thủ của bà ta!

Trần Gia Lâm bị tai không nghe, vẫn ngang nhiên đứng đối diện với Từ Y La Sát.

Từ Y La Sát sớm đã được phi báo về sự kiện Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn chạy thoát, cho nên bà ta chẳng lấy làm kinh ngạc chút nào, nói giọng lạnh như tiền:

- Ngươi là con trai của Càn Khôn Nhất Kiếm ư? Trần Gia Lâm chẳng do dự chút nào trả lời nói:

- Đúng thế, tại hạ lấy thân phận cha làm vinh dự.

Thù nhân gặp mặt, tức thì hai mắt Chúc Long đỏ ngầu, hình như gã giận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống Trần Gia Lâm ngay.

Từ Y La Sát cười khẩy nói:

- Ngươi muốn chết bằng cách nào đây? Trần Gia Lâm nói:

- Tại hạ chẳng quan tâm chết bằng cách nào hết. Trước khi chết, tại hạ có vài lời xin phụng cáo, lệnh thiên kim bị nhốt trong nhà lao tại tổng đài Thiên Hương môn, chính tại hạ đã cứu cô ta thoát hiểm. Đây là một âm mưu bí ối, nhằm mục đích muốn mượn tay tôn giả diệt trừ những cường địch của Thiên Hương môn, nếu như tôn giả chịu chờ đợi ít lâu, đến khi lệnh thiên kim hồi phục thần trí, mọi việc tất phải sáng tỏ hết.

Chúc Long lạnh lùng đặng hắng một tiếng nói:

- Đây toàn là lời nói hư dối, tiểu tử ngươi gây nên họa hại, có lão tử (cha) ngươi ra mặt che chở, có phải vậy không?

Trần Gia Lâm căm phẫn nhìn Chúc Long nói:

- Họ Chúc kia, ngươi không phải là con người, chỉ là con chó, có lẽ cả lão tử ngươi, ngươi cũng bán rẻ luôn. Nói cho ngươi hay ta sẽ băm xác ngươi ra thành từng trăm mảnh cho đến khi chết mới thôi, lúc đó trong Lương phủ, ngươi thấy gian kế không như ý, bèn sai sử tỳ nữ Nguyệt My đến giết ta...

Chúc Long liền la lớn tiếng át hẳn tiếng của Trần Gia Lâm:

- Mồm miệng ngươi thối hoắc!

Từ Y La Sát ngoái cổ nhìn Chúc Long hỏi:

- Có việc như thế chẳng?

Chúc Long rùng mình rợn tóc gáy, nói:

- Thừa cô mẫu, làm sao tin lời nói quỷ quái của hắn được, nếu bảo rằng có thật Nguyệt My đã hành động như vậy cũng chỉ là bị thương cái chết thảm thiết của Nguyệt Quế thế thôi.

Từ Y La Sát kêu hừ một tiếng, lại quay người qua nói tiếp:

- Ngươi Lang, lão tử ngươi vẫn còn trong Hắc cốc ư? Trần Gia Lâm xéch ngược đôi lông mày kiểng lên nói:

- Gia phụ chưa từng xuống núi, nếu tôn giả ngang ngành không nói lý, xin cứ xuất thủ, tại hạ sẵn sàng hầu giáo?

Từ Y La Sát dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Vói tiểu tử nguoi chẳng đáng để ta xuất thủ, biết điều thì nguoi tự kết liễu, như vậy có thể chết toàn thây!

Trần Gia Lâm từ từ rút kiếm mực ra, mặt mày chẳng lộ vẻ sợ hãi chút nào nói:

- Mạng sống tại hạ ở đây, muốn giết thì cứ việc xuất thủ, có điều mong rằng tôn giả chớ ân hận.

Từ Y La Sát cảm phần nói:

- Quả thực ta đã ân hận không sớm giết chết nguoi và tiểu tử họ Ngô kia. Nói xong, giờ song chương đẩy tới nhanh như chớp.

Trần Gia Lâm biết rằng không xuất thủ chẳng được, thế rồi hấn gom hết công lực bình sinh tấn công ra chiêu Vạn Vương Cũng Phục ngay.

Tất cả những người trong hiện trường hết thảy đều nín thở hết.

Trần Gia Lâm bỗng cảm thấy chương phong của đối phương rất quái dị, hình như rất nhu mì thì phải, nhưng kinh khí trong thân kiếm của mình lại bị hóa giải một cách kỳ lạ. Từ chiêu thức mềm yếu, hấn bất giác cả kinh thất sắc, không dám mạo hiểm...

Hấn chưa kịp có ý niệm gì hết, bỗng cảm thấy một âm lực cực kỳ mãnh liệt ập vào mình, tức thì loạng choạng lùi ra phía sau một bước.

Từ Y La Sát cố tình muốn kết liễu hấn, đương nhiên không để cho hấn có may cơ hội nghỉ thở, thế rồi song chương vừa rút về lại đẩy tới lần nữa.

Oa!

Một tiếng thảm rú phá không vang lên, khí huyết của hấn đảo lộn há hốc mồm ộc ra một lùm máu tươi.

Thu Thi Khách đảo mình thấp thoáng một cái, đứng trước mặt Trần Gia Lâm.

Chức Long nghiêng đầu vung kiếm nhảy tới hướng Ngô Hoảng Văn, vì Lương Tiểu Ngọc mà gã hận Ngô Hoảng Văn vào tận xương tủy.

Bọn cao thủ Bất Bại Ông cũng cất bước đến tới.

Túy Điền Nhị Ông đang ngồi trị thương trên đất cũng đứng dậy luôn.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên khẩn trương vô cùng, có lẽ một trận quyết chiến nữa sắp sửa được kéo màn ngay bây giờ.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng tụng niệm bằng phạn âm phá không vang tới, hình như âm thanh này ẩn tàng một oai lực phi thường khiến mọi người không thể kháng cự, tức thì những người có mặt tại hiện trường thảy đều dừng hoạt động hết.

Trên mặt của Từ Y La Sát cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Thần Ni Giải Nạn

Một bóng xám từ ngoài cửa miếu từ từ hiện ra.

Người vừa xuất hiện là một lão ni mặc áo lam, mặt mày lạnh đến nỗi khiến người trông thấy cái nhìn thứ nhất sẽ không dám nhìn tiếp nữa, nhưng vì bà ta xuất hiện một cách bất ngờ, nên mọi người không thể chẳng nhìn, nếu chẳng phải bà ta đang cất bước di chuyển, mọi người sẽ cho rằng đây là một pho tượng điêu khắc chẳng có sinh mạng.

Chốn thiên hạ này lại có một con người mặt lạnh lùng đến thế và không hề có chút sinh khí được ư?

Sau lưng lão ni lại có một nữ ni trẻ tuổi, mặt mày rất xinh đẹp, nhưng vẫn lạnh lùng không kém với gương mặt lão ni.

Hai ni cô một lão, một trẻ từ từ bước tới giữa hiện trường và đứng nghiêm tại đó.

Trần Gia Lân lấy làm xúc động mãnh liệt, hần nhận ra lão ni này chính là thầy trụ trì Tuyệt Thế am trên núi Cửu Lĩnh sơn, còn thiếu ni nọ là truyền nhân của lão.

Ánh mắt sắc bén như gươm của lão ni từ từ quét nhìn hiện trường một vòng, sau đó dừng tại gương mặt Trần Gia Lân.

Trần Gia Lân rung mình rợn tóc gáy, hần không thể giả đồ chẳng nhận ra lão, thế rồi hần chấp tay hành lễ nói:

- Đạo này lão tiền bối vẫn khỏe chứ?

Lão ni không trả lời cũng chẳng hoàn lễ, cứ chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân không hề chớp mắt cái nào hết. Gương mặt lạnh như băng tuyết đã thay đổi, da mặt sần lại đang co rút, hình như ánh mắt sáng lạnh cũng trở nên âm lại, trong bóng chốc đã biến thành một đôi nhãn thần vừa nghiêm trang vừa nhân từ.

Nhãn thần này chỉ thích hợp xuất hiện trên gương mặt của một bà mẹ hiền mà thôi. Trần Gia Lân định chuyển ánh mắt sang nơi khác, thế nhưng như bị một oai lực vô hình thu hút cầm giữ lại, không thể nào nhìn ra nơi khác được cả.

"Tại sao bà ta lại nhìn mình như thế?"

Có tiếng than thở cực nhỏ ngoại trừ chỉ có Trần Gia Lân cảm giác qua đôi môi khẽ mấp máy của bà ta, ngoài ra không có bất cứ một ai nghe thấy hết. Cuối cùng ánh mắt của lão đã dời đi nơi khác, nhưng thật lạ lùng, khi ánh mắt bà ta thoát rời khỏi gương mặt Trần Gia Lân, lập tức lại trở nên lạnh lùng ngay.

Bầu không khí tại hiện trường im phăng phắc chẳng hề nghe thấy mảy may tiếng động nào hết.

Ánh mắt của Thu Thi Khách rất kỳ dị, nhưng không một ai để ý tới cả. Từ Y La Sát như đã không còn chịu đựng được, lạnh lùng nói:

- Khẩu đạo Phật giả xưng hô thế nào? Lão ni nói:

- Tuyệt Thế Thần Ni!

Âm thanh vẫn rất lạnh lùng.

Chưa ai nghe nói danh hiệu này bao giờ. Từ Y La Sát cau mày nói:

- Phật giả đến đây chẳng phải để can thiệp vào sự kiện này chứ? Tuyệt Thế Thần Ni nói:

- Bần ni chính vì sự kiện này mà đến đây!

Từ Y La Sát mặt hơn biến sắc, sát khí đã hiện trên vẻ mặt lần nữa, lạnh lùng nói:

- Hình như người xuất gia không tiện nhúng tay vào sự kiện máu tanh này? Tuyệt Thế Thần Ni tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Ngã Phật lấy từ bi làm gốc, bần ni đến đây chỉ muốn hóa giải trận huyết kiếp này. Từ Y La Sát cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Phật môn chú trọng nhân quả, kẻ gây nên nhân ác khó thoát nạn. Nếu Phật giả lấy từ bi làm tôn chỉ, vậy thì hãy tụng vài biến kinh cho số sinh linh này, siêu độ họ trước!

Tuyệt Thế Thần Ni nói:

- Thí chủ đã tạ tuyệt giang hồ từ lâu, giữ gìn chân như, chẳng tiện động sát khí lần nữa. Từ Y La Sát nói:

- Phật giả chuẩn bị hóa giải bằng cách nào đây? Tuyệt Thế Thần Ni dần từng tiếng một nói:

- Xin thí chủ hãy dẫn niệm sát trước, khôi phục linh minh, sau đó cùng thương nghị biện pháp giải quyết.

Từ Y La Sát xéch ngược đôi lông mày nói:

- Người xuất gia vượt ra tam giới, không còn ở trong ngũ hành, nên thủ bốn phận của người xuất gia, xin mời vậy!

Tuyệt Thế Thần Ni lại tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Nếu thí chủ chấp mê, kiếp số rất đáng sợ, hãy sớm hồi đầu sẽ đến bến giác! Từ Y La Sát bữu môi nói:

- Đàm thiên thuyết pháp, xin đến nơi khác, bây giờ thì chẳng thích nghi chút nào, lời nói của ta cũng khá nhiều rồi, vì vị tình người là người xuất gia, bằng không... hử!

Tuyệt Thế Thần Ni lạnh lùng nói:

- Bằng không thể nào?

Từ Y La Sát kêu hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Xem ngươi là đồng bọn của họ đưa ngươi về tây phương cực lạc luôn. Tuyệt Thế Thần Ni nói:

- A Di Đà Phật, tội thay, tội thay!

Thình lình có một tiếng gầm hét nổi lên, Chúc Long vung kiếm tấn công vào người Ngô Hoàng Văn nhanh như chớp. Gã một mặt vừa muốn giết Ngô Hoàng Văn, mặt khác muốn khơi dậy trận huyết kiếp này.

- Muốn chết ư!

Tiếp theo tiếng gầm hét, Trần Gia Lâm phi thân nhảy vọt tới, hai binh khí chạm vào nhau kêu cheng một tiếng, tức thì Chúc Long bị nảy lùi ra sau hai bước liền.

Nhóm cao thủ Bất Bại Ông cùng lúc hét to một tiếng, lượn mình lướt tới. Chúng cao thủ Huyết Chương Quỷ cũng diễn ra thế chuẩn bị tấn công.

Thu Thi Khách phi thân nhảy tới, chặn ngay trước mặt Bất Bại Ông, trầm giọng nói:

- Ngươi nên hồi đầu chứ, ngươi chớ cậy vào Cương Thi công không chế khí huyết, ngươi tưởng ngươi không bại thật sao? Ngươi đã bại vài lần rồi, nếu chấp mê chấp ngộ, trợ hổ tác ác và bán rẻ mạng sống cho Mẫu Đơn lệnh chủ tiếp, hôm nay tiểu lão nhi sẽ bảo ngươi phí công mà chết, ngươi có tin chăng?

Bất Bại Ông ngăn người ra tại chỗ, lão bị Thu Thi Khách lật tẩy, bất giác giật mình kinh hãi.

Trần Gia Lâm sực vỡ lẽ, tại sao Bất Bại Ông đã trúng kiếm nhiều lần mà không chảy máu, té ra lão cậy vào cương thi công không chế khí huyết. Nói như vậy lão đã bại dưới kiếm mình nhiều lần mà mình không biết thế thôi.

Bạn già Bất Bại Ông quát kêu một tiếng nói:

- Lão bất tử, người ta mới nói vài câu mà ngươi đã hoảng sợ, hãy xem lão nương nào... Thu Thi Khách lạnh lùng nói:

- Phu quân ngươi vốn không phải là người gian ác, chính ngươi xúi giục y làm ác mà thôi!

Túy Ông cười há há một tiếng, tiếp lời nói:

- Sợ vợ sợ đến nỗi chẳng biết thị phi là gì cả, quả thực cũng đáng thương hại hết sức. Ngay lúc này, trong hiện trường nổi lên một tiếng đùng, tất cả mọi người đảo mắt nhìn phía trước, chỉ thấy Từ Y La Sát đã lui ra khỏi chỗ đứng lúc nãy xa cả bốn năm thước, song chương của Tuyệt Thế Thần Ni từ từ hạ xuống.

Tức thì cả hiện trường giật mình kinh hãi, vậy mà Từ Y La Sát không phải là đối thủ của lão ni này, thế thì công lực của lão ni cô chưa từng nghe nói tới tiếng tăm trên chốn giang hồ này đã đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng.

Sắc mặt của Từ Y La Sát co rút biến dạng đến khó xem hết mức, bà ta luôn luôn nhìn bốn bề không ra gì hết, làm sao chịu được đả kích này, thế rồi phi thân nhảy về vị trí cũ, hai chân xuống tấn và giơ tay vẽ nhiều vòng tròn trên hư không từ chậm đến nhanh, không ai biết bà ta đang thi triển cú sát thủ gì cả.

Tuyệt Thế Thần Ni cũng bắt đầu vẽ vòng tròn trên không, nhưng là hướng đối nghịch với bà ta.

Động tác của hai bên y như tiểu hải nhi đang làm trò du hí, nhưng tất cả mọi người đều biết trò du hí này ắt là kinh thế động tục.

Sắc mặt của Trường Thiệt Thái Công nặng trĩu, từ từ lui ra phía sau, lão thoát vừa cất bước lui ra sau, nhóm người Điện Ông cũng theo sau thụt lui, lui một hơi đến thẳng một bên sân viện cách giữa hiện trường chừng ba trượng hơn. Điều này cho thấy rằng, sắp xảy ra tình huống không thể tưởng tượng.

Những người đứng sau lưng của Từ Y La Sát cũng từ từ lui ra sau hết.

Chỉ còn khoảng bảy, tám người bọn Bất Bại Ông và Thu Thi Khách đang đứng giằng co tại chỗ chưa lui mà thôi.

Trần Gia Lâm là người đứng gần Tuyệt Thế Thần Ni nhất, hắn cũng muốn lui ra sau, thế nhưng không cử động gì cả.

Liễu Trần la lớn tiếng nói:

- Trần tiểu thí chủ, hãy đứng xa ra một chút nào!

Nàng vừa thốt ra câu này, xem như đã nhắc nhở số cao thủ đang đứng giằng co tại chỗ, họ bất giác cùng lui ra sau, thế rồi hai bên lại phân ranh rõ ràng lần nữa.

Tuyệt Thế Thần Ni trầm giọng nói:

- Không ngờ thí chủ đã đắc truyền bí kỹ thần công của lệnh đường. Sắc mặt của Từ Y La Sát trầm nặng không nói gì hết.

Trương Thiệt Thái Công nói:

- Năm xưa chính Tam Nhân Ma Bà, mẫu thân của Từ Y La Sát đã sử dụng môn Tạo Hóa thần công này hủy diệt Thiếu Lâm thập trưởng lão, gây nên vô lâm công phần...

Hai bên vẫn tiếp tục vẽ vòng tròn, thế nhưng nhanh đến đổi không còn thấy song chưởng của họ nữa.

Bấy giờ, tất cả mọi người đã cảm giác có một đạo cương khí vô hình ập vào người, hình như cả một không gian đang dao động.

A!

Tiếp theo tiếng gầm hét, kế đó là một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, mặt đất rung động một hồi, tất cả những người có mặt tại hiện trường đã loạn choạng đảo người một cái, những miếng ngói trên nóc nhà hành lang chính điện kêu rầm một tiếng đánh rơi xuống cả một nửa, tất cả mọi người đều kinh tâm động phách hết.

Sau tiếng nổ vang tất cả trở nên im phăng phắc, hình như vũ trụ biến thành trống rỗng chẳng còn thứ gì cả.

Tại giữa hiện trường, đôi chân của hai người đã lút sâu vào sân đá cả nửa thước. Kinh người góm, thứ võ công này đã vượt hẳn mức tưởng tượng của thế lực.

Kêu Oa! Oa! Hai tiếng, kế đó Tuyệt Thế Thần Ni và Từ Y La Sát cùng nhau ộc ra một bùm máu tươi.

Đây là một hiệp đánh quý khốc thần sầu, chưa từng nghe và chưa từng trông thấy trong vô lâm bao giờ.

Từ Y La Sát thờ hồng hộc nói:

- Không ngờ hôm nay lại đụng phải địch thủ! Tuyệt Thế Thần Ni trầm giọng nói:

- Người xuất gia không nói lời hư dối, nếu như cách đây mười năm, bản ni không dám động thủ với thí chủ.

Từ Y La Sát cười cay đắng một tiếng, nói:

- Mười năm về trước ta cũng chẳng có thành tựu như vậy, sư thái đã sử dụng thiên công tối thượng trong Phật môn chẳng?

Tuyệt Thế Thần Ni tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Đúng thế, nhưng nguyện rằng bản ni có thể hóa giải trận oan kết này...

Mặt mày Từ Y La Sát biến sắc liên tục, sát khí trong ánh mắt thoáng hiện, sau đó lại ẩn mất, cuối cùng bà ta nghiêng răng nói:

- Vị tình sư thái ta đành chịu thôi! Tuyệt Thế Thần Ni chấp tay nói:

- Lành thay, cho phép bản ni được bắt mạch lệnh thiên kim một phen, biết đâu ngã Phật phù hộ năng khiến nàng phục hồi cũng nên.

Hai mắt Từ Y La Sát bỗng sáng ngời, nói:

- Vậy thì nhờ sư thái xuất thánh thủ hồi xuân hộ!

Nói xong, bà ta khẽ vẫy tay một cái. Tức thì hai thiếu nữ áo xanh đỡ Lương Tiểu Ngọc bước tới trước, Từ Y La Sát giơ tay đỡ ái nữ, ra hiệu hai tỳ nữ lui ra sau, hai mắt bà ta tía ra thần tình từ ái, khác hẳn với con người lúc nãy, tình mẹ là một tình thương thánh thiện vĩ đại nhất trên thế gian, không có bất cứ thứ gì có thể so sánh được cả.

Chẳng hay Tuyệt Thế Thần Ni năng khiến Lương Tiểu Ngọc hồi phục thần trí chẳng?

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn vào giữa hiện trường.

Sắc mặt Tuyệt Thế Thần Ni không còn lạnh lùng nữa, mà đã trở nên trong trẻo, bà ta tiến tới đặt tay bắt mạch Lương Tiểu Ngọc một lát.

Lương Tiểu Ngọc lại lẩm bẩm một câu rằng:

- Kiểm cùn... kiểm cùn...

Thiếu ni Liễu Trần từ từ bước vào giữa sân, Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn cũng theo sau bước tới luôn.

Bấy giờ Tuyệt Thế Thần Ni đang khám xét các mạch Tử Y Tiên Tử. Mồ hôi trên trán Tử Y La Sát toát ra lấm tấm.

Thình lình...

Tuyệt Thế Thần Ni la hét một tiếng:

- A! Thủ pháp cay độc gớm!

Nói xong, lão giờ hữu chưởng đặt lên đỉnh đầu Lương Tiểu Ngọc, sau đó từ từ rút tay ra, khi bàn tay rút lên tới chỗ cách đỉnh đầu khoảng ba, bốn tấc, lão trầm giọng hét to một tiếng:

- Xong rồi!

Dứt lời, lật ngược bàn tay ra, té ra trong lòng bàn tay hút được một cây kim sắc vàng dài độ một tấc ra.

Tử Y La Sát hót hải nói:

- Đây là cái gì thế?

Tuyệt Thế Thần Ni khẽ gạt đầu thờ dài một tiếng, nói:

- Lòng người thật đáng sợ, khoa này gọi Kim Châm Tiêu Thần thuật, nếu như chẳng hóa giải được, tối đa lệnh thiên kim chỉ sống thêm nửa năm mà thôi.

Hai mắt Tử Y La Sát lại tia ra luồng sát khí kinh người, chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân hỏi:

- Đây là kiệt tác của ai vậy? Trần Gia Lân nói:

- Tại sao không hỏi lệnh diệt Chúc Long đi?

Tử Y La Sát ngoái cổ nhìn ra sau, tất cả quần hùng cũng đảo mắt nhìn theo, mới hay Chúc Long và bọn Bất Bại Ông đã lẳng lặng rút lui lúc nào mà không ai hay biết gì cả.

Vì sự chú ý của mọi người thấy đều tập trung vào người Lương Tiểu Ngọc, nên chẳng có một ai để ý họ hết.

Tử Y La Sát cảm phần dậm chân, nói:

- Súc sinh này...

Bà ta giận đến đổi nói chẳng lên lời nữa.

Lương Tiểu Ngọc chuyển động cặp mắt kinh ngạc, ấp úng nói:

- Việc gì... xảy ra thế? Mẹ, sao mẹ lại...

Tử Y La Sát ôm ái nữ vào lòng, hai mắt long lánh ngập lệ nói:

- Lạy trời Phật, này con, con đã... bình phục rồi!

Lương Tiểu Ngọc vẫn ngẩn người đảo mắt quét nhìn xung quanh tiếp, bỗng nhiên cô ta vùng khỏi tay mẫu thân, tiến lên hai bước, đối diện với Ngô Hoàng Văn nói:

- Ngô ca ca, chàng cũng có mặt tại đây, việc gì đã xảy ra thế, ta chẳng hiểu gì hết? Mặt mày Ngô Hoàng Văn ửng đỏ, nhất thời chẳng biết nói thế nào đây?

Lương Tiểu Ngọc bước bình quen từ nhỏ, cô ta bắt kể mọi người đang đứng ở bên cạnh, đã la lớn tiếng nói:

- Hãy nói cho ta nghe nào, tại sao đứng im lặng như thế?

Tử Y La Sát đưa mắt chăm chăm nhìn ngó Ngô Hoàng Văn giây lát, lẳng lặng gạt đầu biểu thị rất hài lòng.

Ngô Hoàng Văn ấp úng nói:

- Tiểu Ngọc, vì ngươi mà suýt nữa diễn ra trận thảm kịch không thể lường được, ta cũng... chẳng biết nói thế nào trước đây...

- Ngươi cứ từ từ nói đi?

Ngô Hoàng Văn bình tâm định thần nói:

- Người còn nhớ sự việc đã xảy ra trong lữ điểm tại tiểu trấn hôm trước chăng? Lương Tiểu Ngọc chớp nháy đôi mắt một cái, nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Ô! Để ta nghĩ xem nào... tối hôm đó, ta và Nguyệt Quế vừa ngả lưng lên giường nằm nghỉ, bỗng nhiên cửa phòng mở tung ra, xuất hiện hai người bịt mặt, ta chưa kịp lên tiếng, đã cảm thấy toàn thân tê liệt và mất hết sức chống cự, lúc đó ta biết đã trúng phải một loại ám khí cực nhỏ, sau đó... sau đó mất hết tri giác, đến bây giờ...

Ngô Hoàng Văn nói:

- Vậy người cứ lần lần nói kiếm cùn mũi có nghĩa là sao? Lương Tiểu Ngọc lại trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Hình như có ai dạy ta nói thế, chính ta cũng chẳng biết tại sao... Ngô Hoàng Văn gật đầu nói:

- Được, để ta thuật lại mọi việc cho người nghe một phen!

Thế rồi Ngô Hoàng Văn mang tất cả mọi việc diễn biến thuật lại cho cô ta nghe. Nghe kể xong, Lương Tiểu Ngọc cảm phần hỏi:

- Chúc Long đâu rồi?

Ngô Hoàng Văn đáp:

- Lúc này gã còn ở đây, gã vừa lẩn trốn chẳng bao lâu! Lương Tiểu Ngọc nghiêng răng kêu ken két nói:

- Ta phải đích thân giết gã mới được. Từ Y La Sát nói:

- Hải nhi, mọi việc có mẹ giải quyết, con hãy sang đây cảm tạ ơn cứu mạng của Thần Ni trước nào!

Lương Tiểu Ngọc quay người qua, hướng về Tuyệt Thế Thần Ni, quỳ hai gối xuống. Tuyệt Thế Thần Ni khẽ khoát tay dùng chân khí đỡ cô ta lên.

Lương Tiểu Ngọc bỗng thấy công lực mình không còn chút nào, buột miệng kêu lên hốt hải:

- Công lực của ta... Tuyệt Thế Thần Ni nói:

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ chó bị thương quá thế, giang hồ hung hiểm, chẳng đi con đường này cũng là việc tốt thôi.

Lương Tiểu Ngọc ngẩn người trong giây lát, bỗng nhảy vào lòng mẫu thân, khóc òa lên nói:

- Mẹ, con không muốn sống nữa!

Từ Y La Sát vuốt ve mái tóc con, nói giọng ôn tồn:

- Này con, để từ từ mẹ sẽ tìm cách chữa trị cho!

Lương Tiểu Ngọc quay người nhìn Ngô Hoàng Văn nói:

- Ngô thiếu hiệp, ta vừa xấu... vừa mất hết công lực, chúng ta... chó gặp nhau làm gì nữa.

Dứt lời, hai mắt long lánh ngập lệ.

Ngô Hoàng Văn suy nghĩ giây lát, sau đó trầm tĩnh nói:

- Tiểu Ngọc, nếu lệnh đường... bằng lòng, ta không rời khỏi nàng nữa.

Hai bên khước mắt Lương Tiểu Ngọc nhỏ xuống hai giọt ngấn lệ, thế nhưng trên khuôn mặt đã lộ vẻ cười thật tươi.

Chỉ thấy cô ta giơ tay bấu vào mặt, mọi người trông thấy thế bất giác lấy làm ngạc nhiên, kẻ đó có một lớp mỏng giống màu sắc da thịt tróc ra, sau đó cô ta bỏ tay xuống và ngước đầu lên.

A!

Tất cả mọi người đồng thanh kêu lên một tiếng, hình như cô ta đang làm ảo thuật, tức thì một gương mặt xinh đẹp hiện ra trước mặt mọi người, té ra bộ mặt xấu xí là do cô ta hóa trang ra, quả thực không hổ thẹn với danh xưng Từ Y Tiên Từ chút nào cả!

Ngô Hoàng Văn cảm động đến toàn thân run lẩy bẩy, suýt nữa y không dám tin rằng đây là sự thật.

Trần Gia Lân sực vỡ lẽ, chẳng trách gì Chúc Long không chịu buông tay.

Hắn bắt giác đảo mắt nhìn sang bên đây, tức thì một cảnh tượng kỳ dị hiện ra trước mắt, chỉ thấy Tuyết Thế Thần Ni và Thu Thi Khách đứng đầu mắt nhìn nhau, không ai mở miệng nói gì hết.

Hình như Tuyết Thế Thần Ni rất xúc động, gương mặt lạnh lùng chẳng có tình cảm như mọi khi, thế mà bây giờ lại co rút lia lịa, thần tình họ rất phức tạp và khí hình dung hết sức, mặt mày Thu Thi Khách râu ria xồm xoàm, chỉ để lộ ra hai mắt, thế nhưng nhãn thần lão cũng quái dị hết sức, không ai biết lão đang suy nghĩ gì cả.

Trần Gia Lân bắt giác đi sang hướng hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Thoáng Hợp Lại Tan

Thu Thi Khách và Tuyết Thế Thần Ni vẫn cứ tiếp tục đứng đầu mắt nhìn nhau.

Chẳng lẽ giữa hai bên có mối hiềm khích gì chẳng?

Chẳng lẽ hai bên đang sử dụng một môn công lực vô hình đối kháng với nhau chẳng? Nhưng không phải, qua thần tình trên mặt và trong đôi mắt của họ, hình như hai người đang nói chuyện với nhau, họ đang nói chuyện bằng tâm ý chứ không phải bằng âm thanh, hai bên nói những gì chỉ trong bụng họ mới hiểu nhau mà thôi.

Còn bên kia, Ngô Hoàng Văn và Lương Tiểu Ngọc cũng đang nhìn nhau nói chuyện, đồng thời cũng chẳng thốt ra tiếng nói, nhưng thần tình trên mặt họ rất đơn thuần, trên mặt họ tràn đầy luyện ái, hy vọng, vui vẻ, nhìn thần tình của hai người khiến mọi người cảm thấy hâm mộ và ngửi thấy mùi vị mùa xuân đến.

Đúng thế, đông lạnh vừa trôi qua, là đến mùa xuân, ngày xuân thuộc về của tình nhân. Thành linh, Trần Gia Lân phát giác hiện trường có thay đổi, tất cả ánh mắt của mọi người đã chuyển qua hướng khác, hắn cũng phóng mắt nhìn theo, chỉ thấy trong hiện trường xuất hiện thêm vài người, những người này là thiếu ni Liễu Trần, sư đệ Thất Tâm Nhân, có cả Hoa Thái Tuế Chúc Long và Tiểu Ngân Tử nữa.

Không cần phải hỏi cũng biết chính họ truy hỏi Chúc Long. Trần Gia Lân bước tới đứng ở bên cạnh Thất Tâm Nhân. Chúc Long cúi đầu xuống y như một con chó quắp đuôi.

Lương Tiểu Ngọc tròn to hai mắt, mặt lộ vẻ căm phẫn, khiến người trông thấy phải rợn tóc gáy.

Thần tình của Tử Y La Sát càng đáng sợ hơn, bà ta chỉ tay vào mặt Chúc Long quát mắng:

- Súc sinh, ngươi còn điều gì để nói nữa?

Chúc Long không dám ngược đầu lên, toàn thân cứ run lẩy bẩy không dừng.

Ngô Hoàng Văn thò tay vào túi áo lấy mảnh ngọc thạch có khắc hình phụng ra, đưa cho Lương Tiểu Ngọc, nói:

- Tiểu Ngọc, ta lấy mảnh ngọc thạch này ở trong di thể của Nguyệt Quế, đây có phải là đồ vật của y không?

Lương Tiểu Ngọc cầm lấy mảnh ngọc thạch ném vào người Chúc Long, phùng mang tròn mắt nói:

- Chúc Long, đây là món đồ bản thủ của ngươi, Nguyệt Quế cũng bất hạnh thật, ngươi... không thể gọi là con người được.

Mảnh ngọc thạch đánh rơi trên đất nát tan.

Ngô Hoàng Văn sực vỡ lẽ, đây là vật tùy thân của Chúc Long, trong lúc Nguyệt Quế bị hắn làm ô nhục đã giật lấy cầm chặt trong tay, vì Chúc Long không phát giác thế thôi, nếu lần trước đến Lương phủ mình biết đưa tang vật này ra thì sẽ tránh khỏi lắm chuyện rắc rối, thế nhưng có ai ngờ như vậy đâu? May rằng mọi việc cũng đã qua rồi.

Lương Tiểu Ngọc bỗng cất giọng căm hờn nói:

- Ngô ca ca, hãy đưa kiếm cho ta, ta phải đích thân giết gã... Ngô Hoàng Văn do dự bất quyết.

Mặc dù Lương Tiểu Ngọc mất hết công lực, nhưng vẫn còn đủ sức dùng kiếm giết người. Tử Y La Sát nghiêng răng nói:

- Tiểu Ngọc, đây là việc nhà, đợi về gia trang mới tính cũng chưa muộn. Lương Tiểu Ngọc điên cuồng nói:

- Gã không còn tư cách bước vào gia môn ta nữa.

Đánh bạch một cái, Chúc Long phủ phục quỳ dưới đất lạy Từ Y La Sát, nói giọng hót hải:

- Thừa cô mẫu, tiểu diệt không còn điều gì để nói nữa, đây là tội đáng chết, diệt nhi chỉ nói một câu, đa tạ cô mẫu đã chăm sóc tiểu diệt bấy lâu, đành hẹn kiếp sau đền đáp...

Gã chưa nói hết lời, miệng mũi ộc ra máu tươi, đánh bạch một cái té nằm trên đất, Chúc Long đã tự đoạn tâm mạch kết liễu cuộc đời tội ác.

Từ Y La Sát lấy áo che mặt, lăm bậm nói:

- Đây là lỗi lầm của ta, chẳng quản giáo nghiêm ngặt, ta... có lỗi với huynh tẩu nơi chín suối!

Lương Tiểu Ngọc quay mặt sang hướng ngoài nghiêng rằng mím môi không nói gì hết. Chúc Long đã chết nhưng không có một ai động lòng thương xót gã cả, gã đáng tội chết như vậy.

Từ Y La Sát bỏ tay xuống, ngược đầu lên nói:

- Nguyệt Cúc, hãy mang gã đi!

Một trong số tỳ nữ áo xanh kêu vang một tiếng, bước tới vác xác chết Chúc Long lên. Từ Y La Sát quay sang nói với Ngô Hoàng Văn rằng:

- Nếu người thương Tiểu Ngọc, cứ việc đến Lương phủ nào.

Mặt mày Ngô Hoàng Văn nóng bừng lên, cúi người vái chào, nói:

- Văn bói nhất định phải đến.

Từ Y La Sát nắm tay Lương Tiểu Ngọc nói:

- Hải nhi, chúng ta nên đi rồi chứ!

Lương Tiểu Ngọc ngoái cổ ra sau nhìn Ngô Hoàng Văn khẽ cười một tiếng, không nói gì hết, tất cả thiên ngôn vạn ngữ thấy đều tỏ bày trong sự im lặng này.

Ngô Hoàng Văn cũng đáp lại một nụ cười thật tươi, nhưng y cũng chẳng thốt ra lời nói nào cả.

Trần Gia Lân sực nghĩ ra một việc, la lớn tiếng nói:

- Lương cô nương, ta có một cỗ xe mã để trong rừng ngoài miếu, các người cứ việc sử dụng tự nhiên.

Lương Tiểu Ngọc khẽ gật đầu, nói:

- Được, Trần thiếu hiệp, mong rằng người cũng đến viếng thăm gia trang ta. Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Ta ắt phải đi cùng Ngô Hoàng Văn đến Lương môn cầu hôn không sai.

Lương Tiểu Ngọc cười thẹn thùng một cái, đưa cặp mắt tình tứ nhìn Ngô Hoàng Văn lần nữa, sau đó mới quay người đi theo mẹ cô ta.

Đoàn người Từ Y La Sát lẳng lặng rời khỏi, không nói lời từ biệt hoặc nói câu hẹn gặp lại với ai cả.

Mặc dù Chúc Long đáng tội chết, thế nhưng trong lòng bà ta cũng rất thương tâm.

Thu Thi Khách và Tuyết Thế Thần Ni vẫn đứng đầu mặt nhìn nhau tiếp, hơn nửa ngày trời không ai thay đổi tư thế đứng chút nào.

Trần Gia Lân lại đi sang bên đó.

Quả thực đây là một sự kiện rất lạ lùng?

Cuối cùng Tuyết Thế Thần Ni lên tiếng trước, giọng nói uất nghẹn:

- Thế sự như phù vân, đời người như sương ban mai, quá khứ đã mãi mãi trôi qua, chớ nhắc làm gì nữa.

Dứt lời, bà ta thu hồi nhãn thần, song lại quay sang nhìn Trần Gia Lân.

Thu Thi Khách vẫn ngẩn người đứng yên tại chỗ không động đậy gì hết, trong nhãn thần lão có vẻ trống rỗng.

Tức thì trống ngực Trần Gia Lân cứ đập thình thịch không dừng, tại sao lão ni này lại nhìn mình như vậy nhỉ?

Một hồi thật lâu, Tuyết Thế Thần Ni mới lên tiếng nói giọng run run:

- Nam Kha mộng tỉnh, hồi đầu bách niên, nhân duyên dĩ liễu, hoàn ngã chân như! Nói xong, bà ta quay người bỏ đi.

Quái ni có công lực cao thâm khó lường này, trông lão cô đơn lạnh lẽo làm sao.

Ngoại trừ lão ni, ngoài ra không ai mở miệng nói gì hết, bầu không khí trở nên ngột ngạt khó thở vô cùng.

Liễu Trần tuyên đọc một câu Phật hiệu, đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó cũng cất bước đi theo lão ni.

Hai ni cô một lão một thiếu đi mất dạng, Trần Gia Lân vẫn đứng ngẩn người tại chỗ, hần chẳng hiểu lão ni nói gì hết, hần chỉ thắc mắc rằng tại sao lão lại nói bốn câu thiền ngữ cao thâm khó hiểu này với mình.

- À!

Thu Thi Khách thờ dài một tiếng rất náo nùng.

Trần Gia Lân ngược đầu trông thấy Trường Thiệt Thái Công lập tức liên tưởng đến tâm sự, vội tiến tới hai bước, chấp tay vái chào nói:

- Văn bói có một việc muốn thỉnh giáo lão tiền bói...

Trường Thiệt Thái Công đưa cặp mắt kỳ dị ngắm nhìn Trần Gia Lân nói:

- Việc gì thế?

Trần Gia Lân trấn tĩnh tâm thần, sau đó mới trầm giọng nói:

- Văn bói ao ước tìm gặp mẹ đẻ, danh tự của bà ta là Phùng Kỳ Anh, xin lão tiền bói chỉ dẫn cho.

Trường Thiệt Thái Công ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi... chẳng nhìn ra sao? Trần Gia Lân động lòng nói:

- Văn bói chẳng nhìn ra cái gì ư?

Trường Thiệt Thái Công chớp nháy đôi mắt một cái, lẩm bẩm nói:

- Có nên nói ra chăng?...

Trần Gia Lân thoát nghe trong lời nói có ý, bất giác lấy làm xúc động, hấp tấp hỏi tới tấp:

- Nếu như lão tiền bói biết, xin chỉ dẫn u mê cho.

Trường Thiệt Thái Công trầm ngâm giây lát, sực như hạ quyết tâm, la lớn tiếng nói:

- Chính là bà ta đấy!

Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác run rẩy người lên, hốt hải nói:

- Bà ta, ai thế?

Trường Thiệt Thái Công đáp:

- Tuyết Thế Thần Ni!

Kêu ừng một tiếng, Trần Gia Lân như đã trúng phải một cú sấm sét vào đầu, loạng choạng té lùi ra sau một bước, chẳng nói gì hết, lập tức phi thân chạy như gió.

Ánh nắng điểm lệ soi trên quan đạo, mặc dù là mùa thu, song lại có không khí mùa xuân.

Trần Gia Lân cứ nhắm hướng tây phi thân chạy như điên như cuồng.

Hần phán đoán rằng mẫu thân ắt trở về Tuyết Thế am, nên đương nhiên phải chạy hướng này rồi, nữ ni Liễu Trần từng bảo rằng có việc cần nói lại với mình, ắt là nói sự kiện này rồi, thế tại sao hai mẫu tử gặp mặt nhau mà không nhận, đồng thời bà ta cũng chẳng nói gì hết?

Mẫu tử tương phùng mà không nhận nhau quả thực đây là bi kịch nhân gian. Mẫu thân xuất gia, chẳng hay phụ thân có biết không?

Hai bóng xám đã xuất hiện trong thị giác hắn, tay áo phát phơ kêu vù vù trong gió.

Trần Gia Lâm dốc hết toàn lực chạy như điên như cuồng, khoảng cách của đôi bên càng lúc càng xích gần lại, tim hắn cũng theo đó càng đập nhanh hơn, hình như sắp phải nhảy vọt ra ngoài.

Rượt tới rồi, hình như hắn cũng đã kiệt sức.

Hai thầy trò song song dừng lại, và quay người ra sau.

Trần Gia Lâm há mồm thở hồng hộc, hai mắt long lánh ngập lệ, nói chẳng lên lời nào cả.

Da mặt Tuyết Thế Thần Ni co rút lại, nhưng sắc mặt thì tái mét. Liều Trần tròn to hai mắt không nói gì cả.

Cuối cùng Tuyết Thế Thần Ni lên tiếng, nhưng nói giọng rất run:

- Hải nhi, con... rượt theo làm gì?

Bà ta thốt ra một tiếng hải nhi, xem như đã nói đủ tất cả.

Trần Gia Lâm cảm thấy choáng váng mặt mày, vì hắn xúc động quá thế, đây là giây phút cuồng loạn nhất trong đời hắn, cuối cùng nước mắt đã nhỏ rùng rùng xuống, kêu bạch một cái, hắn phủ phục dưới đất, vừa khóc vừa nói:

- Mẹ, lão nhân gia người... không nhìn nhận con rồi ư? Tuyết Thế Thần Ni khép hai mắt lại nói:

- Hải nhi, mẹ là người đã quy y ngã Phật!

Rõ ràng nội tâm lão cũng xúc động không kém gì Trần Gia Lâm. Trần Gia Lâm khấn đầu chầm dứt lia lia nói giọng bi ai:

- Thưa mẹ, chẳng lẽ xuất gia rồi... thì không nên nhìn nhận cốt nhục nữa sao?

Tuyết Thế Thần Ni vẫn nhắm chặt hai mắt, lão không dám nhìn hắn, nói giọng uất nghẹn:

- Hải nhi, mẹ đã trông thấy con và không còn gì lo lắng nữa, nay trần duyên liễu liễu, nhất tâm hướng Phật, cầu chứng Bồ Đề, hải nhi, con... hãy hồi đầu đi!

Trần Gia Lâm bỗng quỳ thẳng người lên, xúc động nói:

- Thưa mẹ, nếu như khi xuất gia lại trở nên tuyệt tình như thế, vậy thì hải nhi tuyên thệ phá hết tất cả tự viện chốn thiên hạ này.

Tuyết Thế Thần Ni mở hai mắt ra, đôi mắt long lánh ngập lệ, nói giọng hốt hải:

- Hải nhi, sao con lại nói những lời xúc phạm tới Phật tổ như thế, A Di Đà Phật, ngã Phật từ bi.

Trần Gia Lâm vẫn quỳ thẳng người dưới đất, nước mắt cứ chảy rùng rùng xuống. Hai người không ai nói gì hết, nỗi bi ai cực độ đã bao trùm cả không gian.

Tuyết Thế Thần Ni loạng choạng bước tới trước nắm tay kéo Trần Gia Lâm đứng dậy, một hồi thật lâu lão mới miễn cưỡng lên tiếng nói:

- Hải nhi, chẳng lẽ... bảo mẹ hoàn tục chẳng?

- Mẹ!

Hắn kêu lên một tiếng rất thê lương, không nói lên lời nào cả.

Một bàn tay mềm nhũn nhưng mát lạnh đặt trên đỉnh đầu hắn, nói giọng chiêm bao:

- Hải nhi, cõi lòng mẹ tan nát hết, năm xưa mẹ chọn con đường cửa Phật mà chẳng tìm con đường chết, chính vì trong lòng mẹ còn con...

- Mẹ ơi...

- Hải nhi, con đã trưởng thành người, hãy kiên cường một chút, hầu cận cha con.

- Mẹ, mẹ còn hận lão nhân gia người nữa không?

- Hải nhi, trái tim của mẹ đã chết khô, không có yêu, cũng chẳng có hận, tất cả không còn gì hết, sắc tức thị không, không tức thị sắc, tất cả thế sự đều là hư vô.

- Mẹ, chẳng lẽ mẹ... không gặp mặt cha một lần nữa?

- Gặp rồi, này con, mẹ đã gặp cha con rồi. Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Gặp bao giờ? Gặp tại đâu?

- Lúc này đã gặp tại sân miếu.

Trần Gia Lân như chạm phải dòng điện, bất giác giật bắn người lên, lồm bồm nói:

- Gặp tại sân miếu, tại sân miếu...

Tức thì trước mặt hiện ra một màn Thu Thi Khách và mẹ hắn đầu mặt nhìn nhau, chẳng lẽ Thu Thi Khách do phụ thân hóa trang ra ư? Đúng rồi, không còn sai nữa, lão nhân gia người đã đổi hình dạng, cải biến âm thanh, cho nên mình không nhận ra thể thôi. Thu Thi Khách là người sống cách đây hơn một trăm năm, đúng ra mình phải nghĩ đến điều này, phụ thân từng bảo rằng, lão nhân gia người phát hiện dưới đáy hồ Bà Dương một bí cung, nơi đó ắt là chốn ẩn cư của Thu Thi Khách chắc không còn sai nữa...

Tuyệt Thế Thần Ni lấy tay ra nói:

- Hải nhi, mẹ đồng ý cho con từ nay về sau được đến Tuyệt Thế am thăm mẹ. Trần Gia Lân khóc thút thít nói:

- Thưa mẹ, từ lúc còn bé con đã không thấy mẹ, cách đây chẳng bao lâu mới biết rằng con còn một người mẹ, chẳng lẽ mẹ... lại bỏ đi như thế thật sao? Mẹ...

Tuyệt Thế Thần Ni uất nghẹn nói:

- Hải nhi, về sau con vẫn có thể đến thăm mẹ kia mà. Dứt lời, bà ta lặng lẽ quay người bỏ đi.

Bà ta tuyệt tình hay là...

Trần Gia Lân chạy theo vài bước, há mồm định gọi bà ta lại, nhưng chẳng thốt ra lời, hai mắt ngập lệ mờ mờ không thấy gì hết.

Đợi đến lúc thị giác hắn khôi phục, trước mắt chỉ là một quan đạo trống không. Đây là chiêm bao chăng?

Không, thế nhưng chẳng khác gì với một giấc chiêm bao hết. Trần Gia Lân điên cuồng gào thét:

- Ta có mẹ ư?

- Có! Không có!

Trong lòng hắn đã trả lời như thế.

Hắn từng khao khát có một ngày như thế, cuối cùng ngày này đã đến với hắn, nhưng kết quả là sao?

Cốt nhục ly biệt là bi kịch, thế nhưng sự thoáng hội ngộ trong giây lát như bèo nước gặp nhau này cũng vẫn là bi kịch.

Hắn cười rồi, đây là vẻ cười tự châm biếm mình.

Bây giờ tất cả mọi thứ không còn quan trọng đối với hắn nữa, như phụ thân, Đào Ngọc Phân, thậm chí cả Tiểu Bửu cũng thế.

Khi một người lâm vào cảnh bi ai cực độ hoặc thất vọng quá mức, thầy đều có cảm giác này hết.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người lẳng lặng đến gần sau lưng hắn mà hắn chẳng hề hay biết gì cả, hắn vẫn tiếp tục chìm đắm trong cảnh hư vô.

Bóng người ấy bỗng giơ tay phóng ra một chưởng nhanh như cắt. Oa!

Một tiếng thâm kêu phá không vang lên, Trần Gia Lân bị chưởng phong đánh văng ra xa cả hai trượng, há mồm phun máu tủa tủa.

Hắn gắng gượng vùng mình đứng dậy, thân người loạng choạng đảo hai vòng sau đó mới đứng vững lại được, bóng người ở trước mắt hắn từ từ tỏ dần, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Người đứng trước mặt hắn té ra chính là Mẫu Đơn lệnh chủ.

Lần này bà ta phá lệ không bịt mặt, nhưng thần sắc trên mặt đáng sợ hết sức.

Kế đó có khoảng bảy, tám người gồm hai vợ chồng Bất Bại Ông, Kim Hoa sứ giả và Hồng Hoa sứ giả lần lượt xuất hiện.

Nếu như hai thầy trò Tuyệt Thế Thần Ni chưa rời khỏi đây, thì nhóm người này cũng không hiện thân đâu.

Trần Gia Lâm bị đột kích đã thọ thương, muốn thoát thân không phải là chuyện dễ.

Mặc dù hấn chán nản tất cả nhưng gặp tình huống xảy ra như thế, hấn không thể chẳng đối diện hiện thực, thế rồi từ từ rút kiếm đưa ra khỏi bao.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Nay Ngự Lang, mạng ngươi lớn lắm, nhưng ngươi quyết không thoát khỏi đêm nay đâu. Trần Gia Lâm căm phẫn kêu hừ một tiếng nói:

- Ngươi định làm gì ta bây giờ? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Phế hết võ công của ngươi, như vậy hai phụ tử ngươi mới chịu an phận.

Bà ta không đề cập tới Tuyệt Thế Thần Ni, có lẽ lão vẫn chưa biết thân phận của mẫu thân, biết đâu hai bên chỉ ngẫu nhiên hội ngộ mà thôi.

Trần Gia Lâm dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói:

- E rằng không dễ dàng như thế, ngày tận cùng của ngươi cũng chẳng còn bao xa nữa. Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay nói:

- Các ngươi tấn công nào!

Hai vợ chồng Bất Bại Ông và một Kim Hoa sứ giả lập tức người giờ chuông, người thì vung kiếm lượn mình lướt tới.

Trần Gia Lâm nghiêng rãnh, nghiêng nghiêng giờ kiếm mực lên, hấn chẳng biết mình có thể chịu đựng với ba cao thủ đặc cấp hợp công này được bao nhiêu hiệp đây, thế nhưng trước khi chưa té ngã xuống, hấn quyết phải liều mạng một phen.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng la hét vang tới:

- Thu xác chết a!

Tức thì Trần Gia Lâm tinh thần phấn chấn.

Mẫu Đơn lệnh chủ lập tức ý thức rằng tình hình không ổn, bà ta cần phải cảm nã Trần Gia Lâm làm con tin để ứng phó địch ngay lập tức mới được, thế rồi bà ta chẳng đợi bọn Bất Bại Ông xuất thủ, đã găm hết một tiếng vung kiếm lao tới tấn công Trần Gia Lâm nhanh như chớp.

Mẫu Đơn lệnh chủ hối hận rằng lúc này chẳng ra tay chế phục Trần Gia Lâm trước.

Bà ta đã sử dụng hết toàn bộ công lực tấn công một kiếm này, nghĩ rằng Trần Gia Lâm đã thọ nội thương, muốn chế phục hấn thì chẳng khó chút nào.

Bọn Bất Bại Ông thấy lệnh chủ xuất thủ, họ đành dừng tay lại hết.

Trần Gia Lâm dốc hết toàn lực vung kiếm mực nghênh kích ngay.

Hai binh khí chạm vào nhau kêu cheng một tiếng đécc tại, Mẫu Đơn lệnh chủ té lùi ra sau hai bước liền, nhưng Trần Gia Lâm thì loạng choạng đảo mình liên tục, Bất Bại Ông thừa dịp đứng từ xa phóng tới một chuông.

Trần Gia Lâm biết hoàn cảnh bây giờ của mình rất hiểm nghèo, nên hấn chẳng dám mảy may khinh xuất.

Ngay lúc hấn loạng choạng đảo người đã trông thấy Bất Bại Ông giờ chuông lên, hấn lập tức thừa thế nghiêng sang một bên, tức thì tránh khỏi luồng kinh phong mạnh như vũ bão của lão, thế nhưng gặp lúc mũi kiếm của một mục Hồng Hoa sứ giả lại đâm tới.

Trông tình hình nguy cấp này hấn không thể nào biến thế nghênh kích nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Điệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Mộng Tỉnh Hồn Bay

Một tiếng thăm rú phá không vang lên.

Thanh kiếm trong tay của Hồng Hoa sứ giả nọ vừa đâm tới giữa chừng bỗng dừng lại luôn, có một người bịt mặt đứng áp sát vào sau lưng y từ lúc nào mà chẳng hay biết gì hết. Thanh kiếm nọ chỉ cần đẩy tới nửa thước nữa dù Trần Gia Lâm không chết ngay lập tức thì cũng phải thọ trọng thương.

Người bịt mặt lui ra phía sau vài thước, đánh bạch một cái Hồng Hoa sứ giả nọ té ngã ra đất luôn.

Trần Gia Lâm lui ra sau đứng sánh vai với người bịt mặt.

Bấy giờ hắn mới trông thấy người vừa kịp thời giải cứu hắn chính là Huyết Chương a!

Quý, hung thủ giết mướn giang hồ, thế rồi hắn trầm giọng nói:

- Xin thành kính cảm tạ các hạ đã tiếp tay.

Mẫu Đơn lệnh chủ hai mắt đỏ ngầu, giận dữ gầm thét nói:

- Huyết Chương Quý, ngươi dám đối địch với bản môn ư? Huyết Chương Quý cười ha há một tiếng nói:

- Xin lệnh chủ hãy đổi cách xưng hô, lão phu đã nghỉ việc từ đây! Nói xong, đưa tay ra gỡ khăn bịt mặt ra luôn.

Mẫu Đơn lệnh chủ buột miệng kêu lên một tiếng:

- Thợ Ông!

Trần Gia Lâm lấy làm xúc động mãnh liệt, không ngờ Huyết Chương Quý có tiếng tăm bề bói lại chính là hóa thân của Thợ Ông, chẳng trách gì Ngô Hoảng Văn cứ biện hộ cho lão mãi, quả thực đây là điều không ai ngờ được.

Bọn Bát Bại Ông thấy đều ngần người ra tại chỗ hết.

Bóng người lần lượt xuất hiện, lập tức giãn ra vây bọn Mẫu Đơn lệnh chủ vào vòng trong, té ra số cao thủ từng hiện thân tại sân miếu đều đến đây hết, cả Thất Tâm Nhân và Tiểu Ngân Tử cũng có mặt ở trong đó.

Trần Gia Lâm đảo mắt quan sát một vòng, hắn đang tìm kiếm phụ thân hắn. Mẫu Đơn lệnh chủ thoát trông thấy tình hình bất ổn, hốt hải ra lệnh nói:

- Hãy dùng Mẫu Đơn lệnh phá vây nào!

Trần Gia Lâm run bắn người lên, hắn biết trong Mẫu Đơn lệnh có giấu độc trầm, lần trước nếu chẳng nhờ Ôn Ngọc Bình cản lại, có lẽ mình đã trúng độc thủ, không thể cậy vào công lực chống lại số độc châm này được cả.

- Chớ vội đã, hãy chờ tiểu lão nhi một chút, nếu được ở đây giải quyết mọi vấn đề thì hay biết mấy, như vậy bọn tiểu lão nhi không phải vất vả đi xa nữa.

Tiếp theo tiếng nói, mọi người bỗng hoa mắt một cái, giữa hiện trường đã xuất hiện thêm một lão quái nhân gù, lão chính là Thu Thi Khách chứ không còn ai xa lạ nữa.

Trần Gia Lâm lấy làm xúc động hết sức, suýt nữa hắn đã buột miệng thốt ra hai chữ phụ thân.

Thu Thi Khách đứng đối diện với Mẫu Đơn lệnh chủ thông thả đặt cổ quan tài bằng đồng đang vác trên vai xuống.

Chẳng hay trong hiện trường này có bao nhiêu người biết lão chính là Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng đây?

Mãi cho đến bây giờ Mẫu Đơn lệnh chủ vẫn không biết.

Bát Bại Ông và các sứ giả đã đưa ra Mẫu Đơn lệnh chủ lên hết. Thu Thi Khách đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng nói:

- Trời gây nghiệp thì được, còn người gây oan nghiệp thì không thể sống, nếu các vị không muốn đổ máu, chớ động thủ là hay nhất.

Mẫu Đơn lệnh chủ đảo mắt quét nhìn chung quanh một vòng, biết tình hình bấy giờ vô cùng hiểm nghèo, đối phương thấy đều là những nhân vật có tiếng tăm, ngoại trừ một vài người là vô danh tiểu tốt. Muốn phá vòng vây không phải là chuyện dễ, điều khiến bà đau đầu nhất là bị Thu Thi Khách kiềm kẹp. Vì quái vật này không sợ đao kiếm chương chỉ cả độc cũng không chẳng làm gì được lão luôn.

Thế rồi bà ta suy nghĩ giây lát, sau đó trầm giọng nói:

- Hình như bản lệnh chủ và các hạ không có thù oán gì cả? Thu Thi Khách cười quái gờ một tiếng nói:

- Không phải như thế chứ? Suýt nữa tiểu bảo nhi đã bị người dùng thuốc nổ giết mất rồi...

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đánh nhau chẳng kể thủ đoạn, điều này không thể trách bản lệnh! Âm thanh Thu Thi Khách bỗng trở nên lạnh lùng nói:

- Nay Tôn Phi Yến, chúng ta chớ nói dài dòng nữa, ngươi hạ lệnh giải tán Thiên Hương môn, như vậy họa may ngươi còn có lối thoát.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng vài tiếng nói:

- Điều này không thể thực hiện được! Thu Thi Khách lạnh lùng nói:

- Ngươi quyết phải thi hành điều này, bằng không sẽ có vô số người bỏ xác cho mà coi.

Mẫu Đơn lệnh chủ bĩu môi nói:

- Không!

Thu Thi Khách trợn ngược hai mắt, la lớn một tiếng nói:

- Ngươi chưa gặp quan tài chưa đổ lệ, nói cho ngươi hay, hôm nay là ngày tận cùng của ngươi.

Mẫu Đơn lệnh chủ nghiêng răng nói:

- Chưa chắc như thế! Thu Thi Khách nói:

- Sự thật sẽ chứng minh cho ngươi xem! Mẫu Đơn lệnh chủ la hét một tiếng:

- Hãy xuất thủ nào!

Bất Bại Ông và các sứ giả cùng cất Mẫu Đơn lệnh trong tay một cái, nhưng lạ lùng thật, chẳng nghe thấy tiếng kêu, và cũng không thấy ai té ngã xuống, đồng thời cũng chẳng có một ai xuất thủ, những người ở vòng ngoài đứng yên bất động.

Tức thì nhóm cao thủ Thiên Hương môn cả kinh thất sắc.

Thình lình ngay lúc này...

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng tung người lên cao phi thân lao vào cánh rừng sát lộ, bà ta thoát vừa lượn mình, số thủ hạ cũng lần lượt phi thân xuất thủ.

Thiên Ngoại Tam Ông mạnh ai nấy truy kích một người, Trần Gia Lân thì phi thân rượt theo Bất Bại Ông.

Thế rồi một trận hỗn chiến mở màn diễn ra lập tức.

Mẫu Đơn lệnh chủ không chạy thoát đi đâu cả, bà ta đã bị Thất Tâm Nhân lượn không chặn lại, khi bà ta đặt chân xuống đất thì Thu Thi Khách đã lướt tới ngay.

Sở trường của Bất Bại Ông là chưởng công, nhưng Trần Gia Lân đã có kinh nghiệm nhiều lần, hẳn chẳng dễ lão có may cơ hội xuất thủ, đã phi thân vung liếm tấn công tới tấp tức thì, khiến lão luống cuống chỉ lo đỡ gạt không còn chút cơ hội nào phóng chưởng tấn công nữa.

Thảo Đầu Lang Trung thì nghênh chiến với một mục Hồng Hoa sứ giả, lão vốn có danh xưng là Thần Quyền Thiết Chưởng, mặc dù tay không tiếp địch, nhưng quyền chưởng cứ tấn công tới kêu vù vù nghe thật kinh người, khiến cho đối thủ luống cuống lùi ra sau liên tục.

Diên Ông thì tiếp chiến với bạn già của Bất Bại Ông, hai bên kỳ phùng địch thủ, đầu với nhau rất là khốc liệt.

Một cặp đấu với nhau nổi bật nhất chính là Tùy Ông và một Kim Hoa sứ giả, lão sử dụng hồ lô đựng rượu làm binh khí, va chạm vào trường liếm đối phương cứ phát ra tiếng kêu leng keng không ngớt.

Thọ Ông thì đấu với một mục Kim Hoa sứ giả khác, lão xuất thủ tấn công tới tấp và hoàn toàn chiếm thượng phong.

Huyết Thủ Thiếu Đông cũng đang bận rộn ứng chiến với một Hồng Hoa sứ giả. Điếu Khách và Hỷ Nương cũng tìm được đối thủ tương xứng.

Ngô Hoảng Văn, Thất Tâm Nhân và Tiểu Ngân Tử thì đứng kẻ bên Thu Thi Khách quan sát trận chiến.

Cặp kết thúc đầu tiên là cặp Bất Bại Ông và Trần Gia Lân, trước sau chỉ đụng năm hiệp thì Bất Bại Ông trúng bảy liếm và té ngồi trên đất, thanh kiếm của Trần Gia Lân đang chỉ vào giữa ngực lão, do vì nguyên nhân đã thọ thương trước, nên hẳn cũng thở hồng hộc không dừng.

Bà vợ già của Bất Bại Ông thoát trông thấy bạn già của mình bị khống chế, bất giác luống cuống thoát phần tâm, tức thì trúng phải một chưởng của Diên Ông, hã mồm phun máu tua tua kêu bạch một cái, té ngồi trên đất, Thế rồi Diên Ông dừng tay lại, nói:

- Mục già kia, lần này ta tha tội ngươi, sau này hãy cùng lão vợ nọ an phận làm người.

Nói xong lão nhảy vọt tới cạnh Trần Gia Lân nói:

- Đây tiểu tử, chó giết lão, bản tính lão chẳng hung ác chút nào, từ rày về sau lão sẽ thay đổi danh hiệu không sai.

Trần Gia Lâm cũng không phải là hạng hiếu sát, hắn thoát nghe Điền Ông nói thế lập tức tra kiếm vào bao ngay.

Hắn rất quan tâm đến phụ thân và Mẫu Đơn lệnh chủ, đảo mắt vừa quét nhìn tới trước vừa bước chạy sang bên đó luôn.

Bất Bại Ông vẫn cứ cúi đầu xuống, chẳng biết lão bị trọng thương hay là hổ thẹn đây. Trận đấu trong hiện trường vẫn tiếp diễn rất khốc liệt, bóng người bay lượn ngang dọc, kiếm khí rạch xé hư không xen lẫn tiếng chuông phong kêu vù vù, cộng thêm tiếng gầm thét như sấm như nổ tạo thành một điệu nhạc điên cuồng, hình như trời đất sắp phải đảo lộn lên.

Thế nhưng cặp Thu Thi Khách và Mẫu Đơn lệnh chủ cứ đứng yên bất động, hai bên không động thủ, chỉ lẳng lẳng đứng đầu mặt nhìn nhau, phong độ mọi khi của Mẫu Đơn lệnh chủ không còn nữa, hình như mặt mũi đã biến dạng.

Trần Gia Lâm vừa dừng người lại, Thất Tâm Nhân lập tức bước tới ở bên cạnh hắn, cất tiếng nói:

- Chỉ được xem, không được nhúng tay vào. Thu Thi Khách la lớn tiếng nói:

- Đây Tôn Phi Yến, ngươi có chịu tiếp nhận điều kiện của ta không? Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng suy nghĩ chút nào trả lời ngay:

- Không!

Phần nhiều nữ nhân biết cuốn theo chiều gió và giới về ứng biến, thế nhưng có một kẻ ngang ngạnh hơn nam nhân, ngang bướng biến đổi bất kể mọi hậu quả, tuy biết rằng cục diện đã không thể thu xếp, nhưng vẫn cứng đầu chẳng chịu thua.

Thất Tâm Nhân tỏ ra lo lắng hỏi:

- Lúc này ngươi đã thọ thương chẳng?

Trần Gia Lâm vừa trợn mắt nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ vừa lớn tiếng đáp:

- Không sao cả, ta vẫn còn chịu đựng được. Thu Thi Khách tỏ vẻ xúc động nói:

- Tôn Phi Yến, ta cho ngươi xem một thứ!

Nói xong mở nắp quan tài, chỉ thấy trong đấy quan có một thanh kiếm cùn và bao kiếm thi đề ở kề bên.

Tức thì mặt mày Mẫu Đơn lệnh chủ trở nên tái mét, bất giác lui ra sau một bước, hốt hải nói:

- Ngươi... ngươi... té ra là ngươi...

Thu Thi Khách đẩy nắp quan tài lại, sau đó đổi giọng nói:

- Đúng thế, chính là ta đây!

Mẫu Đơn lệnh chủ kêu khá lắm vài tiếng liền, sau đó nói tiếp:

- Ngươi định làm gì ta nào? Thu Thi Khách trầm giọng nói:

- Căn cứ vào hành vi ngươi gây nên trong những năm nay, ngươi đáng tội chết!

Mẫu Đơn lệnh chủ ngược đầu nhìn lên trời xanh cười ha há như điên cuồng, tiếng cười thâm thiết khó nghe còn hơn cả tiếng gào khóc.

Bà ta thoát vừa phát ra tiếng cười này, tức thì những cặp cao thủ đang sát đầu tại hiện trường thấy đều dừng tay lại hết, phe Thiên Hương môn có hơn một nửa bị thương, nhưng không có ai chết cả, còn bên Thiên Ngoại Tam Ông chỉ có mỗi một mình Điều Khách thọ thương, nhưng chẳng trầm trọng, trận quyết đấu khốc liệt này không xảy ra chết chóc, điều này đã chứng tỏ rằng nhóm chính nghĩa nhân sĩ có lòng nhân ái.

Bây giờ tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về hướng Mẫu Đơn lệnh chủ, hình như không khí căng thẳng hoàn toàn tan biến mất.

Mẫu Đơn lệnh chủ dứt tiếng cười, nghiêng răng kêu ken kết nói:

- Ngươi muốn giết ta sao không hạ thủ đi!

Thu Thi Khách nói:

- Ngươi muốn giải quyết ngay tại chỗ chẳng? Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Như vậy có gì khác biệt ư? Thu Thi Khách gật đầu nói:

- Cũng được, thế nhưng ngươi hãy hạ lệnh giải tán Thiên Hương môn trước đã! Mẫu Đơn lệnh chủ giận dữ nói:

- Không thể được!

Cặp mắt sáng như điện quang của Thu Thi Khách chớp nháy lia lịa, la lớn tiếng nói:

- Này Tôn Phi Yến, ngươi gây nghiệp chưa đủ sao? Ngươi giết từng ấy người chưa đủ sao? Có thật ngươi đến chết cũng không chịu tính ngộ ư? Ngươi muốn Thiên Hương môn thành tro tàn dưới kiếm chính nghĩa và bồi thêm một số mạng sống chăng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Khi ta chết tự nhiên Thiên Hương môn tự nhiên giải tán ngay! Thu Thi Khách nói:

- Ngươi buộc ta giết ngươi đó ư?

Sắc mặt tái mét của Mẫu Đơn lệnh chủ hiện ra màu sắc tím, điên cuồng nói:

- Ta chẳng cần buộc ngươi, vốn thì ngươi muốn giết chết ta, thế nhưng nói ngươi hay ta không khi nào tự sát, ta sẽ phản kháng, bây giờ ngươi cứ việc xuất thủ đi!

Toàn thân Trần Gia Lâm tê liệt cả, đây không những là bị kịch gia đình, hơn nữa cũng là bị kịch võ lâm.

Bây giờ hắn không thể nhúng tay vào, thực ra hắn cũng chẳng có tư cách để nhúng tay can thiệp vào việc này.

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng thò tay vào túi áo lấy một bông mẫu đơn màu vàng kim Túy Ông bằng cái bát ra, đặt trong lòng bàn tay, nghiêng răng nói:

- Mẫu Đơn kim lệnh, kẻ nào kháng lệnh phải chết, đây là lần cuối cùng, ngươi muốn đào tẩu vẫn còn kịp, bằng không chúng ta sẽ cùng đến chỗ chết, há há há...

Bà ta lại buông tiếng cười nữa, cười rất điên cuồng, khiến người nghe thấy phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Bà ta bảo rằng cùng đến chỗ chết có nghĩa là sao?

Rốt cuộc Mẫu Đơn kim lệnh to như cái bát mà bà ta đang cầm trong tay có ẩn tàng hung hiểm gì chăng?

Phạm thuộc những vật lợi hại ác độc, người ta dùng để chế địch, tại sao y lại bảo rằng sẽ cùng đến chỗ chết?

Tất cả cao thủ hai phe đang có mặt tại hiện trường thấy đều cả kinh thất sắc, trong vẻ mặt họ đầy những nét hoảng sợ và nghi hoặc.

Mẫu Đơn lệnh chủ vừa dứt tiếng cười, cất giọng lạnh lùng nói:

- Này Trần Đình Lăng, chúng ta là vợ chồng kết tóc, có phải vậy không? Đương nhiên ngươi không phủ nhận điều này, tục ngữ có câu, Bất thị oan gia bất tụ đầu, nhưng chẳng may chúng ta lại hội ngộ, lúc còn sống hai ta mạnh ai nấy đi, lúc chết chúng ta lại ở chung với nhau, sự sắp đặt này kỳ diệu hết sức...

Ngoại trừ một vài người, ngoài ra tất cả mọi người tại hiện trường thấy đều giật mình kinh hãi, quả thực họ không ngờ Thu Thi Khách lại chính là Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng.

Bây giờ Thu Thi Khách nên đổi lại gọi là Càn Khôn Nhất Kiếm. Càn Khôn Nhất Kiếm buông tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Này Tôn Phi Yến, ngươi còn thủ đoạn gì cứ việc sử dụng ra, bằng không ngươi chẳng còn cơ hội nữa, chớ đề cập chúng ta là vợ chồng làm gì, ngươi hãy giải thích thế nào với võ lâm về hành vi mà ngươi gây nên đi.

Mẫu Đơn lệnh chủ gật đầu nói:

- Đương nhiên, ta sẽ giải thích ngay bây giờ, chúng ta phải chết một cách oanh liệt, trong võ lâm sẽ truyền tụng trên một trăm năm, những người có mặt hiện trường hôm nay thấy đều chôn theo hai chúng ta, đây là một thịnh sự không tiền khoáng hậu trong võ lâm, há há há...

Bà ta lại phát ra một tràng cười như điên như cuồng.

Câu nói, những người có mặt hiện trường hôm nay thấy đều chôn theo hai chúng ta, đã khiến tất cả mọi người giật mình kinh hãi.

Tất cả bao nhiêu cặp mắt kinh hãi đều tập trung vào bông hoa mẫu đơn mà bà ta đang cầm trong tay, có một số đã bắt đầu từ từ lui ra sau.

Đó là cái gì vậy, chẳng lẽ có thể khống chế tất cả mạng sống của mọi người thật sao? Hai mắt Trần Gia Lâm đỏ ngầu, bỗng giờ kiếm mực lên, hắn không chịu nổi nữa phải chuẩn bị xuất thủ ngay bây giờ.

Càn Khôn Nhất Kiếm rất bình tĩnh, lão uốn ngực đứng thẳng người lên, lấy tay hất mớ tóc bù xù dài tới ngực ra sau, gờ lóp râu ria xồm xoàm đang dần

trên mặt ra luôn, tức thì hiện ra bản lai diện mục của lão.

Đây là một gương mặt tràn đầy chính khí không nóng giận nhưng rất oai nghiêm. Mặt mày Mẫu Đơn lệnh chủ co rút vài cái, nói giọng lạnh lùng:

- Trong bông hoa này không có độc, không có ám khí nhưng cũng chẳng có thuốc nổ, là một con vật sống có hai mắt, nó có thể tìm kiếm đối tượng, chỉ cần nó cần nhẹ một cái là im lặng nhắm mắt ngay, trong bông hoa có khoảng hai trăm con đồ lại, đủ để mọi người tiêu thụ, trong các vị ắt phải có người nghe nói đến danh tự này, con vật nho nhỏ này sinh sản tại Nam Cương, người ta đặt tên là Diêm Vương Mạnh Phong (Ong ruồi)...

Càn Khôn Nhất Kiếm gầm thét một tiếng:

- Hãy lui ra nhanh lên!

Tất cả mọi người thấy đều hồn phi phách tán lần lượt nhảy lùi ra ngoài hết, chỉ có Trần Gia Lâm và Thất Tâm Nhân đứng yên bất động.

Mẫu Đơn lệnh chủ giận dữ la hét nói:

- Mẫu Đơn kim lệnh, kẻ kháng lệnh phải chết! Dứt lời bà ta đưa tay lên...

Trông tình hình không thể tránh khỏi trận sát kiếp đáng sợ rồi.

Cũng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Càn Khôn Nhất Kiếm đã sử dụng một tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, phi thân lao vào hướng Mẫu Đơn lệnh chủ, ôm chặt bà ta vào lòng cả hai người song song lẫn lộn trên đất.

Lão ôm rất chặt, bông hoa mẫu đơn độc hại bị kẹp chặt trong lồng ngực hai người. Mẫu Đơn lệnh chủ liều mạng vùng vẫy, song Càn Khôn Nhất Kiếm càng ôm chặt hơn. Những người nhảy lùi ra ngoài, đứng xa ngoài cổ nhìn vào hiện trường.

Mặt mày Trần Gia Lâm tái mét, mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm, hai mắt sắp phải nổ tung ra.

Mẫu Đơn lệnh chủ kêu ư một tiếng, từ từ ngưng vùng vẫy luôn. Càn Khôn Nhất Kiếm từ từ buông tay ra, đứng thẳng người lên.

Một cảnh tượng rừng rợn xuất hiện trước mắt, cả bông hoa mẫu đơn màu sắc vàng kim đã lún vào bụng Mẫu Đơn lệnh chủ chỉ còn lại cuống hoa lộ ra bên ngoài mà thôi.

Càn Khôn Nhất Kiếm cứ thờ hồng học không ngừng, chẳng phải lão dùng sức quá trớn mà là khẩn trương quá thế.

Trần Gia Lâm hốt hải nói:

- Thừa cha, cha... không hề gì chứ?

Càn Khôn Nhất Kiếm khẽ gật đầu một cái.

Những người đã thấy lui ra ngoài lại từ từ vây tới.

Mẫu Đơn lệnh chủ chưa tắt thở, mặt mày co rút đến biến cả hình dạng, bà ta đang thở hổn hển và rất nhanh, tròn to hai con mắt vô thần chăm chăm nhìn Càn Khôn Nhất Kiếm, đôi môi chẳng còn chút sắc máu đang mấp máy không dừng, thế nhưng thốt chẳng ra lời.

Càn Khôn Nhất Kiếm lại cúi người xuống quỳ một chân bên cạnh bà ta.

Tất cả mọi người vây tới trước lẳng lặng đưa mắt nhìn hai người, nổi kinh hoàng trên mặt vẫn còn, không ai mở miệng nói gì cả.

Hai mắt Càn Khôn Nhất Kiếm ngập lệ thờ dài một tiếng nói:

- Phi Yến, người... người...

Trên mặt Mẫu Đơn lệnh chủ hiện ra một vẻ cười khiến mọi người động lòng thương xót, cuối cùng bà ta miễn cưỡng thốt ra ba chữ:

- Ta... sai... rồi!

Hai mắt tròn trắng, nghiêng chiếc đầu sang một bên và tắt thở luôn.

Cuối cùng nhất đại ma nữ đã làm loạn cả thiên hạ vô lâm này đã kết thúc sinh mạng của bà như thế, nửa đời tội ác chôn cùi theo bà ta, mộng tưởng điên cuồng cũng theo đó tan biến mất, bà ta vọng tưởng xưng bá vô lâm cuối cùng rồi lại ngã gục dưới chính nghĩa.

Chính nghĩa bao giờ cũng thắng.

Trên mặt Càn Khôn Nhất Kiếm nhỏ xuống hai giọt lệ.

Mặc dù lão danh tấn thiên hạ, thế nhưng cuộc đời là một bi kịch. Trần Gia Lâm tiến tới một bước, khẽ gọi một tiếng:

- Cha!

Càn Khôn Nhất Kiếm ngược đầu lên nhìn ái nhi một cái, nói:

- Hải nhi, đòi người như giặc chiêm bao, cũng như một vở kịch, khi tỉnh mộng, vở kịch cũng hạ màn luôn!

Nói xong lão cởi áo ngoài ra quần chặt vào bụng Mẫu Đơn lệnh chủ, nhắm mục đích đề phòng Diêm Vương Mạnh Phong nọ thoát ra ngoài.

Bên trong chiếc áo ngoài là chiếc áo bào đầy lông lá mượt như nhung. Bấy giờ Trần Gia Lân mới vỡ lẽ chiếc áo bào này chính là báu vật do Thu Thi Khách đã lưu lại tại bí cung dưới đáy hồ Bà Dương, nhờ chiếc áo bào này mới có thể ẩn bông hoa mẫu đơn độc hại nọ lún sâu vào bụng của Mẫu Đơn lệnh chủ và cứu vãn được trận huyết kiếp này.

Nếu chẳng may bông hoa Mẫu Đơn ấy bung ra sớm một chút thì hậu quả xảy ra vô cùng nghiêm trọng.

Mẫu Đơn lệnh chủ cho rằng đã khống chế tất cả sinh mạng của mọi người trong hiện trường một cách chắc chắn, nhưng không ngờ trời chẳng dung thứ bà.

Nếu bà không nói dài dòng lập tức ẩn nút phóng ra ong ruồi độc hại nọ, thế thì cao thủ đôi bên chẳng biết thọ hại ra sao rồi.

Càn Khôn Nhất Kiếm từ từ đứng lên, đưa mắt nhìn Bất Bại Ông nói:

- Ngươi là tôn giả có địa vị cao nhất trong môn, để ngươi phụ trách việc giải tán các đà của Thiên Hương môn. Đây là cơ hội chuộc tội của ngươi, bây giờ ngươi cứ việc dẫn họ đi tự nhiên.

Sắc mặt Bất Bại Ông thay đổi lả lịa, hình như lão muốn nói điều gì, nhưng nói chẳng nên lời, cuối cùng lão quay người bỏ chạy. Số thù hạ đồng môn cũng khôn đồn chạy theo lão luôn.

Càn Khôn Nhất Kiếm chấp tay vái chào một vòng, cười cay đắng một tiếng nói:

- Lão phu chẳng biết nói gì khác hơn, xin tạ tội với chư vị đồng đạo. Nếu các vị không còn điều gì chỉ giáo xin hãy tự nhiên.

Túy Ông chỉ tay vào đại hồ lô, nói:

- Kịch hạ màn nên giải tán thôi, ta lại tiếp tục tìm cuộc vui của ta.

Nói xong lão loạng choạng đảo người rời khỏi hiện trường trước. Hình như lão mãi mãi đều ở trong trạng thái rượu say túy lúy.

Từng người một lần lượt rời khỏi hiện trường.

Cuối cùng chỉ còn sót lại phụ tử sư đồ Càn Khôn Nhất Kiếm và hai người nữa, đó là Ngô Hoàng Văn cùng Tiểu Ngân Tử.

Càn Khôn Nhất Kiếm tay phải ôm thi hài của Mẫu Đơn lệnh chủ, còn tay trái kẹp áo quan bằng đồng lên, nói:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Khăng Khăng Làm Mai

Trong cánh rừng gần đại lộ có một ngôi mộ mới dựng lên, có điều khác thường là trên mộ bia không khắc chữ, người ta chỉ dùng chỉ công vẽ một con chim én đang xòe hai cánh trên đỉnh bia.

Phi Yên (Chim én đang bay), xem như là ký hiệu đi!

Nhất Đại Ma Nữ - Mẫu Đơn lệnh chủ đang yên nghỉ tại đây.

Với tài trí phách lực của bà ta, nếu biết sử dụng vào chính đạo, có lẽ bà ta được hậu thế tôn làm nữ kiệt, thế nhưng bây giờ đây nấp quan định luận, bà ta là một nữ ma cái thế, với một thân phụ nhân khai sơn lập phái, đồng thời muốn lãnh tụ thiên hạ võ lâm, quả thực thâm vọng này gần như điên cuồng.

Đương nhiên một vài năm sau, mọi người sẽ dần dần quên bằng bà ta, vì sóng gió võ lâm mãi mãi chẳng yên, hơn nữa con người lại chóng quên như thế.

Ánh tà dương dần dần lặn mất.

Càn Khôn Nhất Kiếm, Trần Gia Lân, Ngô Hoàng Văn, Thất Tâm Nhân và Tiểu Ngân Tử đứng trước mộ.

Càn Khôn Nhất Kiếm đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Hải nhi, con đã gặp mẹ rồi chứ? Trần Gia Lân gật đầu buồn bã nói:

- Vâng, con đã gặp mẹ rồi! Càn Khôn Nhất Kiếm nói:

- Mẹ con nói sao? Trần Gia Lân nói:

- Lão nhân gia người cho phép con về sau được đến thăm người.

Càn Khôn Nhất Kiếm khẽ gật đầu, cười cay đắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Được, thân vào không môn, song cốt nhục không thể tuyệt tình, cha đã vốn đã quyết tâm không tái xuất giang hồ, thế nhưng cha ẩn tích bao nhiêu năm nay vẫn không thể yên tâm, bây giờ mới thực sự hoàn toàn không có gì để lo lắng nữa, cha... cũng phải đi thôi. Hải nhi, cha chỉ dặn con một điều, từ rày về sau chớ đi con đường giang hồ nữa, ngư tiều canh độc tùy con chọn một, an phận thủ thường sống qua ngày làm một người bình thường, con thực hành được điều này chăng?

Trần Gia Lân nghiêm túc nói:

- Hải nhi cũng suy nghĩ như thế từ lâu! Càn Khôn Nhất Kiếm gật đầu nói:

- Vậy thì khá lắm, cha cũng yên tâm. Trần Gia Lân cau mày nói:

- Thừa cha, cha bảo rằng nên đi, nhưng mà cha đi đâu cơ? Càn Khôn Nhất Kiếm trầm giọng nói:

- Trở về nơi ẩn tích xưa kia của cha! Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Thế còn con thì sao?

Càn Khôn Nhất Kiếm lấy tay xoa lên đầu Trần Gia Lân, nói:

- Nay hải nhi, con có sinh hoạt của con, con khéo giữ lấy mình, kiếp này cha làm khổ nhiều người, những gì trôi qua, không làm sao đền bù được cả, những năm tháng tàn dư còn dài, cha đành tịnh tọa hồi quả.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, sinh hoạt của mình là thế nào?

Càn Khôn Nhất Kiếm lại nói tiếp:

- Chớ bi thương, cũng chớ nản lòng, đời người vốn là như thế, những năm gần đây con cũng từng trải nhiều rồi.

Trần Gia Lân nói giọng uất nghẹn:

- Chẳng lẽ... Cha cũng mãi mãi không gặp hải nhi nữa? Càn Khôn Nhất Kiếm thở dài một tiếng nói:

- Con cứ đến thăm cha!

Thất Tâm Nhân bỗng đánh bạch một cái quỳ trên đất nói:

- Sư phụ, còn sự việc của con...

Càn Khôn Nhất Kiếm trầm ngâm giây lát, nói:

- Việc của các con tự giải quyết lấy, sư phụ không muốn miễn cưỡng quyết định, ta đi nhé!

Nói xong lão cúi người vác áo quan lên vai, nhấc bước đi một cách nặng trĩu. Chẳng lẽ cõi lòng lão như tro tàn, hình như không còn chút tình phụ tử gì cả. Trần Gia Lân bị ai khẽ gọi một tiếng:

- Cha!

Càn Khôn Nhất Kiếm ngoái cổ nhìn ra sau nói:

- Hải nhi, con muốn nói gì nữa?

Trong bụng hắn có nhiều điều muốn nói, thế nhưng hình như cũng chẳng có gì để nói cả. Hắn biết nói gì đây? Mẫu thân xuất gia, phụ thân quyết tâm ẩn cư, hắn có khác gì với một cô nhi đâu? Hắn trầm tư giây lát liền phủ phục quỳ dưới đất:

- Hải nhi xin khăn đầu tiên cha!

Càn Khôn Nhất Kiếm chăm chăm nhìn đến giây lát, cuối cùng chẳng nói gì hết, cất bước bỏ đi luôn...

Trần Gia Lân quỳ thẳng người trên đất, nước mắt chảy dài xuống hai bên má, trước mắt trống không chẳng có gì hết.

Càn Khôn Nhất Kiếm đã khuất dạng.

Trần Gia Lân lẳng lặng đứng dậy, trong lòng trống rỗng chẳng có còn chút ý niệm gì hết, hình như hắn là một con người bị thế giới bỏ rơi.

Giây phút này hắn chẳng muốn suy nghĩ gì cả. Ngô Hoàng Văn bước tới ngập ngừng nói:

- Nhị ca, chớ thương tâm quá thể, theo đệ có lẽ... bá phụ thương tâm hơn nhị ca nhiều. Bất kể thế nào đi nữa, lão nhân gia người được chính tay mai táng phu nhân của mình. Hãy thông cảm tâm tư bây giờ của lão.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu cười cay đắng một tiếng không nói gì hết.

Ngô Hoàng Văn cũng gượng cười theo, nói:

- Nhị ca, con người không ai có thể tranh đấu với định mệnh, đệ còn tệ hơn nhị ca nữa, chẳng có may mắn một người thân nào hết, cả tiên sư cũng bỏ đệ mà đi, nhưng đệ vẫn phải sống tiếp tục.

Trần Gia Lân thở dài một tiếng, trong lòng hơi sống lại, nói giọng thê lương:

- Tam đệ, người chuẩn bị đi đâu vậy? Ngô Hoàng Văn nói:

- Như bèo lênh đênh trên mặt nước, đến đâu hay đến đó, chính đệ cũng chưa có nơi chốn cố định đến.

Thất Tâm Nhân tiếp lời nói:

- Nay Ngô thiếu hiệp, chẳng phải Từ Y Tiên Từ Lương Tiểu Ngọc đang chờ đợi người thượng môn cầu hôn đó sao?

Mặt mày Ngô Hoàng Văn nóng bừng lên, khẽ cười một tiếng, về cười này chẳng cay đắng, ngược lại có chút mùi vị ngọt ngào.

Y không nói gì hết, có lẽ y ngầm nhận ra việc này thì phải. Thất Tâm Nhân quy sang nói với Trần Gia Lân:

- Sư huynh, bây giờ nên bàn đến sự việc của mình đi chứ? Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Giữa hai chúng ta có việc gì để bàn ư? Thất Tâm Nhân nói:

- Việc kết hợp giữa người và Đào Ngọc Phân! Trần Gia Lân cười ha há một tiếng rồi nói:

- Ai bảo rằng ta sẽ kết hợp với Đào Ngọc Phân? Thất Tâm Nhân nói:

- Chẳng lẽ nàng không xứng đáng với người sao? Trần Gia Lân chớp nháy đôi mắt một cái nói:

- Xứng đáng, xứng đáng, đương nhiên rất xứng đáng, há há há... Thất Tâm Nhân đợi đến hắn ngưng cười, sau đó mới trầm giọng nói:

- Ta chẳng hiểu rốt cuộc sự việc này có cái gì đáng buồn cười đâu.

Trần Gia Lân hít một hơi dài, sau đó từ từ thở ra, thế nói bằng giọng điệu quái gở:

- Nay sư đệ, tình cảm giữa nam nữ là trang nghiêm thánh thiện, đây ta suy nghĩ như thế, người lễ nhượng hay cố tình trên ta đây?

Thất Tâm Nhân nói:

- Người nói thế có nghĩ là sao? Trần Gia Lân nói:

- Là sao ư? Trong bụng người ắt tự hiểu. Thất Tâm Nhân lắc đầu:

- Tiếc rằng ta chẳng hiểu chút nào? Trần Gia Lân cười khẩy một tiếng nói:

- Nay sư đệ, chớ giả mù sa mưa làm gì. Nàng yêu người và người cũng yêu nàng...

Phen này đến Thất Tâm Nhân ôm bụng cười, nhưng tiếng cười chẳng lớn, cũng chẳng thấy vì y bịt mắt nên không thấy thần tình trên mặt y là thế nào cả. Y cất giọng đứng đắn:

- Này sư huynh, ta không thể yêu nàng đồng thời nàng cũng không yêu ta, ta chẳng hiểu tại sao ngươi lại suy nghĩ như thế?

Trần Gia Lâm nghe nói bất giác động lòng nhủ thầm "Hôm trước Đào Ngọc Phân cũng nói như y, nhưng Đào Ngọc Phân mới bỗng nhiên thay đổi thái độ thôi, bên trong này ắt phải có nguyên nhân gì đây..."

Trong lòng Trần Gia Lâm rối loạn hết sức, hắn cũng chẳng muốn thắc mắc làm gì, nên hắn suy nghĩ tới đây bèn lên tiếng nói:

- Xin lỗi sư đệ, ta chưa từng nghĩ đến vấn đề yêu nàng! Thất Tâm Nhân ngạc nhiên nói:

- Tại sao vậy?

Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Chẳng tại sao cả, ta chỉ biết là không yêu thế thôi. Âm thanh của Thất Tâm Nhân trở nên rất nhu mì nói:

- Này sư huynh, chớ quên rằng ngươi và nàng từng lay hoa đường và đã vào động phòng, không thể phủ nhận danh phận phu thê này được cả.

Trần Gia Lâm bất giác đưa mắt quét nhìn ngôi mộ Mẫu Đơn lệnh chủ một cái, nói:

- Ngươi ắt phải biết nguyên nhân tại sao trước kia lại xảy ra sự thật này, ta không muốn nói vấn đề này nữa. Sư đệ, chúng ta sắp phải chia tay, thế nhưng mãi cho đến bây giờ ta vẫn chưa biết lai lịch và tên họ của ngươi, cả chân diện mục cũng chưa từng trông thấy. Đương nhiên ta không dám miễn cưỡng ngươi, đồng thời ta cũng chẳng nhất quyết phải biết...

Ngô Hoàng Văn tròn to hai mắt, y cũng khao khát muốn sáng tỏ điều này. Thất Tâm Nhân mỉm cười, nói:

- Nghi vấn này sẽ được phanh phui bây giờ, thế nhưng có điều kiện... Trần Gia Lâm hỏi:

- Điều kiện thế nào? Thất Tâm Nhân nói:

- Đến hôm ngươi và Đào Ngọc Phân kết hợp ta mới gỡ khăn bịt mặt ra.

Quả thực điều kiện này vô lý hết sức, khiến người nghe thấy phải dờ khóc dờ cười. Trần Gia Lâm lạnh lùng nói:

- Thế thì ta miễn vậy, ta... xin cáo từ! Thất Tâm Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Cáo từ ư?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Nhưng ngươi định đi đâu?

Trần Gia Lâm giọng lạnh nhạt nói:

- Thiên hạ rộng lớn bao la như thế, làm gì ta cũng tìm được chỗ nương thân. Thất Tâm Nhân nói:

- Ngươi hãy đi với ta!

Trần Gia Lâm bật cười nói:

- Tại sao ta phải đi theo ngươi? Thất Tâm Nhân nói:

- Đào Ngọc Phân đang chờ đợi ngươi!

Nói cho cùng y vẫn chấp chặt vấn đề này, Trần Gia Lâm lắc đầu đáp:

- Này sư đệ, chớ nói nữa, mong rằng từ rày về sau cùng ta vẫn có ngày hội ngộ! Dứt lời, hắn quay sang nói với Ngô Hoàng Văn:

- Tam đệ, ngươi hãy dẫn ta đến gặp Hai Góc ca ca nào. Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Được, bây giờ y có thể lộ mặt được rồi. Y cứ bảo đệ dẫn nhị ca đến hoài! Trần Gia Lâm nói:

- Rốt cuộc hai vợ chồng y ẩn thân tại đâu bấy lâu nay vậy? Ngô Hoàng Văn nói:

- Chẳng ở đâu xa cả, chỉ ở gần Nam Xương thôi, nhị ca còn nhớ thảo đường của Huyết Chương Quỷ không?

Trần Gia Lâm gật đầu nói:

- Nhớ chứ!

- Chính đại ca, đại tẩu ở đó đấy! Trần Gia Lâm kêu ồ một tiếng nói:

- Vậy chúng ta đi nào!

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Khoan đã!

Trần Gia Lâm cau mày nói:

- Sư đệ còn điều gì muốn nói nữa chẳng? Thất Tâm Nhân trầm giọng nói:

- Ngươi có cần đến Tiểu Bửu nữa không?

Bất cứ việc gì hần thấy đều có thể bỏ lơ, nhưng khi đề cập đến ái nữ Ngọc Lâm, thì hần không thể không quan tâm, hần còn nhớ Đào Ngọc Phân cũng từng tiết lộ tin tức của Tiểu Bửu, nàng nói rằng người dẫn Tiểu Bửu đi chỉ là có ý tốt, rốt cuộc là việc nào vậy?

Thế rồi hần xúc động nói:

- Hiện giờ Tiểu Bửu ở đâu? Thất Tâm Nhân nói:

- Cứ theo ta sẽ gặp ngay!

Trần Gia Lâm chợt sực vỡ lẽ nói:

- Sư đệ, chính ngươi đã dẫn Tiểu Bửu đi chứ gì? Thất Tâm Nhân gật đầu nói:

- Đúng thế, ta không phủ nhận điều này!

Tức thì Trần Gia Lâm lấy làm xúc động hết sức, hần nắm chặt tay Thất Tâm Nhân nói giọng run run:

- Tại sao ngươi phải làm như vậy? Thất Tâm Nhân nói:

- Vì bảo đảm sự an toàn của Tiểu Bửu!

Trần Gia Lâm sực cảm thấy mà hần nắm chặt trong tay có chút lạ thường, cốt cách bé nhỏ, da thịt mềm mại mặc dù cách ly qua một lớp vải, song vẫn cảm giác được điều này. Hần gật mình kinh hãi, căn cứ vào sự y bịt mặt và giọng điệu bán nam bán nữ của y, chẳng lẽ y là gái giả trai. Nếu đúng như vậy thì sư đệ mà y nói chỉ là câu nói dối, thiếu nữ có thân pháp thần kỳ nó chính là y, và y tức là thiếu nữ nọ. Hần suy nghĩ đến đây lập tức buông tay ra, bất giác lùi ra sau hai bước liền, hai mắt tròn xoe.

Hình như Thất Tâm Nhân đã phát giác điều này, mỉm cười nói:

- Tại sao ngươi lại trố mắt nhìn ta như thế?

Trần Gia Lâm ngập ngừng nói chẳng nên lời, nếu y không phải là nữ nhân thần bí nọ thì sao? Như vậy mình nói ra chẳng phải chỉ tỏ làm trò cười đó ư?

Hần thu hồi ánh mắt, tạm thời không suy nghĩ đến vấn đề này. Cốt nhục tình thâm, hần phải gặp Tiểu Bửu trước, trông tình hình đành phải đi theo y một chuyến vậy.

Thất Tâm Nhân nói tiếp:

- Bây giờ thế này, chúng ta tạm thời chia tay, hẹn gặp lại tại thành Nam Xương được không?

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu đáp:

- Được!

oOo

Thiên Hương môn đã giải tán, nên Trần Gia Lâm và Ngô Hoằng Văn không cần hóa trang dị dung và cũng chẳng cần đề phòng đối địch, nên trên đường hai người ra đến Nam Xương rất là thong dong thoải mái.

Đến Nam Xương hai người chẳng dừng lại nghỉ ngơi đã tiếp tục chạy về nơi cư trú của Huyết Chương Quý - Bây giờ nên gọi là Thọ Ông. Trên đường đi, Ngô Hoằng Văn nói:

- Nhị ca, sau khi gặp đại ca đại tẩu, chúng ta lại phải chia tay! Ly biệt là sự thương tâm, Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Tại sao vậy?

Hắn hỏi câu này chẳng có chút ý nghĩa gì cả, thế nhưng hắn đã thốt nên lời rồi liền cảm thấy rất buồn cười. Ngoài trừ người nhà, hoặc là vợ chồng, ngoài ra không có lý do gì chung sống lâu dài được hết. Chỗ thiên hạ này không có tiệc rượu nào chẳng tan, có hội họp ắt phải có chia tay.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca phải đến dự ước hẹn của Thất Tâm Nhân, còn đệ thì... Trần Gia Lân tiếp lời nói:

- Quả thực ta chóng quên, người cũng phải đến Lương phủ cầu hôn, có phải vậy không?

Ngô Hoàng Văn cười ngượng ngừng một tiếng, khẽ gật đầu biểu thị nhìn nhận, hai mắt y bỗng chớp một cái, nói:

- Nhị ca, ta mãi hoài nghi chẳng biết Thất Tâm Nhân rốt cuộc là sư đệ hay sư muội của người vậy?

Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Người hoài nghi y là nữ nhân chăng? Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu:

- Đúng thế, dù y có tính cái biến giọng nói thế nào đi nữa, nhưng vẫn còn là giọng của nữ nhân.

Trần Gia Lân nói:

- Ta cũng suy nghĩ như thế.

Ngô Hoàng Văn thờ dãi một cái nói:

- Là lòng thật, tại sao y cứ làm ra vẻ thần bí như thế? Cà lệnh tôn cũng không chịu nói rõ?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Nhưng dù sao nghi vấn cũng sắp phải phanh phui thôi! Ngô Hoàng Văn xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Nhị ca, tại sao người cứ từ chối Võ Lâm Tiên Cơ, chứ nói năng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân làm gì, nhị tẩu đã tạ thế, tiểu đệ cần người chăm sóc, lấy đi nhờ làm kẻ thiếp chẳng hay sao?

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, nói:

- Người không biết gì hết! Ngô Hoàng Văn nói:

- Chính vì không biết nên ta mới đòi hỏi người! Trần Gia Lân trả lời cho có lệ:

- Để hôm khác nói vậy!

oOo

Cánh bèo lênh đênh trên mặt suối, có một cầu ván bằng gỗ đỏ bắc ngang trên mặt suối, bên kia suối là một cồn cát hình tam giác, vài nóc nhà ẩn hiện trong một bức tường rào màu đỏ.

Nơi đây chính là tiên cư của Thọ Ông.

Hai người cất bước qua cầu ván.

Có một thiếu phụ mặc áo trắng, bước tới nghinh đón.

Trần Gia Lân thoạt trông thấy đôi phương, bất giác thất thanh kêu a một tiếng, nhủ thầm: "Tại sao nàng ở đây ư?"

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Điệp Vũ Xuân Phòng

Thiếu phụ này không ai xa lạ chính là Thượng Quan Tiểu Phụng đã hóa danh là Cổ Hồng Liên từng gọi thân ở chốn thanh lâu hôm trước kia mà.

Thượng Quan Tiểu Phụng thoát ngấn người trong giây lát, kẻ đó khẽ cười một tiếng như xuân hoa đua nở nói:

- Trần thiếu hiệp, Ngô thiếu hiệp, ngon gió nào đã thổi hai vị đến đây vậy, mời vào nhà!

Cả hai song song chấp tay xá dài, Trần Gia Lân sức như vỡ lẽ nói:

- Chẳng hay tại hạ có nên gọi cô là Thượng Quan cô nương nữa chăng? Hai má phấn Thượng Quan Tiểu Phụng đỏ bừng lên, nói:

- Tùy thiếu hiệp!

Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca, đệ quên nói cho người hay, nên gọi là Phan đại tẩu vậy! Trần Gia Lân kêu ồ một tiếng nói:

- Phan đại tẩu, chúc mừng nha!

Miệng tuy nói thế, trong lòng lấy làm cảm xúc sâu xa, không ngờ Thượng Quan Tiểu Phụng đã gả cho Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn, thực ra cùng xứng đôi vừa lứa, tức thì những dĩ vãng hiện ra trước mắt, hắn còn nhớ nàng từng có tình ý với mình, kết quả bị tỷ tỷ của sư đệ lấy cái chết làm uy hiếp, buộc nàng bỏ tình ý này, bây giờ nàng đã trở thành nàng dâu nhà họ Phan, nhưng tất cả đã trở thành quá khứ, thế rồi hắn vừa cười vừa nói:

- Phan huynh có ở nhà chăng?

- Gia ô và phu quân thiếp chưa về, có điều chi mời vào trong nhà hãy nói... Trần Gia Lân nói:

- Hai chúng tôi đặc biệt đến đây thăm viếng Nhị Lãng ca tẩu vậy.

Thượng Quan Tiểu Phụng chau mày nói:

- Chẳng may hết sức, hai phu phụ Nhị Lãng mới đi khỏi hồi sáng này! Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Đi rồi ư? Họ đi về đâu thế!

Thượng Quan Tiểu Phụng lắc đầu nói:

- Không biết, họ chỉ nói rằng cựu chủ nhân của Nhị Lãng tẩu bảo hai phu phụ y đón về ở chung với bà ta.

Trần Gia Lân lập tức vỡ lẽ, Nhị Lãng tẩu là người của Hoa Nguyệt Biệt Trang, cựu chủ nhân mà Thượng Quan Tiểu Phụng vừa nói chính là hai mẫu nữ Bà Dương phu nhân, thế thì không cần thiết hỏi nữa, hắn bèn chấp tay xá một xá nói:

- Vậy thì chúng tôi xin cáo từ! Thượng Quan Tiểu Phụng nói:

- Hai vị không cho tiểu nữ tận chút tình địa chủ đó ư?

Trần Gia Lân:

- Tại hạ còn một ước hẹn trong thành, hẹn hôm khác đến thăm viếng vậy.

Về tới Nam Xương thì đã qua giờ Ngọ, Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn vào một tửu điểm nghỉ ngơi ăn uống, trong lúc đang lo nghĩ chẳng biết tìm cách nào liên lạc với Thất Tâm Nhân, bỗng nghe thấy một giọng nói sang sảng vang tới:

- Cha chả! Hai vị huynh đệ đó ư, suýt nữa ta hoài niệm hai người đến phát điên lên! Ngô Hoàng Văn hớn hờ nói:

- Y đây rồi!

Trần Gia Lân ngước đầu lên nhìn, thấy Lâm Nhị Lãng nắm tay Nhị Lãng tẩu đã bước tới cạnh bàn.

Trần Gia Lân vội vàng ngồi dậy, xúc động đến nỗi nói chẳng nên lời. Lâm Nhị Lãng vẫn với dáng bộ ngốc nghếch như mọi khi, có điều bây giờ trông y ăn mặc hơi chỉnh tề một chút.

- Hai vị huynh đệ, trong những ngày gần đây buồn chết người đi, nếu không có tiểu nương tử, ta quyết phải phát điên từ lâu.

Giọng nói y lớn tiếng gớm, đã làm kinh động tửu khách tại tọa, tất cả mọi người thấy đều đưa mắt nhìn về phía họ.

Bấy giờ Trần Gia Lân mới lên tiếng nói:

- Đại ca, đại tẩu, mời ngồi nào!

Lâm Nhị Lãng há miệng nói lớn tiếng:

- Tiểu nương tử, hôm nay ta phải uống rượu cơ! Nhị Lãng tẩu đưa mắt liếc nhìn y một cái, nói:

- Hãy nói khẽ lại một chút nào, ai cấm ngươi uống rượu bao giờ! Dứt lời, quay qua Trần Gia Lân cúi đầu vái chào, nói:

- Ta cũng cậy vào Nhị Lãng, đành gọi hai vị là huynh đệ, tính tình của đại ca ngươi chớ hòng thay đổi trong kiếp này.

Lâm Nhị Lãng cười hí hí một tiếng nói:

- Tiểu nương tử, nếu đổi tính thì không còn là Hai Ngốc nữa. Mặc dù lời nói y rất buồn cười, nhưng cũng rất có lý.

Tiểu nhị mang thêm hai phần ly đưa ra, Lâm Nhị Lãng trợn ngược hai mắt nói:

- Hãy mang bát ra đây, cái ly này chẳng thú vị chút nào, còn rượu thì dùng bằng bình lớn. luôn.

Tiểu nhị vừa cười vừa đi đổi cho y một cái bát to, và mang thêm hai bình rượu to ra. Thế rồi ba huynh đệ kết nghĩa động đũa nâng ly một cách vui vẻ.

Sau khi uống ba bát rượu, giọng nói Lâm Nhị Lãng càng lớn tiếng hơn nữa:

- Nay nhị huynh đệ, ta xin nói một câu... Trần Gia Lân vừa cười vừa nói:

- Đại ca cứ việc nói!

Lâm Nhị Lãng khề vỗ vào đầu một cái trước, sau đó mới nói:

- Nếu ngươi không cười nhị tiểu thư, chúng ta giải thể tình huynh đệ luôn! Nhị Lãng tẩu lấy khủy tay thúc y một cái, nói:

- Nếu ngươi lớn tiếng làm ồn nữa, ta phải bỏ đi, chẳng sợ người ta cười chẳng? Lâm Nhị Lãng vừa há to mồm, vội lấy tay bịt miệng lại nói:

- Được, tiểu nương tử, ta sẽ nói khẽ lại, ngươi chớ bỏ đi! Dứt lời, quả nhiên y đã hạ thấp giọng nói:

- Nhị huynh đệ, ngươi bằng lòng không?

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Đại ca, ai bảo ngươi nói thế? Lâm Nhị Lãng áp ứng nói:

- Là... Là... Ta cũng chẳng biết nói sao, y bịt mặt, nói chuyện giống nữ nhân... Ta... Hí hí, quên hỏi y là ai rồi.

Nghe nói thế, Trần Gia Lân biết ngay y là sư đệ Thất Tâm Nhân, hấn khề gật đầu mỉm cười nói:

- Điều đó từ từ hãy tính, bây giờ cứ uống rượu trước đã! Lâm Nhị Lãng lắc đầu nói:

- Không được, ngươi phải trả lời ngay bây giờ mới được!

Trần Gia Lân nói:

- Đại ca, đây là đại sự, phải để ta suy nghĩ kỹ lại mới được. Lâm Nhị Lãng nghiêng đầu nhìn hấn nói:

- Cưới vợ là việc thú vị, còn suy nghĩ gì nữa? Nhị Lãng tẩu cau mày nói:

- Về trang hãy nói có được không?

Lâm Nhị Lãng vừa nâng bát uống được nửa hớp rượu, vội nhỏ vào bát trở lại, nói:

- Được! Được! Về trang hãy nói đi!

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn Nhị Lãng tẩu, nói:

- Chúng ta phải đến đâu nữa? Nhị Lãng tẩu nói:

- Hoa Nguyệt Biệt Trang!

Trần Gia Lân ngẩn người trong giây lát, sau đó lập lại lời nói:

- Hoa Nguyệt Biệt Trang ư?

Nhị Lăng tẩu khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, phu nhân và tiểu thư đã về đó trước rồi, ta và Nhị Lăng ở lại đây đón ngươì đấy.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Thế còn Tiểu Bửu ở đâu? Nhị Lăng tẩu nói:

- Đương nhiên cũng mang theo cả rồi, Thiên Hương môn đã rã ngũ, dĩ nhiên biệt trang vẫn thuộc về phu nhân nhà ta.

Trần Gia Lân quay sang nói với Ngô Hoàng Văn:

- Nay tam đệ, chúng ta cứ đi chung một tuyến đường, từ biệt trang đến Phú Trì khẩu chỉ là một con đường thẳng, chúng ta hội thêm vài ngày nữa, được chứ?

Ngô Hoàng Văn khẽ gật đầu nói:

- Thế cũng được! Lâm Nhị Lăng nói:

- Đến Phú Trì khẩu để làm gì vậy? Trần Gia Lân nói:

- Cầu hôn!

Lâm Nhị Lăng vỗ tay reo lên nói:

- Diệu a! Vậy thì bọn ta ai cũng có bà xã cả, bằng không có thì chẳng công bằng chút nào?

Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn không nhịn được phải bật cười. Nhị Lăng tẩu thở mạnh một cái nói:

- Tốt nhất ngươì chó nói gì nữa! Lâm Nhị Lăng gật đầu nói:

- Ta chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, không còn nói gì nữa!

Trần Gia Lân nóng lòng muốn trông thấy Tiểu Bửu, đặt đĩa trên bàn nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ được chứ?

Lâm Nhị Lăng lập tức uống hết bát rượu cuối cùng, lấy tay áo lau khô hai bên mép, nói:

- Vậy thì lên đường ngay.

Một chiếc thuyền buồm cập bến, trống ngực Trần Gia Lân cứ đập thình thịch không dừng, phần thì gặp lại ái nãi Ngọc Lâm mà hần đã tưởng nhớ ngày đêm, phần thì hần phải có một sự quyết định sau cùng về việc Đào Ngọc Phân.

Dưới ánh sáng đèn đuốc, có mười mấy bóng người xuất hiện nơi thủy các hậu viện Hoa Nguyệt Biệt Trang. Số người này gồm có Thất Tâm Nhân, Đào Ngọc Phân, Tiểu Ngân Tử kể đó có cả một nhóm đệ tử trung thành với Bà Dương phu nhân như Phong đại nương, Vi Hàm Tiểuu...

Cũng ngay lúc này có một bóng người nho nhỏ từ trong thủy các chạy vụt một cái ra thật nhanh.

- Cha!

Đối với Trần Gia Lân tiếng kêu gọi này chẳng khác gì ngọc chi tiên âm, hần nhảy vọt tới ôm Tiểu Bửu vào lòng, tức thì nước mắt chảy ròng ròng xuống, đây là nước mắt vui mừng cực độ.

Tiểu Bửu dùng ngón tay bé nhỏ khều trên mặt Trần Gia Lân nói:

- Không biết mắc cỡ, người lớn mà còn khóc! Trần Gia Lân nói giọng uất nghẹn:

- Tiểu Bửu! Con nhìn nào! Chẳng phải cha đang cười đó sao?

Quả nhiên hần đang cười, thế nhưng nước mắt cứ tiếp tục nhỏ xuống.

Giây phút này hần quên tất cả, hình như trên thế gian chỉ còn hai phụ tử hần mà thôi. Tiểu Bửu cười hí hí nói:

- Cha, con vui mừng hết sức!

Trần Gia Lâm hôn trên má nhỏ bé ái nhi một cái, nói:

- Con vui mừng cái gì nào?

Tiểu Bửu chỉ ngón tay ra trước nói:

- Con có hai người mẹ, hí hí, có tới hai người cơ!

Nó sợ cha nó nghe chẳng được rõ, đã la lớn tiếng lặp lại lần nữa.

Trần Gia Lâm nghe nói thế, bất giác ngược đầu lên nhìn, chỉ thấy Thất Tâm Nhân và Đào Ngọc Phân sánh vai đứng gần nhau, bây giờ hẳn đã khẳng định sự suy đoán của mình là đúng, quả thực Thất Tâm Nhân là nữ nhân.

Ngô Hoàng Văn đứng ở đằng sau nhắc nhở hẳn nói:

- Nhị ca hãy bước tới nào!

Nhờ vậy mà Trần Gia Lâm mới phát giác rằng mình dừng lại như thế đã cản lại những người ở phía sau hết, thế rồi hẳn vội vàng bước vào thủy các.

Vi Hàm Tiểu bước tới nói:

- Đây Tiểu Bửu, sang đây, a di ầm nào! Tiểu Bửu lắc đầu lia lịa nói:

- Cha về rồi, không cần ngại ầm nữa! Vi Hàm Tiểu giơ hai tay nói:

- Tiểu Bửu ngoan nào, cha của con còn việc cần làm, xong việc lại ầm con tiếp!

Tiểu Bửu quay người nói:

- Thừa cha, cha không rời khỏi Tiểu Bửu nữa rồi chứ? Trần Gia Lâm lắc đầu nói:

- Không, cha không rời khỏi con nữa đâu! Thăng bé tròn to hai mắt nói:

- Cha nói thật, không nói dối con chứ?

- Cha không nói dối con đâu!

- Được, vậy thì cha bỏ con xuống, con đi một mình không cần ai ầm cả!

Trần Gia Lâm đặt Tiểu Bửu xuống, bất giác đảo mắt quét hướng Đào Ngọc Phân, chỉ thấy ngọc dung nàng tái mét, và có chút hốc hác, hai mắt đỏ hoe, hình như mới khóc thì phải, mặc dù mặt lộ vẻ cười, những nàng chỉ mỉm cười mà thôi, thần sắc khác hẳn với mọi khi, hẳn bất giác thắc mắc lấy làm khó hiểu.

Tại sao vậy?

Nàng từng tỏ tình muốn gả cho mình, chẳng lẽ lại xảy ra ngang trái gì nữa sao? Phong đại nương bước tới nói:

- Thừa đại thiếu gia, hãy đi vào trong trang nào, phu nhân và lão gia đang đợi đấy.

Trần Gia Lâm khẽ gật đầu nghĩ bụng: "Hay lắm, mặc dù hai mắt của nhạc phụ bị mù lòa, thế nhưng vợ chồng già được gương vờ lại lành cũng là quý lắm rồi!"

Đoàn người bước vào trong trang, chẳng mấy chốc vô tới đại sảnh, quả nhiên thấy Bà Dương phu nhân và Thiên Địa Khách Đào Nhất Vi ngồi đợi tại sảnh đường, hai ông bà thoạt trông thấy Trần Gia Lâm vào tới, cả hai người song song đứng lên hết.

Tiểu Bửu đã chạy tới trước, níu tay áo của Thiên Địa Khách nói:

- Ngoại tổ phụ, cha đã về rồi, cha nói sẽ không rời khỏi nữa!

Trần Gia Lâm vội bước tới khấu kiến, sau hẳn giới thiệu Lâm Nhị Lăng và Ngô Hoàng Văn cho mọi người.

Nhị Lăng tâu vốn là tỳ nữ trong biệt phòng, sau khi khấu kiến hai vị chủ nhân, trong lòng lấy làm áy náy chẳng yên.

Ánh đèn leo lét, đêm khuya canh vắng.

Trần Gia Lâm và Đào Ngọc Phân đang ngồi đầu mặt với nhau trong một căn phòng vô cùng hoa lệ.

Họ từng cùng nhau lạy hoa đường, và cùng vào động phòng, thế nhưng chưa từng xảy ra trường hợp sượng sùng như thế bao giờ, bầu không khí trong phòng trở nên rất vi diệu, rốt cuộc hai người được xem như là có mối quan hệ thế nào vậy?

Đào Ngọc Phân ngược đầu lên, lên nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó lại cúi đầu xuống khẽ thở dài một tiếng.

Tiếng than thở này đã làm cho Trần Gia Lân mạnh dạn lên, hần bèn ngẩn mặt nhìn Đào Ngọc Phân, nói:

- Phân muội, nàng có tâm sự gì cứ việc nói đi?

Đào Ngọc Phân khẽ ngẩn mặt lên, miệng mấp máy muốn nói lại thôi. Trần Gia Lân đưa mắt chăm chăm nhìn nàng một cái, nói:

- Phân muội, khi nàng khéo dụng kế cứu ta thoát khỏi địa lao, nàng nhớ nàng đã nói những gì với ta trong miếu không?

Đào Ngọc Phân cau mày nói:

- Ta... Nói những gì ư?

- Phân muội, người đến đây rốt cuộc muốn nói việc gì với ta vậy? Nàng chớ ngại ngần gì cả, cứ việc tỏ rõ tâm ý nàng đi, bây giờ ta xem như ta chỉ là một khách nhân tại đây, ta vẫn có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào kia mà.

Hai mắt Đào Ngọc Phân đỏ hoe, nói:

- Tỷ phu, ta... Không phải chẳng yêu chàng, nhưng ta không thể làm như thế, vì... có người buộc ta phải ưng thuận...

Trần Gia Lân tròn to hai mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Ta chẳng hiểu nàng muốn nói gì hết, ai đã bắt buộc nàng vậy? Một âm thanh vang tới nói:

- Chính là ta đây!

Trần Gia Lân giật bắn người lên lập tức ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay Thất Tâm Nhân đã đứng ở bên cửa phòng từ lúc nào mà hần chẳng hay biết gì cả.

Hần đưa mắt nhìn Đào Ngọc Phân giãy lắt, sau đó lại quay sang nhìn Thất Tâm Nhân, luống cuống chẳng biết nói sao hết.

Thất Tâm Nhân từ từ gỡ chiếc khăn bịt mặt ra.

Trần Gia Lân như vừa gặp phải ma quỷ thất kinh kêu lên một tiếng, hai mắt tròn xoe. Trước mắt hần lại xuất hiện thêm một Vô Lâm Tiên Cơ.

- Người... Người... a, có phải là chiêm bao chăng?

Hình như toàn thân hần mềm nhũn, đây là một sự việc hoàn toàn không thể xảy ra.

- Ngự Lang ca!

Nước mắt của nàng theo đó nhỏ ròn ròn xuống.

Tiếng kêu gọi thân thuộc động lòng người làm sao, hần lại tưởng kiếp này không bao giờ nghe thấy được nữa.

Nàng là Đào Ngọc Phương, nàng chưa chết, đây không phải là chiêm bao chứ?

Toàn thân Trần Gia Lân cứ run lẩy bẩy, đầu óc choáng váng, hần há mồm ra cả nửa buổi mới thốt ra được một tiếng:

- Phương muội!

Hần đứng phắt dậy, nhảy vọt tới ôm chặt nàng vào lòng, ôm một cách thật chặt, hần ngại rằng nàng sẽ bay mất.

Nếu như đây là mộng, thì hần phải nắm chặt giấc mộng này.

Một hồi thật lâu, Đào Ngọc Phương mới vùng khỏi hai vòng tay hần, nghiêm sắc mặt khóc lóc nói:

- Ngự Lang ca, hãy nghe thiếp kể, năm xưa thiếp nhảy xuống hồ để tự tử, nhưng không chết, chính cha đã cứu thiếp, thiếp ở tại bí cùng dưới đáy hồ một khoảng thời gian, cha đã dốc hết toàn bộ tâm lực, cuối cùng đã cứu thiếp khỏi chết, nhưng... Bệnh nan y vẫn còn, không thể thực hành nghĩa vụ của một người vợ nữa, cho nên thiếp đã hối thúc tác thành hôn sự giữa chàng và Ngọc Phân là thế...

Trần Gia Lân lùi ra sau vài bước liền, tay chân mềm nhũn ngồi trên ghế trở lại, đang muốn mở miệng...

Đào Ngọc Phương khoát tay ngăn cản hần, sau đó lại nói tiếp:

- Ngự Lang ca, nghe rõ nào, chàng không được từ chối, Ngọc Phân mãi không bằng lòng, chẳng phải nàng không yêu chàng, chính vì thiếp đây, chàng không cần phải nói gì nữa, nếu như chàng không bằng lòng thì chàng sẽ mãi mãi không còn trông thấy thiếp thực sự nữa, đây chẳng phải là uy hiếp chàng đâu, thiếp nói lời chân thật, chàng cứ bình tĩnh suy nghĩ kỹ lại đi!

Trần Gia Lân không nói gì được nữa, bên tai lại văng vẳng vang tới tiếng nói Tiểu Bửu: "Con có hai người mẹ".

Ngày xuân đánh mất bấy lâu đã kỳ tích đến với Trần Gia Lân lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tàng Hồng Linh Diệp Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.